

Chung Cư Của Các Ảnh Đế

Contents

Chung Cư Của Các Ảnh Đế	4
1. Chương 1: Bed Scene. It's Show Time!	4
2. Chương 2: Chiếc Xe Phân Khối Lớn	8
3. Chương 3: Giải Quyết Ổn Thỏa	11
4. Chương 4 - Thử Vai	13
5. Chương 5 - Người Thứ Sáu Đến Muộn	16
6. Chương 6 - Người Thuê Nhà Hung Dữ	18
7. Chương 7 - Rắc Rối Vẫn Chưa Chấm Dứt.	22
8. Chương 8 - Năm Chàng Trai – Một Sân Khấu	25
9. Chương 9 - Goodsize Của Hoa Khôi Trường	28
10. Chương 10 - Anh Chàng Rắc Rối	31
11. Chương 11 - Câu Chuyện Về Chiếc Clapperboard	34
12. Chương 12 - Kẻ Khả Nghi Quấy Rối Tình Dục	37
13. Chương 13 - Hoa Sen Mới Nở	39
14. Chương 14 - Gay Video Và Gay Movie	41
15. Chương 15 - Uống Sprite Sẽ Không Say	44
16. Chương 16 - Ăn Sôcôla, Trước Tiên Phải Liếm Một Cái	46
17. Chương 17 - Chiếc Xe Đạp Điện Phóng Nhanh Như Chớp	49
18. Chương 18 - Khổ Nhục Kế	52
19. Chương 19 - Mỹ Nhân Kế	55
20. Chương 20 - Tâm Nguyên Là Ôm Vai Bá Cổ	57
21. Chương 21 - Cảnh Đẹp Bên Hồ, Đẹp Không Sao Tả Xiết	60
22. Chương 22 - Đậu Hủ, Ăn Hay Không Ăn?	62
23. Chương 23 - Lặp Đi Lặp Lại	65
24. Chương 24 - Vòng Luẩn Quẩn Quái Ác	67
25. Chương 25 - Hoa Khôi Trường Ngọt Ngào	69
26. Chương 26 - Chứng Vọng Tưởng Là Bệnh Thường Thấy Ở Diễn Viên	71
27. Chương 27 - Quy Tắc Hẹn Hò Thứ Nhất	74
28. Chương 28 - Muốn Thành Công Thì Phải Chịu Cực Khổ	76
29. Chương 29 - Cô Nam Cô Nam	79
30. Chương 30 - Đây Là Cơ Tốt Kiến Công Lập Nghiệp	81
31. Chương 31 - Súng Vật Thời Hiện Đại Tự Mang Theo Gps	84
32. Chương 32 - Hữu Duyên Thiên Lý Năng Tương Ngộ	87
33. Chương 33 - Không Phải Oan Gia Không Đụng Mặt.	89
34. Chương 34 - Tất Sát Kỹ Của Ảnh Đế	93
35. Chương 35 - Hề Lô Hoa Khôi Trường, Bái Bái Hoa Khôi Trường	96
36. Chương 36 - Siêu Mẫu Gọi Cầm Và Thần Ẩn Trêu Người	100
37. Chương 37 - Ai Cũng Đều Có Lịch Sử Đen Tối, Tội Gì Phải Làm Khó Hoa Khôi Trường	104
38. Chương 38 - Tất Tần Tật Về Aoi	108
39. Chương 39 - Một Đôi Tri Kỷ Vì Thần Tượng Mà Bỏ Đi	114
40. Chương 40 - Đàn Ông Thích Đàn Ông Là Chuyện Rất Bình Thường	117

41. Chương 41 - Tại Sao Tôi Lại Là Người Biết Cuối Cùng?!	121
42. Chương 42 - Anh Cũng Có Ngày Hôm Nay Sao	125
43. Chương 43 - Lý Luận Sâu Sắc Của Freud	129
44. Chương 44 - Chương Đây Không Phải Quảng Cáo Cho Mã Hóa Đăng	132
45. Chương 45 - Lưng Tựa Lưng	135
46. Chương 46 - Một Ổ Cứng Điện Thoại Dẫn Đến Thảm Án	137
47. Chương 47 - Tôi Không Có Chụp Ảnh, Không Chụp, Không Chụp!	140
48. Chương 48 + 49 - Trái Tim Anh Có Tường Ngăn Nhưng Tôi Phát Hiện Một Ổ Cửa Sổ	143
49. Chương 50 - Ý Thức Hộ Chủ Của Thú Triệu Hồi Xổng Chuồng Thật Đáng Sợ	147
50. Chương 51 - Không Phù Hợp Với Trẻ Em	150
51. Chương 52 - Chẳng Phải Nói Không Uống Rượu Sao?!	154
52. Chương 53 - Có! Chuyện! Lớn! Rồi!	156
53. Chương 54 - Romeo À Romeo. Tại Sao Anh Lại Là Romeo?	160
54. Chương 55 - Chuyện Kinh Dị Lúc Nửa Đêm	165
55. Chương 56 - Yêu Tinh Meo Meo: Báo Ân Là Truyền Thống Tốt Đẹp Của Tộc Mèo Tinh Chúng Tôi.	170
56. Chương 57 - Yêu Tinh Meo Meo (nhe Răng): Tộc Mèo Tinh Chúng Tôi Không Có Báo Ân Như Vậy.	175
57. Chương 58 - Có Trò Vui	179
58. Chương 59 - Lý Do Củ Chuối Nhất: Xin Lỗi Nhé, Vượng Tài Nhà Tôi Không Thích Củ.	181
59. Chương 60 - Cái Chuyện Đi Cổ Vũ Cho Tình Dịch Đây Hoa Khôi Trường Cũng Làm Được.	184
60. Chương 61 - Một Ngày Của Các Ảnh Đế – Sáng Sớm (phiên Ngoại)	186
61. Chương 62 - “schoolflower, Một Phong Cách Rất Ngạo Kiêu” Hân Hạnh Giới Thiệu Chương Trình Đây.	188
62. Chương 63 - Ai Cho Phép Anh Ăn Hiếp Chó Cưng Của Tôi?	191
63. Chương 64 - Không Dừng Lại Mất Hứng	193
64. Chương 65 - Sang Phải Hay Sang Trái	196
65. Chương 66 - Xùy!	200
66. Chương 67 - Lại! Có! Chuyện! Lớn! Rồi!	204
67. Chương 68 - Chương 68	208
68. Chương 69 - Mọi Người Đều Yêu Toilet	211
69. Chương 70 - Chỉ Cần Một Ánh Mắt Tán Thành Của Anh Thôi	214
70. Chương 71 - Hoa Khôi Trường Biết Chân Tướng, Tiết Tháo Đều Rơi Hết.	218
71. Chương 72 - Thảm Nhị Hẹn Hò, Hoa Khôi Trường Dắt Chó Đi Đạo	222
72. Chương 73 - Đi Theo Tôi, Tiền Đồ Của Cậu Tất Nhiên Là Hoa Hồng Rồi	226
73. Chương 74 - Bữa Tối Cuối Cùng – Jesus Và 12 Vị Tông Đồ.	229
74. Chương 75 - Kí Sự Mạo Hiểm Của Hoa Khôi Trường – Bù Nhím, Người Sắt Và Sư Tử	233
75. Chương 76 - Bước Đầu Tiên Thất Bại	237
76. Chương 77 - Đường Dương Quan Và Cầu Độc Mộc	241
77. Chương 78 - An Tiên Sinh Là Ảnh Đế Một Đời — Trích Lời Fan Nảo Tàn.	245
78. Chương 79 - Triết Lý Sống Của Hoa Khôi Trường: Thắng Làm Vua, Thua Làm Giặc	250
79. Chương 80 - Chuyện Vui Dồn Dập Đến	253
80. Chương 81 - Ngày Hôm Đó, Chúng Ta Trên Sân Thượng Cùng Nhau Uống Coca-cola	257
81. Chương 82 - Cú Ném Quyết Định	259
82. Chương 83 - Đặc Huấn Địa Ngục Của Hoa Khôi Trường	262
83. Chương 84 - Nghe Nói Chủ Nhân Đạo Đây Rất Đào Hoa. Quán Quán Thực Lo Lắng.	267
84. Chương 85 - Phòng Ngủ Nhìn Ra Biển	270
85. Chương 86 - Thảm Nhị, Cậu Đang Muốn Tìm Chết Phải Không	274
86. Chương 87 - Tôi Có Thể Bất Nạt, Còn Anh Thì Không!	278
87. Chương 88 - Trận Chiến Cuối Cùng	281
88. Chương 89 - Bữa Tiệc Đóng Máy Gạt Người	285
89. Chương 90 - Không Phải Ai Cũng Có Thể Trở Thành An Gia Miện – Trích Lời Fan Nảo Tàn Của An Tiên Sinh.	289
90. Chương 91 - Kỉ Kỉ Lại Kỉ Kỉ	292

91. Chương 92 - Buông Con Kỉ Kỉ Kia Ra, Để Cho Tôi Tôi!	296
92. Chương 93 - Hít Vào, Thở Ra	300
93. Chương 94 - Hạ Lan Bá: Bắt Đầu Từ Tháng Này, Tiền Thuê Nhà Sẽ Tính Thêm Giáo Cơ Phí	303
94. Chương 95 - Hôm Nay Cậu Đã Trả Phí Giáo Cơ Chưa?	307
95. Chương 96 - Lãnh Liệt	312
96. Chương 97 - Lịch Sử Giả Dối Nhất Của Nhóm Nhạc Thần Tượng	319
97. Chương 98 - Liếm A~ Liếm A~ Hoa Khôi Trường	324
98. Chương 99 - Lịch Sử Đặc Sắc Nhất Của Nhóm Nhạc Thần Tượng	327
99. Chương 100 - Step 1: Thăm Dò Địa Hình	332
100. Chương 101 - Step 2: Chuẩn Bị	337
101. Chương 102: Step 3: Action!	340
102. Chương 103: Hoa Khôi Trường Tự Minh Hại Minh! Coi Chừng Đọc!	344
103. Chương 104: Giáp Chiến Không Giáp Mặt	348
104. Chương 105: Lão Gấu Bắc Cực Xuất Động	353
105. Chương 106: Bạch Ma Pháp Của Quấn Quấn	357
106. Chương 107: Phần Lục Đức Nhất Trong Lịch Sử Nhóm Nhạc Thần Tượng	363
107. Chương 108-109: Vì Jessica Thắp Một Ngọn Nến Cầu Nguyên	369
108. Chương 110-111: Jessica: Tôi Đây Mặc Kệ!	373
109. Chương 112-113: Một Đêm Trong Căn Phòng Số 1408	378
110. Chương 114: Tôi Chính Là Kẻ Lưu Manh	384
111. Chương 115: Mà Thì Biết Cái Quái Gì	388
112. Chương 116: Các Cậu Nóng Thế Cơ À?	393
113. Chương 117: Lão Gấu Bắc Cực Xuất Động	397
114. Chương 118: Họa Vô Đơn Chí, Lửa Cháy Đổ Thêm Dầu	402
115. Chương 119: Chào Tạm Biệt? Lối Ra?	406
116. Chương 120: Bye Bye Take Five	412
117. Chương 121: Quấn Quấn! Mau Đứng Lên!	416
118. Chương 122: Hội Sinh Viên Đứng Đầu	420
119. Chương 123: H Là Vì Tìm Linh Cảm, Đối Với Truyện Cũng Thế Mà Đối Với Hoa Khôi Trường Cũng Thế	424
120. Chương 124: Quái Vật	429
121. Chương 125: Chỉ Muốn Thét Thật To Rằng Tôi Yêu Anh	434
122. Chương 126: Điềm Xấu	437
123. Chương 127: Vì Có Cậu	442
124. Chương 128: Phòng 20-3, Tòa Nhà Đan Mĩ A: A Lô, 110 Đây Phải Không? Có Người Tự Tập Đánh Bạc!	449
125. Chương 129: Biết Chân Tướng Rồi, Mọi Người Đều Rót Cầm Hết!	453
126. Chương 130: Ảnh Đế Về Thôn!	457
127. Chương 131: Đủ Cho Cậu Hưởng Thụ Cả Đời	462
128. Chương 132: Tui Muốn Chuộc Thân!	466
129. Chương 133: Tình-yêu-không-biên-giới	470
130. Chương 134: Song Bi Lâm Môn	475
131. Chương 135: Cơm Có Thể Ăn Linh Tinh Nhưng Móng Vuốt Không Thể Đóng Dấu Loạn	479
132. Chương 136: Con Thịnh Nộ Của Ông Chủ An	484
133. Chương 137: Vì Tình Yêu, Hoa Khôi Trường Rong Ruổi Ngàn Dặm Trường	488
134. Chương 138: Man Vs Wild	492
135. Chương 139: Tuần Trăng Mật Của Gấu Bắc Cực Và Cún Bự Golden Retriever Mới Tìm Về	496
136. Chương 140: Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Tử Không Vương Miện	500
137. Chương 141	504
138. Chương 142: Truyện Cười Abc Abc	508
139. Chương 143: Bĩ Cực Thái Lai	513
140. Chương 144: Hoa Hướng Dương Và Cá Bảy Màu	518
141. Chương 145: Không Muốn Biết, Không Muốn Hiểu, Không Muốn Nghĩ	523
142. Chương 146: Quấn Quấn Bước Ra Khỏi Biên Giới Rồi!	528

143. Chương 147: Đột Nhiên Bùng Lên Lửa Giận	531
144. Chương 148: Chương Này Phần Lớn Là Kịch Trong Kịch. Cô Gái Nào Không Thích Xin Cấn Thận Đọc!	534
145. Chương 149: Thảm Quấn Quấn, Tần Hoa Khôi, An Con Nhím, Phương Tiểu Viên	539
146. Chương 150-151: Rành Rành Là Bộ Phim Của Ba Người Mà Tại Sao Tôi Lại Chẳng Có Tên	542
147. Chương 152: Các Người Chết Hết Đi!	547
148. Chương 153: Nuôi Một Con Cún Mới Thôi!	551
149. Chương 154: Gâu! Chủ Nhân, Anh Nhìn Kỹ Tui Nè. Tui Đáng Yêu Hơn Nó Nhiều Mà!	555
150. Chương 155-156: Chúc Mừng Quấn Quấn Chính Thức Bị Nuôi Nhốt!	560
151. Chương 157: Lượng Tin Tức Rất Nhiều	570
152. Chương 158: Quấn Quấn: À Wuuuu! Chủ Nhân Hát Cho Tui	578
153. Chương 159-160: Sân Khấu Của Anh Và Tôi	583
154. Chương 161: Comeout Đi!	590
155. Chương 162: Ước Định Với Cầu Cầu	593
156. Chương 163: Quấn Quấn Vẫy Vẫy Trong Biển Nước	599
157. Chương 164: À Wuu! Nước Mỹ! Tui Đến Đây!	603
158. Chương 165: Nhật Ký Nước Mỹ Của Quấn Quấn	606
159. Chương 166-178: Bất Ngờ Khó Lường Trên Đất Mỹ	609
160. Chương 179: Ngã Tư Thế Giới	614
161. Chương 180: Một Năm Của Riêng Mỗi Người	619
162. Chương 181-182: Giấc Mơ Mỹ Oi!	626
163. Chương 183: Happy Ending	631

Chung Cư Của Các Ảnh Đế

Giới thiệu

Edit: Yoo Chan. Thể loại: Hiện đại, giới giải trí, ảnh đế, hài, ngọt, ăm ắp, 1×1, HE, ngọt kiều phúc

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chung-cu-cua-cac-anh-de>

1. Chương 1: Bed Scene. It's Show Time!

“Vậy thì diễn cảnh trên giường luôn đi.”

Người phụ nữ được mệnh danh là trùm số 2 ở Học viện điện ảnh Canh Lâm đang ngồi phía sau chiếc bàn dài, gỡ mắt kính xuống, thông thả tựa lưng vào ghế, chăm chọc nhìn cậu thanh niên tóc xoăn màu nâu vàng đang đứng giữa căn phòng. Cậu thanh niên mặc sơ mi trắng, quần jeans, nước da màu tiểu mạch, đẹp trai dương quang sau khi nghe thấy yêu cầu này rõ ràng đã nản lòng. Hai bên trái phải nữ trùm số 2, cả chục giảng viên và trợ giảng cũng không một ai lên tiếng, chỉ cúi đầu lật lật xem hồ sơ của các thí sinh, lau mắt

kính, uống trà, uống Nồng phu sơn tuyền (một nhãn hiệu nước suối ở TQ), hoặc chống mí mắt cho khỏi ngủ gục.....

Trái lại, ba hàng thí sinh đang chờ phỏng vấn đằng sau đại giảng đường vốn đang chìm trong bầu không khí lo lắng, khẩn trương, lúc này lại mất sáng quắc như đèn pha, vẻ mặt háo hức mong chờ.

Thẩm Triệt xấu hổ đứng trước ánh mắt bao người, chẳng hiểu sao mấy người thi trước đều bốc thăm được những đề bài rất bình thường, riêng đến lượt cậu thì lại biến thành màn trình diễn nặng đô như vậy. Căng thẳng khiến đầu óc càng trống rỗng, cậu mở mắt nhìn một chiếc ghế tựa được mang ra đặt ở chỗ trống giữa căn phòng, lúc này mới cảm thấy OOX trên một băng ghế đúng là rất khó khăn, cậu ngẩng đầu hỏi phó viện trưởng kiêm chủ nhiệm khoa: “Một mình em ấy à?” Lưu Mĩ Lệ nghĩ một chút: “Tự công tự thụ đúng là rất khó diễn.” rồi sau đó quét mắt về đám thí sinh đang thi thắm to nhỏ ở phía sau, ngay lập tức nghĩ ra cách: “Này bạn trẻ. Cái bạn đứng cuối cùng sát cửa ấy, tới giúp cậu bạn này diễn đi.”

Thẩm Triệt cùng đám thí sinh đồng loạt quay đầu lại, nhìn vị trí cạnh cửa kia.

Ngay lúc Tần Tu ngẩng đầu lên trước ánh mắt chăm chú của mọi người, tuyệt đối có thể coi là thời khắc làm kinh diễm toàn trường. Tóc mái dài rủ xuống trán được hất qua một bên, lộ ra cặp mắt phượng thật đẹp, chỉ liếc nhìn một cái cũng khiến người ta ngả gục. Đương nhiên, lúc ấy thì Thẩm Triệt còn chưa biết tên của Tần Tu. Trong khoảng thời gian thi vào Canh Lâm, Thẩm Triệt gặp qua không ít thí sinh có bộ dáng xinh trai đẹp gái nhưng chưa có ai giống như Tần Tu này, đẹp phải gọi là..... sắc sảo. Có thể bởi vì nước da trắng bóc càng làm cho màu đen trong đôi mắt đào hoa kia càng trở nên sâu thẳm, còn lộ ra chút lạnh lùng, bất cần.

Tần Tu buông cuốn tạp chí trên tay, thả đôi chân dài đang vắt vẻo xuống, vẻ mặt vô cảm đứng lên. Cậu nam sinh bên cạnh giật nảy mình, bằng sơn mỹ nhân này người cao như cái sào thật phần khoa học nha, xem ra cũng phải cao đến một mét tám lăm chứ không ít!

Tóc Tần Tu hơi dài, lòa xòa ở cổ, cảm giác vừa đen vừa mềm như vải sa tanh. Đại đa số nam sinh mà để tóc dài như thế này sẽ khiến cho người ta có cảm giác vừa lười thối lại vừa thiếu hoạt bát, nhưng đối với một mỹ nhân vừa trắng vừa cao, eo nhỏ chân dài, diện mạo thanh tú như thế này mà nói, tóc dài lực sát thương lại càng lớn. Thẩm Triệt nhìn Tần Tu bình thần bước lên trước, thầm nghĩ nếu không phải vì người này giới tính nam thì cậu thật muốn dùng mấy từ “duyên dáng yêu kiều” mà miêu tả.

Á? Không phải chứ! Tuy rằng người này rất được nhưng anh ta là con giai mà! Thẩm Triệt đột nhiên nhớ ra trọng điểm, liền chuyển hướng về phía Lưu Mĩ Lệ đang trưng ra vẻ mặt vô cùng bí hiểm ở đằng sau bàn dài, định hỏi lại viện trưởng đại nhân có phải vì gương mặt đẹp khó bề phân biệt là nam hay nữ kia mà nhầm lẫn giới tính của người ta không. Thế nhưng viện trưởng lại rất nghiêm túc, ho khan một tiếng: “Tốt lắm. Bạn diễn tìm cho cậu cũng rất được. Các cậu tùy ý diễn đi.”

“Không có bối cảnh tình huống gì à?” Người lên tiếng chính là Tần Tu. Giọng nói này hiển nhiên nằm ngoài dự kiến của đông đảo quần chúng đang chờ mong. Rất nhiều ánh mắt trách cứ ném về phía Tần Tu: mỹ nhân à, giọng nói có thể trung tính một chút được không? Sao lại trầm thấp từ tính giống như lang như hổ vậy?

Viện trưởng Lưu lại hắng giọng một cái: “Một bên chủ động, một bên bị động, nhưng cả hai đều yêu nhau. Phải là tình sắc mà không phải ***, hiểu chứ?”

Thẩm Triệt cảm thấy đau đầu. Đối với một tên đực rựa đẹp mã như thế này cậu sao có thể xuống tay mà diễn được, còn nữa, Tần Tu rõ ràng là cao hơn cậu, hơn kém nhau 3-4cm cũng không có gì quá lớn nhưng trong khi diễn cảnh kịch tình lại có ảnh hưởng rõ rệt. Cậu đành phải tự an ủi, ít ra bộ đồ của mình so với cái dáng lêu khêu kia của Tần Tu thì rõ là chuẩn men hơn (chứ còn gì nữa!). Hít vào một hơi quay sang nhìn Tần Tu, Tần Tu cũng quay người sang, vừa vặn cổ tay vừa xoay xoay cổ, cái điệu bộ kia không thấy giống diễn cảnh trên giường mà như đang chuẩn bị diễn cảnh đánh người vậy. Người đẹp như vậy mà học đòi làm xã hội đen sao? Thẩm Triệt dở khóc dở cười nghĩ thầm.

Sau đó hai người chẳng ai bảo ai, cùng giơ tay ra đẩy bả vai người kia một cái.

Thẩm Triệt “ó” một tiếng, nghiêng đầu nhìn cánh tay Tần Tu đang đặt trên vai mình.

“Xin lỗi.” Lưu Mĩ Lệ gõ gõ mặt bàn, “Quên chưa phân vai diễn cho các cậu.” nói xong liền cúi đầu nhìn hồ sơ thí sinh, “Thẩm Triệt, cậu diễn vai nữ.”

Trong phòng có tiếng người phì cười.

Có làm gì không đây..... Thẩm Triệt tái mặt rồi. Nhưng viện trưởng đại nhân đã lên tiếng thì không thể không theo. Đi oán hận viện trưởng biến thái đang đùa giỡn mình, cậu thà tin rằng đây là tiền bối muốn kiểm tra xem mình có tiềm năng trở thành một diễn viên nổi danh hay không còn hơn.

Thẩm Triệt liếc nhìn người bạn diễn đẹp mã của mình, não quay mòng mòng. Cậu chưa từng có kinh nghiệm nào như thế này cả. Làm sao nhập vai nữ mà diễn thật tốt cảnh giường chiếu được đây? Chẳng lẽ bắt chước mấy cô ả trong AV rên rỉ trên giường hay sao, nghĩ lại lại thấy mình bị dọa choáng váng rồi nên mới nghĩ ra cái phương pháp tùy tiện như vậy. Viện trưởng rõ ràng đã nói, cần tình sắc, không cần ***. Khác nhau cơ bản như vậy chỉ là một chữ sau chữ tình mà thôi.

Cậu lại giương mắt nhìn Tần Tu, lần này vừa ngẩng đầu đã thấy Tần Tu đang nhìn mình, đôi mắt phượng đã trầm xuống.

Cậu còn chưa biết phải trao đổi với Tần Tu thế nào cho tốt thì đã bất ngờ bị đẩy ngã xuống ghế. Ghế dựa ngã ra phía sau một chút, xúu nữa đã khiến cậu rớt xuống đất. Tần Tu nhấc chân phải, mũi chân giữ ở bên dưới ghế dựa, “cách” một cái đã khiến cái ghế dựa đang nghiêng ngã trở lại vững vàng, cúi người xuống nói: “Chúng ta bắt đầu thôi.”

Thẩm Triệt bị dọa cho đổ mồ hôi hột, Tần Tu nhấc chân lên dẫm xuống ghế, có thể nói là ở ngay vị trí chính giữa hai cẳng chân đang mở ra của Thẩm Triệt. Lúc này bị Tần Tu dùng một tư thế mạnh bạo như thế đè xuống, Thẩm Triệt ngó đông ngó tây kiểu gì cũng thấy rất mất mặt: “Đợi, đợi một chút.....”

“Em còn đòi hỏi gì nữa, nơi này đã không có ai nữa rồi,” Tần Tu nheo mắt lại, thấp giọng nói.

Cái này là diễn rồi hả? Thẩm Triệt đỏ khốc đỏ cười, dạo đầu xằng bậy mà không thêm đợi sự đồng ý của vai nữ gì cả.

Tần Tu mặc một chiếc áo lót dệt kim màu đen rất gợi cảm, cổ áo chữ V khoét sâu, nửa thân dưới hơi khom xuống quả thực là cảnh xuân vô tận. Thẩm Triệt cảm thấy hai tai nóng ran, sự tương phản rõ ràng giữa vải thô đen tuyền trên một bộ ngực nhũ trắng bóc thể kia tưởng như muốn đâm thủng luôn con mắt của cậu.

Tần Tu một chân dẫm lên ghế, cong người, ngón tay thon dài lạnh giá nâng cằm Thẩm Triệt lên: “Yêu tôi đúng không?”

Thẩm Triệt choáng váng, Tần Tu khí thế lan tỏa, vừa độc chiếm vừa thâm tình, cậu chưa từng thấy ai có thể nhập vai diễn nhanh như vậy, thế nên không biết phải ứng phó như thế nào.

“Yêu tôi phải không?” Tần Tu lại hỏi lại, tiến lại gần hơn.

Thẩm Triệt lúc này mới chú ý tới khóe mắt trái của băng sơn mỹ nhân lại có một nốt ruồi nhỏ, nhìn ở khoảng cách gần lại càng cảm thấy quyến rũ dị thường.

“Muốn tôi phải không?”

Câu hỏi đột nhiên nhảy vọt thêm một bậc. Thẩm Triệt âm thầm tự trách mình thất thần, cả người cậu đờ ra như cái cọc gỗ, thế nên chỉ có mình Tần Tu là đang tự biên tự diễn. Thẩm Triệt mở miệng muốn nói mấy câu thoái, nhưng cuống họng thất lại, đầu óc trống rỗng, gần như không biết phải đáp lại Tần Tu như thế nào

“Muốn tôi phải không?”

Xong rồi, Thẩm Triệt chỉ cảm thấy bên tai chẳng nghe thấy âm thanh gì, quanh đi quẩn lại chỉ có mấy câu của Tần Tu “Yêu tôi phải không?” “Muốn tôi phải không?”, còn cậu thì cứ im re nhìn đối phương, choáng váng toàn tập. Nếu là đàn bà mà đối mặt với loại đàn ông vừa đẹp vừa có thể ăn được thế này thì đã sớm cháy cả đồng rơm không dập được nữa rồi, nhưng vấn đề là phải.....

Tần Tu bắt đầu hôn Thẩm Triệt. Thẩm Triệt cảm thấy được toàn trường lặng ngắt như tờ, như một dây cung bị kéo căng. Cậu trợn tròn mắt, có thể thấy lông mi Tần Tu thật dài đang cụp xuống. Anh chàng này đến cả mi dưới cũng dày đến như vậy đúng là một đường kẻ mắt hoàn toàn tự nhiên, chả trách, ánh mắt như thế nhìn con cái nhà người ta thì ai mà không mê đắm cho được. Thẩm Triệt nghĩ vẫn vợ, muốn nghĩ ra một chiêu phân tán lực chú ý nhưng hoàn toàn thất bại. Âm thanh hôn môi ám muội này ở trong một phòng học yên ắng giống như bị phóng đại lên mấy lần, đánh sâu vào đại não của Thẩm Triệt. Cậu yên lặng nhìn nuốt ruồi kia, trong lúc hoảng hốt lại cảm thấy chính mình như đang thực sự cùng một cô gái quyến rũ hôn môi say đắm, nhất thời trở nên rối loạn.

Người ngoài nhìn vào nhất định nghĩ bọn họ hôn thực sự rất nồng nàn mãnh liệt, nhưng toàn bộ quá trình thì Tần Tu chỉ đang chuyên tâm hôn ngón tay cái của chính mình. Cũng không thể trách khán giả đang nghĩ bậy bạ như vậy được bởi dưới cái góc độ biến hóa kia, chỉ có thể nhìn thấy viền môi cho tới xương quai xanh. Cảnh diễn trước mặt cứ dây dưa mãi khiến cho ngay cả Thẩm Triệt nghe thấy cũng chịu hết nổi. Nhưng theo thói quen nghĩ lại lại cảm thấy đúng là rất buồn cười. Người nào lại có thể tự hôn ngón tay mình say sưa đến như thế chứ. Thẩm Triệt tưởng tượng như thế không nén được mà phá ra cười.

Tràng cười này của cậu làm cho toàn trường đều , Tần Tu chậm rãi dừng lại động tác, nhú mi liếc cậu: “Có gì vui mà cười?”

Hỏi trắng ra như vậy vốn là sự cố ngoài ý muốn nhưng ngay lập tức đã biến thành một phần nội dung của vở kịch một cách rất hợp lí. Thẩm Triệt mắt sáng lên, cách diễn tốt nhất không phải là cứ giả giả thật thật hay sao? Nghĩ như thế cảm thấy mình như được thả tự do, cậu vươn tay ôm lấy sau lưng Tần Tu, bắt chước các nữ sinh hai tay bám sau bả vai của Tần Tu, thân thể Tần Tu tuy rằng cao gầy nhưng không phải không có thịt, ôm vào vừa thấy mềm mại còn rất thoải mái.

“Không có gì vui nhưng hơi nhột.” Cậu cẩn thận thả giọng thật nhẹ nhàng, giọng nói phát ra có chút yếu điệu nhưng không quá éo lá. “Em còn chưa biết tên anh?” Hỏi câu này Thẩm Triệt cũng hiểu được có hơi bị hở nhưng đã nhập thân vào vai diễn nên vẫn muốn biết thêm về nhân vật mới mà mình đang cùng hợp tác này, chính cậu cũng muốn biết cho rõ ràng.

“....Tần Tu.”

“Tần Tu.” Thẩm Triệt tự động ghi vào trong bộ nhớ, ngẩng đầu lên, đặt cằm lên vai đối phương: “Em làm gì với anh cũng được chứ, Tần Tu?”

Tần Tu nhắc người lên, liếc xéo Thẩm Triệt, hai tay vẫn đặt trên lưng ghé dựa: “Em muốn làm gì với tôi?”

Đúng là một tình nhân vừa lạnh lùng vừa cao ngạo. Với một người đầy khí thế như Tần Tu thì bạn diễn cần phải có thần kinh thép mới có thể không rơi vào tình trạng căng thẳng mà luống cuống, Thẩm Triệt nghĩ thầm. Nhưng kì quái chính là, Thẩm Triệt cảm thấy việc phát hiện ra nốt ruồi kia của Tần Tu giống như tìm thấy điểm yếu của băng sơn mỹ nhân vậy, tâm tình tự nhiên cũng thoải mái hơn rất nhiều.

Tần Tu kinh ngạc cúi đầu, nhìn chằm chằm vào Thẩm Triệt rất táo bạo đang cởi cúc áo của mình. Anh nheo mắt quan sát kẻ nằm dưới kia, vẻ mặt thật khó lường.

Thẩm Triệt nghĩ, viện trưởng muốn xem diễn cảnh tình sắc, tình thì hai chúng ta diễn cũng tạm tạm rồi, bây giờ muốn tới sắc, đáng người tui như thế này nếu cởi ra diễn thì biến thành hài kịch mất, thế nên phần ‘sắc’ này đành trông cậy vào anh bạn....

Từng chiếc cúc của chiếc áo lót dệt kim màu đen dần được cởi ra, cơ thể nhẵn nhụi trẻ trung đầy nam tính từ từ lộ ra trước mặt mọi người, Thẩm Triệt không dám nhìn cơ thể của Tần Tu nhưng có thể nghe thấy chính xác vô số tiếng nuốt nước miếng trong căn phòng. Ánh mặt trời rực rỡ chiếu vào giảng đường giống như đã biến thành màu hồng phấn ám muội.

Còn một chiếc cúc áo cuối cùng ở dưới thắt lưng Tần Tu, vị trí này có chút xấu hổ, Thẩm Triệt cởi nửa ngày mà vẫn chưa tuột ra thì đúng lúc này Tần Tu tóm lấy tay cậu, ngăn bàn tay Thẩm Triệt lại, tự mình cởi bỏ cái nút. Thẩm Triệt đỡ cả người, chỉ một khắc kia cũng có thể cảm nhận được vô số ánh mắt tập trung tại vị trí mà tay hai người đè lên, vuốt ve nhau.

“Còn muốn làm gì nữa?” Tần Tu nghiêng đầu đánh giá Thẩm Triệt.

Cái nghiêng đầu kia thực mức quá phong tình, quá mức gợi cảm. Rõ ràng là nam sinh nhưng Thẩm Triệt cũng phải thừa nhận trong một giây kia mình cũng bị khiêu khích. Cậu nâng cánh tay đang đặt trên vai Tần Tu, nảy ra một ý định biến thái, chậm rãi lột áo của Tần Tu xuống.

Bả vai trần dưới ánh mặt trời rực rỡ dường ánh lên lấp lánh, Tần Tu khẽ nhích người, Thẩm Triệt tự nhiên lại có cảm giác tội lỗi, cởi quần áo của anh em thì có gì mà tội lỗi, cậu cũng chẳng hiểu sao lại thế, có lẽ bởi vì Tần Tu thật đẹp, giống như một đóa hoa cao quý lạnh diễm không thể khinh nhờn.

Bằng khéo mắt cũng có thể thấy thấy đám nữ sinh đứng đằng sau, ánh mắt đang dán chặt trên tấm lưng của Tần Tu, Thẩm Triệt thật không nỡ xuống tay. Áo đã cởi ra một nửa, khi tay áo tuột đến một nửa cánh tay Tần Tu, Thẩm Triệt đột nhiên vươn tay kéo Tần Tu lại gần, nhanh chóng đem một nửa chiếc áo đã cởi ra buộc lại một nút ở ngang người Tần Tu rồi quay sang cười ranh mãnh: “Em muốn đóng gói anh lại.”

“Ấy dà, chán thế.....” W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Một nữ sinh không tìm được mà thốt lên. Tần đại mỹ nhân áo nửa mặc nửa buộc như thế rõ ràng còn hấp dẫn hơn cả cởi trần.

Trong phòng có người cười ồ lên, toàn bộ già trẻ lớn bé toàn trường rõ ràng đều thỏa mãn với màn diễn này. Viện trưởng Lưu cuối cùng cũng buông tha cho hai người, hắng giọng một tiếng: “OK. Đi ra được rồi.”

Thẩm Triệt như nghe được lệnh đại xá, vội nói thật xin lỗi rồi mau lẹ cởi cái nút thắt áo trên người Tần Tu. Tần Tu lãnh đạm đứng dậy, hất vai kéo áo lên rồi cúi đầu cài lại nút áo.

“Cũng không tồi. Nhưng sắp xếp cảnh 419* trước sau có chút mâu thuẫn.” Lưu ma đầu vừa gõ gõ xuống mặt bàn, vừa ung dung ngắm hai chàng trai trẻ.

Thẩm Triệt nhìn về phía Tần Tu: “Chúng ta có diễn 419* sao?” Thật không có đạo đức gì cả.....

“Không phải cậu hỏi tên tôi là gì sao?” Tần Tu cài xong cái nút áo cuối cùng, khinh khỉnh liếc Thẩm Triệt một cái.

Thẩm Triệt há miệng nghẹn lời. Cậu suýt nữa đã quên mất.

(419: One for night, tức là tình một đêm á :”>)

—

Đây là lần đầu tiên Thẩm Triệt gặp Tần Tu. Sau đó vài ngày, Thẩm Triệt vẫn luôn cảm thấy có chút dư vị ngọt ngào vương vấn lại. Kỳ thực, một năm sau ngày hôm đó, cậu và Tần Tu đều không xuất hiện cùng nhau nữa. Tần Tu của lớp 1, khóa 13, khoa diễn xuất, Học viện điện ảnh Canh Lâm vốn đã trở thành một truyền thuyết được truyền đi trong trường.

2. Chương 2: Chiếc Xe Phân Khối Lớn

Vào học ở Canh Ảnh(1) đã được một năm, chớp mắt một cái lại đến kì nghỉ hè, Thẩm Triệt dùng hai tháng này hoàn thành bài luận văn cuối kỳ và bài tập làm phim ngắn của mình. Còn chưa đầy một tuần nữa là khai giảng, bây giờ cậu đang ở trên diễn đàn trường xem topic tìm bạn cùng thuê phòng mình đăng lúc trước.

(1) viết tắt của Học viện điện ảnh Canh Lâm

Cả chung cư im lìm, đồng chí chủ nhà, nhà biên kịch Hạ Lan Bá đang ở trong phòng mình múa bút thành văn. Sư phụ Hạ Lan mấy hôm trước có nhận làm bài thi hộ hai người, một cái kịch bản phim tình yêu Đài Loan đau khổ sến súa, một cái là phim thần tượng kháng Nhật. Thẩm Triệt vẫn không hiểu kịch bản phim thần tượng kháng Nhật là cái gì, Hạ Lan Bá mới giải thích một cách rất sinh động: “Chính là đem F4 xếp

vào trong đội ngũ quân cách mạng của chúng ta, ví dụ như nhóm mật vụ FIRE4, mỗi người đều là mỹ nam được thừa kế sản nghiệp kếch xù nhưng trái tim lại hướng về cách mạng.”

Thẩm Triệt cầm kịch bản, nhìn thấy trên đó có một câu thoại thế này: “Nếu xin lỗi là xong thì cần đến phòng tuần bộ làm gì?(2)“, nói chung là cảm thấy thật khó nuốt: “Như vậy cũng được sao? Dù sao F4 cũng từ trong truyện tranh Nhật Bản mà ra.....”

(2. bắt chước theo câu nói nổi tiếng của nhân vật nam chính trong vườn sao băng: “Nếu xin lỗi là xong thì cần cảnh sát làm gì?”)

Hạ Lan Bá đang hút thuốc, thiếu chút nữa thì sặc, vội giằng lấy kịch bản: “Cậu thì biết cái ếu gì! Lúc này mới đang kêu gọi kháng Nhật mà! Quyết định rồi!” rồi lập tức vung tay lên, “Tên của kịch bản này sẽ là sao băng chiến trường . Địch! Đúng là rất có không khí của mật vụ.”

Thẩm Triệt không dám có ý kiến nữa. Ở học viện, Hạ Lan Bá thuộc lớp đàn anh nổi tiếng trong khoa biên kịch. Không thể nghĩ ngờ rằng Hạ Lan Bá chính là người có tố chất nổi trội nhất trong khoa, tuy rằng đã dấy dưng ở học viện này ba năm rồi mà vẫn chưa tốt nghiệp nhưng những tác phẩm ra đời dưới bàn tay của anh ta mỗi năm nhiều như cá dưới sông. Mấy bà thím ở các quầy chuyên bán DVD lậu trong thành phố Canh Lâm này đa phần đều là fan ruột của anh ta.

Các đàn anh đàn chị đã tốt nghiệp cũng đều dùng tác phẩm của sư phụ Hạ Lan Bá để dựng phim, coi như là bước đệm đầu tiên trên con đường sự nghiệp.

Ngoài Hạ Lan Bá, trong chung cư vốn còn có hai người bạn cùng nhà tai to mặt lớn khác. Một người là Khải Mặc Lũng, khoa đạo diễn. Người này chính là nhân vật làm mưa làm gió ở khoa đạo diễn. Một trong số các nguyên nhân đó là vì anh ta vừa tuổi trẻ tài cao lại còn rất đẹp trai. Một nguyên nhân khác khiến anh ta nổi tiếng đó là người này rất thích làm phim thách thức những tác phẩm kinh điển. Vai chính luôn luôn là người có sở thích kì dị, nặng nhất là SM, nhẹ hơn thì có cuồng đồ lót hay mấy thứ đại loại như vậy . Chẳng hạn như đồng tính luyến ái ở trong mắt của đạo diễn Khải Mặc Lũng thì phải là nhục bại. Nếu một ngày nào đó Khải đại thủ phải làm phim nhục bại về đề tài đồng tính, cặp đôi hoàn hảo chắc sẽ là một tráng sĩ thụ có máu M cuồng đồ lót lại còn thích bị đâm đập giao đấu với một một nữ vương công rất S, thích giả trang thành nữ cộng thêm nhân cách phân liệt.

Khải đại thủ vẫn đang thăng tiến trên con đường thành công, giống như một bộ phim chưa bấm máy đã thành công một nửa.Đại thủ lấy được tám bằng thạc sĩ sau khi bộ phim điện ảnh anh sản xuất đạt hạng nhất, hai tháng trước đã rời khỏi chung cư.

Một bạn cùng nhà khác là một đàn anh khóa trên cùng khoa diễn xuất với Thẩm Triệt, Âu Thạch Khai. Nghe nói tên anh ta vốn là Âu Nghiên, lúc đăng kí hộ khẩu chữ đằng sau lại bị viết tách ra nên sau đó gọi luôn là Âu Thạch Khai(3). Sư huynh Âu Thạch Khai còn chưa tốt nghiệp nhưng vì ngoại hình xuất sắc nên đã sớm kí hợp đồng với công ty giải trí Tinh Bang Entertainment. Thế là sư huynh Âu giọng –vịt–đực sau đó phải phát hành album ra mắt CRASH (Hạ Lan Bá dịch tên album này một cách rất sinh động thành vụ tai nạn giao thông) Ngoài ra anh còn là nam diễn viên thần tượng số một, tất nhiên là dưới nghệ danh Âu Triệt Luân. Một tháng trước, bạn đồng môn Âu Triệt Luân cũng đã cao chạy xa bay khỏi chung cư.

(3. Âu Nghiên là , khi viết tách ra sẽ thành tức là Âu Thạch Khai. Em thích tên Âu Nghiên hơn)

Khải Mặc Lũng thái độ độc tài, tính thống trị rất cao, Âu Thạch Khai thì cực độ tự kỉ lại còn mắc chứng cuồng sạch sẽ. Hạ Lan Bá bình thường đầu tổ chim , miệng phì phèo thuốc lá suốt ngày, chân loét quệt dếp lê đi đi lại lại trong chung cư , là thủ phạm chính khiến cả nhà phải hút thuốc bị động và gây ồn ào khiến Khải Mặc Lũng và Âu Thạch Khai chịu hết nổi. Âu Thạch Khai phải mất nguyên một chai nước hoa đem vào xịt ở phòng Hạ Lan Bá. Khải đại thủ thì không có tệ nạn như vậy, Hạ Lan Bá mà dám ồn ào quá mười phút, đạo diễn sẽ trực tiếp xuống lầu dùng chiếc BMWs X5 của mình tông rớt thanh chắn bảo vệ của chiếc Jibei bé nhỏ cho tới khi Hạ Lan Bá chịu bịt miệng lại mới thôi.

Dùng BMWs X5 mà đụng Jibei thì chỉ chiếc Jibei là có lợi thôi.Thẩm Triệt nửa đêm nửa hôm ngồi tính kế với Hạ Lan Bá đã phát biểu như vậy. Chiếc Jibei bị tông hỏng thì mất bao nhiêu tiền đâu, cái X5 kia bị xây xát gì mới tốn tiền nè, cứ để cho anh ta tông thoải mái đi. Vậy mà sư phụ Hạ Lan Bá lại nổi quạu lên đập

cho cậu một cái: “Chiếc Jibei của anh mày đây đổ trong gara, chiếc X5 của hần đổ ở vệ đường, chú mày có biết cái này chứng tỏ điều gì không?”

“Chúng tỏ cái gì?”

“Chúng tỏ anh mày đây có con Jibei ghê cũng không dám làm mất còn hần đến em X5 cũng chẳng tiếc gì!”

Thẩm Triệt nghe xong mà như người vừa giác ngộ lí tưởng cách mạng, tự nhiên thấy sư phụ Hạ Lan Bá đầu tổ chìm dưới ánh trăng như phát ra vầng hào quang trí tuệ.

Nhưng Hạ Lan Bá bị hai người kia bắt nạt, lúc điên lên cũng có tự có cách của riêng mình. Ví dụ như trong kịch bản phim sên nào đó sẽ đem tên của Khải Mặc Lũng dán lên trên đầu một tên *** tặc nào đó. Hoặc là dứt khoát để cho Khải Mặc Lũng cường bạo nữ chính Âu Luân Luân một cách bi thảm. (Âu Luân Luân chính là chế từ tên của Âu Triết Luân ra đó =))

Sau khi tên *** tặc và Âu Luân Luân rời đi, Hạ Lan Bá liền vui vẻ suốt một tháng, sau đó mới bắt đầu thúc giục tiểu sư đệ mau đi tìm người ở chung. Nếu không tiền thuê ngôi nhà rộng hơn 300 mét vuông này hai người bọn họ sẽ phải chia đôi.

Thẩm Triệt đã gửi bài post lên diễn đàn từ lâu rồi nhưng vẫn chưa có ai hồi thăm. Đám sinh viên trong kì nghỉ nếu không về nhà thì cũng ra ngoài làm thêm, Thẩm Triệt đoán chắc phải tới khai giảng mới có người trả lời. Thẩm Triệt thay quần áo chuẩn bị ra ngoài, nhìn lướt qua lại thấy một reply. Bạn đang

—— Là tòa nhà Đan Mĩ trong nội thành đúng không, chủ thớt cho số di động đi.

Đối phương xem ra cũng khá nhiệt tình, Thẩm Triệt cúi xuống nhìn đồng hồ trên máy tính, thấy cũng không còn sớm, vội phi vào trả lời lại

—— Xin lỗi, mình bây giờ có việc phải ra ngoài ngay. Chúng ta ngày mai nói chuyện đi. Sáng mai 10h ở cổng trường số 3 nhé, số di động của mình là 136xxxxxxx6. Gọi lúc nào cũng được.

Hai giờ chiều nay có một buổi thử vai nam chính cho một MV. Thẩm Triệt cũng giống như đại đa số sinh viên trong khoa diễn xuất của Canh Ảnh, bình thường hay tìm một vài đoạn phim quảng cáo ngắn để đóng thêm, chủ yếu là để rèn luyện cảm giác đứng trước máy quay, cũng vừa kiếm thêm được chút thu nhập. Thẩm Triệt vào trường mới được một năm, hầu như không quen biết gì nhiều, chủ yếu là xem những thông báo tìm diễn viên đăng trên forum của trường. Hiện tại, thiên hậu Bích Cơ của Tinh Bang Entertainment đầy quyền lực đến Canh Lâm quay MV cho ca khúc chủ đề mới, ca khúc mới này nghe nói mời hẳn dàn staff của series bom tấn Hollywood, High School Musical tới chỉ đạo ca khúc chủ đề tiếng Trung, phải chọn một nam chính đóng cặp cùng với nữ chính Bích Cơ trong MV, yêu cầu đương nhiên là phải trẻ tuổi, đẹp trai dương quang. Bình thường những cơ hội như thế này đều tự tiến hành tuyển lựa trong nội bộ, lần này lại công khai gửi thông báo tuyển người thế này thật hiếm thấy. Phản hồi bên dưới cũng chín người mười ý, rất nhiều người nóng lòng được thử vai, nhưng cũng không ít người cho rằng đây chỉ là trò làm màu, thực ra trong nội bộ đã tuyển chọn người của mình hết rồi.

Thế nhưng Thẩm Triệt vẫn quyết định đi thử vai, bởi vì đạo diễn chỉ đạo dựng MV này chính là do Tinh Bang Entertainment đặc biệt mời từ Mỹ sang, đã nhiều lần đoạt giải Grammy ở hạng mục MV xuất sắc nhất (Best Music Video), nếu may mắn có thể được tham gia quay MV chắc chắn sẽ học hỏi được không ít.

Tuy trong topic kia có rất nhiều người hoài nghi thế nhưng địa điểm thử vai vẫn đông nghẹt người tới. Thời gian casting tổng cộng có ba ngày. Thẩm Triệt ngày đầu tiên dự tuyển, quá trình cũng không có gì đặc biệt, chỉ là xem hình tượng có phù hợp hay không. Một tuần sau Thẩm Triệt nhận được điện thoại, phía bên kia báo cho cậu hôm nay sẽ thử diễn xuất trước ống kính.

Đúng là không phải chỉ đăng lên làm màu, có thể thi diễn xuất, còn có thể nhìn thấy vị đạo diễn đã ngưỡng mộ từ lâu, đúng là rất lời rồi. Thẩm Triệt kéo khóa ba lô, nhanh nhẹn đi ra trạm xe điện ngầm, vừa đi vừa chạy trên thang cuốn tự động.

“Cái cậu sinh viên kia, không được chạy trên thang cuốn!”

Ở bên dưới thang cuốn tự động, người quản lí trạm ngừng lên quát to.

Thẩm Triệt vội vàng đứng lại trên thang cuốn, quay đầu lại giơ hai tay ra tạo thành hình chữ thập, chờ người quản lý quay đi lại lập tức quay đầu xông lên thang cuốn. Một bác gái đứng ở một bên thang cuốn, phì cười nhìn theo cậu thanh niên đầu xoăn, nhanh nhẹn chen qua đám người, luôn miệng nói “nhờ một chút, nhờ một chút”

“Đã bảo không được chạy cơ mà. Thanh niên bây giờ chẳng chịu tuân thủ luật lệ giao thông gì cả, trước sau gì cũng gặp báo ứng cho xem!”

Bỏ lại sau lưng câu nói của người quản lý đang nổi giận đùng đùng, Thẩm Triệt bước ra khỏi đường hầm, một luồng không khí nóng lập tức ập tới. Bên ngoài trời nắng chang chang, cậu ngẩng đầu lơ đãng nhìn biển hướng dẫn bên kia đường, địa điểm thử vai là ở khách sạn Tân Hải, cậu phải đi sang đường bên kia bắt xe bus số 151. Khu vực này là trạm cuối cùng của tuyến số 6, người và xe cộ đi qua đều rất ít. Cả cái đường cái rộng thênh thang mà cả nửa ngày mới thấy một chiếc ô tô chạy qua, thế nhưng đèn giao thông vẫn không ít, qua có một đoạn đường mà phải chờ hai lượt đèn đỏ.

Thẩm Triệt một mình lẻ loi đứng giữa vạch an toàn, phải chờ hết 90 giây, đầu phơ ra mà chẳng có gì che cả, đứng giữa cái nóng 36 độ mà chờ đèn đỏ như này chẳng khoa học tí nào, bảo cậu không tuân thủ luật lệ an toàn giao thông à, cậu ngoan thế này còn kêu gì nữa.....

Đang lúc nghĩ vẩn vơ thì chiếc xe bus màu cam từ chỗ rẽ đã phóng tới, Thẩm Triệt nhìn chăm chú mới phát hiện chính là tuyến xe phải 20 phút mới thấy một chuyến, xe số 151 mà cậu đang đợi. Đây thì mặc xác đèn đỏ, Thẩm Triệt nhảy xuống khỏi vạch an toàn, chạy vội tới trạm xe bus bên kia đường.

Đúng lúc này, tiếng gầm gừ “ầm ầm” của động cơ xe từ bên trái bỗng vọt tới, mà tiếng động kia không thể nào là động cơ xe bus phát ra được.....

Thẩm Triệt quay đầu sang trái, một giây trước khi bị một chiếc xe phân khối lớn đụng phải, cậu vẫn kịp thảm sát thưởng một câu: “Con xe S1000RR ngon thật.”

3. Chương 3: Giải Quyết Ổn Thỏa

“Này! Cậu sao rồi? Có nghe thấy tôi nói không?”

Choáng váng mặt mày ngã xuống đường nhựa rất bóng, Thẩm Triệt mơ hồ nhìn thấy một bóng người đang cúi đầu xuống, giọng nói trầm thấp cuốn hút kia như từ trong ảo mộng vọng về, hình như đã từng quen biết.

Giống như thật lâu trước đây, đã từng một giọng nói như vậy thì thầm bên tai nhiều lần: “Yêu tôi phải không..... Muốn tôi phải không....”

Rồi sau đó một loạt âm thanh cãi cọ bát nháo loạn xì ngầu. Giọng nói của các cô bác, thím mợ cứ người này nói người kia xen vào:

“Cái anh kia chớ có mà chạy, anh phải chịu trách nhiệm với cậu ấy!”

” Ôi, tội nghiệp quá, mau đỡ cậu ấy dậy đi!”

“Nói vớ vẩn, chẳng may tổn thương nội tạng rồi thì sao, đừng có mà lộn xộn!”

Tổn thương nội tạng?! Thẩm Triệt hai mắt tối sầm lại, quyết định hôn mê bất tỉnh.

Tần Tu thấy mọi người vây lại, người này một câu, người kia một câu, mỗi lúc một đông, cánh tay đã vươn ra đỡ lấy cổ và chân người bị thương, đang định bế người lên bỗng sinh ra e ngại, không dám tùy tiện.

“Bé lên đi, bé lên đi, đường nhựa nóng như cái bàn là vậy, nằm thế này bỗng chết con người ta à!”

“Tôi thấy có khi phải làm hô hấp nhân tạo, nhanh nhanh làm hô hấp nhân tạo đi!”

“Ôi, hai cậu thanh niên đẹp trai như thế này, một người trẻ như thế đã biến thành người thực vật, một người thì cả tuổi xuân phơi phơi phải ngồi bó lịch.....”

Tần Tu chịu hết nổi: “Im hết đi!”

Mấy bà thím đang túm năm túm bảy lập tức im bật. Tần Tu đứng lên, ánh mắt lạnh như băng quét qua đám đông đang vây xem khiến tất cả tự động dạt ra sau cả mét. Tần Tu hài lòng lấy di động ra gọi 120.

Trong bệnh viện, sau khi làm xong các thủ tục chụp, chiếu cần thiết cho người bị thương, Tần Tu hỏi bác sĩ: “Cậu ta thế nào?”

Bác sĩ nhìn tấm phim chụp: “Xem ra không có gì đáng ngại. Có thể có chút chấn động não nhẹ do bị đụng vào đầu nhưng sẽ rất nhanh tỉnh lại thôi.”

Tần Tu dựa lưng vào ghế, tạm thở phào.

Hoàn tất các thủ tục nhập viện, Tần Tu nhìn y tá treo túi nước biển xong, đúng lúc này chuông di động vang lên, là một người bạn điện tới: “A lô. Tần Tu à. Cậu đến khách sạn chưa?”

“Vẫn chưa.” Tần Tu bước ra khỏi phòng bệnh, quay lại liếc nhìn chàng trai nước da màu tiểu mạch, mái tóc nâu vàng hơi xoăn đang nằm trên giường bệnh. bỗng nhiên cảm thấy có chút quen mắt nhưng cũng không nghĩ ngợi nhiều, lập tức đi ra cửa rồi kể lại vụ va chạm giao thông cho người ở đầu dây bên kia.

“Đậu má! Đi đứng kiểu gì mà đụng phải thằng nhóc đó vậy? Cậu cũng xui quá đi. Giờ nó không việc gì rồi, cậu nhanh tới đây đi.”

“Không được. Tôi phải đợi cậu ta tỉnh lại.” Tần Tu ngồi ở bên ngoài phòng bệnh, ghế dựa ngoài hành lang thật thấp, anh theo thói quen ngồi vắt chân qua một bên.

Hai cô y tá đi ngang qua đều phải ngoái lại nhìn mĩ nam chân dài với ánh mắt kinh diễm, đi vào phòng y tá rồi bèn dùng âm lượng tự cho là người ta không thể nghe thấy phần khích kêu lên:

“Anh giai đẹp dã man tàn bạo kia ở đâu ra vậy?! Có kẻ mắt không mà đẹp quá vậy?!”

“Chân vừa dài vừa đẹp, gái già này thật xúc động muốn quỳ xuống quá..... Anh ấy đi theo anh giai tóc xoăn phòng 306 tới phải hông?”

“Nghe nói là não bị chấn động nhẹ, với cả vùng dưới chảy máu. Vùng – dưới -chảy-máu-á? Bọn họ làm cái gì vậy?! Không được rồi, mau ngăn tui YY đi.....”

Tần Tu liếc ba cô y tá trẻ mặt ửng hồng đang lú lú ở trước mặt, người ở đầu dây bên kia vẫn còn đang ân cần lên lớp: “.....Tính ra thì là do tên kia băng qua đường, không phải trách nhiệm của cậu, tiền thuốc men, chi phí khám bệnh cũng đã thanh toán đủ, tận tình tận nghĩa đến thế rồi. Peterson đang ở đây, Jason cũng đang ở đây. Tôi cảm thấy đây chính là một cơ hội, cậu chớ nên bỏ lỡ mất.”

Tần Tu nắm chặt di động, nét mặt có chút do dự.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Haiz, tôi chịu cậu luôn rồi đấy.” Đầu dây bên kia thở dài một hơi, “Cứ vậy đi. Tôi ở bên này cũng không có việc gì. lát nữa tôi sẽ tới giúp cậu trông chừng thằng nhóc kia. Bấy giờ cậu tới đây liền đi, vẫn còn kịp đấy. Nhanh lên đi!”

Người kia nói xong liền gác điện thoại. Tần Tu khẽ cau mày.

Lúc Thẩm Triệt tỉnh lại, cô y tá ngồi trước mặt thấy thế liền ân cần mỉm cười: “Anh tỉnh rồi à? Cảm thấy sao rồi?”

Thẩm Triệt đầu vẫn hơi quay cuồng, từ từ ngồi dậy. Gió lạnh từ chiếc điều hòa giữa phòng phả vào mặt khiến cậu tỉnh táo hơn một chút, lúc này mới nhớ lại được tai nạn vừa xảy ra. Trước mắt chỉ thấy mờ

hơi ê ẩm, đầu hơi choáng váng còn lại tất cả đều không có gì bất thường. Cậu ngẩng đầu nhìn lên chai nước biển đang truyền treo trên đỉnh đầu: “Đây là thuốc gì vậy?”

“Bác sĩ kê cho anh thuốc hạ sốt, còn có thiên ma và đường glu-cô. Anh có lẽ bị cảm nắng. Tuy nhiên những nơi khác đều không việc gì.” Cô y tá cười rất âm muội.

Thẩm Triệt ngẩn người một lúc mới nhận ra là đối phương đang ám chỉ cái mông đau ê ẩm của cậu, liền xấu hổ cười cười.

“Lúc xe cứu thương đưa anh tới đây đúng là rất náo động, anh có biết không?” Y tá vừa giúp cậu điều chỉnh lại tốc độ truyền nước biển, vừa mỉm cười thần bí.

“Hử?” Thẩm Triệt chẳng hiểu gì cả, có gì mà náo động chứ? Có khi nào cậu chẳng may “lộ hàng” không, cúi đầu nhìn, may quá, quần áo vẫn đầy đủ mà.

“Dọc đường xe cấp cứu đưa anh tới đây, bạn trai anh lái chiếc siêu mô tô BMW đi theo hộ tống xe cấp cứu, nghe mấy người trên xe nói cảnh đó nhìn rất oách nha.” Cô y tá cười nói giọng cực kì hâm mộ, “Yên tâm nghỉ cho khỏe đi. Bạn trai anh trước khi đi đã dặn dò chúng tôi rồi, cần gì cứ rung chuông nhé.”

Bạn trai á? Màn sương này cũng dày quá đi. Cậu nhìn giống người có khẩu vị nặng như thế lắm à? Lại còn siêu mô tô BMWs hộ tống mở đường nữa chứ? Thẩm Triệt trơ mắt nhìn cô y tá mỉm cười rời khỏi phòng bệnh, mặt đầy sọc đen, lắc lắc đầu lấy di động ra xem. Cứ tưởng mình đã hôn mê non nửa ngày rồi chứ, thế nhưng thật ngạc nhiên là từ lúc đó tới giờ mới chưa đến một tiếng đồng hồ. Cậu không kìm nổi, suýt chút nữa đã reo hò vì cái thân thể như giã của mình cùng tốc độ thần kì của của người gây tai nạn. Bây giờ đi tới địa điểm casting vẫn còn kịp!

Thực ra gọi người ta là kẻ gây tai nạn đúng là không công bằng, là do cậu tự ý vượt đèn đỏ mà. May mà người kia nhân phẩm không tệ, tiền thuốc men và viện phí đã thanh toán cả, Thẩm Triệt nhanh chóng làm thủ tục xuất viện, vẫy một chiếc taxi trước cổng bệnh viện, cấp tốc chạy tới phim trường thử vai.

Chiếc BMW S1000RR đậu ở bên lề đại lộ dẫn ra bờ biển, đèn đỏ trên đầu đang đếm ngược từng giây. Tần Tu chợt nhớ đến cậu thanh niên tóc xoăn còn đang hôn mê bất tỉnh trên giường bệnh, lúc trước còn chạy vui vẻ như vậy trên đường, chớp mắt một cái đã nằm bất tỉnh. Tuy rằng bác sĩ nói không việc gì, nhưng anh trong lòng vẫn thấy lo lắng. Nghĩ vậy bèn lấy di động ra gọi cho một người bạn định dặn dò mấy câu, lại được thông báo “thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau.”

Tần Tu nhíu mày. Quái gì thế này? Gọi thêm vài lần nữa, vẫn không liên lạc được, đèn đỏ trên đầu đã chuyển xanh, chiếc xe phía sau mất kiên nhẫn đã ầm còi inh ỏi, lách qua chiếc mô tô BMW phân khối lớn.

Cách khách sạn Tân Hải còn chưa tới hai trạm xe nữa, Tần Tu nắm tay lái, gạt chân chống, nhíu mày “cạch” một tiếng hạ kính chắn gió xuống, chiếc xe xoay một vòng, quay đầu hướng về phía bệnh viện.

Chiếc siêu mô tô BMW nổi bật cùng chiếc taxi màu vàng lướt qua nhau trên con đường rộng tới bốn làn xe chạy. Thẩm Triệt cúi đầu nhìn đồng hồ trên di động, vươn tay đập đập ghế trước: “Bác tài, phiền bác chạy nhanh lên chút!”

4. Chương 4 - Thử Vai

Lúc Thẩm Triệt chạy tới khách sạn Tân Hải vừa đúng 2 giờ kém 10 phút. Một tiếng đồng hồ trước bầu trời còn trong xanh quang đãng mà lúc này đã âm u đầy mây đen. Thẩm Triệt hỏi thăm ở tiền sảnh của khách sạn mới biết địa điểm thử vai là một phòng hội nghị lớn trên lầu ba. Lúc người nữ trợ lí dẫn cậu đi vào, cậu tranh thủ hỏi thăm được chút tình hình. Được gọi điện thông báo tới thử vai lần này tất cả có sáu người, tuy nhiên sắp tới giờ rồi mà trong phòng hội nghị, tính cả cậu nữa mới chỉ có năm ứng viên.

Thẩm Triệt hỏi người thứ sáu đâu rồi, cô trợ lý nhún nhún vai: “Không rõ lắm. Bất kể là đến muộn hay do có việc bận thì người đó cũng mất cơ hội rồi. Đạo diễn Peterson ghét nhất là người không đúng giờ.”

Không nghĩ rằng còn có cái yêu cầu này nữa, Thẩm Triệt vuốt vuốt ngực, tự cảm thấy mình thật may mắn.

Hai giờ đúng, Thẩm Triệt cuối cùng cũng thấy một nhóm người cùng đạo diễn bước vào. Đoàn người này ở vòng tuyển chọn trước, ngoài nữ diễn viên Bích Cơ ra thì đều chưa từng xuất hiện, đây vẫn là lần đầu Thẩm Triệt được nhìn thấy vị đạo diễn này. Peterson ngoài thực tế cao lớn hơn trong phim rất nhiều, gương mặt gầy và dài, tóc màu xám bạc được chải vuốt lại đằng sau rất gọn gàng, thoát nhìn rất ra dáng một quý ông. Đi sau ông là một nữ phiên dịch viên tóc dài và một người đàn ông mặc sơ mi đen, đeo kính mát màu đỏ rượu, đang cầm di động nói chuyện. Thẩm Triệt nghe thấy hai người bên cạnh chụm đầu ghé vào tai nhau thì thầm: “Người kia chính là Jason.”

Cái tên Jason vang lên sau lưng khiến cho Thẩm Triệt thoáng giật mình, theo bản năng đưa mắt nhìn người đàn ông kia thêm lần nữa. Khuôn mặt vuông góc cạnh, cái cằm cương nghị, người này chính là Jason sao. Người đã một tay nâng đỡ biến An Gia Miện trở thành Ảnh đế trẻ tuổi thành công nhất, chính là người đại diện quyền uy của Tinh Bang Giải Trí. Theo sát Jason bước vào là Bích Cơ tóc ngắn xinh đẹp cùng hai nữ trợ lý tất tả đuổi theo sau. Vị tiểu Thiên hậu tương lai đang được Tinh Bang Giải Trí lăng-xê này đương nhiên cũng là do con mắt tinh tường của Jason nhận ra được tiềm năng khi cô mới chỉ là tân binh.

Bốn ứng viên kia đều dán chặt mắt trên gương mặt vô cảm của nữ diễn viên Bích Cơ, riêng Thẩm Triệt thì lại không rời mắt nhìn Jason đi tới ngồi xuống phía sau chiếc bàn dài. Người đại diện quyền uy của những át chủ bài trong showbiz vẫn đang nói chuyện điện thoại, tuy rằng đeo kính râm nhưng nghe giọng nói cũng có thể nhận ra có chút mất kiên nhẫn:

“Cậu ta còn muốn cái gì nữa? Kịch bản nếu không hải lòng có thể sửa, hợp đồng kí xong rồi mới bắt đầu ông à ông ọ. Nghĩ rằng mình là ảnh đế thì muốn làm gì thì làm chắc?!”

Jason tắt điện thoại. “Cạch” một tiếng ném xuống mặt bàn. Hai chữ “ảnh đế” đọng lại trong đầu Thẩm Triệt.... Jason tới tận năm ba mươi tuổi mới bắt đầu vươn lên, dưới tay cũng chỉ có một ảnh đế, đó chính là An Gia Miện. Hai mươi hai tuổi nhận được giải thưởng diễn viên trẻ xuất sắc nhất, hai mươi lăm tuổi đã trở thành ảnh đế trẻ tuổi nhất, An Gia Miện bây giờ đâu còn như xưa nữa, đương nhiên tính nết đã trở nên kiêu ngạo phách lối. Thẩm Triệt thầm nghĩ, loại người tính nết như vậy mà trước đây phải giả bộ hòa nhã ân cần đúng là không dễ dàng gì. Về chuyện An Gia Miện trẻ tuổi như thế đã được gán cho cái danh hiệu ảnh đế, Thẩm Triệt thực ra cũng không thấy bất ngờ. Một người có thể liên tục được nhận vai suốt bốn năm nay, hoàn toàn xứng đáng được coi là ảnh đế trời sinh.

Jason sau khi cúp điện thoại mới bắt đầu cùng đạo diễn đánh giá một lượt nhóm tân binh trong phòng. Hai người dùng tiếng anh trao đổi vài câu. Thẩm Triệt nghe loáng thoáng thấy Peterson hỏi: “The one you recommended is not there?”

Jason lắc đầu đáp lại một câu: “Are we waiting?”

“No.” Vị đạo diễn tóc bạc từ chối thẳng thừng. Jason tiếc nuối gật đầu. Peterson quay về phía năm ứng cử viên, bắt đầu giới thiệu nội dung thử vai lần này.

“MV lần này dài 8 phút đồng hồ, coi như một bộ phim điện ảnh ngắn, bởi vì trong MV kết hợp giữa điện ảnh và nhạc kịch cho nên cả quá trình có rất nhiều động tác vũ đạo.” Nữ phiên dịch viên dịch xong, nói thêm một câu. “Địa điểm thử vai ở bên ngoài khách sạn. Nếu bây giờ trời đổ mưa thì càng tốt.”

Thẩm Triệt cùng bốn người còn lại đều ngẩn người, phải khiêu vũ dưới mưa sao? Tuy rằng môn Thể chất có dạy qua về vũ đạo nhưng mấy người các cậu dù sao cũng không phải sinh viên chuyên ngành vũ đạo. Mấy điệu nhảy hiện đại cũng chỉ học sơ sơ mấy động tác. Hơn nữa vũ đạo vốn là điểm yếu của Thẩm Triệt.....

“Các bạn đều là sinh viên của học viện điện ảnh, chắc đều đã xem qua đoạn phim Khúc hát dưới mưa đúng không,” Đạo diễn Peterson tiếp tục nói, “Nội dung thử vai rất đơn giản, chính là đoạn vũ đạo dưới mưa kia của Jim Carrey.”

Năm ứng viên quay sang nhìn nhau. “Sing in the rain” của Jim Carrey được coi như là đoạn phim kinh điển, bọn họ đều đã xem, nhưng nhảy y xì như thế thì sao làm được?

“Không cần phải chính xác hết các động tác,” Nữ phiên dịch bổ sung, “Các bạn chỉ cần dựa vào cảm giác của chính mình, tận lực diễn lại là được rồi. Bây giờ, nếu các bạn đều đã hiểu, chúng ra sẽ đi xuống con đường lớn cạnh bờ biển.”

Lúc đi ra khỏi khách sạn, trời đã bắt đầu mưa. Nhóm của Thẩm Triệt đi theo đạo diễn cùng Jason tới con đường lớn dẫn ra bãi biển thì thấy trường quay đã dựng xong cùng với máy quay phim cũng đã sẵn sàng. Người Mỹ làm việc đúng là rất nghiêm túc. Xem ra lần thử vai này sẽ được quay phim lại, chắc là để kiểm tra khả năng diễn xuất trước ống kính, rồi lấy đó làm tiêu chuẩn chọn lựa luôn. Thẩm Triệt thấy mấy người trên diễn đàn nói chắc như đinh đóng cột rằng đã tuyển chọn người trong nội bộ hết cả, đúng là toàn phần bừa.

Dù sao cũng là sinh viên xuất thân từ học viện điện ảnh, vừa nhìn thấy máy quay như thế, cảm giác của năm chàng trai trẻ phút chốc đã thay đổi, đặc biệt là Thẩm Triệt mới là sinh viên năm nhất, đứng trước ống kính máy quay như vậy, cảm giác vừa hồi hộp nhưng cũng rất kích thích.

Trường quay có chuẩn bị đạo cụ là mũ và dù. Thẩm Triệt quan sát con đường ven biển này, bốn xung quanh đều là những hàng cây xanh tươi tốt, không có cửa hàng nhưng vẫn có mấy cây cột điện, ngoại trừ mấy du khách trên bãi biển và trong khách sạn, ở ven đường cái bày ra nguyên một bộ đạo cụ camera chuyên nghiệp đã hấp dẫn không ít người che ô đi ngang qua dừng chân lại xem.

Nữ trợ lý theo thứ tự gọi tên từng ứng viên bước ra. Người đầu tiên được gọi tên đã lên sân khấu. Thứ âm nhạc xưa cũ từ thập niên trước cất lên, tiếng mưa rơi xào xạc, hòa hợp với tiếng ca khoáng hoạt của Jim Carrey:

I'm singing in the rain

Just singing in the rain

What a glorious feeling

I'm happy again

.....

Thẩm Triệt nhìn đàn anh xa lạ dạo bước dưới cơn mưa, xoay tròn, bắt đầu nhảy theo điệu nhảy clacket đầy hưng phấn. Trước đó, lúc còn ngồi trong phòng hội nghị rõ ràng vẫn là một người rất nghiêm túc, vậy mà khi âm nhạc nổi lên thì trên mặt lại lộ ra vẻ tươi cười chân thành xuất phát từ đáy lòng, thật phù hợp với câu hát “I'm happy again” kia. Mà điều khiến Thẩm Triệt bội phục nhất chính là người kia thể mà nhớ rất rõ tất cả ca từ, đang lẩm nhẩm hát theo giọng ca nhẹ nhàng của Jim Carrey, điều này khiến cho màn trình diễn của anh ta càng thêm nhập thần.

Phông nền rất tốt, thử vai cũng rất tuyệt. Người đầu tiên lên sân khấu chưa chắc đã có lợi. Quyết định của đạo diễn đối với màn biểu diễn của người đầu tiên lên sân khấu rất có thể sẽ bị người cạnh tranh phía sau làm xao nhãng, cũng có thể xuất phát từ lo lắng này nên hiện tại mới đặc biệt dùng máy quay thu lại toàn bộ màn biểu diễn.

Màn biểu diễn của mỗi người đều có nét đặc sắc riêng, đặc biệt là cậu nam sinh thứ tư lên sân khấu. Thẩm Triệt nhìn thấy đối phương diễn xuất vô cùng nhập tâm dưới cơn mưa lớn, những bước chân dưới mưa nhẹ nhàng đá tung bọt nước ra khắp nơi, cậu có cảm giác rằng người kia hẳn đã có nền tảng vũ đạo không hề tồi, chẳng những có thể tái hiện lại hoàn mỹ những bước vũ đạo của Jim Carrey, mà còn tạo ra một điệu Jazz lúc nhanh lúc chậm, tạo cao trào rất phù hợp, nắm bắt được cảm xúc của khán giả, khiến cho ngay cả mấy người qua đường đang vây xem cũng ò lên vỗ tay tán thưởng.

Thẩm Triệt thở hắt ra một hơi, cậu phát hiện ra mình ngoài việc lặp lại mấy động tác kia thì chẳng còn cách nào tạo ra được thêm những kinh hỉ hay phút xuất thần nào nữa.

“Thẩm Triệt.” Nữ trợ lý gọi đến tên của cậu.

Hạ quyết tâm, Thẩm Triệt bước tới giữa khung hình của máy quay, chờ âm nhạc vang lên.

Không nhớ rõ vũ đạo, cũng không nhớ được hết ca từ, chỉ có thể cố gắng hết sức. Lần đầu tiên xem đoạn phim ca nhạc ngắn kinh điển này, là khi ở cùng với An Gia Miện. Điều duy nhất cậu nhớ chính là, trong

đoạn phim Jim Carrey nụ cười rạng rỡ, An Gia Miện thì nhắm nghiền hai mắt ở trong phòng khách xoay vòng vòng, miệng lẩm nhẩm hát theo, trên tay cầm một chiếc ô tưởng tượng, dáng điệu rất động lòng người.

An Gia Miện cũng không khiêu vũ, thế nhưng vì sao khoảnh khắc ấy lại bắt lấy ánh mắt của Thẩm Triệt?

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Đoạn nhạc dạo đầu vang lên, Thẩm Triệt đội mũ, cũng không ý thức được mình đang theo bản năng hay đang làm động tác thường dùng của An Gia Miện. Jason chăm chú nhìn chàng trai trẻ tóc nâu vàng kia hai tay cầm viền rộng của chiếc mũ, làm một động tác nhỏ lật mũ lại rồi đội lên đầu. Anh ta nhú mày, rồi lại lắc lắc đầu.

Thẩm Triệt xòe cây dù ra, hát theo đến câu “I’m singing in the rain” sau đó thì không hát tiếp nữa, tuy nhiên khoảnh khắc kia cậu thật giống như ảnh đế. Khẽ nhú mày cười một cái, Thẩm Triệt tiếp tục ngân nga.

An Gia Miện, nếu anh biết rằng tôi là vì muốn cạnh tranh với anh nên mới ghi danh vào Học viện điện ảnh Canh Lâm này, nhất định sẽ cười nhạo rằng tôi thực là ngu xuẩn. Ngay cả chính tôi cũng không tin được, mình lại ngây thơ đến vậy. Nhưng bây giờ, tôi phải cảm ơn anh. Tôi vẫn ở Canh Ảnh, không phải vì muốn cạnh tranh, cũng không phải vì trả thù. Tôi yêu nghề diễn xuất, nó khiến cho tôi thấy thỏa mãn và vui vẻ, Khi anh nhảy theo bài Khúc nhạc dưới mưa này, cũng có tâm trạng như thế phải không, chỉ có ngay lúc này, tôi mới cảm nhận được sự vui vẻ của anh không phải là giả tạo.

I’m laughing at clouds

So dark up above

The sun’s in my heart

And I’m ready for love

Anh cũng nên chuẩn bị sẵn sàng đi, bởi vì tôi đang hướng tới danh hiệu ‘ảnh đế’ của anh, dù anh không thêm chấp nhận lời thách thức của tôi, tôi cũng sẽ không lùi bước đâu.

5. Chương 5 - Người Thứ Sáu Đến Muộn

Jason đứng phía sau máy quay ngạc nhiên nhướn mi, cậu nhóc tóc quăn lẽ ra phải đi thẳng sau đó chuyển người, cậu nhóc này trước đó đã quan sát lâu như vậy, lẽ ra lúc này hẳn sẽ không nhảy sai, cậu nói là cậu muốn diễn màu mè thêm cho sinh động, nhưng xem ra cậu ta cũng chẳng biết mình đang làm gì.

Thế nhưng Thẩm Triệt đột nhiên quay lưng lại thế này cũng khiến người quay phim bất ngờ, chợt nghe thấy tiếng Peterson phát tay hô lên: “Catch him!”

Vậy là máy quay cứ phải chạy đi chạy lại bám theo Thẩm Triệt.

Jason nhú mày, anh cảm thấy cậu nam sinh này như đang đứng giữa một khoảng đất bảy tám mươi mét vuông cứ nhảy qua nhảy lại, các bước nhảy lên xuống hoàn toàn không theo quy củ gì, rất giống như người mắc chứng tăng động vậy. Dù không có chuyên môn anh cũng có thể nhận ra kiểu này làm khổ máy quay phim và cách di chuyển khi biểu diễn rất thiếu chuyên nghiệp, tuy nhiên cũng khó trách, tóc quăn di chuyển loạn xạ như vậy. bởi toàn bộ quá trình quay phim, cậu ta phân nửa thời gian đều nhắm mắt, rõ ràng đã không thuộc lời, nhưng vẫn say sưa hát chả chịu kém cạnh ai, không phải đang khiêu vũ mà giống đang nhảy loạn cào cào thì đúng hơn. Cậu đang nhảy theo Jim Carrey hay đang bắt chước Michael Jackson vậy? Lại còn cái động tác ôm cây dù giống như ôm ghi ta kia nữa chứ, mẹ nhà nó chứ cậu có cần phải nhảy mã bộ như thế không, cậu nghĩ là mình đang biểu diễn với ghi-ta điện đấy à? Nhìn bộ dạng của cậu ta vừa điên tiết lại vừa buồn cười.

Ca khúc sắp kết thúc, Jim Carrey làm gì ở khúc này, Thẩm Triệt chẳng nhớ gì cả, kết thúc của “Khúc hát dưới mưa” trong trí nhớ của cậu là An Gia Miện đã từ phòng khách nhảy ra tới cửa, đúng lúc đó mẹ vừa đi mua đồ ăn về. Khi cửa phòng mở ra, An Gia Miện dang hai tay ra, thuận thế liền

Cả đám người nháo nhào ầm ĩ cả lên, cảnh trước mắt khiến mọi người đều kinh ngạc.

Cậu nhóc tóc quăn buông tay ra, cười toe toét xin lỗi một bác gái đang đứng ngay người ra đó. Jason tay đang xoa cằm, cười đến đỏ lựng cả mặt. Thằng oắt này làm cái trò gì vậy, toàn là làm trò phá rối thôi.

Hồng hét rồi.

Âm nhạc vừa chấm dứt, tiếng vỗ tay vang lên còn to hơn lúc trước, hưởng ứng Thẩm Triệt chỉ có tiếng cười của đám đông đang vây xem. Cậu mở mắt ra, mới phát hiện mình đã quay lưng về phía camera, đang định quay người lại, tốt xấu gì thì cũng nên giữ lại chút thể diện, nhưng tầm mắt lại bị cảnh trước mắt giữ chặt lại.

Chiếc xe BMW S1000RR ba sọc màu trắng – đỏ – xanh đang đỗ ở vệ đường cách chỗ này chừng hai mươi mét. Dưới màn mưa mờ mờ, Thẩm Triệt cũng có thể xác nhận đây chính là chiếc xe đã đụng phải cậu giữa trưa nay, một cái xe như vậy, sao có chuyện trong một ngày cậu có thể trông thấy hai chiếc chứ.

Người cười chiếc xe, chiếc áo sơ mi đen trên người đều ướt đẫm, rõ là vấn đề mũ bảo hiểm, không nhìn thấy mặt mũi, nhưng Thẩm Triệt lại cảm giác đối phương đang nhìn mình, hơn nữa còn có vẻ không thiện ý cho lắm.

Thẩm Triệt còn chưa có hiểu tại sao chiếc xe gây họa này lại chạy theo cậu tới đây thì chủ nhân của chiếc S1000RR đã chậm rãi bỏ mũ bảo hiểm xuống, tới khi gương mặt trắng trẻo tuấn tú kia xuất hiện sau màn mưa càng lúc càng nặng hạt. Thẩm Triệt tròn mắt nhìn.

Đường kẻ mắt tự nhiên này, tướng mạo đẹp mị hoặc này, dáng vẻ lạnh lùng này, là Tần Tu?!

Thẩm Triệt tự thấy mình hình như bị điên rồi, vừa nhìn thấy khuôn mặt này, thứ đầu tiên vang lên trong đầu chính là giọng nói ma quỷ như xuyên qua não kia: “Yêu tôi phải không? Muốn tôi phải không?”

Tần Tu lạnh lùng, ánh mắt quét Thẩm Triệt qua một bên, xuống xe bước về phía đạo diễn quay phim, Thẩm Triệt quay đầu nhìn theo, chỉ thấy Jason đã đứng lên, còn đạo diễn Peterson cũng kinh ngạc ngẩn đầu.

Sự việc diễn biến tới đây, Thẩm Triệt mới hiểu ra, cái người thứ sáu xui xẻo kia hóa ra lại là Tần Tu. Tần đại mỹ nhân chỉ lướt qua thôi, bốn ứng viên còn lại nháy mắt đã rơi xuống thấp hơn một bậc, chỉ giống như một đám tùy tùng nhỏ bé. Thẩm Triệt cúi đầu nhìn bộ dạng nhếch nhác của mình, đều bị dính mưa nhưng bộ dạng khác nhau quá trời vậy, cảm giác này mọi người có hiểu được không? T_T

Thẩm Triệt cảm giác Tần Tu bây giờ so với một năm trước đây rõ ràng đã cứng chạc hơn rất nhiều. Lúc ấy, Tần Tu phải nói là rất xinh đẹp, cho người ta có cảm giác rất thanh tú, mê hoặc. Còn hiện tại diện mạo vẫn đẹp mê hồn như trước, nhưng toàn bộ tóc đã được vuốt ra đằng sau, táo bạo lộ ra vầng trán đầy đặn trắng trẻo, cả người nhìn “tuấn tú” hẳn lên. Canh Ảnh chính là một nơi tập trung rất nhiều soái ca và mỹ nam nhưng cũng không có nam sinh nào dám tùy tiện thử để kiểu tóc lộ cả vầng trán ra như vậy, mà toàn bộ tóc của Tần Tu trước trán và hai bên tai đều được vuốt ra sau đầu, nhìn rất sắc sảo, tóc mai để dài như thế, ấy vậy mà vẫn đẹp một cách vô lý.

Nhìn bộ dạng của Jason cũng biết anh ta đã bị mỹ mạo của Tần mỹ nhân thu phục rồi. Đạo diễn Peterson tuy rằng không có lộ liễu đứng hẵn dậy như người đại diện quyền uy kia, nhưng ánh mắt cũng dừng lại thật lâu trên gương mặt của bạn học Tần, không thể nói là không bị kinh diễm. Thẩm Triệt học diễn xuất đã một năm, cũng biết có kiểu người trời sinh đã có thể kiểm soát được toàn bộ bầu không khí, khả năng này không hề liên quan đến việc bộ dạng người đó có đẹp hay không.

“I’m sorry for being late. Can I still have a chance?”

Tần Tu cất giọng. Thẩm Triệt khẽ nuốt nước miếng. Giọng nói trầm thấp từ tính muốn chết kia lại làm cậu nhớ lại chuyện cũ đáng xấu hổ trước đây.

Đạo diễn không có phản ứng gì. Bích Cơ trước đó vẫn diện vô biểu tình thế mà bây giờ lại có phản ứng, cũng hỏi lại một câu: “Can he?”

Peterson nhìn chăm chú Tần Tu một lúc lâu, trong ánh mắt căng thẳng của mọi người, cuối cùng cũng nặng nề thở dài một hơi: “I’m very sorry, but you broke the rule.” Dứt lời liền đứng dậy rời đi, nét mặt vẫn mang theo vẻ tiếc nuối.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Tần Tu cũng không giải thích thêm gì. Jason nhìn theo bóng đạo diễn lướt qua, sau đó quay sang nói với Tần Tu đang đứng trầm lặng: “Bài học đầu tiên cậu cần học đó là đúng giờ.” nói xong liền cười cười, “có điều ngoại hình cậu xuất sắc như vậy, còn có rất nhiều cơ hội. Nếu cần gì lúc nào cũng có thể liên hệ với tôi.”

Người đại diện quyền uy đưa danh thiếp cho Tần Tu, bốn cậu chàng thi tuyển đang đứng sau lưng anh ta đều ngó lên nhìn trộm. Thẩm Triệt theo bản năng cũng rướn thẳng lưng lên, tưởng rằng mình sắp sửa được chứng kiến một màn khai sinh ra ảnh đế thứ hai trong tương lai, nhưng Tần Tu lại chỉ cúi đầu nhìn thoáng qua, nhưng không cầm lấy.

Jason cũng không để ý, người mới có cá tính như vậy khiến anh rất thích thú. Phản ứng này của Tần Tu cũng không tính là quá ngỗ ngược. Dù sao thì anh ta bộ dáng như thế lại có chút tư bản, ngạo mạn càng khiến người ta thích hơn. Jason mỉm cười, cầm danh thiếp nhét vào túi quần bỏ bên hông của Tần Tu, vỗ vỗ vai Tần Tu rồi dẫn Bích Cơ rời đi theo đạo diễn.

Nữ trợ lý thông báo cho Thẩm Triệt và bốn người kia về đợt tin tức, muộn nhất là một tuần sau. Thử vai kết thúc, năm chàng trai trẻ cũng đều thả lỏng, giới thiệu tên tuổi qua lại một chút, lần lượt tạm biệt rồi rời đi, chỉ còn lại Thẩm Triệt vẫn ở lại. Cậu quay lại, nhìn thấy Tần Tu đang chậm rãi đi lại phía chiếc mô tô BMW, vẫn có gì đó canh cánh trong lòng.

“Không phải anh đã sớm rời khỏi bệnh viện sao? Làm sao lại tới muộn vậy?”

Tần Tu sải bước tới xe, không thèm ngẩng đầu lên hỏi lại: “Thương tích của cậu sao rồi? Tôi thấy cậu vừa này còn nhảy nhót vui vẻ như thế, chắc đầu óc không hỏng chỗ nào đâu nhỉ.”

Thẩm Triệt không để ý đối phương đang châm chọc, chỉ là nghĩ đến việc một ảnh đế tương lai tại mình mà cánh cửa đóng sầm trước mắt, trong lòng không hiểu sao lại cảm thấy hơi tội lỗi, bèn thành tâm đề xuất ý kiến: “Có muốn tìm đạo diễn năm nỉ một chút không?”

Tần Tu đột nhiên ngẩng đầu, trong ánh mắt tuyệt đẹp kia lộ ra nét bức tức đang cố nén xuống: “Mấy quay đã gỡ xuống hết rồi, cậu còn nói diễn cái gì? Tôi đúng là đầu bị kẹp vào cửa mới có thể chạy nửa đường còn quay về trông chừng cậu!”

Thẩm Triệt sững sốt, này là có ý gì, chẳng lẽ anh ta lẽ ra đã tới đây rồi, nhưng được nửa đường lại quay trở lại bệnh viện ư? Không phải chứ, nghĩ cái gì vậy.....

“Có muốn tôi nghiền nát chân cậu không?”

Sững sờ một lát đã thấy Tần Tu khởi động xe, anh ta còn cố ý lao bánh trước tới, khiến Thẩm Triệt vội vàng té ra một bên. Chiếc mô tô BMW chạy đến sát người Thẩm Triệt rồi lại chồm lên lao ra ngoài. Thẩm Triệt chết điếng người nhìn vết bánh xe cách mũi chân mình chỉ vài xăng-ti-mét, rùng mình ớn lạnh. Thiệt tình, đúng là cố ý muốn nghiền nát chân cậu.

Thẩm Triệt nhìn theo hướng chiếc mô tô siêu khủng vừa phóng đi, trong lòng cảm thấy buồn bức mãi: “Trước còn 419 cơ mà, sao bây giờ lại tuyệt tình vậy chứ.....”

6. Chương 6 - Người Thuê Nhà Hung Dữ

Ngoài miệng thì oán giận như vậy, nhưng hôm nay quay về, Thẩm Triệt đã thao thức mất cả đêm. Trong một năm này, cậu và Tần Tu tuy rằng không có gặp lại nhau lần nữa, ngay cả chạm mặt cũng không được mấy lần, nhưng danh hiệu người mới đứng đầu khoa diễn xuất này, cậu vẫn thường xuyên nghe thấy như

sấm rền bên tai. Nếu Tần Tu có thể đến địa điểm thử vai đúng giờ, muốn giành được vai diễn hoạt bát này chắc chắn chẳng có gì khó khăn, mặc dù cậu thực sự không thể tưởng tượng ra nổi cảnh một Tần Tu lạnh hơn cả tảng băng này sẽ nhảy Khúc hát dưới mưa như thế nào.

Nhưng mà nguyên nhân khiến Tần Tu không tới kịp trường quay cũng là do mình, Thẩm Triệt nằm dang hai tay hai chân trên giường, nhìn chằm chằm trần nhà tự nói với mình:

“Nhưng cũng đâu phải là tui kêu anh quay lại đâu, ai kêu anh đừng phải ta chứ, người anh em à?”

“Ồ hô, tại tui băng qua đường sao?”

“Người ta vốn chẳng có lỗi gì nhưng vẫn đưa mi tới bệnh viện, lại còn trả tiền thuốc men cho mi, sau đó còn vì lo lắng cho mi mà đi đến giữa đường lại quay về bệnh viện.....”

Đến đây thì Thẩm Triệt không thể đấu tranh nội tâm nổi nữa, cậu thử tưởng tượng ra tâm tình của Tần Tu lúc quyết định quay về bệnh viện kia sẽ như thế nào, chính lúc quay lại ấy, Tần Tu chẳng khác nào đã từ bỏ cơ hội được thử vai, mà lựa chọn chịu trách nhiệm với chính cậu. Kết quả là khi chạy về đến bệnh viện thì người đã ngông nghênh đi mất từ lúc nào, lại còn nhìn thấy kẻ đó khỏe như vâm nhảy Khúc hát dưới mưa ở địa điểm thử vai, anh ta làm sao mà không điên tiết được cơ chứ.

Thẩm Triệt bắt đầu lắc lắc đầu, cứ nghĩ mãi về chuyện này thì cậu cũng chẳng khiến nó thay đổi được. Chỉ có thể thành tâm hy vọng mình không được chọn. Nếu như may mắn được chọn thì cậu lại càng cần rút lương tâm.

Cả một đêm trần trọc như vậy, đến tận 10 giờ sáng ngày hôm sau Thẩm Triệt mới tỉnh dậy do bị tiếng mưa ngoài ban công đánh thức. Gió rất to, Thẩm Triệt ngậy ngốc đứng lên đóng cửa sổ lại, còn đang định lần trở lại giường ngủ tiếp thì nghe thấy tiếng Hạ Lan Bá đang đập cửa.

“Thẩm Nhị, chú còn đang ngủ à? Tìm được người thuê phòng chưa? Chú cmn nếu bây giờ không đem được người đến thì tiền điện nước tháng này hai anh em mình phải chia đôi ra trả đó nha!”

Thẩm Triệt vùi đầu vào gối, hét “AAAAAAAAA” lên một tiếng thảm thiết rồi bật dậy.

“Còn sớm lắm ấy mà vẫn còn kêu ca trên giường!” Hạ Lan Bá đập đập hai cái lên cửa, “Dậy đi xuống dưới lầu mua bữa sáng đi, sư phụ Hạ Lan ta còn phải..... Á, đậu má!”

Còn chưa dứt lời thì cửa phòng ngủ đã “phanh” một tiếng văng ra, Hạ Lan Bá nhìn Thẩm Triệt đội cái tổ quạ trên đầu lao tới. Thẩm đồng học vốn tóc xoắn tự nhiên, kiểu đầu phá cách này thực ra cũng không làm người khác bất ngờ.

“Tiêu rồi, tiêu rồi, tiêu rồi!” Thẩm Triệt lao xuống lầu, vọt vào phòng vệ sinh, lao ra, nhảy bổ ra cửa, cúi người điên cuồng xỏ đôi giày đi mưa vào chân.

Hạ Lan Bá mồm ngậm bàn chải, đứng ở sau lưng nhìn cậu: “Chú ra ngoài mà không định chải đầu hả?”

“Không có thời gian!” Thẩm Triệt cầm lấy chiếc mũ lưỡi trai treo trên giá áo cạnh cửa chụp lên đầu, “Em mượn chiếc Jibe!” , túm lấy chùm chìa khóa xe rồi lao ra ngoài.

“Lúc về nhớ mua..... cơm trưa nha!” Hạ Lan Bá ở trong nhà gọi khản cả giọng với ra, chỉ kịp trông thấy bóng Thẩm Triệt khuất sau cầu thang. Anh nhặt cái bàn chải chạy bằng pin rơi dưới đất lên nhét lại vào miệng, “Aizz, ối ể thật hần ái à....” .(tuổi trẻ thật hăng hái mà)

Thẩm Triệt chạy bộ xuống một tầng đuổi theo thang máy, an toàn chui được vào. Lấy di động ra nhìn, không có cuộc gọi đến nào. Bây giờ đã là 10 giờ 10 phút, Thẩm Triệt lái xe cấp tốc đến trường cũng phải mất mười phút, chỉ có thể hi vọng người thuê phòng tương lai có tấm lòng bao dung như hoa cúc mà thôi. (sao lại là hoa cúc =))

Cả quãng đường có 5km mà Thẩm Triệt cảm giác mình đạp trúng phải tất cả các đèn đỏ dọc đường. Tất cả luôn! Bảy cái đèn đỏ, mỗi cái đều đếm ngược ít nhất 90 giây. Lúc tới được cổng trường số 3, Thẩm Triệt đã muốn phát điên. Đúng là khó mà tin nổi, còn không bằng đi xe bus nữa.

Do trời mưa nên ở gần khu vực cửa số 3, ngoài mấy chiếc xe ra vào và mấy cậu sinh viên đang che dù thì không thấy có có bóng ai đang chờ đợi hay dừng chân lại. Cũng chẳng có gì lạ, Thẩm Triệt nhìn di động

trên tay, đã 10 rưỡi rồi, chỉ có người đầu bị cửa kẹp mới còn đứng chờ ở đây . Nhưng kì quái là di động vẫn không có cuộc gọi đến nào, lẽ ra đối phương nếu không đợi được người thì phải gọi điện cho cậu chứ.

Lái chiếc Jibei của sư phụ Hạ Lan chạy một vòng trên đường dành cho ô tô trước cổng số 3, ló đầu ra ngó xung quanh, xác định không có mục tiêu nào khả nghi, Thẩm Triệt đang chuẩn bị quay đầu thì vừa mới lùi xe một cái liền đụng trúng thứ gì đó.

Cậu bị dọa cho hết cả hồn, nghĩ bụng không phải đụng phải ai đang đi chứ, nhưng cũng không nghe thấy có tiếng người ồn ào, nhìn qua gương chiếu hậu cũng không thấy gì, cậu bèn thò đầu ra cửa sổ xe ngó ra sau một cái, ruột khê xoắn lại — một anh bạn cùng trường đang ngã ngối ở ven đường, không rõ bị làm sao nhưng khẳng định chẳng phải chuyện hay rồi!

Thẩm Triệt hấp tấp cởi dây an toàn, đẩy cửa xe nhảy xuống, đầu đội mưa chạy ra sau xe: “Bạn học, bạn không sao chứ?!”

Người bạn học đang ngã ngối giữa vũng nước mưa đầy bùn đất ngẩng mặt lên, thế là Thẩm Triệt trong vòng chưa đến 48 tiếng đồng hồ lại có dịp diện kiến gương mặt mũi mào đầy vẻ bức tức kia, tự nhiên có cảm giác như gặp tai bay vạ gió.

Cảm giác tai họa này đồng thời cũng làm dậy sóng trong lòng ít-có-bao-dung-lắm của Tần Tu. Sắc mặt vốn đã không tốt thoáng cái đã càng thêm đen: “Lại là cậu!” Ba chữ này như từ rít từ kẽ răng chui ra.

Thẩm Triệt định thần, vội đỡ đối phương dậy, miệng không ngừng xin lỗi: “Rất xin lỗi, rất xin lỗi! Anh, anh chui từ chỗ nào ra vậy? Tui đúng là không có nhìn thấy anh!”

Tần Tu lạnh lùng gạt cánh tay đang xum xoe của Thẩm Triệt: “Không nhìn thấy đã có thể cán lên tôi, nếu nhìn thấy chắc còn muốn cán thêm ba lượt nữa đấy chứ nhỉ?”

Thẩm Triệt nào dám cãi lại, thấy Tần Tu ngối bệt dưới đất không chịu đứng dậy, tưởng anh ta bị thương ở chân, cậu liền ngối xuống cẩn thận xem xét mắt cá chân đối phương: “Anh có bị thương ở đâu không? Có muốn tới bệnh viện không?”

Tần Tu trừng mắt lườm cậu thanh niên tóc quăn một cái, tay chống đất cựa người đứng lên, rồi xoay người hướng về phía cổng trường. Thẩm Triệt nhìn bóng Tần Tu tức giận mà đội mưa bỏ đi, cảm giác tội lỗi trong lòng lại dâng lên cuộn cuộn.

Tần Tu đi ra cổng trường, chậm chạp đi trên lối đi cho người đi bộ, đằng sau có tiếng còi xe, anh cũng không thèm quay đầu lại, chiếc xe Jibei màu trắng lại “bíp bíp” còi lần nữa.

“Mưa to lắm đó, tui có dù nè, anh muốn mượn không?” Thẩm Triệt thò đầu ra nói với Tần Tu.

Đối phương không hề cảm kích, vẫn nhìn thẳng.

Một lát sau, một chiếc dù màu đen thò từ trong xe ra: “Cầm lấy đi, ít nhất cũng cầm lấy cây dù này đi mà!”

Đối phương vẫn như cũ, không hề động lòng, tiếp tục đi thẳng.

“Cạch” Thẩm Triệt bung dù ra, cố sức với tay ra che cái dù trên đầu Tần Tu.

Lần này thì Tần Tu cũng dừng lại, chiếc Jibei còn đang chậm chậm tiến về phía trước, Thẩm Triệt vội vàng chui đầu vào cho xe dừng lại, vừa quay đầu sang thì bắt gặp gương mặt không hề vui vẻ của Tần Tu ngoài cửa sổ xe.

“Cậu lái xe cái kiểu gì vậy? Đụng phải tôi còn chưa đủ, còn định đụng thêm ai nữa?”

Thẩm Triệt bị Tần Tu lạnh lùng lườm một cái, trong lòng kêu oan dậy trời nhưng vẫn cuống quýt gạt đầu: “Đủ rồi, đủ rồi. Anh muốn đi đâu, tôi chở anh đi.”

Tần Tu khoanh tay, bước mấy bước lại gần chiếc Jibei, ngoắc ngoắc ngón tay với Thẩm Triệt đang ngồi ở ghế lái, chàng trai tóc quăn không dám chậm trễ vội vươn người tới gần cửa sổ, Tần Tu cúi đầu xuống: “Phải chở tôi được một đoạn thì lương tâm của cậu mới thấy dễ chịu phải không?”

Thẩm Triệt dở khóc dở cười gạt gạt đầu.

Tần Tu hừ lạnh, nhếch miệng: ” Tôi không tin cậu có lòng tốt như vậy.”

Thẩm Triệt: “.....”

Tần Tu rời đi, tiếp tục tiêu sái đi trong mưa. Tuy nhiên anh không ngờ rằng một phút đồng hồ sau, chiếc Jibei kia lại tiếp tục bám riết không chịu tha cho mình.

“Việc này, Tần Tu.....” Thẩm Triệt thò đầu ra, nhìn lướt qua quần của Tần Tu, ập a ập ứng dần đo tìm từ để nói: “Tôi biết anh không tin tôi có lòng tốt, nhưng quần anh đằng sau bị bẩn như vậy, cứ thế mà đi trên đường thì đúng là ... anh hùng?”

Tần Tu bán tín bán nghi dừng bước lại, lấy tay sờ sờ mặt sau quần, sau đó nhúu mày nhìn bàn tay dính đầy bùn đất. Đọc truyện tại Web Truyen Online . com

Thẩm Triệt che mắt, chuẩn bị chờ đông tố tới, lẳng lặng mở cửa xe giùm Tần Tu.

Giăng co nửa ngày, cuối cùng cũng mời được Tần đại mỹ nhân lên xe. Thẩm Triệt thở phào một hơi, nửa con mắt cũng không dám nhìn Tần Tu ngồi bên cạnh. Trong xe có một tảng băng hình người lớn như vậy cũng có cái hay, sẽ tiết kiệm không phải bật điều hòa.

Nói là không nhìn nhưng đôi khi ánh mắt vẫn không nhịn được, phải quay sang Tần Tu liếc một cái, nhất là những lúc chờ đèn đỏ. Người trời sinh có diện mạo đẹp cũng giống như một vật phát sáng. An Gia Miện cũng là vật phát sáng như vậy, tuy nhiên chỉ bàn về diện mạo mà nói thì nhan sắc của Tần Tu có lực sát thương hơn, còn An gia miện thì lại thuộc kiểu dịu dàng, là kiểu đẹp có thể giấu hoài không chán mắt, còn Tần Tu nhìn lần đầu tiên khiến cho người ta phải kinh ngạc, nhưng vẻ đẹp của anh ta khí thế có hơi quá sắc sảo.

Mỗi lúc lên nhìn sang, chỉ thấy Tần Tu nhúu chân mày, cầm di động, cặp mắt phượng với đường kẻ mắt tự nhiên kia híp lại đầy nguy hiểm.

Chết tiệt! Thẩm Triệt vội vàng thu ánh mắt lại, quá nặng, quả đúng là như có yêu khí, sát khí có thể tùy tiện giết người.

Từ lúc lên xe đến giờ Tần Tu chỉ chăm chú quẹt quẹt vuốt vuốt cái di động, tuy nhiên hình như đối phương sống chết cũng không thèm tiếp điện thoại. Thẩm Triệt thật muốn mặc niệm thay cho người ở bên kia đầu dây. Trước mặt cũng sắp đến ngã tư, Thẩm Triệt cất tiếng hỏi: ” Anh muốn đi đâu bây giờ?”

Tần Tu có chút nổi nóng vuốt vuốt, gạt gạt cái di động thêm lần nữa, vẫn như cũ, không có ai nghe máy. Anh thấp giọng nói: “Tới tòa nhà Đan Mĩ trong nội thành.”

“Tòa nhà Đan Mĩ sao? Anh cũng ở đấy à?” Hóa ra ở chung một tổ, Thẩm Triệt hỏi thêm không chút nghi ngại.

Tần Tu lướt mắt qua, ánh mắt đánh giá cậu thanh niên đầu quần này, Người này lúc ra khỏi nhà hình như chưa thêm chải đầu, bù xù giống y như con chó con đi lạc, đúng, chính là loại chó Vượng Tài lông xù đấy. Anh hừ một tiếng: “Cậu sống ở đó?”

Thẩm Triệt gật đầu: “Không ngờ anh cũng ở đó. Cả một dãy chung cư từ tầng trên xuống dưới sao tôi chưa gặp anh lần nào nhỉ?”

“Tôi không có ở đó, tôi thấy trên diễn đàn có sinh viên Canh Ảnh tìm người thuê phòng cùng, đang tính tới xem thử.”

Chiếc Jibei phanh “kít” lại một tiếng.

Tần Tu bị bất ngờ, cả người dúm người về phía trước, thiếu chút nữa đã đụng phải kính chắn gió trước mặt. Anh ngẩng đầu tròn mắt nhìn con đường trước, tưởng có bà cổ nội hay bé gái nào qua đường, nhưng chỉ thấy dòng xe vẫn đang chạy thẳng tắp. Quay đầu sang cảm tức nhìn người lái xe, bắt gặp Vượng Tài lông xù cũng đang quay sang nhìn mình, mắt tròn trĩnh như nhìn thấy quỷ.

“.....Anh chính là người để lại lời nhắn cho tôi trên diễn đàn, ‘Mộng xuân nữa rồi’ đấy à?” Thẩm Triệt hít sâu một hơi uốn dẻo lưỡi mấy lần trước khi hỏi ra mấy lời này.

Tần Tu cố sức chớp chớp mắt mấy cái, như vừa mới mơ ngủ tỉnh dậy: " Là 'Dora C dream', 'Mộng xuân nữa rồi'* cái con khỉ! Đừng có nói với tôi rằng cậu là 'Xạ thủ Gia Đặc Lâm' đấy nhá!" cái vẻ mặt hoảng hốt của Thẩm Triệt đã bán đứng cậu mất rồi. Đến lúc này, Tần Tu đang ngấm ngấm nhận nhận cuối cùng cũng nổi khùng lên, túm lấy áo Thẩm Triệt, "Chết tiệt, tại sao dám cho ông đây leo cây hả?!"

"Tôi đâu có! Không phải tôi đến đây rồi sao?" Thẩm Triệt hoảng sợ gỡ áo ra.

Chiếc xe đằng sau sột ruột ầm còi "toe toe", lúc này Tần Tu mới thả lỏng cánh tay, chằm chọc liếc tài xế đầu quần đang nơm nớp lo sợ: "Đi thử vai thì cậu cầm đầu chạy bán sống bán chết tới, hẹn tôi thì trễ tới 30 phút mới thò mặt ra, đạo đức làm người như thế đấy hả?"

(Dora C Dream là tên một game chăm thú ảo trên mạng. Tiếng Trung là C , Thẩm Triệt thì tưởng C là mộng xuân =)))

Thẩm Triệt hoàn toàn lép vế, chỉ có thể yếu ớt hỏi: "Vậy sao anh không gọi điện cho tôi?"

"Thế cậu nghĩ suốt lúc lên xe đến giờ tôi vẫn đang gọi điện cho ai?!"

Mất thấy Tần Tu hình như lại muốn động thủ, Thẩm Triệt vội vàng chỉ vào dòng xe cộ chạy ầm ầm trước mặt: "Tui phải lái xe!" sau đó mới dè dặt nói, "Có khi nào anh nhớ lầm số điện thoại của tui không? Số di động của tui là 136xxxxxx6, anh xem lại thử xem?"

Tần Tu dần cơn giận xuống, lại lấy điện thoại di động ra bấm bấm dãy số kể trên.

Trong xe im lặng một phút đồng hồ, tới khi Tần Tu mở loa ngoài ra, từ đầu dây bên kia vọng ra tiếng nhắc nhở của tổng đài: "Thuê bao quý khách vừa gọi đã tắt máy. Xin quý khách..."

"Không thể nào. Tôi một ngày hai mươi tư tiếng đều bật máy mà," Thẩm Triệt thè thốt lấy di động ra, nhìn vào rõ ràng đang bật máy, pin và cột sóng đều đầy, cậu đưa di động cho Tần Tu xem, "Đây anh xem đi, màn hình không hề có cuộc gọi đến nào của anh, chắc chắn là di động có vấn đề rồi, cái này không phải tại tui nhá!"

Tần Tu cầm lấy, chẳng nói chẳng rằng dùng di động của Thẩm Triệt nhập vào số di động của mình, ấn nút gọi. Tiếng chuông di động nhẹ nhàng vang lên, anh cúi đầu nhìn dãy số hiển thị trên màn hình——

134xxxxxxxx6

7. Chương 7 - Rắc Rối Vẫn Chưa Chấm Dứt.

Sau này, Thẩm Triệt mỗi khi nhớ lại chuyện cũ, đều nghĩ nếu lúc ấy cậu không phải đang lái xe thì có lẽ đã sớm bị Tần Tu đá văng ra ngoài.

Rất lâu sau đó, khi cùng bạn bè chơi trò thử thách 'nói thật', lúc bị hỏi tới ngày đen tối nhất trong cuộc đời, thì ngày 28 tháng 8 năm 20xx vẫn luôn giành vị trí quán quân, điều này khiến cho rất nhiều người không hiểu, vì sao ngày mà người khác cảm thấy đen tối nhất lại là ngày vui vẻ nhất đối với Tần Tu.

Nhiều năm sau, Thẩm Triệt nhớ lại tình huống và vẻ mặt u ám đầy sát khí kia của Tần Tu ngày hôm đó, liền cảm thấy Tần Tu chắc chắn là đang giễu cợt mình. Nếu bị người khác hại cho thê thảm như vậy mà cũng vui cho được thì chỉ có thể là người có máu M, như thế là có liên quan tới lĩnh vực chuyên môn của đạo diễn Khải, không phải chỗ để cậu tùy tiện phát biểu ý kiến.

Tóm lại, khi Thẩm Triệt trên đường lái chiếc Jibei quay về hầm để xe của khu chung cư cao cấp thì đã sớm xác định tư tưởng, tuy nhiên điều cậu không ngờ đó là Tần Tu cũng không có xuống tay với mình, ngoài hai lần trước đó có tức giận túm lấy áo của cậu thì vẫn duy trì hình tượng lạnh lùng băng giá đến phút chót. Thẩm Triệt nghĩ thầm, theo lí mà nói thì Tần Tu sẽ phải ghét mình lắm chứ, sẽ lập tức từ chối thuê chung nhà, nhưng Tần Tu vẫn chẳng nói gì, xem ra thực sự là đang cần tìm gấp phòng trọ.

Dẫn Tần Tu xuống xe chờ thang máy, Thẩm Triệt bắt đầu tất tả lấy lòng, niềm nở giới thiệu cơ sở vật chất của tòa chung cư, phong thủy thế nào, phong thổ ra làm sao, cứ như mình là một nhà môi giới bất động sản vậy.

“Cơ sở vật chất của tòa chung cư này không tệ đâu nhé, không khí trong lành hơn nữa an ninh cũng rất tốt, đúng rồi, căn chung cư mà chúng ta ở còn có thể nhìn ra biển, anh chắc chắn sẽ thích. Giao thông xung quanh cũng rất tiện lợi, bước ra cửa là có trạm xe bus, trạm xe điện ngầm cũng không xa, nhưng tối trường thì phải đổi chuyển. Buổi sáng có hơi chen chúc, nhưng anh có xe riêng nên chắc cũng không sao nhĩ. Bên kia đường chính là siêu thị Ốc Nhĩ Mã, mua gì cũng có. Dưới lầu ẩm thực nhà hàng ăn uống cũng rất nhiều, nếu anh sợ đắt tôi có thể dẫn anh đi ăn ở phố đồ nướng phía sau....”

“Nói ít thôi.”

Thẩm Triệt lạnh cả sống lưng vội im miệng lại. Tần Tu lãnh khốc đứng khoanh tay, mặt xanh đen chờ thang máy. Thẩm Triệt có chút lo lắng anh ta mà đem bộ dạng này vào thang máy chắc cũng dọa không ít người sợ hãi.

Cửa thang máy mở rộng, bên trong không có ai bước ra nhưng có một mùi nước tiểu ập vào mặt. Thẩm Triệt cúi đầu thì thấy sàn thang máy có một vũng nước tè to tướng, vẫn còn đang bốc hơi lên nữa chứ. Ai lại vô văn hóa thế này? Cậu len lén liếc nhìn Tần Tu đang đứng phía sau, cười giả lả: “Haha, chắc là con Vàng ở tầng 5 rồi, đợi lát nữa sẽ có người đến lau dọn.” Nói tới đây lại thấy lo lắng không thôi, những hộ gia đình thuê nhà ở đây phần lớn là người trẻ tuổi, sinh viên hoặc là thành phần trí thức, toàn là người hiểu biết cả. Đây cũng là lần đầu tiên cậu quay về thấy thang máy có vũng nước tè như thế này, xem ra con chó kia chắc là nín không nổi rồi. “Ồm, chúng ta đi lên luôn hay là chờ cái khác.....”

Tần Tu thở ra một tiếng: “Cậu vào trước.”

Thẩm Triệt thật thà đi vào, đứng cách xa cái vũng tè kia ra. Tần Tu bước vào theo. Không biết phải làm sao bởi bãi nước tè kia chiếm mất khá nhiều diện tích khiến cả hai người cứ đụng vào nhau. Tần Tu chán ghét quét mắt nhìn Thẩm Triệt một cái: “Cậu đứng gần tôi thế làm gì?”

Thẩm Triệt vội bước sang bên cạnh nửa bước, xoạc chân, bước một chân qua bãi nước tè kia. Ánh mắt Tần Tu dừng lại trên người cậu nhóc đầu quần đang đứng dạng , khoe miệng găng sức không nhếch lên, đúng là đang cố nén cười, tiếp tục trừng ra bản mặt lạnh lùng hoàn mỹ.

Đứng cùng với Tần Tu trong một chỗ bé như cái bàn tay này chẳng khác gì đang bị tra tấn, Thẩm Triệt thật không thể tưởng tượng nổi cái cảnh sớm tối sống chung sau này của mình với người kia. Nhưng căng thẳng giữa hai người là do lỗi của cậu chứ còn ai nữa. Thử nhớ lại, ngày hôm qua Tần Tu đi tới nửa đường còn lộn lại tìm mình, hôm nay lại đứng giữa trời mưa to gió lớn đợi mình tới ba mươi phút, Thẩm Triệt cũng thấy áy náy. Bạn học Tần đẹp như vậy, cao như vậy, mọi người nói phải biết quan tâm giúp đỡ nhau, cậu thấy mình nên chủ động xây dựng quan hệ tốt với người kia, nghĩ thế, lại thấy tờ quảng cáo bộ phim đang chiếu rạp được dán trong thang máy bèn bắt chuyện với Tần Tu: “Quảng cáo này dán ở đây cũng hợp đấy nhĩ. Bộ phim tên Thang máy , ề, anh đã xem chưa?”

Tần Tu vẫn nhìn chằm chằm vào đèn hiển thị của thang máy, cũng không thèm đáp lại cậu.

“Có Hoàng Hạ và Tào Chân Chân đóng, cũng không tệ lắm nhĩ,” đến lúc này Thẩm Triệt cũng phải vỗ tay khen ngợi độ mặt dày của mình, “Nói về một nhóm người bị nhốt trong thang máy trong một trận động đất. Hoàng Hạ và Tào Chân Chân thủ hai vai chính, trong suốt thời gian bị nhốt trong thang máy ấy đã nảy sinh tình yêu, tuy nhiên tôi cảm thấy Tôn Đại Hưng đóng vai ông trùm kia rất xuất sắc, bộ phim này vốn dựa trên tác phẩm nổi tiếng của Tiểu Thành Bản, cảm thấy có chút giống với Bốt điện thoại(1)”

(1. Tên tiếng anh là “Phone Booth” ai quan tâm thì gg nhé)

“Chuyện gì thế này?”

Thẩm Triệt đang say sưa nói, thấy Tần Tu rút cuộc cũng có phản ứng khiến cho cậu phần chấn gấp bội, quả nhiên trái tim của mỹ nhân cũng là từ cơ từ thịt, bản lĩnh đúng là không phụ lòng người nha. Thẩm Triệt quay sang về mặt hồ hởi nói: “Chính là phim Bốt điện thoại ý, Colin Farrel thủ vai chính.....”

“Cung phản xạ của cậu có hơi dài quá nhỉ?(2)” Tần Tu chịu không nổi ném cho người bên cạnh một cái liếc suýt đứt người, “cậu cứ lải nhải suốt này tới giờ, chúng ta chỉ là lên tầng 20 thôi, lẽ ra phải tới lâu rồi chứ!”

(2. ý anh Tần nói em Triệt máu chậm lên não đó Ồ.Ồ)

Thẩm Triệt lúc này mới chạy hết được cung phản xạ, nhìn lên bảng hiển thị thang máy, đèn vẫn sáng ở số 18, cửa thì mãi không chịu mở ra, cũng không thấy thang máy chạy tiếp lên. Cậu vươn tay qua người Tần Tu, ấn ào ào mấy cái nút trên bảng hiển thị, còn quay sang đổ dành Tần Tu: “Không sao đâu, không sao đâu. Làm gì có chuyện trùng hợp như thế chứ ...Á!”

Đèn trong thang máy đột nhiên tắt ngóm. Thẩm Triệt bị dọa cho nhảy dựng cả lên, vừa ngẩng đầu liền thấy cái bóng đen thui của Tần Tu, nhưng vài giây sau đã có thể trông rõ mặt Tần Tu, đèn báo khẩn lờ mờ sáng lên, làm nổi bật ánh mắt sáng quắc của Tần Tu đang nhìn người.

Tần Tu gạt cánh tay Thẩm Triệt đang ở trước ngực mình ra, trực tiếp ấn chuông báo động. Ở trong thang máy đều có thể nghe thấy tiếng chuông âm ỉ réo lên, hai phút sau, Tần Tu vẫn bình tĩnh ấn cái nút thêm lần nữa, lại thêm hai phút nữa trôi qua, ngoại trừ Thẩm Triệt lúc này cứ léo nhéo không ngừng: “Ê ê! Có ai không? Chúng tôi bị nhốt trong thang máy” gọi mãi mà bên kia cũng không thấy ai đáp lại.

“Ê ê! Có người không? Chúng tôi bị nhốt trong thang máy.....”

“Đủ rồi, cậu là cái máy phát lại đấy à.” Tần Tu mất kiên nhẫn cắt ngang Thẩm Triệt, ngẩng đầu nhìn phía trên bên phải cửa thang máy. Thẩm Triệt cũng ngẩng đầu nhìn theo, liếc mắt trông thấy dòng chữ nổi bật “Có sóng điện thoại di động”, sau đó hai người chẳng ai bảo ai cùng lôi di động ra.

Lạch cạch một tiếng, Thẩm Triệt vì đang phải đứng xoạc chân nên động tác tìm di động có chút phiền, khuỷu tay đập vào tay Tần Tu, sau đó chỉ thấy chiếc Galaxy S3 màu đen trong tay Tần Tu bay ra ngoài, trong ánh mắt kinh ngạc của cả hai – hạ cánh xuống giữa bãi chất lỏng còn đang bốc hơi kia.

Thẩm Triệt lúc ấy đã nghĩ tới việc quỳ xuống tạ lỗi với Tần Tu, tuy nhiên do kích thích quá lớn nên lúc này nhất thời không kịp phản ứng lại, giây tiếp theo đã nghe thấy giọng Tần Tu rít lên trong cơn giận dữ: “Gia! Đặc! Lâm!”

“Tui có khăn tay, tui giúp anh lượm” Thẩm Triệt không dám nhìn mặt Tần Tu, vội vã lấy giấy ăn trong túi quần ra, cũng không quên nước tiểu, nước tè gì đó, lại ngồi xổm xuống dùng khăn tay bọc bên ngoài chiếc di động cẩn thận nhắc lên, thấy màn hình cảm ứng không bị dính nước, mới thở phào một cái, đứng lên, “May quá. Là mặt sau rơi xuống đất, chỉ có cái ốp lưng bị ướt thôi, lau lau tí là lại xài ngon.”

“Cái gì mà lau một tí là ngon hả!” Tần Tu bước lại gần kiểm tra chiếc Galaxy S3 trong tay Thẩm Triệt, cau mày, “Gỡ cái ốp lưng ra, vứt đi cho tôi.”

Thẩm Triệt định nói “vứt cái này đi á?” nhưng cuối cùng vẫn không dám có ý kiến, ngoan ngoãn lột khăn tay gỡ cái ốp lưng ra. Không ngờ là trên tay lại dính nước tiểu, cậu rõ ràng là đang hi vọng Tần Tu có thể chú ý tới chi tiết này, sau đó thấy chân tay cậu toàn là mùi khai nước tiểu sẽ không so đo với cậu nữa. Toán tính như vậy, tự Thẩm Triệt cũng thấy thật đau lòng.

Lúc gỡ tấm ốp lưng mới nhận ra Tần Tu đã đứng sát bên mình từ lúc nào, gần như có thể cảm nhận được hơi thở của anh ta. Thẩm Triệt giương mắt trộm ngắm Tần Tu một chút, đối phương đang cúi đầu, mọi chú ý đều đổ dồn vào chiếc di động xui xẻo của mình, cũng không nhận ra mặt hai người đã gần sát vào nhau. Thẩm Triệt liếc mắt một cái, đúng lúc bắt gặp cặp mắt kia cụp cuống, hàng mi trên thật dài, hàng mi dưới rất tinh tế, tạo nên một viền kẻ mắt hoàn toàn tự nhiên. Trong ánh mắt sáng ẩn hiện sau hàng lông mi, Thẩm Triệt cảm thấy trái tim hình như đang mơ hồ rung động. Mũi Tần Tu cũng đặc biệt đẹp, hoàn mỹ như một kiểu điêu khắc tượng Hy Lạp, thanh mảnh và rất thẳng, dưới ánh sáng mờ mờ thế này lực sát thương lại càng lớn.

Làm trò gì thế này, tim sao có thể đập loạn nhịp vì một thằng con giai cơ chứ? Thẩm Triệt vội định thần lại, nhanh chóng gỡ tấm ốp lưng xuống, đưa trả lại di động cho Tần Tu. Cũng không thể trách cậu sớm nắng chiều mưa được, cái bầy sắc đẹp như thế này thì già trẻ lớn bé trai gái gì cũng lọt hớ hết!

Sau đó thì hai người gọi đến số điện thoại khẩn cấp, rốt cục thì cũng có cứu viện. Tầng đá trong lòng Thẩm Triệt rơi tọt xuống, cậu tựa vào vách thang máy, mới nhớ ra cách gọi cổ quái kì dị ban nãy của Tần Tu, đúng là dở khóc dở cười: “Anh vừa mới gọi tôi là Gia Đặc Lâm à? Tôi tên Thẩm Triệt nha.”

Tần Tu soi móng vuốt mi một cái: “Tôi giống người biết thuật đọc tâm lắm à? Hay là trên mặt cậu có viết bốn chữ ‘Tôi là Thẩm Triệt’?” Web TruyenOnline . com

Thẩm Triệt chớp chớp mắt, cụp mi xuống, lúc này mới hiểu hóa ra Tần Tu sớm đã quên mình mất tiêu rồi. Trong lòng tự nhiên cảm thấy có chút mất mát. Tuy nhiên Tần Tu không nhớ ra cậu cũng rất bình thường. Đâu có quy định rằng bạn nhớ rõ đối phương thì đối phương cũng nhất định phải nhớ rõ bạn, huống chi cũng đã một năm rồi, cả hai đều đã thay đổi không ít.

Đợi khoảng 10 phút, đèn trong thang máy cũng sáng lên, thang máy dừng ở tầng 19 rồi mở ra. Thẩm Triệt và Tần Tu không dám nán lại thêm nữa, vội vàng chạy ra ngoài. Bên ngoài, nhân viên quản lí chung cư và nhân viên sửa chữa đều vô cùng ngại ngùng. Một người đứng ra nhận trách nhiệm giải thích. Thẩm Triệt cười nói không việc gì, cậu đã ở đây một năm, đây cũng là lần đầu tiên gặp chuyện này, tuy nhiên về mặt Tần Tu thì không được hòa nhã cho lắm, trực tiếp chất vấn người kia: “Tại sao gọi mãi mà không có ai đáp lại?” khiến cho người ta muốn xuống thang máy cũng không được.

Thẩm Triệt mới phát hiện ra bá khí cao ngạo của Tần Tu không phải chỉ có tác dụng ở phim trường mà là mọi lúc mọi nơi. Nhìn một đám nhân viên công tác điệu bộ cúi đầu chịu trận là đủ thấy rõ. Cậu sống ở đây bao lâu rồi mà còn chưa từng được hưởng kiểu cách đối đãi thế này bao giờ. Từ cầu thang an toàn đi lên lầu, Thẩm Triệt bỗng nhiên phát hiện ra, mình thế nào mà lại tò tò đi theo đuôi Tần Tu, cái này.....#@%\$%\$!\$!

An toàn đi được tới cửa chính, Thẩm Triệt thầm nghĩ lúc này còn xui rủi gì thì xui rủi nốt đi, lấy chìa khóa ra, mở cửa, mới biết thế nào gọi là ‘cuối cùng lại là một cọng cỏ’.

(người chết đuối tưởng bám được vào thứ gì, hóa ra chỉ là một cọng cỏ)

Cậu vừa bước vào cửa đã quay người lấy dép giúp Tần Tu, sau đó lại khôi phục điệu bộ chó con xun xoe chủ, ai biểu cậu mắc nợ người ta, nào ngờ vừa ngẩng đầu liền thấy trong phòng khách rõ ràng có ba người.

Bọn họ có thể nhận ra đó là, biên kịch Hạ Lan Bá mặc quần đùi áo ba lỗ, một thân tây trang đen thui ngồi nhàn nhả là đạo diễn Khái Mặc Lũng, và người mặc chiếc áo len đính kim cương thạch anh sành điệu nhất bây giờ, chính là tiểu Thiên vương Âu Thạch Khai..... à không, là Âu Triết Luân mới đúng.

8. Chương 8 - Năm Chàng Trai – Một Sân Khấu

Trong phòng khách bày ra hai chiếc vali kéo, một chiếc màu lam đậm, bên trên có đánh dấu chữ thập là hình một trường đao, vắt ngang là một cây giáo, màu đỏ nền trắng, Thẩm Triệt nhận ra là của Khái Mặc Lũng, chiếc còn lại là chiếc vali kéo màu hồng có vẽ là hàng độc, bên trên có rất nhiều logo LV (Luis Vuitton) in chìm, tất nhiên là của Âu Triết Luân.

Thẩm Triệt chẳng biết chuyện gì đang diễn ra. Tại sao người cùng nhà trước đây bây giờ lại đoàn viên thế này. Ở bên kia, Âu Triết Luân bỗng chia ngón tay vào mũi cậu và Tần Tu đang đứng sau, về mặt kinh hoàng quay sang nhìn chủ nhà Hạ Lan Bá hét lên: “Không phải anh đã nói không được mang tình nhân về chung cư hay sao? Thẩm Nhị ngược lại còn đem hoa khôi trường về đây, cái này không phải là tạo phản à!”

Thẩm Triệt khổ không nói lên lời, vội vàng nghiêm túc chỉnh lại: “Tần Tu là khách trọ, không phải tình nhân.”

Tần Tu quay lại đằng sau liếc một cái, sắc mặt âm hiểm: “Sao tôi không thấy hoa khôi trường đâu nhỉ?”

Âu Triết Luân lé mắt: “Fandom của cậu không phải luôn rêu rao rằng cậu là người không có đối thủ trong trận chiến sắc đẹp ở Canh Ảnh sao? Đến đám con gái cũng chiến không lại cậu, hoa khôi trường không phải cậu thì là ai nữa chứ?”

Hạ Lan Bá làm bộ hít hít ngửi ngửi: “Sao lại có mùi gì chua loét thế nhỉ?”

“Cái đồ nhà anh mấy ngày không gội đầu mới chưa loét thì có....”

Âu Triết Luân còn chưa nói xong đã bị Khải Mặc Lũng vung tay lên ngắt lời. Đạo diễn Khải khẽ híp mắt, đôi mắt khuất sau cặp kính râm bự chẳng hướng về phía Thẩm Triệt: “Chú vừa mới nói là khách thuê phòng?” rồi lại nhướn mi về hướng Hạ Lan Bá, “Cậu có thể giải thích một chút được không, Tiểu Lan?”

Thẩm Triệt và Tần Tu ngồi xuống sô pha nghe hai bên kịch liệt tranh luận nửa ngày. Tóm tắt mọi chuyện là như này, Hạ Lan Bá cho là Khải Mặc Lũng và Âu Triết Luân đã tự ý dọn đi, thế nhưng hai người kia lại bày tỏ mình chưa từng nói rằng sẽ dọn đi.

“Tôi nhớ rõ lúc đi tôi chỉ nói là tôi đi đây,” Khải Mặc Lũng nhấc chân lên vắt chéo sang, ngón tay thoải mái gõ gõ xuống tay vịn sô pha, “Hơn nữa tiền thuê nhà tháng này tôi cũng đã trả cho cậu đúng hạn, cậu xem lại sổ sách xem.”

“Đúng đấy. anh sao không tự đi xem lại sổ sách đi?” Âu Triết Luân lấy một lon coca trong tủ lạnh, đi tới bàn mở ra uống, “Với cả em còn chưa có tốt nghiệp đâu, anh sao lại không cho em quay về chứ?”

Thẩm Triệt nghe vậy cũng trợn ngược cả mắt. Nếu khả năng nghe hiểu của Hạ Lan Bá có vấn đề, chẳng lẽ khả năng nghe hiểu của cậu cũng có vấn đề luôn sao? Lúc đó hai cái người kia một trước, một sau vỗ mông ung dung bỏ đi, bây giờ lại nói không phải là dọn đi thì có quỷ nó mới tin. Âu Triết Luân bây giờ lại quay về viện cố là vẫn chưa tốt nghiệp. Cái kẻ mà môn học trong chương trình còn không lên lớp, mấy môn tự chọn lại càng không đi. Một Âu Thạch Khai tu chí học hành này là người nào vậy, tui có quen hông?

Hai người kia kẻ xướng người họa, biểu tình Hạ Lan Bá từ đầu đến cuối đều bị ánh sáng phản quang từ cặp kính che khuất: “Nói xong chưa?”

Khải Mặc Lũng lắc lắc đầu như vẫn còn muốn nói thêm, lưng tựa trên sô pha: “Lần này cậu thực sự hơi quá đáng rồi đó, Tiểu Lan.”

“Loảng xoảng”

“Bang”

“Rầm!”

Một giây sau đó, Thẩm Triệt bị hoa hồng và nước tung lên bắn vào mắt. Sau khi bụi bặm dần tản đi, mấy kẻ đang ngồi trên sô pha đều ngậy cả người. Lon coca trên tay Âu Triết Luân vẫn đang chảy xuống ống quần của Khải Mặc Lũng, hai người bốn mắt ngơ ngác nhìn bàn trà bị Hạ Lan Bá hất lăn ra đất, cùng với lọ thủy tinh vỡ vụn kèm vài cánh hoa hồng.

“Khải Mặc Lũng, Âu Triết Luân, lão hồ không phát uy các người tưởng ông đây là Hello Kitty phải không?” Cậu trạch nam áo ba lỗ – quần đùi hoa đứng trên tấm khăn trải bàn, “Các người nghĩ rằng ông đây không biết ý đồ quỷ quyệt của các người à? Việc quay phim ở Hoài Cảng kết quả là gặp bão, quay phim phải hoãn lại vô thời hạn, hai người vô liêm sỉ các người không có chỗ để đi nên mới quần đ* t lên chạy về nhà ông đây chứ gì?! Ông đây ngày trước éo hiểu sao lại đi kí hợp đồng với các người. Hạ Lan Bá ta đây lấy bụng dạ quân tử thật tâm đối đãi các người, thử nhìn hai thứ vô liêm sỉ các người trả lại cho ông đây cái gì nào?! Bỏ lon coca xuống cho ta! Coca đó là ta bảo Thẩm Nhị đi mua về!”

Âu Triết Luân sợ tới mức rút tay lại, vội vã đặt lon coca xuống bàn trà.....

Mọi chuyện hóa ra là như vậy. Thẩm Triệt nhìn về phía hai kẻ vô liêm sỉ đang ngồi trên sô pha kia nguyệt dài, trong mắt tràn đầy vẻ khinh bỉ.

Tuy nhiên đây cũng là lần đầu tiên Thẩm Triệt thấy Hạ Lan Bá nổi điên. Cậu khẽ liếc Tần Tu ở bên cạnh, rõ ràng là ngay cả Tần Tu cũng chấn động, mặt có chút dần ra. Tuy nhiên bộ dạng Tần mỹ nhân đơ đơ, ngơ ngơ thế kia nhìn vẫn đáng yêu hơn mấy quần tú lơ khơ nhiều.

Hạ Lan Bá nổi điên xong, đặt mông ngồi xuống sô pha, nhặt điều thuốc rơi dưới nền nhà lên, rít mấy hơi: “Các người tự mình nói đi. Việc này phải giải quyết thế nào?” Anh liếc sang Tần Tu, “Người ta đã là khách thuê nhà mới ở đây rồi, chung cư này có tất cả bốn phòng, ai sẽ dọn đi đây?”

Âu Triết Luân bơ phờ người than thở: “Em không thể dọn đi nha. Em còn chưa có tốt nghiệp mà?”

Hạ Lan Bá gầy tàn thuốc: “Cậu cũng biết phải tốt nghiệp cơ à? Tôi đã bảo rồi, cậu thì học hành cái khỉ gì, cho dù cậu không lấy nổi cái bằng tốt nghiệp thì công ty của cậu cũng đâu có quan tâm đâu!”

Khải Mặc Lũng thấy ánh mắt Hạ Lan Bá ném về phía mình, chỉ thờ ơ nhún nhún vai: “Tôi sẽ nhập học khoa diễn xuất, không thể đi được.”

Thẩm Triệt nhìn cái điệu bộ này cũng hiểu, Khải Mặc Lũng đang tỏ ý để cho Tần Tu biết khó mà lui đây mà! Quả nhiên chợt thấy Hạ Lan Bá ho khan một tiếng: “Vây Tần sư đệ, cậu vẫn quyết định muốn ở lại đây sao?”

Tần Tu liếc Hạ Lan Bá một cái, mặt vênh lên: “Đánh chết cũng không đi.”

Thẩm Triệt bên cạnh lén liếc Tần Tu đang vênh vào mặt mày kia một cái, ẩn sau bộ mặt lạnh hơn băng kia là cái tính trẻ con vừa bị chọc cho một cái đã xù lông cả lên. Thẩm Triệt nháy mắt bó tay, cậu không biết hôm nay mình bị làm sao vậy, liên tiếp bị sắc đẹp mê hoặc. Nhưng tình hình trước mắt rất rõ ràng, đó là Âu Triết Luân và Khải Mặc Lũng chắc chắn là cùng hội cùng thuyền rồi. Tính của Hạ Lan Bá cậu rất rõ, ngoài miệng thì nói cứng nhưng trong bụng thì đã nẫu hết cả rồi. Sống cùng Khải Mặc Lũng và Âu Triết Luân cũng đã được hai năm, anh không thể dứt khoát tuyệt tình mà đuổi họ đi được. Tần Tu thì cũng không biết là thực sự có nhu cầu cấp bách phải thuê được phòng, hay chỉ là tâm lí háo thắng không chịu thua ai. Thẩm Triệt trầm nghĩ, rốt cuộc nguyên nhân của chuyện này cũng là do cậu, chịu bao nhiêu khổ cực như vậy cuối cùng lại không thu được cái khỉ gì, với cá tính của Tần Tu thì sao có thể cam tâm cho được?

“Mẹ kiếp! Nói đi nói lại như thế thì giải quyết được cái mọe gì!” Hạ Lan Bá lại nổi điên, “Địch mọe ra đường mà ngủ hết đi!”

“Xí, hoa khôi trường rõ ràng là không được ở lại đây rồi. Cậu ta không phải mới tới hôm nay thôi sao?” Âu Triết Luân quả nhiên là khai chiến với Tần Tu.

Web TruyenOnline . com

Hoa khôi trường ánh mắt đã đầy sát khí.

Không còn cách nào khác, Thẩm Triệt thở dài một hơi đứng lên nói với Hạ Lan Bá: “Em sẽ dọn ra ngoài.”

Vừa nói dứt câu, cả nhà đột nhiên trở nên im lặng quỷ dị. Điều thuốc trên khoe miệng Hạ Lan Bá rút xuống, ngạc nhiên nhìn cậu nhóc tóc quăn: “Sao lại thế Thẩm Nhị?”

“Em đã hứa với người ta rồi, em phải có trách nhiệm với lời nói của mình.” Thẩm Triệt thấy Hạ Lan Bá vẫn đang trợn tròn mắt bèn cúi người nhặt giúp anh điều thuốc lên, “Điều này bị ẩm, không hút được nữa rồi. Sư phụ à, anh nên từ từ học cách bỏ thuốc đi thôi. Anh cứ nhốt mình trong phòng hút thuốc như thế còn hại mình hút thuốc bị động thêm lần nữa, sẽ mau chết lắm đấy. Khán giả phim 8 giờ không thể thiếu anh được.” Nói xong còn chân thành vỗ vỗ vai Hạ Lan Bá.

Âu Triết Luân cũng cả kinh, mất một lúc mới nói được: “Thẩm Nhị, cậu đi thật sao?”

“Chiều nay em sẽ thu dọn đồ đạc. Mọi người yên tâm. Bạn cùng lớp em đúng là thuê được phòng rất rộng, vẫn đang rủ em ra ở với cậu ta mà.” Thẩm Triệt quay lại mỉm cười, ánh mắt bất giác lại hướng về phía Tần Tu vẫn đang ngồi im lặng trên sofa kia, trầm nghĩ mày còn muốn cái gì nữa chứ, hy vọng người ta trưng cho mày một gương mặt tươi cười bỏ qua hết hiềm khích trước đây chắc. Tuy nghĩ thế nhưng cậu vẫn nhìn về phía Tần Tu, khó khăn tìm cách cười một cái.

Tần Tu hờ hững nhìn cậu, gương mặt vô cảm khiến cho trái tim người ta tan nát thành trăm mảnh.

Đúng lúc này, Khải đạo diễn vốn vẫn chưa lên tiếng đột nhiên thả cặp chân đang vắt vẻo xuống: “Thẩm Nhị không cần phải dọn ra ngoài. Chung cư này cũng không phải không chứa được năm người.”

Hạ Lan Bá lườm anh một cái: “Năm người ở kiểu gì, anh muốn ở chung giường với ai à?”

“Ngại ghê, tôi rất coi trọng riêng tư cá nhân,” Khải Mặc Lũng đẩy đẩy kính râm, “Với cả yêu cầu về thói quen vệ sinh của bạn cùng giường cũng rất cao.”

Hạ Lan Bá nổi giận: “Anh có nhất thiết cứ phải chê tôi ở bẩn thế sao?! Ông đây cũng chưa nói sẽ đồng ý ngủ chung giường với nhà anh nhá?!”

Khải Mặc Lũng vô (số) tội nhưn mi: “Tôi có nhắc tới cậu sao?”

Hạ Lan Bá lấp bắp: “Được, được, được. Anh mau nói. xem anh thì có cái ý kiến ngu xuẩn gì.”

“Chỉ có bốn phòng ngủ” Khải Mặc Lũng tựa trên sô pha, thong thả nói, “Nhưng chúng ta không phải còn có một phòng khách rất rộng hay sao? Một mình Thẩm Nhị ở thoải mái.”

9. Chương 9 - Goodsize Của Hoa Khôi Trường

Thế là Thẩm Triệt được mọi người nhiệt tình giữ lại trong đại gia đình ấm áp này. Sau khi tất cả yên ổn lại, cậu dẫn Tần Tu đi xem phòng. Hai người đứng ở trước cửa phòng, Thẩm Triệt xấu hổ khi phải trưng bày phòng ngủ của mình. So với phòng của đám nam sinh khác thì Thẩm Triệt tự cảm thấy phòng của mình không hề bừa bộn chút nào, nên cũng không hiểu được cái vẻ mặt đầy chán ghét kia của Tần Tu là có cái ý gì.

“Chiều nay tôi sẽ bắt đầu thu dọn. Anh lúc nào cũng có thể dọn tới đây.” Thẩm Triệt đứng ở giữa phòng, nhìn xung quanh một chút. Trong ngăn tủ là quần áo nhưng cũng không nhiều lắm, nhưng để dọn dẹp cái giá đầy đĩa DVD kia mới là cả một vấn đề.

Tần Tu bước vào ngẩng đầu nhìn giá sách chất đầy DVD, có một số là đĩa gốc bằng tiếng anh. Thẩm Triệt thấy Tần Tu vẹo cổ nhìn kỹ từng nhãn tên tiếng anh trên gáy hộp DVD, trong đầu tự nhiên bật ra một dòng chữ phản hồng thật lớn “moe chết người”.

Goắt dơ phắc! (WTF) Thẩm Triệt rốt cảm nhận ra đầu óc mình đúng là không bình thường.

Ngay sau đó Tần Tu liền quay đầu lại, nhìn thấy vẻ mặt của người đang đứng sau thì tự nhiên trán nổi gân xanh: “Cậu dám đứng sau lưng tôi làm mặt quỷ hả?!”

Thẩm Triệt hết đường chối cãi.

Tần Tu lại quay về giá DVD, lúc trước vẻ mặt còn có chút tán thưởng, ngay sau đó như đã tóm được nhược điểm gì, khóe miệng liền cong lên cười nhạo: “Đến cả cái đĩa rác rưởi của Vương Miểu cũng thu lại, nhìn qua cũng biết phẩm vị của cậu cũng chẳng ra gì.”

Cái này thì Thẩm Triệt không chịu: “Cái này không phải vì Vương Miểu. Tôi thu cái này là để cho An Gia Miện, chưa có kinh nghiệm nên”

“Ra là fan của hần?” Tần Tu khoanh tay đánh giá Thẩm Triệt, giọng lạnh lạnh: “Chả trách, đạo đức giả y chang hần.”

Thẩm Triệt vô tội há hốc miệng. Có điều Tần Tu đúng là người đầu tiên nhận xét An Gia Miện giả dối. Ảnh đế An trong mắt của những người quan tâm tới điện ảnh là một người đẹp cả ngoại hình lẫn tính cách, có thể nói là mẫu mực trong giới diễn viên, cũng chưa từng nghe nói anh ta thất lễ với bất kì ai. Cũng không rõ là Tần Tu có thể nhìn thấu hơn người thường hay chỉ đơn thuần nói thể chỉ để coi thường Thẩm Triệt.

“Cậu có bộ quần áo sạch nào không?” Tần Tu không hề khách khí nói, “Cho tôi mượn một bộ.”

Có ai đi nhờ vả người khác mà có thái độ này sao? Thẩm Triệt oán thầm trong lòng, nhưng sau lại nhớ ra quần áo Tần Tu bị bẩn cũng đều là do mình, thế là lí do để chửi thầm cũng không có. Cậu buồn bực kéo ngăn tủ ra, quay người lại liếc Tần Tu một cái. Tần đại mỹ nhân đứng bên cạnh giá sách bèn ngẩng mặt lên hất cằm lườm cậu một cái, không hổ là người mới đứng đầu khoa diễn xuất, cái biểu cảm kia sống động như viết mấy chữ “Thế nào, còn muốn thừa dịp ta không chú ý mà làm mặt quỷ sao?”

“Anh cao bao nhiêu?” Thẩm Triệt ỉu xiu hỏi.

“Một-tám-lăm”

Thẩm Triệt cao một mét tám hai, thậm nghĩ, phải tìm cho Tần Tu cái quần dài hơn một chút.

“Quần này tui mua qua mạng, mua về hơi rộng nên chưa mặc bao giờ.” Thẩm Triệt đem chiếc T-shirt và quần bò đặt trên giường, mời Tần Tu mỹ nhân xem xét.

Tần Tu cầm lấy chiếc T-shirt màu tím không nói gì, chỉ khinh bỉ nhìn hình Bí Đê(1) đội mũ quân đội ở trên, cầm quần áo ném trở lại trên giường. Thẩm Triệt tưởng anh ta không thích nhưng ngay sau đó đã thấy Tần Tu hai tay giao nhau kéo vạt áo lên, thản nhiên diễn trò thay áo ngay trước mặt cậu.

Thẩm Triệt tâm nói nhà anh phóng khoáng quá đấy, nói gì thì nói cũng là hoa khôi trường đó nha, biết ngại ngùng một chút không được sao? Lòng còn đang ngẫm chĩa ngón giữa nhưng mặt không hiểu làm sao lại nóng bừng lên. Ánh sáng từ cơn mưa ngoài cửa sổ rọi lên trên bờ vai trơn bóng của Tần Tu một vệt sáng lóng lánh. Thẩm Triệt lại liếc mạng nhớ lại cảnh tượng hôm phỏng vấn một năm trước.

Tần Tu trườn vào người chiếc T-shirt màu tím in hình Bí Đê, cúi đầu cúi thắt lưng. Thẩm Triệt dứt khoát đứng lên: “Anh từ từ thay đồ nha, tui thu dọn đồ!” Nói xong liền mau mau chóng chóng chạy tới giá sách tập trung thu dọn DVD.

Tần Tu vừa mới khom người mặc chiếc quần bò xong thì chợt nghe ở đằng sau “rầm” một tiếng. Quay lại thì thấy đám DVD trên tầng cao nhất của giá sách lộp bộp rơi xuống, trong đó có một chiếc hạ cánh an toàn xuống giữa trán Tần Tu. Anh cảm tức ôm trán quát: “Thẩm Triệt! Tôi vừa rời mắt một cái là cậu đã làm loạn ngay sau lưng tôi đấy hả?!”

Thẩm Triệt tay chân luống cuống bắt được hai đĩa DVD cuối cùng, động tác nhanh gọn như thiên thủ Quan Âm, trong bụng cũng thầm chửi rửa chuyện éo gì thế này? Ngẩng mặt là bầu trời âm u ngoài cửa sổ, các vị thần thánh trên trời à, các vị làm phép xin chú ý xem đúng giờ nha, tui đâu có tội tình gì chứ!

Tần Tu không chịu nổi nữa, bước qua đóng đĩa phim bữa bọn trên sàn đi ra ngoài cửa, cứ như sợ lát mà đổ ụp thì tránh không kịp. Thẩm Triệt đằng sau vội vã gọi anh lại: “Tần Tu! Từ từ....”

Tần Tu đã đóng sầm cửa phòng lại, gần như đồng thời thì cánh cửa phòng đối diện cũng mở ra, Thẩm Triệt lập tức nghe thấy trên hành lang truyền đến giọng cười cao vút của Âu Triết Luân: ” Chậc chậc, thật không ngờ, hoa khôi trường đúng là GOODSIZE đó nha~~”

Tần Tu lúc này mới nhận ra mình đã quên ”đóng cửa sổ”, đỏ mặt xoay người nhanh chóng kéo khóa lên.

Thẩm Triệt đỡ trán: “Đấy, tôi đã định bảo anh từ từ, phải kéo khóa quần trước đã mà.....”

“Cậu không biết nói có trọng điểm à?” Tần Tu giận giữ quay đầu lại.

Thẩm Triệt vô tội giơ hai tay lên đầu hàng. Kiểu gì thì quanh đi quẩn lại cũng là do cậu sai.

Tần Tu nén giận, lấy lại vẻ lạnh lùng nói: “Sáng mai tôi sẽ dọn tới đây. Hi vọng đến lúc đó cậu đã dọn sạch sẽ phòng rồi! Tạm biệt!!”

“Phành!”

Cửa phòng đóng sập một cái thật mạnh, lại có thêm hai đĩa DVD đáp xuống đầu Thẩm Triệt.

Thẩm Triệt dành cả buổi chiều để thu dọn quần áo, sắp xếp lại đóng DVD, đổi ga trải giường (tuy rằng mới đổi xong nhưng Tần Tu nói trên đó có nước miếng của Thẩm Triệt).....Trong phòng khách không có tủ quần áo, đành phải để trong vali hành lý. Cũng may cậu là người không chú ý đến ăn mặc lắm, thế nên chỉ cần một vali kéo và một cái túi cầm tay là có thể đựng đủ quần áo. Lúc xách túi lớn túi bé đi xuống lầu thì nghe thấy chiếc stereo trong phòng khách đang phát một ca khúc sôi động đang rất nổi gần đây.

Hạ Lan Bá lười biếng mặc áo ba lỗ và quần đùi hoa, đi chân đất mặt quay về hướng ban công, đang tập bài tập thể dục buổi chiều thường lệ, lúc này đang tập đến động tác nâng cao đùi. Tuy nhiên mọi khi sự phụ Hạ Lan ở trong phòng khách vùng chân múa tay sôi hăng hái cũng chưa từng thấy anh bật nhạc mà.

Thẩm Triệt đang buồn bực, nhìn thấy Âu Triết Luân ngồi trên sofa, hai chân bắt chéo gác lên bàn trà (đã được lật trở về vị trí cũ), mũi chân cũng nhịp nhịp theo điệu nhạc. Thấy Thẩm Triệt xuống lầu, Âu Triết Luân ngoảnh sang bắt chuyện với cậu: “Thấy sao, bài này hơi bị hay đúng không?”

Đúng lúc bài hát vừa kết thúc, Thẩm Triệt nhặt chiếc vỏ CD trên mặt bàn, giật cả mình.

“Cho chút cảm tưởng đi, hai vị.” Âu Triết Luân buông hai chân xuống, vẽ mặt dương dương đắc ý.

Không thể phủ nhận rằng bài hát này thực sự rất dễ nghe, gần như không thể bắt bẻ được gì. Thẩm Triệt chân thành xúc động: “Kĩ thuật viên thu âm thần thánh!”

Hạ Lan Bá gật gù: “Kĩ thuật viên thu âm thần thánh +1.”

Âu Triết Luân xanh mặt, đúng lúc Khải Mặc Lũng vừa đóng cúc tay áo vừa bước xuống lầu, nghe thấy bài hát đang phát lại liền vờ kinh ngạc nháy nháy mắt: “Cậu nhờ người thu âm hộ à?”

Âu Triết Luân nổi điên đứng bật dậy: “Sớm muộn gì tôi cũng phải yêu cầu fan xử đẹp các anh!”

“Giỏi thì sớm mà làm đi, đừng có mà ngồi đây uy hiếp tôi.” Hạ Lan Bá lấy khăn lau mồ hôi, “Bộ phim thần tượng tiếp theo của cậu nói không chừng lại rơi vào tay tôi đấy.”

Nhắc đến chuyện này Thẩm Triệt lại buồn cười. Nhớ đợt Hạ Lan Bá bắt tay vào viết kịch bản bộ phim thần tượng kể trên, Âu Triết Luân cầm kịch bản cười nhạo Hạ Lan Bá nguyên một buổi chiều. Cậu vẫn còn nhớ rõ lúc ấy Âu Triết Luân liên tiếp đưa ra những nhận xét, đánh giá vô cùng sắc sảo như thế này:

“Phim thần tượng gì thế này, ọe, giống vở tuồng thì có! Thạch Soái Thiên? Shit, đây là tên đàn ông số một á? Là người thừa kế của tập đoàn Thạch Phá Kinh Thiên, cha là chủ tịch tập đoàn Thạch Phá Kinh Thiên, mẹ là diễn viên đoạt giải Oscar, mang tám dòng máu Trung, Nhật, Hàn, Nga, Anh, Pháp, Đức, Ý? Anh nghĩ đây là liên minh tám nước đấy à? Gia sản 800 triệu. Địch mọe. Là 800 triệu yên Nhật hay là tiền âm phủ đấy?! Bỏn thiếu gia đây, ngay cả công chúa Dubai(2) nhìn còn không thấy vừa mắt, mà thêm nhận vai cái thằng gian thương lơ lửng lơ này của anh à. Mọe cái lời thoại thần thánh này, đến heo còn ếu ngửi nổi!”

Vậy mà một tháng sau, Hạ Lan Bá đúng hạn nộp kịch bản, lại một tháng sau nữa, kịch bản tới tay thần tượng mới nổi, tiểu Thiên vương Âu Triết Luân. Anh ta nhận lời tham gia bộ phim cũng không biết đó là một bộ phim thần tượng giả rạch, lại còn vào vai nam chính nào tàn số một, người thừa kế duy nhất của tập đoàn Thạch Phá Kinh Thiên – Thạch Suất Thiên phong lưu hào hoa.

Nhưng đây còn chưa phải chuyện hài nhất, hài nhất chính là Hạ Lan Bá còn thêm một đoạn vào trong kịch bản, một cảnh Thạch Suất Thiên bị đàn ông đùa giỡn Nhớ lại lúc đó, Thẩm Triệt được cười đến xoắn cả ruột.

“Chú thử vai thế nào?” Hạ Lan Bá vừa làm động tác thả lỏng, vừa hỏi Thẩm Triệt.

Nhắc đến chuyện này Thẩm Triệt lại thấy đau đầu, ủ rũ ngồi trên sô pha, cuối cùng cũng đem câu chuyện gây thù chuốc oán tới tới lui lui với Tần Tu kể lại cho Hạ Lan Bá nghe một mạch.

Nói xong thì cả phòng khách đột nhiên im ắng. Âu Triết Luân chửi thề một tiếng: “Thẩm Nhị à, chú em xong rồi. Cả khoa đều biết tiếng hoa khôi trường tính tình khó chịu như thế nào. Chú dám chinh nó như thế, kiểu gì cũng bị nó giở trò ra, đùa cho đến chết!” Miệng nói nghe có vẻ thương cảm vậy nhưng giọng điệu đúng là vui cười trên nỗi đau của người khác.

Hạ Lan Bá cười nhạt: “Chém gió! Nhìn cái thân hình kia của Tần Tu, cùng lắm chỉ có cao thôi, Thẩm Nhị, chú thừa sức cường bạo nó.”

Thẩm Triệt cúi đầu nhìn lại mình, cũng coi là rắn rỏi khỏe mạnh đi nhưng thật ra cũng chẳng có chỗ nào có cơ bắp cả.

Khải Mặc Lũng trước khi ra ngoài, đeo kính râm cười bí hiểm: “Chuyện không đơn giản vậy đâu.”

Âu Triết Luân vốn là fan nào tàn của Khải Mặc Lũng, nghe thế liền lập tức trưng ra bộ mặt xin-thỉnh-giáo-cao-nhân:

Khải Mặc Lũng ”tách” một tiếng dùng bật lửa châm điếu thuốc, tao nhã ngồi xuống tay vịn của sô pha: “Nếu như Tần Tu không muốn nhìn thấy Thẩm Nhị thì tại sao phải bắt mình cùng Thẩm Nhị ở chung dưới một mái nhà? Vậy nên tôi đoán là Tần Tu là một tên cuồng ngược.”

Âu Triết Luân hớn hờ phun ra: “Tần Tu? Cuồng ngược?!” Tiểu Thiên vương xoa xoa bàn tay, “Sụp đổ hình tượng, em vẫn nghĩ nó là một tên S điển hình....”

“Những kẻ cuồng ngược bình thường đều có tâm lý tự ti, vậy nên nó cư xử lạnh lùng với người khác cũng rất bình thường,” Khải Mặc Lũng chậm rãi nói, “Bình thường, những người cuồng ngược càng bị bắt nạt hay ngược đãi thì trong lòng lại càng hưng phấn, vui vẻ.”

Thẩm Triệt thực sự không tưởng tượng ra nổi hình ảnh Tần Tu sau khi ra khỏi cửa, lúc này đang ở trên đường sung sướng tới mức khoa chân múa tay sẽ như thế nào.

Khải Mặc Lũng đứng dậy, vỗ vai Thẩm Triệt: “Bây giờ tâm tình đã khá hơn chút nào chưa?”

Hạ Lan Bá thấy Khải Mặc Lũng xoay người định đi, bỗng nhiên nhớ ra điều gì: “Khải Mặc Lũng! Đã nói là không được hút thuốc ở phòng khách sao?!”

Khải Mặc Lũng đứng ở cửa, miệng ngậm điếu Marlboro đưa mắt nhìn sang: “Cậu nghĩ tôi đang hút cái gì?!”

Hạ Lan Bá đứng chặn trước cửa, chân đập đập dè lên cánh cửa: “Cậu á, đang hút Jing zi đấy chắc?!”

Âu Triệt Luân lập tức cười khẩy: “Vàng mà cũng nói sai nữa.”

10. Chương 10 - Anh Chàng Rắc Rối

Ngày hôm sau, mới sáng sớm Thẩm Triệt đã bị một cước đá ra khỏi sofa. Ngây ngốc mở mắt ra. Hạ Lan Bá đầu tổ chim đã đập một cái vào trán cậu: “Chú ngủ cũng thoải mái gớm nhỉ. Lúc nào rồi mà còn không mau dậy đi nịnh nọt người ta đi,” dứt lời liền ném tờ giấy địa chỉ bên trong là chùm khóa xe lên người Thẩm Triệt, “Tần Tu chuyển nhà chắc chắn có rất nhiều đồ đạc linh kính. Đây là cơ hội cho chú lập công chuộc tội đấy. Cố gắng đừng để anh mày đây thất vọng nhé. Anh đây không muốn đến lúc đó trong nhà lại có thêm một cặp oan gia khiến cho gà bay chó sủa đâu!”

Thẩm Triệt lần tới lần lui rồi cũng chịu ngồi dậy, mắt nhìn theo bóng dáng ôn nhu của trạch nam áo ba lỗ, cảm kích ngập tràn.

Lần này Thẩm Triệt sẽ không để cái đầu tổ quạ mà ra khỏi nhà nữa. Muốn mọi việc thuận lợi thì để lại cho đối phương một ấn tượng tốt cũng rất quan trọng. Như lời của biên kịch Hạ Lan đã nói, cậu nhất định phải cho anh ta một ấn tượng khác hoàn toàn với ngày hôm qua, tốt nhất là để cho anh ta thấy được một người hoàn toàn khác hẳn. Cái này gọi là thay hồn đổi xác để làm người lần nữa. Thẩm Triệt đứng trước gương cẩn thận chải mớ tóc xoăn của mình, vớt cái áo T-shirt ngàn năm không đổi kiểu qua một bên, mặc vào chiếc áo sơ mi trắng hàng độc mượn từ chỗ Hạ Lan Bá. Kéo cổ tay áo lên nhìn vừa thấy mới 8 giờ 10 phút sáng, bạn học Thẩm đầy hăng hái lên đường.

Hạ Lan Bá nhìn theo bóng Thẩm Triệt giống như cơn gió loáng cái đã chạy bay xuống tầng hầm, cảm động nhai nhai cái bánh đánh răng đang ngậm trong miệng: “Tuổi trẻ thật hăng hái ghê...”

Cửa sổ chiếc Jibe được hạ xuống, gió mát liền ủa vào. Thời tiết hôm nay cũng rất ủng hộ người, nắng vàng rực rỡ. Thẩm Triệt cảm thấy cả người đều khoan khoái dễ chịu, tự ngắm dung nhan của mình qua gương chiếu hậu. Âu đêch! Còn ai bánh gai hơn mình được nữa chứ? Lại đeo thêm cái kính mát Hạ Lan Bá đưa cho. Ấu siết! Còn ai nhìn ra đáng tri thức hơn mình nữa chứ?! Tuy rằng cũng không hiểu tại sao kính mát của Hạ Lan sư phụ lại là kính không độ nữa.

Cùng lúc này, tại phòng 20-3 tòa nhà Đan Mĩ A.

“Tiểu Lan, cậu có thấy cái áo sơ mi Armani và cái kính mát Rayban của tôi đâu không?”

Thẩm Triệt theo như địa chỉ mà Hạ Lan Bá đưa cho tìm được chỗ ở của Tần Tu, là tòa nhà dành cho giáo viên ở đại học Canh Lâm. Tòa nhà trước đây được phân cho các giáo viên, hiện tại đến phân nửa đều cho sinh viên thuê ở. Khu này là một dãy nhà chạy ngang, không có thang máy, tuy nhiên đại học Canh Lâm môi trường được phủ xanh rất tốt, so với Canh Ảnh thì đúng là ở đẳng cấp khác, cậu không hiểu tại sao Tần Tu lại phải chuyển đi.

Tòa nhà của giáo viên có chút lộn xộn, cậu phải hỏi rất nhiều người mới tìm được tòa nhà số 5 Đào Viên. Đang tính xem có nên gọi điện cho Tần Tu đánh tiếng trước một cái không, ai dè đã thấy Tần Tu ôm một thùng giấy to từ tòa nhà đi ra.

Người này đúng là rất bắt mắt, có muốn không trông thấy cũng không được. Thẩm Triệt vội vã dừng xe, cởi dây an toàn rồi bước xuống.

Trước cửa lớn đã có hai vali hành lý, Tần Tu đang khom lưng đặt chiếc thùng xuống. Tần Tu hôm nay lại để thả mái tóc hơi dài đen mềm mại tự nhiên của mình, trên người mặc một chiếc áo len màu tím rộng thùng thình, cổ áo khoét khá sâu nhìn có vẻ vừa dày vừa rộng. Thẩm Triệt thấy Tần Tu khom người, một cảnh xuân trắng mịn trước ngực lại bày ra trước mắt, cậu vội vàng đi tới giúp một tay: “Tôi đến rồi!”

Tần Tu ngẩng đầu nhìn Thẩm Triệt đeo kính râm, mặc áo sơ mi, thiếu chút nữa là không nhận ra. Anh đánh giá Thẩm Triệt một lượt từ trên xuống dưới, thầm nghĩ đúng là người đẹp vì lụa. Thẩm Triệt cười, tỏ ý rằng mình lái xe đến giúp chuyển đồ, Tần Tu thấy thế cũng không khách khí, đặt một đồng thùng giấy cao ngất lên tay Thẩm Triệt.

Thẩm Triệt nặng trĩu cả tay xuống, mẹ kiếp, đồ đạc gì mà toàn sắt thép đây à, nặng chết người ta rồi!

Tần Tu vung vung cánh tay cho bớt mỏi, khinh bỉ hừ một tiếng: “Đã tới giúp chuyển đồ thì sao còn mặc sơ mi trắng. Đúng là nói khoác.”

Thẩm Triệt cúi đầu nhìn chiếc áo sơ mi trắng trên người mình, há hốc miệng. Lúc đi ngang qua một chiếc ô tô đỗ lại ven đường, từ bóng phản chiếu từ cửa kính xe nhìn thấy bộ dạng mình giống y như thằng nhóc chạy bàn, Thẩm Triệt dờ người ra một lúc lâu, Tần Tu kéo chiếc vali đi đằng trước, bóng lưng kia nhìn rất có khí thế của một đại minh tinh tương lai. Dù gì thì cũng đều là sinh viên học viện điện ảnh nhưng cái cảm giác như thiên nga và cóc ghẻ này lại rõ rệt quá vậy! T__T. Còn đang sục sục thương thân trách phận thì bỗng nghe thấy một tiếng gọi thê lương sau lưng: “Tần Tu

”

Thẩm Triệt nghe thấy rất rõ ràng nhưng không nhận ra được đây là giọng nam hay nữ, vừa quay đầu lại thì thấy một cái bóng tóc vàng bất ngờ từ trước mặt cậu lao thẳng về phía Tần Tu.

“Đang ở rất tốt mùa? Sao lại phải đi dzậy hả? Có chuyện gì thì cậu cũng nói với người ta một tiếng chứ!”

Thẩm Triệt thấy thật khó mà nuốt trôi cái giọng nói ồm ồm này, tóc uốn lộn như búp bê Barbie và dáng người rắn chắc cùng đám lông chân tươi tốt kia đúng là không có gì liên quan tới nhau cả. Thẩm Triệt tò mò ôm thùng bước lại gần đã bị Barbie Kinh Kong hung hăng lườm cho một cái: “Nhìn cái chi mà nhìn. Hồng thấy nguy nguy bao giờ hả?”

Thẩm Triệt không dám lên tiếng, tâm nói tôi còn tưởng rằng nguy nguy rất rất đẹp cơ đấy..... Barbie Kinh Kong lại không chịu buông tha, cứ níu chặt lấy quần áo Tần Tu: “Rốt cuộc sao lại như thế ha? Tại sao anh lại đột ngột đi? A!” như bỗng nhiên nhớ ra điều gì, vội vã túm lấy Tần Tu nhìn từ đầu tới chân kiểm tra một lượt: “Có phải cái thằng biến thái kia làm gì với anh không?!”

“Tên yêu quái chết bầm, mi bảo ai là biến thái đó!”

Thẩm Triệt nghe thấy có tiếng người liền quay đầu lại, một chàng trai thân hình cao lớn, khỏe mạnh, nước da màu đồng cổ từ trong tòa nhà bước ra, mặc một chiếc áo ba lỗ màu đen và quần bò, trên cánh tay còn có một hình xăm, nếu đem so với Barbie Kinh Kong thì cũng tạm có thể dùng từ khôi ngô để miêu tả.

“Tui bảo anh biến thái đó!” Barbie Kinh Kong giận dữ nhìn chàng trai đồng cổ, “Anh đừng tưởng tui hông biết chuyện anh quấy rối *** Tần Tu à nha!”

Chàng trai đồng cổ có hơi giận: “Tôi quấy rồi *** Tần Tu lúc nào! Rõ ràng là cậu suốt ngày quẩn quít lấy người ta xum xoe thì có!”

“Anh lợi dụng lúc dạy người ta tập thể hình mà ôm ấp, sờ soạng, không phải quấy rồi *** thì còn là cái gì?!” Barbie Kinh Kong dánh người không đồ con bằng chàng trai đồng cổ nhưng giọng nói tuyệt đối không nhỏ hơn, “Còn cái gì mà cơ ngực run run, cái gì mà vỗ một cái là hưng phấn, phóng xuất ngay! Tự anh vào nhà vệ sinh mà phóng xuất thì cũng mặc cha anh, còn lôi kéo Tần Tu vào làm cái gì?!”

Thẩm Triệt khó khăn lắm mới nuốt trôi được ngụm nước miếng, lặng lẽ nhìn Tần Tu. sắc mặt của người đứng sau đã gần như lên đến cực điểm.

Chàng trai đồng cổ đỏ mặt lên: “Là cậu tự mình nghĩ xiên nghĩ xẹo đi thì có. Tôi thấy cậu mới là cái đồ tình trùng thượng não!”

“Tôi không có giống mấy thằng con giai ghê tởm như các anh à nha!” Barbie Kinh Kong lớn tiếng đốp lại, cuối cùng lại nhận ra đối tượng nhắm tới của mình có hơi bị rộng, vội vã quay sang Tần Tu, “Đương nhiên không phải anh nha...”

Tần Tu hất cánh tay Barbie Kinh Kong đang bám lấy mình: “Tôi đi đây. Sau này gặp lại.”

Barbie Kinh Kong và chàng trai đồng cổ lập tức hốt hoảng, Barbie Kinh Kong bước tới cầm ống tay áo của Tần Tu lắc qua lắc lại: “Đừng đi mùa. Xem như tui xin anh đấy! Anh nhẫn tâm để lại một mình tui với tên cầm thú này à!”

“Tần Tu, nếu phải dọn đi thì người đó cũng không phải là cậu. Đứa phải cút đi là cái thằng gay này mới đúng!” Chàng trai đồng cổ cũng kích động nói.

“Chớ có đi mùa...” Barbie Kinh Kong thút thít như chực khóc nhìn theo Tần Tu.

Tần Tu lại hất tay ra, nhưng lần này không hất ra được. Barbie Kinh Kong sống chết bám lấy tay áo Tần Tu, bởi vì kéo mạnh mà cổ áo len vốn rộng, vừa bị kéo một cái liền tuột ngay khỏi vai.

Thẩm Triệt: “.....”

Barbie Kinh Kong: “...” Truy cập fanpage s://.facebook.com/onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Chàng trai đồng cổ: “.....”

Trên bầu trời trên khuôn viên trường tràn ngập bong bóng hường phấn.

Tần Tu cau mặt đem áo kéo lên. Thẩm Triệt và Barbie Kinh Kong và chàng trai đồng cổ (trong đầu đồng thanh nói): Vừa nãy lộ tí ra rồi!

Băng sơn mỹ nhân cuốn theo khí áp Siberia xoay người bước đi, Barbie Kinh Kong và chàng trai đồng cổ như bưng tỉnh, vội vàng đuổi theo. Tần Tu quay ngoắt người, chỉ tay về phía hai người kia, quát lên với Thẩm Triệt: “Ngăn hai đứa kia lại cho tôi!”

Tần mỹ nhân đã lên tiếng, Thẩm Triệt không dám không nghe, thế là đành buông thùng đồ xuống đi ngăn người lại. Thế nhưng so về cơ bắp với huấn luyện viên thể hình và Barbie Kinh Kong đứng trước mặt thì Thẩm Triệt đúng là chỉ là một con cún Vượng Tài lông xù.

Tần Tu lạnh lùng nhếch khóe miệng: “Ai còn dám tới đây, ta đánh chết đấy.”

Lời thoại này không hiểu sao nghe không được tự nhiên cho lắm. Thường thường những cô nàng rắc rối thường sẽ nói: “Nếu ai mà bước lại gần ta sẽ nhảy xuống đó.” hay cái gì đại loại thế này cơ mà?

Hóa ra những anh chàng rắc rối lại không đi theo những kịch bản tầm thường như vậy. Thẩm Triệt phải dùng cả người để giữ chặt bốn cái cánh tay to khỏe kia lại, nhưng dần dần lại cảm thấy hai gã đồ con kia không có ý định muốn xông lên nữa mà quay sang chuẩn bị ưỡn nhau.

“Ái ái ái! Đừng có đánh!” Thẩm Triệt bị kẹt ở giữa vội vàng ngăn hai người đó lại, nhưng chỉ dựa vào sức lực của cậu thì chỉ tính là tôm tép so với hai người kia, cậu vội vàng quay đầu lại cầu cứu, “Tần Tu~”

Cửa của chiếc Jibei đóng “phành” lại một tiếng, Tần Tu cũng không thèm liếc Thẩm Triệt lấy một cái, cứ thế khởi động xe ngênh ngang mà đi.

Ở đây thì hai gã đồ con kia thì càng đánh càng hăng tiết. Chàng trai đồng cổ trên người đầy vết móng tay cào, Barbie Kinh Kong thì tóc tai cũng rối bù như ổ rơm. Thẩm Triệt thấy chàng trai đồng cổ đang chiếm thế thượng phong thì cuống quýt chắn trước mặt anh ta: “Dừng tay! Đàn ông tốt không đánh phụ nữ!”

“Tao cứ đánh đấy! Có giỏi thì gọi người của Hội phụ nữ tới đây!!”

11. Chương 11 - Câu Chuyện Về Chiếc Clapperboard

Thẩm Triệt chật vật lắm mới gọi được bảo vệ trường tới dàn xếp. Mọi chuyện giải quyết xong xuôi cũng đã là giữa trưa, cả ví tiền và di động Thẩm Triệt đều để ở trong xe, lúc công lưng ôm cái thùng giấy của Tần Tu ra được tới cổng trường thì chiếc áo sơ mi trên người đã nhàu nhĩ cả. Xem ra chuyện may mắn duy nhất ngày hôm nay của mình đó là chiếc sơ mi Armani trên người là hàng vĩa hè, Thẩm Triệt thâm than thở.

Không hiểu đồ đạc trong cái thùng này của Tần Tu là gì, nặng chết đi được. Thẩm Triệt có mỗi đoạn đường đi ra cổng thôi cũng phải dừng lại nghỉ ít nhất là ba lần. Ban đầu còn đang tính sẽ gọi một chiếc taxi đi về, sau đó mượn di động của tài xế gọi cho Hạ Lan Bá xuống dưới đón mình. Nhưng lúc ra đến cổng trường, cả đoạn đường dài mà không thấy bóng dáng cái taxi nào, Thẩm Triệt buông thùng đồ, thả áo xuống, không bận tâm đến việc mất hình tượng mà đặt mông ngồi xuống cái thùng nghỉ lấy sức.

Còn đang cúi đầu, dùng tay làm quạt phẩy phẩy cho đỡ nóng, thì một đôi giày Converse xuất hiện trong tầm mắt.

“Ai cho cậu ngồi lên thùng đồ của tôi hả?”

Giọng nói trầm thấp từ tính này, Thẩm Triệt sững sốt xuôi theo chiếc quần jeans màu trắng ngẩng đầu lên. Tần Tu từ trên cao nhìn xuống Thẩm Triệt ngồi bên dưới, ánh mặt trời chiếu xuống người thoát nhìn thật chói mắt, đem so với bộ dạng nhếch nhác của Thẩm Triệt đúng là một trời một vực. Cậu giật mình đứng lên, nhìn Tần Tu cả nửa ngày mới trả lời được: “.....Anh chưa đi à?”

Tần Tu diện vô biểu tình xoay người ôm lấy thùng, cảnh mùi mẫn chỉ diễn ra trong vòng hai giây. Thẩm Triệt nhìn theo bóng Tần Tu quay người đang đi ra lẽ đường, trong lòng tự dưng thấy ảm áp hẳn. Hóa ra anh ta vẫn chờ ở ngoài cổng trường. Người này coi như cũng không đến nỗi tuyệt tình như vẻ ngoài kia.

Thẩm Triệt chau mày, thực ra Tần Tu trước đây có thái độ khó chịu với mình như vậy cũng đều có nguyên nhân cả, nếu như không phải phát sinh nhiều tình huống dở khóc dở cười như vậy thì bọn họ có khi đã thành bạn bè rồi cũng nên. Nghĩ như vậy, Thẩm Triệt tự nhiên lại thấy có chút tiếc nuối.

Nếu cố gắng thì có thể thay đổi tình hình không nhỉ?

Vậy là thiên tài của khoa diễn xuất, hoa khôi kiêm hotboy của Canh Ảnh, ảnh đế tương lai – bạn học Tần Tu đã dọn tới căn hộ số 20-3 tòa nhà Đan Mĩ A như thế. Còn Thẩm Triệt do làm hỏng cái áo sơ mi Armani mà sắp phải chịu kiếp sống công lưng trả nợ dài đằng đẳng.

Thẩm Triệt cố gắng thân thiện hết sức có thể chủ động giúp Tần Tu xách va-li lên lầu, đỡ hành lí trong va-li, vân vân và mây mây việc linh tinh khác nữa, đương nhiên, từ đầu đến cuối không hề nhận được lấy một tiếng “cảm ơn”.

Thẩm Triệt mệt đến nỗi xương khớp toàn thân như rời cả ra, bước xuống lầu, ngã ra sô pha là nhắm mắt ngủ ngay, lúc tỉnh lại đã thấy Hạ Lan Bá thuốc lá phì phèo, đang lục lọi trong vali đồ đạc của mình, quần lót cũng bị bối tung cả lên.

“Thẩm Nhị, clapperboard lần trước anh cho chú mượn đâu rồi?”

Thẩm Triệt vỗ trán, mẹ nó, còn vứt dưới gầm giường!

Chiếc clapperboard đó chính là khởi nguồn cảm hứng của Hạ Lan Bá sư huynh. Những khi khô cạn cảm xúc, thường thường sẽ thấy Hạ Lan Bá một mình ở trong phòng, tay cầm tấm bảng đập lên đập xuống từng chập. Lần trước nhóm của Thẩm Triệt có quay video ngắn, cậu liền đem clapperboard đi đến giờ vẫn còn chưa trả.

Lên lầu gõ cửa phòng Tần Tu nửa ngày mà không thấy ai ra mở cửa, phòng ngủ này bên trong không có phòng tắm, cũng không có ban công, do dự một chút, cậu chàng tóc quăn liền dè dặt xoay nắm cửa đi vào.

Cửa hé ra một khe hẹp, không thấy bóng dáng Tần Tu ở chỗ bàn làm việc, Thẩm Triệt đánh bạo đẩy cửa ra, thì thấy Tần Tu quần áo chưa thay, giày cũng chưa cởi, cứ vậy mà nằm sấp trên giường, tay ôm gối, hình như đã ngủ rồi.

Chắc là mệt quá đây mà. Thẩm Triệt nhón chân đi vào, thầm nghĩ chỉ cần lấy tấm bảng rồi mau mau biến đi là được, nào ngờ vừa ngồi xổm xuống giường liền trông thấy gương mặt Tần Tu đang ngủ say sưa.

Thẩm Triệt ngay lập tức đứng hình, nhìn không chớp mắt. Tần Tu khi đang ngủ và Tần Tu khi tỉnh giấc là hai sinh vật hoàn toàn khác nhau. Tóc mái mềm mại từng lớp, từng lớp phủ trước trán, mi tâm giãn ra, môi cũng không khép chặt mà hơi hé mở không một chút để phòng, môi trên phớt hồng cùng bờ môi dưới căng mọng, màu sắc và hình dạng đều vô cùng mê người. Một mỹ nhân đang ngủ giống như một con thú cưng vô hại. Lúc trước ở trong thang máy cũng có tiếp xúc ở cự li gần thế này nhưng khi đó ánh sáng lơ mơ, còn hiện tại thì tràn ngập ánh mặt trời chiếu vào qua cửa sổ. Lúc Thẩm Triệt một lần nữa trông thấy nốt ruồi duyên dáng trên khóe mắt của Tần Tu, sự căng thẳng, thấp thỏm lo lắng ban đầu đã biến mất hoàn toàn. Cái này cũng thần kì thật, Thẩm Triệt nghĩ thế lại thấy buồn cười.

“What can i do to make you love me. What can i do to make you care.”

Trong phòng đột ngột vang lên giọng ca ngọt ngào của nữ ca sĩ, khi nhận ra đó là tiếng chuông di động của Tần Tu, Thẩm Triệt đột nhiên dờ cả người, mắt thấy Tần Tu nhíu mày, vươn tay ra chụp tới phía trên đầu mình, Thẩm Triệt sợ tới mức nằm sấp xuống ngay tại chỗ, chui tọt vào gầm giường.

Nằm úp người dưới gầm giường tối om om, clapperboard ôm trong tay rồi, Thẩm Triệt mới như vừa thức tỉnh mộng. Đầu óc mình củ đậu quá đi, mình đâu có làm chuyện gì xấu đâu chứ, chui xuống gầm giường làm cái gì? Cái này chẳng may bị phát hiện thì phải giải thích sao đây?!

Thẩm Triệt ở dưới gầm giường không dám động đậy, giọng hát vẫn đang tiếp tục, cậu cảm thấy Tần Tu phía trên đang lật lật người, từ dưới gầm giường cũng có thể thấy cánh tay Tần Tu vươn ra tú đầu giường mò mẫm điện thoại.

Tiếng chuông rốt cuộc cũng dừng lại, trên giường truyền tới giọng của Tần Tu hơi nghệt giống như giọng mũi: “A lô?”

Thẩm Triệt bịt chặt miệng, đến thở mạnh cũng không dám.

“Ừ, tôi dọn ra rồi..... Không nói đến chuyện quấy rối ***, chỉ là tôi cảm thấy không được thoải mái.... Thử vai à? Thôi quên đi, tôi cảm thấy đạo diễn tám phần là đã có quyết định rồi, trong đó có một thằng nhãi đúng là rất đáng chú ý Tôi sao có thể khen người khác được ấy à? Nói với anh nhé, thằng nhóc kia, mà thôi quên đi, chẳng muốn nhắc đến cậu ta nữa, anh gọi có chuyện gì thế?” Đến đây trong phòng chợt im lặng thật lâu, “Được rồi. Tôi chẳng phải đã nói rồi sao, có chết tôi cũng không kí hợp đồng với Tinh Bang!”

Sau đó là “Lạch cạch”, âm thanh chiếc di động bị ném trở lại tủ đầu giường. Thẩm Triệt không phải cố ý nghe lén nhưng quả thực là từng chữ từng câu đều đã nghe được cả. Tần Tu từ đầu đến cuối đều là nằm ở trên giường uể oải trả lời người đầu dây bên kia, giọng nói vốn đã trầm thấp lại mang theo cả tiếng hít thở mệt mỏi nghe gọi cảm muốn chết. Tuy nhiên câu nói cuối cùng ngữ khí lại đột nhiên trở nên lạnh lùng, đối lập lại hoàn toàn khiến Thẩm Triệt không khỏi tò mò. Không biết Tần Tu có thù hận gì ghê gớm với Tinh Bang Giải Trí nhỉ, không kí thì thôi, đâu đến mức phải thề sống thề chết như thế chứ?

Tuy nhiên vấn đề rắc rối trước mắt không phải là chuyện này mà là... Thẩm Triệt chán ngán ngảng đầu, Tần Tu trên giường hình như đã ngồi dậy, bụi bặm dưới lạch giường rơi xuống đầy mặt Thẩm Triệt. Ông ơi, tui làm sao ra ngoài được bây giờ?!

Hi vọng duy nhất hiện tại đó là Tần Tu lăn ra ngủ tiếp, nhưng bây giờ anh ta đã ngồi dậy thì sẽ làm cái gì đây? Nếu Tần Tu đi xuống giường thì Thẩm Triệt có thể thoát nạn.

Đang lúc nước sôi lửa bỏng thì nghe thấy “bộp” một tiếng. Thẩm Triệt tưởng Tần Tu tung chăn xuống giường mới phát ra âm thanh như vậy, nhưng hóa ra không phải, Tần Tu lại chui vào trong chăn ngủ tiếp, quay đầu sang thì thấy thứ rơi trên mặt đất kia hóa ra lại là chiếc áo chui đầu màu tím của Tần Tu.

Sau đó là “keng” một tiếng, lần này thứ nằm lán lóc trên mặt đất là thắt lưng....

Sau đó lại “bộp”, lại có thứ rơi xuống, là chiếc quần bò màu trắng.....

Sau đó sẽ là..

Thẩm Triệt nhìn thấy một vật nho nhỏ màu trắng bay xuống đất, hận mình không thể ngay lập tức ngắt xủ luôn cho xong.

Em gái nhà anh, ngủ một giấc thôi có cần phải phóng túng vậy không?! Cho dù không có hình tượng của hoa khôi trường thì xin anh cũng giữ một chút hình tượng cho một ảnh đế tương lai chứ? Ban ngày ban mặt, cửa sổ vẫn còn mở toang thế kia mà anh ngang nhiên ngủ trần như thế à! Đây là phạm tội đó nghe!

Thẩm Triệt dùng tấm băng đập đập vào đầu, mắt thì len lén nhìn cái đồng hồ đang treo trên người người khác kia. Như thế này thì làm sao tôi có thể trong sáng từ đồng hồ lột của anh mà chui ra, đi ra ngoài được đây hả đại ca?!

Ở trên giường, Tần Tu trở mình một cái, cái mũi phát ra một tiếng thở thật dài.

Thẩm Triệt chu mỏ tròng mắt liếc lên trên một cái. Anh thoải mái quá nhỉ.

Ngủ đi, ngủ đi, ngủ đi, mau ngủ chết luôn đi! Ánh sáng mặt trời soi vào sàn nhà rộng rãi, Thẩm Triệt ở dưới gầm giường tối om om mấy phút mà dài như cả thế kỷ.

Đợi đến khi không còn nghe thấy tiếng xoay người ở phía trên nữa, Thẩm Triệt mới lấy clapperboard thử chọc chọc lên phía trên. Tần Tu đang nằm ở ngay phía trên đầu Thẩm Triệt, hình như đã ngủ say lại rồi. Thẩm Triệt thở phào một hơi, rón ra rón rén từ dưới gầm giường bò ra, quay đầu lại ngó chừng một cái, Tần Tu đang quay lưng về phía cậu, người bọc trong chăn ngủ rất say sưa. Tấm lưng trơn nhẵn mịn màng lại giữ chặt tầm mắt của Thẩm Triệt lại mất đến 3 giây.

Cậu vội vã quay đầu lại, vừa định đứng dậy thì bỗng nhiên Hãy vào online.com để đọc truyện nhanh hơn!

“What can i do to make you love me. What can i do to make you care...”

Thẩm Triệt há miệng trợn mắt ngó cái di động đang reo ầm ĩ trên tủ đầu giường, hận không thể đem nó quăng đi xa cả trăm mét.

Gần như ngay khi điện thoại reo lên khoảng ba giây, từ chiếc giường đằng sau truyền đến tiếng động Tần Tu bực tức bật người dậy, đồng thời cái chăn màu trắng phản phật một tiếng tung lên. Thẩm Triệt còn chưa có hiểu cái gì đang diễn ra thì đã bị cái chăn bị quăng từ giường xuống trùm kín lên người,

Cách cái chăn cũng có thể nghe thấy tiếng Tần Tu tiếp điện thoại, giọng nói bực bội không hề che giấu: “Anh còn chuyện gì nữa mà ban này còn không nói hết hả? Tôi đang ngủ!”

Thẩm Triệt cũng không biết lúc này mà bị Tần Tu phát hiện thì là may mắn hay bất hạnh, tuy nhiên bị cái chăn dày kia trùm lên, không nhìn thấy phương hướng, chỉ có thể mò mẫm sờ soạng tìm vị trí của cửa.

Tần Tu đã kìm lại giọng nói, lại là giọng nói của băng sơn mỹ nhân như trước: “Anh không cần nói nữa. Tôi sẽ không cân nhắc vào Tinh Bang đâu. Mặc xác nó là công ty con hay chi nhánh nước ngoài, hễ là có Tinh Bang góp cổ phần thì tôi sẽ tránh. Cứ như vậy đi.”

Ngắt di động ném trở lại tủ đầu giường, Tần Tu đột nhiên cảm thấy có gì đó không ổn, liền chậm rãi xoay đầu lại

Thẩm Triệt cảm thấy bên ngoài cái chăn đột nhiên im lặng đến đáng sợ, ngay sau đó chưa kịp làm gì thì cái chăn đang trùm trên đầu đã bị kéo rút xuống! Thẩm Triệt theo phản xạ ngẩng đầu lên, nhưng vừa ngẩng lên gần như ngay lập tức thấy hối hận.

Tần Tu đang đứng trước mặt cậu – với một góc độ ống kính mờ ám đến mức không thể mờ ám hơn. Ba! Điểm! Lộ! Cả! Là HD uncensored* luôn đó!

Sắc mặt Tần Tu tái mét! Nhanh như chớp vươn tay tóm lấy cái chăn quăn lên người, nhìn chăm chăm vào cậu chàng đầu quăn đang nằm bò trên nền nhà, ánh mắt như bốc lửa: “Thẩm! Triệt!”

(HD uncensored : hình ảnh rõ nét, không bị làm mờ/kiểm duyệt (trong 1 số phim những cảnh nhạy cảm hay bị làm mờ đi gọi là censure đó).

12. Chương 12 - Kẻ Khả Nghi Quấy Rối Tình Dục

Tần Tu tím tái cả mặt, nhanh như chớp túm lấy cái chăn quăn lên người, nhìn chăm chăm cậu thanh niên tóc xoăn đang nằm sấp dưới đất, ánh mắt tóe lửa: “Thẩm! Triệt!”

“Chuyện này, anh nghe tôi giải thích đã! Tôi chỉ tới đây lấy cái này, không có ý gì khác. . .” Thẩm Triệt cuống quýt ôm tập bản thảo trước ngực.

“Cậu tới lấy quần lót của tôi?!” Tần Tu nghiến răng nghiến lợi.

Thẩm Triệt “Hả” một tiếng, vội cúi đầu xuống nhìn. Lúc cậu ôm tập bản thảo vào người cũng ‘tiện thể’ đem luôn cái quần lót màu trắng kia cuộn luôn vào trong ngực! Cuống cuống quăng quần lót xuống: “Tôi tới lấy bản thảo thật mà, tôi để nó ở dưới gầm giường!”

Tần Tu liếc chú chó lông xù to bự đang ngồi xổm trên mặt đất, cố nén giận: “Cậu vào từ lúc nào?”

Thẩm Triệt biết vấn đề này nếu thành thật trả lời e rằng sẽ càng thêm thối, vậy nên đành úp úp mở mở: “Vừa mới vào...”

“Mau nói thật!” Ngón tay Tần Tu chỉ vào chóp mũi Thẩm Triệt, “Vừa này tôi còn nghe điện thoại!”

“Ngay trước lúc anh nghe điện thoại một chút. . .”

“Lúc tôi đang ngủ?” Tần Tu nhướn mi hỏi.

Thẩm Triệt gật đầu như giả vờ.

“Cậu không biết gõ cửa à?” Tần Tu tức giận nói, “Hay là nghĩ mình là chó hả, nằm bò trên quần áo của tôi rất thích đúng không?!”

Thẩm Triệt thật muốn hét lên “Đại ca, tôi quỳ xuống xin lỗi anh có được không”, nhưng nghĩ lại, hình như bây giờ cậu cũng đang quỳ mà? Đúng là điên cả tiết! Tự nhiên lại biến thành cái bị cho người ta xả. Nói đến chuyện này cậu tuy rằng vô tội nhưng cũng không phải hoàn toàn vô tội. Ai bảo mình không làm gì mà cũng chột dạ, đúng là tự úp phần lên mặt.

Tần Tu thấy Thẩm Triệt không nói gì, mất tinh thần quỳ dưới mặt đất, cái đầu quăn sụp xuống, đúng là rất giống con chó lông xù ngoại cỡ. Thấy Thẩm Triệt như thế, lửa giận trong lòng Tần Tu không hiểu vì sao lại bùng lên: “Còn không chịu nói à? Ngâm thú nhận? Thẩm Triệt, cậu rốt cuộc muốn làm cái quỷ gì với tôi hả?”

Nếu tôi nói chẳng muốn làm gì cả, anh có tin không. Thẩm Triệt quyết định câm như hến.

Tần Tu thật đúng là đoán không ra, người này thừa dịp anh ngủ liền lén chui vào phòng trộm, lại còn to gan trốn dưới gầm giường. Lúc này còn làm bộ oan ức còn hơn cả Thị Kính, Tần Tu càng nghĩ lại càng tức: “Vừa nãy nhìn thấy có thích không? Có giỏi thì đi rình mò phụ nữ đi, lén lút rình trộm tôi là có ý đồ gì?”

Thẩm Triệt trong lòng quẩn quáo cả lên, thầm than, chẳng lẽ cậu sẽ phải dính với cái danh hiệu kẻ biến thái cuồng rình mò này sao? Thế là nhịn không được nữa mới tự mình cãi lại một câu: "Tôi thật sự không phải rình trộm anh. . . ." thấy bộ mặt Tần Tu như muốn nói "lừa quỷ đây à", lập tức lại lúng túng, ma xui quỷ khiến thế nào mà lại nói thêm một câu, "Tôi vừa nảy thật sự chưa nhìn thấy gì cả. . . ."

Tần Tu lần thứ hai tức giận chỉ vào chóp mũi: "Còn dám nói láo!"

"Được rồi được rồi, tôi thấy!" Thẩm Triệt lập tức giơ tay lên, khoe miệng vẫn cố làm bầm vót vát, "Nhưng còn chưa thấy rõ. . . ."

Tần Tu tức giận mà không có chỗ xả: "Cậu còn muốn nhìn rõ sao?!"

Đúng là càng nói càng dại, Thẩm Triệt hoàn toàn tuyệt vọng, cúi đầu bỏ cuộc: "Thật xin lỗi. Cũng dễ hiểu vì sao anh lại tức giận như vậy. Tôi cũng không hiểu sao chuyện lại biến thành như vậy. Nếu anh cảm thấy tôi đang quấy rối *** anh, anh quyết định chuyển đi tôi cũng không dám có ý kiến. Anh lúc nào cũng có thể dọn đi, tôi có thể giúp anh tìm phòng ở, đương nhiên. . . . đây là nếu anh cho phép tôi giúp. . . ."

Tần Tu nhìn chăm chú vẻ mặt hối lỗi của Thẩm Triệt, cái đầu quẩn ngu ngốc khiến cậu trông lại càng vô tội, Tần Tu không ngờ rằng tóc xoắn tự nhiên còn có chức năng phụ như thế. Anh nhớ lại Khúc hát dưới mưa buổi chiều ngày hôm đó, Thẩm Triệt trầm mình dưới mưa hai tay dang rộng, xoay tròn, đá tung nước, gương mặt rạng rỡ như ánh mặt trời xuyên qua làn mưa, bộ dáng rất tuyệt vời. Thế mà bây giờ nhìn thẳng nhai này lại thấy rất đáng ghét. Hóa ra khí chất dương quang rạng ngời đó chỉ là giả tạo!

Muốn đuổi ta đi? Hừ, ta cứ ở lại đây. Ta muốn xem mi còn có thể khoác tấm da cừu* đó tới khi nào?

"Thẩm Triệt."

Thẩm Triệt cúi đầu, bộ dạng tùy anh xử lý.

"Ngẩng đầu lên nhìn cho tôi." Tần Tu trầm giọng nói.

Thẩm Triệt ngoan ngoãn ngẩng đầu lên.

Cả thân hình cao gầy của Tần Tu được bọc trong tấm chăn trắng muốt, ngồi xuống cạnh giường, ung dung gác đôi chân dài lên, hai tay khoanh trước ngực, cười lạnh nói: "Cậu thấy mình đang quấy rối *** tôi sao? Cậu có kiểm soát được gì à? Cậu sờ được vào tôi hay là đã ăn được tôi? Cậu liếc nhìn tôi một cái tôi cũng chẳng mất đi miếng thịt nào. Muốn quấy rối *** tôi ư? Cậu còn chưa đủ trình."

Thẩm Triệt mờ mịt nhìn xuống Tần Tu, đây là đang kiêu căng chèn ép hay là kích tướng mình vậy? Quả nhiên lòng dạ mỹ nhân như đáy biển khó dò. Tuy nhiên hoa khôi Tần vai để trần, cả người chỉ quấn một cái chăn mà cũng tỏa ra khí thế như vậy, Thẩm Triệt chỉ có thể chịu khuất phục mà vâng lời. Với bộ dạng phục tùng này, Thẩm Triệt bỗng nhiên chuyển hướng tới đôi chân dài của Tần Tu do chiếc chăn bị vén lên mà lộ ra ngoài.

Một mét tám lăm quả nhiên là đáng người mẫu, đôi chân kia phải nói là thon dài xinh đẹp, khéo léo tinh tế mà đầy sức sống. Đôi chân trắng muốt được tấm chăn bọc lại toát lên vẻ gợi cảm, nhưng Thẩm Triệt chú ý không phải là cái này, mà là. . . . Tần mỹ nhân thế mà cũng có lông chân à. . . .

Tuy rằng không lộ ra rõ ràng, nhưng đúng là chúng có tồn tại trên cẳng chân Tần Tu, không hợp lý tí nào cả.

Tần Tu hiển nhiên cũng chú ý tới ánh mắt Thẩm Triệt đang dừng lại ở đâu, khinh thường bĩu môi, giơ bàn chân đang bắt chéo, cố ý nâng nâng khiêu khích, hào phóng để lộ một bên đùi: "Nhìn xem, tên gay có sắc tâm mà gan nhỏ thế?"

Thẩm Triệt trầm nghĩ, tôi là đang thắc mắc anh vậy mà cũng có lông chân cơ đấy. Tôi mà lại mờ mắt đi si mê cái chân của một thằng con trai sao, thế nhưng lời nói đi ra khỏi miệng chỉ là ỉu xiu lầm bầm mấy tiếng: "Tôi không phải gay. . . ."

Tần Tu phá ra cười lạnh: "Coi như tôi nhầm đi. Là gay mà cũng không có gan thừa nhận," Anh cúi người xuống, "Cậu là thằng nhát gan mới đúng."

Mặc kệ anh nói gì thì nói, kiểu gì thì tôi chả là người chịu thua thiệt . Thắm Triệt không hơi đâu mà phản bác, xoa xoa đầu gối đã tê cứng, mặt mày xám xịt nói:”Tôi có thể đi chưa? Hạ Lan Bá còn đang chờ tui đem đồng bản thảo này tới.”

Tần Tu lạnh mặt nhại lại:”Bản thảo, bản thảo. . . Cầm bản thảo của cậu rồi lập tức biến cho tôi!”

Đọc truyện tại Web Truyen Online . com

Thắm Triệt như được đại xá, ôm bản ghi chép nhanh như chớp ù té chạy ra cửa.

Chỉ còn ba ngày nữa là khai giảng, mấy ngày nay Thắm Triệt nhìn thấy Tần Tu giống như chuột thấy mèo, tiếc là cậu lại ở trong phòng khách, vì vậy hai người kiểu gì cũng phải chạm mặt nhau. Với cả, phòng của Tần Tu không có nhà vệ sinh, muốn tắm thì phải xuống dưới. Mà phòng khách lúc nào cũng chỉ có mình Thắm Triệt. Hạ Lan Bá phải viết kịch bản thần tượng kháng Nhật, suốt ngày đều nghe thấy tiếng anh cầm tập bản thảo gõ tay bộp bộp. Âu Triệt Luân thì điên cuồng bổ sung luận văn còn thiếu, ngày nào cũng chạy qua chạy lại giữa thư viện và công ty. Đạo diễn Khải Mặc Lũng ấy à, thân là đạo diễn nhưng cũng là một kẻ rất phong lưu, ngày nào cũng đi chơi đùa tới nửa đêm, mang theo cả người đầy mùi nước hoa trở về.

Tóm lại hôm nay chỉ có Tần Tu đang ở dưới lầu tắm, trong phòng khách chỉ có một mình Thắm Triệt vô cùng buồn chán ngồi xem phim Hollywood Hoa sen mới nở đây là bộ phim mà thầy giáo yêu cầu nghỉ hè cần phải xem cho xong.

Lúc Tần Tu trong phòng tắm gọi to tên Thắm Triệt, cậu đang xem tới cảnh thầy dạy võ đạo đang dạy cậu chủ uốn ngực ngẩng đầu.Vì đeo tai nghe nên mãi một lúc lâu sau, tiếng gọi đầy bức tức của Tần Tu mới đến được tai Thắm Triệt. Thắm Triệt tháo tai nghe xuống, cứ nghĩ là mình nghe lầm, tuy nhiên đúng là Tần Tu đang gọi cậu. Cách cánh cửa phòng tắm, âm thanh trầm thấp mà đầy từ tính truyền ra:

“Thắm Triệt! Cậu đang làm cái quỷ gì vậy?!”

13. Chương 13 - Hoa Sen Mới Nở

Lúc Tần Tu trong phòng tắm gọi to tên Thắm Triệt, cậu đang xem tới cảnh thầy dạy võ đạo đang dạy cậu chủ uốn ngực ngẩng đầu.Vì đeo tai nghe nên mãi một lúc lâu sau, tiếng gọi đầy bức tức của Tần Tu mới đến được tai Thắm Triệt. Thắm Triệt tháo tai nghe xuống, cứ nghĩ là mình nghe lầm, tuy nhiên đúng là Tần Tu đang gọi cậu. Cách cánh cửa phòng tắm, âm thanh trầm thấp đầy từ tính truyền ra:

“Thắm Triệt! Cậu đang làm cái quỷ gì vậy?!”

Thắm Triệt không rõ chuyện gì: “Làm sao vậy?”

“Nước lạnh! Ái da!” Tần Tu ở trong phòng tắm hạnh hợ, “Có phải cậu đóng van thông gió lại không?”

“Tôi ngồi ở phòng khách xem hoa sen mới nở suốt mà!” Thắm Triệt cãi lại, khó lắm mới ở thể hợp lý hợp tình.

“Cậu còn dám châm chọc tôi?”

Thắm Triệt giả câm giả điếc, chỉ có thể cam chịu: “Quên đi, để tôi giúp anh kiểm tra xem sao...”

Vào nhà bếp kiểm tra van thông gió cũng không thấy gì, Thắm Triệt kiểm tra lò đun, lửa vẫn cháy, xem ra nước nóng cũng không bị hết. Cậu lại mở vòi nước ở bồn rửa chén thì phát hiện nước lạnh buốt, thế là kêu to lên với Tần Tu đang ở trong nhà tắm: “Có thể là ác-quy hết điện, để tôi đi đổi cho anh.”

Tần Tu không nói gì, Thắm Triệt lục tung phòng khách cả nửa ngày vẫn không tìm thấy bình ác-quy liền đi gõ cửa phòng Hạ Lan Bá: “Sư phụ...”

Bộp, bộp, bộp!!

Trả lời lại cậu chỉ là tiếng bản thảo vỗ bồm bộp lạnh lẽo. Thẩm Triệt bịt tai lại, đành phải quay về nhà tắm nói: “Hix, anh chờ một lát, trong nhà không có ác-quy, tôi xuống dưới lầu mua.”

“Ừ. Nhanh lên.”

Thế mà không nổi bão sao? Khí chất băng sơn đã trở lại? Thẩm Triệt lắc lắc đầu, khí chất băng sơn của người này, như thế nào mà nói đến là đến, nói đi là đi. Trên người Thẩm Triệt chỉ mặc mỗi cái quần đùi hoa, đang định thay vào quần bò đi xuống dưới lầu thì nghe thấy Tần Tu trong phòng tắm hắt xì hai cái liên tiếp.

Bạn học Thẩm cúi xuống nhìn cái quần đùi rộng rãi thôi lệch thêch của mình, hạ quyết tâm, cứ thế cầm chìa khóa đi xuống lầu.

Sau khi phải chịu ánh mắt khinh thường của hai vợ chồng người nước ngoài trong thang máy và nhân viên bán hàng trong siêu thị, Thẩm Triệt cũng không phụ sự mong đợi mà mang được ác-quy về. Sau khi thay xong ác-quy cho máy nóng lạnh, Thẩm Triệt phải phải tay thở phào: “Anh thử lại xem!”

Trong phòng tắm nửa ngày cũng không thấy động tĩnh gì, Thẩm Triệt mơ hồ, gọi Tần Tu hai tiếng mà vẫn không thấy ai đáp lại, bực dọc đi ra khỏi bếp, sau đó liền thấy cửa phòng tắm “rầm” một cái bật ra, Tần Tu bọc trong áo dài tắm màu xanh lao ra ngoài, tóc vẫn còn đang nhỏ giọt nước.

Thẩm Triệt thấy Tần Tu mặt còn mờ hơi nước thì đực cả mặt ra. Sao có thể kích thích như vậy chứ, thật đúng là hoa sen mới nở mà.

“Thẩm Triệt!” Nào ngờ đối phương lại túm lấy áo phông của cậu: “Cậu lại làm trò quỷ gì sau lưng tôi đấy hả?”

Thẩm Triệt nhìn thấy cặp lông mi ướt át của Tần Tu, cặp mắt đào hoa kia tựa như hòa tan trong mực tàu, một lúc lâu sau, Thẩm Triệt mới lấy lại được tinh thần sau khi bị sắc đẹp mê hoặc. Cậu cực kì oan uổng trợn trừng mắt: “Tôi đi mua bình ác-quy nha!”

“Còn nói dối!” Tần Tu cắn đôi môi đỏ mọng, ngón tay trắng tấp chỉ vào mũi Thẩm Triệt: “Cậu quần áo còn chưa thay, chẳng lẽ mặc thế này mà đi tới siêu thị Ốc Nhĩ Mã mua ác-quy à?!”

Thẩm Triệt tức xì khói, này..... cái này gọi là cái gì nhỉ? Đúng là làm ơn mắc oán!

“Mau khai thật ra, cậu lại làm cái trò mèo gì, tại sao lại không có nước? Cậu khóa van nước vào đúng không?” Tần Tu bình tĩnh đánh giá cậu nhóc đang mặc bộ quần áo ở nhà, cái đầu xoắn cũng chưa chải, vừa nãy là van thông gió, giờ lại là van nước, “Thẩm Triệt, vì đối phó với tôi mà cậu quyết tâm phải làm Super Mario có đúng không?”

WebTru yenOn line . com

Thẩm Triệt chẳng nói chẳng rằng, lấy từ trong túi quần đùi ra một cái hóa đơn tính tiền của siêu thị, giận dữ giơ ra trước mặt Tần Tu.

Tần Tu ngẩn người, cầm lấy tờ hóa đơn siêu thị, cúi đầu nhìn lướt qua rồi sau đó ngược mắt lên, vẻ mặt phức tạp liếc Thẩm Triệt một cái. Cơn nóng giận trên mặt lập tức biến mất, nhanh chóng thay vào đó là vẻ mặt băng sơn: “Vậy tại sao không có nước?”

Thẩm Triệt tâm nói tôi biết thế quái nào được, nhưng cuối cùng vẫn ôm ấp ý niệm thân thiện hữu hảo trong đầu nói: “Để tôi đi xem thế nào.”

Trong nhà tắm vừa ẩm ướt lại vừa nóng. Thẩm Triệt phát hiện ống dẫn nước vào bồn rửa tay nước vẫn chảy, nhưng nước rất yếu, lại lấy vòi hoa sen xuống tùy tiện vặn, chọc vào, nhìn trái nhìn phải, bình tĩnh quan sát xung quanh nói: “Đôi khi nước trong thùng nước cạn thì sẽ ngừng chảy mất một lúc, nhưng rất nhanh là có lại thôi.” Nói xong tự tin rằng sẽ chẳng có chuyện gì mà mở van nước.

Xi —

Một dòng nước dững mãnh phun vào mặt bạn học Thẩm.

Mẹ kiếp, cái này có khác quái gì đang kiểm tra đạn thì súng cướp cò đâu? Đúng là ngu chết đi được! Thắm Triệt mắt mặt khóa vùi nước lại, chợt nghe thấy tiếng phì cười của Tần Tu ở cửa.

Đến lúc cậu quay lại đã thấy Tần Tu nhún vai trong áo choàng tắm, cánh tay lười biếng gác lên cửa, băng sơn vô cùng, làm gì có dấu vết nào cho thấy vừa mới cười cơ chứ.

“Hix, chắc là không còn vấn đề gì nữa đâu.” Thắm Triệt mặt ươn ướt ẹp nước, lúng túng muốn tìm một chỗ đi ra.

Tần Tu hạ cánh tay gác trên cửa xuống, bước vào. Thắm Triệt vội vàng lùi sang một bên tránh đường. Phòng tắm vốn nhỏ, lúc hai người nhau lách qua nhau khó tránh khỏi thân thể kề sát vào nhau. Cậu có thể cảm thấy lúc Tần Tu đi ngang qua, trên cơ thể ẩm ướt có mùi hương của sữa tắm. Thắm Triệt ngay lập tức quay đi, nhưng lại đối mặt với cái gương khiến cậu có thể nhìn rõ mồn một ngực Tần Tu lộ ra do cổ áo choàng tắm trễ xuống.

Tần Tu liếc mắt, lại cúi đầu nhìn áo choàng tắm nửa kín nửa hở trên người, vẻ mặt đã hiểu, khoanh tay trước ngực nói với Thắm Triệt trong gương: “Ánh mắt lại mất tự chủ đúng không”

“Tôi ra ngoài đây!” Thắm Triệt nhất quyết ngắt lời, “Phành” một tiếng sập cửa mà ra.

Tần Tu trợn mắt nhìn thanh niên tóc xoăn chạy trốn, lại cố ý khóa trái cửa phòng tắm tạo ra tiếng động thật lớn, sau đó lạnh mặt cởi áo choàng. Chiếc áo choàng tắm màu xanh lam theo bờ vai trượt xuống. Bọt nước trên mặt gương đã ngưng tụ lại rồi chảy thành vệt dài xuống dưới. Tần Tu đứng trước gương nghiêng đầu đánh giá cơ thể chính mình, vuốt ve một chút cơ ngực hơi mỏng. Anh cao gầy nhưng không phải là còm nhom, trên cánh tay, ngực, bụng đều có một tầng cơ bắp hơi mỏng. Chỉ là bởi vì làn da nhẵn mịn trắng nõn không thua gì mấy cô gái nên đôi khi chính anh cũng tự cảm thấy mình tỏa ra một mùi vị yêu nghiệt lạ lùng. Thắm Triệt cũng phải là nam sinh đầu tiên thường xuyên thích ngắm nhìn anh. Tuy nhiên người khác lên nhìn anh như vậy, anh cũng lắm là chỉ coi thường. Cũng không hiểu được tại sao, riêng cái con chó lông xù này nhìn anh là lại khiến anh sôi tiết.

Mờ vùi hoa sen, dòng nước ẩm ướt phun xuống, Tần Tu bước vào dòng nước, rửa đầu nhắm mắt lại, đem tóc vuốt lại sau đầu, không tự chủ mà lại ngâm nga theo bài khúc hát dưới mưa của Jim Carrey.

Trong đầu lại nhớ tới Thắm Triệt phiêu dưới màn mưa, gương mặt tươi cười pha chút nghịch ngợm. Bị nước mưa ướt xối xả trên người, rõ ràng cũng có diện mạo đặc biệt hơn người, nhưng Tần Tu vẫn hướng về cái đầu xoăn ướt sũng phối hợp với nước da màu tiểu mạch. Đúng là có cảm giác giống như một loại sôcôla rất ngon miệng..... ây da, sao mình lại có cái suy nghĩ quái quỷ kia nhỉ? Bạn học Tần buồn bực dừng ngâm nga, khước miệng nhếch nhếch: “Suốt ngày nhìn chăm chăm tôi làm cái gì, cậu tự ngắm chính mình không phải được rồi sao.”

14. Chương 14 - Gay Video Và Gay Movie

Hôm sau chính là ngày khai giảng, để kỉ niệm ngày nghỉ cuối cùng của kì nghỉ hè, nhân tiện để đón tiếp thầy trấn cho bạn cùng nhà mới Tần Tu, Hạ Lan Bá đề nghị mở liên hoan. Lại bởi vì chủ nhà đúng là trạch nam thế nên địa điểm liên hoan cuối cùng quyết định là ở nhà.

Buổi chiều, Thắm Triệt từ siêu thị xách bao lớn bao nhỏ về nhà. Vừa đẩy cửa ra đã nghe thấy tiếng một bài nhạc sôi động trong phim “You got served”. Đạo gần đây, Âu Triệt Luân hàng ngày đều ở nhà tập luyện mấy ca khúc trong album mới. Tuy nhiên khó được lúc nào tất cả bạn cùng nhà lại đông đủ như lúc này. Nồi lẩu để giữa bàn trà lửa đã cháy rất mạnh rồi.

“Chú mua đồ thế quái nào mà giờ mới vác mặt về thế?” Hạ Lan Bá lên tiếng phê bình tác phong chậm chạp của Thắm Triệt.

“Biết làm sao được. Lúc tan tầm như thế này, người xếp hàng trong siêu thị đông lắm á!” Thắm Triệt nóng nực, người mướt mồ hôi, vừa bỏ đồ xuống là chạy ngay tới chỗ quạt thông gió mà hóng cho khô.

Tần Tu lún người ngồi trên sofa, đang lật một quyển tạp chí điện ảnh, mắt thấy bóng người đang đứng trước quạt gió của điều hòa. Bạn học Thẩm kia, mồ hôi mồ kê nhễ nhại, mớ tóc quăn thì bay lù xù trước gió, cổ áo còn chưa đủ lại còn kéo cái quạt gió của điều hòa hướng vào người mình nữa chứ, bộ dáng rất là dã man. Tần mĩ nam khinh thường bĩu môi một cái.

Mấy trợ lí của Âu Triết Luân sáng nay có mang tới một tấm gương lớn. Nhân tiện hôm nay Hạ Lan Bá dễ tính lạ thường, có chơi tennis trong nhà cũng chẳng bảo sao, rất tiện lợi cho tiểu Thiên vương gào thét luyện giọng trước gương. Âu Triết Luân lúc này đang đứng trước gương vuốt tóc, chỉnh lại dung nhan, tay cầm cái ly giả bộ làm micro, bày ra cái động tác tự cho là hấp dẫn nhất, sau đó lại từ trong gương lườm Tần Tu đang ngồi ở góc phòng. Tần Tu trên sofa đang mặc một chiếc áo thun chữ T màu cà phê, vẫn trung thành với kiểu áo dày (tất nhiên cổ áo phan ra rất rộng mới là trọng điểm) đang thần nhiên vùi đầu vào cuốn tạp chí điện ảnh. Âu Triết Luân tự nhiên lại muốn gây sự. Người ta đang diễn tập, tỏ vẻ cao quý lãnh diễm cái gì chứ! Ta thách mi đoạt ống kính đấy, thách đấy!

Thế là Âu Triết Luân bước trái bước phải, cố ý thế nào cũng không sao che đi được cái bóng người đang ngồi ung dung ở góc dưới bên phải của tấm gương, trừ khi anh đem tấm gương ra ngoài. Cứ lần qua lần lại như thế một lúc lâu, Âu Triết Luân cuối cùng cũng bỏ cuộc, quay lại thấy Khải Mặc Lũng đang ngồi vắt chéo chân trên sofa, trên đùi đặt một chiếc laptop, trông có vẻ đang xem cái gì rất nghiêm túc.

“Xem cái gì mà chăm chú vậy....” Tiểu Thiên vương le te chạy lại sau lưng Khải Mặc Lũng, đến khi nhìn rõ hình ảnh trên màn hình thì mới bưng mũi kinh ngạc gào tướng lên, “Địch mợ! Cái này là GV!”

Hai chữ GV vừa thốt ra, phòng khách đột nhiên yên lặng lạ thường. Hạ Lan Bá đang sắp xếp bát đĩa, không ngừng lắc lắc đầu: “Bại hoại.”

“Cũng không nên nói như vậy, Tiểu Lan,” Khải Mặc Lũng nhìn hai người con trai đang XXOO trên màn hình, vẫn rất bình tĩnh như đang xem Đại quốc quật khởi, “Vì bộ phim sắp tới đề cập tới đề tài đồng tính cho nên xem mấy cái này cũng coi như là môn học tất yếu. Cái này theo tôi không liên quan gì đến việc có bại hoại hay không. Tuy rằng tôi đúng là bại hoại thật.”

(Đại quốc quật khởi là một bộ phim tài liệu nói về quá trình vùng lên đấu tranh chống lại tám nước đế quốc của Trung Quốc)

“Mẹ nó, anh nói ít thôi. Gay video và Gay movie liên quan tới nhau cái móc xì!” Hạ Lan Bá hất cái đầu tổ chim lên, từ sau cặp kính phóng ánh mắt học thức uyên bác, “Muốn xem phim điện ảnh đồng tính, tôi có thể đề cử cho anh rất nhiều. Brokeback Mountain chẳng hạn. Phim điện ảnh thời xưa cũng có rất nhiều bộ kinh điển, ví dụ như Philadelphia của Tom Hanks, My own private Idaho của Keanus Reeves, Leonardo cũng từng đóng phim đề tài đồng tính nữa...”

“Nghiêm khắc mà đánh giá thì Philadelphia không thể coi là phim về đề tài đồng tính được.”

Những lời này chính là của Tần Tu đang ngồi trên sofa kia. Hạ Lan Bá và Thẩm Triệt nghe thấy giọng nói đều quay lại nhìn, Tần Tu mắt vẫn dán vào tờ tạp chí, đậm đậm nói: “Phim về đề tài đồng tính thường hay bỏ qua một mảng về đồng tính nữ. Thực ra tôi cảm thấy phim đồng tính nữ so với đồng tính nam thì còn điển hình hơn, tô đậm hóa hơn. Tôi cũng rất thích phim Thelma & Louise nữa.”

“Thelma & Louise, há há, bộ phim đấy chỉ mấy em gái mới lớn mơ mộng mới xem thôi. Đúng là gu của hoa khôi trường có khác!” Âu Triết Luân đứng sau sofa cố ý cười thật khoa trương, “Sao không nói thẳng ra cậu muốn nhìn hai cô gái ôm ôm xiên xiên luôn đi!”

Hạ Lan Bá cười nhạt: “Hai cô gái làm sao mà ôm ôm xiên xiên được? Cùng lắm thì chỉ ôm ôm lẫn nhau được thôi. Nói đến phim đồng tính nữ, cá nhân tôi lại cực kì thích phim Mulholland Drive.”

“Tiếc là trong Mulholland Drive, phần liên quan đến đồng tính nữ lại được giao toàn bộ cho Sigmund Freud.”

Hạ Lan Bá một tay giữ lửa cho nồi lẩu, vừa cùng Tần Tu tán gẫu một hai câu. Đề tài từ đạo diễn David & Finch rồi lại bay sang David Lynch. Từ phim Mulholland Drive lại nhảy tới vị đạo diễn quay phim của bộ phim tự truyện Blue đã tự thừa nhận mình bị AIDS. Thẩm Triệt kinh ngạc nhìn Tần Tu, tự dưng lại cảm thấy người này lại cách chính mình cao một bậc, không chỉ là cảm giác đóa hoa cao quý lãnh diễm mà còn

là ánh sáng lấp lánh ở tít trên cao nữa. Tần Tu cũng là sinh viên khoa diễn xuất như cậu, mà những thứ anh ta vừa bàn luận vốn đều thuộc về môn chuyên ngành, chỉ ai học khoa đạo diễn và biên kịch mới có thể quan tâm đến chủ đề này.

“Cảnh này, lùi lùi lùi lại đi!”

Giọng nói kích động này cắt ngang suy nghĩ của Thẩm Triệt. Âu Triệt Luân đang tựa vào sau sô pha, hai con mắt lóe sáng: “Mau đến xem, mau đến xem! Diễn viên này tìm ở đâu được nhỉ?!”

Hạ Lan Bá đi qua phi cho Âu Triệt Luân một cước: “Cậu là thần tượng, xem GV như thế này đúng là mất hình tượng, không sợ fans nhìn thấy hả!”

“Ôi, anh xem đi. đúng là trym rất to nha! Nhìn thấy là em hâm mộ tới ghen tị chết luôn đây này!”

Hạ Lan Bá cố đứng cách thật xa cái màn hình kia, chỉ dám thi thoảng liếc mắt một cái, sau đó lại đi tới gần, nâng kính mắt lên, sau một lúc lâu mới nói được: “.....Cái này, đúng là không khoa học.”

“Đúng đấy! Nếu nói người nước ngoài mà cái này nhỏ em còn chấp nhận, nhưng anh chàng này rõ ràng có dáng dấp người giống như hoa khôi trường chúng ta, trym lớn như vậy ài, nếu nói như thế thì cậu nhỏ của hoa khôi trường có khi cũng không khoa học đâu nhỉ.”, Âu Triệt Luân vừa nhìn Tần Tu vừa đánh giá, “Tuy nhiên lúc ấy cách quần lót nên tui cũng không nhìn ra được kết quả.....”

Thẩm Triệt trợn mắt há mồm. Âu Triệt Luân cứ bỏ bỏ cái mồm trước mặt Tần Tu như vậy mà bình luận nửa người dưới của người ta, cái này phải nói là nào tàn hết thuốc chữa, bệnh viện trả về luôn rồi! Cái vai Thạch Suất Thiên này không giao cho anh thì còn giao cho ai được nữa!

Thẩm Triệt có chút lo lắng lên nhìn sắc mặt Tần Tu, sau đó họa vô đơn chí lại biến thành cùng Tần Tu bốn mắt nhìn nhau. Người kia lập tức bật chế độ cao quý lãnh diêm, ánh mắt đầy hung hãn. Thẩm Triệt chẳng hiểu sao cả. Đâu phải là tui đang bình luận về anh, sao anh lại lườm tui chứ?

À, hiểu rồi, bởi vì cậu ”may mắn” không cách quần lót thân mật liếc một cái. Nhưng tôi đâu có nhảy ra nói “Đúng rồi, cái kia của anh ta cũng rất không khoa học nha”, hơn nữa cho dù tui có nói anh không khoa học, Âu Triệt Luân chỉ là hâm mộ quá mà thành ghen tị thôi, anh sao cứ phải ăn miếng trả miếng.....

Tần Tu như có thuật đọc tâm, nhúu chặt mày lại, tờ tạp chí trong tay bị cầm chặt đến mức gãy luôn. Thẩm Triệt nuốt khan một tiếng, thức thời dời tầm mắt đi.

Truy cập fanpage s://.facebook.com/onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Giám định và thưởng thức xong GV, Âu Triệt Luân không quên bật TV đúng giờ, chuyển tới tin tức giải trí lúc sáu giờ. Quả nhiên không lâu sau đã thấy bản tin tại hiện trường về tiểu Thiên vương Âu Triệt Luân. Tiểu Thiên vương trên TV đang đứng trên sân khấu, bên dưới rất đông fans tụ tập, vừa vỗ tay rồi lại hôn gió, còn ở bên này, Âu thiên vương ngồi trên sô pha thì đang rung đùi đắc ý, ngậy ngất với giọng ca của chính mình trong bản tin.

Hạ Lan Bá thầm suy xét trong bụng, cậu ta đang tự HIGH quá đà rồi... Âu thiên vương, trước đó đã có người lan truyền đoạn cắt của bản tin hiện trường này lên mạng, video kia có khi đã lên trang đầu YOUKU rồi.

(YOUKU là trang tìm kiếm video số một của Trung Quốc, tương tự như Youtube vậy)

Tuy rằng Âu Triệt Luân sau khi debut đã xuất hiện trên không ít phương tiện truyền thông nhưng đây vẫn là lần đầu tiên Hồ sơ giải trí lúc sáu giờ thực hiện một cuộc phỏng vấn ngắn với anh. Đương nhiên cái này cũng là do công ty sắp xếp, để quảng bá thêm cho album mới. Phóng viên trên màn hình TV đang hỏi Âu Triệt Luân thích nữ nghệ sĩ nào nhất, Thẩm Triệt thấy Âu Triệt Luân khẩu hình miệng như muốn nói ”Thương” nhưng sau đó rất nhanh đã bỏ qua, rồi trả lời hết sức cẩn trọng: “Tôi thích Penelope Cruz. Tôi cảm thấy phụ nữ Italy như cô ấy rất hấp dẫn...”

Nghe tiểu Thiên vương nói đỉnh đặc như thế trên TV, bốn người còn lại trong phòng khách đều trợn tròn mắt, khó mà tin được nhìn về phía con mèo tự khen mình dài đuôi Âu Triệt Luân đang nằm trên sô pha kia.

“Làm sao vậy?” Âu Triết Luân kì quái hỏi.

Khải đại thủ mỉm cười: “Tôi cũng thích Penelope Cruz, nhưng cô Penelope tôi thích là người Tây Ban Nha cơ.”

“Tây Ban Nha cũng có Penelope Cruz sao.....” Âu Triết Luân hỏi xong thì đột nhiên bật dậy khỏi sô pha. “Đậu má! Công ty làm ăn thế nào mà không bảo cắt đoạn này đi chứ!”

Hạ Lan Bá ha hả cười khẩy, bởi vì công ty hiểu rõ đến cả nước tiểu của cậu như thế nào, bọn họ đang tính cho cậu chiếm trọn hai kì trang đầu của YOUKU đây mà.

Nói chuyện con cà con kê một hồi, năm người cuối cùng cũng ngồi vào bàn ăn. Hạ Lan Bá gọi điện xuống nhà hàng dưới lầu bảo đưa tới một két bia. Còn chưa hạ đĩa đã cùng Âu Triết Luân chén tạc chén thù uống đến chết đi sống lại.

Khải Mặc Lũng uống bia thì tối thiểu cũng phải là loại bia đen, thế nên hiển nhiên không góp vui với bọn họ. Hạ Lan Bá mở một chai bia đưa cho Tần Tu nhưng bị cự tuyệt: “Tôi không uống bia rượu.”

Thẩm Triệt liếc mắt nhìn Tần Tu ngồi đối diện một cái, vẻ cao quý băng sơn đã khôi phục. Cậu thật muốn biết cái công tác ở chỗ nào.

“Mọi, các người không uống thì còn ế gì là không khí nữa!” Âu Triết Luân cảm râm, “Ít nhất cũng phải uống đồ uống gì chứ. Tủ lạnh trong bếp hình như còn Sprite, để tôi đi lấy! Mọi người đều phải uống!”

Lúc Âu Triết Luân nói mấy lời này, chuyện uống say làm bậy đương nhiên là không có viết trong bảng nhật trình của mọi người trong phòng khách. Dù sao uống Sprite cũng làm sao mà say được cơ chứ, ha ha.

15. Chương 15 - Uống Sprite Sẽ Không Say

Âu Triết Luân mang hai chai to Sprite ra, rót cho mỗi người một cốc bọt. Năm người sau khi cụng ly thì bắt đầu tiêu diệt nôi lẩu. Âu Triết Luân và Hạ Lan Bá rất nhanh đã cao hứng. Hai người bá vai nhau. Âu Triết Luân xướng “Hảo đại nhất chích điệu” (Một con chim thật lớn), Hạ Lan Bá đối lại chẳng có vần luật gì “Thiên sắc đích chúc phúc” (Lời chúc phúc màu đỏ). Thẩm Triệt thậm thía thấy được trình độ văn hóa của biên kịch quả nhiên không hề tầm thường. Dĩ nhiên không có xướng nhục sắc, hồng sắc hay phấn sắc mà lại dùng là ”thiên sắc” như vậy, quả là một chữ thật cao thâm.

(nhục sắc, hồng sắc hay phấn sắc là những từ thông dụng để miêu tả các cấp độ của màu đỏ, riêng thiên sắc khá cổ và hiếm khi dùng hơn)

Quá ba tuần rượu, Âu Triết Luân và Hạ Lan Bá tự nhiên lại hóa thân thành Âu Dương Phong và Hồng Thất Công. Thẩm Triệt trong lúc hai người cao giọng hát mấy bài trong “Điệu ngạo giang hồ” đã tấn công tới đây nôi lẩu, đột nhiên lại thấy đôi đĩa của Tần Tu ở bên kia bàn, đang cố kẹ kẹ cái gì đó trên cái đĩa đã trống không.

Cái đĩa kia vốn là đĩa tràng vịt, đã sớm hết sạch từ đời nào rồi. Thẩm Triệt thấy Tần Tu vẫn còn cặm cùi cố gắp, bộ dáng nhần mày chu mỏ rất nghiêm túc thoạt nhìn thực là manh đến run rẩy lòng người. Thẩm Triệt tâm mềm nhũn ra cả rồi nhưng vẫn làm bộ như không nhìn thấy, buông đĩa xuống, đứng dậy đi đến cạnh cửa bật công tắc đèn.

Âu Dương Phong và Hồng Thất Công cười ngớ ngẩn nhìn chằm chằm ánh sáng phát ra trên đỉnh đầu. Hai người cùng lúc thỏa mãn nằm gục xuống thẳm.

Tần Tu lúc này mới dừng lại động tác gắp gắp của đôi đĩa, đầu cúi xuống cái chén trước mặt, con người trợn lên nhìn cái chén rỗng tuếch trước mặt không chớp mắt.

Khải Mặc Lũng đứng ngoài ban công gọi điện thoại, Thẩm Triệt vốn không muốn lại chọc vào Tần Tu, nhưng vẫn cảm thấy bộ dáng đối phương hiện tại đúng là không bình thường, vì thế cậu cẩn thận quơ quơ tay trước mặt Tần Tu: “Anh sao vậy? Tròng vịt đã ăn hết lâu rồi mà.”

Tần Tu chỉ cảm thấy có tiếng ong ong gì đó, theo bàn tay đang chuyển động trước mặt kia ngẩng đầu lên. Cậu thanh niên tóc quăn cả người bao phủ bởi một tầng ánh sáng ấm áp, mộng ảo, Tần Tu lúc lắc đầu, lại nhìn lại, không đúng, chẳng nhai Thẩm Triệt này sao lại biến thành hai thằng thế này?

Nhìn cái cốc trong tay, anh đột nhiên hiểu ra, đột ngột đứng dậy.

Thẩm Triệt bị dọa nhảy dựng lên. Tần Tu lúc đứng lên thì cả người lảo đảo nghiêng ngả, nhưng vẫn không quên lạnh giọng chỉ vào Thẩm Triệt nói: “Trong này có rượu, cậu.... cậu dám cho tôi uống rượu từ khi nào?!”

Thẩm Triệt đứng lên, định đỡ lấy Tần Tu nhưng lại không dám, chỉ vô tội nhìn về phía cái cốc của chính mình: “Chúng ta đều uống Sprite mà, làm gì có rượu đâu!”

“Làm gì có chuyện!” Tần Tu vung tay lên, “Vậy tôi tại sao lại say?!” lại suýt chút nữa thì đổ nhào, lắc lư giữ thăng bằng, híp mắt hung hăng nhìn đầu xoắn, “Nhất định là cậu... có ý cho tôi uống rượu, định làm gì với tôi hả?!”

Thẩm Triệt oan uổng muốn chết. Cậu và Tần Tu rõ ràng là cùng uống một chai Sprite, nếu là rượu không thể nào cậu lại không say chứ. Nhưng Tần Tu như thế này cũng không giống như đang giả vờ. Nhưng anh ta nói không uống bia rượu, rượu và nước ngọt có ga khác nhau như vậy, anh ta cũng không đến nỗi không uống được luôn đấy chứ. Mà vấn đề nữa là sao lại đổ lên người tui? Kiếp trước tui có thiếu nợ anh à ...

“Sao vậy?” Khải Mặc Lũng nói chuyện xong liền đi vào nhà, bước qua hai người say như chết đang nằm trên mặt đất.

Thẩm Triệt như nhìn thấy cứu tinh, lập tức thuật lại tình hình trước mắt: “Tần Tu, anh ta uống Sprite cũng say.”

“Thẩm Triệt! Cậu lấy tôi ra làm trò đùa đúng không? Ai uống Sprite mà có thể say cơ chứ!” Tần Tu bỏ nhào tới liều mạng bóp cổ Thẩm Triệt.

Khải Mặc Lũng cầm lấy cái ly lên ngửi ngửi, sáng tỏ nhún vai: “Không đến nỗi quá như thế. Nhưng Sprite này chắc là có pha lẫn bia. Âu Triệt Luân trước đây thường xuyên làm như vậy, tuy nhiên lượng cũng không lớn, nếu không chú và anh cũng đều không uống nổi. Còn về phần cậu ta...” nói xong liền nhìn về phía băng sơn mỹ nhân đang cố bóp chết Thẩm Triệt, ” xem ra thực sự là không thể dính vào một giọt bia rượu.”

Thế này mà cũng có thể say sao, Thẩm Triệt thiệt tình bó chân luôn đó. Tuy nhiên Tần Tu khi say bóp cổ cậu thì chẳng có tí sức lực nào. Thẩm Triệt đúng là nhắc lên không nổi, dùng sức đẩy một cái, Tần Tu lắc lư ngã vào ghế sofa phía sau, vẹo người đi, cau mày, thực sự là say mềm cả người rồi.

Đọc truyện tại Web Truyen Online . com

Khải Mặc Lũng lắc đầu, đá đá hai con ma men đang nằm trên mặt đất: “Chẳng ra làm sao cả.” rồi sau đó nói với Thẩm Triệt đang xoa cổ họng nôn khan nói: “Anh đem hai người này ném về phòng, chú phụ trách đưa Tần Tu lên lầu nhé.”

Sau đó Thẩm Triệt thấy Khải Mặc Lũng ngồi xổm xuống, tay luồn xuống dưới cổ và đầu gối Hạ Lan Bá, dễ dàng bế trạch nam đứng lên. Tuy nhiên hình ảnh công chủ cao phú suất phong lưu hào hoa ôm trạch nam bốn mắt trong ngực vẫn khiến cho cậu rung cả mình, nếu đối tượng là Âu Triệt Luân thì nhìn còn phù hợp hơn nữa...

“Ngay ra đây làm gì, còn không mau đỡ người đi lên.” Khải Mặc Lũng quay đầu lại thúc giục Thẩm Triệt.

Thẩm Triệt nhìn về phía Tần Tu đang nằm trên sofa, thầm nhận mệnh. Để phòng Tần Tu tỉnh lại hạnh học, cậu nghĩ một lát rồi quyết định sẽ công anh ta lên lầu. Tuy rằng băng sơn mỹ nhân có thể không quá nặng nhưng với chiều cao một mét tám lăm thì lúc bế lên, tay chân kêu khò khò cũng rất vướng víu.

Tần Tu đã dọn tới đây được bốn ngày, đây vẫn là lần đầu tiên từ sau sự kiện rình trộm lần đó, Thẩm Triệt mới có dịp đi vào phòng của Tần mỹ nam. Đồ vật bày biện cũng không có gì thay đổi, chỉ là trên giá sách

lại một lần nữa đầy ắp. Máy hàng xếp DVD, ngoài ra còn có vài hàng sắp xếp sách, có không ít những tác phẩm kinh điển bằng tiếng Anh. Vậy cái thùng đồ linh tinh lúc đó chỉ có thể là đồng đĩa phim và sách này thôi, nếu không thì sao có thể nặng như vậy.

Thẩm Triệt đem Tần Tu đặt lên giường, giúp đối phương cởi dép lê, đắp chăn lên, có chút tò mò đi đến trước giá sách. Nhìn thấy một hàng sách được sắp xếp trước mắt, sinh viên khoa diễn xuất sưu tập đĩa phim thì cũng không có gì lạ, nhưng lại sưu tập nhiều sách như thế này thì thật hiếm thấy. Hơn nữa tuy nói mấy thứ này không liên quan đến diễn xuất nhưng cũng không phải sách vở vẩn. Thẩm Triệt nhìn thấy trong đó những tác phẩm kinh điển như Poetics của Aristotle, The Birth of Tragedy (Sự ra đời của bi kịch) của Friedrich Nietzsche, những nghiên cứu nhân vật trong kịch hiện đại phương Tây như Eugene O'Neill, Arthur Miller, Tennessee Williams... vân vân.

Nhìn những đầu sách bày la liệt ra trước mắt này, Thẩm Triệt càng xem lại càng trầm mặc. Hóa ra không phải tất cả những vật phát sáng đều là do trời sinh, mà nó giống như ngọc, ngày đêm mài giũa, mất rất nhiều thời gian mới có thể đem ra trưng bày được.

Cậu đứng lên thở dài một hơi, trên lưng bỗng nhiên căng thẳng. Cậu ngạc nhiên cúi đầu, nhìn thấy có một cánh tay vòng qua eo của mình, cái cổ tay áo tai mèo kia, hiển nhiên là của Tần Tu rồi. Trong đầu Thẩm Triệt tự nhiên trắng xóa, sau đó liền cảm thấy Tần Tu ở phía sau đang ngồi sát tới, thổi hơi nóng vào phía sau tai cậu

“Thẩm Triệt, tôi biết cậu theo vào đây...”

Giọng nói trầm thấp từ tính, có hơi rượu càng nồng đậm hương vị gợi cảm. Thẩm Triệt giật nảy mình, lưng thẳng tắp. Người này sao lại tỉnh nhỉ? Lại lấy tôi ra dùng sao? Cậu vội vàng đẩy cánh tay Tần Tu ra: “Anh uống say, tôi chỉ đưa anh lên thôi. Anh đừng có nghĩ lung tung....Á!”

Hai tay Tần Tu vòng sang ôm lấy ngực cậu, Thẩm Triệt cảm thấy mình giống như một cái cây lau nhà, bị người đằng sau ra sức tha kéo, thế là bị Tần Tu túm một cái ném lên giường. Cậu vừa muốn bò dậy đã bị Tần Tu như Thái Sơn áp đỉnh đè xuống, giữ chặt cậu trên giường.

Thẩm Triệt tròn mắt nhìn Tần Tu đang ở phía trên thân mình, cặp mắt xinh đẹp kia híp lại, mờ mịt hơi nước tràn đầy, ngay cả nốt ruồi kia cũng mờ nhạt vô cùng.

“Lại dám nói láo...”

Bởi vì gần như ngực dán ngực, Thẩm Triệt cảm giác Tần Tu như đang ở trong thân thể của cậu nói chuyện, chỉ là lúc này đây anh ta không dùng ngữ khí hung dữ mà ngược lại, còn đầy khiêu khích.

“Chuyện này, Tần Tu! Anh say rồi!” Thẩm Triệt nhanh nhanh chóng chóng đẩy Tần Tu ra, “Anh để tôi đứng dậy coi!” Mới đẩy hai cái, cậu liền đỡ cả người, gặp quỷ à, người này sao lại có khí lực lớn như vậy chứ! Chẳng lẽ chim không khoa học, cho nên khí lực cũng không khoa học, cả người là một loại phản khoa học sao?!

“Không phải muốn quấy rối *** tôi sao, đến đây, hôm nay tôi cho cậu sờ, cho cậu ăn...”

Thẩm Triệt như bị bom nổ tung người, tuy rằng Tần Tu mỹ nhân như thế này thực mê người, nhưng rốt cuộc anh ta là một tên đực rựa mà. Hai thằng đực rựa có sờ soạng, ăn được cái mốc xì á! “Không được. Anh mau đứng lên! Tôi chỉ nhìn là tốt lắm rồi! Không cần sờ, cũng không cần ăn!”

“Đối trá!” Tần Tu nhìn Thẩm Triệt đang ra sức giãy dụa, hừ lạnh văng ra hai chữ, rồi sau đó với một sức lực như hổ như sói, hoàn toàn đối lập mà nhào người xuống.

16. Chương 16 - Ăn Sôcôla, Trước Tiên Phải Liếm Một Cái

Thẩm Triệt bị dọa choáng váng, điệu bộ như mấy cô gái kiên quyết phải giữ thân, đưa tay ra chắn trước mặt Tần Tu. Lúc đưa tay phải lên thì vừa vặn kịp chặn miệng Tần Tu lại. Năm ngón tay hung hăng cào

cào cào Tần Tu, còn có thể cảm thấy hơi thở nóng rực của anh ta, ngón tay cũng vừa chạm vào làn môi mềm mại, căng mọng kia. Thấy trong đôi mắt xinh đẹp kia của Tần Tu giờ đã cháy rực lên lửa tình, lập tức lại bắt đầu lung lay, nếu anh ta không phải con giai, nếu anh ta không phải con giai... Không được! Cho dù không phải con giai thì cũng không thể làm xằng bậy như vậy được!

“Tần Tu! Tần Tu! Anh nghe tôi nói này! Anh bây giờ không được tỉnh táo, lúc tỉnh lại nhất định sẽ hối hận...”

Thẩm Triệt còn chưa nói xong đã hít vào một hơi lạnh, Tần Tu vậy mà bắt được bàn tay đang giơ ra cản mình, sau đó một hơi ngậm lấy ngón tay!

Ngón trỏ và ngón giữa bị Tần Tu ngậm trong miệng. Cái cảm giác vừa ẩm ướt vừa nóng nóng này, Thẩm Triệt thấy toàn bộ lỗ chân lông trên người đều dần nở!

Tần Tu mút mút đầu ngón tay cậu, mút từng chút, từng chút thực sự rất nghiêm túc, con mắt xinh đẹp đảo qua đảo lại, cẩn thận để ý phản ứng của Thẩm Triệt. Thấy đầu quần mặt đỏ, tai hồng, cả người đều nóng lên, mới hài lòng mở miệng ra, liếm liếm môi: “Ha? Có cảm giác?”

Thẩm Triệt bị Tần Tu nhìn bằng ánh mắt như mang điện làm cho tê dại, cả người như sắp ngất đến nơi, trước mắt toàn là sao, bên tay là giọng nói vừa phóng đảng lại mê người của Tần Tu: “Để cho tôi nhìn xem nào ~”

Nhìn xem? Nhìn xem cái gì? Thẩm Triệt đầu óc vẫn còn đang tê liệt, nháy mắt đã không thấy mặt Tần Tu đâu, sau đó bỗng nhiên cảm thấy trên lưng và ngực lần lượt rất mát, cúi đầu thì thấy chiếc áo T-shirt của mình đã bị Tần Tu vén lên giống như đang cuốn nem rán, cuốn đến vị trí xương quai xanh thì kéo mạnh một cái, Tần Tu vùi đầu vào ngực cậu, không nhìn rõ vẻ mặt, nhưng cậu có thể đoán được vẻ mặt kia nhất định là đặc biệt đặc biệt kích động, đặc biệt đặc biệt dã thú, bởi vì hơi thở nóng rực như lửa của Tần Tu phóng túng lướt ở những vị trí mẫn cảm trên ngực của cậu, điều này khiến cho Thẩm Triệt ít nhiều sợ hãi, vội vàng nhắc người lùi về sau.

Kết quả là cái nhắc người này của cậu khiến áo T-shirt đang bị cuộn lên lại tuột xuống, phủ lên đầu Tần Tu đang ở bên trong. Hình ảnh kia sắc tình như thế nào thì miễn bàn, Thẩm Triệt vội vã định đẩy đầu Tần Tu ra ngoài, nào ngờ chẳng những đẩy đối phương không được còn khiến anh ta hăng hái luồn sâu thêm vào trong áo mình!

“Thẩm Triệt, chúng cũng có cảm giác ... Thật đáng yêu, cậu có muốn tự mình nhìn không?”

Giọng nói đầy hưng phấn của Tần Tu cách lớp áo khăn khăn truyền ra, mặt Thẩm Triệt đã hồng như gan heo, giọng nói run rẩy: “Anh mau chui ra, để tôi tự mình nhìn!”

Tần Tu quả nhiên “póc” một cái chui đầu ra, tóc tai rối bù, khuôn mặt tươi cười mang theo men say vừa hưng phấn vừa đẹp đẽ đường hoàng, ánh mắt giống như một đứa trẻ. Lâm vào cái tình cảnh này, tim Thẩm Triệt cũng không khỏi loạn nhịp.

Trong lúc còn đang mải ngây người, áo T-shirt đã bị Tần Tu thô bạo cuộn lên, lần này cởi phăng luôn ra. Tần Tu khi cởi áo thì kéo rất mạnh, cổ áo T-shirt kẹt ở tai Thẩm Triệt khiến lỗ tai bị kéo đỏ ửng cả lên.

T-shirt bị một phát kéo tuột ta, Tần Tu nhún vai phóng khoáng ném áo đi. Thẩm Triệt trơ mắt nhìn cái áo T-shirt mới mua nhẹ nhàng tung bay ngoài cửa sổ.

“Anh sao có thể quăng đi....” Bạn học Thẩm xúc động bị kìm nén giờ đã bùng nổ, nhưng lại bị Tần Tu đẩy một phát trở lại giường. Cái đẩy này còn bật ngược trở lại, sức lực khá lớn, đệm đương nhiên cũng đàn hồi rất tốt.

Thẩm Triệt trợn mắt nhìn Tần Tu cười trên người mình, ánh mắt sáng quắc long lanh kia cứ dán chặt trên người cậu tuần tra qua lại, càng ngày càng gần, càng lúc càng sắp tới...

Chả mấy chốc, Tần Tu đã dán ở tai cậu, thanh âm khào khào: “Tôi chưa nói với cậu, tôi thích nhất là màu tiểu mạch...”

Thẩm Triệt cả người đơ như khúc gỗ, đến một cử động nhỏ nhất cũng không dám, cảm thấy Tần Tu đã bắt đầu động thủ, cởi bỏ dây lưng của cậu, giọng điệu cơ khát như sắp chết: “Phía dưới cũng là màu tiểu mạch

phải không? Để tôi xem xem nào

”

Xem cái em gái anh ấy! Thắm Triệt ra sức giãy giụa, đẩy người đang nằm trên người mình sau đó cả người đột nhiên rụt lại, hoảng sợ nhìn về phía dưới thân – cách hai cái quần của hai người cũng có thể cảm thấy dực vọng nóng rực của Tần Tu hung tàn đè trên đùi cậu.

Liên hệ tới ”cậu nhỏ” của Tần Tu, Thắm Triệt thực sự không khó để hình dung ra ”thứ hung tàn” kia.

” Ừ hừ... tôi cũng có cảm giác.”

Không cần anh nói tôi cũng biết, cái hôn đậm*! Tần Tu! Cầm thú à! Hình tượng băng sơn mỹ nhân cao quý lãnh diễm trong đầu Thắm Triệt nháy mắt đã vỡ nát thành trăm ngàn mảnh.

(Hôn đậm có cách phát âm gần giống với hôn dẫn)

“Bốp!”

Tần Tu đang điên cuồng gặm cắn trên xương quai xanh của Thắm Triệt ngẩng đầu lên, sờ sờ trán: “Cậu vừa mới dùng cái gì đánh tôi thế?”

Cái Samsung GALAXY S3 của anh đấy ... Thắm Triệt bị ai nghĩ thầm.

Tần Tu xoa xoa trán, lại cúi đầu, lần này suôn sẻ gặm cắn sang ngực.

“Bốp!”

Tần Tu ngẩng đầu, nhúu mày: “Cậu vừa mới dùng cái gì đập tôi đấy?”

Thắm Triệt tuyệt vọng nhìn cuốn ‘Đại cương điện ảnh phương Tây’ rơi ở dưới giường.

Tần mỹ nhân tiếp tục vùi đầu tận lực làm càn, cơ khát vươn đầu lưỡi liếm một đường rồi ...

“Loảng xoảng, choang!!”

Thắm Triệt cả người run rẩy lúc này đang sử dụng tinh thần ”gái nhà lành thủ thân như ngọc”, phiên muộn nhìn xuống kẻ đang nằm sòng xoài trên ***g ngực cậu. Thắm Triệt thở hổn hển, giờ hung khí trên tay lên nhìn. Lần này là đèn bàn. Giới hạn cuối cùng của Tần Tu là đèn bàn.

Thắm Triệt buông hung khí, nơm nớp lo sợ nhìn Tần Tu vẫn còn vùi đầu trong ***g ngực mình. Lúc này, băng sơn mỹ nhân lại lộ ra bộ dạng một anh chồng ôn thuận, thuần lương vô hại như con thú cưng. Thắm Triệt phát hiện mình mỗi khi nhìn thấy Tần Tu như vậy là lại không thể nhẫn tâm được, lại lo lắng không biết vừa nãy mình có nặng tay quá hay không, có khi nào đã đánh người ta mất trí rồi hay không. Lại nhìn thấy cái trán đã u lên một cục, cậu không kìm được mà muốn chạm vào cái trán kia, nghĩ lại, lại nghĩ tới bộ dạng thú tính như phát điên của Tần Tu lúc trước, đến bây giờ trên người cậu đều là dấu môi và nước miếng của người này. Shit! Cho đáng đời nhà anh!

Nghĩ thế, Thắm Triệt nhanh chóng đẩy Tần Tu lăn xuống giường, vừa định lao ra cửa phòng lại bỗng nhiên nhớ tới vết xe đổ trước đây, liền vội vã xách quần lên cho tử tế, lấy trong tủ của Tần Tu ra một bộ quần áo, khi mở cửa cũng không biết có bị động kinh hay không, ma xui quỷ khiến thế nào lại quay đầu nhìn lại

Tần Tu vô tri vô giác nằm trên giường, người mềm rũ, nhìn qua thật vô hại.

Đáng đời nhà anh! Cho chết đi! Thắm Triệt thầm nghĩ.

Nhưng cũng là do anh ta uống rượu say mà.

Vậy coi như huê đi, không thèm quan tâm anh ta nữa, mặc kệ anh ta tự sinh tự diệt đi!

Nhưng cái trán kia phải làm sao bây giờ. Bây giờ không xử lý sơ mấy hôm nữa sẽ bị tụ máu...

Sẽ tụ máu... Trong đầu cứ lặp đi lặp lại câu nói này, giống như có ma quỷ quấy phá, đến lúc Thắm Triệt ý thức được thì đã thấy mình cầm Vân Nam bạch dược tới cẩn thận phun lên cái trán u của Tần Tu. Xử lý xong vết thương, sau đó giúp anh ta đắp lại chăn, nhặt chiếc điện thoại di động trên mặt đất, từng thứ từng thứ để lại vào chỗ cũ.

Trước khi ra cửa, Thẩm Triệt nhìn người đang mê man trong chiếc chăn trắng muốt, mệt mỏi nghỉ, hy vọng anh không nhớ gì về chuyện tối nay, nếu thực sự có nhớ, ít nhất cũng nhớ rõ chuyện lần này không liên can tới tôi đâu nhé.

Buổi sáng ngày hôm sau, Thẩm Triệt đang nằm dang chân dang tay trên sofa bị người nào đó đập tỉnh. Cậu lấy gối chống đỡ, liếc qua chiếc di động, lại uể oải nằm úp xuống: “Để yên cho em ngủ, còn nửa tiếng nữa...”

“Trong vòng mười giây đứng lên cho tôi.” WebTru yenOn line . com

Giọng nói trầm thấp từ tình mạnh mẽ lay tỉnh Thẩm Triệt sau cơn ác mộng tối qua. Cái cảm giác kích thích ngực dán ngực trò chuyện này, đêch mợ, cậu cảm thấy ngực có cộng hưởng âm, vội giật mình tỉnh dậy, nơm nớp quay đầu lại.

Tần Tu khoanh tay đứng trên cao nhìn xuống Thẩm Triệt bên dưới, lạnh lùng bĩu môi: ” Cậu xem GV nhiều quá bị ngộ rồi à? Cố ý bày ra cái tư thế này trước mặt tôi là có ý đồ gì? Mau đứng lên cho tôi ngồi.”

Thẩm Triệt thấy người trước mặt hình như đã khôi phục tính tình, lúc này mới chậm chạp vươn người dậy, ngồi xếp bằng trên ghế sofa, vô cùng bất đắc dĩ hỏi: “Cái gì... Có chuyện gì?”

“Tối hôm qua cậu làm gì tôi rồi?”

Thẩm Triệt trong lòng xoắn vặn, không hiểu Tần Tu hỏi như thế là ước thử hay như thế nào, trước tiên cứ ra vẻ bình thường đáp: “À, anh hôm qua uống say, tôi công anh về phòng thôi.”

“Chỉ vậy thôi?” Tần Tu hỏi, chỉ vào cục u sưng tấy trên trán mình: “Thế đây là cái gì?”

Thẩm Triệt đảo mắt như rang lạc, nói như vậy là anh ta đến tìm mình tính sổ đây sao. Quả nhiên sau khi say thì chẳng nhớ được gì cả. Cậu bèn ho khan một tiếng: “Chuyện là như này, tôi công anh lên lầu, lúc xoay người không để ý mới để trán anh đập vào tay vịn cầu thang, xin lỗi nha. Nhưng dù sao tui cũng đã bôi thuốc cho anh rồi mà, ha ha.”

Tần Tu híp mắt quan sát cái bộ mặt cười giả lả kia, hừ lạnh trong lòng. Người này đúng là rất biết tận dụng ưu thế của mình, ánh mắt trời rục rờ ngoài cửa sổ thật hài hòa với khuôn mặt cười đến sáng lạn dương quang này, nhưng ta cũng cóc quan tâm. Tần Tu cố ý dè giọng trầm hẳn xuống: “Thật không?”

Không phải “Còn nói láo à” mà lại là “Thật không”. Tăng đá trong lòng Thẩm Triệt như vừa tuột xuống, người này quả nhiên không nhớ gì, vì thế bèn nhún nhún vai: “Thật vậy mà. Bằng không thì thế nào nữa chứ?”

Tần Tu liếc cậu một cái, rồi thực sự xoay người rời đi. Thẩm Triệt ở đằng sau thở phào một hơi, vừa ngẩng mặt lên lại thấy Tần Tu lại vòng trở lại. Cái tính dở dở ương ương khó mà nắm bắt này đúng là làm cho người ta mệt mỏi, tâm gào thét, lại gì nữa đây, đại ca?

Tần Tu nhìn Thẩm Triệt một lúc lâu, giọng nói dịu hẳn đi: “Vậy... sau khi tôi uống say, có làm chuyện gì kì quái không?”

17. Chương 17 - Chiếc Xe Đạp Điện Phóng Nhanh Như Chớp

Tần Tu nhìn Thẩm Triệt một lúc lâu, rồi hắng giọng: ” Vậy Sau khi tôi uống say, có làm chuyện gì kì quái không?”

Thẩm Triệt điềm nhiên lắc lắc đầu, trong lòng thầm nghĩ, chẳng lẽ người này cũng biết chính mình sau khi say có làm chuyện gì đó sao?

Tần Tu nhìn cậu, nhìn lâu đến mức người ta phát run vẫn chưa chịu buông tha: “Cậu thề là không có gì chứ?”

Địch. Thề mà phải thề à! Chịu đựng không nổi ánh mắt xuyên tâm của hoa khôi trường, Thẩm Triệt đành phải giơ tay lên: “Tôi thề là không có. Nếu không... nếu không tôi ra đường sẽ bị xe cán!”

“Đờ mờ. Mới sáng sớm mà đã thề thốt cái gì độc địa thế hả?” Hạ Lan Bá từ toilet đi ra, miệng ngậm bàn chải đánh răng, “Mấy đứa nhãi ranh đúng là anh hùng trẻ trâu không phải lỗi!”

Khải Mặc Lũng thất cà-vạt đi xuống lầu, mỉm cười liếc Hạ Lan Bá một cái: “Tối qua ngủ có ngon không?”

“Ngủ ngon hay không liên quan cái mông gì đến nhà anh. Anh là thần ngủ đấy à!” Trạch nam xoay người đi ra ban công, bắt đầu bài tập thể dục buổi sáng.

Âu Triệt Luân mặc một chiếc quần da màu đen, hàng thiết kế số lượng có hạn đi xuống lầu, trên quần còn treo một chùm lông đuôi cáo, thấy Tần Tu còn chưa đi liền vội vàng gọi giật đối phương lại: “Hoa khôi, cậu đứng yên đó, không được cử động!”

Tần Tu hừ lạnh một tiếng, xoay người nhấc cái túi xách trên sofa lên, không thèm để ý đến lời Âu Triệt Luân.

“Được rồi, được rồi. Không phải hoa khôi trường, là hotboy trường, được chưa?” Âu Triệt Luân túm chặt Tần Tu lại, “Mau mau giúp tôi. Cứ đứng yên chỗ này. Đứng đấy nhá!”

Thẩm Triệt rửa mặt mũi, thay xong quần áo từ nhà tắm bước ra, thấy Âu Triệt Luân lại bắt đầu đứng trước gương tập điệu bộ, còn Tần Tu đứng ở tít xa, vẻ mặt đã mất kiên nhẫn. Âu Triệt Luân còn muốn làm trò trước gương thêm chút nữa, Thẩm Triệt có thể thấy rõ vẻ chán nản trong mắt Âu sư huynh, rồi sau đó Âu thiên vương ử rữ dựa vào gương, quay đầu lại, làm bộ đáng thương nói: “Tần Tu, cậu có thể làm cái mặt quỷ được không?”

Tần Tu chịu không nổi, lườm anh ta một cái, sau đó xách túi lên đi ra cửa.

Thẩm Triệt thu dọn sách vở xong cũng theo sau ra khỏi nhà, theo thói quen đi xuống lầu chờ thang máy.

Cửa thang máy “Kính coong” một tiếng rồi mở ra. Thẩm Triệt vừa định bước vào bỗng nhiên cảm thấy cổ chột lạnh, vội dừng bước lại. Người trong thang máy kỳ quái nhìn về phía cậu sinh viên vẫn đứng chần chờ trước cửa. Thẩm Triệt thì lại nhìn Tần Tu đứng tận cùng bên trong thang máy đang đeo túi xách, giống như hạc đứng giữa bầy gà. Tần Tu nhún vai lúc này đang lạnh lẽo nhìn cậu, bĩu môi.

“Có vào không vậy?” Một nữ sinh đứng sát cửa thang máy hết kiên nhẫn hỏi.

Thẩm Triệt rất muốn chỉ vào cái bản mặt dương dương đắc ý khó ai bì nổi kia của Tần Tu mà lớn tiếng tố cáo: “Người này không cho tôi vào kìa!” nhưng cuối cùng vẫn vô dụng mà đại bại, Người ta không muốn cùng cậu đi chung một thang máy, cậu cho dù muốn trêu người, cứ cố tính mà đi vào cũng không được ích gì, mà rõ ràng lại còn khiến cho quan hệ giữa hai người càng căng thẳng hơn, hà tất phải thế chứ. Vì thế đành nhân nhượng lùi bước lại, giơ tay về phía nữ sinh kia làm dấu động tác ý là “thật xin lỗi”: Ngại quá.

“Đúng là đồ thần kinh.” Cô nữ sinh phun ra một tiếng, ấn nút đóng cửa thang máy.

Thẩm Triệt trở mắt nhìn cửa thang máy từ từ khép lại, Tần Tu lúc cuối cùng còn giơ tay vẫy vẫy chào cậu. Cái gương mặt tươi cười xinh đẹp kia đúng là đáng ghét vô cùng!

“Tôi hôm qua lẽ ra nên dùng đầu mà đập anh, cùng lắm thì đồng quy vu tận.” Thẩm Triệt bực bội nói với cửa thang máy đã khép chặt lại.

Thang máy thứ hai tới rất nhanh, lúc Thẩm Triệt đi ra khỏi khu chung cư, tiện đường mua hai cái bánh bao ở quán ven đường, lúc này mới nhìn thấy chiếc siêu mô tô từ trong gara ngầm phóng ra.

Tiếng động cơ đại mã lực gầm lên khiến người ta hăng hái hẳn lên. Thân xe đáng khí động* xoay một góc thật hoàn mỹ mà lướt ra, hòa vào dòng xe cộ nườm nượp, ngồi trên đó là tay lái thân cao một mét tám lăm, lãnh khốc tuấn mỹ. đúng là một khung cảnh rất hoành tráng. Thẩm Triệt tay cầm bánh bao, nhìn Tần Tu tuyệt tình phóng vèo xe đi, còn nghe thấy tiếng huýt sao trêu đùa của hai người bảo vệ gara: “Siêu mô tô BMW! Chủ nhân đẹp trai như vậy, có một mỹ nữ ôm eo ngồi sau nữa thì càng đẹp mắt, ha ha~”

(dáng khí động là thiết kế thường thấy ở xe hơi, máy bay và các phương tiện di chuyển với tốc độ cao. Một đầu to tròn, một đầu nhọn, nhẵn, giống như hình giọt nước)

Thẩm Triệt nghe vậy thì không nhịn được bật cười. Cái gì mà cần mỹ nữ cơ chứ. Soái ca và mỹ nữ, một mình Tần Tu cũng có thể đóng hai vai này luôn rồi!

Thầm lấy Tần Tu ra nói móc trong lòng, tâm tình đúng là khá lên không ít, Thẩm Triệt gặm bánh bao nghênh ngang băng qua đường phố. Băng sang bên kia đường đúng là rất nguy hiểm, tuy nhiên đám sinh viên và người đi làm sống trong tòa nhà Đan Mĩ mỗi buổi sáng đều làm vậy, bởi vì đi tới đường dành cho người đi bộ sang đường thực sự là rất xa, ước chừng phải tới năm mươi mét ==|||.

Thẩm Triệt như mọi ngày băng qua đường, cũng không nhớ lại lời ân cần giáo huấn của Hạ Lan Bá “Chú đúng là đồ nảo cá vàng”. Vừa gặm bánh bao vừa đi vào giữa bốn làn đường cho xe chạy, lúc mở miệng, thỉnh thoảng khiến cái nhân bánh bao bé bằng đầu ngón tay út cán rơi xuống đường. Thẩm Triệt cũng không phải Hạ Lan Bá, đương nhiên sẽ không trong lúc đi băng qua đường mà lại quay lại nhặt cái nhân bánh bao kia, tuy nhiên theo bản năng vẫn tiếc rẻ cúi xuống liếc một cái. Chỉ mấy giây xuất thần đó thôi, thế mà vận mệnh cầu huyết lại tái diễn....

Chỉ là lúc này đây, đụng phải cậu không phải là chiếc siêu mô tô thể thao hoành tráng mà lại là một chiếc xe điện phóng nhanh như ăn cướp.

Đậu xanh rau muống. Xe điện sao có thể phóng nhanh như chớp thế được chứ? Cái này thật phản khoa học!

—

Lần này Thẩm Triệt cũng không bị chấn động não. Toàn bộ hành trình được đưa tới bệnh viện, cậu đều rất tỉnh táo, bởi vì chính xác ra, lần này cậu không bị đụng, mà là bị nghiền. Lúc bác sĩ ngoại khóa giúp cậu cởi giấy tất thì cậu mới cảm thấy được cơn đau buốt mãnh liệt, tuy nhiên Thẩm Triệt cũng rất đàn ông mà cố chịu đựng, đến thở cũng không thở mạnh, thế nhưng sau đó lại nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết.

Bác sĩ và y tá đều giật nảy mình, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Thẩm Triệt. Thẩm Triệt thực vô tội xua xua tay. Cái tiếng thét chói tai như heo bị chọc tiết kia không thể là của cậu được.

Web TruyenOnline . com

Tiếng kêu thảm đó hóa ra xuất phát từ Hạ Lan Bá mới nghe được tin Thẩm Triệt gặp tai nạn mà chạy tới. Lúc Hạ Lan Bá nhìn thấy vết thương của Thẩm Triệt mà phát ra âm thanh như cá heo kia, Khải Mặc Lũng và Âu Triết Luân đang đi vào chỉ còn nước xấu hổ chần chừ đứng ngoài cửa, giả vờ như mình cũng với cái người kia không hề quen biết.

Sau khi bác sĩ và y tá rời đi, Âu Triết Luân mất đeo kính râm, miệng bịt khẩu trang mới vọt vào phòng nổi đóa lên với Hạ Lan Bá: “Thét cái em gái nhà anh ấy! Anh cho mình là Vitas* đấy à?! Ông đây là thần tượng đấy, anh có biết không. Chẳng may bị người ta phát hiện ra thì biết làm sao?! Ngày hôm sau trên mấy trang báo giải trí sẽ viết Tiểu thiên vương mới nổi kết giao với cực phẩm trạch nam, Ngôi sao đang lên quyến rũ đạo diễn nhằm kiếm một vai diễn mới . Địch! Ông đây biết giải thích thế nào!”

(Vitas là một ca sĩ người Latvia, được ghi vào sách kỉ lục Guinness là nam ca sĩ sở hữu giọng ca cao nhất, lên tới tận quãng tám)

Hạ Lan Bá đặc biệt khó chịu với cái kiểu tự sướng này của Âu Triết Luân... mới khoát tay đứng lên: “Ông đây đã gọi tiếng nào chưa?!” Nói xong liền quay ra cửa, giả bộ ngạc nhiên hô to lên: “Ày yô. Đây không phải Âu Triết Luân sao? Tui là fan cuồng của anh nè! Anh Âu, anh sao phải nằm viện vậy? Cái gì? Nút hậu môn á?! Hậu môn tốt quá nhỉ! Sao cơ, sao cơ? Bị-rách-á?!”

Âu Triết Luân bỏ nhào tới bịt miệng Hạ Lan Bá lại, hoảng hốt nhìn trước ngó sau: “Hix hix Anh định hại chết em à!”

Lúc cả đám ra khỏi bệnh viện, Âu Triết Luân lại co đầu rút cổ kéo áo sơ mi che mặt, đi cách mấy người kia cả một quãng xa, nhưng chỉ lát sau đã vội vàng vàng vàng đuổi theo, bộ dạng vô cùng hoảng hốt ngớ đông

ngó tây: “Nguy rồi, nguy rồi. Có phải bọn họ phát hiện ra em rồi không? Tại sao lại quay hết sang bên này nhìn thế chứ?!”

Hạ Lan Bá khinh bỉ liếc Âu Triết Luân một cái: “Cậu từ đầu đến chân đều đặc biệt tản ra khí chất như bệnh nhân tâm thần như thế thì ai chả nhìn?”

Thẩm Triệt được Hạ Lan Bá và Khải Mặc Lũng giúp nhảy lò cò ra ngoài, đột nhiên nhớ đến cái gì: “Đúng rồi. Anh sao lại biết em bị xe cán vậy?” Cậu còn không kịp gọi điện thoại cho ai mà. Mạng lưới tình báo của Hạ Lan Bá này cũng rộng quá đi.

“Em gái ở cửa tiệm bán rượu và thuốc lá dưới lầu gọi điện thoại cho anh.” Hạ Lan Bá nhìn lên xuống đánh giá Thẩm Triệt, “Anh nhớ rõ chứ và Tần Tu cùng nhau ra khỏi cửa cơ mà. Sao chú lại bị đụng trúng thế này? Người kia đâu?”

Vấn đề này Thẩm Triệt thực sự không biết trả lời thế nào, chỉ có thể nói cho có lệ: “Lúc em ra thì thang máy đã xuống mất rồi. Em không đuổi kịp. Tần Tu chắc là tự đi trước rồi.”

Hạ Lan Bá nhíu mày: “Cái gì mà đi trước? Hai đứa học cùng khoa cùng trường, cho chú ngồi nhờ tới trường thì có làm sao?” Nói xong thì lắc đầu nhìn Khải Mặc Lũng trước mặt, “Người mới này rất không biết điều. Đạo diễn, về nhà phải ngầm dạy dỗ lại thật tốt mới được.”

Khải Mặc Lũng vẻ mặt không dám gật bừa: “Tôi thừa nhận mình bại hoại nhưng tôi là một đạo diễn đứng đắn nha. Cái kiểu dùng luật rừng giải quyết này không đến mức vạn bất đắc dĩ thì tôi không làm đâu.” Nói xong thì đặc biệt mặt người dạ thú chỉnh lại cổ tay áo bộ âu phục.

Âu Triết Luân nghe thế thì nổi hứng thú: “Làm thế nào thì có lúc vạn bất đắc dĩ đây?”

Hạ Lan Bá liếc xéo: “Tôi thấy bộ dạng cậu rất muốn bị hấn ngầm dạy dỗ một phen đấy nhỉ? Cậu muốn tìm người dạy dỗ thì sao không tới tìm tôi nhỉ? Bộ phim thần tượng tiếp theo của cậu còn nằm trong tay tôi đấy.”

“Em tình nguyện tìm cái chết!” Âu Triết Luân nhìn chằm chằm Hạ Lan Bá, bộ dáng vô cùng trình liệt.

18. Chương 18 - Khổ Nhục Kế

Thẩm Triệt bị xe điện cán, móng tay cái bị mất một miếng lớn. Bác sĩ nói chân chỉ bị thương ở phần mềm nên không phải bó bột, tình trạng chưa nghiêm trọng đến mức phải nằm viện, chỉ cần cách mỗi ngày lại đi bệnh viện thay băng một lần là được. Tuy lúc này việc đi lại có chút không thuận tiện, nhưng nếu nói chỉ vì một cái chân đau mà nghỉ ở nhà tính đường không thêm đi học thì còn quá đáng hơn cả Lâm Đại Ngọc. Thẩm Triệt hôm đó gọi điện thoại xin phép nghỉ nhưng vẫn quyết định ngày hôm sau sẽ đi học lại như bình thường.

Tối giờ cơm chiều, Thẩm Triệt tự làm cho mình một gói mì ăn liền. Âu Triết Luân và Khải Mặc Lũng thì đã tung tẩy đi tới hộp đêm từ sớm rồi, trong phòng khách bật hai bóng đèn mờ trên tường, Hạ Lan Bá mặc quần đùi áo ba lỗ trùm mình vào thế giới của Yoga.

“Thẩm Nhị à, ngày mai chú đi học kiểu gì đây. Chú bây giờ lái xe cũng không được nữa.” Hạ Lan Bá từ từ nhắm hai mắt, giọng nói như từ cõi xa xôi vọng về hỏi:

“Không sao đâu. ăn sáng xong em sẽ tự lái xe đi.” Thẩm Triệt hút một ngụm mì.

Hạ Lan Bá mở mắt ra: “Chú ngồi nhờ xe của hoa khôi trường đi học có phải khỏe hơn không?”

Thẩm Triệt đang ăn một miếng mì, suýt chút nữa thì sặc, không ngừng ho.

“Đậu! Vừa nhắc đến hoa khôi trường chú sao lại kích động đến vậy hả?”

Thẩm Triệt vội vàng xua tay: “Người ta không muốn trông thấy em. Chủ ý này của anh ngàn vạn lần chớ có nói ra trước mặt Tần Tu đấy nhé.”

“Cậu ta với chú có nhiều thù hận vậy cơ à, tiện đường chở chú đi học thôi mà, không đến mức nhỏ nhen ích kỉ như thế chứ.”

Thẩm Triệt sốt ruột, sợ Hạ Lan Bá có lòng tốt làm chuyện không nên làm, vội cao giọng: “Em và Tần Tu có thù hận gì đâu. Là anh ta không phiền đến em, em cũng không làm phiền gì đến anh ta....”

Cửa phòng khách “phành” một tiếng mở ra. Âm thanh rất bất ngờ khiến bát mì Khang Sư Phó trong tay Thẩm Triệt thiếu chút nữa đã văng ra ngoài. Cậu trợn mắt nhìn thấy Tần Tu xung quanh tản ra khí áp thấp đang bước vào cửa nhà, đặc biệt ngu ngốc nặn ra một nụ cười: “Ờ ... Về rồi à.”

Tần Tu lạnh mặt “cạch” một tiếng bật công tắc đèn ở cạnh cửa, lúc xoay người cởi giày mắt vẫn còn lườm cậu. Thẩm Triệt nhìn thấy thì sợ run cả người, vội vàng vùi đầu vào bát mì.

Cả khuôn mặt gần như vùi cả vào trong bát, Thẩm Triệt không tự chủ mà len lén liếc nhìn, khóe mắt dõi theo bước chân Tần Tu chậm chậm bước vào phòng khách, đi tới trước mặt, từ trên cao nhìn xuống cậu đang ngồi bên dưới, đầu tiên là đem chìa khóa ném lên mặt bàn “leng keng” một cái, sau đó nghiêng vai, thả chiếc túi đeo vai vừa vụng rơi xuống bên cạnh Thẩm Triệt, ghé sô pha hung hãn lồm xồm xuống một chút.

Cái động tác trượt vai kia đặc biệt đẹp mắt, đặc biệt khiêu khích, tiếc là Thẩm Triệt lại chỉ có thể ra sức ăn mì chứ không dám nhìn, trong lòng thầm ca thán, tui rốt cuộc lại chọc giận anh chỗ nào hả đại ca? Chẳng lẽ nghe thấy cậu nói phiền đến anh ta? Nhưng cái chuyện vớ vẩn như vậy có tất yếu phải nổi giận không?

Tần Tu một mực nhìn chằm chằm Thẩm Triệt đang dùng bữa ăn canh, trong lòng cười lạnh. Quả nhiên cực độ dối trá, bề ngoài giả bộ một mực nhẫn nhục chịu đựng, cố gắng tỏ ra thân thiện hữu hảo, kỳ thật trong lòng cực kỳ căm ghét mình đây! Húp đi. Để xem cậu có thể giả vờ gì, có giỏi thì ăn luôn cả cái bát giấy kia đi!

Hạ Lan Bá buồn bực nhìn Tần Tu trên sô pha đang lạnh mặt quan sát Thẩm Triệt. Bỗng nhiên nghĩ đến tính khí thất thường sớm nắng chiều mưa thật đấy. Không phải nên tỏ ra lãnh diễm cao quý sao, biểu tình này cũng quá ác độc đi. Cứ như vậy thì Thẩm Triệt có khi phải uống nước mì cả đêm mất.

Mọi, thấy Thẩm Triệt thật dễ bắt nạt sao, đánh chó cũng phải ngó mặt chủ chứ! Nghĩ như vậy, trạch nam hắng giọng: “Đúng rồi, Tần Tu. Xe máy kia của cậu có thể chở hai người được không?”

Rốt cuộc vẫn nói ra. Hạ Lan sư huynh ơi, anh hại chết em rồi! Thẩm Triệt hận không thể đem mặt mình vùi vào bát mì rồi nhét vào trong bát.

Ánh mắt Tần Tu vẫn nhìn chằm chằm Thẩm Triệt, hai tay nhàn hạ khoanh ở trước ngực, cũng không thèm quay đầu lại nói với Hạ Lan Bá: “Tôi chỉ chở bạn gái.”

Hạ Lan Bá: “Không có ngoại lệ sao?”

Tần Tu khêu mi, Hạ Lan Bá và Khải Mặc Lũng đều có xe riêng, Âu Triết Luân cũng có xe của công ty đại diện đưa đón. Hạ Lan Bá hỏi vấn đề này ý tứ thực quá rõ ràng, chắc chắn là do anh sáng nay bỏ rơi Thẩm Triệt, Thẩm Triệt mới chạy về kể khổ với chủ nhà kiêm chủ nhân đây mà. Hừ, anh có thể tưởng tượng ra cái bộ dạng giả bộ bán manh kia của đầu quần. Tội trạng của tên này cả đời đen không thể nào gột rửa được!

“Cũng không phải không thể.” Tần Tu chậm rãi nghiêng đầu, nghiên cứu mấy lọn tóc xoắn xoăn trên đỉnh đầu Thẩm Triệt.

Thẩm Triệt không dám động đậy, tim tự dưng đập dồn dập, cũng không biết vì sao lại hồi hộp.

Hạ Lan Bá đảo mắt về phía kẻ đang co đầu rút cổ húp nước mì trên sô pha kia, vừa định giảng đạo cho cái tên Tần Tu dã man kia là một vừa hai phải thôi, lại chợt nghe thấy Tần Tu ưỡn ẹo nói:

“Nhưng tôi sẽ không chở đầu quần bẩm sinh.”

Thẩm Triệt dè dặt cầm cái bát mì đã uống cạn cả nước vẫn còn đang úp trên mặt xuống, vô tội ngẩng mặt lên nhìn Tần Tu ngạo nghễ ở trên cao. Sao có thể huych toẹt ra như thế chứ. Tóc xoắn tự nhiên trên chóc gì anh à? T~T

Tần Tu thấy Thẩm Triệt nhìn mình thì vừa nhướn mi, vừa bĩu môi, thành kiến với đầu quần bẩm sinh cả đời này miễn giải thích!

Hạ Lan Bá cũng mém té xỉu, mẹ nó, cái lô-gic quái quỷ gì vậy: “Vậy nhờ sau này bạn gái cậu tóc xoăn tự nhiên thì sao?”

Tần Tu cười lạnh nhấc túi xách trên sô pha đeo lên vai, cuối cùng hả hê liếc nhìn vẻ mặt thất vọng của Thẩm Triệt: “Đầu quần bẩm sinh thường có IQ thấp, anh sẽ tìm một người ngốc nghếch làm bạn gái sao?”

Dứt lời, mắt thấy Thẩm Triệt hoàn toàn ngã gục mà sảng khoái bước lên lầu.

Thẩm Triệt đặt điện thoại báo thức sớm đến nửa giờ, rốt cuộc cũng chỉ thức dậy sớm hơn có mười phút. Tần Tu đi xuống lầu, thấy Thẩm Triệt khập khiễng đi ra toilet, trên chân còn quần băng trắng xóa, đứng là không biết nói gì.

Người này cũng giỏi diễn trò gớm nhỉ. Tối qua lúc anh trở về thấy cậu ta không phải vẫn khỏe re sao, tới sáng hôm nay tự nhiên lại muốn diễn khổ nhục kế đấy à? Muốn lên xe của tôi bằng được chứ gì? Không sợ tôi cho cậu ngã chết sao!

Hạ Lan Bá và Âu Triết Luân vẫn còn đang ngủ. Khải Mặc Lũng thì đã xuống lầu từ lâu, liếc mắt nhìn thương binh cấp 9 Thẩm Triệt một cái, đứng trước gương vừa thất cà-vạt vừa hỏi: “Muốn anh chở chú đi không? Nhưng anh lại không tiện đường.”

Thẩm Triệt cười khoát tay: “Thôi không cần đây. Tự em kêu taxi được mà.”

Khải Mặc Lũng gật gật đầu, khề thờ phào một cái: “Thế cũng được. Nhớ nói rõ với Hạ Lan Bá là chú nói không cần anh chở đấy nhé.”

Thẩm Triệt: “....”

Tần Tu đứng trước tủ lạnh trong nhà bếp uống yogurt, lạnh lùng nhìn kẻ xướng người họa trong phòng khách. Cả đám người trong cái nhà này xem ra đều bị chó con lông xù này thu phục cả rồi. Cũng khó trách, ai biểu đầu quần bẩm sinh kia suốt ngày bày ra cái bộ mặt bán manh lấy lòng cơ chứ. Anh cười nhạo nhìn lướt qua chân trái quần băng kín mít đi dép lê của Thẩm Triệt, hung hăng sập cửa tủ lạnh một cái. Diễn giỏi lắm!

Thẩm Triệt mắt thấy Tần Tu từ bếp đi ra, cũng không nhìn nhìn mình lấy một cái, kéo khóa ba lô rồi đi thẳng ra cửa. Thực ra Tần Tu không muốn chở cậu, cũng hoàn toàn có thể hiểu được. Nghe nói đối với những người mê siêu mô-tô, chỗ ngồi phía sau vốn là vị trí không thể tùy tiện để ai cũng có thể ngồi lên được, huống chi cậu và Tần Tu còn có hiểu lầm sâu sắc như vậy. Tuy rằng lúc này chân cậu đang bị thương nhưng cũng chưa tới mức không thể cử động nổi. Người ta giúp bạn thì quý trọng, không giúp thì an phận. Nhưng chẳng hiểu sao trong lòng vẫn cảm thấy hơi lạnh lẽo..... Truy cập fanpage s://.facebook.com/onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Chuẩn bị xong mọi thứ, mang đầy đủ cả nước uống và thuốc theo, đợi cho Tần Tu có lẽ đã xuống thang máy rồi, Thẩm Triệt mới một chân mang dép lê, khập khiễng đi ra cửa. Cẩn thận dùng gót chân chấm xuống đất vẫn có thể đi, cậu nhìn chăm chăm mũi chân, buồn bực đi vài bước, thỉnh thoảng nhìn thấy cái bóng không nhúc nhích trên sàn nhà, kinh ngạc ngẩng đầu lên.

Tần Tu đeo túi một bên vai, đứng trên hành lang nhìn cậu, thế mà vẫn chưa đi.

Thẩm Triệt mờ mịt nhìn Tần Tu sắc mặt lạnh lùng. Đối phương hôm nay mặc một chiếc áo khoác tay dơi thoải mái, trên quần áo là một mảng lớn những khối hình học đen trắng xếp lại với nhau, kết hợp với kiểu trang trí dị thường như vậy, ăn mặc cá tính như vậy, cơ bản cũng chỉ có Tần Tu với vóc người trời ban mới mặc như thế mà không biến thành kẻ dị hóm.

Tần Tu lạnh lẽo nhìn Thẩm Triệt, giọng nói lạnh như băng: “Có ý gì?”

19. Chương 19 - Mỹ Nhân Kế

Thẩm Triệt mờ mịt nhìn Tần Tu sắc mặt lạnh lùng. Đối phương hôm nay mặc một chiếc áo khoác tay dơi thoải mái, trên quần áo là một mảng lớn những khối hình học đen trắng xếp lại với nhau, kết hợp với kiểu trang trí dị thường như vậy, ăn mặc cá tính như vậy, cơ bản cũng chỉ có Tần Tu với vóc người trời ban mới mặc như thế mà không biến thành kẻ dị hợm.

Tần Tu lạnh lẽo nhìn Thẩm Triệt, giọng nói lạnh như băng: “Có ý gì?”

“Hả?” Tự nhiên hỏi không đầu không đuôi, Thẩm Triệt nhú mày, tui mới là người muốn hỏi anh câu đó đây.

Tần Tu khinh miệt hừ mũi một cái, cúi đầu liếc cái băng vải khoa trương trên chân đang xỏ dép lê của Thẩm Triệt: “Cậu muốn được tôi chở đến thế sao?”

Thẩm Triệt nói thầm trong lòng, dù gì thì anh cũng đâu có chở tôi, cần gì phải nhiều lời hỏi thế chứ. Nhưng lời này chỉ dám nói trong lòng, mỗi lần đối mặt với Tần Tu, chính cậu cũng không biết là tâm tình của mình thế nào nữa, biết rõ không có khả năng, nhưng vẫn cố chấp một tia chờ mong như vậy. Hơn nữa. Khi thấy Tần Tu đứng ở đây chờ cậu lết tới, cái hi vọng kia của cậu cũng không đến nỗi quá sai lầm đi.

Tần Tu khoanh tay, đến gần Thẩm Triệt hai bước, rũ mắt xuống nhìn cậu thanh niên đầu xoắn đang đứng trầm mặc, chậm chậm nói: “Thẩm Triệt, cậu thành thật nói tôi nghe. Cậu rốt cuộc là muốn tôi đưa đến trường, hay là chỉ muốn ngồi sau xe máy của tôi, một đường từ nhà đến trường được ôm tôi?”

Thẩm Triệt mắt chữ O mồm chữ A, không ngờ anh ta vẫn nghĩ cậu là người như vậy, chẳng lẽ hình tượng biến thái cuồng rình trộm của cậu trong lòng Tần Tu đã ăn sâu bén rễ đến thế sao.

“Tôi cả hai đều không muốn.” Bạn học Thẩm phi thường khí phách mà bất chấp mỹ nhân ở bên cạnh, khắp khiêng đi tới của thang máy, ấn nút.

A, diễn xuất giỏi thật. Tần Tu trong lòng khinh thường, khoe miệng nhếch lên cười lạnh, chậm rãi xoay người nhìn về phía Thẩm Triệt đang đợi thang máy, cũng không vội đi qua, mà đứng yên ở đó nhìn. Muốn chơi đùa thì tôi chơi cùng cậu, để tôi xem cậu còn chơi được đến khi nào.

Thẩm Triệt chuyên tâm chờ thang máy, mỗi tội cái thang máy này trên đường đi lên chốc chốc lại dừng, đi chậm như sên bò. Thẩm Triệt thấy thật bức bối, mới sáng sớm ai mà muốn chạy cầu thang bộ lên lầu cơ chứ, thật sự là gặp quỷ mà! Đặc biệt là kế bên có một cặp mắt đang chăm chăm soi cậu như vậy, ai mà bình tĩnh được cơ chứ. Nếu đổi lại là trước đây, có một đại mỹ nhân một mực nhìn cậu như thế, thì thật là một dịp điểm ngọc tuyệt vời tới cỡ nào, nhưng bây giờ thì.

Tần Tu lười biếng khoanh tay, nghiêng đầu, đặc ý khi thấy ánh mắt rối loạn của Thẩm Triệt, cười lạnh một cái, tôi chỉ nhìn cậu vài lần mà đã cuống quýt thế rồi sao? Còn nói kiểu nào cũng không muốn, đối trá.

“Đình Đình”. Cửa thang máy rốt cuộc cũng mở ra, Thẩm Triệt như được đại xá, chạy như bay vào. Đứng trong thang máy, ngay ở cạnh cửa vẫn là cô gái hôm qua đã mắng cậu là đồ thần kinh kia, thấy cậu đi lại bất tiện, khó mà không giúp đỡ được liền ấn giữ nút mở cửa. Đúng lúc cậu bước được một chân vào thang máy thì.

“Thẩm Triệt.”

Thanh âm từ tính vang lên, mang theo một chút lười biếng, mê hoặc muốn chết. Đầu óc Thẩm Triệt ong ong, đợi đến lúc phục hồi tinh thần lại, chính mình ma xui quỷ khiến thế nào mà lại quay đầu hướng về phía tiếng nói. Sau đó nhìn thấy của Tần Tu nhướn nhướn mi, vẻ mặt như nói ‘lời đuôi chuột rồi nha’. Bạn học Thẩm nhất thời muốn tát mình một cái. Sao mà ngu thế! Sao mà ngu thế!

Tần Tu xụ mặt ngoắc ngoắc ngón tay với cậu: “Lại đây, tôi có lời này muốn nói với cậu.”

“Ê, anh rốt cuộc có vào không hả?!” Cô gái trong thang máy bức bối.

Từ lúc vừa thò một chân vào thang máy đã vội rút lại kia, Thẩm Triệt hồn vía vẫn còn đang lơ lửng trên mây, chưa kéo về được nên có thể nói là cậu không biết mình đang làm cái gì.

“Đúng là đồ tâm thần!” Cô gái trực tiếp mắng cậu một tiếng, rồi nhanh chóng ấn nút đóng cửa lại.

Thẩm Triệt mắt vẫn dán vào cửa thang máy đang khép lại, lúc bấy giờ hồn vía mới quay trở lại, nhưng hồi hận cũng đã muộn mất rồi. Ý thức được mình lại phạm sai lầm, bạn học Thẩm hoảng sợ ôm đầu, con mẹ nó, đây là trúng tà sao?! Trong đầu rối tung lên, chỉ nghĩ đến “Phong hỏa hí chư hầu”(1), “Nhất kỵ hồng trần phi tử tiểu, Vô nhân tri thị lệ chi lai(2)” Nếu bây giờ là thời cổ đại thì cậu chắc chắn là một hôn quân. Thậm chí còn không đủ dũng khí mà nhìn thẳng vào Tần Tu, chỉ có thể mắt nhắm thang máy lần thứ hai, giọng buồn buồn nói: “Anh muốn nói gì với tôi sao?”

Tần Tu thu lại ý cười, cúi đầu đảo mắt liếc qua cái chân được hóa trang tẻ hại của Thẩm Triệt: “Cậu vì theo đuổi tôi mà diễn cả đến trò này. . . . Muốn tôi chở cậu đi, cũng không phải là không thể.”

Hai người đứng đối diện nhau. Thẩm Triệt nhìn cái cằm xinh đẹp của Tần Tu đang hất hất lên, trong lòng không phục. Chỉ là có ưu thế về ngoại hình hơn người ta một chút thôi, mà đã đắc ý đến thế. . . . Đến nước này, cậu cũng biết tiếp theo sẽ là đến tiết mục nói xóc, nói móc toàn lời độc địa phun ra từ cái miệng xinh đẹp của người này. Cậu chỉ tò mò ngụy bằng sơn thực ra là mỹ nhân độc mồm này có thể phun ra những lời như thế nào khiến cho người ta tức chết mà không cần đèn mạng.

Tần Tu đánh giá cái đầu xoắn xù màu nâu vàng kia một hồi rồi xoi mói nghiêng đầu: “Đem cái đầu trời sinh tạo kiểu xoắn xù đáng ghét của cậu cạo hết đi, tôi lập tức sẽ chở cậu. Tùy ý cậu muốn ôm tôi thế nào cũng được.”

Cái này thì Thẩm Triệt đâu có chịu, anh nghĩ tôi là cừu sao mà lại nói thế! “Tần Tu, tôi không muốn ngồi xe anh, có chết cũng không ngồi!” Bạn học Thẩm nổi điên chỉ tay lên thề, “Tôi, Thẩm Triệt, nếu ngồi sau xe của anh ta thì cho sét đánh”

“Câm miệng!” Tần Tu quát to, không ngờ đến trường hợp cậu ta sẽ phát thề độc địa đến vậy, không dám tin mà nghiêng đầu quan sát người trước mặt, “Đúng vậy đúng vậy. Là tôi quên. Cậu không muốn phiền đến tôi, có chết cũng không phiền tới sao?” Nhớ tới ngày hôm qua vừa bước vào cửa thì nghe được lời nói đó, không biết như thế nào mà lại tức giận, “Thẩm Triệt, tôi còn chưa chê cậu phiền tôi tới chết mà kẻ xấu như cậu lại dám phàn nàn trước!”

Nói đến đây Thẩm Triệt không khỏi chột dạ, lẩm bẩm nói: “Tôi nói tôi làm phiền anh, còn chưa nói phiền tới chết. . . .”

Nào biết càng nói Tần Tu càng tức: “Cậu dựa vào đâu mà đòi làm phiền tôi?!”

Đọc truyện tại Web Truyen Online . com

Thẩm Triệt bị quát liên ngăn ra, cau mày. . . . Đúng vậy, dựa vào đâu nhỉ? Tần Tu có một ngàn một vạn cái lí do để bực tức với mình, nhưng là cậu thật chẳng tìm ra một lý do nào để ghét con người này cả, mặc dù là buổi tối hôm đó ở trên giường thiếu chút nữa đã bị anh ta hại chết.

“Đình đình”. Thẩm Triệt vừa quay đầu lại liền thấy thang máy đã tới, quả thực giống như nhìn thấy cứu tinh, chạy nhanh chui tọt vào thang máy. Thang máy số 2 luôn luôn rất đúng lúc như vậy!

Tần Tu choáng váng, thả hai tay xuống, hướng cậu quát: “Thẩm Triệt!”

Lúc này đây, chó lông xù không còn ngoan ngoãn nghe lời nữa.

Tần Tu mặt âm trầm bước đến, nhưng rất nhanh cửa thang máy liền đóng lại. Anh theo khe hở nhìn thấy cái đầu xoắn đứng ở tận bên trong, tên kia thế mà dám trốn anh đến tận trong góc thang máy! Tần Tu nổi cơn ầm thang máy, tí tí tí vài cái, đương nhiên thuyền rời bến thì không thể trở về được nói chi đây là thang máy, ngược lại anh nhận được vài cái ánh mắt khác thường của vài hộ gia đình đang đứng chờ thang máy. Tần Tu nghẹn một bụng oán khí thu tay về, ra vẻ bình tĩnh khoanh hai tay trước ngực, lại khôi phục nguyên vẹn vẻ mặt băng sơn mỹ nhân, chỉ có điều quai hàm cứng đờ, chính anh cũng nghe thấy âm thanh núi băng đang rạn nứt rắc rắc.

~

“Phong hỏa hí chư hầu” là một điển tích của Trung Quốc: Chu U Vương thời Tây Chu say đắm mỹ nhân Bao Tự, nhưng Bao Tự là một người luôn sầu muộn, không bao giờ nở nụ cười. U Vương đã tìm đủ mọi

cách khiến nàng cười nhưng vẫn chưa từng thành công. U Vương từng làm lửa hiệu, cùng giao ước với chư hầu rằng: nếu có giặc cướp đến thì đốt lửa làm hiệu, chư hầu thấy thì phải đến tiếp cứu. Một lần nọ, U Vương muốn làm vui lòng Bao Tự, nên đốt lửa hiệu. Chư hầu kéo đến nhưng không có giặc cướp. Bao Tự bèn cười vang. U Vương rất vui mừng khi thấy mỹ nhân cười, từ đó về sau nhiều lần đốt lửa hiệu để mua vui cho Bao Tự, hại chư hầu nhiều phen kéo đến rồi hậm hực ra về. Về sau Nhung Khuyển đánh U Vương. Vua đốt lửa hiệu xin cứu viện nhưng chư hầu không tin, nghĩ rằng vua lại muốn lừa bòn họ để làm mỹ nhân cười nên không ai thèm đến. Nhung Khuyển vậy là đã giết U Vương ở chân núi Ly Sơn, bắt Bao Tự mang đi.

2. Đây là hai câu thơ của Đỗ Mục.

“Nhất kỳ hồng trần phi tử tiếu ,

Vô nhân tri thị lệ chi lai”

Tương Như dịch:

Bụi hồng ngựa ruổi, phi cười nụ,

Vải tiến mang về, ai biết đâu.

Dựa theo điển tích: Dương Quý Phi rất thích ăn trái vải (lệ chi) mà vải ở miền Bắc không ngon bằng ở miền Nam, nên cứ đến mùa vải là Đường Minh Hoàng sai quân vào lấy ở Huệ Châu cách Quảng Đông khoảng 100 cây số. Việc đi lấy vải về để làm vui lòng mỹ nhân đã khiến bao người phải vất vả phi ngựa suốt ngày đêm bất kể thời tiết để cho vải khỏi hư thối và nhiều người chết vì ngã hang sa hố.

(hai điển tích trên chỉ những vị hôn quân, say mê sắc đẹp mà làm hại đến đại cục của đất nước)

20. Chương 20 - Tâm Nguyện Là Ôm Vai Bá Cổ

Chiếc siêu mô tô dừng lại trước con đường nhỏ bên ngoài gara. Tần Tu uể oải nhào người nằm ra đầu xe, từ phía sau kính chắn gió nhìn Thẩm Triệt đang đứng chờ taxi ở ven đường. Tên kia đã đợi được mười lăm phút. Thật ra cũng không phải không đợi được xe trống mà là mỗi lần cậu vừa giơ tay ra ngăn xe lại thì đã bị người phía sau nhanh chân leo lên trước. Một tên đi tập tễnh đương nhiên sao mà độ được với người khỏe mạnh, hai cẳng chạy như bay được cơ chứ.

Đây đã là lần thứ ba rồi. Tần Tu khẽ hừ lạnh, trước đây không biết ai đó còn khoác lác khoe với anh rằng người sống trong tòa nhà Đan Mi này toàn là dân trí thức, học thức cao, có thể cao đến nhường nào? Đi giành xe với một tên thương tật cấp chín, thế mà bọn họ cũng làm được. Cho dù là tên kia có diễn trò thì đồng cảm với cậu ta một chút thì chết ài?

Lại một chiếc xe thấy Thẩm Triệt phát tay mà đỗ lại ven đường. Lần này còn quá đáng hơn, bạn học Thẩm vừa mở cửa xe thì không biết từ đâu một gã đầu trọc lóc lao tới, nhảy vào trong xe trước.

Tần Tu ngồi thẳng lưng lên, chỉ tiếc rên sất không thành thép mà nhìn Thẩm Triệt. Cậu còn không bỏ quách cái đạo cụ trên chân kia ra mà xông lên cho hắn một trận luôn đi!

Thẩm Triệt khập khiễng giữ cửa xe lại, muốn nói lí lẽ với đối phương, nào ngờ trong cửa xe thò ra một cái tay gấu vươn tới chụp lấy lưng cậu mà dúi một cái. Bạn học Thẩm lập tức lão đảo, nhân cơ hội này cửa xe đóng “phành” một cái rồi nghênh ngang mà đi.

Tần Tu miệng như muốn phun hỏa. Làm bộ làm tịch. Tôi xem cậu còn làm bộ được tới khi nào?!

Năm phút đồng hồ nữa trôi qua mà không có xe trống, Thẩm Triệt đứng ở ven đường lập đi lập lại động tác rút điện thoại ra xem giờ. Tần Tu hạ kính chắn gió trên mũ bảo hiểm: “Tên vô dụng.” lập tức khởi động xe. Chiếc mô tô phân khối lớn dưới ánh mắt say mê của hai bảo vệ trong gara “Brùm” một tiếng rồi lao vút đi.

Tần Tu phóng đến một con đường ít xe cộ hơn ở phía sau tòa nhà Đan Mĩ, ngăn một chiếc taxi lại, giật cửa xe ra nói trực tiếp với tài xế: “Phía trước tòa nhà Đan Mĩ có một người tàn tật cần giúp đỡ. Phiên anh đi tới đó chờ hân.”

Lái xe gãi đầu bối rối, nhận một tờ tiền mệnh giá lớn màu phấn hồng từ tay lái lãnh khốc kia. Tần Tu đóng cửa xe lại ra hiệu về phía sau cho tài xế, ý bảo mình sẽ đi theo sau xe taxi.

Rốt cuộc ngồi vào ghế sau trong taxi, bạn học Thẩm khổ tận cam lai tự đáy lòng cảm khái rằng trên đời này quả nhiên vẫn còn nhiều người tốt. Lúc này đây khi có người định tới tranh xe như mọi lần thì chú tài xế mập mạp quả quyết cự tuyệt luôn. Thiện cảm với chú tài xế của cậu càng tăng thêm gấp bội, mồm miệng nhanh nhẩu bắt chuyện rí rít.

Ra khỏi chung cư Đan Mĩ là một con đường cái thẳng tắp. Suốt dọc đường Tần Tu đành phải giảm tốc độ mà đi theo sau xe taxi kia, chuyện này đối với siêu mô tô phân khối lớn mà nói là chuyện cực kỳ uất hận. Trên đường có một chiếc Suzuki K8(1) màu lam lướt qua.

Hai cậu thanh niên cười trên chiếc xe của Nhật kia khi trông thấy chiếc xe đua BMW 1000cc đều khó tránh khỏi kinh diễm, nhưng lại thấy con dã thú hấp dẫn kia lại đi với tốc độ của rùa bò, nên không biết điều mà huyết khí chế nhạo, đến trước mặt Tần Tu thì bật ngón cái lên rồi chĩa xuống đất. Tần Tu không thèm để ý đến tiếng cười nhạo của hai kẻ kia, tuy nhiên trong đầu lại thầm lời giấy bút ra ghi thêm một món nợ nữa lên người cậu chàng họ Thẩm nào đó.

Phía trước là đèn xanh đèn đỏ, dòng xe cộ cứ từ từ tiến lên. Mục tiêu đang ngồi ghế sau taxi, một cánh tay với nước da màu tiểu mạch đột nhiên thò ra bên ngoài cửa sổ xe. Tần Tu trợn mắt nhìn một chiếc ô tô khách đang cố vượt lên “Kít” một tiếng len vào sát bên cạnh chiếc taxi kia, thân xe cách cánh tay Thẩm Triệt đang thò ra ngoài kia chưa tới một ngón tay. Như thấy anh cả người đều đổ mồ hôi lạnh, cái cánh tay màu tiểu mạch vô phép tắc kia lúc này mới rút trở về.

Đầu óc của người này, có thể đừng làm những chuyện khiến người ta thót tim như vậy nữa không? Ý thức an toàn giao thông kém cỏi như vậy, bị anh đụng cho một lần còn chưa sáng mắt ra sao! Bạn học Tần hung hăng chau mày, tôi đúng là nên đâm cho cậu vài lần nữa để cho cậu khắc sâu vào não mới được!

Chú tài xế vừa cùng cậu nhóc mặt mũi rạng rỡ như dương quang trò chuyện, vừa quan sát phía sau qua kính chiếu hậu. Lúc chú đứng hèn đón được khách không bao lâu thì chiếc mô tô BMW kia đã đi theo đuôi ngay từ chỗ xe tách khỏi giao lộ.

Giờ phút này trên đường Bắc Tân rộng rãi trống trải chạy xuyên dài xuống dưới, một chiếc Porsche 911(2) màu rượu champagne đang diễu võ giương oai, ngăn cản đường đi của chiếc Suzuki K8. Mặc kệ chiếc xe đua hai bánh vọt trái vọt phải muốn vượt qua thế nào, chiếc xe thể thao bốn bánh thì cứ xoay ngang hết bên này rồi lại bên kia không cho người vượt qua.

Hai người cười trên chiếc Suzuki K8 bắt đầu thay nhau chửi má nó. Lúc này từ lối vào đường hầm truyền tới một tiếng gầm rú của động cơ xe phân khối lớn khác. Gương chiếu hậu của chiếc K8 phản chiếu ánh đèn hoa lệ dị thường của chiếc siêu mô tô BMW. Hai tay đua ngồi trên chiếc K8 trợn trừng mắt, đèn của chiếc S1000RR sáng lên như cặp mắt dã thú giữa bóng đêm, từ dưới hầm đường bộ gầm rú mà bổ nhào tới.

– Đây là cái máy cày vừa nảy đúng không?

Truy cập fanpage s://.facebook.com/onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

– Không thể nào

“Kít.”

Cửa kính chiếc Porsche 911 hạ xuống, một ngón cái thò ra rồi quay đầu hướng xuống đất, hướng về phía chiếc siêu mô tô đang tiến tới gần kia.

Tay đua cười chiếc K8 đang làm khán giả mắt thấy chiếc Porsche làm thế thì cũng bắt chước theo, đột nhiên lách sang làn đường bên trái chen ép chiếc S1000RR, gần như muốn ép sát chiếc siêu mô tô kia vào vách đường hầm, sau đó ...

Sau đó chiếc siêu mô tô kia bị ép sát đến vách hầm, ma sát đến tóe ra những tia lửa, nhưng một-chút-cũng-không-giảm-tốc-độ!

Bạn học Tần, người từng nắm vô-lăng của chiếc Bugatti Veyron(3), trong lúc đang đem hình ảnh kiêu ngạo đầy phong độ của mình lưu lại cho hậu thế chiêm ngưỡng, trong đầu thì lại nghĩ: tên kia nếu biết mình giúp cậu ta đón xe thì sẽ nghĩ thế nào? Có khi nào cho rằng mình có ý với cậu ta không?

- Gâu gâu! Chủ nhân, anh đúng là người yêu của tui mà!

Trong đầu hiện ra hình ảnh con chó lông vàng đang thè lưỡi vẫy đuôi, Tần Tu không nhin được mà ớn lạnh cả người. Đây là tôi đồng cảm với người tàn tật thôi đấy nhá...

- Gâu gâu! Chủ nhân, xin hãy xén lông cho tui đi! >w< hừ,=" bây=" giờ=" cậu=" muốn=" tôi=" xén=" lông=" sao?=" tôi=" trước=" đây=" gọi=" cậu=" như=" thế=" nào=" cậu=" còn=" nhớ=" không?=" chết=" tiết=" thật!=" mình=" đang=" nghĩ=" cái=" quái=" quỷ=" gì=" không=" biết=" nữa!=" thăm=" triệt,=" cậu=" dùng=" có=" như=" cái=" âm=" hồn=" không=" tan=" như=" thế=" nữa?!=" cùng=" lúc=" đang=" nghĩ=" như=" vậy,=" chiếc=" mô tô=" phân=" khối=" lớn=" lại=" liên=" tiếp=" vượt=" qua=" n=" chiếc=" xe=" khác,=" cứ=" thế=" mà=" ngênh=" ngang=" đi=" xa,=" xe=" taxi=" cứ=" vậy=" thẳng=" tiến=" tới=" học=" viện=" điện=" ảnh=" canh=" lâm,=" dùng=" lại=" trước=" tòa=" nhà=" của=" khoa=" diễn=" xuất,=" thăm=" triệt=" rút=" tiền=" ra=" trả=" nhưng=" chú=" tài=" xế=" không=" nhận=" "tiền=" xe=" bạn=" cậu=" đã=" trả=" giúp=" rồi,=" "ơ?"=" thăm=" triệt=" chớp=" chớp=" mắt=" mấy=" cái,=" "chú=" chắc=" chứ?"=" "ừ=" lái=" xe=" khẳng=" định=" gật=" gật=" đầu,=" "thực=" ra=" là=" bạn=" của=" cậu=" bảo=" tôi=" đến=" phía=" dưới=" tòa=" nhà=" đan=" mĩ=" đón=" cậu,=" thăm=" triệt=" vẽ=" mặt=" hoang=" mang=" bước=" xuống=" xe,=" nhìn=" theo=" chiếc=" taxi=" ngênh=" ngang=" đi=" ra,=" thấy=" biển=" quảng=" cáo=" trên=" nóc=" chiếc=" xe=" mới=" chốt=" hiểu=" ra,=" trên=" biển=" quảng=" cáo=" là=" công=" ty=" taxi=" gần=" đây=" có=" đây=" mạnh=" dịch=" vụ=" gọi=" điện=" thoại=" hẹn=" trước,=" nhất=" định=" là=" hạ=" lan=" bá=" sư=" huynh=" giúp=" cậu=" gọi=" điện=" thoại=" cho=" công=" ty=" xe=" taxi=" đó=" rồi,=" thăm=" triệt=" cười,=" khoác=" ba=" lô=" lên=" vai,=" cảm=" giác=" có=" bạn=" thân=" thật=" hạnh=" phúc!=" tần=" tu=" đứng=" ở=" lan=" can=" trên=" sân=" thượng=" tầng=" ba,=" cúi=" đầu=" nhìn=" thấy=" cậu=" thanh=" niên=" đầu=" quần=" chân=" tập=" tễnh=" nhưng=" mặt=" sáng=" lạn=" dương=" quang=" đi=" vào=" tòa=" nhà=" thì=" bữ=" môi=" lại=" bán=" manh,=" ở=" đây=" không=" có=" người,=" cậu=" bán=" manh=" cho=" ai=" xem=" hả?=" "tần=" tu,=" sao=" còn=" chưa=" lên?=" tần=" tu=" nghe=" tiếng=" gọi=" thì=" quay=" đầu=" lại,=" nam=" giảng=" viên=" đeo=" kính=" không=" gọng=" đang=" từ=" cầu=" thang=" đi=" lên,=" quay=" về=" phía=" sân=" thượng=" liếc=" một=" cái:=" "có=" gì=" hay=" mà=" nhìn=" vậy?=" "tần=" tu=" thản=" nhiên=" nhún=" vai,=" sóng=" vai=" cùng=" thầy=" giáo=" đi=" lên=" tầng,=" "đúng=" rồi,=" em=" không=" phải=" cũng=" rất=" húng=" thú=" với=" ***g=" tiếng=" sao?=" mới=" đây=" có=" một=" bộ=" phim=" cũng=" không=" tồi,=" tác=" phẩm=" của=" một=" đạo=" diễn=" mới=" người=" tây=" ban=" nha,=" muốn=" tới=" canh=" lâm=" tham=" gia=" một=" buổi=" triển=" lãm=" điện=" ảnh,=" đạo=" diễn=" tổng=" muốn=" dựa=" vào=" người=" quen=" để=" tìm=" một=" người=" mới,=" tôi=" cảm=" thấy=" em=" rất=" phù=" hợp,=" nếu=" muốn=" tôi=" sẽ=" giới=" thiệu=" em=" đến=" thử=" xem=" sao...=" lúc=" thăm=" triệt=" tập=" tễnh=" leo=" lên=" cầu=" thang=" vừa=" vịn=" nhìn=" thấy=" hai=" bóng=" lưng=" đang=" sóng=" vai=" bước=" lên=" lầu,=" một=" người=" đương=" nhiên=" là=" tần=" tu,=" người=" còn=" lại=" là=" giảng=" viên=" môn=" lời=" thoại=" của=" khoa=" diễn=" xuất,=" uông=" tuần,=" cánh=" tay=" uông=" tuần=" đưa=" lên=" khoác=" trên=" vai=" tần=" tu,=" động=" tác=" thoạt=" nhìn=" có=" chút=" không=" tự=" nhiên,=" dù=" sao=" với=" chiều=" cao=" một=" mét=" tám=" lăm=" của=" tần=" tu=" không=" phải=" ai=" cũng=" có=" thể=" dễ=" dàng=" với=" tới=" được,=" tần=" tu=" là=" người=" được=" yêu=" thích=" nhất=" trong=" khoa,=" có=" quan=" hệ=" tốt=" với=" giảng=" viên=" cũng=" không=" có=" gì=" quái=" lạ,=" nhưng=" có=" thể=" thân=" mật=" đến="

mức=" có=" thể=" khoác=" vai=" bá=" cổ=" thể=" này=" vẫn=" làm=" cậu=" rất=" bắt=" ngờ=" mọi=" người=" đều=" nói=" tần=" tu=" là=" bằng=" sơn=" mỹ=" nhân=" chỉ=" có=" thể=" đứng=" từ=" xa=" ngắm=" nhìn=" mà=" không=" thể=" đùa=" giỡn=" được,=" nhưng=" thực=" ra=" cùng=" với=" uông=" tuần=" thân=" mặt=" khoác=" vai=" thể=" kia=" cũng=" không=" thấy=" tần=" tu=" có=" phản=" ứng=" bắt=" mẫn=" nào.= " nếu=" nói=" như=" vậy,=" mấy=" lời=" đồn=" đại=" đúng=" là=" lại=" nói=" quá=" lên=" rồi.= " có=" lẽ=" thật=" sâu=" bên=" trong=" tần=" tu=" cũng=" là=" một=" người=" có=" thể=" ở=" chung=" được.= " thăm=" triệt=" chán=" nản=" thờ=" dài=" một=" hơi.= " khoác=" vai=" bá=" cổ=" hay=" cái=" gì=" tương=" tự=" sao,=" đúng=" là=" mơ=" ước=" viễn=" vông=" ">

21. Chương 21 - Cảnh Đẹp Bên Hồ, Đẹp Không Sao Tả Xiết

Buổi trưa, trong nhà ăn đông nghẹt người. Cũng may là có bạn học kiêm bạn chí cốt Nhậm Hải giúp mua cơm, Thẩm Triệt đón lấy khay đồ ăn, cảm kích ngập tràn.

Nhậm Hải ngồi xuống đối diện, vừa ăn vừa hỏi: “Nói thật đi, ông suy nghĩ đến đâu rồi? Chủ nhà lại ồn ào đòi tăng giá thuê, ông bảo tôi lên mạng đăng tin tìm người thuê nhà chung nhưng tôi thấy vẫn không ổn lắm. Ông hay là chuyển tới ở với tôi đi. Vậy là giúp tôi giải quyết vấn đề cấp bách này rồi!”

Thẩm Triệt có chút do dự. Nói thực ra, cùng với đám người Hạ Lan Bá ở chung một năm, nếu nói không có tình cảm thì là nói dối, cũng chẳng sợ trong chung cư ngày nào cũng gà bay chó sủa. Ngủ sơ pha cũng không thành vấn đề (chỉ là sơ pha hơi ngắn, bàn chân đều phải thò ra ngoài), chính là nghĩ đến việc cả ngày phải trông thấy cái bản mặt lạnh như tiền của Tần Tu, cộng thêm cảm giác mệt mỏi và chán ghét sâu sắc, cậu uống một ngụm canh: “Để tôi suy nghĩ thêm đã.”

“Suy nghĩ đến khi nào? Tôi đang cần người gấp đây nè.”

Thẩm Triệt nghĩ một chút: “Hai ngày đi.”

“Được. Tôi chờ ông hai ngày!”

Thẩm Triệt cúi đầu ăn cơm, vừa mới cào cào được hai miếng cơm lại ngẩng đầu lên. Từ cửa nhà ăn, Tần Tu và Uông Tuần đang bước vào, ngồi xuống chiếc bàn cạnh cửa sổ. Thẩm Triệt có chút giật mình, từ khi nào mà mắt mình cứ như có gắn rada, có thể phát hiện chính xác vị trí của Tần Tu thế này. Cậu vội lắc đầu, không phải như thế, Tần Tu vốn luôn tỏa sáng, luôn kéo ánh mắt của người khác về phía mình như vậy, không trông thấy mới là không bình thường, ha ha.

“Ông đang nhìn cái gì vậy?” Nhậm Hải quay đầu nhìn theo hướng Thẩm Triệt đang nhìn không hề chớp mắt, hiểu ra liền cười cười, nghiêng nửa người sang, tay khoác lên lưng ghế, nhìn chằm chằm đôi mắt nhỏ dài kia của Tần Tu, chỉ còn thiếu điều huýt sáo thành tiếng trêu chọc: “Ông biết không, trên diễn đàn có một topic mở ra để bình luận về hoa khôi của Canh Ảnh, cũng không biết là ác ý hay thực sự như vậy mà trên đó còn có tên của Tần Tu. Số phiếu bầu còn bỏ mấy chị em xa tít cả con phố, bây giờ đám đàn anh đều ở sau lưng mà lên gọi cậu ta là hoa khôi trường~~”

Thẩm Triệt trong bụng thầm nói, tôi biết từ lâu rồi. Chính Tần Tu cũng sớm biết chuyện này. Thật không biết lần đầu tiên Tần Tu nghe được có người ở sau lưng lên gọi anh ta như thế thì sẽ nổi điên như thế nào.

Nhậm Hải xoay người, đến trước mặt Thẩm Triệt, làm bộ thần thần bí bí nói: “Này, ông có cảm thấy Uông Tuần và Tần Tu có gì đó không bình thường không?”

“Hử?” Thẩm Triệt miệng ngậm đũa, quay sang liếc về phía Tần Tu. Tuy rằng thầy giáo và sinh viên cùng nhau ăn cơm có hơi hiếm gặp nhưng ... Cậu nheo mắt lại, đúng là không thấy có cái gì bất thường cả.

Còn chưa kịp thu hồi ánh mắt thì thấy Tần Tu ngẩng đầu lên. Ánh mắt hai người ở hai góc nhà ăn cách xa nhau như vậy mà lại gặp nhau. Thẩm Triệt nhìn thấy lông mi Tần Tu lập tức nhướn cao lên, khinh miệt nháy mắt. Động tác đó cộng thêm đường kẻ mắt tự nhiên kia lại càng thêm đặc biệt rõ ràng.

Thẩm Triệt lạnh sống lưng vội cúi đầu, xoa xoa lỗ tai, làm sao lại giống như nghe thấy tiếng hừ lạnh của anh ta ở bên tai nhỉ. Về tuyệt vời kia đúng là chứng ngại ma quỷ tạo ra mà.

“Bên ngoài đều đồn đại rằng Ônng Tuấn là đồng tính luyến.”

Nhậm Hải đột nhiên nói ra mấy lời này khiến Thẩm Triệt chấn động đến mức phun ra một ngụm canh: “Không thể nào...”

“Ông đúng là đồ mù tin tức. Tôi có một người bạn là người mẫu thường xuyên lui tới cái hộp đêm ở bên kia phố, mấy lần đều gặp Ônng Tuấn trong đó. Nghe người pha chế trong đó nói, Ônng Tuấn sinh hoạt cá nhân rất bừa bãi, thường xuyên vào hộp đêm dụ dỗ mấy nam sinh bộ dáng xinh đẹp...”

Thẩm Triệt nghe Nhậm Hải bí hiểm nói thế, nhịn không được lại quay về phía Tần Tu nhìn, đột nhiên nhớ lại cảnh tượng nhìn thấy sáng sớm này ở cầu thang lên lầu. Bây giờ nghĩ lại mới thấy động tác bá vai kia của Ônng Tuấn quả thực ân cần đến mức không bình thường, mà Tần Tu rõ ràng là không hề cảnh giác gì. Nếu như lúc trước Nhậm Hải còn chưa nói cậu còn cảm thấy thầy trò hai người này thật thân thiết, nhưng bây giờ xem lại, bỗng nhiên lại cảm thấy tất cả động tác và vẻ mặt của Ônng Tuấn đều đáng khinh, bất chính. Đồng tính luyến ái thực ra cũng chẳng làm sao. Trong Canh Ảnh cũng không ít người đồng tính, nhưng sinh hoạt cá nhân bừa bãi, cái này có chút...

“Tớ cảm thấy hoa khôi trường chắc chắn còn chưa biết bộ mặt thực của người này.” Nhậm Hải tiếc hận ngấm nhìn đóa hoa cao quý lãnh diễm phía xa xa, “Chẹp chẹp. Bộ dạng đẹp quá cũng chẳng có gì hay ho. Chỉ toàn, con mẹ nó, trêu chọc vào cực phẩm!”

Thẩm Triệt mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, trong đầu lập tức hiện lên hình ảnh hai người: “Theo tầm vóc mà nói thì Tần Tu cũng không đến mức bất lợi mà.”

“Những lúc tỉnh táo thì đương nhiên không sao. Vấn đề là những lúc không được tỉnh táo thì thế nào? Những người này đều là tay chơi già đời, chuốc cho vài chén rượu thôi, đến ngày hôm sau đợi khi hoa khôi trường tỉnh táo lại thì có đánh chết Ônng Tuấn cũng vô dụng. Gạo đã nấu thành cơm mẹ nó rồi!”

Thẩm Triệt buông ra một tiếng thở phào, may quá, Tần Tu không uống rượu. Ônng Tuấn chắc không đến mức bắt chước Âu Triết Luân mà pha rượu vào nước uống có ga chứ Mẹ kiếp! Chẳng may lại có chuyện trùng hợp như vậy, với tửu lượng bi thảm của Tần Tu cùng với loại rượu chết người kia. Vậy đúng là chuyện tồi tệ!

Trên đường tới thư viện, Tần Tu thỉnh thoảng quét mắt qua một bóng người đang ngồi trên ghế dài bên cạnh hồ. Cậu thanh niên tóc xoăn ngồi dựa lưng vào ghế, mở một quyển sách úp lên mặt, ngủ có vẻ rất ngon lành. Tần Tu nhếch khóe miệng, cậu bán manh đến nghiện rồi à? Còn rất biết chọn địa điểm nữa. Muốn dùng ánh mặt trời rọi xuống mặt hồ lăn tăn sóng kia làm nền cho vẻ đẹp ngây thơ của cậu sao? Là ngây thơ nhưng chả đẹp chút nào hết.

“Làm sao vậy?” Ônng Tuấn thấy Tần Tu đang đi bỗng nhiên đứng lại nhìn mặt hồ, nét mặt vậy mà ... nháy mắt đã thay đổi, liền ngạc nhiên hỏi.

Tần Tu lấy lại tinh thần, đậm đậm nói: “Thầy cứ đi trước đi. Em còn có chút việc. Tối nay em sẽ đến.”

Mắt kính Ônng Tuấn lóe lên ánh sáng, dưới mắt kính lộ ra một thâm ý, thoáng nhìn khuôn mặt Tần Tu nghiêng nghiêng đang nhìn về phía bờ hồ. Tuy rằng không gạt cánh tay của hắn khoắc lên vai mình nhưng khi cùng hắn nói chuyện, Tần Tu từ đầu đến cuối đều dùng giọng điệu lạnh lùng cao ngạo rất xa cách, thật sự là khiến cho người ta chỉ muốn mau chóng phá vỡ tảng băng lạnh giá đeo trên gương mặt tuấn mỹ kia thôi! Hắn kiên nhẫn cười cười: “Được rồi. Tôi đợi em.”

Sau khi Ônng Tuấn rời đi, Tần Tu liền đi tới bờ hồ.

Cuốn sách trên mặt Thẩm Triệt kia Tần Tu chỉ lướt qua cái bìa màu xanh lam kia liền nhận ra đó là cuốn ‘Nghiên cứu kịch hiện đại Phương Tây’, trên giá sách của anh cũng có một quyển này. Đi đến phía sau băng ghế dài kia, Tần Tu đặt hai tay lên lưng ghế, khom cổ, hướng về phía gương mặt đang im lặng vùi dưới bìa cuốn sách kia, mở miệng nói: “Xem có hiểu không. Đọc nửa ngày rồi ngủ quên luôn hả? Cuốn này đối với cậu mà nói là thiên thư rồi.”

Từ góc này nhìn xuống, vừa liếc mắt là có thể nhìn thấy cổ áo T-shirt của Thẩm Triệt, bên trong cổ áo là ***g ngực nhẵn nhụi màu tiểu mạch. Tần Tu banh hàm đứng thẳng dậy. Mấy trang sách đang mở ra theo hơi thở của người đang say sưa ngủ kia mà hơi hơi phập phồng. Có mấy lọn tóc quăn bên dưới trang sách nghịch ngợm thò ra. Tần Tu miết môi oán hận nói: “Nhìn thấy là ngứa mắt!”

Anh đi tới đây là muốn xác nhận một chuyện. Thẩm Triệt dường như ngủ rất say, Tần Tu vì thế cũng yên tâm mà mạnh dạn đi vòng tới phía trước chiếc ghế dài. Người này lúc trong nhà ăn cũng khập khiễng, diễn y như thật như vậy rốt cuộc là muốn làm cái trò gì? Hãy vào online.com để đọc truyện nhanh hơn!

Tần Tu ngồi xổm xuống bên chân Thẩm Triệt, lại gần nhìn cái chân quăn đầy đạo cụ kia. Đạo cụ đúng là rất thật, còn có mùi thuốc cao giảm đau nữa. Nhìn trái nhìn phải cũng không nhìn ra sơ hở, Tần Tu đang định đưa tay ra chạm vào xem thử thì tiếng chuông di động lại vui vẻ vang lên.

22. Chương 22 - Đậu Hủ, Ăn Hay Không Ăn?

Thẩm Triệt giật mình tỉnh dậy, cuốn sách đang úp trên mặt “cộp” một tiếng rơi xuống đất, cậu lấy di động ra, thấy trên màn hình là một dãy số lạ.

“Có phải Thẩm Triệt tiên sinh không ạ?” Đầu dây bên kia là một giọng nữ ngọt ngào.

“Vâng, là tôi. Xin hỏi cô là. . . .”

“Xin chào, tôi là trợ lý của đạo diễn Peterson. Là thế này, chúng tôi muốn hỏi anh cuối tuần này có thời gian đi thử vai lần cuối không? Lần thử vai trước, đạo diễn rất hài lòng với anh và một người khác nữa, cho nên, nếu anh đồng ý, chúng tôi muốn cuối tuần này sẽ có thêm một buổi thử vai nữa, để chọn một trong hai người.”

Thẩm Triệt nghe mà có chút hoảng hốt. Từ lần thử vai trước đến nay đã một tuần, cậu cứ nghĩ mình nhất định là bị loại rồi, không ngờ hôm nay lại nhận được cuộc điện thoại này. Được đạo diễn Peterson chọn, không phải không vui mừng, chỉ sợ đây cũng không phải quyết định cuối cùng. Chỉ là, cậu cúi đầu nhìn xuống cái chân bị quăn bằng như cái bánh giò, cậu không có khả năng hoàn toàn hồi phục lại trước cuối tuần.

“Cảm ơn cô đã gọi điện cho tôi, nhưng. . . .Tôi có thể không đến được.” Sau đó đem chi tiết chuyện bị tai nạn kể lại cho đối phương nghe.

“A, thì ra là vậy, thật sự rất tiếc. . . .Vậy chúc anh sớm ngày hồi phục.”

Thấy đối phương nói xong chuẩn bị dập điện thoại, Thẩm Triệt vội vàng hô to: “Chờ một chút!”

“Còn việc gì sao?”

“Ừm, cô gọi điện cho tôi như vậy, chắc là lần thử vai cuối cùng đã chuẩn bị sẵn sàng rồi đúng không?”

“Vâng, đạo diễn Peterson vì chuyện này cũng đã đặc biệt gia hạn phòng khách sạn, tuy nhiên không sao, chân anh đã bị thương, vậy cũng đành phải hủy bỏ.”

“Có thể không hủy bỏ được không?” Thẩm Triệt cảm thấy có chút hy vọng, vội nói: “Lần trước đến thử vai, không phải có một người được đề cử nhưng đến muộn sao? Tôi và anh ta học chung trường, anh ta thật sự rất xuất sắc, tuy rằng đạo diễn Peterson không thích những người đến muộn, nhưng lần đó anh ta đến muộn là có lý do, hơn nữa tất cả đều là tại tôi. . . .”

Đối phương không nói gì, nhưng Thẩm Triệt có cảm giác đối phương muốn nghe, vì thế liền đem việc mình vượt đèn đỏ, rồi được Tần Tu đưa vào bệnh viện, sau đó chính mình như thế nào bỏ đi, mà Tần Tu thì bỏ lần thử vai đó để quay về bệnh viện chăm sóc mình, đem tất cả kể lại từ đầu tới đuôi. Cuối cùng khẩn thiết

nói: “Ngài Jason cũng từng đề cử anh ta, tôi nghĩ nếu có thể, trong lòng đạo diễn cũng rất muốn cho anh ta một cơ hội. Dù sao cũng mong cô đem lời của tôi nói lại với đạo diễn, nói không chừng đạo diễn Peterson sẽ thay đổi ý định.”

Đầu dây bên kia trầm ngâm một hồi lâu, rồi cuộc đồng ý: “Được rồi, để tôi thử xem. Nhưng tôi không chắc lắm đâu.”

“Cảm ơn! Rất cảm ơn!” Thẩm Triệt thật sự muốn cúi đầu chào với cái di động. Dập điện thoại, hưng phấn mà nắm chặt tay, vui vẻ nhặt cuốn Nghiên cứu kịch hiện đại phương Tây dưới đất lên, thổi bụi đi rồi vừa ngâm nga hát vừa tập tễnh đi vào tòa giảng đường.

Trong một chòi nghỉ mát cách đó không xa, Tần Tu bước tới, cau mày có chút dăm chiêu.

Chương trình học buổi chiều đã kết thúc. Thẩm Triệt cùng Nhậm Hải đã hẹn nhau sau khi tan học sẽ ra phố ăn vặt ở phía sau trường ăn tối, lúc tới cổng trường thì chuông di động vang lên. Thẩm Triệt lấy ra xem, thấy dãy số trên màn hình thì cậu suýt không tin vào mắt mình. Tần Tu?

Nhậm Hải thấy Thẩm Triệt cứ đứng đờ ra nhìn di động mãi mà không chịu bắt máy, liền ngó qua xem thử, vừa thấy thì ánh mắt gian tà lập tức lóe lên như đèn pha ô tô: “Hoa khôi trường? Ô trường nào cơ? Người trong lòng của ông à? Hay là bạn gái?”

Lúc trước Thẩm Triệt thuận tay đem số của Tần Tu lưu trong di động là “Hoa khôi trường”, chỉ là muốn ôm ấp trong lòng trò đùa dai nhằm trà đũa thôi, ai ngờ bây giờ lại nhận cú điện thoại từ dãy số này chứ. Bị Nhậm Hải hiểu lầm như vậy càng khó mà nhận điện thoại trước mặt cậu ta, vậy là đành cười xấu hổ mà lảng tránh: “Chờ tôi một lát nha!”

“Ừ, tôi hiểu mà, thông thả mà nói chuyện!” Nhậm Hải rất hiểu ý mà ra ngoài cửa, châm một điếu thuốc đứng chờ.

Thẩm Triệt bắt máy trong tâm trạng thấp thỏm, mới vừa “A lô” một tiếng, bên đầu dây kia đã phát ra giọng nói không hề khách khí:

“Sao lâu như vậy mới bắt máy?”

“À, hồi nãy rất ồn, không nghe thấy. . . .” Thẩm Triệt trả lời qua loa, “Có việc gì sao?”

Bên đầu dây bên kia trầm ngâm một lúc: “Có việc, tôi đang ở dưới lầu Dật Phu, sao giờ còn chưa thấy cậu xuống?”

Lầu Dật Phu? Thẩm Triệt quay đầu lại nhìn, cậu đã ra đến cổng, Tần Tu như thế nào mà còn ở lầu Dật Phu, chẳng lẽ anh ta ở đó chờ cậu? Vừa nghĩ thế xong thì ngay lập tức hận không thể cho mình một cái bại tai. Lại nào bỏ cái gì đây?! Sau đó lại hỏi: “Có chuyện gì à? Nói qua điện thoại không được sao?”

“Thẩm Triệt, bây giờ cậu cũng đã học được công phu lạt mềm buộc chặt?”

Ngữ khí lạnh lẽo, giọng điệu như thế “Tôi gọi mà cậu dám không đến? Không phải cậu nên mừng đến phát khóc, khua chiêng gõ trống mà chạy như điên đến đây sao?”

Thẩm Triệt trừng mắt nhìn di động, anh đang thử thách sự bình tĩnh của tôi sao! Tôi không có si mê anh như vậy à nha. Cái luận điệu ban phát hoàng ân ***g lộng này của anh cũng lắm chỉ có thể bày ra cho loại người như Ông Tuấn mà thôi.

Hai chữ “Ông Tuấn” này vừa nhảy phốc ra khỏi đầu thì Thẩm Triệt liền do dự. Đứng ở lập trường là một người bạn học kiêm bạn cùng nhà thì mình cần phải nói cho Tần Tu biết. Nghĩ như vậy, mấy lời từ chối đầy chính nghĩa ban đầu còn chưa nói ra miệng thì đã vô lực đồng ý: “Được rồi, tôi lập tức tới ngay.”

Tần Tu hừ một tiếng, kiểu như “Tôi biết mà”, ngữ khí như đã đạt được ý đồ: “Nhanh.....nhanh hết sức lên!”

Thẩm Triệt khập khiễng đi về phía lầu Dật Phu, cũng may Nhậm Hải tốt bụng rất hiểu chuyện, không trách cậu thấy sắc quên bạn, vân vân và mây mây gì đó. Nhưng chuyện bây giờ là phải nhanh nhanh đến lầu Dật

Phu, cũng chỉ có thể đi qua lối tắt, bỏ hết cả trăm bậc thềm cửa chính thôi. Thẩm Triệt bước thấp bước cao leo lên mấy bậc cuối cùng, ngẩng đầu lên là thấy ngay một bóng người rất bất mắt đứng dưới lầu Dật Phu.

Tần Tu tựa vào chiếc mô tô BMW của mình, chân dài bắt chéo, kỳ thật đây là một đồng tác tựa vào xe rất bình thường, nhưng khi vào mắt của Thẩm Triệt thì cậu thấy nó đẹp vô cùng.

Thẩm Triệt liền cứ đứng ngẩn ngơ như vậy trước hai bậc cuối cùng của cầu thang, dừng ở đôi mắt của Tần Tu dưới ánh nắng mặt trời hơi nheo lại, ngẩng đầu nhìn về phía nào đó, sau đó như dừng lại ở thứ gì, miệng nghịch ngợm cong lên, từ khóe mắt đến đuôi lông mày đều là ý cười.

Thì ra đang nhìn con chim sẻ đang đậu trên cây. Thẩm Triệt chỉ cảm thấy trong tai ong ong là tiếng tim đập dồn dập. Bộ dáng này nếu so với điệu bộ bĩu môi tức giận kia thì hoàn toàn trái ngược, nụ cười hơi cong khóe miệng, ngọt đến nỗi khiến tim người ta tan chảy.

“Thẩm Triệt? Cậu đứng đó làm gì thế?”

Thẩm Triệt lấy lại tinh thần, thấy Tần Tu đã đứng thẳng người dậy, đang nhìn cậu như một sinh vật lạ, cậu liền cuống quýt nhấc chân lên, kết quả gót chân trật khỏi bậc thềm, cả người nghiêng ngã sắp sửa ngã ra sau.

Tần Tu hung hăng mà chỉ vào Thẩm Triệt: “Cậu dám không đứng vững cho tôi xem!”

Cũng không biết là do giọng nói đầy bá khí này hay là như thế nào mà Thẩm Triệt lắc lắc lư lư một lúc rồi cũng đứng vững trở lại. Trong bụng vẫn còn sợ hãi bước lên hai bậc cuối cùng. Cũng may là cậu không ngã xuống, đầu tiên chưa nói đến cảnh lẫn xuống cả trăm bậc thềm hãi hùng như thế nào, chỉ cần Tần Tu dùng cái điệu bộ “Cậu cố ý ngã xuống để tôi đỡ cậu, ôm cậu vào lòng chứ gì” mà xem thường, cậu đã thấy đỡ không được rồi.

Chiếc nón bảo hiểm màu đen được ném thẳng vào lòng ngực của Thẩm Triệt, cậu bị bất ngờ chụp lấy, ù ù cạc cạc nhìn về phía Tần Tu. Không thể nào, bộ tính chớ cậu thật sao? Không có khả năng, chuyện này tuyệt đối có vấn đề.

Tần Tu khoanh tay: “Cậu đừng nghĩ là tôi tự nguyện, tôi chỉ là không muốn vừa chuyển nhà tới đã âm ỉ với bạn cùng phòng và chủ nhà thôi.” Hãy vào online.com để đọc truyện nhanh hơn!

Thẩm Triệt trong lòng bất đắc dĩ mà gật đầu. Đã hiểu, dù sao bạn cùng phòng mà anh ta nhắc kia chính là cậu. Cậu nhìn nón bảo hiểm trong tay, còn muốn đẹp trai oai phong mà nói một câu “Anh không cần phải miễn cưỡng chính mình”, nhưng bỗng nhiên lại muốn nói với Tần Tu về chuyện Ưông Tuấn, thế là đành không chút đẹp trai, không chút oai phong mà gật gật đầu.

Tần Tu leo lên xe, cũng không quay đầu lại nói: “Lên đi.”

Thẩm Triệt không kìm được, lại bắt đầu ngắm nghía chủ nhân và chiếc xe yêu quý của anh ta. Con xe này nhìn vừa oai phong mà cũng rất sành điệu. Chiếc mô tô BMW như thế này không phải ai cũng cười lên được, nhưng Tần Tu chắc chắn không nằm trong số đó. Mỹ nhân cùng với siêu xe, vừa khí phách vừa gợi cảm. Cậu thật sự lo lắng khi mình leo lên sẽ phá hỏng hình tượng hài hòa này mất. Hơn nữa, mấu chốt là. . . .

Thẩm Triệt, cậu thành thật nói tôi nghe, cậu rốt cuộc là muốn tôi đưa đến trường, hay là chỉ muốn ngồi sau xe máy của tôi, một đường từ nhà đến trường được ôm tôi?

Thẩm Triệt đội nón bảo hiểm, dùng một động tác thật khó hiểu mà cũng thật khó bắt chước mà cười (hay bò?) lên ngồi sau xe, ánh mắt cách lớp kính nhìn chằm chằm từ thất lưng đến mông của Tần Tu. Không thể đựng tới, tuyệt đối không thể đựng tới, tuy là tôi ngồi xe anh, nhưng không có nghĩa là tôi sẽ ăn đậu hủ của anh.

“Ánh mắt cậu đang nhìn ở đâu thế?!” Tần Tu khó chịu quay đầu lại.

Thẩm Triệt thật oan uổng, trong lòng phản đối, tôi chỉ muốn xem anh ngồi ở khoảng nào, để tôi biết đường mà cách xa ra. Rõ ràng là rất trong sáng, đừng nghĩ ai cũng có ý nghĩ đó như anh, không làm chuyện gì xấu cũng bị anh nói đến xấu xa như vậy. Ánh mắt lại không cần thận mà lướt tới vòng eo và mông thon gọn được giấu dưới lớp áo T-shirt và quần bò kia, Thẩm Triệt bất đắc dĩ, bị phần mà nhìn trời.

“Cậu đứng đắn lại cho tôi!” Tần Tu sau lớp kính trùm mắt cảnh cáo người ngồi sau, đội kính chắn gió vào, khởi động xe.

Thẩm Triệt trầm nghĩ, tôi mặc kệ anh, tôi sẽ dùng hành động để chứng minh tôi đối với anh chẳng hề có ý nghĩ xấu xa nào hết!

23. Chương 23 - Lặp Đi Lặp Lại

Ba phút sau.

Đầu má! Đây đúng là học kĩ năng sinh tồn! Thẩm Triệt hai tay đưa lại đằng sau vúi chặt lấy chỗ ngồi của xe, cố gắng không cho thân thể mình đụng tới Tần Tu. Ngồi trên xe phân khối lớn chạy tới chạy lui như thế này cần phải có kỹ thuật cao cộng với tinh thần thép....

Cậu nhớ rằng hồi còn học cao trung từng có một Flash game rất thịnh hành gọi là con ma men về nhà, cậu cảm thấy mình bây giờ giống y hệt cái con ma men cứ xiêu xiêu vẹo vẹo kia, hết lộn trái rồi lại quay sang phải. May mà xe chạy cũng không quá nhanh, nếu không thì cậu chưa hiểu tại sao đã bị hất văng xuống dưới bánh xe rồi.

Đầu xe quay tròn lại một vòng, lúc đi qua trạm xe bus thì đột nhiên dừng lại không thềm báo trước. Thẩm Triệt bị bất ngờ, theo quán tính người dúi về phía trước, tay vẫn bám chặt đuôi xe nhưng đầu thì đập vào gáy Tần Tu một cái bốp. Thẩm Triệt đội mũ bảo hiểm nhưng Tần Tu chỉ đeo cái kính chắn gió. Lần này xem ra Tần Tu lãnh đủ rồi.

Thẩm Triệt nâng kính che của mũ bảo hiểm lên: “Anh không sao chứ? Không phải là tôi cố ý đâu.” lại dừng lại một chút. “Tại sao lại dừng lại vậy? Xe hỏng à?”

Tần Tu cong lưng cũng không quay đầu lại, một lúc lâu sau mới rầu rĩ nói: “.....Cậu có thể ôm tôi.”

Ở giữa đường lớn dòng xe cộ đi lại ồn ào, đầu lại còn đội mũ bảo hiểm, Thẩm Triệt đúng là không nghe rõ: “Anh nói gì cơ?”

Tần Tu trùm mắt sau cặp kính chắn gió nhìn cái mặt ngây thơ của Vương Tài lông xù, hạ giọng thật thấp nói lại: “Cậu có thể ôm tôi.”

Thẩm Triệt mắt chữ O, cho rằng mình nghe nhầm, cái này chắc chắn là nghe nhầm mà! Cậu há miệng nửa ngày mới thốt ra được: “.....A? Anh vừa mới nói gì cơ?”

Tần Tu kéo kính chắn gió xuống, xoay người rống lên tức giận: “Tôi nói cậu có thể ôm tôi! Có thể ôm tôi! Rõ ràng là nghe thấy rồi còn giả vờ điếc hả?!”

Thẩm Triệt há hốc mồm. Rất nhiều người đang đứng đợi ở trạm xe bus nghe thấy thế cũng choáng váng.

Mấy cậu thanh niên bây giờ đúng là phóng túng không biết kiềm chế gì cả...

“Anh vừa nãy không phải còn nói tôi nên biết điều một chút...” Thẩm Triệt hoàn toàn bối rối. Người ta nói lòng dạ mỹ nhân như kim rơi đáy bể, còn lòng dạ của Tần Tu kia có khi chỉ tính là cọng lông thôi.*

(ý của câu này là lòng dạ mỹ nhân khó dò như mò kim đáy bể, mà lòng dạ Tần nhân thì giống như cọng lông rơi xuống đáy biển, còn khó mò hơn cả kim nữa :v)

“Cậu ngồi phía sau tôi như vậy tôi không thể tăng tốc được. Cậu có biết xe này mà lchạy với tốc độ rùa bò năm, sáu mươi mã (khoảng hơn 50km/h) là một chuyện rất mất mặt không?” Tần Tu nén giận nói.

“À. Bây giờ thì đã hiểu.” Thẩm Triệt gật gật đầu, hình như là nghe nói xe mô tô phân khối lớn muốn đi chậm cũng không được, nhưng ôm thì miễn đi, “Tôi vịn vào anh được rồi.”

Tần Tu xoay người lại, khinh miệt hừ lạnh: “Lại còn giả bộ e dè như vậy nữa à.” Rõ ràng là mừng như mở cờ trong bụng rồi còn ra vẻ. Sau đó liền cảm thấy có mấy ngón tay một trái một phải bám thắt lưng mình, vừa căng thẳng nhưng ấm áp đầy sức sống, cách một lớp vải áo nhưng vẫn cảm thấy run rẩy như có một luồng điện truyền vào người, khiến cho Tần Tu khẽ vươn thẳng lưng.

“Thẩm Triệt, cậu đang làm cái gì vậy?!”

Thẩm Triệt hoảng hốt, vội rút tay lại, mơ hồ hỏi: “Không phải anh bảo tui có thể vịn vào người anh sao?”

“Tôi cho cậu bám vào, chứ không phải cho cậu trêu ghẹo!”

Mấy người đang đứng ở trạm xe bus thấy băng sơn mỹ nhân lại bão nổi, tỏ vẻ quan ngại sâu sắc.

“Tui đâu có chòng ghẹo gì anh đâu?!” Thẩm Triệt dưới ánh mắt khinh bỉ của mọi người mặt đỏ cả lên: “Người ngồi sau không phải đều bám vào như vậy sao?!”

“Cậu còn dám cãi!” Tần Tu hung hăng trợn mắt lườm lại Thẩm Triệt, “Tại sao người khác bám vào tôi, tôi thấy rất bình thường. Đến lượt cậu bám vào thì tôi lại cảm thấy khó chịu như vậy?”

Thẩm Triệt vô tội nhìn chằm chằm hai bàn tay của mình, suy sụp nói: “Rất cuộc tại sao lại khó chịu?!”
T_T

“Thẩm Triệt, cậu dám nói lúc bám vào eo tôi cậu không nghĩ đến chuyện lần mò sờ mó không?” Thẩm Triệt híp mắt đánh giá kĩ càng người trước mặt

Nghĩ gì mà kì vậy? Thẩm Triệt giương mắt đối lại ánh mắt của Tần Tu, hồi tưởng lại cảm giác lúc bám vào thắt lưng Tần Tu. Nói thật thì cảm giác rất thích, mảnh dẻ, thon thả, đặc biệt còn rất đàn hồi, thật đúng là thân hình giống như rắn nước ...

Mắt Tần Tu híp lại càng lúc càng hẹp, biểu tình như muốn dùng ánh mắt xuyên thủng người Thẩm Triệt. Thẩm Triệt đột nhiên khôi phục tinh thần, trong lòng kêu lớn oan uổng, lúc tôi bám vào anh căn bản còn chưa kịp nghĩ được cái gì, đây là anh đang bức tôi phải nhớ lại!

Tuy nhiên Thẩm Triệt rốt cuộc suy nghĩ tốt nhất là không nên nói ra mấy lời nói trong lòng đó. Cậu chớp chớp mắt, ậm ừ chuyển đề tài: “Vậy... bây giờ phải làm thế nào?”

Tần Tu nghĩ nghĩ một chút cũng tìm ra được cách: “Cậu lấy cánh tay ôm tôi là được rồi, nhưng phải chú ý bàn tay và ngón tay không được chạm vào người tôi.”

Thẩm Triệt gật đầu như bồ cũi, vươn cổ để ý sắc mặt Tần Tu qua lớp kính chắn gió rồi mới dám vươn cánh tay, cẩn thận vòng qua thắt lưng Tần Tu: “Như này à?”

Cậu dùng hai cánh tay ôm lấy lưng Tần Tu, hai bàn tay thì nắm lên cánh tay mình, thân thể thì cố cách thật xa, không dám dán vào người Tần Tu. Mặc dù như vậy nhưng khi cánh tay chạm phải cơ thể Tần Tu, cậu có thể lập tức cảm thấy đối phương cả người cứng đờ, những thớ thịt trên thắt lưng rõ ràng căng cứng hẳn lên.

Tần Tu cúi đầu nhìn hai cánh tay màu tiểu mạch đang vòng lấy eo mình, lần này càng gay go rồi, anh gần như có thể cảm thấy khí huyết cuộn lên trong bụng, xông lên mặt khiến mặt Tần Tu nóng bừng.

Lúc này đây, không đợi Tần Tu nổi quạu, Thẩm Triệt đã tự giác rút cánh tay về, hai tay giơ lên cao chứng minh mình vô tội.

Tần Tu quay lại lườm người ngồi phía sau, lấy tay vuốt vuốt cơ bụng còn đang nóng lên của mình, thậm chí nói, tên này rốt cuộc phải giải quyết sao giờ, cũng không thấy cậu ta có gì mờ ám cả?

Thẩm Triệt bị Tần Tu lườm trong lòng lại thêm sợ hãi. Ánh mặt trời thật rực rỡ, khoảng cách giữa hai người gần đến như vậy, cậu có thể nhìn thấy rõ ràng từng cái lông mi của Tần Tu. Đương nhiên là cả nốt ruồi trên khóe mắt kia nữa. Cậu gãi gãi mũi, lướt mắt nhìn thắt lưng vạm vỡ của Tần Tu nói: “Hix, tôi cảm thấy, thắt lưng có phải là nơi mẫn cảm của anh không?”

Tần Tu đen mặt: “Thẩm Triệt! Trong đầu cậu suốt ngày đều nghĩ cái gì thế hả?”

Đọc truyện tại Web Truyen Online . com

Thẩm Triệt nhận ra mình nói hớ: “Tôi nói nơi mẫn cảm không phải là ý nghĩa nơi mẫn cảm kia, ý tôi là, giống như tôi đặc biệt không chịu nổi khi có người cào cào vào cổ tôi vậy ...”

Tần Tu quét mắt đến cổ Thẩm Triệt, yết hầu nói chuyện vẫn còn rung rung, trên làn da màu tiểu mạch là một lớp mồ hôi mỏng lấp lánh, Tần Tu không hiểu vì sao lại thêm điên tiết: “Im đi. Còn định nói cho tôi biết cái gì?!” Phía sau lưng là nơi mẫn cảm của cậu? Gan bàn chân cũng là nơi mẫn cảm của cậu? Tôi đều phải ghi nhớ à? Cũng nghĩ xa quá đấy nhỉ!”

Thẩm Triệt lập tức im miệng. Hai người tiến thoái lưỡng nan, giằng co nửa ngày cuối cùng Thẩm Triệt thấp giọng nói: “Nếu thắt lưng không phải nơi mẫn cảm của anh, vậy thì chỉ còn một cách giải thích.”

“Giải thích cái gì?”

“Anh rất ghét tôi, nên khi tôi động vào anh, anh mới phản ứng gay gắt như vậy.”

“Đúng rồi đấy.” Tần Tu lại trở về với điệu bộ nhướn lông mi, chán ghét đánh giá mớ tóc xoắn: “Cuối cùng cũng nói đúng. Chính là nguyên nhân này đấy.”

Tần Tu vẽ mặt thoải mái xoay người lại, một lần nữa đeo kính chắn gió lên. Một giây kia, tâm tình Thẩm Triệt bỗng nhiên vô cùng sa sút, giống như có thứ gì đó đè nặng lên ngực. Tại sao mình lại nói ra cái nguyên nhân mà tất cả mọi người trong lòng đều hiểu rõ? Chẳng lẽ còn hi vọng sẽ có một phần vạn cơ hội Tần Tu sẽ nói với cậu rằng: “Không, tôi không ghét cậu.” à?

“Ôm đi. Tôi chịu được cậu.” Bằng sơn mỹ nhân hào phóng khởi động xe.

Siêu mô tô BMW nổ máy ầm ầm, Thẩm Triệt không biết trong lòng mình cảm thấy thế nào khi lần thứ hai vươn tay ra ôm lấy Tần Tu. Cơ thể Tần Tu quả nhiên lại hơi run rẩy một chút, nhưng đúng như lời nói, anh ta vẫn nhẫn nại được.

Một giây đó, Thẩm Triệt bỗng nhiên nhận ra, một trong những điều đau khổ nhất trên thế giới này chính là khi người khác căm ghét bạn, nhưng bạn bất luận thế nào vẫn không thể căm ghét lại người đó được.

24. Chương 24 - Vòng Luẩn Quẩn Quái Ác

Chiếc mô tô thể thao quả nhiên tăng tốc, Thẩm Triệt cũng không phải chưa từng ngồi xe máy, nhưng cách Tần Tu lái xe cũng quá là hoang dại. Chiếc xe phân khối lớn BMW xuyên qua giữa dòng người xe tập nập. Thẩm Triệt trợn mắt thấy dòng xe cả to, cả nhỏ phía bên trái chỉ một loáng đã nhảy sang bên phải, rồi lát sau đã bị bỏ lại phía sau. Lúc đầu còn cảm thấy rất nghiền nhưng chẳng bao lâu sau, cậu bắt đầu không chịu nổi.

Tuy rằng cậu bây giờ có thể ôm Tần Tu nhưng thân mình vẫn cố hết sức không dám tựa lên lưng đối phương, mà với cái tốc độ chạy xe này, lại chạy xiên xẹo hình chữ Z, dù cậu có là quán quân Olympic môn đi cầu thăng bằng thì cũng không chịu nổi. Thẩm Triệt lớn tiếng hét lên: “Tần Tu! Chậm lại một chút! Nơi này hạn chế tốc độ đó!”

Không phản ứng gì.

Lại một chiếc xe container cỡ lớn bị bỏ lại sau lưng. Xe mô tô lao tới quá nhanh, luồng gió thổi bạt lại khi xe máy lách qua sườn chiếc xe container suýt chút nữa đã quăng Thẩm Triệt ra khỏi xe! Tần Tu khom lưng nằm dán lấy thân xe nên chắc là không cảm thấy gì nhưng cậu vì không muốn mang tiếng nhân cơ hội gỡ trò chòng ghẹo người ta lại còn đoan đoan chính chính giống như cái cọc tiêu ngồi ở chỗ cao nhất sau xe nữa chứ.

“Anh phóng nhanh quá!”

Đáp lại lời cậu chỉ là tấm lưng cong lại, không hề nhúc nhích giống như một con báo của đối phương.

Phắc! Không nghe phải không? Tôi có cách khiến anh phải chậm lại! Thẩm Triệt nhất thời nổi lên ác ý, cánh tay đang ôm trên lưng đối phương đột nhiên thắt chặt lại.

Cơ bụng của Tần mỹ nhân ngay lập tức phản ứng lại, bắt đầu run lên đầy căng thẳng. Thẩm Triệt từ sau gương chiếu hậu liếc mắt nhìn Tần Tu, vẻ dọa dẫm chó có mà làm càn. Tuy nhiên điều ngoài ý muốn của cậu đó là chiếc xe không những không chậm lại mà còn phóng nhanh hơn.

Làm cái trò gì vậy? Đợi lát nữa là có cảnh sát đuổi theo sau đó. Anh thực sự muốn phong cách như vậy sao? Vậy là Thẩm Triệt càng thêm hung ác, cả người dán vào người đằng trước. Khoảng khắc khi ngực dán với lưng kia, thân thể hai người giống như bị điện giật, cùng lúc đều run rẩy, sau đó chợt nghe thấy chiếc xe rú lên một tiếng, rõ ràng là đầu xe còn nhấc hẳn lên.

Có làm không vậy?! Thẩm Triệt mặt trắng bệch nhìn cảnh vật chạy vèo vèo lại phía sau mình.... Không, đây là đường hạn chế tốc độ, mà vận tốc bây giờ phải lên đến cả trăm mã! (Tầm 90km/h)

Xong rồi! Chẳng lẽ ý của Tần Tu là: “Cậu còn dám ôm tôi như thế, tôi còn phóng nhanh hơn”. Thẩm Triệt trong gió hỗn loạn, lại nghĩ, nhưng với tốc độ hiện tại của xe thì cậu có muốn cũng không thể buông tay khỏi người Tần Tu được. Đây không phải là cái vòng luẩn quẩn quái ác hay sao?

“Được rồi được rồi! Anh đừng có làm liều như vậy nữa! Anh dừng lại tôi sẽ lập tức buông tay!”

“Buông tay ngay bây giờ cho tôi!” Giọng nói đầy hung tợn.

“Không thể nào! Anh dừng xe trước đã!”

“Buông! tay!”

“Được được!” Thẩm Triệt chỉ có thể nhận mệnh, thật cẩn thận thử buông tay trái ra, hai bên là dòng xe cộ cuộn cuộn, những chiếc xe lớn phóng tới tạo nên những luồng gió bạt qua giống như gió lốc. Thẩm Triệt trong bụng khóc ròng, ôi dời ơi, cái này khác gì trò xiếc đi trên dây đâu?

Vật vờ một hồi cuối cùng hai cánh tay Thẩm Triệt cũng rời khỏi thân thể Tần Tu nhưng vẫn còn túm lấy quần áo. Nếu áo cũng không cho bám thì thà anh bảo tôi trực tiếp nhảy khỏi xe chết luôn cho xong, Thẩm Triệt thâm than thở.

Chiếc xe rốt cuộc cũng giảm dần tốc độ, chậm chạp dừng lại bên cầu. Tầng đá trong bụng Thẩm Triệt lúc này mới tuột xuống. Trên cầu gió rất lớn. Một bên là gió biển mát rượi, một bên là dòng xe cộ chen chúc phả ra hơi nóng ngột ngạt. Xe vừa dừng lại là hai người đều thở hồng hộc.

Tần Tu cố dần cơn tức xuống, xoay người lại, kéo mũ bảo hiểm Thẩm Triệt đang đội xuống: “Cởi ra cho tôi.”

“Ái ái! Từ từ chút...” Thẩm Triệt chưa kịp cởi mũ bảo hiểm ra đã bị Tần Tu thô bạo giật xuống. Cả đầu đều bị anh ta kéo đến phát đau. Đúng là, sớm biết thế này đã chẳng thềm lên xe của cái tay tổ lái này...

Tần Tu chưa hết giận, một phen cầm mũ bảo hiểm lôi xuống khỏi đầu Thẩm Triệt, nhìn thấy Thẩm Triệt đau đến vò đầu rứt vai lại, mớ tóc xoăn màu nâu vàng bay loạn trước gió biển. Anh vốn định cầm mũ bảo hiểm mà ném veo một cái vào đầu tên kia nhưng bây giờ chỉ có thể giận đến không thốt ra lời. Đầu quần bấm sinh chết tiệt!

Thẩm Triệt dè dặt ngược mắt nhìn Tần Tu, vốn tưởng rằng đối phương sẽ trưng ra bộ mặt hung thần ác sát nhưng lại chỉ thấy người trước mắt môi đỏ răng trắng muốt, hai gò má ửng hồng, đúng là được mở mang tầm mắt. Đúng là có bị người ta chửi cũng có thể thỏa mãn mà nhìn nha...

“Không được phép vò tóc nữa!”

Tần Tu không báo trước mà quát to một tiếng, Thẩm Triệt vội vã bỏ tay xuống, tâm nói, đừng có bá đạo như vậy chứ? Vò tóc thôi mà cũng chọc giận anh sao? Nội tâm vừa mới bắt đầu thẩm chửi rửa thì đã thấy Tần Tu xoay người lại, rút chìa khóa, thuận tay đem mớ tóc lòa xòa trước trán vuốt hết ra sau đầu. Đây chính là ví dụ sống cho “Chỉ cho phép quan quân phóng hỏa, dân đen không được phép đốt đèn” à nha!

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Nhưng người ta cũng không tính sổ với cái tay heo của cậu thì cũng phải cảm tạ trời đất rồi. Bây giờ cậu chỉ một lòng một dạ nghĩ đến chuyện mau thoát khỏi sự lúng túng lúc này: “.....Thế xuống xe hít thở tí nhé?”

Hai người một trước một sau xuống xe. Thẩm Triệt đi đến thành cầu, thở phào một hơi đầy nhẹ nhõm. Tần Tu đứng cách cậu hai mét, gió biển vén tung mớ tóc dài đen nhánh, cơn tức giận bùng bùng ban nãy dần chìm xuống đáy lòng, nhìn có chút hờ hững nhưng lại khiến người ta mê mẩn. Thẩm Triệt phát hiện chính mình mỗi lần nhìn Tần Tu đều phải rất cố gắng mới có thể dời tầm mắt khỏi người này, nhưng lại không

biết có thể cố kìm chế trong bao lâu mà không nhìn ngắm anh ta. Tuy nhiên lần này lại có một thứ hiếm thấy khác hấp dẫn ánh mắt của cậu.

Gió biển đưa tới tiếng huyên nháo mơ hồ từ đằng xa, lúc đầu còn tưởng là tiếng sóng biển nhưng âm thanh này so với sóng biển thì ồn ào náo động hơn. Thẩm Triệt tò mò nhìn chăm chăm về hướng vọng ra âm thanh kia. Bên cạnh bờ biển vốn là một quảng trường rộng rãi và trống trải nhưng lúc này lại đông nghìn nghịt người. Thẩm Triệt bị cảnh tượng kia giữ chặt lấy tầm mắt. Không còn nghi ngờ gì nữa, trên quảng trường kia đều là người! Những người đứng ở trên cao phải mất một lúc lâu mới có thể đi qua được quảng trường trên bờ biển kia. Không biết ở đó tập trung bao nhiêu người mới có thể gây nên tình trạng này?

“Sao lại thế này?” Giọng nói trầm thấp từ tính của Tần Tu đã khôi phục lại vẻ băng sơn hiem có của mình. Đương nhiên anh cũng thấy được đám đông như một cơn sóng cứ mỗi lúc lại dồn dập đổ thêm về quảng trường.

“Là An Gia Miện,” Thẩm Triệt say mê nhìn đám đông đang đổ về phía quảng trường, “Anh ấy hôm nay đến làm người đại diện thương hiệu cho hãng trang sức Âu Sĩ.”

25. Chương 25 - Hoa Khôi Trường Ngọt Ngào

Tần Tu liếc mắt nhìn về phía cậu thanh niên tóc xoăn vẻ mặt có chút ngẩn ngơ đang bên cạnh, nhướn mi hỏi: “Cậu không phải là fan của anh ta sao. Không đến xem à?”

“Tôi không phải fan của anh ta.” Thẩm Triệt nói, nhúu mày kiên định.

Tần Tu cười nhạt: “Ngay cả bộ phim rác rưởi đầu tay của anh ta cũng cất giữ, còn biết tường tận lộ trình được thông báo hàng ngày của anh ta, không phải fan thì là cái gì?”

Thẩm Triệt không quay sang nhìn Tần Tu mà chỉ nhìn đám đông đang dồn lại đen đặc bên dưới, nét mặt có chút đăm chiêu: “À, Tần Tu này, anh có bao giờ nghĩ tới cảm giác trở nên nổi tiếng nó như thế nào không?”

Chỉ vì có thể được tận mắt nhìn thấy anh một lần, mặc kệ mặt trời chói chang, bấp chập mưa to gió lớn vẫn chờ đợi một bước cũng không chịu đi. Bị cảm nắng hay cảm mạo cũng không tiếc, thậm chí nửa đêm ngày mùa đông rét mướt vẫn chờ đợi ở ngoài sân khấu, chỉ vì có thể sớm hơn một chút, gần hơn một chút được nhìn thấy anh. Thức trắng đêm lên mạng để ngồi bầu chọn cho anh, chỉ để anh có thể giành được mấy danh hiệu không mấy giá trị như “Nam nghệ sĩ được phái nữ yêu thích nhất.” hay thậm chí là danh hiệu “Người yêu trong mộng hoàn hảo nhất.” ... Được nhiều người đứng mỗi chân trông ngóng, chờ đợi, điên cuồng truy đuổi đến cuối cùng thì cảm giác thành công đó như thế nào mà hấp dẫn vô số người trẻ tuổi đi vào Canh Ảnh, hướng về Tinh Bang, Quan Triều, MEG, tham gia đủ loại đủ kiểu các cuộc tuyển chọn nhan sắc, chỉ tâm tâm niệm niệm tương lai sẽ trở thành một ngôi sao được trăm ngàn người hâm mộ?

Tần Tu khoanh tay hừ lạnh một tiếng: “Nổi tiếng rồi sẽ biết.”

Thẩm Triệt nhìn về phía Tần Tu. Hai người họ đều đang ngóng ra biển người như sóng triều ập tới quảng trường nhưng biểu cảm lại hoàn toàn khác nhau. Cậu thì vừa nhỏ bé lại đầy ao ước, còn Tần Tu lại rất bình thản quan sát, giống như một con chim cất kiêu ngạo. Mặc dù chỉ là con chim nhỏ xinh yếu ớt trước mặt chim ưng oai phong hùng mạnh, nhưng không hề sợ sệt, bởi vì chim cất là thợ săn nhanh nhất trên bầu trời. Anh biết chính mình sớm muộn gì cũng có thể đuổi theo con chim ưng kia.

“Vậy anh cố lên nha,” Thẩm Triệt cười cười, “An Gia Miện hai mươi lăm tuổi đã đạt danh hiệu ảnh đế, anh còn có năm năm nữa.”

“Cậu cảm thấy tôi không làm được?” Tần Tu nghiêng đầu đánh giá cậu, nói có vẻ mất hứng.

“Ha ha, không dám.” Thẩm Triệt cười pha trò, trong lòng thực ra rất muốn hỏi, anh rõ ràng đã có cơ hội kí hợp đồng với Tinh Bang, vì sao lại không nắm lấy?

Tần Tu đặt hai tay lên thành cầu, hơi cúi lưng nhìn về phía quảng trường đông nghìn nghịt người phía xa xa: “Cậu đoán xem ở đó có bao nhiêu người?”

Thẩm Triệt nhún vai: “Chẳng biết nữa, ba - bốn ngàn? Hay bốn – năm ngàn người?”

Tần Tu đứng thẳng lưng dậy: “Coi như anh ta có năm ngàn đi. Được rồi, vậy tôi sẽ khiến số người vượt gấp đôi con số này.”

Thẩm Triệt nghen họng trôn trối nhìn Tần Tu. Khi anh ta nói: “Được rồi, vậy tôi sẽ khiến số người vượt gấp đôi con số này”, băng quơ nhẹ nhàng tựa như ghi sổ cho mình vậy. Cảm giác không thể không ngưỡng mộ này lần thứ hai lại ủa tới, Thẩm Triệt yên lặng chăm chú nhìn nửa mặt nghiêng nghiêng của Tần Tu. Gương mặt xinh đẹp này khiến cho đám người nhiều chuyện trong Canh Ảnh dùng từ “hoa khôi trường” để trêu chọc lại khiến cho cậu lần đầu tiên trong đời hiểu được thế nào là “Yến tước an tri hồng học chi chí(1)”. Chim cất là thợ săn nhanh nhất trên bầu trời, cậu suy t chút nữa đã quên đây là thợ săn duy nhất có thể săn lại chim ưng. Cậu sao lại đi chờ mong con chim cất này đuổi theo con chim ưng kia chứ.

(Yến tước an tri hồng học chi chí: ý là chim sẻ (yến tước) thì sao hiểu được chí lớn của hồng hạc)

Cậu cũng muốn đuổi theo con chim ưng kia. Những đêm khuya một mình ngồi xem phim của An Gia Miện cậu thực sự có những ý nghĩ như vậy. Lúc ở khoa diễn xuất, cảm giác mới mẻ khi được vào một vai thuyết minh cũng khiến cậu sục sôi ý chí chiến đấu. Nhưng khi thấy dòng người đổ tới nơi này đông như vậy, tất cả đều vì An Gia Miện mà điên cuồng, giữ vững được bình tĩnh quả thực rất khó khăn. An Gia Miện luôn là tiêu điểm giữa một đám đông người. Thẩm Triệt thực ra trong lòng cũng hiểu nếu đem so sánh với An Gia Miện thì mình đúng là quá mức tầm thường. Nhưng Tần Tu thì không như vậy. Anh ta cũng là vật phát sáng, so với ánh sáng ôn hòa của An Gia Miện thì còn thu hút ánh mắt người khác hơn. Cậu thậm chí cảm thấy rằng, nếu Tần Tu muốn ngàn vạn người bấp chấp trời nắng chói chang hay mưa to xối xả để ngắm nhìn thì anh ta chỉ cần cười một cái là có thể...

“Có thể làm được không?” Nghe thấy tiếng thì thẩm của chính mình, trong ***g ngực lại có chút mất bình tĩnh mà nhịp tim lại dồn dập. Một người là Tần Tu đang đứng cạnh, một người là An Gia Miện ở tít xa, bất kể là ai nhìn vào chắc chắn cũng sẽ cười nhạt rằng, với địa vị của Tần Tu hiện tại, ngay cả một chút tư cách khiêu chiến với An Gia Miện cũng không có.

“Cái tên fan cuồng này còn cố gắng bảo vệ thần tượng nữa đấy.” Tần Tu bỗng nhiên quay về phía Thẩm Triệt, khiêu khích cười: “Tôi nghe liền càng muốn tiêu diệt anh ta tới mãnh-giáp-không-còn.”

Ánh chiều tà nhuộm hồng nét cười vừa lướt qua, mang theo ngạo khí không chịu thua kém nhưng cũng đặc sệt tính trẻ con. Thẩm Triệt chỉ cảm thấy ***g ngực chấn động, trái tim đập điên cuồng mà không hiểu lí do. Tuy rằng đây chỉ là một nụ cười khiêu khích nhưng đây là lần đầu tiên Tần Tu cười với cậu. Nụ cười cmn đầu tiên à nha!

Băng sơn mỹ nhân vừa dứt lời liền bước đi, hướng về phía chiếc mô tô đang đỗ ở ven đường, bộ dáng tiêu sái, không gì có thể lưu luyến. Thẩm Triệt không tin nổi tự nhéo má một cái, đúng là mơ rồi, nếu không Tần Tu làm sao lại có thể tự nhiên cho cậu một viên kẹo đường như thế chứ? Cái này giống như việc bạn cho là cả tổ kịch ai cũng phải tự chuẩn bị bữa trưa cho mình, nhưng lại phát hiện trong tay đang ôm một hộp sôcôla Ferrero(3) màu vàng chói lọi, phải nói là mừng đến phát điên luôn ý chứ!

“Thẩm Triệt!”

Nháy mắt đã lại nghe thấy giọng nói bức bối của Tần Tu. Thẩm Triệt hồi phục tinh thần, lại thấy Tần Tu rất không kiên nhẫn ném cái nón bảo hiểm vào trong lòng cậu.

“Nhấn mặt gì vậy? Nhìn ghê tởm thế cơ à?”

Hãy vào online.com để đọc truyện nhanh hơn!

Tần Tu vẻ mặt chán ghét khiến Thẩm Triệt cũng đỏ mặt hời hợt đầy đầu. Cái động tác ngu ngốc như vậy tất nhiên là rất ghê tởm rồi, mau mau chóng chóng đội mũ bảo hiểm vào không dám cãi nửa lời.

Ngồi ở sau lưng Tần Tu, Thẩm Triệt không muốn bỏ qua cơ hội mà vất vả lắm quan hệ hai người mới hòa thuận lên được một xíu thế này, thế là bèn đào bới trong đầu tìm đề tài nói chuyện: “Chẳng lẽ anh không

từng hâm mộ ai sao? Ảnh đế, ảnh hậu hay gì gì đó chẳng hạn?”

“Không có.” Tần Tu lãnh đạm nhún vai, “Tại sao phải hâm mộ? Hâm mộ một người thì sẽ chỉ biết bắt chước người đó, ngược lại, chỉ mãi mãi sống dưới cái bóng của người đó thôi.” Nói xong liền liếc mắt nhìn người đang ngồi phía sau qua gương chiếu hậu, “Giống như cái động tác lật cổ tay đem mũ bảo hiểm đội lên đầu kia của cậu, vừa nhìn là biết học của An Gia Miện.”

Thẩm Triệt lấp bắp kinh ngạc, hoàn toàn không nhận thức được mình lại theo bản năng bắt chước cái động tác kia của An Gia Miện. Mà lời nói kia của Tần Tu mới là điểm chính yếu. Cậu thực sự bắt chước An Gia Miện quá nhiều sao? Hoảng hốt khi lại nghe thấy giọng nói đầy chế nhạo của Tần Tu:

“Không phải nhăn mặt kia cũng là học từ thần tượng đấy chứ?”

Thẩm Triệt im lặng nhìn bóng Tần Tu phản chiếu qua chiếc gương xe, gần như không thể tin được vào mắt của mình, thế mà lại cười!

Cái cảm giác giống như nhảy bungee(4) xuống địa ngục rồi bật trở lại thiên đường này, đúng là ghê tởm quá đi!

“Tôi mời anh ăn cơm nhé!” Giây tiếp theo, Thẩm Triệt nói ra câu này mà không hề suy nghĩ, lời thốt ra rồi mới nhận ra lời mời đầy kích động kia rõ ràng là rất khả nghi: “Hợ, coi như là đáp lễ, cảm ơn anh đã chờ tôi, haha.”

Tần Tu hừ lạnh một tiếng, lập tức nhìn ra ý đồ muốn tiến một bước phát triển mối quan hệ này, sao có thể lộ liễu đến vậy chứ, đang định đáp trả một câu: “Ăn ở mấy cái máng lợn ấy rồi về mua thuốc à?”, nhưng nhìn thấy cặp mắt chờ mong lấp lánh phản chiếu trong gương chiếu hậu thì lời nói ra khỏi miệng lại biến thành: “Mời tôi ăn gì?”

Thẩm Triệt phần chần hấn lên, ngồi thẳng lưng lại: “Nhớ có lần tôi với anh rằng phía sau tòa nhà Đan Mĩ có một phố ăn vặt không. Ở đó có một nhà hàng bán cơm rang siêu ngon luôn! Cá là anh sẽ thích!”

Tần Tu lưỡng lự giật giật khóe miệng. Đúng là con cún lông xù, cái bộ dạng dương quang xán lạn đến đường này, chỉ cười với cậu một cái mà có thể vui sướng đến mức này sao? Cái tên không có khí phách này, đổi lại nếu là thần tượng cười với cậu một cái, chắc cậu lên cơn đau tim luôn ấy nhỉ ... Nghĩ đến đây Tần Tu chột nhứ mày, cái cảm giác khó chịu không sao hiểu nổi này là sao vậy?

“Này, Thẩm Triệt,” Tần Tu quay đầu lại không chút tế nhị nào hỏi, “Cậu muốn mời tôi ăn cơm, hay là muốn nhìn thấy thần tượng. Còn rề rà là không trông thấy anh ta nữa đâu đấy.”

“Đương nhiên là mời anh đi ăn cơm rồi! Đi thôi!”

Hoa khôi trường hài lòng khi nghe thấy câu nói đầy cảm động kia, khóe miệng bí mật nhếch lên một cái, hừ, thế còn nghe được.

26. Chương 26 - Chứng Vọng Tưởng Là Bệnh Thường Thấy Ở Diễn Viên

Chờ tới khi đi tới nhà hàng mà Thẩm Triệt cực lực đề cử ở phố ăn vặt kia, Tần Tu mới trợn tròn cả mắt. Nhà hàng cái kiểu gì thế này? Căn nhà rách nát, mặt tiền thì bé bằng bàn tay, bàn ghế kê ra cả vỉa hè. Mở cửa ra thì thấy chỗ nào cũng là bàn ghế nhựa, nồi niêu và thùng đựng nước đều để cả bên ngoài cửa hàng, một con chó bẩn thỉu cứ chạy loăng quăng dưới chân thực khách. Nơi này so với mấy quán vỉa hè thì chỉ hơn có mỗi cái trần thôi.

Thẩm Triệt phần khởi tập tễnh đi vào, còn quay đầu lại gọi Tần Tu: “Ê, mau vào đi!”

Biết ngay là không ra gì. Tần Tu sắc mặt không đổi bước vào quán. Thân hình người mẫu một mét tám lăm lập tức khiến thực khách đều ngẩng đầu lên chiêm ngưỡng. Trong quán cơm rang tức thời bày ra cảnh tượng một con hạc trắng đứng giữa đám chim sẻ rất vui vẻ thuận hòa....

Thẩm Triệt gọi một phần cơm rang thập cẩm rau sau đó ân cần hỏi Tần Tu ngồi đối diện. Đối phương chỉ lạnh nhạt liếc nhìn: “Một phần giống của cậu.”

Thẩm Triệt dù có hơi chậm hiểu nhưng cũng thấy Tần Tu đang mất hứng, cân nhắc một chút rồi tự cho rằng đã tìm ra nguyên nhân: “Anh không thích tới những quán ăn nhỏ như này sao?”

Tần Tu rút ra một đôi đũa, trầm nghĩ, loại quán bình dân này tôi cũng không phải chưa từng bước vào, thực ra cũng không phải thích hay không thích. Chỉ là tôi khinh thường loại như cậu, muốn nịnh bợ người ta còn tiếc chút tiền bỏ ra diễn kịch: “Cậu không phải cũng mời bạn gái tới quán này ăn cơm đó chứ?”

Thẩm Triệt ngượng ngùng cười, gãi gãi hai má: “Cái đấy thôi quên đi. Nữ sinh bây giờ thực dụng lắm. Kiểu gì cũng phải mời tới mấy chỗ như kiểu như Pizza Hut hay Starbuck cơ.”

Tần Tu “cách” một tiếng đập đôi đũa xuống mặt bàn.

Thẩm Triệt bị dọa nhảy dựng lên. mà không riêng gì cậu, sợi mì trong miệng ông chú bàn bên cạnh cũng “xoẹt” một cái rớt xuống đất.

Hai phần cơm rang thập cẩm được bê lên. Bà cụ bê cơm híp mắt quan sát, đôi mắt phải dán vào rất gần mới có thể run rẩy đặt hai suất cơm hạ cánh an toàn xuống chiếc bàn bên cạnh. Tần Tu thấy bà lão này rất có nguy cơ dùng mặt để lau bàn rất cao vậy nên vội giúp đỡ mang hai phần cơm mang sang bàn của mình.

“Triệt bà bà, là con nè!” Thẩm Triệt bước tới trước mặt bà cụ, nói to hơn một chút.

Bà cụ yếu ớt nhìn lên, vươn cổ dí sát vào mặt cậu con trai kia, lúc này mới “à à” mấy tiếng rồi cười rộ lên: “Tiểu Triệt đây à!” Sau đó lại rất tự nhiên quay sang nhìn Tần Tu đang ngồi đối diện. Bạn học Tần với tư cách một mỹ nhân, tuy cũng đã quen với những ánh mắt tầm thường luôn quanh quẩn trên người mình nhưng đây cũng là lần đầu tiên bị người ta nhìn gần sát đến vậy. Tuy rằng đối phương là một bà cụ mắt mũi đã kèm nhèm nhưng cả người anh vẫn mất tự nhiên, cái cổ cứng ngắc ngả về phía sau.

Cụ bà đánh giá Tần Tu một cách tỉ mỉ, xong lại chuyển hướng qua Thẩm Triệt, móm mém cười nói: “Bạn gái rất ngoan nha. Tiểu Triệt thật có phúc quá ~”

Tần Tu đen mặt, vóc người một mét tám lăm của anh rốt cuộc có điểm nào giống con gái cơ chứ?!

Thẩm Triệt vội vàng giải thích: “Bà bà, cậu ấy là bạn học của cháu, không phải bạn gái!”

“À,” Bà cụ ngễnh ngãng nghe thế thì gật gật đầu, “Còn chưa phải bạn gái hả?” Rồi sau đó lại quay sang Tần Tu, “Thằng nhỏ Tiểu Triệt này rất ngoan ngoan. Cháu gái đừng chọn tới chọn lui làm gì, sớm quyết định với thằng bé này đi!” nói xong liền cầm khay bê thức ăn, vui vẻ khom lưng đi vào trong.

Bạn gái?! Cháu gái?! Tần Tu “rắc” một tiếng bẻ gãy đôi chiếc đũa.

Thẩm Triệt nuốt khan: “Triệt bà bà mắt rất kém, đại khái chỉ trông thấy mặt của anh, nên...”

“Cái gì mà chỉ trông thấy mặt của tôi? Mặt của tôi nhìn rất giống phụ nữ sao? Thế sao bà cụ lại không nhìn cậu thành một con Vượng Tài nhỉ!”

“Gâu! Gâu!”

Chỗ nào mà có tiếng chó sủa vậy?! Tần Tu cứ tưởng mình bị rối loạn tâm thần, vừa cúi đầu xuống thì thấy là con chó xấu xí, gầy nhẳng đang lượn lờ dưới chân thực khách kia. Hóa ra tên nó là Vượng Tài?

“Anh đương nhiên không giống phụ nữ rồi!” Thẩm Triệt vội vàng dẹp bay băn khoăn của hoa khôi trường nhưng trong lòng thì vui sướng chữi thăm, cái kiểu của anh khoa học người ta gọi là người lưỡng tính đấy, chính người mình là cái dạng này còn có thể trách ai nữa cơ chứ ... “Bớt nóng. Ăn cơm, ăn cơm thôi!” nói xong thì vội vã nhét một thìa cơm to vào miệng.

Tần Tu thấy mùi thơm bắt đầu dậy lên từ đĩa cơm của Thẩm Triệt, bỗng nhiên thấy nghi ngờ, nhướn mắt: “Thẩm Triệt, là cậu cố ý.”

Thẩm Triệt miệng ngậm đầy cơm, ngẩng đầu “Hử” một tiếng

Tần Tu khoanh hai tay lại, cười lạnh nhìn Thẩm Triệt: “Cố ý dẫn tôi tới quán ăn này, nghe thấy bà cụ kia hiểu lầm tôi là bạn gái, trong lòng cậu có phải rất sung sướng đúng không?”

Thẩm Triệt miệng đầy cơm cũng quên cả nuốt, vẻ mặt thiết tình khâm phục nhìn Tần Tu. Thật không ngờ trí tưởng tượng của người này lại phong phú đến như vậy. Tôi còn chưa nhận ra mình biến thái tới cái mức đó đâu.

Tần Tu thấy vẻ mặt như bị nói trúng tim đen của đối phương, tâm tình tự nhiên lại tốt hẳn lên, thế là rộng lượng cầm thìa cơm lên, khinh khỉnh nói: “Cậu cố mà dốc sức YY trong lòng đi, tôi là bạn trai hay bạn gái gì gì đó cũng thế cả, tôi yêu cậu đến chết đi sống lại hay gì gì đó,” Cặp lông mi cong vút xinh đẹp nhìn thẳng vào người ngồi trước mặt, khẽ nhướn một cái: “Vọng tưởng cuồng”

Thẩm Triệt phần giận đỏ bừng cả mặt, lẩm bẩm một tiếng: “Anh đang tự nói mình thì có, đồ vọng tưởng cuồng...”

“Cậu nói cái gì?”

“.....Không có gì.” Thẩm Triệt hận không thể dùng thìa tự đâm chết chính mình. Tại sao mà chỉ nhìn thấy gương mặt Tần Tu là mình lại biến thành cái dạng này vậy?!

Tần Tu cúi đầu xúc một thìa cơm, đang định đưa lên miệng thì đột nhiên khựng lại, trừng mắt nhìn miếng rau đang tỏa hương thơm nức mũi trong cái thìa.

“Làm sao vậy?” Thẩm Triệt thấy Tần Tu xúc một thìa lên rồi mà không ăn, mới ngẩng mặt hỏi.

Tần Tu nhìn chằm chằm đĩa cơm rang, dùng thìa đảo lên đảo xuống, vẻ mặt lộ ra vẻ chán ghét, cuối cùng đành chịu bỏ lại đĩa cơm: “Trong này có rau cần. Tôi không ăn.”

Thẩm Triệt bị điệu bộ này làm cho phát ghen. Đến thế cơ à? Không ăn cái này? Thế là đành phải nhận mệnh rút ra một đôi đũa sạch khác: “Thực ra rau cần ăn rất ngon mà ... Anh không ăn rau cần thì tôi sẽ giúp anh nhặt ra.”

Tần Tu rất dứt khoát đem cái đĩa đẩy về phía trước, sau đó mắt nhìn Thẩm Triệt nhặt từng cọng, từng cọng rau cần một ra, cho vào đĩa của mình. Vừa nhặt, còn lẩm nhẩm nói: “Ai cũng từng thế mà. Tôi ngày xưa cũng không ăn cái này, nhưng sau này lớn rồi lại thấy rau cần ăn rất ngon, Anh đừng thấy anh bây giờ ăn không quen, không chừng đến ngày nào đó lại cảm thấy thích nó đấy...”

Một con Vương Tài lông vàng đang rất chăm chú nhặt rau cần, đầu cúi vào cái đĩa trước mặt, thực sự nhìn rất buồn cười. Tần Tu nén cười, ra vẻ nghiêm túc nói: “Cậu nói cái gì? Cậu đang ám chỉ rằng tôi sẽ có ngày thích cậu đúng không? Thảm rau cần?”

Thẩm Triệt không nói gì, trong lòng đoán xem câu nói tiếp theo của Tần Tu sẽ là gì: Là ‘Đúng là mộng tưởng hão huyền’ hay là ‘Ngày đó vĩnh viễn sẽ không tới đâu’ nhỉ?

Tần Tu: “Ngày đó vĩnh viễn sẽ không tới đâu.”

Thẩm Triệt không biết nên khóc hay cười, đem đĩa cơm đã nhặt hết rau cần giao lại cho Tần Tu: “Mau ăn đi kéo nguội.”

Thế mà không mất tinh thần hay chán nản à? Tần Tu nhìn Thẩm Triệt, lại cúi đầu xem lại đĩa cơm rang, chọc chọc vài cái, vẫn xoi mói đến khi thấy đã hết sạch rồi mới yên tâm ăn.

Thẩm Triệt liếc nhìn Tần Tu đang cúi đầu xúc một thìa cơm nhỏ chậm rãi bỏ vào miệng, vừa nhìn là ánh mắt lại liêu mạng dán lấy làn môi đỏ sẫm khẽ nhếch lên của đối phương, trong đầu lập tức tái hiện lại hình ảnh buổi tối hôm đó Tần Tu ngậm ngón tay mình vào miệng mà chăm chú mút, lông tóc khắp người đều phấn chấn mà dựng thẳng cả lên, cậu vội vàng cúi đầu, bụng dạ nhộn nhạo.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Trong lúc ăn hai người đều không nói gì, Thẩm Triệt nhớ tới chuyện nghiêm túc của Ưng Tuấn, bèn ho khan một tiếng lấy giọng: “Chuyện này, Tần Tu ...”

27. Chương 27 - Quy Tắc Hẹn Hò Thứ Nhất

“A.” Bỗng sơn mỹ nhân bỗng nhiên nhú mày, đem đĩa đẩy lại, “Chỗ này vẫn còn.”

Thẩm Triệt nhìn thấy Tần Tu đảo lên được mấy cọng rau cần lọt lưới trong đĩa cơm, đành phải gấp sang đĩa mình. Trong lòng không nhịn được lại chia ngón giữa. Còn nói mình không giống nữ sinh, tôi thấy anh so với mấy cô gái còn mỏng manh, còn khó chiều hơn nhiều. Tính tình thì xấu, miệng thì độc địa, cô gái nào chọn anh làm bạn trai thì xui xẻo cả tám đời rồi...

Động tác tay bỗng ngừng lại, Thẩm Triệt đột nhiên nghĩ đến chuyện Tần Tu hôm nay cười với mình tới hai lần. Nói không chừng, nếu gặp được đối tượng mình thực sự yêu, Tần Tu cũng sẽ trở nên rất ôn nhu. Bỗng sơn mỹ nhân mà trở nên ôn nhu thì sẽ như thế nào nhỉ? Chắc sẽ giống như con chim nhỏ được quay về tổ vậy, cong miệng cười đến tan chảy cả lòng người ư?

“Cậu vừa định nói với tôi gì vậy?”

Câu hỏi của Tần Tu kéo Thẩm Triệt trở lại hiện thực. Là ảo giác ư? Tại sao lại cảm thấy trong giọng nói của Tần Tu mang theo tiếng cười nhỉ. Thẩm Triệt vừa ngẩng đầu. Ha ha, đúng là ảo giác, không phải vẫn là một núi băng đang ngồi trước mặt đây sao: “À, sáng nay tôi thấy anh và thầy Ưng Tuấn ở lầu Dật Phu...”

Tần Tu dừng lại, ngẩng đầu như định nói gì lại thôi, sau đó liếc Thẩm Triệt một cái: “Ồ ha. Thì làm sao?”

Thẩm Triệt cau mày, nghĩ phải nói gì thêm mắm dặm muối vào để không có vẻ quá đường đột mới được: “Anh và thầy Ưng Tuấn quan hệ có vẻ rất tốt.”

Tần Tu vừa nghe thì hiểu ra ý tại ngôn ngoại, cười lạnh một tiếng, nhếch khóe miệng, dứt khoát buông thìa cơm, chống cằm nhìn người đối diện: “Cậu rất cuộc muốn nói gì?”

“Ưng Tuấn, người đó...” Thẩm Triệt gãi gãi má, mất nửa ngày mới nói ra được mấy lời mới nghĩ trong đầu ban nãy: “Hắn ta không có làm chuyện gì kì quái với anh chứ?”

Tần Tu chậm rãi nhướn mi: “Thẩm Triệt, cậu bây giờ đứng ở lập trường nào mà hỏi tôi chuyện này?”

“Đương nhiên là với lập trường của bạn học.” Thẩm Triệt ngẩng đầu, vẻ mặt yêu nước thương dân. “Tôi nghe một người bạn nói rằng Ưng Tuấn hình như là đồng tính luyến ái, hơn nữa sinh hoạt cá nhân rất bừa bãi, còn thường xuyên... Thường xuyên dụ dỗ những nam sinh xinh đẹp. Anh cùng hắn gần gũi như vậy, tôi sợ sớm muộn gì anh cũng bị hại!”

“Thật không? Tôi thấy con người Ưng Tuấn trái lại, rất đứng đắn. Tôi cả đời này nếu có phải chịu thiệt thì cũng chỉ do mình cậu.” Hơn nữa không chỉ là làm không tốt mà còn là thiệt thòi lớn! Tần Tu lãnh khốc cầm lấy thìa cơm, lại nhớ ra điều gì bèn ngẩng đầu lên, miệng cảnh cáo: “Còn nữa, cậu trong lòng muốn tưởng tượng gì về tôi, đem tôi biến thành bạn trai, bạn gái hay gì đó của cậu tôi cũng không quản được, nhưng đừng có một lần nữa thử can thiệp vào các mối quan hệ của tôi, trừ phi cậu có khả năng đem tôi cột lại trên người cậu.”

Thẩm Triệt thấy lời khuyên nhủ của mình, đối phương chẳng những không nghe vào tai mà còn khơi dậy tâm lí phản nghịch, thế là cuống cuống nói: “Không phải là tôi muốn can thiệp vào các mối quan hệ của anh, mà là Ưng Tuấn, người này thực sự có vấn đề!”

Tần Tu bỗng nhiên nghiêm nét mặt: “Đừng nói nữa.”

“Nhưng Ưng Tuấn, hắn...”

“Tôi bảo đừng nói nữa!” Tần Tu ngồi thẳng cả người dậy, trán nổi gân xanh, “Bên dưới có con mèo.”

Cái biệt tài đối chủ đề cái rụp thế này, Thẩm Triệt không sao mà theo kịp, mà đối lại là ai thì cũng chẳng theo kịp luôn.

“Mèo gì?” Cậu cúi đầu ngó xuống gầm bàn liền trông thấy một con mèo lông màu trà sữa đang kêu meo meo cọ lưng vào chân Tần Tu, “À, đây là Mỹ Nhân, quán này nuôi để bắt chuột ấy mà.” Nhưng dưới chân

bọn họ có con mèo thì có liên quan gì đến chuyện đang nói đâu? Mèo cũng đâu có nghe hiểu tiếng người được...

Cả người Tần Tu lập tức căng cứng, đang cố sức chớp chớp mắt như muốn trấn tĩnh lại, rồi sau đó nén giọng nói từ cổ họng nói: “Tôi trước đây từng bị mèo cào ...”

Thẩm Triệt tưởng rằng đối phương sắp bắt đầu kể lại chuyện khổ đại cừu thâm ngày còn bé của mình liền trưng ra vẻ mặt “sau đó thì sao”

Tần Tu bực mình nhưng lại không dám nhúc nhích, trợn mắt nhìn cậu nhóc tóc xoắn đang “Ngồi trên sườn núi cao cao(1)” cắn răng nói: “Giúp tôi bắt nó ra!”

(Đây là một câu trong một ca khúc thiếu nhi phổ biến ở Trung Quốc tên là “Nghe mẹ kể chuyện ngày xưa”)

Thẩm Triệt lúc này mới lấy lại tinh thần, nhìn thấy Tần Tu khổ sở cau mày mắt dán vào cái bóng đang lượn lờ ở bàn bên cạnh, té ra là ... sợ mèo à? Anh nói anh sợ chó còn chưa tính, đến con mèo đáng yêu như vậy có gì mà phải sợ chứ? Nhưng lại nhớ đến thể chất cực độ miễn cảm với cồn, cực độ miễn cảm với rau cần của Tần Tu, thêm một cái cực độ miễn cảm với mèo nữa thôi, thật đúng là ba thói quen kì quặc.

Tần Tu đang ngồi đối diện đột nhiên lùi cả người cả ghế ra phía sau, khẩn trương quát to: “Nhanh lên! Nó muốn leo lên người tôi đây này!”

Mấy vị khách đang ngồi ăn trong quán đều ngó ra nhìn, được mở rộng tầm mắt xem một màn mỹ nhân trấn Mỹ Nhân, tự nhiên ăn ngon miệng hơn hẳn.

Thẩm Triệt nhúc cả đầu, lại phải khom người xuống bắt con mèo: “Mỹ Nhân, Mỹ Nhân, mau tới đây!”

Mỹ Nhân đang định cào ống quần Tần Tu, thấy Thẩm Triệt cúi xuống liền uốn éo thân mình, chui ra phía sau chân Tần Tu. Thẩm Triệt đành phải chui hẳn xuống gầm bàn, vươn tay ra tính tóm lấy con mèo, nào ngờ Mỹ Nhân kêu “mi~eo” một tiếng, bám vào chân Tần Tu nhảy tót lên đầu gối anh.

Không cần nhìn mặt Tần Tu, Thẩm Triệt cũng biết, Tần mỹ nhân giờ phút này cả người đã hóa đá, một cử động nhỏ cũng không dám. Thẩm Triệt nôn nóng, hướng về phía con mèo con đang ôm lấy đùi Tần Tu xùy xùy nói: “Mỹ Nhân ngoan, lại bên này với anh nào ~” Sau đó đợi đúng thời cơ mạnh mẽ nhào tới.

“Mieo~” Mỹ Nhân từ trên đùi Tần Tu khéo léo nhảy xuống, vì thế bạn học Thẩm bổ nhào một phát không vô được tiểu mỹ nhân mà lại vô trúng vào đại mỹ nhân.

Vừa lúc có hai cô nữ sinh vừa ở cửa quán bước vào, nhìn thấy cảnh này mà chấn động. Đập vào mắt là cảnh tượng bên dưới bàn ăn, một nam thanh niên đáng khinh đang thỏa mãn vùi đầu vào giữa hai chân mỹ nam đẹp như hoa theo kiểu ORZ(2). Đúng lúc Tần Tu bị đầu Thẩm Triệt đụng phải ngã ngã ra sau, phải vội vã đề mếp bàn xuống, ổn định lại ghế.

Hãy vào online.com để đọc truyện nhanh hơn!

Hai nữ sinh: sao có thể kịch liệt như vậy a

Thẩm Triệt không hiểu chuyện gì, chặt vật chui ra khỏi gầm bàn, vừa xoa xoa cái trán vừa đập phải đầu gối của Tần Tu, gương mặt rất ngây thơ hỏi: “Anh có sao không?”

Tần Tu quay đầu lại thấy con mèo đã chạy đâu mất, biểu tình cứng ngắc trên mặt cũng dần khôi phục lại vẻ băng sơn lúc trước, im lặng cúi đầu ăn cơm.

“Anh sao lại sợ mèo nhỉ. Mèo rất đáng yêu mà.” Thẩm Triệt ân cần bắt chuyện.

“Đó là cậu chưa nhìn thấy bộ dáng khi chúng nó nổi điên lên.” Tần Tu lạnh nhạt nói, băng sơn không chê vào đâu được.

Thẩm Triệt tâm nói diêm này thì tôi đồng cảm sâu sắc. Khi ngủ hoặc khi không nói cái gì thì đáng yêu hơn bất kì ai, nhưng khi nổi điên lên thì còn khủng khiếp hơn cả quỷ. Lại nói tiếp, bị Mỹ Nhân làm phân tâm như vậy tí nữa thì quên mất chủ đề chính, cậu bối bối đĩa cơm, vẫn thấy lo lắng: “Tần Tu, tôi chân thành khuyên anh, tốt nhất nên cẩn thận với Ông Tuấn thì hơn.”

Tần Tu vừa mới trải qua cơn kinh hoàng với mèo, lúc này còn chưa điều chỉnh lại được tâm trạng, vậy là cố nén cơn tức giận quăng cái thìa cơm xuống: “Cậu chân thành khuyên tôi, tôi cũng phải nói thẳng. Thứ nhất, đời sống riêng tư của người khác tôi không có hứng thú quan tâm cũng không có tư cách đánh giá, nhưng trong mắt tôi, Ông Tuấn là một thầy giáo không tệ. Dưới tình huống như vậy, tôi chỉ có thể lựa chọn tin tưởng vào hai mắt mình mà không phải miệng kẻ khác. Thứ hai, cho dù Ông Tuấn thực sự có tâm địa âm mưu, tôi thấy cũng chẳng việc sao, bởi vì tôi không tin một người thấp hơn tôi năm sáu cm, tầm vóc thể lực cũng chưa chắc mạnh hơn tôi có thể làm gì được tôi. Thứ ba,...” Nói tới đây, liền nghiêm túc một cách kì lạ nhìn Thẩm Triệt, “Nếu cậu thực sự thích một người, tối thiểu cũng nên dùng phương pháp nghiêm túc mà cư xử với người đó. Mấy mảnh khoe bịp bợm, trên chộc này tôi tuyệt đối không thích chút nào cả.”

Thẩm Triệt bị giáo huấn nhưng hoàn toàn không có nổi cáu, mặc dù vẫn thấy lo lắng, bởi vì rất rõ ràng là Tần Tu căn bản không tin lời cậu nói. Nói thêm nữa chỉ thêm phản tác dụng thôi. Tần Tu vốn có sẵn ác cảm với cậu, thế là cậu đành lựa chọn cách khép miệng lại. Thế nhưng trong lòng vẫn thấy oan ức muốn chết, rõ ràng là thành ý thật lòng lo lắng cho người ta, vậy mà đối phương lại còn nghĩ cậu đang giở trò bịp. Nhân phẩm của cậu từ khi nào lại trở nên kém cỏi đến mức độ này?

28. Chương 28 - Muốn Thành Công Thì Phải Chịu Cực Khó

Bữa cơm chiều ăn thật chẳng thấy ngon, vén màn đi ra khỏi quán thì màn đêm đã buông xuống, Thẩm Triệt nặng nề tâm sự đi phía trước, sau đó lại nghe thấy tiếng Tần Tu ở sau lưng gọi cậu.

“Trên mặt cậu còn dính một hạt cơm.” Bằng sơn mỹ nhân lướt mắt qua khóe miệng cậu, ánh mắt lập tức thay đổi, lộ ra vẻ không đành lòng.

Thẩm Triệt hết mức, xung quanh lại không có cái cửa kính nào, chỉ có thể lau miệng lung tung bằng cảm giác, nghi bụng chắc là sạch rồi đấy.

Tần Tu đem mắt dời đi, lúc nhìn lướt qua lại nhíu mày: “Lau kiểu gì vậy? Vẫn còn kia kìa.”

Thẩm Triệt sờ sờ cằm: “Chỗ này à?”

“Sang phải một chút.”

“Bên này à?”

“Xuống dưới một chút ... lên trên một chút...” Nhắc đi nhắc lại đã bắt đầu mất kiên nhẫn, “...Vẫn chưa lau tới! Ngu ngốc!”

Vừa dứt lời thì thấy cái bóng ngược sáng của Tần Tu đột nhiên tiến sát lại, Thẩm Triệt lập tức cảm thấy cằm mình bị mấy ngón tay thon dài nâng lên, ngón tay cái mạnh mẽ ấn áp miết một cái trên khóe miệng của cậu.

Cái miết vô cùng thân mật kia vừa qua đi, hai người đều đờ cả người. Thẩm Triệt trong đầu giống như có cơn lũ quét qua, bên trong cứ ào ào cuộn lên, chẳng còn nghe thấy gì nữa.

“Thẩm! Triệt!”

Có lẽ là chỉ cần có giọng nói nổi giận đùng đùng của Tần Tu là đủ để chặn đứng cơn đại hồng thủy đang cuộn lên trong đầu bạn học Thẩm. Thẩm Triệt giương mắt giặt mình nhìn Tần Tu đang đứng thờ hờ hển dưới ánh đèn đường.

“Cậu cố ý đúng không?! Ăn cơm xong còn không quên để lại một hạt trên mặt, lớn đầu như vậy mà một hạt cơm cứ lau phải lau trái mãi không xong, chính là đợi tôi lau giúp cậu đúng không! Thích thế lắm hả?!” Nói xong còn ra sức lau lau ngón tay lên quần. Đáng ghét! Rõ ràng là tâm địa hết sức giả hoạt bên trong, nhưng hết lần này tới lần khác bày ra cái vẻ mặt dương quang vô tội, thực sự là khiến cho người ta không

thể nào phòng bị! Anh cắn răng, “Lần sau còn muốn làm gì? Có phải trên răng lại dính một mảnh rau, sau đó còn mong đợi tôi dùng lưỡi”

Lời nói đến đây đột nhiên ngừng bật, cả hai nhất thời đều đỏ chín cả mặt.

Thẩm Triệt đờ người nhìn sắc mặt lúc trắng lúc đỏ của Tần Tu, hoàn toàn không thể nào thu lại ánh mắt. Buổi tối hôm đó, người này vươn đầu lưỡi từng tắc từng tắc quét qua xương quai xanh của mình. Cảm giác đó đúng lúc này lại đột nhiên bộc phát ra tại đây!

Tần Tu thấy đầu quần ánh mắt như xuất trình giấy tờ xe, vừa thẹn vừa giận mà chỉ tay vào chóp mũi của đối phương:

“Không cho phép nào bỗ!”

Thẩm Triệt giật mình một cái vội vã lúc lắc đầu, rồi vội đầu nhắm mắt lại hòng loại bỏ gương mặt ửng hồng hấp dẫn đến cực điểm kia trong trí nhớ. Tần Tu thấy Thẩm Triệt vội đầu nhắm mắt, lại còn lẩm bẩm “Không tức là sắc, sắc tức là không”, tức đến nổi bốc hỏa. Đây là cái ý gì? Giống như mình là con hồ ly tinh một mực câu dẫn cậu ta, cậu ta thì cố gắng ngồi thiền! Đúng là điên cả tiết. Năm đám suýt chút nữa đã bay qua nhưng cuối cùng không biết sao lại không làm, đổi lại bàn tay rơi xuống mái tóc xoăn kia lại hung hăng vò một cái, mang theo cơn tức giận đang dâng lên mà quay đầu bước đi

Tòa nhà Đan Mĩ A, căn hộ 20-3

Âu Triết Luân đứng trên sân thượng nhìn qua ống nhòm, trong ống kính ống nhòm là một đoạn của con phố náo nhiệt nhất phía Bắc thành phố, Tiểu thiên vương nhìn thấy trên màn ảnh một biển quảng cáo neon rất lớn mới được dựng lên, nhìn thế nào cũng thấy có gì đó kì kì: “Anh nói xem công ty nghĩ thế nào lại đem biển quảng cáo album mới nhất của em đặt ở vị trí kia nhỉ?”

“Vẫn còn chưa nghĩ ra sao?” Khải Mặc Lũng cầm một ly rượu vang tao nhã thông thả bước lại: “Tôi thấy vị trí kia rất tốt, không chỉ ... mà còn cảm thấy đánh sâu vào thị giác, còn có một loại cảm giác hí kịch xung đột.”

“Thật sao?” Âu Triết Luân tội nghiệp quay sang, Khải Mặc Lũng bí hiểm vỗ vỗ vai anh. Âu Triết Luân không nói gì, ánh mắt dừng ở ba biển quảng cáo neon bự chảng dàn hàng ở phía xa xa, theo thứ tự từ trái sang phải là — Người mẫu nam quảng cáo quần lót CK, Album mới CRASH của Âu Triết Luân, ảnh 3D quảng cáo áo ngực Wacoal.

“Thôi đi,” Hạ Lan Bá cầm một cuốn chủ nhà ngây thơ, khách trọ khả ái từ trong WC khoan khoái đi tới, “Có thể đem mặt kẹp ở giữa ”chim nhỏ” của mẫu nam và vòng ngực nóng bỏng của mẫu nữ là giấc mộng của bao nhiêu người đó nha. Cậu cũng nên hài lòng đi.”

Bên tai Âu Triết Luân bỗng nhiên vang lên giọng nói vừa xuất thần vừa kích động của tay nhiếp ảnh chụp ảnh bìa album:

“A Luân, hưng phấn thêm chút nữa!... Miệng mở lớn ra, điệu bộ giống như đang ra sức cắn thứ gì đó xuống ấy!... Đúng rồi! Chính là cái kiểu khiêu khích này!... Đẹp trai ngất ngây!!”

Ngoài ban công nổi lên một trận gió, Âu Triết Luân run rẩy xoa xoa hai cánh tay, nhìn bàn tọa của người mẫu nam, cặp đùi tiên vĩ đại của người mẫu nữ và gương mặt đang há to miệng đầy phấn khích của mình, phần nộ bỏ ống nhòm xuống.

Cửa phòng khách bị mở ra, lực mở cũng không hề nhẹ nhàng, Hạ Lan Bá nghe tiếng bèn quay đầu lại. Tần mỵ nhân đang xụ mặt đứng ở cửa đối diện, cũng không thèm lên tiếng chào hỏi quần chúng đang ở trong phòng khách mà đi thẳng lên lầu. Một lát sau, Thẩm Triệt chân tập tễnh cũng mặt xám mày tro đi vào. Hạ Lan Bá quay về phía Tần Tu đang đi lên lầu không thèm nhìn lại gọi lớn: “Cậu ngày mai vẫn chờ nó đến trường chứ?”

Tần Tu dừng bước trên cầu thang, nhìn xuống dưới lầu, sắc mặt cực kì khó coi: “Làm sao anh biết tôi chờ cậu ta?”

Hạ Lan Bá vừa muốn nói gì thì thấy ánh mắt Tần Tu ném về phía Thẩm Nhị vẻ mặt mờ mịt đứng ở cửa, trong ánh mắt châm chọc kia như đang viết “À, thì ra là thế”.

Thẩm Triệt còn chưa hiểu đầu cua tai nheo gì thì đã thấy băng sơn mỹ nhân đi vào phòng ngủ, sập cửa cái rầm.

Thẩm Triệt kinh ngạc nhìn về phía Hạ Lan Bá: “Sao anh biết hôm nay anh ta chở em?”

Âu Triết Luân bước lại đắc ý vẫy vẫy thứ đồ coi trộm bí mật trong tay. Thẩm Triệt khóc không ra nước mắt, quả nhiên mọi người trong cái nhà này đều trong ngành giải trí có khác.

Nửa đêm, Thẩm Triệt đang mơ mơ màng màng thì cảm thấy có người lay mình dậy

“Thẩm Nhị! Thẩm Nhị!” Giọng của Hạ Lan Bá, trong tay là kịch bản cuộn thành ống đập đập vào trán cậu, “Đã nói bao nhiêu lần không được có quan hệ nam nam bữa bãi trong nhà! Nhờ chẳng may hoa khôì trường có thai thì làm sao giờ?”

“CUT—” Giọng của Khải Mặc Lũng, lắc đầu nhìn máy quay, “Thẩm Nhị, chú diễn mạnh bạo quá. Hoa khôì trường sẽ có thai mất.”

“Thẩm Nhị! Anh thấy hết rồi nhá! Chú với hoa khôì trường đã home run* rồi phải không?!” Giọng của Âu Triết Luân, trong tay là cái ống nhòm đang khua loạn, “Hoa khôì trường sẽ có thai mất! Chú mau nghe đi này!”

(netizen TQ dùng các cách tấn công trong bóng chày để mô tả mức độ thân mật trong quan hệ giữa hai người. First base ý là nắm tay. Second base ám chỉ đã ôm hôn. Third base tức là XXOO, còn home run tức là đã làm cả 3 cái trên rồi =)))

Thẩm Triệt như dấm phải bom, lòng mề cháy đen hết cả, đang định rống lên các người điên hết rồi à, thì bỗng nhiên nghe thấy tiếng xả nước ào ào trong bồn cầu, đồng tai lên chột nghe thấy chất giọng trầm thấp từ tính của Tần Tu trở nên mất hồn biến thành ...nôn nghén?!

Cái này.... Phắc! Khẩu vị nặng quá đấy!!

Thẩm Triệt: “Không thể nào....” W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Hạ Lan Bá: “Mọi chuyện đều có thể”

Thẩm Triệt: “Chuyện này thật là vô lý!”

Khải Mặc Lũng: “Impossible is nothing.”

Thẩm Triệt: “Đàn ông sao có thể mang thai chứ?!”

Âu Triết Luân: “Just do it!”

Trong cảnh bát nháo ầm ĩ đó, tiếng nôn nghén của Tần Tu càng lúc càng dữ dội, Thẩm Triệt người đầy mồ hôi lạnh, hoảng sợ “A” một tiếng ngồi phịch xuống.

Trong phòng khách là một màn đêm yên tĩnh, không có biên kịch, đạo diễn, tiểu thiên vương, cũng không có cái ống nhòm nào hết.

Hóa ra là nằm mơ. Mồ hôi vã ra như tắm, Thẩm Triệt nghĩ lại mà rùng mình, vuốt vuốt ngực, nhấc mông lên khỏi tấm thảm, ngồi lên sofa, đang định đi rót một cốc nước uống cho bình tĩnh lại thì bên tai thỉnh thoảng truyền đến “Ào” một tiếng, là tiếng giạt nước bồn cầu. Thẩm Triệt lại cảm thấy giấc mộng kinh khủng ban nãy ủa về, thẳng lưng nhìn về hướng toilet xem xét. Đèn toilet đúng là có sáng nhưng cửa lại không đóng.

Cậu đang bực bội Hạ Lan Bá làm sao lại sa đọa đến nông nổi đi nặng mà cũng không thèm đóng cửa, nhưng giây tiếp theo, trong toilet lại truyền ra một âm thanh trầm thấp từ tính vô hồn..... tiếng nôn nghén?!

29. Chương 29 - Cô Nam Cô Nam

Đậu má! Thẩm Triệt ngộ ra vấn đề, từ sơ pha đứng bật dậy, da đầu đều tê rần, nhưng âm thanh này chính xác là của Tần Tu!

Thẩm Triệt dùng sức nhéo nhéo bắp đùi, cậu còn đang nằm mơ sao? Đùi bị nhéo đến đau, nếu đúng là mơ thì chân thực quá đấy!

“Ào_____” âm thanh xả nước vang lên lần nữa, tiếp theo là một trận nôn khan dữ dội. Cậu thực sự không kiềm chế được bèn thật cẩn thận đến gần toilet.

Đẩy cửa toilet ra, liền thấy Tần Tu bọc trong choàng áo tắm màu xanh da trời đang ngồi xổm trước bồn cầu, nhăn nhó ôm bụng.

Thẩm Triệt mơ hồ, dè dặt mở miệng: “Anh. . . Anh sao vậy?”

Tần Tu ôm bụng, khó khăn mà ngẩng đầu lên, mang cặp mắt ai oán liếc cậu một cái: “Cậu nói thử xem?”

Băng sơn mỹ nhân sắc mặt trắng bệch, cái trán lấm tấm mồ hôi, chỉ có môi là ướt át đỏ sẫm. Thẩm Triệt mờ mịt nhìn bộ dạng này của Tần Tu, Một người còn mới ngang tàng phóng xe vù vù trên đường sáng này mà giờ đây lại suy yếu không có chút sức lực nào thế này. Chẳng lẽ là triệu chứng của cái kia, cái kia sao?

Cậu nhất định vẫn còn nằm mơ rồi. “Đúng là. . . trách nhiệm của tôi sao?”

“Cậu không chịu trách nhiệm thì ai chịu?!” Tần Tu hung hăng trừng mắt nhìn cậu, trong ánh mắt chứa đầy oán giận và trách cứ.

Cái ánh mắt hờn dỗi quen thuộc này, Thẩm Triệt cảm giác trong đầu bây giờ có tới cả trăm con thảo nê mã đang nhảy khiêu vũ: “Tôi. . . .Tôi sẽ chịu trách nhiệm. . . .” Ác mộng! Nhất định là ác mộng!

Tần Tu cảm giận lườm cậu thêm một cái, giứt khăn giấy xuống lau miệng rồi nói: “Đem cho tôi ly nước ấm.”

Thẩm Triệt không dám chậm trễ, vội vội vàng vàng chạy vào phòng bếp lấy một cốc nước ấm, nghĩ nghĩ một chút, lại thả thêm vài miếng ô mai vào, khúm na khúm núm dâng cốc nước lên cho Tần Tu.

Trong quá trình nhận cốc nước từ tay cậu, Tần mỹ nhân đều nhìn cậu bằng nửa con mắt, có thể thấy được oán niệm sâu sắc đến nhường nào. Thẩm Triệt tâm nói, tuy rằng đây là nằm mơ, nhưng phần về Tần Tu đúng là chân thực đến đáng sợ.

“Sao lại có vị chua?” Tần Tu uống một ngụm, cúi đầu phát hiện vài miếng ô mai dưới đáy cốc.

“A, tôi nghe nói uống chua đối với người.” Hai chữ “mang thai” cậu không dám nói ra, Thẩm Triệt gãi gãi hai má, sửa lời nói, “Đối với người đang đau bụng sẽ giảm đau.”

Tần Tu nghi ngờ liếc nhìn Thẩm Triệt: “Có loại phương pháp này sao?”

Thẩm Triệt thành thật gật đầu: “Trên TV người ta nói vậy.”

Tần Tu sầm soi nhìn mấy hạt ô mai trong cốc nước, thử uống thêm mấy ngụm. Nước ấm chua chua ngọt ngọt vừa xuống bụng, cảm giác quả thật tốt lên không ít. Anh hít một hơi, ôm bụng ngồi xổm xuống cạnh bồn cầu, ngẩng đầu nhìn cậu thanh niên tóc xoăn đang ôm gối ngồi xổm trước cửa toilet, vốn nghĩ muốn mắng người này một trận, nhưng nhìn bộ dạng biết lỗi của cậu rồi thì lại thôi. Đương nhiên cũng không ngoại trừ người này đang bán manh trước mặt anh. Hơn nữa anh phát hiện cách bán manh của tóc quăn đúng là không lẫn nào giống lẫn nào. Giả bộ dương quang, giả bộ vô tội, giả bộ đáng yêu, bây giờ thì giả bộ đáng thương.

Cậu định dùng chiêu này xoay bạn gái tương lai như xoay đé sao. À, còn biết mời bạn gái đi ăn thì phải vào Starbucks, Pizza Hutt nữa cơ mà. Tuy rằng thích tôi, nhưng dù sao tôi cũng không thể biến bạn gái cậu được cho nên mới mời tôi ăn cơm rang đây mỡ đúng không. Nghĩ đến đây miệng lại không tự giác mà cong lên: “Cậu ngồi xổm ở đây làm gì?”

“Tôi đang đợi tỉnh dậy.” Thẩm Triệt ánh mắt đại ra nhìn chằm chằm sàn toilet.

Tần Tu chậm rãi đứng lên, kéo nắp bồn cầu lại, ôm bụng ngồi xổm xuống trước mặt con chó lông xù nào đó: “Cậu nghĩ đây là mơ sao?”

Thẩm Triệt vẻ mặt ngẩn ngơ lắc đầu: “Rất không thật.”

“Cực kỳ không thật. Chúng ta cô nam cô nam khuya khoắt như vậy mà lại ở trong một cái nhà xí.” Tần Tu nhướn mi, trêu chọc nói, “Cậu chắc là đang cảm thấy rất ngọt ngào đúng không, làm sao lại mong mau tỉnh lại được?”

Thẩm Triệt nghĩ thầm, nếu trong mộng này, Tần Tu không có thai, thì quả thật rất ngọt ngào a. Xong rồi mới ý thức được mình vừa nghĩ đến cái gì, trong lòng liền sợ hãi. Cái gì mà cảm thấy ngọt ngào chứ? Hai từ ngọt ngào tuyệt vời này sao có thể dùng khi nói về hai thằng đực rựa với nhau được?!

Cậu đứng bật dậy, liếc xuống khuôn mặt Tần Tu, ba giây sau, cậu nghe được nhịp tim mình đập ngày lúc càng nhanh. Không đúng không đúng! Có thể nào là do Bộ dáng Tần Tu quá xinh đẹp, nên cậu bị sắc đẹp làm u mê đầu óc? Con mẹ nó! Nhất định là thế rồi!

Tần Tu không hiểu gì nhưng khi thấy ánh mắt Thẩm Triệt lướt trên người mình, đây là lần đầu tiên anh thấy con chó lông xù ngoại cỡ này lộ ra ánh mắt vừa hoang mang lại vừa nóng bỏng đến thế. Anh thấy có chút ngột thở, thân mình tự giác lui ra sau, mời vừa hô lên “Thẩm Triệt”, người trước mắt liền thành linh kéo cái khăn tắm treo trên móc xuống, Một tay giữ chặt lấy mặt anh, trùm kín cái khăn lên đầu anh.

“Á!” Tần Tu hoảng sợ, hoàn hồn kéo cái khăn tắm đang phủ trên đầu anh xuống, “Cậu lên cơn điên à?! Mau bỏ xuống cho tôi!”

Khí lực của Tần Tu rất lớn, vậy mà Thẩm Triệt cũng không ngờ mình có thể chế trụ lại đối phương. Đúng là mộng vẫn có chút không khoa học, đương nhiên cũng có thể do Tần Tu vừa mới nôn nghén, người có thai nên khí lực cũng có hạn thôi. Dù sao cũng là trong mơ, làm bằng gì chắc cũng không sao. Cậu hiện tại rất muốn biết, nếu không phải trông thấy gương mặt đẹp điên đảo chúng sinh kia của Tần Tu, thì chắc cậu cũng không có cảm giác điện giật như vậy. WebTru yenOn line . com

Tần Tu ngừng giãy giụa trong lòng Thẩm Triệt, bực bội hừ lạnh: “Cậu rốt cuộc muốn làm gì? Không nói rõ ràng với tôi thì chờ chết đi!”

Tiếng nói trầm thấp xuyên qua khăn tắm truyền đến. Thẩm Triệt trừng mắt nhìn, yết hầu khô khốc, như thế nào mà vẫn cảm thấy có điện giật?! Thật vô lý quá đi! Không trông thấy cái gương mặt yêu nghiệt kia, nhưng giọng nói trầm thấp từ tính, thân lại cao một mét tám mươi lăm, tuy hơi gầy nhưng dáng người rất đẹp. Đây chỉ có thể là một mình Tần Tu!

Tía má ơi! Tại sao ôm một tên con giai thuần chủng trong lòng ngực thì adrenaline của tôi lại tăng vọt quá mức cho phép thế này?!

Không thể nào, chắc chắn phải có nguyên nhân! Thẩm Triệt chịu cú sốc quá lớn, cúi đầu nhìn Tần Tu bị trùm kín đầu đang rất chặt vật trong cái khăn tắm. Áo tắm của Tần Tu cũng bị làm cho lộn xộn, hai vạt áo trước bị mở tung ra, lộ ra một mảnh cảnh xuân trắng nõn, nhẵn mịn, chỉ thiếu mỗi giọt sương chưa lộ ra nữa thôi.

Thẩm Triệt trông vậy mà bị phẫn. Còn nói tôi biến thái, anh mới là người hơi một tí là mặc đồ phơi bày biến thái thì có. Lại còn rượu say làm càn, đối với con trai mà cũng gặm gặm cắn cắn. Đúng là đồ yêu nghiệt!.

Từ từ, nhớ tới vụ uống rượu làm bây này, Thẩm Triệt cứ như là thấy ánh sáng nơi cuối con đường: “Đúng rồi! Hoá ra là như vậy!”

Một Đại lão gia bị một Đại lão gia khác đặt ở dưới thân, đối phương còn xinh đẹp như vậy, đối với ai cũng sẽ nghĩ ngợi lung tung cả thôi, “Nhưng cũng có nói lên cái quái gì đâu chứ!”

“Cậu ở đằng kia lắm bầm lâu bầu cái gì vậy?! Mau bỏ ra cho tôi!” Tần Tu hung ác tóm lấy tay cậu,”Thẩm Triệt! Tôi thở không được!”

Thẩm Triệt nghĩ thầm, tôi mới không thở được đây này, sau đó mới buông tay ra. Tần Tu liền kéo cái khăn trên đầu xuống, mặt đỏ tía tai trợn mắt nhìn người trước mặt: “Ôm đủ chưa?!”

Thẩm Triệt nhìn hai cánh tay trắng nõn đang tóm lấy tay mình, tìm lại đập nhanh hơn hai nhịp. Hạ Lan Bá có nói cái gì mà , ở trong nhà không được có quan hệ nam nam vậy. Đúng là rất tức thời! Sinh hoạt rất khôn ngoan!

Thật may là cậu sớm tỉnh ngộ. Nhưng mà kịch độc yêu nghiệt của Tần Tu có thể còn có dư tàn sót lại, chỉ sợ sẽ còn tàn sát bữa bãi một thời gian nữa.

Thẩm Triệt đang đắm chìm trong 45 độ ưu tư* thì bỗng nhiên ào một tiếng, một dòng nước lạnh ập xuống người cậu, khiến cậu không mở mắt ra nổi.

(45 độ ưu tư: Khi bạn khóc mà ngẩng mặt lên một góc 45 độ thì nước mắt sẽ không chảy ra. Từ này dùng để miêu tả sự kìm nén đau thương/nước mắt)

Tần Tu cầm vòi sen hướng Thẩm Triệt phun nước, khoe miệng nhếch lên như đã trả thù thỏa mãn, cười lạnh: "Tỉnh chưa?"

Lỗ chân lông khắp người Thẩm Triệt đều giãn nở cả, loại cảm giác lạnh đến thấu xương này chắc chắn không phải là mơ.

Tần Tu lạnh lùng tắt nước, mắt nhìn cậu thanh niên tóc quăn cả người run lên , miệng hít hà vì lạnh. Gương mặt đầy nước kia một lúc lâu cũng chưa lấy lại thần hồn, mớ tóc xoăn ngang ngược cũng bị ướt nằm bẹp xuống, nhiều nhiều mấy giọt nước. Mái tóc màu nâu vàng bị dính nước nên bị đổi thành màu chocolate, làn da màu tiểu mạch cũng được phủ một lớp nước mỏng. Tần Tu đột nhiên lại nhớ tới một câu nói của Lỗ Tấn tiên sinh "Đánh chó rơi xuống nước*", anh thật sự có ý muốn thực hành ngay tại chỗ. Kéo cái khăn tắm ban nãy ném lại lên đầu Thẩm Triệt, liều mạng trùm lên đầu cậu.

(Đánh chó rơi xuống nước nghĩa là đánh con chó đã ngã xuống nước rồi phải tiếp tục theo mà đánh tiếp, để nó không lội được lên bờ mà quay ra cắn mình. Đây là tư tưởng của nhà văn Lỗ Tấn đối với cách xử trí kẻ địch)

Thẩm Triệt hai mắt tối sầm, tâm nói xong rồi, Tần Tu đang vòng cái khăn quấn lại trên cổ cậu, lực đạo rất mạnh, lúc này cậu có thể khẳng định là mình sắp bị ăn đập. Mười giây trôi qua, đối phương cũng không có động tác gì khác, cuối cùng thứ đang thít trên cổ liền nhẹ nhàng rơi lỏng ra.

Thẩm Triệt thật cẩn thận nhắc khăn tắm lên, trước mắt không thấy ai, chỉ có ly nước ô mai cạnh bồn rửa tay. Thẩm Triệt cầm lấy cái cốc nhìn hồi lâu: "Lại nôn nghén nữa à?"

30. Chương 30 - Đây Là Cơ Tốt Kiến Công Lập Nghiệp

Tối tận sáng hôm sau, hiểu lầm về Tần Tu nôn nghén mới hoàn toàn được làm sáng tỏ. Buổi sáng hôm nay, Thẩm Triệt vốn xin nghỉ học để tới bệnh viện đổi thuốc. Lúc tỉnh dậy đã thấy Khải Mặc Lũng đã tới trường từ sớm, hôm nay anh có tiết học, rất nhiều sinh viên trong trường đều mong ngóng để được trông thấy anh. Âu Triệt Luân cũng bị trợ lý đưa đi rồi, chỉ còn lại mình Hạ Lan Bá ở trong phòng khoa khoa tập bản thảo. Đánh răng xong, Thẩm Triệt xiêu xiêu vẹo vẹo đi ra cửa, bỗng phát hiện trên giá giấy bên cạnh cửa không có đôi dép lê của Tần Tu.

Cậu như mọc thêm mắt trong bụng, quay đầu nhìn về phía bàn trà, quả nhiên thấy chùm chìa khóa xe của Tần Tu vẫn còn trên đó. Anh ta không đi học sao?

Rõ ràng chẳng phải chuyện của cậu, có khi hôm nay người ta có dự định khác rồi cũng nên. Thẩm Triệt tần ngần trước cửa phòng vẫn đóng chặt của Tần Tu, tận sâu trong lòng thấy tự khinh bỉ chính mình nhưng vẫn gõ cửa, thấp thỏm chờ đợi cánh cửa mở ra, một Tần Tu bị đánh thức, mặt mày quạu cộ như muốn đánh nhau xuất hiện phía sau cánh cửa.

Thế nhưng đằng sau cánh cửa vẫn không có động tĩnh gì. Cậu gọi thêm vài tiếng cũng không thấy tiếng đáp lại. Lúc này cậu đang có cơ hội toàn vẹn đi ra nhưng lại không hiểu mình muốn làm gì, lại đi vịn nắm

cửa! Vốn nghĩ rằng nếu cửa mở không được thì mình có thể yên tâm thoải mái ngủ đi nhưng cậu cũng chẳng hiểu sao, Tần Tu thế mà không thèm khóa cửa? Cũng không thấy có gối bay tới trước mặt?

Mình đang đi tìm chết, đi tìm chết, đi tìm chết

Rèm cửa sổ trong phòng kéo kín mít, Thẩm Triệt nhìn về phía giường quả nhiên thấy Tần Tu đang cuộn người trong chăn, còn đang nghĩ xem có khi nào anh ta ngủ quên không thì người trong chăn bỗng nhiên giật giật, cùng với hơi thở đứt quãng, cả người co trong chăn thành một búi.

Thẩm Triệt lúc này mới cảm thấy không ổn bèn chạy lại, quả nhiên Tần Tu cả người bọc trong chăn, đầu cũng rúc ở trong, cậu hoảng sợ: “Này, Tần Tu, anh sao vậy? Anh có khỏe không?”

Trong chăn chỉ truyền ra hơi thở nặng nhọc. Thẩm Triệt cách lớp chăn lay lay Tần Tu: “Anh đang khó chịu sao?” Tay có thể cảm thấy cơ thể đối phương đang run rẩy, Thẩm Triệt lạnh người, cũng không nghĩ được nhiều vội kéo cái chăn trên đầu Tần Tu ra.

Tần Tu dưới tấm chăn đầu đầy mồ hôi, sắc mặt tái nhợt, môi cũng trắng bệch không có chút sức sống nào, tóc ướt đầm mồ hôi, rồi bù bết trên trán và hai má, hơi thở mỗi lúc càng nặng nhọc.

Tần Tu tới tận bây giờ chưa bao giờ thấy Tần Tu bình thường kêu ngạo giống như Ma vương lại có bộ dạng thê thảm thế này, lúc nôn nghén cũng đâu đến mức này chứ, thế là lại luống cuống: “Anh làm sao vậy? Khó chịu chỗ nào?”

Tần Tu rốt cuộc cũng buông khớp hàm đang cắn chặt, ôm lấy người, muốn nói gì nhưng có vẻ đau quá nên không thể nói ra lời.

“Là đau dạ dày đúng không?” Thẩm Triệt cúi đầu nhìn cánh tay đang ôm bụng của Tần Tu, nhăn mày: “Chúng ta tới bệnh viện!”

Hạ Lan Bá đang định đi ngủ thì chợt nghe tiếng gõ cửa dồn dập, lại cúi kính xuống giường mở cửa, sau đó nhìn thấy Thẩm Triệt chân thấp chân cao, vẻ mặt thất kinh cùng với hoa khôi trường cả người mềm rũ vô lực đứng trước cửa phòng mình, nhất thời cũng bị dọa cho hoảng.

Chiếc Jibe chở ba người tới bệnh viện. Tần Tu được xác định là viêm dạ dày cấp tính, đau đến không nói nổi. Bác sĩ hỏi một câu, Thẩm Triệt đứng ngay bên cạnh giúp đáp một câu.

“Tuổi?”

“Hai mươi.” Thẩm Triệt thuận miệng đáp.

“Giới tính?”

Hạ Lan Bá đang ngồi chờ bên ngoài nghe thế cũng thấy phát cáu, nhưng lại nghĩ tới khuôn mặt Tần Tu kia đúng là có chút khó nhận biết, mới kiềm chế cơn nóng nảy, sau đó lại nghe thấy Thẩm Triệt đặc biệt còn đáp lại một câu: “Bác sĩ, cậu ấy là nam mà.”

Hạ Lan Bá tinh tường thấy Tần Tu nhân vốn vô khí vô lực nằm gục ra bàn cũng phải ngẩng đầu lên, cắn răng hung tợn lườm Thẩm Triệt một cái.

Lộn xộn một lúc mới làm xong thủ tục, Thẩm Triệt nhìn thấy y tá đem túi nước biển truyền xong xuôi rồi mới thở phào một hơi. Đi ra cửa thấy Hạ Lan Bá xiêu vẹo ngồi trên băng ghế, đầu gục xuống ngủ, cặp kính lệch trên sống mũi, nước miếng chảy dài ba nghìn thước. Nhìn đôi dép lê trên chân Hạ Lan Bá, lúc ra cửa bọn họ đều rất vội vã, Hạ Lan Bá ngay cả giày còn chưa thay. Cậu nhìn Hạ Lan Bá đang ngủ say bèn xoay người lấy di động ra gọi một cuộc điện thoại.

“Sư phụ, sư phụ?”

Hạ Lan Bá giật nảy mình, ngồi thẳng trở lại, thấy rõ trước mắt là Thẩm Triệt vừa cúi người lay tỉnh mình, anh phóng khoáng đưa tay lên lau nước miếng: “Cậu ta sao rồi?”

“Không sao rồi. Em trông cho anh ta truyền xong nước biển là được,” Thẩm Triệt cười cười, “Anh quay về ngủ đi, hai mươi tư tiếng rồi anh chưa được ngủ.”

Hạ Lan Bá gật gật đầu, ngáp một cái rồi đứng lên: “Chú xem mới sáng sớm đã có chuyện giạt mình, anh lúc ấy mở cửa ra còn tường hoa khô trường chết rồi chứ.”

Thẩm Triệt ha ha cười. Hạ Lan Bá khoát tay, tiêu sái lê dép đi rồi, Thẩm Triệt mới thâm nghĩ, may mà bệnh viện Tam Giáp này không dán cái gì đại loại như “Y phục không chỉnh tề, miễn tiếp đãi.”

Hạ Lan Bá ngáp mấy cái đi đến cửa phòng cấp cứu, thành linh gặp mấy cô y tá ánh mắt cứ quét qua quét lại về phía chiếc ghế tựa đặt bên ngoài phòng chờ khám bệnh, anh tò mò cũng ngó ra xem thử. Cái bóng người cao cao, đẹp trai đang ngồi trên ghế tựa kia nhìn thế nào cũng thấy quen mắt, đến khi đối phương chậm rãi xoay người lại, Hạ Lan Bá mới kìm lòng không được mắng một tiếng “Phắc!”, trừng mắt nhìn Khải Mặc Lũng quần áo lượt là, mắt đeo kính râm màu đỏ sậm: “Sao anh lại tới đây?”

“Thẩm Nhị gọi điện cho tôi bảo tôi tới đón cậu.” Khải Mặc Lũng tháo kính râm, tao nhã đứng lên.

Hạ Lan Bá trợn mắt: “Ông đây có tay có chân, còn có xe, cần phải nhà anh đón à?”

“Thẩm Nhị nói cậu hai mươi tư giờ rồi không được ngủ, nếu lái xe cậu ấy sẽ lo lắng.” Khải Mặc Lũng vẫn rất điềm đạm nói.

Hạ Lan Bá lúc này mới nghẹn lời, sờ sờ túi quần, dềch mớ, tên Thẩm Nhị kia đã thó mất cái chìa khóa của mình rồi! Anh ngó ra ngoài cửa bệnh viện: “Anh lái xe tới đây sao? Còn chiếc Jibei của tôi tính sao giờ?”

“Thẩm Nhị sẽ lái xe về cho cậu. Cậu ấy còn phải chở hoa khô trường nữa mà. Cậu an tâm theo tôi lên xe là đến nơi.” Khải Mặc Lũng vừa nói vừa đi ra cửa.

Hạ Lan Bá thấy chiếc X5 màu trắng bóng lộn đỗ ở ven đường kia thì hung hăng nói: “Cái con X5 này của nhà anh, tôi nhìn thấy là phát ghét!” Nói xong bèn nhấc chân đá một cái lên thanh bảo vệ của chiếc X5. Trạc nam quần đùi áo ba lỗ, mang theo vẻ mặt ghen-ghét-với-kẻ-giàu mà tay đầm chân đá chiếc X5 đương nhiên thu hút ánh mắt của vô số người.

Khải Mặc Lũng đứng tựa vào đầu xe, lấy ra một điếu Malboro châm lửa: “Từ từ mà đá, cậu đá chán chê chúng ta sẽ lên xe.”

Phòng cấp cứu lớn cũng không giống như trạm y tế trong trường. , hơn hai mươi cái giường xếp dọc ra, người ra ra vào vào, khi đi qua giường bệnh của Tần Tu thì thấy có nhiều người đang nhìn với vẻ thú vị, Thẩm Triệt bước tới, vừa nhìn thấy lập tức , đổ mồ hôi hột. Tần Tu không biết đã đá văng chân ra từ lúc nào, bởi vì lúc ra khỏi nhà không kịp thay quần áo, anh vẫn còn mặc chiếc áo choàng tắm màu xanh da trời, vạt áo trước mở ra, đã hở đến tận lưng rồi!

Thẩm Triệt đầu đầy sọc đen, vội chạy tới kéo cổ áo choàng tắm lên thật kín, dùng sức buộc chặt dây áo trên lưng tần tu, trong lòng thầm mắng: “Cái đồ cuồng phô bày”

Bên này vừa mới được bao kín, bên kia Đại ma vương lại khó chịu xoay người một cái, Thẩm Triệt kinh hãi nhìn đối phương đã mặt dày lộ cả đùi ra rồi, cũng không cần biết Tần Tu đang nóng hay lạnh, Thẩm Triệt kéo chăn lên trùm kín cả người Tần Tu.

“Bỏ ra, tôi nóng ...” Chấn một lần nữa lại bị Tần Tu hất ra.

Đậu má! Anh còn chưa ngủ sao?! Thẩm Triệt thừa dịp không ai để ý cuộn cái chăn lại, đúng là bực muốn chết, nhưng đối phương đang là người bệnh, cậu chỉ có thể nhẹ nhàng dỗ dành: “Tần Tu, đây là ở nơi công cộng, xin chú ý hình tượng.”

Hãy vào online.com để đọc truyện nhanh hơn!

Tần Tu giương mắt nhìn cậu: “Tôi nóng, làm sao bây giờ?”

Thẩm Triệt mặt đột nhiên đỏ bừng, tâm nói anh cứ dùng “ánh mắt mị lực” thế kia nhìn chăm chăm thì tôi biết phải làm sao hả? Sau mới nghĩ ra người ta không phải đang rất suy yếu sao, cái kia phải kêu “vẻ đẹp yếu ớt” chứ không thể gọi là “ánh mắt mị lực” được. MÌNH bị làm cho mờ mắt rồi. Cậu ngó chung quanh, hạ giọng nói: “Anh nóng cũng không thể phanh ngực lộ ti, dang chân vạch đùi lên như thế được.”

Tần Tu phát hỏa: “Tôi là đàn ông, tại sao không thể phanh ngực lộ ti, dang chân vạch đùi lên hả?!”

“Hừ hừm...” Thẩm Triệt thấy xung quanh có hàng đồng mắt cú vọ bay tới, cuống quýt bịt miệng Tần Tu lại: “Anh làm gì mà gào lên thế? Không đau à?”

Tần Tu kéo bàn tay Thẩm Triệt trên miệng mình xuống, mới dùng chút sức thôi mà đã cảm thấy cả ngực cả lưng bị thít chặt thì hoảng hốt, cúi xuống nhìn thì thấy mình bị quấn chặt lại như cái bánh tét, dây buộc của áo choàng tằm, vắt lên vắt xuống, buộc trước buộc sau thành hai vòng chặt ních, lòng cảm kích vừa mới sinh ra ngay lập tức bị ném lên chín tầng mây: “Thẩm Triệt, ai cho cậu trói tôi thành cái dạng này hả? Cậu cho rằng tôi giống cậu sao?” Nói xong thì giống như trả thù, tháo dây lưng ra, một cước đá văng chắn ra xa.

Chìm chìm trong vô số ánh mắt màu phấn hồng, Thẩm Triệt quả thực chỉ muốn gào lên: Đậu xanh rau muống nhà anh! Bác sĩ, sao ông không cho anh ta chút thuốc mê cho rồi?!

Trên thực tế về việc này thì Tần Tu có một chút không bình thường. Thuốc giảm đau đối với anh cũng có tác dụng như chất cồn vậy. Chỉ có điều hai người biết được điều này khi nào thì để sau hãy nói. Nói tóm lại, thể chất của băng sơn mỹ nhân đúng là rất kì quái, nếu không cũng không đến mức đi ăn ở tiệm cơm rang đó mà có thể bị dày vò thành cái dạng này.

Thẩm Triệt không dám lại động tay động chân với Đại ma vương bị bệnh đang ngạo kiều kia nữa, chỉ có thể làm rùa đen rút đầu, im lặng kéo màn lại.

Vì thế ở dưới đây mới có một màn thế này ...

Trong phòng y tá.

Y tá A (hưng phấn): Má ơi, Anh giai chân dài yêu nghiệt lần trước hôm nay lại tới nữa kìa! Vẫn đi cùng với cậu thanh niên đầu xoắn đó, yêu đến nỗi phải vào viện à nha!”

Y tá B (kinh tởm): “Lần này thì bụng dưới ai chảy máu?!”

Y tá C (phụt máu): “Cái này không quan trọng, các cô có biết tôi vừa nhìn thấy cái gì không? Hai người kia kéo rèm lại rồi nhá! Thấy cái rèm kia bị kéo giật, giăng ra giăng vào rất kịch liệt nhá! Giường bệnh như muốn gãy đến nơi rồi ấy chứ!”

Hộ sĩ A (che mặt): “Ghét thế, chả có tí ý thức công cộng nào cả!!! Bộ dạng đẹp trai thì có thể chơi đùa đến gãy cả giường bệnh viện được sao?!”

Hộ sĩ B (che mặt): “Trời ạ, cầu các anh buông tha cho cái rèm đi! Các cô nói xem chúng ta có nên tốt bụng tới nhắc nhở họ một chút không?”

31. Chương 31 - Sủng Vật Thời Hiện Đại Tự Mang Theo Gps

Lúc ba cô y tá lén lút lên vào rình mò thì hai người đã sớm lui quân trong lặng lẽ rồi. Tần Tu bị giày vò mệt lử, mới ngủ được một lát thì tỉnh lại, túi truyền dịch trên đỉnh đầu vẫn còn một phần ba, chân ở dưới chân bị ép bẹp xuống, anh cúi đầu nhìn thì thấy tóc xoắn đầu gối lên chắn đang há miệng ngủ khò khò.

Ngủ cũng không cho tôi tung chăn ra có phải không? Tần Tu vừa tức giận vừa buồn cười. Lúc này dạ dày không còn đau quặn thắt như trước nữa, người cũng tỉnh táo hơn nhiều, nhớ lại mình vừa nãy chỉ vì mấy việc vặt vãnh mà tí nữa đã om sòm một trận với Thẩm Triệt, tự nhiên cũng cảm thấy có lỗi.

Là do cậu chọc tôi điên lên đấy chứ. Rầu rĩ liếc đầu quần đang ngủ say sưa kia một cái, Tần Tu cẩn thận lật đầu chăn bên kia lên, định xuống giường. Chiếc di động trên tủ đầu giường thỉnh thoảng vang lên. Là di động của Thẩm Triệt. Tần Tu thấy cậu thanh niên tóc xoắn vẫn ngủ say dần mặt ra, nước miếng chảy đầy cả xuống chăn đành phải cầm lấy chiếc di động, bịt loa ngoài lại, nhìn trên màn hình hiển thị mấy chữ “La tiểu thư thử vai”

Anh lại quay sang nhìn Tần Tu vẫn ngủ say như lợn chết, nghĩ một chút rồi ấn nút nghe.

“Có phải Thẩm Triệt tiên sinh không ạ?” Đầu dây bên kia truyền đến một giọng nữ ngọt ngào.

Tần Tu bước xuống giường, kéo rèm ra, đi xa ra một đoạn, lúc đi ngang qua, y tá và bệnh nhân cứ mãi mê dõi ánh mắt theo anh, bộ dạng thật tức cười. Tần Tu quay đầu lại thấy tóc xoăn gốc gềch đang há miệng vẹo cổ nằm úp mặt ở bên cạnh giường bệnh của mình, anh cau mày kéo rèm lại, sau đó mới hạ giọng nói với người ở đầu dây bên kia: “Cậu ta hiện tại không tiện nghe điện thoại, tôi là bạn của cậu ấy. Có chuyện gì tôi có thể chuyển lời lại cũng được.”

“À. Chào anh. Chuyện là như thế này. Nhờ anh giúp tôi chuyển lời cho cậu ấy một tiếng. Đạo diễn Peterson đồng ý vì cậu ấy mà lui lần thử vai cuối cùng lại thêm một tuần nữa, là ngày 27 cuối tháng này, hy vọng lúc đó cậu ấy có thể tới tham gia thử vai.”

Tần Tu có chút giật mình, đạo diễn Peterson vì Thẩm Triệt mà nhiều lần gia hạn thêm thời gian như vậy mà đối với sự chậm trễ của anh lại không hề linh động chút nào, nếu nói trong lòng hoàn toàn không cảm thấy gì thì đúng là nói dối, thế nhưng vẫn gật đầu đồng ý: “Được, tôi sẽ nói với cậu ấy.”

“À, đúng rồi, còn một chuyện nữa phiền anh nói luôn với cậu ấy giùm tôi,” La tiểu thư tiếp tục nói, “Nhờ anh báo với cậu ấy rằng chuyện của Tần Tu tôi đã giúp cậu ấy nói lại với đạo diễn, nhưng ý đạo diễn vẫn là không thể.”

Tần Tu trong lòng trầm xuống, nhíu chân mày: “Tôi có thể xin hỏi một chút là nguyên nhân vì sao được không? Vẫn là do tới muộn?”

“Không phải vì chuyện đó...” La tiểu thư do dự một chút, sao đó kể lại ngọn ngành lý do cho Tần Tu.

Tần Tu nghe xong, càng nhíu mày chặt hơn.

“Phiền anh nhắc Thẩm Triệt tiên sinh cân nhắc cho kĩ rồi nhanh chóng gọi lại cho tôi, được không?”

Câu hỏi từ đầu dây bên kia khiến tâm trí Tần Tu quay trở về, anh quay đầu lại nhìn Thẩm Triệt đang thở đều đặn, trầm giọng nói: “Không cần đâu.”

“Hả?”

Thẩm Triệt bị một cơn gió lạnh lay tỉnh, vừa ngẩng đầu lên thì thấy trên giường trống không, cậu lật chăn lên nhìn quanh: “Người đâu rồi?”

Vừa kéo rèm ra thì bác gái ở giường bên cạnh mỉm cười đầy ẩn ý: “Cậu chàng kia vừa cùng một người đàn ông đi rồi~~”

WTF! Mấy lời này sao nói ra nghe lại như có ý khác vậy nhỉ... Thẩm Triệt cảm ơn bác gái, gỡ đầu gỡ tai đi ra cửa tìm người. Đi đến khu vực chờ mới thấy Tần Tu đang ngồi trên ghế tựa, người đàn ông đeo mắt kính không gọn kia dĩ nhiên là Ông Tuấn!

Hai người hình như đang nói chuyện gì đó, cũng không biết có phải cậu gặp ảo giác hay không nhưng Ông Tuấn rõ ràng là ân cần quá mức cần thiết, tuy nhiên Tần Tu vẫn hoàn toàn giữ bộ mặt bạc tình lạnh như băng. Thẩm Triệt thấy mình hôm qua vừa mới làm nháo lên chuyện của người ta, hơn nữa đối phương còn là thầy giáo của cậu, lúc này cũng không khỏi chột da. Không muốn bước tới bắt chuyện nhưng lại lo lắng, muốn trốn vào chỗ nào đó theo dõi xem người này rốt cuộc có phải có ý đồ gì mờ ám không, nhưng chưa kịp làm gì thì Tần Tu đã liếc mắt trông thấy cậu.

Ánh mắt hai người lập tức chạm nhau, hay gọi là giáp lá cà thì đúng hơn. Tần Tu tinh tế nhướn lông mi, Thẩm Triệt đành phải ngồi xuống băng ghế dài ở cửa phòng xét nghiệm, ngồi chờ bọn họ nói chuyện xong.

Ông Tuấn để ý thấy Tần Tu luôn luôn thất thần, vẻ mặt băng sơn mỹ nhân lúc nào cũng lãnh lãnh đạm đạm không chút thay đổi đột nhiên có biến hóa, một cái nhướn mi đầy phong tình, nháy mắt đã thấp sáng cả gương mặt tuấn mỹ khó có người nào bì kịp kia. Thấy vậy Ông Tuấn không khỏi ngứa ngáy, ho khan một tiếng: “Em cứ nhìn cái gì ở đằng kia suốt vậy?” Ngó xem thử cũng chỉ thấy mấy bệnh nhân đi qua đi lại.

“Không có gì.” Tần Tu thu hồi ánh mắt, khôi phục vẻ mặt lạnh băng, đơ như quân cơ.

Nhưng xem ra tâm tình cũng không tồi, ngay cả đầu ngón chân cũng bắt đầu thoải mái nhịp nhịp lên xuống, Ông Tuấn tự nhận đã tiếp xúc với Tần Tu được một thời gian, người này quả thực đẹp đến ưu tú, lại rất thanh cao, cho dù hẳn có là giáo viên, cho dù cư xử với cậu ta rất tốt nhưng cậu ta cũng chưa từng nở một nụ cười với hắn. Đừng nói đến gương mặt tươi cười, bởi vì với chiều cao như người mẫu, như hạc đứng giữa bầy gà kia khiến cho Tần đại mỹ nhân nhìn ai cũng bằng cái kiểu “Nhìn bằng nửa con mắt, chẳng coi ai ra gì.” Thế nhưng mấy ngày gần đây lại thấy Tần Tu có chút biểu lộ, hóa ra bằng sơn mỹ nhân cũng có lúc hoạt bát thoải mái như vậy, thật giống như một người mẫu diễm lệ trong tủ kính đột nhiên cử động, cả người lập tức tỏa ra sức hấp dẫn đặc biệt, hẳn thấy thế thì tâm càng động, không kiềm chế được mà chủ động đề nghị: “Tôi chở em về nhé.”

Ông Tuấn còn đang ân cần nói cái gì nhưng Tần Tu đã liếc thấy Thẩm Triệt đang thập thò thập thò liền chậm chạp đứng dậy.

Không thể nào? Thẩm Triệt trợn mắt thấy Tần Tu vậy mà cũng theo Ông Tuấn đi ra ngoài. Không thể tin được người kia lại có thể tuyệt tình như vậy. Đợi cho bóng hai người kia hoàn toàn biến mất trước cổng chính bệnh viện rực rỡ ánh mặt trời, Thẩm Triệt như vừa đại bại mới đứng lên, đi ra cổng chính nhìn bãi đỗ xe trống không.

Là tuyệt tình chứ không phải là bằng sơn nữa!

Thẩm Triệt khập khiễng bước tới chỗ mấy cái ghế tựa, ngồi xuống, thở dài đánh thượt. Thấy trong tay vẫn còn thuốc đau dạ dày mà bác sĩ cấp cho, còn có chìa khóa chiếc Jibei của Hạ Lan Bá, cậu bây giờ quay về thế nào đây? Tự mình lái xe? Nhưng thế đập chẵn thắng kiểu gì.

Tần Tu đứng bên cạnh chiếc Audi A6 màu đen của Ông Tuấn, quay đầu nhìn lại sảnh chờ, Thẩm Triệt đang ngồi trên ghế tựa, quay lưng về phía anh, cúi đầu không biết đang làm gì. Tần Tu hơi nheo mắt lại vì ánh nắng, tuy rằng Thẩm Triệt có vài hành động thật khiến cho người ta khinh bỉ nhưng ... dù sao trong lòng thích một người cũng đâu có gì sai. Anh nhớ lại lúc sáng sớm nay, khi anh đau đến quặn thắt ruột gan thế nhưng vừa thấy vẻ mặt lo lắng của Thẩm Triệt, tự nhiên trong lòng lại thấy lộn xộn đến khó hiểu,

Ông Tuấn đánh xe ra, hạ cửa kính xuống gọi Tần Tu: “Lên xe đi.”

“Kịch bản có trên xe không?”

Ông Tuấn cười, xoay người lấy kịch bản ra từ băng ghế sau, quay lại đang định nói: “Lên xe rồi từ từ xem”, thì Tần Tu đã vươn tay qua cửa xe lấy tập kịch bản. Động tác kia rất nhanh giống y như con mèo con cắp trộm cá. Ông Tuấn ngậy người nhìn Tần Tu vẫn đứng ngoài cửa xe, dưới ánh nắng rực rỡ đang cúi đầu lật xem kịch bản, động tác này không chỉ là lãnh đạm, mà còn có cảm giác hết sức xa cách.

“Kịch bản em sẽ xem thật kỹ.” Tần Tu lật lật mấy trang rồi khép lại, ngẩng đầu nói với Ông Tuấn: “Em rất cảm ơn sự giới thiệu của thầy, thứ duy nhất em có thể báo đáp đó là dồn hết sức hoàn thành thật tốt vai diễn này.”

Ông Tuấn nhìn đôi mắt kia khẽ nheo lại dưới ánh nắng, đường kẻ mắt tự nhiên có một nét đẹp rất thu hút, nhưng lúc này lại mang tới một cảm giác như bị kim châm rất quỷ dị. Cái câu “Điều duy nhất em có thể báo đáp” kia, là do hắn nghĩ linh tinh rồi sao? Ông Tuấn bình tĩnh cười: “Đương nhiên. Lên xe đi, tôi tiện đường đưa em về luôn.”

Tần Tu hạ kịch bản: “Không cần đâu. Một người bạn còn đang đợi em trong bệnh viện.”

Ông Tuấn thấy Tần Tu bước nhanh đi lập tức trở nên vội vàng nói: “Tôi có thể chờ cả hai mà!”

Tần Tu dừng bước, quay lại nhìn Ông Tuấn: “Thầy không cần chờ đâu.”

Đọc truyện tại Web Truyen Online . com

Ông Tuấn giật mình: “Vì sao?”

“Cậu ấy không thích.”

Dưới ánh mặt trời rực rỡ đầu mùa thu, Ưông Tuấn cảm giác thấy khi Tần Tu nói ra câu nói kia như mang theo cả một cơn gió lạnh lẽo. Thực sự là không muốn hấn ở lại, hơn nữa hấn còn có cảm giác nếu chính mình cứ ngoan cố đợi, bằng sơn mỹ nhân sẽ trở nên đối nghịch...

32. Chương 32 - Hữu Duyên Thiên Lý Năng Tương Ngộ

Thẩm Triệt đứng dậy định đi, quay lại thì thấy Tần Tu đang đứng trước mặt, liền ngáy ra: “Anh. . . . Anh không đi à?”

Tần Tu mặt vô cảm liếc nhìn cậu một cái: “Vui chết đi được đúng không?”

Thẩm Triệt nghẹn lời. Nếu nói vui về thì cũng có vui về một chút, nhưng chính xác hơn thì là kinh hãi. Lần đó cậu giúp Tần Tu chuyển nhà, đối phương cũng chẳng thềm nói một tiếng đã đi, cuối cùng thì vẫn đứng ngoài cổng trường đợi cậu. Nghĩ đến đây cậu không khỏi mỉm cười. Thực ra người này cũng giống Hạ Lan Bá, là khẩu xà tâm Phật. Hơn nữa lần này mặc áo tắm cũng rất kín, chứng tỏ lời cậu nói gì cũng đều ghi trong lòng.

Thẩm Triệt nhanh trí né chủ đề nhạy cảm này, cầm túi thuốc trên tay lên nói như khoe công: “Tui lấy đủ thuốc cho anh rồi nè.”

“Ừ, Tốt.” Tần Tu giả bộ như không để ý, xoay người bước đi.

Thẩm Triệt cầm túi thuốc vui vẻ theo sát phía sau, đang tưởng sẽ đi về, ai ngờ Tần Tu lại đi ra thang máy: “Ồ, lên lầu làm gì?”

Tần Tu chờ trước thang máy, liếc liếc cái chân bó như đòn bánh tét của người nào đó: “Chân của cậu không phải đã đến ngày thay thuốc sao?”

Thẩm Triệt há hốc miệng, cảm cũng muốn rớt cả xuống. Tần Tu đưa cậu đi đổi thuốc sao?! Sự kinh tủng này có thể ví với chuyện Khải Mặc Lũng làm đạo diễn cho “Sao băng chiến trường”, Âu Triệt Luân vào vai một chú công nhân nha!

Thẩm Triệt dần mặt đứng cạnh Tần Tu, cửa thang máy “Đinh” một tiếng mở ra. Hai cậu nhóc song sinh khoảng 3 hay 5 tuổi gì đó nhanh như chớp lao ra khỏi thang máy, giống như hai viên đạn pháo, Thẩm Triệt còn đang đứng ngẩn người, không kịp né thì đã thấy Tần Tu vượt lên đứng chắn trước mình. Một đầu đại pháo đụng trúng đùi Tần Tu, cảm giác rất mạnh, thế mà Tần Tu đứng cao sừng sững thế kia vẫn không hề loạn choạng.

Cậu nhóc cầm súng nước ngẩng đầu nhìn một cái rồi giữ anh trai mình lại, tiện thể túm luôn áo choàng tắm của Tần Tu. Vậy mà dám nủ anh lại định chơi trò mèo đuổi chuột.

Sau lưng hai cậu nhóc là một quý bà trẻ tuổi đeo kính râm vừa nói chuyện điện thoại vừa bước nhanh ra khỏi thang máy. Thẩm Triệt cảm khái nhìn đôi giày cao gót ‘hạ trời cao’* màu đỏ dưới chân quý bà trẻ tuổi. Đôi giày cao gót bất ngờ dừng lại trước cửa thang máy, cậu lập tức nghe thấy giọng nói trầm thấp từ tính của Tần Tu, rõ ràng còn xen lẫn cơn giận cổ kìm lại.

(hạ trời cao là cách gọi những loại giày cao gót >15cm của dân mạng Trung Quốc.)

“Phiền cô trông con của mình cho tốt. Bọn nhóc suốt chút nữa đã đạp phải chân của bạn tôi rồi.”

Người phụ nữ kia quay đầu lại, thấy đối phương mặc áo choàng tắm thì thấy thật tức cười, nhưng khi ngẩng đầu lên, thấy được diện mạo của đối phương thì rõ ràng là kinh diễm. Cô ta nhìn người trước mặt một lượt, khiêu khích hất cằm nói: “Cậu dựa vào cái gì mà nói với tôi như vậy?”

Thẩm Triệt biết rõ người phụ nữ mang kính râm Gucci cùng túi xách Hermes này là người không thể chọc tới, nếu bình thường thì cậu sẽ chọn cách nhượng bộ đối phương, nhưng mà. . . . Tần Tu rõ ràng là đang lên tiếng giúp cậu! Nhớ đến dáng vẻ oai phong đứng chắn của Tần Tu lúc nãy, Thẩm Triệt đột nhiên hăng tiết gà, bày ra bộ mặt nghiêm nghị nói với người phụ nữ kia:

“Thực xin lỗi, tôi không biết lời của bạn tôi có cái gì không đúng. Nơi này là bệnh viện, cô để hai đứa nhỏ đùa giỡn lung tung như thế, lỡ va phải người bệnh thì làm sao giờ?”

Người phụ nữ vẻ mặt như cậu đang nói xằng bậy, càng vênh cằm cao hơn, cũng mặc kệ người đàn ông trong di động kêu lên ” A lô, a lô”, cười lạnh một tiếng: “Bọn nhóc đụng vào người bệnh thì tôi sẽ chịu trách nhiệm hết, có vấn đề gì không?” Nói xong còn khiêu khích đến gần, “Cho dù có giẫm trúng chân cậu. . . . Thì thế nào?”

Thẩm Triệt “Aaaa” một tiếng thật dài. Người phụ nữ kia vậy mà dùng gót giày cao gót dẫm mạnh một cái lên mu bàn chân phải của cậu một cái!

“Á! Đau quá! Bỏ tay ra! Mau bỏ ra!!!” Người phụ nữ ngay lập tức bị Tần Tu giữ chặt cổ tay, nhờ mang giày cao gót nên cô ta cũng cao tới một mét bảy nhưng bị Tần Tu một mét tám mươi lăm giữ chặt lấy cánh tay, muốn giãy ra cũng rất chật vật. Cô ta cầm cái túi xách Hermes đập đập vào người Tần Tu, vừa tức giận vừa xấu hổ quát: “Muốn bồi thường bao nhiêu? Các người muốn tiền chứ gì? Muốn tiền thì chị đây cho các người ngay! Mau bỏ tay ra!”

Mấy người xung quanh bắt đầu chỉ chỉ trỏ trỏ. Hai tiểu quỷ khi nãy đang chơi đuổi bắt giữa đám đông, nghe thấy người phụ nữ la hét ồn ào, liền chạy ào quay về, cầm súng nước bắn Tần Tu. Thẩm Triệt nhìn hai dòng nước chảy xuống khoe mắt, đuôi lông mày của Tần Tu, mặt Tần mỹ nhân biến sắc, hai hàm nghiền chặt lại. Thẩm Triệt tâm nói các người tiêu rồi, quả nhiên giây tiếp theo nghe thấy Tần Tu quát:

“Tức súng của chúng nó ném đi cho tôi!”

Thẩm Triệt gật đầu. Đại ma vương đã lên tiếng, cậu cũng bất chấp luôn cái gì mà lớn bắt nạt nhỏ, giết súng nước trên tay hai đứa nhỏ ném vào thùng rác gần thang máy. Đương nhiên trong quá trình ‘thi hành nhiệm vụ’ cũng không tránh được vài tia nước văng trúng vào mặt. Hai cậu nhóc song sinh thấy vũ khí đã bị quăng vào thùng rác, “oa oa” một tiếng, khóc ầm lên. Người vây xem lại càng nhiều.

Người phụ nữ kia hét to vô lễ, Tần Tu vẫn như cũ, lạnh lùng túm tay cô ta không buông, cái tư thế kia kết hợp với quần áo trên người đúng là rất khủng bố. Rõ ràng là mặc áo choàng tắm, nhưng vẫn mang khí thế cao cao tại thượng, xung quanh tỏa ra khí áp thấp.

Ngay sau đó, một thang máy khác “đình” một tiếng liền mở ra, Thẩm Triệt bỗng nghe thấy một giọng nam rất quen ở sau lưng:

“Bội Hi? Tần Tu? Chuyện gì ở đây vậy?!”

Thẩm Triệt nghe giọng nói liền quay đầu lại, thấy người đàn ông khuôn mặt vuông chữ điền bước ra thang máy, liền choáng váng, tâm nói không thể nào.

“Jason!” Người phụ nữ lúc trước còn ương ngạnh, bây giờ thấy người đàn ông kia lại khóc lóc sụt sùi gọi to. Hai tiểu quỷ cũng khóc ầm ĩ chạy về phía Jason, đồng thanh gọi “Cha” một tiếng bắt đầu cáo trạng.

Thẩm Triệt trợn mắt nhìn, kia đúng thật là Jason, anh ta như thế nào lại ở đây?!

Nửa giờ sau. Trong một phòng bệnh VIP không người.

Jason ngồi trên sofa, đầu đầu nhìn hai người đang ngồi trước bàn trà, một bên là vợ còn một bên là người mới số một mà mình đang nhắm tới. Bội Hi tức giận khoanh tay xoay người đi không thèm nhìn người. Tần Tu ngồi vắt chéo chân vung vẩy, hai mắt hung ác nhìn người phụ nữ kia. Jason thậm chí còn có ảo giác vợ mình vì chịu không nổi ánh mắt sắc như dao của Tần mỹ nhân nên mới cố ý xoay người như vậy.

Jason hắng giọng, đưa ra phương án hòa giải với Tần Tu: “Nếu không thì, tôi bảo Bội Hi xin lỗi cậu, chúng ta liền.”

Người phụ nữ kích động xoay người lại: “Đừng có mơ em xin lỗi cậu ta!”

Tần Tu lạnh như băng, ngả người ra dựa sofa: “Cô ta không có tư cách nói lời xin lỗi.”

“Jason!” Bội Hi then quá hóa giận, “Anh nhìn xem! Mới tí tuổi đã có thái độ khinh người thế này sao! Người như thế này công ty không thể ký hợp đồng được! Bộ dáng đẹp trai thì sao, đẹp trai thì lấy được kim bài miễn tử à?!” (ý là đẹp trai thì muốn làm gì cũng được chắc)

Thẩm Triệt thấy Tần Tu vẫn là bộ dạng lạnh lùng, thái độ thờ ơ. Cậu biết Tần Tu vốn không muốn ký hợp đồng với Tinh Bang Giải Trí, không khỏi xấu hổ thay người phụ nữ tự mình đa tình kia. Thế nhưng Jason rõ ràng cũng không định buông tha. Thẩm Triệt cũng nghĩ, Tần Tu dưới bàn tay của người quản lý quyền lực này thì chắc chắn sẽ trở thành một ngôi sao sáng chói. Ngôi sao này tuy giờ vẫn còn dưới mặt đất thôi mà đã lóa mắt đến thế rồi.

“Nếu như vậy thì sao chúng ta không nghe ý kiến của Thẩm Triệt chút nhỉ,” Jason mỉm cười quay sang Thẩm Triệt, “Dù sao cậu cũng là đương sự. Bội Hi đã giẫm phải cậu, tôi thay cô ấy nói một tiếng xin lỗi, tiền thuốc men tôi cũng sẽ trả toàn bộ. Việc này chúng ta cũng đừng so đo nữa, cậu nói thế được không?”

“Không được.” Tần Tu đáp.

Thẩm Triệt cùng Jason kinh ngạc nhìn về phía Tần Tu.

WebTru yenOn line . com

Bội Hi thẳng lưng nói: “Người tôi giẫm cũng chẳng phải cậu, dựa vào cái gì mà cậu nói không được? Còn cậu nữa!” Nói xong lại chuyển sang Thẩm Triệt, “Không có chủ kiến gì hết à?!”

Thẩm Triệt không kịp tiếp lời, đã bị Tần Tu giơ tay lên ngăn lại. Tần Tu vươn người về trước: “Tôi hài lòng vì cậu ấy không có chủ kiến. Chuyện của cậu ấy, tôi quyết định.”

Jason cùng Bội Hi trợn mắt há mồm. Dù sao Jason cũng là người đại diện quyền lực rất từng trải, sao có thể để một cậu nhóc đang tức giận xù lông hù dọa cơ chứ. Thế nhưng loại khí thế có thể nắm giữ bầu không khí xung quanh này cũng khiến người ta ấn tượng sâu sắc, khiến cho anh ta cũng phải nghiêm túc bày ra trạng thái tấn công: “Thế sao?”

Jason nhếch mày, nhìn về phía người thanh niên tóc xoăn đáng thương bị Tần Tu tước đoạt quyền được phát biểu, “Tôi thấy bạn học Thẩm chẳng có lý gì phải nghe lời cậu cả.”

Tần Tu hào phóng khoát tay: “Cứ thử xem.”

Thẩm Triệt đầu đầy mồ hôi, này, anh đừng có mà tự tin thế chứ. Tuy rằng chúng ta hiện tại đang đứng cùng chiến tuyến, tôi rõ ràng sẽ ủng hộ vô điều kiện quyết nghị của anh, nhưng mà, please, đừng nói như kiểu tôi là chân chó của anh vậy chứ. Cấm có mà nói “Giỏi thì lại đây mà thử thách tình bạn của chúng tôi đi!”, sau đó thì mong tôi sẽ đáp lại “Tình bạn của hai người đàn ông sẽ vượt qua mọi thử thách” bla bla gì đó nhé.

Về mặt của Jason cũng rất ung dung, lấy bật lửa Zippo ra, châm một điếu thuốc, rít một hơi, chậm rãi nói: “Thẩm Triệt, lần trước thử vai, tôi còn nhớ rõ cậu đã làm một động tác lật mũ rất hoa mỹ, động tác kia cậu học từ ai?”

Câu hỏi vừa ra khỏi miệng, quả nhiên thấy thanh niên tóc xoăn sững sốt. Tần Tu vững như núi băng ngàn năm, chân mày cũng khẽ xoắn lại. Jason lập tức thừa thắng xông lên nói: “Tôi đoán cậu rất thích An Gia Miện, đúng không? Nếu cậu nhận lời xin lỗi cùng phí điều trị, tôi có thể cho cậu lập tức tận mắt nhìn thấy thần tượng, kí tên chụp ảnh chung cái gì cũng không thành vấn đề, nói không chừng còn có thể ăn một bữa cơm nữa đấy. Cậu thấy được không?”

33. Chương 33 - Không Phải Oan Gia Không Đụng Mặt.

Lời nói của Jason mất một lúc lâu mới thấm được vào đầu của Thẩm Triệt. Ngay lập tức có thể cho cậu được gặp An Gia Miện?..... WTH? Cậu thế nào lại không nghĩ ra, việc Jason xuất hiện trong bệnh viện không thể nào là ngẫu nhiên được! Cách giải thích duy nhất đó là An Gia Miện cũng ở trong này. Nghĩ đến đây, cậu thanh niên tóc xoăn không kìm lòng được mà ngồi thẳng người lại, ánh mắt nhìn đăm đăm ra ngoài phòng bệnh, tưởng tượng đến việc có lẽ An Gia Miện đang ở cùng một tầng với các cậu, thậm chí có thể là ở ngay phòng bên cạnh, cậu lại không cách nào bình tĩnh được.

Bốn năm rồi, trong bốn năm này ngoài nhìn thấy hình dáng An Gia Miện trên TV, Internet hay tạp chí, bọn họ đương nhiên chưa bao giờ được gặp mặt. Hiện tại người đàn ông này xác nhận với cậu rằng, An Gia Miện và bọn họ chỉ cách mấy chục mét...

“...Anh ta nằm viện sao?” Thẩm Triệt lúng túng hỏi, nhớ lại dòng người như thủy triều đổ ập xuống quảng trường buổi chiều hôm đó.

“Không có gì to tát cả. Chỉ cảm mạo chút xíu thôi.” Jason đáp, nói xong khoe mắt còn liếc về phía gương mặt nhợt nhạt của Tần Tu, chậm rãi rít một hơi thuốc, bồi hồi nói như có thâm ý sâu xa, “Sức mạnh của thần tượng đúng là không thể khinh thường được nha. Muốn có sức ảnh hưởng như vậy thì tự mình trước tiên cũng nên trở thành một ngôi sao khiến muôn người ngược nhìn đi.”

Lời khiêu khích lộ liễu trắng trợn như vậy không có gì bất ngờ khi đổi lại được ánh nhìn đăm đăm sát khí của Tần Tu. Jason âm thầm đắc ý nhún nhún vai, thầm nghĩ, cậu đúng là rất xuất sắc, giữa đám người vây xung quanh kia, tôi không hề nghi ngờ gì mị lực cùng sức cuốn hút của cậu, nhưng khi đem treo cùng với một đám ngôi sao trên bầu trời kia thì cậu, dù có chói mắt thế nào cũng chỉ là một đốm sáng nhỏ nhoi trên mặt đất thôi.

Thực ra, anh không sao hiểu nổi vì sao Tần Tu năm lần bảy lượt đều từ chối cảnh hồng mà Tinh Bang Entertainment tung ra. Lúc đầu anh nghĩ rằng những bông hoa cao quý lãnh diễm đều kiêu ngạo như vậy, nhưng anh tự thấy mình đối với Tần Tu rất kiên nhẫn và thành ý, thế mà đối phương vẫn cứ thờ ơ như vậy, điều này quả thực không sao hiểu nổi. Vậy thử khích tướng xem sao. Nói xong lại quay sang Thẩm Triệt thúc giục: “Cậu suy nghĩ đến đâu rồi?”

Chiều này nói không chừng lại có thể thành công. Bởi vì vừa dứt lời thì anh liền thấy Tần Tu quay sang nhìn Thẩm Triệt vẫn còn hờn vía treo trên mây, cái ánh mắt nhìn như muốn đổ máu kia quả thực trắng trợn đến mức khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Thẩm Triệt cũng không nhận ra ánh mắt Tần Tu đang ở đâu, chỉ cứng nhắc ngồi trên sô pha, đầu óc chạy lòng vòng một lúc lâu, rốt cuộc cũng thở dài một hơi, hai tai ôm lấy đầu gối: “Cám ơn, nhưng tôi không thể,” Cậu nhìn về phía Tần Tu bên cạnh, “Tôi nghe anh ấy.”

Điều thuốc trên miệng Jason lập tức rơi xuống đất, ngay cả Bội Hi đang dự tính sẽ được chế nhạo một phen cũng bất ngờ.

Tần Tu kiêu căng quay đầu lại, dựa vào sô pha, thản nhiên nhìn Jason.

“OK, OK. Các cậu thắng.” Jason rốt cuộc phải thỏa hiệp, giơ tay lên đầu hàng, “Vậy cậu nói phải làm sao bây giờ, Tần tiên sinh? Chuyện đến mức này rồi, xin lỗi cậu không nhận, tiền cậu cũng không muốn. Vậy cậu nói xem, phải giải quyết thế nào?”

Thẩm Triệt quay sang Tần Tu, nhỏ giọng hỏi: “Ừ, vậy anh rốt cuộc muốn làm gì?”

“Xin lỗi thì có ích gì, tiền thì có lợi gì.” Tần Tu cúi đầu liếc cái chân bó như đòn bánh tét của Thẩm Triệt, buồn buồn nói.

” Dẫm thì cũng dẫm rồi.”

Thẩm Triệt quả thực muốn chết. Anh đang đùa đấy à? Nhưng... Tại sao khi thấy Tần Tu như vậy, cậu lại thấy yếu lòng nhỉ?

Jason nhất thời cũng dở khóc dở cười. Tần đại mỹ nhân oán giận cau mày, nhìn chằm chằm chân Thẩm Triệt, bộ dạng so đo muốn chết, thấy vậy thì không khỏi cười rộ lên: “Thế... Tôi để cậu giẫm lại nhé?”

“Tôi không biết cái này có gì đáng cười nhỉ.” Tần Tu khi hiểu ý đối phương thì đen mặt, chỉ vào cái chân bị thương của Thẩm Triệt, giọng giận dữ: “Anh có biết cái chân này bây giờ quan trọng với cậu ta thế nào không? Anh cho tôi dẫm lại sao? Tôi đem chân anh nghiền nát thì cũng có tác dụng gì. Chân cậu ta có thể đứng lên chạy nhảy được luôn sao?”

Thẩm Triệt kinh ngạc nhìn Tần Tu cả người đang tản ra khí áp thấp, một lúc lâu sau mới lấy lại được tinh thần.

“Tôi hiểu.” Jason hòa nhã gật đầu, “Nhưng hiện tại chuyện đã như vậy, cậu có bực tức cũng chẳng ích gì.”

“Không ích gì, nhưng tôi vẫn cứ tức giận thì sao.” Tần Tu rành rọt nói từng chữ. Bội Hi cảm thấy tầm mắt đối phương quét ngang qua nhưng cũng không dám nói nữa lời. Tần Tu liếc người phụ nữ đang ôm chiếc túi Hermes: “Tại sao trên thế giới này lại có người như thế nhỉ. Có thể tùy ý mà dẫm đạp lên cơ hội của người khác? Nếu cô ta không phải phụ nữ tôi đã sớm đá gãy xương sườn của cô ta rồi.”

Những lời này là nói thật. Bội Hi tái xanh mặt, quay ngoắt lại muốn nổi cơn nhưng lại dưng phải ánh mắt xinh đẹp nhưng lạnh lùng tàn nhẫn kia, chỉ biết há miệng thở dốc không thốt ra lời.

Jason cúi điều thuốc xuống gạt tàn: “Tôi có thể đền bù được không?”

Tần Tu đảo mắt liếc anh một cái, khôi phục lại vẻ băng sơn không sao sánh nổi: “Tôi mong là vậy.” Anh đứng lên, “Đội điện thoại của tôi.”

Thẩm Triệt đứng dậy theo, rồi lại nghe thấy Jason giữ Tần Tu: “Tôi sẽ chờ điện thoại của cậu, nhưng cậu thật sự không định cân nhắc một chút sao, chuyện kí hợp đồng?”

Tần Tu quay đầu lại, lãnh đạm liếc Jason một cái, ánh mắt lơ đãng xẹt qua Thẩm Triệt: “Tôi không muốn làm cái bóng của An Gia Miện.”

Jason vừa hút thuốc vừa nhìn cánh cửa vừa mới đóng sập lại kia, bật cười. Bội Hi thấy thế liền trở một cái vào mũi ông chồng còn đang rất thích chí của mình, nhú mồm có chút bất an: “Anh có thấy là Tần Tu này rất giống một người không?”

Jason thu hồi ánh mắt, bật cười khiến tàn thuốc trong chiếc gạt tàn khẽ run rẩy bay ra. Phòng bệnh VIP không cho phép hút thuốc, gạt tàn này cũng là vật Jason mang theo bên mình. Thực ra đó là cho An Gia Miện. An đại thiên vương do áp lực công việc nên đã tập thành thói quen hút thuốc. Nhưng để đề phòng bị đám paparazi chụp trộm được, ảnh hưởng đến hình tượng cao quý không giống người phạm tục của anh để An nên tắt cả thuốc lá, bật lửa, ngay cả cái gạt tàn này đều do anh với trách nhiệm là người quản lý phải cầm lấy. Quả thực có chút giống với cái túi đeo bên người đại thiên vương.

“Giống ai?” Jason hỏi, “Anh thật không nghĩ ra ai.”

Bội Hi nâng cằm, có chút dăm chiêu: “Lúc đầu tiên em gặp cậu ta ngoài thang máy đã nghĩ ngay đến Mễ Huệ.”

Điều thuốc của Jason bên cạnh chiếc gạt tàn khẽ run lên một chút, biểu tình cũng có chút kinh ngạc: “.....Em đừng nói là, thật sự giống sao.” Nhớ tới mỹ nhân từng làm kinh diễm khán giả trước kia thật không khỏi thương cảm cho hồng nhan bạc mệnh. Rồi lại hỏi Bội Hi, “Giống điểm nào?”

Mễ Huệ ngày đó cũng chỉ tham gia đóng vài bộ phim truyền hình, được công chúng biết đến cũng chưa tới ba năm, phim điện ảnh cũng chưa tham gia bộ nào thì đã chết trong một trận lở tuyết. Từ lâu cũng đã nhạt nhòa trong trí nhớ của khán giả, Bây giờ có lẽ cũng chỉ có đám người bọn họ luôn lẫn lộn trong cái giới giải trí này là còn nhớ rõ từng có một cái tên như vậy.

Bội Hi khoanh tay, đắc ý cười: “Nói gì thì nói, vợ anh cũng là số một trong cái khoản tin tức giải trí cơ mà. Chuyện của Mễ Huệ, năm đó em còn là một cô phóng viên nắm tin tức rất nhanh đó, Anh nói xem, có khi nào Tần Tu và cô ấy có quan hệ gì không?”

“Cũng có chút giống nhưng cũng không đến mức có quan hệ huyết thống,” Jason không mấy quan tâm chuyện này, chỉ cười cười: “Em lúc ấy đi theo nửa ngày cũng không moi ra được tin tức gì, nhớ chưa? Với cả lúc Mễ Huệ tự sát mới có hai mươi sáu tuổi, vẫn còn độc thân. Với tính cách thanh cao, lãnh ngạo của cô ấy thì không thể có thai trước khi kết hôn được. Hơn nữa cha mẹ Tần Tu đều còn khỏe mạnh, gia thế nghe nói cũng không tồi, vậy nên mấy cái suy luận vô lý kia của em cũng dẹp đi thôi.”

Bội Hi nhún nhún vai: “Em nói chơi thôi mà. Đây là bệnh nghề nghiệp rồi, anh cũng biết rồi đấy.”

Hãy vào online.com để đọc truyện nhanh hơn!

Jason hờ hững cười không nói tiếp nữa, nhưng trong lòng lại âm thầm suy nghĩ gì đó.

Thẩm Triệt tâm sự nặng nề đi ra khỏi phòng bệnh VIP. Cả tầng một này đều là phòng bệnh VIP như vậy. Trước mặt hai người là dòng người đi qua đi lại trong bệnh viện lớn hạng A, nhưng không phải ai cũng biết rằng mới hôm qua ở quảng trường đã xảy ra một tai nạn nhỏ. Người ngồi trên chiếc xe bị tông vào đuôi trong vụ tai nạn kia chính là ảnh đế trẻ tuổi nhất, lúc này đây đang ở ngay trên đỉnh đầu bọn họ.

“Không được thấy người thật nên rất tiếc nuối, đúng không?”

Giọng nói không nặng không nhẹ của Tần Tu kéo suy nghĩ của Thẩm Triệt trở lại. Cậu không biết phải giải thích ra sao về tình cảm kì lạ mà mình ôm ấp đối với An Gia Miện, chỉ có thể miễn cưỡng cười cười: “Dù sao cũng chỉ là ảnh đế thôi.”

“Lại còn nói không phải fan cuồng của anh ta,” Tần Tu cười nhạt, lại nhũ mày: “Ban này còn dám làm tôi dao động.”

“Tôi không có mà, tôi nói đều nghe lời anh.....”

“Vậy cái vẻ mặt lúc này của cậu tính là gì? Bao công sức của tôi suýt chút nữa bị cậu phá hỏng cả!”

Thẩm Triệt nhìn điệu bộ ‘lát nữa tính sổ sau’ của Tần Tu lại nghĩ tới một màn vừa rồi. Cậu chưa từng nghĩ rằng Tần Tu lại để ý đến cái chân bị thương của cậu đến vậy, khiến cho Jason cũng phải xuống nước thế nhưng chỉ đơn thuần là đang giận dỗi thôi.

“Cám ơn anh.”

Tuy đang cười nhưng ba chữ này cậu nói ra đều rất thật lòng. Cám ơn sự bảo hộ của anh. Anh không biết lúc đó tôi cảm động thế nào đâu. Nhân tiện tôi cũng muốn cám ơn chính mình, hoàn toàn không để cho niềm kiêu hãnh của anh chịu bất cứ tổn hại nào trước mặt người đàn ông kia. Một giây kia tôi thực sự cảm thấy niềm kiêu hãnh của anh so với cái cảm mạo kia của An Gia Miện thì quan trọng hơn nhiều.

Tần Tu quay sang vừa kịp nhìn thấy vẻ mặt tươi cười lấy lòng kia của đầu xoắn, lại quay về vẻ băng sơn: “Đừng nghĩ gì nhiều. Tôi giúp cậu chỉ vì vừa khéo cậu đi phía sau tôi thôi.”

“À.” Thẩm Triệt đã quen với đủ loại lô-gic không tự nhiên của băng sơn Ma vương nên chỉ cười, gãi gãi mặt.

“Không tới nhìn ảnh đế An một cái sao?” Lúc ấn nút mở cửa thang máy, Tần Tu đột nhiên liếc mắt hỏi.

Thẩm Triệt không tự giác mà quay đầu nhìn về hai dãy cửa phòng đóng chặt cửa chạy dọc hành lang, nếu nói không muốn gặp mặt một lần thì đúng là nói dối. Suốt bốn năm qua, cậu vẫn luôn dõi theo hết thấy mọi lời nói, mọi hành động của người kia. Có thật tất cả đều là ngụy trang hay không? Cứ như vậy một lúc lâu đứng nhìn hành lang nhỏ hẹp, tưởng tượng thấy An Gia Miện hiện tại đang ở một phòng bệnh nào, đang làm cái gì, ngủ, xem TV hay là đang mỉm cười dịu dàng với cô y tá đang chăm sóc mình, vừa quay lưng là thay ngay bằng vẻ mặt phiền chán, trước mặt là một bộ mặt, sau lưng lại là bộ mặt khác... Thẩm Triệt đang nghĩ đến dần người ra, bỗng nhiên nghe tiếng cửa thang máy te te khép lại.

Ồ này?! Tần Tu thế nhưng đã bước vào, chẳng những không thêm đợi cậu mà còn nhanh tay ấn nút đóng cửa.

“Ê, Tần Tu ——” Ấn nút mở thang máy cũng không kịp nữa rồi. Trên hành lang dài đã yên tĩnh trở lại chỉ còn lại một mình cậu ngây ngốc đứng đực ra đó.

Đậu má! Nói lòng dạ mỹ nhân là kim rơi đáy bể đúng là không điều tí nào! Không phải tui chỉ chờ người ra một chút thôi mà, thế mà cũng bực sao?

“..... Tôi thất thần anh chỉ gọi tôi một cái là được mà.” Đảm bảo một tiếng là hồi thần ngay lập tức à. Thẩm Triệt uất ức vúi lấy cửa thang máy đã khép chặt lại. Tiếp đó bỗng nhiên nghe thấy từ bên kia hành lang truyền đến “cách” một tiếng, là tiếng mở cửa phòng.

Rõ ràng chỉ là một tiếng mở cửa rất bình thường, có thể là một bệnh nhân, bác sĩ hay y tá ở tầng này bước ra thôi, nhưng Thẩm Triệt không hiểu sao tim lại đập dồn dập, cậu vội quay đầu lại.

Cửa phòng bệnh thứ ba đối diện với góc hành lang chậm rãi mở ra như một cảnh quay chậm trong phim. Một bóng người cao gầy xuất hiện trước cửa, đang quay đầu ra hành lang nhìn xung quanh, không nhìn

thấy được mặt, chỉ có thể nhìn thấy mái tóc ngắn mềm mại màu nâu đậm và một thân tây trang trắng tào nhả.

Thang máy phía sau Thẩm Triệt “đình đình” một tiếng mở ra. Người nọ đang đứng trước cửa phòng nghe thấy tiếng liền quay lại ... Thẩm Triệt trong một khắc nghe thấy được âm thanh nuốt xuống cổ họng của chính mình.

34. Chương 34 - Tắt Sắt Kỹ Của Ảnh Đế

Tao nhả luôn luôn là từ dành cho An Gia Miện, thế cho nên cái khoảnh khắc ảnh đế An quay đầu lại đương nhiên cũng tao nhả không ai bì nổi. Ngay cả biểu tình trên gương mặt anh là một vẻ vân đạm phong kinh đã tập thành thói quen, đặc biệt dịu dàng, đặc biệt tiêu chuẩn.

Nhưng anh cũng đã nhận ra người đang đứng đợi thang máy tiếp theo kia.

Thẩm Triệt và An Gia Miện đứng cách nhau khoảng mười mét, ánh mắt chạm phải nhau. Cậu nhận ra trong ánh mắt An Gia Miện đầu tiên có lẽ không nhận ra mình thế nhưng ngay sau đó thì thay đổi hẳn. Ánh mắt lóe lên, vẻ vân khinh phong đạm trên mặt biến mất. Cằm của ảnh đế An tao nhả hơi hất lên, ánh mắt như ngăm trong nước đá lạnh buốt, dĩ nhiên là đầy ghét bỏ và khinh miệt.

Thật là một pha đối sắc mặt thần sầu, Thẩm Triệt thầm nghĩ. Sự ghét bỏ cậu cũng hiểu được, An Gia Miện đối với gia đình cậu xưa nay vốn không hề có thiện cảm, nhưng vẻ khinh miệt đang bày ra kia, ít nhất trước đây cũng không có. Ánh mắt từ trên cao nhìn xuống mấy con kiến bé nhỏ giống như có sức nặng ngàn cân, có thể đè cổ bất cứ kẻ nào phải khom xuống. Thẩm Triệt cố gắng đứng thẳng lưng trở lại.

“Cạch.” Lại một tiếng cửa mở vang lên. Jason cũng cô vợ Bội Hi từ phòng bệnh VIP ban này đi ra, bất chợt gặp phải cảnh tượng trên hành lang. Jason đảo mắt liếc nhìn Thẩm Triệt đang đứng trước thang máy, bước nhanh lại phía An Gia Miện có chút giận dữ nói: “Sao cậu lại đi ra?”

Bội Hi ôm cánh tay đứng quan sát cậu thanh niên tóc xoăn trước cửa thang máy: “Cậu nói không thích cơ mà? Sao lại lén lút cầm chốt ở đây vậy hả? Định tạo quan hệ đấy à, chẹp chẹp...”

Jason ho khan một tiếng, sắm vai người hòa giải nói với An Gia Miện: “Người ta là fan hâm mộ của cậu, nếu gặp rồi thì bắt tay, kí tặng chút đi.”

An Gia Miện mỉm cười, phong độ vẫn không mất tí nào: “Được.” từ xa nhìn thấy cái chân bánh tét của Thẩm Triệt, “Chân cậu ta sao vậy?”

“Hình như bị xe đạp điện nghiêng phải.” Jason đẩy đẩy kính râm, ngoắc tay ý bảo Thẩm Triệt đến đây. Cậu thanh niên tóc xoăn thì như đánh mất hồn, cứ đứng mãi không chịu nhúc nhích. Jason có chút bực bội, An Gia Miện vốn rất ghét phải ứng phó với fan, tiểu tử này nếu lại làm cao thì lát nữa người gặp họa sẽ là người đại diện kiêm bảo mẫu, chính là anh, Jason này. Vậy là lại thúc giục một tiếng: “Thẩm Triệt!”

“Không sao, đưa bút cho tôi.” An Gia Miện khoát tay với Jason.

Jason có chút kinh ngạc. An Gia Miện vốn luôn đối xử fan như một đám tai họa phiền phức thế mà bây giờ lại chủ động đi tới kí tên cho fan. Anh lấy ra một cây bút kí tên đưa cho An Gia Miện, mắt nhìn ảnh đế An ngón tay xoay xoay cái bút, bước về phía cậu fan hâm mộ bé nhỏ.

Thẩm Triệt nhìn không hề chớp mắt An Gia Miện đang bước về phía mình. Cậu vốn nghĩ những kiểu người siêu sao như thế này chỉ rực rỡ khi đứng trước ống kính và ánh đèn chói lọi, thế nhưng siêu sao An Gia Miện rõ ràng là mang theo cả luồng sáng ấy, khác xa hoàn toàn những ngôi sao thần tượng tầm thường. Ví dụ thần tượng như Âu Triệt Luân chẳng hạn, đám fan cuồng nếu bắt gặp trên đường lập tức sẽ hét lên chói tai rồi nhao ra chụp hình, nhưng còn An Gia Miện, bạn sẽ bị chấn động một lúc lâu sau đó mới nhớ đến việc lao ra cửa.

Thẩm Triệt không thể không thừa nhận chính mình cũng rơi vào trường hợp đó, hoảng hốt khi thấy An Gia Miện đã bước tới trước mặt, cúi đầu rút nắp bút ra hỏi: “Ký ở đâu đây?”

Thẩm Triệt không trả lời. Vóc dáng hiện tại của cậu đã xấp xỉ ngang bằng với An Gia Miện. Khoảng cách năm tuổi như bị kéo gần lại. Giữa bọn họ lúc này vẫn tồn tại khoảng cách, nhưng không phải là vấn đề chiều cao.

An Gia Miện nhếch khóe miệng nói, cười lạnh mang theo ý châm chọc nhưng giọng nói vẫn thực sự rất tao nhã: “Vậy kí trên bàn tay đi.” Nói xong bèn túm lấy cánh tay buông thõng của Thẩm Triệt lên, hung hăng dùng sức cạy mở mấy ngón tay đang nắm lại, giọng nói vẫn rất nhẹ nhàng như trước, “Viết cái gì được nhỉ?”

Thẩm Triệt trừng mắt cúi đầu nhìn An Gia Miện viết chữ, Sắc mặt ảnh để An có chút tái nhợt, môi khô khốc, xem ra thực sự là hậu quả của làm việc quá độ, thế nhưng khi tóm lấy bàn tay anh ta lại dùng sức rất mạnh, móng tay bấm sâu xuống da thịt khiến Thẩm Triệt rất đau.

Ngòi bút kí tên mỗi lần hạ xuống lòng bàn tay là một lần như dùng dao khắc xuống. An Gia Miện còn ác ý đưa mắt xem vẻ mặt của Thẩm Triệt: “Cậu không muốn nói gì với tôi sao?”

Thẩm Triệt biết đây là một câu hỏi có hai lớp nghĩa. Suốt bốn năm qua chỉ được theo dõi tình hình của An Gia Miện qua TV, giờ phút này anh ta lại đứng ngay trước mắt cậu, điều vô dương oai khoe khoang thành tích của mình. Cậu vốn có rất nhiều lời muốn hỏi anh ta, vốn còn có rất nhiều chờ mong những tình hình hai người khi chạm mặt lại gương cung bặt kiếm thế này thật giống như một chậu nước đá gội thẳng lên người khiến Thẩm Triệt tỉnh táo lại.

Cậu dùng sức rút tay về, gần từng chữ: “Tôi hy vọng ảnh để An có thể thẳng tiến thuận lợi, không bị người tới sau vượt lên phía trước.”

“Ai định vượt lên trước tôi cơ? Cậu sao?” An Gia Miện ngẩng đầu, cây bút kí tên dừng lại ở cổ áo sơ mi của Thẩm Triệt.

“Người có thiên phú rất nhiều, không phải chỉ có mình anh đâu.”

An Gia Miện khoanh tay cười cười: “Vậy bảo hấn phóng ngựa đến đây đi, Tôi xin chờ.”

Lòng bàn tay của Thẩm Triệt bắt đầu tấy đau, lặng người nhìn thang máy chạy xuống tới tầng trệt. Tới khoa ngoại ở tầng trệt, vừa lấy lại tinh thần đang định bước ra thì suýt chút nữa đụng phải một người đối diện đang bước vào.

Một thân áo xanh nước biển kia là, Tần Tu? Thẩm Triệt ngạc nhiên nhìn vẻ mặt đầy lo lắng của Đại ma vương.

Mới chớp mắt một cái, gương mặt lo lắng kia đã biến mất không còn dấu vết thay vào đó là cái mặt đen xì viết mấy chữ ‘tôi đang rất không vui đây’. Đúng là cậu nhìn lầm rồi....

“Cậu chạy đi đâu vậy?”

Bạn học Tần vừa dứt lời, cửa thang máy liền “đình đình” một tiếng rồi khép lại. Thẩm Triệt vẫn còn kẹt ở giữa cánh cửa, chỉ thấy Tần Tu rất nhanh đưa tay ra đề lại cửa thang máy, đồng thời cúi xuống nhìn cái chân của Thẩm Triệt.

Bạn học Thẩm trong lòng đột nhiên ảm lại, lần này cậu chắc chắn mình không có nhìn lầm. Cái động tác theo phản xạ mà cúi đầu nhìn cái chân của cậu như thế sao có thể có lực sát thương lớn như vậy cơ chứ?!

Ra khỏi thang máy, Tần Tu quay đầu lại ngắm soi Thẩm Triệt, một lần nữa khôi phục bộ mặt băng sơn: “Tôi còn chưa hỏi xong đâu. Mau trả lời.”

“À,” Thẩm Triệt quanh co một chút, “Tôi ở trên lầu chờ thang máy...”

“Cậu còn không thành thật!” Tần Tu tức giận chỉ vào mũi Thẩm Triệt, “Thang máy đã đi lên đi xuống bốn lượt rồi. Cậu chờ thang máy cái gì? Tôi thấy có mà chờ thần tượng của cậu thì có!”

Thẩm Triệt bị nắm thóp, tâm nói đm, đoán gì mà chuẩn quá vậy!

Về chợt dạ kia đã bán đứng Thẩm Triệt, Tần Tu vẻ mặt khó mà tin được nhìn cậu:

“..... cậu thực sự ở sau lưng tôi đi chờ An Gia Miện?”

“Không phải tôi chờ anh ta, là chính anh ta.....” Còn nói chưa dứt lời thì thấy Tần Tu bỗng nhiên thờ mặt ra.

Tần Tu liếc qua vết mực ngoằn ngoèo trên cổ áo Thẩm Triệt, vẻ mặt như bị trúng một cái tát: Truy cập fanpage s:// .facebook.com/ onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

“Xem ra cậu cũng được đền bù xứng đáng nhỉ. Anh ta ký tên cho cậu? Chỗ nào?” Nói xong liền không khách khí kéo cậu xoay ngược lại, “Trên quần áo không có ... A!” như nhớ ra cái gì, anh nhíu mày vẻ mặt khinh bỉ đến khó tin: “Không phải khẩu vị nặng đến thế chứ ...” nói xong liền kéo vạt áo sơ mi của Thẩm Triệt lên.

Trước mặt bao nhiêu người, Thẩm Triệt cả người giống như Sparta.

Tần Tu cúi đầu xem xét cẩn thận, cái lưng màu tiểu mạch trơn bóng sạch sẽ, không có ba chữ to ‘An Gia Miện’ nào cả. Anh lại xoay người kia lại, không thèm để ý đến ánh mắt Thẩm Triệt mà kéo luôn vạt áo trước lên.

Không thấy chữ ký, cả trước cả sau đều không có mới kéo áo Thẩm Triệt xuống.

Tần Tu đứng thẳng người lên, nhíu mày hồ nghi: “Anh ta rốt cuộc ký cho cậu ở chỗ nào?”

“Không phải ký trên người!” Thẩm Triệt thực sự chịu không nổi ánh mắt hiếu kỳ của đám người xung quanh, bèn đẩy đẩy Tần Tu đi ra. Nhưng rốt cuộc vẫn phải chịu thua ánh mắt nghiêm hình khảo vấn của Đại ma vương, đành phải vươn móng vuốt, “Ký ở bàn tay.”

Tần Tu cúi đầu nhìn xuống tay Thẩm Triệt, Trong lòng bàn tay đúng là có ba chữ ‘An Gia Miện’ rất to, nhưng chữ ký có vẻ không được trơn chu mà lại rất ngoằn ngoèo, hơn nữa, nét bút rất nặng, lòng bàn tay bị ngòi bút cào rách, chỗ da bên cạnh nét mực rõ ràng đã sưng đỏ.

Tần Tu nhìn cái tay kia một lúc lâu, sắc mặt dần dần trầm xuống, đến mức rất khó coi: “Cậu thích anh ta đến thế sao?”

Thẩm Triệt thu tay, xoa xoa lòng bàn tay đau rát, định nói tôi chẳng thích anh ta chút nào hết nhưng trên tay vẫn còn có chữ ký của người ta, nói như vậy thế nào cũng nhận được một câu: “Dối trá!” của Tần Tu, vậy là đành nói cho có lệ: “Dù sao người ta cũng là ảnh để trẻ tuổi nhất mà.”

“Chỉ cần năm 25 tuổi đạt được danh hiệu ảnh đế là có thể làm xằng bậy trên người cậu sao?”

Thẩm Triệt hoang mang nhìn gương mặt u ám của Tần Tu, thế nào cũng không hiểu nổi đối phương có ý gì.

“Thần tượng đã nói gì với cậu?” Tần Tu vừa đi vừa nói, tưởng tượng ra cảnh người nào đó bộ dạng như con cún lông xù một lòng hướng về phía thần tượng nịnh nọt bán manh, nói mấy câu như “Tin tức về ảnh đế em đều biết hết a! Những bộ phim của anh em đều thu bằng lại, ngay cả cái phim đạt giải ‘con quạ vàng’* em cũng ghi lại hết luôn! Em mỗi ngày đều học theo cái động tác đội mũ lên của anh. Vì anh em mới thi vào Canh Ảnh đó, gâu gâu gâu...” Nghĩ đến đây sự khinh bỉ lại tăng gấp bội.

(Con quạ vàng là một giải thưởng được bầu chọn bởi cư dân mạng Trung Quốc trên diễn đàn Thiên Nhai, chuyên bình xét những tác phẩm tệ hại nhất. Cái này cũng tương tự như giải ‘Mâm xôi vàng’ ở Hollywood)

Hiếm có khi nào Đại ma vương lại cố tình bắt chuyện với mình, Thẩm Triệt quan sát Tần Tu đang miến cưỡng khoanh tay đi phía trước, trong lòng bỗng vui vẻ hẳn lên, còn nửa đùa nửa thật nói: “À, tôi có nói với anh ta là tôi quen một người, trẻ hơn anh ta, đẹp trai hơn anh ta, cao hơn anh ta, so với anh ta còn có thể nắm giữ được tất cả mọi người. Tôi còn hỏi anh ta có muốn đánh cược xem người kia có thể sẽ là ảnh để trẻ tuổi nhất kế tiếp không nữa đấy.”

Rõ ràng là đang vuốt mông ngựa nhưng Tần Tu cũng thấy trong bụng rất hả hê, sướng khoái. Tần Tu liếc xéo một cái, nhướn mi: “Cậu hi vọng tôi đạt danh hiệu ảnh đế vậy sao?”

Thẩm Triệt còn đang mãi ngẩn bóng lưng Tần Tu, vì đang đi sau lưng nên cũng không cần che giấu vẻ hâm mộ giấu trong ánh mắt: “Tôi cảm thấy anh nhất định đạt được.”

“Cậu hiểu tôi quá nhỉ? Cậu xem tôi diễn qua rồi sao?” Tần Tu quay người lại dò xét người phía sau, ánh mắt tà mị, còn nói rất nghiêm túc: “Nếu bộ dáng không đẹp trai, cậu nghĩ có thể trở thành ảnh đế không?”

Tôi đương nhiên biết. Thẩm Triệt thầm nghĩ, Lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, anh đã dẫn dắt tôi diễn. Tôi biết tương lai anh sau này sẽ không thua kém An Gia Miện. An Gia Miện năm 21 tuổi đã ký hợp đồng với Tinh Bang Entertainment. Thời điểm đó anh ta còn chưa có bộc lộ được tài năng như anh, nếu như anh đồng ý với Jason... Cậu nhìn Tần Tu đang đứng ngay trước mắt mình, đầu óc nhất thời trống rỗng. Trời ạ! Cậu căn bản không tưởng tượng ra nổi vật sáng đang ở trước mặt này một khi hấp thụ ánh sáng, đứng dưới ánh mắt của mọi người thì cảnh tượng sẽ như thế nào. Cái người sắp tới này chắc chắn sẽ là một cơn sóng thần chưa từng thấy trước đây.

“Anh đâu phải chỉ có mã ngoài.” Một lúc lâu sau, Thẩm Triệt mới nghe thấy giọng nói khô khốc của mình. “Anh diễn rất tuyệt.”

“Cậu chưa từng xem tôi diễn xuất, làm sao biết tôi diễn hay dở?” Tần Tu nghiêng đầu nhìn chăm chú vào mắt đối phương, “Trăm nghe không bằng một thấy. Cậu không hề biết gì về tôi mà dám đem tôi ra so với An Gia Miện. Điều này đối với tôi mà nói là một sự sỉ nhục.”

Thẩm Triệt nghẹn lời. Tôi phải nói thế nào với anh đây. Nói tôi chẳng những đã xem anh diễn mà còn cùng anh diễn một cảnh giường chiếu sao? Thế nhưng lúc nói mấy câu trên, vẻ mặt Tần Tu nhìn rất hình sự nên Thẩm Triệt không thể không thu nét cười, thậm chí còn thấy có chút hổ thẹn, sợ sệt, thế nhưng lại thấy Tần Tu cầm lấy tay phải của cậu, mở lòng bàn tay ra.

“Tuy cái kiểu ký tên nặng khẩu vị này rất hại đến mình nhưng tôi cũng hi vọng một ngày kia cũng có những fan hâm mộ sẵn lòng để tôi làm như vậy.” Tần Tu cúi đầu nhìn chăm chú những vết rạch hung ác do ngòi bút vạch ra ở lòng bàn tay, ánh mắt có chút xa xôi, “Nhưng nếu người đó thực sự vươn tay về phía tôi tôi sẽ rất nhẹ nhàng mà viết vào lòng bàn tay người đó.”

Thẩm Triệt chớp chớp mắt, ngơ ngẩn cả người. Mí mắt Tần Tu sụp xuống, ôn nhu đến mức có thể vắt ra nước. (người ta hay nói sến chảy nước đó. Tức là anh Tần ôn nhu đến mức sến rện lun =))

Bên dưới cặp lông mi dài như vẽ kia, đôi mắt sáng lộ ra một chút khát khao, vẻ thèm muốn khó giấu được... Ai đó nói với cậu đây là ảo giác đi? Tần Tu kia chưa bao giờ đối xử với mình như vậy, lại vì một cái chữ ký của An Gia Miện trên tay mình mà lộ ra vẻ mặt ghen tị kia sao? Hiểu rõ là không có khả năng thế nhưng vẫn cảm thấy rất kinh hoàng, trái tim giống như có thể vọt ra khỏi ***g ngực bất cứ lúc nào.

“Cậu không cần phải tỏ ra hèn mọn như vậy. Cho dù người kia là ảnh đế.” Tần Tu ngẩng mặt nhìn cậu, “Đem rửa sạch đi, sau đó bôi thuốc vào. Xong!”

Nhẹ nhàng như vậy, thân mật như vậy mà nói những lời này, giống như độc dược chậm rãi ngấm vào xương tủy, vừa ngọt lại vừa độc, thôi thúc khiến cả người đều mềm nhũn, Nhưng âm thanh người qua kẻ lại xung quanh bỗng chốc hóa thành hư không, trước mắt chỉ còn lại hình ảnh của Tần Tu, mộng ảo giống như bầu trời xanh ôm lấy bông tuyết trắng muốt. Cậu bỗng thấy trời đất quay cuồng.

35. Chương 35 - Hề Lô Hoa Khôi Trường, Bái Bái Hoa Khôi Trường

Trong toilet, Tần Tu vịn vòi nước ấm, Thẩm Triệt đỡ đỡ đưa tay xuống vòi nước, cọ rửa lòng bàn tay, mắt nhìn dòng nước bị nhuộm thành màu đen đang từ từ theo kẽ tay chảy xuống. Ba chữ An Gia Miện dần mờ đi, trong khi đầu óc cậu vẫn còn ngây ngốc.

Tần Tu đứng cạnh bồn rửa, nhìn Thẩm Triệt như biến thành tượng gỗ trước gương, đột nhiên gục đầu, không nén được mà bật cười thành tiếng.

Thẩm Triệt bị tiếng cười kéo về thực tại, lúc này mới nhận ra chữ ký đã bị rửa trôi. Cậu khóa vòi nước lại, thấy nụ cười rất đẹp xen chút xảo hoạt của Tần Tu trong gương, lại nghĩ đối phương ban nãy nhu tình như nước còn chính mình thì cứ ngây ra như phỗng liền xấu hổ, hỏi: “Anh cười cái gì?”

Tần Tu ngẩng đầu, nhìn Thẩm Triệt trong gương giật giật khóe miệng: “Cậu bây giờ có quyền lên tiếng. Hành động của tôi như thế nào?”

Thẩm Triệt sợ run hai giây, mới ngộ ra, nhìn thẳng Tần Tu trong gương, ngạo nghễ kiêu căng, cảm giác tràn đầy tự tin, vẻ ngạo kiều bằng sơn đã khôi phục hoàn toàn. Hóa ra bộ dáng vừa nãy, chẳng lẽ tất cả đều giả bộ sao?

Tần Tu dựa lưng vào bồn rửa tay, liếc xuống bàn tay phải ướt sượt của Thẩm Triệt: “Chữ kí của ảnh để thì sao nào? Cuối cùng cũng bị bị tôi rửa đến sạch sẽ cả đấy thôi.”

Thẩm Triệt nhìn bàn tay đầy nước của mình, quả thực giống như vừa tự tát mình hai cái. Một người là ảnh đế của hiện tại, tùy ý lấy bút vẽ vờ lên tay cậu, còn một người là ảnh đế trong tương lai, cả hai vừa trực tiếp sử dụng mỹ nhân kế cộng thêm cung tâm kế với cậu. Ảnh đế các người thật khí phách quá đấy!

Ngực bị nghẹn uất đến khó chịu, nhưng thấy Tần Tu bên cạnh, lại không dám phát hỏa, chỉ dám rầu rĩ giụi giấy vệ sinh xuống lau qua loa tay cho sạch, rồi khập khiễng ra khỏi toilet.

“Thẩm Nhị,” Tần Tu ở sau lưng, cười gọi cậu lại, “Giận sao?”

Thẩm Triệt dừng bước lại: “Đừng có gọi tôi Thẩm Nhị.”

“Tại sao? Hạ Lan Bá, Âu Triết Luân, bọn họ không phải cũng gọi cậu vậy sao?”

“Tóm lại anh đừng gọi tôi như thế.” Gọi như thế làm tôi có cảm giác mình thật ngốc nghếch.

Tần Tu khó chịu, trầm giọng nói: “Dựa vào cái gì họ có thể gọi, còn tôi thì không?”

Thẩm Triệt cũng trầm giọng xuống, tức nước vỡ bờ nói: “Được thôi, anh gọi tôi Thẩm Nhị, tôi kêu anh hoa khô trường.”

Sắc mặt Tần Tu mỹ nhân khôi nói cũng biết khó coi đến mức nào: “Cậu dám kêu thử xem.”

Thẩm Triệt nhớ tới khi nãy mình bị đùa giỡn xoay vòng vòng thì càng bùng nổ, tâm nói tôi còn chưa nói xong đâu, thế là bắt đầu: “Hề lô hoa khô trường. Bái bai hoa khô trường!” Nói xong liền hướng cửa mà vọt.

Thế nhưng cái chân cà nhấc của cậu đâu thể địch lại Tần Tu người cao chân dài cho được. Chân trước còn chưa bước qua cửa, đã bị Tần Tu túm lôi trở về, hung ác bẻ quặt hai tay bắt chéo lại sau lưng, khiến cả người cậu bổ nhào xuống bồn rửa tay.

Thẩm Triệt vặn vẹo cánh tay đang bị túm chặt, Tần Tu giữ phía sau, không chừa cho cậu chút đường sống. Đâu má! Ăn gì mà khỏe dữ vậy trời!

Tần Tu hung hăng đè người phía trước xuống, nhìn thấy trong gương Thẩm Triệt đang nằm sấp trước bồn rửa tay, xấu xa cong môi: “Thử kêu xem nào!”

Thẩm Triệt dùng sức giãy giụa, đối với bông hoa ăn thịt người đang kiêu ngạo nhe nanh múa vuốt trong gương kia, phần hận quát: “Anh là hoa khô trường dã man nhất mà tôi từng gặp.”

“Dã man thế nào cơ?” Tần Tu cúi người xuống, cầm đặt trên đỉnh đầu Thẩm Triệt, “Bị hoa khô trường đè có cảm giác thế nào? Còn thấy tôi dã man không?” Nói xong bèn giảm lực độ cánh tay.

Thẩm Triệt đau đến nhăn nhó mặt mày, thế nhưng cậu chính là kiểu người rượu mời không uống, lại thích uống rượu phạt, càng như vậy, cậu ngoài miệng lại càng không chịu thua, thở gấp nói: “Anh chẳng những là hoa khô trường . . . mà còn là cái đồ hoa khô trường ngực phẳng, thích làm mình làm mẩy! Á Á!”

Tần Tu trong gương mím chặt môi, bộ dạng bằng sơn sụp đổ, biến thành một cái núi lửa thật to sắp sửa phun trào, tay phải gắt gao giữ chặt cổ Thẩm Triệt: “Nói lại lần nữa xem!”

Yết hầu Thẩm Triệt bị chặn lại, ho không ngừng, gơ tay cầu xin tha thứ: “Được rồi được rồi, tôi sai rồi! Anh không phải hoa khô trường. . . .” Nhìn trong gương thấy Tần Tu đã bớt tức giận, cậu thỏa mãn xuất ra chiêu cuối cùng: “Anh là diễn viên! Nữ diễn viên xuất sắc nhất, nữ hoàng thẩm đỏ!”

Aaa! Thẩm Triệt kêu lên một tiếng đau đớn, cảm thấy tay như muốn trật khớp. Nếu không phải đúng lúc này cánh cửa sau lưng mở ra, thì có khi Tần Tu sẽ dẫn cậu đến chết.

Cửa “cót két” một tiếng mở ra, bác sĩ ngoại khoa trên tay mang theo cuốn Tri âm (1) bước vào, trợn to mắt nhìn thấy ngay trước bồn rửa tay, hai người trước sau kề sát rõ ràng rất mờ ám.

(1.Tri âm là tên một tạp chí tình yêu của TQ, tên được in màu hồng phấn to đùng)

Thẩm Triệt mặt nghen đến đỏ bừng, nhìn chằm chằm cái bóng áo blouse trắng tinh của vị bác sĩ ngoại khoa, tay còn chưa rửa đã vội vàng chạy ra khỏi toilet.

Từ toilet đi ra, đến khi đổi thuốc xong xuôi hai người vẫn chưa thêm nói chuyện lại. Lúc đổi thuốc mới thật là bi kịch. Bác sĩ trực ban hôm nay thế mà lại là cái vị cầm quyền Tri âm ban này gặp ở WC. Thẩm Triệt còn đang tìm xem có cái lỗ nẻ nào để chui xuống không thì Tần Tu đã rất bình tĩnh, cứ thế trả lời tất cả câu hỏi của bác sĩ, “Khi nào thì có thể tháo băng ra?” “Cuối tháng có thể đi đứng bình thường được chưa?” “Nếu vận động hơi kịch liệt một chút có ảnh hưởng gì không?”

Vị “Tri âm” có chút xấu hổ ho khan một tiếng, nâng mắt kính lên, lấy trách nhiệm đối với bệnh nhân mà chân thành đề nghị: “Về lý thuyết mà nói bị thương tại vị trí này cũng. Cũng không ảnh hưởng các vận động, chủ yếu là nên để ý. . . tư thế đi, khụ khụ, nhưng tôi thấy, vẫn nên đợi cho cậu ta bình phục hoàn toàn rồi sau này vận động cũng không muộn.”

Cửa phòng mở ra, những người ở ngoài cửa đều có thể nghe thật rõ ràng, ánh mắt hình trái tim không ngừng bắn ra, cũng có người bắt đầu xì xào. Tần Tu tái mặt, tính xấu lại phát tác, chỉ có thể hung hăng trừng người nào đó đang ngồi trên giường bệnh xỏ giấy, lỗ mũi hừ lạnh một tiếng: “Đương nhiên. Tôi rất có chừng mực.”

Vị “Tri âm” choáng váng một chút, không ngờ đối phương lại trả lời trắng trợn như thế, trong đầu không khỏi hiện lên cái tát to tướng màu hồng chói trên ấn bản tri âm

“SỐC VÌ MỸ NAM CUỒNG DÂM VÔ ĐỘ, MẶC KỆ BẠN TÌNH BỊ THƯƠNG NẶNG!”

(tittle giật theo Mương 14 style với sự giúp đỡ của Nami chan =)))

Thẩm Triệt trước ánh mắt hiếu kỳ của mọi người, xiêu xiêu vẹo vẹo ra khỏi phòng, hận không thể quần băng vải lên kín mặt luôn, lại nhìn sang Tần Tu bên cạnh vẻ mặt đầy thỏa mãn đắc ý, quả thật là khóc không ra nước mắt: “Vừa nãy anh nói cái gì mà có chừng mực. Đáng nhẽ chả đến nỗi thế đâu nhưng bây giờ người ta đều nhìn chúng ta như đồng tính luyến ái rồi kia kìa.” Quan trọng là ngày mốt cậu phải tới đây đổi thuốc, làm sao mà chịu nổi thái độ này của mấy người ở đây cơ chứ?

“Chuyện này có thể trách ai?” Tần Tu lười biếng lê bước chân, lướt mắt nhìn vẻ mặt ủ rũ của đầu quần, “Cậu không phải luôn muốn mờ mờ ám ám như thế với tôi sao, tôi trước mặt nhiều người như vậy thừa nhận có gì đó với cậu, cậu lẽ ra nên ôm đùi tôi khóc rống mới phải chứ.”

Thẩm Triệt nhìn chằm chằm Tần Tu đang nói như đúng rồi, đúng là được mở mang tầm mắt nha, loại tự kỷ cuồng này cộng thêm vọng tưởng cuồng. Một lúc mắc cả bệnh này thì còn thuốc nào chữa nổi nữa? “Anh không cảm thấy chuyện này rất kỳ cục sao?” Người này không phải ghét nhất là mình cùng anh ta dây dưa không rõ sao?

“Cho nên tôi mới nói tôi rất có chừng mực,” Tần Tu khoanh hai cánh tay trước ngực, thật sảng khoái lại hả hê, “Cho bọn họ tha hồ mà tưởng tượng đủ loại tư thế cơ thể, kiểu gì thì việc ấy tôi cũng ở trên hoặc ở sau thôi.”

Thẩm Triệt thiếu chút nữa sặc nước miếng, không khỏi ngấm trộm Tần Tu từ trên xuống, tâm nói anh cùng lắm chỉ cao hơn tôi có tí xíu mà đã kiêu căng thế cơ à? Anh chỉ được mỗi cái cao như Everest thôi, không phải vẫn bị người ta kêu là hoa khô trường suốt đó thôi?

Chiếc Jibei theo đường cũ trở về nhà. Thẩm Triệt kinh hồn bạt vía nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ cứ lao xèn xẹt qua. Tần Tu khởi động chiếc xe khách cỡ nhỏ hiệu Jibei, dứt khoát tăng tốc độ liên tục, cứ như đang lái Bugatti V Air. Thẩm Triệt thỉnh thoảng liếc trộm đồng hồ tốc độ, bị Tần Tu thấy, khóe miệng liến

khinh thường nhếch lên: “Còn chưa đến 90 mã đâu, chưa chi đã sợ dúm người vào rồi. Sợ thì thắt dây an toàn lại đi.”

Thẩm Triệt mặt nghiêm túc: “Tôi đây không phải sợ chết, chỉ là sợ anh đụng phải con chó, con mèo nào đó thôi.”

“Tôi lấy bằng lái xe hai năm rồi, chưa vượt đèn đỏ một lần, chưa phải nhận một phiếu phạt, cũng chưa đụng phải một người nào.” Tần Tu tiếp tục ung dung lái xe. Chiếc Jibei vượt qua ba chiếc xe khác, “Đây là vấn đề về ý thức và kỹ thuật.” Nói xong, liếc Thẩm Triệt một cái đầy thâm ý, “Cũng thuộc vấn đề về chỉ số IQ.”

Thẩm Triệt nghe thế thì trợn mắt há mồm. Chưa đụng phải một người nào? Thế té ra tôi không phải người mà là động vật à?

Tay lái đánh sang phải, chiếc Jibei ngoặt một cái rẽ vào một ngã rẽ. Thẩm Triệt vội túm lấy tay nắm cửa xe, nhưng tay đau buốt phải rút về. Đập má. Mấy nét bút của An Gia Miện cũng quá tàn nhẫn đi! Cậu cúi đầu nhìn bàn tay, đau đến ná thở.

Xe bỗng nhiên dừng lại bên đường. Thẩm Triệt vẻ mặt không hiểu gì cả. Tần Tu tắt máy, thản nhiên nói: “Đưa ví tiền cho tôi.”

Thẩm Triệt chớp chớp mắt: “Ví của tôi á?”

Tần Tu ra hiệu mình chỉ một thân áo choàng tắm, mặt hiện lên hai chữ “nói thừa.”

Thẩm Triệt ngoan ngoãn đem gia tài bé nhỏ của mình giao cho Tần Tu, nhìn người kia sau khi cầm ví, cởi dây an toàn, xoay người xuống xe, vội hỏi: “Đi đâu đấy?” Chỗ này đằng trước không hàng, đằng sau không quán mà.

“Mua đồ.” Tần Tu đẩy cửa xe, không quay đầu lại.

“Này, từ từ đã —” Thẩm Triệt vội gọi đối phương lại, chưa kịp nói gì đã hất xì hai cái. Hất xì đến nước mũi văng cả tới lưng Tần Tu.

Đại ma vương bực mình quay người lại: “Còn cái gì nữa?”

Thẩm Triệt xoa xoa mũi, cúi đầu nhìn thoáng qua áo tắm Tần Tu đang mặc, vì hồi trưa lộn xộn, vạt áo bị mở ra không ít, lòng ngực trắng nõn nhẵn nhụi phô ra trước ánh mặt trời, đẹp vô cùng, hoàn toàn không thể nhìn thẳng, cậu liền nói quanh co nửa ngày: “À, anh muốn mua gì, để tôi mua giùm cho.”

Tần Tu theo ánh mắt của Thẩm Triệt nhìn xuống cơ thể mình, lại nhìn lên vẻ mặt rất để ý, cái mũi đang từ từ hồng lên của đầu quần, lập tức hiểu ra, không khỏi có chút mắc cười. Mở cửa xe, ngồi trở lại ghế, thắt lại dây lưng áo tắm, kéo vạt áo lại, cột chặt một lần nữa, dang hai cánh tay ra hướng Thẩm Triệt hỏi: “Được chưa?”

Thẩm Triệt thấy Tần Tu khó có được một lần nói chuyện với cậu mà không dùng phương pháp tu từ, còn có chút bất ngờ, nhưng nghĩ lại, dù sao Tần Tu cũng là một thân áo tắm a, tuy rằng cậu đi đứng không tiện, nhưng đi mua đồ vẫn thoải mái, vì thế nói: “Để tôi đi cho. . . .Hất xì!” Lần này mau tay bưng kín miệng mũi lại, xem ra đêm qua bị vòi sen dội vào nên bị cảm, nhưng hình như phát bệnh cũng chậm nhỉ. . . .

Tần Tu sờ soạng trong ngăn nhỏ, lấy một tờ khăn giấy ném cho cậu: “Cậu định lấy bệnh cho tôi đấy à!”

Thẩm Triệt mở khăn ra bịt cái mũi lại, ồm ồm nói: “Để tôi đi mua thì hơn, anh cái dạng này thật bất tiện.”

Tần Tu thầm nghĩ đã buộc chặt như vậy, cậu còn không yên tâm sao? Lẽ ra nên tức giận, lại không biết tại sao không thấy bực mình, lại còn cố ý vênh mặt: “Thẩm Triệt, cậu là không được tự tay buộc mấy vòng trên người tôi nên mới không hài lòng, đúng không?”

Ặc, tôi nói như thế anh không chịu thì thôi. . . .Thẩm Triệt đành phải đầu hàng: “Ok, Ok, tôi ngồi ở đây đợi anh.”

Tần Tu lườm cậu một cái, đẩy cửa xuống xe. Thẩm Triệt mắt nhìn theo băng sơn mỹ nhân một thân màu xanh da trời đi qua đầu xe. Tần Tu mặc áo tắm màu này rất đẹp, nhìn vừa có vẻ biếng nhác vừa cao quý,

cùng phố phường và cư dân quảng trường rất hòa hợp. Ánh mặt trời chiếu lên kính chắn gió khiến những vệt bụi bám trên đó trở nên đầy màu sắc, nhìn bằng sơn mỹ nhân qua ống kính này quả thực có chút hương vị băng vụn tuyết tan Ồ? Thẩm Triệt chớp chớp mắt ngồi thẳng lưng lại. Là ảo giác sao? Sao lại thấy giống như lúc Tần Tu xoay người đi đã mỉm cười một cái nhỉ . . .

Chắc chắn là ảo giác rồi. Thẩm Triệt nhìn theo Tần Tu đi vào một con phố chật hẹp, cái bóng cao gầy màu xanh da trời biến mất trong con hẻm nhỏ.

Năm phút sau Tần Tu trở lại, trên tay cầm một cốc giấy vẫn còn bốc hơi. Thẩm Triệt nhìn theo Tần Tu đến cửa sổ xe trước mặt cậu, khuôn mặt lạnh nhạt đem nước ấm và thuốc đưa cho cậu.

Thẩm Triệt một tay nhận cốc nước ấm, một tay cầm thuốc cầm và băng keo dán thương, vẻ mặt hoảng hốt như đang cầm công phẩm.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Tần Tu mở cửa, leo lên ghế lái, Thẩm Triệt quay đầu lại, liền thấy đôi chân dài trắng nõn lộ ra chỗ vạt áo tẩm tách ra, đương nhiên là thấy cả lông chân nữa, đây coi như là một mặt khác cực hiếm thấy của mỹ nam hay tức giận đi?

Tần Tu nhảy bèn biết được tầm mắt của đối phương đang đặt ở đâu, lúc nhấc chân lên xe còn cố ý dừng lại vỗ vỗ, nhướn mi chế nhạo: “Không cho phép người khác nhìn, chỉ một mình cậu được phép nhìn thôi đúng không? Tính độc chiếm chiếm cũng mạnh quá ha.”

Thẩm Triệt kinh ngạc, tâm nói tôi chỉ liếc ngang một cái thôi mà, anh làm gì mà tự lý giải thần thánh đến thế cơ chứ. Nhưng khi nhìn thấy ly nước cùng thuốc cầm trên tay, lại thấy người trước mắt là điển hình của kiểu người miệng gươm đao, tâm đậu hũ. Hơi ấm từ bàn tay truyền đến ngực, cậu quay sang Tần Tu cười nói: “Cảm ơn nha. Người đã ngoan như anh mà cũng biết quan tâm tôi!”

“Đừng mơ giữa ban ngày, làm gì có chuyện tôi thêm quan tâm cậu.” Tần Tu lạnh lùng, một mực chối đây đẩy, “Là tôi sợ cậu lây bệnh cho tôi thôi.”

Thẩm Triệt cũng không thêm lật tẩy, cười cười mà quơ quơ băng keo dán vết thương trong tay: “À, thế thì cảm ơn anh vì cái băng keo này vậy!” Dù thế nào tôi vẫn muốn cảm ơn anh.

Tần Tu khởi động xe.

Thẩm Triệt uống thuốc, một hơi uống hết cốc nước, ngắm phong cảnh ngoài cửa sổ. Hai người các cậu khi ở chung rất hiếm khi có lúc nào im lặng như hiện tại, bình thường không nháo thì cũng ầm ĩ. Nói như mấy cậu nghệ sĩ thì thế nào nhỉ, “Anh ngồi lái xe, năm tháng ngừng trôi”?

“Cầm cười, tôi đang lái xe.”

Bên tai thỉnh thoảng truyền đến giọng của Tần Tu, Thẩm Triệt lúc này nhìn qua gương xe mới thấy biểu hiện của mình thật quá mức sinh động.

Phía trước có trường học, nơi này là khu vực giới hạn tốc độ, Tần Tu quả đúng như lời anh ta nói, ý thức giao thông rất tốt, không hề có ý định tăng tốc.

Đang kiên nhẫn đợi nhóm học sinh tiểu học ríu rít băng qua đường, Thẩm Triệt nghe thấy Tần Tu đột nhiên cất tiếng:

“Sáng nay trợ lý của đạo diễn Peterson đã gọi điện cho cậu, lúc ấy cậu đang ngủ, nên tôi tiếp điện thoại.”

36. Chương 36 - Siêu Mẫu Gợi Cảm Và Thần Ẩn Trêu Người

Thẩm Triệt lấp bắp kinh hãi, chẳng lẽ đạo diễn Peterson quyết định cho Tần Tu cơ hội thứ hai, vậy nên Tần Tu hôm nay mới có thể phá lệ cho cậu nhiều đường ngọt thế này? Nghĩ như vậy, tâm tình lại trở nên phức

tạp: “Cô ấy nói gì cơ?”

“Thời gian diễn ra lần thử vai cuối cùng đã đẩy lên vào ngày 27 cuối tháng. Bọn họ hy vọng cậu có thể tới.” Tần Tu nói.

Thẩm Triệt có chút ngoài ý muốn. Không ngờ rằng thời gian thử vai lại lùi lại. Đến ngày 27 không biết chân cậu có thể hồi phục hoàn toàn không? Không phải hoàn toàn không có hy vọng nhưng cũng chẳng nắm chắc 100%. Đây cơ bản là vấn đề hên xui. Mà chuyện cậu quan tâm hơn vẫn là chuyện của Tần Tu: “Còn gì khác nữa không?”

“Không.” Tần Tu đáp, cho xe chậm rãi chạy qua hàng người đang dàn ngang, nói: “Bọn họ bảo cậu suy nghĩ cho kỹ rồi gọi điện lại.”

“Tôi chắc chắn không đi được.” Thẩm Triệt bất đắc dĩ nhún nhún vai, lấy di động ra chuẩn bị gọi điện từ chối.

“Không cần gọi nữa.” Tần Tu bình tĩnh nói, “Tôi đã thay cậu đồng ý rồi.”

Thẩm Triệt cảm di động sừng sốt nhìn về phía Tần Tu vẫn không chớp mắt lái xe, gần như không thể tin vào lỗ tai mình: “Anh.... anh thay tôi đồng ý sao?”

Tần Tu cúi đầu liếc qua cái chân của Thẩm Triệt: “Vừa nãy cũng hỏi bác sĩ rồi. Chân cậu thay ba lượt thuốc nữa là có thể tháo băng vải. Vậy sau đó còn thời gian cả một tuần, tôi thấy thế là đủ. Chỉ có móng tay là chưa dài ra được nhưng chắc cũng không ảnh hưởng gì đến cậu khi vận động. Có thể lúc khiêu vũ có chút đau nhưng tôi không tin ngay cả chút chuyện nhỏ này mà cậu cũng không nhẫn chịu được.”

Thẩm Triệt trợn tròn mắt, một lúc sau mới khôi phục tinh thần: “.... Không phải, Tần Tu, vấn đề không phải chuyện này. Anh sao có thể chưa thêm hỏi ý tôi một câu mà đã thay tôi đồng ý như thế chứ? Nhỡ ra tôi thật sự không đi được thì sao? Nhỡ ra tôi có sắp xếp khác thì sao?”

“Tôi đã đồng ý mất rồi.” Đại ma vương thờ ơ.

Thẩm Triệt cứng họng. Tính cách ma vương rốt cuộc lúc nào lại phân liệt ra thế này? Cậu vẫn cảm thấy chuyện này thực vô lý, nếu cậu thực sự không đi được thì lại để một đồng nghiệp ở đó chờ cậu toi công sao?

“Thôi bỏ đi.” nói xong liền cúi đầu ấn điện thoại, “Tôi từ chối đây.”

Di động bị Tần Tu đưa tay ra tóm lấy: “Trước tiên cậu nói cho tôi nghe vì sao lại thế.”

Thẩm Triệt hiếm khi thấy Tần Tu kiên quyết như vậy, đành phải thở dài một hơi: “Tần Tu, tôi biết anh giúp tôi đồng ý là muốn tốt cho tôi. Thực ra tôi rất cảm động nhưng nguyên tắc làm việc của tôi chính là chuyện gì không nắm chắc thì tuyệt đối không thể hứa hẹn bậy bạ được. Thật xin lỗi. Tôi đành phải từ chối thôi.”

Chiếc Jibeid dừng lại bên đường. Động tác tắt máy của Tần Tu mang đầy bức bối, nét mặt giận dữ quay sang nói: “Cậu không nắm chắc thì lúc trước vì sao còn liều mạng đến thử vai?”

“Cái này đâu giống lúc đấy,” Thẩm Triệt cũng nóng nảy, “Chẳng may đến lúc đó chân tôi vẫn chưa khỏi? Chẳng may hoàn toàn không có cách nào khiêu vũ được thì sao? Dù sao người bị thương cũng đâu phải anh. Thương tích của tôi thế nào chỉ tôi là rõ nhất.”

Tần Tu nghiêng người đánh giá Thẩm Triệt từ trên xuống dưới, cau mày vẽ mặt khó hiểu: “Thế chẳng may đến lúc đó chân cậu hồi phục rồi, chẳng may có thể khiêu vũ rồi thì sao?”

Thẩm Triệt ghen lời. Biết rõ là Tần Tu đang giả mồm át lễ phải nhưng khí thế đầy hăm dọa của đối phương khiến cho lời lẽ rất hùng hồn cậu chuẩn bị nói ra lại biến thành giác ngộ lý tưởng. Tần Tu thu hồi ánh mắt, nhìn về phía những người đi qua lại ven đường, những người làm văn phòng bận rộn, những người bán hàng rong chăm chỉ, những nhân viên phục vụ nho nhã lễ phép ...

“Làm người bình thường cũng tốt nhưng nếu cậu vẫn giữ ước mơ của mình thì cậu không được bỏ qua bất cứ cơ hội nào.”

Thẩm Triệt kinh ngạc nhìn về phía Tần Tu trầm tĩnh và bình thản đang nói ra mấy lời này. Ánh mắt của đối phương giống như trải dài đến một nơi rất rất xa, mặc cho cậu có kiễng mũi chân, cổ hết sức ngóng mắt theo thì cũng không thể tới được...

Tần Tu trả lại điện thoại cho người ngồi bên cạnh: “Cậu tự mình xem xét đi.”

.

Từ hôm đó trở về sau, đêm nào Thẩm Triệt cũng nằm ở sofa lăn qua lộn lại, trong đầu chỗ nào cũng là hình ảnh Tần Tu. Cứ nhắm mắt là lại hiện ra ánh mắt u buồn của Tần Tu khi nói chuyện ngày hôm đó, đến nỗi ý định ban đầu vốn sẽ gọi điện thoại nhưng chần chừ mãi cho tới bây giờ vẫn chưa ấn số.

Ngày hôm sau là cuối tuần, Thẩm Triệt mới sáng sớm đã lên forum của trường tìm việc part-time, bởi vì lúc tỉnh dậy thì thấy ai đó đã ‘tử tế’ đắp chiếc áo sơ mi Armani đã hư của Khải Mặc Lũng tiên sinh lên người cậu...

Dán mắt vào tìm kiếm trên diễn đàn, đột nhiên lại nhìn thấy một topic tuyển người mẫu trang bìa. Mới gửi lên lúc gần tối qua mà tới hôm nay đã đội lên đến 12 trang, cứ refresh một cái ngay lập tức lại có thêm lượt trả lời mới.

Tò mò click vào, chủ topic đương nhiên là đăng những yêu cầu tuyển chọn, cách thức liên hệ linh tinh. Thẩm Triệt kéo tuột một phát xuống dưới, một loạt ảnh HD bị chằm đạp vào mắt cậu. Thẩm Triệt mắt dán lấy màn hình, mắt chữ O mồm chữ A. Cuối cùng thì cũng hiểu topic này tại sao lại hot đến vậy rồi. Cái người mẫu nam xinh đẹp mặc bộ vest bó chặt lấy người, phanh ngực khoe múi kia nhìn sao mà quen mắt thế nhỉ?!

Thẩm Triệt từ từ di chuột xuống trang dưới. Chưa kể đến bộ vest thời trang rất ***y, mấu chốt là còn đánh mắt. Đôi mắt được đánh màu vàng đồng đầy vẻ lãnh diễm, nhưng sâu trong ánh mắt lại lộ ra vẻ lãnh khốc, bướng bỉnh bất tuân. Cô người mẫu chụp chung rõ ràng là bị khí thế mạnh mẽ của người mẫu nam này làm cho lu mờ.

Topic chỉ có hai post chính, phía dưới đều là reply của đám sinh viên Canh Ảnh hăng như gà chọi. Đương nhiên, với độ nổi tiếng của Tần Tu trong trường thì có thể suy ra, những phản hồi này chia làm hai phe cơ bản.

[Hoàng hoàng hoàng tam bộ khúc]: Đờ mờ, Cô siêu mẫu này là ai mà xinh thế?! Tôi bảo cô bên trái nhá, mấy thím đừng có mà chém linh tinh [mất lé]

[Fan cuồng Khải đại thủ]: Siêu mẫu đẹp thật. Biểu cảm xấu hổ thật đáng yêu

[Hoàng hoàng hoàng tam bộ khúc]: Alex Wu có phải là nhà thiết kế mới gần đây nhận được giải lớn của CFDA không nhỉ? Anh ta thích người mẫu có phong cách như hoa khôi trường chúng ta sao?

[Cây búa tối cao]: Alex Wu hiện tại chính là tổng giám chế sáng tác ý tưởng của Dior Homme đó, So you understand....

[David07]: Đây là Ấn phẩm thiết kế quý đầu tiên của Alex Wu. Sao quý này lại không tiếp tục cho hoa khôi trường chụp nữa nhỉ? Hoa khôi trường không muốn chụp à? Thật ra mà nói, tạo hình này cực kì quyến rũ mà không hề éo lá, có lẽ là do trong ánh mắt kia có sát khí.

[Không cời quần ngay]: Này mấy anh em Canh Ảnh, nhìn hoa khôi trường mình trang điểm đậm xinh đẹp thế này mà muốn khóc quá?! Xấu hổ thay cho Alex Wu! Trả lại hoa khôi trường thanh thuần cho chúng tôi đi!

[Cầu style bạn gái của hoa khôi trường là người chân ngắn]: Trả lại hoa khôi trường thanh thuần cho chúng tôi +1

[Fool thần ẩn]: Mấy thằng đực rựa trong topic này đang lên cơn đấy à? Phong cách của shoot ảnh này là do nhà nhiếp ảnh và nhà tạo mẫu quyết định, đâu phải Tần Tu tự mình muốn đánh mắt. Mấy thằng con trai trong Canh Ảnh này tôi chả thừa biết, các người có thể đứng trước gương trang điểm cả tiếng đồng hồ, vậy mà còn không biết xấu hổ trốn phía sau bàn phím mà móc mĩa Tần Tu? Lôi cổ hết đám con trai trong topic này ra xem được mấy đứa đàn ông như Tần Tu? Một học muội của tôi hôm đó xách nhiều đồ bị ngã

xuống vũng bùn, một đám nam sinh xung quanh đều giả đui giả mù, chỉ có Tần Tu đi tới đỡ em ấy dậy. Mấy thằng đàn bà đáng khinh các người thì có tư cách *beep* gì mà xía xối Tần Tu?

[Cảm ơn BTC đã trao tôi giải thưởng này]: Diễn xuất của Tần Tu rất xuất sắc, điểm này tôi thấy mọi người chắc đều không bàn cãi gì, nhưng tôi dám nói cậu ấy sau này chưa chắc đã thành công hơn tất cả đám bạn học trong cái topic này. Đó là do diện mạo của cậu ấy đẹp đến mức người ta phải sợ. Dù không phải bình hoa thì người ta cũng coi cậu ấy như cái bình hoa thôi.

[Cuồng mắt kẻ tự nhiên]: Không thể nói vậy được, Bộ dạng An Gia Miện cũng là bình hoa, vậy mà người ta mới 25 tuổi đã được phong ảnh đế đó thôi. An sư huynh ngày còn ở Canh Ảnh cũng không có tạo bão như Tần Tu bây giờ.

[Cảm ơn BTC đã trao tôi giải thưởng này]: An Gia Miện đó là do vận khí tốt, lúc nhận vai diễn lại đúng vào cái vai người mù, hơn phân nửa thời gian đều đeo kính râm nên mới có thể thể hiện được khả năng diễn xuất. Bạn nghĩ Tần Tu có thể nhận được một vai nam chính cũng đặc biệt che mặt thế sao? Sự thật là gương mặt Tần Tu vừa xuất hiện trên màn ảnh thì mọi người sẽ không chú ý tới diễn xuất của cậu ấy nữa, có khi còn quên luôn cả nội dung bộ phim ấy chứ. Những đạo diễn nổi danh thường thường cũng sẽ không chọn kiểu diễn viên có nhan sắc quá xuất chúng như vậy, bởi vì rất dễ bị đánh đồng, phim nghiêm chỉnh cũng biến thành phim thần tượng. Đã xem phim [Dracula] chưa? Chính bộ phim đó đã hủy hoại bộ mặt của Keanu Reeves đó.

[Cuồng mắt kẻ tự nhiên]: Bạn nói thế cũng rất vô đoán. Chính bạn cũng nói diễn xuất của cậu ấy rất tốt, sao có thể nói sẽ bị gương mặt làm lu mờ được chứ?

[Cảm ơn BTC đã trao tôi giải thưởng này]: Dù sao topic này cũng đã đi lạc chủ đề chính quá xa rồi, nhân tiện tôi nói nghiêm túc chút vậy. Lần đầu tiên tôi bị khả năng diễn xuất của Tần Tu làm sửng sốt đó là sau khi đến xem [The King Lear](1) do viện trưởng Lưu đạo diễn. Tôi nghĩ rất nhiều người biết đến Tần Tu chính là qua vở kịch này. Sinh viên mới có thể không biết nên tôi nhắc lại một chút. Trong vở kịch đó cậu ấy diễn một vai chọc cười. Các bạn không lầm đâu, chính là lão quốc vương vui vẻ đấy. Vai hề đó nhìn có vẻ điên điên khùng khùng lờ thiên hạ nhưng thực ra, đó mới là vai có những lời thoại rất sắc bén. Rất bất ngờ đúng không?

(1.The king Lear là một vở bi kịch nổi tiếng của Shakespeare)

Lúc ấy Tần Tu vẫn còn là sinh viên năm nhất. Khi tôi xem vở diễn ở nhà hát lúc ấy hoàn toàn không nghĩ rằng vai chọc cười này là do người mới sắm vai, nhưng tôi cũng thấy vị đó không giống các tiền bối mà tôi quen thuộc. Mọi người biết đấy, kịch của Lưu Mĩ Lệ chỉ lẫn lộn chọn tới chọn lui mấy người trong đội kịch thôi, thế nhưng diễn xuất của vai chọc cười kia lại không có chút dấu vết nào là phong cách của cô Lưu, khá là linh hoạt, cười nói, tức giận, chửi mắng đều rất sống động, Tôi lúc ấy còn có cảm giác vai chọc cười kia bị Dionysus(2) ám vào người luôn ấy. Mỗi khi cậu ta lên sân khấu đều làm cho tôi thấy rất phấn khích.

(2. Dionysus: Thần rượu nho trong Thần thoại Hy Lạp)

Đoạn tôi nhớ rõ nhất chính là cảnh khi quốc vương gặp mưa. Thứ làm tôi cứ nhớ mãi về lão quốc vương kia không phải là chính bản thân lão quốc vương mà lời thoại và cách diễn dưới màn mưa rất biết chọc cười người khác đó.

Mãi đến khi kết thúc vở kịch, tôi vẫn nhớ mãi cái nhân vật chọc cười biến mất giữa chừng này, chỉ mong biết được số phận cuối cùng của hắn rốt cuộc sẽ thế nào. Trước đó tôi chưa bao giờ có cảm xúc như vậy. Đến khi màn diễn kết thúc, tôi chăm chú nhìn các diễn viên ra chào, lúc sau thì không cần kể chắc mọi người đều biết, cái danh hiệu, người mới số một khoa diễn xuất hay gì gì chính là xuất phát từ đó mà ra.

Cũng chính vì như thế nên tôi mới cảm thấy tiếc thay cho Tần Tu. Ở trên sân khấu kịch, bạn không thể nhìn rõ gương mặt diễn viên, tất cả đều được thể hiện qua lời thoại và ngôn ngữ cơ thể, vậy nên bạn sẽ bị diễn xuất của cậu ấy thuyết phục. Nhưng phim thì không giống như vậy. Nhân vật không thể nào không lộ mặt ra trước màn ảnh được. An Gia Miện là vận số quá đỏ, lượm được một kịch bản tốt cũng như nhân vật đặc sắc như vậy. Vận may này có thể còn đến lần nữa với Tần Tu không? Tôi thấy không có khả năng. Diễn xuất của cậu ấy có thể vô địch đến mức làm cho người xem coi nhẹ nhan sắc của cậu ấy sao? Tôi cảm

thấy dù có đổi lại là gương mặt của Tom Hanks hay Will Smith thì cũng không có khả năng, dù sao con người cũng là động vật chú trọng thị giác.

[Fan cuồng Khải đại thủ]: Các người sao ác độc quá vậy. Muốn ép hoa khôi trường của chúng ta hủy dung hay là thế nào?! Hoa khôi trường đừng sợ, các anh giai, chụy gái đều yêu em!

[Không nghĩ ra tên ID]: Thế thì Tần Tu có thể đi theo con đường thần tượng. Không biết cậu ta ca hát nhảy nhót dư thừa lắm? Hãy vào online.com để đọc truyện nhanh hơn!

[Fool thần ẩn]: Người mới số một cơ mà, cậu thử nói xem? Cậu ấy từng hát [Bóng ma trong nhà hát](3) đấy.

[Hoàng hoàng hoàng tam bộ khúc]: Sarah Brightman(4) cũng phải quỳ xuống cầu xin hoa khôi trường đừng đoạt bát cơm của bà!

(3. Tên tiếng Anh là The phantom of the Opera. Một ca khúc opera nổi tiếng.

4. Sarah Brightman là một nữ nghệ sĩ opera rất nổi tiếng)

Phía sau lại là những comment trêu chọc, móc mỉa. Thẩm Triệt sau khi xem, cảm xúc thật khó diễn tả. Cậu chưa xem vở kịch [The King Lear] kia của Tần Tu. Hôm vở kịch được công diễn cũng là hôm cậu đi xem bộ phim đầu tiên giúp An Gia Miện được phong ảnh đế [Chứng bệnh quáng gà], mãi cho đến khi danh hiệu người mới số một lan ra khắp trường cậu mới muợn màng đi mua vé xem buổi biểu diễn bổ sung. Thế nhưng lúc đó đội hình diễn viên đã có thay đổi, nhân vật chọc cười trên sân khấu kia diễn cũng chỉ tầm tạm bậc trung, cậu thấy cũng chẳng có gì hấp dẫn.

Thẩm Triệt đột nhiên vô cùng muốn biết, Tần Tu chọc cười thì sẽ như thế nào nhỉ? Nhân vật chọc cười dưới ngòi bút của Shakespeare kia là một kẻ vừa ti tiện lại điên khùng, vừa thông minh lại vừa nhát gan, nếu đem so con người Tần Tu thì đúng là hai tính cách hoàn toàn khác biệt. Nếu có thể quay ngược lại thời gian, cậu muốn tự mình đến xem một lần. Tác phẩm phong đề của An Gia Miện bây giờ đã đầy rẫy khắp các phố, nhặt đâu mà chả có, còn vai chọc cười của Tần Tu thì chỉ có một lần.

37. Chương 37 - Ai Cũng Đều Có Lịch Sử Đen Tối, Tội Gì Phải Làm Khó Hoa Khôi Trường

“Con mẹ nó, đánh mắt à? ! Ồ đêch, bó tay!”

Đột nhiên có giọng ai đó ở sau lưng, Thẩm Triệt giật thót mình, quay đầu lại liền thấy Âu Triệt Luân đã đứng ở ngay sau sô pha từ lúc nào, hai mắt kính khùng nhìn chăm chăm Tần Tu trên trang web. Thẩm Triệt chưa kịp phản ứng thì Âu thiên vương đã bổ nhào đến cướp lấy chuột,click, click click vào hình ảnh, biến đổi đủ mọi biểu cảm, cuối cùng, trên gương mặt tuấn tú của Âu thiên vương bỗng phủ lên một tầng u ám: “Mợ, còn không cho người ta gọi là hoa khôi trường, thế mà ảnh chụp thì khác ẹo gì hoa mạn đà la* đâu chứ ...”

(Hoa mạn đà la hay cà độc được theo truyền thuyết của Phật giáo, là loài hoa từ trên trời giáng xuống, được coi là một loài hoa cao quý)

Hạ Lan Bá từ ngoài ban công vừa đi vào vừa cường điệu ngẩng đầu chun chun mũi ngửi chung quanh: “Âu Thạch Khai,cậu mới sáng ra đã ăn dưa chua rồi à?”

“Em đâu có nói vậy, anh vào đây mà xem. Chẹp chẹp, đàn ông đàn ông mà trang điểm đậm thành cái dạng này. Loạn hết rồi!”

Hạ Lan Bá đi ngang qua xô pha, liếc mắt một cái, rồi lại liếc mắt nhìn thêm cái nữa, rồi cuộc đối diện với đại mỹ nhân trên màn hình cũng phải tháo kính xuống lau: “. Kia.... chuyên viên trang điểm sao lại dám biến cậu ta thành như này? Hoa khôi trường nhìn vào gương mà không phát điên sao?”

Thẩm Triệt bị kẹp giữa cánh tay hai người. Bên trái, Hạ Lan Bá bình tĩnh xoa xoa cằm: “Cơ bụng này của hoa khôi trường PS (photoshop) là chắc. Thật là có lương tâm nghề nghiệp nha!”. Bên phải, Âu Thiên Vương nghĩ một đằng nói một nẻo mắt đang dán vào bức hình soi soi mới mới: “Không biết ai đánh mắt cho cậu ta nhỉ?”

Ngay sau đó cửa phòng khách mở ra, Tần Tu trên người mặc áo ba lỗ trắng, quần thể thao màu lam thoải mái bước vào. Thẩm Triệt nghe tiếng bèn nhìn lại, trên cổ Tần Tu vẫn còn vắt một cái khăn mặt trắng, mấy lọn tóc tùy ý thả xuống, khuôn mặt vẫn còn ửng hồng sau khi vừa chạy bộ. Thẩm Triệt đầu ơ ơ, bỗng nhớ đến cái câu kia trên diễn đàn: “Trả lại hoa khôi trường thanh thuần cho chúng tôi đi!”

Thừa dịp Tần Tu chưa phát hiện ra, Thẩm Triệt vội vã thu hồi tầm mắt, lập tức nuốt xuống hai ngụm nước bọt. Tần Tu môi hồng răng trắng đẹp thế kia, cậu thấy còn thanh thuần hơn mấy thiếu nữ ngồi sau xe đạp, mặc váy trắng, tóc dài bay bay trong gió ý chứ. Ô, đầu má! Anh giai nhà cậu sao có thể lý giải hai chữ “thanh thuần” vạn vạn như thế chứ!

Tần Tu vừa đi vào phòng bếp vừa nhìn lướt qua ba tên con trai đang ngồi chen chúc trên xô pha, khoe miệng khinh thường nhếch lên. Nhìn cái bộ dáng thèm nhỏ dãi kia kia, không phải đang ngắm mấy cô em 3 vòng nóng bỏng thì cũng đang xem web đen, hoặc là GV linh tinh gì đó. Trước mắt lại hiện ra bộ dạng con Vương Tài lông xù thèm thường đến mức chỉ muốn nhào lên liếm màn hình một cái, Đại ma vương nào bỏ quá độ “cách” một tiếng, mở lon coca, sau đó đập cánh cửa tủ lạnh vào. Hai động tác kia đặc biệt hung tàn.

Uống coca bước tới, đầu quần có vẻ rất cuộc cũng nhìn thấy anh, liền rút vai lại, điệu bộ của vẻ chột dạ, Tần Tu hung tợn nhử mày. Ở trước mặt tôi mà xem mấy thứ này, cậu cũng có ý tứ gì chứ. Cậu rất cuộc là thích đàn ông hay đàn bà? A, lông mày đột nhiên xoắn lại, đừng nói cậu là Bi* gì đó nhá....

(Bi = bi***ual: người lưỡng tính luyến, thích cả đàn ông và phụ nữ)

Vừa ngu ngốc lại còn cuồng rình trộm, ờ, cuồng rình trộm tôi cũng có thể nhin, à lại còn đồng tính luyến ái, tính độc chiếm nữa chứ. Được rồi, đồng tính luyến ái tôi không nên kì thị, tính độc chiếm gì đó tôi cũng có thể chấp nhận. Bây giờ cậu lại định nói với tôi cậu thích đàn ông nhưng đối với các cô em thì cũng không nỡ từ chối, Thẩm Triệt, cậu có còn cái giới hạn nào nữa không hả?!

Trong đầu đang liên tục chữi thăm, Âu Triết Luân đang cúi mặt vào cái máy tính đột nhiên ngẩng lên, vẻ mặt kinh hãi chỉ vào người Tần Tu: “Hoa khôi trường lộ tí!”

Hai cặp mắt bên cạnh nghe thế thì lập tức hành động, dời khỏi màn hình mà hướng lên trên.

Tần Tu vội cúi đầu, một tay còn cầm coca, tay kia đã khấn cấp giờ lên che trước ngực. Ngay cả Hạ Lan Bá nhìn thấy động tác này cũng suýt rớt mắt kính. Mẹ nó, sao có thể e thẹn thế chứ?

Đến tận khi Âu Triết Luân phun ra cười thành tiếng, Tần Tu mới nghi hoặc cúi đầu nhìn xuống ngực mình. Áo ba lỗ trắng che lấy ***g ngực bằng phẳng mà rắn chắc, hình tượng khỏe khoắn vô cùng, làm gì có chỗ nào lộ tí? Anh buông tay xuống, liếc xéo một cái về phía Âu Triết Luân còn đang ôm bụng cười, khôi phục trạng thái băng sơn cường đại: “Anh buồn chán đến mức ấy sao.”

Nào biết Âu Triết Luân đang chán không biết làm gì, lập tức bắt lấy lời: “Đúng rồi, Tần Tu, cậu thấy đàn ông mà đánh mắt khi chụp ảnh thì thế nào?”

Lời vừa nói ra, Hạ Lan Bá và Thẩm Triệt vẻ mặt “cậu to gan thế” cùng hướng ánh mắt về phía Âu Thiên Vương rất dửng dưng vừa vuốt mông hổ kia.

Tần Tu đối với Âu Triết Luân lúc nào cũng dính lấy cái gương vốn không vừa mắt, lại nghe nhắc đến trang điểm mắt thì càng tỏ vẻ khinh thường: “Đàn ông con trai, trang điểm mắt làm gì?”

“Chuẩn không cần chỉnh!” Âu Triết Luân thấy con mồi đã rơi vào bẫy, tiếp tục thọt vào chỗ ngứa: “Tôi cũng thấy đàn ông mà đánh mắt nhìn rất ẻo lả, ẻo lả đến đàn bà phải thua luôn!”

Thẩm Triệt lúc này mới muộn màng phát hiện, hóa ra Âu Triết Luân đang câu cá sao? Rõ ràng là Tần Tu không nhớ rằng chính mình cũng đã từng trang điểm mắt, để tránh Tần đại ma vương lát nữa tự tát mặt mình, cậu vội vàng lên tiếng giảng hòa: “À, thực ra em thấy còn phải tùy trường hợp nữa. Có nhiều khi đàn ông đánh mắt cũng là do tình thế đòi hỏi thôi, ví dụ như mấy minh tinh, người mẫu gì đó. Đúng rồi, em nhớ rõ An Gia Miện cũng đã từng kẻ viền mắt nha, tuy rằng không hẳn là đánh mắt nhưng cũng gần như thế, ha ha...”

Tần Tu vừa nghe hai tiếng “ha ha” kia của Thẩm Triệt là lại bắt đầu ngứa tiết. Nói đi nói lại, hóa ra là cậu không chấp nhận được chuyện có người nói một câu không hay về An Gia Miện đúng không? Còn không nhớ đến cái chữ kí tàn độc khắc vào lòng bàn tay mình hay sao? Ngoài cuồng rình trộm, tính độc chiếm và song tính luyến, tên này vẫn là một tên fan nảo tàn, đúng là điểm nào cũng chọc cho anh muốn điên lên. Tần Tu cười lạnh một tiếng: “Đàn ông mà vẽ mắt và kẻ viền mắt chỉ có hai loại, không xứng pha nhót thì cũng là đồng tính luyến ái.” Lon coca trong tay ‘rộp’ một tiếng bẹp dúm.

Thẩm Triệt ngạc nhiên, há hốc mồm nhìn Tần Tu. Có phải lại bắt đầu xù lông lên với tôi đấy không, tôi đang giúp anh mà, đại ca!

“Thế thì đúng là đồng tính luyến ái xứng pha nhót rồi nha!” Âu Triết Luân vỗ đùi, gương mặt nanh ác hiện lên mấy chữ ‘ý đồ thành công mỹ mãn’.

Chuông di động bỗng nhiên reo lên, Tần Tu bực bội lia cho Thẩm Triệt đang trưng ra bộ mặt ‘tui vô tội’ một cái lườm đút người, bước ra ngoài tiếp điện thoại.

“Tần Tu à, cậu mau mau lên forum trường các cậu mà xem đi, tôi tặng cậu một kinh hỷ lớn, cậu chắc chắn sẽ thích cho coi!”

Tần Tu sốt ruột nhíu mày: “Cậu lại bày trò gì nữa thế?”

“Ha ha, ảnh cậu chụp cho ấn phẩm thiết kế quý đầu tiên của Alex Wu tôi post lên forum rồi. Mẹ nó chứ, hơi bị hot nhá! Bây giờ đã tăng thêm mười ba trang ...”

Thẩm Triệt bị Tần Tu một phen tóm cổ xách lên, đồng thời Hạ Lan Bá cùng Âu Triết Luân một trái một phải bị quăng ngã ngồi trên đất. Tần Tu ở trước sofa khom người, nhìn chằm chằm vào hình ảnh chính mình trên màn hình LCD, yêu nghiệt đến điên đảo chứng sinh, hai tai đỏ bừng, môi cắn đến độ sắp bặt máu.

Hạ Lan Bá mò mẫm trên mặt đất tìm kiếm cái mắt kính, mắt mũi mờ mịt hỏi: “. Mẹ nhà nó, ban này là Randy Orton RKO đấy à?”

(Randy Orton là một võ sĩ quyền anh người Mỹ)

Âu Triết Luân cũng suýt thì hôn mê, đầu đập vào sofa u lên một cục, xây xẩm mặt mày ngồi lại, sợ sệt nhìn bóng lưng Tần Tu, xem chừng sẽ mất một thời gian không dám vuốt râu Tu lão hổ nữa đây.

Thẩm Triệt ngẩng đầu mắt thấy Tần Tu nghiêng chặt hàm dưới, cẩn thận lộ đầu ra từ sau bàn trà: “Cái này, Tần Tu.”

Tần Tu cúi đầu liếc cậu một cái, bộp một cái, đem cái laptop đóng gập xuống. Thẩm Triệt tròn mắt nhìn cái laptop đáng thương của mình, thấy đỉnh đầu phát ra cái giọng giận giữ đã cố nén mà không được của Tần Tu: “Chờ đấy. Lát tôi tính sổ với cậu!”

Thẩm Triệt mù mờ, không hiểu sao món nợ này lại tính lên đầu cậu, cảm thấy có hơi hơi không phục: “Topic này có phải do tôi lập đâu!”

Tần Tu xách xái laptop lên: “Cái này có phải của cậu không?”

Thẩm Triệt thấy nguồn điện ổ điện các thứ trên bàn trà đều bị rằm một tiếng rút hết ra, bình hoa thiếu chút thì lật ngược, hình ảnh này quả thực hết sức bạo lực, cậu mới cuống quýt cả lên: “Laptop của tôi!”

Tần Tu hung ác cắn răng: “Vậy cậu còn có gì để nói nữa!?”

Thẩm Triệt: “.”

Hạ Lan Bá tìm được mắt kính, lúc ngẩng đầu vừa kịp chiêm ngưỡng dáng vẻ nổi giận đùng đùng xoay người bước đi của ông hoàng vô lý Tần Tu.

Trong phòng khách có ba tên vật vờ vờ dỗi mắt theo băng sơn mỹ nhân đi lên lầu, đóng sầm cửa. Hạ Lan Bá nghĩ lại ban này, đúng là suýt chút nữa đã gây hết bộ xương cốt già nua của anh, quyết định đứng lên quyền đâm cước đá với Âu Triết Luân.

“Tôi đã bảo rồi mà, cậu chính là cái đồ gây chuyện! Lúc nào cũng gây rắc rối!”

.

Tần Tu theo mấy bức ảnh trong bài post lần được tới địa chỉ trang web lưu trữ ảnh, lạnh lùng nói với đầu dây bên kia: “Nói mật khẩu trang đăng ảnh kia cho tôi”

“Làm sao vậy? Tôi thấy khen rất nhiều mà! Cậu xem, người nhận xét phía dưới bài post toàn là khen cậu rất đẹp đấy thôi?”

Tần đại ma vương đen mặt. Thế mà gọi là khen à , giáo viên ngữ văn hồi tiểu học của cậu là thầy giáo thể dục đúng không? “Mật khẩu là gì?”

“Cậu chụp thì cũng chụp rồi, tôi chỉ là đăng nó lên thôi, tất cả những người nhìn thấy đều. . . “

“Mật! khẩu!”

Web TruyenOnline . com

“QXQX10VE! !”

Suôn sẻ vào được trang web, nhìn thấy một chuỗi file tên là “Yêu nghiệt nữ vương” , “Tần tiểu Tu bắn” , “Hoa trên núi cao ta hái ta hái ta hái hái hái”, Tần Tu phải vận khí đan điền mấy lần mới có thể áp chế được cơn tức trong bụng. Thế nhưng còn có không ít bài đăng khác đều được công khai, bên dưới ảnh tràn ngập những bình luận khó coi như:

— Mỹ nhân thật là thụ

~~

— YD dụ thụ chưa có thỏa mãn! (YD: có nghĩa là *** đăng)

— Cầu mỹ nhân lộ thịt!

Tần Tu ngồi trước máy tính nhìn thấy “YD dụ thụ” , trong đầu như có con thảo nê nã một giây chạy được 7 vòng quanh trái đất*! Bức ảnh cậu cùng bạn bè đi chơi tiết thanh minh, tụ tập liên hoan thì có cái gì mà YD?

(Thảo nê mã là cách gọi trại đi của f*ck you mother trong tiếng Trung, ý của câu này là Tần Tu đang thâm chửu bấy trong đầu)

Bên này bắt đầu nhanh tay xóa bỏ, đầu bên kia di động rõ ràng là cũng vừa refresh, không bao lâu liền nhảy dựng lên: “Cậu xóa hết của tôi thể à! Địch mợ!!! Cậu có nhân tính hay không vậy! Uống công tôi yêu cậu như vậy!”

Gân xanh bên thái dương Tần Tu giật giật. Tại sao mấy kẻ yêu tôi không biến thái thì cũng cực phẩm thế này?!

—

Laptop của Thẩm Triệt bị Tần mỹ nhân đập cho một cái giờ ngổm thật rồi, màn hình mở kiểu gì cũng không lên được dù cậu đã ba lần khởi động lại nguồn. Trợ lý của Âu Triết Luân đã tới đón người. Lúc này tiểu thiên vương mạnh mẽ mới khôi phục lại bình thường sau trận tập kích vừa rồi, đang vừa mang giày ra khỏi cửa vừa tán dóc với trợ lý tỷ tỷ lưng hùm vai gấu: “Vị đạo diễn kia là người thế nào vậy?”

“Là con lai, mới ba mươi tuổi, tài hoa không thua kém Khảm đại thủ đâu nha!” Tráng sĩ trợ lý tỷ tỷ khen ngợi.

Âu Triết Luân hoảng hoảng hốt hốt (hưng phấn khó nhận) ôm cánh tay: “Ai nha, vậy sẽ không có quy tắc ngầm hay linh tinh gì đó chứ?”

(Trong giới nghệ sĩ của một quy tắc ngầm, những nghệ sĩ mới, nếu muốn nhận được vai diễn tốt thì phải trao đổi với những người chớp bu, thường là đổi tình lấy vai diễn)

“Cậu nghĩ đi đâu vậy, người ta là nữ đạo diễn, rất then thừng. Lần đầu tiên thấy ảnh của cậu còn đỏ mặt à nha! Yên tâm, ai cũng có thể đặt quy tắc ngầm với cậu chứ cô ấy thì không thể nào!” Nói xong bèn mạnh mẽ vỗ lưng cậu nghệ sĩ nhà mình.

Tiểu thiên vương mảnh khảnh bị tráng sĩ tỷ tỷ đánh cho một phát lão đảo chú người về trước, trên mặt hiện ra vẻ yên tâm (mất hứng): “Ha ha, vậy là tốt rồi.”

Sau khi Âu Triết Luân rời đi, phòng khách liền an tĩnh lại. Hạ Lan Bá sau khi bơi Cầu Bì cao được* trên lưng xong thì lết vào phòng viết kịch bản, Thẩm Triệt đang ngồi chọc chọc cái laptop thì bỗng nhiên nhận được cuộc gọi đến của Khải Mặc Lũng.

(Cầu Bì cao được xuất phát từ Thiết Quả Lý, một trang 8 vị tiên thời cổ đại, lưu truyền rằng ông là người phát minh ra Cầu Bì cao được. Cầu Bì cao được đem các vị thuốc bôi trực tiếp lên chỗ đau, có tác dụng giảm đau nhanh chóng, công hiệu rất tốt, không có tác dụng phụ, ngày nay vẫn được dùng tới. Ngoài ra “cầu bì cao được” hiện tại còn mang một ý nghĩa xấu khác, đó là ám chỉ những thứ thuốc lừa bịp của lang băm.)

“Âu Triết Luân vừa mới gọi cho anh, nói các cậu bị Tần Tu đánh đến thê thảm, sao lại như vậy? Hạ Lan Bá không nghe điện thoại của anh, cậu ta không phải đã bị đánh chết rồi đó chứ?”

Thẩm Triệt vẻ mặt tối sầm: ” Đâu có quá đến mức vậy, sư huynh đã bơi Cầu Bì cao được rồi.”

Đầu bên kia điện thoại trầm ngâm hồi lâu: “. Vậy là bị đánh thật hả?”

Thẩm Triệt nghe Khải Mặc Lũng hỏi thế mà muốn độn thổ cho xong. Ba đại lão gia bị một tên con trai yêu nghiệt quăng cho lăn quay trên đất đúng là có chút mất mặt. ” Hic, cũng không tính là bị đánh, chỉ là ngã có đau tí xiu.”

“Hử, chú nói xem sao lại như vậy.”

Thẩm Triệt đành phải đem rõ đầu đuôi sự tình khai báo liền một hơi.

Khải Mặc Lũng nghe xong, chỉ hỏi: “Tần Tu còn ở đó không?”

“Dạ, vẫn còn....” Thẩm Triệt theo bản năng ngẩng đầu nhìn xung quanh.

“Chú giữ cậu ta ở lại đó, trong vòng 10 phút nữa anh sẽ về tới.” Sau đó là một tiếng “cách” rồi mấy tiếng “Tút tut tut” vội vàng.

Thẩm Triệt cầm di động há hốc mồm nhìn Tần Tu sắc mặt lạnh lẽo đứng cạnh lan can trên lầu hai.

38. Chương 38 - Tắt Tần Tật Về Aoi

Thẩm Triệt tâm nói, chắc mình bị gán cho cái tội mách lẻo thật rồi, nghĩ Tần Tu thế nào cũng nổi điên, thế nhưng đối phương chỉ đi thẳng xuống lầu, cũng không thềm liếc cậu lấy nửa cái, lấy di động ra nhìn nhìn, ngồi xuống sofa: ” Khải Mặc Lũng lúc nào thì về?”

Thẩm Triệt biết lúc này có nói gì cũng chỉ là mây bay, đành phải thành thật trả lời: “Anh ấy nói mười phút nữa là về đến.”

Tần Tu nhắc chân bắt chéo, lãnh đạm liếc đầu quần một cái: “Cậu rất hay nhờ anh ta giúp mình ra mặt, đúng không?”

“Điện thoại là anh ấy gọi tới. Anh không tin thì nhìn xem.” Thẩm Triệt oan hơn cả Thị Kính, tập tễnh bước tới đưa di động ra cho Đại ma vương xem.

Mỹ nhân trên sô pha ngạo kiều nhướn mi một cái: “Tôi không xem.”

Đâu má! Cái người này không thèm nghe đạo lý gì hết thế à? Thẩm Triệt âm ức, thấy mình cứ đứng đực ra cạnh ghế sô pha Tần Tu đang ngồi, thật sự rất giống như tay sai của boss mafia, nhìn thật là hèn mọn! Nhưng ngay lập tức lại tự an ủi, anh ta là hoa khôi trường, nếu có hạ mình một chút thái độ của đối phương thì người ta gọi đấy là phong cách của quý ông, tinh thần của hiệp sĩ...

“Cậu nghĩ là Khải Mặc Lũng đến đây tôi sẽ bỏ qua cho cậu sao?” Biết chó lông xù đang đứng ở sau sô pha, Tần Tu cũng chẳng thèm nâng mắt, “Đây vốn là chuyện riêng của chúng ta, cậu không nên nhờ đến người khác...” càng nói trong lòng càng thấy tức, “Tôi nói cho cậu biết, tìm Khải Mặc Lũng tố cáo thì tội càng thêm nặng.”

Thẩm Triệt khóc không ra nước mắt nhưng vẫn phải cố nghiêm mặt, tâm nói tôi đâu có giết người hay cướp của, có nhất thiết phải dùng tới từ “tội” nghiêm trọng thế không? Với cả rõ ràng là tôi không đi mách lẻo, chính là anh không chịu nghe người khác giải thích, cô nàng như anh mắc trung nhị bệnh cần trị à nha!

“Đừng tưởng là tôi không nhìn cậu thì không biết cậu đang ở sau lưng tôi nhả mặt, trong lòng thầm chửi rửa tôi.” Tần Tu khểnh chân bắt chéo, “Cậu chửi tôi là đồ gì? Vương tử bệnh hay là trung nhị bệnh?”

(Trung nhị bệnh: những thiếu niên mới lớn thường hay phản kháng, chống đối, hoặc từ chối làm những việc mà bố mẹ muốn chúng làm, như một cách khẳng định cái tôi. Những biểu hiện này được gọi chung là trung nhị bệnh)

Thẩm Triệt giật mình ngó ngó cái ót của Tần mỹ nhân, Mắt của người này có chức năng quét 365 độ, chụp được cả X quang đúng không?

Hai người, một đứng một ngồi mặt hướng ra cửa, ngay sau đó chợt nghe thấy tiếng móc ra chìa khóa, sau đó nữa là Khải đại thủ một thân áo sơ mi hoa mở cánh cửa ra, bước vào nhà.

Tần Tu nhú mày nhìn Khải Mặc Lũng. Người kia cầm một túi nhỏ đặt trên giá giày cạnh cửa, vừa cúi đầu đổi giày, vừa nói với Thẩm Triệt: “Thẩm Nhị, anh mua Vân Nam bạch dược cao đây này, nhớ bảo với Hạ Lan Bá nhé.”

Khải Mặc Lũng đứng thẳng lên đi vào trong nhà. Không khí trong phòng khách nhất thời trở nên giương cung bạt kiếm.

“Tôi nghĩ là, Tần sư đệ này ... cậu chắc cũng biết, trong nhà này của chúng ta không có chủ trương sử dụng bạo lực.”

Đại thủ không hổ là đại thủ, động tác ném chùm chìa khóa xe lên sô pha, độ cuồng bá duệ so với Tần Tu lần trước ném chìa khóa lên bàn trà chỉ có hơn chứ không có bằng. Đại thủ đối diện với cái mặt liệt lạnh như tiền của người mẫu một mét tám lăm ngồi trên ghế sô pha kia, ngữ khí vẫn bình tĩnh như không: “Cậu thấy đấy, trong nhà này, một người là thương binh cấp 9, một người có tí tuổi đã phải sống dựa vào Vân Nam bạch dược, còn một người thì đi theo con đường thần tượng, cậu cũng thừa biết họ còn yếu hơn cả con gà. Nếu cậu thấy bức xúc chuyện gì, có thể đợi buổi tối tôi về rồi tìm tôi giải quyết.”

Thẩm Triệt quả quyết nắm tay lại. Lời nói của đại ca bụng sáu múi đúng là không hề tầm thường à nha!

“Tôi nhận lỗi.” Tần Tu đang ngồi trên sô pha vậy mà đứng dậy, điệu bộ đặc biệt tiêu sái, “Muốn tôi tự mình xin lỗi Hạ Lan Bá và Âu Triết Luân cũng không thành vấn đề, tuy rằng tôi vô cùng không muốn xin lỗi Âu Triết Luân...”

Thẩm Triệt đợi cả nửa ngày không thấy người kia nói nốt. Cậu chớp chớp mắt mấy cái, anh nói còn sót một người nha?

Còn người đang đứng sau lưng anh thì sao?

Đại thủ quả nhiên là nghe ít hiểu nhiều, khoanh tay nhìn nhìn Thẩm Triệt mặt xám mày tro đứng sau lưng Tần Tu: “Xem ra Thẩm Nhị trêu chọc cậu không nhẹ.”

Thẩm Triệt thấy Tần Tu không thèm quay đầu lại, ánh mắt đờ đờ sát khí, bật chế độ Ma vương. Lúc này cậu thật chỉ hy vọng cơ bụng sản chắc trong tấm ảnh kia đều là sản phẩm của PTS...

Khải Mặc Lũng đảo mắt nhìn hai người, nhướn mày hỏi: “Vậy cậu định xử lý Thẩm Triệt thế nào?”

Thẩm Triệt lập tức cảm thấy có gì đó không đúng, đang định lên tiếng thì chợt nghe thấy Tần Tu lãnh đạm cất lời:

“Cậu ta là người của anh sao?”

Khải Mặc Lũng cân nhắc một chút: “Tôi thì thoả cũng che chở cho cậu ấy.”

“Vậy bây giờ cậu ta là của tôi, anh có ý kiến gì không?” Tần Tu lập tức nói.

Thẩm Triệt suýt chút nữa là nhảy dựng lên, trợn trừng nhìn đại ca bụng sáu múi, đỏ mắt chờ mong. Có ý kiến! Đương nhiên phải có ý kiến chứ!

Khải đại thủ vô cùng bình tĩnh lấy ra một đồng tiền xu, dùng ngón cái búng đồng xu lên cao, đồng tiền rơi xuống lòng bàn tay, anh vươn tay ra: “Mặt trước hay mặt sau?”

Tần Tu: “Mặt trước.”

Khải Mặc Lũng mở tay ra, nhìn thấy hình hoa cúc* trên mặt tiền xu kêu leng keng, vẻ mặt như sắp đến ngày tận thế nhìn về phía Thẩm Triệt: “Thẩm Nhị, lúc trước anh và Hạ Lan Bá đều đã nhắc nhở chú, chú mà không sửa cái tính lạnh chanh đi thế nào cũng có ngày gặp rắc rối lớn. Chào nhé, anh đi đây.”

(đồng xu 1 đồng của Trung Quốc, một mặt là số 1, một mặt là hình hoa cúc, kéo xuống cuối để xem hình)

Thẩm Triệt há hốc miệng, như muốn nói tại sao lại thế này, các người ngay cả mặt trước mặt sau là cái gì còn chưa thương lượng. nói đây là mèo ghét mèo tui cũng không phục, aaa!

“Anh phải đi cho kịp giờ, đi trước nhé.” Khải Mặc Lũng đưa tay xem giờ: “Các cậu tùy ý.”

Tiếng đóng cửa đánh gọn đem cái câu ”Từ từ đã” còn chưa thoát ra khỏi miệng Thẩm Triệt ném trở về.

Trong phòng khách bỗng nhiên yên tĩnh lạ thường.

“Bây giờ đến tính sổ.” Tần Tu khoanh tay, soi kĩ cậu thanh niên đầu quăn đang đứng sau ghế sofa. Nhớ lại sáng nay, lịch sử đen tối mình đã từng đánh mất bị bại lộ trước mắt bao người ở Canh Ảnh, Âu Triết Luân còn cố ý chơi đũa, Tần Tu nghĩ đến là lại bức bối. Anh trầm giọng: “Thẩm Triệt, cậu không phải có bệnh đấy chứ? Chúng tôi sống ngay trên đầu cậu, cậu có nhất thiết phải suốt ngày ở trên mạng xem mấy thứ vớ vẩn này không?”

Thẩm Triệt đối với hành động tự bẻ đá đè chân mình này của Tần Tu thì không dám gạt bừa. Mấy ảnh đó đều là anh chụp, anh trước lúc chụp còn không thấy ảnh này lộ ra là kiểu gì cũng ảm ỉ hay sao? Chửi thâm xong rồi, vẫn chỉ có thể cố gắng giải thích: “Tôi là tiện tay search thôi....”

“Còn nói dối, thuận tay search tên của tôi + kẻ mất?” Tần Tu trợn mắt lườm cậu, trong ánh mắt ản ản nhẵn cơn giận, “Tiếp theo còn định search cái gì? Tìm ảnh tôi lộ hàng sao?”

Thẩm Triệt cũng nóng nảy, một chuyện bé tẹo thế thôi mà cũng có thể nói người ta như vậy: “Tôi thật là thuận tay, lúc đang tìm việc part-time mà click vào thôi!”

Tần Tu liếc cậu một cái: “Cậu tìm việc làm thêm?”

“Đúng thế.” Thẩm Triệt hiên ngang ngang đầu, tâm nói cuối cùng cũng có thể đường đường chính chính nói chuyện.

Nhưng chả hiểu sao, Tần Tu nghe xong lại giận giữ cười: “Cậu tính cả đời này không bao giờ dám nói thật một câu trước mặt tôi đúng không?” nói xong chỉ xuống chân Thẩm Triệt, “Cái bộ dạng này của cậu mà đòi đi làm thêm? Đi quay phim quảng cáo phi lợi nhuận cho hội người tàn tật à? Cứ cho là cậu tìm việc làm thêm thật đi, vừa lên mạng cái là tìm ảnh chụp của tôi luôn sao?”

Thẩm Triệt nghẹn lời, sao lại nói cái kiểu chụp mũ vậy. Tôi đúng thật là tìm việc làm thêm, tìm tìm tìm thì đột nhiên để ý tới cái này thôi: “Tuy là tiện tay click phải nhưng nội dung của topic còn rất....”

Tần Tu hít sâu một hơi: “Cậu thích nhìn tôi trang điểm mắt?”

Thẩm Triệt ngẩng đầu nhìn bằng sơn mỹ nhân mắt đầy hung quang. Mỗi khi đối diện với một Tần Tu khó nắm bắt như thế này, cậu đều cảm thấy mình giống như một người thợ lặn, xuống dưới biển sâu không thấy đáy kia để mò một cái kim thêu. Ví dụ như lúc này chẳng hạn, ai đó làm ơn nói cho tui biết rốt cuộc phải trả lời đối phương thế nào thì anh ta mới không tức giận đây? Rốt cuộc anh hy vọng nghe thấy tôi nói thích hay là không thích đây? Hy vọng muốn tôi nói thật lòng hay giả dối?

Thẩm Triệt vò đầu bứt tai, cuối cùng hạ quyết tâm, mắt nhìn thẳng vào Tần Tu nói: “Rất thích.”

Tần Tu bị hai chữ thẳng thắn này khiến cho sững sốt. Tuy rằng con chó lông xù trước mặt này thích mình thì không còn gì bàn cãi nữa rồi, nhưng anh bỗng nhận ra, đây hóa ra là lần đầu tiên anh nghe được hai từ “rất thích” từ miệng Thẩm Triệt. Một người đàn ông mà có thể nói thẳng tuột “rất thích” một người đàn ông khác như thế, lẽ ra sẽ khiến người ta nghe xong sẽ nổi hết da gà da vịt, thế nhưng anh lại cảm thấy vui vẻ đến kì lạ?

“Khiếu thẩm mỹ của đồng tính luyến ái thật không dám khen tặng.”

Không ngờ rằng Tần Tu thế mà lại thản nhiên nói móc một câu, Thẩm Triệt thở phào một hơi, thấy mình giống như super mario qua cửa thì bị cái nấm độc ăn luôn, sau khi rơi vào cống ngầm ngã chết vô số lần thì lần này rốt cuộc cũng thành công giương cao cờ! Phải tự mình vì mình mà gạt dòng nước mắt đau khổ!

Tần Tu đi tới ghế sofa ngồi xuống, không khách khí mà nói với bạn học Thẩm: “Mở máy tính ra tôi kiểm tra.”

“Kiểm tra cái gì?” Thẩm Triệt buồn bực. Cậu còn chưa kịp thở đã sang luôn cửa thứ hai rồi?

“Cậu nói thử xem.”

Tôi nói không được. Nhưng lời này tôi cũng không nói ra được..... chỉ có thể oán hận thông báo: “Laptop mới mới bị anh đập hỏng rồi.”

Tần Tu vẽ mặt châm chọc: “Khéo vậy sao? Laptop này do chính cậu lắp ráp hay thế nào?”

“Không tin anh mà mở lên mà xem.” Thẩm Triệt đi tới một bên ngồi xuống, không muốn nhiều lời.

Tần Tu liếc cậu một cái, mở laptop ra ấn nút khởi động. Mười giây sau, trên màn hình xuất hiện hình ảnh hệ điều hành window XP, lại mười giây tiếp, Thẩm Triệt nghe thấy âm thanh “tèn tén ten” chào mừng của hệ thống.

Ờ ờ! Ờ ờ! Đúng là lăm bẩy giảng, cậu đi đứng kiêu gì thì cũng giẫm phải một cái?! Vừa nhấc mắt lên, quả nhiên là nhận được cái trừng hung ác của bằng sơn mỹ nhân.

Tần Tu đặt con chuột trên mặt bàn, “cạch, cạch, cạch” cái âm thanh click chuột kia nghe cũng đủ biết bạo lực đến thế nào. Thẩm Triệt thấy Tần Tu chăm chú nghiên cứu cái laptop, không hiểu rốt cuộc anh ta định kiểm tra cái gì, tò mò muốn chết nhưng lại không dám ngó sang nhìn.

Tần Tu cẩn thận mở từng file từ ổ C cho tới ổ F cũng chưa thấy có cái gì liên quan đến mình, ngược lại còn trông thấy một đồng phim của An Gia Miện, còn có các đoạn video phỏng vấn trên TV, tâm nói cậu đã thu vào một đồng DVD rồi, còn lưu lại bản nữa làm gì. Ngay cả mấy cuộc phỏng vấn cũng thu vào, xem đi xem lại, thế sao không khắc luôn hai chữ FAN CUỒNG lên trán luôn đi?

Mở ổ F ra, đập ngay vào mắt là folder nặng nhất tên ‘Tập hợp về An Gia Miện’, Tần Tu nhẩn nhẩn một lúc lâu rồi, cuối cùng vẫn viện cái cớ ‘tôi làm sao biết cậu có giấu thứ gì liên quan đến tôi ở trong này không chứ’, thế là ngang nhiên mở ra xem. Trong folder ngoài phim An Gia Miện tham gia, các clip phỏng vấn linh tinh còn có vài video đặt tên từ ‘An – quan trọng 1’, ‘An – quan trọng 2’ cho tới tận ‘quan trọng 9’. Cái gì đây vậy?

Tò mò muốn chết nhưng không nghĩ ra cái lý do nào để mở ra xem, thế là nén bực tức mở ra ổ G cuối cùng, bỗng nhiên lại phát hiện ra một chuỗi folder là chữ số, nào ngờ vừa mở ra, sắc mặt bạn học Tần lập tức đen như đất nồi.

“Đây đều là cái gì—— “ ”, “Lollipop”, “ ” ?!”

(đây là tiếng Nhật nha)

Thẩm Triệt ngơ ngác thấy ánh mắt Tần Tu lại trở nên lạnh lẽo đến mức có thể đông chết người, chẳng hiểu đã nhìn thấy cái gì bèn lại gần ngó xem thử. Trong folder là ba video, cậu chỉ đọc được mỗi từ lollipop kia: “Kẹo que? Là cái gì nhỉ?”

“Đừng có vờ ngơ ngẩn với tôi!” Tần Tu nghiêng rằng, ‘bốp’ một cái đập vào trán Thẩm Triệt. Cơn tức giận nhằn nhịn từ lúc này khi nhìn thấy mấy video toàn về An Gia Miện trong phút chốc đã bạo phát, “Đây là AV! Lúc cậu down về sao không hỏi đây là cái gì?”

Thẩm Triệt ôm trán mờ mịt chẳng hiểu đầu của tai nheo làm sao: “Tôi đâu có down mấy cái đó đâu” rồi lại nhú mày, “Có khi là anime hay gì đó đó, anh mở ra thì biết.”

“Cậu muốn cùng tôi xem AV sao? Đừng có mơ mà mơ nhé!” Tần Tu tức xì khói, chỉ vào mấy video trên màn hình, “Này không phải AV thì là cái gì? Thiên đường bong bóng, lollipop, đều là những tác phẩm lúc đầu của Sora Aoi!”

Sora Aoi thì Thẩm Triệt đương nhiên biết, thế nhưng trong máy tính của cậu sao lại có tác phẩm mới khởi nghiệp của Aoi thì cậu cũng chẳng tài nào hiểu nổi: “Anh chắc chắn chứ?”

(Nếu bạn nào chưa biết Sora Aoi thì mình giải thích luôn, đây là nữ diễn viên phim cấp 3 nổi tiếng của Nhật)

“Vớ vẩn! Tôi xem rồi, đương nhiên là chắc chắn!”

Thẩm Triệt tâm nói quả không hổ là người mới số một của khoa diễn xuất, đúng là trăm sông đổ về biển lớn cả, tác phẩm quý báu như vậy cũng xem hết cả rồi nha.... Sau đó cậu đột nhiên mới nhớ lại, đây là bộ phim lúc Nhậm Hải đến chỗ cậu chơi ngồi down xuống. Bởi vì lúc ấy còn có mấy sư tỷ cùng khoa diễn xuất cho nên down phim xong Nhậm Hải cũng không mở lên xem, chỉ âm thầm sang USB xong hí ha hí hửng ra về, mà cậu thì cứ nghĩ trước lúc về, Nhậm Hải đã xóa file trong ổ cứng rồi chứ.

Tuy rằng có hơi ngại thật nhưng cái lỗi này cũng đâu có gì to tát. Thẩm Triệt e dè ngó sắc mặt lạnh lùng của Tần Tu, tâm nói không phải anh cũng xem hết rồi sao, có khi so với tôi còn xem nhiều gấp mấy ý chứ.

“Cậu nhìn thế là có ý gì?” Tần Tu nhú mày.

Thẩm Triệt sờ sờ má, trong lòng tự hỏi không biết tại sao Tần Tu lại nổi cơn như vậy, nhớ lại lời của Tần Tu, cậu tin là mình đã tìm ra điểm mấu chốt của vấn đề: “Không phải anh xem hết rồi sao?” chỉ tay vào bộ , mắt sáng lên, “A ha ha. Nếu chưa thì tôi cop sang cho anh.”

“Cậu nói cái gì?” giọng nói u ám.

Đọc truyện tại Web Truyen Online . com

Thẩm Triệt hớn hử lấy từ dưới bàn trà lên một chiếc USB, cắm vào laptop định sang, nhưng lại không chú ý tới sắc mặt băng sơn mỹ nhân đang ngồi bên cạnh, trong lòng còn tự nói tôi tốt với anh quá rồi đó nha, anh hung dữ lườm tôi như vậy mà tôi vẫn phim sang cho anh. Thẩm Triệt vừa phim vừa nói: “Con người Aoi cũng không tệ. Lúc động đất còn lên blog kêu gọi fan của mình ở Nhật Bản quan tâm đến tình hình thiên tai ở nước ta....”

Mới nói được nửa câu liền bị Tần Tu túm cổ ấn xuống bàn trà: “Thẩm Triệt! Có đúng là cậu thực sự không biết vì sao tôi đánh cậu không?!”

Thẩm Triệt bị ấn đè xuống bàn, không sao nhấc đầu lên được: “Ái, ái! Chuyện đâu có đó, sao lại động tay động chân thế này?!”

“Bởi vì suy nghĩ của cậu rất *** loạn!”

“Tại sao chứ?!” Thẩm Triệt nghẹn khuất bám lấy cánh tay Tần Tu, “Không phải anh cũng xem hết rồi sao?!”

Thằng con trai 20 tuổi nào còn chưa xem mấy bộ phim này chứ! Nếu anh nói, anh chưa từng xem mấy cái này thì mắng tôi *** loạn tôi cũng chịu, nhưng anh rõ ràng còn hiểu biết rõ ràng hơn cả tôi, dựa vào cái gì mà nói tôi *** loạn?!

“Ít nhất tôi xem AV xong cũng không chạy tới quấy rối nam sinh!”

Lúc này, Thẩm Triệt nghe xong mới hiểu. Hóa ra do tôi từng quấy rối anh cho nên ngay cả tư cách xem AV cũng không có. Tôi quấy rối anh, không phải anh đã chinh tôi một trận rồi sao, dựa vào cái gì mà còn muốn tước đoạt luôn cả thú vui đàn ông của tôi nữa chứ!

“Anh không cho tôi quấy rối, cũng không cho tôi xem AV, đến mẹ tôi cũng chẳng quản tôi chặt đến vậy đâu nhà!”

Tần Tu giận dữ cười lạnh: “Vậy tôi sẽ thay mẫu thân đại nhân dạy dỗ lại cậu cho thật tốt mới được!”

“Á ui..... Bỏ tay ra! Đừng để tôi điên lên nhé!”

Cánh tay Tần Tu lại hung ác kẹp cho người bên dưới vài cái, sau đó mới chịu buông tay, tròng mắt liếc đầu quần mặt mày đỏ bừng đang xoa xoa cổ họng, sau đó chuyển sang cái laptop đang nằm trên bàn, thành thạo đem mấy cái file mình thấy ngứa mắt xóa đi bằng sạch.

Thẩm Triệt biết Tần Tu đang xóa mấy phim đó, nhưng sợ Tần Tu lại bùng phát bạo lực nên không dám hé răng nói gì. Tiếp đó cậu nghe thấy Tần Tu “A” một tiếng, giương mắt nhìn về phía mình, biểu tình ‘biết áy náy mới là lạ’ trưng ra: “Không cẩn thận, thuận tay xóa mất cái này rồi.”

Thẩm Triệt bước lại gần, nhìn mới biết cái vừa bị xóa đi chính là mấy video quan trọng nhất về An Gia Miện cậu lưu trong ổ F. Thẩm Triệt tròn tròn mắt, vội vàng kéo laptop về phía mình, kiểm tra lại thùng rác.

Tần Tu mặt mày xám xịt ngồi nhìn Thẩm Triệt tự nhiên kích động như vậy, không biết vì sao lại đặc biệt muốn đánh người. Không phải chỉ là mấy cái video thôi sao, có cái gì mà khấn trương thế chứ?

Thẩm Triệt nhìn cái thùng rác trống không, hoàn toàn tuyệt vọng, hít vào một hơi rồi lập tức sụp xuống sofa héo tàn, hai mắt mờ mịt, một lúc lâu sau mới giương mắt nhìn sắc mặt khó coi của Tần Tu. Tần Tu nhún vai trên mặt chẳng những không có một tí xú vế biết lỗi nào, gương mặt lạnh lùng, bộ dáng ngạo kiều ra vẻ ‘tôi tiện tay xóa đấy, cậu định làm gì tôi nào’. Mấy video này không ở bên ngoài ổ chính, sao có thể tiện tay mà xóa đi cho được?

Nếu là người khác cậu chắc chắn sẽ nổi điên lên, thế nhưng với Tần Tu thì không sao gào thét lên được, cũng không biết miêu tả lại tâm trạng của mình lúc này là thế nào, rốt cuộc là tức giận hay khổ sở? Lẽ ra khi bị mất thứ gì quan trọng thì phải rất tức giận, nhưng cuối cùng suy nghĩ của cậu lại chỉ bện xoắn lại với nhau ở tận chỗ nào, vậy là chỉ biết im lặng đứng lên, ngơ ngẩn bước qua mấy sợi dây điện vắt trên nền nhà, suýt nữa đã té ngã.

Tần Tu cau mày nhìn đối phương thần thờ vào phòng bếp, trong lòng đột nhiên nảy ra hình ảnh ngay giây tiếp theo, Thẩm Triệt cầm dao thái rau bổ nhào tới.

Đợi một lúc lâu mà không thấy đầu quần đi ra, Tần Tu nhìn đồng hồ dưới màn hình laptop thấy đã quá ba phút mà nhà bếp vẫn hoàn toàn im lặng, cho dù là đang mài dao thì cũng phải phát ra tiếng động chứ. Hay là fan cuồng đau lòng quá, đang ngẩn đầu nhìn trời, nước mắt tuôn rơi? Nghĩ đến đây rốt cuộc không nên được nữa bèn đứng dậy.

Lời của tác giả: Giới thiệu kì sau: Chuyện không hay cuối cùng cũng xảy ra?!

Hạ Lan Bá: Thẩm Nhị, cậu chết thật thảm !!

Báo tin tức giải trí buổi sáng: Choáng trước tin sinh viên học viện điện ảnh Canh Lâm cuồng thần tượng mà coi thường tính mạng!

Báo tâm lý và sức khỏe: Sững sốt trước tin fan cuồng bỏ mạng vì thần tượng. Các chuyên gia lên tiếng, cần quan tâm hơn nữa đến tâm lý giới trẻ hiện nay.

39. Chương 39 - Một Đôi Tri Kỷ Vì Thần Tượng Mà Bỏ Đi

Đi tới cửa phòng bếp liền thấy Thẩm Triệt ngồi vắt vẻo trên bàn, hai chân đong đưa, tay cầm lon coca, hai mắt nhìn ra cửa sổ ngẩn người.

Hóa ra chó lông xù khi đau buồn thì có bộ dáng này đây. Tần Tu đứng ở cửa thăm nghĩ. Con chó Vương Tài lông xù này trước mặt này nhìn có chút xa lạ, cuối cùng thì chỉ chuyện liên quan đến An Gia Miện mới có thể làm cho cái tên ngu ngốc nghiện bán manh này trở nên khác thường. Ngồi lù lù một đồng trên bàn như vậy, nhìn phát sốt ruột.

“Buồn cái gì mà buồn?” Tần Tu hỏi. Lúc này không phải là một kẻ nhảy dựng lên hét to tên anh, hoặc gào lên một tiếng sau đó lại chột dạ lùi về, mà ngược lại, chỉ dám nhìn mặt sau lưng, trong bụng chửi rủa. Vậy mới đúng là Thẩm Triệt.

Thẩm Triệt buồn rầu uống một ngụm coca một lúc lâu sau mới thở dài một hơi:

“....Có phải anh rất ghét tôi, đúng không?”

Nếu không phải rất rất ghét một người thì sẽ không có chuyện, biết rất rõ thứ gì đó rất quan trọng đối với người kia mà còn cố ý xóa đi.

Nếu không phải rất rất ghét một người, sẽ không có chuyện người kia nhìn thấy mình kẻ mất trong bức ảnh đã nổi giận đùng đùng

Nếu không phải rất ghét một người, sẽ không có chuyện người kia chỉ vịn vào eo một cái đã chán ghét như vậy

Những suy nghĩ như vậy cứ kéo mãi không dứt, cậu phát hiện ra mình và Tần Tu còn rất nhiều những “Nếu... sẽ không có chuyện...” như vậy lắm. Cậu rất cuộc đã làm sai điều gì mới có thể khiến Tần Tu không có lấy một chút xíu thiện cảm nào như vậy?

Tần Tu bạnh cằm ngang ngược lạnh lùng nhìn Thẩm Triệt đang ngồi trên bàn: “Đúng vậy. Tôi rất ghét cậu.”

Giọng nói trầm thấp từ tính còn mang theo chút tức giận che giấu, Thẩm Triệt theo bản năng xiết chặt lon nước trong tay. Tuy rằng đã chuẩn bị tâm lý từ trước nhưng chính tai nghe đối phương nói như vậy, cảm giác kia vẫn giống như bị rót một cốc nước đá lên đầu, cả người lạnh thấu từ ngoài vào trong.

Tần Tu vẫn chưa chịu thôi, bước qua bàn ăn tới trước một bước: “Cậu có chỗ nào đáng giá cho tôi thích? Hơi một tí là gỡ trò bán manh quyến rũ người khác. Thích người ta lại không dám nói ra miệng, cả ngày cứ như con rùa đen rút đầu rình trộm sau lưng người ta. Vừa moi móc ảnh chụp của tôi vừa lén lút xem AV. Đặc tội với tôi còn không biết tự mình giải quyết còn dám nhờ người ngoài đến ra mặt...”

Thẩm Triệt mắt thấy Tần Tu bước lại ngày càng gần. Xung quanh băng sơn Đại ma vương tản ra khí áp hăm dọa người. Mãi đến khi ót va phải tử ly ở trên đầu, Thẩm Triệt mới lấy lại tinh thần. Tần Tu giơ tay “cộp” một tiếng đặt lên trên tử ly phía sau lưng xậu, khóa chặt chẻ người nào đó vào giữa hai cánh tay.

“Vì chữ ký của thần tượng mà một chút tự tôn cũng không có. Mới xóa có mấy video mà như muốn liều sống chết một phen với tôi. Miệng thì luôn nói không phải fan của An Gia Miện, thế mà đụng tới chuyện liên quan tới hân là dám tỏ thái độ với tôi. Thẩm Triệt, cậu thấy tôi có nên ghét cậu không?”

Thẩm Triệt tròn tròn không hề chớp mắt. Đây là lần đầu tiên Tần Tu một hơi nói dài như vậy. Khoảng cách gần như vậy khiến cho người ta tim đập mạnh, nghẹt thở, nhưng giọng điệu của đối phương lại chứa đầy chán ghét. Thẩm Triệt nhìn thấy đôi mắt xinh đẹp kia gần trong gang tấc, đường kẻ mắt tự nhiên khiến người ta phải mê đắm, lúc này bởi vì chán ghét mà trở nên vụn vẹo. Cậu còn có thể nói gì nữa đây.

“Tôi hiểu rồi.”

Vốn tưởng rằng ba chữ này nói ra sẽ rất khó khăn nhưng lời thoát ra lại bình tĩnh đến kì lạ. Tâm như tro tàn gì đó,.. ở, có lẽ chính là thế này đây.

“Lộp cộp.” Lon coca còn một nửa rơi xuống đất. Thẩm Triệt bây giờ mới nhớ ra trong tay mình còn cầm thứ này. Chất lỏng màu cà phê đầy bọt liều linh phun ra, vẩy đầy lên ống quần Tần Tu. Bỗng dưng lúc này mới cúi đầu lùi ra sau mấy bước. Thẩm Triệt yên lặng nhảy xuống khỏi bàn ăn, nhặt lên lon coca đã đổ gần hết, ném vào thùng rác, sau đó quay lưng lại với Tần Tu, cầm khăn ngồi xổm xuống lau khô sàn nhà.

Đến tận khi Thẩm Triệt vào bồn rửa tay giặt khăn lau, Tần Tu ở phía sau vẫn không nói một lời nào, nhưng rõ ràng là hoàn toàn bị chấn động. Thẩm Triệt phơi khăn lau xong, cúi đầu nhìn ống quần bị bẩn của Tần Tu chỉ nói một câu “Thật xin lỗi” sau đó ra khỏi nhà bếp.

Một tiếng đồng hồ sau, khi Hạ Lan Bá lần thứ ba lộ đầu ra từ phòng ngủ, cẩn thận ngó nghiêng mới thấy không còn bóng dáng hai sư đệ trong phòng khách và nhà bếp nữa. Biên kịch Hạ Lan thở phào một hơi, xách quần vội vàng vọt vào toilet, vừa giải quyết nỗi buồn đã phải nín nhịn một lúc lâu, vừa hồi tưởng lại cảnh giương cung bạt kiếm trong nhà bếp ban nãy mà anh nhìn lên qua khe cửa.

Cái là lúc hai đứa sấn lại gần nhau như vậy, ông đây cứ tưởng rằng đánh nhau to rồi chứ. Uống công ông đây kích động cả lên, cuối cùng, mẹ nhà nó, hóa ra là ngứa bài à! Nhưng mà cái cách Tần Tu ngứa bài thế này cũng độc đáo quá cơ. Đoán chừng cái đám lang rồng sói tru trong trường mà biết điều này, có khi còn xếp hàng dài cầu ‘xin Ngài cứ cay nghiệt thế này với tụi em’ quá.

Ài, nhưng mà tội nghiệp Thẩm Nhị. Cái kiểu nói thẳng như tát vào mặt thế này, đứa ngốc như nó làm sao mà chịu được chứ.

Rửa tay xong, đi ra khỏi toilet, anh trai trạch nam bốn mắt đột nhiên nhìn thấy hộp Vân Nam bạch được cao để trên giá giấy cạnh cửa, thế là mặt mày hớn hở mở ra, xoa lên lưng luôn, ngay lập tức cảm thấy sinh mệnh như được khôi phục.

Trong lúc Thẩm Triệt ngồi trong cửa hàng Mcdonald, vừa gặm cái hamburger thứ ba, vừa gọi điện cho Nhậm Hải thì Tần Tu đang cười chiếc BMW của mình, điên cuồng kéo cừu hận trên đường Bắc Tân.

Chiếc S1000RR sau khi lượn hết hai vòng thì đã có một đoàn xem mô tô thể thao bám theo sau đuôi quyết không buông tha, từ xe của Nhật cho đến Đức, Ý, thôi thì đủ cả các dòng xe. Một đám cuồng tốc độ phơ phơ lực lượng dần hàng hết cả con đường rộng sáu làn xe chạy đuổi theo chiếc BMW rất náo nhiệt.

Lúc này tâm trạng của bạn học Tần đang cực kỳ tồi tệ, muốn phát tiết nhưng khổ nỗi bản thân mẫn cảm với cồn, không thể uống rượu, muốn tìm ai đó ẩu nhậu một trận nhưng phần lớn mọi người nhìn cái chiều cao này của anh đều biết khó mà lui, còn lại một số ít những kẻ có thể nhìn thẳng cùng anh thì lại tỏ vẻ ‘ta đây không thêm đánh mỹ nhân’. Tần Tu thậm chí ngón giữa trong lòng, té ra mỹ nhân và nữ nhân là hai sinh vật cùng loài sao?!

Vậy nên, cách duy nhất phát tiết chỉ còn có đua xe.

Tiếng động cơ đại mã lực rú lên ầm ầm, tốc độ như cuồng phong kéo đến. Đã bao lâu rồi không có điên tiết đến thế này?

Xa xa là cây cầu dây văng trắng lệt. Có một hôm, cũng là một buổi chiều mặt biển lấp lánh ánh hoàng hôn như vậy, anh đã từng cảm nhận được một hơi ấm, một lực đạo vòng quanh eo cùng một cảm giác rạo rực không sao lý giải nổi trào dâng trong lòng.

Chỉ mất có vài giây, chiếc BMW S1000RR từ vận tốc từ 160 mã quay về 0 rồi dừng lại khiến cái đuôi dài xinh đẹp đang bám phía sau bị chao đảo theo.

Phía sau, ba tốp xe mô tô đang xình xịch rú ga định vượt lên cũng bị bất ngờ mà lục tục dừng lại. Bụi mù dần tan đi, từ phía xa truyền tới từng đợt âm thanh sóng biển vỗ bờ.

Tần Tu quay về hướng đoàn xe mô tô cách chỗ mình khoảng 20 thước, tháo nón bảo hiểm xuống, thản nhiên nói: “Tôi không chạy đâu. Các người tùy ý đi.”

Quân đoàn số ba đi sau cùng thấy phía trước không có động tĩnh gì, lão Đại bực bội bèn ầm còi “píp píp”

Quân đoàn số hai thì vươn cổ ngẩng lên ngó chủ nhân chiếc BMW đáng người cao gầy, khí phách uy vũ sừng sững đứng trước bụi cát tung mù.

Còn toàn bộ quân đoàn số một thì xếp một hàng dài, trợn mắt há mồm lên nhìn.

Cái định mệnh! Xe đã đẹp, người còn đẹp hơn à nha!! Mẹ nó, thuần gian sát là có thật sao?!

(Thuần gian sát là một skill trong game online, trong nháy mắt dịch chuyển đến cạnh đối phương và kết liễu)

.

“Hé lô, xin chào các vị! Em là Nhậm Hải, bạn học của Thẩm Triệt, trước em đã từng tới đây một lần, có ai nhớ em không?!”

Trong phòng khách có ba người chờ mắt ra nhìn một cậu nam sinh đầu con nhím đang khua chân múa tay, vẻ mặt như quen thân lắm rồi.

“A ha ha ha, Khải đại thủ!” Nhậm Hải kích động bước tới cầm lấy tay Khải Mặc Lũng: “Em đã xem bài luận [Giải mã mới về phim điện ảnh thời đại nền giải trí toàn cầu] mới được đăng trên tạp san, mặc dù em đọc không hiểu nhưng em thấy anh viết rất tuyệt nha!”

“Ô hô hô hô, Hạ biên kịch!” bạn học Nhậm Hải lại chuyển hướng sang trạch nam, cười cười, mắt chớp chớp: “Mẹ em dạo này đang theo dõi bộ phim [Dục hỏa tức phụ] của anh nha, mặc dù vừa xem vừa chửi nhưng cũng theo tới tận tập chín mươi tám rồi đấy!”

“Í hi hi hi, Âu thiên vương!” Người cuối cùng bị hỏi thăm chính là Âu Triết Luân vẻ mặt đầy kinh hách: “Em gái em là fan cuồng của anh à nha! Album mới [Hiện trường vụ tai nạn giao thông] nó mua tới tận bốn bản luôn! Một cái để ký tên, một cái để cất giữ, một cái để cho bạn mượn, còn một cái để.... ngắm!”

Âu Triết Luân trợn mắt lên rất muốn hỏi, thế em gái cậu dùng bản nào để nghe hả?!

Thẩm Triệt vừa thu dọn đồ đạc, vừa đổ mồ hôi hột, tâm nói may mà Tần Tu không ở nhà lúc này. Cậu có thể hình dung trước được cảnh diễn nếu như Nhậm Hải gặp được Tần Tu:

“Á, há há há, Hoa khôi Tần! (ngón giữa lần 1 (`\_\_`)) Tôi xem ảnh cậu chụp trong ấn bản thiết kế của Dior Homme rồi nhá, (ngón giữa lần 2 (` `)) tuy rằng tôi thích bộ dáng thanh thuần của cậu hơn (ngón giữa lần 3 (` `)) nhưng phải công nhận, cậu đánh mắt đẹp đã man tàn bạo luôn đó! (ngón giữa lần 4 (` `))”

Thẩm Triệt lúi húi đóng gói đồ đạc vào túi, kéo khóa xong xuôi mới đứng dậy nhìn chồng đĩa DVD xếp chồng chất trong tủ TV. Đóng này để lần sau về thu dọn vậy.

Hạ Lan Bá, ánh mắt khuất sau cặp kính lóa sáng: “Thẩm Nhị, chú tính đi thật sao?”

Thẩm Triệt cười, ngoắc ngoắc về phía Nhậm Hải: “ Nhờ phúc của cậu bạn này em mới tìm được việc làm thêm, không giúp đỡ hần thì áy náy quá!” Hạ Lan sư phụ, em sẽ rất nhớ anh đấy. Anh suốt ngày cứ ru rú trong nhà như vậy, không biết sau này có cơ hội gặp lại anh không. Trong đầu tự nhiên lại tưởng tượng ra tấm ảnh trong linh đường của Hạ Lan Bá, Thẩm Triệt lắc lắc đầu, xua nó đi, nói như thế sắp rơi lệ biệt ly, “Số điện thoại mấy cửa hàng giao tận nhà em đã chép lại, để ở dưới bàn trà rồi. Đến giờ cơm anh đừng có quên đấy!”

Khải Mặc Lũng gật gật đầu: “Anh sẽ nhắc nhở cậu ta. Chú cứ yên tâm mà đi.”

Âu Triết Luân tự nhiên cũng trở nên đa cảm, xúc động. Thẩm Nhị chuyển đi, sau này đại gia muốn tìm người để bắt nạt cũng không còn nữa rồi. Trong nhà này còn lại ba người. Một người là chủ nhà không nên đắc tội, một người là quý súc đắc tội không nổi, còn lại một người nếu mà chọc vào liền biến thành Randy Orton, cái núi băng này có khi là để che dấu đại Boss, nếu tính như vậy thì.... Đờ mờ! Tiểu thiên vương giật thót mình, nếu mà như vậy thì ông đây chẳng phải sẽ biến thành hàng thay thế cho Thẩm Nhị sao?!

Âu Triết Luân mặt mũi trắng bệch đột nhiên hướng ánh mắt đầy tha thiết chân thành về phía Thẩm Triệt: “Thẩm Nhị à... có thể không được không?”

Thẩm Triệt bị ánh mắt đầy bi thương của Âu Triệt Luân dọa cho nhảy dựng, không ngờ rằng Âu sư huynh lại dành tình cảm sâu đậm như thế cho mình, nên cũng không biết phải đáp lại sao cho phải. Nhậm Hải cầm một cuốn sổ đến trước mặt Âu Triệt Luân, ha hả cười: “Âu thiên vương, em gái em rất muốn có dấu môi của anh, cho xin một cái nhé?”

Âu Triệt Luân còn đang tâm tâm niệm niệm chờ Thẩm Triệt hồi tâm chuyển ý nên không để ý đến Nhậm Hải. Bạn học Nhậm cũng không hề khách khí, sờ soạng trong túi quần lấy ra một thỏi son Dior dành cho nam, tô một vòng lên cái miệng đang há ra của Âu thiên vương rồi cầm sổ trực tiếp đập đập lên, sau đó hài lòng nhìn thấy dấu môi tùy tiện vừa in lên sổ, lại lấy ra cái bút đưa cho Âu Triệt Luân: “Phiền anh ký tên luôn một thể nhé?” Hãy vào online.com để đọc truyện nhanh hơn!

Âu Triệt Luân thấy Thẩm Triệt trong lòng đã quyết, đau lòng cầm lấy quyển sổ, tùy tiện kí xoẹt xoẹt cái tên.

Thẩm Triệt cầm vali hành lý, đứng nhìn cảnh tượng nặng nề giống như phim câm đen trắng, bước chân cũng nặng trĩu không sao cất lên nổi, đành cười một cái: “Ôi dào, các anh cười một cái xem nào, đừng có làm như là sinh lý tử biệt vậy chứ! Em còn về thăm mọi người mà!”

“Ông đây cóc cần mi thăm!” Hạ Lan Bá chẳng hiểu sao lại nổi điên, tháo dép lê ném về phía cửa, “Biển! Biển thật xa cho ông!”

Hai cái dép lê liên tiếp phi tới, thế nhưng lại trúng nhầm đối tượng, cả hai cái đều hạ cánh trên người Nhậm Hải. Bạn học Nhậm đông tránh tây né la oai oái: “Ái, ái, ngấm cho chuẩn chứ Hạ biên kịch!”

Khải Mặc Lũng cũng cởi dép lê, đưa cho Hạ Lan Bá. Mắt thấy Hạ biên kịch đang giơ tay chuẩn bị ném phát thứ ba, Nhậm Hải vội vàng kéo Thẩm Triệt, hai người bay nhanh ra ngoài cửa né. Chiếc dép lê của Khải đại thủ “bộp” một tiếng đập vào cánh cửa.

Hạ Lan Bá tức giận, chân đất dẫm thành thịch đi ra ngoài ban công làm động tác thể dục dưỡng sinh, tay vung, chân đá loạn xạ.

Phòng khách vừa yên tĩnh lại được một chút thì Âu Triệt Luân lại la âm lên: “Địch mợ! Em ký tên thành ‘Âu Thạch Khai’ mất rồi!”

40. Chương 40 - Đàn Ông Thích Đàn Ông Là Chuyện Rất Bình Thường

Trong khi đợi thang máy, Thẩm Triệt sụt sịt mũi, nhìn trần nhà xa xăm nói: “Đây là lần đầu tiên sư phụ lấy giày ném tớ nha.”

“Ôi dào, ai chả có lần đầu tiên trong đời bị ném giày,” Nhậm Hải vỗ vỗ vai cậu, “Lạc quan lên đi, với cả tớ mới là người bị ném trúng đây nè.” Nói xong bèn cúi đầu lật cái đĩa CD trong tay ra xem, nhìn chăm chăm vào cái chữ ký “Âu Khiêm Thạch Khai” trên đó.

Thẩm Triệt mặt méo xệch nhìn Nhậm Hải, ôm bụng nói: “Thật ra mà nói thì bụng tớ hơi khó chịu.” Cậu quay đầu nhìn cánh cửa đóng chặt của căn hộ 20 -3, giờ muốn đi vệ sinh nhờ chắc không được rồi, mẹ nó, đúng là không nên tham lam ăn tới tận bốn cái hamburger a.

Lúc bạn học Thẩm Triệt bước vào toilet công cộng vắng vẻ trong gara, đang bắt đầu “ư, a” thì Tần mỹ nhân phóng về đến gara. Vừa xuống xe, tắt máy anh cũng vừa lúc cảm thấy mắc tiểu.

Quay lại cảnh trong toilet, Thẩm Triệt ngồi một hồi đâm ra chán, liền kéo kéo cuộn giấy sau cánh cửa, kéo ra được một miếng, sau đó. hết giấy.

Thẩm Triệt trợn mắt nhìn lõi giấy bự chảng trên tay, đùa nhau à? Thử lấy tay lục lọi trong ống đựng giấy. Rỗng tuếch. Mẹ nó, vào lúc này mà diễn Nobody là muốn giỡn chơi với tôi đấy à! Di động của cậu đều để ở chỗ Nhậm Hải, ban nãy đại ca tào tháo rượt nhanh quá nên chỉ biết ù té chạy thôi. Đang lúc vô đầu bút tai không biết làm gì thì cũng may trời không tuyệt đường người, đúng lúc này lại có tiếng người bước vào WC.

Vị anh hùng hảo hán nào vừa tới thật đúng lúc quá đi! Thẩm Triệt vênh tai lên, chờ đối phương “xè xè” xong, rửa tay sạch sẽ, liền vội vã thanh thanh cổ họng nói: “Thật ngại quá, anh trai ở bên ngoài giúp tôi một xiu được không?”

Một giây kia, Tần Tu nghĩ mình đã nghe nhầm, giọng này thế quái nào lại giống của Thẩm Triệt vậy, nhưng mà tên kia đâu có dở hơi đến mức tự nhiên chạy vào toilet này ngồi nín thở đâu nhỉ.

Thẩm Triệt còn đang nặn óc ra lựa lời nói tiếp: “Gian của tôi không có giấy, anh có thể mang giúp cuộn giấy chỗ bồn rửa tay vào giùm tôi được không? Cảm ơn nha!”

Giọng nói này đúng là rất giống. Tần Tu cau mày nhìn về phía ống nhựa cạnh gương, đúng là hết giấy thật. Anh thử chìa tay vô xem thử, bên trong cũng chỉ phát ra âm thanh trống trơn. Anh đành bất đắc dĩ đi vào gian bên cạnh. Gian cách vách không còn, gian thứ hai cũng hết, gian thứ ba anh phải nín thở, còn gian thứ tư.

Tần Tu nhìn cái bồn cầu như nhìn thấy thứ gì dữ tợn đáng sợ. Anh bịt chặt mũi nín thở nhấn van xả nước, trong lòng cảm thấy ghê tởm muốn chết. Là ai trước kia từng sống chết thề với anh là quản lý khu chung cư này rất tốt? Cậu xem mấy lời cậu có lần nào đáng tin không?

Thẩm Triệt kiên nhẫn đợi một lúc, đợi đến khi đối phương bất đắc dĩ nói một câu: “Bên trong cũng không có giấy, tôi mua một bịch khăn giấy cho cậu vậy.”

Thẩm Triệt cảm thấy da đầu tê rần, điều khiến cậu run lên không phải là cả WC đều không có giấy, mà là giọng nói trầm thấp từ tính của người kia. Không phải là oan gia ngõ hẹp thế chứ? Cậu dè dặt gọi một tiếng “Tần Tu”, nhưng không nghe thấy tiếng trả lời, có lẽ người đã đi ra ngoài rồi. Không có khả năng đâu, với cả nếu thật sự là Tần Tu, không thể có chuyện không nhận ra giọng mình.

Tần Tu mua một túi giấy Tâm Tương Ấn ở quầy bán báo, chợt nghe thấy sau lưng có ai đó gọi mình. Không đúng, Đại ma vương cười lạnh mà lông mày xoắn cả lại, kẻ kia sao có thể là gọi anh được.

Nhậm Hải vừa lái xe tới cạnh, thật kỳ quái, lúc vừa nảy gọi “hoa khôi trường”, rõ ràng đối phương đã dừng lại, sao bây giờ lại thản nhiên như chưa nghe thấy gì mà đi tiếp? Cậu sững sốt vỗ trán, vội vàng sửa lại: “Tần Tu! Tần Tu!”

Lần này, đối phương cuối cùng cũng tiêu sái dừng lại. Nhậm Hải chạy ra nghênh đón, vừa định nói ” A ha ha ha, hoa khôi Tần! Tôi xem hình cậu chụp cho ấn bản thiết kế của Dior Homme rồi nha, tuy rằng tôi thích bộ dạng thanh thuần của cậu, nhưng cậu trang điểm mắt đúng là đẹp dã man tàn bạo luôn nha!”, nhưng đối phương đã mở miệng trước:

“Không phải cậu định theo tôi để nói chuyện cậu đã xem hình chụp của tôi trên diễn đàn đấy chứ?”

Quả là thông minh sắc sảo à nha, Nhậm Hải làm bộ dạng kinh hãi: “Sao cậu biết –”

“Có thể không nói việc ấy không.”

Lời Nhậm Hải chưa kịp thốt ra đã bị bản mặt đen thui của Tần Tu khiến cho lập tức nuốt trở lại. Bạn học Nhậm dù sao cũng xuất thân từ học viện điện ảnh, lập tức nghe ra ẩn ý rõ ràng trong câu nói kia, đó là “Nếu biết trân trọng tính mạng thì im đi”. Nhậm Hải rất thức thời mà gật đầu cái rụp.

Tần Tu cũng rất hài lòng với kẻ rất biết thức thời này, đánh giá đối phương từ trên xuống dưới, hỏi: “Sao cậu lại ở chỗ này?” Nếu nhớ không lầm, người này chính là kẻ nào đó đã cùng Thẩm Triệt ở nhà ăn ngọt ngọt ngào ngào mà ăn cơm.

Nhậm Hải cũng xúc động, không ngờ rằng người mới số một mà lại biết đến mình. Hoa khôi trường đúng thật ngấm càng gần càng thấy đẹp, quả nhiên bất luận là già trẻ gái trai gì đều chết mê chết mệt. Phải cái là rất thích tỏ ra lãnh khốc, hơn nữa cái giọng nam trầm rất man đại này đúng là rất không khoa học. Nhậm Hải trưng ra nụ cười nịnh nọt: “À, tôi đến tìm Thẩm Triệt, cậu ấy sống ở đây, hai người có biết nhau không?”

Tần Tu lạnh lùng nhướn một bên lông mày. Không dám tìm Khải Mặc Lũng, Hạ Lan Bá làm chỗ dựa, cậu lại chuyển sang tìm bạn tri kỷ kẻ khổ sao? “Cậu đang đợi cậu ta?” Tần Tu thuận miệng hỏi, lại không biết đang nghĩ gì mà hỏi thêm một câu, “Có hẹn?”

“Tâm trạng tên kia không tốt. Chúng tôi hẹn lát nữa đi xem phim, cậu muốn đi chung không?” Nhậm Hải không nói đến chuyện chuyển nhà, bởi vì cậu không biết Tần Tu cũng ở trong căn hộ cực phẩm số 20- 3 tòa nhà Đan Mĩ A kia.

Xem phim? Phim gì? Trong đầu Tần Tu soát nhanh một lượt lịch chiếu mấy bộ phim gần đây, Hán Ai Đế (và ái khanh) , Alexander Đại đế (và đồng chí) , Oscar Wilde (và tình nhân) , đều là mấy bộ phim rác rưởi!

“Khỏi đi.” Anh quả quyết cự tuyệt, vẻ mặt nhăn nhó thuận miệng hỏi một câu: “Sao cậu ta chưa xuống?”

“À, Cậu ta đột nhiên bị tiêu chảy, vừa mới chạy té khói vào nhà vệ sinh xong.”

Tần Tu chớp chớp mắt. Nà nì?

.

Thẩm Triệt ở trong WC trông đợi mỗi mòn, cuối cùng cũng đợi được người bước vào, người nọ lạnh lạnh nói: “Chờ lâu quá nhỉ.”

Thẩm Triệt trong lòng ngứa ngáy nhưng phân tích một chút, cảm thấy đây không thể nào là Tần Tu, tuy rằng giọng rất giống, nhưng Tần Tu không có kiểu nói chuyện ôn hòa như vậy. Thế nhưng trong lòng vẫn có cảm giác không yên, cậu thử gọi một tiếng: “Tần Tu?”

“Ai là Tần Tu?” Đối phương hỏi.

“Hô, hên thật.” Bạn học Thẩm theo bản năng thở phào một cái, “Không có gì, không có gì, cảm ơn anh nha.”

Tần Tu mặt vẹo vẹo, cậu dám ở trước mặt tôi mà bảo hên thật sao? Anh gần như ngay lập tức đã nghĩ đến chuyện ném bịch giấy Tâm Tương Ấn vào bồn cầu.

Thẩm Triệt thấy Tâm Tương Ấn được đưa vào theo khe cửa bên dưới, giờ thì yên tâm rồi, vừa nãy còn có chút khúc mắc nhưng giờ thì thông thoáng cả rồi. Lúc này cậu lại nghe thấy cánh cửa gian kế bên mở ra, giọng nói của ngụỵ Tần Tu cách tấm ván mỏng, gần sát bên tai: “Một mình ngồi xỏm trong này thật chán, nhỉ?”

Thẩm Triệt có chút ngơ ngẩn. Không biết từ khi nào, mỗi khi nghe thấy giọng nói trầm thấp từ tính kia thì tâm tư cậu không hiểu sao lại khê dao động, hướng chỉ đối phương còn thân mật như vậy, cậu ngay lập tức đem giọng nói này lấp ghép vào gương mặt của Tần Tu.

“Ha ha, không ngờ rằng đi vệ sinh thôi cũng có duyên phận,” Thẩm Triệt bỗng nhiên rất muốn kết bạn với người này, không nghĩ nhiều liền cũng đối phương nổi hứng tán gẫu, “Nói thật thì giọng của anh rất giống giọng một người bạn của tôi.”

“Thế sao?”

Giọng nói phẳng phất chút ý cười, cho dù là giọng của một cậu con trai nhưng thật sự là rất dễ nghe.

Thẩm Triệt tay nâng cằm, nghĩ nghĩ: “Azzzz, kỳ thật cũng không tính là bạn.” Người ta đã nói rõ là rất chán ghét mình, còn bạn bè cái khỉ gì nữa.

Tần Tu rất muốn đập cửa xông vào vào gian bên cạnh mà đánh người, vừa nãy mới nói là bạn, chớp mắt một cái đã nói không được rồi? Cậu dám đem tôi ở trong đầu đặt hết chỗ này này rồi lại quẳng sang chỗ khác à. Vui vẻ thì thờ ở trên cao, bực bội liền đem quẳng ngay xuống gầm giường sao. Cậu cho tôi là tập bản thảo của cậu đấy à?!

“Người đó cũng không tệ lắm, chỉ là tính tình rất quái,” Lão thần Thẩm Triệt than thở khắp nơi, càng hỏi tưởng lời nói và việc làm của Tần Tu càng thấy chính mình thật oan uổng, “Vô duyên vô cớ cũng có thể phát hỏa với anh. Không chịu nghe lý lẽ gì sất. Lại còn vô cùng bạo lực.” Bất tri bất giác lại nổi lên oán giận, lúc này cậu mới để ý gian kế bên thật im lặng, không khỏi mắng mình chẳng biết ý tứ gì cả, “Được cái giọng anh ta rất dễ nghe, rất giống giọng anh.”

Nói nửa ngày, chỉ có mỗi ưu điểm là giọng dễ nghe thôi sao? Cái gì mà diễn xuất rất tốt đều là tai tôi nghe lắm sao. Tần Tu khước miệng nhếch lên: “Ừm, cậu rất thích giọng của anh ta?”

Thẩm Triệt gãi gãi trán, có chút ngượng ngùng: “Coi như là thích đi, giọng nói của anh ta có thể nắm giữ bầu không khí.”

“Ồ,” gian bên cạnh truyền đến thanh âm có chút uể oải, “Vậy nghe tôi tâm sự chút đi. Nói thực thì tôi hôm nay tâm trạng rất tệ, lại chẳng biết nói với ai.”

“Tâm trạng rất tệ” bốn chữ nặng nề như đâm giữa ***g ngực bạn học Thẩm: “Thực ra hôm nay trong lòng tôi cũng rất buồn, ha ha, hai chúng ta cũng coi như có duyên phận, anh có gì chuyện gì phiền lòng, nếu tin tưởng tôi thì kể ra đi. Nói ra được thì tâm trạng sẽ khá lên nhiều đấy.”

“Có thể sao?”

Giọng nói vốn đã giống Tần Tu, lúc này lại còn ảm đạm như vậy, Thẩm Triệt càng cảm thấy lòng nhân ái của mình không cho phép từ chối: “Có cái gì mà không thể, coi như kết bạn đi!”

“Thực ra.” Vách bên kia truyền đến tiếng thở dài xa xăm: “Tôi là đồng tính luyện ái.”

Thẩm Triệt choáng váng, chuyện này vượt ngoài dự đoán rồi, cậu có chút không biết phải phản ứng thế nào.

“Cậu kỳ thì đồng tính luyện ái sao?”

Đậu má, giọng nói thật đau thương, ai mà có thể kỳ thị cho được! Thẩm Triệt vội phủ nhận: “Tại sao phải kỳ thị, có đôi khi đàn ông thích đàn ông cũng rất. bình thường thôi.” Địch, phải có lúc trợn mắt nói dối thế này đây!

Tần Tu khinh khỉnh xem thường. Cuối cùng là cậu tự nhận nhá, không phải nói mình không phải gay sao, không phải gay mà cảm thấy đàn ông thích đàn ông thật bình thường? Lại hỏi tiếp: “Cậu thật sự cảm thấy như vậy?”

“Tôi thật mà, ví dụ như.” Thẩm Triệt một lòng chỉ muốn an ủi anh bạn đang bị tổn thương này, lực tung cả lòng mề lên tìm một từ thật thích hợp, ví dụ như, liền bật ra khuôn mặt điên đảo chúng sinh kia của Tần Tu, thế là buột miệng nói ra luôn, “Ví dụ như nói, thì thoảng anh nhìn một người bạn thân bộ đáng thực sự rất đẹp, cũng sẽ không kìm lòng được mà có cảm tình với cậu ta.”

“Bạn thân đặc biệt rất đẹp? Đẹp đến mức nào?” Đối phương hỏi.

“À, lớp chúng tôi có một nam sinh, ngay cả tôi cũng có lúc cảm thấy.” Nói tới đây liền nói không được nữa, bỗng dưng nghĩ tới vô số lần tim mình đã loạn nhịp.

Truy cập fanpage s://.facebook.com/onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

“Cũng có lúc như thế nào?”

Thẩm Triệt thờ người ra trong chốc lát, bỗng nhiên nghĩ đến Tần Tu một mực chụp cái mũ đồng tính luyện ái lên đầu cậu, trong lòng nhất thời không biết là có cảm xúc gì, nhưng mà anh bạn gian bên cạnh tuy đau khổ như thế nhưng lại rất thẳng thắn, cậu kìm lòng không được cũng nhiệt tình nói: “Tôi từng nghĩ, giả dụ như vì anh ta mà biến thành đồng tính luyện ái cũng chẳng sao.”

Tần Tu khước miệng sung sướng vênh lên: “Thật hy vọng anh ta là bạn trai cậu?”

Thẩm Triệt phụt một cái cười ra tiếng: “Lạy hồn, chắc chắn là muốn anh ta làm bạn gái tôi thì có!”

Tần Tu tức giận trừng mắt nhìn tám ngón, Thẩm Triệt cậu thật sự nên vung nước tiểu mà xem lại đi. Cái tên ngu ngốc đến chết như cậu tôi bằng lòng nhu nhận đã là một sự sai lầm rồi, cậu còn muốn cười đến trên đầu tôi sao? Trong lòng thì chửi thầm, ngoài miệng cũng không để ý mà “Hừ” một tiếng.

Thẩm Triệt cũng không nghe thấy tiếng lầm bầm đầy khinh miệt kia, bởi vì vừa lúc ấy, Nhậm Hải bên ngoài toilet dồn hết sức lực gọi to: “Thẩm Triệt, cậu chết đi trong đó 20 phút rồi đấy, cậu không sợ hoa cúc rụng mẹ nó luôn à!”

Thẩm Triệt lúc này mới nhanh đứng lên, kéo quần lên vừa xả nước vừa quát: “Đến đây, đến đây! Đừng ồn ào, ở đây còn có người khác đấy!”

Cây hoa cúc rụng luôn? Tần Tu trợn mắt nhìn ván cửa. Các người có thể phóng đăng hơn nữa không?!

“Anh bạn, bịch khăn giấy bây giờ trả anh cũng không tiện, tôi để ở trên bồn rửa tay vậy, cảm ơn nha!” Như chợt nhớ ra điều gì, Thẩm Triệt đi vài bước liền quay trở về, gõ gõ cửa, “Nói cho anh một bí mật, nam sinh tôi nói đến chính là Tần Tu, thế nào, có xui xẻo giống anh không. Mặc kệ chuyện gì anh cũng đừng để trong lòng nữa nhá!”

Cậu cảm thấy gặp tôi trên đời này là một chuyện xui xẻo nhất sao? Tần Tu lúc này tức giận đập cửa đi ra, Thẩm Triệt đã sớm chạy vào một cái ra khỏi WC. Ngoài cửa WC truyền tới đoạn đối thoại thoải mái của hai người:

“Tối nay đi xem phim gì đây?” Nhậm Hải hỏi.

“Tớ thật không có tâm trạng xem, nếu không thì xem Alexander Đại đế nhé?”

“Sao lại muốn xem phim này?”

“Có thể thấy người khác còn có áp lực như quả núi đè nặng gấp vạn lần mình thì tâm trạng ít nhiều cũng tốt hơn chút...” Lời còn chưa dứt nhưng giọng nói đã trở nên đầy phấn khích và hứng thú, “Thế nào thế nào? Tớ vừa mới nghĩ ra đó, cool không?”

(Alexander trong tiếng Trung đọc là [yà lì shān dà] đồng âm với “áp lực sơn đại” mà Thẩm Triệt nói ở dưới)

“Cool giống mùa đông mà bị cúp điện ấy ha ha ha!”

” Chuẩn không cần chỉnh! Ta đa!”

Tần Tu nghe hai người kia kể tung người hứng mà ngỡ ngàng. Giọng nói càng lúc càng xa. Không phải cậu nói tâm trạng không tốt sao? Như thế mà là tâm trạng không tốt à?!

Buổi tối hôm đó, Đại ma vương quyết định lại tới đường Bắc Tân đưa xe.

41. Chương 41 - Tại Sao Tôi Lại Là Người Biết Cuối Cùng?!

Lúc lượn xe về đến chung cư thì đã là mười hai rưỡi khuya. Trong phòng khách im ắng tối đen như mực, Tần Tu không bật đèn, từ xa liếc mắt nhìn cái ghế sofa không có chút động tĩnh nọ, sau đó bĩu môi đi lên lầu hai. Khi đi đến lan can lầu hai thì rốt cuộc vẫn nhìn không được, xoay đầu thăm dò dưới sofa, sau đó chợt sững sốt.

Có đang nhìn lầm không vậy? Sofa trống không?

Tần Tu nhòai người qua lan can cúi xuống dưới ngó nghiêng, nhìn mãi, nhìn mãi vẫn thấy trên sofa trống không.

Tần Tu cau mày lấy di động ra nhìn giờ. Mười hai giờ bốn mươi.

Mười hai giờ bốn mươi! Cậu ta còn chưa chịu về nhà? !

Đại ma vương ở trên lầu hai tức giận không nói nổi, trong lòng mắng, tôi đã ngoan ngoãn về nhà vậy mà cậu còn dám lang thang bên ngoài? Cuối cùng Ma vương hung hăng trừng mắt lườm sofa một cái, quay đầu đi thẳng vào phòng ngủ, bực bội đóng sập cửa lại.

Chung cư rộng lớn yên tĩnh lại được hai phút, sau đó cánh cửa lại “Rầm!” một tiếng mở ra.

Tần Tu lửa giận bùng bùng đẩy mạnh cửa, bước hai bước đã xuống dưới lầu, bật đèn trong toilet, thấy bên trong không có ai, lại đi vào phòng bếp, vẫn không thấy người, mở cửa tủ lạnh, ngay cả một cọng lông xù cũng không thấy.

Đèn tủ lạnh phản chiếu trên gương mặt lạnh băng của bạn học Tần. Cũng may mà biên kịch Hạ Lan không có thấy được cảnh như trong phim kinh dị Thái Lan hiện giờ, nếu không thể nào cũng sờn hết cả da gà da vịt. Tần Tu nén cơn giận lấy điện thoại ra, lại nhìn nhìn, mười hai giờ năm mươi sáu.

Mười hai giờ năm mươi sáu! Thảm Triệt!!! Cậu hôm nay đã hạ quyết tâm muốn chơi tới cùng có phải không! Ngoài đồng tính luyến ái, cuồng rình trộm, thái độ độc chiếm, dám làm không dám nhận, cậu còn thích sống về đêm cực! độ! thôi! nát!!!

Dùng hết sức đóng ầm cửa tủ lạnh lại, Tần Tu đang giận dữ thế mà lại cười một cái. Thôi quên đi. Loại người bất trị như tên này tốt nhất cứ để mặc cho tự sinh tự diệt đi. Sau đó ra khỏi phòng bếp, xoay lưng đi lên lầu.

Mười phút sau

Tần Tu đứng sau lan can lầu hai, trừng mắt nhìn cái xô pha trống không. Làm cái trò gì vậy, Thảm Triệt suốt đêm không về mà Hạ Lan Bá cũng không quản sao? Không có ai quản cậu ta sao?

Xuống lầu đi đến trước cửa phòng Hạ Lan Bá, Tần Tu vươn tay muốn gõ cửa, cuối cùng lại thôi. Anh đi ra ngoài ban công mở di động, giữa một đồng số máy xa lạ rồi mất trong mục cuộc gọi nhờ, anh tìm một dãy số đầu 134. Tần Tu nhìn chằm chằm dãy số hồi lâu, nhướn mày, việc quái gì mình phải chủ động gọi cho cậu ta nhỉ? Đồi lõm mày lại lạnh lùng giãn ra, bạn học Tần cầm di động lãnh khốc nhét vào túi. Mơ đi, đừng hòng tôi gọi cho cậu.

Từ ban công đi vào, Tần Tu lẽ ra phải đi thẳng vào phòng ngủ, thế nhưng lại dừng lại trước cửa phòng bếp, nghiêng đầu xem xét góc tủ lạnh, nghĩ nghĩ, mình hơi khát.

Uống hết hai lon coca, lại tiếp tục lấy di động ra xem giờ, đã gần hai giờ sáng. Tần Tu quăng lon coca vào thùng rác, lấy di động bấm dãy số 134 kia, mặt mày cậu quơ bấm nút gọi.

.

Nhậm Hải đang xem phim khuya, bỗng thấy di động sặc trên xô pha đột ngột reo lên, là di động của Thảm Triệt. Cậu quay đầu đưa mắt nhìn Thảm Triệt đã ngủ trong phòng từ lâu, cầm di động lên xem, hóa ra lại là “Hoa khôi trường” gọi tới.

Bạn học Nhậm nghĩ một chút, sau đó vẫn bấm nút nghe: “Hello!”

Tần Tu nhíu mày, tưởng mình gọi lộn số rồi, nhìn màn hình, đâu có, đúng rồi mà.

Thấy đầu bên kia di động không nói gì, Nhậm Hải vội nói: “À, tôi là bạn thân của Thảm Triệt, bạn trai anh đã đi ngủ rồi, anh có việc gì không, nếu không để ngày mai gọi lại đi.”

Bạn trai gì chứ?! Tần Tu lại nổi giận, trong đầu hiện ra cảnh Thảm Triệt cầm tấm ảnh của cậu đi khắp nơi khoe khoang “Bạn gái tôi xinh đẹp chưa, gâu gâu gâu”, suýt chút nữa đã rống lên “Nghe cho rõ đây, tôi mới bạn trai của cậu ta!” Lời suýt vọt ra khỏi miệng bỗng thấy sừng sốt, người đang tiếp điện thoại này rõ ràng là cậu chàng buổi chiều nãy, nói như vậy.

Hai người bọn họ đang ngủ với nhau hả?!

“A lô? A lô? Anh sao không nói gì thế? Ê? Tín hiệu không tốt à?”

Tần Tu nghe đầu bên kia di động cứ “a lô, a lô” mãi, lạnh mặt cúp máy.

Hai giờ mười lăm phút.

Tần Tu vốn nghĩ nếu anh gọi điện thì tên kia tốt xấu gì cũng sẽ về trước ba giờ, có thôi nát hay sống về đêm thế nào anh cũng không so đo, thế nhưng đối phương rõ ràng không nghĩ đến chuyện trở về.

Lúc Khải Mặc Lũng trở về thì thấy Tần Tu vừa tắm rửa xong khoác áo choàng tắm đi ra ngoài, thuận miệng hỏi thăm một câu: “Khuya như vậy còn chưa đi ngủ?”

Băng sơn ma vương quay đầu liếc một cái, ánh mắt có vẻ mất tinh thần hiềm thấy, bộ dạng không muốn tiếp chuyện.

Khải Mặc Lũng thấy hứng thú liền nháy mắt: “Buổi chiều mới thành người của cậu mà đến tối đã dọn đi rồi, cậu đang có cảm giác thất bại, đúng không?”

Tần Tu đi đến giữa cầu thang, nghe nói thế thì lập tức dừng lại, quay đầu hoảng hốt nhìn Khải Mặc Lũng đang đứng dưới lầu, lười nhác khoanh cánh tay.

Khải Mặc Lũng chậm rãi bước lên, khi đi ngang qua Tần Tu còn đang ngẩn ngơ thì ảm đạm cười: “Dạy dỗ không nổi, cuối cùng lại mất cả chì lẫn chài.”

.

Hạ Lan Bá sáng sớm vệ sinh cá nhân xong đi ra ngoài, bỗng dừng nhìn thấy Tần Tu thân chỉ khoác áo choàng tắm ngồi chồm hổm trước tủ TV mà hoảng hồn. Thử dọa anh không phải là Tần Tu áo tắm xộc xệch lộ hàng, mà là một đồng hồ đen đặng kia.

“Cậu làm trò gì vậy?” Hạ Lan Bá đi qua nhìn thì thấy Tần Tu đang lục lọi giữa một đồng đĩa, gần trăm cái DVD bày lung tung dưới sàn khiến Hạ Lan Bá không còn chỗ mà đặt chân nữa. Tần Tu lựa từ trong đồng lộn xộn đó ra một ít đĩa quảng riêng một bên, cúi đầu tuyển lựa rất chăm chú, đến nỗi cổ áo choàng trễ xuống làm lộ hết ra cũng không thèm để ý. Hạ Lan Bá lau lau mắt kính, mới nhận ra trên mặt đất đều là DVD của Thẩm Triệt chưa dọn đi, tâm nói chưa đến mức đó chứ, Thẩm Triệt còn chưa có chết, cậu chưa chi đã vội phân chia di sản thế à?

Âu Triết Luân ngáp dài từ lầu hai bước xuống, đang định bước lên thì bị Tần Tu quay đầu lại hung ác chỉ tay xuống dưới chân: “Nhìn cho rõ mà bước!”

Tiểu thiên vương giật mình rút chân lại, lúc này mới nhìn thấy đồng đĩa lộn xộn nọ, trong lòng rất không phục, cái miệng xấu xa lại bắt đầu hoạt động: “Hoa khôi trường, cậu mới sáng ra đã biến phòng khách thành như này, định không để cho ai đi sao?!”

Tần Tu lựa được thêm một cái đĩa, không thèm quay đầu lại: “Đi đường vòng.”

“Tôi thích đi đường vòng, cứ giẫm đấy!”

Tần Tu bỏ DVD trong tay xuống, đen mặt quay đầu lại: “Giẫm đi. Giẫm rồi cả đời đừng mong nhấc chân lên được nữa.”

Âu thiên vương bại trận, Hạ Lan Bá trợn tròn mắt. Hai người chưa từng nghĩ đến chuyện Tần Tu có thể nói ra lời tàn bạo như vậy. Cho dù da mặt Âu Triết Luân cũng rất dày nhưng nói thế cũng quá ác độc. Xem ra hoa khôi trường lúc này tâm tình đang rất khó chịu đây.

Âu Triết Luân chỉ có thể vừa oán hận, lầm bầm nói thật nhanh một câu: “Chym to thì ăn được ai, nghĩ là chỉ cậu mới tài giỏi thôi sao, có giỏi thì ra album đi!” vừa nghện khuất lách chân đi vào giữa đồng đĩa, sau đó thừa dịp Tần Tu không chú ý, xoay người chộp lấy một cái DVD bỏ chạy, “Lựa chọn được cái gì cho anh đây xem chút coi ~”

Hạ Lan Bá cũng hiếu kì tiến tới gần, thấy DVD bộ phim bị coi là tệ nhất Chú ý! Tiết tháo không còn anh lại lật lật mấy DVD trong số đĩa được Tần Tu chọn riêng ra, trong đó có cả phim truyền hình lẫn phim điện ảnh, có phim từng đạt giải thưởng lớn, cũng có mấy phim dở tệ lừa người. Rốt cuộc kẻ đang bốc hỏa này lựa chọn phim theo tiêu chuẩn gì vậy. Âu Triết Luân ở đầu lại xuất hiện bên cạnh, nói trúng ngay trọng điểm: “Đây đều là phim của An Gia Miện mà!”

Hạ Lan Bá bình tĩnh thông suốt, lại nhìn qua một lượt DVD. Đúng thật, từ phim thần tượng vào nghề của An Gia Miện Ước hẹn tương vi , phim lịch sử nổi tiếng Thủy hoàng , đến phim điện ảnh đầu tay Chú ý! Tiết tháo không còn , còn cả tác phẩm mà sau đó được phong là ảnh đế Chứng bệnh quá gà

“An Gia Miện còn đóng phim nào nữa?” Tần Tu đột nhiên hỏi.

Hạ Lan Bá suy nghĩ: “Phim được nhận giải diễn viên mới nhé? Stockholm ?”

Tần Tu khụy gối trên mặt đất, nhanh tay lẹ mắt lấy ra một DVD giữa đồng lộn xộn quảng sang một bên: “Còn gì nữa?”

“Diễn cùng với Tiểu Bá Phi thiên độn địa !” Âu Triết Luân nói.

Tần Tu gật gật đầu, từ trong một đồng DVD đào ra Phi thiên độn địa : “Tiếp tục.”

Hạ Lan Bá: “ Đùa với đối thủ !”

Âu Triết Luân: “ Quy tắc hậu trường !”

Hạ Lan Bá: “ Thực xin lỗi, anh chưa từng nhớ gương mặt em !”

Âu Triết Luân: “Làm khách mời có tính không, Lệnh điều tra phổ mười bốn ?”

Cho đến khi ba người vắt hết óc cũng không nghĩ ra được nữa, Tần Tu mới đứng dậy, quay đầu lại nhìn mới nhận ra này giờ chọn được rất nhiều phim. Hễ có An Gia Miện tham gia diễn xuất, từ phim truyền hình đến điện ảnh, cho dù là khách mời cũng không buông tha, tổng cộng có hơn mười một bộ, ngay cả Âu Triết Luân cũng kinh ngạc: “Hóa ra bấy lâu nay bên cạnh chúng ta lại có một fan cuồng An Gia Miện ẩn náu nha!”

Hạ Lan Bá có phần không rõ mục đích của Tần Tu: “Cậu lôi chừng này phim ra làm gì vậy?”

Tần Tu đứng lên, chỉnh sửa lại áo choàng tắm đã tuột đến tận đầu vai: “Toàn bộ mấy DVD này tôi mượn, nếu tên kia muốn lấy lại thì bảo cậu ta đến tìm tôi.” Nói xong ôm lấy chồng DVD dày cộm trên bàn trà xoay người đi lên lầu.

Hạ Lan Bá cùng Âu Triết Luân hai mặt nhìn nhau.

Âu Triết Luân: “Đồng này ai dọn?”

.

Bộ sưu tập phim An Gia Miện bị người nào đó càn quét không sót cái nào, cậu chàng Thẩm Triệt cực độ thối nát sống về đêm mới từ bệnh viện đổi thuốc đi ra, cậu nhờ Nhậm Hải xin nghỉ giúp lớp học sáng. Buổi sáng nay cũng chỉ học hai tiết học, bây giờ nếu về trường thì cũng chỉ có nước ngồi chờ đến chiều học tiết tự chọn của viện trưởng Lưu. Thẩm Triệt nghĩ nghĩ, cuối cùng quyết định trở về chung cư dọn nốt đồ đạc. Lúc này Tần Tu hẳn là đang ở trường, hai người cũng không phải khó xử khi giáp mặt nhau.

Lúc đi cậu đã trả chìa khóa lại cho Hạ Lan Bá, nên giờ phải đứng ở ngoài cửa nhấn chuông. Nhấn vài cái chợt nghe thấy sau cánh cửa, Hạ Lan Bá vừa loẹt quẹt dép lê vừa ồn ào: “Nhà chúng tôi không đặt Thời báo ! Không đặt Nhiệt báo ! Không đặt Nữ báo !”

Thẩm Triệt sợ Hạ Lan Bá lại dùng dép lê chọi mình, bèn lập tức giơ hộp Pizza lên trước mắt mèo: “Tôi là người giao hàng của Pizza Hut! Có người đặt cho anh một suất ngoại cỡ!”

Cửa chống trộm “Tạch” một tiếng mở ra, Hạ Lan Bá đầu tổ chim đứng trong nhà, nhìn cậu thanh niên tóc xoăn đang cầm hộp Pizza chắn trước mặt: “Chắn cái *beep* mà chắn, mớ tóc xoăn đều lộ ra hết rồi!”

Thẩm Triệt lúc này mới hạ cái hộp xuống cười hì hì lấy lòng.

“Cậu còn mặt mũi trở về đây hả?” Nào ngờ Hạ Lan Bá nhanh như chớp xoay người tháo dép lê ném veo một cái.

Thẩm Triệt hoảng hồn giơ hộp Pizza ra né , chiếc dép lê bay vèo qua vai của cậu, lao về phía thang máy, Khải Mặc Lũng từ trong thang máy bước ra vừa kịp khoát tay chụp lấy chiếc dép, cười nhìn nhìn: “Rất có tình thú.”

Hạ Lan Bá cuối cùng tránh khỏi cửa, thanh niên tóc xoăn cười ha ha nghiêng người đi vào nhà, Khải Mặc Lũng đi theo đến trước cửa, xoay người đặt chiếc dép lê kia ở trên mặt đất, Hạ Lan Bá không chút khách khí mà xỏ chân phải vào dép lê, xoay người đi vào phòng khách.

Mười phút sau.

Hạ Lan Bá vừa ăn Pizza vừa nhìn Thẩm Triệt ở trước tủ TV xoay qua xoay lại kiểm đồ, quả thật có chút không nịnh được: “Toàn bộ phim của anh để An đều ở chỗ Tần Tu cả rồi.”

Thẩm Triệt quay đầu lại, ngạc nhiên há hốc miệng.

.

“Hoa khô trường!”

Trong nhà ăn sinh viên thành linh vang tiếng gọi thật lớn, Tần Tu coi như không nghe thấy, bình tĩnh tiếp tục ăn cơm.

“Hi! Hoa khô trường, là tôi nè!” Nhậm Hải đặt mông ngồi đối diện Tần Tu, vồn vã chào hỏi xong mới chợt nhận ra liền vỗ trán, “Ai da, ngại quá, ha ha, bạn học Tần, sao lại ngồi một mình thế này, không ngồi cùng thầy Ưông Tuấn hả?”

Mấy tiếng “bạn học Tần” đặc biệt nhấn mạnh nên có phần đặc biệt buồn nôn, Tần Tu mắt vẫn không rời đĩa rau, đem thịt mỡ trong bát gấp hết ra ngoài, thờ ơ hỏi: “Có việc?”

“Hơ, thịt kho tàu thì phần mỡ mới là ngon nhất, nếu là Thảm Triệt, đảm bảo nó có thể một hơi ăn hết ba chén cơm!”

Tần Tu hừ lạnh một tiếng: “Người làm sao so với heo được.”

Nhậm Hải méo miệng, đành phải pha trò: “Công nhận tên kia nhiều lúc rất giống heo. Nhất là lúc ngủ cái mũi cứ “phò, phò” liên tục, mẹ nó, nằm ngủ cùng cậu ta cứ như đang ngủ với heo trong chuồng vậy!”

Tần Tu không nhin được nữa buông đĩa xuống: “Cậu có ý gì?”

Truy cập fanpage s://.facebook.com/onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

“Hử...?” Nhậm Hải thấy đối phương tự nhiên mặt mày xám xịt thì ngơ ngác chẳng hiểu gì.

“Tôi đang ăn cơm, cậu mở miệng ra là heo với chuồng heo, cậu cố tình muốn làm tôi ăn mất ngon phải không?” Tần Tu không khách khí lườm Nhậm Hải, cuối cùng ngó xung quanh, “Con heo kia đâu? Không phải rất thích ăn thịt kho tàu sao, mau gọi cậu ta lại đây, anh trai này sẽ cho cậu ta ăn chán thì thôi!”

Nhậm Hải thầm nghĩ, uầy uầy, người này rốt cuộc là núi băng hay là núi trên Băng Đảo thế, nói phun cái là phun ngay, không thêm bốc tro bụi lên báo hiệu gì luôn vậy?

(Băng Đảo là tên gọi khác của Iceland, nằm giáp cực Bắc nên khí hậu rất lạnh giá nhưng lại nằm trên vành đai lửa Thái Bình Dương nên có rất nhiều núi lửa)

Tần Tu đảo mắt một vòng quanh nhà ăn, có phần kỳ quái, không phát hiện tên Thảm Triệt lẩm lời mặc quần đũng rộng đâu, sắc mặt trầm xuống: “Thảm Triệt, cậu ta đâu rồi?”

“À, cậu ta nói phải về chung cư Đan Mĩ dọn dẹp đồ gì đó.” Nhậm Hải vừa ăn vừa đáp, cảm giác cậu bạn đối diện không có chút động tĩnh nào, vừa nhấc mắt lên liền thấy Tần Tu cau mày cầm di động nhìn nhìn, sau đó đẩy bàn ra, cơm cũng không ăn nữa, đứng dậy đi ngược dòng người đang đi vào biến mất ở ngoài cửa lớn.

~*

~

42. Chương 42 - Anh Cũng Có Ngày Hôm Nay Sao

Thảm Triệt ở trong phòng Tần Tu lục lợi toát mồ hôi hột cả nửa giờ đồng hồ, cả trên giá sách lẫn dưới gầm giường đều đã tìm cả, nơi cuối cùng có thể cất đồ cũng chỉ còn ngăn kéo bàn làm việc, thế nhưng ngăn kéo lại bị khóa. Thế là bạn học Thảm lại đau khổ bắt đầu lục tung cái phòng thêm một lượt nữa để tìm chìa khóa.

Đừng nói là giấu ở trong quần áo đấy nhé, Thảm Triệt đánh bạo lôi tủ quần áo ra. Quần áo của Tần Tu được treo rất ngăn nắp. Thò tay vào sờ soạn từng túi áo một vẫn không thu hoạch được gì, phía bên phải tủ quần áo còn có một loạt ngăn kéo nhỏ, Thảm Triệt ôm theo hy vọng cuối cùng kéo ra xem, sau đó chợt nghe thấy cửa phòng ở phía sau lưng “Rầm” một tiếng mở bật ra.

Thảm Triệt có tật giật mình tay run bắn lên, ngăn kéo con kia bị lôi mạnh một cái liền trượt ra ngoài, lật sang một bên, đám quần sịp đen trắng xám đa dạng đủ màu bên trong đều rơi hết xuống người cậu.

Tần Tu vừa vào cửa đã nhìn thấy một cảnh khiêu khích như vậy – tên trộm đồ lót biến thái đang phát rồ, ở trong phòng cầm quần lót tung ra khắp nhà vừa vặn bị bắt gặp, đang mang vẻ mặt như vừa từ thiên đường rơi xuống địa ngục, ngây ngốc ngồi giữa đống chiến lợi phẩm.

Thẩm Triệt lúc này chỉ biết câm nín chịu đựng, đành trơ mắt nhìn Tần Tu lửa giận ngút trời đang hùng hổ xông đến, tóm lấy cái quần sịp ở trên vai cậu, vẻ mặt đầy khinh bỉ hỏi: “Hóa ra cậu thích thu thập quần sịp của đàn ông?”

“Tôi không...” Đậu má, đầu lười thối nơ con bướm cả rồi!

“Hay là thích thu thập quần sịp tôi đã mặc qua?!” Giọng nói bắt đầu hung ác.

Thẩm Triệt liếc cái quần sịp màu đen Tần Tu đang cầm trên tay, buộc phải cam chịu: “Tôi đến tìm DVD.” Anh không tin thì tùy.

“Cậu cho là cái ngăn kéo con con như vậy có thể nhét vừa mấy cái đĩa DVD sao? Hay là cậu cho là tôi sẽ đem đĩa phim của An Gia Miện đặt chung với đống quần lót sao? À ...” Nói tới đây, giọng nói liền kéo dài ra về ta-đây-biết-tổng-rồi, “Cậu cũng từng làm như thế sao?”

Miệng lưỡi anh có thể bớt độc địa một chút được không? Thẩm Triệt vô lực cúi đầu: “Tôi tìm chìa khóa cái ngăn kéo bàn làm việc kia...”

Cái đầu xoắn xù cũng ỉu xiu sụp xuống, Tần Tu trừng mắt nhìn kẻ trước mặt: “Cậu lúc nào cũng lý do lý trấu.”

Thẩm Triệt không nói gì cũng không còn tâm trạng mà tìm lại DVD. Tình hình này mà Tần Tu đem đĩa trả lại cho cậu thì mới là lạ, thế là đành yên lặng đứng dậy thối lui.

“Đi đâu?” Tần Tu gọi cậu lại, hất cằm ra hiệu về phía đống lộn xộn: “Cậu chơi đùa bậy bạ chưa đủ, quần lót của tôi là đồ chơi cho cậu sao?”

Nếu mấy thứ kia là đồ chơi thì đúng là món đồ chơi khủng bố quá mức đay đại ca! Thẩm Triệt xoay người cúi đầu nhặt lại đống quần sịp vương vãi trên sàn nhà, Hoa khôi trường không bắt cậu đem hết đống quần sịp này đi giặt lại đã là cảm tạ hoàng ân lắm rồi.

Tần Tu ngồi trên ghế xoay trước bàn làm việc, lạnh lùng nhìn Thẩm Triệt lặng lẽ thu thập tàn cục, nghiêng đầu đánh giá cái chân vẫn quần băng vãi kia, chắc là đổ thuốc rồi, xem cái dáng đi kia, tuy vẫn vẫn còn chầm phẩy nhưng hoạt động cũng tự nhiên hơn trước khá nhiều.

Thẩm Triệt đem ngăn kéo nhét vào trong tủ quần áo, quay đầu lại thấy Tần Tu đang ngồi trên ghế xoay đã ngồi thẳng dậy, khôi phục gương mặt băng sơn cao quý. Thẩm Triệt mặt xám mày tro chỉ chỉ về phía tủ quần áo, ý bảo: “Đã để vào chỗ cũ xong rồi.”

Tần Tu thấy Thẩm Triệt ủ rũ đi ra ngoài cửa liền nói: “Không phải cậu tới lấy lại đĩa phim sao?”

Thẩm Triệt nhún nhún vai: “Anh thích thì cứ giữ lấy đi, Tôi đi mua cái mới là được thôi.” Với cả An Gia Miện cũng chưa có chết, đám phim này lên mạng là có thể mua được.

Tần Tu ê mặt, thấy Thẩm Triệt sắp ra khỏi cửa liền vội vàng nói: “Ừ ừ, tôi còn chuyện muốn nói.”

Thẩm Triệt không còn cách nào khác đành dừng bước, quay đầu lại.

“Thẩm Triệt, tôi tuy rằng không thêm quan tâm đến chuyện cậu dọn ra ngoài nhưng chuyện cậu dọn đi lại gây phiền toái rất lớn cho tôi.” Người nào đó ngồi trên ghế xoay ôm cánh tay, băng quơ nói.

Thẩm Triệt nhú mày: “Phiền toái gì?”

“Cậu biết không, cậu mới dọn đi mới có hai mươi tư tiếng đồng hồ, người trong căn hộ này từ trên xuống dưới đều nhìn tôi như kẻ thù.”

(Hạ Lan Bá & Âu Triệt Luân: chúng tôi làm sao dám coi cậu như kẻ thù chứ. Còn không phải đều đặc biệt coi cậu như đại gia sao?!)

Thẩm Triệt suy nghĩ một lúc rồi nói: “Chắc không tới mức đó đâu. Tôi cũng đâu nói với họ chuyện tôi chuyển là ngoài là vì anh...”

Tần Tu trợn trừng mắt không tin vào tai mình: “Nói như vậy cậu dọn ra ngoài đúng thật là vì tôi?!”

Thẩm Triệt ngơ ngàng há hốc miệng, lúc này mới nhận ra mình nói hớ, vội vàng đùa đùa giải thích: “Cũng không hẳn là thế, tên Nhậm Hải vẫn...”

“Thẩm Triệt, chỉ vì tôi xóa mấy cái video mà cậu liền bỏ nhà đi như vậy, cậu xem lại xem mình mắc mắc bệnh vương tử nặng tới mức nào?!”

Thẩm Triệt nhìn chằm Tần Tu nói mà không cho ai được phép xen vào kia, tâm nói nếu tôi như này mà gọi là bệnh vương tử thì anh phải là bệnh công chúa. Chúng ta chính là một cặp kẻ thù vừa ấu trĩ vừa bốc đồng. Dù sao Đại ma vương đã nhận định chuyện gì thì cậu có giải thích kiểu gì cũng vô dụng, cứ dứt khoát thừa nhận theo lời của đối phương cho xong chuyện: “Cứ cho là tôi ấu trĩ đi.” giương mắt nhìn về phía Tần Tu ngồi trước bàn làm việc, “Mấy video kia đối với tôi rất quan trọng, tôi thực sự không chịu nổi việc anh đem xóa sạch sẽ đi như vậy.”

Nói thế anh đã vừa lòng chưa. Tôi dọn ra ngoài chẳng lẽ không phải vì anh chán ghét tôi sao? Nhưng nguyên nhân này tôi lại không sao thốt ra miệng được, làm ơn thả cho lòng tự tôn của tôi một con đường sống đi. Còn An Gia Miện, ngại quá, mời anh cứ xóa xối thoải mái đi.

Không hơi sức đâu mà ngó xem nét mặt Tần Tu thế nào, Thẩm Triệt xoay gót đi thẳng ra cửa. Khoảng khắc khi cánh cửa sau lưng nhẹ nhàng khép lại, Thẩm Triệt mới hiểu, bây giờ mình mới ngộ ra cái gì gọi là ‘không còn hy vọng’.

.

Buổi chiều, trời đổ cơn mưa. Tiết học ngoại khóa của Lưu Mỹ Lệ bắt đầu lúc hai giờ ba mươi phút đúng. Hiện trường đang mắc máy quay phim thu hình, Thẩm Triệt ngồi ở ghế thứ nhất sát lối đi nhỏ giữa hai dãy ghế, đang cúi đầu điền vào đơn đồng ý. Video thu lại tiết học ngoại khóa này sẽ được đưa lên mạng của trường và TV, bởi vì mỗi người trong phòng học đều có thể xuất hiện trong băng hình cho nên các sinh viên cần kí vào đơn trao quyền.

Lúc đem đơn trao quyền đưa cho trợ giáo thì có người đẩy cánh cửa bên cạnh bức giảng bước vào. Là Tần Tu. Anh vẫn đeo chiếc ba lô đen có khóa kéo, chiếc áo khoác thể thao màu đen bạc phản quang rộng bị mưa làm ướt. Khóa áo khoác được kéo lên hết mức, cổ áo dựng thẳng lên che khuất một chút cằm. Đây là lần đầu tiên Thẩm Triệt nhìn thấy Tần Tu mặc quần áo thể thao, lại còn kín cổng cao tường thật không giống cái vẻ kiêu ngạo cuồng khoe hàng thường này.

Tần Tu nhìn qua có vẻ mệt mỏi, không biết là do vội chạy đến hay là thế nào, ba lô nhìn nặng trĩu trĩu. Lúc đi ngang qua bức giảng, Lưu Mỹ Lệ giữ Tần Tu lại, đưa cho anh một tờ đơn trao quyền, Tần Tu lúc này mới liếc mắt về hướng máy quay phim được lắp trên lối đi nhỏ.

Lần này Thẩm Triệt bị bất ngờ không kịp phòng bị nên không thể tránh, hận không thể tự cho mình một cái bạt tai. Người ta có đẹp đến mức nào thì cũng không được nhìn chằm chằm đến nghẹt cả mắt ra thế chứ? Thế nhưng ánh mắt Tần Tu cũng không có ác liệt như dự đoán của cậu, cũng không có bĩu môi khiêu khích hay nhướn mi mà chỉ lặng yên đứng nhìn, có một chút mê mang, giống như đang nhìn vào gương.

Anh thợ quay phim vui đùa giơ ngón cái về phía Tần Tu, Lưu Mỹ Lệ đỡ khóc đỡ cười gồ gồ bức giảng: “Nhanh nhanh kí tên đi, tâm điểm của ống kính ơ!”

Tần Tu lúc này mới thu lại ánh mắt, im lặng đứng cạnh bức giảng cúi đầu kí tên. Thẩm Triệt quay đầu lại nhìn máy quay phim ở sau lưng mình, bụng nói hóa ra là nhìn cái này à, té ra là không có nhìn thấy cậu. Nhưng phải công nhận Tần Tu đúng là tâm điểm của ống kính, hai chiếc máy quay ở hai bên không bao nhau mà cùng lúc hướng về phía anh.

Tâm điểm của ống kính ký xong liền theo lối nhỏ giữa hai dãy ghế chậm rãi bước tới. Thẩm Triệt hết sức chăm chú cúi đầu lật lật giáo trình, bởi vì trên lối đi có mắc một máy quay nên lúc Tần Tu đi qua phải nghiêng người về phía Thẩm Triệt để tránh, chiếc áo khoác thể thao phản quang phát ra tiếng vuốt nhẹ. Thẩm Triệt ngơ ngác nhìn một giọt nước mưa thì trên người Tần Tu rơi xuống trang mục lục của giáo trình.

Cứ ngây ngẩn như vậy tới tận khi Tần Tu đi xuống hàng ghế cuối cùng, Thẩm Triệt mới khép lại giáo trình, kìm không được ngửa mặt lên trời chửi một câu, cái kịch bản bị kịch mắc ói chết tiệt này là cái quái gì vậy trời?

Tiết ngoại khóa phải thu mất hai giờ đồng hồ, giữa giờ được nghỉ mười lăm phút, Nhậm Hải vừa nhét headphone vào tai nghe nhạc liền thấy bên cạnh có người bước tới, bạn học Nhậm ngẩng đầu vừa nói câu: “Ờ mờ, Thẩm Triệt, cậu ra đi tè ở ban công đấy à, sao mà nhanh quá vậy...” sau đó thì im bật. Bảng sơn mỹ nam thân cao một mét tám lăm lạnh lùng nhìn về hướng chiếc ba lô quăng trên bàn, Nhậm Hải ngẩn người: “Hoa khôi trường đấy à? Có việc gì không?” Đạo gần đây không hiểu sao lại vinh hạnh đựng mặt liên tục thế nhỉ?

Tần Tu từ trên cao cúi đầu nhìn cậu một cái: “Cậu chính là tên trư bằng cầu hữu kia đúng không, đưa cái này cho Thẩm Triệt giúp tôi.”

“Ồ, anh sao có thể mắng chửi người vô cơ thể chứ?” Nhậm Hải phùng mang trợn má bỏ headphone xuống.

“Cậu cùng với con heo cùng ngủ chung một chuồng, không phải trư bằng cầu hữu thì là cái gì?”

Nhậm Hải cứng họng không nói được gì, sau đó liền thấy đối phương ngồi xuống ghế của Thẩm Triệt, mở laptop ra.

Anh bạn này không phải người dễ chọc vào, nhưng Nhậm Hải vẫn dốc sức vì bạn thân, cố ý nói bóng gió: “Này, anh bạn, đây là máy tính của Thẩm Triệt đấy chứ.”

Tần Tu đang chăm chú tìm thứ gì đó trong máy tính nên cũng không thèm để ý người bên cạnh: “Máy tính của cậu ta thì đã sao, tôi không sờ vào được à?”

“Anh tùy tiện xem những thứ riêng tư của người ta như vậy là hơi quá đáng đấy nhé.” Nhậm Hải nói.

Tần Tu nén giận trong lòng, thầm nói ngay cả nơi bí ẩn nhất của ta mà tên đó còn từng thấy qua, ta sờ một chút vào máy tính của hắn còn có người ở bên cạnh kêu chút chút, nếu như ta muốn thượng hắn, kẻ nào dám mạnh mẽ lên tiếng nào?!

“Nói nghe được lắm. Cái laptop này tôi sờ vào không chỉ một lần rồi đâu.” nói xong đem laptop xoay về phía Nhậm Hải, click, click chuột vào ổ cứng: “Ổ D là game offline, ổ E là nhạc, ổ F là phim và video của An Gia Miện, ổ G là phim hoạt hình và phim thô. Cậu còn thắc mắc gì nữa không, trư bằng cầu hữu?”

Nhậm Hải há hốc mồm, ờ mờ, anh giai này sao lại biết rõ máy tính của Thẩm Triệt như vậy? Mặt mũi thế này mà lại là hacker à?

Tần Tu mở một folder trong ổ C, chính là nơi anh giấu mấy file kia, thế nhưng kiểm tra trong thư mục downloads lại không thấy mấy video quan trọng kia đâu. Lẽ nào mình nhớ nhầm? Anh lại mở một loạt thư mục ra xem, thế nhưng bên trong hoàn toàn trống rỗng, chín cái video mà anh giấu ở trong đây cứ như là chưa từng tồn tại.

“Anh rốt cuộc là tìm cái gì vậy?” Nhậm Hải thực sự bức bối: “Ổ C bị format rồi, mấy thứ lưu trong này chắc chắn cũng chưa...”

Tần Tu bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía Nhậm Hải: “.....Cậu vừa nói cái gì?”

“Tôi dùng laptop của Thẩm Triệt down mấy phim trên mạng về không ngờ lại dính virus, thế là đem format lại toàn bộ máy...”

“Cậu đem format máy?!”

Tần Tu hiểu ra, đứng bật dậy. Tình hình núi lửa chuẩn bị phun trào khiến cho sinh viên ngồi ở ba hàng ghế sau hết sức quan ngại. Nhậm Hải cảm thấy cái bàn cũng run cả lên, ngược lên nhìn bảng sơn đại ma vương đang ở trong trạng thái bùng nổ, lắp bắp nói: “Sao.... làm sao vậy?”

Web TuyenOnline . com

Tần Tu trợn mắt nhìn Nhậm Hải, rồi lại nhìn sang cái máy tính đã vô phương cứu chữa, cả người dờ ra đột nhiên không biết phải làm thế nào.

Thẩm Triệt đi giải quyết nỗi buồn xong xuôi lúc quay bắt chợt trông thấy Nhậm Hải ủ rũ ngồi trên ghế cùng chiếc ba lô mở hoác miệng ở trên bàn: “Ai vừa tới đây à?”

“Tần Tu bảo tớ đưa cho cậu.” Nhậm Hải không dám nhắc tới chuyện Tần Tu có sờ qua cái máy tính, hoa khôi trường tàn bạo trước khi đi vẫn không quên để lại cảnh cáo.

Thẩm Triệt có hơi bất ngờ, mở túi ra trước, thấy bên trong đều là DVD được sắp xếp rất gọn gàng, cậu rút ra một cái liền nhận ra đây chính là tất cả chỗ DVD về An Gia Miện trên giá của cậu. Bảo sao ba lô Tần Tu lại nặng trĩu như vậy. Nghĩ đến đây, Thẩm Triệt thấy trong lòng bỗng có chút cảm động, cố nén hồi lâu nhưng cuối cùng không nhịn được vẫn phải quay đầu nhìn lại.

Phòng học rất lớn, người ngồi cũng rất đông nhưng người cậu muốn tìm chính là vật sáng, theo lý mà nói thì phải rất dễ tìm, thế nhưng lúc này đảo mắt khắp phòng một lượt vẫn chưa nhìn thấy người đâu. Thẩm Triệt cảm thấy kì quái, chẳng lẽ người kia về sớm, tầm mắt bỗng nhiên dừng lại ở vị trí góc trong bên phải dãy cuối cùng cạnh cửa sổ.

Khó trách tìm không thấy. Thẩm Triệt nhìn bóng người nằm dài trên bàn, đầu hướng ra cửa sổ, thảnh thơi, đang ngủ sao?

Không bao lâu sau, bên tai vang lên giọng nói thanh thanh ngọt ngào của Lưu Mỹ Lệ bắt đầu bài giảng, Thẩm Triệt vẫn lảng lảng nhìn Tần Tu đang nằm gục trên bàn, không nhúc nhích ở cuối phòng học, nhất định không chịu rời mắt. Đến giờ rồi sao vẫn còn nằm úp mặt thế kia?

Trên màn hình đang chiếu phim câm trắng đen, Chaplin trong vai một anh lùn khiến cả rạp hát trở nên gà bay chó sủa, đủ kiểu chọc cười, trong phòng học thì thoảng cũng vang lên tiếng cười nhưng Thẩm Triệt hoàn toàn không để ý đến, chỉ một mực quay đầu lại nhìn Tần Tu đang cúi đầu gục mặt xuống bàn, có vẻ như không muốn ngẩng lên.

Thẩm Triệt đột nhiên nháy nháy mắt mấy cái. Chẳng hiểu sao dáng vẻ ủ rũ kia khiến cho cậu cảm thấy lo lắng, cậu đứng là bị người này ám rồi....

43. Chương 43 - Lý Luận Sâu Sắc Của Freud

Thẩm Triệt dọn ra khỏi chung cư đã được ba ngày. Hạ Lan Bá sợ chung cư không còn náo nhiệt nên lại tổ chức liên hoan lần nữa. Trên bàn trà, nồi lẩu đang vặn lửa nhỏ. Tần Tu ngồi trên sofa lơ đãng lật lật cuốn tạp chí điện ảnh, mắt nhìn theo Hạ Lan Bá đang đứng ngoài ban công, cố vênh tai lên cũng không nghe được Hạ Lan Bá nói gì bởi Âu Triết Luân đang xem tin tức giải trí trên TV vặn volume rất lớn.

Hai phút sau, Hạ Lan Bá đi vào: “Không phải đợi nó nữa, nó đi làm thêm rồi.”

Khải Mặc Lũng để laptop trên đầu gối, đang cắt nối, biên tập lại mấy cảnh phim, nghe thế liền bình luận: “Quả là thân tàn chí kiên.”

“À mà Thẩm Nhị nói hôm cậu tổ chức ký tên nó sẽ xin phép nghỉ để tới ủng hộ.” Hạ Lan Bá nói với Âu Triết Luân, cậu cuối cùng lại có chút nhớ thương: “Các cậu nói xem, chân Thẩm Nhị cà nhấc như vậy thì chỗ nào nhận nó làm thêm cơ chứ?”

“Ai mà biết. Nhưng mà buổi tối hôm trước hình như em thấy nó đứng chờ xe bus ở quảng trường Đế Vương. Lúc đó em đang ngồi trên xe của trợ lý, úi dời, fan đuổi theo xe rất là điên cuồng luôn....” Âu thiên vương vuốt vuốt ngực làm bộ chấn kinh lắm.

“Chen xe bus à?” Hạ Lan Bá thông thả gật gật đầu: “Vệ hần là chưa bị mang đi bán.”

Yên lặng.

Âu Triết Luân máu chậm lên não mất một lúc mới hiểu bèn phun ra một ngụm bia: “Anh còn có thể nghĩ ra cái kịch bản nào cầu huyết hơn được nữa không?!”

Tần Tu một mực im lặng ăn bánh bao nhân rau ngò, vẻ mặt cực kỳ khinh thường. Cái tên gốc như vậy thì có kẻ ngu nào thêm mua, mà có khi chính cậu ta không chừng còn rất vui vẻ mà bán mình ấy chứ, đương nhiên điều kiện tiên quyết là người mua phải là mỹ nhân. Trong đầu Tần Tu lại hiện lên ánh mắt tên đầu quần đấm đuổi nhìn mình mà thêm rõ dãi, theo bản năng lại vỗ vỗ cơ ngực trắng nõn bóng loáng của mình. Thẩm Triệt, cậu chẳng phải là đồ háo sắc sao?

Bỗng nhiên lại nhớ tới mấy cái video kia của An Gia Miện, vừa nghĩ đến thôi là Tần Tu lại tức sôi máu. Còn cái tên trư bằng cầu hữu xứng đáng bị băm thành ngàn vạn mảnh kia nữa, bây giờ mà đầu quần đem hết mọi chuyện đổ lên người mình thì mình sẽ tính sổ với tên kia sau.

Trước mắt lại hiện lên câu nói của Thẩm Triệt “Mấy video này rất quan trọng với tôi”, gương mặt còn rất nghiêm trọng, Tần Tu bất giác nghiêng răng, cùng lắm thì tôi chịu hy sinh cho cậu ôm một cái là được chứ gì?... Ôm một cái còn chưa đủ à? Thế còn muốn thế nào? Hôn một cái? Hôn lưỡi luôn?!

Hạ Lan Bá nhìn nhìn Tần Tu đang ngồi đối diện, hai ngón tay ấn lên môi, vẻ mặt chuyển qua chuyển lại. Đang nghĩ cái gì mà mặt hết đỏ lại hồng thế vậy? Quả không hổ là người mới số một khoa diễn xuất, ăn lẩu thôi mà cũng có thể nhập diễn được.

Tần Tu đứng dưới ánh đèn đường yếu ớt đưa mắt nhìn về phía con phố trước mặt. Đầu quần đang tập tễnh đi vào một cửa hàng ở mặt tiền con phố số 1. Anh ngẩng đầu liếc bảng hiệu một cái, tí nữa thì mắng ra miệng, SEXSHOP?! Loại cửa tiệm như này mà cũng có thể đường đường chính chính mở ở khu phố tấp nập này sao?!

Trong cửa tiệm giống như mê cung, rẽ tới rẽ lui rốt cuộc cũng tìm được Thẩm Triệt. Cậu thanh niên tóc xoăn đang cùng một mỹ nữ bốc lửa ngồi trên sofa, tư thế uốn éo đầy ái muội.

Tần Tu vừa nhìn thấy một khoảng lớn nước da màu tiểu mạch đều lộ ra dưới chiếc áo T-shirt trắng liền phát hỏa, trầm giọng nói: “Thẩm Triệt, cậu lập tức lại đây cho tôi.”

Bạn học Thẩm thần nhiên dựa vào người mỹ nữ, đường hoàng mà đáp: “Tôi còn đang làm thêm.”

“Không làm nữa!”

Ngang ngược quát lên như thế mà Thẩm Triệt không thêm phản ứng lại như mọi lần, chị gái xinh đẹp đang cọ cọ trên người Thẩm Triệt thì lại không khách khí: “Cưng là ai mà ở đây to tiếng hả? Chị đây đã thanh toán đầy đủ rồi à nha!”

Tần Tu lạnh lùng liếc dáng người uyển chuyển, xinh đẹp như tiên của mỹ nữ cay độc kia, quả nhiên là loại hình mà Thẩm Triệt thích nhất. Thẩm Triệt ngồi trên sofa giống như một con rối. Nhìn cảnh tượng này Tần Tu không hiểu sao lại gấp gáp, không kìm được lên tiếng: “Tôi không có tiền cho cậu mà cậu vẫn thích tôi mà, đúng không? Cậu mau tới đây, thích gì tôi cũng chiều.”

Lúc thốt ra mấy lời này cũng không có thời gian nghĩ đến hậu quả nhưng lời này rõ ràng là có hiệu quả ngay lập tức. Cậu thanh niên tóc xoăn đang ngồi trên sofa mắt bỗng nhiên sáng rực, cọ cọ hai cái đứng lên: “Thật sao?”

Quả nhiên trong đầu cậu suốt ngày chỉ nghĩ mấy chuyện xằng bậy này thôi, thế nhưng trước mắt phải đem người về đã, Tần Tu nhấn nháy nhìn gương mặt đầy chờ mong của kẻ nào đó trên sofa, nghiêm túc gật đầu: “Thật.”

“Có thể ôm anh sao?”

“Có thể.”

“Có thể hẹn hò?”

“Có thể.”

“Có thể hôn môi?”

“.....có thể.”

“Vậy việc lên giường cũng có thể sao?”

Tần Tu mặt đã đen xì: “Lên giường cái gì mà lên giường! Cái chuyện lên giường nói ra nghe không biết xấu hổ à!”

Cậu chàng tóc xoăn lại trở lại vẻ thần thờ như tượng gỗ, Tần Tu gắng sức thở ra một hơi, lấy lại khí phách rồi gần như mỉm cười gật đầu: “Có thể.”

Bạn học Thẩm Triệt từ trên sofa phi lại ôm lấy cổ Tần Tu.

Tần Tu để mặc cho Thẩm Triệt ôm mình rồi cọ cọ, khoe miệng đắc thắng nhếch lên, biết ngay mà, tôi vẫn là sức hấp dẫn không thể chối từ đối với cậu. Ngực to mông cong thì là gì, chẳng phải tôi chỉ nói mấy câu là đã thu phục được cậu sao. Chỉ gái xinh đẹp ngực to mông cong ngồi đằng kia nức nở cầm chiếc túi Chanel vừa khóc vừa chạy đi.

Cái này gọi là cái gì, định giở trò nước mắt cá sấu sao? Tần Tu khinh bỉ trong lòng, cảnh tượng lúc này cũng thật khôi hài quá cơ.

“Được rồi. Theo tôi về nhà.” Sốt ruột đẩy con chó lông xù nào đó đang sung sướng làm càn trên người mình ra, Tần Tu bỗng nhiên lại phát hiện Thẩm Triệt đột nhiên đứng bất động, không hề chớp mắt nhìn chăm chăm sau lưng anh.

Làm cái trò gì vậy? Theo tầm mắt Thẩm Triệt quay đầu lại, Tần Tu chỉ cảm thấy một luồng sáng đột ngột rọi tới, thật chói mắt. Bên tai vang lên những tiếng vỗ tay nhiệt liệt cùng tiếng bấm máy ảnh tách tách. Mở mắt ra, Tần Tu ngạc nhiên tròn tròn mắt. Từ khi nào mà phía sau mình đã được trải thảm đỏ vậy?!

Ở giữa luồng ánh sáng chói mắt, An Gia Miện trong bộ vest trắng tào nhả mỉm cười với fan và cánh truyền thông đang bước ra từ một lối đi nhỏ. Tần Tu cũng không có thời gian mà chửi mắng, vừa cảnh giác quay đầu lại thì thấy, quả nhiên mới một giây trước thôi bạn học Thẩm còn vúi chặt lấy người mình như con gấu Koala nhất quyết không chịu buông mà lúc này ,mẹ nó, cứ như đã biến thành người khác, cứ vậy bám dính theo đuôi ảnh để An.

Có người đưa tới một cây bút ký tên, Tần Tu thấy An Gia Miện nhận lấy bút, không quay người ký tên lên tường mà lại trực tiếp quay về phía Thẩm Triệt, nở một nụ cười điên đảo chứng sinh: “Muốn tôi ký ở chỗ nào?”

Truy cập fanpage s://.facebook.com/onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Tần Tu giận tái mặt, thậm chí chính anh cũng biết sắc mặt mình lúc này khó coi tới mức nào:

“Thẩm Triệt! Cậu dám—”

Còn chưa dứt lời, một cơn gió thật mạnh bỗng quét qua, gió lớn đến mức mọi người không thể mở nổi mắt. Anh chỉ kịp nhìn thấy cái bóng màu tiểu mạch lấp ló giữa một rừng đầu người. Dưới màn đêm vang vọng tiếng cười lạnh lạnh của ai đó: “Tinh Bang Entertainment, nơi khởi đầu của giấc mơ~”

Sau đó vô số thiệp được tung lên trời, bay phấp phới. Tần Tu xua xua đám thiệp đang rơi xuống như mưa che khuất cả tầm nhìn, chỉ kịp thấy bóng lưng Thẩm Triệt xoay người đi theo ảnh để bước vào chiếc Rolls-Royce hư ảo.

Thiệp không còn bay ngập trời nữa. Tiếng cười trong bóng đêm vẫn tiếp tục vang vọng: “Tinh Bang Giải Trí, nơi khởi đầu của giấc mơ~”

Tần Tu cả người đầy mồ hôi lạnh từ trên giường ngồi bật dậy.

Ánh nắng ngoài cửa sổ thật rực rỡ, thành phố phía xa người xe tấp nập. Tần Tu xốc chăn lên, bước xuống giường, xoa xoa đôi lông mày đang nhú chặt. Ngủ trưa thôi mà cũng có thể có cơn ác mộng như vậy, đương nhiên chuyện này lại được quy tội cho cái tên quỷ đầu quần âm hồn bất tán nào đó.

Đúng lúc này, chuông di động vang lên, là một tên chiến hữu gọi tới: “A lô, Tần Tu à. Em gái tôi đã chép hết đồng video về An Gia Miện sang cho tôi rồi. Hơn 50G chứ chẳng ít đâu. Cậu lúc nào thì cần vậy? Tiện thể hẹn nhau đi ăn một bữa đi ~”

“Em gái anh có đủ hết video không?”

“Yên tâm đi. Nó là stalker của An Gia Miện mà. Video trên mạng nó đều có, video không có trên mạng nó cũng có luôn. Nhưng mà giáo viên của các cậu giao bài tập gì mà kì quái. Đề tài là An Gia Miện thì xem phim anh ta đóng là được rồi, còn phải thu thập cả đồng video làm cái khỉ gì chứ?”

Tần Tu nhìn đồng hồ trên máy vi tính: “Tôi không có thời gian đi ăn cơm với anh được. Nửa giờ nữa hẹn ở quảng trường Đế Vương, anh nhớ mang phần cứng đến. Cảm ơn em gái anh giùm tôi nhé.” Nói xong cũng không thèm giải thích thêm đã cúp điện thoại, hỏa tốc thay quần áo, mau mau chóng chóng đi xuống lầu.

Hạ Lan Bá và Âu Triết Luân nhìn chăm chăm người nào đó mặt mũi tối sầm giật mở cửa chính, sau đó dừng lại, quay đầu hỏi Âu Triết Luân: “Anh nhìn thấy Thẩm Triệt bắt xe bus ở trạm nào chỗ quảng trường Đế Vương?”

Âu Triết Luân há miệng định trả lời thì bị Hạ Lan Bá bí mật đập cho một cước ở dưới bàn trà, Âu thiên vương dừng lại một chút, đáp: “Trạm xe bus Giếng Vương Phủ.”

Tần Tu gật gật đầu xoay người rời đi.

Hạ Lan Bá nhìn cánh cửa khép lại, sau đó quay sang Âu Triết Luân: “Trạm xe bus Giếng Vương Phủ?”

“Đương nhiên không phải rồi, Em thấy Thẩm Triệt đang chờ xe ở bến xe bus phố số 1 cơ, Nhưng dù gì cũng là khu vực loanh quanh quảng trường Đế Vương thôi. Hai trạm bus đó cũng không xa nhau mấy. Thẩm Nhị có thể tránh được hoa khôi trường hay không thì phải xem vận số cậu ta thế nào...”

Hạ Lan Bá sau cặp kính hiem có khi lại đánh giá cao người khác như vậy: “Đúng là nhìn người không thể xem tướng mạo, nhìn không ra cậu cũng thông minh thế đấy.”

“Cứ đùa. Ông đây không thông minh cơ trí thì có thể sống trong cái giới giải trí lẩn quẩn thật giả lẫn lộn này được sao?” Âu Triết Luân đắc ý, bắt chéo chân liếc một cái ra cửa chính. “Trong chuyện này thì chỉ số thông minh của hoa khôi trường không đủ nhét kẽ răng cho em nhé..... Á! Anh vừa mới nói nhìn người không thể xem tướng mạo là có ý gì?”

Tần Tu đứng ở bên ngoài cửa đợi cho Âu thiên vương đang hứng chí khai ra toàn bộ chân tướng rồi mới xoay người bước xuống lầu. Trùng mắt nhìn thang máy từ từ đi xuống, Tần Tu thầm nghĩ, không phải chỉ có mấy cái video thôi sao, tôi kiểm lại cho cậu là được chứ gì?

44. Chương 44 - Chương Đây Không Phải Quảng Cáo Cho Mã Hóa Đằng

Cá nhân mà nói, Nhậm Hải giới thiệu việc làm thêm này đúng là cực kỳ thích hợp với Thẩm Triệt. Đó là nóng đến chết người.

Sau lần thứ N dùng cái cánh tay mũm mĩm để phát tờ rơi, Thẩm Triệt nóng quá định lau mồ hôi một cái, ai dè, vừa mới đưa tay lên thì chợt nghe thấy tiếng cười nói oang oang của một đám nữ sinh trung học:

“Nhìn con chim cánh cụt kia kìa. Nhìn là thấy nóng chảy mỡ ra rồi. Ha ha, mắc cười quá ~”

Thẩm Triệt đau khổ nhìn cái bóng phản chiếu một con chim cánh cụt mũm mĩm trên tường thủy tinh của tòa building. Lúc này cậu đang phát tờ rơi cho một tiệm chụp ảnh dành cho trẻ em. Thật khó tin là bà chủ tiệm lại cực kỳ ưng ý với hình tượng chân chấm phẩy của cậu. Sau khi khoác lên người bộ trang phục chim cánh cụt này, Thẩm Triệt mới hiểu tại sao, lúc này cậu giống y chang như vừa từ nam cực xa xôi tới đây vậy.

Thế là ba ngày nay, mỗi khi đến trưa là mọi người đều có thể thấy một con chim cánh cụt mập ú, một tay ôm xấp tờ rơi, một tay cầm bóng bay, diều qua diều lại ở khu phố số một. Vì Nhậm Hải cũng đã nói qua về chuyện cái chân bị thương của Thẩm Triệt với bà chủ tiệm, mà bà chủ cũng rất thông cảm, vậy nên cho phép cậu nếu lúc mệt thì có thể ngồi nghỉ một chút, thế nhưng trang phục và đạo cụ thì không được bỏ ra. Nếu ai đã từng làm công việc này thì sẽ hiểu. Vậy nên mọi người đôi khi có thể thấy con chim cánh cụt béo ú này đặt mông ngồi xuống cạnh bồn hoa, nâng đầu nhìn có vẻ rất trầm tư hoặc là dang hai cánh hai chân ngồi phịch xuống ghế dài. Có một lần mệt quá, chim cánh cụt Thẩm ngồi trên ghế một lúc mà ngủ quên lúc nào không biết. Đang lúc mơ mơ màng màng thì cảm thấy có người đang đè lên mình, Thẩm Triệt mở mắt ra, bất ngờ thấy một cô nữ sinh đang ôm mình tạo dáng để cho bạn chụp hình dọa cậu nhảy dựng cả lên. Hai nữ sinh thế nhưng cũng rất đáng yêu, chụp hình xong còn hi hi ha ha đùa giỡn với chim cánh cụt một lúc rồi vẫy tay tạm biệt.

Hôm nay Thẩm Triệt đã đi tới năm vòng quanh khu phố số một, bóng bay trong tay đều đã tặng xong rồi, tờ rơi cũng chỉ còn một ít, vậy là ngồi luôn xuống bóng cây nghỉ lấy sức một lát. Cái đầu chim rất to và nặng nên cậu phải dùng hai tay nâng lên. Đúng lúc này có một đám nam sinh mặc đồng phục học sinh trung học đi qua, Thẩm Triệt tình cờ nghe được mấy câu tán dóc của đám nhóc:

“Con mô tô BMW kia nhìn chất ghê nhỉ, là loại gì biết không?”

“Xe đua thể thao của BMW! Nhìn đèn trước là biết. Con xe này hơi bị khủng đấy!”

“Nhưng mà kiểu cách công nhận đẹp thật...”

“Cậu thì biết quái gì? Động cơ 1000cc, loại này mà đua xe trên quốc lộ thì kiểu gì cũng bị tóm!”

Thẩm Triệt vểnh tai lên nghe. Mô tô thể thao BMW sao? Cứ nghe đến tên loại xe này là cậu lại nghĩ ngay tới Tần Tu. Nhưng mà không có khéo thế chứ? Thẩm Triệt đứng lên nhìn theo hướng đám học sinh trung học ban nãy đi tới từ phố bar, quả nhiên đập ngay vào mắt là chiếc BMW vô cùng dễ thấy đang đỗ ở vệ đường.

Thẩm Triệt có chút không dám tin, mờ mịt đi về phía chiếc xe mô tô, đúng lúc một chiếc xe máy Nhật đang chậm rãi tiến tới, chuẩn bị đỗ lại phía sau chiếc BMW. Chủ nhân chiếc xe kia trở mắt ra nhìn một con chim cánh cụt mập ú đáng yêu đang sờ sờ mó mó chiếc xe mô tô Đức kia, động tác cực kì bí ối.

Chủ nhân chiếc xe Nhật đột nhiên nảy ra một ý nghĩ khủng bố “hay là nó đang tìm chỗ đi tiểu”, vậy là bèn lái chiếc xe yêu quý lùi lại rồi đi mất. Thẩm Triệt cẩn thận đi tới phía sau chiếc BMW, trong lòng lẩm bẩm “Làm gì có chuyện trùng hợp thế cơ chứ”, sau đó cúi đầu nhìn biển số xe

Đồng tờ rơi hoạt hình trong tay loạt xoạt bay tung lên theo gió.

Thẩm Triệt choáng váng, chẳng còn hơi sức mà nhặt lại tờ rơi nữa, vội vàng ôm đồng tờ rơi còn lại quay người nhìn về phía phố bar. Vừa quay ra, quả nhiên là thấy ngay vật sáng nào đó cao một mét tám lăm từ ngã tư trước mặt đang bình thản đi tới.

Tần Tu mặc một chiếc áo liền mũ màu trắng cùng chiếc quần jeans trắng bó sát đúng là một sát thủ màn ảnh ngoài đời thực. Đồng tờ rơi đang ôm trước ngực suýt chút nữa đã bay nốt, Thẩm Triệt vội vàng vàng giơ cái cánh ngăn cản, bỗng nhiên lại thấy Tần Tu nhìn về phía mình.

Bạn học Thẩm cả người cứng đờ. Một chiếc SUV phóng vèo qua, tờ rơi lại phản phát tung lên giữa không trung, cậu đập đập hai cái cánh mãi mà không với tới. Thế nhưng Tần Tu rất nhanh đã dời tầm mắt, đi dọc theo vỉa hè quay đầu tìm kiếm xung quanh. Chắc là hẹn với ai đó? Thẩm Triệt lúc này mới nhớ ra, lúc này mình đang mặc như thế này thì không có chuyện Tần Tu nhận ra được, tảng đá trong lòng vừa được dời đi thì lại thấy phía bên kia đường có một người đàn ông đi tới vỗ vai Tần Tu.

Người đàn ông kia ăn mặc cũng không hề tầm thường, khá trẻ tuổi, tai đeo khuyên, nhìn qua thì có vẻ giống một tên phá gia chi tử. Thẩm Triệt không tìm được mà thầm chửi mắng trong lòng, chẳng lẽ đây là kẻ mà Tần Tu hẹn gặp mặt sao? Nhưng nhìn thêm một lúc lập tức nhận ra có điều không ổn.

Tần Tu nói chuyện với đối phương chưa được hai câu liền lạnh lùng hất cánh tay kia ra khỏi bả vai, ý tứ rõ ràng là “Cút thật xa cho bốn đại gia”, thế nhưng gã kia lại mặt dày bước tới chặn lối đi của Tần Tu.

“Em dù sao cũng chỉ là một đứa cho người ta mặc sức trêu đùa thôi ~”

Tần Tu liếc nhìn tên nhị thế tổ* đang chắn trước mặt mình, nén giận nói: “Tránh ra.”

(Nhị thế tổ: chính là con ông cháu cha)

“Làm mình làm mẩy cái gì, đây là phố GAY đó cưng.” Gã vô lại cợt nhả nói, rõ ràng là thấp hơn Tần Tu tới nửa cái đầu, thế mà vẫn mà liều mạng dán người vào Tần Tu, “Tôi ngắc em ở đây một lúc rồi. Em cứ thoát ần thoát hiện ở chỗ này, không phải là đang câu đại gia sao?”

“Câu đại gia” ba chữ này chính xác đã chạm tới bộ mặt đen tối của Tần Tu, ánh mắt ngay lập tức trở nên buốt lạnh: “Mày không định tránh ra đúng không?”

Tên kia bị khí thế Ma vương vừa mới khai hỏa kia làm cho giật mình nhưng có lẽ đang được lão Nhị ở nửa thân dưới cổ vũ nên vẫn dũng cảm lấn tới: “Anh không tránh đó thì...” Còn chưa nói hết câu bỗng thấy bên cạnh có thứ gì đó húc mạnh vào người một cái, rồi lập tức một đồng tử rơi không biết từ đâu nhét đầy cả tay hắn.

Tên nhị thế tổ trừng mắt nhìn thấy trước mặt mình một con chim cánh cụt béo ú đang khoa chân múa tay rất vui sướng, rồi lại nhìn chăm chú đồng tử rơi quảng cáo chụp ảnh thiếu nhi trong tay, bực tức quát đi: “Ông mày không phải con nít đâu!”

Con chim cánh cụt chết tiệt kia lại còn đứng chắn giữa hắn và mỹ nhân kia, vẫn niêm nở giờ đồng tử rơi ra, cái bộ dạng ngu ngốc kia thật sát phong cảnh vô cùng.

“Mày bị điên à?!” Gã dần ông bước sang bên cạnh định tránh con chim cánh cụt thế nhưng cái con chim kia vừa béo vừa to, lại còn giang hai cái cánh ngăn tũn ra giống như gà mái bảo vệ con. Mẹ nó, chim cánh cụt này nhiệm phóng xạ nên biến dị à? Gã nhị thế tổ điên tiết giờ chân lên định đá, nào ngờ chim cánh cụt giang hai cái chân ngăn ngừn kia ra ‘soạt’ một cái kẹp chặt lấy chân của hắn.

Bộ dạng tên kia một chân bị kẹp chặt, nghĩ thôi cũng thấy nó buồn cười thế nào. Xung quanh liên tục có người đi ngang qua trông thấy mà bật cười, nhị thế tổ xấu mặt, chặt vật xoay người giật mạnh chân, sau đó “bịch” một tiếng ngã bẹp mông xuống đất. Không để cho gã ta nổi bão, chim cánh cụt vội vàng nâng người dậy, hai cái cánh bé tí vỗ phành phạch lên mông kẻ kia phủi bụi. Trước mặt bao người, tên kia không biết ứng phó thế nào, đành phải xoay người tránh vội ra.

“Đừng có đi theo ta, cút đi! Đừng có vỗ! Tao bảo mày đừng có vỗ”

Thẩm Triệt sau khi dùng hết sức mà vỗ vài cái trên mông của gã Nhị thế tổ bèn đứng thẳng dậy phủi phủi tay, nhìn theo cái bóng tên xấu xa hốt hoảng chạy xa. Quay lại mới phát hiện tờ rơi đã vung vãi khắp nơi, Thẩm Triệt vội vàng cúi người nhặt lại, sau đó liền thấy một đôi giày converse cổ cao màu trắng xuất hiện trước tầm mắt. Cậu đương nhiên biết Tần Tu không nhận ra cậu nhưng vẫn cúi người, không dám ngẩng đầu lên.

Tần Tu cầm trong tay một xấp tờ rơi đã nhặt lại gọn gàng nói: “Cám ơn.”

Thẩm Triệt dè dặt nhận lấy, trong lòng vẫn rất căng thẳng.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Bạn biết tôi sao?” Tần Tu hỏi.

Thẩm Triệt vội lắc đầu, đầu quay vòng vòng như đứng giữa trận bão.

Bằng sơn mỹ nhân ngắc cậu thật kĩ rồi cười cười: “Đương nhiên là không biết rồi. Bạn là từ nam cực tới. Hồi học trung học, bạn bè đều gọi tôi là gấu bắc cực, thế nên tôi là từ bắc cực tới.”

Đầu Thẩm Triệt nổ “ầm” một cái, ngây người nhìn Tần Tu mỉm cười như vầng dương chiếu sáng.

Có thể đừng có đáng yêu như vậy được không?!

Anh có đúng là Tần Tu không vậy?

Anh chắc chắn là gấu bắc cực đẹp nhất trái đất này....

Nụ cười của gấu bắc cực dần nhạt đi, có lẽ chỉ kéo dài năm hay sáu giây nhưng trong lòng Thẩm Triệt như đã xuất hiện cả một dải ngân hà. Cười tươi như vậy... anh ta hẳn là đang rất vui vẻ đây. Nghĩ vậy, cậu lại như thấy mát mát thứ gì đó.

Nhìn theo bóng Tần Tu đi dọc theo con phố dài mới lên đèn, hòa vào dòng người muôn hình muôn vẻ trên dãy phố, Thẩm Triệt lúc này mới thu lại ánh mắt.

Đối tượng mà anh mỉm cười không phải là tôi mà là một con chim cánh cụt xa lạ. Nhưng anh nói, tôi đến từ nam cực, anh đến từ bắc cực, đặt trên người chúng ta đúng là rất chính xác.

Chim cánh cụt lắc lư xoay người, cô đơn lẻ bước đi vào dòng người náo nhiệt.

45. Chương 45 - Lưng Tựa Lưng

Thẩm Triệt đi vào nhà ăn, bỏ ba lô xuống chiếm một cái ghế, sau đó mới tập tễnh đi xếp hàng mua cơm. Từ xa đã ngửi thấy mùi thịt kho tàu thơm nức mũi, bạn học Thẩm mắt sáng chân nhanh vội chạy ra chỗ thịt kho tàu, nói với bác bán hàng:

“Bác, cho cháu nhiều mỡ!”

“Chỉ thịt nạc.”

Hai giọng nói đồng thời cất lên. Thẩm Triệt da đầu tê rần quay về phía giọng nói trầm thấp từ tính sát bên cạnh. Tần Tu cũng ngạc nhiên quay sang nhìn cậu.

Bác bán hàng “bộp” “bộp” hai muôi múc thịt kho tàu vào suất cơm của hai người, cậu quơ ném lại một câu: “Thanh niên các cậu bây giờ thật khó chiều. Các cậu tự mà chia nhau đi!”

Thẩm Triệt ngạc nhiên tròn tròn mắt nhìn chằm chằm cái đĩa thịt kho tàu trên tay mình, Có đùa không vậy? Bác bảo tui cháu tự chia nhau á?! Dè dặt đưa mắt liếc trộm người kia một cái, liền thấy Tần Tu cầm đĩa đồ ăn của mình úp lên đĩa của Thẩm Triệt, đổ hết thịt kho tàu vào đĩa của cậu: “Tôi không ăn nữa.” sau đó cầm cái đĩa trống không ném vào máy rửa chén, xoay lưng bỏ đi.

Tập đoàn người đang đứng sau chờ mua cơm đều trưng ra vẻ mặt “wow, thật ngoạn mục”, tính xấu của hoa khôi trường lại tiến hóa lên một tầm cao mới nữa rồi.

Thẩm Triệt nhìn cái đĩa đầy ụ thịt kho tàu trên tay mình, ngơ ngẩn người. Ghét tôi đến mức ấy sao? Cùng tôi mua đồ ăn một lúc cũng ghét đến nỗi không muốn ăn nữa?

Cậu thanh niên tóc xoăn theo dòng người chậm chạp tiến về phía trước, nhìn thấy trên bàn đủ loại thức ăn đa dạng màu sắc mùi vị cũng không nuốt nổi. Rốt cuộc cậu có gì khiến người ta chán ghét đến mức ấy chứ....

Tần Tu rất nhanh đã tìm ra vị trí Thẩm Triệt để ba lô. Tên này chỉ thích ngồi đúng chỗ này, cho dù bàn đó đã có người chiếm mất thì cũng tìm chỗ nào gần đó mà ngồi. Quay đầu lại thấy Thẩm Triệt vẫn còn đang xếp hàng chờ mua cơm, Tần Tu lấy trong ba lô của mình ra một ổ cứng điện thoại, mở túi sườn ba lô của Thẩm Triệt rồi nhét vào.

Hồ, nhưn mi một cái, thế là xong việc. Tiếp đó thì ngồi chờ tên ngốc kia chạy về đây thôi. Hôm qua tìm kiếm ở xung quanh quảng trường Đế Vương đến quá trưa mà cũng không tìm thấy người, không biết tên này rốt cuộc là đi làm thêm ở chỗ chết tiệt nào nữa.

Một lát sau thì Thẩm Triệt bê khay đồ ăn quay về bàn. Tần Tu đứng ở cửa nhà ăn nhìn đối phương ăn từng miếng, từng miếng thịt kho tàu, đúng là rất thích ăn thịt mỡ thật, sau đó lại thấy Thẩm Triệt gấp một miếng thịt nạc, bỏ vào miệng ừ ừ nhai nhai. Bạn học Tần nghiêng đầu. Đó là phần của tôi đó, cậu ăn mà không thấy cần rút lương tâm chút xíu nào sao.

“Hừ, ăn phần của tôi thì sẽ đến lúc tôi bắt cậu phải trả lại.”

Từ hôm nhìn thấy mấy tác phẩm kinh điển trên giá sách của Tần Tu, Thẩm Triệt lúc này ăn trưa xong liền đi tới thư viện. Lúc đi ngang qua lối tắt ven hồ cậu thỉnh thoảng trông thấy Uông Tuấn. Đối phương đang

nói chuyện với hai nữ sinh đứng bên cạnh. Thẩm Triệt hơi bất ngờ khi thấy ba lô khóa màu đen của Uông Tuấn có cùng kiểu dáng với cái của mình, thế nhưng một giảng viên trẻ tuổi dùng loại ba lô leo núi nặng động này cũng không có gì đáng ngạc nhiên, tóm lại xem điều bộ thân thiết của Uông Tuấn khi nói chuyện với hai cô nữ sinh kia vẫn là thái độ mẫu mực điển hình, nhưng Thẩm Triệt chỉ cần nhớ đến cánh tay kia từng khoác lên vai Tần Tu là trong lòng lại luôn có chút dị ứng, bèn cố ý đi đường vòng để khỏi phải đụng mặt đối phương.

Tránh được Uông Tuấn rồi Thẩm Triệt lại không ngờ lại đụng mặt Tần Tu ở thư viện. Thẩm Triệt mang theo hai cuốn sách tới trả, cứ lượn đi lượn lại ở chỗ giá sách không dám đi ra. Tần Tu thì an vị ngồi ở khu đọc sách đang nghiêm túc lật xem một cuốn tạp chí. Điều may mắn chính là lúc này đối phương hình như không chú ý tới mình, còn điều không may đó là chỗ trống duy nhất trong khu đọc sách lúc này lại chính là vị trí ngay sau lưng ngọn núi lửa xinh đẹp trên Băng Đảo kia.

Thẩm Triệt chờ một lúc thế nhưng mãi chẳng có ai rủ lòng từ bi mà đứng lên nhường cho cậu một chỗ ngồi. Trong lúc cậu đang đi tới đi lui thì lại có người vào khu mượn sách để tìm. Thẩm Triệt không bỏ lỡ cơ hội, bất chấp khó khăn mà càn nhấc đi tới vị trí ghế trống ngay sau lưng Tần Tu. Anh bạn ngồi ghế bên cạnh thấy một thương binh đang đi tới liền vội vàng đứng dậy nhường đường cho cậu đi vào.

Lúc ngồi xuống ghế, Thẩm Triệt lo lắng ngoảnh đầu lại lén nhìn một cái, liếc qua vai Tần Tu nhìn cuốn tạp chí màu trên tay đối phương, nháy mắt như bị có ánh sáng chói lòa làm mù mắt chó. Đâu má, sao toàn là Tiếng Anh không vậy?

Nửa chừng thì Tần Tu ở sau lưng bỗng nhiên đứng dậy, có vẻ như đi ra ngoài nghe điện thoại, Thẩm Triệt đợi đối phương rồi đi bèn tò mò xoay người, đưa tay lật xem tờ bìa cuốn tạp chí của Tần Tu, tên là SIGHT&SOUND không khỏi líu lưỡi: “Sang cảnh thế này cơ à...”

Tần Tu tắt di động. Người gọi tới là Uông Tuấn, nói đã hẹn đi ăn cơm cùng với đạo diễn Tống. Tần Tu vừa nghe tới kiểu ăn cơm xã giao loại này đã thấy phiền, vốn định từ chối nhưng thế thì khiến Uông Tuấn mất mặt quá. Nhưng mà ***g tiếng thì ***g tiếng, chẳng lẽ ăn cùng một bữa cơm là có thể đánh giá được tôi có thích hợp với vai diễn kia hay không sao?

Đang nghĩ như vậy, vừa bước vào phòng đọc Tần Tu liền ngậy ngấn cả người.

Sao lại thế này? Đầu quần bấm sinh vào đây từ lúc nào vậy?

Tần Tu cau mày nhìn Thẩm Triệt đang lật đến tận cuối cuốn tạp chí SIGHT&SOUND, sau đó lại mở về trang anh đang xem dở, cung kính để lại y nguyên vị trí ban nãy anh đặt trên bàn, sau đó mới xoay người ngồi trở lại.

Tần Tu cười lạnh ôm hai cánh tay. Không phải khí phách lắm cơ mà? Mới dùng cách chuyển nhà để trừng phạt tôi xong mà bây giờ đã lén lút ngồi vào sau lưng tôi, còn vụng trộm xem sách của tôi là có ý đồ gì? Nghĩ tới đây anh lại nhú nhú mày, chẳng lẽ đã phát hiện ra ổ cứng, bây giờ đang muốn làm hòa với mình sao?

Tần Tu hoài nghi đi về chỗ ngồi, còn cố ý háng giọng một tiếng. Lưng bạn học Thẩm hơi khẽ nhướn thẳng lên một cái nhưng sau đó cũng không có phản ứng gì nữa. Tần Tu nghĩ nghĩ, ngồi xuống sau đó nhanh chóng lật lật hết một lượt quyển tạp chí, còn cầm gáy tạp chí giữ giữ lên mặt bàn nhưng vẫn không phát hiện có tờ giấy hay thứ gì khác rơi ra.

Làm trò gì vậy? Tần Tu quay ra nhìn cửa sổ. Cánh cửa kính phản chiếu cái bóng của Thẩm Triệt một tay chống má đang đọc sách, nhưng do bóng phản chiếu không rõ lắm nên không thấy được biểu tình. Tần Tu giật giật mí mắt, mặt nhăn mày nhíu. Cô nữ sinh bên cạnh vốn đang nhìn anh đẹp trai nọ không chớp mắt dĩ nhiên cũng nhìn thấy được mấy cái gân xanh đang nổi lên cộm lên trên trán anh ta.

Hai người cứ như vậy lưng đối lưng, lòng ôm đầy tâm sự. Đợi cả tiếng đồng hồ không thấy đối phương có động tĩnh gì, Tần Tu rốt cuộc không nhịn được nữa, khép tạp chí lại, chuẩn bị một vẽ mặt đặc biệt bình tĩnh xoay người lại.

Ồ đằng sau anh, cậu chàng tóc xoăn đang gục đầu xuống bàn ngủ.

Còn có bản lĩnh ở đây nằm ngủ à? Rốt cuộc thì cậu đã phát hiện ra video chưa?

Truy cập fanpage s://.facebook.com/onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Tần Tu đứng ở sau ghế ngồi, nâng cằm ngẩng kĩ càng đầu quần vẫn còn đang say sưa ngủ. Rõ ràng biết mình ngồi đằng nhưng lại không thấy kẹp mẫu giấy ghi tin nhắn hay gì đó vào, xem ra chắc còn chưa phát hiện ra ổ cứng.

Nhưng tên này sao lại cố ý ngồi cạnh anh là có ý gì? Ha, lông mày lại nhướn lên, đừng nói trưa này ở nhà ăn cũng là trùng hợp đấy chứ?

Bằng sơn đại ma vương nhìn chằm chằm kẻ nào đó đang say giấc nồng, tự nhiên lại thấy buồn cười. Thế nào, vừa mới dọn ra ngoài đã hối hận, nhận ra rằng một ngày cũng không thể rời xa tôi được, đúng không? Tựa vào bên cạnh tôi ngủ là có thể thỏa mãn ảo tưởng của cậu đúng không? Tôi cứ tưởng cậu chỉ cần An Gia Miện thôi là được rồi chứ.

Nhìn tên nào đó đang gục đầu trên bàn ngủ mê mết không biết gì, nước miếng nhều tèm lem cả trang sách đang mở, Tần Tu chán ghét nhứt nhứt, đưa tay kéo cuốn sách vô tội. Tự rèn luyện để trở thành diễn viên kia ra, tiện thể cúi người xuống, ghé vào bên tai Thẩm Triệt khẽ mở miệng: “Tôi đi rồi. Mau-dậy-đuổi-theo.”

Quần chúng nhân dân đang ngồi trong phòng đọc đều dùng ánh mắt đờ-không-được mà nhìn cảnh tượng này. Rõ ràng nếu là bạn bè thì động tác này cũng chẳng có gì ghê gớm, thế nhưng ở đây lại là hoa khôi trường, thế là ngay lập tức lượng thông tin trở nên đặc biệt lớn, hình ảnh trở nên đặc biệt dào dạt cơ tình. Sinh vật giống như hoa khôi trường này thực sự là hòa hợp với nhân gian.

Lúc Thẩm Triệt tỉnh dậy thì cả phòng đọc đã hết người. Cậu cúi đầu nhìn di động, đậu má, mười phút nữa là tới tiết học rồi, thế là vội vàng vàng vút sách đấy chạy ra khỏi thư viện. Trước khi vào thư viện thì phải gửi ba lô ở ngoài, vì lúc cậu tới tủ giữ đồ đã đầy chật nên cậu phải đưa trực tiếp ba lô cho nhân viên thư viện trông hộ. Vừa đưa thẻ gửi đồ ra, chị nhân viên còn chưa tìm Thẩm Triệt vừa liếc một cái đã nhận ra cái ba lô màu đen của mình: “Chính là cái kia! Cảm ơn chị!”

Cùng lúc đó chiếc mô tô BMW “Kétttt” một tiếng, hung bạo thắng lại trên đường Đại Dương. Trong vườn hoa, một đám chim sẻ giạt mình bay lên rào rào. Tần Tu nhắc kính chắn gió lên, bật bluetooth tái mặt nói với đầu dây bên kia: “Cậu nói cái gì?”

“Ai da, giọng cậu sao mà lạnh lùng thế làm gì, Tôi chỉ không cẩn thận chép nhầm mấy thứ vào phần cứng thôi mà. Hay là bây giờ tôi đến trường cậu nhé?!”

Tần Tu bực phát điên: “Cậu nói cầm tới là cầm tới thật sao. không có đơn giản thế chứ?!”

“Cầm một cái phần cứng điện thoại thì có gì khó khăn chứ? À đúng rồi, mấy thứ tôi chép trong đó cậu chưa xem đấy chứ?” Người đàn ông bên kia đầu bluetooth mở miệng giọng có vẻ e thẹn.

Tần Tu nghe thấy cái giọng này, trực giác mách bảo có gì đó không ổn: “Cậu chép cái gì trong đó?”

“Ha ha ha.... cũng không có gì, chỉ là mấy cái GV thôi.....”

46. Chương 46 - Một Ổ Cứng Điện Thoại Dẫn Đến Thẩm Án

Tần Tu bám vào tay vịn cầu thang một mạch chạy lên lầu Dật Phu. Người cao chân dài đứng là rất lợi thế, chỉ bước vài bước đã lên đến tận tầng năm, vừa vận động thấy bóng lưng Thẩm Triệt cảm báo cáo đi vào phòng học.

Môn Hình thể là một lớp nhỏ chỉ có mười lăm người, cho dù là thời gian nghỉ giữa giờ Tần Tu cũng không thể tùy tiện vào phòng học. Chiều hôm nay anh lại không có lớp, thế là đành phải ngồi chờ hết một tiếng ba mươi phút.

Tần Tu đi lên ban công ở lầu tám. Lầu Dật Phu được thiết kế theo kiến trúc sân vườn, hơn nữa phòng học Hình thể còn có một cửa sổ lớn từ trần xuống tận mặt đất, đứng ở ban công có thể dễ dàng nhìn thấy tình hình trong phòng học, với cả tên đầu quần này cũng rất dễ nhận.

Cậu thanh niên nước da màu tiểu mạch cởi áo khoác, mặc một chiếc T-shirt không tay, đang tập mấy động tác cơ bản của Shuffle dance. Tuy rằng rất cố gắng theo kịp tiết tấu nhưng xem ra cái chân thương binh kia vẫn ảnh hưởng không ít.

Dù sao thì kiểu Melbourne shuffle dance này rất thử thách kỹ thuật của đôi chân. Tần Tu đứng dưới ánh mặt trời nheo mắt lại, còn năm ngày nữa là tới lần thử vai cuối cùng của đạo diễn Peterson, xem tình hình hiện tại thì cho đến lúc này, chân của Thẩm Triệt chắc là không còn gì đáng ngại, nhưng vấn đề ở đây lại là nền tảng vũ đạo của cậu ta rất kém cỏi. Thực ra ngày trước lúc nhảy vũ điệu dưới mưa Tần Tu đã nhìn ra, Thẩm Triệt thắng chính là do có sức cuốn hút, một khi xuất thần, cậu có thể diễn rất tốt, hơn nữa cảm xúc của Jim Carrey trong đoạn vũ đạo kia cùng với khí chất dương quang hoạt bát của Thẩm Triệt rất phù hợp, diễn xuất cá nhân giống như có thể đưa bạn vào trong thế giới của cậu ta. Thế nhưng không phải lần nào cũng sẽ may mắn như vậy. Một diễn viên được công nhận cũng không thể nào chỉ chọn những vai diễn phù hợp với khí chất của mình mà diễn được.

MV lần này của đạo diễn Peterson dù sao cũng là một MV vũ đạo, lần thử vai cuối cùng này chắc chắn sẽ tập trung vào khả năng vũ đạo, nhưng đây lại chính là điểm yếu của Thẩm Triệt.

Tần Tu nhìn Thẩm Triệt đứng trước tám gương lớn chỉnh đi chỉnh lại động tác đôi chân, anh khẽ nhíu mày, tập trung vào đôi chân thì lại quên mất thân người, gương lớn là để cậu quan sát chỉnh thể chứ không phải chăm chăm từng bộ phận như thế. Hơn nữa đối với vũ đạo, Thẩm Triệt còn có một vết thương trí mạng đó là thân thể không đủ mềm mại. Nếu chỉ vì ngưỡng mộ An Gia Miện mà ghi danh vào học viện điện ảnh Canh Lâm thì cái tên ngốc nước đến chân mới nhảy này khi còn học trung học chắc cũng chưa từng tham gia CLB dance nào, chắc chỉ có đi đánh bóng rổ hay gì gì đó thôi.

Đang lúc chăm chú quan sát, tiếng di động lại đột ngột vang lên, Tần Tu nhìn dây số hiển thị trên màn hình, nét mặt có chút cứng lại.

“A lô, là tôi.” Giọng Jason truyền đến từ tai nghe điện thoại, dừng lại một chút: “Nội dung lần thử vai cuối cùng mà cậu nhờ tôi thăm dò ấy, tôi chỉ có thể nói cho cậu là sẽ nhảy đôi với một nữ sinh, còn cụ thể như nào thì không thể tiết lộ.”

Tần Tu gật gật đầu: “Cám ơn.” Biết là sẽ khiêu vũ cùng với một cô gái đã là nhiều rồi.

“Cái chân của Thẩm Triệt khôi phục đến đâu rồi?” Jason hỏi, “Đến lúc đó có thể nhảy được không?”

Tần Tu nhìn Thẩm Triệt đang tập tễnh đi sang bên cạnh uống nước, trả lời: “Cậu ta có thể, không thành vấn đề.”

Đầu dây bên kia khẽ cười một tiếng: “Cậu không cảm thấy là thủ đoạn đi cửa sau này có chút đê tiện sao?”

Tần Tu gác hai tay lên tay vịn cầu thang, ánh mắt chậm rãi dõi theo bóng người nào đó trong phòng học Hình thể: “Nói cho cùng thì chân Thẩm Triệt bị thương, lại được quý phu nhân ưu ái dầm cho một cái, cho dù là lúc thử vai chân có thể hồi phục nhưng trong khoảng thời gian này cũng đã bỏ lỡ rất nhiều cơ hội luyện tập, tôi chỉ đang hết sức giúp cậu ta tranh thủ một chút điều kiện để cạnh tranh công bằng thôi. Với cả tin tức tình báo của anh tính ra cũng không có giá trị lắm.”

“Ha ha, cậu chuẩn bị chu đáo như vậy, lỡ ra cậu ta không được chọn thì có phải cậu đã toi công hay sao?”

“Chuyện này cũng giống chuyện các người mời đến đạo diễn từng đoạt giải Grammy chỉ để chỉ đạo một MV dài có 8 phút. MV này sẽ được đưa lên các đài truyền hình và những trang web lớn, được quảng cáo vô số lần, spam khắp nơi, nhưng chẳng may với bàn đạp như thế mà vẫn thất bại, trên bảng xếp hạng âm nhạc cuối năm, công ty giải trí Tinh Bang Entertainment vẫn bị xếp ở cuối trào lưu quốc tế hóa, các người có phải đã toi công hay sao?”

Jason không nói gì, một lúc lâu sau mới cười ghen: “Lấy tư cách một người quản lý cũng có chút thành tựu, tôi cho cậu một lời khuyên này. Đừng có bộc lộ tài năng như vậy. Tính cách này của cậu sau này sẽ

đẩy cậu đi vào cái vòng luẩn quẩn, nếu không có một người đại diện có tài hộ giá cho cậu thì chắc chắn là đắc tội không ít người. Trường hợp như vậy trước đây cũng không ít.”

Tần Tu đương nhiên thừa hiểu cái kiểu khuyên nhủ chân thành này là có ý gì. Tiền hô hậu ủng thì bao nhiêu cho đủ, điểm mấu chốt ở đây, nói qua nói lại cũng là nhấn mạnh vào ba chữ người-đại-diện: “Cám ơn. Tôi không có làm mất lòng anh đâu chứ?”

Jason cười cười: “Dù gì thì món nợ với cậu tôi cũng đã trả đủ rồi. Cậu thì sao? Có muốn suy xét việc ký hợp đồng với Tinh Bang Ent. không?”

Tần Tu nghĩ ngợi: “Anh để tôi suy nghĩ một thời gian. Thế nhé, tôi còn có việc. Cúp máy trước đây.”

Thực ra chẳng có gì để suy nghĩ cả nhưng Jason này rất giao hoạt, không thể xem thường được. Việc thử vai của Thẩm Triệt còn chưa xong, lúc này anh không nên từ chối thẳng thừng.

Chấm dứt cuộc đối thoại chưa được bao lâu thì từ khu giáo viên truyền đến tiếng chuông báo kết thúc giờ học. Hơn chục sinh viên trong phòng học Hình thể đều tụ tập lại nghe thầy giáo dặn dò gì đó, Tần Tu liền xoay người từ ban công đi xuống.

Một trong những địa điểm mà đám sinh viên tụ tập chen chúc nhất mỗi khi tan học chính là WC. Tần Tu sau khi xuống lầu, đang đi trên hành lang thì thấy ở bên ngoài toilet cuối cùng, tên trư bằng cẩu hữu đang đứng hút thuốc, trong tay còn cầm cái ba lô màu đen rõ ràng là của Thẩm Triệt. Lúc này, trước mắt Tần Tu chỉ còn chiếc ba lô kia tồn tại thôi.

“.....Hoa khô trường?” Nhậm Hải vừa quay đầu liền thấy Tần Tu đang đi tới cũng có chút bất ngờ: “Phòng học môn chuyên ngành của các cậu không phải là ở lầu dưới sao? WC lầu dưới chặt kín rồi à?”

“Đưa ba lô cho tôi.” Tần Tu lập tức nói, nhân lúc Thẩm Triệt còn chưa đi ra, anh phải tranh thủ thời gian.

“Hử?” Nhậm Hải chẳng hiểu mô tê gì.

Tần Tu không có thì giờ nhí nhằng với tên trư bằng cẩu hữu này, liền túm lấy cái ba lô của Thẩm Triệt, kéo khóa túi sườn.

Nhậm Hải trợn ngược mắt. Máy cô nàng ỷ vào mình nhan sắc xinh đẹp mà không thèm nhìn ai vào mắt cậu cũng gặp vài lần, nhưng mà một tên con trai ỷ vào bộ dạng đẹp đẽ của mình mà không coi ai ra gì đúng là lần đầu tiên cậu mới gặp. Đúng là nam yêu nghiệt so với nữ yêu nghiệt thì còn kiêu ngạo gấp trăm lần luôn!

Tần Tu kéo túi sườn ra, sững sốt. Túi trống không. Lại kéo cái túi còn lại, cũng trống không nốt. Phần cứng điện thoại đâu rồi? Hay là Thẩm Triệt đã lấy ra rồi?!

Nhậm Hải thấy sắc mặt Tần Tu đen xì bèn cố hết mức tỏ ra ôn hòa nói: “Cậu tìm cái gì vậy, đây là ba lô của Thẩm Triệt mà.”

Tần Tu không thèm nói gì, cau mày mở ba lô ra lục lọi bên trong. Nhậm Hải nhìn thấy cái ba lô kia sắp bị dốc ngược, trong đầu liền vang lên tiếng chuông báo động thử thách vì tình bạn, thế là không đợi ai nói liền vươn tay túm lại cái ba lô.

Thế là Thẩm Triệt từ trong WC ”xè xè” xông đi ra liền trông thấy có hai kẻ đứng ở hành lang bên ngoài toilet đang giằng co nhau cái ba lô của cậu.

“Sao lại thế này?”

Nhậm Hải nghe thấy tiếng Thẩm Triệt theo phản xạ liền quay đầu lại, lực tay buông lỏng, Tần Tu nhân lúc liền lôi mạnh một cái, chiếc ba lô bị kéo xoay tròn một vòng, sách vở bên trong rào rào rơi ra ngoài

Tần Tu như còn chưa cảm thấy thỏa lòng, còn đem cái ba lô giữ giữ hai cái khiến tất cả đồ bên trong đều rơi hết xuống mặt đất.

Nhậm hải phát hỏa: “Chú em! Đừng quá đáng nhé!”

Vừa dứt lời, ba người liền giật mình. Quyển giáo trình cuối cùng trong ba lô rơi ra khiến trang sách cũng bị lật mở, một đồng ảnh chụp kẹp trong quyển sách xổ tung ra.

Thẩm Triệt trợn mắt nhìn đồng ảnh chụp, Nhâm Hải cũng kinh ngạc. Mấy sinh viên đi ngang qua ghé mắt xem thử, lúc này cũng kinh ngạc dừng cả lại.

Có hơn chục tấm ảnh, được chụp ở những địa điểm khác nhau trong khuôn viên trường, trên ảnh chụp đều là cùng một người nhưng không có chụp thẳng mặt, chỉ có chụp từ sau lưng hoặc nghiêng người. Rất rõ ràng, đây đều là ảnh chụp lén. Mà điểm chết người ở đây chính là... Thẩm Triệt nhìn đồng ảnh khó khăn nuốt xuống một ngụm nước bọt, nhân vật chính trong đồng ảnh này, hiện tại đang đứng ngay trước mắt cậu.

Đám người đang vây xung quanh xem bắt đầu chỉ trỏ đồng ảnh nọ. Thẩm Triệt hoảng hốt ngẩng đầu nhìn Tần Tu. Tần Tu không nhìn cậu mà lại ngồi xuống nhanh chóng nhặt hết đồng ảnh lại, kể cả sách vở cũng nhặt lại hết rồi nhét vào trong ba lô. sau đó đứng dậy lạnh lùng trừng Thẩm Triệt một cái, cầm theo ba lô đi lên lầu.

Phải mất một lúc sau Thẩm Triệt đứng giữa tiếng xì xầm của đám người vây xem xung quanh mới lấy lại được hồn, không để ý đến Nhâm Hải đang gọi ở sau lưng, vội vàng vàng chạy đuổi theo Tần Tu.

Đọc truyện tại Web Truyen Online . com

47. Chương 47 - Tôi Không Có Chụp Ảnh, Không Chụp, Không Chụp!

Tần Tu dừng lại một chút chỗ bóng râm trên hành lang, đẩy cửa đi vào một phòng học trống. Thẩm Triệt vội vàng đuổi theo, vừa bước vào cửa liền thấy Tần Tu quăng ba lô “bịch” một cái trên bàn, trầm giọng nói: “Ồ cứng điện thoại đâu?”

Thẩm Triệt hoàn toàn không hiểu người kia đang nói cái gì, trong đầu bây giờ chỉ toàn là mấy tấm hình không rõ nguồn gốc kia, cảm thấy mồm miệng không thể nào nói được trôi chảy nhưng vẫn phải cố gắng thanh minh: “Tần Tu, anh nghe tôi giải thích đã. Tôi thề là đồng ảnh này không phải do tôi chụp!” Cậu chỉ vào cái ba lô, nghiêm túc nói: “Ba lô này không phải của tôi.”

Đối diện với lời giải thích vô lực này, Tần Tu chỉ im lặng nhìn chăm chú Thẩm Triệt một lúc lâu. Thẩm Triệt không đọc được ý nghĩa trong ánh mắt này nhưng cậu hiểu rằng, đối với Tần Tu mà nói, cái lý do này của mình nghe tức cười như truyện tiểu lâm vậy. Thẩm Triệt vội vàng bước tới mở sách giáo khoa trong ba lô ra – là sách môn lời thoại, giáo trình cũng là lời thoại. Cậu mở cuốn giáo trình ra, cuối cùng cũng tìm được chứng cứ: “Đây không phải là chữ viết của tôi” Thực ra, đến đây sự thật đã sáng tỏ, “Đây là ba lô của Ông Tuấn. Ba lô của hắn và của tôi cùng một kiểu dáng, chắc chắn là hôm nay lúc gửi đồ ở thư viện đã lấy nhầm rồi!”

“Cậu còn muốn nói gì nữa?” Tần Tu lạnh lùng hất trang giáo trình được bày ra trước mặt mình, trong mắt lộ ra thất vọng: “Chụp ảnh tôi là Ông Tuấn, bám theo tôi đến thư viện cũng là Ông Tuấn, chạy vào phòng tôi rình trộm cũng là Ông Tuấn, đúng không?”

Thẩm Triệt không hiểu gì lại càng thêm luống cuống. Cậu thà rằng phải đối phó một Tần Tu mồm mép độc địa lại cấu kình còn hơn là phải đối diện với một Tần Tu lúc này, một Tần Tu hoàn toàn lạnh giá: “Tôi thực sự không có chụp ảnh anh mà! Lúc này anh nhất định phải tin tôi!”

“Thẩm Triệt, cậu có thể sống cho đáng mặt đàn ông một chút được không?” Tần Tu cố nén giận nhìn người trước mặt, “Chụp thì chụp, tôi chưa hỏi cậu tiếng nào về chuyện này, tôi cũng không truy cứu, vậy tại sao cậu không thể thẳng thắn mà thừa nhận?”

Chuyện tôi không hề làm thì anh bảo tôi thừa nhận kiểu gì?! Thẩm Triệt oan ức đến uất nghẹn: “Tôi thực sự không có chụp ảnh. Đồng ảnh này đều là cho Ông Tuấn chụp. Hắn có ý xấu với anh, anh thật sự phải

cẩn thận hần....”

“Thẩm Triệt, cậu nghe cho rõ đây,” Tần Tu nhìn về phía cậu thanh niên tóc xoăn đang kích động, nhấn mạnh rõ ràng từng chữ, “Tôi không để tâm chuyện cậu chụp ảnh, tuyệt đối không để bụng. Cậu có thể thẳng thắn nói chuyện với tôi một lần có được không?”

Tôi thẳng thắn như thế này, anh còn muốn như thế nào nữa? Thẩm Triệt hoàn toàn suy sụp: “..... Tôi không có chụp mà.”

Tần Tu thở ra một hơi, giống như thu gom tất cả sự nhẫn nại chậm rãi nói: “Nói lần cuối cùng. Tôi không hề để tâm việc cậu chụp hình tôi. Nếu cậu nói chuyện thẳng thắn với tôi thì những chuyện trước đây cậu nói dối, tôi sẽ coi như chưa từng nghe thấy.”

Nhìn ánh mắt càng lúc càng lạnh giá của Tần Tu, Thẩm Triệt biết rằng mọi chuyện đã không thể挽 hồi được nữa. Thế nhưng...

“Người chụp hình là Ông Tuấn, không phải tôi.” Cậu cũng chỉ có thể nói như vậy.

Tần Tu nhắm mắt lại, cố giấu đi sự thất vọng trong ánh mắt, xoay người đi khỏi phòng học.

Khoảng khắc bóng hình người nào đó lướt qua trước mặt, Thẩm Triệt cảm thấy trái tim mình đã đóng băng. Một mình chờ đợi đứng giữa căn phòng, cũng không biết đã đứng bao lâu, mãi đến khi nghe thấy tiếng động cơ xe mô tô vọng lên từ dưới lầu Dật Phu, cậu mới vội xoay người, cũng không để ý tới cái chân phải vẫn còn đau, cứ vậy chạy học tốc ra lan can ở ban công, chỉ mong nhìn thấy cái bóng nghênh ngang của chiếc BMW lướt qua.

Đem tờ rơi đưa cho bà mẹ còn bóng bay thì tặng cho bé gái đang kiễng chân mong đợi, Thẩm Triệt vẫy vẫy cái cánh ngăn cũn nhìn theo hai mẹ con rời đi, Trong mắt những người đi ngang qua khu phố số 1 thì cậu luôn luôn là chú chim cánh cụt lúc nào cũng vui vẻ.

Chuyện ảnh chụp nếu đem nói cho Nhậm Hải nghe một lần chắc chắn cậu ta sẽ tin vô điều kiện. Cậu thậm chí dám nói cho dù việc này có lọt đến tai của Âu Triết Luân, Âu thiên vương nhất định cũng tin cậu vô tội. Thế nhưng trong mắt Tần Tu, cậu chỉ là một tên rác rưởi nhân phẩm tồi tệ.

Hôm nay dòng người qua lại phố số 1 bỗng dưng đông hơn hẳn. Lúc Thẩm Triệt ngồi xe bus tới thì chen chúc trên xe có tới hơn phân nửa là các em gái học sinh trung học. Xe taxi cũng chiếc này dừng, chiếc kia tới liên tục. Lúc xuống xe nhìn về phía quảng trường Đế Vương liền thấy trên quảng trường đã dựng lên một sân khấu lớn, trên phông nền là ảnh bìa album hiện trường tai nạn giao thông của Âu Triết Luân. Cậu nhớ rõ ràng có nghe Âu Triết Luân nói qua, hôm nay là buổi ký tặng album của anh.

Thẩm Triệt vốn định sẽ xin nghỉ một buổi để đi cổ vũ, nhưng cửa tiệm chụp ảnh này mới khai trương, cậu thấy còn rất nhiều việc bừa bộn chưa giải quyết xong thế nên cũng ngại không dám xin nghỉ.

Lúc này người của Âu Triết Luân còn chưa tới mà trên quảng trường đã kín người. Tuy rằng cảnh tượng này so với biển người lúc An Gia Miện xuất hiện vẫn là một khoảng chênh lệch rất lớn nhưng Âu Triết Luân sư huynh ngồi trên xe của trợ lý nếu như nhìn thấy cảnh tượng này cũng sẽ sung sướng lắm đây.

Thế nhưng so với quảng trường đằng kia náo nhiệt như vậy, thì khu vực xung quanh phố số 1 lại vắng vẻ hơn nhiều, ngay cả người qua đường cũng không có mấy. Trên tay Thẩm Triệt còn một xấp lớn tờ rơi chưa được phát. Tuy rằng người trưởng thành và những bà mẹ không có say mê Âu Triết Luân như mấy em gái loli nhưng hiệu ứng người nổi tiếng vẫn đúng trong mọi hoàn cảnh. Những người đi ngang qua cũng không khỏi bị không khí náo nhiệt ở quảng trường thu hút.

“Thẩm Triệt.” Chủ tiệm chụp ảnh thiếu nhi đẩy cửa đi ra, “Ở đây cũng chẳng có mấy ai, Cậu ra quảng trường đằng kia phát thử xem sao.”

Cậu này thật đúng ý Thẩm Triệt. Tuy rằng không có cách nào lên sân khấu xin ký tên hoặc giơ biển hiệu cổ vũ nhưng cũng coi như góp một suất vào đám fan cuồng nhiệt đi. Chim cánh cụt len lỏi chen vào giữa đám người náo nhiệt, tờ rơi cũng phát được không ít. Cơ bản là do hôm nay thời tiết oi bức, người lại chen chúc như vậy cho nên mọi người mới tranh nhau lấy tờ rơi làm quạt.

Xấp tờ rơi trong tay cậu nhoáng một cái đã chẳng còn mấy tờ. Xong việc đang tính chui ra ngoài thì đám đông đột nhiên nhốn nháo cả lên, đám nữ sinh đứng phía trước hét ầm lên, gào thét tên Âu Triết Luân. Đám fan bắt đầu hưng phấn chen lên phía trước, bảo vệ cũng ngay lập tức hành động, giơ hai tay ra chặn lại, ngăn không cho fan nhào lên. Không ít người qua đường đang đứng xem cũng vào giúp đỡ đội bảo vệ. Thẩm Triệt vốn đang định lách ra nhưng lúc này cơ thể không thể di chuyển theo ý mình, đành để mặc cho đám đông cuốn về phía trước.

Ý vào có ưu thế chiều cao, Thẩm Triệt vừa ngẩng đầu liền trông thấy Âu Triết Luân đang đi theo người đại diện và trợ lý bước lên sân khấu. Đúng là kinh khủng. Vừa thấy thế thôi là đám fangirl lại càng thêm điên cuồng.

Thẩm Triệt muốn chen ra ngoài. Mấy cậu choai choai ăn mặc, tóc tai theo phong cách HKT đang đứng trên bồn hoa thấy một chú chim cánh cụt mập ú đang giãy giãy, đập đập đôi chân và cái cánh ngắn cùn thì bò lăn ra cười. Thẩm Triệt không hơi đâu mà để ý chuyện bị mấy thằng nhãi cười nhạo, bởi vì trong đám người hỗn loạn, cậu bỗng nhiên nghe thấy một nữ sinh kêu lên gì đó, trong giọng nói lẫn cả tiếng khóc nức nở.

“Video của An Gia Miện tôi chép đủ cho cậu rồi đấy. Cậu có làm mất hơn 50Gb GV của tôi tôi cũng đâu có trách cậu, đừng có bày ra cái vẻ mặt khó coi đó chứ.”

Lúc đi ra khỏi Starbuck, một thanh niên mặc bộ đồ hiphop nói giọng đầy nịnh nọt với người bên cạnh.

Tần Tu không thèm nhìn vị MC chương trình giải trí của TPTV kia, vẻ mặt vẫn u ám như cũ. Đối phương hẹn anh ra để đổi lại ổ cứng, anh đã định từ chối. Bây giờ chuyện đã biến thành thế này, chỗ video đó có hay không cũng chẳng còn ý nghĩa nữa. Thế nhưng cứ nghĩ tới câu “Mấy video kia rất quan trọng với tôi. Tôi không chịu nổi khi anh đem chúng xóa sạch sẽ đi như vậy”, cuối cùng vẫn đồng ý tới chỗ hẹn.

Cậu không chịu đựng được cảnh tôi xóa chúng, mặc dù tôi rõ ràng không xóa nhưng tôi vẫn cố hết sức tìm cách giúp cậu tìm lại, bởi vì tôi cảm thấy được bản chất cậu không xấu, rình trộm cũng được, chụp ảnh cũng không sao, chỉ vì cậu thích tôi nhưng lại không có can đảm nên mới thế, thật giống như con đà điểu. Nhưng tại sao cậu có thể là kẻ kém cỏi như vậy, chuyện mình làm mà đánh chết cũng không chịu thừa nhận, lại còn đổ cho người khác?

Tôi cũng nói rồi, tôi không thèm để ý chuyện cậu chụp ảnh, tuy rằng nghĩ lại cũng thấy chuyện này rất biến thái khiến người ta ghê tởm, nhưng chỉ cần cậu xin lỗi một câu, tôi có thể coi như chưa có chuyện gì xảy ra. Cậu vừa mở miệng đã vội vu họa cho Ưng Tuấn. Tôi cứ nghĩ cậu hoảng sợ nên mới như vậy, thực ra chỉ cần cậu ngay lúc ấy sửa lại là mọi chuyện xong xuôi. Cho dù cậu không thành khẩn, tôi cũng sẽ không vạch trần cậu. Việc này có khác gì lúc giám thị nói với thí sinh ‘có giỏi thì gian lận’ đâu? Cứ như vậy một lần, hai lần, ba lần... Tôi đã nhẫn nại với cậu bao nhiêu lần như vậy, còn muốn tôi nhẫn đến mức biến thành Ninja rùa luôn sao?

Nhân phẩm tồi tệ là điều tôi ghét nhất. Thẩm Triệt, lúc này cậu đã đi quá giới hạn rồi đấy.

Vị MC nam nhìn về hướng quảng trường huyết sắc: “Âu Triết Luân cũng gây ra náo loạn gớm nhỉ. Tôi thấy mình cũng nên giúp giới thiệu cậu ta trong chương trình của mình một chút, dù sao cũng coi như có chút giao tình với người đại diện của cậu ta.” lại nhìn về phía Tần Tu đang suy nghĩ ngẩn ngơ: “Còn cậu, có muốn lên sân khấu không? Các cậu là bạn cùng nhà, lại là bạn cùng trường đúng không?”

“Tôi không có hứng. anh thích thì đi đi.” Tần Tu khóa ba lô lại, hai tay đút túi áo một mình đi xuống cầu thang.

Vị MC nổi tiếng nhìn cái bóng cô đơn của ai kia, định mở miệng gọi lại nhưng cũng đoán trước có gọi thì người kia cũng chẳng thèm đếm xỉa, chỉ có thể lắc đầu bó tay. Ngồi cả tiếng đồng hồ trong Starbuck, mặc anh ta có nói bóng gió thế nào Tần Tu cũng không buồn hưởng ứng. Thật không hiểu cậu nhóc này làm sao lại biến ra bộ dạng trông thật đau lòng này.

Đọc truyện tại Web Truyen Online . com

Tần Tu đi đến bãi đỗ xe phố số 1. Đối diện bãi xe là quảng trường hỗn loạn náo nhiệt. Sân khấu nơi Âu Triết Luân đang kí tên cách chỗ anh đứng tầm năm mươi mét. Còn nhớ Âu Triết Luân có nói Thẩm Triệt làm thêm ở ngay gần đây, không biết tên kia có tới cổ vũ cho sư huynh không nữa. Lần trước anh mất cả buổi chiều tìm kiếm mãi cũng không tìm thấy người đâu, bây giờ nghĩ lại thấy mình không hiểu sao lại lãng phí thời gian vì một người đến vậy. Thật sự là không đáng.

Tần Tu đang định đội mũ bảo hiểm ra về thì chợt nghe thấy trong đám người phía bên kia sân khấu nhốn nháo cả lên. Một nữ sinh đang khẩn thiết kêu gì đó nhưng bị tiếng hét chói tai của đám fan nhấn chìm. Tần Tu cũng không nghĩ nhiều, nữ sinh nhìn thấy thần tượng mà gào khóc không kiềm chế được anh cũng từng thấy qua nên cũng chẳng ngạc nhiên. Đội nón bảo hiểm xong, cầm chìa khóa vào ổ đang định nổ máy thì đột nhiên giọng hét của một fan cũng xé rách âm thanh ồn ào hỗn loạn.

“Đừng dẫm— chân cậu ấy bị thương ——“

Ngay lập tức Tần Tu đẩy kính chắn gió lên, cứ ngỡ mình nghe lầm.

“Làm ơn, đừng có đạp lên chân cậu ấy——“

—nhưng Thẩm Nhị cũng nói hôm cậu tổ chức ký tên nó sẽ xin nghỉ để đi cổ vũ.

— Tớ hôm đó hình như em thấy nó đứng ở bên kia quảng trường đợi xe bus.

Ngay cả chìa khóa cũng không kịp rút ra, Tần Tu bỏ mũ bảo hiểm, xoay người xuống xe vọt vào đám đông đang chen lấn chật ních.

48. Chương 48 + 49 - Trái Tim Anh Có Tường Ngăn Nhưng Tôi Phát Hiện Một Ô Cửa Sổ

Phía ban tổ chức làm việc rất không chuyên nghiệp, chưa kể đến việc địa điểm ký tặng hoàn toàn náo loạn đến nỗi có người ngã xuống đám đông cũng không ai phát hiện. Thẩm Triệt chen về phía nữ sinh kia, quả nhiên thấy một cô gái ngã nằm trên mặt đất, cô bạn bên cạnh ngồi xuống đỡ lấy nhưng bốn xung quanh đều là một rừng chân đang cố dẫm đạp chen lấn nhau. Hai cô gái co cụm dưới đất hoàn toàn không thể nào đứng dậy nổi. Trên bàn chân cô gái bị ngã còn quần băng vải, Thẩm Triệt thấy có người dẫm lên chân bị thương của cô bé lập tức đồng cảm, vội bước lại, đẩy đám đông ra.

Cô bạn bên cạnh cũng hét thật lớn gọi giúp đỡ nhưng giọng nói này lọt giữa đám đông fan cuồng nhiệt đang trào lên đúng là vô tác dụng. Phía sau còn có người lớn tiếng trách cứ đã bị thương còn cố đến mấy nơi như thế này làm gì, cô gái kia không chỉ bị thương ở chân, Thẩm Triệt trông thấy trên người cô bé còn rất nhiều dấu chân dẫm đạp hỗn loạn, sắc mặt thì tái nhợt, mồ hôi đầm đìa, rõ ràng là đã bị người ta dẫm đạp lên một lúc lâu, nếu không được đưa ra ngoài có lẽ sẽ ngất xỉu thật.

Cậu xoay người định ôm cô bé lên nhưng nhấc mấy lần vẫn không thể dễ dàng ôm được, đang trong bộ dạng chim cánh cụt nên cậu hành động rất bất tiện, giữa dòng người đang cố chen lấn xô đẩy lại càng thêm lo lắng. Trong lúc còn đang “xoay sở”, đám người phía trước đột nhiên bị tách ra một khe hở, một bóng người cao gầy lách vào giữa bức tường người nghiêng thân mình len vào trong.

Thẩm Triệt ngồi trên mặt đất vừa ngẩng mặt lên liền tròn mắt.

Bóng người kia đứng ngược sáng, ở giữa một đám nữ sinh chỉ cao tầm tầm một mét sáu, ưu thế chiều cao của Tần Tu càng thêm nổi bật, như hạc đứng giữa bầy gà.

Thẩm Triệt ngẩng đầu nhìn nét mặt Tần Tu chuyển từ lo lắng sang kinh ngạc, sau đó lại rất bình tĩnh, không hiểu sao khi thấy người này xuất hiện ở đây cậu lại có cảm giác giống như thần binh từ trên trời xuống, tâm lập tức yên ổn lại.

Tần Tu cúi người giúp đỡ lấy đầu cô gái, ngăn đám fan phía sau đang chen lấn lại, Thẩm Triệt lúc này mới thuận lợi ôm lấy ngang người cô gái, thế nhưng lúc này bọn họ vẫn kẹt giữa một đoàn quân fan cuồng đang trào lên như thủy triều, đằng trước đằng sau đều là đầu người. Thẩm Triệt cúi đầu nhìn cô gái đã bắt đầu nửa hôn mê trong ***g ngực, có lẽ là bị cảm nắng, lại thêm bị chen lấn nghẹt thở.

Ba người che chở cho cô gái định phá vòng vây người thoát ra ngoài, nếu một người thì có thể chặt vật mà lách ra nhưng còn mang theo một người bệnh thì không làm cách nào thoát ra được. Cô bạn đi theo hoang mang nhìn Tần Tu. Anh nhíu mày nhìn về phía sân khấu ký tặng, lấy di động ra.

Lúc di động trong túi rung lên, Âu Triết Luân đang ký tên đến mỗi rời cả tay. Để đảm bảo càng nhiều fan được ký tặng càng tốt cho nên quá trình ký tên giống như băng chuyền sản xuất công nghiệp, không thể dừng lại được. Bên này một fan vừa mới được thần tượng ký tên xong, mới nắm tay thần tượng chưa kịp buông thì bên kia đã có một fan khác chạy lên như hổ rình mồi, Tình trạng như vậy cho nên giữa thần tượng và fan cũng chẳng thể nào chậm trễ một khắc được.

Di động trong túi cứ rung không ngừng, Âu Triết Luân vốn đang ở trong trạng thái làm việc cường độ cao chỉ cảm thấy chân mình cứ rung lên bần bật, không còn cách nào khác bèn lấy di động ra định ném cho người đại diện đứng phía sau, nhưng vừa lôi ra bỗng ngơ ngẩn cả người. Trên màn hình hiện lên mấy chữ “Hoa khôi trường”.

Tuy rằng với tư cách là bạn cùng nhà, tất cả mọi người trong chung cư đều trao đổi số điện thoại cho nhau nhưng Tần Tu sao có chuyện lại gọi điện cho mình chứ? Có lẽ nào Hạ Lan Bá đã chết bất đắc kỳ tử trong nhà?!

“A Luân!” Người đại diện vội vàng nhắc nhở anh không được xao nhãng.

Âu Triết Luân giơ tay ra dấu tạm dừng với người đại diện, quay người đi nghe điện thoại. Bảo vệ bên dưới sân khấu về mặt đầy sốt ruột đang giữ fan tiếp theo lại, tạm thời chưa cho bước lên. Âu Triết Luân bịt một tai lại, dí sát điện thoại vào tai: “A lô, hoa khôi trường à?”

Đầu dây bên kia truyền tới giọng nói không đồng dài của Tần Tu: “Tôi đang ở bên dưới sân khấu ký tặng, có một fan của anh bị ngất xỉu, ở đây rất hỗn loạn, cô gái kia không ra ngoài được, Anh bảo đám fan nhường một đường cho chúng tôi đi ra, nhanh lên!”

Âu Triết Luân kinh ngạc há hốc miệng, vội đứng dậy nhìn xuống dưới sân khấu. Anh vừa đứng lên khiến cho đám fan dưới sân khấu càng thêm kích động, tất cả đều hét lên “Luân Luân!” “A Luân, chúng em yêu anh!”

Người đại diện phía sau thúc giục, Âu Triết Luân vội nói vào di động: “Các cậu đang ở đâu, cho tôi biết vị trí đi!”

Sau đó liền nhìn thấy một bàn tay giơ lên giữa đám người, trên tay cầm chiếc SAMSUNG GALAXY PLAYER, cái chiều cao như hạc giữa bầy gà kia Âu Triết Luân vừa nhìn là nhận ra ngay, vội chạy tới lấy micro.

Cuối cùng cũng gọi điện được, Thẩm Triệt thở phào một hơi, liền sau đó nghe thấy trên sân khấu đằng xa, giọng của Âu Triết Luân cất lên từ micro:

“Mong mọi người yên lặng một chút! Tôi mới được biết dưới kia có người ngất xỉu, hiện tại mọi người nhìn xung quanh mình một chút, có nhìn thấy mỹ nhân đang giơ tay lên cao kia không? Ở đó có một fan bị ngất, nếu trông thấy phiền mọi người nhường đường cho bọn họ đi ra ngoài một chút!”

Cái gì mà mỹ nhân đang giơ tay, Thẩm Triệt nghe thế thì trán đổ mồ hôi, lúc nào rồi mà Âu Triết Luân còn không quên chen vào một câu nói mỉa Tần Tu. Cậu giương mắt ngắm Tần Tu vẫn đang đứng giơ chiếc di động lên cao, cũng may mà trên gương mặt anh cũng không có vẻ gì là bức bối hay cáu kỉnh.

Lời kêu gọi của thần tượng quả nhiên có sức mạnh không hề nhỏ. Đám nữ sinh ban nãy còn loạn xạ như đám cào cào bây giờ đã lập tức tự giác lùi sang hai bên nhường đường, còn có người tự giác kêu mọi người giữ trật tự để người bệnh rời đi an toàn.

Thẩm Triệt ôm cô bé đi theo lối đi mà đám đông vừa mở ra, ra khỏi khu vực trước sân khấu. Sắc mặt cô gái cũng dần hồi phục lại. Tần Tu vẫy một taxi, cô gái đã có thể tự vào trong taxi, cô bạn bên cạnh cảm ơn hai người, lên xe rồi vẫn chưa hết cảm kích, liên tục quay đầu lại vẫy vẫy tay tạm biệt.

Thẩm Triệt bất giác cũng đưa tay lên vẫy vẫy chào lại, sau đó chợt nghe thấy người bên cạnh phì cười một cái. Vừa quay đầu thì thấy Tần Tu gương mặt tươi cười, xinh đẹp như bọc trong mặt ngọt, tỏa sáng rạng

ngồi. Một lúc lâu sau cậu mới nhớ ra rằng mình vẫn là một con chim cánh cụt, đưa cái cánh ngắn ngủn lên hươ hươ đương nhiên rất tức cười, vậy là lại buông cánh xuống.

“Bạn là chim cánh cụt ngày hôm qua đúng không?” Tần Tu nhìn cậu, tươi cười hỏi.

Vẫn là giọng nói trầm thấp đầy từ tính đó, nhưng lại dịu dàng đến khó tin. Chỉ cần người trước mặt không phải là tôi thì anh sẽ không bày ra vẻ bằng giá đó, đúng không?

Trong lòng dâng lên một cảm giác khổ sở đến khó tả, Thẩm Triệt cảm thấy lúc này có lẽ tốt nhất là nên lắc đầu rồi đi một mình, nhưng cậu cũng không hiểu nổi tại sao, như còn tham lam điều gì nên không kìm được vẫn gật đầu một cái.

“Tôi biết là bạn mà.” Tần Tu nâng cằm, khóe môi nhếch lên chọc ghẹo, thấy đối phương ngơ ngác không có phản ứng gì liền nói, “Đừng để ý, tôi không có ý gì đâu. Chỉ là cảm thấy bạn rất dễ thương.”

Thẩm Triệt có chút xấu hổ. Cậu cũng không ngờ rằng chỉ cần nụ cười của ai đó thôi đã khiến cậu có thể vui vẻ trở lại ngay lập tức.

“Ra kia ngồi chút không?” Tần Tu chỉ về phía chiếc ghế dài trước mặt.

Đủ rồi nha! Tại sao cứ cười như vậy mãi thế? Thẩm Triệt vô cùng bi phần.

**

Cuối cùng thì vẫn chịu đầu hàng trước nụ cười yêu nghiệt của ai đó, Thẩm Triệt cũng thừa hiểu nụ cười đó không phải dành cho mình. Ngồi xuống ghế dài, nhớ lại gương mặt lãnh lẽo băng giá trong phòng học mấy tiếng trước thôi, còn trước mắt lúc này lại là gương mặt tuyết tan băng rã, hai kiểu đối xử khác nhau một trời một vực thế này thật giống như mang con dao mổ heo mà bổ vào ngực cậu vậy.

Tần Tu luôn mang bộ dáng xa cách không bao giờ tùy tiện nói cười với người lạ, thế mà đột nhiên lại giống như tâm thần phân liệt mà nói nói cười cười thế này.

Chẳng lẽ anh thích chim cánh cụt đến thế sao?

Nhưng tôi không phải chim cánh cụt thật sự nha, anh cũng thừa biết trong bộ trang phục chim cánh cụt này là một tên con giai cơ mà.

Chẳng lẽ anh thích chim cánh cụt đến mức chỉ cần nhìn thấy có hình dạng chim cánh cụt là thay đổi 180 độ sao?

Nghĩ như vậy Thẩm Triệt không nhịn được lại liếc mắt nhìn Tần Tu bên cạnh một cái. Người kia đang uống một lon coca, hình như cảm ứng được tầm mắt của cậu liền bỏ lon coca xuống, cười với cậu.

Thẩm Triệt phát điên mất. Tại sao thích cười là cười thế hả?! Cho dù có muốn cười thì có thể lau bọt coca ở khóe miệng xong rồi hãy cười có được không? Đừng có mà manh chết người như thế chứ? Bạn chim cánh cụt bất đắc dĩ phải nghiêng mặt đi. Thôi quên đi, anh cứ tiếp tục băng sơn đi, người địa cầu không có mấy ai chịu được vũ khí có tầm sát thương rộng như thế này của anh đâu.

“Điều bộ bạn bắt chước theo chim cánh cụt đúng là rất giống.” Tần Tu ngồi bên cạnh bắt chọt nói.

Cám ơn, quá khen rồi. Thẩm Triệt cúi đầu nhìn chằm chằm đôi chân to lớn có màng của mình.

“Bộ dáng đơng đưa chặn người lại nhìn rất đáng yêu,” Tần Tu tiếp tục uống coca nói, “Đúng là một diễn viên rất khá.”

Thẩm Triệt đau khổ nhếch nhếch khóe miệng. Nếu như anh biết tôi là ai thì còn nói như vậy nữa không?

“Sao không nói gì thế?” Tần Tu nhíu mi quan sát chú chim cánh cụt bên cạnh có chút uể oải, “Không vui sao?”

Thẩm Triệt nghĩ nghĩ, rồi đứng dậy, đi tới vườn hoa bẻ một nhánh cây, sau đó viết lên mặt đất: tôi đang đóng giả chim cánh cụt, không thể nói chuyện.

Tần Tu nhìn mấy chữ viết nguệch ngoạc trên mặt đất, gật gật đầu: "Vậy nên mới không chịu tháo cái đầu như cái ***g này xuống. Thật chuyên nghiệp." sau đó lại hỏi, "Nếu tôi nói muốn kết bạn với bạn, bạn có thể bỏ cái đầu chim kia xuống một chút được không?"

Bỏ xuống để cho anh đánh thành cái đầu heo à. Thẩm Triệt liền viết trên mặt đất: Tôi rất xấu.

Tần Tu nhìn ba chữ kia liền trầm ngâm một hồi lâu, ngẩng đầu ngắm nhìn tòa nhà cao chọc trời giống như một vết nứt trên bầu trời dưới ráng chiều: "Đẹp thì có ích gì? Bề ngoài càng đẹp thì lại càng độc, giống như cây nấm ấy, con người cũng thế mà thôi."

Thẩm Triệt thâm gật đầu như bỏ củi trong lòng, quá đúng, anh chính là thứ nấm kịch độc bậc nhất trên đời này! Thẩm Triệt rất muốn báo thù, ăn miếng trả miếng viết xuống: Anh cũng rất đẹp.

Mau tỉnh lại đi, cái nấm độc kia!

"Tôi rất đẹp sao?" Tần Tu nhắc chân bắt chéo, nâng cằm miễn cưỡng nhìn mấy chữ trên mặt đất, "Nhưng tôi lại không có độc."

.....Dựa vào cái gì mà khẳng định thế? Thẩm Triệt không phục, lại viết mấy chữ khác: Cuộc đời anh chắc là rất thuận lợi nhỉ.

"Làm sao bạn biết được? Vì thấy tôi vẻ ngoài xinh đẹp sao?" Tần Tu cười cười, vỗ vỗ cái đầu to bự của chim cánh cụt, "Bạn cánh cụt thật là ngốc quá đi."

Thẩm Triệt bị cái vỗ đầy cương chiều kia khiến cho mê muội cả đầu óc, cổ mềm nhũn ra suýt nữa đã làm rơi cái đầu chim xuống đất. Hãy vào online.com để đọc truyện nhanh hơn!

"Tôi là sinh viên của học viện điện ảnh và truyền hình Canh Lâm, cậu có biết trường đó không?" Tần Tu nói, thấy chim cánh cụt sững sốt gật gật đầu liền tiếp tục nói: "Trước khi bước chân vào trường, tôi cũng từng nghĩ diện mạo đẹp là một lợi thế không tồi, thế nhưng sự thật lại không phải vậy. Trước đó một thời gian có đợt tuyển vai nam chính cho một MV nọ, tôi không được tuyển. Lúc đó tôi vẫn tưởng rằng vì mình tới dự thử vai muộn, nhưng sau này trợ lý của đạo diễn mới nói cho tôi hay, không phải vì tôi đến muộn mà là đạo diễn không muốn nam chính trong MV còn nổi bật hơn cả nữ ca sĩ. Thực ra, ngay từ lần đầu tiên ông ta nhìn thấy tôi đã gạt tôi ra ngay rồi."

Giọng nói đầy bình thản nhưng Thẩm Triệt nghe lại ngẩn ngơ cả người. Đây là lần đầu tiên cậu nghe Tần Tu nhắc đến chuyện này, mà nguyên nhân đằng sau này quả thực vượt ra xa khỏi dự liệu của cậu. Nếu thật sự như vậy thì đúng là quá bất công với Tần Tu. Cậu bỗng nhiên nhớ lại cuộc khẩu chiến trên bài post trong diễn đàn trường ngày trước, rõ ràng có diễn xuất thiên phú nhưng lại bị vẻ ngoài quá đẹp nguyên rủa sao?

Cậu vội viết lên mặt đất: đừng để ý, anh vẫn còn cơ hội mà.

"Tôi đâu có để ý." Tần Tu nói.

Thẩm Triệt nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của người nào đó đang lặng yên uống coca, tự nhiên thấy nóng ruột. Anh rõ ràng vẫn còn suy nghĩ kia! Nghĩ ngợi một chút, Thẩm Triệt lại cầm nhánh cây viết: tôi cũng muốn trở thành diễn viên, nhưng tôi bộ dạng quá xấu xí cho nên chỉ có thể sắm vai chim cánh cụt. Nhưng còn anh, anh ngoại hình đẹp như vậy, ít nhất anh cũng có cơ hội để mọi người nhìn tới mình. Chỉ cần có thể xuất hiện trên màn ảnh, một lúc nào đó diễn xuất của anh nhất định sẽ được mọi người chú ý tới.

Nhánh cây vạch ra những nét cuối cùng, dừng lại trên mặt đất. Thẩm Triệt nhìn mặt đất trống trơn, cậu viết khá nhanh, không biết Tần Tu có theo dõi kịp hay không.

Tần Tu, anh có biết tôi hâm mộ anh chừng nào không. Tôi không giống anh, không giống An Gia Miện có khả năng diễn xuất thần nhập hóa như vậy, tôi chỉ có thể chậm rãi tiến từng bước giống như ốc sên, nhưng ước mơ thách thức danh hiệu ảnh đế kia tôi chưa từng từ bỏ một giây phút nào. Có lẽ vẻ ngoài quá đẹp của anh sẽ khiến anh bị người ta coi thường nhưng thực ra nó cũng là một loại ban ân, Chỉ cần anh muốn, lúc nào anh cũng có thể bắt lấy ánh mắt của mọi người, chỉ cần bắt được ánh mắt này, anh nhất định có thể dùng khả năng của mình chứng minh cho mọi người hiểu.

Thấy chim cánh cụt lại cầm lấy cành cây định viết lại lần nữa, Tần Tu giữ lấy cái cánh đang viết được một nửa của đối phương, nghiêng người lặng lẽ nói: “Tôi đọc được cả rồi. Cảm ơn.”

Thẩm Triệt nhìn thấy Tần Tu gần ngay trước mặt mình trong gang tấc, cũng không rõ tâm trạng của anh đã thực sự thông suốt chưa, nhưng ít nhất ngay lúc này cậu có thể biết, nội tâm của người mới số một trong truyền thuyết này cũng không hoàn toàn bao bọc kín không một kẽ hở giống như vẻ ngoài của mình.

“Thật ngại quá, tự dừng lại đem cậu biến thành thùng rác.” Tần Tu cười cười, có chút áy náy.

Thẩm Triệt lắc đầu, cái đầu chim to bự lắc mạnh đến nỗi suýt bay ra.

Một người, một chim cánh cụt lặng lẽ ngồi sánh vai trên băng ghế dài dưới ánh hoàng hôn. Thẩm Triệt nhìn về phía Tần Tu. Không có tranh cãi, không có hiểu lầm, cứ như vậy bình lặng ngồi cạnh nhau, giống như một giấc mộng.

Trên quảng trường vang lên một tiếng ca, đó là một bản ballad ngọt ngào nằm trong album của Âu Triệt Luân. Thẩm Triệt nghiêng cái đầu to bự, bài hát tên gì nhỉ? Nghĩ không ra, nhưng không ngờ hôm nay nghe lại phát hiện cũng dễ nghe đấy chứ.

49. Chương 50 - Ý Thức Hộ Chủ Của Thú Triệu Hồi Xổng Chuồng Thật Đáng Sợ

Lúc đi lên lầu Dật Phu, Thẩm Triệt đầu ngập tràn tâm sự, chợt nghe thấy tiếng động cơ phân khối lớn gầm rú sau lưng, lập tức có vài giọng nam huyết sáo bốn cột: “Thẩm Triệt, hoa khôi nhà cậu tới kìa ~”

Còn chưa biết phải đối diện thế nào, Thẩm Triệt kinh ngạc quay đầu lại, quả nhiên thấy chiếc BMWs S1000RR. Tần Tu cỡi nón bảo hiểm, khóa xe đang bước tới. Tiếng ồn ào xung quanh càng lúc càng lớn, nam sinh đua nhau huyết sao trên chóc còn nữ sinh thì che miệng cười khúc khích.

Thẩm Triệt đứng lặng người nhìn về phía Tần Tu, thấy sắc mặt đen xì của người kia cậu mới chợt hiểu, quá rõ rồi, chắc chắn chuyện về xấp ảnh chụp đã lan truyền khắp cả khoa. Thẩm Triệt đứng chôn chân trên bậc thang, cảm giác dưới chân như treo cả ngàn tảng đá. Những người xung quanh không ai chịu rời đi, dường như đều đang chờ xem kịch vui. Đột nhiên, cậu lại cảm thấy không biết phải đối mặt với gương mặt từng rất quen thuộc nhưng giờ đây lại trở nên xa lạ này như thế nào, càng không thể đối diện với việc chính mình bị quấy nhiễu đẩy tới chỗ Tần Tu, tuy rằng cũng gắng sức tự nói với bản thân rằng, Thẩm Triệt, việc không phải mày làm, mày nhất định phải duỗi lưng thẳng vai mà ngẩng đầu đối diện! Thế nhưng bị vây giữa những ánh nhìn soi mói, những tiếng cười khinh thường của nhiều người như vậy, cảm giác nhục nhã này có thể đè cậu suy sụp.

“Thẩm Triệt, thật nhìn không ra nha. Cậu còn giấu tấm ảnh nào nữa không?” Một nam sinh bước tới cố ý đụng một cái vào vai cậu.

Tần Tu bước đi giữa ánh mắt của đám đông, lạnh lùng túm áo nam sinh kia: “Cậu tưởng tôi chết rồi à?”

“Ôi, đừng tức giận vậy chứ.” Nam sinh cuống quýt xoa xoa tay pha trò, ánh mắt ra hiệu về phía Thẩm Triệt đứng bên cạnh tuy tức giận nhưng không thể lên tiếng: “Đâu phải tôi chụp ảnh anh.”

Tần Tu nén giận buông tay ra: “Ăn nói cho cẩn thận.”

Tên kia kéo áo xuống ngượng ngùng nhún vai.

Thẩm Triệt không dám nhìn Tần Tu nhưng khóe mắt vẫn dõi theo Tần Tu đẩy nam sinh kia ra, mở đường đi lên lầu, được vài bước, anh bỗng dừng lại xoay người hướng về phía đám đông tụ tập dưới cầu thang: “Chuyện còn chưa sáng tỏ, Thẩm Triệt là bị oan. Tôi biết kẻ chụp ảnh thực sự đang đứng giữa đám các người thường thức kịch vui. Về phần đó là ai, trong lòng kẻ đó tự hiểu.”

Mấy lời vừa nói xong, tất cả lặng ngắt như tờ. Cậu nói đầy khí thế cố ý nhấn mạnh âm “Về phần đó là ai thì trong lòng kẻ đó tự hiểu” đúng là có lực sát thương mười phần. Tần Tu nói xong bèn xoay gót đi thẳng lên lầu. Đám sinh viên bên dưới lập tức trào lên bàn luận. Vừa nãy thôi còn là đám người vây xem chờ kịch vui, thế mà lúc này lại quay sang nhìn nhau, đánh giá lẫn nhau, ánh nhìn cũng thay đổi hẳn. Nhưng

kẻ giật mình nhất vẫn là Thẩm Triệt, Nói như vậy thì Tần Tu rốt cuộc tin cậu sao? Thẩm Triệt tâm tình kích động vội vàng đuổi theo lên lầu.

“Tần Tu!”

Đối phương vẫn tiếp tục bước lên cầu thang, không để ý.

“A, anh từ từ đã —“

Người trên cầu thang trầm một hơi rồi dừng bước lại, xoay người từ trên cao nhìn xuống cậu thanh niên đầu quần đang tập tễnh đuổi theo. Thẩm Triệt bị bóng người đột nhiên tản ra luồng khí lạnh khiến cho phải dừng lại. Biểu tình này, hóa ra người này vẫn chưa tin tưởng cậu, chứ nói gì đến việc tha thứ. Về mặt kia giống như nhát dao, cứ thêm cho cậu một vết nứt: “..... Anh vẫn chưa tin tôi bị oan sao?”

“Cái đó không quan trọng.” Tần Tu diện vô biểu tình nói.

“Tại sao lại không quan trọng?!” Thẩm Triệt bám chặt lấy lan can cầu thang dùng sức rống lên. Chuyện này rất quan trọng với tôi! Anh phải tin tôi, phải tin tôi! Rất quan trọng anh biết không?!

Tần Tu thần nhiên đứng nhìn Thẩm Triệt kích động đến mức mặt mũi đỏ gay, không thể phủ nhận rằng đáng về kia khiến anh thấy đau lòng. Tốt lắm, ít nhất cậu sẽ là một diễn viên tốt,

Thẩm Triệt thấy Tần Tu không nói gì, chỉ lạnh lùng quay đầu bước đi, bỏ lại một mình cậu chơ vơ đứng giữa cầu thang. Thẩm Triệt cảm thấy trái tim như bị ai hung ác đâm mạnh một cái.

Trong văn phòng rộng như vậy chỉ có một mình Ưông Tuấn ngồi phía sau bàn làm việc, trên bàn là chiếc ba lô đen, mặc dù bận nhưng vẫn ung dung đợi một lúc, rồi người phải đợi cuối cùng cũng xuất hiện trước cửa văn phòng.

“Cậu đến muộn.”

Thẩm Triệt nhìn chằm chằm dáng vẻ người đàn ông đeo kính không gọng đang ngồi trước mắt. Ưông Tuấn lúc này không còn ngây trang vẻ đạo mạo mẫu mực khi đứng trên lớp học nữa mà đã hoàn toàn lộ nguyên hình là điệu bộ dương dương đắc ý.

Di động trong túi đột nhiên vang lên, Thẩm Triệt lấy ra nhìn số, hóa ra là Ưông Tuấn gọi tới.

“Đề phòng cậu ghi âm hay gì gì đó thôi.” Ưông Tuấn thấy thanh niên tóc xoăn cũng không có cái bẫy gì về mặt mới tạm yên lòng, quay sang quan sát hai cái ba lô cùng kiểu dáng, “Bây giờ thì nói đi. Tôi nghĩ cậu không chỉ đơn giản hẹn tôi ra đổi ba lô thôi đâu nhỉ.”

Thẩm Triệt đem ba lô ném về phía trước. Ưông Tuấn đón lấy ba lô mở ra, kiểm tra đồ bên trong một chút, giáo trình, sách giáo khoa, những thứ linh tinh đều còn đủ, hần nhừ mảy, ngẩng đầu, về mặt dương dương đắc ý lúc trước nháy mắt đã thay đổi, u ám như trời nhiều mây nhìn thanh niên tóc xoăn: “Ảnh chụp đâu?”

“Thầy còn muốn lấy lại ảnh chụp sao?” Thẩm Triệt thấy thật khó mà tin nổi, chuyện đã thành ra thế này mà tên thầy mặt người dạ thú kia vẫn không mấy may có một chút lúng túng hay xấu hổ gì. Cậu vốn định thuyết phục Tần Tu cùng mình tới đây, vạch trần bộ mặt giả tạo của kẻ này. Thế nhưng...Thẩm Triệt thâm cười khổ, một màn sáng nay đã khiến Tần Tu hoàn toàn không còn tin tưởng cậu nữa.

Thẩm Triệt lôi từ túi hậu quần jeans ra xấp ảnh chụp, lấy ra một chiếc bật lửa, đem đốt xấp ảnh ngay trước mặt Ưông Tuấn.

“Có ý gì?” Ưông Tuấn nâng kính mắt, mắt nhìn Thẩm Triệt đem đám tro tàn ném vào thùng rác.

“Tôi biết thầy còn phim âm bản, mấy ảnh chụp này với tôi không có ý nghĩa gì.” Thẩm Triệt nói, giọng có chút âm trầm. Cậu nói hết nước hết cái mà ngay cả Tần Tu cũng không thuyết phục được, huống chi là những người khác trong trường. Đồng ảnh này cậu giữ lại cũng vô dụng, đương nhiên cũng không thể trả lại cho Ưông Tuấn, “Thế nhưng bây giờ, ít nhất tôi đã biết bộ mặt thật của thầy. Tôi hy vọng thầy chớ nên tiếp tục làm chuyện không phù hợp này, còn nữa,” Thẩm Triệt ngược mặt lên, nghiêm mặt nói, “Không biết thầy định giở trò gì với Tần Tu nhưng tôi hy vọng thầy sẽ thu tay lại.”

Uông Tuấn hừ một tiếng: “Cậu cũng hứng thú với cậu ta?”

Thẩm Triệt nhìn biểu tình kia cũng đọc ra được ý hạ lưu trong câu nói, thực sự cảm thấy thật ghê tởm: “Tần Tu tôn trọng thầy, tuy rằng thầy vốn không xứng nhưng tôi xin nói với thầy, tốt nhất thầy không nên phụ sự tôn trọng này.”

“Nếu đã nói thẳng ra như vậy thì,” Uông Tuấn đặt hai tay trên bàn, mắt đánh giá Thẩm Triệt: “Đều là người trong giới, việc gì phải che đậy thế chứ.”

“Ai cùng trong giới với thầy?!” Thẩm Triệt căm ghét nhũ mào, kẻ này đúng là luôn nghĩ khắp thiên hạ đều là những kẻ biến thái đáng khinh giống mình.

“Ồ,” Uông Tuấn nhếch mào, “Vậy mấy thứ trong ổ cứng kia cậu giải thích thế nào?”

“Ổ cứng nào?” Thẩm Triệt ù ù cạc cạc.

“Được đây, cậu giả bộ rất khá.” Uông Tuấn cười, “Tóm lại, Thẩm Triệt, chúng ta cũng kẻ tám lạng, người nửa cân. Cậu cũng đừng dùng cái bộ dạng đầy đạo đức kia đến đây chỉ trích tôi. Cậu tự đặt tay lên ngực mà tự hỏi xem chính mình thực sự không có một chút ý đồ gì với bả vật kia sao?”

Bả vật là một từ rất đẹp, thế mà thốt ra từ miệng gã đàn ông này lại trở nên vô sỉ hạ lưu đến thế. Thẩm Triệt thực sự không muốn lưu lại đây với kẻ này một giây phút nào nữa: “Cậu ấy là học trò của thầy. Mong thầy gọi tên cậu ấy!”

“Nếu tôi không thích thì sao, nếu tôi cứ tiếp tục kế hoạch với cậu ta thì sao?”

Thẩm Triệt nhìn vẻ mặt đầy khiêu khích của Uông Tuấn, kiên quyết nói: “Tôi sẽ không để thầy thực hiện được mục đích đâu.”

Uông Tuấn khoanh hai cánh tay buồn cười nhìn cậu thanh niên khuôn mặt sáng ửng như mặt trời vừa nói mấy lời chính nghĩa: “Thẩm Triệt, cậu cho rằng mình là ai? Hộ hoa sứ giả à? Trước khi cậu tự mình đa tình mà muốn làm việc này, sao không tự đi hỏi hoa khôi của cậu xem có muốn cậu làm vậy cho cậu ta không? Tình đặt sai chỗ* gì đó thật làm người ta đau lòng quá cơ.”

(Tình đặt sai chỗ: gốc là Biểu thác tình, tên 1 bộ phim hài Hongkong đen trắng, sản xuất vào thập niên 50)

Thẩm Triệt nhũ mào quét mắt nhìn Uông Tuấn đang giả bộ khẽ lắc lắc đầu, xoay người đi thẳng ra khỏi văn phòng.

Thời gian học đã kết thúc, cả hành lang đều rất yên lặng, câu nói của Uông Tuấn “Tình đặt sai chỗ gì đó thật làm người ta đau lòng quá cơ” dường như cứ quanh quẩn mãi ở dãy phòng học yên tĩnh. Thẩm Triệt bất giác bước nhanh hơn giống như muốn xông thẳng qua bầu không khí đó ra tới ban công ngoài hành lang. Sự ồn ào náo nhiệt của thành phố phía xa xa cũng dần gạt đi cái giọng nói cứ văng vẳng ban nãy..

Chớp mắt một cái lại đến cuối tuần, Tần Tu vốn có thói quen chạy bộ buổi sáng, nhưng hôm nay lúc ngủ dậy đã là mười giờ. Một mớ xốc chăn ngồi dậy, cái áo choàng màu xanh nước biển đã gần tuột ra, anh một mớ buộc đai lưng lại, sau mới phát giác không tắt yếu phải làm thế nữa. Trước đây anh luôn là một người *** khi ngủ, sau khi dọn tới chung cư này, bởi vì trong nhà có một kẻ cuồng rình mò nên không thể không thay đổi thói quen đã nhiều năm qua, mặc quần lót, áo tắm rồi mới dám lên giường. Thậm chí tính độc chiếm của con đà điểu đực còn lớn đến kinh người, anh còn phải buộc dây đai áo tắm chẵn chu kín đáo mới được đi lại trong nhà, nếu không con đà điểu đực kia nhìn thấy lại không vui.

Chuông di động vang lên, Tần Tu cầm lên nhìn, là số của Uông Tuấn.

“Tần Tu, còn chưa đi sao, bữa tiệc với đạo diễn Tống em cũng không nên đến muộn chứ.”

Tần Tu đáp cho có lệ một tiếng, vừa ngắt máy xong, tiếng chuông lại tiếp tục vang lên. Không để cho người ta yên sao? Tần Tu bực bội túm lấy di động, nét mặt bỗng ngưng đọng, oán giận nhìn dòng chữ “Tên đàn độn” một lúc lâu, sau đó mới lạnh mặt ấn nút từ chối. Vứt điện thoại lên giường, Tần Tu cũng không vội đi thay quần áo, chỉ ngồi ở cạnh giường nhìn chiếc di động. Quả nhiên, chỉ lát sau, tiếng chuông di động

lại kiên trì vang lên, anh cầm lấy điện thoại, lại ấn từ chối, lại quăng lên giường. Cứ như vậy tới tới lui lui ba lần, cuối cùng tiếng chuông rồi cuộc không tiếp tục vang lên nữa.

Tần Tu nhìn chằm chằm chiếc di động nằm yên lặng trên nệm giường, thầm nói tính nhẫn nại của cậu chỉ đến thế thôi à. Nghĩ như vậy anh đứng lên, đi đến trước tủ, lấy đồ chuẩn bị thay quần áo. Vừa mới cởi áo choàng, khom lưng chui một nửa vào cái quần thì chuông di động sau lưng lại đột ngột vang lên. Tần Tu vội đứng thẳng lưng, vừa ngẩng đầu thì trán đập cái bình vào cánh cửa tủ. Vừa nhăn nhó ôm cái trán, vừa xách quần đi tới khụy gối trên giường, cào lấy cái di động đang định ấn nút nghe thì đối phương lại ngắt máy.

Trên màn hình chỉ còn hiển thị mấy cuộc gọi nhớ từ “Tên đàn độn”, Tần Tu nhìn chằm chằm màn hình một hồi lâu, mãi cho đến khi đèn màn hình tắt, màn hình tối om phản chiếu lại bộ mặt đen xì của anh.

Truy cập fanpage s://.facebook.com/onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Vừa cúi đầu cài thắt lưng thì chuông tin nhắn lại vang lên, Thẩm Triệt, cậu đúng là rất biết chọn thời điểm đấy! Tần Tu bực tức cộp một cái quăng dây lưng ra, vội xoay người cầm lấy di động, lúc này mới nhận ra đó là tin nhắn chứ không phải điện thoại.

— Tần Tu, tôi biết có làm cách gì anh cũng không tin tôi, Anh không nghe điện thoại của tôi cũng không sao, nhưng Ưông Tuấn, anh nhất định không nên thân cận quá với hắn. Đừng cùng hắn ra ngoài một mình, cho dù phải đi thì nhất định không được uống rượu....

Bên dưới còn tràn giang đại hải một đoạn dài nữa, Tần Tu không đọc nổi nữa, tâm tình cáu bẳn đem tin nhắn xóa luôn.

Tại sao cậu luôn nhằm vào Ưông Tuấn, vì hắn là đồng tính luyến, lại rất thân cận tôi sao? Nhìn di động đã hiện lên nhắc nhở xóa xong tin nhắn, Tần Tu ngồi trên giường bỗng nhiên nghĩ, nếu mình nói cho cậu ta mình tuyệt nhiên không hề có hứng thú gì với Ưông Tuấn, có khi nào tên kia sẽ thu hồi cái thủ đoạn ngây thơ này không?

Thay quần áo xong xuôi, vừa mở cửa bước xuống lầu, Tần Tu chợt nghe thấy Âu Triết Luân đang ngồi trong phòng khách dưới nhà, vừa uống coca vừa thậm thụt trò chuyện với Hạ Lan Bá: “Tần Tu đi chạy thể dục buổi sáng chưa?”

“Chắc đi rồi, buổi sáng thường không thấy cậu ta đâu.” Hạ Lan Bá vừa nhắc chân vừa trả lời.

Tần Tu đứng bất động sau cánh cửa bĩu môi, định thừa dịp tôi không ở đây làm cái gì mờ ám chẳng?

Quả nhiên liền nghe thấy cái giọng cao đến quăng tám của Âu Triết Luân nhất thời kiêu ngạo vang lên: “Há há, anh đoán xem tên THẨM NHỊ đang làm thêm ở đâu? Em hôm đó ký tặng xong liền tiện đường đi gặp nó. Nó hóa ra là đi phát tờ rơi cho một tiệm chụp ảnh thiếu nhi! Quan trọng là còn đóng giả thành QQ, mẹ nó chứ, đúng là xấu hổ không dám nhìn thẳng!”

Vừa dứt lời, chỉ nghe thấy cửa phòng ngủ trên lầu hai “phành” một tiếng văng ra.

50. Chương 51 - Không Phù Hợp Với Trẻ Em

Tần Tu rất nhanh đã tìm ra, đó là cửa hàng chụp ảnh thiếu nhi tên SIXSHOP. Lượn ra lượn vào cả nửa ngày cũng không phát hiện chim cánh cụt đâu mà chỉ thấy một con Pikachu, Tần Tu nhân tâm tình cực kỳ không tốt lập tức đi tới chặn con Pikachu mập ú kia lại, giọng nặng nề đầy tức giận hỏi: “Cửa tiệm các anh còn một con chim cánh cụt nữa, nó đâu rồi?”

Có thể là do cảm ứng được chỉ số bạo lực đang leo thang rất nhanh nên Pikachu sửng sốt mất một lúc lâu, sau đó mới nâng cái chân nho nhỏ lên chỉ sang phố đối diện. Tần Tu nhìn theo ngón tay của Pikachu, quả nhiên nhìn thấy ở bồn hoa giữa phố có một con chim cánh cụt đang đứng phát tờ rơi.

Lúc Tần Tu đi qua thì chim cánh cụt cũng xoay người lại, thấy một mỹ nam đẹp trai chói lóa đang đi thẳng tới chỗ mình dường như cũng rất sững sốt, rồi theo phản xạ mà chìa tờ rơi ra.

Tần Tu làm gì có tâm trạng tiếp tờ rơi, “Phạch” một cái đem tờ rơi vứt xuống đất, trực tiếp vươn tay, thô bạo túm cái đầu to bự của chim cánh cụt mà kéo xuống.

Cái đầu hóa trang vừa được kéo xuống, anh liền trợn tròn mắt.

Một cậu thanh niên tóc húi cua gầy yếu nơm nớp lo sợ, vẻ mặt vô tội ngẩng đầu nhìn mỹ nam mảnh khảnh thân cao một mét tám lăm đang tỏa ra nộ khí ngút trời.

Tần Tu kinh ngạc nhú mày, một lúc sau mới nói: “Thẩm Triệt đâu?”

Thanh niên đầu cua đáng thương biết đối không phải đến tìm mình, lúc này mới lắp bắp nói: “Anh. . . . Anh nói người đóng giả Pikachu?”

Trong đầu Tần Tu như có núi lửa phun trào, giận dữ xoay người, trên vỉa hè trước mặt làm gì còn bóng dáng con Pikachu nào nữa?

“Đóng! Giả! Pikachu!”

Thanh niên tóc húi cua nhìn mỹ nam đẹp như hoa nổi giận dưng dưng quay đầu đi được vài bước, lại xoay người trở về, cầm đầu chim cánh cụt lên hung hăng chụp trên đầu cậu ta một cái, cúi người nhặt lên tờ rơi bị quăng xuống đất ban nãy nhét vào ngực cậu, xong rồi mới hằm hằm bỏ đi.

.

Thẩm Triệt chạy một mạch tới quảng trường mới dám dừng lại, nhớ tới Tần Tu bất cứ lúc nào cũng có thể giương bộ mặt tuyệt lộ ra, nghĩ lại vẫn thấy sợ run cả người. Cái tư thế kia đúng kiểu khởi binh vắn tội, lúc này quan hệ hai người vốn đã đủ căng thẳng. Tần Tu bây giờ còn biết mình cố ý giấu giếm thân phận với anh ta, dựa theo chỉ số nóng nảy đang tăng nhanh như sắp biến thành bão kia của hoa khôi trường, cậu bây giờ mà không trốn thì chắc chắn kết cục sẽ là, chết cũng không có chỗ chôn.

Trong khi bỏ trốn, Thẩm Triệt vô tình lại chạy đến phố số 1. Con phố này nổi tiếng là phố bar, ở thành phố Canh Lâm không ai không biết nơi này chính là dành cho gay. Nhớ không lầm thì Nhậm Hải có nói, Ông Tuấn thường xuyên lui đến nơi này. Nghĩ đến đây Thẩm Triệt bất giác lại nhìn xung quanh một lượt, vừa liếc một cái, ấy thế mà lại thấy ngay một chiếc xe Audi A6 quen mắt chậm rãi dừng lại lề đường quán bar phố số 1.

Thẩm Triệt còn đang buồn bực vì không sao nhớ ra đã thấy chiếc Audi A6 này ở đâu rồi mà nhìn quen mắt thế, thì đúng lúc này chủ nhân chiếc xe mở cửa bước xuống khiến cậu phải trợn tròn mắt. Người nọ chẳng phải là Ông Tuấn sao?

Cậu chạy vội tới núp sau một chiếc Cayenne đỗ ở ven đường, thò đầu ra, nhìn Ông Tuấn khóa xe rồi bước lên bậc thềm

Đang định đi theo, Thẩm Triệt đột nhiên cảm thấy có một lực rất mạnh túm lấy hông cậu kéo lại, vốn bước chân đã không vững cộng thêm chột dạ vì đang theo dõi nên Thẩm Triệt ngã nhào về phía trước kiểu chó gặm phân.

Đầu má lúc té! May mà có bộ đồ Pikachu bảo hộ, bằng không khẳng định cậu từ người 3D đã biến thành 2D rồi! Định bụng quay đầu lại nhìn xem chuyện gì đang xảy ra, ai dè vừa ngoái lại một cái đã bị dọa cho suýt thì tè ra quần — Tần Tu lỗ mãng giật cái đuôi vàng chói, mềm mềm to bự đang lủng lẳng ở hông của cậu, bước hai bước tới phía trước, giây tiếp theo hai mắt Thẩm Triệt liền tối sầm lại, cái đầu bự chảng của Pikachu bị hung hãn kéo tuột xuống.

“Bộ dạng được đấy nhỉ, Thẩm Triệt. Dám đùa giỡn với tôi?!”

“Từ từ, anh bình tĩnh một chút!” Thẩm Triệt nhìn bộ dạng nghiêng răng nghiêng lợi của Tần Tu, thầm kêu thầm một tiếng thôi xong rồi, vừa giải thích vừa cố gắng muốn xoay người đứng dậy, “Anh để tôi đứng lên rồi nói, như thế này rất khó coi!” Ban ngày ban mặt, giữa đường giữa chợ mà đầu rạp xuống đất hông chống lên trời thế này, chẳng may bị quay video lại rồi đăng lên Yoku thì xong phim.

“Cậu còn biết xấu hổ sao? Tôi thấy tư thế này là hợp với cậu nhất đấy!” Tần Tu vắt ngang qua người cậu, chẳng những không cho đứng dậy mà còn trực tiếp cười lên.

Thẩm Triệt hoàn toàn chịu bó tay, Tần Tu tuy rằng không nặng, nhưng khí lực mạnh đến kinh người, anh ta muốn đề cậu, cậu có chết cũng không trở mình được.

Giữa ban ngày ban mặt mà dùng cái kiểu cười như cười ngựa thế này, thật là quá mức tà ác. Một bà mẹ trẻ tuổi phải mau mau chóng chóng đem cô con gái đang tò mò nhìn Pikachu kéo đi.

“Tại sao lại gạt tôi?!”

Tần Tu nhún vai nghiêng nghiêng lợi hại, có thể thấy anh đang rất oán giận. Thẩm Triệt lại không biết giải thích thế nào, tuy rằng không hề có ác ý, nhưng sự thật đúng là cậu đã gạt Tần Tu, đành cam chịu: “Thực xin lỗi.”

Hiếm thấy khi nào Thẩm Triệt lại nhận sai ngay lập tức như vậy, Tần Tu thế nhưng vẫn đẩy bụng tức, tâm nói cậu đùa bốn tôi xoay vòng vòng như vậy, cuối cùng chỉ nói mỗi một câu “Thực xin lỗi” thế thôi sao? Cậu định thi gan với tôi đấy à? Lại cố nén giận nói: “Thực xin lỗi cái gì?”

“Thực xin lỗi, đáng ra nên nói với anh, con chim cánh cụt kia là tôi.” Bảo tôi bị quỷ ám cũng được, dắc ý vênh vác cũng không sao, đến chính tôi cũng không hiểu mình tại sao lại như thế.

Tần Tu nhìn thấy cái đầu quần kia đột nhiên rũ xuống, tự nhiên lại cảm thấy vô lực: “. Tôi làm sao biết cậu có thành thật hay không.”

Giọng nói Tần Tu sau đó lại trở nên trầm ngâm dường như ngay cả tức giận cũng không còn, nhưng Thẩm Triệt nghe xong trái tim lại lạnh đi một nửa. Giọng điệu kia nghe giống như đã tâm tàn ý lạnh. Tiếp sau đó tiếng chuông di động quen thuộc vang lên, phát ra từ chiếc SAMSUNG GALAXY PLAYER của Tần Tu. Tần Tu lúc này mới chịu đứng lên, vừa trò chuyện vừa nhìn xung quanh:

“Dạ, em tới rồi.”

Thẩm Triệt mặt xám như tro cũng đứng dậy, thấy Tần Tu cúp điện thoại, rồi nhìn xuống chân cậu:

“Chân có sao không?”

“A, không có việc gì.” Tuy rằng khẩu khí đối phương hỏi rất lạnh nhạt, có lẽ là xuất phát từ ý tốt đối với bất cứ kẻ nào, nhưng Thẩm Triệt không hiểu sao trong lòng vẫn lóe lên một tia cảm động.

Tần Tu cất điện thoại xong, nhướn mày hỏi: “Cậu lén lút trốn chỗ này làm gì?”

Thẩm Triệt lúc này mới nhớ tới chuyện quan trọng, quay đầu lại nhìn chiếc Audi A6: “Anh có nhớ biển số xe kia không? Đó là xe của Ông Tuấn, tôi vừa mới thấy hắn ta bước vào quán bar phố số 1.”

Tần Tu sắc mặt vừa sáng sủa lên một tí ngay lập tức lại kéo đầy mây đen, nhưng cũng không lập tức bùng nổ: “Cho dù cậu thấy hắn tới đây thì sao. Đây cũng là quảng trường Đế Vương, bên trong đó có cửa hàng, rạp chiếu phim, nhà ăn, quán vỉa hè, cậu làm sao biết hắn ta vào quán bar phố số 1?”

Thẩm Triệt nảy ra một ý, thật lo lắng nói: “Vậy có muốn đánh cược không?”

WebTru yenOn line . com

Tần Tu vẻ mặt ‘tôi biết tổng rồi’ nhưng vẫn tĩnh bơ nói: “Đánh cược thế nào?”

“Chúng ta theo vào xem là biết.” Thẩm Triệt nói, nhân tiện có thể hỏi người trong quán bar về chiến tích huy hoàng của ông thầy Ông Tuấn này, chung quy so với một mình cậu nói vẫn có phân lượng hơn.

“Cậu muốn cùng tôi vào GAY BAR?” Tần Tu hỏi.

Thẩm Triệt một lòng nghĩ muốn vạch trần mặt nạ của Ông Tuấn, hoàn toàn không nghe ra Tần Tu đang gài mình: “Là con la hay con ngựa đi một vòng liền biết.”

Tần Tu nhìn vẻ mặt của thanh niên đầu xoăn, nếu là trước đây anh đã sớm nổi điên rồi, thế nhưng bây giờ một chút tức giận cũng không có. Cái tâm lý hư vinh ngây thơ thế này của cậu rốt cuộc là có ý nghĩa gì?

“Cực gì?” Anh hỏi.

Khó có khi Tần Tu chấp nhận lời đề nghị của cậu thế này, Thẩm Triệt không khỏi trong lòng phần khởi, nội tâm như đã hiểu cái gì là khổ tận cam lai: “Tôi không có ý kiến, tùy anh.” Tôi là đàn ông, anh là hoa khôi trường, đương nhiên ưu tiên anh.

“Được,” đối phương cũng không khách khí, gật đầu nói, “Nếu Uông Tuấn thật sự ở trong quán bar, tôi coi như người chụp ảnh là hần, về sau không qua lại với hần nữa.”

Điều này sao có thể “coi như” chứ, rõ ràng chính là hần mà! Thẩm Triệt ủy khuất, nhưng suy nghĩ một chút lại thấy chắc chắn Tần Tu đã đọc được tin nhắn của mình nên mới nói như vậy, trong lòng cậu liền có một chút vui vẻ kì lạ.

“Nếu Uông Tuấn không ở trong quán bar,” Tần Tu giương mắt nhìn về phía thanh niên tóc xoắn đầu óc còn đang vẩn vơ nghĩ về chuyện cái tin nhắn kia, “Cuối tuần này cậu phải tới chỗ đạo diễn Peterson thử vai.”

Thẩm Triệt hoàn toàn không ngờ rằng Tần Tu lại đặt điều kiện như thế để cá cược. Tuy rằng ghét người ta, nhưng vẫn dùng tâm đối đãi với bạn bè để đối đãi người ta? Thẩm Triệt kinh ngạc nhìn về mặt không cho thương lượng của Tần Tu. Một Tần Tu như vậy, cho dù có khuynh hướng bạo lực, ngạo kiều tùy hứng lại cực kỳ không nghe phải trái, nhưng có muốn thế nào cậu cũng không thể ghét anh ta cho được.

“Được, tôi đồng ý với anh.” Cậu gật đầu chấp nhận, nói xong xoay người đi lên cầu thang, lại nghe thấy giọng nói thản nhiên của Tần Tu sau lưng:

“Không cần vào quán bar.”

Thẩm Triệt mờ mịt quay đầu lại.

Tần Tu lấy di động ra: “Cậu muốn biết Uông Tuấn có đang ở trong quán bar hay không sao? Ngẩng đầu nhìn về phía cửa sổ kia đi.”

Thẩm Triệt ngẩng đầu nhìn theo hướng Tần Tu chỉ, đó là nhà hàng trà đạo kiểu Hongkong có cửa sổ sát đất. Cậu đang không hiểu dụng ý của Tần Tu, chợt nghe Tần Tu nói với đầu kia điện thoại: “Thật ngại quá, phiền thầy đi đến cửa sổ bên này được không?”

Khoảng mười giây sau, Thẩm Triệt thấy Uông Tuấn về mặt có chút không rõ xuất hiện trước cửa sổ nhà hàng. Cậu thật không thể tin vào hai mắt mình.

“Được rồi, không có việc gì, em lập tức lên ngay.” Tần Tu ở phía sau kết thúc cuộc gọi.

Thẩm Triệt giống như bị đóng đinh tại bậc thang.

Tần Tu cất di động, chậm rãi bước lên bậc thang, đứng cạnh thanh niên tóc xoắn đang bị một cú sốc quá lớn: “Đừng quên lời hứa của cậu.” rồi sau đó xoay người đi vào cửa chính.

Lúc đi vào thang máy xoay người ấn phím đóng cửa, Tần Tu thấy con Pikachu vẫn còn đang đứng trơ ra trên bậc thang ngoài cửa lớn, không hề nhúc nhích. Tần Tu dựa vào vách thang máy, ánh mắt trống rỗng nhìn cửa thang máy từ từ khép lại, đem cái bóng dáng mập ú màu vàng nhạt đằng kia nhốt bên ngoài.

Vốn đang nghĩ đến có thể cùng anh tiến vào GAY BAR, nhân tiện có thể bôi nhọ Uông Tuấn, giữ thoát khỏi tội danh chụp trộm kia, thế mà ấy giờ toàn bộ kế hoạch đã bung bét hết cả, tên kia chắc chắn phải chịu đả kích rất lớn đây.

Nhìn thang máy bắt đầu đi lên, Tần Tu quay đầu lại, xuyên qua lớp thủy tinh trong suốt nhìn xuống thân ảnh màu vàng đứng ngẩn một lúc rồi từng bước một đi xuống bậc thang. Anh dựa vào vách thang máy, thở dài một hơi, cái điệu bộ còn khó coi hơn được nữa không? Cậu không thể cứ ngoan ngoãn mà làm chim cánh cụt của tôi được hay sao?

51. Chương 52 - Chẳng Phải Nói Không Uống Rượu Sao?!

Hoàn toàn khác xa dự đoán của Tần Tu, đạo diễn Tống lại là phụ nữ, hơn nữa mới chỉ ngoài ba mươi tuổi, tuổi trẻ lại khéo ăn nói, xem ra việc hẹn cậu ra ngoài ăn cơm chỉ đơn thuần xuất phát từ tính cách thích kết giao bạn bè. Ba người ăn xong cơm trưa, vừa uống trà trưa vừa tán gẫu về việc ***g tiếng và festival điện ảnh mới khai mạc gần đây. Tần Tu dường như có chút phân tâm, tự nhiên lại nhớ tới bộ dạng nói chác như đinh đóng cột của Thẩm Triệt, lúc này nhìn Uông Tuấn đàm đạo hăng say cùng Tống đạo, quả thật hoàn toàn không nhìn ra người này có ý đồ gì bất lương.

Lúc gần đến giờ cơm chiều thì bên ngoài trời bắt đầu đổ mưa, Tần Tu đi rửa tay một lát, ánh mắt vô tình lướt cơn mưa to ngoài cửa sổ, đột nhiên ngừng ra.

Mưa to đem cả ngã tư đường biến thành một mảnh xám xịt, vậy nên một con Pikachu màu vàng rực đứng ở đó nhìn rất thu hút ánh mắt. Pikachu ngồi dưới một gốc cây to, tờ rơi trên tay đã sớm phát xong, đang ngẩng cái đầu to bự lơ đãng nhìn khung cửa sổ sắt đất của nhà hàng trà đạo.

Tần Tu đứng thất thần thật lâu trước hành lang của nhà hàng, khách qua lại nhà vệ sinh cứ tới tới lui lui đi ngang qua anh. Chỗ anh đang đứng lúc này Thẩm Triệt không thể nhìn thấy được, vị trí bàn ăn càng không có khả năng, vậy tên kia rốt cuộc đang nhìn cái gì? Anh không biết tên kia cứ đứng canh giữ ở nơi đó như vậy là có ý gì, chỉ là. Chỉ là khi nhìn cái đầu thật lớn của con Pikachu mà không thấy được mặt Thẩm Triệt, điều này khiến anh tự dưng có chút nóng ruột.

“Cậu đang nhìn gì vậy?” Uông Tuấn đi tới, tò mò liếc mắt hướng ra ngoài cửa sổ.

“Không có gì.”

Giờ cơm chiều, Tống đạo tính tình phóng khoáng uống rượu không chừa cho ai, Tần Tu thì đương nhiên từ chối, suốt buổi chỉ uống nước ngọt.

“Làm sao vậy?” Tống đạo uống hơi quá chén, cả người đang rất phiêu ~ , “Chiều đẹp thế này, sao lại buồn thế?”

Uông Tuấn liếc nhìn Tần Tu bên cạnh, cười cười uống một hớp rượu: “Cậu ta hai ngày nay tâm tình không được tốt.”

“Sao lại không tốt?” Tống đạo chớp mắt.

Uông Tuấn giả vờ đồng cảm nhún vai: “Bị nam sinh cùng khoa theo đuổi, còn lén chụp ảnh trộm sau lưng, chụp xong rồi còn tung ra khiến cho ai ai cũng biết, đổi lại là ai thì tâm tình cũng khó chịu thôi.”

“Oh shit! Nam sinh trường các cậu bạo gan vậy sao?!” Nữ đạo diễn uống say ngã người trên bàn, hai mắt đầy hưng phấn.

“Hơn nữa người chụp ảnh bình thường cũng là kẻ không tài.” Uông Tuấn vẻ mặt bất đắc dĩ lắc đầu, “Quả nhiên là tri nhân tri diện bất tri tâm.”

“Chuyện không liên quan tới Thẩm Triệt.” Tần Tu lạnh lùng buông ly xuống, câu “Tri nhân tri diện bất tri tâm” kia nói ra nghe vô cùng chói tai.

Uông Tuấn không ngờ Tần Tu tự nhiên lại bác bỏ như vậy, hồ nghi nhìn sắc mặt như sương của băng sơn mỹ nhân, có chút ngờ vực đối phương có phải đã biết cái gì hay không, bèn thử thăm dò: “Là sao? Ảnh chụp đều tìm được từ cặp của cậu ta, không phải cậu ta chụp thì còn là ai?”

Tống đạo ngoài cuộc nhìn thầy trò hai người, tự nhiên lại thấy màn trước mặt có phần giống một cảnh trong La Sinh Môn.

(La Sinh Môn: Rashōmon có cốt truyện mang tính cách mạng đối với điện ảnh thế giới khi nó đề cập tới một sự việc cụ thể là vụ án giết người-cưỡng bức thông qua góc nhìn của rất nhiều nhân vật khác nhau, một cách xây dựng vốn trước đó chỉ xuất hiện trong tác phẩm văn học. Tính trung thực của mỗi lời kể được Kurosawa để cho khán giả tự do lựa chọn, qua đó mỗi người xem sẽ có cho riêng mình một cốt truyện theo họ là chính xác.

Ở đây Tống đạo đang suy diễn câu chuyện của 2 người kia dưới góc nhìn của mình)

“Kiểu dáng ba lô của cậu ta cũng không hiếm, không chừng lúc ở thư quán lấy nhầm của ai đó.” Tần Tu trầm mặt uống một ngụm đồ uống.

“VẬY Ạ?” Trên mặt Ông Tuấn thoáng có nét cười, “Chỉ là như vậy thì quá hy hữu. . . .”

Tần Tu lại đặt ly xuống, ánh mắt trống rỗng nhìn về phía Ông Tuấn: “Sao thầy cứ chắc chắn chính là cậu ta chụp ảnh? Cậu ta cũng đâu đặc tội gì với thầy.”

Ông Tuấn bị hỏi đến giật mình ngẩn ra một hồi, có điều bộ dáng Tần Tu tuy rằng lạnh lùng, thậm chí còn mang theo giọng điệu khởi binh hỏi tội, nhưng không giống như đã biết rõ chân tướng sự việc. Ông Tuấn mỉm cười rộng lượng nhanh nhẩu vỗ vỗ vai Tần Tu: “Quên đi quên đi, đừng nói chuyện không vui này nữa.”

Câu này giống như một xô nước lạnh xối thẳng xuống đầu, Tần Tu cả người có hơi hoảng hốt, lúc này mới phát giác chính mình đang vô cớ gây sự. Toàn trường đều nhận định đây là sự thật, Ông Tuấn nghĩ như vậy cũng là lẽ đương nhiên. Với vị giảng viên vẫn luôn chiếu cố mình mà lại có những suy đoán ác ý trong đầu như vậy, ngay cả anh cũng cảm thấy e sợ.

“ Tôi đi rửa mặt.”

Khi Tần Tu đứng lên đầu óc có điểm choáng, có thể là hệ thống sưởi của nhà ăn mở hơi cao, hương rượu có vẻ đặc biệt say người. Lúc từ nhà vệ sinh rửa mặt đi ra, Tần Tu nhin không được lại hướng mắt nhìn ra cửa sổ một cái.

Mưa đã tạnh, dưới gốc cây chỉ có một đôi tình nhân đang ăn thịt xiên cay. Trong lòng có chút trống rỗng, nhưng cũng thấy nhẹ nhõm.

Thẩm Triệt ở phường bánh mì mua một ổ bánh dứa, một tay xách cái đầu bự của Pikachu, một tay gặm bánh, lác lác đi đến gốc cây, đặt mông xuống ngồi cạnh đôi tình nhân đang mê mải anh anh em em.

Ngẩng đầu nhìn về hướng lầu ba của nhà hàng đèn đuốc sáng trưng, không biết Tần Tu bọn họ cơm chiều ăn món gì, cứ tưởng tượng như vậy, bụng lại càu nhàu kêu ca vài tiếng khiến đôi tình nhân trẻ tuổi ngồi bên cạnh phải lườm mấy cái khó chịu.

Ngay cả lúc mua bánh mì, cậu chưa từng rời mắt khỏi chiếc Audi A6 kia. Bắt đầu từ giữa trưa đến bây giờ, đám người Ông Tuấn cũng chưa đi ra, trò chuyện cái gì đó mà có vẻ rất vui, thật sự làm cậu tức muốn chết. Thẩm Triệt chán nản cắn một miếng bánh mì, lại lấy chai nước khoáng trên băng ghế uống một ngụm, sau đó mới phát giác đôi tình nhân trẻ tuổi kia đang khó chịu trừng mắt nhìn mình.

Thẩm Triệt cúi đầu thì thấy, chai nước cậu vừa uống chính là nông phu sơn tuyền của người ta. Cậu ha ha cười trừ mà bên kia không nhúc nhích gì đành vội vàng muốn nói thực xin lỗi, ai dè đối phương đã phun một câu “Biến thái” sau đó ba chân bốn cẳng như sợ không kịp chạy trốn.

Thẩm Triệt về mặt khổ sở, lại nhớ Tần Tu cũng từng dùng ánh mắt đó nói mình biến thái không biết bao nhiêu lần. Chẳng lẽ mình thật sự không thoát được số mệnh bị chửi biến thái hay sao? Nông phu sơn tuyền tự nhiên cũng chẳng còn ngọt nữa.

Vừa đợi vừa nóng cả một giờ đồng hồ, bộ đồ Pikachu này thực ảm áp, khiến Thẩm Triệt ngủ quên. Đang lúc gật gù thì bỗng nhiên nghe thấy tiếng mở khóa xe. Thẩm Triệt vừa nghe âm thanh này, trong bụng lập tức rung chuông cảnh báo, rướn người nhìn về phía chiếc Audi A6, chỉ thấy Ông Tuấn đang đi ai đó mở cửa xe. Lúc nghiêng người sang, Thẩm Triệt nhìn thấy rõ ràng người mà Ông Tuấn đang ôm chặt vai, gương mặt dụ nhân khiến người ta phải mê muội như vậy, chẳng phải là Tần Tu sao? !

Chẳng phải đã nói không được uống rượu sao? Sao lại thành ra cái dạng này? !

Lúc đứng dậy đối phương đã đóng cửa xe, chiếc Audi A6 bắt đầu lăn bánh. Thẩm Triệt vội vàng đuổi theo ra giao lộ, phía sau có người hô: “Ê, tiểu tử, đầu của cậu –“ Web TruyenOnline . com

Cái đầu Pikachu to bự vẫn im lặng nằm trên băng ghế, lặng lẽ mỉm cười.

Người xếp hàng chờ taxi trên giao lộ thành một hàng dài. Thẩm Triệt nôn nóng nhìn không rời mắt chiếc Audi A6 đang chờ đèn xanh phía trước, thật sự không còn cách nào khác, đành chen tới trước mặt một đại tỷ đứng đầu hàng đang định lên xe, xuất ra mười phần diễn xuất, vội vàng nói: “Thực xin lỗi thực xin lỗi! Có thể cho tôi lên trước được không? Bạn gái tôi đang ở chiếc xe đằng trước, cô ấy uống say, tôi sợ cô ấy gặp chuyện mất. Làm ơn, làm ơn!”

Nhìn vẻ mặt lo lắng cùng bộ dạng nóng ruột của cậu thanh niên gương mặt sáng sủa mặc một bộ đồ Pikachu trên người, đại tỷ cùng mấy chị em gái khác đang xếp hàng lập tức mềm lòng. Thẩm Triệt bị cánh anh em đang đứng đợi xe phần uất mắng cho vài câu nhưng vẫn suôn sẻ leo lên xe, vội kêu tài xế đuổi theo chiếc Audi A6.

Đèn xanh vừa sáng, dòng xe cộ chen chúc đi lên. Thẩm Triệt vừa nhìn chiếc Audi A6 đang dần bỏ ngày xa mình, vừa cuống cuống ấn số di động của Tần Tu, liên tiếp vài cuộc đều không có người nghe máy. Taxi cứ như vậy một đường đuổi theo Audi A6 đến một tiểu khu xa hoa, tới cổng chính thì bị bảo vệ ngăn không cho vào.

Thẩm Triệt năn nỉ ỉ ôi một hồi cũng không lay chuyển được mấy chú bảo vệ, lòng nóng như lửa đốt nhìn chiếc SUV màu đen chậm rãi biến mất ở cuối đường, không còn cách nào khác đành bí mật thanh toán tiền taxi, còn đang đứng tần ngần ở cổng thì bỗng nhiên nghe thấy sau lưng có người gọi mình

Cậu quay đầu lại thì thấy Lưu Mỹ Lệ tay dắt theo một chú chó Samoyed trắng như tuyết đang thông thả bước tới. Lưu Mỹ Lệ nhìn nhìn cái thân mập ú vàng chóc của cậu, vẻ mặt cố nhịn cười: “Cái bộ đồ hóa trang này hợp với cậu thật đấy.”

Lưu Mỹ Lệ đột nhiên xuất hiện ở đây chẳng khác nào thần binh nhà trời sai xuống, Thẩm Triệt vội vàng kéo pho viện trưởng lại: “Viện trưởng, người có biết căn hộ của Ônng Tuấn ở chỗ nào không?”

Thẩm Triệt dựa theo tin tình báo của Lưu Mỹ Lệ tìm được nơi Ônng Tuấn ở. Đáng tiếc lối thoát hiểm dưới lầu bị khóa kín, cậu đành phải chờ ở dưới lầu chờ đi nhờ vào cửa. Trong lúc đó Thẩm Triệt đã gọi cho Tần Tu không biết bao nhiêu lần. Lúc đầu thì không có người nghe máy, mãi đến cuối cùng thì truyền đến giọng thông báo “Số máy quý khách đang gọi đã khóa...”. Thẩm Triệt vừa nghe là biết nguy rồi, nếu không lên nhanh chỉ sợ xảy ra chuyện xấu! Đang lúc sốt ruột đi qua đi lại thì có một đôi vợ chồng già đi tản bộ đang lom khom quay về. Thẩm Triệt đi theo thuận lợi vào được bên trong.

Ônng Tuấn sống ở lầu ba. Thẩm Triệt không kịp chờ thang máy, trực tiếp leo thang bộ lên, xem đúng cửa phòng thì mạnh bạo đập cửa ỳnh ỳnh.

Chờ nửa ngày không thấy có người đến mở cửa, Thẩm Triệt bỗng dưng rùng mình. Không phải đang ở trên giường đó chứ!?

“Mở cửa ra!” Cậu gọi ngày càng to, “Mở cửa kiểm tra đồng hồ nước! !”

Ônng Tuấn chưa mở cửa, ngược lại có vài nhà ở cùng lầu mở cửa thò đầu ra xem thử, muốn nhìn xem ai lại dở hơi như vậy, nửa đêm nửa hôm đến kiểm tra đồng hồ nước.

Thẩm Triệt vừa đập cửa vừa hét lớn: “Tần Tu!! Tần Tu anh có nghe thấy không? !” Bỗng nhiên nhớ lại dáng vẻ Tần Tu khi uống say lần đó, chính là nhảy vào ***g ngực kẻ khác, “Tần Tu. anh mau tỉnh lại đi –”

Sau đó cửa “Cạch” một tiếng mở ra.

52. Chương 53 - Có! Chuyện! Lớn! Rồi!

Cánh tay Thẩm Triệt bám trên cánh cửa còn chưa kịp buông ra thì đã thấy Tần Tu đột ngột xuất hiện sau cánh cửa, thần trí có vẻ đã dần quay lại. Mái tóc đen mềm mượt có chút bù xù, cúc áo sơ mi đã bị cởi ra phân nửa, lộ ra cảnh xuân tuyết trắng trước ngực, vạt áo đã bị kéo ra khỏi quần jeans, dây lưng không biết

đã chạy đi đâu, ngay cả khóa quần cũng bị kéo xuống, quần lót màu trắng lộ ra thật chói mắt, quần jeans bó hờ hững bám lại trên eo, nhìn như có thể tuột xuống bất cứ lúc nào.

Thẩm Triệt không kịp nhìn kĩ thêm lần nữa, vội vã nghiêng người đi vào phòng, đóng cửa chống trộm lại, lúc này mới nhìn Tần Tu từ trên xuống dưới: “Anh.... anh không sao chứ?”

Tần Tu híp mắt xem xét Thẩm Triệt, ánh mắt mờ mịt men say lấp lánh dưới ánh đèn: “...Cậu hy vọng tôi sẽ xảy ra chuyện gì à?”

Cái giọng nói mềm nhũn kia đúng là trêu chọc người ta tới chết, lúc nói chuyện còn lắc lư ngả vào người Thẩm Triệt. Thẩm Triệt vội vã đỡ lấy người Tần Tu, lại quan sát từ trên xuống dưới một phen, phát hiện tuy rằng quần áo có chút hỗn độn nhưng cả người đều sạch sẽ, không giống như đã xảy ra chuyện gì. Lúc này cậu mới đưa mắt nhìn khắp phòng: “Ông Tuấn đâu rồi?”

Tần Tu nghiêng đầu, khinh thường hừ một tiếng: “Tên đồng tính luyến ái chết bầm kia đang ăn phân rồi.”

Thẩm Triệt “hả” một tiếng, sau khi đặt Tần Tu nằm yên ổn trên sofa xong mới đi vào phòng ngủ xem Ông Tuấn thế nào. Cửa phòng ngủ mở tung, chỉ thấy giường ngủ có chút hỗn độn nhưng cũng không thấy Ông Tuấn đâu. Thẩm Triệt đang buồn bực thì chợt phát hiện toilet trong phòng ngủ sáng đèn, cẩn thận bước tới, còn chưa vào cửa chân đã đạp phải một vũng nước. Trông thấy cảnh tượng trước mặt, Thẩm Triệt kinh ngạc há hốc miệng nửa ngày không thốt lên lời.

Nước tràn đầy cả toilet. Nắp bồn cầu được đóng lại. Ông Tuấn đang quỳ trên mặt đất, đầu bị kẹp bên trong bồn cầu. Thẩm Triệt thấy Ông Tuấn nửa ngày không có động tĩnh gì mới vội vàng mở nắp bồn cầu lôi người ra. Thấy Ông Tuấn vừa được kéo ra liền xụi lơ nằm trên mặt đất, cả người tái nhợt như cái xác ngâm nước, cơ mặt cứng ngắc vẫn còn giữ biểu cảm trước khi bị chìm xuống nước. Cái kiểu này mà người khác nhìn thấy có lẽ sẽ nghi ngờ, người này trước khi chết có lẽ đã trông thấy Ác ma đại ma vương hoặc chứng kiến người ngoài hành tinh xâm lược thế giới ngày tận thế. Cảnh tượng chắc phải kinh khủng lắm mới thành ra cái dạng này được. Thấy Ông đáng thương không biết bị dày vò tới cỡ nào mà đã mất đi ý thức, Thẩm Triệt dò hơi thở, cũng may mà vẫn còn.

“Thẩm Triệt! !”

Thẩm Triệt đang lôi Ông Tuấn ra ngoài liền nghe thấy lão Đại Tần Tu ở trong phòng khách gọi mình, cậu giật thót mình, buồn rơi cánh tay đang xốc vai Ông Tuấn, thầy Ông ngay lập tức tuột xuống, đầu gõ cái “cốp” xuống nền nhà.

“Làm sao vậy?” Thẩm Triệt vừa vào phòng khách vừa hỏi.

“Tôi không trông thấy cậu!” Tần Tu tức giận than thở.

Thẩm Triệt thầm nói anh chỉ quay đầu một cái là nhìn thấy tôi còn gì, không đến mức quá thế chứ? Bụng thì nghĩ thế, thế nhưng chân vẫn tự động bước tới trước sofa trình diện Đại ma vương mềm nhũn đang nằm trên ghế sofa kia.

Tần Tu ngẩng đầu lên liếc cậu một cái, vịn lấy tay ghế sofa đứng lên, vừa nhắc mình lên đầu gối đã nhũn ra, lại nằm vật trở lại trên sofa, than thở: “Tên đồng tính chết bầm kia cho tôi uống cái gì thế này?”

Thẩm Triệt thấy Tần Tu say đến nhũn cả người, xem ra cái bộ dạng hùng hổ ban nãy đã biến mất rồi, tâm thần chửi mắng, cái người này say mềm cả rồi mà còn đòi phân tích tình hình sao. Rốt cuộc thì khi nào là trạng thái động dục, khi nào là trạng thái bão nổi đây? Thẩm Triệt sờ sờ má: “Anh nằm yên đi, tôi công anh về.”

“Cứ vậy mà công tôi về?” Ánh mắt Tần Tu hoảng hốt chỉ chỉ vào chính mình đang một thân quần áo xộc xệch, “Tên đồng tính chết tiệt kia cậu không nguyên rửa hần thì thôi, còn đi quần hần sống hay chết cái gì! Rồi hơi thừa sức như thế thì mau đến giúp tôi mặc quần áo tử tế vào đi.”

Cái kiểu bá đạo này.... không phải chỉ uống rượu say thôi sao, tay anh làm bằng vàng đấy à? Mà thôi bỏ đi, bỏ đi, con ma men là nhất! Thẩm Triệt vừa chửi thầm, vừa cúi người, cẩn thận cài lại từng cái nút trên áo sơ mi cho Tần Tu. Lúc cài lại cúc, ngón tay không cẩn thận chạm phải làn da nóng hầm hập của Tần Tu lại có chút chột dạ. Sau khi cài xong hết cúc áo cho Tần Tu, Thẩm Triệt nuốt một ngụm nước miếng, cúi

đầu nhìn lướt qua cái van xả nước nổi cộm lên cách một lớp quần lót màu trắng của bạn học Tần, cậu từ từ nhắm mắt lại, cầm khóa kéo tuột lên,

Tần Tu kêu “oái” một tiếng, diên tiết chụp lấy tay cậu: “Kẹp vào rồi!”

Thẩm Triệt hé mắt nhìn Tần Tu bị đau đến tỉnh cả người. Bằng sơn mỹ nhân đau đến cau mày, cầm khóa quần cẩn thận kéo xuống, nhét cái gì đó vào bên trong mới lại tiếp tục kéo lên, hình ảnh kia rất ma huyền. Thẩm Triệt thầm nghĩ, mỹ nhân thế mà cũng có hàng nhĩ...

Công mỹ nhân say mềm ở trên lưng, Thẩm Triệt vẫn còn nghe thấy từ sau lưng truyền tới giọng nói khàn khàn oán giận: “Cậu cố ý trả thù tôi chứ gì. Không dám trả thù chính tôi nên mới trút giận lên nó, định làm cho nó mềm nhũn ...”

Vâng vâng vâng, Thẩm Triệt công Tần Tu ra khỏi tiểu khu, bụng nói cái thứ kia của nhà anh chưa mềm oặt ra tí nào đâu, được chưa?

Tần Tu vùng dậy đập cho Thẩm Triệt một cái vào đầu đau điếng: “Cậu đang chửi thầm cái gì?”

“Bây giờ anh đã tin tôi chưa? Ảnh rõ ràng không phải tôi chụp.” Tuy biết lúc này đầu óc Tần Tu còn không tỉnh táo nhưng trong lòng Thẩm Triệt vẫn sốt ruột muốn rửa sạch oan khuất, nhịn không được liền nói ra.

Tần Tu cả người mềm rũ nằm sấp trên lưng cậu, hai cánh tay nhẹ nhàng vòng qua cổ Thẩm Triệt, nửa ngày mà không thấy nói gì.

Thẩm Triệt cũng im lặng, mới vừa nãy còn nói hăng hái như vậy, tại sao tôi vừa hỏi anh nghiêm túc một chút anh lại không lên tiếng, cũng không nổi giận?

Dọc đường không gọi được xe taxi, cũng may nơi này cách tòa nhà Đan Mỹ cũng không xa. Thế là Thẩm Triệt cứ vậy công Tần Tu trên lưng đi bộ về nhà.

Lúc rẽ vào đường trong công viên, xung quanh đột nhiên trở nên yên bình. Con đường mòn nhỏ hơi uốn lượn phía trước. Sau lưng phải công một Đại lão gia dài một mét tám lăm không phải không chật vật nhưng Thẩm Triệt lại thấy trong lòng vui vẻ đến khó hiểu, dường như có thể tiếp tục công người này trên lưng đi tiếp mãi cũng không có gì phiền.

Đi đến chỗ khuất ánh đèn đường, Tần Tu ở phía sau bỗng giật giật, thỉnh thoảng cất tiếng: “Từ từ.”

Thẩm Triệt tâm nói, tỉnh rồi à? Vậy là chiều ý dừng bước lại: “Làm sao vậy?”

Tần Tu ngẩng đầu, vươn tay lay lay áo Thẩm Triệt, ánh mắt cổ quái hỏi: “Cậu tại sao lại thích làm cả người thành một màu tiểu mạch thế này?”

Thẩm Triệt giọng khinh thường: “Vừa chui từ bụng mẹ ra đã thế rồi.”

“Thật à?”

Thẩm Triệt không biết nói gì, Người này uống rượu vào sao lại biến ra ngây thơ vậy. Cái này còn giả được sao?

“Vậy tôi liếm một chút xem có phải hàng thật không hay là nhân tạo.”

“A?” Thẩm Triệt nghe không hiểu,

Đến khi đầu óc sáng tỏ thì đột nhiên cảm thấy đầu lưỡi nóng như lửa khê lướt qua cổ, cậu lập tức rướn thẳng lưng, cả người gần như run rẩy: “Này, anh đừng ——”

“Cổ là nơi mẫn cảm của cậu,” giọng Tần Tu còn mang theo ý cười sát lại bên tai Thẩm Triệt. A, đáng ghét.”Thực ra tôi vẫn nhớ rõ...”

Hơi thở nóng bỏng kia lại cố ý phả nhẹ như trêu chọc khiến cả người Thẩm Triệt ngứa ngáy muốn chết. Được lắm, trạng thái bão nổi vừa chấm dứt là đến trạng thái động dục đứng không? “Tần Tu anh đừng! Anh mà như vậy tôi sẽ vứt anh xuống đấy! “

“Cậu đành lòng sao?” mỹ nhân lại cười, liếm thêm một cái trên cái cổ màu tiểu mạch.

Lần liếm này còn mang theo lực độ, Thẩm Triệt đem người trên lưng nhất quyết quăng xuống đất!

Lần này thì thảm! Vừa thoát khỏi cái liếm đáng sợ của ma nhân, Thẩm Triệt lại lập tức xanh mặt, vội vã quay đầu nhìn người phía sau.

Tần Tu ngã dúi trên mặt cỏ, hai tay đưa về sau chống đỡ lại sờ trúng phải một đám bùn ẩm, ngẩn ngơ vài giây, rồi sau đó đen mặt ngẩng đầu nhìn gương mặt đầy hối lỗi của đầu quăn.

Hãy vào online.com để đọc truyện nhanh hơn!

Thẩm Triệt cũng thực bất đắc dĩ, muốn chửi thảm, nhưng lại không biết người này bây giờ đang ở trong trạng thái động dục hay bão nổi, nhưng mà cả hai loại đều không dễ ứng phó được.

Tần Tu mặt đầy bình thản, vẩy vẩy bùn nhão trên tay, còn chưa vẩy sạch sẽ đã vươn tay về phía Thẩm Triệt: “Kéo tôi đứng lên.”

Thẩm Triệt thật lòng hy vọng trạng thái băng sơn của Tần Tu quay trở lại, bèn cẩn thận dò hỏi: “Anh có biết tôi là ai không?”

Tần Tu lãnh đạm nói xía: “Đương nhiên biết, Cậu là Thẩm Triệt, nghề nghiệp rình trộm, fan nào tàn của An Gia Miện, kẻ trộm đồ lót biến thái, con chim cánh cụt đáng khinh nhất trên thế giới này.”

Nghe mấy lời ác độc này, Thẩm Triệt cuối cùng cũng yên tâm, nếu nói cậu được như vậy chứng tỏ Tần Tu ít ra đã tỉnh táo lại phần nữa. Cậu bước lên bãi cỏ, vươn tay ra kéo Tần Tu: “Ngại quá, tôi cũng chỉ là... A—”

Người dất chẳng những không dất được người lên mà ngược lại, còn bị đối phương kéo tuột một cái xuống. Thẩm Triệt trở tay không kịp chỉ cảm thấy trời đất ngã nghiêng, nháy mắt một cái thì chính mình đã bị Tần Tu đảo khách thành chủ đặt ở bên dưới bãi cỏ.

Cảm xúc trên môi lúc này thật không chân thật, mềm mại giống như lông chim lại nóng bỏng giống như bàn ủi...

Thẩm Triệt trợn mắt nhìn hàng lông mi tinh tế của Tần Tu khẽ rung động, nốt ruồi trên khóe mắt gần đến mức như có thể lọt hẳn vào mắt cậu.

Đầu óc trống rỗng, chỉ có thể gắt gao cắn chặt răng giống như chỉ cần buông lỏng ra là cả thế lập tức sẽ hủy diệt vậy.

Sao trời đẹp quá, chúng rõ ràng không nên đẹp như vậy...

Mắt cũng quên chớp, Thẩm Triệt lúc này cũng trở nên mơ hồ không rõ trước mắt mình lúc này là bầu trời đêm hay là đôi mắt say mê của Tần Tu nữa.

Khoảnh khắc ấy chỉ thoáng trong nháy mắt nhưng lại giống như kéo dài cả thế kỷ. Thẩm Triệt Cảm giác thấy thứ mềm mại trên môi mình vừa lòng cọt nhẹ thêm một cái rồi mới rời đi, cậu lúng túng nhìn Tần Tu nâng nửa người dậy, bàn tay dính đầy bùn nhão khẽ xoa xoa lên gương mặt cậu, khuôn mặt đẹp đến mức khiến người ta mê đắm tinh nghịch cười dưới ánh đèn đường:

“Tôi đương nhiên biết cậu là ai.”

Ánh sáng từ ngọn đèn bị bóng Tần Tu che khuất, Thẩm Triệt ngẩn ngơ tự nhiên cảm thấy trước ngực bị đè nặng, Tần Tu vô tri vô giác lại ngã vào ngực cậu, nằm trên người cậu như vậy tiếp tục ngủ ngon lành.

...Anh còn ngủ được sao? Ngủ thật đấy à? Không nghe thấy tiếng trái tim tôi đập mạnh đến thế nào sao?

—Tôi đương nhiên biết cậu là ai.

Anh không hề biết tôi là ai. Cậu thanh niên tóc xoăn gương mặt đầy bùn, tuyệt vọng nhắm mắt lại, lắng nghe tiếng trái tim mình động bình bình trong ***g ngực. Ngay cả tôi cũng không biết mình là ai...

53. Chương 54 - Romeo À Romeo. Tại Sao Anh Lại Là Romeo?

Tối hôm nay bạn học Nhậm Hải dường như ngủ rất say sưa. Thắm Triệt hăm mộ nhìn cái dáng nằm ngủ say như chết của thằng bạn thân bên cạnh. Từ ngày cậu chuyển đến đây ở chung, bạn học Nhậm Hải khó có ngày nào được ngủ thoải mái như thế này, bởi vì phòng trọ chỉ có một phòng ngủ và một phòng đọc sách, không có giường dư ra cho nên mấy ngày này, Thắm Triệt và Nhậm Hải đều ngủ cùng nhau. Bạn học Nhậm Hải cũng không ngớt lời oán hận cái tật xấu khi ngủ của cậu.

Nằm cứng đờ trên giường cũng đã ba tiếng đồng hồ, cuối cùng thanh niên tóc xoăn không kiềm chế được nữa đành nhồm người ngồi dậy, quay sang lại nhìn thấy Nhậm Hải vô tri vô giác đang há hốc miệng ngủ ngon lành bên cạnh. Có thể thi đỗ vào Canh Ảnh đương nhiên tướng mạo không thể kém cỏi, Nhậm Hải tuy không phải kiểu đẹp như Tần Tu nhưng bộ dạng cũng có thể xem là tuấn lãng. Thắm Triệt cau mày tiến sát lại gần đối phương...

Cửa sân thượng “lạch cạch” một tiếng rồi mở ra, Thắm Triệt thiếu não bước ra ngoài sân thượng, hung hăng đóng sập cánh cửa sau lưng lại, dựa người vào cánh cửa kính không ngừng hít từng ngụm to không khí vào miệng.

Không thể làm được, cái miệng há hốc của Nhậm Hải nhìn là đã thấy ghê tởm chết đi được! Cậu thực sự không thể hạ miệng mình xuống được, sau đó thì kinh sợ dùng cái gối nện lên cái mặt của Nhậm Hải vô tội còn đang say ngủ.

Tại sao với anh ta thì không giống như vậy? Đầu óc Thắm Triệt không tự chủ lại bắt đầu nhớ lại khoảnh khắc khi môi hai người tiếp xúc nhau. Cảm giác giống như thân thể từ trên cao rơi xuống, cảm giác nhẹ nhàng sảng khoái còn chưa mất đi thì cả người đã rơi xuống một tấm thảm nhung mềm mại.

Thắm Triệt bước tới lan can, ngắm nhìn thành phố về đêm. Thành phố này cậu đã ngắm nhìn vô số lần, quen thuộc đến độ có thể nằm lòng từng ngóc ngách trong thành phố, thế nhưng ngắm thành phố trong đêm lại có cảm giác thật khác. Cho dù cảm giác thay đổi tùy thuộc nhiều vào tâm trạng, tùy theo tâm trạng tốt hoặc tồi tệ, cảnh sắc có thể trở nên mỹ lệ hoặc tồi tàn khác nhau, thế nhưng thứ khiến cậu tuyệt vọng nhất, đó là bất kể nhìn thế nào, nó rõ ràng là đang thay đổi theo hướng tốt đẹp hơn.

Đột nhiên đầu óc lại lơ đãng nghĩ đến Tần Tu lúc này chắc là còn đang trên giường duyên dáng say sưa ngủ, cậu tự nhiên lại thấy tức giận. Anh luôn miệng nói tôi là biến thái, thế như từ trước tới giờ tôi còn chưa hề chạm tới người anh, vậy mà đây là lần thứ hai anh giả trò lưu manh ra đùa giỡn tôi! Mẹ nó, sao lại có chuyện ngược đời, cái kẻ vừa giả trò lưu manh trêu chọc người ta xong đã có thể thoải mái mà lăn ra ngủ, còn tôi lại bị anh khiến cho tức điên lên thế này?!

Thắm Triệt buông thõng hai cánh tay ra ngoài lan can: “Đáng ghét,, tại sao lại đối xử với tôi như vậy...”

“Vì cậu thích nàng ta.”

Thắm Triệt giật nảy mình ngẩng đầu nhìn. Ban công tầng dưới từ từ bay lên một làn khói thuốc, một đại thúc mái tóc dầm sương dãi gió từng trải ngẩng đầu nhìn cậu, mỉm cười đầy ý vị thâm trường.

“Đó là tình yêu đó, anh bạn trẻ...”

Thắm Triệt kinh ngạc nhìn bóng người tịch mịch vừa mới ngoảnh đầu hút thuốc ở ban công lầu dưới. Cậu bỗng nhiên có cảm giác như cọng rơm cuối cùng của mình cũng đã bị người ta cướp đi, thân thể cứ như vậy bị dòng nước ào ào cuốn đi, chìm ngấm.

Chuyện của Ông Tuấn rất nhanh đã lộ ra ngoài. Phó viện trưởng Lưu cũng không làm to chuyện thêm, chỉ trực tiếp cấp cho Ông Tuấn một hộp cơm trưa*, xem như công lao hẩn cống hiến nhiều năm cho Canh Ảnh. Có người đem bức ảnh chụp Ông Tuấn tay cầm hộp cơm bước ra khỏi phòng giáo vụ đăng lên diễn đàn trường, tuy rằng không biết Ông Tuấn gây nên chuyện gì mà lại phải lĩnh cơm trưa nhưng những người kì cựu ở Canh Ảnh nhiều năm tự nhiên có thể đoán ra được tám, chín phần.

(Lĩnh cơm trưa là một từ lóng trên mạng, xuất phát từ một bộ phim hoạt hình có nghĩa là “cho thôi việc”. Khi nói ai đó phải “lĩnh cơm trưa” tức là nói người đó bị sa thải, đuổi việc)

Chiếc mô tô phân khối lớn phanh kít lại dưới lầu Dật Phu, Tần Tu cởi nón bảo hiểm, trông thấy một thanh niên đầu quần nhảy chân sáo như chim chích bông trên bậc thang lên lầu, suýt chút nữa đã vướng chân ngã đập mặt xuống.

“Thẩm Triệt!”

Đầu quần như không nghe thấy vụt một cái đã đi vào tới hành lang.

Tần Tu khóa xe, khoác ba lô lên sau vai, bước ba bậc cầu thang một bước đi vào hành lang, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy một dúm tóc xoăn lấp ló giữa hành lang lại gọi to một tiếng: “Thẩm Triệt!”

Mục tiêu phía trước vẫn không dừng bước lại, Tần Tu nhú mày, trực tiếp bước một bước hết bốn bậc cầu thang, nghiêng vai chen vào giữa đám nam sinh trước mặt. Một nam sinh bị vai Tần Tu huých trúng suýt nữa thì ngã, liền quay lại chửi một câu: “Đệch mọ! Chân dài quá không nhắc lên nổi hả!”

Nghe thấy có tiếng mắng chửi dưới lầu, Thẩm Triệt cũng ngó xuống nhìn thử, Tần Tu nhân cơ hội ngẩng đầu gọi lớn: “Thẩm—”

Lời còn chưa dứt, đối phương đã lập tức quay đầu, đi như bay lên lầu.

Đại ma vương chân dài nắm chặt lan can cầu thang, cái tư thế kia, rõ ràng đã nghe thấy mình gọi, sao lại còn chạy đi?

Suốt tiết học buổi sáng, Tần Tu càng nghĩ càng thấy có gì không ổn. Cầm di động đi ra ngoài sân thượng, phòng học của anh ở trên phòng học của Thẩm Triệt một tầng, đứng ở sân vườn trung tâm lầu Dật Phu nhìn xuống một cái có thể trông thấy ngay Thẩm Triệt đang gục xuống bàn ngủ gật.

Đúng là đang trốn mình hay do mình ảo giác, cứ gọi điện thoại một cái là biết.

Tín hiệu kết nối, Tần Tu nghe được tiếng “tu tu tu” truyền đến từ đầu dây bên kia, không lâu sau liền thấy Thẩm Triệt đang nằm trên bàn nhồm đậy lời di động ra xem.

Tu— tu—tu—

Âm thanh báo chờ vẫn kéo dài, Tần Tu có chút sốt ruột. Đầu quần rõ ràng đang cầm di động lên nhìn thế nhưng lại không bắt máy.

Cuộc gọi chấm dứt do không có ai nghe máy, Tần Tu không cam lòng, lại ấn nút gọi. Vẫn giống như vừa nãy, chỉ cầm lên xem nhưng sống chết không chịu tiếp máy.

Làm cái trò gì vậy?! Bỗng dưng đại ma vương tức giận đi vào lớp học, mượn di động của lớp trưởng ngồi cùng bàn. Lúc này tín hiệu báo kết nối chưa được bao lâu đối phương đã bắt máy. Quả nhiên có vấn đề! Tần Tu nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng của Thẩm Triệt vang lên từ đầu dây bên kia: “A lô. Ai đấy ạ.”, nén giận trầm giọng xuống: “Tại sao không nghe điện thoại của tôi?”

Đầu dây bên kia bỗng dưng im ắng. Đang lúc Tần Tu định nhẫn nại chờ nghe một lý do nguyên nhân nào đó của đối phương thì đầu bên kia đột nhiên truyền đến giọng nói kì quái của Thẩm Triệt: “A lô, a lô? Anh nói gì cơ? Tôi ở đây tín hiệu không tốt ...”

Dám giỡn mặt tôi hả?! “Thẩm Triệt, cậu dám ngắt điện thoại thử xem —”

“Thực sự không nghe thấy gì hết trơn á! Tôi cúp máy trước đây! Tút...”

Tần Tu nắm chặt điện thoại, trợn mắt nhìn thông báo chấm dứt cuộc gọi hiện trên màn hình, một lúc sau mới hồi thần.

.

Giờ ăn trưa, Thẩm Triệt ngồi một mình trên băng ghế cạnh hồ nước. Vì tránh đụng mặt với Tần Tu nên cậu cũng không dám xuống nhà ăn, chỉ có thể năn nỉ người anh em tốt Nhậm Hải mua giúp mình một hộp cơm. Cúi đầu nhìn thông báo mấy cuộc gọi đến từ Tần Tu, Thẩm Triệt tâm tình phức tạp, dứt khoát loại

khỏi đầu máy suy nghĩ vấn vợ, bỏ điện thoại vào túi, vừa ngược mắt liền nhìn thấy hộp cơm mà mình mỗi mòn chờ đợi từ nãy giờ.

Thẩm Triệt cầm lấy túi xách đựng hộp cơm, ngẩng lên vừa nói câu “Cám ơn chú em”, thế nhưng vẻ tươi cười trên gương mặt lập tức đông cứng lại.

Tần Tu từ trên cao liếc xuống nhìn, hàng lông mi dài cụp xuống: ” Anh em tốt của cậu đang mãi tán tỉnh nữ sinh lớp bên cạnh, tôi có lòng liền giúp cậu ta một chút.” Thế nào? Hết dám cười rồi đúng không?

Thẩm Triệt yên lặng nhìn chăm chú Tần Tu đột nhiên xuất hiện ở trước mặt mình. Lực chú ý đều tập trung trên đôi môi xinh đẹp của đối phương, một bên tai nhanh chóng nóng bừng lên, cậu vội vàng cúi đầu.

” Nước thịt chảy ra hết rồi kìa.” Giọng Tần Tu trên đỉnh đầu không nặng không nhẹ vang lên.

Thẩm Triệt giật mình, mắt một lúc mới ý thức được nước thịt từ hộp cơm nghiêng ngả đang chảy ra, vội vàng mở hộp cơm thế nhưng mở ra rồi lại không muốn ăn.

“Sao lại không ăn?” Tần Tu nhìn hộp cơm toàn là thịt kho tàu và rau cần, lại quay ra nhìn vẻ mặt xanh xao thống khổ của Thẩm Triệt. Thịt kho tàu anh còn cố chọn toàn thịt mỡ, tất cả toàn là thịt mỡ mềm mềm trắng phau, nhìn mà ngấy chết người, có chỗ nào không phải sao? Chẳng lẽ đầu quán không thích cà rốt? Rau củ có nhiều chất dinh dưỡng như vậy cậu dám không thích à!

Thẩm Triệt thử cầm đũa lên nhưng áp lực khi có mặt Tần Tu ở đây quá mạnh mẽ, mới ăn được vài miếng, cậu đành bất đắc dĩ buông đũa xuống: “Tôi ăn không vào.”

Dáng vẻ kia khiến cho trong lòng Tần Tu chợt lạnh: “..... không ăn thì vứt đi.” nói xong liền chộp lấy hộp cơm định đổ vào thùng rác, cuối cùng lại dừng bước lại, quay đầu nhìn cậu thanh niên tóc xoăn vẻ mặt héo rũ ngồi trên băng ghế, lại nhìn hộp cơm trên tay, thấp giọng nói, “Hộp cơm này giá năm đồng, cũng chẳng đáng bao nhiêu. Cậu thực sự không muốn ăn?”

Thẩm Triệt ngẩng đầu nhìn Tần Tu. Đối phương hôm nay mặc một chiếc áo thun dài tay không có cúc sọc đen, trắng, xám thoải mái, vạt áo rộng, bên trong là áo T-shirt trắng. Lọn tóc dài lòa xòa buông xuống vai thường ngày được chải ra sau đầu, để lộ vầng trán cao và gương mặt thon gọn xinh đẹp, giống hệt như hôm thử vai độc nhất vô nhị ngày đó, chỉ là lúc này, bối cảnh lại là dưới ánh nắng mặt trời rực rỡ, nhìn qua tựa như....

Làn gió nhẹ khẽ phất qua mặt hồ, Thẩm Triệt ngây ngốc nhìn theo một lọn tóc xòa xuống trán Tần Tu đang vui vẻ đùa nghịch trong gió, dưới ánh mặt trời dịu dàng. Cảnh quay chậm lại, trái tim lại tăng tốc....

“Nhìn tôi như vậy làm gì?”

Thẩm Triệt vội thu lại ánh mắt, kiểu thất thần như thế này khiến cậu hoảng hốt. Lúc màng tai còn đang ù ù chấn động, thì tiếng chuông di động chợt vang lên. Thẩm Triệt vội vàng lấy điện thoại ra, bất kể là ai gọi tới lúc này cũng chính là cọng rơm cứu mạng của cậu.

Tần Tu không nói gì, mắt nhìn theo Thẩm Triệt đứng lên đi tới bờ hồ tiếp điện thoại, quay lưng về phía anh, giọng nói vẫn nhẹ nhàng như trước.

“.... Tốt tốt! Cậu bây giờ đang ở đâu?.... Giờ tớ đến đón cậu, không có gì, không phiền không phiền, tớ ăn cơm xong rồi!.... Ừ, mười phút nữa gặp nhau!”

Thẩm Triệt ngắt điện thoại, thở ra một hơi, thầm chuẩn bị thật tốt câu “Bạn học cao trung tới đây tìm tôi. Tôi phải ra đón cậu ấy.” để nói với Tần Tu. Ai dè vừa mỉm cười quay đầu lại liền sững sờ.

Tần Tu đã đi từ lúc nào, trên băng ghế trống trơn chỉ còn một hộp cơm vẫn nghi ngút khói, bên trên còn đặt một hộp sữa chua lô hội nho nhỏ.

.

Buổi chiều lại là lớp ngoại khóa của Lưu Mỹ Lệ. Thẩm Triệt vẫn ngồi ở vị trí trước máy quay phim, phần lớn mọi người cũng đều ngồi vị trí giống như buổi hôm trước. Tiếp tục chủ đề kịch Hy Lạp cổ từ hôm trước, chủ đề bài giảng hôm nay là Shakespeare. Viện trưởng Lưu đứng trên bục giảng say sưa đưa ra rất nhiều tài liệu phong phú. Thẩm Triệt trong lòng thấp thỏm quay ra ngó cửa sổ, mãi cho đến khi không còn bóng

người nào rơi vào tầm mắt nữa mới ngăn người, Cậu kinh ngạc quay đầu lại nhìn về phía mấy bậc thang cuối cùng phía cuối giảng đường – vị trí cuối cùng bên cạnh cửa sổ trống trơn. Cậu đang buồn bực không biết Tần Tu làm sao lại đi muộn tới nửa tiết như vậy thì chợt nghe thấy Lưu Mỹ Lệ đứng trên bục giảng nói:

“Cảnh hò hẹn trước ban công này, hai bạn nào có thể xung phong đứng lên diễn lại cho mọi người cùng xem một chút nào?”

Hiếm thấy khi nào cả giảng đường lại không có ai hưởng ứng như vậy. Trước mặt bao nhiêu người phải diễn cái cảnh buồn nôn trong Romeo và Juliet đã là quá lắm rồi, huống hồ lại còn phải quay hình lại, đưa lên mạng cho vạn người xem nữa, đúng là quá mất mặt.

Lưu Mỹ Lệ cười xấu xa nhìn quanh giảng đường rộng lớn, lên tiếng khích lệ: “Các bạn nam dũng cảm lên nào. Các bạn nữ cũng nên thoải mái một chút...”

Còn chưa dứt lời, cửa lớn phía bên phải bục giảng đột nhiên bịch ra một khe hở, Tần Tu đeo ba lô nghiêng người đi vào, cứ vậy đi thẳng vào hòng súng.

Nhậm Hải tỉnh hẳn người: “Ồ ồ, hoa khôi chẳng lẽ muốn diễn vai Juliet?!”

Thẩm Triệt ghen hòng, quả nhiên giây tiếp theo liền nghe thấy viện trưởng Lưu gọi Tần Tu đi muộn lại. Trong phòng tức khắc xôn xao cả lên, xem ra mọi người cũng rất thích hóng hớt mấy ý tưởng của viện trưởng Lưu. Mặc dù phó viện trưởng là người thường xuyên ra đề bài một cách tùy tiện ngẫu hứng, thế nhưng trong một giờ ngoại khóa được chiếu công khai cho cả vạn người xem, chắc sẽ không đến mức khẩu vị nặng như thế chứ.

Lưu Mỹ Lệ quét mắt nhìn cả phòng học đột nhiên sục sôi hẳn, tủm tỉm cười đánh giá Tần Tu: “Xem ra mọi người rất mong chờ em đó nha.”

Tần Tu vừa vào lớp, còn chưa hiểu chuyện gì thế nhưng thấy sự hưng phấn trong ánh mắt mọi người, anh cũng cảm giác có gì không ổn. Ngoảnh đầu nhìn lướt qua màn hình chiếu, Thẩm Triệt có thể thấy rõ ràng sắc mặt băng sơn đại ma vương nháy mắt đã trở nên rất khó coi.

Nhậm Hải cũng nhìn thấy cái bản mặt như táo bón kia liền nói: “Mọi, chắc chắn là phải diễn vai Juliet rồi, cậu xem ngay cả hoa khôi trường cũng nhận ra rồi!”

Thẩm Triệt cũng sốt ruột thay cho Tần Tu, nhận ra điều này cũng thật là bi tráng quá đi.

Lưu Mỹ Lệ chống hai tay trên bục giảng, hướng xuống bên dưới nói: “Có ai xung phong muốn lên diễn cùng cậu ấy phân cảnh này không?”

Bên dưới bục giảng rào rào cánh tay giơ lên. Thẩm Triệt nhìn thấy có cả nam lẫn nữ, ai nấy đều phấn khích phải nói là mù mắt! Thật không biết Tần Tu nhìn cảnh này thì tâm trạng như thế nào...

Nhậm Hải cũng giơ tay lên, mắt đầy miệt thị liếc đám chị em đang nhao nháo giơ tay: “Nữ sinh thì làm sao được chọn?” Nhìn lại thấy Thẩm Triệt vẫn ngồi lì lì bất động, Nhậm Hải liền kéo cánh tay cậu giơ lên, “Cơ hội tốt như vậy, là đàn ông cũng đừng có rụt rè thế chứ!”

Đúng lúc Thẩm Triệt bị nhấc tay giơ lên thì Tần Tu cũng quay người đảo mắt sang phía bên này. Hàng lông mi xinh đẹp nhú lại, Thẩm Triệt liền thấy da đầu tê rần, vội vã giật tay xuống. Nhậm Hải lại cầm tay cậu giơ lên, Thẩm Triệt gấp đến mức xông vào Nhậm Hải biểu diễn một màn đâm đá, thế nhưng trong mắt người ngoài thì cảnh tượng này lại biến thành “Vì nam thần tranh giành tình yêu, bạn tốt ngày xưa trở mặt thành thù.”

Lưu Mỹ Lệ nhìn theo hướng ánh mắt Tần Tu, hiểu ra liền nhướn mi, giơ tay chỉ về vị trí phía trước máy quay.

Nhậm Hải giật mình một cái, vội vàng chỉ chỉ vào chính mình, lại chỉ chỉ vào Thẩm Triệt bên cạnh, muốn xác định rõ xem là chọn người nào. Thẩm Triệt thì trợn tròn mắt, nếu cậu mà xuống dưới kia diễn vai Romeo thì còn không bị Juliet đánh cho thành cái đầu heo sao!

Đang lúc không biết làm thế nào thì nữ sinh hàng trên đứng lên như một vị cứu tinh, rất tự nhiên mà quay sang nhìn Tần Tu mỉm cười một cái rồi cúi người: “Ngưỡng mộ đại danh của sư huynh đã lâu! Xin chỉ giáo

thêm cho em ạ!”

Đọc truyện tại Web Truyen Online . com

Trong giọng nói của cô gái ít nhiều vẫn mang theo chút thẹn thùng, tảng đá trong lòng Thẩm Triệt rơi xuống, đồng thời trong phòng học vang lên những tiếng thổn thức tiếc nuối vô cùng khoa trương. Một nữ sinh đã đứng lên, vậy là không có chuyện để người ta diễn vai Romeo rồi.

Lưu Mỹ Lệ bảo cô gái đứng nguyên tại chỗ cùng Tần Tu diễn. Hai người, một trên bục giảng, một dưới giảng đường vừa vặn phù hợp với khung cảnh trong vở kịch. Viện trưởng Lưu đem lời thoại phân đoạn này chiếu lên màn hình lớn, thế nhưng Tần Tu phải quay lưng lại với màn hình mới có thể đáp diễn được với vai nữ, lúc Lưu Mỹ Lệ hỏi anh có cần kịch bản không, Thẩm Triệt cũng đoán trước được, Tần Tu không hổ danh người mới số một của học viện Canh Lâm, chỉ lắc đầu tỏ ý không cần.

“Trước khi hai bạn bắt đầu, tôi cần nói trước hai điều. Tôi cần hai bạn quên đi bối cảnh thời đại, dùng cách diễn mà hai người cảm thấy tự nhiên nhất để thể hiện lại một Romeo và Juliet thời hiện đại. Sau đó chúng ta sẽ trở lại với sự khác biệt giữa kịch thời kì văn hóa phục hưng và kịch hiện đại là như thế nào. Hiểu ý tôi không?” Lưu Mỹ Lệ dặn dò hai người xong liền quay sang Tần Tu: “Cậu diễn thoải mái đi.”

Tần Tu quay sang học muối, nét mặt đột nhiên biến đổi, cả phòng học dường như cũng cảm nhận được tiểu vũ trụ của ma vương vừa bành trướng ra, tiếng ồn ào náo nhiệt bỗng nhiên trở nên thâm trầm, lắng đọng lại như mặt biển.

“Kẻ chưa từng chịu đau thương mới có thể châm biếm vết thương trên mình người khác.”

Giọng nói trầm thấp từ tính kia cùng ấn tượng về tông giọng nam cao của Romeo của mọi người hoàn toàn bất đồng, thế nhưng giọng nói của diễn viên là không thể thay đổi, thứ mà diễn viên phải thay đổi đó chính là nhận thức của người xem về nhân vật. Tuy chỉ là một câu nói đơn giản theo mẫu, thế nhưng Thẩm Triệt nhận không được vẫn ngẩng lên theo dõi Tần Tu, thấy người này bỗng nhiên nheo mắt lại.

Thẩm Triệt sững sờ, lúc này mới phát hiện rất nhiều người hàng trên đã bắt giác mà hướng theo ánh mắt Tần Tu, quay đầu lại nhìn về phía này.

“Ánh sáng phát ra từ ô cửa kia là gì?” Tần Tu chớp mắt nói, giây tiếp theo chân mày vừa nhăn lại lập tức dần ra, vẻ mặt giống như băng rã tuyết tan, “Đó là Juliet,” anh tiến tới từng bước, ánh mắt như phát sáng, “Ánh mặt trời của tôi.”

Tần Tu rất cao, hai chân thẳng tắp thon dài, tiếng bước chân kia lại như mang theo hiệu ứng, dường như có thể khiến người ta cảm thấy như đang nghe nhịp đập của trái tim.

Biết rõ ánh mắt tha thiết nóng bỏng của Tần Tu là đang nhìn học muối đang diễn cùng, biết rõ vẻ tươi cười ngọt ngào như trẻ thơ kia chỉ là diễn xuất, biết rõ ánh mắt hai người không cùng một đường thế nhưng Thẩm Triệt vẫn cảm thấy trống ngực đập thình thịch kinh hoàng, giống như chiếc xe chạy trên đường núi, bất cứ lúc nào cũng có thể chệch bánh mà lao xuống vực thẳm.

Âm thanh vừa nặng nề lại vừa sôi nổi như tiếng sóng biển cứ quanh quẩn trong phòng học như vậy.

Tần Tu nói: ” Mau thúc dậy, vàng thái dương của tôi! Ánh trắng ghen tỵ với vẻ đẹp của em, tức giận đến nỗi sắc mặt trắng bệch. Nếu nàng đổ kỹ với em như vậy, em còn nhường nhịn nàng làm chi?”

Tần Tu nói: “Đó chính là tình nhân trong mộng của tôi. Đúng vậy, đó là tình yêu của tôi! Em có biết tôi rất yêu em không?”

Vốn trong kịch bản, đoạn lời thoại này nhắc tới Juliet là dùng ngôi thứ ba, thế nhưng Tần Tu lại sửa thành ngôi thứ hai nghe lại càng mạnh mẽ hùng hồn hơn. Nhưng trừ điều đó ra vẫn còn có thứ khác hấp dẫn ánh mắt của mọi người. Thẩm Triệt nhanh chóng tự hỏi, lúc nhìn Tần Tu tiến từng bước về phía trước, cuối cùng cũng hiểu ra – từ lời ca tụng đẹp đẽ cho tới sự làm nũng trẻ con, từ lời độc thoại đầy chất thơ cho đến lời tuyên bố tha thiết, từ những bước đi nhẹ nhàng đến những bước chân cấp bách ... Tần Tu đang từng chút từng chút tái hiện ra hình ảnh một quý tộc trẻ tuổi tao nhã. Tần Tu đang khai thác một loại xung đột trong hí kịch trong phân cảnh này mà từ trước đến nay chưa từng gặp – đó là tình yêu khiến cho Romeo từ một quý tộc trẻ tuổi biến thành một đứa trẻ đơn thuần.

Nếu diễn giải như vậy, việc để cho diễn viên tự lĩnh hội nhân vật không dựa theo kịch bản không ngờ lại vượt xa cả mong đợi!

Tần Tu trong ánh mắt Thẩm Triệt đi thẳng đến dãy bàn đầu tiên trong phòng học, anh chống hai tay lên bàn, ngẩng đầu nhìn lên, vẻ mặt mong mỏi chờ kia đúng là khiến thần cũng phải động tâm, khoảng cách giữa bọn họ lúc đó trong nháy mắt dường như đã biến mất. Thẩm Triệt thất thần nhìn gương mặt sáng bừng kia của Tần Tu. Một Tần Tu mạnh bạo như vậy, nhiệt tình như vậy, giống như giầy tiếp theo anh có thể sẽ nhún chân nhảy lên dãy bàn kia, liều lĩnh mà xông về phía Thẩm Triệt. Đó là một chàng trai quý tộc mang phong cách rock đối lập, một Romeo kiệt ngạo không chịu trời buộc, một tình nhân khiến người ta phải yêu điên cuồng.

Cô gái yếu ớt thở dài một tiếng, tiếng thở dài kia đang run rẩy, cũng giống như hô hấp lúc này của Thẩm Triệt. Cậu không thể ngồi lại thêm được nữa, đứng bật dậy, không quan tâm tới ánh mắt kinh ngạc của Nhậm Hải, chen qua hai người khác ngồi cùng hàng ghế đi dọc theo lối nhỏ bên cạnh phòng học vội vàng chạy, mở cửa lớn chạy trời chết ra ngoài.

Lúc cánh cửa lớp học khép lại, người ở lại phía sau như vừa hứng chịu một trận gió lạnh. Tần Tu thấy trước mắt mình đột nhiên trở nên trống không, nhiệt huyết trong người cũng tắt xuống giống như một ngọn nến bị ai đó thổi tắt. Mấy lời thoại học muối cùng diễn sau đó nói ra chui vào tai Tần Tu nghe giống như tiếng kêu của động vật, hoàn toàn không có ý nghĩa gì.

Lời thoại của Juliet xong, phòng học yên lặng trong hai giây, ba giây, năm giây... những ánh mắt chờ đợi không hẹn mà cùng biến thành kinh ngạc, ngay cả Lưu Mỹ Lệ không kiềm chế được cũng ngẩng đầu nhìn Tần Tu đang đứng không nhúc nhích giữa hàng ghế.

“...Thực xin lỗi. Tôi không nhớ rõ lời thoại.” Lời giải thích đột nhiên cất lên khiến cho cả phòng học nháy mắt vỡ òa cả ra.

Cái điệu bộ vuốt cằm ảm đạm kia lại kích thích một trận rì rào nhỏ trong phòng học, hại người mới số một lặt thuyên trong mương như vậy, tội của Shakespeare tuyệt đối không thể tha được!

54. Chương 55 - Chuyện Kinh Dị Lúc Nửa Đêm

Năm giờ rưỡi chiều, sinh viên ở lầu Dật Phu đều đã về hết. Thẩm Triệt mượn phòng học thể dục ở tầng năm để tập nhảy. Tuy rằng cũng sớm tính tới việc mượn phòng tập luyện nhưng hôm nay hoàn toàn là do ý tưởng đến bất chợt, giống như phải khiến cơ thể vận động không ngừng thì mới bình thường được.

Nói là tập nhảy, nhưng trong đầu Thẩm Triệt gần như không có kế hoạch nào. Cậu là một đứa mù về vũ đạo, mắt cá chân lại bị thương, căn bản không biết phải bắt đầu tập từ đâu.

Từ tai nghe truyền đến thứ âm nhạc sôi động. Giờ học nhảy của cậu trước đó tương đối nhanh, phần lớn thời gian thầy giáo chiều theo yêu cầu của đa số sinh viên mà dạy shuffle dance, điệu nhảy rất thịnh hành gần đây. Thẩm Triệt cuối cùng vẫn không nắm được kỹ thuật cơ bản liền down một video dạy nhảy shuffle dance trên mạng xuống. Đối với loại electronic dance này cậu kỳ thật cũng không ham thích, nhưng lúc này nghe thấy những tiết tấu mạnh mẽ, hiệu ứng âm thanh lạ lùng đập vào tai, lần đầu tiên Thẩm Triệt lại cảm thấy sảng khoái vui vẻ như vậy. Chỉ là bước di chuyển của anh chàng trong gương kia hoàn toàn không liên quan gì đến từ “shuffle”, không hề có cảm giác tự nhiên ngẫu hứng mà ngược lại, giống như đang lên cơn co giật.

Đã nhận lời với Tần Tu tham gia thử vai, ít nhất mình cũng nên cố gắng luyện tập nghiêm túc một chút. Mỗi khi đầu ngón chân truyền đến cảm giác đau nhức, Thẩm Triệt lại tự nhủ như vậy.

Đoạn nhạc đang đến lúc cao trào thì bị tiếng chuông điện thoại đột ngột cắt ngang. Là Hạ Lan Bá gọi đến: “Ê chú em, đang làm gì đó?”

“À, em đang luyện nhảy, cuối tuần này em định tham gia thử vai. “Thẩm Triệt lấy tay lau mồ hôi trên trán, bởi vì quyết định luyện tập đột xuất nên khăn mặt với nước khoáng cũng không chuẩn bị.

“Chân chú mày còn đang bị thương, luyện luyện cái *beep* á!” Hạ Lan Bá mắng luôn, “Không phải chỉ là một MV sao, việc gì phải liều mạng như vậy. Chú mày cũng đâu phải không bán được, nếu về sau để lại di chứng thì chú mày cả đời chỉ có thể diễn trên xe lăn thôi!”

“Vậy lúc đó, sư phụ, anh cứ viết nhiều kịch bản về anh giai chân què vào, tạo điều kiện cho em trà trộn vào dàn diễn viên luôn... haha...”

“Ha ha cái em gái cậu” Hạ Lan Bá cười nhẹ, “Chú tập ở đâu, sao không nghe tiếng gì hết vậy? Có thầy dạy không?”

“Có một mình em thôi, mượn phòng học ở lầu Dật Phu.” Thẩm Triệt vừa nghe điện thoại vừa đi qua mở cửa sổ, trong phòng học có chút oi bức.

“Một mình chú mày? Cái thân cứng đờ như mảnh giấy các-tông của chú mày thì luyện thành cái gì được? Chú không sợ tập nhảy uốn éo đến mức gãy cả người luôn à?”

Thẩm Triệt ghen hòng một chút, sau đó nghe đầu dây bên kia có tiếng cười bốn cột của Âu Triết Luân: “Người ta một thân cường tráng như vách đá không thể so với thân thể luyện yoga mềm dẻo không xương của Hạ biên kịch nhà anh được! Cho dù đem anh vo viên lại như bột mì, thì ngày hôm sau anh cũng có thể duỗi thẳng ra rồi hồi máu sống lại cơ mà!” Thẩm Triệt ở đầu dây bên này cũng có thể tưởng tượng ra cảnh tiểu thiên vương một mặt đứng tạo dáng trước gương một mặt mĩa mai bộ dạng Hạ Lan Bá.

Hạ Lan Bá: “Thần tượng như cậu mà nhảy đập* thì rất đặc ý đúng không?”

(Một điệu nhảy tự do của các ông bà già Trung Quốc)

Âu Triết Luân lập tức xù lông: “Anh lại lôi chuyện em nhảy đập vào làm gì!”

Thẩm Triệt đứng nghe bên kia nói chuyện mà đầu đầy mồ hôi, mãi mà không có cơ hội xen mồm vào. Đoán chừng mấy ngày nay cậu không ở nhà, Hạ Lan Bá cùng Âu Triết Luân lại tìm thấy chuyện gì để cãi nhau rồi. Chuyện Âu Triết Luân nhảy đập này xuất phát từ một đoạn video do antifan của Âu Triết Luân tung lên. Trong video là những phân cảnh Âu Triết Luân nhảy rồi rạc được cắt nối biên tập rồi ghép vào một bài hát dân tộc, không tới hai ngày đã nhảy dù lên trang đầu của YOKU. Hạ Lan Bá cười nhạo công ty quản lý của Âu Triết Luân cố tình để mặc tin này để lăng xê thêm cho cậu ta. Thẩm Triệt vốn nghĩ chỉ là nói cho vui, mắt thấy video “Tiểu thiên vương nhảy đập” treo lên trang đầu của YOKU, cũng không khỏi hoài nghi đây đúng là một trò PR lạ đời.

“Sư phụ, anh tìm em rồi cuộc có chuyện gì vậy?” Thẩm Triệt bịt một tai lại giảm bớt tạp âm mà Âu Triết Luân tạo ra.

“À, đúng rồi, sáng nay chú có bưu kiện gửi tới cho chú, anh giúp chú ký nhận rồi, chú mày định khi nào tới lấy đây?”

Thẩm Triệt nghĩ thầm, hai ngày nay tốt nhất nên tránh đụng mặt Tần Tu, có lẽ hoãn lại mười ngày nữa tháng xem tình hình thế nào đã, liền nói: “Vậy cứ gửi tạm chỗ sư phụ trước đi.”

“Anh nói này Thẩm Triệt, sư phụ đây cũng biết chú mày hơn một năm nay rồi, anh cam đoan chú đi tham gia thử vai lần này cũng chỉ là cho vui thôi. Chú mày tuyệt – đối – sẽ – không – được – tuyển đâu. Thay vì sau này hai mắt lờng trông vui mình trong chốn,thà rằng bây giờ vui vui về về về nhà xem phim A còn hơn.”

Thẩm Triệt đau lòng muốn chết: “. Sư phụ, anh không khích lệ em một chút được sao?” Đả kích quá đáng ghê.

“Chú mày thật sự quyết tâm muốn đi thử vai hả?” Hạ Lan Bá có chút kinh ngạc. Thẩm Triệt trước giờ luôn luôn nghe lời khuyên của anh, lúc này cũng không hiểu tại sao lại quyết tâm như vậy, nhưng nếu đối phương thật sự muốn đâm đầu vào tường thì anh cũng chỉ có thể rưng rưng mà chúc mừng thôi, “Vậy cầu cho ngày đó cha đạo diễn tây kia nhìn lầm một lần đi.”

“ ”

Thẩm Triệt cúp điện thoại xong liền cảm thấy cả tòa lầu Dật Phu này yên tĩnh đến kỳ lạ. Đã gần sáu giờ, những sinh viên còn nán lại cũng đã về gần hết, vì thế cả tòa nhà lớn cứ giống như chỉ nghe thấy tiếng hít thở của một mình cậu.

Mấy bài hát còn lại trong di động cũng không nhiều, phát toàn bộ danh sách thì cũng hơn nửa tiếng chút xíu, tuy rằng mũi chân đau dữ dội, nhưng Thẩm Triệt vẫn không ngừng lại nghỉ ngơi. MP3 phát hết Gangnam STYLE , bài tiếp theo là Sexy Back của Justin Timberlake. Trong đầu cậu cơ bản không có tính toán gì, cứ thấy nhạc nổi lên là nhảy theo, cho dù ca khúc gọi cảm muốn chết này căn bản không thích hợp với cậu. Nhìn thấy bộ dạng vụng về cứng ngắc trên gương, Thẩm Triệt bỗng cảm thấy quen quen, OMG, cái này chẳng phải chính là điệu nhảy của mấy con zombies trong Plants vs Zombies sao? Đâu má, nhìn thế nào cũng thấy mắc cười!

Cười đến gập người thở hổn hển, lúc nhảy bật lên thì tai nghe bỗng nhiên rơi một chiếc xuống, âm nhạc nháy mắt nhỏ đi phân nửa. Sắc trời dần tối, đèn trần trong phòng học thể dục chỉ bật một nửa, kết hợp phong nền nửa tối nửa sáng kia, Thẩm Triệt nhìn thấy chính mình trong gương giống như một vai hề trong vở kịch câm đang tung tăng nhảy nhót, tự nhiên lại thấy không cười nổi nữa.

Hai giờ trước, Tần Tu đứng giữa ánh mắt của bao nhiêu người, nói với cậu (sương mù) — Này, em có biết rằng tôi yêu em không?

Thẩm Triệt dùng sức nhét tai nghe vào, nhảy càng thêm hăng, mồ hôi ướt đầm cả ngực áo. phòng học thể dục rộng như vậy, cậu thở hổn hển giống như một con trâu chơi nhưng vẫn chưa muốn dừng lại.

Tôi phải nhảy đến khi anh biến mất mới thôi, phải nhảy đến khi anh biến mất mới thôi!

Cũng không biết nhảy như vậy đã bao lâu, mãi cho tới khi sắc trời toàn toàn tối đen, một nửa đèn trần đã không đủ chiếu sáng, Thẩm Triệt lúc này mới tạm dừng nhạc, thở hồng hộc chạy lại định bật nốt mấy bóng đèn còn lại, vừa quay người liền ngây dại.

Một bóng người đang đứng khoanh tay dựa vào cạnh cửa, cao gầy tuấn mỹ, nhìn thế nào cũng rất giống Tần Tu.

Thẩm Triệt thở gấp, hình ảnh trước mắt giống như bốc hơi, dưới cảnh tranh tối tranh sáng mờ mờ thế này, cậu thậm chí đang hoài nghi chính mình có phải bị ảo giác hay không. Tần Tu mặc một chiếc áo len mỏng, màu xanh ngọc rộng thùng thình, lộ ra một chiếc áo may ô màu trắng bên trong, rõ ràng là vừa quay về chung cư một chuyến thay quần áo.

“Cậu nhảy cái gì đó?” Giọng nói từ tính trầm thấp, ở nơi yên tĩnh thế này đúng là mê người muốn chết.

Thẩm Triệt nhìn đến quên chớp mắt: “. Sao anh lại tới đây?”

Tần Tu tháo ba lô mang trên vai xuống, từ bên trong lấy ra một bưu kiện, thông thả bước vào phòng học thể dục: “Tôi tiện đường chuyển phát nhanh gói đồ này cho cậu.”

Thẩm Triệt “À” một tiếng, vội vàng nhận lấy, nói cảm ơn. Tần Tu xuất hiện bất ngờ như vậy, hoàn toàn làm xáo trộn kế hoạch của cậu. Tuy rằng anh ta tới là tới để đưa đồ, thế nhưng ai mà thấy một nhân viên chuyển phát nhanh đẹp trai thế này cũng vui đến phát điên luôn ấy chứ. Lời tuyên bố hùng hồn “Phải nhảy đến khi anh biến mất mới thôi” mấy phút trước đây dĩ nhiên đã bị Thẩm Triệt ném ra ngoài vũ trụ, lúc này chỉ thiếu điều chưa nói: “Anh cứ tự nhiên ngồi. Coffee or tea?”

Tần Tu nghiêng đầu ung dung nhìn thanh niên tóc xoăn người đầy mồ hôi nóng hổi cứ như bánh hấp mới ra lò, nhin cười nói: “Cậu vừa mới nhảy cái gì vậy?”

Thẩm Triệt nhớ tới một màn vũ đạo ngu ngốc không theo quy tắc nào của mình vừa rồi, làm sao dám thừa nhận chính mình lúc này là nhảy Sexy Back, đành nhăn mặt pha trò: “Không có gì, tùy tiện nhảy đại ý mà....”

“Cậu cũng biết mình nhảy rất xấu nên không dám thừa nhận đúng không?” Bỗng sơn đại ma vương chỉ tiếc rên sát không thành thép, liếc xéo mắt Thẩm Triệt một cái, “Tôi đương nhiên biết cậu đang nhảy Sexy Back.”

Thẩm Triệt xấu hổ tới mức muốn đâm đầu vào tường, trong lòng nói anh đã biết thừa còn cố ý hỏi tôi: “Điệu nhảy đó không hợp với tôi lắm...”

“Thế điệu nhảy nào mới hợp với cậu?” Tần Tu quan sát chàng trai cuốn hút với nước da màu tiểu mạch trước mặt từ trên xuống dưới một lượt sau đó ho khan một tiếng, “Tôi nhìn qua một lượt, cậu nhảy kiểu này thì chỉ thích hợp nhảy điệu hành tây* thôi.”

(Điệu nhảy hành tây: xuất phát từ cô ca sĩ ảo Hatsume Miku trong vocaloid. Đọc hết chương các bạn nhớ kéo xuống cuối xem điệu nhảy đó nhé, đáng yêu lắm đấy =))

Thẩm Triệt buồn bực, người ta nhảy thế này mà nhìn thành điệu nhảy hành tây được à? Vùi dập người ta quá đáng, hành tây cái gì mà hành tây!

“Cậu cứ nhảy loạn xạ kiểu này thì có hiệu quả gì chứ.” Một lúc lâu sau, Tần Tu lại hỏi, “Cậu định đi thử vai với cái bộ dạng này à?”

“Còn năm ngày, tóm lại tôi sẽ hết sức luyện tập.” Thẩm Triệt cười buồn buồn. Lại nói, cậu đã quen với kiểu cẩu kính trách mắng, khi bực tức thì bĩu môi một cái của Tần Tu, thế nhưng Tần Tu bây giờ lại khôi phục trạng thái bằng sơn nghiêm túc như vậy khiến cậu có chút không quen.

Nhưng nói cho cùng, bản thân Tần Tu vốn là một núi băng, trạng thái núi lửa bùng nổ cũng chỉ đặc biệt nhằm vào một mình cậu mà thôi. Bộ dáng bĩu môi mặc dù có hơi hung dữ, nhưng cũng có chút đáng yêu. Hoặc là thực ra chẳng đáng yêu tẹo nào, chỉ là tự cậu thấy nó đáng yêu mà thôi. Thế nhưng không xong rồi, kinh nghiệm sống tích lũy suốt hai mươi năm nay đều đang cảnh báo cho cậu, nếu tiếp tục như vậy thì sẽ càng ngày càng nguy hiểm.

Ngoài cửa sổ có một trận gió lạnh thổi vào, Thẩm Triệt quay đầu lo lắng nhìn màn đêm, sau lại xoay đầu nhìn sang ba lô có vẻ khá nặng trên vai Tần Tu: “Đội lắt nữa không chừng trời sẽ mưa, anh tốt hơn vẫn nên về sớm một chút.”

Tần Tu trầm mặc nhìn cậu một lúc lâu, khóa ba lô lại đi ra cửa. Thẩm Triệt vừa quay trở lại với tấm gương lớn, chợt nghe thấy Tần Tu đứng ở cửa nói với cậu: “. Thẩm Triệt, còn chưa đủ sao?”

Bạn học Thẩm Triệt quay đầu lại, có ý gì vậy? Cần người phiên dịch à nha. Cảm giác bên ngoài đã có vài hạt mưa tạt vào, Thẩm Triệt nhíu mi: “Anh có mang theo ô không? Trời bắt đầu mưa rồi đấy.”

Tần Tu dán mắt nhìn thanh niên tóc xoăn xoay người đi đến cạnh cửa sổ, vươn tay ra ngoài kiểm tra mưa, biểu tình cứng ngắc thật lâu, rốt cục không nói thêm gì, xoay người, cũng không thềm nhìn lại mà đi thẳng.

Tần Tu vừa đi chưa được mười phút, trời bắt đầu đổ mưa. Đi xe máy nên sẽ không bị tắc đường đâu nhỉ, Thẩm Triệt thầm nghĩ, mười phút hẳn cũng đủ cho Tần Tu chạy vào nội thành rồi. Cậu đứng đối diện tấm gương lớn tìm cảm giác, bỗng nhiên khóe mắt chợt lóe lên một tia sáng trắng, dù đang đeo tai nghe nhưng cậu vẫn có thể nghe thấy tiếng sét đánh ầm ầm tai nhức óc.

Mới đây còn là cơn mưa nhỏ tí tách dầy hạt, lúc này đã biến thành trận mưa rào. Thẩm Triệt hít vào một hơi, mình không mang ô, kiểu này thì chỉ có nước kiên nhẫn tập nhảy chờ hết mưa rồi.

Trong những sự kiện ghi chép lại ở lầu Dật Phu, mấy câu chuyện kì quái gì gì đó thì không bao giờ thiếu. Tưởng tượng đến chuyện một thân một mình, giữa đêm khuya khoắt ngồi chờ trong phòng học trống trải, bên ngoài là tiếng sấm dữ dội âm vang dội lại mấy bức tường, Thẩm Triệt cũng bắt đầu cảm thấy có điểm dọa người. Cậu cảm thấy cơn mưa này chưa tạnh ngay được, mưa to hắt vào cửa sổ, đứng lên định ra đóng cửa sổ lại. Vừa vươn người ra ngoài, Thẩm Triệt bỗng nhiên nhìn thấy trong lán xe dưới lầu là một chiếc xe nhìn rất quen mắt.

Chiếc xe mô tô đáng khí động trợ trọng đứng dưới lán để xe, Thẩm Triệt trong lòng nói không thể nào. Tia chớp đàng xa lại chợt lóe, Thẩm Triệt lúc này có thể xác nhận chiếc xe mình nhìn thấy chính là chiếc mô tô thể thao ba vạch màu đỏ-trắng-xanh của Tần Tu.

. Truy cập fanpage s://.facebook.com/onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Xe dừng ở đó, xung quanh lại không thấy chủ xe. Đang vội gọi điện thoại cho Tần Tu, còn chưa chuyển hướng cuộc gọi thì di động đã hết pin tắt nguồn. Thẩm Triệt ngồi yên trên mặt đất, rơi vào tình huống

không biết nên làm gì, nghĩ trái nghĩ phải một hồi liền cảm thấy bất an, liền nhanh chóng rời khỏi phòng học đi dọc theo cầu thang tối om leo thẳng xuống tầng trệt, sau đó kinh hoảng nhận ra.

Chết tiệt! Cửa sao lại khóa rồi?!

Dán mắt nhìn qua cửa kính xem xét khóa an toàn bên ngoài, Thẩm Triệt đột nhiên nhớ ra lúc này đã hơn tám giờ, chắc là bảo vệ đã khóa cửa. Thế nhưng chẳng lẽ không chú ý tới trên lầu còn sáng đèn sao? Có điều ngẫm lại, phòng thể dục mà cậu đang tập võ đạo lại không cùng hướng với cổng chính, có thể người ta cũng không đoán được cậu lại luyện một mạch đến tận tối như vậy.

Từ đây có thể nhìn thấy rõ ràng chiếc S1000RR, Thẩm Triệt không thể không công nhận chuyện này thật đáng sợ, bởi vì có lòng tốt đến đưa đồ cho mình mà Tần Tu mới bị nhốt ở lầu Dật Phu luôn.

Nhưng mà anh ta đâu rồi?

Thẩm Triệt đi đến sân vườn trung tâm, ngó lên các tầng trên thăm dò, mặc kệ cơn mưa ào ào như trút nước. Lầu Dật Phu tổng cộng có tám tầng, ngoại trừ phòng cậu tập nhảy còn sáng đèn, còn lại tất cả chỉ là một mảnh tối đen, Tần Tu có thể đi đâu?

Cậu mò mẫm đi lên lầu trên, lên một tầng lại gọi lớn nhưng ngoại trừ tiếng vọng lại của chính mình lẫn trong tiếng mưa thì không có âm thanh nào đáp lại cả.

Quay trở lại tầng năm, đi vào phòng học thể dục, vẫn không có ai. Thẩm Triệt đứng ở cửa phòng học, suy nghĩ nát óc vẫn không nghĩ ra, chẳng lẽ Tần Tu nửa đêm nửa hôm lại muốn cùng cậu chơi trốn tìm sao? Muốn biết đúng hay không chỉ cần lên lầu tìm khắc rõ, chỉ là cậu thật sự nghĩ không ra trời tối om om thế này mà Tần Tu lại chạy lên lầu làm quái gì.

Dù sao cũng chỉ còn ba tầng lầu, đi lên xem thử xem sao, nếu thật sự tìm không ra người thì cậu cũng đành bó tay.

.

Tầng sáu: “Tần Tu! Nghe được trả lời tôi một tiếng đi!”

.

Tầng bảy: “Anh trốn ở đâu?! Đùa thế này không vui đâu!”

.

Tầng tám: “Tìm a tìm a tìm hoa khô trường ~. Ê! Nếu anh không lên tiếng tôi không tìm nữa đâu! !”

“Miao ~”

Thẩm Triệt vỗ tai, tưởng mình nghe nhầm. Ở đâu lại có tiếng mèo kêu thế này? Nheo mắt tìm kiếm khắp nơi, ngoài hành lang tối om om ngay cả cái bóng mèo cũng không có. Ngoài ban công liếc một cái cũng thấy trống trơn.

Tần Tu nhàm chán đến mức phải giả tiếng mèo kêu sao? Mà giả cũng giống ghê. Thẩm Triệt buồn bực lại gọi to một tiếng: “Hoa khô trường?!”

“Miao~”

Đùng là tiếng mèo kêu mà! Thẩm Triệt giật nảy mình vươn thẳng lưng, lần này nghe rất rõ ràng, tiếng mèo từ trên lầu vọng xuống!

Lầu Dật Phu tổng cộng có tám tầng, tầng trên. Không còn tầng nào nữa.

Thanh niên tóc xoăn rung mình ớn lạnh, trong lòng nói mình không tin có ma quỷ gì được, cùng lắm thì Tần Tu chính là một con mèo yêu thôi! Đêm trăng tròn liên hiện nguyên hình, mình đi lên nhìn thấy sẽ thừa dịp đánh cho anh ta một trận, sau đó treo anh ta lên ban công xem anh ta còn dám kiêu ngạo nữa không!

Cứ như vậy tự bỏ não bơm thêm dũng khí cho mình, Thẩm Triệt cuối cùng cũng tiến vào hành lang sâu hun hút từ lầu tám dẫn ra sân thượng.

55. Chương 56 - Yêu Tinh Meo Meo: Báo Ân Là Truyền Thống Tốt Đẹp Của Tộc Mèo Tinh Chúng Tôi.

“Mieo~~” Trong bóng đêm lộ ra một đôi mắt xanh lục âm u, từ trên cao nhìn xuống lập lòe sáng lên, Thẩm Triệt suýt nữa thì không đứng vững, Một tia chớp lóe lên, cậu mới nhìn rõ kia thật ra là một con mèo, một con mèo đen tuyền toàn thân, đang ngồi chồm hổm canh giữ bên ngoài cửa ban công.

Thẩm Triệt luôn luôn cảm thấy mèo đen rất ma huyền, thế nhưng cũng không đến nỗi nghĩ rằng đây là do Tần Tu biến thành. Thẩm Triệt ngồi xuống ngoắc ngoắc ngón tay với con mèo. Mèo con chần chờ một lát sau cũng bước hai bước lại chỗ cậu, vươn móng vuốt nho nhỏ cào cào lòng bàn tay Thẩm Triệt. Thẩm Triệt cười gãi gãi lỗ tai mèo con. Mèo hoang bình thường có tính cảnh giác rất cao, con mèo này lại có vẻ như không hề sợ người.

“Sao mày lại chạy tới chỗ này vậy?” Thẩm Triệt vừa gãi gãi lưng mèo con, vừa hỏi.

Mèo con nhè nhẹ liếm ngón tay Thẩm Triệt, thi thoảng còn cắn một cái nhưng không cắn mạnh, như cũng biết tay cậu không phải là đồ ăn.

Thẩm Triệt chơi với mèo con một chút, nhưng chưa tìm thấy Tần Tu trong lòng cũng sốt ruột, vô tình liền lầm bầm nói với mèo con: “Đồng chí meo meo, nhóc có trông thấy một hoa khôi nào không? Người đó cao hơn anh, đẹp trai hơn anh, nhưng có thể không thân thiện được như anh, hơn nữa người đó ...”

Nói đến đây Thẩm Triệt bỗng nhiên đứng bật dậy, mèo con lại “mieo~” một tiếng lùi về cạnh cửa ban công.

Thẩm Triệt nhìn chằm chằm cánh cửa ban công đang đóng chặt kia, lại nhìn nhìn con mèo đứng canh cửa không chịu rời đi, trong lòng chợt lạnh vội vã đẩy cửa ra. Cửa đóng khá chặt nhưng cũng không khóa, đẩy hai cái liền bật ra.

Tiếng mưa rơi rào rào ập vào tai, những hạt mưa nặng trĩu, lạnh lẽo rơi sầm sập xuống người Thẩm Triệt. Cậu sải bước ra ban công vừa ngó đầu liền thấy một bóng người đang thu lu một góc dưới mái hiên.

“Tần Tu! !”

Thẩm Triệt hoảng hốt bước tới. Tần Tu ngồi co ro trên mặt đất không có phản ứng gì, cả người ướt sũng, hai tay ôm lấy người, đầu vùi xuống gối. Thẩm Triệt ngồi thụp xuống định gọi Tần Tu nhưng chợt cảm thấy từng luồng hơi thở nóng hằm hập. Từ lúc Tần Tu rời đi đến lúc này cũng đã một tiếng rưỡi, lúc gặp mưa cũng khoảng chừng một giờ, lại nhớ tới thể trạng kì quặc kia của Tần Tu, Thẩm Triệt chỉ biết không ổn, vội đưa tay kiểm tra trán Tần Tu, rồi vội vã rút trở về.

“Anh phát tình rồi!” Thẩm Triệt đang quýnh quá nên lưỡi cũng lú cả lại

(phát tình (hay động dục) nguyên gốc trong câu là phát tao có pinyin [fa sao] gần với phát sốt có pinyin [fa shao] Thẩm Triệt quýnh quá nên đọc tẹo =))

Tần Tu gần như đã vô lực nhưng vẫn ngẩng đầu hung hãn lườm cậu một cái.

Thẩm Triệt dìu anh đứng lên, lúc xách ba lô Tần Tu lên mới phát hiện nó nặng muốn chết, như nhét hai viên gạch trong đó vậy. Cậu vừa đỡ Tần Tu đi ra cửa, vừa nén giận nói: “Anh muốn tránh mưa sao không vào phòng học?!”

Tần Tu không nói gì, lúc bước ra cửa liền dùng chút sức lực cuối cùng vội vã trốn ra sau lưng Thẩm Triệt, kêu to: “Mèo! Mèo!”

“Không sao, không sao, để tôi đuổi nó đi !” Thẩm Triệt ngồi xổm xuống xách mèo con đáng thương lên, đang định thả ra ngoài ban công, tâm nói, khổ thân, để mày phải chịu khổ rồi, để tao lo xong xuôi cho hoa khôi rồi lại thả mày ra nhé.

“Thả ra ban công nó dính mưa mất!” Tần Tu nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Thẩm Triệt quay đầu lại nhìn Tần Tu đang nấp sau lưng mình, vẻ mặt vừa khấn trương, vừa chán ghét nhìn chằm chằm con mèo đen trên tay, cậu chớp chớp mắt: “Rốt cuộc là anh thích mèo hay ghét mèo vậy?”

“Tôi ghét mèo! Nhưng tôi cũng ghét thấy nó gặp mưa! Hai cái này có mâu thuẫn sao?” Bạn học Tần yếu ớt trả lời.

Không-mâu-thuẫn-chút-nào-hết.

.

Thẩm Triệt cũng không biết mình làm cách nào có thể một tay xách mèo, một tay đỡ Tần Tu, lưng còn đeo một cái ba lô nặng trĩu trở lại phòng học thể dục. Nhìn con mèo bị nhốt ngoài cửa, lại quay đầu nhìn Tần Tu đang nằm xụi lơ trên mặt đất, trong bụng cũng thấy buồn cười: “Anh rốt cuộc tại sao lại chạy lên trên kia vậy?”

Tần Tu dựa vào tấm gương lớn, hữu khí vô lực cảnh giác nhìn mèo con ngoài cửa: “Con mèo kia cứ đuổi theo tôi ra đến tận ngoài ban công.”

Thẩm Triệt vừa đóng cửa sổ, vừa ngờ vực: “Nhưng bây giờ đâu phải mùa xuân.”

Nói xong ở sau lưng bỗng im bật, Thẩm Triệt biết mình lại nói hớ, quay đầu lại quả nhiên thấy mặt Tần Tu đen xì, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cậu nói nó thấy tôi nên động dục?”

Thẩm Triệt tự biết mình lỡ lời nên đành câm miệng, để cửa sổ mở hé ra một chút để không khí có thể tràn vào, sau đó đi vào vươn tay cởi áo thun trên người mình.

Tần Tu lập tức tròn tròn mắt, nhìn thấy thân thể rắn chắc đầy sức sống với nước da màu tiểu mạch còn lấp lăm lăm mưa dưới ánh đèn, lập tức cảm thấy cơn sốt của mình hình như càng lúc càng nghiêm trọng: “Cậu làm gì?”

Thẩm Triệt cúi đầu nhìn ***g ngực và nửa người trần trụi của mình, lúc này mới đỏ mặt nói: “Anh đừng nghĩ bậy! Tôi định làm ướt áo, thay khăn mặt, đắp lên trán hạ nhiệt độ cho anh thôi!” Việc vốn rất đơn giản thế nhưng bị nghĩ vẩn vơ đi như vậy khiến cậu lúc này cũng thấy xấu hổ, bất gặp ánh mắt Tần Tu nhìn chằm chằm cơ thể mình như thế, Thẩm Triệt có chút mất tự nhiên liền ôm hay tay xát xát.

Tần Tu chớp mắt, lúc này mới thu hồi tầm mắt, khinh thường nói: “Cái động tác thủ thân như ngọc kia của cậu là có ý gì?”

“Không phải, tại anh nhìn tôi như vậy nên tôi có chút, có chút...”

“Có chút gì?” Yết hầu Tần Tu thắt chặt lại: “Tự nhiên cởi trần ra rồi bảo tôi không được nhìn sao.” Nói xong liền xoay người nhấc cái ba lô màu đen bên cạnh, kéo khóa ra, chỉ buồn bực nói mà không thèm ngẩng đầu lên: “Mặc đồ vào đi.”

Thẩm Triệt mù mờ đem áo thun mặc vào. Một chiếc khăn mặt trắng sạch sẽ bay vào ***g ngực cậu. Thẩm Triệt có chút giật mình, người này không có việc gì mà trong ba lô còn mang theo khăn mặt khô. Đúng là cẩn thận quá mức à! Thẩm Triệt cầm khăn mặt đi a cửa: “Tôi đi ra ngoài, quần áo anh đều ướt cả rồi. Trước tiên anh lấy áo khoác của tôi mặc đi, chờ quần áo anh khô rồi thì đổi lại.”

“Thẩm Triệt.” Tần Tu bỗng nhiên gọi cậu lại, giọng nói vẫn bình tĩnh lạ thường: “Tôi thi thoảng cũng hay bị sốt, nhưng chỉ ngủ một giấc là khỏe lại thôi, Không cần lo lắng.”

Thẩm Triệt quay lại nhìn Tần Tu đang ngồi dựa vào tấm gương, đầu ngửa lên, mắt khép hờ lại. Đây là Tần Tu sao? Sau cùng vẫn lắc lắc đầu, tâm nói chắc là nước vào nên bị chập mạch chỗ nào rồi.

Lúc Thẩm Triệt quay lại đã thấy Tần Tu đang mặc bộ quần áo màu xanh lá của mình, hai mắt vẫn nhắm dựa vào tường, Thẩm Triệt nhẹ nhàng bước qua, cẩn thận đem khăn mặt ướt đặt lên trán người kia, đưa tay giữ cho khỏi rơi xuống.

Tần Tu lúc này chỉ im lặng khép hờ mắt, sắc mặt có chút ửng hồng, giống như một nam châm hút chặt lấy ánh mắt của cậu. Thứ đẹp nhất trên thế giới dường như chỉ còn nốt ruồi xinh đẹp trên khóe mắt kia. Thẩm Triệt phải cố gắng hết sức mới có thể ngoảnh đầu nhìn sang chỗ khác, đúng lúc này mu bàn tay đột nhiên lại nóng lên.

Khoảnh khắc khi bàn tay Tần Tu đè lên mu bàn tay mình, Thẩm Triệt cảm thấy cơ thể mình như có một luồng điện xẹt qua, Băng sơn đại ma vương cầm lấy chiếc khăn mặt ướt lạnh trong tay Thẩm Triệt, hai mắt vẫn nhắm nghiền, chỉ nhẹ nhàng nói: “Trong ba lô có đồ ăn.”

Thẩm Triệt nghĩ khả năng sẽ là hai túi khoai tây chiên, bụng nói thể cùng được, cóăn còn hơn không, thể nhưng không ngờ lại lôi được từ trong ba lô ra một hộp đồ ăn giữ nhiệt. Mở nắp ra, Thẩm Triệt thấy bên trong là bảy tám chiếc bánh bao nhỏ vẫn còn ấm, cậu đột nhiên có chút ngẩn ngơ.

“Hạ Lan Bá bảo tôi mang đến. Không liên quan đến tôi.”

Mới cảm động một chút người kia đã lạnh lùng phủ nhận, Thẩm Triệt cười cười: “Nhưng vẫn phải cảm ơn anh.” nói xong liền gặm một chiếc bánh bao, cuối cùng cái bụng đang kêu gào cũng được an ủi một chút. Ngẩng đầu lên liền thấy Tần Tu đang nhìn mình, Thẩm Triệt vội cầm lấy chiếc bánh đang ngậm trong miệng chia ra: “Anh muốn ăn một chiếc không?”

“Tôi ăn rồi.” Tần Tu ngoảnh mặt đi, lại nhắm mắt: “Với cả đó là bánh bao nhân rau cần.”

Không đợi cậu ân cần đưa hộp bánh ra, đối phương đã từ chối ngay tắp lự. Thẩm Triệt đành phải ngồi xếp bằng, một mình im lặng gặm bánh bao. Đang lúc đói mềm ruột, lại thấy Tần Tu ngủ tiếp, Thẩm Triệt cũng không mời Tần Tu ăn nữa, ngấu nghiến gặm từng miếng bánh lớn, ăn nhanh đến nỗi bánh tắc trong cổ họng, cổ nuốt thể nào cũng không được, ho sù sụ.

“Có bình nước trong ba lô kia!” Tần Tu giống như giận dữ đem chiếc khăn tay trắng kéo xuống mắt, ngả đầu dựa vào tường. Một lát sau, Thẩm Triệt lại tới lay lay vai anh, băng sơn đại ma vương bốc hỏa bỏ khăn mặt xuống, ngồi thẳng dậy trừng mắt lườm chàng trai tóc xoăn bên cạnh: “Lại cái gì nữa?” Cậu không để cho đại ca này ngủ yên một lúc được sao?

Đại ma vương vẫn nóng nảy như mọi khi, Thẩm Triệt vừa ăn no nê xong cũng không để bụng tính xấu của ma vương bốc phát, chỉ nhẹ nhàng đưa tới một cốc nước ấm: “Anh uống nước xong rồi hãy ngủ tiếp. Uống nước mới nhanh hạ nhiệt.”

Tần Tu lúc này đang rất muốn ngủ, cố kìm nén cầm cốc nước lên uống một ngụm rồi đưa trả lại, gắng sức khép chặt mắt lại.

Thẩm Triệt ôm cốc nước vừa bị Tần Tu dúi trở lại trong ***g ngực, tâm nói anh thế này mà gọi là uống sao, chỗ anh uống vào còn không bằng chỗ anh hắt đổ đâu, thể nhưng người bệnh là nhất, cậu đành biến thành gà mái già dày mặt hỏi: “Uống thêm chút nữa đi, uống càng nhiều càng tốt mà!”

Cái tên này đúng là giống hệt con chó Golden Retriever* lúc nào cũng quấn lấy người, có để cho người ta yên không?! Mở mắt ra thấy đối phương đang cười nhìn rất ngớ ngẩn, tay giờ giờ cốc nước giống như đang cầm bó đuốc. Định chọc tôi điên tiết hay thấy tôi giống hổ lạc giữa bình nguyên mà thương hại?

“Thích chọc tức hả?”

“Hơ?” Thẩm Triệt nghe mà không hiểu gì.

Tần Tu cầm lấy cốc nước, không hề nhún nhường mà nói: “Tôi uống ba ngụm, sau đó cậu mà còn rắc rối là tôi cho một trận đấy.”

Thẩm Triệt ngoài miệng nói được được được, trong lòng thì rửa xả không tiếc lời, anh coi chừng đó, lát tôi gọi yêu tinh meo meo về dọa anh khóc thét thì thôi!

Tần Tu uống nước xong lại tiếp tục ngủ. Thẩm Triệt tắt đèn, cầm chiếc bánh bao cuối cùng, mở cửa ngồi xuống đợi cho yêu tinh meo meo vẫn còn đang quanh quẩn bên ngoài cửa. Mèo con nhanh như chớp cắp lấy chiếc bánh bao chạy biến đi, Thẩm Triệt nhìn theo bóng dáng con mèo nhỏ linh hoạt đã chạy xa, lại nhớ tới bộ dáng Tần Tu khiếp đảm trốn sau lưng mình lúc đó liền cảm thấy buồn cười. Thực ra, cái bộ dạng trợn mắt lườm nguýt con mèo nhỏ xíu giống như trông thấy kẻ thù không đội trời chung của ai kia cũng rất đáng yêu.

Ngồi trước cửa ngây ngốc nhìn hành lang đã trống trơn, cái cảm giác ở ngay sau lưng có một người vô cùng quan trọng mà mình cần phải bảo vệ này có một chút gidó thật khó diễn tả. Minh thực sự rất thích người

kia, Thẩm Triệt thầm nghĩ, mặc kệ người đó có bạo lực thế nào vẫn thấy thật đáng yêu, mặc kệ người đó có bắt nạt mình thế nào mình cũng chẳng thể nào trả đũa lại được.

“Tôi không có sợ anh, là tôi nhường anh thôi.”

Phòng học yên tĩnh vọng lại lời lầm bầm một mình của Thẩm Triệt, nghe có chút cô đơn.

Yêu tinh meo meo không biết đã chui vào góc nào đánh chén chiến lợi phẩm rồi. Động vật họ nhà mèo thường không thích ăn đồ ăn trước mặt người khác, chúng rất coi trọng riêng tư của chính mình. Thực ra Tần Tu cũng rất giống động vật họ nhà mèo, kiêu ngạo, tùy hứng, lại có chút không coi ai ra gì, cả cái tính rất coi trọng sự riêng tư này nữa, thế nên đối với chuyện chụp ảnh lên anh ta mới thực sự nổi điên như vậy.

Đứng lên đóng cửa lại, Thẩm Triệt quay đầu nhìn bóng người im lìm đang dựa vào vách tường say sưa ngủ. Nhưng mà tại sao tôi có thể sống chung rất tốt với các yêu tinh meo meo khác, chỉ có duy nhất anh là không thể được?

Bên ngoài cửa sổ trời đã tạnh mưa, Ánh đèn từ thành phố chiếu sang rất đẹp. Cũng không biết bây giờ là mấy giờ rồi, tuy rằng tập nhảy rất mệt, thế nhưng cậu lại chẳng thấy buồn ngủ chút nào. Thẩm Triệt đứng trước cửa sổ, tay khoác lên lan can dõi mắt nhìn về phía xa, cố gắng thả hồn ra ngoài khoảng không. Giữa không gian yên tĩnh đột nhiên vang lên âm thanh thứ gì đó rơi trên mặt đất.

Thẩm Triệt quay đầu lại, dưới ánh trăng mỏng manh thấy Tần Tu đang dựa người vào gương, đầu nghiêng về một bên, chiếc khăn mặt vốn đắp trên trán giờ đã rơi xuống đất. Cậu có chút bất đắc dĩ đi tới, ngồi xuống nhặt khăn mặt lên, sau đó cả người bỗng nhiên không thể nhúc nhích.

Cứng đờ người từ từ quay sang, Thẩm Triệt nhìn thấy Tần Tu mềm mềm đổ người xuống vai cậu.... Tía ơi, lẽ ra không nên nhặt khăn mặt rơi mới phải! !

Cái trán nhẵn nhụi của Tần Tu đặt trên bờ vai Thẩm Triệt, nửa gương mặt tuấn tú vùi dưới cổ, lẩn khuất dưới bóng tối, hơi thở đều đặn phả vào chỗ hõm trên vai cậu, Thẩm Triệt chỉ có thể ngồi im bất động trên mặt đất, trong tay cầm chiếc khăn mặt không biết phải làm gì. Sư phụ Hạ Lan, bây giờ phải làm thế nào?!

Bình tĩnh nào, bình tĩnh nào. Chàng trai đầu quần cố gắng ổn định hô hấp. Theo như kịch bản của sư phụ Hạ Lan, tình tiết có thể phát triển theo bốn hướng sau.

Giả thiết thứ nhất: Cậu đường đường chính chính mà đẩy Tần Tu ra.

Tần Tu (nổi giận tỉnh lại): “Cậu dám thừa dịp tôi ngủ mà trả thù hả!”

Cậu bị hoa khôi trường bệnh kiều đánh cho thành đầu heo.

Giải thiết thứ hai: Cậu lặng lẽ tránh ra.

Tần Tu (ôm đầu tỉnh dậy): “Là cậu cố ý để tôi ngã đập đầu xuống đúng không? Còn dám ở bên cạnh cười thâm hả?”

Cậu bị hoa khôi trường bệnh kiều xỉ vả không tiếc lời.

Chẳng lẽ tôi cứ để anh dựa vào như thế này đến sáng sao? Thẩm Triệt nghĩ thế liền đỏ bừng mặt, thật ra tôi cũng không ngại, chỉ là...

Tần Tu (như hoa như ngọc tỉnh dậy, ngay tức khắc mặt chuyển đen): “Đây là chuyện gì?”

Thẩm Triệt (giơ hai tay): “Chuyện không liên quan đến tui nhe. Tự anh ngã vào tui chứ bộ!”

Tần Tu (đứng dậy tức giận chỉ ngón tay): “Cậu còn nói láo! Cậu ngồi xa tôi như vậy, chẳng lẽ tôi đuổi theo rồi ngã vào người cậu? Cho dù tôi ngã vào cậu, cậu cũng không biết đường mà đẩy tôi ra sao?”

Cậu bị hoa khôi trường bệnh kiều mắng té tát.

Thẩm Triệt bất lực ngược nhìn trần nhà. Nói tóm lại là chỉ bốn chữ: Không – dám – đắc – tội.

Lúc này cũng chỉ còn lại một kịch bản gốc là an toàn, Thẩm Triệt hít sâu một hơi, ghé cổ, thật cẩn thận đưa tay nâng đầu Tần Tu dậy, cung kính giống như nâng quốc bảo, xin mời ngài quay về vị trí cũ. Đúng lúc này lông mi người kia đột nhiên run lên nhè nhẹ, như hoa như ngọc mở mắt.

Hai bàn tay của bạn học Thẩm lúc này còn đang nâng hai bên mặt của hoa khôi trường bệnh kiều, miệng há hốc như nhữ O, dưới bóng tối nhìn cực kì đáng khinh.

Hai người ẩn tình dào dạt nhìn nhau hồi lâu.

Yêu tinh meo meo đang vui vẻ ngồi ở hành lang thưởng thức bánh bao thì một tiếng thét chói tai vang lên. Móng vuốt khê run lên, nó đành trở mắt nhìn phân nửa cái bánh bao “viu” một cái lần thẳng xuống dưới cầu thang.

“Mieo~~”

Yêu tinh meo meo ngồi trên bậc thang sau khi nghe dư âm của tiếng thét vừa nãy vẫn văng vẳng bên tai, giữa Sự báo ơn của loài mèo và sự hấp dẫn của bánh bao cuối cùng đã quyết định chọn cái phía sau.

WebTru yenOn line . com

Trong phòng học thể dục.

“Cậu hét ầm ĩ cái gì vậy?!” Tần Tu đen mặt nhìn đầu quần thét lên đầy sợ hãi rồi nhảy vọt ra đằng sau cách xa ba thước. Tôi còn chưa động một ngón tay vào cậu mà đã thét ầm ĩ lên, cứ làm như tôi cường bạo cậu không bằng ấy!

Thẩm Triệt lúc này mới hoàn hồn lại, lau lau mồ hôi lạnh trên mặt, tâm nói không thể trách sao tôi lại kinh hãi như vậy được, tôi cứ tưởng lần này xác định là đổ máu rồi chứ...

Tần Tu liếc cậu một cái rồi đứng lên, vừa đi đến cạnh cửa bật công tắc đèn, vừa đọc miệng nói: “Lúc tôi tỉnh thì không dám làm thân. Có cần phải đợi lúc tôi ngủ rồi mới đến hôn trộm không, cậu nghĩ mình đang đóng phim thần tượng đấy à?”

“Tôi không có hôn trộm anh...” Thẩm Triệt trong lòng oan uổng hết sức.

“Rồi, rồi, cậu không hôn trộm tôi. Hôn trộm mà chưa hôn được thì chưa tính là hôn trộm.” Tần Tu lấy từ trong chiếc ba lô màu đen của mình ra một chiếc laptop, khom người cắm điện rồi ngồi xếp bằng xuống, ngược lên nhìn Thẩm Triệt vẫn im lặng từ nãy tới giờ: “Phùng mang trợn mắt cái gì, cậu thấy mình oan uổng lắm à?”

Thẩm Triệt thầm nói không phải oan uổng bình thường mà là cực kỳ oan uổng, oan uổng đến phát điên đó anh hai! Oán giận liếc nhìn hung phạm nằm trong góc: “Biết thế thì chẳng thèm nhặt cái khăn mặt kia”

Tần Tu buồn cười. Cậu vẫn chưa nhào qua quyết sống mái một phen với cái khăn mặt kia à?

“Là tôi không đúng, được chưa nào. Tôi không nên tỉnh sớm như vậy, cậu có muốn cắn tôi một miếng giải hận không?” Nói xong liền vươn tay, vung vẩy tay áo. Khí chất mỹ nhân khiến người ta không thể nhìn thẳng.

Thẩm Triệt lập tức đỏ như mặt.

“Không muốn cắn chỗ này, vậy cậu muốn cắn chỗ nào.” Tần Tu tựa tiểu phi tiểu nheo mắt lại, “Cắn miệng hả?”

“Anh đừng coi tôi là hạng người giống Uông Tuấn như vậy.” Thẩm Triệt mặt tuy đỏ nhưng vẫn nhìn Tần Tu chăm chú. Chuyện khác thì không sao nhưng về điểm này thì bất kể như nào cậu cũng không thể nhận được.

“Yên tâm. Cậu kém xa tên đồng tính luyến ái chết bầm kia.” Tần Tu lại vui đầu vào trả lời email, băng quơ nói, “Đồng tính luyến ái chết bầm đã trực tiếp tiến hóa thành tên rác rưởi, còn cậu vẫn chỉ là trùng đẻ giày đơn bào thôi.”

Thẩm Triệt nhìn gương mặt tươi cười bí hiểm của Tần Tu. Lời này nghe có vẻ như đã phân rõ ranh giới giữa cậu và Uông Tuấn, nhưng để ý kỹ một chút thì có vẻ không giống như đang khen, nghĩ lại thêm lần nữa, OMG, thế quái nào lại thấy giống đang chửi người nhĩ.... Người mới số một như tuyết trắng giữa trời xuân kia, không ngờ lời nói lại có thể đả kích người lớn đến vậy.

Tần Tu cúi đầu lướt nhìn đồng hồ trên máy tính: “Một rưỡi rồi. Xem ra cậu cũng không có tâm tư nào mà ngủ lúc này, vậy không lãng phí thời gian nữa, chúng ta bắt đầu đi.”

“Bắt đầu cái gì?” Thẩm Triệt không hiểu.

“Nền tảng vũ đạo của cậu quá kém. Với cái dạng này thì rất khó có phần thăng. Từ hôm nay trở đi, ngày nào cũng phải luyện từ trưa đến mười giờ tối mới được về. Ngày mai cậu nhớ tìm quản lý mượn chìa khóa phòng học.” Tần Tu về mặt bình thản nói với cái laptop đang đặt trên đầu gối, mãi sau mới chịu ngẩng lên nhìn người nào đó đang nhú mày khó hiểu đứng trước cửa sổ lớn, nói: “Tôi muốn dạy cậu hai đoạn solo dance và hai đoạn duet dance.”

Thẩm Triệt kinh ngạc tròn tròn mắt: “....Anh muốn dạy tôi tập nhảy?”

“Nói dạy cậu nhảy không khác gì nói là đánh bạc.”

56. Chương 57 - Yêu Tinh Meo Meo (nhe Răng): Tộc Mèo Tinh Chúng Tôi Không Có Báo Ân Như Vậy.

Trong laptop gồm hai video solo dance và hai video duet dance nam nữ. Chính xác mà nói là MV, Thẩm Triệt xem một đoạn trong video mà Tần Tu mở, thấy MV đặc biệt hoa mỹ cùng với điệu New Jazz của nam ca sĩ mà hoa cả mắt, tâm tư không cách nào lắng lại. Cậu chuyển tầm mắt sang nhìn Tần Tu bên cạnh, đối phương đang chống cằm chuyên chú xem video, Thẩm Triệt phải cố gắng lắm mới có thể kiềm chế không cho chính mình hỏi: “Thật ra anh không phải tiện đường tới đưa đồ cho tôi, mà là đặc biệt đến đây dạy tôi tập nhảy có đúng không?”

“Chính là như vậy, đại khái cậu nắm được chưa?” Tần Tu quay sang hỏi.

Thẩm Triệt thỉnh thoảng bị Tần Tu nhìn chăm chú như vậy, không khỏi cảm thấy có phần xấu hổ vì những suy nghĩ vớ vẩn của mình.

“Thẩm Triệt, lúc này tốt nhất cậu nên thu hồi tâm hồn thiếu nam của mình đi, chuyên tâm tập nhảy thật tốt cho tôi.” Tần Tu chuyển hướng nhìn máy tính, “Tôi mở lại một lần nữa.”

Hiếm có khi nào Tần Tu không nổi giận như lúc này, Thẩm Triệt nhéo nhéo đuôi tinh tâm lại, tỉ mỉ xem xong một lần, không khỏi nhụt chí lắc đầu: “Cái này khó quá, tôi làm không được.”

“Chưa thử qua đừng nói không làm được.” Tần Tu đem laptop để qua một bên, đứng dậy đi đến trước tấm gương lớn, quay đầu lại nói với Thẩm Triệt, “Đoạn vũ đạo này chỉ có hai phút thôi, lặp lại hai lần tám nhịp. Phần khó nhất là lúc chân sau xoay vòng 720 độ. Tôi làm mẫu một lần, chỗ nào không rõ thì hỏi tôi ngay.”

Thẩm Triệt mắt nhìn Tần Tu đối diện tấm gương, xoay xoay mắt cá chân, thả lỏng bả vai một chút, sau có ý bảo cậu bật nhạc lên.

Thân thể vừa khởi động theo nhịp điệu mạnh mẽ bắt đầu nhảy, Thẩm Triệt có ảo giác giống như trước mặt là chiếc mô tô phân khối lớn đang bật đèn, gầm rú thét gào.

Đây là lần đầu tiên cậu được thấy Tần Tu nhảy, phần mở màn chính là những bước nhảy khiến người ta hoa cả mắt, thất lạng và hai chân cứ đá qua đá lại không kịp nhìn như trò đan dây. Tuy vậy Tần Tu từ đầu đến cuối vẫn khiến cho người xem có cảm giác anh luôn hòa mình vào giai điệu, duy trì nhịp điệu một cách hoàn hảo, giống như dùng thân thể chỉ huy âm nhạc, nhất là phần LOCKING, bang bang vài cái định thân thể, cực kì ngẫu, cực kì cảm xúc!

Cao trào của bài nhảy là đoạn chân sau xoay tròn hai vòng, trước mắt thấy người xoay hai vòng, giống một cuộn lốc xoáy. Thẩm Triệt có cảm giác xung quanh thân thể Tần Tu như có vô số vòng từ trường bùng cháy, lúc mềm dẻo lúc lại thập phần bay bổng.

Hóa ra vũ đạo thật sự có thể khiến người ta mê mẩn đến vậy, hơn nữa được người mình thích biểu diễn cho xem ngay trước mặt, Thẩm Triệt cảm thấy mình nhất định sẽ nhớ rõ cảnh này lâu thiết là lâu.

Tần Tu nhảy xong một lần, nói với người trong gương đang ngồi phía sau: “Bây giờ tôi làm lại từng động tác chi tiết, cậu cố gắng quan sát cho kỹ, nếu không theo kịp có thể bảo tôi dừng lại.”

Thẩm Triệt gật gật đầu, xem Tần Tu biểu diễn lại từng động tác với tốc độ chậm, thế nhưng những chỗ cậu theo không kịp vẫn nhiều lắm.

“Dừng lại một chút! Động tác chà chà kính kia sao lại có bốn nhịp?”

“Chỗ này phải không?” Tần Tu làm mẫu lại một lần, “Mở và đẩy đều là hai nhịp, giữa động tác đẩy trở về thì ngừng lại một chút.”

“Dừng một chút! Đoạn bước lướt anh có thể bước từng bước một cho tôi xem được không?”

Tần Tu bước từng bước một cho Thẩm Triệt nhìn.

“Dừng! Cái động tác ấn ngực bắt chước tim đập ấy siêu đẹp luôn! Làm thế nào vậy?”

Tần Tu ấn ngực cho cậu ta nhìn. Hai lần.

“Dừng dừng! Cái động tác vừa tự mò mẫm vừa đứng lên kia anh làm chậm một chút đi!”

Tần Tu làm lại cho cậu ta nhìn. Ba lần.

“Dừng –“

Thẩm Triệt lần thứ N kêu “Dừng”, lần này còn chưa kịp mở miệng hỏi đã thấy Tần Tu mặt xanh đen quay đầu lại, cậu vội giơ tay lên hàng như nhìn thấy cường địch: “Là anh cho tôi kêu dừng mà!” Quả nhiên tính nhẫn nại của Ma vương không thể tin cậy được!

Tần Tu giả vờ cầm điếu, xoay người nhìn gương cầu gắt kéo áo khoác lên: “Tốt, bảo dừng thì dừng, ai bảo cậu lại dẫn đến như vậy!”

Thẩm Triệt trong lòng không phục. Tôi hổng có nhờ anh dạy à nha.

“Có cái gì chưa rõ nữa?!”

Hung dữ như vậy sao tôi dám hỏi! Chỉ có thể nhỏ giọng cả giận: “Cái động tác xoay hông. . . .”

Tần Tu cau mày quay đầu lại: “Cậu rốt cuộc là không theo kịp hay là muốn tôi xoay hông cho cậu nhìn?” Nếu không thì sao có chuyện cả xoạc chân ấn ngực đến xoay hông cậu đều nhìn không rõ?!

Lúc này lại đến lượt Thẩm Triệt giả vờ cầm điếu..

“Bỏ đi.” Tần Tu xoay người lại, “Đứng lên, bây giờ cậu tập theo tôi. Tôi nói một, cậu bước một. Tôi không tin cậu làm không được.”

.

Nửa giờ sau.

Thẩm Triệt vẫn dậm chân tại động tác vừa đan chân vừa cong đầu gối cùng lúc xoay người, có làm thế nào cũng không được tự nhiên. Trong lòng thẩm cảm khái quả nhiên chỉ có bóng rổ mới là tình yêu đích thực của đàn ông mà thôi. Đợi mãi cũng không thấy Tần Tu ở đằng trước dạy động tác kế tiếp, cậu không khỏi buồn bực: “Làm sao vậy?”

Tần Tu mờ mịt nhìn chằm chằm chính mình trong gương, rồi sau đó thu hồi động tác, xoay người đi sang một bên uống một ngụm nước, sau đó cúi đầu nhìn nhìn video vũ đạo trong laptop.

Thẩm Triệt không khỏi cười trộm, nhảy hết nửa ngày thì ra là không nhớ động tác! Giả vờ bình tĩnh trầm ổn cái gì chứ, anh mà cũng có lúc không nhớ rõ sao?

Tần Tu đương nhiên biết tên kia đang cười, cũng không nói gì, sau khi xem xong vũ đạo thì quyết đoán trở vào, đứng ở trước gương, nói với người sau lưng: “Đây là lần đầu tiên tôi quên vũ đạo, cậu có biết vì sao không?”

“Vì sao?” Cậu chàng tóc xoắn trong gương đặc biệt tò mò.

“Bởi vì bị lây bệnh.” Động tác trước anh phải dạy đi dạy lại cho Thẩm Triệt tới năm lần, nếu bài nhảy này mà là một cái đồng hồ thì linh kiện bên trong đã bị cậu ta tháo gỡ tá lả ra thành từng nguyên tử hết rồi.

Bị lây bệnh? Là có ý gì. Thẩm Triệt ngẩn người một lúc mới vỡ đầu sực hiểu ra. Đâu má! Mắng chửi người ta thì mắng chửi hã đi, lại còn vòng vo bóng gió làm quái gì?!

Lại nửa giờ sau.

“Thẩm Triệt! Cậu còn có thể đàn hơn nữa được không? ! Tôi dạy cậu năm lần rồi đó! Cậu có biết tôi sắp phát điên rồi không hả?!”

Được rồi, lần này rốt cục cũng không thêm vòng vo bóng gió nữa. Bị người kia bùng nổ đập liên tiếp mấy cái vào đầu, Thẩm Triệt chỉ cảm thấy sấm chớp trên đỉnh đầu nổ vang dội ùng ùng ùng ùng mãi không ngừng.

Tần Tu chưa hết giận, đi sang bên cạnh điên cuồng uống nước. Thẩm Triệt xoa xoa cái đầu đầy cục u, lúc hạ tay xuống mới phát hiện trong lòng bàn tay là mấy cọng tóc xoắn. Má ơi, rụng tóc người ta luôn rồi!!!

Tần Tu đi tới trừng mắt lườm tên kia một cái: “Rụng sạch càng tốt!”

Thẩm Triệt oán hận gẩy đi hai sợi tóc rụng, thì ra áp lực quá lớn sẽ dẫn tới rụng tóc là sự thật... Tuy rằng Tần Tu vừa bạo lực vừa độc mồm, nhưng kỳ thực Thẩm Triệt cũng biết vấn đề là ở mình. Tài năng của cậu yếu kém đến mức nào mới có thể khiến cho núi bằng như Tần Tu không quản tới hình tượng mà phải thốt ra câu “Sắp phát điên rồi” như vậy. Tuy rằng cậu không muốn bỏ cuộc, lại càng không muốn phụ lòng tốt của Tần Tu, nhưng nếu liên tiếp phải chịu đả kích như vậy, nói thật Thẩm Triệt cũng không tin tưởng chính mình cho lắm: “Anh cảm thấy tôi thật sự có thể chứ?”

Tần Tu trong gương nét mặt không chút thay đổi, chỉ nói: “Tiếp tục tập luyện.”

Thẩm Triệt cũng không nói gì, lại hết sức chuyên chú làm theo mỗi một động tác của Tần Tu, âm thầm cầu nguyện động tác của mình có thể thực hiện ba lần là qua cửa, nhưng thực tế lại không như mong muốn, hoặc có thể là do chính mình đích xác không phải dân khiêu vũ, chỉ cần động tác hơi phức tạp một chút là cậu không sao nhớ được. Vì thế Tần Tu phải thường xuyên giảng đi giảng lại bốn năm lần cho cậu.

Cứ như vậy vất vả tập đến sáu giờ sáng, Thẩm Triệt bị yêu cầu phải đứng ở trước gương tự mình nhảy một lần tìm cảm giác. Nhìn ánh rạng đông dần lộ ra ngoài cửa sổ, cậu mới giật mình nhận ra từ ba tiếng đồng hồ sau lúc đó, mặc kệ biểu hiện của cậu có tệ hại thế nào, Tần Tu cũng không hề nổi nóng với cậu thêm một lần nào nữa.

Một chiếc máy đếm nhịp nho nhỏ đặt trên mặt đất, kim đếm nhịp tích tắc chuyển động. Thẩm Triệt cố gắng nhớ lại từng động tác, từng nhịp, từng nhịp lặp lại từng bước vũ đạo đã học lúc trước

(Máy đếm nhịp (metronome) là thiết bị hỗ trợ giúp bạn đếm nhịp của một bản nhạc, dùng để tập ghita và tập nhảy)

Cậu nhảy xong một lần, Tần Tu tăng nhịp nhanh thêm một chút, cứ như vậy nhảy thêm bốn lần thì đã đạt tới tốc độ gốc của nhạc.

“Bây giờ nhảy theo nhạc nhé.” Tần Tu từ trong ba lô lấy DV ra, “Tôi sẽ quay lại cho cậu.”

(DV: viết tắt của Digital Video, một loại máy quay phim cầm tay)

Thẩm Triệt nhìn trần nhà thở dài một hơi.

Tần Tu liếc cậu một cái, buông DV xuống trầm giọng nói: “Nơi này chỉ có hai người chúng ta, cậu không cần phải ...quá hồi hộp như vậy.”

Qua tấm gương lớn Thẩm Triệt nhìn thấy Tần Tu đứng phía sau đang cầm DV giơ lên, trong miệng bỗng có chút khô khốc. Sao có thể không hồi hộp được, tôi phải đứng nhảy trước mặt anh đó đại ca. Có lẽ ở trong mắt anh, tôi đến bây giờ vẫn chỉ toàn là mặt xấu, nhưng chỉ một lần thôi cũng được, tôi thật sự hy vọng vị trí của tôi ở trong lòng anh có thể nâng lên một chút, nhưng mà... dù cho có cảm tình đến đâu cũng vĩnh viễn chẳng thể nối thành sợi tơ hồng.

Mặc kệ, ghi điểm một lần là tốt rồi.

.

Chẳng mấy chốc đã đến bảy giờ sáng, bác bảo vệ rốt cục cũng ra mở cửa. Thẩm Triệt cả một đêm không ngủ nhưng lại đạt được thành công vượt trội. Điệu New Jazz này đối với vũ công chuyên nghiệp cũng không hề đơn giản, vậy mà giờ đây cậu đã có thể một mạch nhảy được, cũng nắm bắt được các động tác vũ đạo cơ bản.

Giúp Tần Tu thu dọn đồ đạc từng cái một để vào ba lô: laptop, máy đếm nhịp, DV, chai nước, khăn mặt, kỳ thật mỗi một cái đều là Tần Tu vì cậu mà chuẩn bị, nhưng cậu lại không thể nói ra lời cảm ơn. Nếu nói “Cám ơn lòng tốt của anh” thì hoa khôi trường rất sĩ diện này sẽ chửi mắng cậu thành thế nào đây.

Một trong những quy tắc sống chung với gấu bắc cực đó là — Lúc anh ta đối xử tốt với bạn, phải làm bộ như không phát hiện. Lúc anh ta bắt nạt bạn, hãy nghĩ đến lúc anh ta tốt.

“Lén lút cười cái gì?” Tần Tu thu dọn đồ xong, ngẩng đầu lườm Thẩm Triệt.

“Đúng rồi, vì sao lại cố tình chọn hai đoạn nhảy này?” Thẩm Triệt mau chóng nói lái sang chuyện khác.

Tần Tu kéo khóa ba lô lên, đứng dậy: “Vũ đạo trong bốn MV này đều là do Jeremy chỉ đạo. MV trước đây của Bích Cơ cũng là do anh ta phụ trách biên đạo. Khả năng rất lớn là lần này anh ta vẫn sẽ là chỉ đạo vũ đạo. Trong bốn MV này có phần lớn những động tác vũ đạo mà anh ta thường xuyên sử dụng. Khả năng lớn nhất là lần thử vai cuối sẽ tập trung vào mảng này.”

Thẩm Triệt vô cùng sửng sốt, trong lúc chính mình đang lẩn qua lẩn lại, tập luyện nhặng xị ngẫu cả lên lảng phí bao nhiêu thời gian thì không ngờ rằng Tần Tu lại suy tính được nhiều như vậy. Cảm giác theo không kịp này chính là sự chênh lệch giữa người bình thường và người mới số một khoa diễn xuất sao.

Rời khỏi tòa nhà giảng đường, cả người bị dính nước mưa lại tập luyện đến mồ hôi nhễ nhại, tính từ bây giờ đến lúc đi học còn một chút thời gian, hai người quyết định trước tiên là đi về tắm rửa thay đồ xong rồi quay lại trường.

“Hay là qua chỗ tôi đi, chỗ tôi ở gần trường hơn.” Thẩm Triệt ngồi đằng sau chiếc mô tô phân khối lớn, vẫn không dám vượt qua Lôi Trì nửa bước, chỉ dám ngồi cách ra thật xa rồi mới hỏi. Hãy vào online.com để đọc truyện nhanh hơn!

Tần Tu cũng không quay đầu lại: “Chỗ cậu có mấy phòng tắm?”

“Một thôi à.” Cũng không phải nhà tắm mở rộng....

“Cho nên cậu muốn tôi với cậu tắm chung đúng không?”

Thẩm Triệt đối diện với ánh mắt tỉnh bơ của Tần Tu phản chiếu qua kính xe, biết chính mình lại bị cho điểm kém, đành phải thỏa hiệp: “. Vậy, nếu không thì anh chở tôi về công viên Hữu Nghị trước đi.”

“Làm nũng cái gì?”

“Hử?” Thẩm Triệt há hốc mồm, bộ ráy tai của mình mấy ngày nay tích tụ nhiều lắm hả?

“Thẩm Triệt, tôi là bạn trai cậu đấy à?” Tần Tu xoay người, “Tại sao mỗi khi cậu mở miệng tôi phải nhân nhượng như vậy cơ chứ? Công viên Hữu Nghị cách xa tòa nhà Đan Mĩ cả dặm, tôi yêu cậu đến mức nào mới có thể lượn cả vòng lớn như vậy mà chở cậu hả?” Lại quét mắt nhìn đầu quần mặt dần ra đang ngồi sau, đại ma vương lãnh khốc kéo kính chắn gió xuống, “Xe này chỉ đi tới Đan Mĩ, cậu thích đi thì đi.”

Thẩm Triệt bị nói cho không còn hơi sức mà phản bác: “Quan trọng là ở đó tôi không có đồ để thay.”

“Tôi có nói để cho cậu *** đi tới trường à?”

Thẩm Triệt ghen hờn không biết nói gì. Cái câu “Tôi sẽ cho cậu mượn quần áo” đầy lòng tốt thế này tại sao nói ra từ miệng anh lại khiến cho người ta phải chết ghen như vậy chứ? Tần Tu không báo trước khởi động xe, Thẩm Triệt nhìn tấm lưng vừa cong cong gợi cảm lại anh tuần vô định của người ngồi trước, chớp chớp mắt vô lực. Còn không phải là anh ỷ vào tôi thích anh sao

57. Chương 58 - Có Trò Vui

Buổi sáng yên tĩnh tại chung cư 20-3 tòa nhà Đan Mĩ A.

Thẩm Triệt theo Tần Tu rón rén bước vào cửa, sợ đánh thức Hạ Lan Bá vừa mới đi ngủ. Áo choàng tắm của Tần Tu treo ngay tại phòng tắm dưới lầu. Vừa vào nhà, Tần Tu liền đi thẳng vào toilet, bỏ lại một câu: “Quần áo tôi trong ngăn tủ, cậu tự tìm một bộ thay ra đi.”

Thẩm Triệt cảm thấy bản thân không thể hưởng thụ nỗi dãi ngộ này: “Không có tiện lắm...”

“Quần lót của tôi cậu cũng lấy ra nghịch rồi, còn không tiện cái gì nữa!” Cửa toilet “rầm” một tiếng đóng lại.

Thẩm Triệt nuốt một ngụm nước bọt.

Năm phút sau, Hạ Lan Bá he hé cửa phòng, vẻ khiếp sợ trên gương mặt mãi mà chưa xua đi được. Trong phòng khách đã không còn ai. Mắt kính Hạ Lan Bá chợt lóe sáng. Hai người nguyên đêm không về nhà + vừa về liền đi tắm rửa thay quần áo + quần lót cũng bị đem ra nghịch = Địch! Ông đây viết kịch bản nhất định phải cầu huyết hơn nữa!!!

Yên lặng đóng cửa phòng, trạch nam áo ba lỗ lăn ra nằm ngửa trên giường, trí tưởng tượng bắt đầu bay cao bay xa, linh cảm cứ ùng ùng bắn ra như tia lửa.

Nếu Thẩm Nhị 1, Tần Tu 0?

Cái đùa chết! Nhất định phải phát điện mừng rồi! Thẩm Nhị chú đạt được giấc mộng cuối cùng của toàn thể quần chúng Canh Ảnh rồi! Hoa khôi trường là của chú, cả thế giới là của chú!

Vậy nếu Tần Tu 1, Thẩm nhị 0 ?

Bên tai Hạ Lan Bá bỗng nhiên vang lên âm thanh “đình đình đình chúc mừng” của máy đánh bạc, cả người tự dưng lạnh run lên, Cái cảm giác như nghe thấy “Xin chúc mừng, bạn đã trả lời chính xác!” này là thể quái nào nhỉ.

Tám rưỡi sáng, chiếc mô tô thể thao đứng giờ dừng lại dưới lầu Dật Phu, Thẩm Triệt nhìn đồng hồ thấy sắp muộn rồi, vội cởi nón bảo hiểm nhảy xuống xe, xoay người định gọi Tần Tu nhưng đối phương lại không xuống xe: “Tôi đi đỗ xe, cậu lên trước đi.”

“Vậy anh nhanh lên nha, đừng đến muộn đấy!” Nói xong liền chạy lên lầu.

“Thẩm Triệt.” Tần Tu ở sau lưng gọi cậu lại, có chút ngập ngừng, “Tôi lúc trước có bỏ vào trong ba lô cậu một ổ cứng di động.”

Thanh niên tóc xoăn đứng trên bậc thang: “Ổ cứng di động? Chi vậy?”

Tần Tu mặt không chút thay đổi: “Sắp muộn rồi cậu không mau lên?”

Trong khuôn viên trường truyền đến tiếng chuông không nhanh không chậm, cậu chàng đầu quần quả nhiên cầm đầu ba bước chạy hai bước nhảy lên bậc thang, cùng mọi người đi vào hành lang, vừa lên đến nơi còn vung tay lên hướng phía Tần Tay cười: “Buổi tối không gặp không về nhé!”

Tần Tu ngồi trên xe máy thoáng nhướn mi. Lúc chân còn cà nhấc thì như con đà điểu lắc lư, vừa khỏi một cái là lại bắt đầu vui sướng bán manh các loại. Cậu thuộc giống Golden Retriever* đó à?

(xem ảnh cuối chương)

Dừng xong xe trong lán, phía sau bất chợt truyền đến âm thanh tấm tắc cảm khái: “Đúng là khiến cho người ta phải hâm mộ nha, có thể ngồi ở sau xe cậu cơ đấy.”

Tần Tu nhìn qua kính chiếu hậu thấy vị MC Vương bài giải trí đang mặc một bộ đồ hip-hop rộng thùng thình, liền nhú mày: “Sao anh lại tới đây?”

Hai người quen biết cũng gần được hai năm nhưng mỗi khi thấy người đàn ông cao lớn đẹp trai, lại có chút dương quang vô lại này, Tần Tu vẫn cảm thấy thật khó có thể hình dung cái tên thường xuyên đem giọng ông ọ làm nũng với anh trong điện thoại và cái người đang đứng trước mặt này thực ra chỉ là một người. Một vị Đại lão gia rất tiêu chuẩn ở cuộc sống thực, chẳng hiểu tại sao vừa vào mạng internet hay trong điện thoại là lại biến thành một kẻ ngây thơ hồn nhiên. Đương nhiên, những người khi trong thế giới ảo và cuộc sống thực là hai kẻ khác nhau hoàn toàn cũng không phải ít, chẳng qua Vương Tử Quỳnh này chỉ là kẻ bệnh nặng nhất trong số cái đám người kia thôi.

“Chương trình của chúng tôi đổi biên đạo mới, một mỹ nhân hải ngoại, đến trường các cậu chụp hình tư liệu thôi, để sử dụng cho số nói về An Gia Miện.” Vương tử Quỳnh hai tay dứt túi quần, “Chương trình kỳ này có để cho cậu hai chỗ trên hàng ghế khán giả rồi.. Nhưng mà, cậu mới bắt đầu cảm thấy hứng thú với An Gia Miện từ khi nào vậy?”

“Tôi không có hứng thú gì với An Gia Miện.” Tần Tu vừa nói vừa thông thả đi về hướng thư viện, buổi sáng hôm nay Tần Tu không có tiết, anh định đến thư viện giết thời gian đến buổi chiều luôn, “Anh đã từng tiếp xúc với An Gia Miện chưa, anh ta rất quyến rũ à?”

Vương tử Quỳnh hết nói gì nổi “Logic của cậu chết hết rồi à?”, tay khoác lên vai mỹ nam cao một mét tám lăm, vùi mặt vào giả bộ như đang rót mắt.” Cậu thật sự chưa một lần xem tiết mục của tôi sao? T_T Đây là lần thứ hai An Gia Miện xuất hiện trong Đối diện với Vương bài rồi!”

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“À, vậy người kia thế nào? Rất hấp dẫn?”

“Đàn ông tao nhã dịu dàng như vậy trong mắt ai cũng đều thấy quyến rũ mười phần thôi. Nói thật, là đàn ông tôi nhìn vào cũng có chút ghen tị, nhưng mà thái độ đối nhân xử thế của An Gia Miện quả thật không chê vào đâu được, quay xong chương trình còn mời cả tổ chuyên mục đi ăn cơm....” Vương Tử Quỳnh còn đang nói dang dở thì chuông di động đột ngột vang lên.

Tần Tu dừng lại, nhìn Vương Tử Quỳnh đi sang một bên nói chuyện điện thoại, vẻ mặt có chút đăm chiêu. Tao nhã dịu dàng cái gì gì đó, đại khái là hoàn toàn khác xa mình.

“Tần Tu.” Bên kia, Vương Tử Quỳnh cúp điện thoại quay đầu lại, vẻ mặt tươi cười như “có việc cầu người giúp đỡ”.

Thẩm Triệt vào phòng học, mông còn chưa chạm xuống ghế liền nghe thấy Nhậm Hải bên cạnh đang rướn cổ sang ngắm mông mình quát: “Nhắc –“

Thẩm Triệt bị dọa cho nhảy dựng, xoay người nhìn thấy ghế dựa bóng loáng, không thấy có chuyện gì mà phải đứng dậy cả.

Anh bạn họ Nhậm nhìn chòng chọc cái mông của cậu, ánh mắt lại leo lên trên ngắm nghía người cậu : “Ủầy ầy, Thẩm Triệt hôm nay hơi bị thời trang đó nha! Cậu từ trước tới giờ đều mặc đồ bình dân, vết sạch tiền chơi sang một lần sao, lúc nào mà cũng diện toàn hàng hiệu thế này hả hả hả?”

Thẩm Triệt cũng có chút bất ngờ, cúi đầu nhìn từ đầu tới chân mình đều là quần áo mượn của Tần Tu: “Hàng hiệu gì?” Cậu vốn mù tịt về mấy nhãn hiệu thời trang. Hàng hiệu duy nhất mà cậu biết đó là Armani

và LV của Khải đại thủ. Đây cũng chỉ là tùy tiện chọn bộ mà bình thường không thấy Tần Tu mặc, Tần Tu cũng chỉ nhìn thoáng qua, đâu có nói gì đâu.

“Áo khoác này là D-SQUARE, quần bò là Levi’s nhá. Chẹp chẹp! Cậu đừng có bảo đây là hàng nhái, anh đây chỉ cần liếc một cái cũng biết đây không phải hàng vỉa hè rồi!” Nói xong còn bí ẩn câu vai Thẩm Triệt, “Nói mau, tối hôm qua đi cả đêm không về, có phải có điểm ngộ gì hả?Được ai đó có tiền bao dưỡng rồi phải không?”

Thẩm Triệt thiếu chút nữa nhảy dựng lên: “Cậu đừng nói bậy!” Nhìn vẻ mặt hóng hớt Nhậm Hải kia, Thẩm Triệt dám chắc càng nói nhiều thì càng sai nhiều, cậu cũng lười cùng tên kia tán dóc, tháo ba lô ngồi xuống, xoa xoa cái lưng nhức mỏi đến không ngồi thẳng được. Tập nhảy đúng là hao tổn thể lực ghê gớm.

Nhậm Hải bị động tác chà xát thắt lưng kia làm cho kinh hồn, khi ngồi xuống bên cạnh liền vẻ mặt “Sa đọa quá, sa đọa quá” biểu tình vô cùng đau đớn. Ngay cả Thẩm Triệt ngốc như vậy cũng biết tìm bao dưỡng rồi, học viện Canh Ảnh này đúng là một thùng thuốc nhuộm đặc biệt khổng lồ!!!

Vừa vào học chưa được bao lâu, di động Thẩm Triệt liền rung lên, vừa cúi đầu liền thấy hóa ra là “Hoa khôi trường” nhắn tin tới. Cậu bắt giác mỉm cười, chỉ thấy tin nhắn viết:

Lúc ngủ không được chảy dãi vào quần áo, khi ăn cơm không cho phép dính dầu mỡ vào quần áo, khi đi tè phải vẩy sạch sẽ rồi mới được kéo khóa quần.

Vẻ mặt tươi cười của Thẩm Triệt đột nhiên tắt lịm, đại ca à, quần áo này của anh rất cuộc là quý giá bao nhiêu thế? Động tác đi tiểu mà anh cũng phải điều khiển thôi ư? Cúi đầu nhìn chiếc áo khoác màu kaki cùng quần bò. Cái gì mà D-SQUARE, cái gì mà Levi’s chứ, đây rõ ràng là hàng hiệu mang nhãn SCHOOLFLOWER còn gì!

Giờ giải lao thứ nhất, Thẩm Triệt ở trong toilet cẩn thận rung rung vài lần sạch sẽ mới kéo khóa quần, xong mới dám thở phào nhẹ nhõm, vừa xắn tay áo rửa tay vừa nhìn gương lau bầu: “Sớm biết mặc quần áo của anh khó khăn như vậy, tôi thà rằng *** đi học cho rồi...”

Khi trở về phòng học bỗng nhiên phát hiện ngoài cửa sổ có không ít người vây quanh, cũng không biết đang nhìn cái gì dưới lầu mà háng say như vậy. Giữa đám đông nghe thấy có nữ sinh hỏi: “Cô gái kia là ai vậy? Không giống người trong trường chúng ta nha.” Có tiếng nam sinh đáp lại: “Ai mà biết, nhưng nhìn đáng người cũng ngon đấy.”

Nhậm Hải chen chúc ở tít đằng trước quay đầu lại hét với Thẩm Triệt: “Mau lên mau lên! Bạn gái của hoa khôi trường nè!”

Thẩm Triệt sững sốt một chút, sau đó bỗng ngẩn người.

58. Chương 59 - Lý Do Củ Chuối Nhất: Xin Lỗi Nhé, Vương Tài Nhà Tôi Không Thích Cô.

Tuy biết rằng tên Nhậm Hải này luôn thích phóng đại sự việc lên cả chục lần nhưng hình ảnh trước mắt thực sự cũng khiến người khác không thể không nghĩ như vậy. Thẩm Triệt nhìn thấy trên lối đi rợp bóng cây dưới lầu, Tần Tu cùng một cô gái trẻ đang sóng vai ngồi trên băng ghế. Cô gái có một mái tóc dài đen óng mềm mại rất thu hút ánh mắt giống như mấy cô nàng trong quảng cáo dầu gội đầu. Cô mặc một chiếc áo Jacket màu hồng nhạt, bên trong là một chiếc váy liền màu xám, tuy rằng ở khoảng cách này không thể trông rõ diện mạo nhưng ăn mặc thời thượng mà vẫn không làm mất đi khí chất thanh nhã thế kia thì ắt hẳn phải là một mỹ nhân.

Hai người liên tục trò chuyện gì đó, không hề có dấu hiệu nhàm chán, sau đó lần lượt đứng dậy, đi dọc theo con đường rải sỏi uốn lượn, thông thả đi về phía thư viện. Bóng lưng hai người dưới ánh ánh mặt trời được tán cây che phủ thực sự là cực kỳ nổi bật. Khó trách mà ngay lập tức có một cô nữ sinh nào đó ăn giấm chua nói: “Ui đời, chị kia vừa nhìn là biết không phải sinh viên. Hóa ra Tần Tu lại thích tình chị em nha.”

Đương nhiên cũng chưa chắc là bạn gái, Thẩm Triệt thâm nghĩ, cũng có thể là bạn bè thông thường thôi, nhưng nếu nói là bạn gái, cũng không phải không có khả năng.

Tựa người vào cửa sổ mãi cho tới khi bóng hai người kia biến mất khỏi tầm nhìn, Thẩm Triệt mới hồi thần. Trên người cậu còn mặc quần áo của Tần Tu, vậy mà lại đứng cọ cọ ở trước cửa sổ. Vừa cúi xuống nhìn thì thấy cổ tay áo đã bị cọ bẩn, Thẩm Triệt cũng chẳng còn hơi sức mà phui đi. Nếu như hôm nay có người biết cậu mặc quần áo của Tần Tu, có khi cậu cũng trộm mừng thầm. Thế nhưng lúc này cậu chỉ thấy mình giống một vai phụ vừa đáng thương lại vừa đáng cười sắp phải rút khỏi giới diễn viên.

Buổi trưa, Thẩm Triệt lại bắt gặp đôi “tình nhân” làm người ta phải ghen tỵ này ăn trưa trong nhà ăn. Lúc này thì tin đồn hoa khôi trường là “bông đã có chủ” cũng vừa vãn lan truyền khắp forum trường. Lần này ngồi gần hơn, Thẩm Triệt mới để ý cô gái kia nhìn thoáng qua đúng là nhiều tuổi hơn Tần Tu thật. Tuy rằng vẫn rất trẻ trung xinh đẹp nhưng vẻ từng trải vẫn không thể che dấu được, xem ra quả đúng là mối tình chị em tiêu chuẩn.

“Chẹp chẹp, từ xưa tới nay hoa khôi đều được bao dưỡng, quả nhiên là không sai tẹo nào.” Nhậm Hải uống canh, cảm khái buông một câu.

Thẩm Triệt cúi đầu ăn cơm, miệng nhồm nhoàm đầy thịt kho tàu và cơm, Từ khi Tần Tu chuyển đến ở tòa nhà Đan Mĩ cũng chưa từng thấy anh ta qua lại với cô gái nào, cho nên cậu vẫn đinh ninh rằng anh ta vẫn độc thân. Thế nhưng anh ta đâu có độc thân. Thẩm Triệt tự cảm thấy cái khát khao của mình được cùng Tần Tu giữ cái mối quan hệ mờ ám này đúng là rất đáng xấu hổ.

Cũng không phải là không có cơ hội từ bỏ, chỉ là ý chí của cậu quá bạc nhược, lại còn bắt đầu tư tưởng đến khoảng thời gian mỗi tối được ở chung với Tần Tu. Đúng là rất đáng xấu hổ.

Nhìn cảnh tượng Tần Tu cùng cô gái kia ngồi với nhau, lòng Thẩm Triệt bắt đầu phủ mây đen, hận không thể lập tức gọi điện báo cáo “Tôi làm bẩn hết quần áo của anh rồi, lúc đi tè cũng không có đi sạch sẽ, thịt kho tàu cũng làm rớt xuống quần rồi.” Đúng là đáng xấu hổ.

Người anh em Nhậm Hải nhìn đầu quần ngồi trước mặt đang điên cuồng nhét đồ ăn đầy miệng, khó nhọc nuốt một ngụm nước miếng: “Cậu nghiện thịt kho tàu đến thế cơ à, có ai ăn tranh với cậu đâu...”

Lời hẹn buổi tối cùng nhau luyện nhảy Tần Tu cũng không hề thất hứa. Những buổi huấn luyện 1vs1 cường độ cao như vậy vẫn kéo dài liên tục cho tới thứ năm. Hôm nay là sáng thứ sáu, cũng giống như sinh viên khoa diễn xuất khác, Thẩm Triệt vừa đi đến lầu Dật Phu thì đã bị một chiếc Porsche lộng lẫy đậu ở ven đường làm cho mù mắt.

Chiếc Porsche Boxster màu rượu champagne đỗ ở bên đường vào khu giảng đường, đón nhận hàng trăm ánh mắt của sinh viên trong trường. Thẩm Triệt lên lầu, đang nghĩ chắc là sinh viên nào nhà đại gia mới đổi xe, thế nhưng lại nghe thấy tiếng gầm rú của động cơ phân khối lớn quen thuộc. Âm thanh này giống như giọng nói trầm thấp từ tính của Tần Tu, cậu chỉ nghe một lần là có thể nhận ra ngay, thế là ngó ra ban công xem, quả nhiên nhìn thấy chiếc mô tô BMWs ba vạch màu trắng-xanh-đỏ dừng lại dưới lầu Dật Phu. Gần như ngay khi tiếng động cơ mô tô tắt đi, cửa xe chiếc Porsche Boxster màu champagne sang trọng kia cũng bật mở.

Ngoài hành lang có không ít người dừng chân muốn ngó một cái xem mặt mũi chủ nhân chiếc xe kia thế nào. Cửa xe vừa kéo ra, một phụ nữ trẻ tuổi với mái tóc mềm mại từ trong xe bước xuống, tuy đeo kính râm nhưng Thẩm Triệt nhìn một cái có thể nhận ra ngay người kia chính là cô gái quảng cáo dầu gội đầu đã cùng Tần Tu tạo nên chủ đề buôn chuyện trong học viện hôm trước.

Thẩm Triệt nhìn cô gái đi về phía xe của Tần Tu. Quần chúng phía sau bắt đầu xì xào bàn luận.

“Phắc! Đây không phải bao dưỡng trong truyền thuyết sao?!”

” Chị gái kia có cần phách lối thế không, khoe xe thể thao là muốn khẳng định đẳng cấp à?”

“Xe thể thao kia chỉ là loại nhập môn thôi, tính *beep* gì, còn không bằng con S1000RR của hoa khôi trường mình. Có phải bao dưỡng hay không còn phải xem đã.”

Tần Tu tháo nón bảo hiểm, nhìn người phụ nữ trẻ đang ung dung đi về phía mình. “Phim đã quay xong chưa?”

“Hai hôm nay đã sang giai đoạn cắt nối biên tập rồi. May mà có cậu hỗ trợ.” Đạo diễn Thái tháo kính râm, cười cười đánh giá con mãnh thú sắt trước mặt mình, “Không ngờ cậu thích loại xe này.”

“Có việc gì không?” Tần Tu hỏi.

“Không có việc công, chỉ có chút việc tư thôi,” Nữ đạo diễn trẻ tuổi lập tức nói, “Tôi muốn hỏi một chút, hiện tại cậu có phải còn đang độc thân?”

Tần Tu nhún mày khó hiểu.

Thái Như Ca quay sang nhìn cậu thanh niên tuổi trẻ tuấn mỹ, rất tự nhiên mà nói: “Lần trước mới gặp cậu lần đầu nhưng tôi thấy nói chuyện rất thoải mái. Nếu cậu vẫn độc thân và không ngại tình chị em, thì cậu cảm thấy tôi có thể trở thành đối tượng kết giao với cậu được không?”

Tần Tu nghe thế thì sửng sốt. Mấy lời này quá đột ngột, ngay cả lời chào đầu cũng không có.

“Hy vọng cậu không thấy quá đường đột. Tôi chỉ là thích cách thức trực tiếp như này thôi.” Thái Như Ca nói, “Không phải tôi muốn cậu phải xác định quan hệ ngay bây giờ, tính tuổi thì tôi cũng hơn cậu sáu tuổi, nhưng nếu cậu không ngại vấn đề này thì chúng ta có lẽ nên thử qua lại một chút.”

Đối phương nói chuyện thẳng thắn như thế, Tần Tu ngược lại lại không biết nên trả lời thế nào. Nghĩ đến người phụ nữ tài giỏi này sống ở Mỹ đã lâu, đã quen với cách thức thổ lộ trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, thấy thích hợp là chủ động mở lời, nếu nói như vậy thì người phụ nữ vừa có tài, vừa có sắc này đã tỏ ý có cảm tình với mình, Tần Tu cảm thấy rất vinh hạnh, thế nhưng anh lại không có cách nào có thể đáp lại đối phương: “Thực xin lỗi.”

Thái Như Ca chớp mắt mấy cái: “Cậu có bạn gái rồi?”

“Không có.”

“Do vấn đề tuổi tác?”

“Không liên quan đến chuyện tuổi tác, tôi cũng không kì thị tình chị em, nhưng thực xin lỗi, tôi không thể đồng ý.”

Thái Như Ca nhìn bằng sơn mỹ nam ngoài miệng thì nói xin lỗi nhưng sắc mặt lại kiên định không muốn thỏa hiệp, bỗng nhiên cười rộ lên như đã hiểu ra: “Cậu đã có người trong lòng rồi, đúng không?”

Tần Tu ngẩn ra, đối diện với vẻ mặt như muốn nhìn thấu của đối phương.

Thái Như Ca nhún nhún vai: “Vương Tử Quỳnh nói với tôi rằng cậu vẫn độc thân. Tôi đã nghĩ chàng trai như cậu sao có thể còn độc thân được. Quả nhiên, tuy rằng độc thân nhưng đã có người vừa ý rồi. Là người mà hôm trong nhà ăn cậu cứ nhìn suốt đó, đúng không?” Tiếc là ngày hôm đó nhà ăn rất đông người, Thái Như Ca không thể nhìn được ra Tần Tu rốt cuộc là đang nhìn ai.

Tần Tu lại ngẩn người, nhớ lại cảnh tượng trong nhà ăn hôm đó, mới giật mình nhận ra. Anh lúc đó là đang nhìn Thẩm Triệt xem có làm rơi thịt kho tàu vào quần áo của mình không, với cả làm gì có chuyện nhìn liên tục? Vừa định lên tiếng giải thích vài câu lại nghe thấy tiếng thở dài đầy tiếc hận của đối phương:

“Với điều kiện như này, cái kịch bản yêu thầm này không hợp với cậu chút nào. Tại sao còn không đi thổ lộ?”

Thổ lộ? Với ai? Với tên gốc chết kia á? Tần Tu vẻ mặt kinh sợ, thế nhưng chẳng lẽ lại giải thích rằng “Có một tên phiền phức mượn quần áo của tôi mặc, tôi là lo lúc cậu ta liếm bàn ăn sẽ đem nước miếng và dầu mỡ dính lên quần áo của tôi cho nên mới trông chừng cậu ta” sao? Tốt nhất không nên giải thích thì hơn, nghĩ vậy anh chỉ hờ hững cong khóe miệng: “Tôi không muốn để cậu ta đắc ý vênh váo đâu.”

Thái Như Ca có chút kinh ngạc. Hóa ra là một cô nàng rất dễ đắc ý vênh váo sao? Nghĩ thế lại mỉm cười. Rõ ràng cậu ta cho rằng chuyện được mình để mắt đến rất đáng để đắc ý vênh váo, đúng không. Thế nhưng Tần Tu kiêu ngạo như vậy thực sự khiến người ta mờ mờ muốn thấy bộ dáng anh khi hạ mình thổ lộ sẽ như thế nào đây. Nữ đạo diễn cười, đeo kính râm trở lại: “Không thể làm người yêu, nhưng vẫn có thể làm bạn chứ?” Web TruyenOnline . com

Tần Tu lấy lại tinh thần: “Đương nhiên.”

“Vậy buổi chiều sau khi chương trình kết thúc còn có một bữa tiệc trên du thuyền, cậu nhất định phải tới nhé!”

Thái Như Ca có vẻ rất cao hứng, ngay lập tức ngỏ lời mời. Tần Tu vốn định cự tuyệt nhưng thấy đối phương nhiệt tình như thế, mà giọng nói như có ý cấm-được-từ-chối, nghĩ nghĩ một chút, cuối cùng cũng gật đầu. Bốn đoạn nhảy kia anh đã dạy cho Thẩm Triệt tương đối rồi, tối hôm nay một mình cậu ta luyện chắc không có vấn đề gì.

Nhìn bóng lưng nữ đạo diễn nhanh nhẹn rời đi, Tần Tu tự nhiên lại cảm thấy có chút bị thu hút. Tư thế quyết đoán, chủ động tấn công thể này khiến anh có ấn tượng mạnh. Đây quả nhiên chính là điểm khác biệt rõ rệt giữa động vật họ nhà mèo và động vật họ nhà chó.

– Gâu! Chủ nhân, tui muốn thổ lộ!

– Thổ lộ đi.

– Gâu! Chủ nhân xin đừng cự tuyệt!

– Cậu còn chưa thổ lộ, tôi sao mà cự tuyệt?!

– Ô, hút hút....

– Ở đây mà héo đi! !

59. Chương 60 - Cái Chuyện Đi Cổ Vũ Cho Tình Dịch Này Hoa Khôi Trường Cũng Làm Được.

Lúc giữa trưa Thẩm Triệt nhận được cuộc gọi đến của Tần Tu, hỏi buổi chiều này cậu có tiết hay không. Buổi chiều thứ sáu cậu cũng không có tiết, bình thường đều là đi làm thêm, thế nhưng hai ngày nay bận luyện vũ đạo nên cũng chẳng có thời gian ra ngoài tìm việc làm. Lần trước Nhậm Hải có giới thiệu cho cậu công việc ở tiệm chụp ảnh, nhưng cậu lại làm mất cái đầu Pikachu của người ta nên bị đuổi rồi..

“Giữa trưa ăn cơm xong tôi ở cổng lớn chờ cậu.” Tần Tu ở đầu dãy bên kia không thích đông dãi.

Chờ tôi? Thẩm Triệt có chút buồn bực: “Có việc gì à?”

“Đến thì biết.”

Nhưng thực ra đợi cậu đến chỗ hẹn, Tần Tu cũng không nói cho cậu là có việc gì, chỉ kêu cậu lên xe. Mô tô phân khối lớn BMW chở hai người một đường băng qua cây cầu lớn bắc ngang qua biển, chạy thẳng đến khu trung tâm mua sắm tập nập. Thẩm Triệt nhìn tòa nhà đài truyền hình TPS được xây dựng theo lối kiến trúc đỉnh nhọn càng lúc càng gần, chẳng hiểu sao tim cậu lại đập thành thịch mỗi lúc một nhanh hơn.

Chiếc S1000RR quả nhiên dừng lại trong bãi đỗ xe ngoài trời của tòa cao ốc TPS. Tần Tu tháo kính gió xuống, qua gương chiếu hậu nhìn thấy cậu chàng đầu quần đang cời nón bảo hiểm, vẻ mặt sợ sệt nhìn tòa nhà TPS. Xem ra tên kia cũng đoán được rồi, cũng tốt, khỏi mắc công mình giải thích, Tần Tu rút chìa khóa xe ra lạnh lùng nói: “Xuống xe đi.”

Thẩm Triệt nhìn mấy nhân viên công tác không ngừng đi ra đi vào, lại nhìn về phía bóng dáng lạnh khốc của Tần Tu.

Hưng phấn đến độ nói không thốt ra lời? Tần Tu qua gương xe hu hồi tâm mắt, tâm tình không khỏi có chút bực dọc, giọng điệu cũng trở nên khó chịu: “Thần tượng của cậu đang ở ngay tại Studio hậu trường, cậu vẫn còn ngồi được à?”

Thẩm Triệt nhìn bóng lưng người trước mặt, trong lòng nhất thời rối loạn: “Tần Tu.”

“Phần khởi đến độ không đi nổi nữa sao?” Tần Tu mĩa mai ngắt lời.

Thẩm Triệt đành phải im miệng bước xuống xe, cậu đương nhiên biết chiều nay An Gia Miện sẽ ở đài truyền hình TPS quay chương trình Đối diện với Vương Bài , chỉ là không ngờ được Tần Tu lại dẫn mình đến nơi này. Một đồng câu hỏi đã trào lên cổ họng, thế nhưng đối phương đang cố tình bày ra tư thái cự tuyệt, xa cách ngàn dặm không cho kẻ khác đến gần.

Hai người chờ ở cửa lớn đài truyền hình, Tần Tu đang gọi điện thoại cho người quen, bởi vì bọn họ cần phải được cho phép mới có thể đi vào trong tòa nhà. Trong đại sảnh đã có một số fan của An Gia Miện tụ tập, Thẩm Triệt nhìn những gương mặt trẻ tuổi đầy nhiệt tình này, bỗng nhiên có chút băng khoăn không biết mình có muốn đi vào hay không. Người kia đã thể hiện thái độ rành rành ra ngoài đó là chán ghét cả gia đình cậu, ở phương diện tình cảm cá nhân, cậu hẳn là nên cả đời không qua lại với người kia nữa, chỉ là tài hoa của người kia lại cố tình khiến cho cậu không được mà ngưỡng vọng, không được mà muốn tiếp cận.

Tần Tu cúp điện thoại quay đầu lại, thấy cậu thanh niên dương quang với nước da màu tiểu mạch đang nhìn mấy tấm bảng tên gắn đèn Led sáng nhấp nháy dòng chữ “An Gia Miện” trong tay nhóm fan đứng trong đại sảnh, vẻ mặt có chút đăm chiêu. Bộ dạng như vậy chẳng mấy may còn chút dương quang, cũng thật khó gọi tên cái ánh nhìn chăm chú này là tâm tư gì, chỉ là ánh nhìn này của Thẩm Triệt khiến cho trong lòng Tần Tu bỗng nhiên có chút lạnh. Vừa đúng lúc nữ trợ lý của Vương Tử Quỳnh xuống lầu tới đón bọn họ, Tần Tu cũng không thèm liếc Thẩm Triệt một cái, lập tức theo nữ trợ lý đi vào đại sảnh. Trong tiếng nói chuyện líu riu của đám fan điện ảnh, Tần Tu loáng thoáng nghe thấy tiếng Thẩm Triệt bị bảo vệ cản lại phía sau, vội giải thích “Cậu ta đi cùng tôi”, Thẩm Triệt mới được cho vào. Tần Tu vẫn không muốn quay đầu lại để ý đến tên kia, lại vội bước nhanh hơn, nhưng ánh mắt lại cự tuyệt, theo bóng phản chiếu từ cửa sổ sát đất lờ mờ Thẩm Triệt ở phía sau một cái, lúc này vẫn vừa đi vừa ngoái đầu lại nhìn đội quân fan hùng hậu tay cầm băng tên giờ cao đầy nhiệt tình.

“Đài truyền hình còn tấm bảng tên An Gia Miện nào không?” Lúc chờ thang máy Tần Tu mở lời hỏi nữ trợ lý.

Thẩm Triệt đi theo Tần Tu đón thang máy đến thính phòng Studio số 101, suốt lúc đó đại Ma vương vẫn chỉ mãi miết đi trước, chẳng thèm nói câu nào. Thẩm Triệt tuy trong lòng hiểu rõ Tần Tu không có chuyện sẽ để cho cậu thể hiện mình là fan nào tàn của An Gia Miện như vậy, thế nhưng sửa không được cái tính lắm nhảm, thế là xán lại vốn dĩ bắt chuyện: “Không thể tưởng được điều kiện của TPS tốt như vậy, phía dưới còn có nhà ăn ngoài trời. A! Nhìn kia! Đó là không phải cô dẫn chương trình thời sự hàng ngày sao?!”

Tần Tu xoay người đi vào cửa lớn thính phòng.

Thẩm Triệt lò dò theo sau xấu hổ muốn chết, trước kia đều có tác dụng mà, tệ nhất cũng có thể đổi lấy một câu “Câm miệng” của Tần Tu . Nhưng hôm nay núi băng này sao lại khó phá thế này?

Hai người ngồi xuống thính phòng, Thẩm Triệt mới lắm nhảm “Đậu má, tình hình này tôi thấy có chút khẩn trương” , Tần Tu liền lạnh mặt dịch ghế đứng dậy. Một lúc sau, Thẩm Triệt kinh ngạc nhìn Tần Tu cầm một tấm bảng tên mini “An Gia Miện” đi tới.

Thấy Tần Tu không nói lời nào mà chỉ đem băng tên quảng tới chỗ cậu ngồi, Thẩm Triệt quả thực ghen cười đến sắp nội thương. Tần Tu ngồi xuống, khí thế lãnh khốc cũng lan đến những khán giả vô tội chung quanh. Thẩm Triệt trộm nhìn anh ta, nhìn đến không chớp mắt, sao mình lại cảm thấy bộ dạng hờn dỗi này của Tần Tu rất đáng yêu nhỉ?

Người trộm ngắm Tần Tu không phải chỉ có mình cậu. Thẩm Triệt có thể thấy, những ánh mắt đó xuất phát từ khán giả xung quanh, người mê điện ảnh và ngay cả người hâm mộ của An Gia Miện. Có một số ít người trời sinh chính là đại minh tinh, vừa hay Tần Tu đúng là người như vậy. WebTru yenOn line . com

Đối diện với Vương bài là một talkshow, giữa thính phòng đã bày sẵn hai ghế sofa màu vàng, mấy camera đều đã vào vị trí. Trong thính phòng có fan An Gia Miện, cũng có fan điện ảnh nói chung cùng với người xem trung thành của chương trình này. Trường quay lúc này đang điều chỉnh thử ánh sáng, đèn trong thính phòng nhấp nháy, lúc sáng lúc tối. Thẩm Triệt đương nhiên là hy vọng có thể tối một chút, cậu hiện tại đang ngồi cạnh Tần Tu, rất nổi bật, An Gia Miện ngồi trước bàn trà giữa thính phòng kia chỉ cần tùy tiện hướng qua bên này đảo mắt một cái là có thể nhìn thấy cậu.

Có điều ngấm lại, nếu An Gia Miện thấy cậu thật, có thể làm cho ảnh đế An bối rối ra mặt một chút cũng là chuyện đáng hả hê mà..

Đương nhiên đây cũng chỉ là tưởng tượng, khả năng diễn xuất dày công tập luyện của ảnh đế An căn bản không thể chỉ bởi vì sự tồn tại của một tên vô danh tiểu tốt như cậu mà có nửa phần bối rối.

Có người đi lên sân khấu, chính là nam dẫn chương trình của TPS – Vương Tử Quỳnh một thân âu phục xám cùng áo sơ mi thanh lịch. Nhìn Vương Tử Quỳnh ngồi trên sofa lật xem kịch bản, Thẩm Triệt đoán cũng sắp tới giờ rồi, An Gia Miện nên lộ diện. Cảm giác hưng phấn truyền đi khắp thính phòng, Thẩm Triệt cũng kiễng chân lên giống mấy fan của An Gia Miện, ngó vào bên trong cánh gà của thính phòng, thế nhưng cũng không có thấy An Gia Miện bên trong, trái lại, vừa lướt mắt tới khu vực dành cho nhân viên công tác, Thẩm Triệt bỗng nhận ra một bóng người rất quen mắt.

Mái tóc dài đen óng mềm mại, Thẩm Triệt vừa nhìn cái đã nhận ra đây là nữ chủ nhân chiếc Porsche Boxster buổi trưa, chỉ là lúc này đối phương mang một cặp kính đen, đang nói chuyện gì đó với nhân viên đứng bên cạnh. Cậu vểnh tai nghe thấy có người gọi cô là “Thái đạo”, thì ra cô là đạo diễn của Đối diện với Vương bài sao?. Thẩm Triệt có chút kinh ngạc, không nghĩ tới một chương trình nổi bật dẫn đầu trong số các show truyền hình dài kỳ này lại có đạo diễn là một phụ nữ trẻ tuổi như vậy. Quá rõ ràng rồi, Tần Tu chính là nhờ mối quan hệ với cô mới có thể dẫn mình đi xem chương trình này.

Đang lúc xuất thần thì trong thính phòng đột nhiên vang lên một tiếng hô, có một fan nữ kim lòng không đậu kêu lớn: “An tiên sinh –“

“Stockholm” chính là phim điện ảnh mà An Gia Miện giành được giải “Diễn viên mới xuất sắc nhất”. Trong phim, anh ta vào vai một tên cầm đầu phần tử khủng bố có hai nhân cách, trong đó một nhân cách được đồng bọn trong nhóm khủng bố dùng cái tên “An tiên sinh” để xưng hô. Về sau, An Gia Miện nhờ vai diễn này đã giành giải “Diễn viên mới xuất sắc nhất”, cách gọi này cũng bất giác trở thành nickname mà fan gọi anh ta.

Trợ lý đạo diễn ở phía sau camera hướng ra sau đề đề tay tay xuống ra hiệu, thính phòng đang xôn xao lúc này mới lục tục an tĩnh lại. Thẩm Triệt mất hướng về phía bóng người cao gầy, một thân như ngọc, vây quanh là hai người trợ lý cùng người đại diện JASON theo lối đi bí mật tiến vào cửa lớn. Vừa bước lên sân khấu, trường quay thính phòng ban nãy còn lộn xộn lập tức trở nên tĩnh quang rực rỡ. Lúc đi ngang qua thính phòng, An Gia Miện cũng không có hướng về phía fan kích động chào hỏi, mà bước thẳng tới sofa. Vương tử Quỳnh đứng lên, tươi cười bắt tay cùng ảnh đế, sau đó hai người mới lần lượt ngồi xuống.

Đây là An Gia Miện, Thẩm Triệt nghĩ thầm, anh ta chỉ chú ý những chi tiết cần chú ý, fan hâm mộ hay gì gì đó lúc này căn bản không cần, anh ta hẳn là chẳng quan tâm bọn họ kích động sẽ thành bộ dáng gì nữa.

Nhân viên công tác bước tới, khom lưng giúp An ảnh đế điều chỉnh mạch, An Gia Miện quay đầu lại nhìn mạch vô tuyến ở sau thắt lưng, mỉm cười ý bảo không thành vấn đề.

An Gia Miện lần này mặc một cái áo khoác cổ lật màu cà phê, quần âu dài, một thân tao nhã ôn thuận lại rất mâu thuẫn với khí chất mạnh mẽ của một siêu sao. Thẩm Triệt nhìn chăm chú An Gia Miện đến xuất thần, đến khi trong thính phòng vang lên tiếng vỗ tay, chương trình chính thức thu hình lúc nào cũng không biết.

Sau khi tràng vỗ tay nhiệt liệt của khán giả, An Gia Miện mới hướng về phía các fan mỉm cười.

Vương tử Quỳnh chuyển đến vị trí trung tâm máy quay, thuận thực nói ra lời giới thiệu mở đầu, thuận tiện cảm ơn các nhà tài trợ, rồi sau đó rất thành thạo mà ngừng một chút, khiến cho khán giả trong trường quay cùng người xem trước máy thu hình nổi lên háo hức mới trịnh trọng giới thiệu khách mời ngày hôm nay.

Tác giả xì poi chương sau: Chuyện xưa không thể không nhắc của An tiên sinh cùng Thẩm Nhị cầu.

60. Chương 61 - Một Ngày Của Các Ảnh Đế – Sáng Sớm (phiên Ngoại)

Chuyện kể rằng để khảo sát cuộc sống hàng ngày của các sinh viên Học viện điện ảnh, một ngày nọ phóng viên đã cố ý tới thăm căn hộ số 20-3, tòa nhà Đan Mĩ A.

Phóng viên: “Xin hỏi các bạn sắp xếp lịch sinh hoạt một ngày của mình như thế nào?”

Hạ Lan Bá (Năm thứ tư khoa biên kịch): “Ăn cơm, ngủ, viết kịch bản, luyện yoga, đập Quấn Quấn.”

Khải Mặc Lũng (Hệ thạc sĩ khoa đạo diễn): “Ăn cơm, ngủ, lên lớp, chơi cricket, dự tiệc, đập Quấn Quấn.”

Âu Triết Luân (Sinh viên năm thứ hai khoa diễn xuất): “Ăn cơm, ngủ, đi học, luyện tập tại công ty, chạy show, đập Quấn Quấn.”

Tần Tu (Sinh viên năm thứ hai khoa diễn xuất): “Ăn cơm, ngủ, chạy bộ buổi sáng, đi học, đập Quấn Quấn.”

Thẩm Triệt (Sinh viên năm hai khoa diễn xuất): “Ăn cơm, ngủ, đi học, làm thêm.”

Phóng viên (ngạc nhiên): “Sao chương trình của cậu lại không có mục ‘đập Quấn Quấn’ như các bạn cùng nhà vậy?”

Thẩm Triệt (Sinh viên năm hai khoa diễn xuất): “Tôi chính là Quấn Quấn nè.”

Phóng viên: “.....”

Được rồi, đây chỉ là màn khai vị của câu chuyện cười khổ bức thôi.... Tiếp theo đây, để đáp lại thịnh tình của mọi người, tui sẽ tiết lộ một ngày ngập (gà) tràn (bay) năng (chó) lượng (sữa) của các chàng trai sống trong căn hộ số 20-3 tòa nhà Đan Mỹ A.

(Ngập tràn năng lượng: trong bản gốc tiếng trung có pinyin là Ji fei gou tiao cũng có nghĩa là gà bay chó sữa)

(Đây là chuyện phát sinh một ngày trước khi Thẩm Triệt dọn ra ngoài)

07:00AM

Khải Mặc Lũng chỉnh trang xuống lầu, vừa cười nói tiếp điện thoại vừa đi ra cửa.

Hạ Lan Bá đang điên cuồng gõ bàn phím: “Âu Luân Luân (bị đặt ở trên giường suốt suốt nhỏ lệ): Không cần! Buông tay! Cho dù người đoạt được thân thể của ta thì trái tim ta vẫn chỉ thuộc về Tiền Quý Tắc! (trong lúc liên tục phản kháng) Tiền Quý Tắc! Ta, Âu Luân Luân sống không thể làm người của chàng thì chết cũng muốn làm ma của chàng!! (rút dao thái rau từ trong gối ra)”

Âu Triết Luân gặp ác mộng bừng tỉnh, nhận được điện thoại của người quản lý, lòng vẫn còn sợ hãi mà xuống giường.

Tần Tu tung chăn lên, *** bước xuống giường.

Thẩm Triệt trở mình trên sô pha, tiếp tục ngủ say.

07:30AM

Hạ Lan Bá gõ vào xong kịch bản tập thứ chín mươi tám (của bộ phim 8h nào đó) , hài lòng mỹ mãn, tắt máy chuẩn bị lên giường đi ngủ.

Âu Triết Luân xuống lầu, vén áo, lột quần ngủ của Thẩm Triệt xuống, chụp ảnh lại, sau đó mới thỏa mãn ra ngoài cùng nữ trợ lý.

Tần Tu thay bộ đồ thể thao đi xuống lầu, khiếp sợ nhìn thấy đầu quần nằm trên sô pha, áo quần xộc xệch, quần sịp lộ cả ra ngoài, vẻ mặt khinh bỉ đi tới kéo áo ngủ che nước da màu tiểu mạch lại, thô bạo kéo quần ngủ lên.

Thẩm Triệt nằm trên sô pha, vẫn say sưa không biết gì lật người lại.

07:31AM

Tần Tu trợn mắt nhìn tay mình bị kẹp giữa hai chân của Thẩm Triệt, lúc này đang thân mật tiếp xúc với tiểu đệ đệ của Thẩm Triệt. Thẹn quá hóa giận, Tần Tu rút tay ra, cầm gối nện lên mặt Thẩm Triệt, tức giận đá cửa xông vào toilet. Gối đầu rơi khỏi sô pha, Thẩm Triệt vẫn ngủ say như chết.

08:00AM

Chuông báo di động vang lên, bạn học Thẩm tất báo thức, tiếp tục vùi đầu vào chăn ngủ.

Tần Tu chạy thể dục buổi sáng trở về, bộ dáng thanh thuần động lòng người vào bếp lấy một lon nước tăng lực ra uống.

08:15AM

Tần Tu vừa cởi áo ba lỗ, vừa tiến vào toilet chuẩn bị tắm.

Thẩm Triệt chậm rãi đứng lên, miệng còn ngáp ngán ngáp dài đi vào toilet, xoay nắm cửa.

08:15:10AM

Tần Tu dừng động tác cởi quần lót, quay đầu lại.

Thẩm Triệt mặt đỏ như gan heo rú lên một tiếng ngoài cửa.

Chuyện bên lề:

Thẩm Triệt (cách tắm cửa toilet): “Vô cùng xin lỗi, vô cùng xin lỗi! Thề là không phải tôi cố ý đâu! Tôi chưa nhìn thấy gì hết! Lần sau vào toilet tôi sẽ nhớ gõ cửa!”

Tần Tu: “Cậu không cần phải xin lỗi. Là tôi sai.” WebTru yenOn line . com

Thẩm Triệt nội tâm: Cũng đúng ha, ai biểu anh tắm mà không thềm khóa cửa chớ....

Tần Tu: “Tôi đã sai là trước khi đi tắm đã quên không đem cậu cột vào sô pha.”

Thẩm Triệt: “.....”

61. Chương 62 - “schoolflower, Một Phong Cách Rất Ngạo Kiêu” Hân Hạnh Giới Thiệu Chương Trình Này.

Tất cả mọi thứ đã sắp xếp xong xuôi, mở đầu chương trình luôn là những lời giới thiệu đã nhảm tai cũ rích. Vương Tử Quỳnh thay đổi phong cách chọc cười khoa trương trong chuyên mục thị phi giới giải trí, nhưng vẫn giữ nguyên tắc cơ bản là thoải mái thân thiện.

“Đây là lần thứ hai anh đến với Đối diện với vương bài , lần trước là cùng với đoàn làm phim Xstockholm , sau đó không lâu liền giành được giải thưởng “diễn viên mới xuất sắc”, còn bây giờ,” Vương Tử Quỳnh nói tới đây liền dừng lại, như có chút cảm khái, “Anh đã là ảnh đế rồi.”

“Lần đầu tiên tôi tham gia Đối diện với vương bài cũng rất hồi hộp,” An Gia Miện cười nói, “thế nhưng sau đó đạo diễn Từ đã nói với tôi, mọi diễn viên mới xuất hiện trên chương trình này sau đó đều thành công. Tôi không biết lúc đó anh ấy nói thế là nói thật hay chỉ muốn xoa dịu tôi, thế nhưng tôi đã cố gắng theo hướng đó, bởi vì tôi không muốn mình trở thành diễn viên mới duy nhất được lên chương trình này mà lại không thành công.”

Trong thánh phòng truyền tới tiếng cười khe khẽ. Ẩn sau giọng nói trầm thấp khiêm tốn của vị ảnh đế trẻ tuổi kia biểu lộ rõ rệt một sự tự tin cường đại. Thẩm Triệt cũng xem vài kỳ chương trình Đối diện với vương bài này rồi nhưng lúc này đây, cũng không biết có phải là ảo giác hay không nhưng cậu cảm thấy vị MC của TPS hình như vừa thu người lại một chút xịu.

“Lúc anh vừa nhận danh hiệu Ảnh đế, tổ chuyên mục chúng tôi đã gửi lời mời ngay sau đó, thế nhưng từ đó đến giờ cũng đã gần nửa năm. Suốt sáu tháng qua, nghe nói anh không tham gia chương trình truyền hình nào cả.”

Ví dụ như lúc nói mấy câu như này, dựa theo phong cách trước đây của Vương Tử Quỳnh anh ta tuyệt đối sẽ không dùng giọng điệu có chút chỉ trích như hiện tại khiến cho khách mời khó xử. Thế nhưng anh ta lại nói ra “Sáu tháng qua, nghe nói anh không hề nhận lời tham gia chương trình truyền hình nào cả” đây rõ ràng là đang muốn tìm lối thoát cho mình còn gì.

“À, khoảng thời gian đó tôi đều ở nước ngoài bồi dưỡng, mới về nước đầu tháng này.” Cánh tay An Gia Miện tao nhã đặt trên đôi chân vắt chéo.

“Tại sao lại chọn đúng lúc này đi bồi dưỡng vậy? Lúc bấy giờ chắc hẳn có rất nhiều đài truyền hình muốn làm chương trình đặc biệt về anh.” Vương Tử Quỳnh hỏi.

“Ngay buổi tối nhận được giải thưởng trên tay, tôi liền quyết định ra nước ngoài bồi dưỡng thêm.” An Gia Miện trả lời. “Bỗng nhiên nhận được danh hiệu lớn như vậy, cho dù chính bạn có nhắc đi nhắc lại với bản thân rằng chớ có được đặc ý, thế nhưng người khác nhất định cũng sẽ nâng bạn lên thật cao. Thời điểm như vậy cần phải có một khoảng lặng. Tôi mới hai mươi lăm tuổi, có đôi khi đạt được thành công sớm như vậy cũng chưa chắc là điều tốt. Năm nay tôi ở Mỹ theo đuổi những đạo diễn danh tiếng, học thêm một khóa tại học viện điện ảnh New York, cũng xem rất nhiều vở kịch kinh điển của Broadway. Thậm chí còn làm khách mời trong bộ phim Câu chuyện tây phương. Diễn viên không giống như đạo diễn, đạo diễn có thể tự do sắp xếp thời gian của mình, nhưng diễn viên luôn cần phải làm phong phú bản thân hơn nữa. Trong sáu tháng này, tôi thu hoạch được rất nhiều điều bổ ích. Nhận danh hiệu ảnh đế chỉ là một phần trong mục tiêu của tôi. Hiện tại, tôi đã chuẩn bị tốt để tiếp tục xuất phát.

Thẩm Triệt im lặng nhìn An Gia Miện nói chuyện đến êm tai như vậy. Đôi mắt anh ta dưới ánh đèn như chìm trong thứ ánh sáng màu lam mờ mờ, lại có cảm giác an tĩnh đến lắng đọng.

Lúc An Gia Miện nói chuyện, cả thính phòng im ắng đến kì lạ, một tiếng ho khan cũng không có. Ngay cả Tần Tu bên cạnh cũng đang nhíu mày, chăm chú lắng nghe, Thẩm Triệt bội phục nghĩ, mặc kệ An Gia Miện trước mắt có phải đang ngụy trang hay không, một ảnh đế An như vậy hoàn toàn có tư cách khiến cho những fan hâm mộ của anh ta phải kiêu hãnh.

Suốt sáu tháng này, những diễn viên nổi tiếng khác đã sớm nhận lời làm đại diện cho biết bao nhiêu nhãn hàng, điên cuồng tạo vị thế để hét giá cát xê cho mình. Riêng An Gia Miện thì ngược lại, nhưng danh tiếng của anh ta không những không giảm mà trái lại còn tăng, vừa quay lại đã liên tiếp nhận được lời mời trở thành đại diện thương hiệu cho ba nhãn hàng trang sức, đồng hồ đeo tay và kỹ thuật số hàng đầu. Trong đó có một phần là do sự hấp dẫn của chính An Gia Miện, nhưng tất nhiên phải kể đến Jason, người đại diện đầy quyền uy của ảnh đế An. Trong khoảng thời gian An Gia Miện tùy hứng mà trốn đi này, Jason đã thay anh ta lo lắng hết thảy mọi việc, đảm bảo rằng cho dù người đang ở nước ngoài nhưng vẫn luôn là chủ đề nóng bỏng trong nước. Không thể không thừa nhận, năm chữ ‘người đại diện quyền uy’ này hoàn toàn xứng đáng với Jason.

Mở đầu là trò chuyện một chút về tình hình ảnh đế An dạo gần đây, sau đó Vương Tử Quỳnh theo như truyền thống từ trước tới nay của chương trình Đối diện với vương bài, bắt đầu ôn lại kỷ niệm xưa.

Trong trường quay trước tiên cho phát một đoạn phim tư liệu, Thẩm Triệt biết đoạn video này thông thường sẽ phát những bức ảnh trước đây của khách mời, người thân, mấy lời nhận xét của bạn bè về nhân vật chính.

Thẩm Triệt trong lòng có chút chộn rộn, cũng không biết là do hồi hộp hay là hưng phấn, thế nhưng biểu tình của An Gia Miện đang ngồi trên sofa kia vẫn rất bình thản trước sau như một, hẳn là anh ta không có gì khó chịu với đoạn video này.

Thẩm Triệt không khỏi tự cười giễu chính mình ngốc nghếch. Có Jason hộ tống, chương trình nào mà An Gia Miện xuất hiện chắc chắn trước đó đều đã phải đem bản nội dung chương trình giao cho Jason xem trước rồi, làm sao có thể cho phép có một phần vạ điều ngoài ý muốn chứ.

Lúc phim tư liệu bắt đầu được chiếu, Thẩm Triệt trông thấy ngôi trường và con đường lớn quen thuộc, quả nhiên là phim tư liệu giới thiệu qua về trường học cũ của An Gia Miện. Chắc tổ chuyên mục lúc dựng nên đoạn phim này cũng tốn không ít công phu. Trong đoạn phim có rất nhiều nơi mà chỉ có người của Canh Ảnh mới biết được, ví dụ như con đường ven hồ được tôn sùng là thánh địa tình yêu, hay như phố ăn vặt đẳng sau trường. Ngay cả những lớp học mà ảnh đế An từng học ở khoa diễn xuất cũng được đưa vào phim tư liệu.

Trong đoạn video xuất hiện những giảng viên từng dạy dỗ An Gia Miện, trong đó có cả phó viện trưởng Lưu Mỹ Lệ.

“Giữa đám học trò của Canh Ảnh, riêng cậu ấy là tự mình phỏng vấn vào, một đứa nhỏ có diễn xuất thiên phú. Tôi còn nhớ rõ có một lần lên lớp diễn xuất, tôi yêu cầu sinh viên dùng hai phút để ngẫu hứng diễn vai một cụ già...”

Thẩm Triệt nghe đến đó, trong đầu bất giác lại nảy lên ý nghĩ, cụ già sao? Nếu mình ở đó thì sẽ diễn như thế nào nhỉ? Cầm ba toong lụ khụ bước đi sao? Cũ rích! Một ông cụ không thuận theo tuổi già mà đi đánh bóng rổ, cuối cùng chấn thương hông? Ha ha, cái này nghe có vẻ phù hợp với tình hình của cậu sau này khi đã về già...

Trong video, viện trưởng Lưu tiếp tục nói: “Rất nhiều sinh viên đều diễn cụ già ho khan, khom lưng đi tập tễnh, một số lại bắt chước cụ già vịn lan can cầu thang leo lên lầu, đi một bước nghỉ hai bước hoặc là lúc lên xe bus, chân chậm mắt mờ mà suýt chút nữa bước hụt, thực ra như thế cũng không tồi. Thế nhưng, màn biểu diễn của An Gia Miện lúc đó lại khiến người ta mở to mắt.”

Cụ già không phải đều ho khan, đi tập tễnh, chân chậm mắt mờ, còn có gì khác nữa chứ? Thẩm Triệt trầm nghĩ, bất giác lại nhìn sang Tần Tu bên cạnh, đối phương đang chống cằm, nhìn chăm chú vào sân khấu giữa trường quay, mặt có chút đắm chiêu.

“Cậu ấy ngồi vào một chiếc ghế, mở một tờ báo, đương nhiên tờ báo trong tưởng tượng, sau đó xem xem một lúc liền lệch người ra ghế, ngủ mất.”

Lưu Mỹ Lệ nói như vậy là có ý ngầm, cả thính phóng liền truyền ra tiếng cười ngầm hiểu ý. Thẩm Triệt cũng sững sốt theo, đây quả thật là một cách diễn vừa đơn giản lại vừa chuẩn xác, so với cái kịch bản do cậu dựng lên đúng là vượt trội xa. Cụ già đánh bóng rổ cái gì chứ, đúng là hài kịch huyền huyền vớ vẩn...

Đoạn phim vừa chấm dứt, Vương Tử Quỳnh liền quay sang An Gia Miện: “Viện trưởng Lưu có nói anh trời sinh ra là để đóng phim, vậy từ nhỏ anh có thích diễn xuất không?” Truy cập fanpage s:// .facebook.com/onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

“Hồi còn nhỏ tôi không có cảm giác gì với chuyện này, cái gì gọi là lòng nhiệt huyết với diễn xuất, căn bản là chưa nghĩ tới, nhưng mỗi lần nhìn thấy những nhân vật trên màn ảnh đều có cảm giác hưng phấn khó hiểu. Ngày đó, nếu đã nói là thích diễn xuất thế thì bây giờ phải nói là yêu luôn rồi.” Trường quay truyền đến tiếng cười của khán giả, An Gia Miện cũng cười, tiếp tục nói: “Tôi thực sự nhận ra mình thích diễn xuất là khi lên cao trung. Khi đó, các nam sinh khác đều tham gia câu lạc bộ bóng rổ hay bóng đá, tôi có thể xem như là một trong số rất ít người tham gia câu lạc bộ kịch.”

“Các anh hồi cao trung đã có câu lạc bộ kịch hoành tráng như vậy sao?” Vương Tử Quỳnh hỏi.

“Nói là câu lạc bộ kịch nhưng thực ra phần lớn thời gian đều là cosplay và làm kịch truyền thanh thôi.”

“Ồ?” Vương Tử Quỳnh nghe tới đây liền hứng thú, “Không ngờ rằng ảnh đế cũng từng cos đấy. Vậy anh cos nhân vật nào?”

“Hầu hết các anime nguyên gốc, ví dụ như Yukimura Seiichi trong Hoàng tử tennis, Chrollo trong HunterX-Hunter,” nói tới đây đã có rất nhiều fangirl của ACG (Anime Comic Game) bên dưới sân khấu kích động đứng lên, An Gia Miện lại cười, “Nhưng tôi cũng không thích nhiều anime lắm, tôi vẫn thích những vở kịch nghiêm túc hơn một chút.”

Ảnh đế An tiếp tục thông thả kể chuyện về thời cao trung của mình, Thẩm Triệt nghe có chút xuất thần. Cậu còn nhớ như in, một lần trường học có tổ chức lễ hội văn hóa, trong đó có một tiết mục kịch diễn lại câu chuyện cổ tích nàng tiên cá. Cậu nghe nói, ban đầu vốn sắp xếp thành kịch đồng nhân nhưng các thầy cô cảm thấy như thế không nghiêm chỉnh cho lắm, thế là không đồng ý, cuối cùng liền đổi thành diễn nàng tiên cá nguyên bản. Khi ấy, An Gia Miện đang học cao tam còn Thẩm Triệt mới chỉ là cậu nhóc con mới vào cao trung, ngồi cùng một đám bạn cùng tuổi ở trong đại đường của thính phòng, vô cùng chán ngán mà xem mấy tiết mục ca múa na ná như nhau. Mà cái câu chuyện nàng tiên cá cũ rích này đọc lên cũng thấy buồn ngủ rồi, chỉ có Thẩm Triệt là xốc lại tinh thần chờ đợi An Gia Miện lên sân khấu. Mấy cậu bạn học thấy Thẩm Triệt háng hái như vậy, thấy làm lạ bèn hỏi một câu: “Trong đó ai là anh trai cậu vậy?”

“Hoàng tử.” Thẩm Triệt trả lời vồn vện hai chữ, ánh mắt chăm chú nhìn lên sân khấu.

62. Chương 63 - Ai Cho Phép Anh Ăn Hiếp Chó Cưng Của Tôi?

Đúng lúc An Gia Miện đang nằm dưới ánh đèn sân khấu trong tư thế của hoàng tử đang bị đuối nước, một màn giả vờ hôn mê này đúng thật làm cho người ta không thấy thú vị, khó trách đám bạn học bên cạnh chặc lưỡi nhép miệng khinh thường nói một câu: “Đó là nhân vật rất phụ mà.”

Ở tuổi đó, đa phần các cậu nhóc đều thích vênh váo tự hào vì có một ông anh trai có cú lên rổ đầy uy lực, còn một ông anh bề ngoài tuấn tú, lại còn đứng giữa sân khấu diễn vai hoàng tử bình hoa thì chỉ có thể khiến cho các em gái để ý thôi.

Nhưng mà Thẩm Triệt rất tin tưởng An Gia Miện, cậu biết rõ anh mình khi diễn kịch thì cả người tỏa ra sức hấp dẫn như thế nào. Trong câu chuyện cổ tích này, nhân vật hoàng tử vốn chẳng có gì nổi bật, thế nhưng lúc hoàng tử ở giữa sân khấu từ từ tỉnh lại, cả sân khấu kia bỗng chốc như bừng sáng.

Sân khấu kịch trong hội diễn văn nghệ cao trung phân nửa là mang tính chất diễn chơi cho vui, học sinh tự biên tự diễn có trình độ nghiệp dư đã là tốt lắm rồi, thế nhưng, An Gia Miện lại giống như ở đẳng cấp chuyên nghiệp. Từ lúc anh ta lên sân khấu, chỉ có vài câu thoại ít ỏi, mỗi khi anh chạy đi hay đứng lại đều làm cho người ta có cảm giác rất thật, cao quý tao nhã giống như một hoàng tử hàng thật giá thật xuyên không tới đang đứng trên sân khấu vậy.

Dưới sân khấu đám học sinh đang buồn chán đến chết lúc này cũng dần dần chú ý đến vở kịch. Trong đám người ngồi xem thi thoảng lại vang lên tiếng bàn luận sôi nổi như “Hoàng tử diễn thật tốt”, “Người diễn vai hoàng tử chính là học sinh cao tam sao” Ai có thể đoán được? Đây không phải là “Hoàng tử tennis” đang làm mưa làm gió khắp châu Á, đây chỉ là một câu chuyện cổ tích Anderson cũ mèm đến mức không thể cũ hơn. An Gia Miện đang diễn một nhân vật hoàn toàn không hề tồn tại, anh phải diễn, thế nhưng cái mặt nạ “Hoàng tử” này anh ta cũng đã thể hiện rất hoàn mỹ.

“Ha, anh cậu có phong thái hoàng tử thật đó!”

Khi thấy cậu bạn bên cạnh khẽ tán thưởng như vậy, Thẩm Triệt cũng không thấy bất ngờ. Đó là lần đầu tiên trong đời, cậu có cảm giác tự hào trẻ con “Đó là anh trai tui đó”. Tuy rằng bọn họ trên thực tế không có quan hệ huyết thống, nhưng được ở cùng người vĩ đại như vậy dưới một mái nhà, có thể gọi anh ta một tiếng “anh Gia Miện”, cũng làm cho cậu thấy hạnh phúc lắm rồi.

An Gia Miện năm mười tám tuổi dọn đến ở nhà Thẩm Triệt. Thẩm Triệt lúc đó mười ba tuổi gần như ngay lập tức đã thích người anh họ không có quan hệ huyết thống này. Sao có thể không thích được cơ chứ!

Thẩm Triệt nhìn An Gia Miện đang nói chuyện với Vương Tử Quỳnh, lại tự giễu nghĩ, tựa như sắm vai một hoàng tử hoàn mỹ, anh cũng đã mất bốn năm sắm vai một người anh trai tuyệt vời.

Các câu hỏi của chương trình chủ yếu là xoay quanh “quá trình trưởng thành của ảnh đế”. Khi hỏi đến người nhà An Gia Miện, anh ta thực bình thản nói về chuyện cha mẹ mình đã cùng lúc qua đời, chuyện này cũng không nằm ngoài dự đoán của mọi người, nội dung này trước đó đã sớm được đưa lên trang bách khoa tư liệu về An ảnh đế. Trên đó viết An Gia Miện sau khi cha mẹ cùng lúc qua đời vì tai nạn đã sống cùng ông nội. Nhưng thật ra nhiều thông tin về An ảnh đế đều rất mơ hồ. Thẩm Triệt thậm chí cảm thấy ngay cả Jason cũng không biết đầy đủ mọi thứ về vị ảnh đế thần bí này.

“Đối với anh, diễn xuất, người thân và tình yêu, ba thứ này thứ nào anh cho là quan trọng nhất?” Phong vỗ đến phần cuối, Vương Tử Quỳnh liền đặt ra câu hỏi này.

“Tôi đã không còn người thân.” An Gia Miện đậm đậm trả lời, “Cho nên chắc chắn là diễn xuất.”

Câu này có lẽ là nói thật. Thẩm Triệt trầm nghĩ, cho tới bây giờ anh vẫn không nghĩ chúng tôi là người nhà của anh.

Cuối chương trình là thời gian dành cho khán giả đặt câu hỏi, Vương Tử Quỳnh đem quyền lựa chọn người đặt câu hỏi giao cho chính ảnh đế An. Một cô gái hâm mộ điện ảnh ngồi ở dãy ghế đầu được lựa chọn đầu tiên.

“An tiên sinh trước hết xin nghe thổ lộ của tôi, tôi rất thích phim của anh! Anh là người xuất chúng nhất trong lứa diễn viên thế hệ mới mà tôi từng biết!” Cô gái hai tay nắm micro, có vẻ hơi kích động, nói cũng siêu nhanh, “Tiếp theo, tôi muốn hỏi là, đối với diễn viên mà nói, anh biểu diễn đến tột cùng là vì cái gì, vì sao diễn xuất của anh lại có thể lay động lòng người như vậy, bí quyết diễn xuất của anh là gì, hay anh cảm thấy bản chất của diễn xuất là gì?”

“Cám ơn sự yêu thích của bạn.” An Gia Miện hướng phía cô gái gật đầu cười, lại có chút dăm chiêu nói, “Rất khó nói bí quyết diễn xuất là gì. Shakespeare từng nói, thế giới này vốn là một sân khấu, tất cả mọi người trên sân khấu đều là diễn viên. Mỗi ngày chúng ta đều sắm một vai diễn khác nhau. Ở trước mặt thầy cô, bạn có thể là một học trò ngoan ngoãn, ở trước mặt cha mẹ lại là đứa con ngỗ nghịch. Trong công ty thì là cấp dưới khiêm tốn, trước mặt bạn bè lại là con sâu rọu thối nát. Khi đi làm là một người, lúc về tới nhà lại là một người khác. Ban ngày hay ban đêm, ngày trăng cũng sẽ thay đổi, mà bạn sẽ không cảm thấy khó khăn gì đâu, bởi vì để đạt tới đủ loại mục tiêu trong cuộc sống, ở trước mặt mỗi người bạn lại có một bộ dạng ngày trăng riêng biệt, cho dù bản thân bạn chẳng hề như vậy, chỉ biết, ngày trăng càng giống, biểu diễn lại càng thành công.”

“Cho nên mới nói bản chất của diễn xuất chính là ngày trăng, giống với tác kè hoa nhỉ?” Vương Tử Quỳnh lại nhìn về phía thính phòng, “Còn khán giả nào muốn đặt câu hỏi không?”

Khán giả lại bắt đầu hăng hái giơ tay.

Thẩm Triệt nghiêng người giấu mặt sau lưng Tần Tu, thấp giọng thúc giục: “Mau lên! Giúp tôi giơ tay đi!”

“Cái gì?” Tần Tu không hiểu gì quay đầu lại, thấy đầu quần vừa giấu mặt sau lưng mình, vừa không giải thích gì kéo tay anh giơ lên.

“Đây đây!”

Tần Tu mặt đen như đáy nồi, đến chuyện giơ tay cũng muốn tôi ra mặt sao? Cậu có thể thẹn thùng đến thế ư? Sao trước mặt tôi không thấy cậu thẹn thùng?! Nghĩ là thế nhưng vẫn nén giận, tím tái mặt giơ tay lên.

Vật sáng đúng là khác biệt, quả nhiên ánh mắt An Gia Miện liền nghiêng qua bên này, Vương Tử Quỳnh nhìn thấy Tần Tu tự nhiên giơ tay, không đợi An ảnh để lựa chọn đã tự quyết định, giơ tay chỉ về hướng Tần Tu.

Thẩm Triệt từ sau bả vai Tần Tu thấy Vương Tử Quỳnh cùng An Gia Miện đều nhìn qua bên này, liền chậm chạp từ sau lưng Tần Tu chui ra.

Trong nháy mắt An Gia Miện như thoáng giật mình, Thẩm Triệt không đợi An Gia Miện mở miệng, cũng không đợi Vương Tử Quỳnh kinh ngạc, bắt lấy micro truyền từ dưới lên, nhìn thẳng An Gia Miện từng chữ từng chữ một nói:

“Tôi không đồng ý với giải thích của An ảnh để, diễn xuất không phải là ngày trăng. Ngày trăng là lừa gạt, nhưng biểu diễn thì không phải thế.” Truy cập fanpage s://.facebook.com/onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Tần Tu lấy làm kinh hãi, ngẩng đầu nhìn người bên cạnh. Về mặt Thẩm Triệt thực sự nghiêm túc, mỗi một lời nói ra còn rất nhấn mạnh. Đây là một loại tư thế tấn công, chỉ hai câu nói ngắn gọn, nhưng tựa hồ đã chuẩn bị thật lâu.

Sắc mặt An Gia Miện có chút trắng bệch, nhưng rất nhanh liền khôi phục như thường, khẽ tựa lưng vào sofa, dùng ánh mắt như một người anh đang nhìn em trai mà bốn cột nói: “Cậu nói biểu diễn không phải ngày trăng, như vậy lúc diễn viên đang diễn, bọn họ rốt cuộc là đang làm gì? Cậu có thể vốn rất nhát gan, nhưng lại làm bộ như rất dũng cảm, có thể vốn rất ngốc, nhưng lại giả bộ mình rất thông minh. Cái kiểu ‘giả bộ’ này chẳng lẽ không phải một loại ngày trăng? Chuyện đó và những người khác, hoàn cảnh khác trong cuộc sống của cậu khi được thay một lớp hóa trang và thân phận khác thì có gì khác nhau?”

“Đương nhiên không phải vậy.” Thẩm Triệt cương quyết phản bác: “Diễn xuất và ngày trăng sao có thể là một được!”

Vương Tử Quỳnh thấy thế, định nói vài câu xoa dịu không khí một chút nhưng An Gia Miện lại không để ý đến ánh mắt anh ta. An ảnh đế vẫn còn đang hướng mặt về phía cậu thanh niên tóc xoăn đang đứng trên góc cao của thính phòng: “Vậy cậu thử nói xem hai điều này rốt cuộc là gì? Bản chất của diễn xuất và nguy trang rốt cuộc có cái gì khác nhau? Lúc diễn cậu vẫn thật là chính mình sao?”

Diễn xuất là nghệ thuật, sao có thể đánh đồng với hành động đối trá của loại người giả tạo như vậy được? Thẩm Triệt mở miệng muốn phản bác, nhưng phát hiện chính mình ấy vậy mà không có cách nào bác bỏ lời quỷ biện của An Gia Miện cho được. Bản thân mình khi diễn khẳng định cũng không phải là mình thực sự, như vậy dựa theo logic của An Gia Miện, đây chính xác là một loại nguy trang, là lừa gạt. Không đúng, nhất định có chỗ không đúng, nhưng cậu không thể nói rõ!

An Gia Miện liếc mắt nhìn Thẩm Triệt đang đứng sững giữa bao nhiêu khán giả, chậm rãi dựa vào lưng ghế sofa: “Diễn xuất chính là một loại nguy trang, nhưng tôi cho rằng nếu không lưu tâm kỹ.”

“Đương nhiên không phải nguy trang.”

Âm thanh trầm thấp từ tính trong studio tĩnh lặng này lại trở nên cực kỳ rõ ràng. Thẩm Triệt quay đầu lại kinh ngạc nhìn Tần Tu bên cạnh vừa đứng lên, micro trong tay bị Tần Tu giật lấy. Người thanh niên tóc đen thân cao một mét tám lăm dung mạo không thua gì ảnh đế trên sân khấu đang đứng giữa đông đảo những ánh mắt kinh diễm, bình tĩnh nói:

“Bản chất của nguy trang là lừa gạt — Vốn rất nhát gan, lại cố ý làm cho người ta nghĩ mình thật dũng cảm, vốn rất ngốc, lại cố ý làm cho người ta nghĩ mình thực thông minh. Nhưng biểu diễn không giống vậy. Vốn rất nhát gan, nhưng từ trong vai diễn tìm được dũng khí, vốn rất ngốc, lại từ trong vai diễn tìm được trí tuệ, vốn rất thương tâm, lại cảm thụ được niềm hạnh phúc của nhân vật, vốn rất lãnh tính, nhưng lại cảm thụ được tình cảm mãnh liệt của nhân vật. Không phải nguy trang thành một người có diện mạo khác một trời một vực với mình, mà là toàn tâm toàn ý muốn trở thành người kia, đây mới là diễn xuất.”

Studio vốn đã yên tĩnh, nay càng yên tĩnh hơn, Thẩm Triệt nhìn Tần Tu đứng bên cạnh không hề chớp mắt. Cậu có thể cảm thấy vô số tầm mắt đều đang tập trung lại trên con người này, bị ánh sáng kiêu ngạo trên thân người này phát ra làm cho lóa mắt.

Trái tim đập điên cuồng, Thẩm Triệt nhìn nửa gương mặt đẹp như chạm khắc của người nọ. Điều anh nói chính là điều tôi muốn nói, tôi nghĩ gì thì ra anh đều hiểu được. Mỗi một từ, như càn gài sát lại trái tim tôi hơn.

An Gia Miện lẳng lẳng nhìn Tần Tu, không nghĩ đến việc sẽ vấn hồi, đoạn này Jason thế nào cũng sẽ yêu cầu hậu kỳ cắt bỏ. Ảnh đế An nheo nheo mắt. Đây là siêu tân tinh mà cậu nói sẽ đuổi theo tôi sao, được lắm, tôi cảm nhận của uy lực của cậu ta.

63. Chương 64 - Không Dưng Lại Mất Hứng

Chương trình khi lên sóng chỉ có một giờ đồng hồ nhưng phải thu hình suốt một buổi chiều, đến khi đi ra khỏi tòa nhà TPS, màn đêm đã buông xuống. Thẩm Triệt ngẩng đầu nhìn sắc trời: “Trễ thế này rồi cơ à.”

Tần Tu vẫn lạnh lùng đi phía trước lúc này mới xoay người, liếc người sau lưng: “Cậu đi theo tôi làm gì?”

Thẩm Triệt bị khựng một chút, bụng nói chúng ta cùng nhau tới đây đương nhiên phải cùng nhau về, điều này sao có thể nói là tôi đi theo anh chứ? Thẩm Triệt không rõ tâm tình gấu bắc cực, đành phải pha trò: “Vậy tôi đi lên trước nhé?”

Tần Tu mắt nhìn anh chàng đầu quần nhún nha nhún nhảy đi lên trước mặt mình, đang đi xuống cầu thang đài truyền hình, được nửa chừng lại do do dự dự dừng lại, quay đầu lại có chút mờ mịt nhìn mình. Nhìn gương mặt vô tội muốn chết của tên kia, trong lòng Tần Tu chẳng hiểu sao lại bùng lên ngọn lửa, lạnh lùng nói: “Đi xin chữ kí đi.”

Thẩm Triệt thật sự đoán không ra suy nghĩ của gấu bắc cực, ngược nhìn Tần Tu đang đứng ở bậc thang phía trên: “. Anh muốn xin chữ kí An Gia Miện á?”

Sắc mặt Tần Tu mỗi lúc một đen thêm, cuối cùng chẳng nói chẳng rằng, bước nhanh xuống cầu thang. Thẩm Triệt đành phải theo sau, mắt thấy Tần Tu bỗng nhiên lại xoay người, về mặt đóng băng đối diện cậu:

“Tôi bảo cậu đừng đi theo tôi, đuổi theo thần tượng của cậu đi.”

Không có câu gắt, nhưng Thẩm Triệt có thể cảm giác được người này đúng là giận thật rồi. Loại tức giận ngấm ngấm này so với lúc phát hỏa còn đáng sợ hơn, tuy rằng cậu không hiểu vì sao.

Tần Tu quay đầu đi về hướng bãi đỗ xe. Thẩm Triệt mắt nhìn màn đêm lạnh lẽo đang bao trùm khiến người ta phải phát run. Tự nhiên sao lại bảo tôi đuổi theo An Gia Miện. Tôi không chạy theo anh ta, tôi muốn chạy theo anh thôi, được chưa đại ca?! Nghĩ thế liền mặt dày bám theo sau.

Tần Tu ngoảnh đầu, Thẩm Triệt liền đứng lại. Bạn học Tần quay đầu bước đi, Thẩm Triệt lại đi theo. Hai người cứ như vậy đi một chút lại dừng, Tần Tu rốt cục không nhịn được nữa, quay đầu lại hằm hằm nhìn Thẩm Triệt: “Đừng có mơ tới việc ngồi xe tôi!”

Thẩm Triệt còn thực sự hỏi: “Tôi đã làm gì khiến anh giận sao? Anh có thể nói ra không?”

Tần Tu muốn nói gì đó, hé miệng ra cuối cùng vẫn hung hăng nghiêng rằng: “Không cho!” Dứt lời liền sải bước lên xe.

Thẩm Triệt trợn mắt há hốc mồm. Anh có thể đừng bá đạo không phân phải trái như vậy được không?

Tần Tu còn chưa kịp nổ máy thì di động liền đổ chuông, lấy ra xem thì là cuộc gọi đến của Thái đạo, lúc này anh mới nhớ tới chuyện sáng nay mình đã đồng ý với Thái Như Ca đi dự tiệc buổi tối rồi.

“Vừa xong chương trình liền không thấy bóng cậu là thế nào vậy?” Thái Như Ca đầu bên kia có chút oán trách nói, “Vương Tử Quỳnh cũng đến rồi, cậu cũng không được thất hẹn đó!”

“Ừ, chúng tôi đang ở bãi đỗ xe.” Tần Tu nắm di động, cố bình tĩnh trả lời, cũng không nói rằng mình thiếu chút nữa đã quên mất. Có trời mới biết Tần Tu lúc này ngay cả một chút tâm tình đi dự tiệc cũng không có. Anh ngẩng đầu nhìn một vòng quanh bãi đỗ xe rộng, “Mọi người ở đâu vậy?”

Người đầu dây bên kia hình như đã nhìn thấy Tần Tu: “. A, tôi thấy xe máy của cậu rồi! Chúng tôi ở bên cạnh, hướng quán cafe bên bờ sông, chiếc Chevrolet của Vương Tử Quỳnh, thấy chưa?”

Tần Tu quay đầu nhìn chiếc Chevrolet Captiva màu đen, cửa xe ghế phó lái mở ra, đèn bên trong xe cũng mở lên, Thái Như Ca ló đầu ra khỏi cửa sổ xe, giơ di động vẫy vẫy Tần Tu.

Thẩm Triệt thấy, dưới ngọn đèn đường hư ảo, ánh mắt của mỹ nam và mỹ nữ chạm nhau. Đúng là không có cảnh phim nào đẹp hơn cảnh lúc này.

Hóa ra là vì có hẹn với người khác nên mới không muốn cậu đi theo, Thẩm Triệt mắt nhìn Tần Tu rút chìa khóa xe, leo xuống, trong lòng nặng trĩu, không thể trách tôi không có mắt quan sát, anh phải nói rõ ràng là có hẹn rồi, tôi khẳng định sẽ không bám theo anh như vậy, nếu thế thì tôi cũng không đến nổi mất mặt như bây giờ.....

Rõ ràng trong lòng buồn khổ muốn chết, nhưng khi Tần Tu quay đầu lại, Thẩm Triệt vẫn còn giả vờ phùng má cười cười: “Thì ra anh có hẹn rồi. Không sao, anh đi đi, tôi tự đi tàu điện ngầm về được rồi.”

Biểu tình Tần Tu khuất trong bóng đêm, nhìn không ra đang có tâm tư gì, chỉ nghe người nọ trầm ngâm nói: “Tôi có hẹn rồi, nhưng nếu cậu có tập nhảy, cũng không nên tập quá muộn.”

“Yên tâm, tôi biết rồi.” Thẩm Triệt cười khoát tay, “Đi đi, đừng để cô ấy chờ anh!” What the Fuck!? Mang cái mặt nạ ‘chỉ cần anh hạnh phúc là tôi thấy mãn nguyện rồi’ kia có có thể giả tạo hơn nữa không? Thẩm Triệt đột nhiên lại nghĩ tới lời nói của An Gia Miện. Đời người thực chất chỉ là một màn ngụy trang long trọng mà thôi.

Tần Tu xoay người đi về phía chiếc Chevrolet màu đen đỗ ở lề đường. Thẩm Triệt kìm lòng không được lại gọi đối phương: “Tần.”

Từ “Tu” còn chưa kịp nói ra, Tần Tu đã dừng lại. Bóng ai đó ngay lập tức dừng lại kia khiến cho Thẩm Triệt có một loại ảo giác, dường như chính Tần Tu cũng đang đợi mình kêu lên một tiếng này. Thẩm Triệt nhìn không được vội vã nói: “Ngày mai –” muốn hỏi là “Thử vai ngày mai anh có tới không?”, cuối cùng vẫn là nuốt xuống. Chờ mình gọi anh ta cái gì chứ, khẳng định là ảo giác thôi, cuối cùng cậu chỉ cười một cái, “Ngày mai tôi sẽ cố gắng, sẽ không để anh thất vọng.”

Tần Tu lẳng lặng nhìn người trước mặt trong chốc lát, chẳng nói thêm gì, quay đầu rời đi. Bóng dáng cao gầy tuấn lãng bước vào trong xe.

Chiếc Chevrolet đen lóe đèn sau, chậm rãi khởi động, nghênh ngang mà đi.

Bóng cậu thanh niên dương quang rất nhanh bị bỏ lại phía sau, Tần Tu ngượng ngùng thu hồi tầm mắt, bên cạnh bỗng nhiên truyền đến một tiếng phì cười.

Tần Tu nghe tiếng liền quay đầu, thấy rõ ngồi bên cạnh là người đàn ông mặt chữ điền, trên mặt anh không khỏi hiện lên một tia kinh ngạc, lại nhìn qua vai Jason, người đang tựa vào cửa sổ bên trái nhắm mắt dưỡng thần, quả nhiên đúng là An ảnh đế.

Thái Như Ca chưa từng nói với cậu An Gia Miện cũng được mời gia nhập đoàn, nhưng giấu lại việc mời An ảnh đế này cũng là phải thôi. Trong xe đều chật người, ngồi sau cùng là mấy phó biên đạo chương trình cùng người quay phim. Tần Tu lướt qua Jason, nhìn An Gia Miện đang chớp mắt bên cạnh, trong lòng có một loại cảm giác nói không nên lời. Sớm biết An Gia Miện ở trên xe thì Tần Tu đã viện cớ không đi rồi.

“Làm sao vậy? An tiên sinh đi cùng khiến cậu áp lực à?” Jason bên cạnh trêu chọc, “Cậu vừa nãy ở trường quay nói năng hùng hổ lắm cơ mà.”

Tần Tu thu hồi ánh mắt đang nhìn chăm chú An Gia Miện, bình tĩnh nhìn lên phía trước: “Tôi không có đắc tội An tiên sinh chứ?”

An Gia Miện không đáp lời. Nhìn theo bóng phản chiếu trên cửa kính xe, Tần Tu cũng thấy rõ ràng An ảnh đế đang say ngủ, nhưng Tần Tu biết người nọ căn bản không hề ngủ.

Jason nhún nhún vai: “Làm sao có chuyện động tí là đắc tội được. An Gia Miện, cậu vừa nãy còn khen anh chàng này, đúng không?”

Bị người đại diện giựt giây, An ảnh đế hờ hững mở mắt ra, vẻ mặt còn có chút mơ ngủ: “Ừm? Các người đang nói chuyện gì vậy?”

Không hổ là ảnh đế. Tần Tu thầm nghĩ.

Tiệc tổ chức trên một du thuyền, không phải du thuyền thông thường mà là tiệc thịt nướng BBQ trên boong tàu tầng cao nhất của du thuyền. Tối tham dự đa phần là bạn bè của Thái Như Ca. An Gia Miện có thể hãnh diện có mặt lại đây đương nhiên làm kinh ngạc không ít người. Trong nháy mắt An ảnh đế mặt mũi xuất hiện khiến cả tòa boong tàu đầy người đều phát ra tiếng hoan hô phấn khích.

Bạn bè Thái Như Ca tốp năm tốp ba tiến đến bắt chuyện với An ảnh đế, trong đó cũng có không ít người trong giới giải trí. Thế nhưng đối với những người ngoại giới mà nói, có thể bắt gặp diễn viên siêu sao Thiên Vương ở nơi này quả thực là vận may lớn rồi, mặc kệ có chuyện để nói hay không, chắc chắn đều vây quanh lại thăm hỏi một chút. An Gia Miện tuy rằng trên mặt khó giấu mặt mũi, nhưng đối mặt với những người mến mộ mình thì y như cũ, cư xử vẫn rất tao nhã thân thiện.

Tần Tu từ xa nhìn thấy vậy, anh trước đây đối với An Gia Miện đã không có cảm xúc gì đặc biệt, nhiều nhất là cảm thấy diễn xuất của An Gia Miện đích xác là tinh tế, nhưng không đến mức giống Thẩm Triệt, sung bái tới mức có thể quý lạy. Thế nhưng thoát nhìn thì có vẻ mị lực của An Gia Miện không phải chỉ giới hạn trong diễn xuất của anh ta. An Gia Miện đứng giữa đám người đang vây quanh, tỏa ra ánh sáng

ôn hòa như trên châu. Mọi người chung quanh bị phong độ ngồi ngồi, nụ cười khoái hoạt như gió xuân của vị siêu sao bên cạnh khiến cho mê mẩn, vẻ mặt như thể đang được đưa tay nâng một viên trên châu.

Tần Tu nghĩ nghĩ, lại thấy chính mình cùng An Gia Miện quả nhiên là không cùng một dạng. Nếu đã một chết như vậy, bản thân mình chắc chắn không thể trưng ra bộ mặt tươi cười tao nhã như vậy đối với đám người đang vây quanh như bầy vịt kia nổi.

“Tần Tu.”

Tần Tu nghe tiếng quay đầu lại, Thái Như Ca cùng một quý cô xa lạ sóng vai đi tới, Thái Như Ca nhìn người bên cạnh, giới thiệu với Tần Tu: “Đây là bạn tôi, Jessica,” lại chuyển qua quý cô kia, “Tần Tu, chắc không cần tôi giới thiệu, cậu chắc cũng đã nghe Vương Tử Quỳnh đề cập qua rất nhiều lần.”

Quý cô xa lạ mỉm cười vươn tay về phía chàng trai trẻ cao gầy tuấn mỹ. Cô ta rất cao, tuy nhìn bề ngoài có lẽ cũng trên dưới ba mươi tuổi, mái tóc dài phóng khoáng cùng bộ vest nền đen kẻ sọc trắng kiểu England kia đều tỏa ra vẻ đẹp từng trải.

Tần Tu đưa tay bắt tay đối phương. Loại chính thức giới thiệu thế này khiến Tần Tu có thể cảm thấy đối phương tới đây là có mục đích. Quả nhiên ngay giây tiếp theo liền nghe Jessica nói: “Tôi có thể nói chuyện riêng với cậu chút được không?”

Web TruyenOnline . com

64. Chương 65 - Sang Phải Hay Sang Trái

Trong phòng trà yên lặng, Tần Tu nhận danh thiếp của Jessica đưa tới, cúi đầu nhìn hàng chữ trên danh thiếp “Tập đoàn quốc tế Quan Triều (Trung Quốc) “. Jessica hay Dương Kiệt, Vương Tử Quỳnh cũng từng nhắc tới vị nữ đại diện của Quan Triều Quốc Tế này với Tần Tu. Dưới tay người phụ nữ này phải kể đến giọng ca mạnh mẽ Trịnh Khâu Hách, ban nhạc Rock D – D – D. Danh tiếng nghề nghiệp của cô so với Jason của Tinh Bang Giải Trí cũng không thua kém, thậm chí hai người được mệnh danh là song vương trong giới bầu sô.

“Vương Tử Quỳnh đã cực lực đề cử cậu với tôi. Trước tiên là ngoại hình, cậu thật sự làm cho tôi phải kinh diễm. Tôi thực ra cũng đang phân vân không biết có nên mời cậu vào hay không. Cậu biết đó, Quan Triều Quốc Tế dù sao cũng là một công ty chuyên sản xuất âm nhạc. Phần lớn những nghệ sĩ nổi tiếng hiện tại của công ty chúng tôi đều là ca sĩ, mà sở trường của cậu lại là diễn xuất.”

Jessica cũng không nói lòng vòng nhiều, “Tôi biết Jason cũng đang nhắm đến cậu, hơn nữa tôi cảm thấy anh ta nhất định sẽ làm được.” Nói tới đây Jessica cười rộ lên, như có chút nghiền ngẫm, “Nói thật tôi vẫn không rõ vì sao cậu lại không đồng ý kí hợp đồng gia nhập Tinh Bang, nhưng tôi lại nghĩ, có lẽ đây là cơ hội của hai chúng ta.”

Tần Tu nhìn tấm danh thiếp trong tay có chút đăm chiêu, Tinh Bang Giải Trí anh tuyệt đối sẽ không ký, nhưng Quan Triều Quốc Tế cũng chưa hẳn là lựa chọn tốt nhất.

Nếu nói tầm ảnh hưởng ở châu Á thì Quan Triều Quốc Tế đương nhiên hơn hẳn Tinh Bang Giải Trí nhỏ tí tẹo. Là một trong ba công ty âm nhạc lớn của thế giới, sau lưng còn có TIDE – tập đoàn điện tử tầm cỡ quốc tế, ông trùm về thu âm và kỹ thuật số, cũng vì thế mà Quan Triều Quốc Tế có ưu thế mạnh mẽ vượt xa các công ty giải trí khác. Ví dụ như, họ nắm bản quyền ca khúc của gần 30% thị trường đĩa nhạc. Ngay cả các nghệ sĩ của Tinh Bang Giải Trí như Liên Tất Cơ, Âu Triết Luân phát hành đĩa nhạc, cũng không thể không nhờ đến mạng lưới phát hành rộng khắp của TIDE được, càng không nói đến những bộ phim mà An Gia Miện tham gia diễn xuất, gần như tất cả phần âm thanh giai đoạn tiền kỳ, hậu kỳ của bộ phim đều phải cậy đến sự giúp đỡ của TIDE.

Những công ty con của Quan Triều Quốc Tế ở Nhật Bản và Hàn Quốc cũng đều là những công ty giải trí lớn mạnh, nắm giữ gần nửa số ca sĩ và nhóm nhạc ở châu Á này. Chỉ tính ở mảng âm nhạc mà nói, Quan

Triều Quốc Tế (Trung Quốc) cũng khiến cho Tinh Bang theo không kịp. Đây cũng chính là nguyên nhân để cho Tinh Bang gần đây rục rịch có những hành động nhằm từng bước lật đổ thế độc tài của Quan Triều trong lĩnh vực âm nhạc. Nhưng cũng như Jessica đã thẳng thắn nói, nghệ sĩ dưới trướng Quan Triều Quốc Tế đều là ca sĩ cùng người trong giới âm nhạc, tuy rằng cũng có sản xuất phim truyền hình và cũng có vài diễn viên, nhưng về cơ bản bọn họ đều là kiểu ca sĩ đá chân sang diễn xuất chút mà thôi.

Nếu nói Tinh Bang Giải Trí chỉ có cái chân què quặt trong lĩnh vực âm nhạc, thì Quan Triều Quốc Tế cũng chỉ có một đôi tay teo tóp ở mảng điện ảnh mà thôi

Đối với việc này Jessica cũng không giấu diếm, nhưng cô vẫn như cũ có vẻ rất tự tin: “Công ty chúng tôi ở lĩnh vực điện ảnh và truyền hình tạm thời so sánh thì kém hơn Tinh Bang, nhưng tôi tin cậu cũng biết ưu thế của chúng tôi. Lãnh đạo cũng đã quyết định thành lập công ty con ở Trung Quốc chuyên về lĩnh vực điện ảnh và truyền hình. Cho nên tôi đến đây, thực hy vọng có thể ký với cậu. Việc này cũng là xuất phát từ tham vọng của riêng tôi, tôi muốn nhìn thấy nghệ sĩ của mình bước ra màn ảnh rộng, càng muốn thấy họ đứng trên sân khấu nhận những giải thưởng danh giá.”

“Từ lúc lấn sân sang lĩnh vực điện ảnh cho đến khi mọi thứ đi vào quỹ đạo cần một khoảng thời gian không ngắn.” Tần Tu suy nghĩ nói, “Muốn cướp đoạt tài nguyên từ trong tay Tinh Bang Giải Trí lại càng không phải chuyện dễ dàng, bọn họ đã ký hợp đồng được với rất nhiều tân binh có năng lực, cạnh tranh cũng rất khốc liệt.”

“Nhưng bọn họ không có cậu.” Jessica nói, “Không có cậu, có thu nhận nhiều người mới đến đâu thì cũng chỉ là góp đủ số thôi. Cậu cũng đừng cho là tôi đang khen cậu, tôi nói như vậy là bởi vì tôi tin tưởng mắt nhìn người của mình. Cậu không phải không có khuyết điểm, nhưng cậu là tốt nhất. Đương nhiên, cậu có thể có rất nhiều lựa chọn, đối với cậu mà nói tôi tất nhiên là lựa chọn tốt nhất, nhưng nếu cậu đã vứt bỏ cơ hội gia nhập Tinh Bang, vì sao không chọn cho mình một con đường khác nhỉ?”

Tần Tu buông danh thiếp, đậm đậm trầm giọng một hơi nói với Jessica: “Tuy rằng công ty mẹ của Quan Triều đã muốn nhúng tay vào lĩnh vực điện ảnh, nhưng kết quả vẫn chưa biết được. Mới trước mắt thôi, ngoại trừ một hai ca sĩ mới lấn sân sang phim thần tượng, thì lĩnh vực điện ảnh này, Quan Triều vẫn chưa có tác phẩm nào thực sự có sức ảnh hưởng. Trịnh Khâu Hách lần đầu đóng phim điện ảnh tuy rằng doanh thu phòng vé không tồi, nhưng danh tiếng lại không tốt, cũng không được giới điện ảnh đánh giá cao. Tôi cũng không phải không tin Quan Triều có thể phát triển thêm, nhưng nếu tôi lựa chọn ký hợp đồng với Quan Triều, vậy có nghĩa là giai đoạn đầu tôi sẽ không có được tài nguyên gì trong lĩnh vực điện ảnh truyền hình.”

Jessica hiếm có khi lại không thể lập tức trả lời như lúc này, nhìn chàng trai tự do tuấn mỹ trước mắt hồi lâu, gương mặt liền nở nụ cười tán dương: “Ôc quan sát của cậu tốt lắm, tôi quả nhiên không nhìn lầm người. Đúng vậy.”

Nữ đại diện thoải mái dựa vào sô pha, “Giai đoạn đầu cậu có lẽ không có những tài nguyên mạnh mẽ trong lĩnh vực điện ảnh truyền hình, nhưng tôi đương nhiên có biện pháp giúp cậu nổi tiếng. Lúc cậu đã nổi tiếng, đã được chú ý đến, có người yêu thích, có danh tiếng, cậu sẽ nhận ra mảng điện ảnh truyền hình của Quan Triều Trung Quốc đã chuẩn bị sẵn sàng cho mình.”

Tần Tu cảm thấy mình đã hiểu rõ: “Cô muốn tôi đi theo con đường thần tượng?”

Là tân binh trong lớp người mới, không ngờ đầu óc của chàng trai trẻ này lại có điểm thông minh quá. Jessica cũng không kiêng dè, gật đầu nói: “Tư chất cậu rất tốt đấy, đi theo con đường thần tượng cũng không thành vấn đề.”

“... Cô đã sắp đặt sẵn hết rồi sao?” Ngữ khí đối phương rõ ràng lộ ra toàn bộ đều đã có trù tính trước.

“Đúng vậy, về chuyện của cậu, tôi cùng Ngu tổng đã nói qua rất nhiều lần. Trên tay tôi có một phần bản kế hoạch chi tiết, tài nguyên về điện ảnh truyền hình của công ty giai đoạn trước cũng không nhiều lắm, nhưng cậu sẽ được ưu tiên hưởng dụng tất cả tài nguyên. Về lĩnh vực âm nhạc không nhất thiết nói tới, thứ chúng tôi cung cấp cho cậu tuyệt đối là tốt nhất. Chỉ nói đại diện thôi, nhìn vào doanh số sản phẩm hàng năm của TIDE cũng thấy thu nhập là cực kỳ khả quan, dù là chuyện này cậu có lẽ cũng không để ý lắm.”

Tần Tu thoáng nhắm mắt: “. Để tôi suy nghĩ một chút được không?”

“Đương nhiên.” Jessica đưa ra một bản hợp đồng, “Cầm cái này cân nhắc kỹ lưỡng đi.”

Tần Tu cầm lấy hợp đồng, đứng dậy, Jessica gọi với theo sau:

“Tần Tu, còn có một việc tôi cảm thấy phải nói với cậu. Người muốn có cậu trong tay có lẽ rất nhiều, nhưng bởi vì Tinh Bang rất hứng thú với cậu, Jason cũng không ngại khoa trương tham vọng này, cho nên các công ty quản lý bình thường chắc cũng không dám ra tay với cậu. Nếu cậu cự tuyệt Tinh Bang, lại cự tuyệt tôi, có khi lại gặp cảnh phải xấu hổ hạ thấp mình đấy” Nói tới đây liền mỉm cười, như là thấy có lỗi vì từ ngữ mình dùng không diễn đạt được ý.

“Thực ra tôi muốn nói là, những kẻ làm việc như chúng tôi này, đều có cái mũi đặc biệt mẫn cảm với ‘mùi ngôi sao’. Mà Jason cũng giống như tôi, thính tới độ có thể ngửi ra bộ dạng của cậu sau này. Tôi đã nói rồi, cậu là tốt nhất, nhưng cậu cũng có tỳ vết, tỳ vết này đặt vào tay người đại diện khác có thể sẽ hủy diệt cậu, nhưng đặt trong tay tôi hoặc Jason, lại trở thành thách thức. Tôi nghĩ cậu có thể hiểu ý tứ của tôi, nhỉ?”

Tần Tu nhú mi nhìn người phụ nữ tươi cười đầy ẩn ý đang lưng tựa người trên sofa, im lặng đi ra khỏi phòng trà.

Tiệc thịt nướng trên boong tàu lúc này đang rất náo nhiệt, lúc Tần Tu trở về không có thấy bóng dáng An Gia Miện cùng Jason đâu, chắc là đã đi nghỉ ngơi. Vương Tử Quỳnh đi kè kè theo sau Thái Như Ca, ý như muốn bảo vệ người đẹp, tuy rằng Vương Tử tiên sinh luôn nhận mình là Bi, nhưng thoát nhìn thì có vẻ như tâm bệnh ‘hai tính hướng’ của hắn sắp được Thái đạo chữa khỏi rồi.

Tần Tu một mình đi đến một góc yên tĩnh, đứng tựa mạn tàu, cánh tay đặt lên lan can, ngắm nhìn ảnh ngược của ánh đèn trên mặt biển, đầu óc mơ hồ hỗn loạn trong gió biển. Ước vọng của anh chính là làm diễn viên ưu tú nhất, đứng ở vị trí cao nhất. Thế nhưng con đường trực tiếp dẫn đến ước vọng đó, anh không thể lựa chọn. Còn có rất nhiều đường mòn có thể đi, nhưng những con đường đó nhất định không thể dẫn anh lên vị trí cao nhất, cuối cùng chỉ còn một đường, tiền đồ cũng không biết được. Có thể thành công, cũng có thể thất bại, anh phải đánh cược một lần.

Lúc này Tần Tu ngược lại, lại cảm thấy quyết định bảo Thẩm Triệt đi thử vai lại thoải mái cỡ nào.

Tôi có thể giúp cậu đưa ra quyết định, nhưng ai giúp tôi quyết định bây giờ?

Không, anh không cần người khác tới giúp mình quyết định. Anh không phải Thẩm Triệt. Nếu anh có tài thay Thẩm Triệt quyết định, thì đương nhiên có thể định đoạt cho chính mình.

Chẳng hiểu sao lại lấy di động ra, nhìn thấy ba chữ “Tên đầu đất” trên màn hình, nhướn mi. Cậu đang làm cái gì vậy? Có phải đang tập nhảy không? Lông mày lại nhíu lại. Không lên tới đi chơi bóng rổ đấy chứ. Có nên gọi điện thoại hỏi một chút không nhỉ? Bị tên kia làm cho phát cáu một chút, nói không chừng sẽ không phiền lòng như thế này.

Vương Tử Quỳnh đang đứng cạnh bếp thịt nướng dùng tay huých huých nháy mắt ra hiệu về hướng Tần Tu.

Thái đạo quay đầu lại, thấy băng sơn mỹ nam khom lưng tựa người vào lan can, một tay nâng cằm, một tay giơ di động, nhìn màn hình đen tuyền cũng không biết nhìn cái gì mà thân mật như vậy, hơi hơi cong miệng, khóe mắt lại hiện lên ý cười không che dấu được.

“Tôi đem dưa chuột của mình ra cá, chắc chắn là đang nói chuyện yêu đương, cô cá cái gì?” Vương Tử Quỳnh hỏi nữ biên đạo xinh đẹp bên cạnh.

Thái Như Ca: “Tôi nghĩ anh nên lấy cục hoa ra mà cá với tôi.”

Thẩm Triệt hắt xì hai cái, theo bản năng dùng khăn mặt xoa xoa mũi, mới ý thức được đây là khăn mặt của Tần Tu, đành phải mặt mày chạy vào WC giặt cho sạch sẽ.

Khăn mặt trắng này hẳn là cái lúc Tần Tu chạy bộ về hay quàng trên cổ. “Vật này anh cũng đưa tôi dùng, không sợ tôi dùng nó để chà bồn cầu sao?” Tiếng lầm bầm truyền ra từ toilet yên lặng nghe thật là sồn gai ốc. Thẩm Triệt cúi đầu nhìn chiếc khăn mặt ướt đầm, nghĩ đến chủ nhân khăn mặt này bây giờ đang cùng nữ biên đạo xinh đẹp hẹn hò, đêm nay lại trời trong mây tạnh, nghĩ đến đây cả người bỗng nhiên cảm thấy khó chịu. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Trở về phòng học thể dục, một mạch nhảy xong bốn đoạn vũ đạo. Lúc xoay tròn 720 độ dưới chân không đủ lực liền trượt một cái, Thẩm Triệt hình như bị chuột rút, gào lên chút chút rồi dừng lại.

Mắt cá chân rút gân, Thẩm Triệt đau đến ngã ngồi trên mặt đất, cắn răng cắn lợi nhin một hồi lâu mới thở ra được. Tháo tai nghe ra, bốn phía liền trở nên im lặng, Thẩm Triệt nhìn thấy chính mình mồ hôi nhễ nhại trong gương. Cứ liều mạng như vậy, ngày mai không thử vai được thì thế nào.

Lấy DV của Tần Tu mở ra, bắt đầu xem lại video một lần, lực chú ý của cậu lại không đặt ở chính mình đang nhảy nhót giữa màn ảnh, mà dồn cả vào Tần Tu đứng ở phía sau cậu đang cầm DV, bên tai lại vang lên mấy câu nhắc nhở suốt mấy ngày nay của Tần Tu:

(chú thích chút ở đoạn này. Tần Tu cầm DV và quay lại hình Thẩm Triệt nhảy trong gương nên sẽ thu luôn cả hình của mình đang cầm DV lại nữa)

“Màn nhảy đôi phải luyện cho nhuần nhuyễn nhất. Lúc thử vai rất có thể cậu sẽ cùng nhảy đôi với một nữ vũ công, có điều động tác nâng người nữ lên tạm thời có thể chưa được luyện, nhưng không có chuyện biết cậu bị thương trước khi thử vai rồi mà vẫn bắt cậu thực hiện động tác này được. Nếu thực sự họ yêu cầu cậu làm cậu cứ nói chân mình bị thương. Không cần phải miễn cưỡng.”

“Cậu còn có một thói quen không tốt đó là không nhìn vạch đánh dấu di chuyển. Tôi biết có đôi khi vì quá mức nhập tâm nên quên để ý kí hiệu trên mặt đất, nhưng thói quen này cậu phải bỏ. Tôi không rõ lắm phong cách của đạo diễn Peterson nhưng nếu cậu cứ luôn chạy ra khỏi khuôn hình hoặc che ống kính như vậy thì chẳng ai có kiên nhẫn nữa đâu.

“Nhớ kỹ, hai người cùng nhảy không giống với khi chỉ có một người. Cậu chẳng những phải đảm bảo chính mình phải hoàn thành mỗi một động tác theo như thầy vũ đạo yêu cầu, còn phải đảm bảo phối hợp với bạn nhảy của mình, hướng chỉ nhân vật chính là Tất Cơ, cậu mà cứ luôn che mất gương mặt của nữ vũ công trước ống kính thì rất tuyệt là cái chắc.”

Tần Tu một khi nghiêm túc thì không còn vẻ xinh đẹp mỏng manh như hoa khôi nữa mà thực có soái khí mê người, nhưng điều này cũng khiến Thẩm Triệt khi đó nghe vào tai này lại lọt ra tai kia. Cậu nghĩ chỉ cần hết sức nhảy thật tốt là ổn, không nghĩ tới chuyện đằng sau còn có phải chú ý nhiều như vậy, càng nghĩ càng không yên lòng: “Tôi có làm được không? Có một ứng cử viên kia hình như rất lợi hại.”

“Vũ đạo của cậu ta so với cậu tốt hơn rất nhiều, nhưng cậu cũng có ưu thế.” Tần Tu vừa thu dọn đồ trên mặt đất vừa nói, “Cậu, lúc mà nhảy sai vũ đạo ấy thì cứ ra sức mà bán manh đi, chắc cũng được đấy.”

Thẩm Triệt há hốc mồm, anh thực sự không phải đang lôi tôi ra làm trò cười đấy chứ? Đại lão gia à.”

Tần Tu ngẩng đầu liếc Thẩm Triệt một cái, kéo khóa ba lô lại, giọng nặng nề: “Cậu bán manh với tôi như thế nào thì bán như thế với đạo diễn.”

Thẩm Triệt ngạc nhiên, bây giờ mới biết hóa ra mình từng bán manh với Tần Tu. Chuyện khi nào vậy? Cũng không biết đã làm anh chán ghét đến...

Đến lúc dừng lại nghỉ ngơi mới thấy cả người đều mệt nhừ, Thẩm Triệt ngửa mặt ngã xuống sàn nhà, giang hai tay hai chân thành hình chữ đại () , nhìn đăm đăm trần nhà trống trơn.

Tập không nổi nữa, anh mau ra khỏi đầu tôi, mau đi ra.

Trước mắt lại hiện ra buổi tối đầu tiên Tần Tu ngã vào vai mình, khuôn mặt ngủ say giấu trong bóng đêm im lặng.

Chàng trai tóc xoăn nằm trên sàn nhà trở mình, nhắm mắt lại.

Quên đi, để anh đợi một chút cũng hay mà.

65. Chương 66 - Xùy!

Buổi chiều ngày mai còn phải đi thử vai nên hôm nay không nên tập luyện nhiều, buổi tối chín giờ, Thẩm Triệt thu dọn vật dụng rời khỏi lầu Dật Phu. Từ lúc ở đài TPS trở về tập luyện cho tới bây giờ, ngay cả cơm cũng chưa kịp ăn, Thẩm Triệt định về mua gói mì tôm, lúc đi ngang qua quán thịt nướng ven đường, cậu rớt cuộc kìm lòng không được, tìm một cái bàn con ngồi xuống.

Di động trong túi vang lên, bạn học Thẩm vội lấy ra, trên màn hình cũng không phải hai chữ mà cậu đang mong chờ.

Là Hạ Lan Bá gọi điện tới, nói là cậu lại có bưu kiện, khi nào thì qua lấy.

Thẩm Triệt nhận đĩa thịt nướng mà cô bé bán hàng đưa cho, ngẩng đầu nói cảm ơn xong, lại tiếp tục nói với đầu dây bên kia: “Em ăn cơm ở ngoài đã, ăn xong em qua lấy. trước mười giờ nhé.”

“Shit, Tần Tu ngược đãi chú mày thế à? Đến giờ này mà còn chưa cho chú mày ăn cơm nữa!” Hạ Lan Bá ở đầu dây bên kia rất là phẫn nộ.

Xem ra chuyện luyện vũ đạo Tần Tu cũng nói qua với Hạ Lan Bá, Thẩm Triệt vừa ăn thịt xiên, vừa giải thích: “Hôm nay anh ta bận, em tập một mình thôi. Lúc có anh ta tụi em đều ăn cơm đúng giờ mà. Sư phụ, anh đừng bận tâm quá. Anh ăn thịt nướng không? Lát tối em mua cho anh một ít nhé?”

Hai người đang nói chuyện dở dang thì di động bỗng truyền đến âm thanh nhắc nhở có cuộc gọi đến. Thẩm Triệt đang ăn thịt, cũng không kịp nhai mà vội nuốt chửng, nói với Hạ Lan Bá: “Không nói chuyện nữa, Tần Tu gọi đến rồi. Em cúp máy trước nhé!”

Cúp điện thoại xong lại nhìn thông báo, té ra lại là Nhậm Hải...

“Thẩm Triệt à, người nhà tớ đến chơi, hôm nay tớ dẫn họ ra ở lại khách sạn, tối không về đâu nhé!”

Thẩm Triệt lẳng lặng ngắt điện thoại, nhét di động lại vào trong túi buồn bực cúi đầu ăn khoai tây nướng và sữa thái sợi. Tiếp đó, đột nhiên có một vại bia đặt lên cái bàn trước mặt cậu cùng với giọng nói lạnh lạnh của cô bé bán thịt nướng: “Anh giai, rượu của anh nè!”

Thẩm Triệt nhìn chai bia Carlsberg trên mặt bàn thì sửng sốt: “Tôi có kêu bia đâu...”

“Ờ?” Cô bé chớp chớp mắt mấy cái. “Nhầm à. Vậy ai gọi?”

Thẩm Triệt mất thấy cô bé vươn tay định cầm chai bia đi liền lên tiếng: “Được rồi, để lại đi. Anh lấy cho.”

Cô bé nhìn anh giai tóc xoăn mỉm cười tươi rói, khuôn mặt sáng bừng như mặt trời, chần chừ một lát rồi cũng để chai bia lại. Thu tiền đưa lại cho mẹ xong, cô bé xuyên qua làn khói trắng, nhìn anh thanh niên dương quang vẫn ngồi cạnh bàn với chai bia một lúc rồi mới cầm mở nắp chai mang ra.

“Cạch!”

Bên tai truyền đến tiếng mở nắp chai, tiệc thịt nướng đang đến cao trào, chắc chắn không thể thiếu bia bọt được. Tần Tu đứng ở một cuối gió đã ngửi thấy mùi rượu nồng nồng trong không khí, anh cau mày quyết định vào toilet rửa mặt.

Jason từ toilet đi ra, vừa bước tới hành lang nhìn một cái lại quay trở lại, đầu đầu nhìn ảnh đế An đang ngồi bắt chéo chân trên bồn cầu gian bên cạnh bình thần mà hút thuốc.

“Cậu cũng một vừa hai phải thôi. Đây là điều thứ hai rồi đấy!” Người đại diện quyền uy thấp giọng nói.

“Cái này sao trách tôi được?” Ảnh đế An ngón tay kẹp điếu thuốc nhàn nhã kê trên đầu gối, đang ngồi ở bồn cầu mà nhìn vẫn rất nho nhã, “Cái nơi xa hoa này mà ngay cả một chỗ hút thuốc cũng không có.”

Không phải không có phòng hút thuốc, chỉ là nơi đó là dành cho người nghiện thuốc, mà ảnh đế An sao có thể là người nghiện thuốc được, đương nhiên không thể tới rồi. Du thuyền cũng không giống khách sạn, nếu lên cơn thèm thuốc lá, ảnh đế An có thể thuê ngay một phòng, vào trong đó hút hai ba điếu.

Jason chú ý động tĩnh ngoài cửa, nghe thấy tiếng bước chân bên ngoài liền đóng ngay cánh cửa gian kế bên lại, còn mình thì vờ như đang rửa tay, đợi người đàn ông kia giải quyết xong, đi ra rồi mới đẩy cửa, thúc giục: “Đừng hút nữa!”

An Gia Miện cũng không nổi giận, nhưng cũng không muốn ném đi nửa điếu Mild Seven đang hút dở, chỉ thờ ơ nói: “Đêm qua quay cái phim phóng sự giả rách đến tận ba giờ sáng, đến tám giờ lại đi chụp cái quảng cáo rác rưởi, chương trình vớ vẩn này lại hao phí của tôi cả một buổi chiều, bây giờ cả một điếu thuốc cũng không cho tôi hút, làm ảnh đế cái kiểu này thì có ý nghĩa gì?”

“Cậu không cần mở miệng ra là lại phim tài liệu giả rách, chương trình rác rưởi, quảng cáo chết tiệt, mấy thứ vớ vẩn này đều là do cậu làm đó.” Jason bị điếu thuốc trên tay An Gia Miện làm cho lên cơn thèm thuốc lá, cũng tự mình rút ra một điếu, “Còn nữa, cậu chẳng nói chẳng rằng mà chạy ra nước ngoài chơi đùa nửa năm mới quay về còn chưa đủ sao? Công việc mà cậu bỏ lại suốt nửa năm qua đương nhiên bây giờ cậu phải làm hết.”

Tuy nói như vậy nhưng Jason thực ra cũng hiểu, An Gia Miện mấy ngày này quả thật rất buồn bực trong lòng, mà thứ khiến cậu ta chán ghét nhất chính là cái phim tài liệu kia. Bởi vì đó là một hạng mục quan trọng của bộ văn hóa cho nên có rất nhiều đạo diễn và diễn viên tên tuổi nhận lời tham gia mà không nhận cát xê, trong đó có cả An Gia Miện. Ảnh đế An buổi sáng bị thông báo phải đến trường quay đúng giờ, thế mà phải đợi đến chín giờ tối mới đến phần chụp ảnh của mình. Nhưng cũng chẳng có cách nào, những người ở đây đều là những người nổi tiếng và cũng có nhiều tiền bối, ai cũng đều là người bận rộn, nếu phân biệt đối xử thì cả đám đều sẽ đòi chen ngang, An Gia Miện lại có tiếng là “tính cách tốt”, vậy nên chỉ có thể đứng một bên mà chờ đợi. Quan trọng là nơi quay phim này ngay cả một phòng hóa trang chuyên dụng cũng không có. Ảnh đế An từ khi đoạt danh hiệu diễn viên mới xuất sắc nhất đã một mạch đi lên, tự nhiên sao có thể cùng với người khác xài chung một phòng hóa trang cho được? Nhưng cũng chẳng có cách nào, ai bảo trong đám người tới quay đều là tiền bối cơ chứ? Xài chung phòng hóa trang thực ra cũng không phải việc gì to tát lắm, nhưng khổ nỗi là, xài chung thì ảnh đế An không cách nào hút thuốc được, vậy là cả ngày hôm nay An tiên sinh đã bị làm cho ghen tị.

Ảnh đế thì sao chứ, khán giả thích anh, nhưng đa số những người trong cái vòng luẩn quẩn này không mắc nợ gì anh cả.

“Tối nay cậu có thể từ chối mà, bọn họ cũng nhìn thấy được cậu rất mệt mỏi, sao còn cố gắng gượng tới đây?” Jason hỏi.

An Gia Miện thả một ngụm khói: “Tôi cũng muốn xem cái kẻ gọi là người mới số một kia của anh tài giỏi đến mức nào.”

“Ồ, vậy cậu đánh giá thế nào?”

“Tôm tép thôi”

Jason ho khan một tiếng: “Chú ý hình tượng.”

An Gia Miện cười một tiếng: “Một mặt , tôi cũng rất chờ mong anh lấy được chữ ký của cậu ta, như vậy, tôi với tư cách là đại tiền bối có thể cho cậu ta biết tay một chút, nhưng mặt khác, tôi cũng không muốn anh ký hợp đồng với cậu ta.”

“Vì sao?” Jason nhướn mày.

“Một đất không thể có hai con sư tử, tôi cảm thấy có khả năng mình sẽ cần nó.” An Gia Miện đứng dậy, đem đầu mẫu thuốc lá ném vào bồn cậu, giặt cần xả nước, sửa sang lại quần áo, “Dĩ nhiên, nó chắc chắn cũng sẽ cần lại tôi.”

Jason nhú mày, anh không ngờ vì cái sự cố nho nhỏ trong lúc thu chương trình chiều này lại khiến cho An Gia Miện sinh ra địch ý như vậy. Loại địch ý này rõ ràng cũng giống như hormone của giống đực. Đứng nhìn An Gia Miện bề ngoài ôn hòa như một công tử hoàn hảo giữa thời loạn lạc, thực ra bên trong anh ta

chính là một kẻ lưu manh, mà Tần Tu cũng đâu phải đèn cạn dầu, nếu muốn cậu ta chịu thua trước mặt An Gia Miện, chắc chắn cậu ta sẽ ném lại cho bạn bốn chữ “Đừng có hòng nhé”

Một người đại diện tài giỏi nhưng nếu hai nghệ sĩ dưới tay không hòa hợp cũng là chuyện khá đau đầu, hơn cũng cũng rất mất mặt. “Người ta là tân binh, cũng không có ác ý gì với cậu, cậu không thể rộng lượng chút à?”

“Là người đại diện quyền uy, nghệ sĩ dưới tay đối thủ của anh chắc chắn sẽ có thiên vị, tôi không kỳ vọng vẫn làm con át chủ bài của anh, nhưng nếu tôi vẫn là nghệ sĩ hàng đầu của Tinh Bang một ngày thì tôi vẫn sẽ không buông tha cho kẻ nào có uy hiếp với mình đâu.” An Gia Miện nâng ván ngăn lên, dùng giọng điệu vừa mầu mực vừa vô sỉ nói với Jason: “Nhìn lại giao tình của chúng ta, tôi đối đãi với anh rất sòng phẳng. Năm một lúc hai con át chủ bài không phải là hành động khôn ngoan đâu. Jason, dã tâm của anh lớn quá đấy. Có điều là, ký hay không các người cứ tùy ý, tôi cũng tùy ý chèn ép nó thôi.”

Jason không nói thêm gì, nhìn nhìn kẻ lưu manh đầy mầu mực trước mặt. Ngày đó anh mắt nhìn thế nào lại nhắm trúng thẳng nhai này cơ chứ.

“Hút thuốc xong rồi, bây giờ tôi muốn đi tè, phiền anh ra ngoài cho tôi đi.” An Gia Miện đứng dậy muốn đi ra. Web TruyenOnline . com

Jason kinh ngạc: “Cậu muốn giải quyết thì làm ngay trong gian này không được sao?”

“Ở đây toàn mùi thuốc.” An Gia Miện đưa tay lên phẩy phẩy khói thuốc, “Tôi từ lúc đăng quang ảnh đế tới nay đều luôn giải quyết trong buồng vệ sinh kín mít, anh không cảm thấy một tên đàn ông như vậy là rất bất thường sao? Là người khác nói không chừng còn nghĩ tôi có bệnh không tiện nói ra, tôi cũng nên ra ngoài giải quyết một chút.”

Jason cũng hết cách nhắc nhở cậu ta chú ý hình tượng. Nếu như trước đây cậu xây dựng hình ảnh một ảnh đế lưu manh thì giờ cậu có đứng tè ở mạn thuyền chỉ cùng lắm chỉ bị người ta mắng là đồ vô duyên, ngỗ ngược. Nhưng cậu hiện tại đang đi theo con đường nho nhã thư sinh. Cậu có biết cái gì gọi là nho nhã thư sinh không? Cậu có biết ca sĩ mà vừa rên hừ hừ vừa hát sẽ khiến bao nhiêu khán giả sụp đổ không? Cái gì mà “Tôi cũng nên ra ngoài giải quyết một chút” cơ chứ. Cậu định thông báo cho đàn ông trên cả boong tàu này đến thăm quan cậu đi tè rất bình thường để chứng minh cậu không có bệnh khó nói sao?

Di động reo lên, Jason mặt như táo bón nhìn An thiên vương vẫn còn đứng ở bồn đi tiểu, liền đau khổ đi ra toilet.

Lúc Tần Tu đi vào toilet cũng không chú ý đến người đàn ông vừa đi tè vừa hát ư ử trước bồn tiểu tiện kia, mãi đến khi anh cũng đi tới chuẩn bị giải quyết thì người kia cũng ngừng hát, hai người bốn mắt nhìn nhau rồi sau đó không ai bảo ai lại cùng cúi xuống nhìn thân dưới của nhau.

Sau khi hiểu rõ tình hình đối phương, hai người lại lẳng lặng quay đầu, tiếp tục đi tiểu.

“Cậu điều kiện cũng không tồi nhỉ.” An Gia Miện mở miệng trước.

Tần Tu cũng chẳng muốn nghĩ xem ảnh đế An đang khen đơn thuần hay là cố ý một từ hai nghĩa: “Cám ơn sự huynh khích lệ.”

Hai người một trước, một sau đi tiểu xong, liền đi tới bồn rửa tay.

“Tên bạn ngồi bên cạnh cậu đúng là kém cỏi,” An Gia Miện quay sang, gương mặt mỉm cười sáng ngời, “Tại sao ngay cả giờ tay cũng phải để cậu làm hộ?”

Sắc mặt Tần Tu trầm xuống: “Tên kia chẳng qua chỉ muốn gây chú ý với anh thôi.” Mấy câu mất mặt như này Tần Tu đúng là không sao nói ra được, chỉ vừa rửa tay, vừa nhàn nhạt nói: “Cậu ta chính là như vậy, giờ tay, trộn cơm, ngay cả hỏi đường cũng phải để tôi làm thay.”

An Gia Miện bị câu trả lời tự chế ra này làm cho ghen hòng, tâm nói cái thằng nhóc Thẩm Triệt này sao lại sa đọa đến cái mức này? Trong bụng lại nghĩ đến cái gì, sau đó bắt đầu rửa tay từng chút, từng chút như lột vỏ hành: “Các cậu quan hệ tốt vậy sao?”

“Là cậu ta đơn phương dựa dẫm vào tôi thôi.”

“Thật sao?” An Gia Miện liếc mắt nhìn bằng sơn mỹ nhân vẽ mặt ung dung nhưng khóe miệng lại mơn hờ nhếch lên khiêu khích, vừa hong khô tay, vừa nói, “Thực ra tôi cũng có chút ấn tượng với cậu ta. Tôi nhớ lúc ở bệnh viện, cậu ta chạy đi tìm tôi muôn xin ký tên, là fan của tôi đúng không? Ngay cả trộn cơm, hỏi đường cũng phải để cậu làm thay, thế mà việc xin ký tên lại không nhờ cậu, tôi cũng thấy thật vinh hạnh.”

Vừa dứt lời quả nhiên thấy sắc mặt Tần Tu chớp mắt một cái đã chùng xuống.

Tên tân binh này đúng là rất táo bạo, có thể đối mặt với tiền bối có địa vị cao hơn mình vô số lần mà không một chút luống cuống, khiến người khác phải khắc sâu ấn tượng. An Gia Miện lần đầu tiên tiếp xúc với tên này còn bị khí thế lạnh lẽo như núi băng của cậu ta khiến cho phải dè chừng, thế nhưng chỉ cần cẩn thận quan sát liền không khó nhận ra nhược điểm của con sư tử trẻ trung hùng mạnh này, cũng không ngờ lại tóm được đuôi dễ như vậy.

Giống như một con sư tử non trẻ mới bắt đầu xác lập lãnh thổ, bạn mới thử nó, nó đã vội vã rống về phía bạn “cút ngay, đây là chỗ của boss đại gia.”. Sau đó bạn chỉ cần đâm chọc, uy hiếp nó một chút, “trên người đối tượng của thứ tôm tép nhà người đã sớm có mùi của đại gia ta rồi.” là con sư tử này sẽ trở nên nóng nảy vô cùng.

Giống như Tần Tu lúc này vậy.

An Gia Miện nhìn Tần Tu rửa xong tay, không thèm chào hỏi gì, mặt thì đen như muốn đánh nhau đi ra khỏi toilet, liền nhướn mi, tâm tình thoải mái hẳn.

Tần Tu cố nén một bụng lửa giận mà không rõ nguyên nhân, tay không thèm hong khô, cũng không thèm lấy khăn lau; cứ như vậy để tay còn ướt nhẹp đi ra boong tàu. Anh thực ra cũng hà tất gì phải tức giận vì câu nói của An Gia Miện. Thẩm Triệt sùng bái An Gia Miện là một chuyện, còn ảnh đế An ngay cả Thẩm Triệt tên là gì cũng chẳng nhớ rõ, tuy rằng lời nói của An Gia Miện cũng không biết có ý khiêu khích hay không, nhưng ảnh đế An tự cao tự đại kia có thể chỉ muốn báo thù cái kẻ mà trong buổi thu hình chiều nay đã khiến anh ta phải bối rối khó xử mà thôi. Tần Tu chỉ cần tỏ ra mình không thèm quan tâm là được rồi, thế nhưng cơn tức vẫn cứ xông lên đầu như vậy.

Trong trận đối đầu này, nếu như cái tên Thẩm Triệt chết tiệt kia vẫn cứ chạy theo ảnh đế An mà xin chữ kí thì Tần Tu cảm chắc thất bại rồi. Đúng là không ngại đối thủ mạnh, chỉ sợ đồng đội ngu!

Trong lúc còn đang mãi dè dặt yên bão tố trong lòng thì điện thoại trong túi vang lên, Hạ Lan Bá ở đầu bên kia hỏi: “Tần Tu, Thẩm Nhị có ở chỗ cậu không?”

“Không.” Trong bụng đang bực nên lời nói cũng cục cằn.

“Lạ thật, nó nói mười giờ tới lấy đồ mà bây giờ đã mười rưỡi rồi, gọi cho nó nó cũng không nghe. Cậu thử gọi cho nó xem?”

“Tôi là cái gì của cậu ta mà phải gọi, mà tôi có gọi về, cậu ta cũng sẽ về chắc?” Tần Tu nhăn nhó mặt, hừ lạnh một tiếng. “Cũng chẳng chết được đâu, Có thể bán manh như vậy, cho dù có bị lừa đi cường gian thì kẻ đó cũng không nỡ giết cậu ta đâu.”

Hạ Lan Bá trợn trừng muốn rút con mắt nhìn di động, cứ ngỡ tai mình nghe nhầm. Cái địch mợ, lời lẽ ác độc chùng này chẳng khác nào nói “nằm liệt cả đời đi” luôn! Còn chưa kịp nói lại câu gì thì đầu dây bên kia đã không kiên nhẫn nói một tiếng “cúp đây” rồi cực kỳ vô tình cúp máy thật.

Tần Tu phiền muộn tựa vào lan can, Hạ Lan Bá gọi điện tới tìm người quan trọng của anh khiến tâm trạng anh lại cực kì tồi tệ. Anh có thể gọi Thẩm Triệt về chỉ bằng một cú điện thoại được không? Đó là chuyện mà chỉ An Gia Miện mới làm được. Chỉ cần ảnh đế An cười một cái, tên kia có thể lội thẳng qua vịnh mà lao tới ấy chứ!

Không biết bữa tiệc còn kéo dài bao lâu, Tần Tu đã không còn lòng dạ nào mà chờ nữa. Anh đứng dậy, đang chuẩn bị ra chào chủ tiệc một tiếng đi về thì di động lại dai dẳng vang lên.

66. Chương 67 - Lại! Có! Chuyện! Lớn! Rồi!

Tần Tu nén giận lấy ra di động chuẩn bị tắt hẳn luôn thì thấy màn hình hiển thị rõ ràng là cuộc gọi đến của “Tên đầu đất”. Lòng mày Tần Tu xoắn lại nửa ngày mới quẹt một cái:

“A lô?”

“Hoa khô! trường!”

“Cậu muốn chết hả!” Vừa mờ mồm đã đụng vào loa của Tần Tu rồi!

Đầu kia di động vang lên một tiếng ợ vì ăn no: “Hoa khô à, tôi rất nhớ anh...”

Tần Tu nghe thế thì tim đập nhanh một nhịp: “Cậu nói cái gì?”

“Không có gì, ha ha...”

Tần Tu nhân hờn dỗi tích tụ ở ngực: “Thẩm Triệt, cậu có dám nhắc lại lần nữa không?”

“Không có gì, ha ha.”

“...” Tần Tu cũng nghe ra cái tiếng “ha ha” này có chút bất thường, nhú mày hỏi: “Cậu uống rượu?”

“Không có, tôi tập nhảy xong.... đi ngang qua một quán thịt nướng, ăn thịt nướng nhưng không có kê bia...”
Lại một tiếng nấc cụt.

Còn nói không uống! Tần Tu còn nghe rõ cả tiếng chai bia lั่น! Quả nhiên tôi....không...trông chừng cậu là cậu lại làm loạn sau lưng rồi! Bằng sơn Đại ma vương bùng nổ lửa giận nhưng vẫn phải cố nín nhịn nói với con ma men đầu dây bên kia: “Cậu đang ở đâu?”

“Không biết nha, chắc là vẫn ở địa cầu thôi...”

“Địa cầu lớn như vậy! Tôi đi đâu mà tìm cậu?! Chỗ nào trên địa cầu?!”

Đầu dây bên kia bị quát cho im re một lúc lâu: “...Tôi không ở gần chỗ anh, ở một nơi cách anh rất xa.”

Âm thanh kia kéo dài, yếu ớt giống như một con đại cầu đang nứt vỡ, hòa lẫn với thanh âm vui vẻ của những thực khách đằng sau cùng tiếng xe chạy ngược xuôi, vậy nhưng vẫn như bóp nghẹt ***g ngực của ai đó. Tần Tu thấy chính mình không thể chịu thêm được nữa, gần từng tiếng rành mạch nói: “Thẩm Triệt, tôi bây giờ đi tìm cậu. Tôi muốn cậu ngừng đầu, xem xung quanh mình có tòa công trình nào thì nói cho tôi biết.”

Đầu bên kia lại im lặng, thật lâu sau mới truyền đến một câu: “Mặt trên kia có bốn chữ hình như là.... Công viên Lực Xuyên...”

Công viên Lực Xuyên? Tại sao chưa nghe thấy bao giờ nhỉ? “Hai chữ nào?”

“Lực trong lực lượng, sơn trong sơn xuyên...”

Là xuyên trong sơn xuyên chứ! “Được rồi. Cậu chờ ở nguyên đây, không cần đi. Tôi tới tìm cậu.” Dứt lời liền vội vã ngắt điện thoại.

Tạm biệt Thái Như Ca và Vương Tử Quỳnh xong, Tần Tu gọi taxi, nói tên công viên Lực Xuyên, quả nhiên bác tài chỉ đáp lại bằng vẻ mặt mờ mịt. Tần Tu liên tục hỏi vài tài xế taxi nhưng chẳng ai biết cái công viên Lực Xuyên chết tiệt kia ở chỗ nào cả. Tần Tu đoán chắc Thẩm Triệt đầu độn kia nhìn lộn rồi, lại nhấn gọi nhưng lần này không có ai bắt máy.

Đại ma vương đúng là hết cách, đành phải gọi taxi quay về đài truyền hình TPS trước. Chiếc xe máy thể thao âm ỉ rít gào lao vào dòng xe cộ đông nườm nượp, chạy dọc theo đường chính tìm kiếm khắp nơi không mục đích.

Một loạt bảng hiệu phát ra ánh sáng huỳnh quang màu lam xẹt qua đầu, không có cái nào đề bốn chữ “Công viên Lực Xuyên” cả. Tần Tu chỉ còn cách mỗi lúc đi ngang qua bốn tuần cảnh lại dừng lại hỏi thăm, thế nhưng vẫn không ai đoán ra công viên Lực Xuyên rốt cuộc là xó xỉnh nào.

Đã gần mười một giờ, Tần Tu chạy thẳng từ khu phố trung tâm thương mại đến tiểu khu hẻo lánh trong nội thành, lại hỏi mấy bất tuần cảnh, vẫn chỉ nhận được mấy câu trả lời lực bất tòng tâm như trước.

Cảnh viên trực ban trẻ tuổi mắt nhìn cậu thanh niên cao gầy đẹp trai xụ giọng nói cảm ơn xong lại ủ rũ đi về phía chiếc xe mô tô BMW đỗ ở ven đường, lại có chút không đành lòng gọi người kia lại: “Tôi thấy cậu hay là thử lên mạng hỏi bạn bè xem, biết đâu lại có người biết.”

Lúc này cũng chỉ còn cách đó thôi. Tần Tu nghĩ một chút liền lên weibo. Tài khoản weibo này là trước đây trong lúc mò mẫm Vương Tử Quỳnh đã lập một tài khoản mới, bình thường anh rất ít khi đăng nhập. Lần đăng nhập gần đây nhất chính là lần Âu Triết Luân quán lấy Tần Tu đòi anh phải kêu gọi fan cùng giúp anh ta quảng cáo album. Ngoài trừ một đám fan ảo thường lệ trên Sina, Tần Tu cũng không biết mấy ngàn người theo dõi (follower) là ở đâu ra nữa.

Cũng không biết mình bình thường chả bao giờ ló mặt lên, lúc có chuyện lại thò đầu ra nhờ giúp đỡ không biết có ai giúp đỡ hay không..., Tần Tu vẫn cứ thử lên weibo viết một dòng tin

–Có ai nghe nói đến công viên Lực Xuyên bao giờ chưa? Tên có thể bị sai. Đang rất gấp, đồng chí nào biết làm ơn báo tôi ngay với, cảm ơn!

Không ngờ rằng, vừa phát tin ra ngay lập tức đã có người @ lại: Tần Tu, cậu đột nhiên lại lên weibo sao! Công viên Lực Xuyên à? Chưa nghe tên bao giờ, có ai biết không?

Người trả lời đầu tiên chính là chủ tịch hội sinh viên, ngay sau đó lại có một em gái cùng khoa đáp: Tần sư huynh có chuyện gì à? Hiếm có khi thấy anh vội vã vậy nha?

Tần Tu cũng không biết trả lời thế này, tùy tiện đáp lại một dòng: Con chó nuôi trong nhà đi lạc, có người nói thấy nó ở công viên Lực Xuyên.

Bình luận bên dưới mỗi lúc lại thêm nhiều hơn:

–Hoa khôi trường à, cậu còn nuôi chó sao? Giống gì vậy?

Tần Tu: Golden Retriever lông vàng. Đừng gọi tôi hoa khôi trường.

–Công viên Lực Xuyên ở một trăm độ trên bản đồ đều tìm không thấy, chắc chắn là nhầm rồi.

–Có khi nào Tần sư huynh nghe lầm không? Có khi nào là công viên Lê Xuyên?

Tần Tu: là hai chữ Lực Xuyên chắc là không sai đâu.

– Cái đêch, anh em Canh Ảnh đâu hết rồi. Cún cưng của hoa khôi trường đi lạc tại đây đã biết chưa?!

Tần Tu:Lúc này rồi có thể đừng nói trêu chọc được không, cảm ơn.

–Có vài đứa nhật toẹt như thế đấy. Tôi thấy Tần Tu, cậu vẫn nên tìm mấy khu xung quanh xem, bình thường thì chó đi khỏi nhà cũng không tự đi xa được đâu.

Người nêu ý kiến rất nhiều, nhưng địa chỉ công viên Lực Xuyên thì đợi một lúc lâu vẫn chưa có manh mối gì, ngay lúc Tần Tu đang tính từ bỏ thì lại có người @ anh.

Khải Mặc Lũng V: là công viên California, không cần cảm ơn. @Tần Tu: Có ai nghe nói đến công viên Lực Xuyên bao giờ chưa? Tên có thể bị sai. Đang rất gấp, đồng chí nào biết làm ơn báo tôi ngay với, cảm ơn!

Hôm nay 23:12 gửi từ iPhone chuyển phát(1)| lưu giữ | bình luận (3)

(Mỗi tài khoản weibo nếu có một chữ V ở bên cạnh tên tức là tài khoản đó đã được chứng thực là của người thật, giống như dấu tích xanh của mấy page người nổi tiếng trên facebook ý. Đúng là Khải đại thủ của lòng em đã ra tay là xong việc ngay =)))

Tần Tu trợn mắt nhìn Khải Mặc Lũng đính kèm lên một bức ảnh, thiếu chút nữa muốn học máu. Ảnh chụp là buổi tối, trên đỉnh tòa nhà cao tầng một tiểu khu là bốn chữ to sáng rực “Công viên California”, nhưng bởi vì một vài ống đèn huỳnh quang trên bảng tên kia bị rơi mất nên hiện giờ chỉ còn lại một chuỗi “Công viên Lực Xuyên” hiện lên rõ ràng.

(Công viên California là , công viên lực xuyên là)

Hồi bắt đầu cảnh mới biết, hóa ra công viên California thế mà ở ngay sau lưng trường học, ở ngay chỗ quảng trường, bụng dạ Tần Tu đã yên tâm lại một nửa. Phóng chiếc S1000RR tới nơi, từ xa Tần Tu đã nghĩ thấy khói bay ra khỏi tiểu khu mang theo mùi thịt nướng.

Chiếc siêu mô tô BMW rất bắt mắt gầm rú dừng lại ven đường, đám thanh niên đang ăn uống náo nhiệt ở cạnh quán thịt nướng không hẹn mà đồng loạt cùng ngẩng lên nhìn. Chủ nhân chiếc xe cao ráo đẹp trai bỏ mũ bảo hiểm xuống, gương mặt tuấn mỹ dưới ánh đèn càng khiến người ta chói mắt không thể nhìn thẳng.

Tần Tu liếc một cái đã thấy Thẩm Triệt nằm gục trên một cái bàn con. Vỏ bia màu xanh dưới gầm bàn đếm sơ sơ cũng phải bảy tám cái. Tần Tu bước qua Thẩm Triệt đầu quần cũng không có phản ứng gì, lại còn mơ màng nấc cụt một cái nữa chứ.

Tần Tu đứng từ trên cao nhìn Thẩm Triệt bộ dạng cam chịu như vậy trong lòng chẳng hiểu sao lại bùng lên ngọn lửa, anh trầm giọng nói: “Thẩm Triệt, cậu đang làm cái gì vậy?” Video tôi cũng cho cậu, thần tượng cũng cho cậu tận mắt gặp rồi, cậu bảo tôi giờ tay họ tôi cũng giờ, cậu còn không hài lòng cái gì nữa?

Cái đầu quần gối lên cánh tay khẽ động dậy, mơ mơ màng màng ngẩng mặt lên, neho neho mắt nhìn Tần Tu, giống như đang nhìn mặt trời: “...Anh đến rồi sao?”

“Cậu vui không?” Bằng sơn Đại ma vương không cam lòng nghiêng chặt răng. Tôi nhận được điện thoại của cậu là lập tức ngựa không dừng vó, chạy khắp thế gian tìm cậu. Cậu rất đặc ý đúng không?

Thẩm Triệt như là một đến luống cuống, nhìn Tần Tu vài lần, rồi vùi đầu xuống định ngủ. Tần Tu tóm lấy cánh tay Thẩm Triệt kéo lên: “Đi về!” Nói xong cũng không thèm quay đầu lại, cũng không biết hướng về chỗ nào mà hô một tiếng: “Cậu ta trả tiền chưa?”

Cô gái nhỏ bị khí thế của Đại ma vương dọa cho sợ không ít, vội gật đầu như già tối rồi mới nhớ ra đối phương quay lưng về phía mình không thể nhìn thấy được, lại vội vàng nói: “Trả tiền rồi, trả tiền rồi!”

Tần Tu một tay tóm lấy người trên băng ghế kéo lên. Thẩm Triệt uống rất nhiều, chân gần như mềm nhũn, lại bị tóm một cái thô bạo như vậy cả người liền ngã bẹp xuống đất.

Bác gái ở quán thịt nướng thấy thế liền cảm thán: “Ôi, chàng trai trẻ nhẹ nhàng chút đi, cậu nhóc này chắc chắn là thất tình nên mới như vậy. Cậu từ từ khuyên nhủ nó, đừng làm dữ với nó...”

Tần Tu trừng mắt nhìn, mặc kệ Thẩm Triệt say khướt tự mình lảo đảo đứng lên, tự đứng lại nổi giận. Lại bán manh lấy lòng bác gái rồi chứ gì? Tôi vì đi tìm cậu mà phóng nhanh đến chóng mặt tới đây, giờ còn mang tiếng bắt nạt cậu!

Thẩm Triệt xiêu vẹo đi theo Tần Tu tới bên đường, Bằng sơn đại ma vương xoay người, ném nón bảo hiểm lại phía cậu, Thẩm Triệt lảo đảo đón lấy, lật đặt đội lên đầu nhưng đội mãi không được, Thẩm Triệt đưa tay dùng sức gõ gõ mấy cái vào đỉnh cái nón bảo hiểm cho nó tụt xuống mặt, cả đầu đang sắp chui vào trong thì Tần Tu không chịu nổi nữa liền giật lấy nón bảo hiểm, mạnh mẽ chụp lên cái đầu quần một cái.

Lúc ấy Thẩm Triệt còn chưa đứng vững, trong đầu “đỉnh” một tiếng, như tiếng chuông đồng hồ.

Đọc truyện tại Web Truyen Online . com

“Khuya khoắt còn bán manh cái gì!” Tần Tu sải bước ngồi lên xe máy, chờ Thẩm Triệt dùng cả tay cả chân bò lên ngồi đằng sau. Liếc nhìn đầu quần ngồi phía sau say mềm giống như đầu heo, Tần Tu tức giận nói: “Ôm chặt tôi!”

Thẩm Triệt ngồi đằng sau hơi khựng lại một chút, sau đó giang hai tay ôm lấy.

Tần Tu chưa sẵn sàng đã bị trọng lượng người phía sau đè cả lên thân mình, người chúi về trước một chút, gạt gạt cánh tay đang ôm ngang ngực ra: “Cậu định đè chết tôi sao?!”

Giả vờ không nghe thấy.

“Nói lỏng một chút.!”

Sống chết không buông.

Tần Tu hoàn toàn hết cách, đành phải mặc kệ tên ngồi phía sau bám lấy lưng mình như con gấu Koala, cố nén cơn tức ngực do bị ép chặt, khởi động xe.

Mô tô phân khối lớn đi lên cây cầu dây văng bắc qua biển, Tần Tu liền nói to: “Cậu muốn quay về công viên Hữu Nghị hay là tòa nhà Đan Mi?”

Người đằng sau không phản ứng gì, anh đành phải tiếp tục đi tiếp. Cây cầu dây văng dài 3km, lúc này trên cầu cũng không còn nhiều xe. Biển đêm vừa đen lại vừa tĩnh, gió biển thổi tung mấy lọn tóc dài của Tần Tu, anh không nghĩ ra nguyên nhân tại sao Thẩm Triệt lại đi uống rượu, càng nghĩ trong lòng lại càng phiền, lúc này chỉ muốn tận hưởng gió biển một lát, người phía sau đột nhiên lại bắt đầu ngo ngoáy không yên.

Cánh tay đang ôm chặt ***g ngực Tần Tu đột nhiên nơi lỏng, Tần Tu có chút lo lắng, nhìn qua gương chiếu hậu thấy Thẩm Triệt đang đưa hai tay lên nhắc nón bảo hiểm ra.

“Không được bỏ ra!” Tần Tu rống lên.

Đối phương vẫn khẳng khẳng muốn tháo nón bảo hộ ra, nhưng vừa uống rượu xong tay chân lỏng lẻo, cở mải mà không xong, Tần Tu vốn định mặc kệ nhưng người đang đội nón bảo hiểm này đột nhiên dùng mạnh một cái lên đầu anh!

Bị đụng hai cái liên tiếp vào đầu, Tần Tu ôm cái ót đau điếng nhất thời phát hỏa. Xe “két” một tiến đồ khựng lại ven đường, băng sơn Đại ma vương nổi giận đùng đùng xoay người, thô bạo cầm nón bảo hiểm giật xuống.

“Tôi thật muốn xem cậu định làm —“

Một chữ cuối cùng bị nuốt trở lại trong miệng của hai người.

Tần Tu trợn trừng mắt, cả người lập tức đông cứng lại, khiếp sợ nhìn gương mặt đang dán sát lại gần mặt mình.

Thẩm Triệt đang nâng đầu Tần Tu, thực gắng sức nhưng cũng rất ngốc mà hôn xuống, bởi vì uống quá say nên nếu nói là hôn môi bình thường, nói là đang liên tục tìm kiếm môi của Tần Tu thì đúng hơn. Tìm được rồi lại ra sức hôn, lại hôn, hôn...lại...không... lơ là một chút lại lạc mất vị trí môi rồi, lại sốt ruột tìm tìm xung quanh...

Cứ như vậy tới tới lui lui, chỉ một lát sau, trên cằm, cạnh môi thậm chí cả gương mặt Tần Tu đều là nước miếng Thẩm Triệt. Tần Tu mím chặt môi không dám hé ra, biển đêm nhẹ nhàng vỗ sóng dưới chân cầu nhưng trong lòng ai đó lại cuộn trào như trận đại hồng thủy ào ào sắp vỡ đê. Không đúng! Chớp chớp mắt mấy cái, Tần Tu đã tỉnh táo lại liền đẩy mạnh Thẩm Triệt ra: “Cậu nói rõ ràng cho tôi...”

Thẩm Triệt đang hôn rất tập trung thỉnh thoảng bị đẩy mạnh ra khiến cả người suýt chút nữa rơi từ trên lưng xe xuống, Tần Tu nhanh mắt liền mau chóng túm chặt lấy thân thể lắc lư của Thẩm Triệt, như thế càng tốt, đối phương dứt khoát vùi chặt lấy cổ Tần Tu, đem người kéo xuống sát vào thân mình.

Tần Tu ghen đỏ mặt định kéo Thẩm Triệt đứng lên: “Cậu ngồi thẳng dậy cho tôi...Ê!!”

Phịch một cái, kết quả là Tần Tu lại bị con ma men ôm chặt cứng rơi từ lưng xe xuống đất. Hai người chặt vật ngã ở lề đường, Tần Tu đang muốn đứng dậy thì không hiểu Thẩm Triệt lấy đầu ra khí lực như dã thú, nhất định kéo tuột Tần Tu ngã trở lại mặt đất, đè anh xuống dưới thân mà hôn.

Tần Tu lấy tay che giữa miệng hai người: “Thẩm Triệt! Dừng lại! Nói cho rõ ràng rồi hôn!”

Cậu thanh niên đầu quần vẽ mặt thật ủy khuất lại còn sốt ruột, hai tay không cam tâm đều vươn ra muốn kéo bàn tay đang ngăn cách giữa hai người ra.

Tần Tu nhìn con cún lông xù cỡ bự không biết xấu hổ đang nằm trên người mình, hoàn toàn không thể dùng lí lẽ thông thường mà nói chuyện được, cuối cùng đành đầu hàng.

Vừa bỏ tay ra, Thẩm Triệt cấp bách như không thể chờ nổi vội hôn ngay xuống. Tần Tu giương mắt nhìn cậu, vừa này còn gấp đến độ xoay vòng quanh, đảo mắt một cái đã trưng ra vẻ mặt vui vẻ mãn nguyện ngay rồi?

Chỉ hôn môi thôi chưa đủ, Tần Tu nhanh chóng cảm thấy đối phương vươn đầu lưỡi muốn tiến thêm một bước. Miệng cậu toàn mùi rượu mà còn muốn đảo đầu lưỡi với tôi? Tần Tu trong lòng rõ ràng nghĩ như vậy nhưng lúc đầu lưỡi nóng bỏng của đối phương lần thứ hai đảo qua hàm răng, ma xui quỷ khiến thế nào vẫn hé miệng.

Tôi là muốn an ủi cậu thôi, hôn đủ rồi thì đứng lên nói rõ ràng cho tôi....

Một mặt ở trong lòng mĩa thâm “kỹ thuật hôn quá tệ”, một mặt lại kiên nhẫn đáp lại đầu lưỡi còn đang đảo lung tung trong miệng mình. Sau khi liên tục nuốt vào vài ngụm nước miếng xong, cuối cùng Tần Tu nắm lại quyền chủ động, làm chậm nhịp điệu lại một chút, vươn đầu lưỡi ấn đè lại, rốt cuộc cũng làm cho Thẩm Triệt đang kích động bình ổn trở lại.

Hai người cứ như vậy ở trên cầu hôn không biết đã bao lâu, Tần Tu không tự giác mà hơi nâng cằm, cái cằm xinh đẹp bởi vì động tác hôn mà một chút một chút thu vào lại mở ra, cuối cùng sau khi quần quýt một khoảng thời gian đặc biệt lâu, mãi cho đến khi môi hai người rời khỏi nhau, giữa hai đôi môi giống như còn dây dưa làn khí nóng còn chưa tan.

Thẩm Triệt ngẩng đầu lên, hai mắt sưng mù đầy mê đắm nhìn người dưới thân.

Tần Tu đưa ngón tay lau lau khóe miệng, nhướn mày nhìn Thẩm Triệt đang nằm trên người mình: “Tình chưa?”

Đầu quần yếu ớt nâng mắt, trong con ngươi hoảng hốt ánh lên bóng của Tần Tu, sau đó phục người xuống, lỗ tai dán vào ***g ngực Tần Tu, cả người như buông lỏng.

Tần Tu theo phản xạ đưa tay xoa xoa mớ tóc xoăn, cái cảm giác nhột nhột mềm mềm này cũng không tệ lắm, tay kia thì thuận thế đặt lên lưng Thẩm Triệt. Cảm giác ôm một người con trai hoàn toàn khác khi ôm một cô gái, ấm nóng, nặng nặng, lại có cảm giác căng tràn nhiệt huyết.

Tần Tu buông mi xuống nhìn: “Thẩm Triệt, cậu có biết mình đang làm gì không?”

Con cún quá khổ vẫn nằm im không nhúc nhích trên người anh.

“Tại sao lại hôn tôi?”

Hiện tại chỉ có âm thanh những xe tải lớn đi qua đi lại, Thẩm Triệt vẫn không hề có chút phản ứng nào.

“.....này!” Tần Tu đẩy đẩy tên đầu quần đang nằm thượt trên người mình, tự nhiên lại có cảm giác đang bị chiếm tiện nghi. “Lúc này cậu dám giả bộ ngủ với tôi hả?!”

Tần Tu đưa hai tay không hề dịu dàng chút nào mà nâng đầu Thẩm Triệt lên, gương mặt đang ngủ của bạn học Thẩm bị hai tay đè xuống, biến dạng nhìn thật buồn cười. Tần Tu đẩy người kia sang bên cạnh, thế mà người kia vẫn chưa thêm tỉnh.

Bạn học Thẩm hoàn toàn bị rượu đánh gục, chỉ có mớ tóc xoăn khê lay động trong gió đêm. Tần Tu nhìn con cún lưu manh đến chết cũng không chịu tỉnh này, ngồi thẳng lên lạnh lùng bĩu môi:

“Hôn xong định quýt nợ sao? Không có cửa đâu.”

67. Chương 68 - Chương 68

Buổi sáng ngày hôm sau, Thẩm Triệt bị chuông báo di động đánh thức, mở mắt ra nhìn trần nhà trống không, vô vô đầu có chút mơ hồ, sau đó mới phát hiện ra mình đang ngồi trên giường của bạn Nhậm Hải.

Giờ đặt báo thức trong di động là mười giờ sáng, Thẩm Triệt với tay lấy điện thoại lại nhìn nhìn, không nhớ rõ mình đặt giờ đồng hồ báo thức từ lúc nào. Thế nhưng dậy lúc này cũng rất tốt. Thử vai là hai giờ chiều, cậu vừa vặn có thể chuẩn bị một chút.

Thẩm Triệt nhớ mang máng đêm qua có uống một chút rượu, sau đó lại không sao nhớ nổi chính mình bò về nhà kiểu gì được. Nhưng mà hiện tại đầu óc cũng coi như thanh tỉnh, cũng may là không vì uống rượu mà hỏng việc. Ngáp một cái xỏ dép lê leo xuống giường, Thẩm Triệt bỗng nhiên che miệng lại.

Bỏ tay xuống, lại hà hơi — Sao lại có mùi chua nồng như vậy?

What the hội, đây là uống rượu hay là uống dấm chua thế?!

Ở trong toilet một hơi súc miệng năm lần, kem đánh răng ăn đến độ muốn ói ra mới tạm giảm đi vị dấm chua trong miệng. Thẩm Triệt thở phào một hơi, chuẩn bị ngâm một gói mì tôm là giải quyết xong bữa sáng, không ngờ lại phát hiện trên bàn ấy thế mà đã bày sẵn bánh mì cùng sữa chua.

Nhậm Hải không phải nói cùng người nhà ở lại khách sạn sao? Song lúc này cũng mười giờ rồi, cũng có thể tên kia trên đường có tạt qua nhà. Thẩm Triệt vừa ăn sữa chua vừa xúc động, đúng là có bạn thân có khác.

Ngồi tàu điện ngầm đến khách sạn Tân Hải, Thẩm Triệt chán không có gì làm liền nghịch di động, lúc lên weibo bỗng phát hiện Tần Tu đêm qua tự nhiên lại đăng tin lên weibo. Thẩm Triệt kinh ngạc nhìn mẫu thông báo tìm chó lạc kia, lại còn nuôi chó á? Hạ Lan Bá không phải đã nói chung cư không cho nuôi thú cưng sao? Nhưng mà ngẫm lại thì, Tần Tu hung hãn như vậy, có làm gì không hay thì sư phụ Hạ Lan cũng chỉ đành nhượng bộ vài phần thôi.

Weibo đã được rewei vài trăm lượt, bình luận cũng có hơn một ngàn, danh tiếng hoa khôi trường quả nhiên không đùa được, nhưng mà hình như chưa có tác dụng gì. Thẩm Triệt có chút lo lắng cũng vào @ một cái: Tìm được chưa?

Vốn cũng chỉ là tùy tay mention một cái, cũng không ngờ vài phút sau lại có reply.

Tần Tu: Tìm được rồi. @Thẩm Thị A Triệt: Tìm được chưa?

Thẩm Triệt có điểm thụ sủng nhược kinh, nhìn chằm chằm di động giống như kiểu nó lại bị lẩn nữa tháo ra ráp lại đến nỗi không biết ấn vào chỗ nào. Nhưng mà một người sang chảnh số một như hoa khôi trường sao có thể trả lời weibo của cậu được, vậy là Thẩm Triệt phải cố gắng moi ra một câu đáp trả: Vậy là tốt rồi, anh nuôi chó từ khi nào vậy? Tên nó là gì thế?

Năm phút trôi qua, không có hồi âm, Thẩm Triệt bất mãn suy nghĩ, mục đích đạt được rồi, dù sao trong hai người chúng ta, tôi luôn luôn là người cuối cùng nói câu “tạm biệt” trước khi treo điện thoại.

Đang định đeo headphone lên nghe nhạc, lại thỉnh linh nhận được tin nhắn riêng gửi đến của Tần Tu.

Tần Tu: Cậu lên follow tôi từ khi nào vậy?

Thẩm Triệt há hốc miệng. Định mệnh! Sơ sẩy một chút liền bại lộ rồi. Chuyện Thẩm Triệt follow weibo của Tần Tu, Tần Tu hoàn toàn không biết. Thực ra cũng không thể nói là lén lút follow chứ, bạn cùng nhà quan tâm follow lẫn nhau cũng bình thường mà. Tôi thấy tên anh nên tiện tay ấn follow thôi, tôi chỉ là ngại không mời anh follow lại thôi.

Đúng lúc đang vò đầu bứt tai nghĩ cách giải thích thế nào để khỏi bị chụp cho cái mũ “rình trộm” rồi “thậm thà thậm thụt”, Tần Tu lại gửi đến một tin nhắn riêng.

Tần Tu: Ảnh này nhìn ngu quá.

Thẩm Triệt ngẩn người, tấm ảnh Tần Tu nói chính là tấm ảnh lúc nghỉ hè cậu đi làm thêm ở tiệm kem cạnh bãi biển, tranh thủ lúc rảnh rồi không có việc gì làm nên chụp cho vui. Biển xanh trời xanh, bờ cát trắng xóa, Thẩm Triệt mặc một cái quần đùi bãi biển in hình cây dừa, nửa người chôn trong cát, để cho Nhậm Hải dùng cát đắp lên tám mũi cơ bụng cho cậu, tiện tay còn đắp thêm hai cái bắp tay. Tạo hình mãnh nam đúng là nhìn có hơi ngu ngu, nhưng không phải trông rất vui sao?

Tần Tu: Xóa.

Thẩm Triệt chẳng hiểu gì cả, dùng sức chọc màn hình gõ tin nhắn trả lời: Vì sao chứ?

Tần Tu: Tôi vừa mới follow cậu, tôi nhìn cái ảnh hậu trường show hàng này của cậu là thấy khó chịu.

Thẩm Triệt trừng mắt nhìn ảnh đại diện của Tần Tu, trong lòng nói anh có thể vô lý đến cái mức này sao? Chửi rửa thậm xưng rồi cuộc vẫn phải ngoan ngoãn trả lời lại Đại ma vương: “Anh không nhìn kĩ à, cơ bụng tám múi kia là lấy cát đắp lên đó!” Lại cảm thấy trả lời như vậy có chút mất mặt, cuối cùng gõ thêm câu: “Tôi thực ra chỉ có sáu múi thôi, ha ha.”

Tần Tu: Cậu có mấy múi liên quan gì tới tôi? Hai cái chấm phía trên của cậu cũng là cát đắp lên hả?

Thẩm Triệt muốn lăm mà cũng không sao hiểu nổi cái lời reply này có logic ở chỗ nào, nghĩ thầm thị lực anh có bị gì không đó. Lại rầu rĩ trả lời: Cái đó là thật mà.

Tần Tu: Vậy còn nói, vậy mà còn chưa tính là show hàng à? Đây chính là lộ ti. Xóa.

Thẩm Triệt ghen ngào, thì ra weibo của các anh em bị anh follow thì từ đó về sau ngay cả chụp ảnh cởi trần thuần khiết cũng không được đăng lên nữa? Anh là cơ quan kiểm duyệt văn hóa phẩm khiêu *** đấy à! Anh như thế mà đòi kiểm duyệt văn hóa phẩm khiêu *** thì cái văn phòng đó cũng sớm sụp thôi!

Tấm ảnh kia Thẩm Triệt quả thực không đành lòng xóa, khó lắm mới có cái post được bình luận nhiều như vậy, đó là bộ mặt cho weibo của cậu. Thẩm Triệt hạ quyết tâm, tôi sẽ không xóa, chẳng những không xóa tôi còn muốn lấy nó làm hình đại diện! Không nói hai lời, quả nhiên liền lấy hình đó làm hình đại diện, trong lòng không khỏi có chút xiu đắc ý. Muốn tôi xóa cũng được, gả cho tôi đi~!

Trong đầu theo quán tính mà vọt ra bốn chữ này, đầu quần vừa mới nãy còn hứng trí bừng bừng chờ xem hoa khôi trường nổi cơn thịnh nộ bỗng nhiên lại héo. Thẩm Triệt ngốc ngốc nhìn di động, bị chính ý nghĩ hơi một tí lại nảy ra trong đầu kia của mình dọa cho sợ. Suy nghĩ chợt lóe lên trong đầu thực ra mới chính là khắc họa nội tâm chân thật nhất, mặc kệ ngoài mặt cậu ra vẻ như không có việc gì, nhưng ở tận sâu trong đáy lòng, cậu đã không còn cách nào kháng cự lại người kia, giấu đến chỗ nào cũng đều không được.

Thông báo trạm đến tiếp theo trong xe điện ngầm thông thả vang lên. Thẩm Triệt nhìn chính mình trong cửa sổ thủy tinh khó chịu nhíu mày, cắt di động xong liền chen chúc theo dòng người xuống xe, ba bước một nhảy vọt lên thang máy.

Đi ra khỏi trạm xe điện ngầm, trong tiết cuối thu se lạnh, cảnh vật trước mắt có loại cảm giác thân thuộc như quen biết từ lâu. Sáu đường xe chạy rộng thênh thang, vòng xuyên, trạm xe bus 151 đối diện, khúc cua Thẩm Triệt vai đeo ba lô đứng ở lối đi cho người đi bộ, kiên nhẫn chờ đèn giao thông, giống như ngay giây tiếp theo có thể nghe thấy tiếng động cơ mô tô phân khối lớn từ khúc cua lao ra nhanh như chớp.

Một giờ bốn mươi chiều, Thẩm Triệt đầu tiên đi tới khách sạn Tân Hải, hỏi qua trước tiếp tân, sau đó được nhân viên phục vụ trực tiếp dẫn đến hoa viên sau khách sạn. Ứng cử viên có vũ đạo rất tốt kia cũng đã đến, đối phương quay đầu lại nhìn cậu, như là có chút kinh ngạc. Cũng không lạ, Thẩm Triệt nghĩ thầm, thật ra chính tôi cũng thấy lạ sao mình lại được tuyển nữa.

Phòng nền của vườn viên là một bể bơi lớn, Thẩm Triệt quả nhiên thấy nhóm vũ công nam mặc đồng phục bóng rổ cùng nhóm nữ vũ công mặc váy ngắn đồng phục đội cổ vũ, nhưng không nhìn thấy Tất Cơ cùng JASON. Trường quay vắng vẻ nhân viên, thế nhưng vẫn có không ít người trên tầng khách sạn tụ tập lại, tò mò nhìn xuống. Máy quay, đường ray (cho máy quay phim chạy), bảng đèn và thiết bị thu thanh đã chuẩn bị sẵn sàng. Một lát sau Thẩm Triệt cùng ứng cử viên kia đã được gọi tới trước mặt đạo diễn. Bên cạnh đạo diễn Peterson, ngoại trừ nữ thông dịch viên còn có một người đàn ông mặc đồ thể thao màu đen, nhìn qua thì khoảng ba mươi tuổi. Thẩm Triệt nghe thấy đạo diễn gọi người này là Jeremy, nhất thời có loại xúc động âm thầm muốn siết chặt tay, thật đúng là thành công!

Đạo diễn Peterson cùng bậc thầy vũ đạo Jeremy nói sơ lược nội dung thử vai lần này, cũng giới thiệu hai nữ vũ công chính với cậu luôn. Jeremy cùng một nữ vũ công trong đó làm mẫu động tác vũ đạo. Đây là một đoạn vũ đạo sống động tràn đầy nhiệt huyết tuổi trẻ. Thẩm Triệt một mặt tỉ mỉ quan sát từng động tác cùng bước di chuyển, một mặt ở trong lòng thổn thức không thôi. Cả bài vũ đạo có thể coi như là hoàn toàn mới mẻ và độc đáo, nhưng nhìn kỹ liền không khó phát hiện, gần như tất cả động tác đều là những động tác mà Jeremy yêu thích biến đổi đi chút ít. Vũ đạo chỉ là một đoạn ngắn, bốn lần tám nhịp, không có những động tác quá khó như kiểu nâng hay nhấc người lên. Tần Tu vì cậu mà chuẩn bị hết thấy quả thật không có uống phí.

Đoạn vũ đạo làm mẫu nhảy xong, Thẩm Triệt nhìn về phía ứng cử viên bên cạnh đang quay sang Jeremy để thỉnh giáo. Đối phương có lẽ có nền tảng vũ đạo rất tốt, nhưng phía sau cậu có Tần Tu. Cho tới tận bây giờ cậu mới cảm thấy được sau lưng mình quả thật có hậu thuẫn vô cùng to lớn. Lúc này đây thực sự không thể thất bại.

Hai người ở một bên tự cùng bạn nhảy nữ luyện tập, Jeremy cũng chia từng chút ra chỉ đạo. Đạo diễn Peterson yêu cầu rất nghiêm khắc về thời gian, vừa đúng ba giờ rưỡi liền bắt đầu quay, hơn nữa còn mất nửa tiếng để thay quần áo cùng tạo hình đơn giản, nên chỉ chừa cho bọn họ thời gian luyện tập không đến nửa giờ. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Ba giờ đi vào khách sạn thay bộ đồng phục bóng rổ màu xanh ngọc xong xuôi, Thẩm Triệt được mặc đồng phục bóng rổ quen thuộc, liền cảm giác cả người đều sống lại. Số áo đồng phục trong đội của cậu khi xưa chính là số 23 trong truyền thuyết. Định mệnh! rõ ràng đây là điềm tốt mà! Sau đó nhìn lại, kết quả là thấy người kia cũng mặc áo số 23 ==”.

Hai người đoán mặt tiền xu để quyết định trình tự trước sau. Thẩm Triệt lại một lần nữa thấy mình quá xá là may mắn khi được diễn sau. Bỗng nhiên có tiếng xôn xao không nhỏ phát ra từ đám người đang vây xem trên lầu. Nhân viên công tác trong vườn hoa cùng vũ công cũng rất nhanh có phản ứng, nhóm mấy em gái đội cổ động viên mặc váy ngắn kích động cả lên, nguyên đám cùng nhìn về phía cổng vào hoa viên nhìn lại.

Thẩm Triệt cũng nhìn theo, chỉ thấy năm ba bóng người khoan thai đi vào hoa viên. Người đàn ông mặt chữ điền đeo kính râm đỏ sậm dẫn đầu không còn nghi ngờ gì nữa chính là JASON, mà lướt qua vai của người đại diện quyền lực, Thẩm Triệt liếc mắt một cái liền hiểu rõ nguyên nhân khiến cho mọi người hưng phấn xôn xao cả lên.

Một thân tây trang màu trắng nhàn nhã, kính râm màu trà, vàng hào quang không thể che dấu tựa trên châu , càng không nói đến chuyện cả người đều toát ra tác phong của ngôi sao.

Đầu óc Thẩm Triệt hoàn toàn đứng lại, An Gia Miện? Anh ta sao lại ở chỗ này? !

Đám đông tụ tập trên lầu bắt đầu lui di động ra chụp hình “tách tách” như phát rồ. Chưa đầy một phút, phía sau cửa kính dưới lầu đã có một đám người nhốn nháo, cả nam cả nữ bu kín lại, ai cũng muốn tiếp cận gần Thiên vương hơn một chút.

Nhân viên công tác cố gắng duy trì trật tự trường quay, đạo diễn Peterson tuy rằng cũng đứng dậy chào hỏi với JASON cùng An ảnh đế, nhưng biểu tình trên mặt vị đạo diễn tóc bạc rõ ràng là có chút không vừa lòng. Người cần tới hẳn phải là Tất Cơ, ai ngờ lại là An Gia Miện, đạo diễn không hiểu, liếc mắt nhìn Jason có ý dò hỏi, nhưng người đại diện quyền lực chỉ cười cười, từ chối đưa ý kiến.

Thẩm Triệt không biết An Gia Miện vì sao xuất hiện ở đây. Từ lúc An Gia Miện vào đến giờ, ảnh đế tiên sinh tuy rằng cũng chưa nhìn về phía cậu, nhưng bị phát hiện cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi. Sự xuất hiện của An Gia Miện khiến cho Thẩm Triệt cảm thấy vận may của mình đã cấp đuôi bỏ chạy mất rồi.

68. Chương 69 - Mọi Người Đều Yêu Toilet

An Gia Miện cùng Jason đứng một bên thờ ơ quan sát. Các bộ phận phải chuẩn bị cho trường quay đều đã xong xuôi. Đạo diễn chỉ hô một tiếng “Action” bình thường thế mà Thẩm Triệt nghe cũng hết hồn. Tuy rằng từ đầu đến cuối An Gia Miện chưa từng liếc mắt, nhìn một lần về phía cậu nhưng Thẩm Triệt cũng đã có cảm giác không chịu nổi áp lực. Loại cảm giác này giống hệt như khoảng thời gian dài dằng dặc chờ đợi trước khi lên trường xử bắn vậy.

Thấy An Gia Miện khẽ liếc mắt nhìn theo bóng dáng cậu thanh niên tóc xoăn vừa quay đầu rời đi, Jason không kìm được bèn hỏi: “Cậu đi theo tôi đến đây rốt cuộc là định làm gì?”

“Không phải anh nói Tần Tu sẽ tới sao?” An Gia Miện tao nhã vắt chéo chân, lúc nói chuyện vẫn không quên quay về phía quần chúng đang kiễng chân ngó vào từ sau tấm cửa kính, mỉm cười một cái đầy dịu dàng.

“Sao cậu cứ cố chấp gây khó dễ với Tần Tu thế nhỉ?” Jason lắc đầu, tâm nói khả năng tôi lấy được chữ kí của cậu ta còn chưa biết được bao nhiêu phần trăm đâu, cậu cần gì phải ngày nào cũng kè kè theo sát tôi như con ong thợ cần cù thế chứ? Có điều là Jason trông thấy Thẩm Triệt ở bên này nhưng lại không thấy Tần Tu đâu. Jason có chút ngoài ý muốn, vốn tưởng rằng Tần Tu ngay cả việc đi cửa sau cũng nghĩ giúp cho Thẩm Triệt, lần này bạn học Thẩm đi thử vai cậu ta chắc chắn sẽ tới nơi giám sát. Haiz, đúng là chẳng ai hiểu cho nỗi lòng của một người đại diện như anh. Phải thường xuyên lo lắng cho vị nghệ sĩ át chủ bài nhà mình rồi, ngay cả một tân binh cũng không để cho anh vừa ý.

Nhân viên phục vụ của khách sạn mang tới hai cốc nước chanh, rằng Jason không tốt nên kị nhất là uống đồ chua, nhưng mà hai cốc đồ uống này chắc chắn là do quản lý khách sạn bảo nhân viên đưa ra cho An ảnh đế. An tiên sinh rất thích uống nước chanh, chỉ cần lên mạng tìm kiếm một chút hoặc hỏi fan là biết được ngay. Người đại diện kiêm bảo mẫu của ảnh đế chẳng qua là được hưởng sái thôi.

An Gia Miện cầm lấy cốc nước, hướng về phía cô bé phục vụ nói một tiếng “cám ơn”, rồi đưa lên uống một ngụm, lúc đặt xuống bàn không chú ý lại đặt ở sát mép, cốc nước chanh liền đổ xuống, nước chanh văng tung tóe lên bộ tây trang trắng không tỳ vết của An ảnh đế.

Jason lập tức đứng bật dậy, cô nhân viên phục vụ cũng mau chạy tới ngồi xuống lau sạch sẽ, may mà bên dưới bàn là mặt cỏ, cái cốc rơi xuống cũng không phát ra tiếng động lớn nhưng thực ra mấy nhân viên khách sạn đứng gần đó thấy thế cứ như thể ảnh đế An rơi xuống nước, cả đám nháo nhào ủa tới như muốn cứu giá. An Gia Miện đứng lên hướng về phía đám nhân viên công tác làm động tác dè thấp bàn tay, ý bảo mọi người giữ yên lặng, bởi vậy nên đạo diễn đang quay phim ở bên kia cũng không bị cắt ngang.

Hỏi vị trí toilet xong, An Gia Miện quay đầu bỏ lại cho Jason một câu: “Tôi đi toilet” rồi lập tức nhờ một nhân viên dẫn đường rời đi.

Jason một mình ngồi ở bàn đã được dọn sạch sẽ, từ từ nhận thấy có gì đó không thích hợp, lại cầm ly nước chanh còn lại kia để trở về trên bàn, chỉ có thể cảm khái, đối với ảnh đế An mà nói, quả đúng là thật mà như diễn, diễn cũng như thật.

Nhân viên dẫn ảnh đế An đến trước khu vực toilet liền rời đi. An Gia Miện ngó nghiêng phòng hóa trang tạm thời ngay phía trước một chút. Đoàn làm phim của Peterson hẳn là đã mượn phòng này để dùng riêng. Anh ta cúi đầu phủi phủi vạt áo bên dưới còn dính nước chanh, nhàn nhã đi vào toilet.

Trong toilet truyền ra tiếng rè rè của máy làm khô tay cảm ứng nhiệt. An Gia Miện đi vào liền thấy người nào đó đang đưa lưng hướng vào cái máy hong, bộ trang phục bóng rổ trên người vén lên rất cao, để cho gió từ máy sấy thổi sâu vào trong áo.

Hừ, cái cảnh mất mặt này, người thông minh như An Gia Miện nhìn thấy là hiểu ra liền. Chắc chắn là tên này trước đó lúc vốc nước hắt lên mặt cho tỉnh táo đã làm ướt trang phục của tổ kịch bản phát cho.

Người này bây giờ đang chăm chỉ học hành chính quy, vậy mà rất nhiều quy tắc lại không biết, ví như việc này nếu đặt vào hoàn cảnh cậu là tân binh mới bắt đầu sự nghiệp, cậu dám làm hồng trang phục của tổ kịch thì tùy tiện ai cũng có thể đem cậu mắng như xối nước vào mặt. An Gia Miện liếc mắt nhìn Thẩm Triệt đang hong quần áo, đi đến trước bồn rửa tay ào ào vắn van nước rửa tay.

Thẩm Triệt nghe thấy sau lưng có người đang rửa tay cũng không biết ngượng mà quay lại nhìn. Mình ở trong toilet này thật giống như một tập phim về Mr Bean vậy, thực sự là xấu hổ, hai tai cũng nóng lên, thỉnh thoảng lại nghe sau lưng vang lên một giọng nói lãnh đạm quen thuộc.

“Cậu còn muốn sấy đến bao giờ?”

Tim Thẩm Triệt nhảy mạnh một cái, liếc một mắt về phía tấm gương, liền thấy An Gia Miện đang đứng ngay sau lưng mình.

Ảnh đế An không nhìn Thẩm Triệt, chỉ tiến lên bước về phía cậu. Thẩm Triệt phát hiện chính mình đã bắt giác mà lùi ra rất xa.

“Vẫn là cái tính này, cứ có gì không hài lòng là lại vào trốn vào WC.” An Gia Miện lười nhác vươn tay ra hong trước máy sấy, biết Thẩm Triệt vẫn đứng ở sau lưng, “Còn nhớ lúc học cao trung không? Cậu xông vào đánh nhau với người ta rồi bắt tôi đi thu dọn bãi chiến trường?”

Thẩm Triệt nhìn bóng người đang quay lưng nói chuyện, không hề có chút tình cảm kia, tự nhiên trong lòng lại trào lên cảm giác chua xót mà chẳng hiểu tại sao.

“Tôi chỉ đánh nhau có một lần.” Vẫn là vì anh.

Đó là vì một học sinh lớp trên châm biếm anh là kẻ hai mặt, tôi lúc đó như uống máu gà liền bỏ nhào vào đối phương đánh nhau, bây giờ nghĩ lại mới thấy mình lúc ấy đúng là ngây thơ đến buồn cười. Kỳ thật, tên lớp trên kia nói cũng chẳng sai tạo nào, anh chính là kẻ hai mặt, một mặt giúp tôi giải quyết rắc rối khi tự ý gây sự đánh nhau, một mặt lại ở sau lưng cười nhạo tôi ngu xuẩn. An ủi tôi, cổ vũ tôi, tử tế với tôi, tất thấy đều chỉ vì để tôi lúc đó càng thêm nể phục sùng bái anh, rồi cuối cùng cho tôi một kích trí mạng nhất.

Bóng dáng An Gia Miện vẫn rất ung dung. Thẩm Triệt nhìn không chớp mắt anh ta chậm rãi hong khô tay, rồi chậm rãi xoay người lại.

An Gia Miện lạnh lùng nhìn thoáng qua vẻ mặt lạnh lẽo vô thần của Thẩm Triệt. Vẻ khổ sở đến như vậy hiện lên trên gương mặt lúc nào cũng tươi cười đến sáng lạn như ánh mặt trời kia đúng là rất hiếm thấy. An Gia Miện rất hiểu Thẩm Triệt. Cậu ta là cái kiểu người hôm trước còn khổ sở đến muốn chết, ngay hôm sau đã có thể hồi huyết sống lại, tươi roi rói như chưa có gì xảy ra. Cái kẻ luôn sống vô tâm vô phé cả ngày vui vẻ này khiến An Gia Miện đã từng cảm thấy vừa ước ao lại vừa ghen tị.

Thế nhưng, đến cuối cùng ta cũng là người chiến thắng. An Gia Miện nheo mắt nhìn Thẩm Triệt. Ta chính là người mà từ nay về sau sẽ không cho cậu một ngày vui vẻ, thấy ta một lần là cậu sẽ phải đau một lần. Thẩm Triệt, trên người cậu chẳng còn thứ gì khiến cho ta phải ước ao, phải đổ kị đến căm hận. Ảnh đế An lạnh lùng nhếch khóe miệng: “Cậu rất hận ta?”

Tôi không nên hận anh sao? Anh đã dẫm đạp lên tình yêu thương của gia đình chúng tôi đối với anh như vậy! Thẩm Triệt mím chặt môi. Cậu phải học được cách bình tĩnh trước mặt người này. Hồ hết hay phần nợ gì đó chỉ có thể giữ trong lòng, nếu không muốn giống như trước đây, thất bại thảm hại.

“Miệng không nói nhưng ánh mắt rất thành thật.” An Gia Miện khoanh cánh tay tỉ mỉ quan sát người trước mặt, “Cậu vì cái gì mà hận ta? Ta đối với cậu rất tốt cơ mà? Cậu nói cậu sùng bái Kobe*, ta liền dạy cậu đánh bóng rổ. Cậu nói cậu muốn sau này lớn lên sẽ cao giống ta, ta liền mang cậu đi học bơi. Người giúp cậu bỏ tức môn tiếng Anh mà cậu ghét muốn chết chính là ta, nửa đêm cậu không ngủ được, cũng chính ta thức suốt đêm tán dóc với cậu. Cậu dựa vào cái gì mà đòi hận ta?” Ảnh đế An làm một bộ thương cảm lắc lắc đầu, “Cha mẹ cậu còn có tư cách hận ta, nhưng cậu thì không có, bởi vì cậu nợ ta nhiều lắm.”

(Kobe Bryant: cầu thủ bóng rổ nổi tiếng ở giải bóng rổ nhà nghề Mỹ NBA)

“An Gia Miện!” Thẩm Triệt tức giận nói, nhưng ngoại trừ việc gần từng tiếng tên của người này, cậu cũng không biết mình phải nói gì để phản bác, thậm chí cậu cũng không rõ lắm, chính mình vì sao lại phần nợ. Khi An Gia Miện nhắc tới những sự thật này, từng chút, từng chút một giống như đang xát muối lên vết thương của cậu.

“Cậu muốn hận ta, nếu nói là bởi vì ta đối xử với cậu không tốt, chỉ bằng nói luôn là cậu rất ngu xuẩn, không có một tỷ trí tuệ nào để phân biệt người bên cạnh mình đối xử với cậu là thật tâm hay giả dối. Biết rõ mình bị lừa nhưng sau đó lại chọn cách rộng lượng mà quên đi,” An Gia Miện từ đầu đến cuối vẫn dùng giọng nói bình thản đều đều, không có chút cảm xúc nào, “Kẻ vốn là một cái cây ruột rỗng như cậu cơ bản không phù hợp ở trong giới giải trí. Buổi thử vai hôm nay, ta thành thật nói cho cậu, ta đến đây chính là để xem cậu thất bại thê thảm như thế nào.”

Thẩm Triệt vừa phần nợ vừa không cam lòng, cổ họng nặng nề đáp: “Làm sao anh biết tôi sẽ thất bại?”

“Tại sao ta lại không biết?” An Gia Miện cười nhạo bước từng bước lại gần. “Không có ta, xem cậu làm được cái gì?” Hãy vào online.com để đọc truyện nhanh hơn!

Áp lực nặng nề khi ảnh đế kiêm siêu sao đang từng bước tiến lại lần giống như cả đỉnh núi đè nặng xuống. Một câu nói mang đầy sự miệt thị nhưng được thốt ra từ miệng An Gia Miện lại nghiêm nhiên trở thành một loại lời thoại tuyên truyền giác ngộ trong phim điện ảnh. Thẩm Triệt có thể cảm thấy mặt mình vì cố nén giận mà sung huyết đỏ lựng, khớp hàm nghiến chặt đến phát đau. Cậu cần phải phản kích, cho dù là không đủ lý lẽ nhưng bàn chân lại không nghe theo lý trí, từng bước một nhích dần.

An Gia Miện không cho đối phương cơ hội lùi về sau, đột nhiên giơ tay chụp lấy gáy Thẩm Triệt: “Cần xin ta đi. Giống như lúc cậu cầu xin ta dạy đánh bóng rổ, giống như lúc cậu cầu xin ta giúp cậu cao được như ta ấy. Nói cậu sùng bái ta, có người anh trai như ta khiến cậu vô cùng kiêu hãnh, nói cậu muốn trở thành ta. Nói đi!”

Thẩm Triệt cố gắng gục gặc cổ, nhìn chằm chằm vào mắt An Gia Miện. Ảnh đế An lực tay cũng không nhỏ, hai người cứ như vậy đứng trước bồn rửa tay ngăm ngăm độ sừng, không ai nhường ai, trán chạm trán, giống như hai con hươu đang dùng sừng chiến với nhau tới chết vậy.

Người này quả thực là ảnh đế, Thẩm Triệt thầm nghĩ. Lúc anh ta sắm vai người anh trai dịu dàng săn sóc và bộ dáng gây sự lúc này hoàn toàn là hai người khác hẳn. Diễn xuất của một người có thể xuất sắc đến thế này được sao? Xuất sắc như vậy sẽ khiến cho người ta phải sùng bái hay lại làm cho người ta phải khiếp sợ đây....

Bên ngoài WC vang lên tiếng bước chân. Lúc này An Gia Miện mới buông tay ra.

Thẩm Triệt ra sức vươn thẳng cổ. Cảm giác thất bại nặng nề khiến cậu phải rùng mình, nổi da gà. Thẩm Triệt nhìn về phía An Gia Miện, trầm giọng nói một câu như để cố gắng kéo lại thế hòa: “Tôi sẽ cố gắng bằng chính khả năng của mình đi đến vị trí của anh.”

An Gia Miện lạnh lùng nhìn cậu thanh niên tóc xoăn quay người ra khỏi toilet, vừa lúc một nhân viên đi vào, thỉnh thoảng trông thấy ảnh đế An đang đứng trước bồn rửa tay, kích động đến nổi há hốc miệng đứng đờ tại chỗ.

An Gia Miện nghe thấy anh chàng nhân viên công tác lộn xộn nói gì đó, sau đó chạy bay ra khỏi toilet, lại bay trở về trên tay cầm theo một cuốn sổ ký tên. Lúc cúi đầu viết tên mình xuống, cậu chàng kia còn nói nói cái gì nhưng An Gia Miện chỉ cảm thấy bức bối. Ký tên xong, mỉm cười một cái rồi trả cuốn sổ trả lại. Hoàn thành một loạt các động tác này có lẽ các người cho rằng ta đang rất cao hứng, nhưng đây đã trở thành một loại quán tính mà thôi. Lúc ra khỏi toilet, An Gia Miện nghĩ thầm, cái này chẳng khác gì việc một nhân viên thu ngân trong siêu thị hỏi khách hàng có thể tín dụng, có muốn lấy túi nilon không mà thôi.

Không biết bắt đầu từ bao giờ, mỗi khi cười ta đã hoàn toàn không còn cảm giác vui vẻ.

Thẩm Triệt, cậu vĩnh viễn không có cách nào có thể đạt tới tầm cao của ta, không ai có thể lên đến tầm cao của ta. Bởi vì ta là một diễn viên không hiểu vui vẻ là gì cũng có thể cười rất vui vẻ. Đi một hồi cuối cùng cũng ra được bên ngoài hành lang, ảnh đế An chậm bước lại, từ từ lấy lại những bước đi văn đạm phong khinh của một siêu sao thiên vương. Khóe miệng nhếch một cái. Loại thần kỳ như thế này, những kẻ tầm thường như các người có thể với tới sao?

69. Chương 70 - Chỉ Cần Một Ảnh Mất Tán Thành Của Anh Thôi

Lúc Thẩm Triệt trở lại địa điểm thử vai thì màn trình diễn của đối thủ cũng vừa kết thúc. Hình ảnh dừng lại cuối cùng là cảnh anh ta ôm thắt lưng của nữ vũ công chính. Phía sau hai người là tốp vũ công nhảy phụ họa trẻ trung phơi phới. Hình ảnh rất đẹp, trên mặt mỗi người đều mang nụ cười, còn Thẩm Triệt lúc này thì không sao mà cười nổi.

Trường quay được dọn dẹp lại một chút, máy quay phim lại về đúng chỗ, Thẩm Triệt cũng không biết mình sẽ giữ đúng vị trí với bạn nhảy được đến đâu.

Người quay phim đưa tay ra hiệu OK, An Gia Miện đột nhiên đứng dậy nói “chờ một chút”

Nhân viên trường quay không ai bảo ai đều đồng loạt quay đầu lại, mắt nhìn ảnh để vượt qua đường phân cách đi vào trong khu vực quay phim. Jason về mặt vừa kinh ngạc vừa đau đầu, đối với anh lớn cứ nổi hứng làm bậy này của Tinh Bang, anh đã hoàn toàn hết cách rồi.

Thẩm Triệt nhìn An Gia Miện đang đi lại phía mình, ánh mắt hiện lên tia đề phòng. Trên mặt An Gia Miện là vẻ xa lạ, giống như thể anh ta hoàn toàn không quen biết Thẩm Triệt vậy. Anh để An xách ống quần chậm rãi xoay người ngồi xuống trước mặt cậu thanh niên tóc xoăn.

Trước ánh mắt bao người có mặt ở hiện trường đang lặng ngắt như tờ, ảnh để An, một chân khuyu xuống mặt đất, vươn tay buộc lại dây giày bên trái bị tuột cho cậu thanh niên tóc xoăn.

Toàn bộ cảnh này đều thu vào trong ống kính, thợ quay phim nhìn mà dờ dẩn cả người, siêu sao thiên vương cho dù đang ngồi xổm xuống buộc lại dây giày cho người khác vẫn toát ra khí chất cao quý không ai địch nổi, nhưng đường đường là một ảnh đế lại hạ thân mình tôn quý xuống buộc dây giày cho một nhân vật mới. Thế giới này điên rồi sao?

An Gia Miện đứng dậy, cúi đầu nhìn đôi giày bóng rổ đã được buộc lại thật chắc, nói: “Lần đầu tiên khi tôi tham gia thử vai cho một vở kịch cũng quên buộc dây giày giống cậu, kết quả là trong một cảnh rất quan trọng đã vấp ngã chúi mặt xuống đất, bị đạo diễn mắng té tát.” nói xong lại ngẩng đầu đậm đậm cười, “Tôi hy vọng cậu không dẫm vào vết xe đổ của tôi.”

Nụ cười thân thiện ôn hòa như vậy như đến từ một tiền bối thân thiết, Thẩm Triệt hoàn toàn không rõ An Gia Miện có dụng ý gì, càng không biết lời anh ta nói là thực hay là giả, nhưng anh ta cũng đã thành công, đó là khiến cho cố gắng giữ lại chút bình tĩnh của Thẩm Triệt tan như bong bóng xà phòng

Màn xen ngang này cũng không kéo dài bao lâu, có vẻ chưa tới hai mươi giây nhưng lại làm cho mỗi người đang ghen tị không dứt vậy xem xung quanh có ảo giác như hình ảnh kéo dài đến mấy phút.

An Gia Miện quay trở lại chiếc bàn tròn bên dưới tán dù, ung dung ngẩng lên liếc về phía lầu hai khách sạn. Trên sân thượng rộng rãi là tốp năm tốp ba quần chúng đang vây xem, mà bóng người cao gầy tuấn mỹ vừa này còn đứng trên kia lúc này đã biến mất không tăm tích.

Jessica ngoảnh mặt đột nhiên thấy Tần Tu xoay người rời đi, có chút khó hiểu: “Không xem nữa sao, bạn cậu thử vai mà?”

Bóng dáng cao gầy ở phía trước dừng lại một chút, giọng nói có chút nặng nề kì lạ: “Không cần thiết phải xem. Cậu ta sẽ thể hiện tốt.”

Jessica nhìn theo bóng lưng Tần Tu xa dần, trong lòng có chút dăm chiêu. Bởi vì Ngu tổng nói muốn tự mình gặp người mới số một này, mà lịch trình của lão Đại sắp xếp quá sát sao, chỉ có thời gian trong buổi sáng hôm nay, bọn họ không cách nào khác đành phải hẹn sẽ gặp mặt trong buổi sáng này. Lúc thảo luận về hợp đồng Tần Tu cứ liên tục nhìn di động, vất vả lắm mới thống nhất được hợp đồng. Vội vàng chạy tới khách sạn Tân Hải trước khi buổi thử vai diễn ra, Tần Tu vẫn tỏ rất quan tâm, không có chuyện nửa chừng lại đột nhiên hết sạch hứng thú như vậy được. Cậu ta sẽ thể hiện tốt cho nên không cần thiết phải xem, khi Tần Tu nói mấy lời này thực ra, thì sự vui vẻ trong giọng nói cũng đã lặn đi quá nửa.

Vũ khúc nhẹ nhàng vang lên, Jessica buông mi thoáng nhìn trường quay thử vai ở hoa viên dưới lầu, không khỏi nhú mi.

Tần Tu xuống lầu, đi ngang qua trước quầy lễ tân trong đại sảnh khách sạn, quay đầu lại liếc mắt một cái ra đám đông người đang chen chúc vây quanh trước cửa sổ sát đất và lối vào hoa viên, lại quay đầu đi ra khỏi khách sạn.

Chiếc BMW đỗ ở ven đường, Tần Tu lên xe. Phong cảnh phía trước có chút quen mắt, con đường thẳng tắp chạy dài cùng hai hàng cọ ven đường. Ngày đó, Tần Tu ở chính vị trí này, ngồi trên xe, quan sát toàn bộ cái tên bị anh đụng phải trên đường đang bình yên vô sự khiêu vũ dưới mưa, rõ ràng bầu trời tối sầm nhưng lại khiến cho người ta có ảo giác ánh dương đang dần lặn ra dưới màn mưa.

Đây là lần thứ hai tôi vì cậu mà vội vàng lao tới, cũng là lần thứ hai cậu tỏ ra hoàn toàn không cần tới sự tồn tại của tôi.

Đội nón bảo hiểm lên, cầm chìa khóa, đang định nổ máy thì có tiếng gọi Tần Tu lại.

“Sao lại thiếu suy nghĩ như vậy, chưa chào hỏi một tiếng đã tự bỏ đi một mình sao?” Jessica từ khách sạn đi tới, gót giày cao gót nện dưới mặt đường nhựa kêu lộp cộp. “Từ hôm nay trở đi tôi chính là người đại diện của cậu, Cái phong cách thích làm theo ý mình của cậu có thể sửa lại một chút được không?”

Tần Tu quay đầu nhìn người nữ đại diện đang đi về phía mình, không có tinh thần mà đáp lời: “Tôi tưởng cô vẫn đang xem.”

“Bạn tốt của mình mà cậu còn không muốn xem, tôi chỉ là người xa lạ, ở lại đó làm gì?”

Tần Tu thờ ơ nói: “Cậu ta cũng không tồi, có thể cô sẽ nhìn trúng.”

“Không tồi chỗ nào?” Jessica vẽ mặt buồn cười, “Cậu ta nhảy rồi tỉnh rồi mù, thật không biết đạo diễn Peterson lúc trước tại sao lại chọn cậu ta nữa.”

Chàng trai trẻ đang ngồi trên xe máy nghe thế liền ngẩng phắt lên, vẽ mặt như khó mà tin nổi: “Rối tinh rồi mù?”

“Vừa nãy NG tới hai lần, cậu ta hoàn toàn không thể hiện được gì. Nói thực là không nhìn ra cậu ta xuất thân từ khoa diễn xuất ở điểm nào nữa.”

Jessica nuối tiếc lắc đầu, “Thực ra cậu trai trẻ nọ ngoại hình, khí chất cũng không tồi, chỉ tiếc là...”

Lời còn chưa dứt, băng sơn mỹ nhân ngồi trên xe máy đã tháo nón bảo hiểm, xuống xe, không nói năng gì, lập tức chạy quay về khách sạn.

Chút lộn xộn ở địa điểm quay phim cũng giải quyết xong, nhân viên khách sạn đang bận rộn lau dọn nước tràn qua thành bể bơi. Thẩm Triệt vui đầu ngồi ở một bên. Lần đầu tiên NG là vì mình nữa chừng thì quên bước nhảy, lần thứ 2 NG là đi nhầm vị trí. Đi nhầm vị trí vốn cũng không phải vấn đề to tát, nhưng một bước nhảy sai này của cậu khiến cho bạn nhảy phía sau cũng rơi vào cảnh rối loạn, cuối cùng cả đám nam vũ công thành linh hồn lại một cục ở đằng sau, một người trượt chân rơi xuống bể bơi, quay phim thế là gián đoạn.

Jason ở đằng xa nhìn cậu thanh niên tóc xoăn đang ngồi trên một chiếc ghế nhỏ, ngẩn người, thở dài, vò vò tóc, một lát lại tiếp tục ngẩn người, có chút dở khóc dở cười. Một người lớn như vậy mà ngồi trên cái ghế nhỏ xíu nhìn vừa quái dị vừa buồn cười. Cậu thanh niên lúc nào cũng tươi rói như ánh mặt trời, lúc này một chút dương quang cũng không thấy. Jason chẳng biết chút xíu gì về diễn xuất, thực ra còn có chút muốn hỏi An Gia Miện, một tên mà tất cả hí nộ ái ố đều viết hết ở trên mặt thế kia rốt cuộc có thích hợp làm một diễn viên hay không.

“Bảo cậu ta đừng vò đầu nữa,” ngay cả ảnh đế An cũng nhìn không được, “Tạo hình rồi còn cứ vò cho rối xù đi, lát quay tiếp thì cứ đợi mà ăn cám.”

Jason nhún nhún vai, vẽ mặt An Gia Miện đen thui tuyệt đối không có chút thiện ý nào, thế nhưng lo lắng của An ảnh đế không có sai. Thẩm Triệt dù sao vẫn rất non nớt. Giờ có hối hận hay chán nản cũng không thay đổi được hiện trạng, chỉ khiến cho lần quay phim kế tiếp càng hồng bét mà thôi. Đang nghĩ ngợi chợt thấy di động rung lên, Jason có chút bất ngờ, lúc này lại có ai gọi vào số di động làm việc của anh chứ, lấy ra nhìn, quả nhiên là bất ngờ.

Vũ công nam bị rơi xuống nước đi vào thay quần áo, còn một lượt quay phim nữa. Thẩm Triệt ngẩng đầu liếc nhìn giữa đám nhân viên công tác đang bận bịu kia, không phải không có người oán giận, tâm nói xong rồi, lần này chắc chắn là hồng bét rồi, vậy là ngồi trên cái ghế càng thêm ủ rũ.

Có người gõ gõ bả vai Thẩm Triệt, cậu ngẩng đầu quay lại thấy người đại diện quyền uy đang đứng sau lưng mình thì có chút khó hiểu. Jason đem di động trong tay đưa cho Thẩm Triệt, vẽ mặt trên ghê: “Cứu tinh của cậu.”

Thẩm Triệt nhìn chăm chăm Jason, không hiểu gì nhưng cũng đưa tay nhận điện thoại, đưa lên tai “a lô” một tiếng.

“Là tôi.”

Vừa nghe được âm thanh trầm thấp từ tính quen thuộc kia, da đầu Thẩm Triệt liền tê rần. Thẩm Triệt giật mình vươn thẳng lưng dậy, Jason đứng bên cạnh giơ tay vờ ho một tiếng thực chất là che dậy tiếng cười. Phản ứng tức thời này là cái gì vậy? À, nghĩ lại mới nhớ, con husky nhà mình mỗi lần được Bội Hi gọi cũng có cái phản ứng y hệt thế này.

“Sao anh lại gọi vào di động của Jason vậy?” Thẩm Triệt buột miệng hỏi, nghĩ lại mới nhớ di động của mình đang ở trong ngăn tủ phòng thay đồ. Chắc chắn Tần Tu gọi cho mình không được mới nhớ ra, gọi cho Jason. Không cần phải nói cũng biết, cuộc gọi này tới chắc chắn để kiểm tra tình hình rồi. Thẩm Triệt vội thay đổi tâm trạng, nâng cao giọng, giấu đầu lòi đuôi nói: “Đang thử vai, không có chuyện gì, anh đừng lo lắng!”

Người đại diện đứng bên cạnh buồn cười nhìn bạn học Thẩm cầm di động đứng lên, bắt đầu đi vòng vòng tại chỗ, tí lại đi ra cạnh bể bơi, tí lại chạy tới bồn hoa, thật giống y như con cún đang tự cắn đuôi mình.

Đầu kia di động im lặng một lúc lâu: “Cậu quay lại đằng sau xem.”

Thẩm Triệt đứng khựng lại, cảm thấy chợt lạnh, tâm nói không thể nào, vừa chậm rãi quay đầu. Ở lối vào hoa viên, đứng giữa đám người đang vây xem ảnh để cách tấm cửa thủy tinh trong suốt, Tần Tu đang cầm di động lẳng lặng nhìn Thẩm Triệt.

Bóng người như thật gần mà cũng như thật xa kia, lại còn đang nhìn chăm chú khiến cho Thẩm Triệt lập tức không biết là nên ử rừ hay cảm động. Cậu nhìn Tần Tu, khàn khàn nói: “.....Đến đây lúc nào vậy?”

“Cái này có quan trọng không?” Hoa khôi trường đứng ở bên kia cửa kính nghiêng đầu, “Còn muốn gạt tôi tình hình lúc này sao. Cái tên không thành thật như cậu, tôi đương nhiên phải đi theo giám sát cậu rồi. Cảm giác bị người ta nhìn lén thế nào hả, tên cuồng rình trộm?”

Thẩm Triệt đã không còn hơi sức mà mắng thảm nữa rồi, Ưông Tuấn rõ ràng là đã bị lộ chân tướng, kết quả là cái danh hiệu cuồng rình trộm này lại rơi xuống đầu cậu.”VẬY anh đều đã thấy.....” Anh nhất định cứ phải vu cái danh đó cho tôi sao. Cũng may là có bảo vệ giữ cửa, nếu không gấu bắc cực thế nào cũng vọt vào đây, đâm cho cậu một quyền lún cả xi măng cốt thép. Nhưng mà dù có bị anh đánh tôi vẫn rất cảm động.....

“Vừa trông thấy thần tượng là cậu không làm ăn được gì nữa rồi.” Tần Tu vô thức dẩu dẩu miệng, cuối cùng lại trầm giọng nói, “Nhưng mà chuyện đó cũng bình thường. Ai khi thấy thần tượng cũng đều hồi hộp lo lắng cả, đổi lại là tôi cũng thế thôi. Cậu không cần quá để ý.”

Thẩm Triệt kì quái vì thái độ trước sau bất nhất của Tần Tu, xì cười thành tiếng: “Không phải anh không sùng bái thần tượng nào sao?”

Đằng kia, vũ công nam bị rơi xuống nước cũng đã đổi xong quần áo, đi tới. Đạo diễn lên tiếng kêu các bộ phận chuẩn bị.

Tần Tu nhìn thoáng qua các nhân viên trường quay, vừa bắt đầu là mỗi người đều có vị trí riêng, lại nhíu mi nói với Thẩm Triệt: “Thẩm Triệt, lần thử vai này rất quan trọng, cậu có thể đừng nghĩ tới An Gia Miện nữa được không? Hãy nghĩ đến chúng ta, đây là thành quả cho sự cố gắng chung của hai chúng ta. Thử vai thành công hay không thành công, chẳng sao cả, nhưng chúng ta không thể thua!”

Thẩm Triệt tay cầm di động, cách một vườn hoa rộng như vậy nhìn Tần Tu đứng sau cánh cửa thủy tinh. Gương mặt tuấn mỹ luôn luôn lạnh lùng kia, giây phút này lại có biểu tình cấp bách nghiêm túc giống như một cái búa tạ nện xuống ngực cậu. Mấy lời này là có ý gì? Biết thừa không có chuyện có ý tứ gì, nhưng cậu khó có thể phủ nhận mình lúc này giống như một chàng trai đang chìm đắm trong tình yêu cuồng nhiệt, được tình yêu trong mộng ủng hộ, mỗi lần từ “chúng ta” hiện lên trong đầu là cả người lại tràn ngập sức mạnh:

“Tôi biết rồi. Tôi có thể làm được.”

Jason nhận lấy di động Thẩm Triệt trả lại, mắt nhìn chàng thanh niên tóc xoăn hít sâu một hơi quay lại trường quay. Cậu không có vào vị trí ngay mà trước tiên đi tới chỗ vũ công nam lúc này bị mình hại rơi xuống nước xin lỗi, sau đó lại hướng mặt về phía tất cả các nhân viên trong trường quay gặp người thật sâu.

Cả trường quay nháy mắt liền im lặng. Jason chớp mắt nhìn Thẩm Triệt chậm rãi đứng thẳng dậy. Có lẽ là ánh nắng chiều quá mức rực rỡ khiến cho trên người cậu thanh niên dương quang này bỗng nhiên có một loại hăng hái chưa từng thấy qua. Jason xoa xoa cằm cười. Hình như có vẻ trưởng thành hơn chút rồi.

Âm nhạc vang lên, Jason quay đầu lại nhìn về phía một bóng người rất bắt mắt đứng giữa đám đông đang vây xem. Trong ánh mắt Tần Tu có một sức mạnh, nếu chỉ dùng từ tuần mỹ để hình dung chàng trai này thì rất nông cạn, vẻ kiêu hãnh cường đại toát ra ở con người kia mới khiến cậu ta khác xa với những kẻ khác.

Người đại diện quyền lực của công ty giải trí Tinh Bang vừa dời tầm mắt đi, thì một người đại diện quyền uy khác cũng vừa đi tới phía trước đám đông người xem. Jessica nhìn trường quay đầy tiếng nhạc vui vẻ bên dưới, nhướn nhướn mi ôm lấy cánh tay, Tần Tu ở bên cạnh vẻ mặt rất chuyên tâm. Tần Tu như thể này có một loại mị lực rất độc đáo, đủ khiến cho rất nhiều cô gái say mê. Cô lại đem tầm mắt hướng về phía chàng thanh niên dương quang đang nháy rất tự tin giữa sân nhảy dưới vườn hoa:

“Vũ đạo rất bình thường thôi,” lại nhìn thêm một lát, nghiêng đầu cười: “Nhưng lại khiến người ta rất thích.”

Người trẻ tuổi bên cạnh khẽ nhếch khóe miệng, chỉ lướt qua một giây thôi nhưng vẻ mặt ẩn giấu niềm tự hào nho nhỏ này cũng khiến cho Jessica không thể không có chút động tâm.

Đọc truyện tại Web Truyen Online . com

70. Chương 71 - Hoa Khôi Trường Biệt Chân Tướng, Tiết Tháo Đều Rơi Hết.

Tần Tu cười trên chiếc BMW, thi thoảng có vài chiếc xe cùng khách đi ra đi vào từ cửa lớn khách sạn. Buổi thử vai đã kết thúc được một lúc mà vẫn chưa thấy Thẩm Triệt đi ra. Jessica có việc nên đã đi trước, Tần Tu vì phải đợi Thẩm Triệt, lại không muốn đụng mặt Jason nên chỉ có thể chờ bên ngoài. Anh lấy di động ra nhìn nhìn. Làm cái trò gì thế, mười phút rồi đấy, cho dù là muốn cản nhắc thần tượng đại nhân nhà cậu thì cũng xong rồi chứ.

Lẽ nào.... cậu ta không biết mình ở ngoài này chờ. Bỗng nhiên lại nhớ lại bộ dáng giật thót mình của Thẩm Triệt lúc An Gia Miện cúi người buộc lại giày cho mình, băng sơn Đại ma vương lập tức thấy cả người khó chịu.

Lại có người đi ra từ khách sạn. Không phải đầu quần. Tần Tu lạnh mặt liếc nhìn di động, tâm nói tôi cho cậu một phút đồng hồ nữa, còn chưa ra thì chờ chết đi.

Nghe La tiểu thư dặn dò một lượt xong, Thẩm Triệt quay về phòng thay đồ, đổi lại quần áo, lúc đi ra khỏi khách sạn cũng không biết mình đã bị phán đi chết vô số lần. Bước ra khỏi cửa xoay, trước cổng khách sạn cũng không thấy bóng dáng Tần Tu đâu, cũng không thấy chiếc mô tô bắt mắt nào đó. Vốn Tần Tu cũng đâu có nói sẽ chờ cậu, có việc đi trước cũng không thèm thông báo chính là phong cách của Đại ma vương khốc suất cuồng bá duệ* này. Nghĩ là thế nhưng trong lòng vẫn không khỏi có chút thất vọng, biết thế thì vào toilet tè một cái rồi mới ra cho rồi. Lúc này đột nhiên lại nghe thấy tiếng động cơ phản khối lớn quen thuộc cách đó không xa.

(khóc: lạnh lùng, suất: đẹp trai, cuồng: ngông cuồng, bá: bá đạo)

Nhìn theo hướng tiếng động cơ vọng lại, a, ra là đợi ở đằng kia suốt sao. Siêu mô tô BMW! Màu đặc trưng của BMW không thể đẹp hơn!

Mỹ nhân ngồi trên chiếc mô tô bộ dạng sốt ruột khởi động xe, Thẩm Triệt biết cái chuyện bỏ rơi người lại phút chót thế này bằng sơn Đại ma vương sao có thể làm được, vậy là hấp tấp chạy ào qua bên kia đường, đang định nói hai câu thể hiện, tự mình tranh công thì lại thấy Tần Tu tắt máy, nhìn cậu nói: “Đưa đi động cho tôi.”

Thẩm Triệt chỉ cảm thấy lúc này nhìn người trước mặt vui vẻ hay xụ mặt thế nào cậu cũng thấy đẹp hết, thế là không chút suy nghĩ lôi điện thoại ra, cười nói: “Di động anh hết pin?”

Tần Tu không thêm nói gì, cúi đầu hết chạm chạm lại gầy gầy trên màn hình cảm ứng. Thẩm Triệt nhìn nửa ngày cũng không thấy Tần Tu nhập dãy số nào, buồn bực đi ra ngó thử, vừa nhìn thì — Đâu má! Tần Tu sao lại đăng nhập tài khoản weibo của mình, còn đem xóa luôn bức ảnh mãnh nam trên bãi biển đi nữa chứ!

Bằng sơn Đại ma vương đạt được mục đích liền trả lại điện thoại cho Thẩm Triệt, mặt cười đầy kiêu ngạo. Thẩm Triệt buột miệng định tranh cãi với anh ta, nhưng nhìn gương mặt rõ ràng là đầy kiêu ngạo nhưng lại tươi cười đến lóa mắt thế kia, mấy lời vừa nghĩ ra lại héo, chỉ có thể nhỏ giọng oán giận: “Anh có thể nói lý lẽ một lần được không?”

“Lý lẽ tôi còn nhiều mà, mà tôi lười nói với cậu.” Bằng sơn Đại ma vương một lần nữa khởi động xe, tâm nói ngay cả xe của tôi cậu còn không thấy, phải để tôi nổ máy hai tiếng mới nghe được, dần đến chết lại còn muốn nói lý lẽ với tôi? Ném nón bảo hiểm cho người bên cạnh, Tần Tu nhìn qua gương chiếu hậu thấy Thẩm Triệt đội nón bảo hiểm xong rồi xoắn chân ngồi lên sau xe, lại thoáng nhướn mi: “Lần này đội nhanh gồm nhĩ.”

“Cái gì đội nhanh?”

Tần Tu không đáp lời, xe chạy thẳng một lèo, phút chốc đã ra đường lớn.

Thử vai cuối cùng cũng xong, Thẩm Triệt chỉ muốn thở phào ra một hơi nhẹ nhõm. Qua hay không qua đã không còn quan trọng nữa, cậu đã dốc toàn lực, bản thân cũng hài lòng với màn thể hiện của chính mình. Xe mô tô đi lên cây cầu dây văng bắc qua biển, dọc đường đi Tần Tu chỉ im lặng, kể cả lúc đi vào đoạn đường hạn chế tốc độ, Thẩm Triệt cũng nói chuyện vài câu thể nhưng người ngồi trước cũng không phản ứng lại, lúc này chạy xe lên cầu rồi, cũng không biết có phải ảo giác hay không nhưng cậu cảm thấy đáng người đang cong lưng ngồi phía trước lại càng thêm trầm mặc.

Cầu dây văng dài toàn bộ ba cây số, đúng lúc đi được nửa cây cầu, chiếc mô tô đột nhiên dừng lại bên đường.

Thẩm Triệt nhắc kính chắn gió: “Làm sao vậy? Xe hỏng à?”

Tần Tu tắt động cơ, rút chìa khóa ra, cũng không quay đầu lại, chỉ nói: “Xuống xe.”

Thẩm Triệt thật không nghĩ rằng đến cái xe cũng có thói xấu thích hỏng là hỏng như vậy, đúng là chủ nào xe nấy. Tần Tu cũng xuống xe nhưng không có vẻ sẽ kiểm tra trực trực hay gọi điện thoại mà đi thẳng tới thành cầu, quay đầu nhìn về phía Thẩm Triệt.

Thẩm Triệt bị ánh mắt sâu thẳm khuất sau mấy lọn tóc đang bay bay trước gió, trong lòng lại lộp bộp một chút: “...Làm sao vậy?”

“Đem qua cậu uống rượu say, là tôi đưa cậu về.” Tần Tu nói.

Thẩm Triệt sợ run một hồi, Tần Tu chở mình về sao? Nhưng sao không nhớ gì thể nhĩ? Bảo sao mình tỉnh lại lại nằm trên giường. Nghĩ vậy, Thẩm Triệt không khỏi có chút chột dạ: “Cám ơn nha. Tôi có gây phiền phức gì cho anh không?”

“Tại sao lại uống rượu?”

Thẩm Triệt bị hỏi thì hơi đơ một chút, chỉ tẻ ngắt cười: “Cũng không có gì, chỉ là nghĩ đến ngày hôm sau phải thử vai, nên có chút khấn trương, vậy là uống có hơi quá chén.”

Tần Tu liếc nhìn đầu quần khi trả lời ánh mắt lóe lên chút tình cảm khó hiểu, nhưng cũng không vạch trần: “Tại sao gọi điện thoại cho tôi?”

Thế là mình lại chủ động gọi điện thoại cho Tần Tu sao? Thẩm Triệt xấu hổ muốn chết: “Tôi, lúc ấy uống rượu, chắc là ăn tùy tiện...”

“Ồ trong điện thoại, cậu nói rất nhớ tôi.”

Thẩm Triệt trắng xanh mặt mày, khó tin mà nhìn về bình tĩnh của Tần Tu, một lúc lâu sau mới rụt rè nói: “Tôi lúc ấy thực sự uống đến...”

“Vậy nên có đẩy tôi xuống đất cường hôn cũng là không cố ý, đúng không.”

Đầu óc Thẩm Triệt bị chấn động đến mức nhất thời trống rỗng.

Xe cô chạy qua lại trên cầu khiến mặt cầu có hơi chấn động, giống như đang run run, hết như tay chân Thẩm Triệt lúc này cũng đang luống cuống. Cậu không biết mình có thể nói gì bây giờ, về mặt Tần Tu rất rất nghiêm túc, không hề có chút dấu hiệu đang đùa giỡn nào. Cường hôn người ta như thế sao có thể dùng một câu “Tôi uống say” để mà qua loa chối bỏ trách nhiệm, thế thì có khác gì loại lưu manh đâu?!

Bên tai chỉ có tiếng sóng biển cùng tiếng xe cô qua lại thét gào, giống như bị phóng đại thêm mấy lần. Chột dạ ư, xấu hổ ư, lý trí ư, trấn định ư, cái gì cũng bị nhấn chìm hết.

“Thẩm Triệt, tôi không thể cứ chờ cậu như vậy được.”

Giọng nói Tần Tu không nghe ra được là phần nộ hay khinh thường, Thẩm Triệt cổ họng khó khăn lắm mới thốt ra được một tiếng “Thật xin lỗi.”

“Ngoài xin lỗi, còn gì nữa không?”

Chàng trai tóc xoăn đang ủ rũ gục đầu lại giống như bị sấm sét giạt cho choáng váng, hoàn toàn không có phản ứng gì. Thủy triều từng đợt từng đợt xô vào chân cầu, tuyến xe bus 601 trạm dừng ở đầu cầu đã đi qua hai lượt xe, Tần Tu cảm thấy sự nhẫn nại cũng mình cũng sắp hết. Anh bị cái gì đã kích vậy? Bị một tên con trai cường hôn nửa ngày, xong chuyện rồi thì ngay cả nửa câu giải thích cũng không có, lúc tỉnh lại còn đem anh ném tít ra khỏi bộ nhớ, không còn một mảnh. Người chịu đả kích phải là tôi đây mới đúng!

Đợi hồi lâu cũng không thấy nói nốt về cuối, băng sơn Đại ma vương rốt cuộc thất vọng ánh mắt xuyên thấu quét qua người đầu quần đang ngẩn ngơ, phải vai tiếp đó đi thẳng về phía xe máy đang đỗ ở bên cầu.

“Tôi thích anh.”

Truy cập fanpage s://.facebook.com/onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Ba chữ này vang lên đúng lúc một chiếc xe container chở hàng phóng qua cầu, tiếng gió rít lên nhưng Tần Tu cũng nghe không sót một từ.

“Tôi thích anh!” Thẩm Triệt ngẩng đầu nhìn bóng lưng người đang đứng trước chiếc mô tô, ngón tay nắm chặt, lại lớn tiếng nói tiếp, “Tôi không biết vì sao lại biến thành như vậy, cũng không hiểu thích anh từ cái gì, tôi từng cố gắng kìm nén bản thân, thế nhưng...thật khó.”

Hai chữ cuối cùng đột nhiên đè hằn giọng xuống. Bóng lưng Tần Tu vẫn im lặng như cũ.

“Tôi uống rượu không phải vì buổi thử vai, là vì tôi thấy anh cùng cô đạo diễn kia ở cùng nhau.... Nếu tôi nói thực ra tôi rất ghen tị, anh nhất định sẽ thấy ghê tởm.” Nói ra rồi nhưng đối phương cũng không hề đáp lại, Thẩm Triệt yếu ớt nhìn, vậy là sau khi nói xong những lời này, mình và người trước mắt kia sẽ vĩnh viễn mỗi người một ngã, mà điều tuyệt vọng nhất là dù sau này có không còn gặp lại, thế nhưng mình vẫn như vậy, không cách nào không thích anh ta được nữa.

“Tôi biết anh rất ghét đồng tính luyến ái, bị một tên con trai cường hôn, chỉ nói để lại bóng ma tâm lý là chưa đủ. Tôi không nghĩ đến điều xa xỉ là cầu xin anh tha thứ, chỉ hy vọng anh có thể hiểu, tôi chỉ là thích anh, từ trước tới nay chưa hề muốn gây tổn hại cho anh.”

Tôi thích đến... biết thích anh sẽ làm anh không vui như vậy nhưng lại hận chính mình không thể không thích anh. Thanh âm đến đây từ từ khàn xuống, “Cám ơn anh vẫn luôn giúp tôi, tôi nghĩ cách duy nhất mình có thể hồi báo chính là từ nay về sau không xuất hiện trong cuộc sống của anh nữa.”

Tần Tu bất ngờ thấy sự việc quay ngoặt đến...

Thẩm Triệt nhìn cặp mắt buốt lạnh kia, đường kẻ mắt tự nhiên xinh đẹp nhứ chặt lại, trong lòng càng thêm chua xót. Mọi chuyện bại lộ chỉ là sớm hay muộn, cậu lẽ ra không nên mang tư tưởng sẽ có vận may mỉm cười: “Chúng ta ngay tại nơi này chia...”

“Im miệng!” Tần Tu đột nhiên tức giận không sao kiềm chế được, trừng mắt nhìn thanh niên tóc xoăn bị mình quát cho hoảng sợ, “Đây là giải thích của cậu đấy à? Sao cậu không đi chết đi?! Thích một người mà còn không tự mình cố gắng thể hiện, chỉ biết co chân rút tay làm một con rùa đen rút đầu. Cậu cảm thấy như vậy rất bi tình, rất vĩ đại sao?”

Thẩm Triệt không biết cơn giận của Tần Tu xuất phát từ chỗ nào, đầu óc hoàn toàn rối loạn: “Phải thể hiện như thế nào? Anh ghét đồng tính luyến ái như vậy.”

Tần Tu vẫn còn giận dùm dùm, đập lên vỉa hè: “Tôi ghét đồng tính luyến ái, nhưng tôi càng ghét người nhu nhược!” Lại chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn người trước mặt: “Thái độ không phải bạn gái tôi, nếu cậu để ý đến vậy, tại sao còn không hỏi tôi?!”

Thẩm Triệt mê mang nhìn Tần Tu: “Tôi có tư cách gì hỏi anh?”

“Cậu đương nhiên có tư cách.” Tần Tu bí ẩn vuốt vuốt cằm, “Thẩm Triệt, tôi đồng ý để cậu thích tôi.”

Bảy chữ thật bất ngờ.

Thẩm Triệt khiếp sợ ngược lên nhìn, thấy Tần Tu đứng trước mặt, vẻ mặt trịnh trọng, trang nghiêm như thể vừa mới ký hiệp định ngừng chiến Chiến tranh thế giới lần thứ ba. Thẩm Triệt không biết nên tin vào hai mắt mình hay tin vào hai lỗ tai, không biết nên tin tưởng trực giác hay vẫn là đề cao lý trí.

Tần Tu sắc mặt không đổi liếc đầu quần đang chờ người ra một cái, xoay người đi về phía chiếc mô tô BMW đỗ ven đường.

Chiếc nón bảo hiểm màu đen bay lại chỗ Thẩm Triệt, cậu vội vàng bắt lấy, tâm kinh hoảng nhìn Tần Tu đang cười lên xe: “....đồng ý để tôi thích anh....là có ý gì?”

Tần Tu đội nón bảo hiểm màu than, lão Đại không kiên nhẫn nói: “Chính là ý cho phép cậu tiếp tục thích!”

Thẩm Triệt gắt gao nắm chặt nón bảo hiểm. Đây là đang mơ sao? Sao lại không thật vậy nè?! Ngược bị cái nón bảo hiểm cứng đập vào phát đau, trên mặt thì treo một nụ cười ngớ ngẩn từ lúc nào không biết, trong đầu Thẩm Triệt lúc này toàn là “Tôi đồng ý để cậu thích tôi.”, “Cho phép cậu tiếp tục thích.” Tuy rằng hai câu này nghe có chút kì cục, rõ ràng người ta cũng chưa nói “Tôi cũng thích cậu.”, nhưng mà làm sao bây giờ, Thẩm Triệt không thể kiềm chế được tâm trạng mừng như điên như thể “Sơn cùng thủy tận nghi vô lộ, liễu ám hoa minh hựu nhất thôn” này lại được!

(“Sơn cùng thủy phục nghi vô lộ, Liễu ám hoa minh hựu nhất thôn” (tạm dịch: Núi cùng nước tận ngỡ hết lối, Bóng liễu hoa tươi một thôn làng). Đây là hai câu thơ lấy từ bài thơ Đường «Ma Ha Trì tống Lý thị ngự chi phong tường» của Võ Nguyên Hành, ý là ắt nhìn thấy tình huống không còn đường tiến nữa, thì đột nhiên xuất hiện chuyển biến và hy vọng. Hay đơn giản hơn là thấy được ánh sáng cuối con đường/cuối đời gặp lan)

Tần Tu mắt nhìn cậu chàng tóc xoăn vẻ mặt vui vẻ muốn chết lại không dám thể hiện ra, bắt giắc lại cong khóe miệng. Vừa nãy còn bộ dạng như thể trời vừa sụp, chỉ nói đồng ý để cậu thích là lại vui vẻ đến như vậy, đúng là y hệt con Golden retriever lông vàng dương quang xán lạn, chỉ còn thiếu mỗi điều tru lên nữa thôi.

Thẩm Triệt sung sướng hồi lâu mới bình ổn lại, nhìn người đang ngồi trên xe: “Nhưng mà, không phải anh rất ghét tôi sao?”

Tần Tu quay đầu liếc cậu một cái: “Tôi từng nói rất ghét cậu sao?”

“Có mà.” Hôm đó ở trong nhà bếp anh mặt không đổi sắc mà nói như vậy, thiếu chút nữa làm tôi buồn đến chết.

“Thật là tôi từng nói vậy sao?”

“Thật mà.” Còn thực sự gật đầu.

“Cậu chắc chắn?”

Thẩm Triệt ngẩn người, này.... Chẳng lẽ là nhịp điệu lật lọng đây sao? Đậu má, đang thử thách tình yêu đây à: “Cái đây,, đại khái... hình như tôi nhớ lắm?”

Đại ma vương vừa lòng nở nụ cười.

Xe chở hai người tiến vào giữa dòng xe cộ trên cầu, Tần Tu để ý người sau lưng kia có vẻ đang bứt rứt gì đó, cuối cùng kéo kính chắn gió lên nói: “Đi, tôi mời anh đi ăn gì nha!”

Ăn ăn. Tần Tu bĩu môi trong lòng, thích người khác chỉ biết mỗi việc mời đi ăn thôi sao. “Cậu không hành hạ đủ cái dạ dày của tôi là còn chưa cam lòng đúng không?”

“Lần này không ăn cơm rang, đảm bảo vệ sinh!” Thẩm Triệt thấy đối phương không có phản đối, lại càng thêm vui vẻ, đúng lúc xe máy đi đến cuối cầu, cậu vội vàng chỉ đường: “Đi bên kia đi bên kia!.... Á, đi bên kia mà!”

“Đó là đường một chiều, tôi phải lên kia mới vòng lại được, Cậu đầu đất vừa thôi!”

—

71. Chương 72 - Thẩm Nhị Hẹn Hò, Hoa Khôi Trường Đất Chó Đi Dạo

Dọc con đường mà Thẩm Triệt chỉ không phát hiện thấy nhà hàng nào, Tần Tu vừa lái xe, vừa buồn bực hỏi: “Mời tôi ăn gì?”

“Chúng ta đi ăn kem!”

Tần Tu bĩu môi khinh thường, mùa hè qua từ đời nào rồi mà còn mời đi ăn kem, cậu bị dở à. Với cả đàn ông con trai mà ngồi ăn kem nhìn ẻo lả muốn chết, chẳng lẽ cậu không biết? Mà quan trọng là Tần Tu mỗi khi ăn thứ gì đó rất lạnh liền....

“Tối rồi, kia kìa!”

Người ngồi sau vỗ vỗ vai, Tần Tu đang định nói “Muốn ăn cậu tự đi mà ăn.” vừa ngẩng đầu liền thấy bảng hiệu Haagen-Dazs, lời nói đến miệng rồi lại nuốt xuống bụng.

(Haagen Dazs: thương hiệu kem nổi tiếng nhất thế giới. Ở Việt Nam mới có cửa hàng ở HCM thôi, giá từ >100k, nghe đầu 75k/1 viên kem bé tí xíu)

Chiếc mô tô phân khối lớn BMW đỗ ở vỉa hè bên dưới tiệm Haagen-Dazs. Mấy cặp tình nhân trẻ tuổi ngồi ở cạnh cửa sổ lầu hai của tiệm kem cũng phải ngó xuống nhìn một cái. Tần Tu chậm chạp vừa tắt động cơ, rút chìa khóa, vừa đấu tranh nội tâm dữ dội. Làm sao bây giờ? Đúng là đi ăn kem thì quá là ẻo lả, nhưng kem này là Haagen – Dazs cơ mà. Thật không nghĩ tên này lại mời mình ăn Haagen Dazs....

Cái slogan “Nếu bạn yêu cô ấy, hãy đưa cô ấy đến Haagen Dazs” đúng là rất chói mắt. Nếu mình cùng tên kia đi vào chẳng phải đã thừa nhận mình chính là “cô ấy” sao? Cái slogan này sao lại kỳ thị giới tính như vậy! Chẳng lẽ bạn gái không thể mời bạn trai đi ăn Haagen Dazs?

(Slogan tiếng anh: If you love her, take her to Haagen Dazs)

..... Thôi bỏ đi, làm bộ như không biết, cùng tên kia vào ăn là được.

Tần mỹ nhân sau khi hạ quyết tâm mới bình tĩnh rút khóa, chuẩn bị xuống xe. Thẩm Triệt đã xuống xe trước, đang ngẩng đầu nhìn biển hiệu Haagen Dazs, xoa tay nói: “Từ lâu rồi, tôi đã muốn có một ngày có thể mời bạn gái đến ăn Haagen Dazs...”

Còn chưa nói xong liền “ó”, Thẩm Triệt thật muốn tự tát vào miệng mình một cái. Thấy phía sau mãi không có động tĩnh, cậu cứng ngắc cổ quay lại, quả nhiên liền thấy hoa khôi trường mặt đen xì đang trừng mình, thế là cuống quýt bổ sung: “Tôi không phải nói anh là bạn gái tôi đâu! Tôi nói là ao ước trước đây của tôi chính là mời bạn gái đến ăn Haagen Dazs, có thể mời anh đến ăn cũng coi như có cảm giác ước mơ thành sự thật,” nói tới đây Thẩm Triệt cũng hiểu mình càng nói càng ngu, thế là đành ngậm miệng, quay

đầu liếc một cái về phía tiệm kem Haagen Dazs trong mơ, không dám hy vọng nói: “VẬY anh có muốn cùng tôi vào ăn...”

Tần Tu chỉ biết tranh cãi vô ích: “Cậu đã nói thành như vậy, tôi làm sao còn có thể cùng cậu vào ăn kem được?”

Thẩm Triệt triệt để nhận mệnh, ai bảo cái miệng của mình nói ngu cơ, xem ra chỉ có thể lên đường hồi phủ thôi.

Tần Tu liếc con cún lông vàng đang ủ rũ một cái: “Đi mua ra ngoài ăn.”

Thẩm Triệt nhất thời như được đại xá, vừa cười vừa nói “Anh chờ tôi nhé, xong ngay đây.” rồi xoay người chạy vào tiệm kem.

Tần Tu tựa người vào xe đứng chờ, di động trong túi liền vang lên, cuộc gọi đến từ số máy của Jason. Tần Tu chần chờ một chút cũng chọn nút nghe, liền thấy người đại diện hỏi từ đầu dây bên kia: “Sao vừa thử vai xong cái là cậu đã vội đi vậy?”

“Có chút việc.” Tần Tu trả lời cho có lệ, ngẩng đầu nhìn tầng hai của tiệm kem. Từ vách tường bằng kính có thể nhìn thấy Thẩm Triệt đang đứng ở cạnh quầy chọn đồ, Thẩm Triệt cũng đang nhìn xuống dưới, còn vô cùng vui vẻ hướng về phía anh vẫy vẫy tay.

Bán manh đến dần dần rồi à. Tần Tu nhướn mày, thủ đoạn mà cậu dùng đối phó với tôi đúng là chẳng thay đổi tẹo nào cả.

“A lô, sao không nói gì vậy?” Jason ở đầu dây bên kia hỏi.

Tần Tu lấy lại tinh thần: “Cái gì?”

“Tôi hỏi cậu chuyện ký hợp đồng cậu nghĩ đến đâu rồi?”

Tần Tu nhíu mi nói: “Tôi nghĩ xong rồi, thực xin lỗi.”

Đầu dây bên kia im lặng một lúc: “Cậu thực ra vẫn không hề cân nhắc một chút nào, đúng không?”

Người đại diện của những át chủ bài có được khứu giác như vậy cũng không có gì lạ, Tần Tu cũng không che giấu: “Vì có lí do cá nhân nên tôi không dự định sẽ ký hợp đồng với Tinh Bang.”

Jason có vẻ cũng không hề bất ngờ: “VẬY là đồng ý với tôi sẽ cân nhắc chỉ là để giúp Thẩm Triệt tranh thủ cơ hội?”

“Vấn đề là ở tôi. Thực xin lỗi.”

Người đàn ông đầu dây bên kia thở dài một hơi: “Chỉ một cái MV thực sự không đáng để cậu như vậy.”

“Tôi biết. Nhưng MV này rất phù hợp với Thẩm Triệt, cậu ta sẽ được rất nhiều người tìm kiếm ngôi sao chú ý tới. Thực ra, anh cũng chú ý đến cậu ấy, không phải sao?”

“Thẩm Triệt cũng không tồi, nhưng tôi chỉ muốn người tốt nhất, vậy nên tôi mới tìm đến cậu.” Jason nói. “Được rồi. Xem ra cậu đã quyết định, vậy thì cứ thế đi, chúc cậu sau này tình đồ thuận đạt.”

Hai người ra công viên gần đó tìm một sân bóng rổ, vừa xem một đám thanh niên chơi bóng, vừa ngồi xuống giải quyết kem.

Thẩm Triệt ăn rất nhiệt tình, nhưng lúc quay sang lại thấy người kia vẻ mặt như táo bón, cái miệng nhỏ cứ mân mê thìa, kem trong hộp đều đã chảy hết.

Không thích ăn rau cần, thịt kho tàu chỉ ăn thịt nạc, ăn kem cũng không thích vị vani... còn cái gì nữa? Thói xấu lại nhiều như thế, nếu sau này thật có thể... ở cùng nhau hay linh tinh gì đó, chắc chắn còn khó hầu hạ hơn bạn gái cho xem. Nghĩ là thế nhưng khóe miệng Thẩm Triệt lại không tự giác nhếch lên cười, nhưng mà cuối cùng tôi cũng có thể tìm được một thứ anh thích. Nghĩ đến đây trong lòng càng vui vẻ hơn, lại cười cười nói: “Thực sự ăn không vô thì vứt đi thôi.”

Ném đi thì cậu sẽ bày ra cái vẻ mặt gì? Tần Tu xúc một thìa lớn đưa lên miệng: “Tôi đang ăn.”

Ánh mắt Thẩm Triệt không tự giác lại dừng trên nửa gương mặt nghiêng nghiêng của Tần Tu. Bây giờ hai người đang ngồi cùng nhau ăn kem chứ không phải thân phận chim cánh cụt, quả thật giống như đang mơ. Tần Tu dạo gần đây đều vuốt hờ tóc dài ra sau đầu, có thể là do mấy lọn tóc đã dài quá, không còn một anh chàng tóc dài lãng tử nữa cũng thật là tiếc, bởi vì lúc để thả mái tóc dài, Tần Tu sẽ càng đẹp hơn, cái trán lộ ra lại càng anh tuấn. Nhưng mà, dù sao cũng là hoa khôi trường, để kiểu gì thì cũng đẹp hết ()

Quả bóng rổ bỗng nhiên đập vào bảng, đổi hướng bay sang bên này. Tần Tu còn đang cúi đầu mãi ‘quyết chiến’ với hộp kem, lúc nhận thấy được có cái bóng đang bay nhanh tới, ngẩng đầu lên đã nghe “bộp” một cái, Thẩm Triệt không biết từ lúc nào đã đứng dậy che trước người Tần Tu, vững vàng đón được quả bóng.

Tần Tu ngẩng đầu nhìn chàng trai tóc xoăn. Bạn học Thẩm bắt được bóng cúi đầu nhìn anh cười cười. Bộ dáng kia anh nhìn thấy mà vừa tức vừa buồn cười. Cậu cảm thấy giúp tôi cản viên đạn lại nên đặc ý đến như thế sao?

“Ê, anh bạn!” Đám thanh niên dưới sân bóng ra hiệu về bên này, Thẩm Triệt vươn tay ngấm vào rổ nhẹ nhàng ném một cái, trái banh màu cam vẽ ra một đường parabol hoàn mỹ, chui vào rổ.

Trên sân bóng truyền đến tiếng huýt sáo và vỗ tay, Tần Tu lười biếng liếc nhìn Thẩm Triệt: “Đánh bóng rổ cũng không tệ lắm.”

“Hồi học cao trung tôi ở trong đội tuyển bóng rổ đấy.” Thẩm Triệt ngồi xuống, tay đặt lên đầu gối, cười nhìn về phía hai chàng trai đang chơi một chọi một trên sân bóng, nhưng vừa nhớ đến thời cao trung của mình, ánh mắt Thẩm Triệt lại bất giác ảm đạm xuống. Thời niên thiếu của cậu ắt không thể nào né qua mà không nhắc tới cái tên An Gia Miện được. Năm thứ nhất cao trung kết thúc, khi cậu đang ở đội tuyển đại diện cho trường tham gia giải thi đấu khu vực, An Gia Miện đã thắng thường phân rõ giới hạn với nhà cậu.

Đọc truyện tại Web Truyen Online . com

“Anh thì sao?” Thẩm Triệt quay đầu hỏi, “Thời cao trung chắc là CLB kịch nhỉ?”

Tần Tu lạnh lùng liếc xeo người bên cạnh một cái: “Tôi nhất định phải tuân theo con đường trưởng thành của thần tượng nhà cậu sao?”

An Gia Miện thời cao trung là tham gia CLB kịch, cho nên anh cũng phải thế ư? Nghĩ đến đây trong lòng Tần Tu như vừa nuốt phải con bọ. Thẩm Triệt, cậu dám đem tôi làm thể thân của An Gia Miện sao—

Thẩm Triệt không hiểu Tần Tu dẩu môi, ánh mắt tự nhiên lạnh lẽo như thế là có ý gì: “Tôi đâu nghĩ như vậy, chỉ là thấy anh diễn xuất tốt thế, nên tôi nghĩ anh đã có kinh nghiệm ở mặt này từ hồi học cao trung.”

“Tôi hồi sơ trung là trong đội bóng rổ, lên cao trung thì vào đội tuyển tennis.” Sắc mặt gấu Bắc Cực lúc này mới dịu xuống.

Thẩm Triệt cả kinh, không ngờ rằng Tần Tu còn từng chơi bóng rổ, thật sự không tưởng tượng nổi một bạn học Tần tuấn mỹ thanh tú như phù dung kia so tài với đám nam sinh cao to đen hôi trên sân bóng rổ sẽ như thế nào. Không biết cầu thủ đội đối phương là nên phòng thủ anh hay là đi ôm anh đây.

“Anh chơi vị trí nào?” Thẩm Triệt không khỏi tò mò.

“Hậu vệ dẫn bóng.”

....Có làm không đấy, thật là PG sao? Thẩm Triệt há hốc miệng không thể tin được. Nói như vậy chơi còn không tồi sao?

“Cậu nhìn cái kiểu gì vậy? Cậu nghĩ tôi đang chém gió hay là nghĩ tôi không có tư cách chơi PG?”

Thẩm Triệt ngẩn người, chợt cao hứng đứng lên: “Vậy hôm nào chúng ta hẹn mấy người Khái đại thủ đi chơi bóng đi?”

“OK.” Tần Tu lười biếng cúi đầu nhấm nháp một miếng kem, “Muốn một chọi một cũng không thành vấn đề.”

Người bên cạnh đột nhiên im lặng, Tần Tu nhíu mày, ngẩng đầu vừa thấy vẻ mặt của tên đàn kia đúng là đang nóng lòng muốn tỷ thí.

Bóng rổ là của mấy anh bạn dưới sân cho mượn. Mấy cậu thanh niên vừa chơi đấu đối kháng mệt nhoài, ngồi ở vạch biên xem trận kịch chiến 1 on 1 hùng hực khí thế trên sân bóng. Tầm nhìn trong công viên lúc xế chiều cũng hẹp lại, bóng rổ động bộp bộp trên nền sân cứng, nhịp lúc nhanh lúc chậm, phe tấn công đột nhiên chợt lách người—

“Cái đêch!”

“Người -bóng phân chia!”

“Đẹp trai tợn!”

Khán giả bên ngoài sân đang xem cuộc chiến không hẹn mà cùng đứng lên, tiếng huýt gió vang lên ầm ĩ, Thẩm Triệt kinh ngạc quay đầu lại nhìn về phía bóng người nháy mắt đã lách qua sự phòng thủ của cậu. Tần Tu đã lấy lại bóng vừa tách ra, ánh nắng chiều dần nhạt, người bên dưới rỏ nhẹ nhàng nhảy lên một chút, mở tóc đen mềm mại nhẹ nhàng tung bay, trái bóng màu cam đáp lời rơi vào rổ. Đây là lần đầu tiên Thẩm Triệt phát hiện hóa ra động tác ba bước lên rổ cũng đẹp không kém gì động tác dunk.

Đấu qua lại năm hiệp, điểm số là 5:0 hù chết người! Thẩm Triệt khó mà tin nổi chính mình lại không thể một lần phòng thủ thành công Tần Tu, thậm chí khi tấn công còn bị bạn học Tần thân là hậu vệ dẫn bóng hai lần cướp bóng phản công thành công.

“Yếu muốn chết.” Tần Tu xoay trái bóng rổ đi tới, “Còn như vậy tôi sẽ vượt qua cậu mà dunk đấy.”

Thẩm Triệt đón lấy trái banh Tần Tu ném qua, đập đập dưới tay, còn nghiêm túc nheo mắt. Đừng đắc ý quá sớm, tôi còn một lần tấn công nữa đấy, trước sau gì cũng qua được anh!

Hai người khom lưng giằng co nhau ở vạch ba điểm. Tần Tu nhìn chăm chú ánh mắt Thẩm Triệt, đối phương tập trung bộ dáng như một con mèo khiến anh nhin không được lại muốn trêu chọc: “Muốn vượt qua tôi, cậu còn chưa đủ trình.”

Thẩm Triệt có chút xù lông, nhưng lại có vẻ như đang cố gắng không để nụ cười đầy ngạo khí kia làm cho tê liệt, vậy là mở miệng làm khẩu hình nói ra chữ “Hoa khôi trường”.

Đây quả đúng là tử huyết của Tần Tu, mặt ngay lập tức đen thui. Thẩm Triệt chớp cơ hội lách người một cái, Tần Tu nhanh chóng hướng sang phải duỗi tay ra cản đường, Thẩm Triệt giữa chừng bỗng hãm lại, ngoặt sang trái đột phá.

Chỉ cần tưởng tượng ra vẻ mặt Tần Tu khi bị động tác giả của mình bỏ lại phía sau thôi cũng thấy hả hê rồi, Thẩm Triệt hưng phấn nhảy lên dunk, tay phải cầm bóng hướng tới cái rổ mạnh mẽ úp bóng, tiếp đó đột nhiên như đụng phải một bức tường.

Trong khoảnh khắc nhảy lên đối diện với ánh mắt xinh đẹp sắc bén của Tần Tu, Thẩm Triệt quả thực bị dọa một trận! Quả bóng trong tay rơi vào tay Tần Tu, bị một lực mạnh mẽ đánh bật ra xa!

Lực đánh kia mạnh mười phần, lại là từ chính diện hung hăng đập mạnh xuống, Thẩm Triệt bị lực va đập kia chấn động, lúc rơi xuống đất cũng không đứng vững được, trọng tâm nghiêng lại phía sau, “bep” một cái ngã ngồi xuống đất, cả người đều đờ đẫn. Khán giả ngoài sân cũng choáng váng. Miếng ăn đến miệng rồi còn bị cướp mất. Đúng là ghen khuất đến chết luôn mà! Anh trai tóc xoắn kỹ thuật thực ra cũng không tồi, chỉ là, đám người không hẹn mà cùng nhìn về phía trái bóng rổ rơi xuống đất, lăn về phía một đôi chân, một bóng người đẹp trai đến mức người ta không dám nhìn thẳng — anh trai xinh đẹp kia quả thực là phi nhân loại mà!

Tần Tu nhìn đầu quần vừa chịu đại đả kích, hai tay chống phía sau vẫn còn ngồi dưới đất, tâm trạng anh ngược lại rất vui, kéo nhẹ áo đi qua, khoanh chân ngồi bệt xuống nghiêng đầu nói: “Tôi lợi hại không?”

Thẩm Triệt tỉnh lại, tâm nói anh đúng là đồ không biết xấu hổ, thế mà cũng tự nói ra được. Nhưng mà... Bạn học Thẩm ngẩng đầu đón ánh trời chiều chiếu vào người. Tần Tu vẻ mặt kiêu ngạo. Mình phải tự đánh

trống lảng đi thôi, quả nhiên không hổ là người tôi nhìn trúng nha, ừ, nghĩ như vậy là trong lòng thấy dễ chịu hơn nhiều rồi.

“Anh là người thứ hai cướp bóng đến rồi của tôi như vậy đấy, có phải PG nào cũng dũng mãnh như thế không nhỉ.” Thẩm Triệt vươn người đứng lên, vén vạt áo T-shirt lên lau mồ hôi đã chạy xuống tận cằm, dừng lại một chút mới phát giác Tần Tu đang ngồi trên mặt đất đang ngẩng đầu, vẻ mặt cổ quái nhìn chòng chọc thắt lưng vừa lộ ra của cậu, lúc này mới đỏ mặt buông vạt áo xuống. Tần Tu mặt mũi cũng đầy mồ hôi, nhưng người ta cũng không tùy tiện lấy vạt áo lau mặt như vậy. Đây quả nhiên là sự khác biệt giữa con cóc và thiên nga mà.

Tần Tu dời tầm mắt, cổ họng khô khốc nói: “Còn có ai từng đoạt bóng của cậu?”

Thẩm Triệt đột nhiên sững sốt, một lúc lâu sau mới ầm ờ nói: “....Anh trai tôi.”

“Cậu có anh trai?” Tần Tu liếc xéo hỏi. Cậu từ nhỏ hẳn là bị anh trai ăn hiếp đến tận lúc lớn, nghĩ đến đây Tần Tu không hiểu sao lại thấy khó chịu.

Thẩm Triệt miễn cưỡng cười cười, đổi đề tài: “Hai là chơi thêm hai ván nữa đi?”

Cậu nhất định phải thắng tôi một ván mới chịu ngừng đúng không? Tần Tu xoay người cầm quả bóng ném trả lại cho mấy anh bạn đang ngồi ở bên sân: “Cám ơn!”

Trên sân bóng rất nhanh chỉ còn lại hai người bọn họ, Tần Tu đi dọc theo khán đài lên trên, hỏi người đi đằng sau: “Cậu chừng nào thì dọn về?”

72. Chương 73 - Đi Theo Tôi, Tiền Đồ Của Cậu Tất Nhiên Là Hoa Hồng Rồi

– Hoa hồng đen đúng không?

Tần Tu men theo khán đài đi lên trên, hỏi người đi phía sau: “Cậu chừng nào thì dọn về?”

Thẩm Triệt ngẩn người, vấn đề này cậu đúng là không nghĩ tới. Cậu đã thanh toán cho Nhậm Hải bên kia ba tháng tiền nhà, hơn nửa hôm trước còn cùng Nhậm huynh hẹn ngày mai đi mua giường, thư phòng cũng đã dọn sạch sẽ, lúc này mà cậu muốn dọn về thì thực sự là rất không tử tế: “Ở cùng Nhậm Hải cũng tốt lắm, tôi chắc vẫn ở cùng hắn thôi.” Thẩm Triệt nói.

Tần Tu đứng trên bậc thang lên khán đài, quay đầu lại.

Trực giác Thẩm Triệt mách bảo vẻ mặt kia là đang có dấu hiệu chuyển từ trời quang sang dông bão rồi, vậy là thật cẩn thận nói: “.....Làm sao vậy?”

Tần Tu bình tĩnh nhìn Thẩm Triệt hồi lâu: “Không có làm sao hết. Cậu ở cùng Nhậm Hải cũng tốt lắm, thì còn có thể như nào nữa?” Sau đó một thân áp suất thấp xoay người tiếp tục đi lên trên. Thẩm Triệt đang không biết phải giải thích thế nào thì đối phương đi được hai bước bỗng dừng lại, xoay người: “Cậu có phải rất thích Nhậm Hải?”

Thẩm Triệt bị hỏi thế thì đành người ra, câu hỏi kiểu quái gì thế này? “.....Tôi với Nhậm Hải là bạn bè chí cốt.”

Tần Tu lại hai bước đi xuống: “Chúng ta đây cũng đang là bạn bè tốt. Có bạn thân thật tốt nhỉ, kẻ vai sát cánh cũng không cần kiêng kị, ăn Haagen Dazs còn có thể chơi trò AA.”

Vừa mới kinh qua lời giải bày cực kỳ nguy hiểm, bị đối tượng giải bày nói như vậy khiến Thẩm Triệt xấu hổ muốn chết, lại không hiểu được cơn bức bối âm thầm của Tần Tu là do đâu mà tới, vậy là chỉ có thể nhỏ giọng cả giận: “...Tôi cũng muốn làm bạn bè tốt thuần khiết với anh a.”

“Kia làm sao mà không thỏa đáng hả?” Tần Tu mồm miệng độc ác nói, “Không muốn cùng tôi phát triển quan hệ theo hướng ‘không thuần khiết’ như thế này?”

Thẩm Triệt mặt tím như gan heo. Đâu má, anh đừng có nói vậy chứ! Tôi đâu có nghĩ như thế đâu! Vừa nãy không phải mới đồng ý để tôi thích anh sao, hay là bây giờ anh định đổi giọng? Toi rồi, cái chuyện lật

lọng như thế này đúng là nghề của hoa khôi trường mà! Cứ tưởng tượng như vậy, Thẩm Triệt đột nhiên lại càng khấn trường.

Tần Tu mặt lạnh tanh lườm Thẩm Triệt một cái, lại quay người tiếp tục đi lên, lần này lại đi rất nhanh, Thẩm Triệt ở phía sau. lúc này mới tạm thời thở phào, lùn cùn theo đuôi, lại thấy Tần Tu trước mặt đang đi bỗng nhiên chậm lại, sau đó đưa tay bám lấy lưới sắt ngăn với sân tennis, cả người cứ như vậy mà tụt dần xuống.

Thẩm Triệt hoảng hốt, mắt thấy bóng người cao gầy trước mắt thoáng một cái đã cuộn người trên mặt đất, lưới sắt bị kéo phát ra tiếng động lạch xạch, tâm nói không thể nào, chẳng lẽ Tần Tu khóc?

Tuy nói đàn ông không dễ rơi lệ gì gì đó nhưng đối phương dù sao cũng là hoa khôi trường, Thẩm Triệt nghĩ đến bộ dạng Tần Tu khóc lóc cũng rung cả mình, cũng mặc kệ đối phương chẳng hiểu sao lại ném cho mình ánh mắt sắc như dao, vội vàng bước tới kích động nói:

“Làm sao vậy? Anh có gì ủy khuất cứ nói ra, đàn ông cao bầy thước khóc lóc gì chứ!”

Người đang vùi đầu ngồi bệt trên mặt đất lại ngẩng đầu, môi cắn đến trắng bệch: “Ai, đang, khóc?!”

Khí thế Đại ma vương vừa hung dữ vừa cứng đầu, làm gì có cái cảnh lệ tuôn, lệ hóa đái vũ duy mỹ gì đó chứ. Thẩm Triệt sững sốt một chút lúc này mới nhìn rõ Tần Tu đang lấy tay ôm bụng, sắc mặt tái nhợt, mồ hôi lạnh trên trán cũng chảy ròng ròng. Cậu vội ngồi thụp xuống: “Anh sao vậy? Đánh bóng rổ cũng đau dạ dày?” Thế này thì quá vô lý!

“Liên quan quái gì đến đánh bóng rổ!” Tần Tu lần này đau đến không còn sức mà ngẩng đầu, thế nhưng giọng nói vẫn rất hung hăng: “Trời lạnh như vậy, cậu lại còn đòi ăn kem cái gì...”

Thẩm Triệt bị bộ dạng cố gắng nhịn đau của Tần Tu dọa cho sợ, vừa tức vừa cuống: “Anh không ăn được lạnh sao lại không nói chứ?!”

“Bởi vì cái bộ dạng muốn mời tôi ăn Haagen Dazs muốn chết của cậu...” Hơi thở đứt quãng nhưng lời nói vẫn rất hung dữ. Tần Tu đau đến mức quỵ xuống đất, hai tay ôm bụng, bóp chặt thắt lưng, như vậy nhìn rất giống đang cầm dao đâm đâm vào bụng, tạo hình vừa đẹp trai vừa đau đớn.

Thẩm Triệt đứng lên. Mùa thu, trời vừa sẩm tối chút là nhiệt độ nhanh chóng tụt xuống rất nhanh, cậu cởi áo khoác của mình, khoác lên người Tần Tu: “Tôi đi mua thuốc!”

**

Thẩm Triệt chạy một mạch ra khỏi công viên, tới chỗ một bác gái qua đường hỏi xem quanh đây có hiệu thuốc nào không. Bác gái bảo là ở gần ngay đây thôi, thế mà cậu tìm nửa ngày vẫn chưa thấy, cuối cùng mới phát hiện hiệu thuốc kia mở trong một con hẻm sâu tít lại còn vòng vèo. Thẩm Triệt lúc mua thuốc, nhìn không được mà phàn nàn. Thái độ của nhân viên cửa hàng vốn đã không vui, nghe cậu cảm râm xong liền đảo mắt lườm: “Cũng đâu phải tôi muốn mở hiệu thuốc trong này, cậu lắm bầm với tôi cái khỉ gì!”

Thẩm Triệt tâm nói tôi lắm bầm lúc nào, một lọ thuốc dạ dày ở đây bán mắc gấp đôi các hiệu thuốc khác. Thẩm Triệt đành chỉ có thể mắng trong lòng một tiếng “đồ gian thương”, không có thời gian đôi co, mau mau chóng chóng thanh toán, đi ra khỏi cửa rồi lại lật đặt trở lại, chỉ vào máy lọc nước trên quầy nói: “Ồm, có thể cho tôi xin ít nước được không?”

Cô bán hàng sốt ruột: “Tự vào lấy đi.”

Thẩm Triệt vội cảm ơn không ngừng, đi đến trước bình nước, ngồi xuống mở cánh cửa bên dưới ra. Đâu má, bên trong ngay cả cốc giấy cũng chả có, cậu biết lấy nước kiểu gì đây? Vậy là đành đau khổ ngẩng đầu nhìn về phía cô nhân viên đang cắn hạt dưa: “Không có cốc a...”

Cô gái liếc nhìn cậu thanh niên đầu quần vẽ mặt tội nghiệp đang ngồi trước máy lọc nước, có chút buồn cười: “Không có cốc thì tự nghĩ cách đi.”

Thẩm Triệt vô lực đứng lên, tuy rằng có thể cho Tần Tu trực tiếp nuốt thuốc nhưng như thế thì độc ác với hoa khôi trường quá à. hơn nữa nếu bị đau dạ dày, uống nước ấm sẽ tốt hơn rất nhiều. Cậu đảo mắt một lượt, mà gần đây cũng không có cửa hàng tạp hóa nào mới bực chứ!

“...Có cái gì... không có thứ gì khác đựng nước được sao?” Chị gái à, chị xem tôi không ngại phải mua lọ thuốc đất gấp đôi bình thường, vậy mà chị còn keo kiệt đến nỗi không cho tôi nỗi các gì đựng nước hay sao.

Cô gái bán hàng ngẩng đầu liếc một cái cậu thanh niên đang toe toét cười trưng ra vẻ mặt đáng thương lấy lòng, rồi cuộc buồn cười, liền xoay người cầm một túi cốc giấy, xé nylon ra, lấy một chiếc đĩa cho Thẩm Triệt: “Cái này chưa mở ra đâu đấy, thanh niên không nên động tí là lâu bà lâu bầu, nói ngon ngọt một chút thì chết ai...”

“Dạ dạ dạ, cảm ơn chị! Tôi biết chị gái chính là lời nói chua ngoa tâm đầu hủ mà!”

Trên đường quay về công viên, di động trong túi Thẩm Triệt cứ vang lên không ngừng. Thẩm Triệt lấy ra xem vừa ấn nút nghe, vừa bước nhanh về phía sân tennis, hỏi đối phương có chuyện gì.

“Cậu bây giờ đang bận việc gì à?”

Giọng nói kia có chút quen tai, Thẩm Triệt nhận ra đó là trợ lý của đạo diễn Peterson, La tiểu thư: “Có chút vội, có kết quả thử vai rồi sao?”

“Ừ. Đạo diễn cũng đã cân nhắc thật lâu,” Ngữ khí La tiểu thư như có chút áy náy: “Ngại thật, đạo diễn cô lẽ cảm thấy cậu không phù hợp lắm.”

Thẩm Triệt theo bản năng dừng bước lại, tin tức này tới quá đột ngột, ngay cả một chút cảm giác mất mát cũng không hề có.

“Lần thử vai này, đạo diễn Peterson có lẽ là cho rằng cậu...”

“Tôi biết rồi.” Thẩm Triệt ngắt lời đối phương, “Cảm ơn chị đã cho tôi biết kết quả. Cũng xin thay tôi cảm ơn đạo diễn Peterson đã cho tôi cơ hội được thử vai lần hai. Ngại quá, bây giờ tôi đang vội, có gì gọi lại sau nhé.” nói xong liền ngắt điện thoại, vội vã chạy qua hàng cây về phía sân tennis.

Tần Tu dựa lưng vào lưới sắt bao quanh sân tennis, ngồi trên mặt đất, lúc Thẩm Triệt đi tới chỉ yếu ớt mở mắt nhìn bóng người đằng xa một cái, Thẩm Triệt vội cầm nước và thuốc đưa tới: “Nước vẫn còn ấm đấy!”

Tần Tu cứ như không nhìn thấy thuốc và cốc nước, tay dè chặt dạ dày, đau đến co người lại, giọng nói cũng run run hỏi: “Cậu khi nào thì dọn về?”

Thẩm Triệt ôm trán: “Anh uống thuốc trước đi đã!” Rồi cuộc đang nghĩ cái quái gì vậy?!

“.....Khi nào thì dọn về?”

Thẩm Triệt á hòng. Giờ thì hiểu rồi, nếu cậu bây giờ không đồng ý dọn về, Bầu bác Cục sẽ ôm khối băng trôi mà chìm xuống! Biết rõ tôi thích anh nên mới dùng đúng vũ khí này, anh cũng giảo hoạt quá đấy! Cậu thực sự là bó tay với cái người này: “Dù có dọn về thì cũng để cuối tháng đi, nếu không thì có lỗi với Nhậm Hải quá. Cuối tháng tôi dọn về, được không?”

Truy cập fanpage s://.facebook.com/onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Tần Tu đau đến cau mày, lườm cậu một cái, lúc này mới đưa tay: “Đưa thuốc đây.”

Thẩm Triệt vội vàng bóc hộp thuốc, bê cả nước đưa tới, mắt nhìn Đại ma vương vừa tự dằn vò cả hai một trận mướt mồ hôi nuốt viên thuốc, ngoan ngoãn uống hết nước, cuối cùng như trút được gánh nặng: “Anh tựa vào đây nghỉ ngơi chút đi.”

Tần Tu ngồi xuống đất, nhắm mắt lại, ngửa đầu tựa vào lưới sắt, sắc mặt còn đau đến trắng bệch nhưng khóe miệng lại đắc ý vênh lên.

Thẩm Triệt nhìn cái kẻ vừa thành công làm chuyện mờ ám xong, trông ngực không khỏi đập nhanh một nhịp, hít hít cái mũi ngẩng đầu nhìn bầu trời dần tối. Làm sao bây giờ, mình đột nhiên lại cảm thấy tương lai của mình sẽ càng u ám hơn thôi...

Tần Tu uống thuốc xong đã khỏe lại đi ra khỏi công viên. Thẩm Triệt đi sau nhìn bóng người đang nhẹ nhàng bước từng bước khoan thai kia, tự nhiên lại có ảo giác, mới một giây trước thôi còn bị đau đến yếu ớt vô cùng, khiến người ta phải đau xót, thế mà vừa uống thuốc xong một cái liền hồi máu sống lại, khí thế ban đầu đã khôi phục toàn bộ. Hoa khôi quả là một đóa hoa kì lạ!

Tần Tu đi một hồi lại sốt ruột quay người gọi Thẩm Triệt: “Đi nhanh lên. Cậu là chim cánh cụt chân ngắn đấy à?”

Xem kia, Thẩm Triệt bắt mắt hẳn bước nhanh hơn, hơn mười phút trước còn chơi xấu, xin cậu dọn về xong, đạt được mục đích rồi liền trở mặt, không gọi cậu là chó lap xưởng* đã là may lắm rồi.

Tần Tu sải bước ngồi lên xe, liếc nhìn đầu quần đang lết từng bước đi lại, giọng nói đầy tự đắc: “Cậu có đi chậm thì thời gian cũng không ngừng lại được đâu.”

Thẩm Triệt về mặt mờ mịt, đang yên đang lành tôi muốn thời gian ngừng lại làm gì?

Tần Tu cầm nón bảo hiểm ném qua: “Tôi đưa cậu về công viên Hữu Nghị trước.”

Hiếm có khi Tần Tu lại chủ động muốn đưa cậu về, Thẩm Triệt nhất thời cảm động không hề nhẹ, cười nói: “Không cần đâu, không tiện đường lắm. Phía trước có bến tàu điện ngầm, tôi ngồi tàu điện ngầm về được rồi.”

“Dù sao đi thêm một đoạn cũng không xa.” Tần Tu đem mũ đưa cho Thẩm Triệt, chính mình cũng đội mũ, hạ kính chắn gió xuống.

Lần trước anh chẳng nói xa vạn dặm còn gì? Thẩm Triệt trong lòng ghen lời, hai tầng tiêu chuẩn này đúng là...

Nhận mệnh đội nón bảo hiểm màu đen ngồi lên xe, lúc này Thẩm Triệt mới chú ý hôm nay Tần Tu không đeo kính chắn gió mà đội một cái nón bảo hiểm mới tinh khác, màu than: “A, anh mua thêm nón bảo hiểm mới hả?”

Đối phương hình như không nghe thấy, bắt đầu khởi động xe.

73. Chương 74 - Bữa Tối Cuối Cùng – Jesus Và 12 Vị Tông Đồ.

Tám giờ tối, Tần Tu mở cửa chính chung cư, tiếng rên rỉ của một người đàn ông mất hồn đến cực điểm theo khe cửa truyền ra ngoài. Một cái dép tông lao vèo bay qua trước mặt, Âu Triệt Luân giống như tuyển thủ quốc gia môn cầu lông dùng mắt mà tiếp cái dép kia vô cùng chuẩn xác.

“Hạ Lan Bá, anh sao dám lấy dép lê ném vào mặt em!”

“Lão tử là nhắm vào ngực của cậu, chính cậu đặc biệt hèn mọn mà dùng mắt tiếp đấy chứ!”

“A.....Cầm mon bây bê.... you’re so hot....kick my ass harder.....A.....A.....A——!”

Tần Tu nhìn trước mặt là một cảnh trong một vở kịch hoang đường nào đó, yên lặng đi lên lầu, đứng ở lầu hai nhìn trạch nam và tiểu thiên vương đứng ở hai đầu bàn trà đang chơi cầu lông, Khả đại thủ đang ngồi trên sofa, vẻ mặt nghiêm túc nghiên cứu GV, ậm ậm nói một câu: “Thẩm Triệt cuối tháng sẽ dọn về.”

Cảnh tượng âm ỉ trong phòng khách giống như vừa ấn vào nút pause. Hạ Lan Bá giơ cái dép lê còn chưa rời tay ngừng đầu nhìn lên lầu nói: “.....Cậu nói cái gì?”

Trả lời anh chỉ là tiếng đóng cửa nhanh gọn.

Trong phòng khách chợt vang lên một xướng đoạn trong “Chúa cứu thế ” của Handel:

“A——lê lu ya! A——lê lu ya! Hallelujah! Hallelujah, Hà lê lu yá!” (nhạc chuông di động của Đại thủ)

Khả đại thủ ra ngoài ban công tiếp điện thoại, Hạ biên kịch tay cầm dép lê và Âu thiên vương trên mặt còn in dấu dép quay sang nhìn nhau, đồng thời lộ ra vẻ mặt tươi cười mừng rỡ.

Đê ma ma, vậy là từ giờ không phải lo mình không bắt nạt được ai lại còn bị người ta bắt nạt nữa rồi!

Hạ Lan Bá vì phòng đêm dài lắm mộng, ngày hôm sau liền kêu gọi cả nhà ra ngoài liên hoan, gọi là chúc mừng trước ngày Thẩm Triệt trở về. Vì muốn vỗ về trái tim bị tổn thương của người nào đó, lần liên hoan này còn đặc biệt mời Nhậm Hải đến tham dự. Đúng bảy giờ, cửa bao sương bị đẩy ra, Thẩm Triệt dìu Nhậm Hải huynh về mặt chết lặng, ánh mắt đau thương đi vào.

Hạ Lan Bá đang nhai hạt dưa vội giơ tay đón: “Thẩm Nhị, bên này!”

Thẩm Triệt đang muốn dìu Nhậm huynh đi lại, cổ bỗng nhiên giật một cái, ma xui quỷ khiến thế nào lại nhìn sang bên phải cái bàn, thấy Tần Tu đã ngồi ở đó từ lúc nào mà cậu không nhìn thấy, đang cúi đầu yên lặng chơi Temple Run, nhưng mà biểu tình có vẻ u ám. Thẩm Triệt đứng tại chỗ có chút khó xử, phía sau, Khải đại thủ lại đẩy cửa đi vào, vừa cởi Jacket vừa nói: “Hôm nay đều đến đúng giờ nhỉ.” sau đó lập tức đi đến vị trí bên cạnh Hạ Lan Bá ngồi xuống. Thẩm Triệt thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới cẩn thận đỡ Nhậm Hải đi tới vị trí bên cạnh Tần Tu, thân mật giúp bạn thân kéo ghế ra: “Cậu uống trà hay là đồ uống?”

Nhậm Hải mở miệng, mặt dần ra lấm bầm như cụ già cái gì đó. Thẩm Triệt phải vươn tai lại: “Không được, không uống thêm rượu nữa. Uống nước ngọt thôi!” Nói xong liền kêu phục vụ mang cho một cốc nước chanh lớn nhiều chua. Quan tâm Nhậm Hải xong, lại nhìn sang Tần Tu đang nghịch di động, liền tiện miệng hỏi một câu: “Anh muốn uống không? Nhiều vitamin C càng thêm xinh đẹp a~~”

Tần Tu sắc mặt không vui nâng mắt lên.

“.....” Thẩm Triệt cũng không hiểu mình vừa lỡ miệng nói cái câu “Nhiều vitamin C càng thêm xinh đẹp” kia, quả nhiên ngay sau đó liền nghe thấy Âu Triết Luân nhân cơ hội chế nhạo: “Người ta đã đủ đẹp rồi, biết không! Chú mày còn muốn cậu ta thêm xinh đẹp a?”

Thẩm Triệt ngậm miệng, thành thành thật thật tự lấy cho mình một bát lớn đầy ự.

Âu Triết Luân quay sang dòm Nhậm Hải, kinh ngạc: “Hắn làm sao vậy? Hai bên không chia tiền sòng phẳng à?”

Hạ Lan Bá nhai hạt dưa: “Đột nhiên phải đối mặt với tiền thuê nhà cao gấp đôi, bị đả kích cũng bình thường mà.”

“Không sao đâu.” Thẩm Triệt giúp Nhậm Hải gấp thêm tờ vào bát: “Trước lúc đi có uống chút rượu, người này vừa uống rượu là nhập diễn ngay, thành thói quen rồi.”

Âu Triết Luân vươn tay tới trước mặt Nhậm Hải quơ quơ, Nhậm huynh giống người mù, không hề có phản ứng gì, Tiểu thiên vương không khỏi cảm khái: “Cả cái khoa diễn xuất chúng ta đặc biệt toàn là nhân tài nha! Hắn là đang diễn cái gì vậy, Forrest Gump hay là Rain man ?”

(Forrest Gump là bộ phim nói về cuộc đời Forrest, một người thiếu năng trí tuệ có IQ chỉ 75

Rain Man là một bộ phim tâm lý Mỹ của đạo diễn Barry Levinson. Được công chiếu vào năm 1988, phim kể câu chuyện về Charlie Babbit, một cậu thanh niên ích kỷ, hẹp hòi và người anh trai mắc chứng tự kỷ Raymond)

Sau khi tu xếp ổn thỏa cho Nhậm Hải xong, Thẩm Triệt mới ngồi xuống, vươn cổ xem tiến độ Temple Run của ai đó một chút, thấy đối phương cũng không bài xích liên yên tâm săn đến xem, vừa xích lại gần liền thấy Tần Tu GAMEOVER.

“Ô, chết rồi.” Đầu quẩn ngẩng đầu lên nhìn băng sơn mỹ nam nhe răng cười. Đối phương không có phản ứng gì chỉ yên lặng cất di động, cầm đĩa lên bắt đầu gấp đồ ăn trong nồi lẩu.

Thẩm Triệt đoán không ra tâm tình Tần Tu, mình thì bày ra vẻ xun xoe còn phản ứng của đối phương thực sự là không để cho người ta tí động lực nào. Chẳng lẽ vừa nãy cậu lại tính toán sai, người ta cũng không có bày ra vẻ lạnh lùng mà ra lệnh cho cậu ngồi xuống đây mà?

Nhậm Hải bắt đầu khua bát, Thẩm Triệt vội đứng dậy giúp Nhậm Hải vớt đồ ăn. Tần Tu cứ liên tục gấp đồ ăn nhưng chẳng ăn mấy, gấp đầy bát mình xong lại bắt đầu gấp vào cái bát không của Thẩm Triệt.

Thẩm Triệt đang giúp Nhậm Hải huynh lau miệng, không để ý tình hình cái bát của mình, nhưng thật ra Âu Triệt Luân lại nhìn chăm chú một màn này, ngạc nhiên thốt ra: “Ồ đêch, cậu vậy mà lại gấp đồ ăn cho Thẩm Nhị sao?”

“Cậu ta không rảnh, tôi ngồi cạnh gấp giúp thì có gì kỳ quái?” Tần Tu một tay chống má, thích chí vớt vớt thứ gì đó trong nồi lẩu.

“Không lạ, chỉ là quá sẵn sàng. Các cô gái đều sẵn sàng y như cậu vậy, không hổ là hoa khôi trường à nha.” Âu Triệt Luân bĩ ổi nói: “Cũng giúp các sư huynh gấp đồ ăn nữa nào~”

Thẩm Triệt lăm lét nhìn về phía Tần Tu. Đại ma vương không nói gì, nhưng chắc chắn ba chữ “Hoa khôi trường” kia đã ghi vào sổ nợ.

“A! Cá mực! Cá mực! Của tui của tui!” Âu Triệt Luân thấy Hạ Lan Bá nhắc một muôi lên có một miếng cá mực, vội vươn đầu tới, hai cái đầu kẹp lại một cái, chỉ gấp được không khí!

Cá mực bị Tần Tu gấp mất rồi.

“A! Miếng thịt lươn kia là của tui——”

Còn chưa dứt lời, lươn cũng biến mất.

Âu Triệt Luân bốc hỏa hằm hằm nhìn băng sơn mỹ nhân mặt thản nhiên, đang xắn tay áo lên.

Thẩm Triệt nhìn Tần Tu bên cạnh biếng nhác chống cằm, anh ta cướp cá mực và lươn của Âu Triệt Luân còn chưa đủ, tiếp đó lại tranh yêu hoa (một món ăn làm bằng thận của dê, lợn), giành thịt bò... Cứ thứ gì ngon mà ít là Tần Tu lại cướp, mà cướp cũng rất chuẩn, mà vấn đề cơ bản chính là, anh ta giành về xong lại không ăn, cứ chất đống trong bát, đến khi hai bát chất lên cao ngất mới quay sang kêu Thẩm Triệt: “Ăn đi.”

Tôi mà ăn thì anh lại tiếp tục chơi đùa Âu Triệt Luân nữa sao, Thẩm Triệt khóc không ra nước mắt, có thể dùng hơi tí là ghi thù như thế được không, làm ơn tỏ ra giống một đóa hoa khôi bình thường đi xem nào...

Buổi liên quan được một nửa rồi mà Âu Triệt Luân vẫn chưa nhét vào bụng được cái gì ra hồn, Thẩm Triệt cảm giác Âu thiên vương thật giống một đứa nhóc ba tuổi, hơi bị bắt nạt một tí là có thể dễ dàng khóc òa lên, cũng may là lúc Tần Tu ra ngoài tiếp điện thoại, Âu Triệt Luân giống như sắp chết đói mà gấp tất cả những gì có thể gấp vào đầy trong bát. (Tội Luân Luân của tui quá =))

Hạ Lan Bá vừa ăn vừa nhìn qua cửa thủy tinh thấy Tần Tu đang nghe điện thoại: “Hoa khôi trường mấy hôm nay đường dây nóng rất bận rộn nha, buổi sáng cũng dậy rất sớm, đi học đâu cần phải dậy sớm đến vậy.”

Khải Mặc Lũng nhún nhún vai: “Sau khi ký hợp đồng xong tự nhiên sẽ bận thôi. Giai đoạn đầu còn phải đào tạo với mấy thứ linh tinh khác nữa mà.”

Bàn cơm đột nhiên im phắc không một tiếng động. Bốn cặp mắt không hẹn mà cùng gặp nhau trên người Khải Mặc Lũng vừa phát tin giật gân.

“Anh sao mà biết được?” Hạ Lan Bá hỏi.

“Tôi và ông chủ Quan Triều có chút giao tình, lần trước ăn cơm có nghe ông ta nói qua.”

Hạ Lan Bá kỳ quái: “Sao cậu ta không ký với Tinh Bang? Quan Triều Quốc Tế có được mấy diễn viên ra hồn nào đâu?”

“Chuyện này thì có gì mà lạ?” Âu Triệt Luân bác bỏ, “Nói không chừng người ta đã muốn làm ngôi sao ca nhạc. Đại thiên vương đứng ở sân vận động nhất hô vạn ứng từ lâu rồi ý chứ.”

Thẩm Triệt quay đầu lại nhìn bóng người cao gầy ngoài cửa sổ. Rõ ràng chỉ cần ký hợp đồng gia nhập Tinh Bang, ở dưới tay Jason là có thể được những tài nguyên tốt nhất ừn ừn kéo đến, cậu cũng không rõ tại sao Tần Tu có đánh chết cũng không chịu ký với Tinh Bang Giải Trí, lại tình nguyện lựa chọn Quan Triều Quốc tế cực không liên quan kia. Tần Tu có thích ca hát hay không cậu cũng không thấy anh thể hiện ra nhưng cậu có thể nhìn ra được Tần Tu say mê diễn xuất đến mức nào.

Ăn lẩu xong, mấy người Hạ Lan sư huynh về trước, Nhậm Hải trong lúc ăn lại lén uống thêm mấy hớp rượu, vừa bước ra cửa chân liền nhũn ra đến mức đứng không nổi. Thẩm Triệt về sau vừa đỡ vừa dìu Nhậm Hải hết sức chặt vật, tiếp đó lại có người đi tới tóm lấy tay Nhậm Hải nhấc lên, cực kỳ bạo lực mà đem người xóc thẳng dậy.

Thẩm Triệt nhìn Tần Tu đi về đến nửa đường rồi lại quay lại, có chút kinh hãi: “Anh không theo bọn họ về à?”

Tần Tu nhướn mi một chút: “Tôi mặc kệ cậu thì còn ai quản cậu.”

Nhậm Hải đau quá liền ngước mắt, vừa thấy gương mặt lãnh khốc tuần mỹ hiện ra dưới ánh đèn đường liền quay sang Thẩm Triệt khổ đại cừu thâm nói: “Chính là hần ta phải không? Chính vì hần mà cậu dám phản bội người anh em tốt của mình? Hần không phải chỉ xinh đẹp hơn tôi một tí thôi sao? Làm anh em còn xem tướng mạo, thiên lý ở đâu nữa chứ?!” Sau đó giữa ánh mắt của khá đông người, tròng mắt nhìn thẳng mặt Tần Tu, sau đó lại cúi cúi đầu nhìn xuống ngực người ta nói: “Cậu nói nếu hần có cặp búi nóng bỏng thì anh đây còn chấp nhận, nhưng mà không phải hần phẳng lì giống như sân bay sao.....” nói xong còn đưa tay lên kéo cổ áo sơ mi của Tần Tu lên làm bộ ngó vào trong xem xét—

Thẩm Triệt không đành liền nhắm mắt lại, kết cục của màn kịch này chính là một tiếng kêu thê lương thảm thiết của kẻ xấu số nào đó.

Tần Tu cũng ở ngoài quán lẩu chờ taxi cùng Thẩm Triệt và Nhậm Hải. Xung quanh quán lẩu có rất nhiều kẻ xấu tính đã chặn mất taxi, Thẩm Triệt nhờ Tần Tu trông chừng giúp Nhậm huynh, tự mình chạy lên trước đón xe. Cách hai ba mươi mét rồi vẫn còn nghe thấy Nhậm Hải kích tình sục sôi đang ngâm nga theo bài thơ hải yến của Maxim Gorky:

“..... Nó phần nộ theo tiếng sấm! Đã sớm mỗi cánh bay! Nhưng nó rất tin tưởng! Mây đen không che nổi thái dương — đúng vậy! Không! Che! Nổi! Đâu!”

Đọc truyện tại Web Truyen Online . com

Thẩm Triệt bó tay quay đầu lại, Nhậm huynh đang đứng một mình ven đường ngâm thơ của Maxim Gorky, người đi ngang qua ai cũng ngó một cái, mà cũng không bóng Tần Tu ở đâu, à , thấy rồi, đứng cách xa hơn mười mét kia kia....

Một tiếng nhạc đinh đang của hộp nhạc từ đâu vang lên, Thẩm Triệt nhìn chăm chăm thấy một chiếc xe phun nước màu lam đang từ từ tiến về phía Nhậm Hải đang hoa chân múa tay ven đường, Tần Tu đương nhiên cũng thấy vội chạy lên kéo Nhậm Hải lùi vào lề đường nhưng mà hành động cũng đã muộn.

Nhậm Hải dang hai tay ra hô lớn: “Để cho dòng tố nổi lên mạnh hơn nữa đi———”

Bọt nước trắng xóa ào ào đem cả người Nhậm Hải nhấn chìm.

Lăn qua lăn lại nửa ngày mới đem được Nhậm Hải ướt sũng nhét vào ghế sau taxi, nếu Thẩm Triệt không cởi áo khoác lót vào ghế ngồi thì tài xế cũn không chịu chở bọn họ. Thẩm Triệt ngồi vào xe theo, lại thò đầu ra nói cảm ơn với Tần Tu. Đối phương không mẫn không nhạt “ừ” một tiếng, liếc qua Nhậm Hải say bết nhè ngồi bên cạnh: “Cậu ta cũng quá đáng thương rồi.”

Nói như vậy, Thẩm Triệt cũng quay đầu lại nhìn Nhậm Hải, trong lòng đúng là có chút áy náy.

“Cậu đang nghĩ cái gì đấy?” Tần Tu trầm giọng nói: “Đã nói cuối tháng dọn về rồi, cậu dám giở quẻ thì biết tay tôi.”

“Không đâu mà.” Thẩm Triệt cười cười, thấy Tần Tu định đóng cửa, kìm không được lại gọi đối phương: “Tần Tu, anh đã ký hợp đồng với Quan Triều Quốc Tế thật sao?”

Cánh tay đang đẩy cửa xe của Tần Tu dừng lại một chút: “Khải Mặc Lũng nói cho cậu?”

Thẩm Triệt gật đầu: “Tôi biết tôi không có tư cách có ý kiến gì, dù sao đây cũng là chuyện riêng của anh, nhưng tôi thực sự cảm thấy anh không ký với Tinh Bang đúng là rất đáng tiếc.”

Tần Tu trầm ngâm một lát: “Nếu đã muốn ký tức là tôi đã có quyết định của chính mình rồi, có gì luyện tiếc hay không sau này sẽ biết.”

Cửa xe “Bích” một tiếng sập lại. Bác tài khởi động xe, Thẩm Triệt quay đầu lại, bóng Tần Tu đang đi về phía chiếc xe máy càng lúc càng xa. Nhậm Hải đã ngủ khò khò, Thẩm Triệt nhìn ra ngoài cửa sổ đang có chút đêm chiều thì chuông di động chợt vang lên.

Bất ngờ là người gọi đến lại là Jason. Phản ứng đầu tiên của Thẩm Triệt chính là đối phương chắc muốn tìm Tần Tu:

“Anh tìm Tần Tu phải không? Anh ta không ở cùng chỗ với tôi.”

“Tôi không tìm cậu ta, tôi tìm cậu.” Người đại diện kim bài nói từ bên kia di động.

“Chuyện thử vai không qua La tiểu thư đã nói với tôi rồi...” Thẩm Triệt vừa nói vừa giúp Nhậm Hải kéo cửa kính xe lên.

“Thẩm Triệt, cậu có muốn ký hợp đồng với Tinh Bang Giải Trí không?”

“Hả?”

74. Chương 75 - Kí Sự Mạo Hiểm Của Hoa Khôi Trường – Bù Nhìn, Người Sắt Và Sư Tử

Trụ sở chính của Quan Triều Quốc Tế Trung Hoa, tầng ba mươi khách sạn, trong văn phòng trên tầng mái vòm cao nhất, một người đàn ông đeo kính gọng đen hẹp đang xoa xoa hai cái râu con kiến, có chút đêm chiều đánh giá ảnh chụp năm nhân vật mới đặt trên bàn viết gỗ đào.

Jessica đối diện bàn viết ẩn nhẫn hồi lâu: “Ngài vẫn giữ quyết định dùng dự án nhóm sao?”

Người đàn ông râu con kiến ước chừng bốn mươi tuổi, người có chút gầy yếu, nhưng ẩn sau cặp kính gọng đen kia là đôi mắt hẹp dài rất sắc sảo. Ông ta chống cằm nhìn hồi lâu, bộ dạng mèo khen mèo dài đuôi, nói: “Tôi thấy dự án này không có gì không tốt, cô không thấy xếp bọn họ cạnh nhau đặc biệt thuận mắt sao?”

Jessica lần thứ N nhìn lướt qua năm tấm ảnh đặt song song nhau trên bàn làm việc, từ trái sang phải lần lượt là năm chàng trai với các phong cách: cao lớn chín chắn, rock phóng túng, yêu nghiệt băng sơn, điểm đậm thư sinh, cuối cùng là đáng yêu giống nhân vật anime. Nói muốn đem năm người này lập thành một nhóm, đích thực là điều có thể. Nhưng vấn đề ở chỗ. . . . Jessica rút tấm ảnh chính giữa ra: “Tần Tu hoàn toàn không cần thiết phải bị buộc chung với những người mới này để quảng bá.”

“À, điểm này tôi đồng ý, nhưng tôi vẫn thấy ý tưởng về một nhóm nhạc thần tượng này tuyệt lắm.” Người đàn ông lại lấy bức ảnh trong tay nữ đại diện về đặt chính giữa, vừa cười vừa giơ lên một ngón tay, thần bí nói, “Biết tôi làm sao chọn họ không? Giống như thế này, đặt ảnh Tần Tu ở trung tâm, sau đó lấy từng ảnh từng ảnh của những người mới trong cuốn album này đặt vào bên cạnh, xem ai khi đặt cạnh cậu ta là tốt nhất. Đây chính là thành quả tôi nhọc lòng chiến đấu mới được đó, cô dám nói nó không hoàn mỹ sao? Hừ.”

“Ngài hoàn toàn không hiểu được tình hình.” Jessica đầu đầu, lại một lần nữa rút ảnh Tần Tu ra ngoài, đem bốn người kia đặt cạnh nhau, “Ngài nhìn kỹ thử xem, không có Tần Tu, bốn người này đặt ở cùng nhau hoàn toàn không có cảm giác! Huống chi ba trong số đó đang chơi trong một ban nhạc, ngài không thể sắp loạn như vậy.”

“Nhưng mà, Jessica à.” Người đàn ông râu con kiến thâm tình nhìn bộ dạng không nhân nhượng của nữ đại diện, “Tôi rất yêu nhóm nhạc thần tượng a!”

Một câu làm cho Jessica suýt nghẹn thở, cô xoa xoa hai bên thái dương ngã xuống ghế bành, dùng sức hít sâu hai cái, tiếp tục lí luận: “Ngài có đang nói chuyện nghiêm túc không? Chuyện này không phải chuyện đùa.”

Ngu Tiêu dùng ngón giữa đẩy đẩy mắt kính, âm thầm cười: “Jessica à, tôi biết cô chỉ muốn toàn tâm toàn ý nâng đỡ cho Tần Tu. Thực ra suy nghĩ của tôi với cô không hẳn là không giống nhau.”

Người đàn ông râu con kiến đứng lên, bước đi thong thả ra bàn viết, “Cô là một người đại diện rất tuyệt vời, nhưng đáng tiếc cô từ trước đến nay chưa đào tạo ra được một ảnh đế. Chúng ta cần một thiên vương có thể chân chính đứng trên đỉnh cao nhất trong giới điện ảnh, mà tất cả kinh nghiệm cùng tài nguyên của cô đều giới hạn ở chỗ phát triển ca sĩ. Nhìn lại hiện trạng công ty chúng ta, giai đoạn này chúng ta cũng không đủ tài nguyên để cô cứ từng chút từng chút một tìm đá qua sông. Chúng ta chỉ có thể đi đường khác.”

Ngu Tiêu ra sau lưng ghế dựa của Jessica, vỗ vỗ bả vai cô, “Tin tôi đi. Tôi làm như vậy là có dụng ý riêng. Cô rất nhanh sẽ hiểu được thôi.”

Jessica nghe Boss nhà mình thông thả ung dung nói như vậy lại mơ hồ có loại cảm giác không thích hợp. Lão boss lơ đãng, hay đùa giỡn chỉ thích đứng sau quan sát đột nhiên lúc này lại khẳng khái ý định về việc thành lập nhóm như vậy. Có dụng ý gì đây. Ra mắt dưới một nhóm nhạc thần tượng đúng là có ưu thế, nhưng điều kiện Tần Tu ưu việt như vậy, cho dù cho để cậu ta đơn độc ra mắt cũng hoàn toàn có thể gây chú ý, đặt vào nhóm nhạc thần tượng đúng là lãng phí. Dụng ý khác cô thật sự nhìn không ra, nhưng thấy Boss nhà mình tâm ý đã quyết, đành phải chấp nhận. Jessica đứng lên, trước khi ra khỏi cửa thì quay đầu lại hỏi: “Ngô Tường thì tính sao bây giờ? Cậu ta hiện tại vẫn còn ở trong bệnh viện.”

Ngu Tiêu đưa lưng về phía cô, khoanh tay đứng trước bức tường bằng kính trong suốt, trong giọng nói có chút hồ hững khác hẳn khi nãy: “Đến hồi bác sĩ xem tình hình hồi phục của cậu ta thế nào. Nếu thực sự không được thì cô biết nên làm gì rồi đây.”

Jessica hít sâu một hơi, mở cửa bước ra ngoài. Thế giới này có rất nhiều cái vòng luẩn quẩn, cái giới giải trí này chính là vòng tròn thiếu tính nhẫn nại nhất.

Khi Jessica đem quyết định về việc thành lập nhóm nhạc nói cho Tần Tu, đối phương tựa hồ cũng có chút khó hiểu. Jessica nhìn Tần Tu nhứ mảy lại, có chút dăm chiêu, trong lòng đã chuẩn bị sẵn một câu rằng: “Thật ra mà nói, nhóm nhạc thần tượng so với cá nhân đúng là rất có điểm bùng nổ” nhưng mà đối phương cuối cùng không đặt câu hỏi, còn dậm dậm giọng, nói: “Tôi biết rồi.”

Tần Tu tuần đầu tiên lẽ ra phải tập hợp cùng những người mới khác tham gia huấn luyện, nhưng bởi vì vẫn phải lên giảng đường, cho nên chỉ có thể một tuần hai lần tham gia khóa học thanh nhạc và phong cách sân khấu. Jessica dẫn Tần Tu tới văn phòng làm việc của mình, vừa lộp cộp giày đi trước, vừa nói: “Đợi lát nữa cậu sẽ được gặp mặt ba thành viên khác của nhóm. Đầu là tân binh do Ngu tổng tự mình chọn lấy, trong số đó có một người còn nhỏ hơn cậu một tuổi.”

Tần Tu có chút dăm chiêu đi theo Jessica xuyên qua hành lang giữa sân vườn. Đến ngoài văn phòng, nữ thư ký ngồi trước bàn liền đứng dậy: “Chị Jessica, mấy người Hạ Chính đang ở trong chờ chị đó.” Nữ đại diện giới giang gật đầu, đẩy cửa đi vào văn phòng.

Trên ghế sofa đặt trong văn phòng, ba người trẻ tuổi thấy Jessica đi vào đều lần lượt đứng dậy. Tần Tu lần đầu tiên gặp mặt những thành viên mà tương lai sắp cùng mình tạo thành một nhóm.

Jessica theo thứ tự giới thiệu ba người cho cậu. Cậu nam sinh bên trái vóc dáng nhỏ con gọi là Phương Viên, là mỹ thiếu niên điển hình trong các cuốn manga, mắt to, má lúm đồng tiền, lông mi dài, mỉm cười ngượng ngùng. Tần Tu thấy ánh mắt đối phương đánh giá mình, cũng lễ độ đáp trả một nụ cười. Cậu thanh niên cao lớn tuổi hơn ở giữa, sở hữu làn da màu đồng tên Hạ Chính, thân hình rất được, nhìn qua có thể đoán được là thường xuyên luyện gym. Người trẻ tuổi bên phải mặc áo khoác đi đường màu đen, đầu cắt kiểu mohawk* phóng khoáng nhuộm tím, trong nụ cười lộ ra chút tà khí, tên là Doãn Long Nhất.

Jessica lại hướng ba người nọ giới thiệu: “Đây là Tần Tu, tôi đã từng nói qua với các cậu.”

Tần Tu đứng sau bàn trà đưa tay lần lượt bắt tay ba người. Khi quay sang Doãn Long Nhất, đối phương lại chủ động nắm lấy tay anh trước: “Tôi đã xem hồ sơ của cậu, quả nhiên là đại mỹ nhân nghe tiếng không bằng gặp mặt.”

Trong giọng điệu nghe ra vẻ khinh thường, Tần Tu mặt không đổi sắc tùy ý để đối phương siết bàn tay chặt hơn, khuôn mặt tươi cười ẩn sau là tà khí kia, quả nhiên, giống như cậu đoán trước là dấu hiệu không hữu hảo gì, mặc dù cho tới lúc này Tần Tu cũng chưa hiểu đích ý âm thầm này là do chuyện gì.

Đối phương còn khiêu khích nắm tay cậu không buông, cho đến khi bị Hạ Chính bên cạnh nghiêm túc liếc xéo một cái, khoe miệng Doãn Long Nhất lúc này mới nhếch lên, buông tay ra.

“Tên nhóm chúng ta còn đang suy nghĩ, nhưng hiện tại có vài kế hoạch cho mấy cậu đây, có thể nhìn sơ qua.” Jessica từ bàn làm việc lấy ra bản kế hoạch phát cho bốn người, “Từ hôm nay trở đi, các cậu không cần tham gia huấn luyện tập trung với các thực tập sinh khác nữa, tôi sẽ sắp xếp cho các cậu một huấn luyện viên cùng phòng học riêng.”

Có tiếng gõ cửa, sau đó hai người trẻ tuổi một nam một nữ đi vào. Jessica đứng dậy nói: “Đây là trợ lý sau này của các cậu, Nữ Nữ và A Tường.”

Doãn Long Nhất nhìn người nữ trợ lý mập mập liền cười ra tiếng, nụ cười kia tuy rằng ngẩn ngui nhưng rõ ràng là có ý không tốt. Biểu tình nữ trợ lý có chút xấu hổ.

“Sau đây là tin tốt.” Jessica ngồi xuống, bắt chéo chân, nói với bốn người, “Có một bộ phim thần tượng đang trong giai đoạn hoàn thành kịch bản. Không phải phim thần tượng bình thường, mà là được chuyển thể từ bộ tiểu thuyết hàng đầu. Công ty chúng ta đã mua được bản quyền chuyển thể. Nếu không có gì bất ngờ thì các cậu sẽ là diễn viên chính, hơn nữa còn nhận luôn ca khúc opening và ending.”

Bốn người trên ghế sofa nghe đến tin này đều không khỏi có chút kinh hãi.

Phương Viên nhin không được hỏi: “Là tiểu thuyết gì vậy?”

“Là Cú ném quyết định của Cao Dương. Tôi siêu siêu thích!” Nữ Nữ bên cạnh kích động lên tiếng, “Lãnh Liệt trong truyện siêu khốc!”

Tần Tu có chút bất ngờ. Tiểu thuyết mạng Cú ném quyết định nổi tiếng như cồn này anh tuy rằng chưa đọc nhưng cũng đã nghe qua danh tiếng. Trước đó một thời gian, trên mạng cũng đã có tin tức rò rỉ rằng tiểu thuyết này đã được bán bản quyền chuyển thể thành phim. Các fan của tiểu thuyết còn nhiệt tình bàn tán bên dưới topic xem tin tức là thật hay giả, không ngờ rằng bên mua bản quyền lại chính là Quan Triều Quốc Tế.

“Chính là như vậy.” Jessica ấn đầu gối đứng dậy, “Đến lúc đó, bộ phim này sẽ được chiếu vào giờ vàng trên đài TPS, cho nên hãy hái lên nào!”

Tần Tu nhìn thoáng qua ba người đang âm thầm siết chặt tay bên cạnh. Chuyển thể tiểu thuyết đứng đầu đương nhiên hấp dẫn mười phần, nhưng phải đối mặt với sự soi mói của người hâm mộ tác phẩm gốc cũng không phải là một chuyện thoải mái. Đương nhiên bạn cũng có thể không quan tâm đến chuyện yêu hay ghét của độc giả nguyên tác tiểu thuyết, bởi vì cho tới bây giờ cũng chưa có tác phẩm chuyển thể nào làm hài lòng được tất cả mọi người. Nhưng ít nhất, tác phẩm này cũng được một bộ phận không nhỏ khán giả đón chờ. Tần Tu ngẩng đầu nhìn Nữ Nữ còn đang kích động, cô gái hình như nhận thấy được ánh nhìn chăm chú của anh, mặt hơi hơi đỏ lên một chút.

Đi ra khỏi văn phòng, lúc xuống lầu Tần Tu bỗng nghe phía sau có tiếng người gọi mình: “Tần Tu học trưởng!”

Tần Tu nghe tiếng quay đầu lại, nhìn thấy mỹ thiếu niên đang chạy xuống đuổi theo thì có chút kinh ngạc: “Cậu gọi tôi là học trưởng?”

“Học trưởng, anh không nhớ em sao?” Cậu thiếu niên mười chín tuổi tên Phương Viên mới vừa rồi còn im lặng ngại ngùng, giờ lại kích động nói, “Em là Phương Viên nè! Lúc học cao trung anh đã cứu em một lần! Cái lần mà nhà trường tổ chức du ngoạn trên sông Yukon đó. Em lúc ấy bị rơi xuống bè bị cuốn đi thật xa, chính là anh kéo em lên!”

Nhắc như vậy Tần Tu mới nhớ lại. Lần đó người được cậu túm lên cả người đang chìm ngụp vùng vẫy dưới nước, anh làm sao có thể nhớ rõ đối phương tròn méo dạng gì.

Phương Viên thấy trên mặt đối phương cũng không có biểu tình đặc biệt gì, không khỏi có chút mất mát: “Anh thật sự không nhớ chút nào sao?”

Tần Tu vừa xuống lầu vừa nói: “Bộ dạng lúc đó của cậu và bây giờ khác nhau quá lớn.”

Phương Viên ở phía sau không nói gì. Hóa ra anh không hề nhớ em một chút nào, vậy mà em gần như vừa mở mắt ra đã nhớ kỹ gương mặt anh. Cậu có chút xuất thần ngóng nhìn bóng dáng cao gầy đẹp trai đang thông thả đi trước, ánh mắt cậu thiếu niên hơi trầm xuống một chút.

Tần Tu xoay người, nhìn thấy bộ dạng thiếu niên mất mát lại có chút ngẩn ngơ, nghĩ nghĩ một chút lại nói: “Má lúm đồng tiền rất đáng yêu. Lúc ở dưới nước nếu có thể thấy má lúm đồng tiền này tôi chắc là có thể nhớ kỹ cậu.”

Phương Viên mắt nhìn Tần Tu dậm dậm nói xong lại xoay người đi tiếp, trong lòng có phần bối rối. Giống như ban nãy, mặc dù chỉ một nụ cười xã giao xa cách thôi anh còn có điểm keo kiệt, nhưng khi gương mặt xinh đẹp lạnh như băng kia hiện lên một chút ôn nhu cũng có thể khiến cho người lòng gang dạ sắt cở nào cũng sẽ bị rung động. Phương Viên vội vàng cùng đi lên, cười nói: “Em hiện tại còn nhớ rõ năm đó lúc học trưởng ghi danh thi vào Canh Ảnh, toàn trường đều trở nên náo động a!” Tần Tu hồi học cao tam vẫn là học sinh ưu tú, tùy tiện cũng có thể thi đỗ vào một trường đại học tổng hợp, ai ngờ anh lại sớm ghi danh vào loại trường nghệ thuật khiến ban giám hiệu và giáo viên chủ nhiệm ai cũng tiếc hận. Thậm chí còn ở trong văn phòng cầu mong cho Tần Tu bị loại ngay từ vòng gửi xe. Thế nhưng, đám học sinh lại cảm thấy một người bạn phản nghịch ương bướng như vậy rất cả tính. Phương Viên cười nói, “Lúc đó học trưởng, anh chính là thần tượng của chúng em đó nha!”

Tần Tu cảm thấy cách nói này có điểm gây thơ lại có điểm đáng yêu: “Không phải vì thế mà cậu trở thành nghệ sĩ đây chứ.”

Phía sau bỗng dưng im ắng. Tần Tu có chút không thể tin quay đầu lại, nhíu mi nhìn thiếu niên ngại ngùng phía sau không nói được một lời.

“Nếu em nói, đúng là vì anh.” Phương Viên ngẩng đầu nhìn thẳng Tần Tu, thấp giọng nói.

Đùa gì vui vậy. Mắt Tần Tu ngáy ra một chút, cái kiểu đem tiền đồ của mình xem như trò đùa, tất cả chỉ vì muốn giống thần tượng, thế này cũng quá nực cười đi.

“Gạt anh đấy.” Đối phương cuối cùng lại cười rộ lên, “Kỳ thật em từ nhỏ đã quyết chí muốn thành diễn viên rồi.”

Tần Tu lúc này mới nhẹ nhàng cười cười, bỗng nhiên nghe thấy trên lầu truyền đến một tiếng huýt gió chế nhạo:

“Ôi, Phương Tiểu Mĩ, cậu cũng nhanh tay nhanh chân quá nhỉ, chưa chi đã vội vàng quyến rũ đại nhân vật rồi cơ à ~”

Tần Tu ngẩng đầu nhìn liếc nhìn cậu thanh niên đầu mohawk dựa người vào lan can lầu hai. Doãn Long Nhất ánh mắt đặt trên người Tần Tu, khuôn mặt bốn cột, nụ cười lập tức biến mất, trong ánh mắt lộ ra vẻ hung ác. Tần Tu nghiêng đầu. Thế là có ý gì, ngày đầu tiên gặp mặt đã phát động chiến tranh lạnh với mình. Đúng là lần đầu gặp loại người như này.

Mỹ nhân cao ráo xinh đẹp nghiêng đầu, vẻ mặt như đang đánh giá động vật quý hiếm, chỉ chốc lát đã chọc giận Doãn Long Nhất. Hắn nóng mặt đứng thẳng dậy, đúng lúc này Hạ Chính đứng ở đầu cầu thang mới nạt hắn một tiếng.

Tần Tu mắt nhìn gã đầu mào gà vẻ mặt không cam lòng bị gọi đi, liền quay sang Phương Viên hỏi: “Doãn Long Nhất và Hạ Chính gia nhập công ty trước tôi rất lâu sao?”

Phương Viên mới vừa rồi còn lúng túng khó xử, giờ đã lấy lại tinh thần: “Em mới đến công ty ba tháng, bọn họ vào chắc cũng chưa quá nửa năm đâu.”

Tần Tu ngẩng đầu nhìn bóng hai người biến mất, hàng lông mi dày tự nhiên như đường kẻ mắt kẻ chớp: “. . . . Có vẻ không vừa mắt với tôi a.”

“Doãn Long Nhất và Hạ Chinh ký hợp đồng với công ty sau khi tham gia chương trình tuyển chọn tài năng, chính là chương trình Tôi muốn làm ca sĩ của đài truyền hình TPS đó.” Phương Viên nói. Đọc truyện tại Web Truyen Online . com

Tuyển chọn từ chương trình tìm kiếm tài năng sao? Tần Tu nheo mắt suy nghĩ. Vậy chắc là cảm thấy người trực tiếp ký hợp đồng như tôi không xứng làm bạn với các người? Nếu như vậy Tần Tu cũng có thể hiểu được, nhưng mà, cái kẻ tên Doãn Long Nhất kia, anh có lẽ vĩnh viễn sẽ không thể có cảm tình cho được.

75. Chương 76 - Bước Đầu Tiên Thất Bại

Thẩm Triệt dựa người vào tay vịn ban công. Jason vì sao lại muốn ký hợp đồng với cậu? Đúng là càng nghĩ càng không thông, thậm chí cậu còn hoài nghi đối phương có phải uống rượu say rồi không. Chẳng lẽ kế hoạch lấy được chữ ký của người mới số một thất bại, đành phải chuyển mục tiêu sang đối tượng số hai.

Nhưng mà nói “chuyển sang mục tiêu thứ hai” để hình dung chính mình và Tần Tu, quả thực là có phần tự dất vàng lên mặt mình rồi.....

Gầy gầy lật xem danh bạ điện thoại, lúc này đã hơn hai giờ khuya. Phần lớn mọi người trong danh bạ đều đã đi ngủ. Thẩm Triệt thật sự rất muốn tìm ai đó để xin ý kiến, lật tới lật lui danh bạ, cuối cùng quyết định gọi cho số của Hạ Lan Bá.

Lúc bấm nút gọi trong lòng còn có chút không yên, không ngờ rằng đầu kia di động rất nhanh có người bắt máy, giọng nói tỉnh táo mười phần nói: “Chú mày đặc biệt chớ có mà nói muốn kể chuyện tình yêu của chú mày cho anh, nhờ anh cung cấp kinh nghiệm. Anh mày đây làm ế gì có kinh nghiệm mà cung cấp!” Hạ Lan Bá dừng lại một chút, ngữ khí mới dịu lại một chút, “Được rồi, nếu là chuyện khác thì có thể nói.”

“Sư huynh...” Thẩm Triệt có điểm cảm động, “Thật ngại đã quấy rầy anh chạy kịch bản.”

Hạ Lan Bá “xì” một tiếng: “Chú mày có chút tiến bộ rồi đấy. Lúc trước vì hoa khôi trường mà dọn ra ngoài. Bây giờ nửa đêm nửa hôm có chuyện lại tìm đến anh đây. Có rắm mau phóng.”

Thẩm Triệt không muốn làm phiền Hạ Lan Bá quá lâu: “Em chỉ là muốn hỏi một chút. Ví dụ anh có cơ hội ký hợp đồng vào một công ty rất tốt, nhưng trong công ty kia có một kẻ thù của anh. Tình huống này, nếu là sư huynh thì anh sẽ làm gì?”

“Mẹ kiếp, kịch bản chết tiệt nào cẩu huyết dữ vậy! Để anh mày nghĩ xem nào. Theo như mấy kịch bản kinh điển thì chắc chắn trăm phần trăm là sẽ ký. Vượt qua trăm ngàn gian truân vất vả, từng bước từng bước một vượt lên trên kẻ thù, sau đó nữa thì xoi tái luôn a!”

Thẩm Triệt một đầu mồ hôi: “Vấn đề là đẳng cấp của kẻ thù và nhân vật chính chênh lệch nhau nhiều lắm, sau khi ký hợp đồng rồi mà làm không tốt e rằng sẽ bị đối phương xoi tái trước rồi.”

“Nhân vật chính là đứa nào mà ngu vậy?” Hạ Lan Bá đầu bên kia di động lên tiếng hỏi, sau đó hai đầu di động cùng im lặng một lúc, Hạ Lan Bá mắng một tiếng “Phắc!”, “Chú mày chính là thằng nhân vật chính đàn độn kia đó hả?”

Thẩm Triệt nhất thời không biết có nên thừa nhận hay không, rốt cuộc vẫn là thừa nhận.

Khẩu khí Hạ Lan Bá trầm xuống: “Thật ra mà nói, nếu là cơ hội tốt thì anh cảm thấy chú không nên bỏ lỡ. Vả lại chú mày thì có kẻ thù quái nào chứ? Kẻ đó là giết hại cả nhà hay hấp diêm chú mày? Nếu là giết cả nhà thì tuyệt đối là kẻ thù không đội trời chung rồi, còn nếu là hấp diêm chú mày thì chỉ có thể tự trách cục hoa của chú mày không khép chặt, hơn nữa đó cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi.”

“Hả á á?!” Giọng Thẩm Triệt đột ngột cao vút. cậu nghe lầm hay Hạ Lan Bá lại đang viết cho cái kịch bản này máu chó hơn nữa vậy? Mắc gì lại bắt cậu bị cường bạo là chuyện sớm hay muộn chứ?

Hạ Lan Bá ho khan một tiếng: “Ý của anh là, nếu là việc quan trọng thì không phải xoắn xuýt làm gì. Nếu đúng là có thâm cừu đại hận gì đó ...”

“Thực ra cũng không coi là thâm cừu đại hận cho lắm.” Thẩm Triệt cau mày có chút dăm chiêu, “Chỉ là trong lòng luôn không thoải mái khi đối mặt với người kia.”

“Chú nói như vậy thì không phải là có thù hận, mà là chú mày sợ hấn.”

Hạ Lan Bá nói chắc như đinh đóng cột như vậy khiến cho Thẩm Triệt đột nhiên phát run, lại nhớ tới tình cảnh mấy lần khi đối mặt với An Gia Miện. Cậu không thể tin được Hạ Lan Bá có thể một phát nói trúng trọng điểm như vậy, nhưng cảm giác khẩn trương này, gắng gượng chống đỡ, phần nộ nhưng lại vô lực đáp trả này đích thực chính là sự sợ hãi. Cậu sợ lòng dạ bất định của người kia, sợ lời nói ác độc của hấn, nhưng thứ cậu sợ nhất chính là, vầng hào quang ảnh đế cao cao tại thượng, đứng trên đỉnh nhìn xuống người khác của hấn.

“Nếu thật sự là kẻ thù, chỉ cần nhìn thấy là căm ghét, nhưng nếu là sợ hãi thì đơn giản hơn. Chú sợ đơn giản là chú cảm thấy được đối phương mạnh hơn mình. Chờ đến lúc mỗi ngày đều nhìn thấy hấn, từ từ chú mày sẽ phát hiện đối phương cũng có nhược điểm, tìm được nhược điểm rồi thì còn sợ cái *beep* gì hấn nữa? Tóm lại, sư huynh đây ủng hộ chú mày ký hợp đồng.”

Hạ Lan Bá cúp điện thoại. Thẩm Triệt nhìn màn hình tối om. Sư phụ tổn hơi thừa lời nói nhiều như vậy, tóm lại cũng là rất quan tâm đến mình!

Môtô thể thao BMW gào thét chạy xuống cầu vượt. Bấy giờ một phút sáng, cả thành phố còn đang thông thả tỉnh giấc, con mãnh thú kim loại 1000cc đã gầm gừ phá nát không gian yên tĩnh.

Nhà cửa hai bên đường xẹt nhanh qua kính chắn gió. Chiếc môtô thể thao lao về ngã tư đường trống trải phía trước. Tần Tu ngẩng đầu nhìn đèn giao thông một chút, đèn xanh chỉ còn bảy, tám giây, liền không giảm tốc độ chạy vọt qua. Gần như song song lúc đó, trên kính chắn gió sẫm màu cũng lóe lên một bóng xe.

Chiếc xe ngoài dự tính kia xuất hiện từ bên phải, khoảng cách rất gần, tốc độ còn nhanh hơn Tần Tu khiến anh ngay cả thời gian phản ứng cũng không có, xiết chặt phanh trước, đạp nhanh thắng sau, chiếc mô tô BMW ngoặt một đường, phanh gấp, tiếng thắng xe rít lên chói tai.

Kẻ gây chuyện làm như không có việc gì đứng ở bên đường, mắt nhìn chiếc môtô thể thao dán sát mặt đường vẽ hấn thành một vòng cung rồi mới dừng lại được. Tay lái trên chiếc môtô chân trái đạp xuống đất, sắc mặt đen lại vì giận nhắc kính chắn gió lên.

Vượt đèn đỏ chính là một chiếc Honda Hornet màu đỏ, Tần Tu nhìn người trẻ tuổi chủ nhân chiếc xe kia vẫn ung dung ngồi trên xe, mặt giấu ở sau nón bảo hiểm liền nói: “Những kẻ chơi rock đều lấy cách này chào hỏi người khác sao?”

Chủ nhân chiếc Hornet cười cười, lúc này mới tháo nón bảo hiểm xuống: “Việc này cũng không thể trách tôi. Chính cậu cũng phóng rất nhanh còn gì.”

“Nhưng đó là đến lượt tôi đi.” Đường kẻ mắt tự nhiên nheo lại.

Doãn Long Nhất liếc nhìn đèn giao thông trên đầu, nhún nhún vai: “Tôi không nhìn thấy.” Lại nghiêng đầu liếc nhìn Tần Tu ngồi trên chiếc môtô BMW, “Tôi trông thấy mỹ nhân này, siêu môtô thể thao BMW S1000RR. Chống lưng của cậu cũng vững đấy nhỉ.”

Tần Tu không để ý đến lời châm chọc của đối phương: “Anh ghét tôi tới mức nào rồi mà mới gặp mặt hai ngày đã vội vã muốn cùng tôi đồng quy vu tận?”

Doãn Long Nhất vẽ mặt cứng đờ, thế nhưng rất nhanh lại tiếp tục châm chọc: “Tần Tu này. Thật ra mà nói, ngày hôm qua lúc nhìn thấy cậu tôi cũng rất tò mò.” lại nhào người về phía tay lái, gã thanh niên đầu mào gà ác ý, vờ khiêm tốn ngược mắt, “Cậu ngủ với mấy quan trên mấy lần rồi a?” nói xong, không kiềm chế được liền chăm chú theo dõi vẻ mặt đối phương.

Nhưng mà bằng sơn mĩ nam ngồi trên chiếc mô-tô đến một chút phản ứng lại cũng không có, chỉ vịn chìa khóa khởi động xe. Doãn Long Nhất thấy thế nhú mày, không cam lòng lại huýt sáo tiếp tục khiêu khích: “Dựa vào quy tắc ngầm cũng không phải chuyện mất mặt gì. Đây cũng coi như là vốn sẵn có của cậu thôi mà!”

Mô-tô BMW lao thẳng tới sát rạt bên cạnh chiếc Hornet rồi lách ra ngoài, dừng ở phía trước một chút, sau đó Tần Tu quay đầu lại nói: : “Anh cho rằng tôi sẽ bị dọa cho sợ mất mặt hay là sẽ đáp trả lại?”

Doãn Long Nhất sắc mặt càng thêm đen, mở miệng định phản kích, nhưng Tần Tu lần thứ hai ngắt lời hẳn: “Không hiểu rõ đối thủ đã tùy tiện ra tay thì rất không sáng suốt, nhưng mà không sao, chúng ta còn nhiều thời gian. Anh rất nhanh sẽ hiểu ra tôi là dạng người gì.”

Tay lái bằng sơn hạ kính chắn gió, mô-tô BMW phụt khí nóng, gầm rú phóng đi.

Doãn Long Nhất cầm nón bảo hiểm nện lên đầu xe của mình một cái.

Cả nhóm tập hợp thoảng một cái đã qua ba ngày. Jessica càng lúc càng cảm thấy mấy tên nhóc này hoàn toàn không có triển vọng sẽ kham được những khó khăn của một nhóm nhạc thần tượng. Trong ba ngày mới chỉ trải qua ba buổi học âm nhạc mà đã có xu hướng biến thành chiến trường. Đương nhiên, vấn đề đều xuất phát chỉ từ hai người.

Giờ luyện thanh.

Doãn Long Nhất: “Huấn luyện viên, hát như vậy quá đánh đổ nhau à. Làm phiên tăng lên hai key.”

Tần Tu: “Huấn luyện viên, làm phiên giữ nguyên key.” (PS: ca khúc chính là -Rolling in the deep của Adele)

Giờ nhạc lý.

Doãn Long Nhất: “Huấn luyện viên, cái này ký hiệu nhiều quá, tôi sợ bạn học Tần không phân biệt được. Hay là chúng ta chiều theo cậu ta một chút, chuyển qua dùng giản phổ đi. Bạn Tần biết đọc giản phổ đấy chứ?”

Tần Tu: “Ngại ghê, là tôi lấy nhầm bản nhạc sao? Trên này chỉ có bốn khuông nhạc. Chẳng lẽ. bốn khuông đã tính là nhiều?”

Giờ nhạc cụ.

Doãn Long Nhất: “Bạn Tần xuất sắc như vậy, không biết có thông thạo nhạc cụ gì không? Chi bằng cho chúng tôi được mở rộng tầm mắt đi? Cần đàn ghi-ta tôi có thể cho cậu mượn.”

Tần Tu: “Tôi không dùng đàn ghi-ta.”

Doãn Long Nhất: “Không sao, kèn ác-mô-ni-ca cũng xem như nhạc cụ, thép góc cũng được a.”

Tần Tu: “Huấn luyện viên có thể cho mượn keyboard một chút được không?”

Jessica đứng ở lầu hai đầu đầu nhìn hai người âm thầm phân cao thấp trong phòng nhạc, xoay người trưng cầu ý kiến của đại Boss bên cạnh: “Tình hình này ngài xem có được không?”

Ngư Tiêu không nói gì. Khi Tần Tu đứng trước piano chuẩn bị hạ cổ tay xuống phím đàn, ông chủ của Quan Triều nghĩ sẽ được nghe Twinkle twinkle little star kawaii, hoặc là tốt hơn một chút sẽ là phiên bản tẻ hại của Fur Elise, nhưng không. Tay trái lướt nhanh trên phím đàn như dòng nước xiết, tay phải hợp âm mạnh mẽ vững vàng, kia rõ ràng là bản nhạc Cách Mệnh của Chopin!

Ngư Tiêu trợn mắt há hốc miệng quay sang nhìn nữ đại diện: “. Cô không nói với tôi cậu ta biết lướt đàn dương cầm!”

Jessica nhìn thoảng qua những người khác cũng đang chấn kinh trong phòng tập: “Nghe nói trước đây cậu ta đã từng học một thời gian, nhưng mà chuyện này không phải trọng điểm.”

Những âm thanh trầm bổng quay cuồng như sóng lớn cuộn trào, Ngu Tiêu say mê nhắm mắt lại: “Tuy rằng các nốt không đủ rõ ràng, nhưng tốc độ kinh người, lực tay cũng kinh người a. Người trẻ tuổi chơi siêu mô-tô nên là thế này.”

Tần Tu âm âm bắn xong khúc nhạc ngắn của Chopin để kiểm tra trình độ, cả phòng nhạc bị hợp âm đàng đàng sát khí cuối cùng khiến cho im bật. Tần Tu ngẩng đầu hướng bốn người còn đang chấn động không nói lên lời, cất tiếng: “Ngoại trừ bài này tôi chỉ đàn được Mary có một chú cừu nhỏ, có muốn nghe không?”

Huấn luyện viên (đầu đầy mồ hôi): “. Không cần.”

Jessica nhìn phòng nhạc dưới lầu, nghiêm mặt nói: “Chính ngài cũng thấy đó, chỉ mới ba ngày mà mùi thuốc súng trong nhóm đã nặng đến như vậy. Nếu ngài tin tưởng con mắt của một người đại diện như tôi, thì tôi vẫn phải nhắc lại câu nói kia, gom những người này vào một nhóm sẽ không có kết quả tốt đâu.”

Ngu Tiêu nghe nữ đại diện một hơi nói xong, khỏe miệng tiếc nuối nhếch lên: “Ý kiến bất đồng a.” Nói xong lại nâng mắt kính, nhướn mắt nói: “Vậy thì dùng quy tắc cũ đi.”

Jessica hơi run một chút, nhưng lập tức gạt đầu không chút nhượng bộ: “Được.”

Ngu Tiêu từ trong túi áo vest lấy ra một hộp diêm nhỏ, rút ra hai cây, đưa một cây cho Jessica, lại đem diêm của chính mình quẹt dài một cái, nữ đại diện giỏi giang cũng đưa diêm trong tay quẹt theo, giờ lên nói: “Không cần nhường tôi, chúng ta cạnh tranh công bằng.”

Khi Tần Tu đi ra khỏi phòng nhạc đã thấy đại sảnh ở lầu một vây quanh không ít người, tất cả đều đang nhìn lên, bàn tán xôn xao. Tần Tu cũng ngẩng đầu nhìn theo, chỉ thấy sau tay vịn thủy tinh lầu hai, Ngu Tiêu cùng Jessica mỗi người cầm trong tay một cây diêm đang cháy, mặt đối mặt không nói câu nào, giống như đang giằng co. Diêm cháy đã hai phần ba, phía dưới có người nhìn không được vỗ tay trầm trồ khen ngợi: “Chị Jessica, hay lắm. Phụ nữ cũng không hề kém cạnh mày râu a!”

Phương Viên từ phòng nhạc đi tới, thấy thế cũng không khỏi “A” một tiếng.

Tần Tu nhíu mi hỏi: “Bọn họ đang làm gì vậy?”

“À, đang cuộc diêm.” Phương Viên ngẩng đầu liếc nhìn hai người đang phân cao thấp trên lầu hai, “Cái này được coi là điểm đặc sắc của Quan Triều đó. Trước kia, trong công ty từng xảy ra chuyện tân binh do có bất đồng mà gây đổ máu. Sau đó Ngu tổng nghĩ ra cách này, nếu có mâu thuẫn lại không thể giải quyết được, mọi người sẽ cuộc diêm, ai chịu không nổi trước thì phải chấp nhận chịu thua.”

“Rất thú vị.” Tần Tu cười, thoáng nhướn mi rồi cũng gia nhập vào đám người vây xem.

Cảm giác bỏng tay càng ngày càng mãnh liệt. Nét mặt Ngu Tiêu cùng Jessica cũng bắt đầu căng thẳng. Đám người mới trẻ tuổi đang vây xem bên dưới cũng sôi nổi cá cược về kết quả cuộc diêm. Nhân dân tệ được chuyển qua lại rất nhiệt tình, đúng lúc này Ngu Tiêu trên lầu chợt quát một tiếng: Truy cập fanpage s://.facebook.com/onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

“Đến đi, mấy thằng nhóc kia! Để cho ta được mở to mắt xem nào! !”

Một tiếng sư tử hống phấn khích này khiến cho mọi người cả trên lầu lẫn dưới lầu đều chấn động. Có người trong tay còn đang cầm đồng nhân dân tệ bị giật mình mà rơi xuống đất. Trước khí thế dữ dội của Ngu Tiêu, Jessica nhất thời không đối phó kịp, mắt thấy ngọn lửa sắp đốt đến móng tay, que diêm trên tay bỗng bất ngờ vụt tắt.

Là Ngu Tiêu thổi tắt. Jessica nhìn thấy diêm trong tay chỉ còn một mẩu diêm ngắn ngủn, có chút bất ngờ, nhưng trong lòng cũng đã buông theo.

“Hà tất phải chống cự.” Ngu Tiêu cười vẫy tắt que diêm trong tay, “Móng tay đàn ông và móng tay phụ nữ rất cuộc không giống nhau ha.” Ngu Tiêu vuốt râu con kiến, hướng về phía hai người bảo vệ do đang ở trong phòng trực vừa nháo nhào chạy tới vì nghe thấy tiếng la hét dưới lầu vẫy vẫy tay, ý bảo không có việc gì.

Đám người vây xem phía dưới tản dần đi. Jessica thở ra một hơi, không thể không thừa nhận, cho dù Ngưu Tiêu không thổi tắt diêm trong tay cô thì cô cũng không thắng được đối phương. Người đàn ông tên Ngưu Tiêu này, đôi khi nhìn có vẻ quần là áo lượt rất không đáng tin, nhưng có lúc lại rất ngoan cường khiến cho người ta phải bái phục.

“Đánh cược tôi chịu thua. Tôi sẽ cố gắng dẫn dắt nhóm thật tốt.” Jessica vừa định xoay người rời đi thì lại như nhớ ra điều gì, quay đầu lại nói, “Chuyện của Ngô Tường, tôi hôm qua đã tới bệnh viện xác nhận. Xương sống của cậu ta đã được đóng đinh thép cố định, theo như bác sĩ nói thì ít nhất nửa năm mới có thể xuống giường.”

“Vậy chỉ có thể hủy bỏ hợp đồng.” Ngưu Tiêu thần nhiên nhún vai, trong giọng nói không còn sự nhiệt tình và hăng hái như lúc trước nữa mà đã khô phực lại vẻ lãnh đạm mà khô khan của một thương nhân, “Đưa cậu ta tiền bồi thường hợp đồng. Tiền thuốc men cũng bên chúng ta lo liệu. Cô nhanh nhanh tìm một người mới đi.” lại hỏi, “Trong công ty còn có ai thích hợp không?”

Jessica suy nghĩ một chút, trong đầu bỗng nhiên nảy ra một người, tự bản thân cô cũng thấy có chút kỳ quái. Như thế nào lại đột nhiên nghĩ đến tên nhóc kia nhỉ?

“Làm sao vậy?” Ngưu Tiêu thấy Jessica vẻ mặt khó hiểu bèn hỏi.

“Từ đám thực tập sinh trong công ty chọn ra một người đương nhiên có thể, nhưng mà, nếu ngài không ngại ký hợp đồng thêm với người mới thì tôi thực ra đã chọn được một người không hề tồi.”

76. Chương 77 - Đường Dương Quan Và Cầu Độc Mộc

Buổi chiều thứ sáu không có tiết học, Thẩm Triệt cùng Jason hẹn bốn giờ gặp mặt. Tuy rằng đã hạ quyết tâm nhưng đối với chuyện Jason vì sao đột nhiên muốn ký ước với mình, trong lòng Thẩm Triệt vẫn có chút thắc mắc. Ở đầu bên kia điện thoại hỏi Jason, đối phương cũng chỉ cười nói: “Sao nào? Cậu cảm thấy chính mình không xứng đáng?”

Lớp học buổi sáng kết thúc, lúc xuống lầu Thẩm Triệt có liếc mắt một cái qua nhà để xe, không phát hiện bóng dáng chiếc BMW S1000RR đâu. Tần Tu hôm nay không chừng lại xin nghỉ tiết rồi. Jason tuy không nói rõ vì sao lại tìm đến mình, nhưng nếu lúc trước Tần Tu nhận lời ký ước với Tinh Bang thì đã không đến lượt cậu. Nghĩ như vậy, trong lòng Thẩm Triệt không khỏi lại càng thêm phức tạp.

Vừa ra khỏi lầu Dật Phu, Thẩm Triệt lại thành linh bị người gọi lại.

Giọng nói gọi hai tiếng “Thẩm Triệt” kia rất xa lạ, Thẩm Triệt buồn bực quay đầu, liền thấy một phụ nữ tóc dài phóng khoáng, mặc bộ zyp màu đen tươi cười đi về phía cậu.

“Jessica, người đại diện của Tần Tu.” Đối phương mỉm cười tự giới thiệu.

Jessica ngồi ở băng ghế bên hồ, một lát sau liền thấy chàng trai tóc xoăn mang theo hai hộp cơm từ đầu hành lang đi tới, đối phương thấy cô còn cười vẫy tay mấy cái, bước đi nhanh hơn.

Sau khi cô giới thiệu mình là đại diện của Tần Tu, tên kia liền trở nên rất niềm nở, còn chủ động mời cô ăn cơm. Jessica nhận hộp cơm trong tay Thẩm Triệt, ngoài ra còn có một gói khăn giấy sạch chưa mở. Thoạt nhìn có vẻ giống như một cậu nam sinh sáng sủa, vô tâm vô phế nhưng không ngồi lại chu đáo như vậy.

Jessica mắt thấy đối phương ngồi xuống bên cạnh bèn để ý quan sát một chút. Thân cao khoảng một mét tám hai tám ba, dáng người tuy rằng không kiện mỹ được như Hạ Chính, nhưng sơ sơ cũng được xem là khỏe khoắn. Tay áo xắn lên lộ ra bắp tay rắn chắc có vẻ như có hơi bóng rổ hay đại loại thế ... Thoạt nhìn hẳn là rất hợp khẩu vị. Ánh mắt đặc biệt trong sáng có thần thái, lúc cười lộ lên còn phát hiện có vẻ trẻ con không thể che giấu. Kiểu người như này, mặc kệ vừa làm sai cái gì, chỉ cần cậu ta hướng về phía bạn cười một cái là bạn sẽ không thể nào nhẫn tâm mà trách mắng cậu ta cho được. Cũng có thể tính là một anh chàng sáng sủa ưa nhìn với nước da màu tiểu mạch, hơn nữa còn xuất thân từ khoa diễn xuất, xét về điều kiện mọi phương diện đều có thể xem là cực kỳ ưu ái. Cho dù mình không nhắm tới cậu ta thì sớm hay muộn chàng trai này cũng được người ta tới mời ký hợp đồng thôi.

“Tìm tôi có chuyện gì vậy, Tần Tu anh ta có khỏe không?” Thẩm Triệt hỏi.

Jessica mắt nhìn Thẩm Triệt mở hộp cơm ra, thấy một hộp đồ ăn đầy mỡ khiến người ta vừa thấy là chẳng muốn ăn rồi, thế nhưng, nhìn bộ dáng cậu nam sinh này háo hức mở hộp cơm, gỡ đĩa ra, nhiệt tình gấp đồ ăn, sẽ không khỏi cũng có cảm giác thức ăn này rất ngon miệng.

“Cậu và Tần Tu quan hệ rất tốt nhỉ.” Jessica cười hỏi.

“Vâng, chúng tôi bằng tuổi, lại chung một khoa, trước kia còn là bạn cùng nhà.”

Như thế nào lại nghe không ra là có quan hệ gì nhỉ? “Tình hình Tần Tu hiện tại cũng không tệ.” Jessica nói, “Chúng tôi dự định dùng thân phận của một nhóm nhạc thần tượng để cho cậu ấy ra mắt.”

Thẩm Triệt nghe xong sững sốt: “Nhóm nhạc thần tượng?”

Jessica cũng nhìn ra đối phương kinh ngạc, liền ướm hỏi: “Nhóm nhạc thần tượng không tốt sao?”

Thẩm Triệt thật sự bị tin tức này làm cho shock toàn tập, đem hộp cơm đặt ở trên đùi, nghĩ nghĩ một lát rồi trầm ngâm nói: “Không phải không tốt, nhưng với cậu ấy mà nói, đây là không phải là lãng phí nhân tài sao?” Rõ ràng có thể ký ước với Tinh Bang một bước lên mây, sao phải ủy khuất chính mình đi làm một thần tượng cơ chứ. Đại ca à, anh như vậy thực làm cho người ta đau lòng quá.

“Tôi trước khi tìm tới cậu ta ký hợp đồng cũng đã bàn bạc xong về chuyện sẽ dùng thân phận thần tượng để ra mắt.” Jessica nói, “Quan Triều không giống Tinh Bang, chúng tôi không có nhiều tài nguyên về điện ảnh truyền hình. Đối chúng tôi mà nói, ra mắt bằng con đường nhóm nhạc thần tượng là đường tắt nhanh nhất. Trong giới giải trí, người ra mắt với thân phận thần tượng rồi bước vào giới điện ảnh truyền hình cũng không ít.”

Thẩm Triệt không nói gì, biểu tình khó khi nào lại nghiêm nghị như vậy.

“Lại nói nữa, với tính cách của Tần Tu, đơn độc ra mắt như vậy không hẳn đã tốt, cậu là bạn của cậu ta, hẳn là hiểu rõ tính cách cậu ta hơn bất cứ ai.”

“Phải.” Thẩm Triệt theo bản năng gật đầu, “Lạnh như băng lại còn hung dữ, rất dễ đắc tội với người khác.”

Lúc này đổi thành Jessica kinh ngạc, lạnh như băng thì đúng là lạnh như băng, nhưng đâu có thấy hung dữ chỗ nào.

“Tôi tới tìm cậu cũng là vì chuyện này.” Jessica nhìn về phía cậu thanh niên còn đang xuất thần bên cạnh, nói ra mục đích, “Cậu có hứng thú chung một nhóm với cậu ấy không?”

Thẩm Triệt sững sốt, ngược mắt khó tin nhìn người nữ đại diện vẻ mặt đầy nghiêm túc.

Jessica thấy trong ánh mắt kia ngoại trừ vẻ giật mình, dường như còn có chút gì khác: “Cậu vẫn có thành kiến với việc lập nhóm nhạc thần tượng?”

Thẩm Triệt một lúc lâu sau mới lấy lại tinh thần, cau mày, đầu óc có chút hỗn loạn: “Không phải, chỉ là.” Cuối cùng mới kể lại chuyện mình vừa mới cùng Jason tiếp xúc qua cho Jessica biết.

Jessica vừa rồi mới nghĩ thanh niên này sớm hay muộn cũng sẽ được người ta tranh giành lôi kéo, cũng không ngờ rằng Jason lại ra tay nhanh như vậy. Bình tĩnh cân nhắc lại, Thẩm Triệt dù sao cũng xuất thân diễn xuất, Jason nếu đã thả câu, chính mình tất nhiên không có phần thắng. Jessica đành phải tiếc nuối đứng dậy, cười một cái: “Tinh Bang quả thực thích hợp với cậu hơn, chúc cậu tình đồ thuận đạt.”

Thẩm Triệt dường như đang suy nghĩ cái gì, chỉ “ừm” qua loa đáp lời một tiếng.

Jessica đi được vài bước, lại quay đầu nhìn về phía cậu thanh niên tóc xoăn còn đang thất thần phía sau, bỗng nhiên lại lên tiếng: “Vừa nãy tôi nói với cậu tình hình của Tần Tu cũng không tệ, thực ra là gạt cậu thôi.”

Lời vừa nói ra, quả nhiên thấy Thẩm Triệt ngẩng đầu. Jessica mơ hồ cảm thấy canh bạc của mình có lẽ có phần thắng.

Jason hắt xì một cái. Đây đã là cái hắt xì thứ tư liên tục của anh. Người trợ lý bên cạnh hỏi anh có sao không, người đàn ông mặt vuông cương nghị liền lắc đầu, tiếp tục chú ý vào studio chụp ảnh.

Nhiếp ảnh sư giờ máy, tiếng chụp ảnh “tách tách” vang lên không ngừng:

“Biểu tình cao quý hơn một chút nữa. PERFECT!”

An Gia Miện mặc áo khoác dài kẻ ca rô thanh lịch, đứng giữa ống kính, đang chụp ảnh quảng cáo cho bộ sưu tập trang phục thu đông của một thương hiệu thời trang cao cấp. Hiện tại mới bắt đầu vào thu, nhiệt độ không khí còn chưa thấp lắm. Để tăng hiệu quả chụp hình nên trong studio cố ý mở điều hòa xuống nhiệt độ hơi thấp, thế nhưng Jason nhìn ra được đối với An Gia Miện vừa mới khỏi hẳn sau trận sốt mà nói, cả quá trình chụp ảnh vẫn rất không thoải mái. Ngay trước mặt là đèn chiếu sáng nóng rực không chịu nổi, quạt gió ở phía sau lại phả gió lạnh vào người, cảm giác này có thể tưởng tượng ra được. Mà An ảnh đế trên người đang khoác chiếc áo bành tô kẻ ca rô sang trọng, mày cũng không hề cau lấy một chút, biểu tình vẫn là vân đạm phong khinh.

Nhiếp ảnh sư chụp xong bộ ảnh, An Gia Miện đi đến xem một chút, hình như không có vấn đề gì. Nhiếp ảnh sư khen không dứt lời về sự chuyên nghiệp khi làm việc của An ảnh đế. An Gia Miện cười, cùng đối phương tán gẫu vài câu. Trong lúc đó một cậu nhóc học việc của nhiếp ảnh sư rút rờ cầm bút giấy kí tên chờ ở một bên. An Gia Miện kí xong cho cậu ta lại có thêm nhiều người khác chạy tới, muốn kí tên muốn chụp ảnh chung. Ngay cả bác gái đang quét dọn bên ngoài studio cũng chạy tới gia nhập hàng ngũ. Chả mấy khi có dịp ảnh đế tới đây, phải tranh thủ một chút. Jason đứng xa xa nhìn ảnh đế An cực kỳ thân thiện, vui vẻ kí tên cho từng người, từng người một, nhưng cũng có thể nghe được tiếng An Gia Miện thầm chửi “CMN!” trong bụng.

Chuyên viên trang điểm bên kia đi tới khéo léo thúc giục một tiếng, An Gia Miện lúc này mới được tha cho đi vào phòng hoá trang chuẩn bị thay bộ đồ tiếp theo. Chuyên viên sửa sang lại tạo hình một chút, quần áo cũng đã chuẩn bị xong, trực tiếp mặc lên là được. Bên này chuẩn bị đầu vào đấy, nhưng người mẫu nữ trong studio còn đang chụp ảnh, vậy nên An Gia Miện cùng Jason đành phải tạm thời chờ ở phòng hoá trang.

Chuyên viên trang điểm và chuyên viên tạo hình đều đã đi ra ngoài, phòng hoá trang lúc này đã không có người khác, An Gia Miện ngồi xuống trước gương ngẩng đầu nói: “Một điều được không?”

“Không được, nơi này lúc nào cũng có thể có người ra vào.” Jason từ chối.

Ảnh đế An cũng không nói gì, hai tay gác lên bàn hoá trang, thở dài một hơi: “Mật độ làm việc thế này là muốn giết tôi đấy à.”

Jason mặt trơn trắng, cậu than nữa đi, than đến chết cũng đừng hòng được hút thuốc.

“Anh không cho tôi hút ít nhất cũng cho tôi quạt một chút chứ.” An Gia Miện kéo kéo cổ áo lông, “Áo khoác này làm bằng gì vậy?”

“Lông cừu.”

“Con cừu đó béo cỡ nào mới có thể hun tôi nóng chảy mỡ đến thế này chứ?”

“Cừu béo hay gầy không có liên quan gì tới hiệu quả giữ ấm của lông cừu đâu.”

“Anh cũng không phải cừu, làm sao mà biết được?” Ảnh đế An liếc nhìn Jason một cái, vẻ mặt chán ghét nhìn mó trang phục và phụ kiện trên người, “Tôi thà mặc đồ du hành vũ trụ còn hơn, ít nhất còn mát mẻ, mặc loại quần áo này quá là đang hành nhau!”

Jason lùi vài bước về phía cửa, thường xuyên chú ý động tĩnh bên ngoài.

“Jason, Jason đại gia, Anh làm ơn làm phúc cho tôi xin một điều đi

” Ảnh đế lưu manh bên kia đã bắt đầu giở trò, “Tôi nói với anh nè, cái đèn chiếu đó thật không phải đèn chiếu bình thường đâu, nóng không khác gì bị nướng trong lò vi ba luôn, da đầu tôi chín luôn rồi đây này.” Nói xong còn kéo cổ áo, “Anh nhìn mà xem, da tôi bị nướng thành màu thịt nướng luôn rồi nè Nếu mà cổ thì đen còn dưới thân lại trắng thế này, định biến tôi thành gấu trúc chắc?”

“Được rồi được rồi được rồi ! ! !” JASON phát điên, “Cho cậu hút, im lặng giùm tôi đi!”

Mấy phút sau, ảnh đế An thuận lợi có được một điều Mild Seven, im lặng rút một hơi: “Anh hèn Thẩm Triệt mấy giờ?”

Jason vươn tay xem đồng hồ: “Còn sớm. Vốn hẹn bốn giờ, nhưng tôi xem tiến độ thế này, trước bốn giờ có thể không xong được.” Nói xong liền lấy di động ra chuẩn bị gọi điện dời thời gian lại trễ một chút, An Gia Miện đứng dậy ngó tỉ mỉ cái di động.

“Yo, lại đổi cái mới? Mới có mấy tháng, anh còn chịu khó đổi điện thoại hơn cả tôi đấy. Ở đây theo tôi kiểm được không ít món béo bở nhỉ.”

Jason vừa định mắng, “Cậu còn có thể nói khó nghe hơn được không!”, thì chuông di động lại đột ngột vang lên, trên màn hình hiện lên hai chữ “Thẩm Triệt” rõ ràng. An Gia Miện miệng còn ngậm điều thuốc, không cẩn thận liền làm rơi tàn thuốc xuống quần áo.

Hai người luống cuống tay chân phủi phủi, tàn thuốc nóng cháy vẫn nung ra một vết đen trên trang phục, lại là vị trí ngay trước ngực nổi bật như vậy. Jason không thể nhịn được nữa trừng mắt lườm An Gia Miện một cái. An ảnh đế cũng trợn tròn mắt.

Di động vang lên rất lâu Jason mới bắt máy: “A lô, Thẩm Triệt à, có chuyện gì vậy? Như vậy sao, cũng được, nhưng mà lúc này tôi không ra được, hay là cậu tới đây đi? Ừm, được, tôi ở cao ốc Đế Vương, Studio nhiếp ảnh TOP, cậu tới thì nhá máy cho tôi Được, cứ như vậy đi.”

Thấy Jason cúp điện thoại, An Gia Miện nhú mi hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Đọc truyện tại Web Truyen Online . com

“Cậu nhóc kia nói muốn tới đây sớm bàn bạc với tôi.” Jason nhìn về phía An Gia Miện có chút dăm chiêu, “Cậu vì sao lại xem trọng Thẩm Triệt thế?”

“Cậu ta cũng không tệ, tuy so ra thì có kém hơn Tần Tu, nhưng vẫn có thể xem là lựa chọn tốt thứ hai.” An Gia Miện vừa nói vừa ngồi xuống, “Anh là người đại diện, tôi có nói gì cũng vô dụng, chính anh nếu cảm thấy không tốt sẽ không muốn ký ước với cậu ta.”

“Nếu không có được Tần Tu, Thẩm Triệt đúng là cũng không tồi.” Jason nhún nhún vai, “Tôi sợ dĩ muốn ký hợp đồng với cậu ta, kỳ thực còn có một chút tư tâm.”

An Gia Miện bắt chéo chân, nhìn gương cười nhạt : “Ai mà không có tư tâm chứ.”

“Làm trong nghề này nhiều năm, đã rất lâu rồi tôi không có đóng cánh cửa lại như vậy. Tôi rất muốn nhìn Tần Tu sau này sẽ hối hận vì lựa chọn của mình. Cậu ta ký ước với Quan Triều, cho dù Jessica có khả năng nhưng cũng không đủ tài nguyên điện ảnh cho cậu ta. Cho dù điều kiện của cậu ta có hơn Thẩm Triệt nhiều thế nào đi nữa, tương lai cậu ta phát triển chắc chắn không bằng Thẩm Triệt ký ước với Tinh Bang.” Jason nói xong nhìn về phía An Gia Miện. Ảnh đế không nói gì, Jason cúi đầu nhìn lướt qua quần áo An Gia Miện, “Cái này phải sửa thế nào đây?”

“Tôi mua bộ này, hay là anh mua nhé?”

“Loại phong cách này tôi làm sao dám mặc đi ra ngoài? Đương nhiên là cậu mua, tàn thuốc cũng đâu phải tôi làm rớt!”

May mà trường quay có quần áo dự phòng, Jason không thể không thừa nhận tàn thuốc là do chính mình khi hút thuốc không cẩn thận đã làm rơi trên người An Gia Miện, đổi lấy mấy ánh nhìn khinh bỉ của nhân viên công tác. Tuy rằng nói như vậy thì có vẻ Jason là một người đại diện rất không chuyên nghiệp, nhưng chỉ có đại diện của át chủ bài chân chính mới tình nguyện chịu đội uất ức ở trên đầu để bảo vệ hình tượng hoàn mỹ cao quý của nghệ sĩ dưới tay mình.

Jason âm ức đi theo An ảnh đế tới trường quay, An Gia Miện bắt đầu chụp bộ ảnh thứ hai.

“Ai, cậu tìm ai, bây giờ không thể đi vào.”

Sau lưng truyền đến tiếng đối thoại, JASON loáng thoáng nghe thấy tên mình, liền quay đầu lại, nhìn thấy cậu thanh niên tóc xoăn bị nhân viên công tác ngăn ở hành lang, không khỏi kinh ngạc. Đến nhanh vậy? Jason lấy di động ra liền thấy, quả nhiên có hai cuộc gọi nhỡ, có thể tưởng tượng tiếng quạt gió lớn quá nên anh không nghe thấy chuông di động.

An Gia Miện thấy Jason xoay người rời đi cũng nhìn theo hướng của người đại diện. Ngoài cửa có một bóng người đang bị nhân viên công tác chặn ở ngoài. Tên nhãi kia rốt cuộc cũng ngẩng đầu lên, một mớ tóc xoăn tự nhiên liền lộ ra.

Chỉ lát sau Thẩm Triệt được Jason dẫn vào, hai người lập tức đi vào phòng hoá trang. Khóe miệng An Gia Miện nhếch lên một tia cười lạnh. Không phải thực sự không hợp với tôi sao, có được cơ hội thăng tiến đương nhiên là không nỡ từ bỏ rồi. Cậu thực sự nghĩ đó là năng lực của chính cậu khiến cho Jason muốn ký hợp đồng sao?

Nhiếp ảnh sư nhất thời như hóc xương: “Ai nha, biểu cảm này có hơi chút không được rồi, dịu dàng lại một chút.”

An ảnh đế mỉm cười thu lại biểu tình: “Thật ngại quá.”

Không được bao lâu Jason cùng Thẩm Triệt đã ra ngoài. Cậu thanh niên tóc xoăn đi ra tới cửa, quay đầu lại nói với người đại diện quyền uy cái gì đó, vẻ mặt kiểu “thật có lỗi”. Jason không nói gì chỉ gật gật đầu, nét mặt bình tĩnh nhìn Thẩm Triệt rời khỏi studio.

An Gia Miện cảm thấy có chút kỳ quái, chờ tổ chụp ảnh chụp xong, An ảnh đế vừa uống nước trợ lý đưa qua, vừa hỏi Jason: “Bàn bạc thế nào rồi?”

Sắc mặt Jason vô cùng khó coi: “Cậu ta từ chối.”

Đây thực là một chuyện thất bại, Jason nghĩ An Gia Miện tiếp theo sẽ hỏi vì sao, nhưng mà ảnh đế An chỉ nặng nề nói: “Đưa chìa khóa xe cho tôi.”

Jason nghe ngữ khí kia liền cảm thấy không ổn: “Cậu làm gì?”

“Đưa tôi.”

An Gia Miện dù sao cũng là ảnh đế, khi thật sự nghiêm túc thì vô cùng đáng sợ. Jason ma xui quỷ khiến thế nào lại đem chìa khóa xe của mình đưa cho đối phương, cho đến khi An ảnh đế cứ như vậy mặc trang phục chụp ảnh sải bước ra ngoài studio mới lấy lại tinh thần, vội đuổi theo ra hành lang, lớn tiếng gọi An Gia Miện đang bước vào thang máy: “Nửa tiếng sau còn phải chụp ảnh! Cậu đừng có làm bậy –“

77. Chương 78 - An Tiên Sinh Là Ảnh Đế Một Đời — Trích Lời Fan Nảo Tàn.

Thẩm Triệt ở quảng trường Đế Vương chờ xe, chưa đợi được xe số 601 thì lại có một chiếc Range Rover đen đàng đàng sát khí thẳng lại ngay trước mặt cậu. Thẩm Triệt lúc này mới nhận ra đó là xe của Jason, còn nghĩ đối phương có chuyện gì muốn nói với mình, nhưng khi cửa kính xe hạ xuống, biểu cảm trên mặt Thẩm Triệt thoáng chốc đơ ra.

Người đàn ông tuấn mỹ ngồi trên ghế lái đeo cặp kính râm RayBan quá khổ, tóc cùng gương mặt vừa nhìn đã biết mới được trang điểm, trên người còn khoa trương mặc một bộ áo khoác dạ cổ lật màu xám nhạt.

An Gia Miện quay về phía cậu chàng tóc xoăn đang ngơ ngác đứng bên đường, hất cằm: “Lên xe.”

Thẩm Triệt hơi hoảng một chút, lập tức mặt mày căng thẳng, quay đầu bước đi.

“Thẩm Triệt!” Tiếng An Gia Miện từ trong xe truyền ra vẫn mang đến cảm giác áp bách mười phần như cũ, “Cậu có tin tôi xuống xe ngay bây giờ không!”

Anh xuống xe hay không thì có liên quan gì tới tôi? Thẩm Triệt không để vào tai, nhưng sau đó bỗng dừng khựng lại. Trước mặt Thẩm Triệt là trung tâm thương mại phố Vương Phủ. Bên cạnh cổng vào chính là hộp đèn quảng cáo siêu lớn chói mù mắt của An ảnh đế, đại diện thương hiệu cho một hãng đồng hồ thời thượng. Nơi này là quảng trường Đế Vương, dòng người đông đúc. Lúc này, đằng sau chiếc Range Rover

đen đã có vài chiếc xe buýt lục tục tiến vào trạm, xe riêng lớn như vậy ngang nhiên chiếm chỗ trong trạm xe buýt đã dẫn tới một chuỗi còi xe inh ỏi mất kiên nhẫn. Khách đứng chờ xe cũng hiểu kì ngó ra đánh giá chiếc SUV đang chiếm đường không chịu đi kia. Nếu lúc này thực sự có người đi qua cửa kính xe tùy tiện nhìn vào, khẳng định sẽ xảy ra hỗn loạn, lại càng đừng nói tới.

An Gia Miện nói muốn xuống xe, anh ta tuyệt đối nói được làm được.

Thẩm Triệt tức giận xoay người, “phịch” một cái giật mở cửa xe ghế phó lái chiếc Range Rover bước vào trong.

Xe chạy thẳng một đường, di động đặt trên bệ lái không ngừng reo lên. An Gia Miện biết chắc chắn là Jason gọi tới nên cố tình liên tục không nghe máy. Tiếng chuông di động cuối cùng cũng dừng lại. Trong xe là cảm giác nặng nề chết chóc. Thẩm Triệt suốt dọc đường đều nhìn ra ngoài cửa sổ, cậu không biết An Gia Miện định làm gì, nhưng nhìn một thân trang phục phụ kiện trên người anh ta, có thể đoán được anh ta đang làm việc thì bỏ chạy đến đây. Cậu trong lòng thầm nói dù sao tôi cũng không vội, tôi không tin anh có thể chở tôi đến tận sân bay.

Chẳng được bao lâu chuông di động lại kiên nhẫn vang lên, An Gia Miện liếc nhìn Thẩm Triệt đang quay đầu ra ngoài cửa sổ: “Giúp tôi tắt di động.”

Thẩm Triệt không để ý đến anh ta, trực tiếp nhắm mắt đánh một giấc.

“Dối rồi à?” An Gia Miện vừa lái xe vừa cười lạnh, “Thẩm Triệt, cậu mấy tuổi rồi? Tôi nhớ là cuối năm nay thì tròn hai mươi một đúng không? Cậu cho là mình vẫn còn là học sinh năm hai sơ trung à? Hừ, còn dối.” Ngón tay thon dài trên tay lái bấu lại một chút, “Mấy năm nay cao lớn hẳn ra, nhưng hình như không thông minh lên được bao nhiêu. Chỉ vì cố chấp với tôi nên từ chối Jason, tôi xem cậu còn có thể ấu trĩ đến khi nào.”

Thẩm Triệt mở mắt, nhìn chằm chằm phong cảnh bên ngoài cửa kính trong suốt, giọng bình tĩnh nói: “Tôi không ấu trĩ như vậy.”

“À, vậy vì sao không ký ước, cậu không phải nằm mơ cũng muốn làm diễn viên sao?” Khóe miệng An Gia Miện nhếch lên một nụ cười lạnh, “Không phải là sợ tôi đấy chứ.” Thấy người bên cạnh không nói gì, An ảnh để bạnh hàm, gương mặt mang theo vẻ châm chọc gât đầu, “Hóa ra là sợ tôi.”

Điện thoại thức giấc từ Jason lại vang lên, An Gia Miện tóm lấy chiếc Xperia màu đen trực tiếp tắt nguồn: “Cậu sợ tôi ngáng chân cậu hay là thế nào? Cậu nghĩ rằng tôi rảnh rỗi đến mức cả ngày chỉ suy nghĩ làm thế nào để đối phó với cậu? Chẳng qua cậu là đứa nhát gan từ nhỏ, dạy cậu học bơi, nước sâu có một mét rưỡi cũng không dám xuống mà.”

Nhớ tới chuyện quá khứ Thẩm Triệt có chút cảm giác như bị chà đạp, không phục liền đáp trả một câu: “Tôi không phải không dám xuống.”

“Phải không?” An Gia Miện cười nhạo, “Vậy sao khi tôi vừa đi, cậu lại hoảng loạn lên là như thế nào?”

Thẩm Triệt có chút tức giận. Toàn là những chuyện không đầu vào đầu, đến giờ còn chưa chịu tha cho tôi, lúc đó tôi đã được bao nhiêu tuổi chứ?! Hơn nữa anh dám nói anh hoàn toàn không có trách nhiệm? Tôi không phải không dám xuống nước, mà là lúc đó trời tối, bờ sông kia lại vắng vẻ đến chết, tôi vừa nổi lên mặt nước đã không thấy anh, tôi có thể không hoảng sợ sao?

Luôn miệng nói sẽ ở bên cạnh trông tôi, kết quả thì sao? Tôi ban đầu còn nghĩ anh đùa giỡn, còn hô vài tiếng, anh có trả lời tôi không? Tôi lo lắng anh bị dòng nước xiết cuốn đi, tìm kiếm anh khắp nơi. Tôi sợ xuống nước mà lại chạy đến những chỗ nước sâu tìm anh?!

Ủy khuất như vậy nhưng lại không thể nói ra khỏi miệng, Thẩm Triệt chỉ có thể trừng mắt nhìn An Gia Miện vẻ mặt lạnh nhạt bên cạnh, tức giận mà không phát tiết được. Bên tai cậu giống như lại vang lên tiếng thủy triều, thủy triều là thời điểm rất nguy hiểm, nhưng khi đó cậu làm sao còn lo đến việc đó, cứ trôi lên ngụp xuống trong nước tìm người, kết quả bước hụt một chân, lúc bị dòng nước xiết cuốn đi, còn tưởng

mình chết chắc rồi. Lúc đó An Gia Miện đáng bị cho ngàn đao mới từ đâu chạy ra, kéo cậu sống dở chết dở từ trong nước lên bờ.

Chiếc Range Rover đen chạy trên cầu vượt, An Gia Miện nhìn chăm chú những con đường đan chéo chẳng chịt nhau tựa như không có tận cùng. Ngày hôm đó là thứ sáu, hần còn nhớ rất rõ ràng, bởi vì chỉ có ngày này hần mới được phép vào bệnh viện thăm ông nội.

Ông nội lúc đó đầu óc đã mơ hồ, thời gian tỉnh táo rất ít, có khi trông thấy hần còn không nhận ra, nhưng hần cảm thấy cho dù chỉ được nhìn ông ngủ thôi cũng rất tốt rồi, như vậy ít ra hần vẫn cảm thấy được mình còn có người thân.

An Gia Miện biết chính mình chắc chắn không thể trông đợi vào chú hai chú ba. Từ khi được ông nội sắp xếp cho dọn ra khỏi An gia, đến ở nhờ nhà một người dì không có quan hệ huyết thống, số lần hần có thể nhìn thấy ông nội càng ngày càng ít. Họ nói cái gì mà ông cụ cần tĩnh dưỡng không thể quấy rầy, cho nên chỉ để hần một tuần đến thăm một lần là đủ rồi, viện cớ như vậy so với hát đúng là cũng không tồi.

Mọi chuyện trước đó đều tốt cả, cho đến một ngày khi hần lặn lội đường xá xa xôi từ Canh Ảnh trở về thăm ông lại bị chặn ở trước cửa phòng bệnh, nói là không thể gặp mặt.

An Gia Miện còn nhớ rõ chính mình đã khiêm nhường như thế nào khi nói lời cảm ơn với vị quản gia mà chú hai bố trí tới chăm sóc ông nội, sau đó xoay người bình tĩnh rời khỏi bệnh viện.

Kỳ thật diễn như vậy thì có ích lợi gì đâu, bất kể hần có biểu hiện ra mình khiêm tốn vô hại ra sao, hai người kia vẫn khẳng khái cảm thấy hần là một sự uy hiếp. Thế nhưng bọn họ đề phòng hần như vậy cũng đúng, bởi vì chỉ cần cho hần một chút cơ hội, hần sẽ đáp trả gấp trăm gấp ngàn lần.

Đáng tiếc là ngày hôm đó, mối quan hệ huyết thống cuối cùng trên người hần cũng đã bị cắt đứt. An Gia Miện về đến nhà ngã lưng trên giường mà tâm tình vô cùng tồi tệ, Thẩm Triệt phía sau lại cứ quẩn lầy hần, đòi hần dẫn ra bờ sông tập bơi. An Gia Miện cau kính lấy mu bàn tay che mắt, nghe tiếng Thẩm Triệt ngoài cửa vẫn bám riết không tha, gõ cửa hô lớn:

“Đi mà anh, thời tiết đẹp như vậy, ở lý trong phòng làm gì chứ?”

Mi có biết vì sao ta ở lý trong phòng không? Mi có thể cho ta yên tĩnh một chút được không?

“Ngày mốt là sinh nhật em, tối mai anh lại về trường rồi, coi như cùng em chúc mừng sinh nhật đi mà!”

Còn muốn ta chúc mi sinh nhật vui vẻ sao? Mi mỗi ngày đều vui vẻ như vậy, kể cả ngày hôm nay. Thực sự.

“ Anh, anh có sao không?”

Thẩm Triệt mười bốn tuổi rồi cuộc vẫn là một cậu nhóc choai choai, giọng nói trong trẻo gọi một tiếng “Anh hai”, hần bỗng nhiên cảm thấy vô lực chống đỡ. Trên thế giới này hần đã không còn người thân. Mi vì sao luôn chọn đúng chỗ mềm yếu nhất của ta mà xuống tay?

Ngồi trên bờ, nhìn cậu bé không biết đau khổ của thế gian ngụp lặn trong nước, mỗi lần trôi lên đều mang theo tiếng nước ồn ào, như là cố ý, làm cho hần không có cách nào thanh tịnh, nhưng mà. Ánh chiều tà phản chiếu lên mặt nước kia thực sự trong trẻo quá, trong lòng An Gia Miện bỗng như có giọng nói như vậy. Hần mang theo nụ cười chết lặng mà chính mình cũng không biết là dạng gì, nhìn chăm chú cậu nhóc tóc xoăn cả người toàn nước, Thẩm Triệt mỗi lần lặn xuống nước trôi lên đều quay người nhìn về phía bờ một cái, giống như sợ không nhìn thấy hần nữa. Ngược nắng như vậy cười, mang theo một chút yên tâm cùng một chút kiêu hãnh của một cậu bé, sẽ khiến người khác cảm thấy mi tự đáy lòng đang rất vui vẻ.

Dương quang đến chết, ngày thơ khiến người ta phát bực, nếu muốn không ghen tị thật sự là quá khó khăn.

Thừa lúc Thẩm Triệt lần thứ hai lặn vào trong nước, An Gia Miện đứng lên quay đầu rời đi. Đứng ở sau tảng đá lớn đằng xa nhìn cậu nhóc ngoi đầu lên khỏi mặt nước, bộ dáng kinh ngạc phát hiện hần không còn ở đó nữa.

“Anh?”

“ . . . Anh? Anh ở đâu, đừng đùa nữa.”

Thẩm Triệt hô vài tiếng mà không có đáp lại, chỉ có tiếng vọng đáp lời, bờ sông lúc ráng chiều càng thêm vắng lặng, chỉ có tiếng nước róc rách chảy. Thẩm Triệt lội lên khỏi dòng nước, nhìn ngó khắp nơi nhưng tứ phía chỉ là nước sông chảy xiết.

An Gia Miện ở sau tảng đá lạnh lùng nhìn thấy vậy, tuy rằng nhìn không thấy biểu tình của cậu bé, nhưng hẳn biết chắc một khắc kia cậu bé nhất định đang cuống cuống tay chân. Cái dạng này bỗng nhiên làm hắn hết giận. Áp lực kìm nén ở trong lòng không chỗ phát tiết, cảm xúc âm u toàn bộ đã đổ lên người Thẩm Triệt vô tội.

Lại nói, vốn lúc đó hắn đã tính rời đi luôn, cũng may lại không thật sự đi xa, nếu không thẳng nhóc ngốc nghếch trước mặt đã hết hy vọng, bây giờ đã biến thành một gò mộ hưởng dương mười bốn tuổi rồi.

Đang đắm chìm ở trong chuyện cũ nên trong lòng có chút buồn bã, Thẩm Triệt bỗng nhiên bật dậy hô to: “Này, anh chạy quá nhanh rồi! Đổi làn xe đi!”

An Gia Miện hồi thần mới phát hiện xe đang băng băng trên đường cao tốc, mắt thấy sắp tông vào đuôi chiếc xe Ford phía trước, lúc này mới vội bẻ tay lái, xe quay về làn đường ô tô, An ảnh để vẫn rất ung dung điềm tĩnh: “Không đến lượt cậu ở đây khoa tay múa chân.”

Thẩm Triệt chán nản. Đúng là không phân biệt tốt xấu! “Ý thức an toàn của anh quá kém!”

“Bây giờ cậu còn biết đến ý thức an toàn cơ à?” An Gia Miện một tay đặt lên cửa sổ, một tay tiếp tục lái, “Thủy triều còn không biết đường mà chạy lên bờ, đập phành phạch trong nước là đang làm cái gì?”

Thẩm Triệt rất muốn nói là tôi sợ anh trượt chân rơi xuống nước nên mới ở đó tìm anh, được không. Lời nói đến bên miệng lại im bật, An Gia Miện làm sao biết khi đó cậu một mực lặn ngụp trong nước? Thẩm Triệt đột nhiên nhìn về phía An Gia Miện, trong nháy mắt như hiểu ra điều gì “Anh cố ý bỏ lại tôi?”

Lời nói ra hơi run run, có trời mới biết mãi cho đến lúc này, cậu luôn nghĩ An Gia Miện chỉ là trùng hợp rời đi trong chốc lát, có gì gấp vội vã trở về nhà mà thôi. Thẩm Triệt nhìn người đàn ông tuấn mỹ trầm mặc không nói gì chỉ chăm chú lái xe bên cạnh, tưởng chừng quá xa lạ. Cậu biết An Gia Miện chán ghét cậu, chán ghét mọi thứ về gia đình cậu. Nhưng mà anh ta thực sự đã nấp ở một bên, cố tình chờ nhìn cậu đuối nước?! Điều này quả thực khiến người ta. sồn gai ốc.

An Gia Miện siết chặt hàm, thật lâu sau mới đột ngột nói: “Đúng vậy. Chính là ta là cố tình bỏ lại cậu. Cậu không phải rất có năng lực sao. Thế nào mà ta vừa quay đi lại trở mình thành thiêu thân rồi, bộ dạng chân tay luống cuống khi đó đúng là buồn cười chết người. Mùi vị đuối nước thế nào? Đúng là thẳng vô dụng.”

Thẩm Triệt cảm thấy trước ngực tức nghẹn: “Im miệng.”

“Không đến lượt cậu bảo ta im miệng.” An Gia Miện hừ lạnh, “Ta nói với cậu nhé Thẩm Triệt. Có giỏi thì ký ước với Tinh Bang, cùng công ty với ta, sau đó muốn trả thù ta cũng rất tiện. Hơn nữa ...” Tinh tường cảm thấy người bên cạnh vừa xấu hổ vừa phẫn nộ, An Gia Miện ngược lại càng nói càng thích thú, “Bất luận cậu cuối cùng ký ước với công ty nào, dù sao không có ta xem cậu làm nên trò trống gì nào.”

Bị sỉ nhục liên tục rốt cục làm cho Thẩm Triệt thực sự không nhịn nổi nữa, cậu kéo tuột dây an toàn: “Dừng xe! Tôi muốn xuống xe!”

Trong xe vang lên tiếng “tút tut” cảnh báo an toàn, An Gia Miện thờ ơ hạ cửa kính xe: “Có giỏi thì leo cửa sổ nhảy xuống đi.”

Thẩm Triệt thật sự không muốn ở lại trong xe một giây phút nào nữa, nếu không phải xe đang chạy với tốc độ 90 mã thì cậu thực sự đã nhảy ra ngoài! Để ý phía trước không có xe, Thẩm Triệt nhanh tay lẹ mắt liền đoạt tay lái.

An Gia Miện bị dọa cho nhảy dựng, hai người ở trong xe cứ như vậy tranh giành tay lái, xe ở trên cầu bay tới bay lui, phía sau liên tiếp vang lên những tiếng còi xe khó chịu.

An Gia Miện bị chọc điên tiết, một quyền đâm thẳng vào bụng Thẩm Triệt.

Một đám kia lực đạo mười phần, Thẩm Triệt lĩnh trọn, ôm bụng nhăn nhó, toan nắm tay còn định đáp trả, chỉ là vừa nhìn thấy người mà chính mình từng gọi là “anh trai” kia, nhìn thấy gương mặt nhìn nghiêng quen thuộc từng bảo vệ chính mình, trong lòng vô cùng căm giận, nhưng nắm đầm siết chặt rồi cuộc vẫn không tung ra.

An Gia Miện còn đề phòng đối phương sẽ đánh trả bất cứ lúc nào, nửa ngày không thấy động tĩnh gì, vừa quay đầu lại đã nghe người bên cạnh bình tĩnh nói:

“Cám ơn anh nói với tôi chuyện này. Ít nhất nó làm cho tôi càng thêm kiên định, tôi muốn ở một chỗ không có anh, thành công cho anh xem.”

Không có phần nộ, không có khó chịu, chỉ một câu vô cùng nghiêm túc bình tĩnh đến đáng sợ.

Trong xe bỗng trở nên im lặng, mãi cho đến khi không khí nặng nề bị gió biển vù vù thổi vào xe, quét sạch đi.

An Gia Miện nhú mày đến xoắn vặn, tay gắt gao đặt tại ***g ngực, đồng thời chiếc xe màu đen đang chạy nhanh trên đường bỗng nhiên tấp vào lề đường dừng lại.

An ảnh để sắc mặt trắng bệch, hai tay đặt trên vô-lăng, trợn trừng mắt: “Cút!”

Thẩm Triệt lần đầu tiên không mấy may khó chịu với từ này, đẩy cửa bước ra ngay. Chiếc Range Rover đen cũng không lưu lại nửa giây, lập tức rời đi.

Thẩm Triệt nhìn chiếc Range Rover phóng đi cuốn tung bụi mù, trong lòng mới nhẹ nhàng thở ra, vừa lấy lại tinh thần liền nhận ra. Chết tiệt! An Gia Miện thế mà ném mình lại giữa cầu lớn vượt biển dài 4 km?!

Khó xử đứng trên cầu, vừa không biết làm sao vừa nhìn trước ngó sau. Đây chính xác là giữa cầu, có nhìn thế nào cũng không thấy đầu cầu đâu. Thẩm Triệt thiếu chút nữa nén không được mà gọi điện cho cảnh sát giao thông tố cáo An Gia Miện tội lái xe vô trách nhiệm.

Lúc Tần Tu gọi điện thoại tới chính là lúc Thẩm Triệt đang ủ rũ cuộc bộ trên cầu. Làn đường bên cạnh có một đoàn đua xe đạp vù vù phóng qua, trong đó còn có một người quay sang cậu huyết sáo ” Đừng có nghĩ quẩn nha”. Thẩm Triệt hữu khí vô lực “A lô” một tiếng.

“Sao có vẻ chán nản không có chút sức sống nào vậy?”

Cũng không biết làm sao, nghe được giọng của hoa khôi trường tâm tình Thẩm Triệt nhất thời liền tốt hẳn lên, tâm trạng tệ hại vân vân mây mây gì đó đều tự nhiên biến mất sạch. Thẩm Triệt vốn định đem chuyện Jessica tìm mình nói cho Tần Tu biết, nhưng ngẫm lại vẫn quyết định cho hoa khôi trường một sự bất ngờ: “À, tôi đang tản bộ.” Bước đi thật sự nhẹ nhàng hơn.

“Một mình?” Tần Tu hỏi.

“Còn có mấy tay đua.” Thẩm Triệt quay người lại, hồ lớn với vận động viên đua xe đạp đang phóng tới, “Hey, anh bạn, xử lý tên đội mũ vàng phía trước đi!”

Đối phương quay đầu ra dấu “OK”.

Tần Tu đầu bên này nghe thế thì buồn cười, tản bộ mà cũng vui vẻ góm nhĩ: “Cậu tản bộ ở đâu thế?”

“Ở trên cầu lớn Long Môn.”

Tần Tu nhìn chăm chăm đi động, còn tưởng mình nghe lầm. Cậu ở trên cầu lớn vượt biển, tản bộ? Đồ quái dị! Không nói gì mất một lúc, sau đó hỏi: “Ngày mai mấy giờ thì chuyển về nhà, có cần tôi giúp không?”

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Không cần đâu, đồ đạc của tôi cũng không nhiều lắm, một người dọn được rồi.” Thẩm Triệt cười đáp, nghĩ đến có thể cho Tần Tu bất ngờ, lại nhịn không được nói, “Haizz, anh nói chúng ta hôm nay có thể gặp nhau không ?”

Tần Tu ngồi ở trên sàn nhà phòng học võ đạo, khăn mặt lau mồ hôi hơi dừng một chút, có thể tưởng tượng ra bộ dáng con cú cỡ bự đang vẩy vẩy đuôi ở đầu dây bên kia. Muốn gặp mặt cứ việc nói thẳng, hỏi mấy câu dư thừa này làm gì. Tần Tu ra vẻ lãnh đạm nói: “Nhìn tiến độ kế hoạch trước mắt đương nhiên không có khả năng gặp mặt.”

Đầu bên kia truyền đến một tiếng thở dài: “Ờ ờ, cái cầu này sao dài thế không biết, này giờ đi mãi vẫn chưa thấy đầu”

Tần Tu vẻ mặt khinh thường: “Cậu có khái niệm về chiều dài “km” không vậy? Cậu là ông cụ bảy, tám mươi tuổi đấy à, định tập thể dục bằng cách đi dạo hết cầu vượt biển sao? Sao không vào khu phố mà đánh bóng bàn với các cụ luôn đi?” dừng một chút, “Được rồi, tôi cúp máy đây.”

Này, sao lại cúp máy? Cầu còn rất dài mà! “Ê này –“

Tút tut tut.

Thẩm Triệt trừng mắt nhìn màn hình di động. Haizz, quên đi quên đi, hoa khôi trường muốn tùy hứng thì tôi sẽ nhường anh tùy hứng. Khóe miệng lại nhếch lên, nhưng mà tôi rất vui vẻ mà nhường anh.

Chiếc Range Rover đen dừng lại dưới chân cầu, tắt vào lề đường. An Gia Miện mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, nhả nhó đau đớn cởi dây an toàn, siết chặt thắt lưng, thống khổ nằm bò ra vô-lăng. Chiếc Xperia đen trên xe lại vang lên không ngừng, vang đến lần thứ ba thì An Gia Miện sắc mặt tái nhợt khó khăn cào điện thoại qua, ấn nút nghe máy.

Jason đầu bên kia gần như muốn gào lên: “Cậu làm cái trò gì vậy! Sao không nghe điện thoại của tôi?!”

“Jason.”

Người đại diện ngắt ra một chút, cảm giác có gì đó bất thường: “Làm sao vậy? Sao lại thế này? An Gia Miện, cậu hiện tại đang ở đâu?”

Tần Tu đem khăn mặt cùng chai nước suối cất vào ba lô, lấy di động ra nhìn nhìn. Trụ sở chính của Quan Triều cách cầu lớn Long Môn không xa, bây giờ chạy đến là vừa kịp. Vừa định bước ra khỏi phòng võ đạo, Doãn Long Nhất bỗng nhiên bước lên trước Tần Tu đến cửa, không nói câu gì mà trực tiếp đóng sập lại.

Trong phòng học lúc này chỉ có hai người bọn họ, sau tiếng khóa cửa đánh gọn, cả phòng học rộng lớn yên tĩnh trở lại. Tần Tu nhìn chằm chằm Doãn Long Nhất chậm rãi xoay người, đường kẻ mắt tự nhiên cũng lạnh lùng nheo lại.

78. Chương 79 - Triết Lý Sống Của Hoa Khôi Trường: Thắng Làm Vua, Thua Làm Giặc

Tần Tu quăng ba lô sang một bên: “Nói đi. Muốn như thế nào?”

Doãn Long Nhất nhún nhún vai: “Không ngờ mày cũng cao thượng gớm nhỉ...”

“Ít nói nhảm đi.” Tần Tu lạnh giọng ngắt lời, “Anh đang lãng phí thời gian của tôi.”

Sắc mặt Doãn Long Nhất chớp mắt đã đen thui: “Mày muốn chạy à? A, hôm nay chúng ta không nói sòng phẳng hai mặt một lời với nhau thì đừng có nghĩ ra khỏi cánh cửa này.”

Hai người mặt đối mặt, bộ dáng đều là “Tao nhịn mày lâu lắm rồi”. Không khí nhất thời giương cung bạt kiếm.

Tần Tu không nói gì, anh cũng đã quen với chuyện bị người ta khiêu khích. Từ nhỏ đã nghe mấy lời móc mĩa, gây hấn nhiều như cơm bữa, danh hiệu “gấu Bắc Cực” cũng không phải là cái danh suông.

Doãn Long Nhất cuối cùng cũng hết vờ bình tĩnh, cười lạnh một tiếng: “Tao thật không hiểu mày, rõ ràng là xuất thân từ khoa diễn xuất, vì cái gì lại nhất định phải chạy đến Quan Triều ký hợp đồng?”

Hắn giương mắt nhìn về phía Tần Tu vẫn im lặng không nói câu nào, làm vẻ mặt “trái tim nguội lạnh” lắc đầu nói: “Ước mơ của mày vốn không phải là âm nhạc, mà tao và Hạ Chính là vì âm nhạc nên mới bước vào Quan Triều. Nếu không phải vì mày chúng tao hẳn đã tạo thành một ban nhạc, giống như ban nhạc rock DDD mà không phải một nhóm thần tượng chó chết thế này!”

Tần Tu nhíu mi khó hiểu: “Chuyện này liên quan gì tới tôi?” Thành lập nhóm nhạc thần tượng hay là ban nhạc rock thì do Tần Tu quyết định chắc?

“Sao lại không liên quan tới mày!” Thấy đối phương thái độ thản nhiên, Doãn Long Nhất càng nói càng tức điên, nhớ lại mấy lời nói chuyện của Jessica và Ngu Tiêu mà mình vô tình nghe thấy ở ngoài cửa văn phòng: “Chính tai tao nghe thấy Jessica và Ngu Tiêu nói thành lập nhóm nhạc thần tượng chính là để mở đường cho mày. Tất cả chúng tao ở đây đều lấy mày làm trung tâm mà tuyển ra.” Một hơi phun ra xong lại có chút hối hận. Ở trước mặt đối thủ cạnh tranh lại thừa nhận chính mình chỉ là kẻ làm nền thì đúng là “giết địch 800 quân ta tổn hại 3000”.

Tần Tu sững sờ. Chân tướng này quả thực khiến anh có chút ngoài ý muốn, thế nhưng kinh ngạc cũng rất nhanh chóng qua đi, Tần Tu lại khôi phục vẻ mặt bình tĩnh: “Vậy anh muốn thế nào? Nếu muốn tôi rời khỏi nhóm tôi chắc chắn làm không được, nhưng tôi cũng không ngại anh đi tìm Jessica và Ngu Tiêu nói chuyện. Nếu vì chuyện này mà các người rời đi hoặc nhóm giải tán tôi cũng không có một câu oán hận.”

Lời này vừa nói ra, Doãn Long Nhất tức khắc cứng họng. Cái kiểu nói một mũi tên trúng hai đích thế này khiến cho hắn tức điên người mà lại không làm gì được.

Tần Tu đậm đậm liếc Doãn Long Nhất đang ghen hòng tức giận kia một cái: “Tôi nghĩ nếu các người lúc trước kiên quyết cự tuyệt thì Jessica và Ngu Tiêu cũng không thể miễn cưỡng các người. Dù sao một nhóm mà tràn ngập địch ý thì không có còn hơn. Tôi không biết tại sao các người cuối cùng lại thỏa hiệp, đã ghét tôi như vậy mà còn đồng ý vào cùng một nhóm với tôi, nhưng nếu các người đã đồng ý rồi thì phải chịu trách nhiệm với chính quyết định của mình.”

Cái tư thái cao cao tại thượng “Tôi biết tổng các người cũng có mưu đồ riêng rồi” kia khiến cho Doãn Long Nhất thẹn quá hóa giận: “Con mẹ nó, mày trắng tráo vừa thôi! !” nói xong liền đấm một cú về phía Tần Tu.

Tần Tu không né tránh, một quyền kia đấm thẳng vào bụng Tần Tu khiến anh phải lui lại mấy bước. Doãn Long Nhất vừa muốn vung thêm quyền nữa thì lần này chưa kịp ra tay đã bị Tần Tu chặn đứng, chụp lấy nắm đấm sau đó bẻ ngược cánh tay lại.

Doãn Long Nhất hoàn toàn không ngờ tên con trai nhìn có vẻ âm nhu tuấn mỹ kia mà sức lực lại mạnh mẽ như vậy, cái vận tay cũng khiến hắn chật vật sái cả vai, cả người lúng túng ngắc đầu nhìn Tần Tu.

Tần Tu lúc này mới buông cánh tay đối phương ra: “Tôi không biết tôi nợ anh cái gì, nhưng tôi có thể cho anh một cơ hội phản kích.”

Doãn Long Nhất xoa xoa cánh tay vừa được thả ra, thỉnh linh tiếp được thứ gì đó Tần Tu ném lại, cúi xuống nhìn khoe miệng lại hung hăng nhếch lên: “Tao cũng đang có ý này!”

Phương Viên ra khỏi tòa nhà Quan Triều rồi mới nhớ ra di động để trong phòng luyện võ đạo, lúc quay trở lại lại phát hiện ngoài cửa phòng võ đạo đang chen chúc khá đông người, có người không kiên nhẫn đang đập cửa:

“Con mẹ nó! Tần Tu, Doãn Long Nhất, các người làm gì trong đó thế?!”

“Phòng tập chuyên dụng này cũng không phải của riêng nhà các cậu!”

“Mẹ kiếp, các người có mâu thuẫn gì thì kéo nhau vào WC mà giải quyết!”

Có khoảng chục thực tập sinh đang vây kín bên ngoài cửa phòng, có vẻ là ngày mai có buổi biểu diễn gì đó nên tối hôm nay mới đến luyện tập thêm giờ. Mắt thấy quần chúng oán khí càng lúc càng lớn, có người đã bắt đầu chửi mắng sang cả người vô can là mình, Phương Viên đành phải mượn di động của một người, gọi cho Hạ Chinh. Điện thoại của chưa chuyển tiếp đã nghe thấy tiếng gót giày cao gót sau lưng.

“Sao lại thế này?”

Jessica vừa cất giọng, tiếng đập cửa tứ phía cùng tiếng ồn ào xung quanh lập tức im bặt.

Thẩm Triệt không ngờ rằng mình vừa cùng Jessica tới công ty còn phải vượt qua một đại trận thế này, để cho đám đông xung quanh bàn tán. Jessica trước đó đã nói với cậu quan hệ của Tần Tu với các thành viên trong nhóm rất căng thẳng, Thẩm Triệt cũng chỉ nghĩ cùng lắm là không thèm nhìn mặt nhau, không ngờ rằng lại đến nông nổi phải đóng cửa đánh nhau thế này.

Doãn Long Nhất, nghe cái tên thì hoàn toàn không thể đoán được chiều cao, cân nặng và sức chiến đấu cho được, còn Tần Tu tuy rằng người cao nhưng mẩu chốt là thân hình mảnh mai, cho dù là gấu Bắc Cực thì cũng là gấu Bắc Cực xinh đẹp, làm sao có thể chống lại quyền đấm cước đá thô bạo cho được! Xong rồi, xác định là phải chịu thiệt thòi rồi!

“Tần Tu! Anh nghe thấy không? Mau mở cửa!” Năm cửa bị giật đến sắp rơi cả ra.

“Mẹ kiếp. Không phải đánh nhau sao, ít nhất cũng mở ra cho tôi vào với chứ.” Cửa lại bị đập ầm ầm rung lên.

Jessica nghe mà toát mồ hôi, cậu muốn vào đánh hôi giúp cậu ta đấy à. Đừng có gây thêm phiền nữa được không?

Phương Viên nheo mắt đánh giá cậu thanh niên tóc xoăn đang lo lắng đập cửa.

Người nghe chuyện vây tới hóng hớt ngày càng đông. Jessica cảm thấy tình hình dần trở nên nghiêm trọng, đe dọa đến uy tín của công ty liền nghiêm giọng nói với cánh cửa đang đóng chặt: “Tần Tu! Doãn Long Nhất! Quy định của công ty các cậu đều đã biết. Giữa các nghệ sĩ mà xảy ra ẩu đả đánh nhau thì...”

Cạch.

Lời còn chưa nói dứt, cánh cửa liền bật mở. Mọi người bên ngoài cửa không hẹn mà cùng nín thở ngưng thần, ánh mắt đổ dồn về phía cánh cửa từ từ mở ra như trong một pha quay chậm—

Web TruyenOnline . com

Tần Tu nguyên vẹn, không tổn hao gì xuất hiện phía sau cánh cửa, đầu tiên liếc qua Thẩm Triệt còn đang گیر nắm tay chuẩn bị phá cửa, rồi sau đó lạnh lùng nhìn đám người bu kín ngoài cửa chờ xem kịch vui.

Đám đông tụ tập phía sau tự giác tránh ra một đường, Tần Tu đi tới, Thẩm Triệt cao thấp đánh giá anh: “....Anh không sao chứ?”

Câu này đúng là hỏi thừa. Tần mỹ nhân bất kể thế nào vẫn là trắng không tì vết, mà còn một nhân vật nữa đâu? Mọi người tò mò nhìn qua khe cửa hé mở liếc vào trong, chỉ thấy Doãn Long Nhất đứng giữa phòng, quay lưng về phía cửa, đầu ngơ ngẩn gục xuống, không hề nhúc nhích.

Thẩm Triệt và Tần Tu cùng nhau rời đi. Gấu Bắc Cực vừa mới thắng lợi vẻ vang lúc này lại chỉ đi thẳng một đường không nói tiếng nào. Người kia bây giờ mà gọi một tiếng thế nào cũng phun trào. Vừa đến đoạn thang gác không có ai, Thẩm Triệt đang định hỏi là có chuyện gì xảy ra, Tần Tu ban nãy còn lãnh khốc đi không thèm ngoảnh đầu lại, đột nhiên bây giờ lại nắm chặt ngón tay, cắn môi hít vào một hơi.

Nhìn vậy cũng biết là đang rất đau đớn. Thẩm Triệt vội bước tới cầm tay Tần Tu lên, vừa nhìn đã bị dọa cho suýt tè ra quần. Móng tay ngón cái và ngón trỏ gần như đã bị nướng cháy đen, đầu ngón tay đỏ tấy, đã tuột một lớp da.

“Tôi đi mua thuốc!”

Tần Tu gọi chàng trai tóc xoăn đang chuẩn bị lao xuống dưới lầu: “Gần đây không có hiệu thuốc đâu.”

Thẩm Triệt khựng lại trên bậc thang một chút: “Tôi ngồi xe đi mua!”

“Thế thì tôi đau chết mất.” Tần Tu thờ ơ nói.

Cái gì cũng không được, vậy phải làm thế nào? Thẩm Triệt đành quay lại, vẻ mặt bó tay nhìn ngón tay mà Tần Tu vừa tự tàn phá của mình: “Nhưng anh thế này không bôi thuốc sao được chứ?”

Rất thích nhìn cái bộ dáng biến thành cún lông xù xoay vòng quanh này của cậu, Tần Tu trong lòng ngược lại rất vui, nắm tay đưa về phía Thẩm Triệt: “Nghe nói nước bọt có thể khử trùng. Thử xem xem.”

Thẩm Triệt “à” một tiếng liền đem ngón tay Tần Tu hướng về phía miệng mình, tiếp đó thì hai tai bỗng dưng đỏ bừng: “Anh muốn tôi giúp anh...giúp anh.... việc kia...”

“Giúp tôi liếm.” Tần Tu nói.

79. Chương 80 - Chuyện Vui Dồn Dập Đến

“Giúp tôi liếm.” Tần Tu nói.

Ngoài cửa gian thang gác có người đi ngang qua, cái từ “liếm” mờ ám kia khiến cho hai tai Thẩm Triệt nóng lên như sắp chín đến nơi. Lực chú ý lập tức dừng trên ngón tay, khớp thon dài, dưới ánh mặt trời ngoài cửa sổ chiếu vào giống như được thêm hiệu ứng vừa trắng vừa mềm, lưỡi nhấc vẩy vẩy đầu ngón tay đầy khêu gợi..... Phắc! Đầu óc bị nước vào rồi hử, tay thì làm gì có pháp thuật cơ chứ!

Một bàn tay đẹp như vậy mà cứ dứ dứ trước mặt Thẩm Triệt như vậy quả là xấu hổ. Cho dù anh không nghĩ xiêu vẹo thì tôi không nhìn được cũng hiểu sai mất: “Hay là tôi nhổ ra ít nước miếng, rồi giúp anh xoa lên ngón tay.”

Tần Tu khó mà tin nổi có người lại đưa ra biện pháp kinh dị như vậy, vẻ mặt chán ghét nói: “Bắn chết tôi à.”

“Cho vào miệng cũng bắn mà...”

“Cậu chê tay tôi bắn?” Có chút đen mặt.

Tôi đâu dám chứ, đại ca. Anh cho dù có lẫn lộn trong khí mê-tan một vòng tôi cũng không chê anh bắn đâu: “Tôi nói là nước bọt của tôi. Không phải anh vừa nói bắn muốn chết sao.”

Tần Tu không có nhẫn nại nhiều như vậy, đưa thẳng ngón tay vào miệng Thẩm Triệt: “Nước bọt trong miệng và nước bọt nhổ ra đương nhiên khác nhau. Nhanh lên.”

Đúng là ngang ngạnh bá đạo hết sức. Thẩm Triệt đành phải xuống nước, nhìn trước ngó sau xem xung quanh có ai không, sau đó mới ngượng ngùng cầm bàn tay của Tần Tu, đem ngón tay cẩn thận bỏ vào miệng.

Tần Tu dựa vào lan can, thích thú ngắm nhìn cậu chàng đầu quăn đang miệt mài ngậm ngón tay của mình, cười rất vui vẻ. Đầu ngón tay kề sát đôi môi mềm mềm, ẩm ẩm, lại không khỏi nghĩ tới nụ hôn mãnh liệt của hai người trên cầu buổi tối hôm đó. Hừ, còn không muốn liếm, rõ ràng là muốn chết đi được lại còn giả bộ. Nghĩ như vậy, ngón tay Tần Tu lại đùa dai, cố ý khua khua trong miệng Thẩm Triệt.

Ngón tay vừa ngoắc tới đầu lưỡi, Thẩm Triệt “ồ” một tiếng, vội vàng buông ngón tay ra.

Tần Tu vẻ mặt cụt hứng nhòm nhòm cậu. Thẩm Triệt đành phải lảng sang chuyện khác: “Có đỡ tí nào không? Còn đau không?”

Tần Tu nhướn mày nhìn đầu ngón tay: “Hiệu nghiệm thật. Chẳng đau chút nào nữa.”

Nụ cười kia thật đẹp, không còn vẻ khốc suất cường bá duệ nữa mà hoàn toàn là nụ cười tuyệt đẹp cực kỳ đáng yêu. Thẩm Triệt cũng thấy vui lây, rồi đột nhiên chợt nhớ đến: “Anh sao lại không tự mình liếm nhĩ.”

Cung phản xạ của cậu có thể cuốn bảy vòng có dư quanh trái đất được đấy. Tần Tu thần nhiên đáp: “Khoang miệng tôi mới bị lỗ.”

Tần Tu còn mặc nguyên chiếc áo ba lỗ và quần thể thao lúc luyện vũ đạo, trên đường đi tới phòng thay đồ, Thẩm Triệt nghe Tần Tu nói về truyền thống đánh cuộc bằng diêm của công ty thì có chút há hốc miệng.

“Anh cũng làm vậy quá đấy. Chẳng may thua thì tính sao?”

Tần Tu khoanh tay đi phía trước, điệu bộ tôi-tính-trước-hết-rồi: “Không có chuyện tôi thua được. Tên Doãn Long Nhất kia cho rằng trên tay mình có vết chai thì có thể chịu đựng đến cuối cùng. Hắn ta có, chẳng lẽ tôi không có?” Nói xong lại cúi đầu vuốt nhẹ ngón tay. Vết chai này là từ hồi còn học tiểu học, lúc luyện dương cầm mà lưu lại, hơn nữa, “Tôi bây giờ sáng nào cũng luyện chống đẩy, vết chai trên ngón tay dày như bánh kem rồi, tuyệt đối không thể thua hắn. Lại nói nữa, hắn là tay ghi-ta, sau này còn phải nhờ đôi tay mà sống còn tôi thì không. Riêng điểm này thôi hắn cũng không thể dám liều mạng theo tôi được. Ít nhất tên ngu ngốc kia bây giờ cũng có thể biết điều một chút rồi.”

Thẩm Triệt đúng là được mở rộng tầm mắt. Thế cái người vừa mới đau đến mức giậm chân bình bịch là ai thế nhỉ: “Chống đẩy mà ngón tay cũng thành vết chai được à? Tôi thường thường cũng luyện mà có thấy chai đâu nhĩ.”

Tần Tu nhún mày xoay đầu lại: “Tại sao tôi chưa bao giờ thấy cậu chống đẩy lần nào? Cậu chém gió cũng nên dựa vào chút ít sự thật đi chứ?”

“À, hai năm nay không có luyện...” Thẩm Triệt cười ha ha, có chút ngượng ngừng gãi gãi đầu.

Lại còn hai năm nay không luyện. Nói cứ như trước đây cậu là tuyển thủ môn chống đẩy không bằng. Tần Tu lắc đầu: “Đến lúc cậu giống tôi, mỗi ngày rời giường là đều luyện, hơn nữa chỉ dùng ngón tay chống đỡ chứ không phải chống bằng cả cái đệm thịt của cẩu thì cậu sẽ có chai tay ngay.”

Thẩm Triệt nhìn một lượt từ trên xuống dưới mỹ nam thân cao một mét tám lăm, dáng người mềm mại như mầm đậu, thực sự tò mò: “Anh sao lại luyện chống đẩy chăm vậy chứ. Nếu nói Khải đại thủ hàng ngày luyện như thế tôi còn hiểu được, còn anh...” Còn nói chưa dứt lời mới ý thức được mình lại vừa chạm phải bom ngầm, ngẩng mặt lên quả nhiên thấy bản mặt cấu kính của Tần Tu:

“Tại sao tôi lại không thể luyện? Chẳng lẽ luyện chống đẩy lại còn phải xem mặt? Trong đầu cậu toàn là cơ vòng sao?”

(Cơ vòng là cơ co dãn ở hậu môn =)))

Thẩm Triệt thức thời im miệng. Phương pháp ở chung thứ hai với gấu Bắc Cực: Tuy rằng gấu Bắc Cực rất xinh đẹp nhưng không được phép hoài nghi về nam tính hùng phong của gấu Bắc Cực. Tuyệt! Đối! Không thể làm tổn thương tôn nghiêm về sự men lỵ của gấu Bắc Cực được! Nhớ cho kỹ, nhớ cho kỹ!

Thẩm Triệt theo Tần Tu vào phòng thay đồ, lúc nhìn đối phương vươn tay cởi áo ba lỗ mới phát hiện bụng Tần Tu có vết tím xanh, thiếu chút nữa đã chửi to “Cái định mệnh! Tên khốn kia dám ra tay thế này.” thế nhưng rất nhanh lại nhớ tới phương pháp thứ hai kể trên, vậy là nhanh chóng đem lời đã vọt lên đến miệng nuốt trở lại.

Thẩm Triệt đi tìm trợ lý Nữ Nữ cầm về một hộp thuốc cao, lúc về thì thấy Tần Tu ngồi trên băng ghế dài, vén T-shirt lên nhìn chăm chăm vết tụ máu trên bụng mình. Thẩm Triệt nhất thời lại có ảo giác như đang thấy một mỹ nữ tuổi xuân phơi phới đa ung ử rũ cúi đầu nhìn cái bụng xệ mỡ của chính mình, thế là vội vàng tránh tầm mắt đi cho khỏi bị nghi ngờ.

Tần Tu nhận thấy tầm mắt vừa dời đi của đối phương, tâm nói cậu là cái đồ háo sắc, để xem cậu có kiềm chế được bao lâu. Vậy là lập tức tỏ ra không có việc gì kêu Thẩm Triệt giúp mình bôi thuốc.

Đầu quần thật không biết nói gì: “Anh tự mình bôi được mà.” Trên tay anh đâu có bị lỗ...

Tần Tu chống hai tay sau ghế, biếng nhác nhìn nhìn cậu thanh niên tóc xoăn đứng cạnh cửa: “Sợ nhìn thấy cơ bụng của tôi sẽ chịu đả kích sao?”

Thẩm Triệt ghen cười trong lòng: “Anh thế kia mà cũng kêu là cơ bụng, một múi còn chả có nữa là.”

Tần Tu gắng sức nháy mắt một cái đã ngồi thẳng người dậy: “Cậu dám không bôi thuốc thử xem.”

Thẩm Triệt cảm thấy Tần Tu nghiêm túc như vậy rất buồn cười nhưng lại có điểm đáng yêu. Cậu cầm thuốc đi tới định đưa cho đối phương tự mình bôi, ai dè hoa khôi trường đã vén áo lên, táo bạo khoe thắt lưng, cái điệu bộ kia là nhất quyết kiểu gì cũng phải bắt cậu đích thân bôi thuốc, để cho cậu biết được cơ bụng hoành tráng của anh ta thế nào đây.

Thẩm Triệt bất đắc dĩ lấy thuốc ra tay, bôi lên rồi mới phát hiện quả đúng là có cơ bụng, tuy rằng hình dáng không hiện rõ ràng nhưng chất lượng thật không tồi, cảm giác rất dẻo dai rắn chắc, cậu không khỏi có cái nhìn khác. Trong lòng lại nghĩ theo tính cách của Tần Tu từ nhỏ, chắc chắn là lo sợ mình bộ dạng xinh đẹp bị người ta khinh thường cho nên mới ra sức luyện chống đẩy, hăng hái đánh bóng rổ, chăm chỉ luyện tay luyện chân, luyện cơ bắp... nên mới chiến thắng nhân sinh như ngày hôm nay. Nghĩ như vậy lại không nén được, bật cười.

Tần Tu liếc mắt nhìn Thẩm Triệt một mắt giúp mình bôi cao lên thắt lưng, một mắt cúi đầu trộm cười, lẩm bẩm một tiếng “Đồ háo sắc”.

“Hả?” Thẩm Triệt hỏi thần.

Tần Tu quay ra nhìn cậu nhướn mắt: “Sùng bái tôi không?”

Thẩm Triệt ;A; há to miệng. Sùng bái cái gì mới được chứ. Tôi có nên sùng bái làn da mịn màng trắng ngần như ngọc này của anh không nhỉ, à ừ, cũng có thể lắm chứ.

“Không phải cậu rất sùng bái đàn ông có cơ bụng sao? Tôi thỏa mãn tiêu chuẩn của cậu rồi chứ.” Tần Tu nói.

Thẩm Triệt không hiểu mấy lời này là có ý gì: “Tôi sùng bái đàn ông có cơ bụng lúc nào cơ?”

“Vậy ai dùng cát đắp tám múi cơ bụng? Cậu thêm thuốc có cơ bụng như vậy, tôi sao có thể giả vờ không thấy được.” Cái bộ mặt cao ngạo kia y hệt con mèo, ” Lại nói, sáu múi cơ bụng của cậu đâu? Bỏ ra tôi xem thử coi.”

Thẩm Triệt thấy Tần Tu đột nhiên nhìn nhìn về phía bụng mình, liền nhanh tay che kín: “Không có gì hay mà xem đâu. Tóm lại là thua xa anh, ha ha!” Trong lòng thật quá đau khổ, sao cái người này lại như vậy cơ chứ, tôi nhận thua luôn rồi, được chưa?

“Kém thế nào nào, bỏ ra cho tôi xem thì chết à.” Tần Tu nhất quyết không buông tha liền lao tới kéo quần áo, Thẩm Triệt ôm bụng trái tránh phải né, lưng đập “phành” một cái vào tủ đựng đồ phía sau, Tần Tu vẫn chưa buông tha cho cậu.

“Cậu giấu như vậy làm gì? Không phải là bụng bia mỡ bèo nèo đấy chứ?!” Tâm nghĩ bụng bia cũng không phải không có khả năng, lần trước anh tự rằng vội vàng mới liếc sơ qua một cái, nhưng nhanh quá nên không thấy rõ, thật muốn xem xem cái bụng lồi rốn kia có cái dạng gì.

Tần Tu đè mạnh một cái bắt Thẩm Triệt phải buông tay, Thẩm Triệt sống chết không chịu. Trong lúc hai người đang quần lấy nhau người đề kẻ đẩy thì cửa phòng thay đồ bật mở.

Phương Viên mặt đại ra nhìn tư thế ái muội đang lồi kéo quần áo nhau của hai người, giật nảy mình.

Tần Tu buông Thẩm Triệt ra, đứng thẳng dậy, nhanh chóng khôi phục vẻ băng sơn: “Chuyện gì?”

Ngữ khí lạnh như băng kia giống như một người hoàn toàn khác, Phương Viên lúc này mới xấu hổ cất lời: “Chị Jessica gọi hai người tới.” nói xong thì lùi ra sau cánh cửa, đi ra ngoài dưới ánh mắt nhìn chòng chọc của Tần Tu.

Cậu thiếu niên mười chín tuổi đi thẳng một mạch ra ngoài hành lang mới dừng bước lại, không cam tâm bầu chặt móng trong lòng bàn tay.

Tần Tu đứng dậy thắt dây lưng, nhớ tới lời Phương Viên vừa mới nói “Chị Jessica gọi hai người tới”, mới quay đầu lại hỏi Thẩm Triệt: “Cậu sao lại ở đây lúc này?”

Thẩm Triệt ngồi trên sàn nhà, vừa giúp Tần Tu cầm bộ quần áo tập nhét vào ba lô, vừa đem chuyện Jessica trưa nay đến tìm mình bàn về chuyện kí ước nói cho Tần Tu.

Thẩm Triệt không giống Tần Tu, nếu hỏi muốn ký hợp đồng với Tinh Bang hay là Quan Triều thì cậu chắc chắn đã có đáp án. Thế nhưng khi đó Jessica đã nói với cậu:

“Nói thật với cậu, nhóm mới này, kỳ thật được Ngu tổng tạo ra là vì Tần Tu. Cũng bởi vì thế cho nên ba thành viên còn lại có thành kiến rất lớn với cậu ấy, không phải đối chọi gay gắt mà là cô lập hẳn. Đường nhiên về mặt này cũng một phần là do chúng tôi bất lực trong việc thu xếp, nhưng chắc cậu cũng hiểu rõ cá tính Tần Tu. Cậu ta không phải là loại người chủ động tìm cách giảng hòa, cố gắng dung nhập vào tập thể, có cho cậu ta lối ra cậu ta chưa chắc đã thêm bước tới. Chúng tôi cố gắng điều chỉnh thế nào cũng không được. Nhưng nếu một thành viên trong nhóm đứng về phía cậu ấy thì tình hình sẽ tốt hơn rất nhiều, ít nhất đối với cậu ấy mà nói áp lực cũng sẽ không quá lớn nữa. Trong nhóm cũng có thể lấy lại chút cân bằng.”

Với cái tính cách vĩnh viễn không chịu thỏa hiệp này của Tần Tu, bị cô lập thực sự cũng không kỳ quái chút nào. Thẩm Triệt ngẩng đầu nhìn Tần Tu đang xỏ dây lưng. Thực ra lúc Jessica thẳng thắn nói cho cậu điều đó, trong lòng cậu thực sự rất phân vân. Tinh Bang rất hấp dẫn, thế nhưng, chỉ cần vừa nghĩ đến chuyện Tần Tu một mình bị cô lập trong nhóm, có chết cũng không chịu xuống nước với kẻ nào như vậy, nghĩ đến đây là lại chẳng thể ngồi yên.

Lúc từ chối Jason, đối phương cũng hỏi cậu lý do tại sao. Thực ra tôi cũng không biết vì cái gì. Chỉ là tôi không thể chịu nổi khi nhìn người kia phải chịu ủy khuất, mà tôi lại không thể ở bên cạnh anh ấy mà thôi.

Tần Tu mặc áo khoác, ngồi xuống đeo giày, hỏi: “Cậu quyết định chắc chắn? Quan Triều cũng không phải lựa chọn tốt nhất với cậu.”

“Tôi không giống anh, có thể ký với Tinh Bang mà ký với Quan Triều cũng được.” Thẩm Triệt đứng lên, kéo khóa ba lô cười cười, “Tôi ở bên ngoài chờ nha...”

Vừa mới xoay người, cổ tay đã bị Tần Tu bắt lấy.

Thẩm Triệt giật mình quay đầu lại. Dưới ánh sáng hôn ám trong phòng thay đồ, Tần Tu ngồi trên băng ghế dài ngẩng đầu nhìn cậu chăm chú, ánh mắt sâu thẳm thâm tình: “Cậu thực sự không để tâm sao. Cùng tôi trở thành một nhóm nhạc thần tượng ấy?”

Gia nhập nhóm nhạc này cậu có lẽ chỉ có thể làm nền cho tôi. Hóa ra Doãn Long Nhất đã nói đúng. Hóa ra tôi cũng sẽ luyến tiếc nếu như người quan trọng nhất đối với tôi cũng gia nhập cái nhóm nhạc chỉ vì một người chết tiệt như thế này.

“Có gì mà để ý chứ. Nhóm nhạc thần tượng cũng có cái hay của nhóm thần tượng mà.”

Truy cập fanpage s://.facebook.com/onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Bàn tay Tần Tu đang nắm cổ tay màu tiểu mạch của Thẩm Triệt dời xuống, nhẹ nhàng đan lấy bàn tay Thẩm Triệt: “Thẩm Triệt, tôi thực ra cũng không hy vọng cậu sẽ ký ước với Quan Triều, nhưng nếu cậu đã quyết định, tôi sẽ dẫn cậu cùng nhau thành công.”

Thẩm Triệt cúi đầu nhìn Tần Tu không chớp mắt. Cặp lông mi dày như một đường kẻ mắt tự nhiên kia giống như có từ lực mà hút chặt lấy cậu, cả người giống như nghẹt thở. Thẩm Triệt nhìn không được cũng mạnh mẽ siết chặt tay Tần Tu: “Được. Quyết định thế nhé!”

80. Chương 81 - Ngày Hôm Đó, Chúng Ta Trên Sân Thượng Cùng Nhau Uống Coca-cola

Lúc Thẩm Triệt cùng Tần Tu tới văn phòng của Jessica thì ba thành viên khác đã ở đó rồi. Jessica đứng dậy, giới thiệu Thẩm Triệt với ba người kia. Tần Tu đứng bên cạnh nhìn Thẩm Triệt chủ động bắt tay với ba người, đến lượt Doãn Long Nhất, quả nhiên là gặp phải ánh mắt tràn ngập địch ý.

Lúc này thậm chí còn tồi tệ hơn, Doãn Long Nhất vậy mà dám làm trò ngay trước mặt Jessica, không thèm đếm xỉa tới động tác bắt tay hữu hảo của Thẩm Triệt.

Vẫn còn chưa chịu yên?! Tần Tu giận dữ bạnh cằm, anh đương nhiên biết đối tượng mà Doãn Long Nhất nhắm tới thực chất chính là mình đang đứng cạnh Thẩm Triệt.

Thẩm Triệt cũng có chút , lúc này mà thu tay lại hay vẫn vươn ra đều rất xấu hổ, cậu đoán đối phương chắc không đến mức không nể mặt Jessica đang đứng trước mặt như thế được, thế nhưng Doãn Long Nhất vẫn khẳng khái không thèm nắm lấy tay Thẩm Triệt.

Tần Tu bỗng nhiên giơ tay nắm lấy bàn tay Thẩm Triệt ấn trở về, vẻ mặt lạnh như băng nhìn chòng chọc Doãn Long Nhất: “Bạn Doãn trên tay bị thương, không có tiện bắt tay.”

Ba chữ “không có tiện” vang lên sắc lạnh như lưỡi dao. Nổi nhục khi thất bại thảm hại trong phòng học vũ đạo ban nãy lại bị khơi dậy, Doãn Long Nhất dùng dùng nổi giận, một cước đá bay bàn trà, vung tay bỏ đi. Bộ ấm chén trên bàn trà lạch cạch rơi xuống đất, Jessica nghiêm mặt, biểu tình rất khó coi. Hạ Chinh vội vàng nói với Thẩm Triệt và Jessica “Thật xin lỗi.” rồi hấp tấp đuổi theo ra ngoài.

“Hạ Chinh.” Jessica gọi Hạ Chinh vừa chạy ra ngoài cửa lại, giọng nói nghiêm túc lạnh như băng: “Tôi không thể nhẫn nại với cậu ta mãi được.”

Hạ Chinh không quay đầu lại, cũng không nói tiếng nào, lập tức bước nhanh bỏ đi.

Trong văn phòng, Jessica cầm mấy tập kịch bản đưa cho ba người còn lại. Thẩm Triệt cúi đầu nhìn, nhìn thấy đây rõ ràng là kịch bản của Cú ném quyết định .

“Thẩm Triệt bên này nếu như không có vấn đề gì thì vai diễn đã có thể xác định ngay được rồi,” Jessica nói, “Mấy hôm này các cậu làm quen với kịch bản một chút đi, tôi và Ngu tổng, còn đạo diễn nữa, sau khi bàn bạc thống nhất xong xuôi về việc phân vai thì sẽ có chuyên gia tạo hình đến trang điểm, định hình nhân vật cho các cậu. Đây cũng xem như một công đôi việc đi.”

Thẩm Triệt không ngờ rằng vừa mới quyết định ký hợp đồng đã lập tức được đóng phim luôn, mà lại còn về đề tài bóng rổ mà cậu thích nhất, thế là không kiềm chế được hưng phấn quay sang nhìn người đang đứng bên cạnh. Tần Tu đang cúi đầu lật xem kịch bản, phát hiện ánh mắt của Thẩm Triệt cũng ngẩng đầu cười cười với cậu. Chuyện quay phim anh đã biết từ sớm, đã qua thời kì hưng phấn rồi, nhưng mà xem tên gốc kia kích động như vậy thì cứ bồi cho cậu ta vui vẻ thêm chút xíu cũng được.

Về tươi cười sùng nịnh kia chỉ thoáng qua trong giây lát thôi nhưng cũng không tránh được tầm mắt của Phương Viên.

Thẩm Triệt ở lại văn phòng ký hợp đồng, Tần Tu đứng ở ngoài cửa chờ cậu. Phương Viên đã đi trước, Nữu Nữu đi vài bước ra rồi lại có chút chần chừ, bước chân ngừng lại, quay sang Tần Tu lưỡng lự nói: “Việc này, Tần Tu, tôi...” dừng lại một chút, cô gái mập mập ngẩng đầu, như vừa hạ quyết tâm, liền nói một hơi: “Tôi thực sự vô cùng chờ mong anh diễn vai Lãnh Liệt!”

Tần Tu có chút sửng sốt: “Vai diễn đã quyết định rồi sao?”

“Hi hi, thực ra cũng quyết định gần hết rồi,” Nữu Nữu nén giọng, trộm cười, “Dù thế nào thì việc anh diễn vai Lãnh Liệt cũng đã chắc tới tám chín phần.”

Tần Tu nghĩ nghĩ, nhíu mi hỏi: “Vậy Thẩm Triệt thì sao?”

“Việc này tôi cũng không chắc lắm. Trước khi Thẩm Triệt đến thì vai diễn của bốn người các anh đã cơ bản xác định rồi, chỉ còn lại một vai Hoàng Chân nữa thôi. Tôi đoán phân nửa là vai này. Nói thực, cậu ấy cũng rất thích hợp với vai đó a!” Nữu Nữu nói.

Nữ Nữ cũng nhìn ra ý nghĩ của Tần Tu: “Yên tâm. Hoàng Chân và Tư Ngang được đặt song song là vai thứ chính mà!” Tính về thời gian xuất hiện mà nói thì Hoàng Chân xuất hiện còn nhiều hơn Tư Ngang, thế nhưng nhân vật Tư Ngang này lại có khá nhiều đất diễn và cũng được đông đảo người yêu thích.

Tần Tu quay sang phía Nữ Nữ, điềm đạm gật đầu: “Cám ơn cô đã nói với tôi chuyện này.”

Nữ Nữ đỏ mặt. Tuy rằng Tần Tu bề ngoài nhìn thật băng sơn nhưng khi bạn chủ động bắt chuyện với anh ta, anh cũng sẽ rất lễ độ mà đáp lại. Mặc dù biểu tình trên mặt trước sau như một vẫn chỉ đậm đậm, không có nói nói cười cười nhưng cũng không khiến cho người ta có cảm giác kiêu căng ngạo mạn xa cách ngàn dặm. Nhưng mà bắt chuyện với núi băng này quả đúng là việc cần rất nhiều dũng khí.

Thẩm Triệt ký hợp đồng xong, đẩy cửa bước ra, quơ quơ hợp đồng với người đứng ngoài cửa nói: “Xong rồi!”

Bác gái đang lau hành lang ngẩng đầu kỳ quái nhìn cậu thanh niên tóc xoăn đang đứng ở cửa lớn.

Ồ đậu! Thẩm Triệt nhìn hành lang trống trơn. Người đâu rồi?

Vừa cẩn thận nhón nhón chân đi qua sàn nhà trơn trượt, vừa lấy di động ra chuẩn bị gọi thì phát hiện có một tin nhắn chưa đọc.

“Chậm muốn chết. Tôi đợi cậu ở sân thượng tầng mười tám.”

Thẩm Triệt đứng ở đại sảnh dưới lầu một xem sơ đồ tòa nhà. Quan Triều Building có tất cả ba mươi tầng, ngoài ra còn mấy tòa nhà phụ. Sân thượng tầng mười tám là một trong số đó. Lúc Thẩm Triệt đang chờ thang máy thì chợt nhìn thấy một máy bán hàng tự động ở cuối hành lang. Ha ha, muốn chúc mừng thì cũng nên uống chút gì đó chứ nhỉ?

Sân thượng tầng mười tám nhìn thật giống một cái ban công hình cung siêu bự. Thẩm Triệt nhìn qua tấm cửa kính màu xanh nước biển, thấy một bóng người khốc suất cuồng bá duệ thanh tú xinh đẹp đang khom lưng tựa vào lan can.

“Cho anh nè.”

Tần Tu liếc mắt nhìn cậu thanh niên tóc xoăn cười tươi như ánh mặt trời sáng lạn vừa bước tới cạnh mình, lại liếc sang lon Coca-Cola mà cậu ta vừa đặt lên tay vịn, đang định cầm lên lại thấy Thẩm Triệt tay kia cầm một lon bia Carlberg, vô cùng sáng khoái mà ngửa đầu uống một hớp lớn.

Tần Tu tức khắc giống như vừa nuốt phải ruồi: “Đưa Coca cho tôi còn cậu thì uống bia là cái ý gì?”

Thẩm Triệt chẳng hiểu sao khẩu khí của đối phương lại ngấm ngầm tức tối như vậy: “Không phải anh không uống được rượu bia sao?”

“Tôi không thể uống, còn cậu thì có thể cho nên rất đặc ý, đúng không?” Hoa khôi trường lạnh mặt, “Thẩm Triệt, tôi nói cho cậu biết, tửu lượng của cậu cũng chả khá khẩm hơn tôi mấy đâu.”

Thẩm Triệt nhớ tới chuyện cường hôn Tần Tu lần trước, trong lòng nhất thời lại trào dâng cảm giác tội lỗi, lon bia đưa tới miệng rồi lại phải đau khổ bỏ xuống.

Tần Tu lập tức tức lấy lon bia của Thẩm Triệt để qua một bên, đem lon Coca mở ra, đặt trên cái trụ giữa hai người.

Thực ra uống Coca cảm giác cũng rất tuyệt. Thẩm Triệt lau lau bọt Coca trên khóe miệng, ngẩng nhìn thành phố rộng lớn trải dài trước mặt. Ánh mặt trời tháng mười vẫn rất tươi đẹp trên nền trời xanh thẳm, xa xa là tiếng sóng biển ì ầm xô vào bờ. Thành phố Canh Lâm là một nơi thật kỳ diệu. Ở đây, cậu đã thi đậu vào trường đại học mình mơ ước từ lâu, kết bạn với mấy người Hạ Lan Bá, bắt đầu cuộc hành trình đến với ước mơ, nhưng mà điều kỳ diệu nhất đó là, lại trộm liếc nhìn người bên cạnh đang uống Coca, trong lòng Thẩm Triệt thầm nói, chính là gặp được anh.

Tần Tu không để ý đến người bên cạnh đang nhìn mình chăm chú với ánh mắt “hạnh phúc ngập tràn” mà lại quay đầu, thoáng nhìn về phía cửa vào sân thượng, thấy một bóng người một giây trước còn lấp ló trong hành lang.

“Làm sao vậy?” Thẩm Triệt cũng quay đầu lại hỏi.

“Không có gì.” Tần Tu thu hồi tầm mắt, lại nghĩ tới màn lúc nãy trong văn phòng, nén giận nói: “Ban nãy cậu dần dần còn cố vươn tay ra bắt làm gì? Không sợ mất mặt à.”

Nhắc lại chuyện này Thẩm Triệt cũng có chút buồn bực. Cậu cũng không hiểu nhóm nhạc này mới thành lập chỉ vài ngày mà sao lại có bức tường ngăn cách lớn đến như vậy. Cho dù công ty thiên vị Tần Tu dẫn tới các thành viên ngấm ngầm bất mãn. Dù trong một nhóm cũng khó tránh khỏi tâm lý cạnh tranh, nhưng mà địch ý biểu hiện ra ngoài kia của Doãn Long Nhất cũng quá là khoa trương. Nghĩ vậy lại buột miệng hỏi: “Cái tên Doãn Long Nhất kia bị sao vậy? Ăn nhầm hỏa dược à?”

Tần Tu uống một ngụm Coca, bóp mạnh cái lon vang lên tiếng răng rắc: “Tiểu tử kia chính là không vừa mắt với tôi, thế nên nhìn cậu cũng thấy ngứa mắt.” nói xong lại liếc mắt nhìn Thẩm Triệt lông mày xoắn vặn không hiểu gì, “Bây giờ cũng biết là không phải bán manh với ai cũng hữu dụng rồi chứ. Trên đời này không phải ai cũng thích cái tên dần dần có khó tìm như cậu đâu.”

Nghĩ tới chuyện này cũng có chút phiền lòng, thế nhưng chỉ cần nghĩ đến chuyện có thể lập tức được quay phim, cả người Thẩm Triệt lại tràn đầy nhiệt huyết: “Này, hay là lát nữa chúng ta ra tiểu khu chơi bóng, tìm cảm giác đi?”

Tần Tu chưa đọc qua Cú ném quyết định, tay lật lật tập kịch bản, hỏi Thẩm Triệt: “Cậu đọc tiểu thuyết này rồi sao?”

“Đương nhiên phải đọc chứ!” lại dừng một chút, “Anh chưa đọc sao?”

Hãy vào online.com để đọc truyện nhanh hơn!

Trong ánh mắt kia hoàn toàn chính là vẻ kinh ngạc “Phắc, nổi tiếng như vậy mà anh chưa đọc sao”. Tần Tu lãnh đạm trả lời: “Tôi không đọc nhiều truyện. Naruto, Hoàng tử Tennis, SpongeBob Squarepants, Tetetubies cậu đều xem hết rồi đúng không.”

Vậy mà cũng mĩa mai tôi sao T~T.....Thẩm Triệt cam chịu, chỉ biết cười làm lành: “Không sao, anh chưa đọc nhưng tôi đọc rồi cũng được mà,” nói xong lại quay đầu, ánh mắt trời rơi trên gương mặt tràn đầy nhiệt huyết: “Hay tôi kể cho anh nghe một chút nhé?”

81. Chương 82 - Cú Ném Quyết Định

Cú ném quyết định xây dựng bối cảnh ở đại học Vũ Lưu, đội bóng rổ của trường mới thành lập, bị người ngoài giễu cợt vì đội bóng chỉ có duy nhất một người là đội trưởng Hàn Thụy. Cậu tân sinh viên Hoàng Chân vì ngưỡng mộ Hàn Thụy mà một lòng muốn gia nhập đội bóng. Bình thường Hoàng Chân luôn khoe khoang với cậu bạn cùng phòng mới, Lãnh Liệt, rằng kỹ thuật chơi bóng của mình tuyệt vời như thế nào. Lãnh Liệt lại chẳng tỏ ra hứng thú gì với chuyện này. Bởi vì lúc nào cũng lẻ loi cô độc lại lảm lảm lì lì nên vừa mới vào trường Lãnh Liệt đã khiến đám đàn anh khóa trên nhìn không vừa mắt, chỉ có Hoàng Chân vẫn nhiệt tình làm bạn với cậu, còn thường xuyên câu kéo cậu vào đội bóng rổ.

“Cậu cao như vậy, không đánh bóng rổ thật quá lãng phí.”

“Cậu muốn đánh không, tớ có thể dạy cậu a.”

Lãnh Liệt dần dần không thể thắng thường cự tuyệt sự nhiệt tình đến vậy của cậu bạn cùng phòng, thế nhưng vẫn khẳng khái cố chấp không chịu gia nhập đội bóng rổ.

Một lần nọ, Hoàng Chân cùng đám bạn hẹn nhau chơi bóng rổ trong công viên, vì giành sân với một đám thanh niên chơi bóng đường phố mà nảy sinh xung đột. Thủ lĩnh đội bóng đường phố được xưng tụng là thiên tài trong giới bóng rổ đường phố, Tư Ngang, có cách chơi bóng rất hung hãn, ác liệt hết như tính cách ngỗ ngược bất kham của hắn. Trong lúc hai bên dọ sức, đội của Hoàng Chân không chỉ đánh không lại đối phương mà còn bị chế nhạo đủ điều. Tư Ngang thậm chí còn cố tình giở thủ đoạn, cầm bóng ném vào giữa

trán, sỉ nhục Hoàng Chân. Lãnh Liệt đi ngang qua, vô tình đã chứng kiến cảnh tượng này, cuối cùng không kiềm chế nữa đã ra tay.

Hai người trình diễn một màn 1 vs 1 khiến những kẻ khác phải sửng sốt. Lãnh Liệt cuối cùng đã dùng một động tác chơi bóng đường phố của chính đối phương, đem bóng nện một cái giữa trán Tư Ngang sau đó bắt lại, xoay tròn một bước khó tin, chớp mắt thoát khỏi đối phương sau đó dunk một cú vô cùng đẹp mắt.

Tư Ngang vốn chưa từng có đối thủ lúc này lại phải chịu đại đả kích, hỏi thăm chung quanh mới biết được Lãnh Liệt là sinh viên đại học Vũ Lưu, vậy là không cam lòng dẫn người tới khiêu chiến với đội bóng rổ trường Vũ Lưu một phen, thế nhưng lúc đó mới phát hiện Lãnh Liệt lại không ở trong đội bóng. Đội trưởng Hàn Thụy mang theo cái chân còn bị thương ra ứng chiến, Hoàng Chân ruột nóng như lửa đốt chạy đi tìm Lãnh Liệt, thuyết phục cậu đi giúp người. Lúc này Lãnh Liệt mới nói ra nguyên nhân mình không muốn đánh bóng rổ.

Hóa ra Lãnh Liệt hồi còn học năm thứ nhất cao trung đã là một ngôi sao mới sáng chói mắt trong giới bóng rổ trung học, thậm chí còn được huấn luyện viên rất có quyền uy lúc bấy giờ là Hoắc Tư Hiền chỉ đích danh muốn cậu gia nhập đội ngũ CBA hùng mạnh, nơi huấn luyện ra những ngôi sao bóng rổ tương lai. Trại huấn luyện này trong suốt gần mười năm đã đào tạo ra bốn cầu thủ người Hoa là ngôi sao ở NBA. Lãnh Liệt khi đó còn chưa tròn mười sáu tuổi, nếu như gia nhập đội bóng ngôi sao tương lai thì sẽ trở thành cầu thủ trẻ tuổi nhất trong lịch sử của đội, danh tiếng có thể nói là tăng vùn vụt. Lãnh Liệt khi đó tính tình cũng rất kiêu ngạo.

Thế nhưng ngay vào kì nghỉ hè khi Lãnh Liệt quyết định gia nhập trại huấn luyện kia thì lại bị một người bạn cùng tuổi ngay cả tên cũng không biết ở dưới quê lên đánh bại. Nói là đánh bại không là chưa đủ, phải nói là trong trận độ sức kia, Lãnh Liệt đã thảm bại. Thực lực chênh lệch nhau xa như vậy, cậu hết lần này đến lần khác bị chặn không cho dunk, lại còn bị cú slam dunk dữ dội của đối phương khiến cho ngã ngối trên mặt đất, mà tên nhóc quê mùa sún răng bắn thủ kia, tay xoay xoay trái bóng rổ, đứng nhìn xuống cười nói: “Đây là trình độ của ngôi sao tương lai CBA sao? Theo tôi thấy, trình độ của cậu căn bản không xứng đánh bóng rổ.”

Thất bại nặng nề lần đó đã để lại bóng ma ám ảnh sâu trong tâm trí Lãnh Liệt. Cậu từ chối đi trại huấn luyện, cả nhà suýt nữa phải đối mặt với khoản tiền bồi thường khổng lồ vì hủy ước. Hoàng Chân nghe thế cũng khiếp sợ. Có người có thể đả bại Lãnh Liệt dễ dàng như thế được sao, nhưng đồng thời cũng hiểu được Lãnh Liệt hóa ra không phải không muốn đánh bóng rổ mà chỉ là mỗi khi tiếp xúc với bóng rổ lại nhớ tới ký ức nhục nhã kia. Hoàng Chân kiên nhẫn bền bỉ cổ vũ Lãnh Liệt thêm lần nữa, cuối cùng Lãnh Liệt cũng chịu bước vào phòng tập bóng rổ.

Tư Ngang cuối cùng cũng chờ được đối thủ mà mình đang tha thiết mong đợi. Hai đội bước vào trạng thái dốc toàn lực thi đấu, không có gây hấn chơi xấu, không có cố ý kích tướng và sỉ nhục. Chỉ có duy nhất tinh thần thể thao. Một hồi thi đấu hăng say khiến cho Lãnh Liệt một lần nữa tìm lại được cảm giác vui vẻ khi mới bắt đầu chơi bóng rổ. Cuối cùng, cậu quyết định ở lại đội bóng, mà Tư Ngang sau khi bị Lãnh Liệt đánh bại cũng bị bầu không khí của đội bóng cuốn hút, một tuần sau liền chuyển tới học ở Vũ Lưu.

Vậy là sau đó tuân theo lộ tuyến những tiểu thuyết về nhiệt huyết thể thao, đội bóng trên đường đi đã gặp đủ loại đội bóng mạnh yếu khác nhau, vượt qua mọi chông gai, vững vàng tiến từng bước một tới giải thi đấu bóng rổ toàn quốc. Rồi sau đó, Lãnh Liệt rốt cuộc trong giải thi đấu toàn quốc đã gặp lại cầu thủ thiên tài đã sỉ nhục cậu trước đây.

“Tóm lại đây là một bộ tiểu thuyết rất hot.” Thẩm Triệt gác cánh tay lên gờ lan can, mỉm cười hồi tưởng những tình tiết trong truyện, rất nhiều khoảnh khắc mà bây giờ nhớ lại, cậu mới cảm thấy kích động lòng người đến vậy.

“Lãnh Liệt trầm mặc ít lời nhưng cực kỳ trọng nghĩa khí. Ngoài mặt luôn lạnh như băng nhưng nội tâm lại tràn trề lửa nhiệt huyết.”

Trong trận chung kết, Lãnh Liệt gần như là đứng lên chiến đấu từ trong tuyệt vọng, cuối cùng đã dùng chính thực lực của mình khẳng định bản thân. Trận đấu kia đã khiến cho rất nhiều độc giả cảm nhận được nhiệt huyết sôi trào mà rơi nước mắt.

Tần Tu nhìn Thẩm Triệt tay khoác lên lan can, kể chuyện rất chi là nhập tâm, nghe vậy trong lòng cũng nở nụ cười: “Cậu rất thích nhân vật Lãnh Liệt này đúng không?”

“Ừ. Cậu ấy tuy không đi theo motip phổ biến của các nhân vật chính đó là trẻ tuổi sôi nổi, tràn đầy nhiệt huyết, có lẽ không khiến độc giả yêu thích nhiều lắm, nhưng đây cũng là nhân vật nam chính hiếm có khiến cho những độc giả là nam cũng phải khâm phục. Nếu nhân vật này do anh diễn tôi còn cao hứng hơn nữa a.” Nói xong liền cười, cào cào tóc. Tuy rằng Jessica nói chưa có quyết định phân vai cuối cùng nhưng vai diễn này nếu không phải Tần Tu đảm nhiệm thì chẳng còn ai xứng nữa, Thẩm Triệt nghĩ bụng.

Tần Tu rất thích nhìn bộ dáng Thẩm Triệt khi cào tóc, gãi gãi má, anh vờ giấu ý cười, hỏi: “Nếu tôi diễn vai Lãnh Liệt thật tốt, cậu sẽ sùng bái tôi chứ?”

Thẩm Triệt không biết nên khóc hay nên cười, tâm nói anh sao lúc nào cũng xoắn xuýt muốn người ta phải sùng bái mình thế chứ. Lại nói, có ai cứ thấy người ta là lại hỏi “cậu sùng bái hay không sùng bái tôi?”, “Cậu có phải rất sùng bái tôi không?”, “Cậu muốn sùng bái tôi ư?” như thế này không cơ chứ. Nhưng mà dù sao đây cũng là vai diễn đầu tay của Tần Tu, nói không chừng hoa khôi trường cũng có chút căng thẳng, hưng phấn, cần cổ vũ, sờ đầu khích lệ, thế là gật bừa một cái rất thành thật: “Ừ. Xem như thế đi.”

Tần Tu bĩu môi. Với cái câu trả lời “xem như thế đi” này cũng không hài lòng lắm, nhưng mà tạm thời có thể chấp nhận.

Hai người cùng lúc vươn tay ra cầm lấy lon Coca đặt ở giữa.

Thẩm Triệt ngẩng người, buông ngón tay đang nắm lấy tay Tần Tu ra: “Anh uống trước đi, haha.”

Tần Tu tựa tiểu phi tiểu liếc cậu một cái, cầm lon Coca lên ngửa đầu uống một ngụm, sau đó giơ lon nước lên, nửa đùa nửa thật nói: “Cậu nói xem thế này có gọi là gián tiếp hôn môi không?”

Thẩm Triệt mặt ửng hồng. Sao đột nhiên nói cái này làm chi

“Này thì có cái gì đâu mà đỏ mặt, chúng ta đến hôn lưỡi còn hôn rồi.” Tần Tu một tay chống cằm thích thú ngắm nhìn phản ứng của người bên cạnh.

Ấn tượng của Thẩm Triệt về lần miệng đối miệng với Tần Tu chỉ có nụ hôn nhẹ như chuồn chuồn lướt nước lúc Tần Tu uống say lần đó, tuy rằng chính mình sau khi uống say hình như đã đòi được nợ rồi, thậm chí còn đòi cả lãi nhưng nói thực ra, cái chuyện như trao đổi nước miếng thế này cậu thực sự không còn động lại chút ấn tượng nào. Lại phải nói tiếp, nếu bảo không có gì nuối tiếc thì đúng là nói dối...

“À, đúng rồi, lúc đó cậu say khướt cơ mà. Chắc là chẳng nhớ gì đâu nhỉ.” Tần Tu nhún nhún vai, khoe miệng cong lên một câu, “Ai cho phép cậu không nhớ chứ” nói xong lại đem lon Coca đưa cho Thẩm Triệt, “Cầm lấy. Gián tiếp hôn đi.”

Thẩm Triệt than thở nhận lấy lon Coca. Cứ tưởng rằng nữ hoa khôi trường chắc chắn là khó hầu hạ, không ngờ rằng nam hoa khôi trường còn kiêu kì sang chảnh hơn. Cứ thích từng chút, từng chút làm tội làm tình người ta. T^T

Lúc hai người từ trên sân thượng đi xuống, vào gara để xe thì sau lưng chợt vang lên tiếng gọi Tần Tu. Thẩm Triệt quay đầu lại thì thấy Hạ Chính bước xuống từ chiếc xe Chrysler Jeep được tân trang lại, xem ra anh ra chờ ở đây đã được một lúc rồi.

“Tôi có thể nói chuyện riêng với cậu một lát được không?” Hạ Chính nói với Tần Tu, lại nhìn nhìn Thẩm Triệt đứng bên cạnh.

Thẩm Triệt hiểu ý, cổ vũ vai Tần Tu: “Có chuyện gì thì nhá máy tôi nhé.”

Thẩm Triệt đi thẳng tới lối xe vào, quay đầu nhìn hai người kia đang đứng trong gara tranh tối tranh sáng. Không biết đang nói những gì, nhưng mà Hạ Chính cho cậu cảm giác đáng tin hơn Doãn Long Nhất. Dù gì cũng là trưởng nhóm do Jessica tuyển định, chắc là không có vấn đề gì.

Trong gara, Tần Tu nhú mi nhìn về phía Hạ Chính, không ngờ rằng đối phương lại chủ động giải thích với anh về chuyện của Doãn Long Nhất, thế nhưng anh nghe vẫn chẳng thấy thông cảm tí nào:

“Đây không phải lỗi của anh, anh không cần thay hấn giải thích. Nhưng có chuyện này nhờ anh chuyển lời cho Doãn Long Nhất. Người bạn kia của tôi là một tên tốt bụng đến dần đến, nhưng nếu hấn có ý nghĩ rằng, sau này có thể chọn quả hồng mềm mà nấn thì hấn đã hoàn toàn sai lầm rồi đó.”

Hạ Chinh không khỏi nhìn Tần Tu bằng cặp mắt khác. Không ngờ rằng bề ngoài là vẻ lãnh khốc băng sơn, xa cách mọi người cả ngàn dặm, thế nhưng lại ngấm ngấm bảo vệ bạn tốt của mình như vậy. Tiếc là, hai người họ lập trường bất đồng:

“Cậu ta không phải muốn chọn quả mềm mà nấn. Cậu ta nhắm vào Thẩm Triệt cũng có nguyên nhân.” Hạ Chinh nhìn chàng trai tuấn mỹ như thiên chi kiều tử đang đứng trước mặt, ánh mắt có chút ảm đạm: “Cậu có muốn biết không?”

“Nguyên nhân gì?” Tần Tu lãnh đạm nói, “Cậu bạn tôi mới vừa tới đây, sao đã dắc tội với hấn?”

“Trước khi Thẩm Triệt đến, thành viên nhóm đã xác định gồm bốn người chúng ta, và một người khác nữa là Ngô Tường.”

Hạ Chinh nói, thần sắc có chút buồn bã: “Doãn Long Nhất, Ngô Tường và tôi là anh em tốt gắn bó với nhau từ hồi học sơ trung. Ước mơ của chúng tôi là cùng nhau lập một ban nhạc rock. Cũng vì lý do này nên chúng tôi mới tham gia cuộc thi tìm kiếm tài năng của TPS. Sau đó chúng tôi ký hợp đồng với Quan Triều, trước mắt đã nhìn thấy cơ hội ra mắt thành công thì Ngô Tường bất ngờ lại gặp tai nạn xe hơi, bị thương ở cột sống, hiện tại vẫn còn nằm trong bệnh viện. Sáng nay, chúng tôi tới thăm mới biết được tin từ bác sĩ, rằng cậu ấy có lẽ phải nửa năm sau mới có thể xuống giường.” Nói xong lại nhún nhún vai, “Cậu biết đấy. Cái giới giải trí này nổi tiếng là không thể chờ đợi ai. Không thể chờ lâu như vậy nên Jessica mới tức thì chọn anh bạn kia của cậu.”

Tần Tu nghe xong trầm mặc một lúc lâu, sau đó mới trầm giọng nói: “Nhưng đây cũng đâu phải lỗi của Thẩm Triệt.”

Web TruyenOnline . com

“Tôi biết.” Hạ Chinh thấu hiểu gật đầu, “Nhưng cái tên Doãn Long Nhất này, tính tình chính là như vậy. Nhìn theo góc độ của cậu ta, đầu tiên là việc cậu tới khiến cho ý tưởng thành lập ban nhạc của chúng tôi bị bóp chết từ trong trứng nước, sau đó ngay cả anh em tốt cũng không thể ở chung nhóm. Cậu ta giận chó đánh mèo lên Thẩm Triệt là không đúng, nhưng ít ra với tôi mà nói, không phải là không lý giải được...”

“Được rồi,” Tần Tu ngắt lời Hạ Chinh, “Mấy chuyện này Thẩm Triệt hoàn toàn không biết. Tôi hy vọng chuyện này chấm dứt tại đây, về sau không cần nhắc lại nữa.” Nói xong liền sải bước tới chiếc mô-tô, lập tức đội nón bảo hiểm lên, lại dừng một chút, sau đó lần thứ hai hí húp mắt quay sang nhìn Hạ Chinh, “Nếu các anh đã quyết định gia nhập nhóm này thì tôi nghĩ, đối với các anh mà nói, nhóm nhạc thần tượng này nhất định cũng có giá trị riêng.”

Hạ Chinh có chút kinh hãi trong lòng. Cái hí húp mắt của đối phương cùng đường kẻ mắt tự nhiên sắc bén như muốn xuyên thấu tâm tư kẻ khác. Anh ta cảm giác Tần Tu hình như đã sớm nhận ra điều gì.

“Một khi đã như vậy,” Tần Tu nói, “Mong anh với cương vị là trưởng nhóm sẽ giữ gìn cái nhóm này cho thật tốt. Đừng để cho cái tên kia giống như vừa ăn pháo, cứ đi phun hỏa khắp nơi như vậy.” Tần Tu rút ga, chiếc BMW S1000RR đèn sau lóe sáng, giọng nói của Tần Tu vang lên trong tiếng gầm gào của con mãnh thú kim loại, “Ngoài ra, về chuyện người bạn kia của anh, tôi cũng cảm thấy thật đáng tiếc.”

Hạ Chinh mắt nhìn Tần Tu hạ kính chắn gió xuống, chiếc mô-tô phân khối lớn nghênh ngang mà đi, trong tai vang vọng tiếng xe rít gào một lúc thật lâu.

82. Chương 83 - Đặc Huấn Địa Ngục Của Hoa Khôi Trường

“Bây giờ nghĩ lại mới thấy, ngủ chung với ông cũng không đến nỗi lắm.” Nhậm Hải nói.

Đứng ngoài cổng chính khu phố, Thẩm Triệt và Nhậm Hải ôm nhau chia tay, bối cảnh đằng sau là bốn chữ “Công viên Hữu Nghị” to đùng vàng chóa khắc nổi trên đá cẩm thạch. Thẩm Triệt vỗ nhẹ mấy cái vào lưng

Nhậm Hải. Hai người buông nhau ra, Nhậm Hải hít hít cái mũi, nhìn theo bóng Thẩm Triệt xách theo bao lớn bao nhỏ leo lên xe buýt.

Thẩm Triệt vừa bước lên xe, vừa cúi đầu nhìn ra ngoài cửa sổ vẫy vẫy tay. Bước qua cửa sổ nào, cậu cũng khua khua tay tạm biệt đầy mùi mẫn. Xe khởi động, Thẩm Triệt vừa ngồi xuống băng ghế cuối cùng thì nghe thấy tiếng gọi của Nhậm Hải lại vội vàng kéo cửa sổ lên, ngó ra ngoài.

“Quay phim phải cố lên nha!” Cậu bạn chí cốt đứng ở trạm xe buýt, giơ cao hai tay đan chéo nhau quơ quơ.

Thẩm Triệt cũng vươn cánh tay ra ngoài cửa sổ mạnh mẽ phất tay về phía sau. Lúc này mũi lại tự nhiên thấy cay cay, đến khi quay người lại mới phát hiện toàn bộ mọi người trên xe đều đang quay sang nhìn mình.

Cả bác tài xế cùng toàn bộ hành khách trên xe đều tưởng rằng anh chàng này sắp ra sân bay hoặc nhà ga, ai dè lại xuống ở ngay tòa nhà Đan Mĩ cách có mấy trạm xe.

Trong lòng quần chúng OS: cậu này thực sự đi đi quay phim à....

... Có lầm không vậy?

Thẩm Triệt nhìn nhìn tấm biển “Đang sửa chữa” dựng bên ngoài cửa thang máy lại ló đầu vào một cái thang máy trông khác xem xét, cũng là tình trạng không hoạt động. Hai chiếc thang máy đều đình công không làm việc, đây đúng là họa vô đơn chí. Thẩm Triệt đem bao lớn bao nhỏ hành lý đặt xuống đất, đặt mông ngồi lên trên. Trời hôm nay có chút oi ả. Lúc cậu bước vào tòa nhà, bên ngoài có mấy em gái đang đứng phát cẩm nang bỏ túi quảng cáo liền thuận tay giơ ra xin một cuốn. Cô bé ngẩn người nhưng vẫn đưa cho cậu, bây giờ thì có cái mà ngồi quạt. Ngồi quạt phành phạch một lúc lâu mới thấy thợ sửa chữa chui ra khỏi thang máy.

“Chú ơi, thang máy này khi nào thì hoạt động được thế?”

“Cố nhanh lắm thì cũng phải qua năm rưỡi.” Chú thợ sửa chữa quay đầu lại liếc nhìn cậu thanh niên đầu quần đang ngồi ở hành lang, “Cậu nhóc cao lớn như vậy, cứ vậy mà leo lên đi thôi!”

Cho cháu xin! Tận tầng hai mươi lặn đó chú! T~T

Chú thợ cười cười, quay lại bắt đầu giúp nâng dây cáp. Thẩm Triệt mắt nhìn đối phương xoay người xắn cao ống tay áo công nhân lên để lộ ra bắp tay cường tráng.

Mười lăm phút sau.

Thẩm Triệt trên lưng đeo một túi to, trên tay xách hai túi to khác, khốn khổ bò theo cầu thang thoát hiểm tối om om lên đến tầng hai mươi, lúc nhìn thấy cánh cửa căn chung cư quen thuộc thì hốt mất bóng nóng lên, khi mở cửa còn có ý gây ra tiếng động thật lớn, vừa bước vào bậc cửa đã hét to: “Mọi người! Em đã về rồi đây!”

Tưởng rằng sẽ thấy được một màn chào đón vô cùng nhiệt liệt. Hạ Lan Bá vội vàng mang cho cậu một cốc nước mát, hỏi han ân cần. Âu Triết Luân thì phần khởi gọi điện thông báo cho Khải đại thủ: “Đại thủ! Thẩm Nhị đã về rồi! Thẩm Nhị về rồi!” Hoa khôi trường thì ngồi trên ghế, âm ỉ muốn cậu kể lại xem từ nhà Nhậm Hải chuyển về đây có xảy ra chuyện gì không...

Thẩm Triệt nhìn nhìn Hạ Lan Bá đang tập động tác nâng cao đùi ngoài ban công, Âu Triết Luân thì đang đứng trước gương lớn tìm cách phối hợp quần áo. Cuối cùng chỉ có thể tự mình ngồi phịch xuống sofa, lặng thầm gạt những hình ảnh chào đón đầy mùi mẫn ở trên ra khỏi đầu.

Cửa phòng ngủ trên lầu hai mở ra, Thẩm Triệt nghe tiếng liền ngẩng đầu. Tần Tu mặc quần thể thao màu lam, áo thun hở cổ đi xuống lầu, nhìn thoáng qua Thẩm Triệt mồm hời mồm kê nhể nhại: “Cậu sao ra nhiều mồ hôi dữ vậy?”

“À, thang máy dưới kia bị hỏng, tôi phải đem đồ đạc này leo cầu thang bộ lên đây đây.” Thẩm Triệt cầm cuốn cẩm nang nhỏ kia ra sức quạt quạt vào bên trong cổ áo, động tác nhìn y như nông dân.

Tần Tu lạnh lạnh buông mi: “Cậu không biết đường mà gửi đồ đặc ở bên dưới sảnh, đợi cho thang máy sửa xong rồi xuống lấy à?”

Thẩm Triệt dừng cái tay đang quạt phành phạch lại, vỗ đùi đánh tét một cái: “Sao mà tôi là không nghĩ ra nhỉ?!”

“Điều này thì cậu sao mà nghĩ ra được.” Tần Tu hừ lạnh.

Thật vất vả mới trông thấy người mình muốn gặp nhất đi xuống lầu, còn tưởng rằng sẽ được nói chuyện vài ba câu, ai dè đối phương lại muốn đi chạy bộ. Thẩm Triệt trơ mắt nhìn Tần Tu sau khi nói một câu sỉ nhục đầu óc của cậu xong liền không thêm nói dư thừa một câu, lập tức đi ra cửa. Thế là lại một mình cô đơn ngồi xồm xuống thu dọn đồ đặc lại, đúng lúc này cửa lớn lại bật mở, cái đầu xinh đẹp của Tần Tu lộ vào: “Ra ngoài chạy bộ cùng tôi.”

Sau khi hai người rời đi không bao lâu.

Âu Triệt Luân rốt cuộc cũng chọn được một bộ đồ rất thời thượng, quần skinny da báo, áo khoác cánh dơi, đi tới bàn trà lấy di động định gọi cho trợ lý. Lúc này, luồng gió ủa vào từ ban công do Hạ Lan Bá đang tập nâng cao đùi bên ngoài khiến cuốn cẩm nang “Phòng khám phụ khoa Nhân Ái” lật lật vài tờ. Âu Triệt Luân nhìn chằm chằm vào một tờ trong đó ghi nổi bật dòng chữ “Cao thủ giúp bạn lên đến đỉnh”.

Âu Triệt Luân cầm cuốn cẩm nang chạy ra ngoài ban công, vẻ mặt kinh sợ đưa cho Hạ Lan Bá: “Đệch! Thẩm Nhị thế mà lại xem mấy thứ hàng cấm như thế này!!”

Âu Thiên vương cùng với đồng bọn của mình đều sợ đến ngây người.

Thẩm Triệt ngẩng đầu, phía trước là con phố vừa dài vừa vòng vèo, nhìn mãi mà không thấy đầu. Tần Tu không biết đã chạy mất tăm mất tích đằng nào rồi. Thẩm Triệt tranh thủ lúc này dừng lại thở, khom người tay chống đầu gối, còn chưa thở được hai hơi đã nhận được điện thoại của Tần Tu, thế là lại vội vàng đứng lên lê cái chân mệt mỏi chạy tiếp: “Tôi đang chạy đây mà!”

“Thẩm Triệt, cậu nghĩ rằng tôi không trông thấy cậu nên không biết cậu lại lười biếng. Sống là khổ cực, chết mới an nhàn, cậu có hiểu câu này không?”

Chỉ là chạy bộ thôi mà, không phải nghiêm trọng quá thể chứ!

“Chạy bộ đương nhiên tốt rồi, nhưng làm gì phải chạy bốn, năm km như thế này chứ. Chúng ta đi quay phim chứ có phải tham gia giải đấu chuyên nghiệp nào đâu.”

“Nói nhảm ít thôi. Cậu nghĩ là quay phim không cần thể lực sao? Mới chạy được hai chặng thôi. Tôi nói rồi, phải chạy ít nhất bốn, năm km. Tôi chạy chậm phía trước chờ cậu, cho hai phút đuổi theo.”

Thẩm Triệt mắt thấy Tần Tu nói xong không để cho người ta phân trần đã ngắt luôn điện thoại, ngửa mặt lên trời than thở. Tôi vừa mới trở về, không tươi cười, không có nghi thức đón chào, ngay cả một câu “cậu đã về rồi” cũng không có nốt. Mà thế đã tính là gì, vừa về một tí đã bắt tham gia đợt đặc huấn địa ngục ngay rồi!

Đang còn mải ca thán thì một ông già gầy gò mặc áo ba lỗ phóng xẹt qua bên người, Thẩm Triệt tròn mắt không tin nổi, sau đó không phục mà cầm đầu chạy đuổi theo ông già.

Hì hục chạy đuổi theo ông lão, chưa được bao lâu thì đã hết sạch hơi sức. Anh chàng tóc xoăn thiếu não lê từng bước từng bước bên lề đường, ông cụ đến hơi thở vẫn chưa gấp lại vượt lên, dừng lại ở phía trước một lát dưới ánh mắt bá phục của Thẩm Triệt, xoay xoay người, dang rộng hai chân ra, “hự hự” một cái làm động tác xuống tấn, sau đó quay sang làm mặt quỷ với Thẩm Triệt.

Thẩm Triệt há hốc miệng ‘A’, thở hổn hển điên cuồng đuổi theo, đúng lúc này lại nghe thấy tiếng Tần Tu nóng nảy vọng ra từ lối rẽ bên kia:

“Này! Cậu chạy đi đâu thế?!”

Tí nữa thì đuổi theo ông cụ mà chạy nhằm đường, Thẩm Triệt xấu mặt chạy về phía Tần Tu. Đối phương vẫn chưa hết giận nhìn chòng chọc cậu: “Hồi còn nhỏ có phải cậu bị người ta lừa bán đi đúng không?”

Có thể nói chuyện tử tế được không... Thẩm Triệt thầm rơi lệ trong lòng. Anh hồi nhỏ có người nào từng nói với anh là anh quá độc miệng không vậy ...

Nhìn bóng lưng tuấn mỹ nhẹ nhàng đang chạy chậm chậm phía trước, Thẩm Triệt tự nhiên lại nghĩ tới người này hồi nhỏ, ừ, nhất định là như thế này —

“Cô à, cô nhường cháu thanh toán trước được không? Chờ cô thanh toán xong chắc cháu già mất rồi.”

“Này chú, chú có thể nhường cho thím này ngồi được không? Hay là chú cũng mang thai?”

“Này anh, sao cái đề bài dễ thế này mà cũng không làm được? Ngày xưa khi anh đi học ở nhà trẻ, người ta không dạy gì anh sao?”

Đậu má, sao lại cảm thấy hoa khôi trường phiên bản này lại cu-te chết người là thế nào nhỉ?

Dưới chân đột nhiên vấp phải thứ gì đó, Thẩm Triệt vội hoàn hồn. Phắc! Ai lại thiếu đạo đức như vậy, mở nắp cống thoát nước ra làm qué gì không biết! May mà không chạy qua, nếu không cậu xác định là một bước thụt xuống cống rồi.

Tần Tu đang chạy phía trước cũng dừng lại, vẻ mặt mặt khinh thường quay đầu: “Cậu chạy lên trước tôi đi.”

Thẩm Triệt ù ù cạc cạc: “Vì sao?” Không phải đang yên đang lành chạy sao.

Tần Tu đứng ở lề đường, lau mồ hôi chảy xuống cổ: “Tôi chịu không nổi mấy ý nghĩ kỳ quái của cậu với cái lưng của tôi.”

Thẩm Triệt oan uổng há to miệng ‘A’: “Tôi có đâu?!”

“Cậu phải rơi xuống cống thoát nước rồi mới chịu thừa nhận, đúng không?”

Thẩm Triệt đành phải vờ cảm điếc, chạy lên phía trước Tần Tu.

Tần Tu nhìn bóng lưng Thẩm Triệt phía trước. Sau lưng chiếc T-shirt màu xám đã ướt đẫm một đám lớn vì mồ hôi, mấy lọn tóc xoăn nghịch ngợm lay động trong gió, Ánh mắt trời chiếu vào khiến cho cái cổ màu tiểu mạch còn lấm tấm mồ hôi kia giống y như một thanh sôcôla được lăn rất nhiều sữa. Cái cảm giác dương quang sáng lạn này, nhìn thấy là ngứa mắt!

Thấy Thẩm Triệt chạy đằng trước đang cúi đầu vén vạt áo phông lên lau mồ hôi trên trán, Tần Tu vội vàng gọi giắt giọng: “Thẩm Triệt!”

Thẩm Triệt vừa lau mồ hôi vừa quay người lại: “Gì?”

Cả lưng áo màu tiểu mạch nhẵn bóng rần rở của đầu quần đều được thu hết vào đáy mắt của ai kia. Hóa ra cơ bụng cũng khá rắn chắc đấy. Tần Tu nói một câu “Không có gì, tôi gọi chơi thôi” khiến cho Thẩm Triệt buông vạt áo, có chút mờ mịt.

Cứ vậy chạy theo con đường mà Tần Tu chỉ huy, một giờ sau, Thẩm Triệt ngẩng đầu liền nhìn thấy tòa cao ốc văn phòng của công ty Quan Triều Quốc Tế, định nói chúng ta thật sự không cần phải ... tiết kiệm đến cái mức này chứ T^T

Doãn Long Nhất cũng vừa đến công ty, mắt thấy Tần Tu nhẹ nhàng chạy bộ vào cửa lớn, Thẩm Triệt thì đứng ở trước cửa xoay, tay chống gối thở phì phò. Gã thanh niên đầu mào gà không nhận được lại cười nhạo sau lưng: “Tần Tu, xe của cậu bị chôm mất hay bị cảnh sát giữ rồi? Thẩm Triệt, cậu vừa mới đi đánh trận ở Afghanistan về đây à?”

Đột đặc huấn địa ngục cứ vậy kéo dài đã được ba ngày liên tục, mỗi buổi sáng khi vừa chạy tới cổng công ty Doãn Long Nhất kiểu gì cũng đứng chờ, chuẩn bị cười nhạo nguyên cả ngày:

“Tần công tử nhà các người đột nhiên phá sản rồi sao? Sao tôi không biết gì hết trơn vậy? Thẩm Triệt, lần này cậu lại đi đánh trận ở đâu đấy? Việt Nam hay là Cam-pu-chia?”

Ngày thứ ba mới là bi thảm nhất. Vừa chạy được nửa đường thì trời đổ mưa, Thẩm Triệt đang định kêu Tần Tu chạy vào bên tàu điện ngầm tránh mưa thì bị gạt đi: “Không được dừng lại. Chạy hết đi!”

Thẩm Triệt nhìn theo Tần Tu cầm khăn mặt trắng buộc ở trên đầu, vô cùng đẹp trai, dưới cơn mưa rào vẫn đều đều những bước chạy nhẹ nhàng mà kiên định. Bước chân chạy qua khiến bọt nước văng tóe tung, chẳng hề quan tâm đến ánh mắt những người qua đường ngồi trên ô tô đi qua đi lại, một hoa khôi trường như vậy thật đúng là tuyệt sắc. Thẩm Triệt nghĩ thế liền cười, hít sâu một hơi cũng đội mưa chạy theo sau.

Từ lối rẽ trước mặt có một chiếc taxi lao ra, Tần Tu đang chạy phía trước không hề hay biết, Thẩm Triệt thấy thế bèn vội vàng chạy lên. Chiếc taxi lao ra đường cái khiến nước mưa bắn lên tung tóe, Thẩm Triệt chạy tới vừa kịp lúc, bọt nước trắng xóa đổ ập xuống bị cậu kịp thời cản lại, Tần Tu không hề bị nước bắn lên một chút nào. Nhìn hoa khôi trường xinh đẹp cả người vẫn sạch sẽ nguyên xi, một khắc kia Thẩm Triệt cảm thấy mình thật giống như hộ hoa sứ giả.

Hãy vào online.com để đọc truyện nhanh hơn!

Tần Tu nhìn anh chàng đầu quần bị nước bắn lên ướt sũng mà vẫn còn dương dương tự đắc, liền cởi chiếc khăn trên đầu xuống, quần quanh đầu đối phương.

Thẩm Triệt “ơ” một tiếng, vẻ mặt đờ đẫn, tâm nói, âu mai chúa, bỏ khăn mặt xuống kiểu này, lại còn cái vẻ mặt kia nữa, không phải anh định giúp tôi lau tóc đấy chứ?!

Tần Tu thô lỗ xoa xoa hai cái trên đầu Thẩm Triệt rồi dừng tay: “Tự lau đi!”

Thẩm Triệt bị “cái lau đầy sự ôn nhu” của người kia dọa cho không hề nhẹ, lúc sau vừa lau nước bắn trên đầu, mà trong lòng còn cả kinh.

Doãn Long Nhất đi ra đi vào trước cổng công ty cả nửa ngày, cuối cùng cũng không lãng phí công sức, lần này còn được cười đến đau thắt cả ruột:

“Các người gia nhập hải quân lục chiến hay là quân đội nhái của Liên Bang Nga thế? Bơi qua biển Baltic để bắt Snowden sao?”

Ngày thứ tư.

“Hix, chân dài đẹp thế này mà cứ chạy bộ, không sợ xấu chân đi sao? Thẩm Triệt, hòa bình ở Trung Đông phải dựa vào cậu rồi!”

Ngày thứ năm.

“Tần Tu, cậu mỗi ngày đều làm cho mặt mày ửng hồng lên như vậy, định dụ dỗ ai đấy à?”

Thấy đối phương trước sau như cũ không thêm phản ứng lại, Doãn Long Nhất như thường lệ lại chuyển hướng sang cậu chàng tóc xoăn đi đằng sau: “Thẩm Triệt —”

“Buổi sáng tốt lành!”

Còn chưa kịp trêu chọc đã bị lời chào bình tĩnh mười phần ngắt ngang. Doãn Long Nhất mắt nhìn cậu thanh niên tóc xoăn nhẹ nhàng chạy sát qua vai, chớp mắt một cái đã chạy ba bậc cầu thang một bước lên lầu hai rồi.

Ngu Tiêu mặc tây trang đeo kính râm. Bên trái là nam thư ký cầm dù che, bên phải là nữ thư ký cầm tập công văn đi vào tòa nhà. Sàn nhà trước cửa vào là mấy vệt nước ướt sũng do Tần Tu và Thẩm Triệt lúc chạy ngang qua để lại. Nhân viên trước sảnh thấy Boss nhà mình trầm mặc cúi đầu nhìn nhìn mấy vệt nước liền thanh minh rồi rút: “Ngu tổng, chúng tôi lập tức sẽ lau sạch sẽ!”

Người đàn ông râu con kiến đưa tay ngừng người nhân viên nói, ngẩng mặt lên hít sâu một hơi: “A, đây là hương vị của tuổi trẻ ~” Rồi sau đó nói với nam thư ký bên cạnh: “Báo xuống dưới rằng bắt đầu từ ngày mai, tất cả thực tập sinh đến công ty phải chạy bộ mười vòng quanh tòa nhà. Điều này có thể thêm vào kế hoạch huấn luyện thể lực được đấy.” Nói xong liền hài lòng nắm chặt bàn tay, “Ay yo, đây mới là mẫu người mà Quan Triều nên có chứ!”

Doãn Long Nhất đứng bên cạnh nghe thế xong chút nữa đã học máu, lúc này chỉ muốn có cái bật lửa đem Tần Tu và Thẩm Triệt đốt cháy cho chết luôn đi!

83. Chương 84 - Nghe Nói Chủ Nhân Đạo Này Rất Đào Hoa. Quán Quán Thực Lo Lắng.

Các vai diễn trong bộ phim truyền hình sắp tới cuối cùng cũng được quyết định. Trước hôm chụp ảnh, chuyên gia tạo hình được mời đến công ty để giúp năm người tạo hình và trang điểm. Trong tiểu thuyết, hình tượng của năm người chủ lực trong đội bóng rổ trường đại học Vũ Lưu không được miêu tả nhiều cho lắm. Doãn Long Nhất vào vai Tư Ngang gần như là nhân vật được miêu tả kĩ nhất trong truyện. Tóc trên đầu phải nhuộm sang màu đỏ đậm, trên cổ còn phải vẽ thêm hình xăm. Nhân vật mà Phương Viên thủ vai là cậu nam sinh nhất gan, tính cách hướng nội tên Nguyễn Thần, mái tóc để cho phù hợp với cảm giác về nhân vật đã được nhuộm từ vàng trở về đen, sau đó được tạo kiểu thành đầu nắm như nguyên trạng.

Có một điều đáng nói, đó là hóa trang cho nhân vật Lãnh Liệt lại là vấn đề nan giải nhất. Do trong tiểu thuyết không có đoạn miêu tả trực tiếp nào, thế nhưng theo như cách gọi của đối thủ Doãn Long Nhất là “tiểu bạch kiểm” cùng với việc Lãnh Liệt được rất nhiều nữ sinh trong trường thầm thích thì có thể khẳng định Lãnh Liệt phải là một nhân vật có vẻ ngoài tuần mỹ. Nhưng mà... chuyên gia tạo hình lúc đầu có chút khó xử. Chính diễn viên đã là một người rất tuần mỹ rồi, ngay cả chuyên viên trang điểm cũng không biết bắt đầu hóa trang cho gương mặt Tần Tu từ đâu nữa. Rất hoàn mỹ, ngay cả hàng lông mi dày kia cũng là tự nhiên, còn trang điểm cái gì nữa?

Cuối cùng chuyên gia trang điểm và nhà tạo mẫu tóc bàn bạc với nhau một chút, nhất trí quyết định không để tóc dài lòa xòa trước mặt nữa, thế nhưng mấy lọn tóc này không ngắn cũng chẳng dài, rất khó xử lý, thế là dứt khoát vuốt ra sau đầu. Nhà tạo mẫu tóc tài ba dùng keo xịt tóc vuốt hết mớ tóc dài của Tần Tu ra sau đầu sau đó dùng kẹp nhỏ cố định lại. Tóc dài phía sau thì được túm lại thành một cái đuôi nhỏ. Tần Tu vốn đã cao một mét tám lăm, kiểu tóc này càng làm anh như cao hơn, lập tức đem tới cảm giác lạnh lùng ngạo nghễ như một kẻ đứng trên cao nhìn xuống.

Có điều là nhà tạo mẫu tóc cũng đang phân vân không biết có nên cạo phần tóc mai đi không, bởi vì phần tóc mai nhọt nhọt ở hai bên thái dương trắng nõn nhìn qua đúng là quá thanh tú.

Cuối cùng thì nhà tạo mẫu cũng không nỡ xuống tay, tâm nói cứ để thế chụp ảnh rồi cho đạo diễn xem đã, sau đó tính sau.

Thẩm Triệt đứng bên cạnh xem cũng thấy thật may mắn. Phần tóc mai thanh tú có lực sát thương vạn phần mà cậu thích nhất của hoa khôi trường cuối cùng cũng may mắn thoát nạn.

Thẩm Triệt nhìn Tần Tu tạo hình xong liền đứng lên uống nước, cảm giác như đang nhìn một người khác. Gương mặt Tần Tu gần như không trang điểm gì nhiều, phần được thay đổi nhiều nhất chính là lông mày. Lông mày sau khi sửa có cảm giác giống như một lưỡi dao sắc bén. Tần Tu lúc này đang mặc trang phục bóng rổ, đi giày rocket, đầu thì vuốt keo sành điệu, cẳng chân lộ ra long chân mờ mờ. Hoa khôi trường thanh thuần bằng sơn ngày xưa hoàn toàn đã bị chuyên gia tạo hình biến thành hotboy trường bằng sơn khí phách rồi. Thẩm Triệt nghĩ vậy mà nuốt nước miếng tiếc nuối.

Vì để chụp hình nên trên mặt mọi người đều bị trát một tầng phấn dày mỏng khác nhau. Vai diễn của Hạ Chính là đội trưởng đội bóng rổ, phần hóa trang cũng không có gì nhiều. Bởi vì diện mạo của nhân vật này cũng không được miêu tả nhiều lắm cho nên chuyên gia tạo hình sau khi nhìn qua Hạ Chính thì thấy không cần phải thay đổi gì nhiều, như vậy là phù hợp rồi. Mà nhân vật phiền toái nhất lại chính là Hoàng Chân.

Thẩm Triệt ngồi trước gương nghe hai chuyên gia đứng sau soi nổi bàn luận.

“Tóc này hình như là xoăn tự nhiên nè.”

“Thực ra tôi thấy tạo hình tóc xoăn có khi lại rất phù hợp với nhân vật Hoàng Chân này đấy. Trong tiểu thuyết cũng không nhắc tới cậu ta tóc tai có cái dạng gì mà.”

“Nhưng quan trọng là tóc xoắn thì mỗi lần tạo hình sẽ rất phiền phức a. Ít nhất là phải gấp đôi thời gian so với người khác.”

“Ừ, lần trước tôi có nhận tạo hình cho một bộ phim thần tượng chuyển thể từ manga. Nói thật với anh chứ, người Nhật yêu cầu với kiểu tóc đúng là siêu cấp biến thái, nhất định phải làm giống hệt trong manga thì mới chịu. Tiên sư nó chứ. còn bắt tôi làm cho nó cái chổi dựng ngược trên đầu. Shit!”

Khoan khoan khoan! Thảm Triệt căng thẳng ngẩng đầu, chủ đề đang đi theo hướng không ổn à nha.

“Vậy anh nói xem cái đầu của cậu nhóc này phải chỉnh như thế nào?”

“Nếu trong nguyên tác đã không nói rõ kiểu tóc gì, vậy thì cứ duỗi thẳng xừ đi.”

“Cho tôi xin đi. Tóc của cậu ta xoắn như lò xo thế này, có duỗi thì được hai ngày lại xoắn trở lại thôi. Anh cố tình muốn tôi mệt chết đấy à.” Chuyên gia tạo mẫu tóc tức tối nói, “Cả đời tôi tạo kiểu tóc, ghét nhất chính là mấy đứa tóc xoắn tự nhiên!”

Thảm Triệt nuốt nước bọt khan, tâm nói đại ca à, cho dù anh có ghét tóc của tôi thì cũng không nên nói huych toẹt ra trước mặt tôi thế chứ T~T. Tóc xoắn tự nhiên cũng có tôn nghiêm của nó à nha?!

“Hay là như này.” Nhà tạo mẫu tóc ngâm điều thuốc vào miệng, nâng đầu Thảm Triệt lên, mập mờ nói, “Làm mẹ nó kiểu đầu mohican đi.”

Thảm Triệt cứng đờ người. Lúc này có nên chửi “đậu xanh rau má nhà anh” hay là vẫn thôi nhỉ?!

“Mohican không phù hợp với hình tượng của nhân vật, đừng có làm xằng làm bậy.” Chuyên gia trang điểm tóm tóm mấy lọn tóc của Thảm Triệt, “Hay là cạo sạch đi, cho mang tóc giả nhỉ?”

Thảm Triệt cuối cùng không chịu nổi nữa, đập đầu xuống bàn trang điểm “bốp” một cái vang lên âm thanh rất dọa người.

“Tiểu tử này hình như bị đá kích quá lớn rồi.”

“Để yên thế này đi. Mở mồm ra là cạo cạo.”

Thảm Triệt tuyệt vọng vùi đầu.

“Ồ kia, ngẩng đầu lên xem nào.” Một vị chuyên gia tạo hình tát tét một cái lên lưng cậu, “Cùng lắm thì cạo cho cậu thật mô-đen là được chứ gì!”

“Đại ca à, đầu trọc lóc thì còn mô-đen cái nổi gì nữa chứ...” Thảm Triệt nằm nhoài ra bàn, đau lòng nói.

“Sao lại không? Hay là để lại cho cậu một nhúm nhé? Ví như cạo thành hình bông hoa, hình trái tim, hình sunshineboy hay cái gì đại loại thế. Rất phù hợp với phong cách của cậu nha!” Chuyên viên tạo hình nhe răng cười xoa xoa mó tóc trên đầu anh chàng đầu quẩn.

“Các anh giết em đi....”

“Há há, cậu đã phải là thần tượng đầu mà đã lo mất hình tượng?”

Thảm Triệt im lặng thật lâu, rốt cuộc cũng chịu chấp nhận một sự thật rằng chính mình sẽ không thể làm chủ vận mệnh của kiểu tóc cho chính mình. Tấm nilon màu lam phủ lên người, Thảm Triệt đau khổ nhắm mắt lại. Vì sao những người khác khi quay phim thần tượng đều được tạo hình lung linh như thế mà cậu thể quái nào lại thu hoạch được một kiểu đầu đáng khinh như vậy. T^T

Tần Tu ở phòng bên cạnh vừa chụp xong hình ảnh quảng bá liền lấy di động ra, thấy trên màn hình hiển thị có tin nhắn mới.

“Tôi phải cạo trọc.”

Bằng sơn Đại ma vương ngăn người, không nén được mà bật cười.

Nghe tiếng kéo xoẹt xoẹt tiến tới gần đầu, chuông tin nhắn di động lại đột nhiên vang lên, Thảm Triệt vội vàng giờ tay: “Đợi đã—” rồi nhào qua cầm lấy di động trên bàn. Đại ca à, tin nhắn của anh đến thật đúng

lúc. Nếu Tần Tu không muốn nhìn cậu đầu trọc lốc thì sống chết thế nào cậu cũng phải cự tuyệt hai vị chuyên viên tạo hình mới được! Thẩm Triệt kích động mở tin nhắn.

Đọc truyện tại Web Truyen Online . com

“Tôi rất muốn xem đây.”

Địa điểm quay phim được chọn là đại học Canh Lâm. Lí do chọn đó là bởi ngôi trường này nằm sát ven biển, vị trí rất đẹp, khi quay phim sẽ có những khung hình tuyệt vời.

Sáng sớm cả đoàn người mang theo túi lớn túi nhỏ đến tập hợp ở công ty. Xe trợ lý màu lam đã đợi sẵn ở dưới lầu. Lúc Thẩm Triệt và Tần Tu lên xe thì ba người kia đã lên cả rồi. Tần Tu bước lên xe, lúc này ghế trống còn lại chỉ có một vị trí bên cạnh Nữ Nữ ở hàng thứ nhất và một ghế bên cạnh Phương Viên ở hàng hai.

Phương Viên vội gọi một tiếng “học trưởng” rồi cầm túi của mình chuyển vào bên trong, lại thấy Tần Tu dừng trước cửa xe một chút, Phương Viên có chút khẩn trương, bỗng nhiên lại đặc biệt lo sợ Tần Tu sẽ bảo Nữ Nữ xuống ghế sau ngồi còn mình và Thẩm Triệt ngồi ở hàng ghế thứ nhất. Thẩm Triệt cũng bước vào, thuận thế bèn ngồi xuống ghế bên cạnh Nữ Nữ ở hàng đầu.

Lúc Tần Tu ngồi xuống bên cạnh, Phương Viên còn ngửi thấy mùi hương do đối phương buổi sáng mới gội đầu tỏa ra, tim đột nhiên lại đập thình thịch. Cậu cố lấy dũng khí muốn quay sang bắt chuyện, ai dè Tần Tu lại đang cúi đầu nghịch di động, không chú ý tới ánh mắt muốn tìm cách bắt chuyện của mình. Thế nhưng cậu thiếu niên kia còn bị gương mặt xinh đẹp gần sát bên cạnh, giống như chỉ cần đưa tay ra là có thể chạm vào kia làm cho kinh diễm, hô hấp cũng trở nên gấp gáp. Hành động ngồi xuống bên cạnh của Tần Tu này khiến cho Phương Viên không thể không suy nghĩ linh tinh. Có lẽ anh ấy cũng có thiện cảm với mình, có lẽ anh ấy và Thẩm Triệt chỉ là bạn bè tốt....

Nữ Nữ mang theo rất nhiều đồ ăn vặt, xé một túi snack khoai tây lớn ân cần chia cho mọi người. Tần Tu đeo kính râm đang ngủ, chỉ nhỏ giọng từ chối khéo. Thẩm Triệt thì không hề khách sáo. Doãn Long Nhất thấy túi khoai tây chiên được đưa lên thì giọng châm chọc: “Cho tôi xin đi! Có làm sao lại có thể làm trợ lý được nhỉ? Có thể đưa cho nghệ sĩ ăn thứ thực phẩm rác rưởi này sao....”

Câu này khiến cho Nữ Nữ vô cùng xấu hổ, đành ngượng ngùng thu tay về. Tần Tu đang ngồi trên ghế bỗng vươn người dậy, đưa tay đập đập ghế dựa của Nữ Nữ: “Chia cho tôi một ít.”

Đây rõ ràng là đang muốn đáp trả lại! Doãn Long Nhất cảm tức nhìn gáy Tần Tu. Tần Tu nhận túi khoai tây chiên, cho vào miệng cố ý cắn rộp rộp cho kêu thật lớn. Thẩm Triệt thì thật thà lấy hẳn một túi khoai tây chưa xé bao của Nữ Nữ, quay đầu lại chia cho Tần Tu và Phương Viên. Phương Viên từ chối khéo, Tần Tu kéo cái kính râm trên trán xuống liếc nhìn đầu quần đang gờ túi snack ra, vẻ mặt đầy nịnh nọt, không nói câu nào cũng nhón lấy mấy miếng khoai tây.

Một lát sau, Thẩm Triệt nhận được tin nhắn Tần Tu gửi tới.

“Cậu ăn đi, đừng có đưa cho tôi nữa. Tôi không thích ăn khoai tây chiên.”

Vừa nãy tỏ ra mình cũng rất muốn ăn chỉ vì ngứa mắt cái thái độ của Doãn Long Nhất kia đúng không. Thẩm Triệt thâm cười, nhưng mà hoa khôi trường như vậy cũng đáng yêu lắm á.

Bằng đi một lúc, Tần Tu có vẻ như đang ngủ, Phương Viên cũng không e dè nữa, táo bạo bắt đầu ngắm kĩ chàng trai tuấn mỹ đang nghiêng đầu hít thở đều đặn bên cạnh. Đôi mắt người này có hàng lông mi rất đẹp, dày và đều giống hệt như một đường kẻ mắt tự nhiên, khóe mắt có một nốt ruồi nhỏ, chiếc mũi nhỏ, cao và thẳng rồi đến đôi môi no đủ màu hồng nhạt.... Đã nhiều năm như vậy trôi qua, viên trân châu xinh đẹp mới ngày nào còn nằm trong vỏ cứng chờ ngày được hoàn thiện, hiện tại đã được thời gian rèn giũa thành viên ngọc quý rực rỡ đến chói mắt.

Thực ra, sau cái lần được Tần Tu cứu mạng khi còn học cao trung đó, Phương Viên cũng muốn đến nhà Tần Tu nói lời cảm ơn thế nhưng ngày hôm đó cậu đi theo Tần Tu đi lòng vòng trong trường cả ngày, cũng không rõ có phải là do mình ôm mối tương tư không đơn thuần với đối phương hay không cho nên rất chột

dạ. Học trưởng với biệt danh “gấu Bắc Cực” này trên người lúc nào cũng tỏa ra khí thể hù chết người, cho nên mãi đến cuối buổi chiều tan học, cậu cũng không dám mở lời nói với người ta một câu. Cuối cùng Phương Viên còn nhớ rõ khi ấy mình đứng ở cửa thang gác lầu hai, nhìn Tần Tu đứng ở trước tủ đựng đồ phía xa xa. Tan học đã được một lát rồi, trên hành lang vắng vẻ yên lặng, ánh hoàng hôn màu cam chiếu xuống sàn nhà bóng loáng khiến nó trở lên cũ kĩ hơn. Tần Tu đứng ngay chỗ bóng tranh tối tranh sáng mở cửa tủ đựng đồ ra —

Cửa tủ vừa mở ra thì ngay lập tức có âm thanh thứ gì đó rào rào rơi xuống, ở hành lang yên ắng lại càng như được thêm hiệu ứng phóng đại gấp nhiều lần khiến người ta phát run.

Trong ngăn tủ rơi ra một xấp phong thư trắng trắng hồng đủ loại kiểu cách, vung vãi trên sàn nhà, hình ảnh kia thực giống y như trong truyện tranh. Phương Viên thấy Tần Tu ngồi xổm xuống, nhặt hết thư lên, lật qua lại xem vài lần sau đó nhét vào cặp sách, chọn một phong thư cầm lấy trên tay, sau đó khóa tủ đựng đồ lại, xoay người đi khỏi tòa nhà.

Phương Viên im lặng theo sát phía sau, Tần Tu ở đằng trước vừa đi vừa mở lá thư trên tay ra, cứ như vậy mà đi từ trường ra đến trạm xe buýt ngoài cổng trường. Một tay cầm cặp sách, một tay cầm phong thư xem, mà cậu ma xui quỷ khiến thế nào lại theo Tần Tu đi lên cái xe buýt xa lạ, lo lắng bất an ngồi ở hàng ghế cuối cùng, nhìn bóng lưng người đang đứng phía trước vẫn đang cúi đầu đọc thư. Tần Tu đã đọc đến lá thư thứ sáu.

Cảm giác đang theo dõi người khác khiến Phương Viên vừa khấn trương lại vừa kích động, giống như vừa đột nhiên phát hiện ra bí mật không hề có ai hay biết của người kia. Cậu cũng biết Tần Tu lúc nào cũng nhận được rất nhiều thư tỏ tình thể nhưng cũng hoàn toàn bất ngờ khi thấy cậu thiếu niên băng sơn tuấn mỹ, luôn tỏ thái độ xa cách mọi người cả ngàn dặm kia lại có thể đọc từng phong thư một như thế kia.

Tần Tu xuống xe ở đường Trường Tân, Phương Viên cũng xuống theo. Đứng từ xa nhìn theo bóng Tần Tu đi thẳng xuống bờ sông, đem tất cả chỗ thư tỏ tình kia tung xuống nước, sau đó đeo tai nghe, chậm rãi vừa nghe nhạc, vừa đi dọc theo bờ sông trở về nhà.

Ngày hôm đó, lúc được kéo từ dưới nước lên, mở mắt ra liền nhìn thấy dung mạo tuấn mỹ mờ mịt vì nước của người kia, cảm xúc của cậu lúc đó chính là kinh diễm và có chút thích vị ân nhân vô cùng xinh đẹp kia, thể nhưng hôm nay cậu cảm thấy chính mình thực sự đã yêu người kia đến không còn lối về nữa rồi.

“Thẩm Triệt! Tóc cậu bay vào miệng tôi rồi!” Tần Tu cau mày lấy từ khoe miệng ra một sợi tóc xoăn, “Cậu có đội ngay bộ tóc của cậu lên không thì bảo?”

Doãn Long Nhất nhắm mắt lại hừ một tiếng: “Tôi đã bảo mà, thứ đồ rác rưởi như thế ăn sao được.”

Thẩm Triệt ngửa đầu dựa lưng vào ghế, lấy mũ chụp kín lên mớ tóc vô phép tắc kia. Đạo diễn khó khăn lắm mới tha cho mớ tóc trên đầu cậu một con đường sống, cuối cùng thì đi chỗ nào cũng bị người ta ghét bỏ. Cậu bất giác lại thấy nhớ nhớ căn chung cư số 20-3 tòa nhà Đan Mĩ A.

84. Chương 85 - Phòng Ngủ Nhìn Ra Biển

Xe chạy một tiếng đồng hồ thì tới được đại học Canh Lâm tọa lạc ở cạnh biển. Đoàn làm phim được bố trí ở trong nhà khách của trường, hai người một phòng. Thẩm Triệt cầm hành lý đi vào một phòng đôi, kéo rèm ra có chút không dám tin: “Phòng nhìn ra biển cơ đấy!”. Tần Tu ở sau lưng đóng cửa, Thẩm Triệt quay lại, mắt nhìn mỹ nam cao một mét tám lăm gỡ kính râm, tháo ba lô, cởi áo khoác, lại nghĩ đến chuyện hai người sắp sửa cùng ở chung, lại còn ngủ cả đêm trong một phòng, tự nhiên lại cảm thấy như có hương vị của một cặp uyên ương đang đi nghỉ tuần trăng mật

Tần Tu ngồi trên giường cúi người sắp xếp hành lý dưới sàn nhà, mấy lọn tóc dài vốn được vén ra sau tai nhưng vì không đủ dài cho nên vừa cúi đầu liền rủ xuống. Thẩm Triệt nhìn Tần Tu thuận tay đem tóc vén

lại ra sau, gương mặt nghiêng nghiêng lập tức lộ ra dưới ánh mặt trời. Một mạt tóc mai như được nhuộm sang màu mực tàu, khiến Thẩm Triệt không kìm lòng được mà hai má nóng bừng.

Tần Tu cũng không ngẩng đầu lên, chỉ lấy quần áo từ trong vali ra, thản nhiên nói: “Ngắm đủ chưa?”

Thẩm Triệt bị hỏi thế thì chột dạ: “..... Anh sao lại biết tôi đang nhìn anh?”

Tần Tu lấy khăn tắm trong vali ra, vắt lên vai, hừ lạnh một tiếng: “Cậu tự nhiên lại im bất không lải nhải câu nào thì còn có thể làm gì nữa chứ? Không phải đang nhìn tôi thì cũng đang ngắm tôi.”

Thẩm Triệt nghẹn lời, mắt nhìn Tần Tu mặc chiếc áo thun màu đen dài tay cổ khoét rộng theo phong cách “cuồng show hàng”, tâm nói cái cổ áo của anh cũng khoa trương quá đấy, chỉ cần cầm vai kéo một phát là tuột xuống ngay, mà cũng không thèm mặc áo ba lỗ bên trong sao?

Băng sơn Đại Ma Vương đi vào phòng tắm đóng cửa lại. Thẩm Triệt đặt mông ngồi xuống thành giường thở phào một hơi dài. Được rồi, dù sao tôi cũng là cuồng rình trộm, còn anh là cuồng khoe hàng. Kể tám lạng người nữa cân thôi.

Trong phòng tắm truyền ra tiếng nước ào ào, Thẩm Triệt nhìn cảnh biển bên ngoài cửa sổ. Cậu cũng chẳng hiểu tại sao Tần Tu vừa đến nơi đã chạy ngay vào phòng tắm tắm rửa, thế nhưng, với tư cách là một tân binh, lúc bắt đầu bấm máy bộ phim đầu tay của cậu mới phát hiện ra mình còn rất nhiều điểm mơ hồ. Mọi thứ đều không thể đoán trước được.

Ngửa đầu ngã xuống giường, nhìn trần nhà xa lạ, cậu đột nhiên lại nghĩ đến An Gia Miện. Không biết anh ta lần đầu tiên gia nhập vào đoàn làm phim có phải cũng có tâm trạng thế này không? Không có phòng khách sạn xa hoa, không có trợ lý phía trước, vệ sĩ theo sau phô trương, không có phòng hóa trang dành cho riêng mình, không có hộp cơm đặc biệt ... Thứ mà An Gia Miện nhìn thấy khi đó có lẽ cũng chỉ là trần nhà của khách sạn nhỏ xíu hoặc nhà khách tầm thường thế này. Nhưng mà, chàng trai tóc xoăn liếc mắt về phía phòng tắm, ánh mắt ẩn giấu ý cười, mình khác anh ta, bên cạnh mình còn có Tần Tu.

Buổi chiều ngày ngày hôm đó là nghi thức bấm máy. Cả đoàn làm phim ngồi xe đến chùa Mục Vân Sơn bái thần thắp hương. Buổi tối mọi người lại cùng nhau ăn cơm, ngày hôm sau chính thức vào quay phim luôn.

Dự tính ban đầu là sẽ quay bốn mươi tập phim. Cú ném quyết định. Thời gian quay phim là hai tháng rưỡi. Thẩm Triệt tuy không có nhiều kinh nghiệm lắm nhưng cũng biết bốn mươi tập phim mà chỉ quay trong hai tháng rưỡi thì đúng là rất miễn cưỡng. Tất cả thành viên trong đoàn làm phim đã được đánh tiếng ngay từ đầu, vất vả là chắc chắn rồi, hơn nữa cả năm diễn viên chính trong bộ phim này đều là người mới.

Ngày thứ hai, sau màn tuyên bố bấm máy chiêng trống rùm beng, buổi tối ngày hôm trước trợ lý trường quay đã thông báo cho các diễn viên cả rồi, chưa đến bảy giờ Thẩm Triệt đã đi vào phòng hóa trang bắt đầu làm tạo hình. Cả cái đầu xoăn mềm mại bị xịt keo cứng như lò xo, tạo hình xong còn chụp ảnh để lưu lại, sau đó mới lên đường tới địa điểm quay cùng với Tần Tu và một diễn viên đàn anh thường hay xuất hiện trên TV hợp thành tổ A tới chỗ đạo diễn. Đoàn Long Nhất, Hạ Chính và Phương Viên thì theo tổ B của phó đạo diễn tới nơi khác đồng thời quay phim.

Cảnh quay hôm nay là một cảnh trong nhà, địa điểm là trong ký túc xá sinh viên. Cả ngày hôm nay sẽ quay phim ở đây, dự định là đem tất cả những cảnh quay trong phòng ngủ quay xong một loạt. Đạo diễn là người Đài Loan, nói chuyện rất từ tốn, lại rất biết kiềm chế, cũng không hề hất mặt sai bảo chỉ vì bọn họ là người mới mà còn tử tế giải thích phân vai. Thẩm Triệt cúi đầu nhìn đám chữ nguệch ngoạc như mấy con gà mái trên bản phân vai kia, lại nhìn xuống đường băng dính màu chóc dán dưới nền nhà đánh dấu khu vực di chuyển, lại cảm thấy có chút giống như đang đổ bộ xuống sao Hỏa. Rõ ràng mới sáng sớm nhiệt độ còn chưa cao, ấy vậy mà cậu vẫn mồ hôi ướt mồ hôi, bất giác tay lại đưa lên kéo kéo cổ áo thun ra cho mát.

“Giờ đang là mùa thu rồi, còn hè nữa đâu mà cậu đổ nhiều mồ hôi dữ vậy.” Tần Tu có chút khó chịu.

“Anh không khăn trương sao?” Anh chàng đầu quần đứng ở cửa phòng ngủ, chờ camera vào vị trí, về mặt “Giờ à, tôi đang hồi hộp muốn chết đây”

Tần Tu liếc cậu ta một cái, bỗng nhiên vươn tay kéo cổ áo Thẩm Triệt rồi ngó đầu dòm vào bên trong: “Để tôi nhìn xem cậu khăn trương đến mức nào nào.”

Thẩm Triệt bị hù cho sợ, thế nhưng vừa nhìn thấy khuôn mặt tươi cười đầy vẻ tinh quái của Tần Tu thì bao nhiêu sự hồi hộp, căng thẳng ban nãy đều chạy đi đâu hết.

Cảnh đầu tiên là lần chạm mặt đầu tiên của Hoàng Chân và Lãnh Liệt trong phòng kí túc xá. Lúc Hoàng Chân đẩy cửa vào phòng, không để ý đã đạp phải lưng Lãnh Liệt đang đứng phía sau cánh cửa. Hoàng Chân bước vào, vừa rồi rít xin lỗi, vừa chào hỏi Lãnh Liệt. Kịch bản là như vậy, thế nhưng, khi thực tế vào quay, không biết Thẩm Triệt quá mức hăng hái hay là như thế nào mà lúc đẩy cửa đi vào thì đẩy hơi quá tay, cánh cửa đập một cái “bịch” lên người Tần Tu sau đó lại “phành” một tiếng bật trở lại, Thẩm Triệt thế là bị nhốt lại bên ngoài cửa.

Cả trường quay bỗng dưng im bật, thế nhưng đạo diễn vẫn chưa hô cắt, Thẩm Triệt không nghe thấy bên trong cánh cửa kia có động tĩnh gì, bụng dạ đổ mồ hôi hột nhìn cánh cửa vẫn đóng chặt kia, thế nhưng chỉ hai giây sau, cánh cửa bật mở, Tần Tu cau mày nhìn cậu. Thẩm Triệt cuống quýt đang định nói “Xin lỗi, rất xin lỗi. Tôi đạp vào người anh rồi”, thế nhưng Tần Tu đang đưa lưng lại phía camera tự nhiên lại nháy mắt với cậu một cái. Thẩm Triệt chớp chớp mắt, bỗng nhiên ngẫm hiểu, vội vươn tay: “Đúng là không đánh không quen, tớ là Hoàng Chân, sinh viên khoa Quản trị!”

Tần Tu cúi đầu, nhìn lướt qua bàn tay đang vươn ra của Thẩm Triệt, lãnh đạm nắm lấy. Bắt đầu từ đoạn này, Thẩm Triệt đã nắm được lời thoại và tình huống trong kịch bản nên có thể suôn sẻ tiếp tục diễn.

Quay hết đoạn này xong, đạo diễn mới phát tay hô “cắt!”. Thẩm Triệt thở phào một hơi, nhìn về phía đạo diễn. Vị đạo diễn râu quai nón người Đài Loan cười gật gật đầu tỏ vẻ đã qua.

Nhưng còn một điều đó là, mặc dù giữa lúc quay có xảy ra chút sự cố, mặc dù đây cũng chưa tính là cảnh quay thử thách khả năng diễn xuất gì nhưng không thể không nói một khởi đầu tốt là dấu hiệu của may mắn. Thẩm Triệt quay lại nhìn Tần Tu. Người kia đang ngồi trên ghế, không ngừng xoa xoa gáy, Thẩm Triệt lúc này mới nhớ ban nãy cánh cửa đập vào đầu Tần Tu “bịch” một cái. Chỉ nghe tiếng thôi cũng biết là mạnh đến cỡ nào, quan trọng là đằng sau cánh cửa còn gắn một loạt móc để treo khăn mặt, tuy chỉ là móc nhựa nhưng đập vào đầu cũng đau vô cùng, không đập xui người ta thì cũng phải đập tóa ra sao bay khắp nơi. Chính mình là người gây ra sự cố nhưng Tần Tu vẫn chịu đựng đau đớn và hoa mắt để tiếp tục diễn cho trọn vẹn cảnh quay.

Thẩm Triệt ngồi xuống cạnh Tần Tu, nhìn anh thực sự quan tâm: “Để tôi xem xem bị đập vào có bị tím không.”

Tần Tu cũng thoải mái quay đầu, chỉ chỗ bị đau.

Thẩm Triệt trong lòng tràn ngập áy náy cời dây cột tóc của Tần Tu. Tóc Tần Tu thật mềm, tuy bên ngoài đã được xịt keo định hình nhưng bên trong vẫn rất mềm mượt, thật giống như tóc con gái. Thẩm Triệt cào tóc Tần Tu, còn nhún giọng nói: “Oa, tóc trắng nhiều đến dọa người à nha.”

Tần Tu gỡ mặt khính thường, Cậu nhát nhêo quá đấy.

Thẩm Triệt tỉ mỉ kiểm tra phần gáy của Tần Tu, cảm thấy có chút vi diệu. Cái đầu xinh đẹp như vậy mà bị cậu đập cho sưng lên một cái u, nhìn thấy mà thật đau lòng. Ngón tay cậu bắt giắc lại ấn nhẹ lên cái u nhỏ gồ gồ lên sau đám tóc. Tần Tu bị đau liền quay lại, ngẩng đầu liền nhìn thấy vẻ mặt đầy ăn năn hối hận của đầu quán.

“Cậu ấn cái gì? Thấy cái u nổi lên trên đầu tôi cũng rất hấp dẫn sao?” Tần Tu hơi khó chịu, cuối cùng lại trầm giọng nói, “Thẩm Triệt, tôi thì quen với cậu như vậy rồi, nhưng là người khác chưa chắc đã quen. Sau này chú ý một chút, OK?”

Thẩm Triệt vô cùng xúc động, cam đoan rằng sẽ tuyệt đối không có lần thứ hai. Rõ ràng đều là lần đầu tiên được quay phim, thế nhưng tư thái của mình và Tần Tu lại khác nhau hoàn toàn, đúng là sự chênh lệch như giữa ông chủ và người hầu vậy. Cậu có đôi lúc lại muốn hoài nghi, Tần Tu có khi nào nói dối tuổi hay không.

Nữ Nữu cầm Vân Nam bạch được lại, xịt lên hai lần mới giúp Tần Tu buộc mớ tóc dài lại như cũ. Cả buổi sáng hôm đó, các cảnh quay đều vô cùng thuận lợi nếu không tính đến việc Thẩm Triệt có NG hai lần vì quên lời thoại. Ngay cả nhân viên của đoàn làm phim cũng đều khen ngợi hai người quả nhiên là được đào

tạo diễn xuất chính quy. Lần đầu tiên, Thẩm Triệt cảm thấy quyết định ghi danh vào Canh Ảnh của mình trước đây thực sự là lựa chọn sáng suốt nhất trong cuộc đời.

Vất vả đến tận giữa trưa, mọi thứ đều trở nên dễ dàng. Người trong đoàn làm phim được sắp xếp ăn cơm chung trong nhà ăn sinh viên của trường. Nhưng để tránh cho nhà ăn trở nên lộn xộn nên cả đoàn chỉ ngồi ở đó trong một tiếng đồng hồ, chờ cho đợt cao điểm sinh viên dồn tới nhà ăn qua đi mới bắt đầu tới nhà ăn. Tuy vậy nhưng trong nhà ăn vẫn có không ít sinh viên, khi nhìn thấy một nhóm đồng người của đoàn làm phim đi vào thì cả đám đều ngạc nhiên quay ra nhìn.

Thẩm Triệt rất nhanh đã nghe thấy những tiếng bàn tán không hề kiêng dè của các nhóm sinh viên, xem ra chuyện trường mình được chọn cảnh cho Cú ném quyết định đã lan ra khắp đại học Canh Lâm.

“Ồ ạch, thật là đang quay phim Cú ném quyết định sao? Ai là ai vậy?”

“Vừa nhìn cũng biết người cao nhất kia là Lãnh Liệt a, nổi bật luôn ý! Mấy người khác tạm thời chưa rõ lắm.”

“Là diễn viên mới sao? Anh chàng kia chắc cmn chắn phải ở trong CLB trai đẹp rồi! Lãnh Liệt rất tuần tú nha!”

“Nhưng mà không giống với Lãnh gia trong tưởng tượng của tôi. Người kia vừa nhìn là biết chỉ khiến đám con gái vừa lòng thôi!”

Web TruyenOnline . com

“Trong nguyên tác miêu tả như vậy mà, Lãnh Liệt chính là kiểu này. Ít nhất Lãnh Liệt này nếu xét bề ngoài thì tôi không còn gì để chê cả, nhưng mà diễn xuất mới là quan trọng. Đẹp thế kia nhưng không biết diễn xuất ra gì không...”

Lãnh Liệt đã trở thành đề tài chính của hội buôn dưa lê liên lục địa trong nhà ăn. Sau đó, trong đám sinh viên mới có người bắt đầu tò mò về những người khác. Thẩm Triệt cảm cúi ăn thịt kho tàu, lòng hự vinh thì ai mà chả có, cậu không khỏi cũng có chút đắc chí. Nữ Nữ cùng ngồi ăn chung bàn với Thẩm Triệt và Tần Tu, nghe thấy tiếng bàn tán như vậy cũng rất kích động: “Tần Tu, Lãnh Liệt của anh được khen nhiều quá nha!”

Tần Tu miệng ngậm dưa, ngẩng đầu nhìn lướt qua ba cô gái ngồi ở bàn chéch góc đối diện đang nhìn mình, ba cô nàng giống như bị ánh mắt kia khiến cho bừng tỉnh, vội vã cúi đầu quay trở về, khúc khích cười thì thầm:

“Anh ý đang nhìn chúng ta phải hông?”

“Eo ơi, được Lãnh gia nhìn kìa, xấu hổ chết mất!”

Tần Tu cúi đầu tiếp tục ăn cơm, thực ra ánh mắt kinh diễm kia chỉ là dành lời khen cho chuyên gia tạo hình thôi.

“Có thể cho em gia nhập được không ạ?” Một giọng nói bất ngờ xen vào. Ba người nghe tiếng liền ngẩng đầu, thấy Phương Viên bê khay đồ ăn đến.

Thẩm Triệt tất nhiên rất vui vẻ khi có thêm người gia nhập bữa ăn, liền nhiệt tình chào hỏi: “Ngồi đi, ngồi đi!” Nữ Nữ cũng ngồi dịch ra nhường lại một chỗ, Phương Viên bước tới ngồi xuống cạnh Tần Tu, đang định chào Tần Tu một câu thì thấy đối phương đem một miếng thịt kho tàu béo ngậy đặt vào trong chén của Thẩm Triệt.

Nữ Nữ thấy Thẩm Triệt chẳng những nhận luôn mà còn ăn rất tự nhiên, vừa thấy buồn cười lại có chút ghen tị, chống má nói: “Tình cảm của hai người thật tốt.”

Thẩm Triệt đang ăn một miếng thịt kho tàu suýt chút nữa thì nghẹn, vội bưng bát canh lên uống liền hai ngụm. Phương Viên thì nhìn chằm chằm Tần Tu đang ngồi bên cạnh vẫn bình thản cúi đầu ăn cơm không nói gì, nhưng vừa nãy rõ ràng đã thoáng trông thấy khóe miệng đối phương khẽ nhếch lên một chút.

Phương Viên buồn bực cúi đầu ăn cơm không nói một lời, Nữ Nữ nhìn cậu một cái, chú ý thấy sắc mặt đối phương không tốt bèn rất có trách nhiệm công việc mà hỏi thăm: “Cậu làm sao vậy? Không khỏe sao?”

Mỹ thiếu niên yếu ớt cười một cái: “Không sao ạ. Có lẽ tại tối qua em ngủ không ngon...”

Nữ Nữu đang định hỏi sao lại thế thì bỗng nhiên sau lưng truyền đến một tiếng loảng xoảng.

Bốn người nghe thấy tiếng đều quay lại, chỉ thấy khay đồ ăn nằm chổng chơ trên mặt đất, thức ăn và canh văng tứ tung, cái bát nhỏ bằng inox vẫn còn lằn lằn trên nền nhà. Trợ lý A Tường đứng ở bên cạnh bàn ăn, vẻ mặt vô cùng lúng túng, mà người lật nhào khay đồ ăn ra đất không ai khác chính là Doãn Long Nhất đang đứng quay lưng về phía bọn họ.

85. Chương 86 - Thẩm Nhị, Cậu Đang Muốn Tìm Chết Phải Không

“Tôi nói không muốn ăn! Không muốn ăn, anh có hiểu không hả?!” Doãn Long Nhất quát vào mặt A Tường, đứng dậy đẩy bàn bước ra khỏi nhà ăn.

Sinh viên đang ngồi trong nhà ăn cùng nhân viên đều quay ra nhìn với ánh mắt kì quặc, A Tường không dám phiền tới nhân viên trong nhà ăn, đành phải ngồi xổm xuống thu dọn. Thẩm Triệt nhìn thấy vậy cũng chường mắt, bèn buông đũa, đứng dậy đi tới một tay giúp A Tường dọn dẹp.

Tần Tu liếc nhìn Doãn Long Nhất nổi giận đùng đùng vừa đi khỏi, vừa vặn lúc Hạ Chính cầm khay cơm trở về, được một nhân viên trong đoàn làm phim nhắc nhở mới quay đầu lại, thấy cảnh tượng như vậy cũng chẳng còn lòng dạ nào ăn cơm nữa, vội nói “xin lỗi” một tiếng với Thẩm Triệt và A Tường đang ngồi xổm dưới đất rồi hấp tấp đuổi theo Doãn Long Nhất. Đám sinh viên xung quanh đã bắt đầu bàn tán nhộn nhịp.

“Sao lại thế này?” Tần Tu quay đầu hỏi.

Nữ Nữu giật mình mới nhận ra Tần Tu đang hỏi mình: “À, nghe nói sáng nay quay phim anh ta NG rất nhiều lần, đạo diễn Ngô có nói anh ta vài câu. Tôi cũng chỉ nghe anh A Tường nói thế thôi.”

“Ừ. Lúc anh ta NG em cũng ở đó mà.” Phương Viên nói, “Nói quá một tí thì mấy diễn viên khách mời kia phải cùng anh ta quay đi quay lại ít nhất mười lần.”

Đem khay cơm bỏ vào xe thu dọn, đóng lộn xộn trên mặt đất cũng dùng giấy ăn dọn dẹp qua một chút xong, Thẩm Triệt mới quay sang nói xin lỗi với mấy nhân viên trong nhà ăn. Mắt thấy A Tường vẫn không nói gì, cậu lại vỗ vỗ vai an ủi đối phương.

Nam trợ lý miễn cưỡng cười cười, sắc mặt vẫn u ám như cũ.

“Long Nhất! !” Hạ Chính đuổi kịp Doãn Long Nhất ngoài hành lang.

Doãn Long Nhất hất bàn tay trên vai ra.

Hạ Chính rống lên gọi hấn lại: “Để người ta cười vào mặt cho như thế này là có ý gì?!”

Doãn Long Nhất xoay người cả giận nói: “Chuyện này trách tôi được chắc? Nhóm chúng ta là ban nhạc, con mẹ nó là động vật quý hiếm diễn xiếc khi đấy à?!”

Hạ Chính cố nén cơn giận: “Còn muốn tôi nói với cậu bao nhiêu lần nữa? Thế giới này không phải cậu muốn thế nào là sẽ được thế ấy! Khó khăn lắm mới có được một cơ hội như vậy. Cậu nói muốn thành lập ban nhạc? Được! Cậu nói cho tôi nghe, đi đâu để lập? Cậu cho là ai cũng có thể trở thành một ban nhạc như DDD sao? Cậu chỉ nhìn thấy một DDD thành công mà có bao giờ nhìn đến những ban nhạc thành lập xong, gặp vô số thất bại rồi lại phải giải tán hay không?!”

Lời nói tàn khốc khiến người ta phải chấn động. Doãn Long Nhất khó nhọc niết môi, không còn gì phản bác.

“Cậu sùng bái DDD cho nên mới muốn ký hợp đồng với Quan Triều, nhưng hiện tại Quan Triều chỉ đồng ý đưa cho chúng ta cơ hội này, điều chúng ta có thể làm đó là nắm chắc lấy cơ hội này!” Hạ Chính nói, ” Bây

giờ, Ngô Tường còn đang nằm trong viện, chúng ta cũng không biết bao giờ cậu ấy mới có thể trở lại. Lúc này mà cậu lại muốn lôi kéo Ngô Tường thành lập một ban nhạc sao?!”

“Bọn họ cứ như vậy một cước đem Ngô Tường đá văng đi...” Doãn Long Nhất cắn răng, vẫn chưa chịu cam lòng.

“Bọn họ là người kinh doanh, chúng ta chỉ là hàng hóa, chuyện này cũng chẳng có gì mà oán hận cả.” Hạ Chinh đặt tay lên vai Doãn Long Nhất, “Hãy tin tưởng tôi. Hiện tại phải nhẫn nhịn, tất cả đều vì giấc mộng ban nhạc, vì một ngày Ngô Tường trở lại bên cạnh chúng ta.”

Doãn Long Nhất có chút khó hiểu nhìn Hạ Chinh: “Thật vậy sao? Chúng ta còn cơ hội thành lập ban nhạc sao? Một ban nhạc chân chính ấy?”

“Tôi cam đoan.” Hạ Chinh chớp chớp mắt, trịnh trọng nói, “Nhưng trước hết, cậu cần kiểm chế tính khí của mình lại. Quay phim không tốt thì quay nhiều sẽ tốt lên, cố gắng đừng để người ta nói.”

Trong toilet, mắt diễn viên khách mời vừa rửa tay vừa trêu chọc.

“Mấy đứa mà Quan Triều ký hợp đồng đều là hạng gì vậy, diễn gì mà đơ đơ như tượng.”

“Cái phân cảnh kia có gì khó đâu chứ. Thế mà cũng NG tới mười lần. Đúng là bó chiểu!”

“Sao không ký hợp đồng với lão tử nhỉ. Ông đây tuy bộ dạng không đẹp giai lắm nhưng diễn xuất chắc chắn là ngon hơn thằng oắt kia nhiều!”

“Anh thì biết cái gì, người ta xuất hiện là để bán gương mặt đó. Không phải mấy con hàng mà Quan Triều ký ước với đều là loại bán mặt kiếm tiền sao ...”

Lời còn chưa dứt thì cánh cửa liền “Phành” một tiếng, từ bên trong văng ra. Ba diễn viên khách mời đang đứng trước bồn rửa tay ngạc nhiên nhìn qua gương thấy Doãn Long Nhất gương mặt tối sầm.

Doãn Long Nhất đi lên trước, giận đến sôi gan: “Mày, con mẹ nó nói ai là bán mặt kiếm tiền?”. Hạ Chinh nói phải nhẫn nhịn nhưng đâu có dễ dàng như vậy. Hắn vừa nãy còn nín nhịn nhưng ba kẻ không biết tự lượng sức mình này lại khinh người quá đáng, một phát dấm trúng bom ngầm của hắn.

Ba người kia nhếch mép, không muốn ở cùng chỗ với một Doãn Long Nhất đang nổi cáu liền rời khỏi toilet. Doãn Long Nhất đâu có chịu để yên, vươn tay chụp mạnh lấy vai một người, gần từng chữ nói: “Có giỏi thì nói rõ từng chữ trước mặt tao đi.”

“Muốn làm gì hả?” Tay diễn viên bị giữ lại cũng không vừa.

Giữa lúc bầu không khí đang giương cung bạt kiếm thì lại có người bước vào toilet.

Vóc dáng cao gầy đến mức khiến người ta không thể không chú ý, là Tần Tu.

Tầm mắt cả bốn người đều tập trung lại về phía người vừa bước vào. Ba người vừa nãy mới bàn luận về bán mặt kiếm tiền biểu tình nhất thời có chút chột dạ. Tần Tu bước tới thản nhiên nhìn lom lom ba người: “NG nhiều lần như vậy là chuyện chẳng ai muốn cả. Bị nói là bán mặt kiếm tiền thì ai cũng sẽ không vui, các anh nói xem có phải không?”

Doãn Long Nhất có chút giật mình. Tần Tu mạnh mẽ chụp lấy bàn tay hắn đang nắm lấy vai người kia kéo xuống. Ba người kia cũng không ho he gì, lặng lẽ rời đi.

Trong toilet yên tĩnh trở lại.

“Mày ó ý gì?!” Doãn Long Nhất nổi giận nhìn Tần Tu chậm rãi đứng rửa tay điềm nhiên như chưa hề xảy ra chuyện gì.

“Con mẹ nó, mày muốn giả làm người tốt à?! Đừng tưởng rằng như vậy thì ông đây sẽ cảm kích nhé!”

“Nói anh là chó cắn Lã Động Tân thì chó cũng thấy không vui về gì.” Tần Tu chậm rãi khóa vòi nước, ngẩng đầu nhìn Doãn Long Nhất đứng phía sau đang nổi sùng lên mà không làm gì được.

“Anh muốn nổi điên một mình như thế nào tôi cũng không cấm cản, nhưng tôi sẽ không để cho anh kéo cái nhóm này cùng tụt lại phía sau đâu.”

“Mày nói ai gây cản trở! Ai là người gây cản trở còn chưa biết đâu!”

“Người NG tới mười lần còn có tư cách nói ra câu này?” Tần Tu nhìn qua gương cười lạnh nói, “Chính mình không làm tròn công việc lại còn phát hỏa lên người kẻ khác. Rõ ràng người NG mười lần chỉ có một mình anh thế nhưng bây giờ, tất cả các nghệ sĩ của Quan Triều đều bị anh kéo tụt xuống một bậc. Trong mắt người khác tất cả chúng tôi đều chỉ là loại chỉ có mã ngoài. Đây còn không phải cản trở thì còn là cái gì?”

“Tần Tu!” Doãn Long Nhất quả thực sắp nổ tung vì tức. “Không phải chỉ đang quay một bộ phim rẻ tiền sao? Cố làm ra vẻ cái đéo gì chứ!”

“Được. Nếu vậy thì làm ra vẻ tốt một chút cho tôi xem.” Tần Tu quay đầu liếc hần hẹt một cái, rời khỏi toilet.

Thẩm Triệt trên đường đi thì bị một người đuổi theo phía sau gọi lại, vừa quay đầu thì thấy Phương Viên đang mỉm cười đuổi theo sau, chủ động tới gần nói:

“Anh Thẩm Triệt, Anh và học trưởng Tần Tu quan hệ tốt ghê a. Em nghe Nữu Nữu nói hai người là bạn đại học?” WebTru yenOn line . com

Cái tiếng gọi “Anh Thẩm Triệt” kia khiến cho trong lòng Thẩm Triệt có chút lảng lảng, thế nhưng cậu cũng chú ý tới cách xưng hô của Phương Viên: “Sao em lại gọi anh ta là học trưởng?”

“Em và anh ý trước học chung một trường cao trung a. Anh ý học trên em một lớp.” Phương Viên cười nói, “Em còn từng được anh ý cứu mạng nữa.”

Nghe Phương Viên nói về chuyện thời cao trung của Tần Tu, Thẩm Triệt có điểm kinh ngạc, cậu cũng không biết chuyện gì của Tần Tu trong quãng thời gian này, Tần Tu cũng không từng nhắc đến với cậu lần nào, nghe thế không khỏi có chút kinh hỉ: “Như vậy xem ra chúng ta có thể hợp thành một nhóm quả nhiên là duyên phận a!”

Phương Viên chỉ mỉm cười, từ chối cho ý kiến về việc này, đang đi dưới trời nắng bỗng nhiên dừng lại, ánh mắt yếu ớt có vẻ không được khỏe.

“Làm sao vậy?” Thẩm Triệt đi tới, cúi đầu nhìn mỹ thiếu niên thấp hơn mình tới nửa cái đầu, sắc mặt tái nhợt, “Em thấy khó chịu chỗ nào à?”

Phương Viên cúi đầu về mặt khó xử, nhỏ giọng nói: “Thực ra, em muốn xin anh Thẩm Triệt giúp em một việc...”

Thẩm Triệt có chút buồn cười. Học đệ này mở miệng nói chuyện lại cẩn thận đến mức này, nhưng được người ta kêu một tiếng “anh”, cậu cũng dương dương bày ra bộ dáng của một “đàn anh”, vỗ vỗ vai đối phương hùng hổ tuyên bố: “Ừ, nói đi. Nếu giúp được anh nhất định sẽ giúp mà.”

Phương Viên ngẩng đầu nhìn Thẩm Triệt, mím môi: “... Em có thể đổi phòng với anh không?”

“Hử?”

Buổi chiều chỉ quay vài cảnh phim ngắn. Thẩm Triệt tìm thấy Tần Tu ở trong phim trường dựng trong sân vận động, người kia đang ngồi trên một chiếc ghế tựa đang đưa, cúi đầu nghịch di động.

“A, nóng muốn chết luôn. Ở cạnh biển đúng là nóng thật đấy!” Thực ra cũng không phải nóng thật, Thẩm Triệt chỉ là tìm đại một câu bắt chuyện, kéo ghế ngồi xuống bên cạnh Tần Tu mà thôi. Ngón tay đang chọt chọt di động của Tần Tu dừng lại một nhịp, về mặt vẫn lạnh lùng thản nhiên như cũ. Thẩm Triệt nghĩ nghĩ, có phải mình ngồi gần quá không, thế là lại đem ghế kéo ra xa một chút, ước chừng khoảng cách như thế là vừa đủ không mạo phạm đến yêu tinh meo meo rồi mới yên tâm ngồi xuống. Tần Tu vẫn cúi đầu không rời mắt khỏi điện thoại nhưng khóe miệng lại khẽ dẩu lên một chút.

“Lại đang chơi Temple Run đấy à?” Vừa mới kéo ghế ra xa quả là thất sách, định bụng rằng kéo xa thêm chút nữa nhưng lúc này vươn cổ mãi mà cũng không nhìn thấy màn hình.

“Tôi đang làm bài tập trên lớp, đâu có giống cái kẻ nào đó lúc ăn cơm thì cứ như là được thả khỏi chuồng đầu.” Tần Tu nhắc chân vắt chéo, tựa lưng vào ghế, cứ liên tục quét quét chạm chạm trên màn hình.

“Ăn xong phải đi lại cho xuôi cơm chứ, nếu không bụng sẽ chảy xệ ra đấy.” Thẩm Triệt tâm tình vui vẻ cười nói.

Tần Tu vẫn dán mắt vào cái điện thoại, lông mi nhíu nhíu: “Bụng tôi có chảy xệ hay không cậu rõ quá còn gì. Cậu ngày nào cũng đi dạo khắp nơi như vậy, bụng sẽ thon gọn đến mức nào nào?”

Thẩm Triệt sờ sờ cái bụng, quyết định chấm dứt đề tài này tại đây. Dù sao nói chuyện với Tần Tu, dù anh ta không có lý đến đâu cũng có thể phá ra ba phần.

“Anh đang xem cái gì vậy?” Thẩm Triệt quả thực là nhìn không tới, đành phải đem mông kéo ghế lại gần một chút, lúc này mới thấy màn hình chỉ chút là chữ.

“Anh đang đọc tiểu thuyết?” Cú ném quyết định dài gần ba trăm vạn chữ đó đại ca! Bây giờ nước đến chân mới nhảy có vẻ hơi muộn quá rồi à nha.

“Lúc này mà đọc bù tiểu thuyết thì sao mà kịp. Tôi bảo Nữ Nữ tìm giúp tôi chút miêu tả và bình luận của người đọc về nhân vật Lãnh Liệt này.”

“Anh có thể hỏi ngay tôi nè!” Tôi rất vui nếu được cùng anh nói chuyện a, tìm người khác làm chi chứ ...

“Cũng được.” Tần Tu bỏ di động xuống, “Cậu nói xem, Lãnh Liệt là kiểu người như thế nào?”

“Lãnh Liệt này à.” Thẩm Triệt nghiêng đầu nghĩ ngợi. “Bình thường thì ít nói, người lúc nào cũng lạnh lùng hờ hững, đánh bóng rổ siêu giỏi. Cơ bản chính là...” Hình dung đến đây lại có chút bí từ, Thẩm Triệt suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng cũng nghĩ ra một từ chuẩn xác để miêu tả, Thẩm Triệt kích động quay sang Tần Tu bật ra lời: “Ngoài lạnh trong nóng!”

Tần Tu lắc đầu tiếp tục nghiên cứu di động: “Trông cậy vào cậu thà trông cậy vào một con heo còn hơn.”

Thẩm Triệt không còn gì để nói, đành ngồi im một lúc lâu, mãi đến khi Tần Tu mở miệng:

“Nói đi, tìm tôi rồi cuộc có chuyện gì? Còn không nói mau, nhìn cậu ghen sắp chết rồi kia kìa.”

Lúc này, Thẩm Triệt không biết là nên cảm khái “người hiểu tôi còn ai ngoài hoa khôi trường” hay là nên yên lặng chửi mắng thuật độc tâm của đối phương đã đạt đến cảnh giới siêu phàm nữa.

“Ban này Phương Viên tới tìm tôi,” Thẩm Triệt cất lời, “Cậu ấy muốn tôi đổi phòng với cậu ấy.”

Tần Tu nghe xong, buông di động ngẩng đầu lên nhìn Thẩm Triệt, giọng nói trầm xuống: “Tại sao?”

“Vốn cậu ấy là chung một phòng với A Tường, nhưng mà cha mẹ A Tường hôm trước tới Canh Lâm thăm anh ấy, buổi tối anh ấy đều ở lại khách sạn với ba mẹ. Phương Viên không quen ngủ một mình, hình như sợ bóng đêm, cả đêm hôm qua không chợp mắt được chút nào nên hôm nay sắc mặt mới tệ như vậy.”

“Mười chín tuổi đầu rồi còn sợ tối cái gì nữa!” Tần Tu tức giận nói, cuối cùng lại quay sang nhìn Thẩm Triệt đang ngồi bên cạnh không dám lên tiếng. “..... Đừng nói với tôi cậu đồng ý rồi nhé?”

Thẩm Triệt nhún nhún vai: “Tình huống như vậy rất khó mà cự tuyệt được á. Dù gì cũng cùng nhóm với nhau cả, với cả đổi phòng ngủ thôi cũng không phải chuyện to tát gì.”

“Cậu đồng ý rồi còn tìm tôi nói làm gì nữa? Chẳng lẽ còn muốn nhắc nhở tôi chăm sóc hần thật tốt?”

Tần Tu sắc mặt đen thui. Thẩm Triệt không ngờ đối phương lại phản ứng mạnh như vậy, cậu chỉ là đến báo với Tần Tu một tiếng, cho rằng Tần Tu hẳn là cũng thông cảm. Đương nhiên, nếu là người khác thì Thẩm Triệt chưa chắc đã đồng ý đổi phòng, nhưng là Phương Viên không chỉ mà còn là một thành viên trong nhóm, hơn nữa còn là em út, quan trọng nhất cậu ta còn là học đệ thời cao trung của Tần Tu, Thẩm Triệt đương nhiên biết Tần Tu tính tình có chút quái, nhưng lại nghĩ bụng anh ta chắc là sẽ không đến nỗi bài

xích, không chịu ở chung một phòng với học đệ thời cao trung của mình đâu. Nhưng có hơi bất ngờ là Tần Tu lại phản ứng dữ dội như vậy: “Nếu anh không muốn đổi thì tôi đi từ chối...”

Tần Tu trừng mắt nhìn anh chàng đầu quần vẽ mặt vô tội, cau mày bực tức mà không làm gì được: “Đồng ý rồi còn từ chối kiểu gì nữa? Về sau nếu gặp chuyện như này mong cậu thông minh cho tôi nhờ chút. Thiếu gì cách khéo léo từ chối mà không làm mất đoàn kết trong nhóm chứ!”

Có cách khác sao, nhưng mà là tui thì tui cũng không nghĩ ra được ... Nhưng mà vẫn rất vui đi, ít ra Tần Tu cũng bằng lòng rồi.

“Anh đồng ý rồi?”

Tần Tu nhìn khuôn mặt cười sáng lạn, tươi roi rói của ai kia, liền thả đôi chân đang bắt chéo xuống, một cước đạp lên bàn chân Thẩm Triệt.

Á! Cái đầu má! Một dấm này quả thực giống người nặng 100 ký đạp dẹp lép một con gián. Thẩm Triệt cúi xuống ôm chân đau đớn, mắt thấy Tần Tu tự dưng nổi điên, tuy ủy khuất nhưng lại không hiểu tại sao: “... Sao lại đạp chân tôi?”

Tần Tu không thèm quay đầu lại, đi thẳng. Phân chia phòng với tôi mà còn vui vẻ như vậy, không tầm quát cậu một trận là may cho cậu lắm rồi đấy.

86. Chương 87 - Tôi Có Thể Bắt Nạt, Còn Anh Thì Không!

Tối hôm ấy, Thẩm Triệt xách theo bao lớn bao nhỏ dọn sang phòng của Phương Viên. Lúc đi còn liếc nhìn Tần Tu đang khoanh gối ngồi trên giường học thuộc kịch bản: “Tôi đi nha.”

“Ừ.” Tần Tu đeo cặp kính gọng đen, cúi đầu dưới ánh đèn bàn, cũng không ngược nhìn lấy nửa cái.

Thẩm Triệt bước ra cửa, được một lát lại ló cái đầu xoắn xù vào, cười cười vươn tay qua cửa phòng lấy cái điện thoại để trên mặt tủ: “Tí thì quên cái này.” Lại nói với người đang ngồi trên giường. “Đi nha.”

Tần Tu dùng bút nhớ dòng đánh dấu lời thoại trong kịch bản, vẫn không ngẩng đầu lên.

Thẩm Triệt đợi mãi mà không thấy một ánh mắt thâm tình đáp lại, tâm tàn ý lạnh đóng cửa phòng, đi ra. Nửa giờ sau.

Phương Viên ngần ngừ đứng trước cửa phòng thật lâu, vừa nghĩ đến việc chỉ cần đẩy cửa ra là có thể nhìn thấy người kia, trong lòng bàn tay đã ướt mồ hôi. Hít sâu một hơi, cẩn thận đẩy cửa đi vào, thấy trong chỉ phòng thấp một ngọn đèn bàn nhỏ, Phương Viên đi vào trong, bày ra gương mặt tươi cười đáng yêu nhất đang định chào hỏi, vừa nhấc mắt lại thấy Tần Tu đã nằm trên giường nghỉ ngơi tự lúc nào.

Đối phương mặc chiếc áo thun ngắn tay màu trắng, nghiêng người đưa lưng về phía cửa. Trái tim Phương Viên không hiểu sao bỗng dừng lại chùng xuống. Còn chưa tới chín giờ đã đi ngủ rồi sao? Tuy rằng trước khi ngủ còn để lại một bóng đèn bàn cho cậu nhưng Phương Viên không biết vì sao lại có cảm giác nặng nề như bị cự tuyệt. Cậu thiếu niên nhẹ chân nhẹ tay đi vào trong phòng, lấy đồ dùng ra cho vào trong tủ mà trong lòng khó chịu muốn chết. Vài lần quay đầu lại nhìn Tần Tu, thấy người kia ngủ ngay cả một lần trở mình cũng không có.

Ba ngày quay phim đều diễn ra suôn sẻ. Thẩm Triệt không biết có phải do mình có tư chất diễn viên trời cho hay không, nhưng xem ra hơn một năm cậu sống ở Canh Ảnh cũng không uổng phí. Ít nhất là phim thần tượng diễn xuất đơn giản như vậy thì cậu hoàn toàn có thể làm được dễ dàng. Hôm nay rốt cuộc cũng đến ngày quay phim ở ngoại cảnh. Nội dung đoạn này theo như những lời thảo luận rôm rả của đám fan tiểu thuyết thì đây chính là lần đầu tiên Lãnh Liệt xuất chiêu chơi bóng rổ trong công viên.

Đây là cảnh diễn quan trọng, có thể coi là cao trào đầu tiên trong bộ phim, vậy nên đạo diễn cũng rất coi trọng. Cảnh này không chỉ có Thẩm Triệt và Tần Tu mà còn có đối thủ trong phim của bọn họ do Doãn Long Nhất thủ vai.

Thẩm Triệt thuận lợi hoàn thành cảnh quay đầu tiên, ngay lần đầu tiên đã đạt yêu cầu nhưng cậu cảm thấy mình lên hình chưa được đẹp trai cho lắm. Nếu không phải đạo diễn đang chạy tiến độ thì cậu còn có thể yêu cầu diễn thêm một lần, tranh thủ tạo dáng lúc mình lên rõ sao cho anh tuấn một chút. Cảnh này Tần Tu và Doãn Long Nhất đều không tham gia, ở một bên STANDBY chờ shoot thứ hai bắt đầu, Doãn Long Nhất trong vai Tư Ngang dẫn người đến khiêu khích.

Người của hai đội bước vào trận đấu so tài, sau đó chính là cảnh Thẩm Triệt và Doãn Long Nhất đấu một chọi một trên sân bóng. Trong tiểu thuyết miêu tả, vừa lúc bắt đầu trận đối đầu này thì trời đổ mưa, trường quay cũng chuẩn bị xong xuôi thiết bị phun mưa, nước không lớn nhưng dưới tiết trời cuối thu thế này, lúc bị xối lên người vẫn cảm thấy rùng mình. Thẩm Triệt nhìn Doãn Long Nhất đang khom người động bóng liếc nhìn mình. Theo như trong kịch bản, sau đó Doãn Long Nhất sẽ cầm bóng ném vào đầu cậu, thừa lúc cậu đầu óc choáng váng thì bắt lại bóng vượt qua. Theo như ánh mắt lúc này của Doãn Long Nhất, Thẩm Triệt cảm thấy đối phương tuyệt đối sẽ không hạ thủ lưu tình.

Nhịp đập bóng của Doãn Long Nhất bỗng nhiên tinh vi thay đổi, Thẩm Triệt biết Doãn Long Nhất phải ném bóng, nếu là tình huống thực tế thì Thẩm Triệt theo phản xạ có thể dễ dàng tránh được, thế nhưng bây giờ lại đang quay phim, chỉ có thể miễn cưỡng chịu một cú thế này.

Trái banh màu cam bỗng nhiên lóe lên trước mắt, Thẩm Triệt bỗng nhiên cảm thấy bất thường!

Trái bóng rõ “bịch” một tiếng đập vào đầu cậu, lực đập kia mạnh đến mức cậu hoàn toàn không ngờ! Thẩm Triệt cảm thấy đầu ong ong, lão đảo lùi về sau vài bước rồi cả người ngã ngối xuống đất, ngay lập tức cả người ươn sũng.

Trái bóng lăn ra tí xa, Doãn Long Nhất cũng không thèm nhặt lại. Cái chiêu bốn cột đối phương của kỹ thuật bóng rổ đường phố này cũng chỉ là dùng bóng đập nhẹ một cái vào trán đối phương, khiến cho bóng quay trở lại tay mình rồi sau đó mới vượt qua người. Doãn Long Nhất đập một cái mạnh như vậy, bóng quay về tay được mới là lạ! Quả nhiên không đợi đạo diễn hô dừng, Doãn Long Nhất đã đứng thẳng người, giơ hai tay lên: “Ngại quá, tôi chưa từng chơi bóng rổ đường phố bao giờ!”

Thẩm Triệt cả người sũng nước từ dưới đất đứng lên, vỗ vỗ cái quần đã ướt bần hết. Đúng là ghen ghét muốn chết. Nhìn cũng biết anh là cái đồ không biết chơi! Nếu đây là đang thi đấu thật thì anh đừng hòng đòi qua được tôi!

A Tường thấy thế liền vội vàng chuẩn bị bộ quần áo sạch sẽ khác. Quần áo bẩn hết Thẩm Triệt cũng chẳng thấy phiền nhưng trong cảnh quay này, quần áo của Hoàng Chân vẫn phải sạch sẽ, cho nên cậu lại phải theo A Tường vào toilet, nhanh chóng đổi bộ quần áo mới. Đạo diễn không nói gì, chỉ bảo hai người chuẩn bị diễn lần thứ hai.

Thẩm Triệt đưa tay, xoa xoa gương mặt đầy nước, nhìn Doãn Long Nhất vẻ mặt không hề có xiu xiu áy náy nào, thầm nghĩ mặc kệ anh có thành kiến gì với tôi, lần này cứ chơi đến cùng đi. Nhưng nào ngờ rằng sang lần quay thứ hai, Doãn Long Nhất vẫn tiếp tục y như lần trước! Cú đập bóng vào trán Thẩm Triệt lực không hề giảm chút nào, nhưng Thẩm Triệt đã tự mình đứng vững chân, chỉ lão đảo một chút chứ không ngã sấp xuống.

Không khí trong trường quay đến lúc này đã bắt đầu trở nên kỳ quái. Thẩm Triệt nhận khăn mặt từ tay Nữ Nữ, lau sạch sẽ cái dấu bầm trên trán do trái banh để lại, cùng lúc nghe thấy Doãn Long Nhất đồng dục nói với đạo diễn và quay phim: “Lần này tốt hơn lần trước nhiều rồi, lần sau tôi sẽ bắt được bóng lại thôi!”

“Cái gì mà lần này khá hơn lần trước nhiều. Rõ ràng là Thẩm Triệt tự mình đứng vững lại!” Trong số nhân viên trong đoàn có người nhin không được liền lên tiếng bênh vực kẻ yếu.

Thẩm Triệt đưa khăn mặt cho Nữ Nữ, ngẩng đầu nhìn bóng Tần Tu đứng khuất đằng xa, biểu tình kia bỗng nhiên lại u ám khó hiểu. Thẩm Triệt hướng về phía Tần Tu nhe răng cười làm dấu tay OK. Chuyển nhỏ ấy mà, có đáng gì đâu, hoa khôi trường đừng lo lắng quá!

“Lần thứ ba.” Đạo diễn Chung luôn ôn hòa sắc mặt lúc này cũng có chút không tốt.

Lúc cùng Doãn Long Nhất vào vị trí, Thẩm Triệt nhìn không được bèn nói: “Quá tam ba bận. Anh có gì không thuận mắt với tôi thì xong việc tùy ý anh, nhưng chúng ta bây giờ đang lãng phí thời gian của mọi người đó.”

Ánh mắt Doãn Long Nhất trầm xuống, khoe miệng khê nhếch lên một câu: “Mới ba lần thôi mà. Trong sổ của tao ghi những mười một lần. Tao có đập mày bảy tám lần nữa cũng là bình thường thôi.”

Trong nháy mắt Thẩm Triệt há hốc miệng kinh ngạc, đúng lúc này đạo diễn cũng đã phát tay hô một tiếng “ACTION!”

Lúc này đây, Doãn Long Nhất ngay cả đập bóng cũng chưa đập đến hai lần đã cầm bóng ném luôn vào Thẩm Triệt như viên đạn pháo!

Cả trường quay trong nháy mắt lặng như tờ. Thẩm Triệt ôm mắt bị trái banh đập trúng, lảo đảo lùi vài bước mới miễn cưỡng đứng vững lại được, không nghe thấy tiếng nước xối trên đầu nữa, mắt phải của cậu vừa cay lại vừa đau, đến mở mắt ra cũng không được.

“Này, quá đáng rồi đấy! Đây rõ ràng là cố ý!” Mấy nhân viên trường quay nhìn cảnh này cũng chịu không nổi nữa, liền lên tiếng.

Nữu Nữu và A Tường đều chạy vào trường quay, mắt Thẩm Triệt đã sưng lên, tím bầm lại.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Doãn Long Nhất giả điếc. Lần trước còn trải qua tới mười lần NG cơ mà, cái này mới chỉ là vỏ quýt so với móng tay thôi, hơn nữa, lần này còn có người cùng hắn chịu tội. Mắt nhìn tên đầu quần đang được xử lý vết thương cấp tốc tại chỗ, lại nghĩ đến chuyện đây chính là kẻ chiếm mất vị trí mà lẽ ra phải thuộc về Ngô Tường, hắn lại hận đến nghiến răng.

Phó đạo diễn hỏi ý kiến đạo diễn, Thẩm Triệt mắt đã tím bầm, dù có trang điểm thế nào cũng không che đi được bởi vì trường quay còn đang làm mưa giả. Đạo diễn cân nhắc một lúc cuối cùng quyết định màn ném bóng này sẽ dùng diễn viên đóng thế để quay, còn cảnh trước và sau vẫn để Thẩm Triệt tự mình diễn. Kịch bản phim cũng sửa luôn thành Tư Ngang đem bóng đập lên mắt Hoàng Chân.

Đoàn làm phim tạm thời tìm một diễn viên quần chúng có vóc dáng và chiều cao xấp xỉ với Thẩm Triệt, cũng là sinh viên trong trường này. Bóng dự tính là đập vào mắt nhưng trên thực tế lúc diễn xuất vẫn lệch về phía trán, như vậy ở những phân cảnh tiếp theo, Thẩm Triệt mặc dù mắt còn bầm tím thì vẫn có thể tiếp tục quay được.

Trong lúc diễn viên tạm thời còn đang thay quần áo thì đạo diễn đã quyết định tạm dừng cái cảnh quay đã lãng phí rất nhiều thời gian này, đem mấy cảnh sau đó lên quay trước, cảnh quay đập bóng vào trán kia sẽ quay bổ sung sau.

Thẩm Triệt với cái mắt sưng vù bầm tím hoàn thành màn diễn đối đầu với Doãn Long Nhất, cảnh cuối cùng là Doãn Long Nhất thành công lên rỗ, Thẩm Triệt phòng thủ bên dưới rỗ bị một cú dội thật mạnh làm cho ngã ngồi dưới đất. Doãn Long Nhất từ trên cao nhìn xuống cười nhạo cậu. Riêng cảnh này thôi Doãn Long Nhất cũng giày vò cậu phải quay lại tới ba lượt mới qua, té nhiều đến nỗi móng sưng cả lên.

Cuối cùng cũng quay xong, Thẩm Triệt ôm một bụng tức đi ra ngoài biên. Tiếp theo là Lãnh Liệt lên đài, cùng Doãn Long Nhất đấu 1V1.

Tần Tu lướt qua Thẩm Triệt lúc bước vào sân cũng không nói câu nào, Thẩm Triệt bỗng nhiên có dự cảm chẳng lành, quay đầu lại thì thấy bóng lưng Tần Tu đang cúi người nhặt quả bóng rỗ lăn ra biên.

Đạo diễn chỉ huy các bộ phận vào vị trí, theo một tiếng ACTION, clapperboard đập xuống.

Doãn Long Nhất nhìn Tần Tu mặt không đổi sắc, trong tích tắc dường như quên mất lời thoại rồi sau đó mới hỏi thần: “Thế nào? Muốn trả thù cho bạn thân sao?”

Thẩm Triệt dõi theo nhất cử nhất động của Tần Tu đang đứng giữa trường quay, lời thoại, động tác, vẻ mặt... Tất cả đều rất bình thường, trong lòng mới thở phào nhẹ nhõm, rồi lại tự cười mình cả nghĩ. Hoa khôi trường dù sao cũng là đẳng cấp chuyên nghiệp, cái chuyện lấy việc công báo thù riêng này...

Trong lòng mới nói được một nửa chợt nghe thấy một tiếng “Á ui” truyền đến giữa tiếng mưa rơi rào rào.

Người phát ra tiếng kêu đau thảm thiết chẳng phải là Doãn Long Nhất sao?! Trong trường quay cũng có người hô to lên.

Thẩm Triệt vừa mới thất thần có một chút thôi mà sự việc xảy ra quá nhanh, cậu không thấy rõ được cả quá trình, lúc giương mắt lên nhìn chỉ thấy Doãn Long Nhất đang ôm cầm, đau đớn thống khổ quỳ gối trước mặt Tần Tu.

Đạo diễn dường như cũng khó mà tin nổi vào cảnh tượng mà mình trông thấy trong màn hình camera. Mới một giây trước thôi tất cả mọi thứ đều bình thường, mấy ngày quay phim trước, sự thể hiện của Tần Tu cũng khiến ông cũng rất tin tưởng, mà lúc ông đang chờ xem Lãnh Liệt nhẫn nhịn đem cầu đập vào đầu đối phương rồi đến màn đấu bóng cá nhân thì không hiểu sao Tần Tu lại trực tiếp đem bóng đập mạnh một cái xuống mặt đất. Quả bóng rõ “bộp” một tiếng bật lại dội thẳng vào cầm của Doãn Long Nhất! Doãn Long Nhất lỉnh trợn một cú như vậy chỉ còn biết ngửa đầu rên lên một tiếng, hai chân không đứng vững nổi mà quỳ phịch xuống trước mặt Tần Tu.

Khớp hàm bị đập cho một cú như vậy cũng khiến cho những người xung quanh không kìm được mà xoa xoa quai hàm, cảm thấy đau thay cho nạn nhân. Đương nhiên Tần Tu đánh bóng rõ không hề tồi, anh chỉ động bóng trên mặt đất thôi cũng cỡ thể khiến bóng đánh cho người khác cảm miệng. Mà Doãn Long Nhất lúc đó không hề có phòng bị, có muốn tránh cũng tránh không được.

Gã thanh niên đầu mào gà phần nộ đứng lên, bộ dạng thật thảm hại, tay ôm lấy hàm, phun ra một búng máu, oán hận nhìn Tần Tu.

Nước mưa chảy theo hàng lông mày dài và sắc của Tần Tu nhỏ giọt xuống, trên lông mày cùng lông mi đều đọng lại nước mưa lóng lánh, những vệt nước như phát quang trên gương mặt tuần mỹ lạnh lùng, cả người hệt như vừa từ một khối băng bước ra. Tần Tu cúi mắt nhìn Doãn Long Nhất lạnh lùng nói: “Đây là mi tự tìm.”

Doãn Long Nhất muốn cố níu giữ chút thể diện, quát lớn: “Trợ lý đâu, chết hết rồi à?!”

Lúc này Nữ Nữ đang ngơ ngẩn mới vội vàng cầm khăn mặt và nước tẩy tả chạy ra.

Cách đó không xa, Phương Viên yên lặng đứng nhìn thấy tất cả một màn này, xoay người rời đi.

87. Chương 88 - Trận Chiến Cuối Cùng

Buổi tối Tần Tu vẫn ngủ từ rất sớm, vừa tắm rửa xong liền chui thẳng vào chăn nằm xuống. Trong khoảng thời gian từ lúc về phòng đến khi ngủ, Phương Viên cũng không nói chuyện với Tần Tu tổng cộng được mấy câu.

Cậu ta lấy lý do một mình sợ bóng tối, không ngủ được mà khiến Thẩm Triệt đổi phòng cho mình nhưng ngược lại, đổi phòng xong rồi lại thực sự mất ngủ.

Đêm khuya thanh vắng, cả khuôn viên trường đều tịch mịch, yên ắng. Chỉ có tiếng sóng biển xào xạc vỗ vào bờ. Phương Viên nhìn bóng Tần Tu nằm nghiêng, quay lưng về phía mình, bỗng nhiên cảm thấy có chút hận. Ngay cả ngủ cũng phải đưa lưng về phía em. Là anh chán ghét em vậy sao? Nhưng cậu rốt cuộc đã làm chuyện gì để cho ai kia phải chán ghét. Nếu như chỉ vì chuyện đổi phòng không phải quá phận sao?

Cậu thiếu niên kiềm nén không được nữa bèn xốc chăn lên, bước xuống giường, rón rén đến gần bên giường Tần Tu, cuối cùng cũng nhìn thấy gương mặt yên lặng tuần mỹ đang say ngủ kia. Dưới ánh trăng mỏng manh như lụa, Phương Viên có thể nhìn rõ lông mày và lông mi của đối phương. Đôi môi như thắm một lớp ánh sáng mỏng như sương. Đó là gương mặt mà cậu vẫn luôn vương vấn ngay cả trong mơ.

Chỉ có điều, có phải ảo giác không? Tại sao lại có cảm giác gương mặt này dù đang ngủ cũng bày ra vẻ lạnh băng, khước từ kẻ khác tiếp cận ở xa cả ngàn dặm thế này?

Phương Viên đã không thể dối mình dối người nữa rồi, lại nhớ tới Thẩm Triệt sau khi bị thương thì việc đầu tiên đó là dùng ánh mắt an ủi Tần Tu, nhớ tới đủ cách đối xử đặc biệt của Tần Tu đối với Thẩm Triệt, Phương Viên lại không sao không chế được sự đổ kỵ trong lòng. Người kia rốt cuộc tốt ở chỗ nào? Em tại sao lại không được cơ chứ! Em thích anh chắc chắn không thua kém hẳn. Hắn không thể thích anh nhiều bằng em đâu, học trưởng à ...

Thiếu niên đấu tranh dữ dội trong lòng, cuối cùng, không thể kiềm chế nổi lòng mình liền cúi người xuống, khao khát tiếp cận đôi môi mà mình luôn mơ ước bấy lâu.

Tần Tu đúng lúc này liền mở mắt.

Phương Viên giống như bị sét đánh, giật nảy mình khựng lại. Thần thái trong ánh mắt của Tần Tu chứng minh anh thực ra không hề ngủ.

Cậu thiếu niên tay chân luống cuống đứng ở đó, không thể tránh đi ánh mắt dò xét lạnh như băng của Tần Tu.

Tần Tu ngồi dậy, lãnh đạm nhìn Phương Viên đứng bên giường, mặt đỏ bừng, tay chân như thừa thãi: “Không phải cậu sợ bóng tối sao?”

Phương Viên chớp chớp cặp mắt, một câu cũng không thốt nên lời, chỉ có thể ngây ngốc trơ mắt nhìn Tần Tu bật đèn bàn, bước xuống giường.

Thấy Tần Tu chuẩn bị bỏ đi mà không thềm nói câu nào, Phương Viên rốt cuộc càng thêm luống cuống, vội hỏi: “Học trưởng, anh đi đâu vậy?” Muộn thế này rồi ...

“Cậu đã không sợ bóng tối nữa chắc ngủ một mình không sao đâu nhỉ.” Bóng lưng đứng trước cửa lãnh đạm bỏ lại một câu xong liền bước ra khỏi phòng, đi thẳng.

“Cảnh quay này tôi và biên kịch đã bàn bạc lại, có sửa lại một chút. Tần Tu lần này cậu giả gái đi.”

Đạo diễn Chung nói. “Thẩm Triệt. Cậu cùng Tần Tu đi xem pháo hoa.”

Thẩm Triệt nghe giọng nói đầy mộng ảo của đạo diễn Chung, cứ nghĩ mình đang nằm mơ. Đâu má, tại sao nói sửa là sửa ngay được thế hả? Mà điều kì diệu nhất đó là Tần Tu nghe vậy cũng không có đen mặt cũng chẳng hề kháng nghị, chỉ bình tĩnh đi theo chuyên viên tạo hình vào phòng hóa trang đổi trang phục. Thẩm Triệt nhìn cảnh tượng nhân viên trong đoàn bận rộn xung quanh, cũng không hiểu có phải do tâm lý tác dụng hay không mà thấy tất cả như đều đang bị bao phủ trong một màn sương mù. Cậu nhìn cánh cửa phòng hóa trang như có làn sương màu phấn hồng mơ hồ thẩm qua, trong lòng cực kỳ chờ mong, còn có chút đứng ngồi không yên.

Cánh cửa cuối cùng cũng mở ra, Tần Tu mặc bộ yukata, tóc dài thả xuống bước ra ngoài. Thẩm Triệt ngây ngốc từ trên ghế đứng lên. Yukata màu trắng, hoa văn là những chiếc lá phong màu xanh. Bộ trang phục kết hợp hai màu trắng-xanh càng tôn thêm vẻ thanh thuần vốn có của Tần Tu, quả thực là xinh đẹp vô địch. Trên tay Tần Tu còn cầm một cái quạt tròn, hơi nghiêng đầu, tóc mai vắt qua tai khẽ buông xuống:

“Có đẹp không?”

Đương nhiên là rất rất đẹp rồi! Thẩm Triệt vội vã gật đầu như già tôi.

Tần Tu dùng quạt tròn đập đập vào trán cậu một cái lại một cái. Nghịch ngợm muốn chết! Ôn nhu muốn chết!

Điều duy nhất chưa được đó là Tần Tu còn đi guốc gỗ, nên nhìn cao hơn Thẩm Triệt càng nhiều. Nhưng mà cũng chẳng sao. Tôi có thể đi guốc mộc tăng chiều cao a! Hoặc nếu như anh thích dùng quạt gỗ tôi, tôi cũng có thể cúi đầu cho anh gõ thỏa thích! (ôi cái số trung khuyến của em Triệt :v)

Sau đó thì đi xem pháo hoa đi. Tuy rằng không hiểu vì sao Hoàng Chân cùng với Lãnh Liệt giả gái lại đi ngắm pháo hoa nhưng mà, mặc kệ nó, đó là chuyện của đạo diễn với biên kịch. Mình chỉ cần hưởng lợi là được rồi!

Thẩm Triệt đỏ mặt muốn dắt tay hoa khôi trường. Động tác đang đập nhẹ nhẹ lên đầu cậu bỗng nhiên dừng lại, Thẩm Triệt theo ánh mắt kinh ngạc của Tần Tu cũng quay đầu lại nhìn, chỉ thấy ngoài cửa sổ có một bóng đen thật lớn hiện lên, ngay sau đó cánh cửa bị giật ầm ầm đến rung bần bật. Qua lớp cửa kính nhìn ra ngoài, Thẩm Triệt thấy một con gấu Bắc Cực khổng lồ đang hùng hổ đập phá cửa.

Thẩm Triệt không thể tin vào hai mắt mình nữa: “Từ đâu nhảy ra thế này?!”

Kính hô cả nửa ngày cũng không có người đáp lại. Thẩm Triệt quay đầu lại. Hả ??? Đạo diễn đâu, quay phim đâu, hóa trang đâu, còn cả diễn viên quần chúng cũng đâu hết rồi???

Trong phòng chỉ có cậu và Tần Tu. Thẩm Triệt hăng tiết gà bắt đầu nổi máu anh hùng liền xông tới chắn trước Tần Tu, đối mặt với cánh cửa tràn ngập nguy hiểm. Đúng lúc đang chuẩn bị sợi dây sinh mệnh bảo vệ cho hoa khôi trường thì cánh cửa “Phành” một tiếng bị phá ra.

Thẩm Triệt hô lên một tiếng “cái gì” rồi mở choàng mắt, lúc này mới phát hiện mình đang ngồi trên giường.

Gió biển thổi vào khiến cho tấm màn vải khê đung đưa phất lên mặt cậu. Bấy giờ Thẩm Triệt mới ý thức được hóa ra ban nãy là nằm mơ. Đúng lúc này lại nghe thấy âm thanh “cốc cốc, bịch bịch, rầm rầm, phành phành” vang lên ầm ĩ. Thẩm Triệt quay đầu liền thấy cánh cửa thực sự đang bị động ầm ầm, gõ cửa một lát sau đó lại đem cánh cửa lắc đến chấn động. Thẩm Triệt thầm nghĩ chẳng lẽ A Tường đã trở về, liền xoay người bước xuống giường, lên tiếng hỏi “Ai đấy?”, sau đó lại nghe được giọng nói trầm thấp từ tính quen thuộc đến mức không thể quen hơn:

“Mở cửa, là tôi.”

Tần Tu?

Thẩm Triệt vội vã mở cửa. Tần Tu mặc áo thun ngắn tay cùng chiếc quần ngủ kẻ sọc rộng thùng thình đứng trước cửa, chân còn đi dép lê, cả người bị lạnh nên có chút co ro, nhìn giống như nửa đêm bị mộng du mà leo xuống giường vậy, thoạt nhìn đúng là có chút mắc cười.

Thẩm Triệt khó hiểu: “Sao anh lại tới đây?”

Tần Tu không trả lời, lườm Thẩm Triệt một cái rồi không đợi mời đã tự mình đi vào trong phòng.

Thẩm Triệt đi theo sau, có chút lo lắng: “Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì à?” Bấy giờ là quá nửa đêm rồi...

Tần Tu đi thẳng đến chiếc giường bên cạnh, không thèm quay đầu lại, chỉ nói: “Tôi trị được chứng sợ bóng tối của cậu ta rồi. Ngày mai cậu có thể dọn về phòng.”

“Hử?”

Thẩm Triệt ù ù cạc cạc, trở mắt nhìn Tần Tu kéo chăn ra, leo lên giường, chui người vào chăn, sau đó như thấy có gì không thoải mái liền đứng dậy, ôm cái chăn ở giường bên sang giường mình.

“Lạnh chết đi được. Tôi nhận cái kia của cậu.” Nói xong, cũng không để cho người ta nói câu nào đã đem cái chăn sạch sẽ, lạnh giá trên giường mình ném sang giường Thẩm Triệt, sau đó ôm cái chăn đã ấp áp nhiệt độ cơ thể của Thẩm Triệt qua giường mình.

Anh còn có thể bá đạo hơn nữa được không a! Thẩm Triệt mắt chữ O.O miệng chữ ‘A’.

Thôi kệ đi. Thẩm Triệt bắt lực ngồi xuống cạnh giường, tắt đèn bàn, đang định cởi giày thì cảm bỗng nhiên bị nâng một cái thô bạo – một nụ hôn nhẹ rơi xuống môi cậu.

Chẳng qua chỉ là một giây nhưng Thẩm Triệt lại cảm thấy cả người mình đang bốc hơi nóng hằm hập. Tần Tu buông cầm cậu ra, nhếch miệng nói một tiếng: “Ngủ ngon.”

Chàng trai tóc xoăn ngây dại đờ đẫn nhìn băng sơn Đại ma vương leo lên giường của mình, xoay người ôm chăn thoải mái nhắm mắt lại.

... Cái kiểu này thì muốn tôi ngủ ngon thế quái nào được nữa đây?!

Ngày hôm sau, Phương Viên chủ động dọn đi. Thẩm Triệt không đoán ra được nguyên nhân nhưng hai đương sự đều im lặng không nói nên cậu cũng chẳng nhiều chuyện hỏi làm gì. Việc quay phim càng về hậu kỳ càng bận đến tối mất tối mũi. Doãn Long Nhất ngày đầu còn muốn kiếm chuyện cà khịa nhưng về sau, ngay cả thời gian để ngủ và ăn cơm còn không đủ, thâm thù đại hận gì đó cũng chẳng còn thời gian mà nhắc tới. Hôm đó, khi quay tới cảnh đặc huấn của đội bóng rổ, Doãn Long Nhất ngồi bệt xuống đường biên, thở hổn hển nói: “Sớm biết rằng bây giờ sẽ phải quay chạy tiến độ thế này, lão tử lúc ấy cũng dếch thêm dùng bóng mà đập cậu!”

Lời này mặc dù có hơi khoa trương nhưng cũng không hề nói quá. Hiện tại bọn họ ngay cả ăn cơm cũng phải theo đồng hồ bấm giây. Cái chuyện mà một cảnh quay NG bốn năm lần lúc này đúng là quá xa xỉ.

“Lần đó anh dùng bóng đánh tôi phải mất tới cả tiếng đồng hồ.” Thẩm Triệt vén vạt áo thun lên quạt quạt gió: “Một tiếng là có thể đánh được một giấc ngon lành rồi đó.”

Hai cậu thanh niên quần áo trắng đều thâm đen vì thiếu ngủ trầm trọng đều không khỏi có chút cảm khái.

Quay phim càng về sau, cảnh trận đấu cũng càng nhiều. Động tác đấu bóng không tốt thường xuyên phải quay đi quay lại vài lần. Mà chuyện này cũng không liên quan nhiều tới khả năng diễn xuất. Để đạt được hiệu quả vừa chuẩn xác, vừa đẹp mắt nên ngay cả Tần Tu cũng có lúc phải quay lại. Bình thường để quay xong mỗi một trận đấu, cả đoàn đều phải chạy tới chạy lui, kêu lên kêu xuống rất nhiều. Có một lần Phương Viên vì thể lực không chịu nổi nữa mà bị ngất xỉu ngay tại chỗ. Hạ Chinh và Doãn Long Nhất tuy khá hơn nhưng liên tục quay phim mấy trận thi đấu như vậy nên cũng cực kỳ mệt mỏi. Mỗi lúc được nghỉ ngơi cũng chẳng còn hơi sức mà nói chuyện nữa. So với mấy người kia, Thẩm Triệt cảm thấy thể lực của mình vẫn có thể theo kịp tiến độ quay, mà Tần Tu thì không cần nói, lúc nào cũng ở trong trạng thái tốt nhất. Hơn một tuần đặc huấn ma quỷ kia của Tần Tu bây giờ lại có hiệu quả rõ ràng như vậy.

Thời gian quay bị kéo dài thêm cũng trở nên thường xuyên như cơm bữa. Thẩm Triệt mỗi lần về phòng, trong lúc chờ Tần Tu tắm rửa đều mệt đến mức ngã người ra giường là ngủ quên luôn. Đến lượt cậu đi tắm thì lại ngủ gà ngủ gật dưới vòi hoa sen. Cứ như vậy tới tắm mặt mày liền hai tháng, quay phim rốt cuộc cũng bước vào giai đoạn cuối.

Hôm nay, bọn họ sẽ quay cảnh khuấy động trước khi bước vào trận chung kết.

Khó mà thấy được hôm nào như hôm nay, khi mà Doãn Long Nhất vốn luôn không thích diễn xuất cũng hưng phấn như vậy. Đó là vì ban nhạc DDD được mời làm khách mời, sắm vai ban nhạc K-PAX trong tiểu thuyết, sẽ biểu diễn trước trận chung kết với Boss cuối cùng, đó là cậu thiếu niên thiên tài bí ẩn trước đây đã khiến Lãnh Liệt thất bại ê chề.

Truy cập fanpage s://.facebook.com/onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Bối cảnh trận đấu này là trận chung kết của giải bóng rổ sinh viên toàn quốc, đoàn làm phim đặc biệt ngồi xe đến sân vận động trong nội thành để tiến hành quay phim.

Mặc xong quần áo, trang điểm xong xuôi, bước vào đường hầm dẫn ra sân vận động, lúc cánh cửa đầu bên kia mở ra, tiếng khán giả ồn ào ập tới khiến Thẩm Triệt nhất thời cảm thấy trống ngực đập thình thịch.

Ánh đèn chiếu vào khiến sân bóng trở nên sáng rực. Phía trên khán đài chật kín người xem đang trông ngóng. Mặt sân sáng bóng không dính một hạt bụi. Bảng bóng rổ là loại bảng thủy tinh trong suốt. Bảng điện tử ghi tỉ số dựng ở phía trên. Trên đường từ hầm đi ra sân, Thẩm Triệt thấy Tần Tu quay đầu lại, nói với mình: “Cảm giác rất tuyệt phải không?”

Thẩm Triệt ngẩng đầu nhìn sân vận động đầy kín toàn người là người. Ở đây cũng không phải khán giả thực sự, trong đó có rất nhiều diễn viên quần chúng, cũng có sinh viên của đại học Canh Lâm, thế nhưng vậy cũng đủ khiến cho người ta hưng phấn: “Đúng là không thể nhận được!”

Tần Tu cười liếc mắt nhìn chàng trai tóc xoăn đang hưng phấn bùng bùng, lại quay đầu lại nhìn biển người đang gom lại ở phía trên: “Sau này, người vì chúng ta mà reo hò sẽ còn đông hơn thế này. Hơn nữa, tất cả

bọn họ sẽ đều là khán giả của chúng ta.”

Thẩm Triệt nhìn không chớp mắt tư thái cao ngạo như vậy của Tần Tu, nhìn anh xoay người, bóng lưng ngược sáng tiến vào sân thi đấu, tim tự nhiên lại tăng tốc. Nếu đổi là người khác nói câu này thì cậu nghe ra chỉ thấy một lời nói khoác không biết ngượng mồm, thế nhưng lời này từ miệng Tần Tu đi ra, rõ ràng lại có sức thuyết phục đáng kinh ngạc. Chỉ cần ở bên cạnh ai đó kia, đúng là không có chuyện gì là không thể.

Trong tiếng vỗ tay reo hò không dứt, bọn họ cuối cùng cũng bước vào trận chiến cuối cùng.

88. Chương 89 - Bữa Tiệc Đóng Máy Gạt Người

Suốt hơn hai tháng ròng rã quay phim cuối cùng cũng có thể suôn sẻ kết thúc. Cả đoàn phim đã đặt một bữa tiệc ở khách sạn Giả Nhật để kỉ niệm ngày đóng máy.

Tham gia bữa tiệc ngoài toàn bộ thành viên trong đoàn làm phim còn có một số chop bu từ phía sản xuất phim là Quan Triều Quốc Tế, Đài truyền hình TPS cùng với Cục Văn hóa. Thẩm Triệt cũng nhìn thấy một số gương mặt xa lạ, theo như cách mà Jessica và Ngu Tiêu lão đại đang trò chuyện cùng bọn họ thì có thể đoán đối phương cũng là những người rất có địa vị.

Nữ Nữu đi tới gần giới thiệu cho cậu một lượt: “Người đàn ông râu quai nón, mặc bộ veston màu xám tro nhìn rất có phong thái latin kia là Cục trưởng cục truyền thông văn hóa. Người phụ nữ mặc bộ đồ màu đen đứng cạnh ông ta kia, nghe nói là đại cổ đông của TIDE. Lần này trong số các chop bu thì chỉ có giám đốc đài truyền hình TPS là không tới. Cái người cao gầy, đeo kính kia chính là phó giám đốc TPS đấy.”

Thẩm Triệt đánh giá ba người kia một chút, liền không hẹn mà gặp ngay tầm mắt đối phương cũng đang hướng về phía các cậu. Ngoài người đeo kính biểu tình có chút cứng nhắc, còn lại ngài Cục trưởng và nữ đồng sự của TIDE, gương mặt đều mỉm cười dường như rất thân thiết. Ngu Tiêu quay về phía năm người các cậu, nâng nâng ly rượu cười, ý bảo bọn họ qua đây. Năm người đành phải vâng theo, đi tới bàn tiệc ở chính giữa kia.

Jessica giới thiệu đơn giản một chút. Cục trưởng họ Hàn, quý bà thành viên hội đồng quản trị của TIDE họ Tiền, còn vị phó Giám đốc đài truyền hình họ Mã. Cục trưởng Hàn phóng khoáng vẫy vẫy tay với năm người: “Ngồi đi. Mọi người không cần e dè như thế!”

Cả nhóm đều tự tìm chỗ ngồi xuống. Thẩm Triệt thuận thể đang muốn ngồi xuống cạnh Tần Tu thì Jessica bèn đưa mắt về phía cậu: “Thẩm Triệt, sang bên này ngồi đi.”

Jessica chỉ chỗ ngồi bên cạnh Tiền đồng sự. Thẩm Triệt có chút nghi hoặc nhìn nhìn nữ đại diện của mình, Jessica chỉ hướng về cậu gật gật đầu. Thẩm Triệt nhất thời như hóc xương. Đây không phải là tiết mục bởi rượu đó chứ? Tiền đồng sự còn khá trẻ, còn chưa đến bốn mươi tuổi, vẻ mặt cũng khá ôn hòa, lúc này không nói chuyện mà đang cúi đầu dùng khăn mặt ẩm lau tay. Thẩm Triệt chần chờ một lát nhưng Jessica đã lên tiếng, cậu cũng nên nể mặt mũi người đại diện của mình một chút.

Chỉ là ăn một bữa cơm, ăn một bữa cơm thôi mà. Jessica sẽ không hãm hại mình đâu. Trong đầu tự nhủ với mình như thế xong, Thẩm Triệt bỗng nhiên nhớ lại cảnh Tần Tu đứng ở trước đường hầm dẫn ra sân vận động, lúc quay đầu lại bộ dáng kiêu hãnh, cả người như phát sáng. Thực sự người mà đối phương nhìn trúng chính là cậu mà không phải Tần Tu, cậu nên phải cảm tạ con mắt vụng về của Tiền đồng sự mới đúng. Thế là Thẩm Triệt tự bày ra một khuôn mặt tươi cười mà chính mình còn cảm thấy khó coi, bước qua.

Tần Tu nhìn không chớp mắt Thẩm Triệt đi tới ghé đối diện ngồi xuống, sau đó tầm mắt bị cản lại một chút. Cục trưởng Hàn vừa gọi phục vụ mở rượu, vừa bước tới ghé trống mà Thẩm Triệt vừa bỏ lại, ngồi xuống.

Thẩm Triệt ngồi xuống, vừa nhắc đầu lên đã thấy cục trưởng Hàn lập tức ngồi xuống cạnh Tần Tu thì sửng sốt. Các người đang gương đồng kích tây đây à?!

Tần Tu không nhìn người vừa ngồi xuống bên cạnh mình, vẫn chỉ nhìn Thẩm Triệt ở bên này khiến cho Thẩm Triệt tâm hồn vẫn cứ lơ lửng trên cành cây, ngay cả khi Tiền đồng sự hỏi cậu cái gì đó, cậu cũng chỉ đáp qua loa, như ông nói gà bà nói vịt.

Cục trưởng Hàn liên tục tỏ vẻ sẵn đón, hỏi han ân cần, còn giúp Tần Tu gấp đồ ăn. Sắc mặt Tần Tu rất khó coi, lúc Hàn cục trưởng gấp thức ăn cho mình, Tần Tu một mực nói không. NỮ NỮ bên cạnh lo lắng nhìn Tần Tu như vậy, Thẩm Triệt cũng cảm thấy Tần Tu sắp vào trạng thái bùng nổ rồi. Tiếp đó phần khiến cậu lo lắng nhất đã tới, cục trưởng Hàn phóng khoáng kêu phục vụ rót rượu.

“Tôi không uống rượu.”

Rượu đang chuẩn bị đổ xuống ly, Tần Tu liền giơ tay ra chặn lại.

Cục trưởng Hàn lấy chai rượu từ tay nữ phục vụ, đích thân rót: “Đây là rượu vang, uống không say đâu. Coi như nể mặt Hàn mỗ đi!”

Bàn tay chắn ngang miệng ly của Tần Tu không hề có dự định dời đi.

Cục trưởng đại nhân nâng chai rượu, bộ dáng đã bắt đầu gượng gạo. Phương Viên ở bên cạnh lo lắng nhìn Tần Tu. Đúng lúc này một giọng nói bỗng dừng chen ngang:

“Để tôi uống thay cậu ấy.”

Thẩm Triệt ở phía bên kia bàn tiệc đứng lên, nâng ly rượu trên tay lên, cười nói: “Cậu ấy thực sự không thể uống rượu. Rượu vang tác dụng chậm cũng mệt lắm đấy.”

Cục trưởng Hàn nhìn tên nhãi tóc quăn dương quang nâng ly hết sức cung kính, Ngu Tiêu ở bên cạnh nhìn thấy vậy bất giác cũng bật cười. Có ai lại đi uống rượu vang như thế bao giờ cơ chứ, nhưng trẻ tuổi mà thẳng thắn như vậy quả thực rất đáng yêu, thật khó mà trách mắng cho được ... Nói xong ánh mắt lại hướng về phía quý bà bên cạnh Thẩm Triệt, chớp chớp mắt. Tiền đồng lúc này cũng tươi cười, nâng ly hướng về phía cục trưởng Hàn: “Xem như nể mặt tôi, anh bỏ qua cho cậu ta đi.”

Cục trưởng Hàn mắt thấy có chút sức ép, cũng hạ mình cười cười hạ tay xuống, sau đó cũng không còn những hành động thể hiện sự vồn vã quá mức nữa. Phương Viên ngồi cách cục trưởng vẫn nhìn Tần Tu chăm chú còn người kia thì vẫn nhìn cậu thanh niên tóc xoăn ngồi đối diện với mình không chớp mắt, đùa cũng chưa động mấy lần, giống như đã đánh mất hồn ở đâu rồi.

Đồng sự Tiền cười nói chuyện với Thẩm Triệt: “Vừa nãy tôi mới giúp cậu kính cục trưởng một ly. Bây giờ cậu cũng phải kính tôi một ly. Chuyện này cũng không có gì quá đáng chứ?”

Thẩm Triệt thật sự cảm tạ Tiền đồng vừa rồi đã giúp các cậu giải vây, cũng không nghĩ ngợi nhiều, dù sao cũng chỉ là rượu vang, liền sáng khoái uống ừng ực một hơi giống như uống Sprite.

Doãn Long Nhất vừa uống rượu vừa liếc nhìn Thẩm Triệt, cười nhạt. Ta đâu có nhìn lắm đâu, tên tiểu tử kia bề ngoài thì nhìn có vẻ không có tâm địa gì nhưng còn am hiểu quy tắc ngầm hơn cả tên bạn mỹ nhân kia của nó nữa. Còn người đại diện quyền uy cái gì, Ngu tổng cái gì chứ, cũng rất một đám khom lưng cúi gối cả thôi. Cứ để nghệ sĩ nhà mình cười cười nói nói tiếp rượu như thế mà cũng được à. Nghệ sĩ cái cóc khô gì chứ, có mà Ngưu Lang cả lũ!

Một bữa cơm thôi mà có người thì cao hứng, lại có người thì mất hứng. Phương Viên uống rất nhiều. A Tường hôm nay xin phép vắng mặt nên NỮ NỮ phải dìu cậu ta. Phương Viên cứ quần quanh Tần Tu, nước mắt lưng tròng than thở “Học trưởng, em không phải cố ý đâu. Anh đừng ghét em”. Tần Tu vốn định chờ Thẩm Triệt ở đằng sau, thế nhưng Phương Viên cứ như vậy khiến một mình NỮ NỮ không thể đỡ nổi, vậy là đành phải giúp một tay, rất không ôn nhu mà kéo người kia giống như tha một cái giẻ lau đi về phía thang máy.

Mặt khác, người còn lại rất cao hứng đó chính là Tiền đồng, dường như uống có hơi quá chén, lúc đi ra khỏi nhà hàng bước chân có vẻ loạng choạng, cứ lôi kéo Thẩm Triệt nói huyền thoại không dứt. Dù sao Tiền đồng cũng là phụ nữ, lại còn uống rượu nên Thẩm Triệt đành phải nhẫn nại đỡ cô ta. Lúc đi ra ngoài hành lang, giày cao gót dưới chân Tiền đồng bỗng nhiên bị trượt, Thẩm Triệt vội đỡ lấy, đang định gọi mấy người

Nữ Nữ tới trợ giúp, ngẩng đầu lên mới phát hiện mình đã bị bỏ lại đằng sau khá xa. Đám người phía trước đã vào thang máy trước rồi.

Có người ấn nút đóng cửa thang máy. Nữ Nữ lúc này hình như mới phát hiện Thẩm Triệt bị rớt lại phía sau, đang định ra giúp nhưng đã chậm. Thẩm Triệt há hốc miệng nhìn cửa thang máy từ từ khép lại, màn cuối cùng cậu nhìn thấy đó là Tần Tu đứng ở tít tận sâu trong góc thang máy vội vươn tay ra ấn nút mở cửa, vẻ mặt đầy nôn nóng.

Tiếc là thang máy vẫn cứ đi xuống.

Thẩm Triệt đỡ người phụ nữ đang say rượu, không có cách nào đành hỏi một tiếng: “Tiền đồng, cô thế nào rồi? Đằng kia có xô pha, tôi đỡ cô tới đó ngồi một lát nha.”

Người phụ nữ đang say khướt mở chiếc túi xách nhỏ nạm ngọc trai màu đen, lấy chìa khóa phòng ra quơ quơ: “Tôi có phòng ở khách sạn ... Cậu đưa tôi lên phòng là được rồi...”

Thẩm Triệt vừa nghe câu nói đầy ám muội này thì cả người thấy không ổn, vội vàng vàng nghĩ có lẽ có thể cự tuyệt. Đúng lúc này, cánh cửa một bao phòng trước mặt hành lang bỗng nhiên mở ra, tiếng người ồn ào cùng tiếng bước chân truyền đến. Thẩm Triệt nghe tiếng liền quay đầu lại, không khỏi kinh ngạc mà tròn tròn mắt.

Người phía trước kia, mặt vuông chữ điền cộng thêm cặp kính râm màu đỏ sậm, chẳng phải chính là Jason sao?

Bởi vì người từ phòng đi ra khá đông, Jason đang bắt chuyện với mấy người đứng bên cạnh nên cũng không để ý đến Thẩm Triệt trước tiên. Thế nhưng Thẩm Triệt lại bắt đầu hoảng hốt. Jason ở đây, vậy thì cái vị kia...

“Gia Miện, lần này anh vất vả rồi!”

Hai chữ kia giống như địa lôi. Thẩm Triệt vẫn đứng đờ ra đó, lặng im bất động ngoảnh đầu lại nhìn đám đông người phía sau. Ngay cả Tiền đồng đang giả bộ say xỉn nghe thấy hai chữ kia cũng có chút giật mình.

Người kia mái tóc màu trà, bộ âu phục thoải mái màu trắng, T-shirt màu xám nhạt, khe mỉm cười vừa phải, lúc bắt tay với người khác thì chiếc nhẫn màu bạc trên ngón áp út lóe lên ánh sáng. Thẩm Triệt lúc này mới sực bừng tỉnh, đang định đỡ Tiền đồng đi đến thang máy bên kia thì bị Jason nhìn đến.

“Thẩm Triệt?” Người đại diện quyền uy đi tới, đánh giá xuôi ngược tư thế ám muội của hai người: “Đây không phải là Tiền đồng sao?”

Người phụ nữ lúc này mới hơi đứng thẳng người lên chút, yếu ớt mỉm cười chào lại.

Jason lướt nhìn qua Thẩm Triệt không nói lời nào, tình cảnh lúc này trong lòng anh đã hiểu rõ quá nửa, liền quay đầu lại chào tạm biệt từng người, từng người một. Không lâu sau, trên hành lang yên tĩnh chỉ còn lại bốn người.

Thẩm Triệt liếc nhìn qua vai Jason thấy An Gia Miện đang rảo bước đi tới. Ánh mắt nhìn đối phương khinh phiêu phiêu xen lẫn sự khinh thường quái dị. Biết đối phương chắc chắn đã hiểu lầm, điều này khiến cho da đầu Thẩm Triệt run lên, mặt đỏ tai hồng.

Thẩm Triệt bối rối buông ánh mắt xuống, chỉ nhìn thấy vạt áo sạch sẽ không dính một hạt bụi của An Gia Miện. Anh để bắt chuyện với Tiền đồng, trong giọng nói mang theo âm điệu tao nhã như đang nói lời thoại trong kịch bản:

“Lần trước Tiền đồng mời tôi tới dự tiệc sinh nhật, tiếc là lúc đó tôi đang ở New York. Thật tiếc quá. Nếu có cơ hội tôi nhất định sẽ đền bù cho cô.”

“An tiên sinh khách khí quá rồi. Nếu là anh mời thì không có chuyện tôi lại từ chối cho được.” Tiền đồng cười nói, nghe không ra giọng nói có chút men say nào, chỉ thấy tâm tình có vẻ cực kỳ vui sướng.

An Gia Miện nhìn người đàn bà có vẻ như say rượu, sáng tỏ cười cười: “Cô vừa uống vài ly sao?”

“Uống có hơi quá chén một chút...” Tiền đồng có chút thẹn thùng day day thái dương.

An Gia Miện ngẩng đầu nói: “Jason, hay là anh đưa Tiền đồng trở về phòng đi.”

Tiền đồng định từ chối nhưng An Gia Miện đã bước lên, xoay bả vai cô ta lại, đem người giao cho Jason, tuy rằng sức lực có chút bá đạo nhưng động tác lại rất lịch thiệp và sẵn sàng. Ngay một giây khi bàn tay anh để An đặt trên bờ vai mình, Tiền đồng lập tức đã cam tâm tình nguyện chịu thua, để cho Jason dìu mình đi vào thang máy.

Thẩm Triệt nghe tiếng cửa thang máy khép lại sau lưng, rồi sau đó ngữ khí của An Gia Miện trong hành lang yên ắng bỗng nhiên thay đổi, biến thành một cái hừ lạnh:

“Bị dọa cho chết khiếp rồi đúng không.” Truy cập fanpage s:// .facebook.com/ onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Thẩm Triệt không thốt lên lời, Cậu quả thực là khẩn trương muốn chết. Mấy cái quy tắc ngầm thế này cậu mới chỉ thấy trong kịch bản của Hạ Lan Bá và nghe Âu Triết Luân ngớ ngẩn nói linh tinh chơi thôi, ấy vậy mà suýt chút nữa đã thực sự xảy ra với cậu.

An Gia Miện xoay người, nói với chàng thanh niên vừa chịu đả kích: “Đi theo ta.”

Thẩm Triệt không thể không thừa nhận mình thiếu nợ An Gia Miện lần này, tuy biết rõ An Gia Miện làm như vậy chỉ là vì muốn tìm cơ hội nói móc cậu nhưng Thẩm Triệt vẫn kiên trì đuổi kịp.

An Gia Miện dẫn cậu đến trước cửa một bao phòng đang quét dọn, quay đầu lại nói: “Đi tìm quản lý ở đại sảnh, lấy về đây hai liều thuốc.”

“Cái gì?” Thẩm Triệt không rõ ý định của An Gia Miện, mãi một lúc sau mới lấy lại được tinh thần, kinh ngạc nói: “....Anh hút thuốc?”

“Đừng hỏi mấy câu vô nghĩa như vậy. Bảo cậu đi thì đi đi.”

Thẩm Triệt rất bức bối cái thái độ vênh váo hất hàm sai bảo này của An Gia Miện, nhưng biết làm sao được, ai bảo cậu nợ người ta cơ chứ. Vậy là đành phải xụ mặt đi tìm quản lý xin về hai liều thuốc Trung Hoa, tiện thể xin mời lửa châm một cây rồi quay trở lại.

Thẩm Triệt cùng An Gia Miện đi vào trong toilet. Anh để An thành thực tìm một gian đi vào, đặt mông ngồi lên bồn cầu, nhếch chân bắt chéo, hài lòng rít một hơi, ngón tay kẹp liều thuốc nhìn nhìn Thẩm Triệt: “Canh ở bên ngoài, không cho ai vào.”

Thẩm Triệt chưa từng trông thấy An Gia Miện hút thuốc bao giờ, đứng ở bên ngoài canh giữ mà tâm tình có chút phức tạp.

Lúc này cũng đã khá muộn, mọi người đến ăn uống tiệc tùng cũng không nhiều lắm, vậy nên thật lâu cũng chưa thấy ai đi vào toilet.

“Điều trên tay kia là cho cậu.” An Gia Miện chợt nói: “Lại đây ta giúp cậu châm lửa.”

Thẩm Triệt không quen An Gia Miện như thế này, bèn rất khí phách mà cự tuyệt: “Tôi không hút thuốc.”

An Gia Miện miệng ngậm thuốc, cười nhạt: “Cậu nhìn cái mặt nhăn nhó của mình kìa. Cậu hút thuốc lúc này rất có tác dụng đấy. Tôi trước kia, chuyện này...” Nói tới đây bỗng nhiên ngừng lại.

Thẩm Triệt nghe ra ý tại ngôn ngoại, kinh ngạc quay đầu, nhìn chằm chằm AN Gia Miện đang hút thuốc, không có ý định nói tiếp nữa, giọng khàn khàn: “Chuyện như vậy... Anh cũng từng gặp phải sao?”

An Gia Miện ngẩng đầu liếc Thẩm Triệt một cái: “Chút chuyện cón con này có khi gì mà ngạc nhiên?”

Thẩm Triệt trợn trừng mắt. Chuyện như thế sao có thể nói là chuyện cón con cơ chứ?! An Gia Miện mà cũng bị dính quy tắc ngầm, cái này gọi là gì nhỉ, đất bằng dậy sóng phải không?!

An Gia Miện nhìn Thẩm Triệt vẻ mặt kinh sợ, bỗng nhiên không thể nhịn được liền phá ra cười, mắt bị khói thuốc xộc vào, khiến nước mắt chảy tèm lem: “Cậu nghĩ rằng ta và cậu đều bị dính quy tắc ngầm?”

Thẩm Triệt chớp chớp mắt mấy cái, nghe cái ngữ khí này thì hẳn là không có tình tiết khẩu vị nặng như vậy, lúc này mới dần lấy lại được tinh thần.

“Thẩm Triệt, cái thứ quy tắc ngầm này không có đáng sợ như cậu nghĩ đâu. Dù thế nào cũng là chuyện anh tình tôi nguyện, nếu không thì khác gì cưỡng bạo. Người đàn bà kia có ý với cậu, cậu không có ý chỉ cần cự tuyệt là được. Cậu nghĩ cậu cự tuyệt, cô ta then quá hóa giận sẽ tìm cách hủy hoại cậu?” An Gia Miện sắc khói thuốc, lại cười một tiếng: “Cô ta chỉ là một trong số những cổ đông của TIDE. TIDE cũng đâu phải do cô ta sáng lập. Các phân lớp quản lý của TIDE và Quan Triều Quốc Tế cũng không giống nhau. Cái kiểu kim chủ một tay che trời này chỉ có trong mấy tiểu thuyết ba xu thôi. Nhưng nếu cậu thực lòng muốn theo cô ta thì với trong phạm vi năng lực của cô ta thôi, cậu chắc chắn sẽ đạt được thành công nhanh chóng mà người khác phải cố gắng hai, ba năm.” Nói xong liền ngẩng đầu thích thú dò xét người đang đứng trước mặt.

“Chep chep. Sao có thể nhìn trộm cậu được nhỉ. Xem ra người đàn bà kia cũng đói khát lắm rồi.”

Thẩm Triệt vừa xấu hổ, vừa tức giận đến đỏ bừng mặt, ôm cả bụng tức mà không cách nào xả ra được.

89. Chương 90 - Không Phải Ai Cũng Có Thể Trở Thành An Gia Miện – Trích Lời Fan Nảo Tàn Của An Tiên Sinh.

An Gia Miện híp mắt đánh giá Thẩm Triệt một lát. Lúc anh ta rời khỏi Thẩm gia thì người đang đứng trước mắt này chỉ là tên nhóc mười sáu tuổi mới bắt đầu trở mã, đến khi gặp lại không ngờ đã cao lớn thế này. Ngày ấy rõ ràng chỉ cao hơn bả vai của An Gia Miện một chút thôi mà nhỉ... Trong ánh mắt có một thoáng ngẩn ngơ, An Gia Miện thu hồi tầm mắt, đậm đậm nói:

“Quy tắc ngầm cũng là một loại giao dịch ngang giá thôi. Ai có nhu cầu thì tham gia, cũng chẳng có gì ghê gớm cả. Trông cậu sợ đến cái mức này, đúng là thằng vô dụng.”

Thẩm Triệt nhìn An Gia Miện nói rất thản nhiên, trong lòng cảm thấy vừa chấn kinh lại vừa coi thường. Tôi đương nhiên biết quy tắc ngầm đã thành truyền thống bất thành văn trong giới nghệ sĩ, nhưng mà cái tư tưởng, cho rằng nghệ sĩ bị ‘ngầm’ thế này là rất đối bình thường không phải cũng rất có vấn đề sao?

“Anh thực sự cho rằng như vậy cũng được sao? Chúng ta là diễn viên chứ không phải Ngưu Lang.”

(Ngưu Lang aka Money Boy aka trai bao)

Cái kiểu nói chính nghĩa khí phách thế này khiến cho An Gia Miện khịt mũi cười nhạt: “Cậu bây giờ đang diễn cái gì? Ai xem được tác phẩm của cậu? Diễn viên thì thế nào? Diễn viên thì cao quý lắm sao?”

Thẩm Triệt nghiêm túc nhìn thẳng vào An Gia Miện: “Ít nhất trong mắt tôi thì nó rất cao quý.”

An Gia Miện nhìn Thẩm Triệt quả quyết nói như đinh đóng cột. Những lời ấu trĩ ngu ngốc như vậy, thế nhưng trong mắt cậu thanh niên này lại không hề có một tia ngờ vực. Sáng sủa, sạch sẽ đến mức khiến cho người ta phải ghen tị. An Gia Miện không khỏi cười lạnh: “Cao quý đến mức nào? Chính cậu tự đi vào kinh đô điện ảnh mà nhìn xem thử đi, những kẻ mà cậu gọi là cao quý chỉ là mấy diễn viên quần nhật đầu cũng có, mỗi ngày cầm ba mươi đồng vào một cái vai phụ nào đó. Đứng trước ống kính thì một câu thoại cũng nói không nên hồn. Cao quý ư? Đúng là nực cười!”

Thẩm Triệt không thể không thừa nhận trên người An Gia Miện toát ra một loại khí thế, nhưng mà vàng hào quang ảnh đế này càng khiến cho lời nói của An Gia Miện có thêm mười phần trọng lượng. Thế nhưng cậu vẫn không phục: “Ít nhất bọn họ cũng thiết tình yêu thích diễn xuất.”

“Bọn chúng rốt cuộc là có tình yêu với diễn xuất hay là tình yêu với cái hư vinh một ngày kia được đứng ở trên sân khấu lĩnh giải thưởng?” An Gia Miện cười lạnh. “Thẩm Triệt. Trên thế giới này, người cao quý luôn luôn là cực thiểu số. Chỉ khi nào đứng trên đỉnh của Kim tự tháp thì cậu mới đủ tư cách nói chính mình cao quý. Đến lúc đó chẳng ai còn để ý xem cậu đã từng tiếp rượu, dự tiệc hay thậm chí từng ngủ với ai. Cao quý vốn chính là hai chữ ‘cao’ và ‘quý’ ghép lại. Cậu tưởng rằng cao quý chính là bạch liên hoa ở trong bùn mà không nhiễm tỳ vết sao? Cậu nghĩ ra cái ý nghĩa này từ chỗ nào vậy?”

Thẩm Triệt cổ nổi gân xanh, gần như muốn rống lên. Tôi chính là từ anh mà nhìn ra cái ý nghĩa này đó, được chưa?! Trong thâm tâm tôi luôn cho rằng diễn viên rất cao quý đó là bởi vì tôi từng thấy anh rất nhập tâm và nhiệt huyết với diễn xuất. Bây giờ anh lại có thể nói hết thấy đều là giả, là giả hết! Tự tôn của một

người diễn viên trong mắt anh lại rẻ mạt thế sao? Vậy anh kiên trì bao nhiêu năm như vậy rốt cuộc là vì cái gì?

“Cậu thực sự yêu diễn xuất sao?” An Gia Miện hỏi, mang theo âm điệu châm chọc và trào phúng đặc biệt rõ ràng. “Ta rất ghét cái từ ‘yêu’ này.” Nói ra nghe ngu ngốc y như cậu vậy, giống như một đám ngu xuẩn với nhau.

“Anh không hề yêu diễn xuất. Nó đối với anh mà nói chỉ là một nghề nghiệp gặt hái được một phần thành công mà thôi.” Thẩm Triệt thất vọng hỏi “Vậy nên anh thân là ảnh đế cũng đi bồi rượu khắp nơi phải không?” Cái gì mà diễn xuất là nhất, so với tình thân và tình yêu còn quan trọng hơn. Hóa ra tất cả đều là nói dối!

An Gia Miện hừ lạnh một tiếng: “Bồi rượu mà cậu cũng không quen nhìn? Cậu cho rằng mình vẫn là thằng nhãi ranh mặc quần yếm đấy à? Cho dù là công nhân viên chức bình thường trong công ty cũng phải có những lần xã giao như vậy. Nhưng mà ngại quá, riêng ta thì sẽ không bồi rượu, thi thoảng thì có đi ăn một bữa cơm hay đại loại thế với mấy lãnh đạo công ty mà ta làm đại diện thôi. Nhưng khác ở chỗ ta có quyền lựa chọn được cự tuyệt.” Nói xong liền đứng lên, đem đầu thuốc lá ném vào bồn cầu, giặt nước, phui phui quần áo đứng lên, lấy điều thuốc trên tay Thẩm Triệt đi đến gần, thì thầm vào tai cậu:

“Cậu thì sao? Nếu phía nhà đầu tư muốn cậu bồi uống rượu, bồi đi tiệc, bồi đi ăn đêm thì cậu chỉ có thể cung cúc lần tới mà tiếp thôi.”

Thẩm Triệt căm giận nhìn An Gia Miện vừa ác ý khiêu khích.

“Không muốn bồi rượu sao, vậy thì cố gắng đi tới vị trí này của ta đi.” Một diễn viên cao quý không phải chỉ bằng tình yêu ngu xuẩn của cậu là có thể đạt tới được. An Gia Miện đi đến trước bồn rửa tay, mở vòi nước thần nhiên nói: “Hôm nay cậu lại làm ta tiêu khiển, đi được rồi đấy.”

Thẩm Triệt thực sự quay đầu bỏ đi, cuối cùng lại dừng bước trước cửa toilet.

An Gia Miện đưa lưng về phía cậu, vẫn còn đang hong khô tay, không thềm quay đầu lại nói: “Thế nào? Còn muốn tiếp tục làm trò tiêu khiển cho ta sao?”

“Ăn tình tôi nợ anh, tôi sẽ tìm cơ hội trả lại anh đầy đủ.” Thẩm Triệt trầm giọng nói. “Còn nữa, giọng nói của anh đã có chút bị phá rồi đó, không nên hút thuốc nữa.”

An Gia Miện vờ như không nghe thấy, mãi cho đến khi trong toilet hoàn toàn yên tĩnh trở lại.

“Tần Tu! Cậu chậm lại một chút!” Jessica chật vật chạy theo sau mũ nam cao một mét tám lăm đang phần nộ. Giày cao gót gõ xuống nền nhà lát đá cẩm thạch của khách sạn lộ cộp với tần suất cực cao. Đến chính cô cũng cảm thấy mình không trượt ngã đúng là kỳ tích.

Tần Tu ở dưới tầng lầu của nhà hàng vòng đi vòng lại hai vòng cũng không tìm thấy Thẩm Triệt, gọi đi động cũng tắt máy.

Jessica nhìn thấy người phía trước cuối cùng cũng dừng lại, đang định kiên nhẫn giải thích thì đã thấy Tần Tu dẫm một quyền trên mặt kính thủy tinh, mang theo cơn tức giận sôi trào xoay người đi vào thang máy.

“Cậu định đi đâu?” Jessica trong lòng nhất thời nổi lên dự cảm chẳng lành.

Tần Tu ấn nút thang máy: “Tôi ra đại sảnh hỏi phòng của người phụ nữ kia.”

Jessica trợn mắt há miệng nhìn Tần Tu băng giá, chỉ có thể lắc đầu nói: “Cậu đừng có làm chuyện điên rồ. Cậu muốn tìm Tiền đồng thì cũng nên để Ngu tổng ra mặt...”

“Tôi đã không thể nào tin tưởng các người nữa.” Tần Tu quay đầu lại, ánh mắt lạnh như băng.

Jessica đang định nói gì đó thì di động trên tay vang lên. Về băng giá trên mặt Tần Tu lúc này liền được thay thế bằng vẻ khẩn trương, mắt nhìn theo Jessica tiếp điện thoại: “A lô, Ngu tổng à? Vâng. Vậy là tốt rồi Được, tôi dẫn cậu ta xuống dưới.” Ngắt điện thoại xong, nữ đại diện hướng mắt về phía Tần Tu: “Ngu tổng vừa gọi điện cho Tiền đồng. Thẩm Triệt không có ở chỗ cô ấy.”

Vừa nói xong lời này, chỉ thấy Tần Tu hé ra vẻ mặt thẳng thốt, giống như từ một con sư tử đang phần nổi biến thành chú mèo con lạc đường.

Jessica thở phào một hơi, nhìn Tần Tu nói: “Có một điểm tôi cần nói rõ ràng với cậu. Việc bồi rệu thật ra là do tôi và Ngu tổng ngầm đồng ý. Đây là phép xã giao cơ bản. Các cậu vừa mới bắt đầu sự nghiệp, không thể tránh được việc này. Về phần bồi ngủ, xin cậu tin tưởng chúng tôi không bao giờ có chuyện để cho nghệ sĩ dưới tay mình đi làm cái chuyện này. Nhưng mà nói trên nguyên tắc, chúng tôi cũng không thể can thiệp. Bởi vì có nhiều lúc, đây là chuyện do các cậu tình nguyện. Thế nhưng tôi và Ngu tổng cũng đã sớm có sắp xếp. Vừa xuống lầu xong Ngu tổng liền gọi điện cho Thẩm Triệt ngay, chỉ cần cậu ấy có một chút không muốn thì bất cứ lúc nào cũng có thể nhờ Ngu tổng gọi tới một cú điện thoại rồi rời đi. Tình huống như thế này trước đây cũng từng xảy ra. Ăn uống xong, nhà đầu tư liền chủ động đưa nữ nghệ sĩ về nhà chẳng hạn. Lấy lập trường của chúng tôi đứng là không dễ ra mặt ngăn cản, nhưng sau đó Ngu tổng vẫn gọi điện thoại tới.” Jessica thấy vẻ mặt Tần Tu có phần dịu đi, biết đối phương nghe xong cũng có phần xuôi xuôi, cười khổ nói: “Thực ra chúng tôi cũng thường xuyên phải đối mặt với những tình huống rất xấu hổ. Ngu tổng vẫn luôn làm như thế chính là hy vọng dưới tình huống như vậy cũng không làm mất mặt đối tác mà cũng không để nghệ sĩ của mình chịu ủy khuất.”

Tần Tu cau mày không nói gì, ngay sau đó chuông di động lại vang lên. Là Nữ Nữ gọi tới. Vừa ấn nút nghe, đầu dây bên kia liền truyền tới giọng nói của người mà Tần Tu đang chờ đợi mòn mỏi: “Tần Tu, là tôi đây. Anh đi lên tìm tôi à?”

Jessica đứng cách một đoạn xa cũng có thể nghe thấy giọng nói trung khí mười phần của Thẩm Triệt, đang muốn thở phào một hơi thì trong hành lang bỗng lại vang lên tiếng quát to đầy giận dữ của Tần Tu:

“Tại! Sao! Lại! Tắt! Máy!”

Từ trong một bao phòng đang được quét dọn nào đó của nhà hàng truyền đến tiếng bát đĩa rơi vỡ ...

Jason đang đi trên hành lang thành linh nghe thấy tiếng quát như sư tử hồng kia thì dừng chân lại, cười lắc đầu.

Trong toilet, An Gia Miện chống tay trên bồn rửa, mồ hôi lạnh trên trán chảy ròng ròng, lông mày nhíu chặt lại, cơn đau nhức trong cơ thể vừa mới dịu lại vài phần thì đã bị tiếng quát của Tần Tu xé căng ra.

Khóe miệng An Gia Miện khẽ nhếch lên một cái. Đó là tiếng hồng của con sư tử non trẻ, vừa thuần chất vừa trong sạch. Anh ngẩng đầu nhìn chính mình trong gương. Gương mặt đã trang điểm nhưng cũng không che được đôi mắt thâm quầng. Anh mới chỉ có hai mươi lăm tuổi, vậy mà đã cảm thấy mỗi mệt đến như vậy.

Giọng nói của anh đã có chút phá rồi đấy, đừng hút thuốc nữa.

Lần đầu tiên An Gia Miện hút thuốc là Jason đưa cho anh. Mùi thuốc lá Mild Seven nhàn nhạt tản ra. Trước đây có một cậu ấm con nhà triệu phú, lấy tư cách là nhà đầu tư, lúc bắt tay với anh còn cố ý sờ soạng, cầm nắm. Anh cũng không biết mình sao có thể bình tĩnh, vờ như không có việc gì được như vậy. Đến nỗi, đối phương sau đó liền trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, đưa ra ý định muốn anh lăn lên giường của gã. Khi đó anh còn thực sự suy nghĩ: “Nếu tôi cự tuyệt, có phải Stockholm sẽ không có phần của tôi đúng không?”

Không thể không thừa nhận rằng An Gia Miện thực sự rất thích kịch bản đó, tuy rằng không được giao vai chính nhưng anh tin tưởng vào trực giác của chính mình. Đó giống như một loại gợi ý, một khắc khi vừa trông thấy kịch bản phim kia thôi, anh chỉ biết nét bút này sẽ là một đường rất quan trọng trên con đường sự nghiệp của chính mình.

Anh chàng công tử có vẻ kinh ngạc khi thấy anh nói thẳng thắn như vậy, chỉ cười cười nói: “Có phải nếu tôi nói phải lên giường thì mới cho cậu nhận vai diễn kia thì cậu mới bằng lòng lên giường với tôi, đúng không?”

“Thực xin lỗi, nếu anh không trả lời câu hỏi thứ nhất của tôi thì tôi cũng sẽ không trả lời loại giả thiết như thế này.”

Anh chàng công tử sững sốt, sau đó cười nói: “Không đâu. Vai diễn này tôi đã nhắm trúng cậu.”

An Gia Miện thở ra một hơi, cầm khăn quàng treo trên giá áo cạnh cửa, đeo lên cổ: “Vây thì tốt. Tạm biệt.”

Biểu tình của anh thực sự trấn tĩnh. Đã rất lâu trước kia, Thẩm Triệt khi viết tập làm văn tiếng Anh cũng không quên dùng một loạt các từ như calm, cool, sober để miêu tả anh ta. Kỳ thật An Gia Miện cũng không biết cái gì là trấn tĩnh, nhưng anh ta biết một người trấn tĩnh thì cần phải thể hiện ra như thế nào. Những lúc cần trấn tĩnh, ta có thể tỏ ra rất trấn tĩnh, bởi vì theo như chính lời cậu, ta chính là thiên tài diễn xuất.

Rời khỏi khu biệt thự cao cấp, một mình bước đi trong gió lạnh, An Gia Miện cũng không rõ vị công tử kia là nói thực được bao nhiêu phần. Thế nhưng, chỉ nghĩ đến việc mình từng là ngôi sao bao người vây quanh lại có thể lưu lạc đến nông nổi thiếu chút nữa phải đi làm trai bao cao cấp thế này, cứ nghĩ vậy lại cảm thấy vô cùng cảm hận mình tại sao lại đi theo cái nghề diễn xuất.

Lúc đó, An Gia Miện để quên ví ở trong biệt thự của đối phương nên đành phải gọi điện thoại cho Jason. Lúc Jason tới, An Gia Miện đang một mình ngồi ở cạnh bồn hoa bên đường. Jason không nói gì, chỉ đưa cho anh điều thuốc Seven đầu tiên trong đời.

“Cậu quả nhiên là ở đây a.” Jason đi vào toilet, cắt ngang dòng hồi tưởng của An Gia Miện: “Tôi đưa Tiền đồng về phòng rồi. Chúng ta đi xuống thôi. Sáng mai cậu còn phải bay sang Tokyo nữa.” Hãy vào online.com để đọc truyện nhanh hơn!

An Gia Miện đã không còn thấy đau đớn nữa, vẫn là vẻ trấn tĩnh như thường, xoay người đi theo Jason ra khỏi toilet.

Rõ ràng là đã rất mệt mỏi nhưng lúc ngồi trong chiếc Volvo màu đen An Gia Miện vẫn không tỏ ra một chút ủ rũ. Trong xe bật đèn, trên đầu gối Jason đặt một chiếc notebook đang tìm kiếm cái gì. An Gia Miện một tay chống má, nhìn ra ngoài cửa sổ. Ánh đèn thành phố chằng chịt đan xen nhau in lên sườn mặt của vị anh đế.

Anh có thực sự yêu diễn xuất không?

Đã quá hạn trả lời câu hỏi này tới nửa giờ rồi. Giờ phút này đây, rốt cuộc trong lòng ta có thể đáp lại: nếu muốn hình dung ra cảm giác của ta dành cho diễn xuất, vậy chắc đó là say mê. Đúng vậy, chính là say mê. Khi diễn xuất là khi ta cảm thấy vui sướng nhất, đó là cảm giác vui sướng giống như khi uống say vậy.

Có phải nếu tôi nói phải lên giường thì mới cho cậu nhận vai diễn kia thì cậu mới bằng lòng lên giường với tôi, đúng không?

Thật khó mà tưởng tượng rằng, vị Trần công tử kia, người đã hỏi câu hỏi này năm đó, hiện tại lại giao thiệp với An Gia Miện cũng không tệ. Mà câu hỏi còn bỏ ngỏ này đó, hai năm sau, An Gia Miện mới có thể đạm nhiên mà trả lời lại đối phương: “Có thể lắm. Bởi vì nếu không có diễn xuất, thế giới của ta sẽ chẳng còn gì cả.”

90. Chương 91 - Kỉ Kỉ Lại Kỉ Kỉ

Tới lúc đoàn làm phim rời đi khỏi nhà khách của đại học Canh Lâm đã là đầu tháng mười hai. Thẩm Triệt xách theo túi lớn túi nhỏ, trên lưng còn đeo một ba lô lớn lóc cóc đi theo Tần Tu tiêu sái chỉ đeo một túi xách nhỏ xuống lầu. Đám Doãn Long Nhất đã xuống dưới lầu chờ xe rồi, tuy nhiên, có chút bất ngờ đó là bên dưới lầu còn tụ tập một đám sinh viên, có trai có gái, lúc trông thấy Tần Tu mặc áo len mỏng màu trắng, quần bò xanh đi ra khỏi nhà khách thì đám sinh viên vừa này còn đang bắt chuyện với đám người Hạ Chính liền ào ào xông tới.

Hình như là muốn chụp ảnh chung, Tần Tu cũng đáp ứng lại, nhần nại chụp hình chung với từng người, từng người một. Thẩm Triệt nhìn cũng thấy ghen tỵ không thôi. Mức độ may mắn của hoa khôi trường so với cậu tưởng tượng còn nhanh đến kinh người hơn. Nhưng mà nghĩ lại thì thấy cũng phải thôi. Trong mắt bọn họ đây là Lãnh Liệt mà. Đâu má, thực ra tôi cũng vô cùng muốn chụp ảnh chung với Lãnh gia nha! Thẩm Triệtxách bao lớn bao nhỏ thầm nghĩ như vậy.

Chiếc xe quản lý màu xanh đậm đã tới rồi. Doãn Long Nhất liếc nhìn Tần Tu ở phía sau còn đang kiên nhẫn thỏa mãn yêu cầu được chụp ảnh chung của đám sinh viên liền “Xi” một tiếng, đi lên xe đầu tiên.

“Cuối cùng thì chụp chung một tấm nhé?” Một nữ sinh trong đám đột nhiên đưa ra lời đề nghị, sau đó lại bắt chuyện với cậu thanh niên tóc xoăn đang phải xách đồ giống như cu li “Hoàng Chân cũng vào đây chụp cùng đi!”

Thẩm Triệt đang chuẩn bị lên xe nhất thời cũng có cảm giác thụ sủng nhược kinh, bày ra vẻ mặt “các bạn thực sự muốn tui chụp ảnh chung sao?”

Các nữ sinh nhiệt tình kéo cậu lại. Thẩm Triệt đem đồng hành lý đặt ở một bên, một lát thì có người cười hỏi: “Anh sao lại nhiều đồ như vậy a.” Lại liếc mắt ngắm nhìn Tần Tu cả người nhẹ nhàng, “Lãnh gia thì chỉ có một cái ba lô thôi, nhìn thật là oách!”

Có trời mới biết Thẩm Triệt khi đó đã muốn đớp lại thế này: Cái vẻ oách xà lách của anh ta là được xây dựng trên nỗi khổ cực của tôi đây này!

Hoặc là muốn đáp trả: đó là do tôi yêu thương Lãnh gia của các người thôi!

Thế nhưng nếu thực sự trả lời như vậy, chiến tranh lạnh giữa mình với Tần Tu lại càng kéo dài thêm. Thế là cuối cùng chỉ có thể cười khổ.

Lúc chụp ảnh chung, Thẩm Triệt vốn định chỉ đứng ở bên rìa thôi, ai ngờ mấy cô gái liền kéo cậu vào giữa, đứng bên cạnh Tần Tu. Thẩm Triệt có chút kì quái. Nhân vật Hoàng Chân này đâu có nhiều fan như vậy chứ, Nếu tìm Doãn Long Nhất chụp ảnh chung thì mình còn hiểu được.

Chiếc máy ảnh kỹ thuật số được đưa cho Nữu Nữu. Nữu Nữu giơ cao máy ảnh, khua khua tay: “Tần Tu, Thẩm Triệt, các anh đứng sát lại một chút đi.”

Thẩm Triệt thấy Nữu Nữu nháy mắt với mình, lập tức hiểu ý, tranh thủ thời cơ đứng sát lại, dùng hết dũng khí vất tay ngang qua vai Tần Tu. Nhưng mà hoa khôi trường hôm qua mới giận dữ như vậy, mình sẽ không bị anh ta cho ăn ngay một đám giữa mặt đấy chứ ...

Phương Viên nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, bởi vì mấy nữ sinh bên cạnh vóc dáng cũng không cao cho nên Tần Tu và Thẩm Triệt đứng giữa đều phải hơi cúi người xuống một chút. Khuôn mặt hai người kề gần sát như vậy thoạt nhìn thật gai mắt.

Chụp xong hai tấm, Jessica liền hạ cửa kính xe thúc giục, lúc này đám sinh viên mới lưu luyến chia tay. Thẩm Triệt đi xách đồng hành lý ở trước cửa. A Tường từ trên xe chạy xuống định tới giúp một tay liền bị Tần Tu ngăn lại: “Để cậu ta xách.” Nói xong lại quay đầu lại liếc tên cu li đầu quần: “Không tìm đường chết thì đã không phải chết.”

A Tường không biết nói gì. Chuyện Tần Tu đêm qua điên cuồng gọi điện thoại tìm Thẩm Triệt, anh tuy rằng không tận mắt trông thấy nhưng nghe Nữu Nữu kể lại cũng cảm thấy vô cùng giật gân. Anh nhìn bóng dáng Tần Tu lạnh lùng khom người leo lên xe, lại mơ hồ cảm thấy được trên người Tần Tu quả nhiên có một loại khí chất của siêu sao. Bởi vì Tần Tu khi tức giận sẽ khiến cho người ta không thể không cảm như hén.

Nữu Nữu cũng thấy Tần Tu tối qua có điểm rất đáng sợ, hôm nay, để cho hai người kia hòa thuận lại, cô còn cố ý xuống ngồi cùng hàng ghế với Phương Viên, để cho hai người kia ngồi cùng nhau, dẹp tan hiềm khích bữa trước.

Đêm qua, xe của Ngu tổng có việc nên đi trước. Doãn Long Nhất, Hạ Chính và Phương Viên cũng không đợi được, liền ngồi chung xe với Ngu tổng quay về. Nữu Nữu và Thẩm Triệt cùng đứng chờ ở bên ngoài khách sạn khó khăn lắm mới đợi được tới khi Tần Tu và Jessica đi ra. Thẩm Triệt hấp tấp chạy đến, chưa kịp mở miệng thì Tần Tu đã lườm cho một cái suýt đứt người, lớn tiếng chặn họng: “Để tôi sốt ruột như vậy rất vui đúng không?!”

“Xin lỗi, rất rất xin lỗi, vô cùng xin lỗi a. Lần này đúng là tôi sai rồi!” Thẩm Triệt vội không ngừng nói xin lỗi, lấy ra chiếc HTC màu đen. “Di động của tôi hết pin, chắc là do buổi chiều lúc ở trên xe chơi game lâu quá ..”

“Di động của cậu còn pin hay hết pin thì cũng phải tiếp điện thoại của tôi! “

Nữ Nữ và Jessica đứng bên cạnh nghe thấy vậy cũng mắt chữ O mồm chữ A. Này, ... Điện thoại hết pin thì tiếp kiểu gì được chứ? Ngày xưa cậu học vật lý là do thầy thể dục dạy sao?

Thẩm Triệt đương nhiên cũng ghen hòng, một lúc lâu sau mới cúi đầu, khe khẽ nói: “..... Thực xin lỗi.”

Tần Tu nghiêng rằng, hung hăng trừng Thẩm Triệt một cái, sau đó quay đầu leo thẳng lên xe. Jessica vỗ vỗ vai Thẩm Triệt, ý bảo cậu lên xe rồi nói sau, thế nhưng Tần Tu ngồi trong xe lại mở miệng: “Tôi không muốn ngồi cùng xe với cậu ta.”

Thẩm Triệt đành phải xấu hổ đứng ở cửa xe, Nữ Nữ cũng không nhẫn tâm, thế nhưng Tần Tu không có chút biểu hiện sẽ mềm lòng nào. Jessica rút cuộc mất kiên nhẫn, ấy vậy mà cũng kêu tài xế lái xe rời đi.

Nữ Nữ nhìn qua cửa kính ô tô, thấy Thẩm Triệt đứng một mình trước cửa khách sạn, lại có chút không đành lòng liền dè dặt nói với Tần Tu: “Bỏ đi mà. Đừng giận cậu ấy nữa. Cậu ấy cũng không phải cố ý ...”

Chiếc xe sau đó lại quay trở lại, Jessica rút cuộc cũng không đành lòng. Thế nhưng Thẩm Triệt đã không còn ở bên ngoài khách sạn nữa. Cô trộm nhìn nét mặt Tần Tu. Tần Tu đang nhìn chằm chằm cổng khách sạn trống trơn, cũng có chút bất ngờ, bộ dạng vừa tức giận vừa nôn nóng giống hệt như một con mèo bị đập lên đuôi. Haiz, cho dù là Tần Tu không hề dễ dàng mà ngược lại, còn trách Thẩm Triệt, nhưng mà Thẩm Triệt cơ bản đúng là hiểu rất rõ cái tính cách này của cậu ta nên mới có thể không hề có ý kiến gì với câu nói vô cùng phi lô-gic của Tần Tu như vậy, lại còn thành khẩn nhận lỗi nữa.

Nghĩ như vậy, lại quay lại liếc nhìn hai người đang ngồi ở hàng ghế sau, đến tận lúc này vẫn còn chưa nói với nhau câu nào. Một ghê.

Tần Tu cúi đầu đang chơi game trên di động, nhạc hiệu game Plants vs Zombies tèn tén ten vang lên. Thẩm Triệt thấy ban nãy chụp ảnh Tần Tu cũng không bài xích liền ngồi sát lại một chút, cúi đầu xem Tần Tu bài binh bố trận trên di động. Ngồi xem một lát lại không nhịn được liền nói ra câu nói đã chuẩn bị sẵn từ lâu: “Oa, thật là lợi hại. Anh chơi vô hạn lâu quá đi!”

Tần Tu không thèm để ý đến Thẩm Triệt nhưng cũng không có kêu cậu tránh ra.

Thẩm Triệt lại đánh bạo ngồi sát hơn một chút, bắt đầu mách nước: “Mặt trời đủ để mua cây ngô pháo rồi a... Để tôi giúp anh nhặt xu!”

Tần Tu nhìn ngón tay màu tiểu mạch đang chọc chọc vào màn hình ở bên cạnh mình, khóe miệng tựa tiểu phi tiểu cũng nhếch lên.

Đêm hôm qua, mãi đến mười một giờ đêm Thẩm Triệt mới trở về. Lúc đó Tần Tu đang nằm ở trên giường nghe người ở ngoài cửa đang sờ soạn một hồi, lúc lâu sau mới đầu đầu than thở: “Có làm không vậy...”

Tần Tu liếc mắt nhìn tấm thẻ phòng* trên tủ đầu giường, tâm nói không hề nhằm chút nào đâu. Cậu sao mà lại ngốc đến thế chứ!

(Một số khách sạn dùng thẻ từ để mở cửa và hệ thống điện trong phòng khách sạn thay cho khóa)

Người đứng ngoài cửa hình như không tìm được cách nào, Tần Tu nghĩ tên kia trước tiên sẽ xuống đại sảnh hỏi, người bình thường thì ai cũng sẽ làm thế, ấy vậy mà cái tên đàn kia lại chọn cách gõ cửa!

Tần Tu không lên tiếng, chỉ trợn mắt nhìn cánh cửa. Làm sao bây giờ? Ra mở cửa hay tiếp tục bắt nạt cậu ta một chập nữa? Tần Tu còn đang đấu tranh nội tâm dữ dội thì tiếng gõ cửa đã ngừng. Tần Tu nghĩ chắc Thẩm Triệt cuối cùng cũng nghĩ ra cách xuống hỏi đại sảnh lấy thẻ vào phòng rồi, nhưng mà cả nửa tiếng sau, ngoài cửa vẫn không có chút động tĩnh nào.

Tần Tu không ngủ được bèn xuống giường đi ra mở cửa. Hành lang bên ngoài tối om, không nhìn thấy có người. Đang buồn bực thì Tần Tu bỗng thấy có thứ gì đó giống như con lật đật tựa vào dưới chân mình.

Tần Tu bị hù một phen, vội ấn mở công tắc đèn cạnh cửa. Vừa cúi đầu liền thấy một sinh vật quần quần cỡ bự cuộn mình thành một đống bên ngoài cửa, đang ngồi thẳng dậy, xoa xoa cái đầu vừa bị đụng trúng.

Hai người một trên một dưới nhìn nhau hồi lâu. Tần Tu khó tin hỏi: “Cậu đang làm cái gì vậy?”

Thẩm Triệt lúc này mới à một tiếng: “.... Tôi đang ngủ.”

To đầu như vậy mà còn cuộn tròn thành một đồng trên mặt đất. Tần Tu thấy thế tự nhiên lại thấy bực mình. Lại bán manh! Cậu chỉ có mỗi cách này đối phó với tôi thôi à!

“Muộn như thế rồi cậu còn chạy đi đâu?” Tần Tu đứng khoanh tay, vẻ mặt lạnh lạnh hỏi.

Thẩm Triệt như bỗng nhiên nhớ tới cái gì, vội lấy trong túi quần jeans ra một loạt mấy thứ gì đó: “Tôi đi mua cái này!”

Tần Tu nhìn thấy chiếc sạc pin dự phòng hình đầu lâu trên bàn tay màu tiểu mạch kia thì cơn tức trong người giống như bị một chậu nước ấm áp tưới lên dập tắt.

“Á! Bên này xe băng sắp tới kìa, mau mau giết” Giọng nói hưng phấn của Thẩm Triệt bên người cắt đứt mạch suy tưởng lại của Tần Tu. “Anh bạn quả hạch đã khóc nhè thế kia rồi kìa, để tôi giúp anh đổi nha!”

Tần Tu chụp lấy tay của đầu quần: “Cậu lộn xộn cái gì? Tôi để dành mua cây ngô pháo đó.”

“Anh có ba cây ngô pháo như vậy là đủ rồi. Còn lại để mua dưa băng...”

“Đây là trận hình của tôi, tôi sẽ mua toàn bộ cây ngô pháo!” Tần Tu cúi đầu xoẹt xoẹt một hơi mua hết cây ngô pháo.

Trong tiếng nã đạn bùng nổ của cây ngô pháo, Nữ Nữ vừa lòng thỏa ý ngồi ăn snack khoai tây. Doãn Long Nhất bực mình kéo mũ sụp xuống: “Còn nhỏ lắm đấy!”

Thẩm Triệt nhìn thấy biển số nhà 20-3 quả thực hận không thể điên cuồng mà gởi hôn gió về đó. Hai tháng trời ngủ ở nhà khách, mỗi ngày còn không được ngủ tới sáu tiếng, cuối cùng cũng đã chấm dứt rồi. Số pha của căn hộ số 20-3 so với giường trong nhà khách còn thoải mái hơn a! Lấy chìa khóa ra, Thẩm Triệt hùng hổ mở cửa: “Tụi em về rồi đây!”

“Lão tử nói không được là không được.” Giọng của Hạ Lan Bá cất lên.

“Tiền thuê nhà tăng thành năm hàng.” Giọng của Khải đại thủ.

“Ồi ời, cùng lắm chỉ nuôi có một tháng thôi mà. Có cần phải phát xít vậy không?” Giọng của Âu Triết Luân.

Thẩm Triệt đứng ở ngoài cửa nhìn ba người ngồi trên sofa đều tự có lí lẽ của mình, có chút tổn thương.

“Gửi cái em gái nhà anh ấy! Đây là chung cư của ông đây, ông đây nói không được là không được! Bảo tên bạn kia của anh mang nó đến khách sạn thú cưng đi! Trạch nam cũng đứng lên, chiều cao tuy không bằng được Khải đại thủ cao một mét tám ba, tuy chỉ quần đùi áo ba lỗ nhưng khí phách cách mạng của giai cấp vô sản vẫn không hề chịu lép vế.

“Anh thì biết gì? Cái nơi gọi là khách sạn thú cưng này thực chất chính là địa ngục của các con thú cưng!” Âu Triết Luân cũng đứng lên, chỉ vào ***g ngực Khải Mặc Lũng. “Nó đáng yêu thế này mà anh không có chút đồng cảm động tâm nào sao? Chẳng lẽ ... Hạ Lan Bá, anh sợ mèo sao? Óa há há há! !”

“Cái gì mèo?” Tần Tu vừa mới sải bước vào liền khựng lại giữa cửa như gặp phải kẻ thù.

Khải Mặc Lũng “miao~~” một tiếng xoay người lại.

Một tiếng “lạch cạch, bốp” đánh gọn vang lên! Đầu của Tần mỹ nhân giật về sau, đụng cái bốp vào cửa chống trộm. Con mèo lông xù Somalia trong lòng Khải đại thủ lắc lắc cái đuôi.

Mười phút sau.

Hạ Lan Bá vô cùng khí phách ngồi bắt chéo chân trên ghế sofa, làm một bộ nghiêm chỉnh, điệu bộ như nắm chắc phần thắng: “Các người cũng thấy đấy. Khách trọ Tần tiên sinh trong nhà này dị ứng với mèo. Ngại quá, để ăn nuôi Kỉ Kỉ không thể thông qua được.”

WebTru yenOn line . com

Âu Triết Luân ngồi bên cạnh ôm bụng cười đến thắt cả ruột: “Hoa khôi trường, cậu hóa ra là sợ mèo à?! Cậu thế cũng là đàn ông sao?!”

“Là-dị-ứng” Tần Tu lạnh lùng nhấn mạnh.

“Thực sự không thể châm chước sao?” Khải Mặc Lũng tiếc nuối vỗ vỗ nhẹ Kỉ Kỉ đang nằm trong ***g ngực mình, cân nặng có chút vượt tiêu chuẩn.

“Ồ. Không các người lại bảo tôi phát xít độc tài.” Hạ Lan Bá thở dài một tiếng. “Như này đi. Nếu anh có thể thuyết phục Tần Tu giữ Kỉ Kỉ lại thì tôi sẽ để cho nó ở lại.”

Thẩm Triệt tâm nói làm sao mà có chuyện đó cho được chứ. Tần Tu thà gặp mưa chứ chết cũng không chịu ở cùng một phòng với con mèo cơ mà.

Khải Mặc Lũng nhìn về phía Tần Tu, giọng nói đầy thành khẩn: “Không có cách nào khắc phục được sao? Cậu biết đấy, đây dù sao cũng là một sinh mệnh à.”

Tần Tu vô tình nói: “Đưa vào khách sạn chó mèo đi.”

Khải đại thủ trầm một hơi, gật gật đầu đứng dậy, chẳng nói câu nào mà đi thẳng ra ban công. Tần Tu chớp chớp, trừng mắt nhìn theo bóng lưng Khải Mặc Lũng.

Đạo diễn Khải thỉnh linh xách Kỉ Kỉ béo tròn bằng một tay đi ra ngoài ban công gió lạnh thấu xương.

“Này—!” Bốn người đang ngồi trên sô pha đều sợ tới mức đứng bật lên.

Hạ Lan Bá: “Khải Mặc Lũng, chuyện gì từ từ nói! Anh mau đưa Kỉ Kỉ vào!”

Âu Triệt Luân: “Đại thủ, anh đang làm cái gì vậy? Nó không phải là Kỉ Kỉ sao?!”

Thẩm Triệt: “Kỉ Kỉ vô tội anh ơi!”

Sau đó ba người không hẹn mà cùng nhìn về phía Tần Tu vẫn chưa nói câu nào.

Tần Tu không hề chớp mắt, bị ba người kia ngó đăm đăm hồi lâu, có vẻ như đã ngập đầu dưới áp lực, rốt cuộc buồng người ngã trở lại ghế sô pha, hai tay vô lực chống trán: “Các người thắng rồi...”

91. Chương 92 - Buông Con Kỉ Kỉ Kia Ra, Để Cho Tôi Tới!

“Hoa khôi trường gọi đến! Hoa khôi trường gọi đến!”

Buổi sáng bảy giờ, trời còn chưa sáng hẳn, Thẩm Triệt đã từ trên ghế sô pha ồm ồm nhảy dựng cả lên. Nhạc chuông cuộc gọi đến này là sau sự kiện tắt máy lần đó, Thẩm Triệt đã cài đặt riêng, chỉ là không ngờ mới sáng sớm như vậy đã reo rồi, so với đồng hồ báo thức còn sớm hơn. Cậu lấy di động từ dưới gối ra, thấy người gọi tới đúng thật là Tần Tu. Thẩm Triệt ngẩng đầu ngó tới ngó lui lâu hai tới om. Cửa phòng Tần Tu vẫn đóng. Trên lầu dưới lầu, mắc gì phải gọi điện vậy? Vậy là đành ngái ngủ tiếp mấy: “A lô?”

“Tôi muốn xuống lầu chạy bộ.” Tần Tu ở đầu bên kia di động nói.

Thẩm Triệt ngây người, sau đó ánh mắt lia tới con mèo ú đang cuộn tròn người nằm trên tấm đệm ở một góc phòng khách, lập tức hiểu ra.

Tần Tu hé cửa phòng ra một khe nhỏ, chợt nghe thấy trong phòng khách dưới lầu đang một trận”bình bốp, loảng xoảng” gà bay chó sủa vang dội. Sau đó di động vang lên, Thẩm Triệt ở đầu bên kia điện thoại giọng đầy phấn khởi nói: “Ồ kê rồi, xuống đây đi!”

Tần Tu xuống lầu, nhìn thấy Thẩm Triệt đang dồn con mèo mập ú vào phía sau sô pha. Người nọ một thân áo ngủ nhăn nhúm đến khó coi, trong mớ tóc xoắn còn dính lông mèo. Trong lòng Tần Tu bỗng thấy buồn cười, nhướn mày hỏi: “Cậu có muốn cùng chạy bộ với tôi không?”

Thẩm Triệt ra chiều khó xử, bày ra biểu tình “Tôi còn muốn nướng thêm một chút...”

Tần Tu khinh thường lườm cậu một cái: “Đúng là không được cái tích sự gì cả. Trong lúc cậu đang nằm mơ thấy ảnh –“

Kỉ Kỉ đột nhiên từ phía sau Thẩm Triệt lộ đầu ra, hướng về phía Tần Tu, đẩy thù địch mà “miao~” kêu một tiếng.

Hoa khô trường độc miệng “rầm” một cái chạy té ra cửa.

Thẩm Triệt như trút được gánh nặng ngã người nằm xuống. Kỉ Kỉ tiên sinh cực kỳ sỉ nhục mà đập lên mặt Thẩm Triệt, nhảy xuống sô pha. Nhưng mà cậu cũng chẳng thêm so đo. Mới làm ổ trên sô pha còn chưa được nửa tiếng thì di động lại liên mạng vang lên. Thẩm Triệt ngồi dậy cầm di động lên mà trong lòng chửi thề, anh là siêu nhân cái bang Hancock đấy à? Chạy bộ gì mà y như bay vậy?

Thẩm Triệt quỳ rạp trên mặt đất bắt chước tiếng chuột kêu, rốt cuộc chỉ đổi lấy cái liếc nhìn đầy khinh bỉ của Kỉ Kỉ tiên sinh. Trạch nam từ WC đi ra nhìn thấy cậu chàng đầu quần chổng mông trước tủ TV, rất tự nhiên mà tiện chân đá cho một cước: “Thẩm Nhị. Chú mày đúng là ngu có level. Con mèo đó không có ăn chuột đâu.”

Thẩm Triệt đứng thẳng dậy, trong lòng nghĩ nghe cũng có lý, cuối cùng quyết định hy sinh một con cá ngư Califoni nhập khẩu của Khai đại thủ mới thuận lợi câu được lão miêu Somalia này. Thẩm Triệt cầm dây nhanh chóng quấn năm vòng quanh lão miêu rồi sau đó cột vào chân bàn trà. Xong xuôi mới mở cửa cho Tần Tu đi vào.

Tần Tu đi vào phòng tắm tắm rửa, Thẩm Triệt lại tiếp tục ôm gối ngủ thêm một chút. Mười lăm phút sau, Tần Tu lại đập đập cửa phòng tắm: “Thẩm Triệt? Thẩm Triệt?!” Thẩm Triệt bị đánh thức, quay đầu lại nhìn đầu nút thắt của sợi dây vẫn còn buộc chặt, ngáp một cái: “Không việc gì, đi ra đi.”

Tần Tu mở cửa ra cẩn thận đi ra. Bình thường nhìn quen hoa khô trường lãnh khốc tàn bạo rồi, đây là lần đầu tiên Thẩm Triệt thấy Tần Tu khép nép như vậy. Trong lòng cậu không biết tại sao lại chẳng còn hờn giận chút nào, còn cảm thấy mình có thể bảo vệ hoa khô trường như vậy, quả thật là đặc biệt oách, đặc biệt đàn ông.

Mãi cho đến khi Tần Tu lên lầu hai, Thẩm Triệt mới hoàn toàn yên tâm. Chưa kịp hạ người nằm xuống, anh chàng tóc xoắn bỗng nhiên trợn tròn mắt.

Sao lại thế này? Đầu kia sợi dây sao lại trống không?!

Thẩm Triệt ngồi xổm bên cạnh bàn trà, cầm trong tay cọng dây buộc đã trống không, trong lòng run sợ ngẩng đầu lên, chợt nghe thấy từ lầu hai truyền xuống tiếng rơi vỡ loảng xoảng trên mặt đất.

Lúc Thẩm Triệt phi thân lên lầu hai, đẩy cửa phòng ngủ ra thì hoa khô trường đang quần chần đứng ở trên giường, mặt trắng bệch quát to với cậu: “Nó dưới gầm giường! Dưới gầm giường!”

Thẩm Triệt “A” một tiếng, vội vàng cúi xuống gầm giường xem xét. Tần Tu thì trên người quần chần, bộ dạng như gặp đại địch mà theo dõi chiến cuộc. Kỉ Kỉ tiên sinh đặc ý nhoi lên nhoi xuống, nhất thời cả phòng đều là tiếng gào bay chó sủa:

“Dưới bàn làm việc kìa! Nhanh nhanh!”

“Lại chui xuống gầm giường rồi!”

“Nhanh lên nhanh lên! Ở phía sau cửa!”

Thẩm Triệt liên mạng nhìn chằm chằm Kỉ Kỉ đang ngồi chồm hổm sau cánh cửa, vẻ mặt đầy khinh bỉ. Trong phòng hai người một mèo đều không có động tĩnh. Trong lúc giằng co, Tần Tu xoay người đem áo choàng tắm màu xanh da trời ở bên giường nhẹ nhàng ném cho Thẩm Triệt.

Thẩm Triệt bắt lấy áo choàng tắm trong tay, thềm đếm ngược “Ba hai một!” Hô một tiếng cổ vũ tinh thần rồi nhào lên phía trước. Lão miêu “méo—” một tiếng, vọt lên, nhảy đến đỉnh đầu Thẩm Triệt, rất tuyệt tình mà đập một cái lên trán cậu mượn lực, phóng thẳng lên giường!

Mèo ú phi thân tới, thiếu chút nữa đã bầu được lên nằm chần trên người Tần Tu. Thẩm Triệt dĩ nhiên là vô cùng phần nộ với cái con mèo thành tinh này, nghiêng răng nghiêng lợi xoay người phóng luôn lên giường.

Hạ Lan Bá tháo kính xuống, phần nộ ngẩng đầu trừng mắt nhìn trần nhà. Đèn treo nhỏ trên đầu anh cứ đong đưa xẹt tới xẹt lui. Anh một lần nữa cố thử vùi đầu vào kịch bản, nhưng mà tiếng động trên lầu đúng là quá lớn. Chủ nhà tiên sinh rốt cuộc không thể nhịn được nữa, nổi giận đùng đùng, bật cửa lao lên lầu hai!

“Các người đang làm trò méo gì vậy hả?!”

Ngay đúng thời điểm cửa bị đẩy ra, mèo ú tiên sinh chui qua giữa hai chân Hạ Lan Bá, xẹt ra ngoài, để lại một Hạ Lan Bá khiếp sợ nhìn chiếc áo choàng tắm màu xanh da trời dưới chân mình, chần chệm lộn xộn thành một đống, cùng hai người trên giường thân thể dây dưa với nhau.

Hoa khôi trường thân trên trần trụi, trên người chỉ quần chiếc chăn trắng đã tuột xuống tận thắt lưng. Thẩm Nhị thì...

Hạ Lan Bá đỡ đỡ mắt kính nhìn một cái đầu tóc quần thò ra từ tấm chăn trên người Tần Tu, đầu tiên là kinh ngạc nhìn biểu tình đọng lại trên gương mặt Tần Tu, rồi sau đó theo tầm mắt Tần Tu quay đầu nhìn về phía cửa.

Hạ Lan Bá nhìn hai người sau một lúc lâu. Thôi. Xác định rồi! Tần Tu thì không mặc quần áo, Thẩm Nhị... Phỏng chừng cũng sắp sửa không mặc. Hạ Lan biên kịch bỏ lại một câu: “Quấy rầy rồi”, về mặt bình tĩnh ra ngoài khép cửa.

Thẩm Triệt như sức tỉnh mộng, quay về phía cánh cửa vừa khép lại hét lên: “Sư phụ, tụi em đang bắt Kỉ Kỉ!”

“Được được, tiếp tục bắt đi.” Giọng Hạ Lan Bá đi xuống lầu càng lúc càng xa.

Phòng ngủ vừa mới rối tung một trận giờ đã yên tĩnh lại. Thẩm Triệt có chút thẹn thùng nhìn Tần Tu đang nằm phía trên người cậu. Cả tấm lưng nhẵn mịn của Tần Tu đều bại lộ trong khí trời đầu đông. Chăn đã tuột xuống từ khi nào, chỉ còn che đến thắt lưng. Cảnh tượng này dù cho là ai nhìn thấy đều sẽ cảm thấy không hề tầm thường, hơn nữa... Tầm mắt Thẩm Triệt nhìn chằm chằm trần nhà không dám liếc xuống, hoa khôi trường lại còn không mặc quần áo...

Tần Tu lúc này mới đứng dậy, bình tĩnh túm chăn, tiêu sái khoác lên người oai phong như khoác chiến bào. Tầm đầu quần nào đó vẫn còn nằm ngửa trên giường nhìn trần nhà không chớp mắt mà mặt mũi đỏ lựng.

“Cậu còn muốn nằm bao lâu nữa?”

Thẩm Triệt chớp chớp mắt mấy cái, chột dạ ngồi dậy, vừa vặn nhìn thấy thứ-gì-đó-mà-không-nên-thấy. Tự bản thân cậu cũng thấy kỳ quái. Thực ra thứ trên người Tần Tu có chính cậu cũng có, có gì đâu mà phải ngạc nhiên. Nhưng thế quái nào lại cảm thấy chột dạ nhỉ?

“Tôi không thích bị người khác hiểu lầm.” Tần Tu nói. Web TruyenOnline . com

Thẩm Triệt vừa nghe lời này, trong lòng lạnh đi phân nửa: “Lát nữa tôi sẽ đi nói rõ ràng với sư phụ Hạ Lan, chúng ta không—“

Lời còn chưa dứt, miệng đã bị hung bạo ngăn chặn.

Thẩm Triệt trợn mắt, thấy Tần Tu thoảng cái đã nhào tới. Mùi hương sữa tắm trên thân thể ấm áp của hoa khôi trường, hơi thở lạnh lạnh quanh quần trong chăn, cặp mắt dài và mảnh như đường kẻ mắt tự nhiên khép hờ, lông mi vừa dài lại dày, nhẹ nhàng run lên như có thể cách khoảng không mà gãi đến tận đáy lòng Thẩm Triệt. Ánh mắt kia vừa nóng bỏng vừa ướt át nhìn cậu, giống như có thể đem người đốt cháy! Khoảnh khắc khi Thẩm Triệt nhìn thấy nốt ruồi dưới đuôi mắt kia thì ngay lập tức cả người như trở lại bình thường. Cậu đưa tay ôm lấy người Tần Tu, hé miệng, đầu lưỡi thăm dò tiến vào gấp gáp như không thể đợi nữa, cạy mở miệng người kia. Một loạt động tác hoàn toàn là vô thức.

Tần Tu hé môi ra, để đầu lưỡi Thẩm Triệt chen vào quần lấy đầu lưỡi mình. Thẩm Triệt cảm thấy như có một luồng điện từ giác quan trên lưỡi lan ra khắp cả người.

Hai người nhanh chóng quấn chặt thân thể lại với nhau thành một nùi. Thẩm Triệt cuồng hoan, khó có thể tự kiềm chế. Khoang miệng ướt át của Tần Tu, đầu lưỡi linh hoạt, thân thể mịn màng, xúc cảm trào dâng.

Lãnh địa mà trước đây cậu chưa một lần được chạm tới không khỏi làm cậu run rẩy.

Là cậu điên hay là Tần Tu điên rồi?! Đây không phải là nụ hôn nhẹ chúc ngủ ngon tại nhà khách ngày đó, đây là hôn lưỡi cực kì kịch liệt, ngay cả nằm mơ cũng chưa từng mơ qua!

Cánh tay Thẩm Triệt ôm trên lưng Tần Tu. Lưng của Tần Tu cũng săn chắc, cảm giác rất nam tính, nhưng lại mịn màng nhẵn nhụi đến mức làm cho người ta mê muội. Cũng không biết là chăn rất mỏng, hay động tác của hai người quá mãnh liệt, xoay một cái đã tuột hẳn xuống. Thẩm Triệt có thể cảm thấy thân thể trần trụi của Tần Tu áp sát chính mình. Hai người càng ôm càng chặt, chặt đến không thể chặt hơn. Trong thân thể giống như có sức mạnh thúc đẩy khiến hai người không thể ngừng lại. Riêng lớp áo ngủ mỏng dính trên người Thẩm Triệt đã không thể ngăn cản sự nóng bỏng cứ kéo tới từng chap, từng chap kia nổi.

Tần Tu mở hờ mắt liếc Thẩm Triệt một cái. Mắt cậu thanh niên tóc xoăn tuy khép hờ, nhưng nhãn thần cực kì sáng. Hôn còn mạnh bạo hơn cả anh, thế nhưng chỉ là để chiếm thế, đầu lưỡi vừa luồn vào được trong miệng anh liền không chịu đi ra ngoài, lại không biết ngừng lại để thở, đầu lưỡi cứ khuấy đảo quấy phá trong miệng anh, giống như một con đại cầu xấu tính đang om sòm làm càn.

Quan trọng nhất là...

Tần Tu thẳng người đem thân thể thanh xuân dâng trào nhiệt huyết kia ôm chặt vào ***g ngực. Ừm, không thể phủ nhận cảm giác khi ôm một cơ thể rắn chắc khỏe mạnh lại nóng hằm hập thế này cũng không tồi.

Hai người gần như dán chặt vào nhau. Thẩm Triệt rất hăng hái, thân thể nóng bừng cả lên, cuối cùng như là không kiềm chế được nữa liền bắt đầu cọ cọ lên người Tần Tu. Khuy áo ngủ cào cào lên da khiến Tần Tu đang hôn liền cười rộ lên. Thực sự thích tới đến vậy sao? Ánh mắt Tần Tu bỗng nhiên tà ác hạ xuống. Có khi nào nơi đó cũng có phản ứng rồi không?

Nghĩ đến đây liền cảm thấy vừa đáng yêu vừa buồn cười, Tần Tu đang hôn cũng dần mất tập trung. Thẩm Triệt không biết đối phương vì sao đột nhiên lại giảm hào hứng như vậy, vội nịnh nọt quăn quắt đầu lưỡi đối phương, hôn thật toàn tâm toàn ý, sau đó đột nhiên ngẩng ra, “A” một tiếng há miệng thu lưỡi về, mặt đỏ lên hai tay nắm lại quần.

Tay Tần Tu đang luồn vào trong quần ngủ của cậu, đã vói vào tới quần lót Thẩm Triệt mới phản ứng lại. Thẩm Triệt bị dọa cho đổ mồ hôi lạnh, vội né tránh bàn tay xấu xa của ai kia: “Đừng đừng! Anh làm gì vậy –“

Tần Tu nhướn mày liếc nhìn phía dưới đũng quần ngủ của anh chàng tóc xoăn: “Nói thật đi, cậu có cương lên không?”

Thẩm Triệt kẹp chặt chân lại, mặt nóng bừng như sắp bốc cháy đến nơi: “Không có!”

Tần Tu quỳ xuống vươn tay qua: “Để tôi sờ chút coi.”

Cái này có cái gì hay mà sờ chứ!

“Đừng a, không có thật mà. Ai, thực không có. Á.”

Trốn phải trốn trái vẫn không tránh thoát, Thẩm Triệt bị hoa khôi trường dùng công phu “bắt chim” vươn móng vuốt tới, tóm một phát trúng phóc. Thắt lưng Thẩm Triệt lập tức nhũn ra, thiếu chút đã ngã vào người Tần Tu.

Tần Tu nhìn chòng chọc Thẩm Triệt, vẻ mặt đã-thực-hiện-được-ý-đồ-xấu-xa: “Còn nói không có?”

Cùng con trai hôn môi mà phía dưới đã cứng lên như vậy, Thẩm Triệt mặt mặt muốn chết, không dám nhìn xem biểu tình của Tần Tu.

“Không cần phải ngượng, tôi sẽ không cười cậu đâu.” Tần Tu quỳ ở phía sau, ngồi lên gót chân, vẻ mặt thích chí: “Tôi chính là muốn xem thử một chút, rốt cuộc cậu thích tôi đến bao nhiêu. Thân thể cậu phản ứng với tôi nhanh như vậy, chứng tỏ là rất thích.”

Thẩm Triệt nghe lời này vừa xấu hổ lại vừa bực. Đừng có nói vừa rồi đột nhiên hôn tôi chỉ là muốn thử tôi thôi đấy nhá? Tôi rất thích anh a, từ trước tới nay chưa hề phủ nhận...

Tần Tu vẫn đang dán mắt vào phần dưới của Thẩm Triệt, ánh mắt lại lóe lên : “Hiện tại phải làm sao bây giờ? Có muốn tôi giúp cậu không?”

“Không cần, tôi tự mình làm được rồi.” Thẩm Triệt mắt nhắm, túm quần leo xuống giường.

Cửa sổ thủy tinh phản chiếu bóng Tần Tu ngồi xổm trên giường. Thân hình trần trụi trắng nõn ngồi giữa đồng chăn ga thuần màu trắng. Thẩm Triệt cũng chẳng còn tâm trí đâu mà hình dung loại cảm giác im lặng chọc người này nó như thế nào, chỉ nghĩ đến việc mình ban nãy ôm người kia quăn chặt thành một nùi thì sợ hãi đến đi đường cũng đi không vững, mau mau chóng chóng rút khỏi phòng ngủ.

Tần Tu mắt nhìn cửa phòng khép lại, mới chậm rãi thở ra một hơi, cúi đầu nhìn cái lều nho nhỏ đã dựng lên bên dưới tấm chăn.

92. Chương 93 - Hít Vào, Thở Ra

Phim truyền hình Cú ném quyết định đã tiến vào giai đoạn hậu kỳ. Mặt khác, tên nhóm cũng đã định đoạt xong.

Để chúc mừng nhóm nhạc chính thức thành lập, Jessica tổ chức một bữa tiệc kỉ niệm nho nhỏ trong công ty. Hai chữ TAKE FIVE được viết trên chiếc bánh ga-tô lớn, đơn giản nhưng đầy mạnh mẽ.

Bởi vì chưa tròn một tuổi cho nên không có nến. Thẩm Triệt và Tần Tu cùng với ba thành viên trong nhóm cùng nhau cắt bánh ngọt. Tham gia bữa tiệc kỉ niệm ngoài Jessica, Nữu Nữu, A Tường ra, ngay cả Ngu tổng râu con kiến cũng đến. Bên cạnh đó còn có cả dàn nhân viên hậu trường của TAKE FIVE, nhạc công, vũ công, chuyên viên tạo hình, hoá trang, linh tinh khác nữa tới hơn mười người. Từ nay về sau, bọn họ sẽ bện với nhau thành một sợi dây, vì cái tên TAKE FIVE mà cùng nhau phấn đấu.

Nghi thức tuy rằng ngắn gọn nhưng vẫn khiến cho Thẩm Triệt có chút xúc động khó mà kiềm chế. Ngày hôm sau lập tức bắt đầu khâu chiêng gõ trống chuẩn bị thu âm EP đầu tiên. EP đầu dự tính thu năm ca khúc. Ca khúc chủ đề là do ban nhạc rock D-D-D đặc biệt viết, với giai điệu Pop-Rock khiến cho người ta nhiệt huyết sôi trào, và cũng chính là ca khúc chủ đề của Cú ném quyết định. Ca khúc nhạc nền kết thúc phim (ending theme song) cũng do bọn họ biểu diễn. Ca khúc này do ba vị đại thủ nổi tiếng trong giới âm nhạc là tam giác vàng soạn lời, soạn nhạc và phối khí bắt tay với nhau thực hiện, là một ca khúc ballad mang âm hưởng dân ca Anh, nhẹ nhàng trữ tình. Ba bài hát còn lại thì được chọn ra từ một lượng ca khúc đồ sộ mà công ty đã sưu tầm được. Năm người ngồi trong phòng nhạc, cùng với producer phụ trách sản xuất album của nhóm lần lượt nghe hết bản demo, lựa chọn bài hát suốt một ngày, mãi cho đến hơn mười giờ tối mới lựa xong cả ba ca khúc.

Bộ phận âm nhạc của Quan Triều Quốc Tế quả nhiên làm việc vô cùng hiệu suất. Chỉ mất một tuần sau khi lựa chọn xong, ba ca khúc được chọn đã được Quan Triều tìm nhạc sĩ sửa lại một số chỗ trong lời bài hát. Lại một tuần nữa, tất cả các ca khúc đã hoàn thành việc soạn nhạc. Thêm một tuần tiếp, nhạc sĩ đã thu xong nhạc đệm, sau đó rốt cục cũng đến lượt bọn họ thu âm.

Quan Triều Quốc Tế có studio ghi âm riêng của mình. Bọn họ thực may mắn vì không cần xếp hàng dài chờ đợi ghi âm ở nơi khác. Dự định là ghi âm vào hai ngày cuối tuần, mục tiêu đặt ra là trong một ngày phải thu xong ca khúc opening và ending, bởi vì hậu kỳ chế tác phim cần hai ca khúc này. Cả nhóm bước vào một phòng thu cỡ nhỏ, khoảng hai mươi mét vuông. Trong phòng đã chuẩn bị sẵn năm microphone thu âm chuyên nghiệp. Ngay từ khi bắt đầu ghi âm, trình độ năm người cao thấp ra sao đều đã phân rõ ràng. Hạ Chính cùng Doãn Long Nhất không còn nghi ngờ gì nữa, chính là hai người chuyên nghiệp nhất. Phần hát riêng của từng người họ chỉ cần thu nhiều nhất là hai lần đã thuận lợi thông qua, phần hòa âm cơ bản cũng do bọn họ đảm nhiệm. Tần Tu bên này không hổ là tân binh số một có thể nắm bắt được cả The phantom of the Opera. Toàn bộ phần hát đơn của mình trong cả hai ca khúc, Tần Tu đều chỉ cần One Take, ngay cả nhà sản xuất cũng được mở rộng tầm mắt. Đến lượt Phương Viên thì hơi có chút vướng mắc. Giữa chừng thì nhà sản xuất vẫn phải dừng lại sửa mấy lỗi hát sai.

Nói về trình độ ca hát, Thẩm Triệt chỉ có thể tính là trình độ quen hát ở quán Karaoke. Tuy không đến mức ngũ âm không đầy đủ, nhưng tuyệt đối không thể coi là giọng hát hay. Tuy rằng trước đó Jessica cũng đã an ủi cậu, hát kém thế nào cũng đã có kỹ thuật viên thu âm thần thánh chống lưng, bảo cậu không cần lo lắng, nhưng Thẩm Triệt dù sao cũng không muốn rơi vào tình cảnh tất cả đều giao phó cho kỹ thuật viên thu âm, huống chi bên cạnh còn có Doãn Long Nhất có thể châm chọc khiêu khích bất cứ lúc nào.

Lúc sắp vào điệp khúc, nhà sản xuất liền kêu dừng: “Thẩm Triệt cậu có khỏe không, vừa này vỡ giọng cả rồi.”

Thẩm Triệt nghe giọng nói có chút buồn bực của producer từ trong microphone truyền đến, vừa ngẩng đầu quả nhiên thấy Doãn Long Nhất vẻ mặt đầy khinh bỉ, sắc mặt Tần Tu thì giống như vừa ăn phải phân.

Vỡ giọng sao? Làm sao bây giờ, tôi còn định tiếp tục hát như vậy.

“Chuẩn bị xong chưa? Chúng ta làm lại một lần nữa.”

Nhạc nền lùi lại vài giây rồi một lần nữa bắt đầu. Đoạn phía trước Thẩm Triệt đều hát rất tốt, vừa sắp vào đến điệp khúc, mở miệng ra liền biết mình lại vỡ giọng.

Nhà sản xuất đứng bên kia lớp thủy tinh cách âm lại lắc đầu, nói gì đó với kỹ thuật viên thu âm. Giọng nói đầy bất đắc dĩ của kỹ thuật viên thu âm truyền vào trong microphone: “Đoạn này phải chỉnh lại này.”

Thẩm Triệt ngưng ngưng nói: “Thực xin lỗi, để tôi làm lại một lần nữa được không?”

Producer lại cho thêm một cơ hội nữa, lần này Thẩm Triệt rất cố gắng kiểm soát giọng mình, không bị vỡ giọng, nhưng producer vẫn kêu ngừng lại: “Lần này không vỡ, nhưng nhạc không chính xác.” Nói xong thở dài một hơi. “Không việc gì. Cậu tiếp tục hát đi, hậu kỳ chúng tôi sẽ nghĩ biện pháp.”

Kỹ thuật viên thu âm còn giơ tay ra dấu NO PROBLEM với cậu. Thẩm Triệt quả thực chỉ muốn tìm một cái lỗ nẻ chui xuống quách cho rồi.

“Giọng quen. Ngay cả B2 cũng không lên được thì làm thần tượng cái quái gì?” Doãn Long Nhất khó chịu nói.

Phương Viên trộm nhìn Tần Tu mặt xanh đen đang đứng đối diện, ở bên cạnh bèn nhỏ giọng nói một câu: “B2 vốn rất khó lên mà, với cả anh Thẩm Triệt vào công ty huấn luyện còn chưa đến nửa tháng.”

(B2 là nốt si ở quãng tám thứ 2, là bắt đầu khoảng âm vực của giọng nam cao)

Doãn Long Nhất khinh thường liếc thiếu niên bằng nửa con mắt: “Đã bắt đầu ôm chân người ta nhanh thế rồi cơ à? Cậu hóa ra là cái loại gió chiều nào theo chiều đấy, lật mặt nhanh thật. Mà cũng nên thử hỏi chút xem người ta có thích cậu ôm chân không.”

Phương Viên lập tức đỏ bừng mặt, không nói thêm gì nữa.

Thật vất vả mới thu xong hai ca khúc. Thẩm Triệt chán nản thất thểu đi ra khỏi tòa nhà công ty, ngược nhìn bầu trời đêm, thở dài một hơi: Ấu sư huynh, em thật sự hiểu lầm anh rồi..

Chiếc Honda Hornet phóng qua người Thẩm Triệt rồi khiêu khích chồm lên. Doãn Long Nhất dừng ở phía trước quay đầu lại huýt gió: “Sau này, trước khi lên sân khấu nhớ dùng micro không có điện ấy nhá!”

Thẩm Triệt tức giận quát lại chiếc mô tô đang phóng đi: “Tôi chỉ là không lên được nốt cao thôi! !” Nói gì cứ như tôi là tên âm si* đáng ghét vậy.

(Âm si ý nói người không nhạy bén với âm nhạc, khả năng ca hát kém hơn người khác.)

Chiếc Honda Hornet bên kia mới rời đi không bao lâu thì bên này, chiếc mô tô thể thao BMW lại rít gào phóng lên từ bãi để xe ngầm, dừng lại sát rạt ngay trước mặt Thẩm Triệt.

Tần Tu nâng kính gió: “Sao không đợi tôi?”

“À.” Thẩm Triệt cười nói, “Quên không nói với anh. Tối nay tôi. hẹn Nhậm Hải. đi ăn. Hải Đế. Lao*.” Nói tiếp sau càng không khỏi lo lắng. Thẩm Triệt nhìn Tần Tu ngồi trên xe máy diện vô biểu tình, không rõ áp suất thấp này từ đâu mà đến.

(Hải Đế Lao: hệ thống nhà hàng chuyên kinh doanh các món lẩu)

Tần Tu ngẩng đầu nhìn bầu trời, thở dài một hơi, sau đó quay về phía Thẩm Triệt còn đang ngẩn ngơ bày ra một nụ cười hoàn mỹ: “Cậu nhất định là đang chọc tôi cười đúng không? Người ngay cả B2 cũng không thể lên nổi làm sao còn mặt mũi hện trư bằng cẩu hữu ra ngoài ăn Hải Đế Lao chứ? Tôi nói cho cậu biết, tối hôm nay nhất định phải tập cho lên được B2, nếu không thì đi nhảy xuống biển chết luôn đi là vừa.”

Thẩm Triệt chân nhũn ra. Khuôn mặt tươi cười cùng với lời nói của anh sao chẳng liên quan gì với nhau vậy cà... T~T

Cuối tuần đến KTV hát hò ai nấy khuôn mặt đều vui vẻ, Thẩm Triệt thấy cái bản mặt chất chứa đau khổ oán hận của mình thật chẳng ăn nhập gì cả. Mà càng lạc loài hơn chính là Tần Tu, mỹ nam một mét tám lăm y như gấu Bắc Cực, cả người toát ra hàn khí sắc bén giống như chuẩn bị đồ sát người ta đến nơi.

“Anh ơi, thật ngại quá. Hiện tại tụi em chỉ còn lại một phòng lớn ba mươi người thôi.” Cô tiếp tân thật khách khí nói.

Thẩm Triệt vội cười nói: “Vậy thôi khỏi đi.” sau đó bị Tần Tu quay lại tròng. Gấu Bắc Cực vô cùng là oai phong, thuê hẳn cái phòng lớn kia cho hai người khiến quần chúng có mặt ở đó phải lé mắt một phen. Trước cửa lớn của căn phòng kia còn rất vô duyên mà dán thêm cảnh báo “GẤU THƯỜNG LUI TỐI. XIN CHÚ Ý”. Thẩm Triệt mắt nhìn bóng dáng đầy khí phách của Tần Tu, tâm nói cái cảnh báo này thật sự là rất chuẩn xác.

Thẩm Triệt đứng trước màn hình lớn, không dám quay đầu lại nhìn Tần Tu ngồi trên sô pha, tay cầm mic bắt đầu một lượt với mấy bài hát mà Tần Tu chọn cho cậu. Không ngờ tất cả đều là mấy bài giọng nữ. Mỗi khi hát xong bài nào thì trong phòng đều là tiếng thở phì phò.

Tần Tu thật sự nghe không nổi nữa, cầm lấy mic bên cạnh quát Thẩm Triệt: “Cổ cậu duỗi ra dài như vậy để làm gì?!”

“Thì là muốn hát lên cao thôi.” Thẩm Triệt giơ micro tuyệt vọng gào.

“Duỗi cổ dài thì hát được cái gì hử? Cậu cho cậu là thiên nga đấy chắc?!”

Hãy vào online.com để đọc truyện nhanh hơn!

Thẩm Triệt thật muốn khóc. Tôi không phải là thiên nga, tôi là con cóc được chưa hả đại ca...

Tần Tu chịu không nổi từ ghế sô pha đứng bật dậy, đi đến trước mặt cậu: “Cậu chỉ dùng yết hầu hát nốt cao, đương nhiên không thể hát nổi. Cậu phải dùng đan điền để hát!” Nói xong tay đặt trên bụng Thẩm Triệt. “Lúc cậu hát phải cảm nhận được nơi này hơi rung lên, nếu không thì cách lấy hơi sai rồi.”

Thẩm Triệt lại nhìn màn hình đau khổ hát vài câu, rồi hỏi Tần Tu: “Được chưa?”

Tần Tu bỏ tay đang đặt trên bụng Thẩm Triệt ra, tuyệt vọng nhìn cậu chàng đầu quần trước mặt.

Trong hơn một tiếng đồng hồ tiếp theo, bạn học Thẩm liên tục đổi các tư thế hát khác nhau. Ngồi xổm hát, khom người hát, chạy hát ... Lúc người phục vụ bước vào đưa hoa quả, cậu đang nằm thẳng cẳng trên sàn nhà hát. Đến chết cũng muốn yêu. Tần Tu thì ngồi xổm một bên, tay đặt trên bụng Thẩm Triệt, mặt không đổi sắc lặp lại “Hít vào, thở ra”.

Người phục vụ bình tĩnh đặt đĩa hoa quả xuống. Về mặt như thấy chuyện kinh dị nhưng không được phép sợ, từ từ lui khỏi phòng.

Quả nhiên nằm hát đúng là bí quyết then chốt. Thẩm Triệt từ từ bắt đầu cảm nhận được bụng đang nhẹ nhàng phập phồng, hơi thở sâu hơn, nốt cao cũng lên dễ hơn. Cậu lại thử hát một ca khúc khác.

“Cảm giác thế nào?” Tần Tu đứng ở bên cạnh, từ trên cao nhìn xuống.

Lần này không có vỡ giọng cũng không bị lạc giọng. Thẩm Triệt ngẩng đầu nhìn Tần Tu, bỗng dưng có điểm kinh hi: “Có thể lên được rồi này!”

Tần Tu cúi đầu nhìn Thẩm Triệt nằm dài trên mặt đất, y hệt một con đại cẩu giơ bốn chân lên lộ cái bụng tròn vo ra, lại còn ầm ĩ “gâu gâu gâu” không ngừng, không khỏi lấy tay che cảm phì cười một tiếng.

Hai người đặc biệt huấn luyện đến mười hai giờ. Khi đi ra khỏi KTV, Thẩm Triệt nghe thấy Tần Tu đi phía trước hỏi: “Hôm nay nhiệm vụ hoàn thành xuất sắc, có muốn được thưởng gì không?”

Còn có thưởng sao? Thẩm Triệt nhìn bóng dáng cao gầy phía trước. Người nọ hai tay vùi vào trong túi áo khoác, nói thật tôi vẫn còn rất muốn chính thức hẹn hò một lần nữa. Nhưng mà lần đầu tiên yêu cầu lại được voi đòi tiên như vậy, khẳng định lại sẽ bị chửi cho một trận te tua. Hay là, đại ca à, anh mặc đồ nữ cho tui xem được hông? Mẹ nó, nếu anh mặc đồ nữ hẹn hò với tôi thì sẽ rất viên mãn rồi! Hay là mặc yukata đi xem lễ hội pháo hoa cũng rất được a. Hoa khôi trường mặc như vậy khẳng định sẽ đẹp tàn bạo luôn. Nghĩ đến đây lại ướm thử chiều cao của Tần Tu một chút. Không thành vấn đề, hôm đó tôi mang giày 7 cm là ổn thôi!

Chỉ lo suy nghĩ vẩn vơ, giày tiếp theo chân Thẩm Triệt liền dẫm vào một vũng bùn.

“Nghĩ cái gì mà hí hửng vậy?” Tần Tu đi phía trước dừng lại, quay đầu nhìn nhìn cậu thanh niên tóc xoăn phía sau, gấu quần dính đầy bùn đất. “Cậu đã không muốn thưởng gì thì thôi vậy. Coi như tôi chưa nói gì.”

Thẩm Triệt mở lớn miệng chữ A. Sao mà muốn lật lọng liên lật lọng ngay như vậy chứ, tôi còn muốn được thưởng nhiều thứ lắm a!

Tần Tu không cần quay đầu lại cũng biết con cún bị nhà mình đang ỉm rử ngoan ngoãn theo ở phía sau. Kỳ thật Tần Tu cũng biết mình bắt nạt tên này cũng có chút ác nhưng mà chỉ là nhin không được.

Người ngốc chính là để bắt nạt. Hừ!

93. Chương 94 - Hạ Lan Bá: Bắt Đầu Từ Tháng Này, Tiền Thuê Nhà Sẽ Tính Thêm Giảo Cơ Phí

Đêm trước lễ Giáng Sinh, chương trình truyền hình tiêu điểm chính là bộ phim truyền hình dài tập của đài TPS mà rất nhiều người đang trông ngóng. Thực ra, từ lúc trước khi phim lên sóng đã thu hút sự chú ý của khán giả cao đến không tưởng. Từ trang web chính thức của bộ phim cho đến trang web của tiểu thuyết xuất bản. Từ weibo của tác giả, chủ sang cho đến diễn viên chính đều có những màn thảo luận, tranh cãi vô cùng khí thế.

Thẩm Triệt mỗi khi mở weibo lên đều thấy số lượng người follow mình tăng nhanh như cấp bão, cảm thấy áp lực đè nặng nhưng mà đem so với weibo của Tần Tu kia thì chỉ là gò đất so với núi cao. Vài ngày trước khi phát sóng, weibo của Tần Tu mỗi ngày đều lâm vào cảnh bị oanh tạc dữ dội, phần lớn đều là fan của nguyên tác và fan của Lãnh Liệt đến tranh cãi:

- Mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành này đóng ai? Lãnh gia?!
- Lãnh gia không phải là một tên tiểu bạch kiểm nha. Đạo diễn rốt cuộc có não không vậy!
- Bộ dáng cũng không tồi, nhưng mà chẳng có được một chút khí phách nào của Lãnh gia. Cùng lắm chỉ có mấy em gái là mê thôi.
- Tôi cũng yêu hình tượng Lãnh Liệt trong nguyên tác, nhưng công bằng mà nói tôi cảm thấy tạo hình của anh chàng này cũng rất thích hợp. Tư Ngang lần đầu tiên nhìn thấy Lãnh Liệt chẳng phải cũng gọi Lãnh Liệt là “tiểu bạch kiểm” sao. Tôi cảm thấy tác giả xây dựng hình ảnh Lãnh Liệt chính là tuần mỹ như thế này.
- Phim này quay ở trường chúng ta nè. Lãnh Liệt này thật sự hơi bị xịn đó. Bao giờ xem phim thì biết.
- Sắp phát sóng rồi, nói chung là cũng chờ đến lúc phát sóng rồi hãy chém gió đi. Đương nhiên, luôn luôn có một bộ phận fan nguyên tác dù có thể nào cũng không thấy vừa lòng. Haha.
- Trước khi quay Cú ném quyết định số người follow weibo này còn chưa tới ba nghìn, bây giờ mới vài ngày đã quá vạn. Gần như tất cả gạch đá đều tập trung ở đây. Weibo của Tư Ngang cũng không có từng

bình được như thế này. Chủ weibo vẫn không thèm ra đăng weibo mới sao. Có khi nào bị gạch đá từ mấy bình luận bên dưới ném cho bị thương rồi không? Aigoo, khổ thân ghê cơ. Ai biểu anh lại diễn vai Lãnh Liệt cơ.

Thẩm Triệt xem đến đây, thật muốn reply cái bạn trẻ trên kia: Cám ơn đã quan tâm. Chủ nhân weibo này hiện tại mới chạy bộ về, còn đang ở trên lầu tập chống đẩy luyện cơ bụng tiêu chuẩn, thể trạng vô cùng tốt, nhé!

Đêm trước lễ Giáng Sinh, toàn thể thành viên trong căn hộ số 20-3 tòa nhà A Đan Mĩ đều tụ tập ở lầu một. Ngay cả biên kịch Hạ Lan Bá hay-cà-m-rà-m-nhưng-luôn-đúng-giờ cùng Khải đại thủ chưa-tới-nửa-đêm-ba-giờ-sáng-là-chưa-về-nhà hiện đều ngồi ở trên sofa. Thẩm Triệt nhớ lại hồi nửa năm trước, khi bộ phim thần tượng tình yêu lãng mạn của Âu Triết Luân phát sóng, cả nhà cũng giống như bây giờ đều quây quần lại ngồi cùng nhau, chỉ là lúc này đây, bên cạnh còn có thêm một Tần Tu.

Toàn bộ quá trình phát sóng tập đầu tiên đều ngập trong tiếng lều bều của Âu Triết Luân:

“Cái định mệnh! Mở đầu phim dở hơi quá, mắc gì mà mỗi người xuất hiện đều phải có một đoạn đặc tả vậy?”

“Hoa khôi trường ơi, ngoảnh đầu lại liếc nhìn Thẩm Nhị một cái đi mà. Nó đuổi theo cậu đến sắp bay rồi kìa!”

“Cú ném ba điểm này của hoa khôi trường là kỹ xảo máy tính chứ gì”

“Ba bước lên rổ này của Thẩm Nhị chắc chắn là kỹ xảo đặc biệt rồi!”

“Hoa khôi trường slam dunk oai phong như thế sao không cho hiệu ứng tiểu vũ trụ nổ tung vào nhể? !”

“Thật đúng là bạo nha.”

“Sao mỗi lần hoa khôi trường xuất hiện lại chèn BGM (Back Ground Music) vào vậy, không cần thiết chút nào.”

“Làm sao vậy làm sao vậy? Ánh mắt này của hoa khôi trường là gì vậy, có cố sự gì sao?”

“Mau về phòng thủ mau về phòng thủ!”

“Phắc! Sao lại quảng cáo đúng lúc này hả? !”

“Hoa khôi trường mau cản hấn lại!”

“Ờ ờ! Sao lại hết đúng đoạn này? !”

Một tập phim dài bốn mươi phút như vậy là xong. Thẩm Triệt nhìn phụ đề chậm rãi cuộn lên theo nhạc cuối phim, có chút không dám tin đây là bộ phim chính mình đã quay một tháng trước. Lúc quay phim chỉ có thể thi thoảng được nhìn thấy những cảnh quay rời rạc từ camera của đạo diễn, thì ra sau khi cắt nối biên tập lại thì thành được tập phim như thế này. Thẩm Triệt nhìn Hạ Lan Bá và Âu Triết Luân đang giành nhau WC do lúc trước mãi xem phim quá mà cố nhịn. Đối với một bộ phim thần tượng mà nói thật sự không thể không nói là thành công.

Nhân vật để lại ấn tượng sâu nhất cho người xem, không nghi ngờ gì chính là vai diễn Lãnh Liệt của Tần Tu. Ngay cả cha mẹ Thẩm Triệt lúc gọi điện tới cũng khen nức nở. “Chàng trai trẻ diễn vai nam chính kia rất khá đấy, các con có quen biết không?”

Thẩm Triệt vênh mồm, không che giấu được vẻ đắc ý: “Đương nhiên rồi, anh ta học cùng một trường với con, tụi con còn là bạn cùng nhà nữa đó!”

Tán gẫu vài ba chuyện phiếm với ba mẹ xong, Thẩm Triệt quay lại thấy Tần Tu đang nhìn mình, liền cười ngồi xuống bên cạnh: “Sao không gọi cho người nhà?”

“Tôi vừa mới gọi rồi.” Tần Tu cười nhàn nhạt. “Ba mẹ cậu có vui không?”

Thẩm Triệt nhìn thấy nụ cười kia có chút cô đơn, bỗng nhiên cũng không sao còn cảm giác vui vẻ gì nữa. Nhắc đến mới để ý, rất ít khi Thẩm Triệt thấy Tần Tu cùng người trong nhà liên lạc với nhau. Nhưng xem

cái cách Tần Tu chuyển đề tài sang chuyện khác như vậy, cậu cũng không muốn một buổi tối đáng chúc mừng như thế này lại nhắc tới chuyện khiến cho người ta không vui.

Chỉ lát sau Nữu Nữu cũng gọi điện thoại tới chúc mừng. Giọng nói từ đầu kia điện thoại vô cùng kích động: “Bạn đại học của tôi đều khen Lãnh Liệt siêu đẹp trai! Thẩm Triệt, Hoàng Chân của cậu cũng siêu dễ thương nha!”

Mặc kệ đi, dễ thương thì dễ thương vậy. Thẩm Triệt cười nghĩ. Ai biểu cái gì mà đẹp trai oai phong đều bị Tần Tu chiếm đi hết rồi. Thẩm Triệt cúp điện thoại quay đầu kể lại mấy lời khen ngợi cho Tần Tu nghe. Tần Tu cũng không bày ra biểu tình đặc biệt vui vẻ, chỉ hỏi: “Cậu cảm thấy sao?”

Thẩm Triệt cao hứng ngồi xuống bên cạnh anh ta: “Còn phải nói sao, anh chính là Lãnh gia trong cảm nhận của tôi!” Tuy rằng tôi cũng rất muốn nhìn anh mặc đồ nữ nhưng cái này cũng không ảnh hưởng tới cảm nhận của tôi về Lãnh gia do anh đóng nha!

Tần Tu nhìn Thẩm Triệt cười cười, đôi mắt với đường kẻ mắt tự nhiên hơi cong lên trông thực đẹp. Thẩm Triệt gãi gãi hai má. Vừa rồi trên TV còn thực uy vũ khí phách, bây giờ đã biến ngay trở lại thành hoa khôi trường rồi. Đại ca à, như vậy tôi sẽ rối trí mất...

“Tôi thì sao? Anh cảm thấy tôi diễn thế nào?”

Thực ra Thẩm Triệt vô cùng để ý cảm nhận của Tần Tu đối với diễn xuất của mình. Cho dù người khác nói thế nào, suy cho cùng vẫn chỉ là người ngoài. Còn nếu đạo diễn cũng nói cậu biểu hiện không tồi, cũng có thể chỉ là nói khách sáo. Không có ai có quyền lên tiếng hơn Tần Tu, người vẫn luôn luôn ở bên cạnh cậu xem cậu diễn.

Tần Tu uống một ngụm coca, tay vất lên trên đầu gối, khom người chăm chú xem phần giới thiệu tập sau trên TV, chớp mắt nói: “Thẩm Triệt, cậu diễn Hoàng Chân vô cùng tốt.”

Còn tưởng Tần Tu chắc chắn sẽ nói lời cay độc, thế nào cũng sẽ keo kiệt không chịu khích lệ mình, kết quả là còn dung mấy từ “vô cùng tốt” mà khen ngợi cậu. Lời khen do chính miệng Tần Tu nói ra, cảm giác lại càng đặc biệt. Thẩm Triệt còn chưa kịp mừng thầm thì lại nghe Tần Tu tiếp tục nói:

“Nhưng tôi xem cậu diễn cho tới bây giờ, đều là diễn xuất bằng diện mạo vốn có. Trước đó cũng không thấy cậu diễn nhiều, cho nên không có cách nào đánh giá cách diễn xuất của cậu.”

Thẩm Triệt ngẩn người. Thật hiếm khi nhìn thấy Tần Tu lại nghiêm túc như vậy.. Thẩm Triệt cũng quay sang nhìn TV. Trong phần giới thiệu tập sau có đoạn cậu cùng Lãnh Liệt diễn mặt đối mặt. Chính xác cũng không thể tính là mặt đối mặt, bởi vì một đoạn kia cậu nằm ở giường dưới nói chuyện với Lãnh Liệt ở giường trên, nỗ lực mở ra khúc mắc trong lòng Lãnh Liệt, nhưng nói chuyện mãi, cuối cùng chỉ đổi lấy một cái xoay người giả bộ ngủ của Lãnh Liệt, bỏ mặc lại Hoàng Chân nói một mình.

Trong lúc diễn cảnh này, Thẩm Triệt chỉ có thể nghe thấy giọng Tần Tu nói chuyện ở phía trên nên không thể thực sự tính là diễn mặt đối mặt.

“Nếu đoạn phim này cậu diễn Lãnh Liệt, cậu sẽ diễn thế nào?” Tần Tu quay đầu nhìn về phía Thẩm Triệt, “Cậu có còn nhớ lời thoại của Lãnh Liệt không?”

Đương nhiên nhớ rồi, đoạn này cơ bản chỉ là Hoàng Chân độc thoại, lời thoại của Lãnh Liệt không có mấy, ngoại trừ lâu lâu “Ừm” một lần, hoặc là hỏi một câu “Vì sao”. Ngay cả trên kịch bản cũng không có gì, ngoại trừ động tác trở mình cuối cùng. Đạo diễn lúc hướng dẫn diễn xuất cũng chỉ là nhấn mạnh là phải thể hiện ra được nội tâm đang rối rắm của Lãnh Liệt. Còn lại đều phải do chính diễn viên ngọ ra.

“Để tôi thử xem sao.” Thẩm Triệt bỗng nhiên nói.

“Được.” Tần Tu đặt lon coca trên bàn trà. “Cậu nằm xuống đi, tôi với cậu đối đáp lời thoại.”

Thẩm Triệt ngồi xếp bằng ngồi trên sofa, đang định nằm xuống, thì thấy Tần Tu chỉ nhích người sang một đầu sofa: “Ồ, anh ngồi như vậy tôi nằm sao được a.” Nếu nằm xuống thật thì hai người sẽ chen nhau vào một chỗ...

Tần Tu liếc cậu một cái: “Tôi đi chỗ khác làm sao thấy được cậu diễn thế nào? Đầu cậu gối trên đùi tôi là được rồi.”

Mặt Thẩm Triệt có chút nóng lên, nhìn đùi Tần Tu. Thiệt tình, nằm thế thì ngại quá đi mất. Tư thế này cũng quá giống đôi tình nhân cơ Nếu anh muốn nằm trên đùi tôi thì ngược lại tôi sẽ rất vui a. Chứ thế này thì thật xấu mặt.

Tần Tu liếc Thẩm Triệt: “Cậu nằm hay không nằm?”

Mặc kệ đi, nằm thì nằm, dù sao mình cũng chẳng mất mát gì. Thẩm Triệt kiên quyết nằm xuống, vừa ngã người xuống một cái liền thấy Tần Tu nhìn xuống mặt mình. Ở góc độ mờ ám này, cộng thêm xúc cảm khi sau gáy tiếp xúc đùi của đối phương, thiệt tình khiến người ta không sao bình tĩnh được.

Tần Tu cúi đầu nhìn Thẩm Triệt một lát, lấy ra cái gì đó từ trong túi đặt lên bàn trà, sau đó mới nói: “Bắt đầu đi.”

Thẩm Triệt nhắm mắt lại, điều chỉnh tư thế một chút, hai tay đan lại đặt trên bụng, ra vẻ đã sẵn sàng.

Tần Tu đỏ khốc đỏ cười ngẩng nhìn cậu thanh niên tóc xoăn đang gối trên đùi mình. Bộ dạng thoải mái này, cậu đang chuẩn bị để tôi gọi đầu cho cậu đấy à?

Thẩm Triệt nghe thấy giọng Tần Tu từ phía trên:

“Ê, Lãnh Liệt. Cậu đang ngủ đấy à?”

Thẩm Triệt cố hết sức nhập tâm tìm kiếm cảm giác lãnh đạm thâm trầm của Lãnh Liệt. Mắt nhắm lại nhàn nhạt “ừm” một tiếng.

“Đang ngủ mà còn “ừm” được sao? Được! coi như cậu đang nói mơ vậy. Nói mơ tiên sinh, có muốn cùng tôi tán dóc không?”

Tần Tu đọc đến đây bèn dừng một chút. Dựa theo kịch bản thì Hoàng Chân sẽ chờ phản ứng của Lãnh Liệt một lát, sao đó mới bắt đầu tự độc thoại. Nhưng Thẩm Triệt bỗng nhiên có chút bị khớp. Lúc này Lãnh Liệt không có lời thoại gì, tuy rằng là năm sáu giây ngắn ngủi, nhưng cậu phát hiện chính mình không biết nên dùng động tác hoặc biểu cảm gì để bổ khuyết năm sáu giây này. Nếu đổi là Hoàng Chân tâm trạng không tốt, cậu có thể làm vẻ mặt phiền lòng mà nhíu mày, hoặc là dùng cái gối che mặt không muốn nghe, nhưng mà đây là Lãnh Liệt, cậu hoàn toàn không biết nên phản ứng thế nào.

Khoảng trống năm sáu giây trôi qua rất nhanh. Tần Tu cảm kịch bản, Hoàng Chân bắt đầu nói về những chuyện mới mẻ của mình ngày đầu tiên gia nhập đội bóng, toàn những chuyện vụn vặt như đội trưởng giới thiệu người mới, hô khẩu hiệu, đến cả đội cùng tập luyện, đến khi luyện tập xong còn ngoan ngoãn ngồi lại lau trái banh bóng rổ. Kể lại một tràng cho Lãnh Liệt nghe, cho dù là khi oán giận thì trong giọng nói vẫn tràn ngập hưng phấn. Đọc truyện tại Web Truyen Online . com

Thẩm Triệt lại hoàn toàn choáng váng, nói xong một đoạn dài như vậy mà Lãnh Liệt vẫn không có phản ứng gì. Tuy rằng đoạn phim sau khi làm hậu kỳ có lẽ đều là quay Hoàng Chân, nhưng mà khoảng trống trong diễn xuất và cảm xúc lúc này cũng không phải là năm sáu giây mà là vài phút. Điều này là không được phép.

Mãi cho đến khi Hoàng Chân nhắc tới đoạn: “Đáng tiếc không được gặp đội trưởng. Nghe nói phải cuối tuần sau sau nữa mới có thể về đội”. Thẩm Triệt dựa theo gợi ý trong kịch bản, mở mắt ra, tưởng tượng ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Lãnh Liệt nhìn lên trần nhà, có chút nghi hoặc hỏi: “Vì sao?”

Hoàng Chân tỏ vẻ không biết, rồi sau đó lại bắt đầu thao thao bất tuyệt mà nói về mấy đàn anh chủ lực của đội. Cuối cùng còn chốt một câu: “Tớ thấy mấy người kia còn thua xa cậu. Thật đó! Nếu cậu muốn gia nhập đội bóng rổ, muốn vị trí nào thì chắc chắn sẽ do cậu tùy ý chọn lựa.”

Đến đây, Lãnh Liệt xoay người không để ý đến Hoàng Chân nữa. Thẩm Triệt trở mình, mặt vui ở bên hông Tần Tu. Một lát sau mới lật người lại, hai mắt cậu chán nản nhìn chằm chằm trần nhà trong phòng khách của chung cư.

“Tôi diễn rất tệ, đúng không?”

Tần Tu không trả lời. Thẩm Triệt chỉ cảm thấy cảm bị nâng lên, ánh sáng phản chiếu từ đèn treo trên trần nhà xuống bị gương mặt tuần mỹ ngăn trở. Một cái hôn rơi nhẹ lên khóe môi.

Thẩm Triệt chờ người ra, mắt nhìn Tần Tu ngồi thẳng dậy, cúi đầu nói với cậu: “Không tệ lắm, nhưng mà không được đặc sắc giống như khi cậu diễn Hoàng Chân.”

Giọng nói Tần Tu vẫn trầm thấp từ tính như trước, chỉ là vào lúc này đây, Thẩm Triệt nghe vào tai lại thấy ôn nhu âu yếm đến mức khiến cho người ta tê dại. Thẩm Triệt chờ đến nửa ngày mới gắng gượng ngồi dậy, một dòng máu nóng như xông thẳng lên não.

Tần Tu đưa tay với chiếc di động HTC trên bàn trà lại: “Tôi lấy di động của cậu giúp cậu thu lại rồi. Tự mình vừa xem vừa cân nhắc đi.”

Cho đến tận khi Tần Tu xoay người đi lên lầu hai, Thẩm Triệt mới lấy lại tinh thần, anh vậy mà... lên lầu ngủ sao? Sao có thể bình tĩnh như vậy chứ?

Bắt đầu từ khi nào, giữa hai người hôn môi đã biến thành chuyện đương nhiên...

Thẩm Triệt ngồi xếp bằng trên sofa, lấy di động qua, cau mày ấn replay.

94. Chương 95 - Hôm Nay Cậu Đã Trả Phí Giảo Cơ Chưa?

Tối hôm sau còn chưa tới tám giờ rưỡi, Thẩm Triệt đã sớm canh trước TV. Dựa theo tình tiết trong kịch bản và tiểu thuyết, màn tâm sự của hai anh em giường trên – giường dưới hẳn là sẽ bắt đầu ngay đầu tập hai.

Âu Triệt Luân cười nhạt nhìn cậu thanh niên tóc xoăn ngồi cạnh đang chuyên chú quá mức: “Chú mày phấn khích như vậy làm gì? Anh mày đây năm đó xem phim thần tượng mình đóng cũng không có khoa trương như vậy đâu!”

Hạ Lan Bá tay cầm lon bia, chân xỏ dép lê từ phòng bếp đi ra: “Mua ba cái TV nhằm tăng rating cho phim cũng không tính là khoa trương lắm đâu nhỉ. Bây giờ vẫn còn dư một cái TV dự trữ đặt ở phòng bếp kia kìa.”

Âu Triệt Luân bị bóc mẽ mà không làm gì được Hạ Lan Bá, bực quá lại quay qua vặn Thẩm Triệt: “Tập này có cái đêch gì mà chú mày muốn xem như vậy? Bộ có cảnh khoe hàng hay là cảnh giường chiếu à?”

“Em chờ xem Tần Tu, không phải tự xem mình diễn.” Thẩm Triệt trả lời.

Âu Triệt Luân ra vẻ kinh hãi: “Kinh chưa. Chú mày mê hoa khôi trường đến mức nào rồi vậy? Người ta không phải ở ngay trên lầu hai sao, chú muốn nhìn thì đi lên ngó cái là được rồi. À, hôm nay đi vắng, hiện giờ mới nửa ngày không thấy mà đã thành thế này rồi...”

Trong phim đã là ban đêm, đến cảnh diễn đối thoại giường trên giường dưới, Thẩm Triệt vội đưa tay che lại cái miệng đang ồn ào của Âu Triệt Luân.

Trên màn hình, Hoàng Chân nhìn lên giường trên không chút động tĩnh: “Ê, Lãnh Liệt, cậu đang ngủ sao?”

Trên màn ảnh chiếu đến Lãnh Liệt. Ngoài dự đoán của Thẩm Triệt, Lãnh Liệt không có co chân nằm ngửa giống như cậu tối qua. Bộ dạng của Lãnh Liệt vừa nhìn đã nhận ra là mất ngủ nhưng lại giả vờ ngủ, đầu nghiêng nghiêng vùi trong gối, hô hấp đều đều, rất giống đang ngủ thật.

Thẩm Triệt trong lòng có chút kinh ngạc, lúc này lại thấy hầu kết Lãnh Liệt khẽ động “Ừm” một tiếng.

Thẩm Triệt bỗng nhiên như chợt bừng tỉnh thông suốt. Diễn viên đã xem qua kịch bản gốc, đương nhiên biết lúc này Lãnh Liệt đang thức. Thế nhưng người xem thì không. Đối với những ai không biết trước nội dung bộ phim mà nói, rõ ràng Lãnh Liệt đã “ngủ”, nhưng ngay lúc cậu ta đáp lời lại Hoàng Chân đã khiến cho mọi người bất ngờ, sau đó lại càng thêm mong chờ mâu thuẫn nội tâm của nhân vật này. Chỉ một chi tiết nhỏ này thôi nhưng đã thể hiện ra sự khác biệt giữa cách diễn xuất linh hoạt và cách diễn xuất không linh hoạt.

“Đang ngủ mà còn “Ủm” sao? Được! Tôi xem như cậu đang nói mơ vậy. Nói mơ tiên sinh, có muốn cùng tôi tán dóc không?”

Thật ra khi Thẩm Triệt nằm ở giường dưới nói đến đây vẫn chưa nhìn thấy Tần Tu diễn xuất thế nào.

Trên màn ảnh lại chiếu tới Lãnh Liệt. Thẩm Triệt vô cùng muốn biết khoảng trống năm sáu giây kia Tần Tu làm sao bỏ khuyết.

Lãnh Liệt vẫn nhắm mắt như trước, khoe miệng lại. Nở nụ cười?

Nụ cười rất nhanh, nhặt đến gần như nhìn không ra đó là một nụ cười. Nhưng bởi vì khoảng trống năm sáu giây này không có lời thoại nên khán giả có thể dễ dàng nắm bắt. Đúng là một cách bỏ khuyết hoàn mỹ.

Đúng rồi. Tại sao mình lại không nghĩ ra nhỉ? Bởi vì trên kịch bản không có gợi ý chút nào, cho nên với trí tưởng tượng nghèo nàn của mình thì cậu hoàn toàn chịu chết. Cái gì mà “xem như cậu đang nói mơ”, “nói mơ tiên sinh”, đối với một Lãnh Liệt trầm mặc cô độc, nội tâm luôn chất chứa dè dặt mà nói, có một thiếu niên nhiệt tình thẳng thắn như vậy ở ngay bên cạnh, cậu ta thực ra cũng cảm thấy rằng mình thật may mắn. Dù cho ban ngày khi đối mặt với người ngoài vẫn luôn lạnh lùng nói năng thận trọng, nhưng lúc này đây lại bất giác mà mỉm cười, chứng minh rằng lúc này ở trong lòng Lãnh Liệt, Hoàng Chân đã không còn là người ngoài.

Cảnh tiếp theo góc quay kéo ra xa, quay toàn cảnh đôi bạn thân giường trên – giường dưới. Hoàng Chân nằm ở giường dưới hai tay gối sau đầu bắt đầu tự độc thoại, đầu thì luôn ngẩng lên hướng về phía người đang nằm ở giường trên vẫn không nhúc nhích.

Lãnh Liệt thực ra cũng không phải nằm yên bất động. Cậu ta đổi sang tư thế nằm ngửa, thậm chí cũng đem hai tay gối sau đầu. Thẩm Triệt nhìn hai người anh em trên màn ảnh, không hên mà cũng làm một động tác giống nhau, không biết đây là do trùng hợp hay ăn ý, nhưng cảnh này chắc chắn sẽ khiến cho khán giả trước TV hiểu ý mà bật cười.

Cuộc chuyện trò đêm khuya của hai người anh em giường trên – giường dưới này chính là bước đầu tiên để xây dựng tình bằng hữu. Cũng nhờ có sự ăn ý trên màn ảnh vừa rồi mà càng tạo nên ý nghĩa đặc biệt.

Diễn xuất của Tần Tu vô cùng tự nhiên. Một Lãnh Liệt vẫn luôn cực lực trốn tránh nhưng đến khi đêm dài yếu lòng lại không kiềm chế được mà bị thể giới bóng rổ của Hoàng Chân hấp dẫn. Một Lãnh Liệt ngoài lạnh trong nóng. Một Lãnh Liệt dỡ xuống tầng phòng ngự trong lòng. Cho nên khi Lãnh Liệt nghe đến đoạn đội trưởng sẽ thật lâu không về đội mới mở to mắt hỏi “Vì sao”, cảm xúc hơi ngưng trọng, mới có thể làm cho trong lòng khán giả cũng bị lôi cuốn mà tò mò.

“Không biết, huấn luyện viên cũng không giải thích vì sao...”

Hoàng Chân còn đang lăm bằm cái gì đó thì Lãnh Liệt ở giường trên bỗng trở mình một cái thật mạnh.

Cảnh diễn đến đoạn này cơ bản đã xong. Thẩm Triệt không thể không thừa nhận, giữa mình và Tần Tu còn tồn tại một khoảng cách rất lớn.

Tần Tu hôm nay nói là có việc, mãi cho đến mười một giờ khuya vẫn chưa trở về. Thẩm Triệt nằm trên sofa lăn qua lộn lại mãi vẫn ngủ không được, lúc này đặc biệt muốn tìm một người trò chuyện. Lấy di động dưới gối nằm ra nhìn nhìn, mười một giờ mười lăm. Tần Tu bình thường đều trở về trước mười giờ mà. Thẩm Triệt đang cảm thấy kỳ quái thì chợt nghe thấy tiếng chìa khóa mở cửa.

Thẩm Triệt trở mình ngồi dậy. Tuy rằng không bật đèn nhưng trông dáng người cao gầy đứng trước cửa cậu cũng biết đó là Tần Tu: “Về rồi đấy à?”

Tần Tu đang cúi đầu đổi giày trước cửa, nghe tiếng bèn ngẩng đầu: “Tôi đánh thức cậu rồi?”

“Không có. Tôi chưa ngủ.” Thẩm Triệt từ trên sofa đứng dậy, thấy Tần Tu đổi dép lê đi vào toilet. Cửa toilet không đóng, Thẩm Triệt liền đi theo qua bên đó, đứng ở cửa nhìn Tần Tu cúi đầu rửa mặt, có chút muốn nói lại thôi.

Tần Tu khóa vòi nước, ngẩng đầu nhìn cậu: “Cậu có chuyện muốn nói với tôi?”

Tần Tu dùng nước lạnh rửa mặt, rửa xong cũng không lấy khăn lau, trên gương mặt phủ một lớp khí lạnh dày, Thẩm Triệt nhìn cũng thấy đau lòng. Tần Tu thoát nhìn thực mỗi một. Thẩm Triệt cười lắc đầu: “Ngày mai nói sau.”

“Không sao đâu, tôi tắm cái đã, chờ tôi một chút.”

Thẩm Triệt có chút thụ sủng nhược kinh. Đại ca, anh sao vậy? Uống nhầm thuốc rồi?

Tần Tu vốn muốn đóng cửa, thấy Thẩm Triệt mặt ngây ngốc đứng ỳ ở cửa không chịu đi, liền đi tới đặt tay lên cạnh cửa, cười trêu chọc người kia: “Thế nào? Muốn vào tắm chung à?”

Thẩm Triệt lúc này mới có phản ứng lại, nhìn vẻ mặt mờ ám của Tần Tu, vội mặt đỏ tai hồng chạy té ra ngoài cửa.

Thẩm Triệt ngồi một mình trong phòng khách tối om, liếc mắt một cái về hướng toilet. Tiếng nước rào rào truyền đến. Cậu vô lực ngửa đầu ngã vào lưng ghế sofa. Vừa nãy còn bày ra bộ dạng thân tâm mỗi một làm người ta đau lòng, bây giờ lại là tiểu nhân đắc ý, ai mà nắm bắt anh được cơ chứ...

Tần Tu lau tóc đi tới, cả người bọc trong áo choàng tắm màu đen thật dày, bên trong là áo phông co giãn cùng quần dài mặc ở nhà. Lấy tay vuốt nửa phần tóc ẩm ra sau đầu, Tần Tu vừa đi tới sofa ngồi xuống. Hơi nóng cùng hương sữa tắm liền xộc tới, mặt Thẩm Triệt cũng bị hong đến hơi nóng lên.

Tần Tu ngồi xếp bằng trên sofa, xốc chân đặt trên đùi mình, sau đó mới hỏi cậu: “Phòng khách không mở điều hòa sao? Cậu ngủ như vậy mà không lạnh à?”

Thẩm Triệt nhìn anh nửa ngày: “... Anh uống rượu sao?”

Tần Tu quái lạ nhìn cậu.

Được rồi, không uống rượu, chỉ là kì quặc, không bình thường chút nào. Thẩm Triệt thầm nhủ trong lòng. Nói thật nha, mùa đông một người ngủ trong phòng khách rộng cả trăm mét vuông, cao bảy tám mét thế này đương nhiên là lạnh dã man con nít rồi. Nhưng mà mở điều hòa Hạ Lan Bá chắc chắn sẽ cảm râm cho coi. Thật ra, hai người giống như bây giờ cùng chui trong một ổ chăn thế này thì không lạnh một chút nào cả. Tần Tu lại mới vừa tắm xong, cả người ẩm giống như một cái lò sưởi nhỏ.

“Tôi xem TV.” Thẩm Triệt mở miệng nói. “Xem anh diễn đoạn kia, giống như đột nhiên phát hiện chính mình sẽ không diễn được nữa.”

“Muốn tâm sự với tôi không?” Tần Tu đưa tay xuống dưới gối nằm lấy ra di động của Thẩm Triệt, mở đoạn clip tối qua quay lại, vừa nhìn vừa cười cười. “Nhìn bộ dạng cậu cứ như chưa được dạy dỗ đàng hoàng.”

“Tôi cũng biết đóng phim thì phải nhập tâm vào vai diễn, nhưng mà chỉ nghe đến hai chữ “nhập tâm” thôi đã thấy rất khó rồi.” Thẩm Triệt ngồi xếp bằng trên sofa, tay đặt tại bắp chân, khom người nhìn ra bầu trời đêm ngoài ban công. Lúc học diễn xuất, bảo cậu tưởng tượng chính mình là một đóa hoa, một con ngựa, bảo cậu khóc bảo cậu cười, tất cả những thứ này cậu đều có thể làm được, chỉ là....

“Hi nộ ái ố không khó diễn, cái khó chính là diễn hi nộ ái ố của người khác.” Nói xong lại quay sang Tần Tu. “Anh làm cách nào vậy? Tỷ như lúc anh diễn vai tên hề ấy.”

“Cậu xem vở kịch The King Lear rồi?” Tần Tu hỏi, có chút bất ngờ.

“Không. Tôi vốn cũng muốn đi xem.” Thẩm Triệt có chút chột dạ, lại không biết nên nói thế nào. Nếu nói với Tần Tu mình lúc đó đã đi xem Chứng bệnh quáng gà của An Gia Miện, khẳng định sẽ bị chửi cho không biết thành ra cái bộ dạng gì nữa.

“Về sau tôi đi xem nhưng hình như anh chỉ diễn có một lần. Nói thật tôi cũng không thể tưởng tượng anh diễn vai một tên hề điên điên khùng khùng sẽ như thế nào, nhưng mà mấy người xem đều nói anh diễn rất hay. Vai hề đó và bản thân anh vốn hoàn toàn khác nhau mà...”

“Nhập tâm vào vai diễn không hề mơ hồ như vậy. Đầu tiên phải hóa trang đến đặc biệt ỗn, đến tôi nhìn vào cũng cảm thấy chính mình là một người điên. Sau đó...” Tần Tu nói tới đây dừng một chút, quay sang người bên cạnh đang vẽn tai chuyên tâm lắng nghe, nhướn mi một cái lạnh tanh: “Tại sao tôi phải nói với cậu chứ?”

What? Thẩm Triệt sửng sốt. Cái thái độ gì thế này?

“Những gì tôi nói rất tinh túy, cậu muốn nghe thì cũng phải bày tỏ chút thành ý đi chứ?” Tần Tu liếc cậu một cái.

Quanh đi quẩn lại anh lúc nào cũng muốn bắt nạt tôi một chút mới chịu chứ gì. Thẩm Triệt đầu hàng nói: “Anh muốn thành ý gì đây?” Trả lời đủ rõ ràng chưa?

Ánh mắt Tần Tu rơi xuống bụng Thẩm Triệt: “Tôi muốn xem cơ bụng sáu múi của cậu.”

Thẩm Triệt há hốc mồm, cái này. . . . Anh đang giả nai đây à?

“Cơ bụng tôi thế nào chẳng phải anh biết rõ rồi còn gì.”

Thật là...cô cần phải phân rõ cao thấp thế không. Anh chính là được hầu hạ từ nhỏ đến lớn quen rồi đúng không.

“Tôi còn chưa nhìn nó là cái dạng gì. cậu vén lên cho tôi xem một chút thì chết được à.” Tần Tu khẳng khái đòi xem.

Có cái gì hay mà xem chứ, cũng đâu phải từng múi từng múi hoành tráng như của Khải đại thủ đầu. Thẩm Triệt hồi hận muốn chết. Sớm biết thế này thì ban nãy đã không tiện thuận miệng nói bừa. Anh nhất thiết có phải khiến tôi ở trước mặt anh thừa nhận tôi có một vòng sẹo lồi thì mới chịu buông tha cho tôi không à.

“Thẩm Triệt.” Về mặt Tần Tu đầy sứt ruột, “Cậu muốn nghe bí quyết, đến khi tôi muốn nhìn cơ bụng của cậu cậu còn tiếc rẻ. Cơ bụng cậu là làm từ đậu hũ sao? Tôi nhìn một cái thì nhũn ra à?”

Thẩm Triệt bị cái miệng độc địa kia đã kích đến vô lực cãi lại, đành phải cam chịu số phận, bất đắc dĩ mà vén áo ngủ lên: “Thiệt tình... có gì hay mà xem chứ.”

Tần Tu không trả lời. Ánh mắt nhìn chòng chọc khiến Thẩm Triệt có chút mất tự nhiên. Cậu cũng cúi đầu nhìn theo, nhớ tới trước kia khi còn chơi bóng rổ cơ bụng cậu trông cũng rất được, lúc này đúng là không thể so bì được. Ánh mắt Tần Tu không biết là chê bai hay sao nhỉ. Thẩm Triệt đành phải giả vờ giả vịt, ha hả cười: “Lâu lâu rồi không luyện tập, sau này phải chăm luyện cho quay về như lúc trước mới được...”

“Cơ bụng ở chỗ nào nhỉ?” Tần Tu buồn bực nói một tiếng, đưa tay sờ sờ cái bụng nhỏ của cậu.

Chỉ sờ một cái thôi, lại cố tình vuốt ve rất dịu dàng. Cả người Thẩm Triệt giật một cái, mãi mãi móng móng đem áo kéo xuống dưới, cẩn thận che lại.

Tần Tu không cam lòng thu tay lại: “Tôi mới sờ có một chút mà cậu đã bày ra cái dạng này.”

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Không phải. Tại anh đột nhiên tập kích như vậy, tôi chưa kịp chuẩn bị tâm lý...” Thẩm Triệt chột dạ nói. Anh sờ thì sờ, lại còn vuốt ve như thế làm gì. Anh thừa biết tôi đối với anh...

“Trước khi tôi muốn sờ cậu còn phải thông báo cho cậu một tiếng nữa sao?” Tần Tu bày ra vẻ khinh thường. “Thẩm Triệt. Bây giờ tôi muốn hôn cậu. Cậu chuẩn bị chút đi. Có phải sau này cũng phải có tiết mục này nữa không?”

Thẩm Triệt ngượng chín người. Đậu má. Tôi còn tưởng anh muốn hôn tôi thật nữa đấy. Anh cứ như thế rất dễ khiến cho người ta tưởng bỏ đó, có biết không.

Tần Tu nheo mắt nhìn sâu vào mắt Thẩm Triệt, cũng không lãng phí thêm thời gian nữa mà quay lại chủ đề chính: “Không phải cậu muốn biết tôi diễn vai tên hề như thế nào sao? Thực ra đó chính là nhập tâm. Tôi không biết người khác làm thế nào, nhưng tôi chính là làm cho tâm trí mình thay đổi.”

“Tâm trí thay đổi?” Thẩm Triệt có chút mơ hồ.

“Vai tên hề này cùng bản thân tôi vốn khác xa nhau hoàn toàn. Đại khái giống như bắt cậu phải diễn vai Lân Liệt vậy. Một khi nắm bắt được vai diễn rồi, cậu sẽ không cảm thấy lo lắng nữa.”

Nói quá đúng! Thẩm Triệt trầm nghĩ. Chính là cái cảm giác lo lắng, không thể diễn xuất thoải mái, tự nhiên được.

“Khi cậu lo lắng, không tự tin đương nhiên sẽ diễn không tốt.” Tần Tu nhẹ nhàng mỉm cười. “Có đôi khi, chúng ta có cảm giác như mình hiểu rất rõ nhân vật này. Giống như cậu đã xem qua tiểu thuyết Cú ném quyết định, còn tôi thì đọc qua The King Lear. Vậy thì còn cái gì phải lo lắng nữa?”

“Đúng vậy.” Thẩm Triệt nheo mắt suy nghĩ, có chút dăm chiêu. “Tôi rõ ràng rất hiểu Lãnh Liệt.”

“Tôi cũng biết tôi rất hiểu tên hề kia, nhưng cảm giác hiểu rõ này chỉ là bề ngoài thôi. Cho dù cậu có thể đem toàn bộ hoàn cảnh lớn lên cùng diễn biến tâm lý của nhân vật tái dựng lại, cậu cũng chỉ là đứng từ góc nhìn của kẻ thứ ba mà lý giải nhân vật. Loại hiểu biết này đương nhiên phải có, nhưng nếu cậu theo đuổi diễn xuất ở một trình độ cao, vậy hiểu biết nhiều đó là không đủ.” Tần Tu nói tiếp. “Phim ảnh phát triển từ kịch Hy Lạp cổ đại. Kịch Hy Lạp lại bắt nguồn từ sự sùng bái thần rượu nho Dionysus. Tưởng tượng một chút nhé. Một ngày nọ, trong một nghi lễ cúng thần rượu, một tế ti uống rượu say đột nhiên nhảy ra nói ‘Ta chính là Dionysus đây’. Hẳn tin rằng mình được thần rượu nho nhập vào, một khắc đó hẳn có sức mạnh mười phần, vô cùng tự tin. Thế là diễn xuất được sinh ra như vậy đó.”

“Nói như vậy nếu muốn ‘nhập tâm’...” Thẩm Triệt hai tay gối lên sau đầu tựa vào sô pha, khó hiểu nhìn chằm chằm trần nhà, “Càng nói tôi lại càng thấy mơ hồ.”

“Không mơ hồ chút nào cả. Vị tế ti kia vì sao lại tin rằng mình chính là Dionysus? Tôi vì sao lại tin rằng mình chính là một tên hề? Vậy cậu sao lại không thể tin rằng mình chính là Lãnh Liệt chứ?” Tần Tu đều đều nói. “Bởi vì khi diễn thần rượu nho và tên hề kia, đầu óc chúng tôi đều căng tràn, còn cậu khi diễn Lãnh Liệt đầu óc lại trống rỗng. Thẩm Triệt. Cậu phải nhớ kỹ, chỉ diễn viên hạng hai mới dùng cơ thể hoặc biểu tình để diễn xuất. Diễn viên hạng nhất thì phải dùng đầu óc.”

“Dùng đầu óc nhập tâm, tức là nói phải rèn luyện trí tưởng tượng sao?”

“Không hoàn toàn là như thế. Cách làm của tôi là luôn luôn tự hỏi...”

Không khí trong phòng có chút lạnh, Tần Tu kéo áo ngủ lại, hồi tưởng nói. “Ở trong cung điện nhà vua, tôi chính là một tên hề bâng quơ với mọi sự. Khi tôi thấy vua Lear đem lãnh thổ phân cho người đàn bà kia, tôi sẽ cười nhạo ở trong lòng. Quốc vương thật ngốc, đã vậy còn tự cho mình anh minh. Hiện tại thỏa sức dùng roi đánh tôi, dùng chân dẫm đạp tôi đi. Để xem ngài còn có thể vui vẻ được bao lâu, tôi còn có thể khiến ngài giải trí được bao lâu? Khi tôi thấy quốc vương đứng dưới màn mưa xối xả như một tên hành khất kia, tôi lại nghĩ đến người từng một thời cao cao tại thượng ngồi trên ngai vàng. Tôi tựa như một con chó được ngài nuôi dưỡng, ở trước mặt ngài lẩn lộn vẫy đuôi mua vui cho ngài. Hiện tại ngài rốt cục cũng rơi vào hoàn cảnh giống tôi. Trút bỏ trang phục hoa lệ thì chúng ta đều như nhau mà thôi. Ngài không cần đánh hay thưởng cho tôi nữa, hiện tại đến lượt tôi chiếu cố ngài.” Tần Tu cười rồi nghiêng đầu. “Ngài là một ông già, là người tốt, nhưng cũng là kẻ ngu xuẩn, nhưng tôi vẫn yêu thương ngài, giống đứa con của ngài yêu thương ngài vậy.”

Triệt chăm chú nhìn Tần Tu không chớp mắt. Đôi mắt với viền kẻ mắt tự nhiên khẽ híp lại, đáy mắt còn mang điểm trào phúng, lại có chút cảm thông; có vẻ cao hứng vui vẻ như khi xem kịch vui, nhưng cũng có sự bất đắc dĩ khi nhìn thấu thế gian thất thường. Đây không phải là những xúc cảm của Tần Tu, mà chính là hỉ nộ ái ố, oán trời than thân của tên hề.

Tần Tu thu hồi ánh mắt hỗn độn: “Lúc tôi đang ở trên sân khấu là ngâm nga lời thoại của Shakespeare, nhưng với tôi đó không phải là lời kịch. Lời thoại trong lòng tôi vẫn chưa ngừng lại. Tôi không tin ở nơi đó còn có ai có thể diễn tốt hơn tôi, bởi vì chỉ có tôi mới biết tên hề kia suy nghĩ cái gì; biết bí mật cùng nụ cười nhạo nời đáy lòng của hắn.”

Từng câu từng lời của Tần Tu đi vào tai Thẩm Triệt. Đây là lần đầu tiên cậu tiếp cận với thế giới nội tâm của người mới số một của khoa diễn xuất. Nếu anh không nói cho tôi biết những điều này, tôi có lẽ vĩnh viễn sẽ không biết được sự chênh lệch giữa chúng ta lớn đến mức nào, cách xa giống như ngôi sao cùng với hạt sỏi vậy.

Tần Tu liếc nhìn Thẩm Triệt đang im lặng bên cạnh: “Con người ta mỗi thời mỗi khắc đều luôn tự hỏi. Nếu lúc đó Lãnh Liệt thức, khi Hoàng Chân nói những lời nọ với cậu ta, cậu ta có lẽ chỉ nghe vào tai trái lọt ra tai phải thôi. Cậu ta không nói gì nhiều với Hoàng Chân nhưng trong lòng cậu ta lại luôn luôn đọc thoại. Cậu hỏi tôi, Lãnh Liệt, cậu đã ngủ chưa? Khi đó tôi đã nghĩ, lại bắt đầu muốn làm phiền tôi đấy hả? Mặc

kệ đi, tôi cũng rất muốn nghe cậu nói chuyện. Lúc cậu nói toàn đội cùng nhau hô khẩu hiệu, tôi lại nghĩ khẩu hiệu đó thật ngốc, nhưng cảm giác đó nhất định là rất vui. Ôm banh bóng rổ lau cả buổi chiều sao, ừm, tôi có thể tưởng tượng ra bộ dáng cậu ngồi xếp bằng ở đường biên, vừa lau bầu chửi thề vừa lau bóng....”

Thẩm Triệt nghe hết sức chăm chú, mỗi một biểu tình của Tần Tu dưới ánh trăng đều được phóng đại đến thật kỳ diệu, rất phong phú rất tinh tế khiến cậu hoàn toàn bị hấp dẫn .

Tần Tu quay đầu sang nói: “Đem chính mình trở thành Lãnh Liệt, tức là lấy lập trường của cậu ta mà suy nghĩ. Những ý nghĩ trong đầu, biểu cảm trên mặt cho dù cậu muốn kiểm soát cũng không thể kiểm soát được, bởi vì đó là xúc cảm tinh tế, là tình cảm xuất phát từ nội tâm.”

Thẩm Triệt chớp chớp mắt nhìn, cuộc trò chuyện đêm nay, nếu nói là đã thu hoạch được cả vốn lẫn lời cũng không khoa trương chút nào, giống như bất chợt lại có thầy giáo chuyên nghiệp đến dạy diễn xuất.

Tần Tu nở nụ cười, xốc lên chân đứng lên: “Tôi muốn đi ngủ. Ngủ ngon.”

“Tần Tu.” Thẩm Triệt gọi với theo, chân thành ngẩng đầu nói: “Cảm ơn.”

Tần Tu kỳ thật hoàn toàn không cần phải ... nói cho cậu những điều này. Đây vốn nên là những điều cậu phải tự mình khám phá.

Tần Tu đứng trên cầu thang ngoảnh đầu lại cười, bước chân đang lên lầu hai dừng lại, tựa người vào tay vịn nói vọng xuống: “Có muốn lên ngủ chung không?”

Thẩm Triệt không dám nghĩ nhiều, vội kéo chăn nằm trên sofa: “Không cần!”

“Cậu không lạnh à, không muốn ôm tôi ngủ sao?”

Thẩm Triệt khóc không ra nước mắt. Đây rõ ràng là cố ý mà!

“Tôi không lạnh, cảm ơn ý tốt của anh!” Lại kéo chăn một cái lên tận cằm, kiên quyết giữ vững lòng không loạn.

Tần Tu đứng trên lầu lầu bấm gì đó, đi vào phòng đóng cửa.

95. Chương 96 - Lãnh Liệt

Cứ mỗi tập phim được phát sóng thì số người follow weibo của các thành viên lại càng đông hơn gấp bội. Lúc trước ở khu thảo luận của các trang web lớn gần như đều nghiêng về một phía, chủ yếu là phàn nàn ca cẩm về bộ phim, hiện tại cũng chia thành hai phái. Đã bắt đầu có độc giả chấp nhận bộ phim này, đồng thời phim cũng có thêm rất nhiều người xem không phải là độc giả của nguyên tác. Phim mới chỉ phát sóng có một tuần mà trang web chính thức của TAKE FIVE đã có hơn một ngàn fan đăng kí.

Thẩm Triệt vẫn giữ thói quen sau khi cập nhật weibo thì dạo qua một vòng weibo của Tần Tu. Tần Tu vẫn không lên weibo, bình luận phía dưới gần như mỗi ngày mỗi mới.

– Cầu Lãnh gia lộ diện!

– Siêu đẹp trai! Em bị anh chinh phục rồi! !

– Tần mỹ nhân! Tần Lãnh Liệt! Xin hãy lộ diện!

– Toàn là mấy con nhỏ không đọc nguyên tác. Lãnh Liệt này đúng là phù hợp với tiêu chuẩn ghê tởm của các người.

— Lầu trên, tôi chưa đọc nguyên tác, nhưng tôi cứ thích Lãnh Liệt anh ta diễn vậy đấy! Ý kiến gì không?

– Toàn bộ sáu đứa trong phòng ngủ của bọn này, ngoại trừ một bé không đọc nguyên tác, còn lại mọi người đều đọc tiểu thuyết đến rành rẽ rồi. Nhưng sao bọn này đều cảm thấy Lãnh Liệt của Tần Tu không còn chỗ chê nhỏ? Chỉ có mấy đứa thích vạch lá tìm sâu, diễn hay thế nào cũng không chịu công nhận.

– Fanboy nào tàn của Lãnh Liệt rất lắm chuyện, vô cùng lắm chuyện à nha! Tần Lãnh Liệt không thể tuyệt hơn được nữa!

– Hôm nay cũng đến hóng hót. Tài năng mới này nhìn cũng được lắm á. Quả nhiên không hổ xuất thân chính quy, tập hôm qua diễn nội tâm Lãnh Liệt tuyệt lắm. Tui lập tức cảm thấy dường như có một Lãnh Liệt thực sự tồn tại ở một nơi nào đó trên thế giới này.

— Chuẩn men! Anh ta là nam chính diễn xuất tốt nhất trong những phim thần tượng mấy năm gần đây, không ai qua được.

— Mấy năm gần đây thế có tính An Gia Miện vào không? Thím bên trên ơi, cái topic gây war kia là do thím gửi sao?

Nhìn thấy những bình luận xoi mói càng ngày càng bị lấn át bởi những bình luận tán thành, Thẩm Triệt tâm trạng đang vui vẻ, lại không ngờ rằng ở trong này cũng có thể nhìn thấy tên của An Gia Miện. Hơn nữa chủ đề của những bình luận phía dưới đột nhiên cũng chuyển.

– Bạn có thể nói anh ta là nam chính diễn xuất tốt nhất trong phim thần tượng mấy năm gần đây, không ai qua được. Nhưng phiền bạn đừng có tự nhiên động chạm đến An tiên sinh.

– Cái gì vậy nè? Sao lại lôi An Gia Miện vào?

Thẩm Triệt cũng chẳng hiểu gì giống rất nhiều người bên dưới topic này. Bỗng phía dưới lại có người lấy điểm này liên tiếp đề cập tới, vừa nhìn đã thấy có ai đó đăng một topic to đùng lên tieba, tiêu đề là: Tần Tu trong Cú ném quyết định VS An Gia Miện trong Ước hẹn tường vi.

Không biết là ai đăng lên, nếu chỉ là fan diện ảnh đơn thuần thì cái topic này thật sự là chơi đùa Tần Tu rồi!

Quả nhiên khi Thẩm Triệt kéo xuống liền thấy những người bình luận bên dưới gần như đều là fan của An Gia Miện. Một đám cứ như gà bị chọc tiết mà điên cuồng cắn xé người đăng, đương nhiên Tần Tu nằm không thôi cũng trúng đạn.

– Mẹ nó! Chỉ mới là tân binh mà đã kiêu ngạo đến vậy à?

– Hắn ta có thể so sánh với An Gia Miện sao? Có thể sao?

– Thăng chủ thớt kia, mày lằng xằng tới đây post cái topic này gây war là có ý đồ gì hả?

Mất thấy chủ đề này càng ngày càng thu hút nhiều cô nàng mạnh động chạy tới leo bèo bên dưới weibo Tần Tu. Bản thân Tần Tu căn bản không biết tình hình, mà fan An Gia Miện nổi tiếng là đông và nguy hiểm. Thẩm Triệt cảm thấy cứ để vậy thì không ổn, vội chuyển sang weibo của mình, muốn đăng bài thanh minh giúp Tần Tu một chút. Vừa mới quay về trang cá nhân thì đã thấy weibo của Phương Viên cập nhật hai phút trước.

– Anh Tần Tu trước giờ vốn không lên weibo, với cả, bản thân anh Tần Tu chính là fan của An Gia Miện, điều này tôi đã nói rồi mà? Không biết là ai cố ý muốn chơi xấu anh ấy, mọi người bị dắt mũi rồi, mau giải tán đi!

Dưới weibo còn có một bức ảnh tự chụp đang há miệng ăn bánh ngọt, lập tức có thể dễ dàng đổi đề tài. Tuy rằng Tần Tu không có khả năng là fan An Gia Miện, nhưng nếu nói như vậy, quả nhiên một đám fan An Gia Miện vừa nãy còn tức giận ngút trời bây giờ liền vừa lòng thỏa ý. Khu bình luận rất nhanh đã yên ổn trở lại, đề tài cũng thuận lợi chuyển sang Phương Viên.

– Bạn cùng nhóm của người ta cũng ra mặt giải thích rồi, còn cần xé gì nữa.

– Tần Tu là fan An Gia Miện á? Tuyệt vời! Hai người tôi đều yêu hết á!

– Người đầu tiên nhảy ra giúp làm sáng tỏ vấn đề nhá. JQ đến không thể rõ ràng hơn nha

Thẩm Triệt xem đến đây không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Trong lòng đối với cậu nhóc luôn miệng gọi mình anh Thẩm Triệt này không khỏi tăng thêm vài phần thiện cảm.

Hôm nay chiếc S1000RR của Tần Tu phải bảo dưỡng định kỳ, vì thế hai người có thể cùng nhau đón tàu điện ngầm đến công ty. Đây thực sự là một việc rất hiếm.

Đi vào trạm tàu điện ngầm, Thẩm Triệt liếc mắt một cái liền thấy hộp đèn quảng cáo to bự của Cú ném quyết định liền hí hửng hích hích bỏ vai Tần Tu một cái: “Này!”

Tần Tu liếc cậu một cái: “Có thể thôi cũng ngạc nhiên.”

Thẩm Triệt ở phía sau nhìn bóng lưng Tần Tu tay cầm trong túi quần, bình thần ung dung đi xuống dưới, trong lòng nói tôi mới không tin anh không kích động, thích muốn chết mà còn làm bộ lạnh lùng.

Hôm nay là thứ bảy, người trên tàu điện ngầm cũng không đông lắm. Khoang của Thẩm Triệt cùng Tần Tu chỉ có vài người thưa thớt. Thẩm Triệt đang muốn chớp mắt một lát thì bỗng nhiên thấy vài bóng người dừng lại trước mặt.

Vốn trong tàu điện ngầm có người đi qua đi lại cũng không kỳ lạ, nhưng mấy người này đều cố tình đứng trước mặt cậu cùng Tần Tu, chung quanh rõ ràng có nhiều chỗ như vậy mà không ngồi. Thẩm Triệt nâng mắt trực tiếp đánh giá, nhìn rõ đứng trước mắt mình chỉ là ba cậu học sinh có vẻ đang học sơ trung. Không cần hỏi cậu làm sao biết mấy nhãi này là học sơ trung đâu, cái vẻ mặt ngông cuồng tự cao tự đại thể này chỉ mấy thiếu niên choai choai mới có.

Nam sinh cầm đầu đứng giữa dưới cánh tay còn kẹp một quả bóng rổ. Chẳng lẽ là fan của bộ phim? Nhưng mà nhìn cái bản mặt căng căng kia cũng không giống lắm. Hay là tới gây sự sao? Mấy nhóc này nhìn một cái cũng biết yếu xiù rồi. Thẩm Triệt đang buồn bực không biết ba thằng nhãi này muốn làm gì, chợt thấy nam sinh cầm đầu ôm bóng rổ kéo kéo Tần Tu nói:

“Anh chính là Lãnh Liệt phải không?”

Thẩm Triệt ra sức chớp chớp mắt, thiếu chút nữa đã phá ra cười.

Tần Tu đang ôm cánh tay nhắm mắt dưỡng thần chỉ ngẩng đầu liếc đối phương một cái.

“Chơi bóng rổ cũng không tệ a.” Cậu học sinh lại nói, “Động tác giả lên rổ hôm qua là anh tự mình nghĩ ra sao?”

Tần Tu không trả lời, chỉ nhìn chằm chằm vào cậu nhóc đang nói chuyện.

Thẩm Triệt cũng không nói gì, cậu bắt đầu tin tưởng cậu bạn học chạy tới nhảy xuống giếng tự sát trong phim xuyên việt không phải chỉ là trong truyền thuyết.

“Anh đổi kiểu tóc à? Tôi cảm thấy được bộ dạng của anh vậy được rồi, sao còn phải kẻ viền mắt?”

Tần Tu vẫn không đáp lời.

Cậu nam sinh xoay xoay quả bóng rổ trong tay: “Ai cũng nói Lãnh Liệt rất lợi hại, anh cùng đồng đội của anh có dám đấu với chúng tôi một ván không?”

Thẩm Triệt thậm chí nói anh ta chỉ cần nhấc cái thân cao kêu lên thôi là đủ để hạ gục nhanh tiêu diệt gọn tụi bây luôn rồi! Tần Tu rõ ràng không muốn nhiều lời vô nghĩa, vậy là Thẩm Triệt đành phải lên tiếng hoà giải: “Thật ngại quá mấy em trai, các em nhận lầm người rồi.” Nếu không phải về mặt mấy nhóc con kia là trẻ trâu học đòi làm người lớn thì cậu thật muốn đưa tay xoa xoa đầu mấy cái.

Ba cậu học trò thoảng nhìn nhau, lại nhìn nhìn Lãnh Liệt và Hoàng Chân, cả đám nhoi nhoi “xí” một tiếng rồi lại vênh vênh vào vào rồi đi.

Một lát sau, Thẩm Triệt chợt nghe tiếng thảo luận sôi nổi của mấy cậu nhóc truyền đến từ khoang xe cách đó không xa.

“Lãnh Liệt quả nhiên rất ngầu đó, siêu ngầu luôn!”

“Hoàng Chân kia đúng là người hầu của Lãnh Liệt mà! Còn nói chúng ta nhận lầm người, nực cười quá!”

“Cậu nói xem, người đánh bại Lãnh Liệt kia rốt cuộc là ai nhỉ? Lãnh Liệt hiện tại có thắng được hắn không?”

“Sao không tự đi hỏi Lãnh Liệt đi?”

“Có hỏi ảnh cũng sẽ không nói.”

“Cậu nói cậu sùng bái ảnh, nói không chừng ảnh sẽ để ý đến cậu đó.”

Đúng là một đám trẻ choai. Thẩm Triệt phì cười. Cả một đám cứ như vậy chìm đắm trong thế giới 2D, đến thế giới 2D và 3D cũng ngây ngốc không phân biệt được. Thật khờ khạo nhưng cũng rất đáng yêu.

Tần Tu cũng nghe thấy đối thoại của mấy cậu học sinh, khoe miệng cong lên bốn cọt: “Người hầu.”

Thẩm Triệt cũng không chịu kém cạnh, lập tức phản kích: “Bộ dạng anh vậy là được rồi, sao còn phải kẻ viền mắt?”

Hoa khôi trường tối sầm mặt trừng cậu.

Lần đầu tiên được người khác nhận ra ở nơi công cộng, tuy rằng người ta lại coi hai người là Lãnh Liệt và Hoàng Chân, nhưng nếu nói không vui chính là nói dối. Đi ra khỏi trạm tàu điện ngầm, Thẩm Triệt bỗng nhiên nảy ra ý gì đó, đưa điện thoại di động cho Tần Tu còn mình thì đến đứng trước hộp đèn quảng cáo, nói: “Chụp giúp tôi một tấm!”

Tần Tu nhìn trước ngó sau, xác định không có người qua đường, mới xụ mặt giơ di động lên: “Ấu trĩ.”

“Á! Tôi còn chưa tạo dáng xong.” Lời còn chưa dứt di động đã trực tiếp bị ném trở về. Thẩm Triệt vừa chụp lấy nhìn vào, há hốc miệng, “Tấm này khó coi quá!”

Tần Tu đi lên thang cuốn tự động cũng không thèm quay đầu lại, hừ lạnh một tiếng: “Thì cậu có dễ coi chỗ nào đâu.”

Thẩm Triệt đuổi theo, cố tình không thèm đi chung đường với Tần Tu, trực tiếp đi lên thang khẩn cấp. Tần Tu nhìn cậu thanh niên tóc xoăn xuất hiện bên phải, cách mình một cái tay vịn, quả thực không nói được gì: “Đi bên kia làm gì? Lại định giở trò quỷ gì đó?”

Thẩm Triệt xoay sang Tần Tu, giơ di động lên, “tách tách” chụp.

Tần Tu hoàn toàn không nghĩ tới chiêu này, mặt tối sầm: “Đưa đây!” với sang tay vịn giật lấy di động.

Thẩm Triệt lui lại một bước khiến Tần Tu không với tới được. Tốc độ thang khẩn cấp rất nhanh đã vượt lên trước Tần Tu. Cậu chàng đầu quần đặc ý cầm di động lắc lắc trong tay, chạy lên phía trên. Tần Tu bốc hỏa cũng một bước hai bậc thang đuổi theo, nhưng mà thang khẩn cấp đi rất nhanh, chân Tần Tu có dài đến đâu cũng không đuổi kịp đầu quần.

Hai bác gái ở bên làn thang cuốn đi xuống, ngưỡng mộ nhìn hai người trẻ tuổi một trước một sau chạy lên phía trên: “Quả nhiên là tràn đầy năng lượng a.”

Trong lúc bộ phim phát sóng còn đang nóng hổi thì EP cũng đã gấp rút thu xong. Nhiệm vụ kế tiếp của nhóm chính là quay MV cho ca khúc chủ đề. Toàn bộ quá trình quay MV sẽ tiến hành ở studio, hậu kỳ sẽ thêm CG vào.

(CG = Computer Graphics – đồ họa vi tính)

Khi Jessica đến studio thì các cảnh quay khớp lời nhạc cơ bản đã hoàn thành, lúc này đang tiến hành đến phần solo dance. Với một nhóm nhạc thần tượng thì vũ đạo nhất định là không thể thiếu được. Năm người đều mặc trang phục màu trắng, đôi chỗ kết hợp với trang sức bạc, background phủ màu xanh biếc. Nghe đạo diễn nói, hậu kỳ phải làm thêm hiệu ứng biến thành kim khí đen như đang ở trong không gian đa chiều.

Phần nhảy này có kết hợp đạo cụ, còn nhị khúc màu bạc sáng loáng, vung lên vù vù tạo ra cảm giác đặc biệt tuyệt. Lúc này đang quay màn solo dance của Hạ Chinh, những người còn lại thì đứng một bên chờ đợi. Thật ra chút thời gian rảnh rỗi này cũng bị một nhóm nhiếp ảnh xen vào. Hậu trường quay phim cũng phải thu vào DVD. Jessica nhân cơ hội này lảng lảng ở một bên quan sát năm người.

Khi được hỏi: “Trong các cậu ai nhảy tốt nhất?” Doãn Long Nhất nhanh nhẩu nói chính là mình, lại còn nhảy vài bước tới máy quay phim, thiếu chút nữa đã đập cả vào màn hình. Thẩm Triệt thì cho rằng Tần Tu cùng Doãn Long Nhất không ai kém ai. Doãn Long Nhất ở phía sau tựa tiểu phi tiểu nói: “Cậu không cần nịnh hót tôi đâu.”

Thẩm Triệt nghe xong lập tức sửa lại, Doãn Long Nhất nhảy cũng không tệ, nhưng Tần Tu chỉ ít có thể đá bay cậu ta ra ngoài. Jessica nghe đến đó thiếu chút nữa không nhịn được cười ngặt nghẽo. Doãn Long Nhất thì bốc hỏa. Người cuối cùng được hỏi là Phương Viên. Cậu thiếu niên ngại ngùng trả lời: “Các anh đều nhảy tốt hơn em.” Nhân viên công tác như là cố ý muốn đùa đùa cậu thiếu niên ngây ngô này, lại hỏi: “Vậy cậu muốn ai dạy mình nhất?” Phương Viên không lên tiếng, chỉ quay đầu nhìn về Tần Tu cách đó không xa.

“Tần Tu, mau tới dạy dỗ cậu em đáng yêu của mình đi nào!” Nhân viên công tác thừa cơ đùa giỡn.

Tần Tu đứng sau máy quay của đạo diễn xem Hạ Chính ghi hình, nghe được nhân viên công tác trêu chọc mình chỉ quay đầu lại nhìn một cái, bày ra vẻ mặt nói-gì-cơ-tôi-nghe-không-hiểu. Ở đây có huấn luyện viên dạy vũ đạo, đương nhiên không cần cậu tự mình đến dạy.

Trang phục thu hình đều thống nhất là màu trắng. Tần Tu mặc một bộ áo gile, vạt áo trắng dài trông rất tự nhiên phóng khoáng, bên trong kết hợp với áo bó màu bạc phản quang, bên dưới là quần bó trắng và đôi boots cùng màu, khi lên hình sẽ vô cùng lộng lẫy.

Công ty xây dựng cho Tần Tu hình tượng là băng sơn mỹ nam, ở trong nhóm anh ta chỉ cần ngồi một chỗ không nói lời nào cũng có thể khiến cho vô số cô nàng không rời mắt ra được. Doãn Long Nhất thì ngược lại là badboy nóng bỏng. Mặc dù có đôi khi ngang ngược đến không khống chế được, nhưng có vẻ như thể lại hợp khẩu vị của rất nhiều nàng. Ở trong nhóm, Doãn Long Nhất một là có thể náo động không khí, hai là có thể trung hòa một chút sự lạnh lẽo của Tần Tu. Hạ Chính là nhóm trưởng TAKE FIVE, thân hình vừng vàng cùng cá tính trầm ổn có thể mang đến cho phái nữ cảm giác an toàn. Doãn Long Nhất phiền phức cũng chỉ có anh ta mới trị được. Phương Viên thì không cần phải nói, mỹ thiếu niên xinh tươi như từ manga bước ra, bất luận đến chỗ nào cũng có thị trường phát triển. Mặc kệ cậu ta ngây thơ thật hay giả vờ ngây thơ cũng đều thành công trong việc kích thích tâm lý che chở của phái nữ. Về phần Thẩm Triệt, Jessica cười cười, thôi cứ xem như là một thành viên ngoài ý muốn trong nhóm vậy. Truy cập fanpage s://.facebook.com/ onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Vốn vị trí của Thẩm Triệt, dựa theo ý tưởng của Ngu Tiêu, hẳn phải là một thư sinh nho nhã như Ngô Tường. Nếu ngày đó Jessica không cùng Tần Tu đi tới khách sạn xem thử vai, có lẽ sẽ không nghĩ đến việc ký hợp đồng với Thẩm Triệt. Ưu điểm của Thẩm Triệt không thể nói rõ là ở chỗ nào, nói đẹp trai thì kém hơn Doãn Long Nhất, nói đáng yêu thì chẳng qua được Phương Viên, càng không thể so với vẻ kinh diễm của Tần Tu hay sự chín chắn của Hạ Chính. Nhưng mà không thể phủ nhận trên người cậu thanh niên này có một loại cảm giác như một món đồ uống ngày hè mát lạnh. Bạn có thể tưởng tượng lúc cậu ta đánh bóng rổ, chơi ván trượt, cả người là nước da màu tiểu mạch, mồ hôi trong suốt lấp lánh, khi tươi cười lại cực kỳ cuốn hút. Khi cậu ta cười với bạn, bạn liền cảm thấy như mùa hè tới rồi. Ngay cả núi băng như Tần Tu cũng bị chinh phục không phải không có nguyên nhân.

Jessica vừa quan sát năm người, vừa cân nhắc. Hiện tại mức độ nổi tiếng của năm người cũng không nằm ngoài dự đoán của họ. Tần Tu đương nhiên là người dẫn đầu. Độ yêu thích của Thẩm Triệt cao hơn so với tưởng tượng của họ, có thể tình huống nhận ra được cậu chỉ đứng sau Tần Tu. Doãn Long Nhất cùng Hạ Chính ngang nhau, độ nổi tiếng của Phương Viên thì hơi thấp. Cái này có quan hệ rất lớn với vai diễn của bọn họ trong bộ phim, nhưng mà vấn đề ở chỗ chênh lệch có chút xa. Mức độ yêu thích của Tần Tu so với người đứng thứ hai là Thẩm Triệt không phải chỉ là một chút xíu mà phải dùng từ “cuồng phong” để hình dung.

Vai diễn của Doãn Long Nhất là Tư Ngang – nhân vật thứ chính trong tiểu thuyết nguyên bản, nhưng chỉ bởi vì không phải xuất thân chính quy, Jessica thăm lắc đầu, Doãn Long Nhất diễn xuất thật sự rất thiếu chuyên nghiệp, cho nên mới khiến cho Thẩm Triệt có vẻ nổi trội hơn cậu ta. Nhưng đây chỉ mới là khởi đầu thôi, không thể nói trước được gì cả. Mấy người này về sau phát triển thế nào, chỉ dựa vào một bộ phim thần tượng để đánh giá thì hoàn toàn không thể nói chính xác được.

Tập cuối của Cú ném quyết định phát sóng đúng vào kỳ nghỉ đông. Khi tập này phát sóng, Thẩm Triệt cùng Nhậm Hải đang ở phố ăn vặt phía sau trường học ăn lẩu. Phần lớn thực khách chung quanh đều là học sinh trong trường, tất cả đều nhất trí yêu cầu bác chủ quán lẩu mở TV đến kênh TPS để xem phim.

Phim thần tượng không giống phim tình cảm lúc tám giờ, không có quá nhiều cầu huyết, cũng không có hiệu ứng hoành tráng hút ánh mắt người xem như phim Hollywood. Và lại kết cục của bộ phim như thế nào những người xem qua tiểu thuyết đều đã biết trước. Chính là khi đội bóng tiến vào vòng chung kết, không ngờ lại gặp phải đối thủ mạnh đến khó tin như vậy. Đội trưởng Hàn Thụy lại đang hóa liệu ở bệnh viện, chăm chú theo dõi trận đấu được trực tiếp qua màn hình. Khi Du Chuẩn từ trên cao nhìn xuống, nói với Lãnh Liệt bị thương nằm dưới rổ: “Nhiều năm như vậy rồi, cậu vẫn không có tư cách đứng trước mặt tôi.” Hình ảnh Lãnh Liệt ngã trên mặt đất cổ nện đau đớn vẫn thu hút được vô số ánh mắt của người xem. Thẩm Triệt nghe thấy tiếng ai đó làm rơi một hạt đậu phộng xuống bàn. Không phải do lỗi tai cậu quá thính mà là do trong tiệm ăn đột nhiên không ai nói chuyện, âm thanh kia cũng đặc biệt trở nên rõ ràng.

Lãnh Liệt đã từng vì một câu nói của Du Chuẩn mà rời bỏ bóng rổ, cậu đã rất vất vả để thoát ra khỏi bóng ma mà người kia đã gây cho mình, trưởng thành dần, tiếp tục cố gắng, thế nhưng vẫn có một sự chênh lệch với đối phương quá xa như vậy. Khi nhìn thấy Tần Tu từ dưới rổ chậm rãi đứng lên, Thẩm Triệt dường như lại nhớ tới cảnh tượng hai tháng trước, khi quay tập phim cuối cùng này.

Trường quay có vài trăm diễn viên quần chúng làm khán giả, tới đoạn phim quan trọng này tất cả mọi người đều lặng ngắt như tờ. Tần Tu xoay người gắng gượng chống người đứng dậy, đầu cúi thấp nhìn không thấy biểu tình. Trong nguyên tác, cảnh này đã làm cảm động vô số độc giả. Bọn họ đều nghĩ Lãnh Liệt có thể chiến thắng Du Chuẩn, tác giả mở cho nhân vật chính một bàn tay vàng lớn như thế, sao có chuyện lại thua dưới tay người kia cho được? Thế nhưng tác giả lại cực kỳ tàn nhẫn. Quả nhiên ứng với câu “Núi cao còn có núi cao hơn”. Lãnh Liệt, người đem đến cho bọn họ thể nghiệm nhiệt huyết phấn chấn như thế, một thiên tài thần tốc trưởng thành, thế nhưng vẫn không thắng được kẻ mà cậu nằm mơ cũng muốn thắng! Bọn họ không thể hiểu tâm tình Lãnh Liệt sau khi cố gắng đứng lên lại chịu thất bại sẽ như thế nào. Một lần ngã là đã quỳ gối không dậy nổi, lúc này đây chỉ sợ phải chịu đả kích càng sâu. Thẩm Triệt còn nhớ rõ thời điểm đó, vô số độc giả dưới mục đăng của tác giả đã khóc lóc kháng nghị thế nào, thậm chí nhiều fan biến thành anti fan.

Nhưng mà Lãnh Liệt vẫn đứng lên, khoe mắt trào máu tươi. Trong trường quay có khán giả bụm miệng lại, như đã quên mất máu tươi đầm đìa kia chỉ là đạo cụ, có người lại không kiềm được, khóc to thành tiếng. Người sắm vai Du Chuẩn là đội trưởng DAM của nhóc Rock DDD cực kỳ nổi tiếng. Trong cảnh quay này anh ta luôn đưa lưng về phía Tần Tu, Tần Tu phía sau chỉ đứng lên, không hề nói câu nào nhưng bóng dáng của DAM lại rõ ràng trở nên cứng ngắt. Trong trường quay bỗng như lan ra một loại cảm giác khẩn trương quỷ dị, mọi người giống như đều ngừng hô hấp, vô số ánh mắt đan lại thành một cái lưới lớn vô hình, bao phủ cả trường quay.

Lãnh Liệt nhìn thẳng vào bóng lưng Du Chuẩn, tiếng ồn ào trong sân vận động dường như lắng xuống: “Kể không có tư cách chính là cậu.” Giọng của Lãnh Liệt như tiếng trống ầm ầm, “Tôi muốn lấy tư cách đội trưởng của Vũ Lưu đánh bại cậu.”

Du Chuẩn vẫn đưa lưng về phía Lãnh Liệt như trước, không hề nhúc nhích.

“Bóng rổ không phải trò chơi của một người. Tôi có những người anh em của mình, cậu có thấy không –” Lãnh Liệt bỗng nhiên hét lớn một tiếng, nâng ngón tay chỉ về phía bảng điện tử ghi điểm trên cao, “Trong một trận bóng rổ chính thức, tôi chỉ cách cậu một khoảng rất gần!”

Điểm số chênh lệch chỉ có tám điểm, đây là nhờ Lãnh Liệt, người từng thất bại thảm hại khi đấu một chơi một liều mạng mới rút ngắn được.

Sau khi đạo diễn hô cắt, vô số khán giả trong trường quay vỗ tay, vô cùng nhiệt liệt. Thẩm Triệt cũng hoàn toàn ngây ngẩn cả người, cậu cả người lẫn máu và mồ hôi, hô lên chế ngự Lãnh Liệt đang gầm lên giận dữ.

DAM của DDD lúc này mới quay đầu lại. Anh ta vẫn không biết mới vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, ánh mắt mang theo vẻ kinh ngạc vô cùng.

“Lên! Lãnh Liệt xử lý hắn ta đi!”

Trong tiệm ăn có nam sinh hung hăng cầm chai bia đập lên bàn. Dòng hồi tưởng của Thẩm Triệt bị cắt đứt. Trong TV lúc này truyền đến nhạc nền REBORN . Giữa cảnh sôi trào khi Lãnh Liệt dẫn dắt đội bóng phát động phản công quyết liệt, trong phòng bệnh bên kia đầu thành phố, Hàn Thụy cũng kích động đến ngồi thẳng dậy, ngón tay co chặt thành nắm đấm.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, còn kém sáu điểm, bốn điểm, hai điểm! Thì ra thiên tài Du Chuẩn ở trong đội luôn tách biệt, cũng chỉ là kẻ độc hành luôn khăng khăng làm theo ý mình, không chịu phối hợp với tập thể. Du Chuẩn muốn dựa vào năng lực cá nhân hơn người của mình phá vỡ cục diện bế tắc. Lãnh Liệt điều động sức mạnh toàn đội chặn hấn lại. Du Chuẩn không có đồng đội hỗ trợ, vừa đưa tay định đón bóng, nửa đường lại bị Lãnh Liệt xông ra đoạt đi. Du Chuẩn đuổi lên trước chặn lại, Lãnh Liệt cũng không thêm nhìn, chỉ nghiêng người chuyển bóng về phía sau. Hoàng Chân tiếp bóng, thoải mái ném vào rổ. Đến đây, khoảng cách đã được san bằng. Đây là trận mà cá nhân Lãnh Liệt ghi được ít điểm nhất, chiến lược hy sinh chính mình để hấp dẫn sự chú ý của đối phương ngay từ đầu đã phát huy tác dụng.

Một phút đồng hồ cuối cùng, bóng ném chưa đi vào rổ. Du Chuẩn nhảy lên đoạt bóng, hấn có sức bật rất kinh người, đoạt bóng bật rổ gần như không có đối thủ. Trước tình thế cấp bách, ngay chính lúc này , đột nhiên nghe được mấy giọng nói đồng thời hô to:

“Lãnh — Liệt —“

Tiếng hô to mang theo toàn bộ tin tưởng này khiến cho Du Chuẩn giật nảy mình. Hấn nhìn thấy Lãnh Liệt đồng thời nhảy lấy đà. Trên phim, đoạn này được quay chậm lại. Giây phút khi mọi người xem cảnh tượng này, tất cả đều như có cảm giác xúc động dâng tràn.

Tay hai người đồng thời chạm được vào bóng, nhưng Lãnh Liệt lúc này lại như có sức mạnh áp đảo. Ngay tích tắc lúc Lãnh Liệt đoạt được, trái bóng quay ngược lại rổ, rơi thật mạnh xuống đất, cả tiệm ăn vật như bùng nổ:

“Phắc! Tuyệt vời!”

“Lãnh gia, mẹ kiếp, không chê chỗ nào được ! !”

“Lão tử muốn khóc quá!”

REBORN vẫn còn tiếp tục vang lên. Tiếng ghi-ta điện cùng với hợp âm khiến cho người ta có một loại cảm giác như được tự do bay bổng. Tiếng hát cuồng ngạo lại tràn đầy xúc cảm của DAM phải khiến cho người ta rơi lệ.

Đây chính là màn đấu 1 vs 1 của Lãnh Liệt và Du Chuẩn. Lần đầu tiên Lãnh Liệt chiến thắng, một thắng lợi không thể thay đổi!

Chỉ còn mười giây, bóng trực tiếp chuyển cho Hoàng Chân. Đội bóng do Lãnh Liệt dẫn dắt như mãnh hổ quay đầu, đánh thẳng tới rổ đối phương, thế như chẻ tre!

Hoàng Chân bị bao vây chặn đường, cố sức chuyển bóng ra ngoài, té ngã trên mặt đất ngẩng đầu nhìn Tư Ngang bất ngờ nhảy tới đón bóng. Bên dưới rổ đối thủ đã về phòng thủ đông nghịt . Tư Ngang là đại bác dưới rổ, nhưng đối mặt với nhiều người phòng thủ như vậy thì khó có thể lên rổ thành công. Đối thủ thiết lập mai phục chuẩn bị chờ Tư Ngang sa lưới, chỉ cần bảo vệ được điểm này, bọn họ sẽ tiếp tục là quán quân.

Thế nhưng Tư Ngang đến vạch ba điểm thì ngừng lại. Du Chuẩn trợn to mắt kinh ngạc nhìn cú ném bóng ba điểm mình chưa bao giờ luyện qua kia. Tiểu tử chơi bóng đường phố, kẻ từng xem thường việc tập ném xa và ném phạt kia bây giờ đang nâng tay, cổ tay hoàn mỹ đẩy một cái —

Huýt — Tiếng còi vang lên.

Cú ném quyết định.

Bóng xoay tròn ở giữa không trung, chậm chậm vẽ ra một đường cong. Đèn flash trên khán đài đột nhiên lóe lên.

Vô số ánh mắt đắm lệ hồi hộp ngóng theo hình ảnh chậm rãi chuyển động trên màn ảnh TV, chờ đợi trái bóng hoa lệ vẽ một đường rồi sa vào trong rổ một cách hoàn hảo.

Khoảnh khắc bóng lọt vào rổ mang theo vô số giọt nước lấp lánh, đó là mồ hôi cố gắng của tất cả mọi người. Ca khúc cuối phim FINALLY I WIN vang lên. Tất cả thành viên trong đội tràn vào sân bóng, lao cả về phía Tư Ngang và Lãnh Liệt đang ngã ngối trên mặt đất.

Góc quay kéo cao lên, như đang kéo tận tới bầu trời đêm. Đâu đó truyền đến giọng nói của Hoàng Chân lúc đuổi theo Lãnh Liệt chạy khắp sân trường:

— Một người chơi thì có có ý nghĩa gì chứ, gia nhập đội bóng rổ đi!

— Gia nhập đội bóng rổ đi mà!

— Gia nhập đội bóng rổ đi! Cậu sẽ không hối hận đâu!

Thẩm Triệt nhắm mắt lại, nghe giọng nói của chính mình, như đang hồi tưởng một giấc mộng tuyệt vời.

Cậu thật lòng yêu diễn xuất, cho dù cậu không phải là diễn viên, nhưng cảm giác được sống trong một thế giới khác, được trải qua cuộc sống của một con người khác thế này thật tuyệt vời.

96. Chương 97 - Lịch Sử Giả Dối Nhất Của Nhóm Nhạc Thần Tượng

Tập cuối cùng của Cú ném quyết định đã làm thay đổi xếp hạng rating chương trình trên bảng vàng của đài TPS, nhảy lên vị trí cao nhất, ngoài ra còn cao hơn chương trình hạng nhì tới ba phần trăm! Chuyện này rất cuộc là công lao của khách mời là siêu sao nhạc Rock nổi tiếng DAM, hay là sức diễn tuyệt vời của Tần Tu vai Lãnh Liệt, đã gây tranh cãi trong một thời gian rất dài, nhưng mà bây giờ đã không còn quan trọng nữa.

Phim truyền hình chỉ phát sóng trong hơn một tháng ngắn ngủi mà đã đứng đầu bảng xếp hạng trên tieba. Thẩm Triệt cùng các thành viên khác đều sở hữu một lượng fan khổng lồ trên weibo, đi ngang qua sạp báo, trên trang bìa của các tạp chí giải trí hết thấy đều là Cú ném quyết định, ngay cả mấy tờ báo sáng và báo chiều cũng phá lệ đăng hẳn một chuyên đề bình luận về bộ phim rất náo nhiệt.

Điều khiến Thẩm Triệt vui mừng nhất, không phải là nhờ có Cú ném quyết định mà mức độ nổi tiếng của cả nhóm được tăng lên, mà là Tần Tu cuối cùng cũng có thể chứng minh bản thân.

Nếu nói lúc đầu khi bộ phim vừa mới phát sóng, Lãnh Liệt do Tần Tu thủ vai lập tức đã được nhiều người khen ngợi, nhưng là sau tập cuối cùng của Cú ném quyết định, những lời khen ngợi đã không còn có thể dùng từ “ào ạt như thủy triều” để hình dung, Thẩm Triệt cảm thấy chính xác phải so sánh như sóng thần. Và đỉnh điểm của trận sóng thần này chính là buổi tối hôm phát sóng tập cuối cùng, tác giả của tiểu thuyết nguyên tác đã đăng lên weibo của mình một câu: “Cậu ta chính là Lãnh Liệt tôi trông chờ.”

Giống như vận mệnh trùng điệp của Lãnh Liệt, trước khi phim truyền hình phát sóng đã phải chịu đựng bao nhiêu chèn ép cùng chữ bối, thì sau này khi phim kết thúc, lại nhận biết bao lời tặng bốc cùng sự yêu mến hết sức nồng nhiệt.

Tuy rằng vẫn có những người cố chấp, ôm ấp tiểu thuyết nguyên tác, không xem TV, cũng không thích Tần Tu, nhưng số người ấy coi như có thể bỏ qua.

Ở trong phòng biên tập, Jessica đang xem xét chỉnh lý những phần ngoài lề lại lần cuối. Đây cũng là MV ngoài lề của ca khúc chủ đề thứ hai, cũng chính là bài hát FINALLY I WIN, nhạc nền cuối phim. Ánh mắt Jessica đột nhiên sáng lên, nói với biên tập viên bên cạnh:

“Mấy cảnh Tần Tu cùng Phương Viên ở bên cạnh nhau nhiều thật nha.”

“À, đúng vậy. Phương Viên cứ giống như keo dính lấy Tần Tu vậy. Tôi nghe cậu ta gọi Tần Tu là học trưởng, có lẽ quan hệ của hai người họ trước kia cũng khá tốt. Thật ra để cân bằng tôi đã cắt bỏ đi một chút, có phải vẫn còn nhiều quá không? Có cần tôi cắt bớt chút nữa không?” Biên tập viên hỏi.

Jessica nghĩ nghĩ, lắc đầu: “Cứ để vậy đi.”

Sau khi bận rộn liên hệ chuyện quảng bá cùng truyền thông cho nhóm xong, Jessica nhàn rỗi đến không có gì làm, theo thói quen lướt xem weibo của mỗi người. Công ty đã chứng thực tài khoản weibo cho cả năm

thành viên. Dựa theo lượt follow trên weibo cũng là một cách nghiệm chứng độ được yêu thích của năm người.

Bộ phim kết thúc phát sóng đã một tuần, nhìn sơ một lượt, số lượng fan của Tần Tu vẫn như cũ bỏ xa các thành viên còn lại hàng cây số, nhưng mà mức độ quan tâm tới weibo của bốn người còn lại so với trước đây cũng đã có nhiều biến chuyển.

Tần suất của bọn họ cập nhật weibo đều không khác nhau lắm, người trẻ tuổi vốn thích thứ này mà, huống chi bọn họ hiện tại vừa mới nếm thử tư vị thành công. Như Doãn Long Nhất và Phương Viên thì một ngày đăng mười bài là ít. Nói đến đây, Jessica bỗng nhiên nhớ ra điều gì, lại chuyển tới trang cá nhân của weibo Tần Tu, vừa nhìn thấy quả thực muốn học máu. Suốt một tuần vậy mà Tần Tu chỉ lên có một lần, mà bài đăng cũng chỉ là một weibo điển hình phối hợp với công ty quảng cáo cho EP mới của nhóm.

Jessica cau mày, đương nhiên tình hình này nằm trong dự đoán của cô. Sở dĩ để Tần Tu lập thành nhóm nhạc để ra mắt cũng là xuất phát từ nguyên nhân này. Nữ đại diện lắc đầu, lại chuyển tới weibo của những thành viên khác. Có một điều đáng chú ý chính là, Phương Viên vốn là thành viên ít nổi nhất nhóm, không ngờ lượt follow trên weibo lại không hề thua kém ai, lượt chuyển phát thậm chí còn cao hơn bốn người còn lại. Jessica chậm rãi cuộn weibo xuống, không khỏi thoáng nhướn mày. Thú vị thật.

– Lãnh Liệt chớp mắt. Suyt, đừng đánh thức anh ấy.

Phía dưới là ảnh chụp Tần Tu mệt mỏi nghiêng đầu ngủ trên xe công ty, lượt share lên tới vài ngàn.

– Người thật với ảnh chụp ai đẹp trai hơn nhỉ?

Ảnh đăng kèm là Tần Tu đang chụp hình ngoại cảnh cho tạp chí.

– Gần đây rất thịnh hành kiểu tóc Lãnh Liệt a. Tôi cũng để thử xem. Không có đẹp trai như Tần Lãnh Liệt cũng không cho cười đầu nha

~~

Kiểu tóc của Lãnh Liệt cũng không tha, thậm chí ngay cả xe máy của Tần Tu cũng lộ diện.

– Mô tô thể thao BMW của anh Tần Tu. Lần trước có người nói muốn xem, tôi liền chụp lại, rất ngẫu đúng không!

Mới nhìn mười bài đăng thì có hết bốn bài liên quan đến Tần Tu. Đương nhiên trong đó cũng có không ít ảnh của các thành viên khác, nhưng Tần Tu vẫn là xuất hiện nhiều nhất. Khó trách ngay cả fan share đi cũng nói “Đây là weibo phụ của Tần lão đại đó!”, “Phương Tiểu Viên và Tần Lãnh Liệt xài chung một tài khoản weibo sao?”, “Bảo sao Tần lão đại lâu nay không cập nhật, là do có người thay anh ta làm cả rồi”. .

.....

Kỳ thật nếu xem cẩn thận, trong weibo cũng không có ảnh chụp chung của Phương Viên và Tần Tu, gần như đều là ảnh chụp nghiêng hoặc là chụp với các thành viên khác. Jessica nhớ tới MV hậu trường mới vừa rồi xem ở trong phòng biên tập lại mỉm cười. Doãn Long Nhất dù rất thích dùng weibo, nhưng ở trước mặt bạn học Phương, hiển nhiên vẫn còn thua xa lắm.

Hoạt động quảng bá đầu tiên khi TAKE FIVE thành lập chính là gắn liền với việc phát sóng của bộ phim. Cách quảng bá chủ yếu dựa vào truyền thông và Internet, tham gia các chương trình đặc biệt. Nội dung trước đó đều đã chuẩn bị tốt, ví dụ như từ từ đăng những shoot ảnh hậu trường lên tạp chí và vân vân.

Hiện tại cơn sốt bộ phim cũng đang dần lắng xuống. Việc quảng bá cho EP sắp phát hành cũng đã bước vào giai đoạn thứ hai. Giai đoạn này năm người phải tự mình xông pha mặt trận tấn công quảng bá. Trước khi phát sóng phim truyền hình. Cứ ném quyết định bọn họ đang phải bận rộn thu EP, quay MV, chụp ảnh bìa. Chỉ nghĩ đến thôi đã đủ bận rồi, nhưng hiện tại năm người đều cảm thấy so với trước kia còn bận hơn gấp đôi.

Trên tạp chí nếu không phải hình ảnh hậu trường bộ phim, thì cũng là ảnh tạo hình EP của năm người cùng với mấy shoot ảnh mới mà các thành viên chụp với tạp chí. Nội dung phỏng vấn cũng từ những tin tức thú vị khi quay phim chuyển thành mấy tin bài lượm lặt của cá nhân năm người. Nhóm vừa mới thành lập, còn

chưa có đủ danh tiếng để tham gia các chương trình trên đài truyền hình, nhưng mỗi ngày lịch trình lên radio cùng quảng bá trên Internet cũng đã chật kín.

Lịch buổi sáng hôm nay là nhận phòng vấn của mạng YOKU. Phần phỏng vấn đều cũ rích, MC lựa chọn ra vài câu hỏi của một nhóm cư dân mạng, để cho năm người viết vào bảng câu trả lời.

“Đầu tiên giải thích một chút, mấy câu hỏi này nhóm bạn trên mạng của chúng ta cũng đã có đáp án, Chúng ta sẽ xem xem đáp án của các bạn với đáp án của họ có giống nhau hay không nha ~”

Nữ MC thần bí cười hì hì, cúi đầu nhìn vào màn hình laptop. “Câu hỏi đầu tiên, trong năm người ai diễn xuất tốt nhất?”

Đợi trong chốc lát.

“ Nào, xoay bảng lại! Hạ Chinh viết là Tần Tu, Doãn Long Nhất viết là Hạ Chinh, Phương Viên cũng là Tần Tu, Tần Tu. Ha ha cậu viết là chính mình sao? Thôi được rồi, cũng không có quy định không thể viết chính mình, Thẩm Triệt cũng viết là Tần Tu. Được, đáp án của chúng ta công bố ngay sau đây — Kỳ thật cũng không cần phải nói, đáp án của nhóm bạn trên mạng chính là Tần Tu!”

Nói tới đây nữ MC chuyển hướng sang Doãn Long Nhất. “Doãn Long Nhất viết là Hạ Chinh, có nguyên nhân gì không vậy?”

Jessica đứng sau máy quay nhú mày nhìn Doãn Long Nhất, chỉ nghe người nọ trả lời: “Nguyên nhân chính là tôi và Tần Tu có chút không hợp nhau.”

Đáp án này nằm ngoài dự đoán của mọi người, nhưng bởi vì Doãn Long Nhất vừa cười vừa nói, cho nên MC cũng nửa thật nửa đùa: “Không hợp nhau chỗ nào?”

“Vậy phải hỏi bạn Lãnh Liệt rồi.” Thanh niên đầu mào gà quay đầu liếc một cái về phía Tần Tu ngồi cách bởi Phương Viên.

Nữ MC quả nhiên chìa mũi nhọn về phía Tần Tu: “Cậu và Doãn Long Nhất có xích mích gì sao? Nhanh nhanh nói ra, tỷ tỷ sẽ giúp các cậu giải quyết!”

Thẩm Triệt nhìn về phía Tần Tu. Tên khốn Doãn Long Nhất kia rõ ràng có chuẩn bị trước! Đem khoai lang nóng phồng tay quăng cho Tần Tu không nói, còn cố tình khiến người ta nghe xong sẽ nghĩ khúc mắc này của hai người là do Tần Tu gây nên.

Tần Tu liếc mắt nhìn Doãn Long Nhất một cái, khóe môi nhếch lên thành một nụ cười nhàn nhạt: “Dù là chơi bóng rổ hay đấu vật tay thì anh ta luôn bại dưới tay tôi.”

Này. Hoàn toàn là nói dóc! Thẩm Triệt nhin cười nhìn về phía Tần Tu, ngay cả Hạ Chinh và Phương Viên cũng bị làm cho choáng váng.

Nữ MC ha hả cười rộ lên, nhìn Doãn Long Nhất mặt tím ngắt: “Không thể nào, không nói tới bóng rổ, nhưng mà cậu rõ ràng là đồ con hơn cậu ta mà, sao đấu vật tay lại không thắng nổi Tần Tu thế?”

“Tôi đấu vật tay với cậu khi nào thế?!” Doãn Long Nhất nổi giận đùng đùng, nhưng người kia quả nhiên là xuất thân diễn xuất chính quy, nói dối đến mặt không đỏ tim không run a!

“Không phải như vậy!”

Nhưng mà càng vội vã phủ nhận lại càng làm cho người ta cảm thấy “Ôi giấu đầu hở đuôi kìa”. Thẩm Triệt cũng khổ thay cho hắn, huống hồ Tần Tu phản kích rất có kỹ xảo. Doãn Long Nhất phủ nhận đấu vật tay nhưng không phủ nhận được chơi bóng rổ. Tóm lại kỹ xảo không bằng người ta, buông tay chịu trời thôi.

Ngay cả nữ MC cũng cười nói: “Bớt giận, bớt giận nào. Ai nha, tôi hiểu tâm trạng của cậu mà.”

“Không phải cứ đây cơ bắp là có thể thắng tôi.” Tần Tu đứng lúc này lại bơm thêm một câu nữa. Doãn Long Nhất bị xỏ xiên là đồ “đầu óc ngu si tứ chi phát triển, còn non và xanh lăm” quả thực giận đến sôi máu.

“Được rồi, câu hỏi tiếp theo. Ai hát hay nhất?”

Lần này vẫn từ trái sang bắt đầu là Hạ Chinh. Đáp án theo thứ tự là Doãn Long Nhất, tôi, Tần Tu, tôi, Tần Tu.

Doãn Long Nhất nhìn mấy đáp án này quả thực muốn tự chột mù hai mắt mình luôn. Ba tên này rõ ràng lập hội hãm hại mình đây. Từ khi nào mà Tần Tu trở thành No 1 trong khoản ca hát thế?

“Ha ha, tôi thấy Doãn Long Nhất, cậu lại không phục rồi. Các cậu thật đúng là không hợp nhau a!” Nữ MC vừa nói như vậy, Doãn Long Nhất ngay cả đường nổi cấu cũng mất luôn.

Jessica cũng không có gì bất ngờ đối với đáp án này. Thẩm Triệt cùng một phe với Tần Tu, cho dù trong lòng công nhận Doãn Long Nhất hát hay nhất, nhưng sau khi Doãn Long Nhất liên tiếp khiêu khích Tần Tu, khẳng định cũng chẳng ngại mà mang danh xấu tính. Tần Tu thật ra có thể không viết tên mình. Muốn trách thì phải trách Doãn Long Nhất bắt nạt trước, Tần Tu đương nhiên không thể nào dễ yên cho cậu ta dễ chịu. Mà Phương Viên, dù là trong lòng hay trên thực tế cậu ta nghĩ như thế nào thì câu hỏi này nhất định sẽ trả lời là Tần Tu. Nếu như không có gì bất ngờ thì các câu hỏi tiếp theo, có lẽ tám chín phần nếu có thể thì cậu ta nhất định trả lời là Tần Tu. Đây cũng là một cách gây ấn tượng cho cư dân mạng và fan rằng mối quan hệ của cậu ta với Tần Tu không phải bình thường.

Doãn Long Nhất có chút đáng thương. Công bằng mà nói, trong số năm người thì cậu ta đích thật là người hát hay nhất, nhưng mà, xét theo mức độ nổi tiếng của Tần Tu so với năm người hiện tại, cho dù Tần Tu có hát tệ nhất, chỉ sợ fan vẫn sẽ trả lời là Tần Tu, huống chi cậu ta hát cũng rất khá.

Quả nhiên, câu trả lời của nhóm bạn mà nữ MC đưa ra chính là Tần Tu. Biểu cảm của Doãn Long Nhất có thể tính là rất khó coi.

MC hỏi Hạ Chinh: “Vì sao cậu lại trả lời là Doãn Long Nhất?”

“Tôi cảm thấy Tần Tu và Long Nhất đều hát rất tốt, nhưng bởi vì bản thân tôi cũng xuất thân từ người làm âm nhạc, có thể góc độ nhận xét so với người bình thường không giống nhau. Khách quan mà nói, tôi cảm thấy nền tảng kỹ thuật thanh nhạc của Doãn Long Nhất rất chắc chắn, nếu không lúc trước tôi cũng sẽ không kéo cậu ta gia nhập ban nhạc.”

Jessica nhướn mày khen ngợi. Sự chênh lệch về chỉ số EQ vừa nhìn đã thấy ngay. Chọn cậu ta làm nhóm trưởng quả là đúng đắn. Câu trả lời này cũng lập tức trấn an Doãn Long Nhất, lại giúp Doãn Long Nhất được chú ý hơn mà cũng không đắc tội với Tần Tu và fan của Tần Tu. Tuy nhiên, Jessica thầm nghĩ, Hạ Chinh trả lời như vậy rõ ràng có tư tâm, ví dụ như cố ý nhắc tới ban nhạc chẳng hạn.

Quả nhiên tiếp theo lòng hiếu kỳ của MC bị khơi dậy, liên tiếp hỏi Hạ Chinh những câu hỏi về ban nhạc. Hạ Chinh đơn giản kể lại chuyện mình cùng Doãn Long Nhất trước kia hát ở quán bar, sau lại cùng nhau tham gia cuộc thi tuyển chọn tài năng, cuối cùng cũng không quên nhấn mạnh rằng hai người họ có thể gia nhập TAKE FIVE coi như là hoàn thành được một nửa tâm nguyện. Khi kể chuyện thì luôn nghĩ trước nói sau, cân nhắc từng lời, phải nói là vô cùng hợp lý.

“Chỉ mới hỏi người tuyệt nhất, có dám hỏi người tệ nhất không nhỉ?” Ngoài dự đoán của mọi người, Doãn Long Nhất bỗng nhiên làm loạn, đưa ra một câu hỏi như vậy.

Nữ MC đương nhiên cũng là một người thích náo nhiệt: “Tôi cảm thấy chủ ý này không tồi a, nhóm vừa mới thành lập, chính là không phá đi thì không xây được! Mọi người thoải mái nói ra bức xúc đi, nói xong rồi thì cảm tình sẽ càng sâu sắc. Nào, trả lời thử nhé, trong cảm nhận của các cậu ai là người hát tệ nhất?”

Jessica không ngăn cản MC làm nóng trường quay, chỉ một câu hỏi như vậy mà phải ngăn lại thì có vẻ quá hẹp hòi rồi, chẳng khác nào thừa nhận quan hệ trong nhóm đích thực có vấn đề. Cho dù câu hỏi này mang đến chút phiền toái, sau khi ghi hình xong cất bỏ là được, dù sao cũng không phải ghi hình trực tiếp.

Mọi người bắt đầu cầm cúi viết tên, Thẩm Triệt thật sự không nhìn được, thậm chí thử một câu, úp tấm bảng xuống, thành thật gơ tay lên: “Không cần viết đâu, tệ nhất là tôi. . . .”

MC cười thầm, trực tiếp cầm lấy kịch bản gõ vào đầu Thẩm Triệt: “Sao cậu lại tự gơ tay chứ. Nói không chừng không phải là cậu đâu? Hấp dẫn đều bị cậu phá mất rồi.” Lại quay qua hỏi những người khác, “Cậu ta hát tệ nhất thật sao?”

“Kì thực cũng không có gì, chỉ là âm vực hơi hẹp một chút.” Nhóm trưởng trả lời coi như khách quan công bằng nhất.

Doãn Long Nhất nhân cơ hội giậu đổ bìm leo: “Nói gì vậy, kỹ thuật viên thu âm còn bị cậu ta hại cho thâm.”

Phương Viên cũng tận lực nói giúp: “Anh Thẩm Triệt không đến nỗi nào đâu, chỉ là kỹ thuật viên thu âm của chúng tôi yêu cầu hơi nghiêm khắc thôi.”

Về mặt Thẩm Triệt cảm kích vô cùng.

MC lại hỏi Tần Tu vẫn chưa lên tiếng: “Cậu ta hát tệ thế nào cậu không có đánh giá gì sao?”

Tần Tu có chút ngẩn người: “Thật ngại quá. Tôi lại cứ nghĩ là hỏi ai diễn xuất tệ nhất. Lúc cậu ta giơ tay tôi cũng cảm thấy kỳ lạ, cậu ta diễn xuất rất tuyệt mà. Trong Cú ném quyết định mọi người cũng thấy quá rõ ràng rồi đấy.” Nói xong ánh mắt bình bợ mà rơi xuống người Doãn Long Nhất ngồi đầu kia sô pha.

Jessica có chút kinh ngạc, kỳ thật theo thái độ bình thường mà Tần Tu đối đãi với Doãn Long Nhất, cơ bản là có thể nhẫn nhịn. Nhưng Thẩm Triệt chính là ranh giới nhẫn nhịn của Tần Tu. Hễ đụng đến Thẩm Triệt là Tần Tu liền che chở đến bất chấp tất cả, trừng mắt đáp trả lại. Câu nói này còn khéo léo hơn cả Hạ Chính khi nãy làm bốn phía im lặng, khiến mọi người từ nghĩ Thẩm Triệt hát thật tệ, thành nghĩ Thẩm Triệt diễn xuất rất tuyệt, đồng thời tàn nhẫn chà đạp Doãn Long Nhất.

Tuyệt đối là tàn nhẫn chà đạp, bởi vì cả nhóm ai cũng biết trải nghiệm bị vô số người mỉa mai vì NG quá nhiều lần vốn là điều cấm kỵ của Doãn Long Nhất, tuyệt không thể đụng vào. Jessica thâm chặt lưỡi. Quả nhiên độc nhất vẫn là lòng dạ mỹ nhân.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Vậy ai diễn xuất tệ nhất?” Nữ MC hoàn thành việc cầm lấy cây đao trong tay Tần Tu.

Sắc mặt Doãn Long Nhất thoáng chốc trắng bệch. Jessica cảm thấy lúc này nên ra mặt, bằng không với cá tính của Doãn Long Nhất, khẳng định sẽ xù lông lên cho coi. Bản thân câu hỏi cũng không tính là quá ma mãnh gì, nhưng hết lần này tới lần khác khiến cho không khí trở nên nặng nề mùi thuốc súng. Jessica đi qua thì thâm với đạo diễn một chút, đạo diễn lúc này mới đưa tay ra hiệu với MC.

“Được rồi được rồi, bỏ qua cho các cậu, chúng ta vẫn tiếp tục trả lời câu hỏi của nhóm bạn trên Internet nhé.”

Sau khi phỏng vấn chấm dứt, Jessica một mình tìm Hạ Chính nói chuyện. Lúc này mà phê bình Doãn Long Nhất, ngoài trừ làm cho mâu thuẫn của cậu ta với Tần Tu càng thêm gay gắt thì chẳng có ích lợi gì cả.

“Tình huống hôm nay cậu cũng thấy đấy, ” Nữ đại diện ngồi sau bàn làm việc, đi thẳng vào vấn đề.

“Hiện tại là thời điểm quan trọng quảng bá cho nhóm, tính tình Doãn Long Nhất nếu không biết điều một chút thì đối với cậu ta, đối với cả nhóm, ảnh hưởng thế nào cậu hẳn phải tưởng tượng được.”

Hạ Chính hiểu rõ, gật đầu: “Tôi hiểu. Tôi sẽ cảnh cáo Doãn Long Nhất, nhưng chuyện ngày hôm nay, thật ra người có lỗi không phải chỉ có một mình cậu ta.”

Jessica không nói gì, kỳ thật trong lòng thâm có chút đau đầu.

Hạ Chính tiếp tục nói: “Tuy rằng khiêu khích đầu tiên chính là Doãn Long Nhất, nhưng tôi tin tưởng mấy lời kia đối với Tần Tu mà nói, căn bản không đủ dọa sợ cậu ta. Nhưng ngược lại thì khác, Tần Tu biết rõ nhắc tới chuyện quay phim sẽ khiến Doãn Long Nhất xấu hổ, lại còn cố ý nói như vậy. Lúc cậu ta lên kế hoạch trả thù Doãn Long Nhất như thế, có nghĩ đến lợi ích của nhóm sao?”

Nhóm trưởng trẻ tuổi ngẩng đầu, nhìn thẳng vào nữ đại diện biểu tình mơ hồ: “Trong nhóm, thành viên không hòa đồng nhất có thể là Long Nhất, không sai, nhưng nguy hiểm nhất, kỳ thật chính là Tần Tu.”

Jessica tựa vào ghế làm việc, đánh giá kĩ càng cậu thanh niên tuổi trẻ trầm ổn trước mặt: “Có phải cậu cũng có bất mãn với Tần Tu không?”

“Xin lỗi cho tôi nói thẳng. Tôi có thể hiểu vì sao công ty thiên vị Tần Tu, nhưng nếu cô muốn tôi xử lý công bằng, vậy thì Tần Tu chắc chắn khó thoát khỏi trách nhiệm.”

Jessica lẳng lặng nhìn Hạ Chính trong chốc lát: “Vậy được. Tần Tu giao cho cậu xử lý.”

97. Chương 98 - Liêm A~ Liêm A~ Hoa Khôi Trường

Kết quả xử lý rất nhanh đã truyền khắp đám tân binh trong công ty.

“Tần Tu và Doãn Long Nhất mà cũng bị phạt quét dọn phòng vũ đạo sao? Ấu shiet, lúc nào vậy?”

“Lẽ ra nên phạt mặc đồ hầu gái để chúng ta vây xem thì vui hơn ha!”

“Hai người bọn họ lại làm sao vậy nhỉ? Hai người này mà quét phòng vũ đạo, thế nào cũng quây banh cái phòng lên cho coi!”

“Không có đâu, bọn họ chắc sẽ cực diêm!”

“Doãn Long Nhất chắc chắn đéch dám cực diêm với Tần Tu lần nữa đâu. Tôi cá là quây banh phòng học!”

“Quây cái đầu anh á. Mặc đồ hầu gái vui hơn mà!”

Một đám tân binh tụ tập ở hành lang, kiễng chân trộm ngó vào phòng vũ đạo cuối hành lang. Sau đó trên hành lang truyền đến một tiếng chửi “Nhìn cái *beep* gì mà nhìn!”. Doãn Long Nhất xách xô nước giờ cây lau nhà lên, nổi giận đùng đùng mắng chửi tã tời đám người vây xem đang ôm bụng cười to.

Phía sau, mỹ nam một mét tám lăm cũng tay xách xô nước cùng cây lau nhà, vẫn phong độ ngời ngời đi vượt lên trước Doãn Long Nhất: “Làm việc khẩn trương lên. Tôi không muốn lãng phí thời gian.”

Doãn Long Nhất nổi đóa, trợn mắt trừng bóng dáng thờ ơ của Tần Tu.

Lúc Thẩm Triệt đi tới, phòng luyện vũ đạo rộng như vậy đã bị hai người đã phân chia xong giới tuyến, đang mỗi người một nửa rất chuyên chú mà lau dọn.

Doãn Long Nhất vớ lấy cây lau quềnh quàng vài đường trên sàn nhà như gà bới đất,. Tần Tu cũng chẳng khá hơn, cầm cây lau về mặt chán ghét đi đi cây lau hết nửa ngày, lại dùng mũi chân dẫm dẫm một đám tóc rơi rơi trên sàn nhà. Thẩm Triệt thấy Tần Tu không tiếp tục lau nữa mà ngồi xồm xuống chăm chăm nhìn móng tóc, một lúc lâu sau mới trầm giọng nói:

“Doãn Long Nhất, đây là tóc của anh.”

Doãn Long Nhất dừng lại, quay đầu thấy vẻ mặt chán ghét mà Tần Tu đang nhìn mình, thế là vung cây lau lên: “Cậu dựa vào cái gì mà nói là tóc tôi?”

“Tự anh đến xem đi, màu tím đây này, chẳng lẽ là của tôi?”

“Ghê chưa ghê chưa. Thám tử lòng danh Tần Tu, tóc của tôi cũng bị cậu nhận ra rồi. Cậu muốn thế nào đây, giải tôi đến đồn công an sao?!”

Thẩm Triệt bó tay không biết nói gì với hai người này. Sao lại trẻ con đến thế chứ.

Vừa bước vào trong phòng học, chân vừa mới nhấc lên còn chưa bước vào, Thẩm Triệt đã bị Doãn Long Nhất lấy cây lau ngang trước giò: “Thẩm Triệt, ai cho cậu mang giày vào? !”

Thẩm Triệt trong lòng nói, đại gia anh lau nhà mà như múa quý phủ thần công thế này còn không cho người ta bước vào sao. Nhưng cậu cũng không muốn cãi nhau với Doãn Long Nhất: “Vậy anh cho tôi mượn cây lau, tôi lau sạch để giày là được chứ gì.”

“Tôi đéch thích cho cậu mượn. Ai biết giày của cậu đã giẫm phải phân chó hay nước tè thì sao. Tìm ai đó nhà cậu mà mượn đi!” Doãn Long Nhất về mặt đắc ý nhìn thanh niên tóc xoăn bị mình chặn ở cửa, đang muốn giờ cây lau xua người đi, nào ngờ đối phương lại trực tiếp cúi người cởi cả đôi giày ra, chỉ mang tất cứ như vậy hùng hùng hổ hổ đi vào.

Doãn Long Nhất hoàn toàn choáng váng. Mẹ nó, thằng này được!

Tần Tu tỉnh bơ cúi đầu liếc đôi tất trắng dưới chân Thẩm Triệt một cái. Cún lông xù bị Tần Tu nhìn chăm chăm đầu ngón chân, xem có vẻ khó chịu, thì có chút chột dạ, liền dứt khoát cúi xuống tháo tất ra luôn.

Tần Tu hai tay cầm cây lau chột chột, mắt nhìn đầu quần tháo tất, chân không chạy về đem tất nhét vào trong giày, lại chân không chạy tới, trên sàn nhà ướt sượt lưu lại một hàng dấu chân, nhìn thực buồn cười.

Doãn Long Nhất ở phía sau huýt sáo: “Thẩm Triệt cậu bao nhiêu tuổi rồi mà còn nhoi nhoi như con nít vậy hả!”

Thẩm Triệt không thèm để ý đến hắn, cầm lấy cây lau nhà trong tay Tần Tu: “Để tôi lau sàn, anh lau cửa sổ là được rồi.”

“Vì sao?” Tần Tu ngó cậu.

Bởi vì lau sàn rất mệt a, Thẩm Triệt thăm nói, nhưng mà vừa thấy sắc mặt của Tần Tu, lập tức sửa miệng: “Bởi vì anh cao mà.”

Hoa khôi trường vớ lấy khăn lau, vui vui vẽ vẽ đi lau cửa sổ.

Thẩm Triệt thật không còn gì để nói. Có lẽ mình phải bị người này đàn áp cả đời rồi.

Doãn Long Nhất thấy Tần Tu có người giúp, trong lòng càng tức giận. Nhìn cái tên đầu quần tới phụ lau sàn kia chạy từ đầu phòng tới cuối phòng liền tức tối quát: “Thẩm Triệt cậu cứ chạy tới chạy lui như vậy, tôi nhìn mà phát bực!”

“Ngại ghê!” Nói xong tiếp tục chạy hình chữ Z.

Phượng Viên đứng trên hành lang, từ xa đã nghe thấy tiếng Doãn Long Nhất quát tháo Thẩm Triệt, bước chân dừng lại một chút, cau cau mày, quay đầu bỏ đi.

Ngày mai chính là ngày phát hành EP, chỉ là tất cả các fan đang mong chờ có lẽ đều không tưởng tượng được rằng, thần tượng của các nàng lúc này đang ở trong phòng tập, khí thế ngất trời làm tổng vệ sinh.

Tần Tu từ xa liếc mắt nhìn xô nước của Doãn Long Nhất một cái, bên trong nước đục ngầu, tên kia thế mà vẫn còn xả cây lau trong đó?!

“Doãn Long Nhất anh cứ tiếp tục lau như vậy, sàn nhà chỉ có dơ thêm thôi.”

“Cậu biết cái *beep* gì, cái này gọi là tiết kiệm bảo vệ môi trường.” Thanh niên đầu mào gà vừa đốp lại vừa tiếp tục nhúng cây lau vào trong xô nước đục đến không thể đục hơn.

Tần Tu khước miệng nhếch lên: “Sao không anh không tè luôn vào đó đi, càng bảo vệ môi trường hơn đấy.”

Thẩm Triệt nghe xong đầu cũng đầy mồ hôi, nói thế cũng độc miệng quá rồi...

“Tần Tu!” Doãn Long Nhất quả nhiên xù lông, ném cây lau nhà vào trong thùng nước đen sì, như thế vừa hay, trực tiếp làm nước bắn bắn tung tóe đầy người.

Một phút sau Doãn Long Nhất rốt cục cũng chịu dọn dẹp, xách xô đi đổi nước. Tần Tu chờ Doãn Long Nhất đi xa mới quay đầu lại, Thẩm Triệt vẫn đang ngồi chồm hổm trên mặt đất tha tha kéo kéo cây lau nhà.

“Nè, Thẩm Triệt.”

Đúng lúc Tần Tu đột ngột cất tiếng từ sau lưng, Thẩm Triệt đang dựng cây lau lên, cái cán kim loại của cây lau vừa lúc đập bộp một cái lên người Tần Tu.

Cú này hơi mạnh một chút, Thẩm Triệt vội quay đầu lại xem đập vào chỗ nào rồi, ai dè vừa quay đầu lại liền hối hận vô cùng.

Tần Tu gập thắt lưng, tư thế thống khổ kia Thẩm Triệt vừa thấy cũng biết đời mình xong rồi.

“Anh không sao chứ? !” Thẩm Triệt sợ tới mức quàng quàng chạy tới đỡ người.

Tần Tu đau đến không còn hơi sức mà đáp lại, ôm nơi yếu hiểm khuỷu cả xuống.

Thẩm Triệt nhận được một lạy này, vội vàng ngồi sụp xuống theo. Cùng là đàn ông đương nhiên cậu biết chỗ kia mà bị đánh thì đau ghê gớm cỡ nào, nhưng chỉ có thể ở bên cạnh giường mắt nhìn: “Anh làm sao rồi? Có đau lắm không?”

“Thẩm Triệt, cậu có thâm thù đại hận với tôi sao hả?!” Nghiến răng nghiến lợi nói.

Thẩm Triệt vô tội muốn chết: “Tôi thực sự không thấy anh mà. Anh đi đứng sao lại y như mèo vậy, không có chút tiếng động gì cả!”

Tần Tu cắn răng hít vào một hơi, trán đổ đầy mồ hôi. Thẩm Triệt nhìn thấy cũng vô cùng lo lắng, thấy vạt tóc mái dài bị mồ hôi thấm ướt bết dính trên gương mặt Tần Tu, theo bản năng liền giơ tay vén đám tóc ra sau tai.

Tần Tu bỗng đứng ngây ngẩn cả người, ngẩng đầu trừng lớn mắt: “Cậu làm quái gì thế?”

Thẩm Triệt bị trừng mà chẳng hiểu tại sao: “Tôi thấy tóc anh ướt mồ hôi nên mới giúp anh...” Nói tới đây ánh mắt bỗng đờ ra.

Tóc bị vén ra sau tai, lộ ra một bên mặt mịn màng cùng tóc mai đen tuyền của Tần Tu. Tuy rằng nguyên nhân chính là lão Nhị gặp chuyện đau đớn thống khổ, nhưng khuôn mặt nhìn nghiêng này thật sự là bằng thanh ngọc khiết, khiến người ta thương tiếc vô cùng. Cậu nghĩ cậu đã đại khái đoán được Tần Tu vì sao phản ứng mạnh như vậy.

“Đừng nói với tôi ước mơ của cậu là giúp bạn gái vén tóc đó!” Động tác dùng để đối đãi với nữ sinh này đương nhiên chọc giận Tần Tu, chỉ sợ hiệu quả so với khi gọi anh ta là hoa khôi trường còn đáng sợ hơn, ngay cả ngôn ngữ cũng bắt đầu táo tợn, “A, là cậu cố ý dùng cây lau nhà đánh tôi đúng không? Cái đồ chơi to dài này của tôi cậu đang nôn nóng muốn thấy lắm rồi nhỉ?!”

“Tôi không có muốn thấy mà.” Thẩm Triệt căn bản không còn đường cãi lại. Tôi cường bạo anh hay sao mà hung dữ thế. Chỉ có vén tóc anh lên một chút thôi mà!

Tần Tu bình tĩnh lại, vịn vào tường chậm rãi đứng lên, trầm giọng nói: “Thẩm Triệt. Cái gì mà hoa khôi trường, bạn gái, vén tóc của tôi, lấy phía dưới của tôi ra trút giận. Cái chứng hoang tưởng này của cậu ngừng lại ngay cho tôi. Càng sớm càng tốt. Muốn cùng tôi kết giao thì thành thật nhìn rõ sự thật đi. Còn không cậu ra ngoài lừa gạt nữ sinh tôi tuyệt đối không ngăn cản cậu.”

Thẩm Triệt buồn khổ liếc nhanh nửa thân dưới ma quỷ của Tần Tu một cái, tâm nói tôi đã sớm chấp nhận sự thật anh có thứ này rồi. Nhưng mà anh cũng đừng quá thể đáng như vậy chứ, chỉ một chút quyền lợi vén tóc thôi anh cũng không cho, tôi cũng đâu có vén tóc anh trước mặt người khác đâu....

“Hiểu rõ chưa?” Tần Tu hỏi, “Hay là muốn theo tôi đi vào toilet thì tè xem ai xa hơn cậu mới chịu thừa nhận?”

Thôi, tốt nhất là kệ xác đi... Thẩm Triệt đành phải ừ ừ: “Yên tâm, tôi không có ý nghĩ bậy bạ gì đó với anh đâu...”

Ngoài cửa sổ, sét bỗng “oành” một tiếng.

Thẩm Triệt có điểm chột dạ, liếc mắt nhìn trần nhà: “Thực không có mà.”

Một cơn gió to từ ngoài cửa sổ thổi ào vào, cửa phòng bị đập đánh “rầm” một tiếng.

Khóe miệng Tần Tu nhếch lên, bỗng nhiên bước lại gần, áp thanh niên tóc xoăn đang sợ sệt vào vách tường một cái thật mạnh: “Tôi giúp cậu hiểu rõ.”

Đầu Thẩm Triệt ơ ơ, môi Tần Tu nặng nề áp đến.

Cảm giác lần trước ở trên giường kích hôn thoáng chốc lại ào ào hiện lên rõ ràng. Thẩm Triệt chỉ cảm thấy một luồng huyết khí chạy thẳng lên não. Rõ ràng còn chưa biết ý đồ của Tần Tu, rõ ràng biết ở trong công ty làm như vậy rất nguy hiểm, thế nhưng vẫn kiềm chế không được giang hai tay rộng ra muốn ôm chặt lấy đối phương. Tần Tu mở miệng cắn cắn cậu một cái, hung tợn nói: “Không được ôm!”

Sao lại không được chứ! Thanh niên tóc xoăn mở to mắt không hiểu, cánh tay cấp bách vẫn không thể đợi mà ôm lưng đối phương.

Ai dè Tần Tu lại hất thẳng tay cậu ra, còn dùng lực rất mạnh.

Thẩm Triệt không cam lòng lại ôm trở lại, cứ người hất người ôm qua lại vài lần, đến lúc Thẩm Triệt lại ôm Tần Tu bỗng đóng chặt miệng, mặc kệ cậu vừa hôn vừa cạy, chết sống cũng không chịu mở ra, nhưng vẫn cứ dán ở bờ môi cậu, rõ ràng là cố ý gây sự. Thẩm Triệt luống cuống, đành phải thu tay về, nhưng vẫn kiềm chế không được ý muốn vuốt ve, vội vàng đưa tay nâng giữ gương mặt thanh tú lạnh ngạo.

“Không cho chạm.” Lần này Tần Tu trực tiếp xoay mặt đẩy cằm đi thật xa, ngay cả hôn cũng không cho hôn.

Muốn hại chết người a! Thẩm Triệt bị chinh thế chỉ còn biết đầu hàng, hai tay không tình nguyện buông ra, sau đó lại bị Tần Tu kéo tới áp lên tường.

Anh nhất định muốn tôi đầu hàng đúng không. Thẩm Triệt suy nghĩ trống rỗng, bắt lực nhìn đôi mắt tràn đầy sương mù lạnh lẽo của Tần Tu. Cái điệu bộ ỷ vào tôi thích anh liền tác oai tác quái như vậy, quả thực đáng giận hết sức. Chỉ là thân thể không sao chống đỡ nổi sức hấp dẫn của người này...

Tần Tu lúc này mới hé miệng, sương mù lạnh lẽo trong mắt hóa thành một mảnh sóng nước mênh mông: “... Cậu không sợ phía dưới lại cứng sao?”

Giọng nói rất nhanh đã bị lưỡi hôn dồn dập cắt ngang, hơi thở nóng bỏng lại ướt át tràn ngập giữa môi lưỡi hai người dây dưa nhau.

WebTru.yenOn line . com

Không thể ôm cũng không thể chạm vào, tất cả dục vọng từ cánh tay chỉ có thể đổ trên mười đầu ngón tay. Thẩm Triệt có thể cảm thấy móng tay Tần Tu nhiều lần bấm trên mu bàn tay cậu, giống như muốn trả thù, rất đau.

Doãn Long Nhất mang theo xô nước đứng đập cửa nửa ngày, ở ngoài cửa chửi ầm lên đến phòng trực ban đều có thể nghe thấy. Cửa phòng chậm rãi mở ra, tay Tần Tu đặt trên khung cửa cúi đầu đánh giá xô nước bên chân hắn.

“Chịu đi đổi nước rồi?”

“Các người chắc chắn là cố ý!” Doãn Long Nhất liếc xéo Thẩm Triệt đang đứng lau gương, ác ý cười, “Không phải ở trong này thông nhau đấy chứ?”

“Anh đi lâu như vậy mới về, có khi nào ở trong WC tự sóc lọ không.” Tần Tu thản nhiên nói.

Doãn Long Nhất tím mặt: “Tần Tu!!”

Thẩm Triệt tiếp tục ra sức lau gương.

98. Chương 99 - Lịch Sử Đặc Sắc Nhất Của Nhóm Nhạc Thần Tượng

Buổi ký tặng EP đầu tiên diễn ra ở quảng trường Đế Vương. Theo như lịch trình thì đầu tiên cả nhóm sẽ đến khách sạn Đế Vương tham dự buổi họp báo ra mắt với các phóng viên. Trong phòng họp báo tụ tập rất đông người trong giới truyền thông, cả quen thuộc lẫn không quen thuộc. Jessica cũng cùng nhóm tới tham dự buổi họp báo, sẵn tiện điều khiển hiện trường, không để những câu hỏi tiến triển đến mức không khống chế được. Dù gì nhóm nhạc cũng chỉ vừa mới ra mắt, cũng không có tai tiếng gì, nên cô cũng không cần lo lắng quá mức.

Các câu hỏi cho tới bây giờ đều xoay quanh việc quảng bá cho EP, phần lớn câu hỏi là do Hạ Chính trả lời, những thành viên còn lại thỉnh thoảng phụ họa một hai câu. Có điều Tần Tu không chủ động mở miệng nhiều lắm. Jessica nhìn thoáng qua, vỗ nhẹ bả vai Tần Tu một chút. Mặc dù các thành viên khác có hỗ trợ phân tán sức chú ý, nhưng Tần Tu quả thật rất hấp dẫn, luôn liên tục bị phóng viên lợi dụng sơ hở.

Đúng như dự đoán.

“Tần Tu diễn Lãnh Liệt lâu vậy rồi mà vẫn chưa thoát vai được sao?” Có phóng viên trêu ghẹo hỏi, “Sắc mặt cậu tệ như vậy, hay là có chuyện gì xảy ra?”

Phía dưới cũng có những phóng viên truyền thông khác cười rộ lên phụ họa.

Thẩm Triệt nhìn về phía Tần Tu ngồi bên cạnh, trong lòng nói mặt anh ta lúc nào chả đơ đơ như quân bài poker thế đấy. Đâu có phải sắc mặt khó coi đâu?

Tần Tu sờ sờ má một chút, cười nói: “Sắc mặt tôi trông tệ lắm sao?”

Nụ cười kia nháy mắt thấp sáng toàn hiện trường. Tay phóng viên vừa trêu ghẹo kia lập tức im lời, camera khắp phòng thì liên tục “tách tách tách” chụp lại nụ cười ngắn ngủi của băng sơn mỹ nam.

Jessica thở nhẹ một hơi, lại không ngờ rằng thách thức thật sự còn ở phía sau.

Một phóng viên của một tuần san giải trí mới thành lập giờ tay đặt câu hỏi: “Không biết vị trí của TAKE FIVE đối với Quan Triều là như thế nào nhỉ? Tôi đã xem qua Official website cùng MV của ca khúc mới, trong một số lịch trình sắp tới và các cuộc phỏng vấn trên Internet, tâm điểm của nhóm dường như là đặt trên người Tần Tu. Nhóm nhạc này, xin lỗi tôi nói thẳng, không giống những nhóm nhạc thần tượng khác mà Quan Triều đào tạo, kì thật giống với nhóm nhạc của riêng Tần Tu thì đúng hơn.”

Lời này vừa nói ra toàn hiện trường liền “Ồ” lên. Sắc mặt năm thành viên sau bàn phỏng vấn đều trở nên tương đối khó coi, đương nhiên còn có cả Jessica. Thế nhưng đối với nữ đại diện tài giỏi này mà nói, câu hỏi này cũng không nằm ngoài dự đoán, việc ngoài dự đoán của cô chính là, nó tới quá sớm mà thôi. Vừa mới tuyên bố phát hành EP đầu tiên mà đã có người nghi ngờ thế này, cũng không phải chuyện tốt lành.

Các phóng viên khác ở hiện trường đều đã châu đầu ghé tai nhau bình luận. Một câu hỏi lúng túng như vậy thành viên trong nhóm hiển nhiên không thể trả lời. Jessica kéo microphone gần lại:

“Hiện tại Tần Tu quả thật là thành viên nổi tiếng nhất trong nhóm. Việc này cũng liên quan nhiều đến chuyện cậu ấy đóng vai Lãnh Liệt. Mà vai diễn này mọi người cũng nhìn thấy rồi, cậu ta thật sự là lựa chọn tốt nhất. Nếu trong buổi phỏng vấn sắp tới, mọi người cảm giác có thiên về phía Tần Tu hơn, cũng chỉ là vì nguyên nhân như vậy. Trong Official website cùng MV, tần suất xuất hiện của năm người là hoàn toàn ngang nhau. Nếu các bạn cho rằng Tần Tu có vẻ rất nổi bật, tôi nghĩ đó là vấn đề chú ý cá nhân của các bạn.”

Nói tới đây lại dừng một chút nhấn mạnh, “TAKE FIVE vừa mới thành lập, kế tiếp mọi người sẽ lần lượt nhìn thấy ưu điểm của bốn thành viên còn lại. TAKE FIVE chính là ngôi sao sáng được mong chờ nhất của giới thần tượng trong tương lai, chỉ một thành viên là Tần Tu đây đã chứng minh được cho mọi người thấy điều này.”

Tuy rằng Jessica thuận lợi trả lời trôi chảy, đưa ra lời giải thích hợp tình hợp lý cho sự nghi ngờ của người ngoài, nhưng vấn đề này ở trong lòng các thành viên thì không dễ dàng lặn sóng giống như vậy. Ngay cả bản thân Jessica, trong tương lai, liệu còn có thể một lần nữa đối mặt với vấn đề này hay không, cô cũng không chắc chắn.

Buổi họp báo kết thúc trong buổi sáng, đến giữa trưa ăn cơm rồi nghỉ ngơi, đến chiều thì tiếp tục tiến hành ký tặng.

Câu hỏi của phóng viên Tuần san ngôi sao mới khiến cho không khí trong phòng nghỉ đến lúc này vẫn gượng gạo. Quà tặng cùng thư do fan đưa tới chất thành đống trên bàn dài, tất cả đều là do Nữ Nữ thay mặt mang về từ chỗ nhóm fan cầm chốt trước cổng khách sạn, thế nhưng cũng không có ai mở ra xem. Nữ Nữ cố hết sức muốn làm nóng không khí, đi đến trước cửa sổ sát đất nhìn xuống quảng trường Đế Vương dưới khách sạn, ra vẻ kích động nói: “Fan đứng chờ nhiều thiệt nha! Các cậu nói có thể có bao nhiêu nhỉ?”

“Là fan của Lãnh gia mới đúng.” Doãn Long Nhất không mặn không nhạt phun một câu.

Hạ Chính thở dài một hơi, lấy một lá thư mở ra, có vẻ không muốn gia nhập vào cuộc cãi cọ nhằm chán vô vị.

Tần Tu đẩy ghế dựa đứng lên, đi thẳng ra khỏi phòng nghỉ.

Thẩm Triệt đứng dậy nhìn Doãn Long Nhất một cái: “Anh hơi quá đáng rồi đấy.”

Doãn Long Nhất nhún nhún vai, nói với Thẩm Triệt đang xoay người định bước ra ngoài: “Thật không biết cậu bảo vệ tên đó như vậy làm gì? Thẩm Triệt, cậu rốt cuộc có tự hiểu được không vậy? Cậu cũng lắm chỉ là làm nền cho Tần gia mà thôi. Cậu cho là cứ xum xoe như vậy, hẳn ta sẽ chia cho cậu chút danh tiếng sao?”

Lời này nói ra cũng quá chướng tai, Phương Viên nhíu mày, ngay cả Hạ Chinh cũng nhin không được: “Đủ rồi.”

“Đủ cái gì mà đủ? Jessica không ở đây, ngược lại tôi rất muốn nói cho rõ ràng, Quan Triều làm như vậy thật sự quá không ra gì. Dem bốn người chúng ta cột vào một chỗ làm đệm lưng cho Tần Tu!”

“Không phải bốn.” Thẩm Triệt quay đầu lại nói, “Ít nhất có tôi không phải bị trói tới.” Dứt lời lập tức đi ra khỏi phòng.

Phương Viên ngồi một lát cũng chịu không nổi, yên lặng đứng lên rời đi. Nữu Nữu cũng chạy nhanh theo ra ngoài. Trong phòng nghỉ chỉ còn lại Doãn Long Nhất cùng Hạ Chinh.

“Cậu cứ nhằm vào Tần Tu như vậy thật chẳng có nghĩa lý gì cả.” Hạ Chinh buông bức thư trong tay xuống, nói.

Doãn Long Nhất ngã lưng ra ghế tựa, cũng tự biết mình đang cố tình gây sự: “Nhưng mà tôi nuốt không trôi cục tức này.”

“Thế tôi hỏi cậu nhé, cậu nói thật lòng cho tôi biết, cậu có cảm thấy Tần Tu rất ưu tú không? Nếu so sánh với bốn người chúng ta thì thế nào?”

Doãn Long Nhất hiếm khi không đeo bộ mặt chộc tức người thế này, nhíu nhíu mày, tuy rằng không nói câu nào nhưng Hạ Chinh cũng biết trong lòng hẳn đã có câu trả lời.

“Cậu có khi nào chịu suy xét kĩ một chút chưa, nếu Ngô Tưởng không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nếu như ban nhạc ba người chúng ta thật sự có thể ra mắt, chúng ta có thể giống như bây giờ, nhanh chóng thành công như vậy hay không? Tôi nói cho cậu biết, chúng ta không thể. Ngẫm lại DDD năm đó, khi bọn họ ra mắt cũng không thuận lợi như TAKE FIVE bây giờ, huống chi là chúng ta.” Hạ Chinh nói, “Không có gì có thể nhanh chóng nổi tiếng như đóng phim, mà bộ phim thần tượng này nếu không có Tần Tu thì không có khả năng thành công như vậy. Không có hẳn, chúng ta thậm chí không có khả năng tham diễn. Bộ phim thần tượng này là vì TAKE FIVE mà chuẩn bị, mà TAKE FIVE là vì Tần Tu mà tồn tại.”

Doãn Long Nhất không nói gì.

“Có lẽ Quan Triều thật sự dùng chúng ta lót đường cho Tần Tu, nhưng trái lại chúng ta tại sao không lợi dụng Tần Tu? Năm đó DDD phải mất một năm mới bắt đầu được nhiều người biết đến, chúng ta còn chưa đến nửa năm đã có được, ngoại trừ độ nổi tiếng không cao như Tần Tu, tôi không thấy chúng ta có chỗ nào bị thiệt thòi cả.” Hạ Chinh nói xong, đứng lên vỗ vỗ vai Doãn Long Nhất, “Buổi ký tặng chiều này, kiếm chút đi.”

Hai giờ chiều, quảng trường Đế Vương đã chật kín người. Thẩm Triệt và các thành viên khác từ trong xe quản lý bước ra. Cậu nhìn thoáng qua Tần Tu bên cạnh, tóc Tần Tu được tạo kiểu một chút, tóc mái bồng bênh hất ra sau đầu, lộ ra vầng trán cũng khuôn mặt vô cùng lạnh ngạo. Người mặc bộ veston màu đen thời thượng, quần bó và giày thấp cổ khiến cho đôi chân có vẻ đặc biệt thon dài. Áo sơ mi đồ đậm còn đặc biệt “ôm sát người”, cúc áo thì vừa khít vừa nhỏ. Thẩm Triệt thật lo lắng khi anh ta hát đến đoạn cao trào, ***g ngực mở lớn ra có khi nào làm đứt cả cúc áo hay không. Ngoài ra, stylist còn thiết kế một cái khuyên tai cực kì độc, cực kì bắt mắt, yêu nghiệt đến không thể yêu nghiệt hơn, may mà có khí thế băng sơn trấn áp, yêu khí mới không có làm cần bay ra ngoài.

Lần đầu tiên tham gia hoạt động lại có thể gặp gỡ với nhiều fan như vậy, Nữu Nữu cũng thực kích động, cứ tới tới lui lui ngấm nghĩa năm người, ngấm đến nào cũng thấy không đủ. Năm người đều được stylist tỉ mỉ chăm chút. Hạ Chinh mặc một chiếc áo len ôm người màu xám, lộ ra ***g ngực vững chãi cùng dáng người hoàn hảo. Tóc Doãn Long Nhất được vuốt dựng lên gần giống với Thẩm Triệt, vạt tóc được nhuộm tím kia nhìn càng chói mắt lạ thường. Phương Viên thì mặc áo khoác cùng âu phục phong cách học viện Anh

Quốc, nhìn qua thực tình xảo. Thẩm Triệt mặc một chiếc áo len màu lam cổ chữ V, bên trong là áo sơ mi trắng. Nếu bàn về khí chất, Tần Tu vẫn hơn hẳn bốn người kia, đương nhiên, cũng có thể cũng có quan hệ với chiều cao. Bộ dạng cao ráo đẹp trai, khí chất lại lạnh lùng, vô luận thể nào cũng đều là đối tượng đầu tiên làm kinh diễm những ánh nhìn.

Năm người được nhân viên an ninh hộ tống đi ra hậu trường sau sân khấu. Nhìn đầu người đông nghịt phía trước cách đó không xa, Thẩm Triệt trong lòng vừa kích động vừa cảm khái. Non nửa năm trước, khi cậu ở đây thấy Âu Triết Luân ký tặng, khi đó cậu chỉ là khách qua đường, hiện tại, những gương mặt trẻ tuổi nhiệt huyết ngập tràn trước mặt, đều đang hướng về phía bọn họ.

MC trên sân khấu đang làm nóng không khí, cũng không biết nam MC đó nói gì, fan dưới sân khấu bỗng nhiên hét ầm lên. Tiếng hét cao the thé, làm cho bọn họ ở trong hậu trường cũng hết hồn theo. Thẩm Triệt nhìn xuống đám đông ồn ào, trong ngày đông lạnh giá lại chỉ cảm thấy sóng nhiệt cuộn trào, vô số nữ sinh đứng hàng sau vươn cổ nhìn về phía trong hậu trường. Thẩm Triệt lúc này mới hiểu, chắc là tại trông thấy nhóm đang ở bên này stand by.

Thẩm Triệt chú ý tới bảng đèn cổ vũ bên dưới sân khấu, ngoại trừ TAKE FIVE, cùng logo chữ V của nhóm, nhiều nhất chính là “Tần Tu”, giờ tên của bọn họ cũng không có gì lạ, nhưng lạ là những bảng như: “Lãnh Chân”, “Tu Triệt”, “Tu Viên” số lượng cũng không ít.

“Lãnh Chân là cái gì?” Thẩm Triệt không hiểu gì cả.

“Chính là Lãnh Liệt cùng Hoàng Chân đó.” Nữ Nữ cười hì hì, chỉ vào những bảng đèn ân cần giới thiệu, “Tu Triệt thì chính là chỉ Tần Tu và cậu.”

Thẩm Triệt vừa uống nước vừa nói: “Chính là fan thích cả hai chúng tôi sao? Còn có kiểu gọi tắt như vậy sao.”

Nữ Nữ trộm cười hề hề: “Không phải chỉ là thích hai người các cậu, mà là thích hai người các cậu ở bên cạnh nhau.”

Thẩm Triệt phun ra một ngụm nước, trừng lớn mắt khó có thể tin nhìn về phía Tần Tu.

Tần Tu vẻ mặt bình tĩnh, “chuyện nhỏ vậy cũng kinh ngạc sao”.

Thẩm Triệt lại nhìn nhìn mấy tấm bảng ở hiện trường, Lãnh Chân cùng Tu Triệt số lượng thực không ít, hai chữ “Thẩm Triệt” cũng tuyệt không ít, không khỏi có chột chột dạ. Nữ Nữ nghĩ đến cậu không quen với fan CP, nói: “Cậu có biết hiện tại có rất nhiều hủ nữ không. Họ đại khái là cảm thấy hai người các cậu ở cùng một chỗ rất đáng yêu, tôi cũng rất yêu thích cặp đôi Lãnh Liệt cùng Hoàng Chân trong Cú ném quyết định nha.”

Thấy Thẩm Triệt mặt xám xịt, Nữ Nữ an ủi vỗ vỗ vai cậu, “Đừng để ý. Chỉ tùy tiện YY chút thôi, không có gì đâu. Có các loại couple vương đạo này nhóm mới có thể thành công đó!” Nữ Nữ vô cùng am hiểu nói tiếp, “Cậu xem, bảng Tu Viên cũng rất nhiều nha!”

Tần Tu nhìn về phía đám đông nghìn nghịt trên quảng trường, quả nhiên nhìn thấy không ít bảng “Tu Viên”. Trong phim, Lãnh Liệt do anh diễn cùng vai diễn của Phương Viên không diễn chung với nhau nhiều lắm, fan CP này ít nhất có thể khẳng định không phải từ Cú ném quyết định mà ra.

Không chịu đựng nổi nhất chính là Doãn Long Nhất, nhìn đến hai chữ “Tu Nhất” quả thực muốn giận đến thổ huyết: “Làm cái trò gì vậy, mắt mấy người đó có vấn đề à? Thấy tôi và cậu quan hệ tốt lắm sao?!”

Tần Tu bình tĩnh ôm cánh tay, cũng không quay đầu lại nói: “Tôi còn khó chịu hơn anh đó.”

Doãn Long Nhất chỉ thiếu chút nữa đã phóng lên đánh người .

Nữ Nữ đành im lặng không nói gì. Nếu Doãn Long Nhất biết chữ “Tu” của Tần Tu vì sao đứng trước chữ “Nhất” của hắn, chỉ sợ thực sự sẽ xông vào liều mạng với Tần Tu. (=))))

Nam MC trên sân khấu bắt đầu cùng fan ở phía dưới kêu lớn tên của TAKE FIVE, trong tiếng hô lớn dâng cao như sóng trào, nhóm nhạc mới vụt nổi tiếng nhanh chóng bước lên sân khấu đồ rục.

Sau khi lên sân khấu phía dưới có người truyền đến một chiếc microphone. Bây giờ là màn giới thiệu, xem tình hình là năm người phải xài chung một cái mic rồi. Microphone đưa cho Tần Tu, Tần Tu tiếp nhận, chuyển qua cho nhóm trưởng Hạ Chinh.

Năm người từ trái sang phải theo thứ tự là Doãn Long Nhất, Hạ Chinh, Phương Viên, Tần Tu, Thẩm Triệt. MC đầu tiên tán gẫu cùng Hạ Chinh, đề tài xoay xung quanh EP mới. Doãn Long Nhất theo thường lệ không muốn làm người ngoài cuộc ở một bên xen mồm vào, nhưng kỳ thật nội dung đều là mấy lời cũ rích, giới thiệu phong cách ca khúc trong CD, các phiên bản của EP, thuận tiện mời fan ra sức ủng hộ các loại.

Đề tài này thật vớ vẩn rồi cực cũng dừng lại, MC cười cười, hỏi: “Lại nói tiếp, vài ngày nữa chính là lễ Tình nhân, các thành viên TAKE FIVE đã có sắp xếp gì chưa nhỉ?”

Đề tài này làm cho fan dưới sân khấu vô cùng kích động.

Hạ Chinh trả lời vẫn như cũ rất nghiêm túc: “Bởi vì ngày lễ tình nhân không phải ngày nghỉ pháp định, cho nên rất buồn là chúng tôi vẫn phải làm việc. Phỏng chừng không phải ở công ty thì cũng là đi show thôi.”

“Nói như vậy sắp xếp công việc vẫn chưa chắc chắn mà, cũng có thể có thay đổi đúng không nào. Cứ chống chế khéo như vậy là không được đâu nha!” MC lại hỏi Doãn Long Nhất, “Doãn Long Nhất, nói thật đi!”

Doãn Long Nhất nhún nhún vai: “Ừm, làm thần tượng cho nên không thể quên bạn gái, cho nên tôi chắc sẽ cùng fan chúc mừng ở trên mạng vậy.”

“Không thành thật chút nào, sao không ai dám nói thật vậy nhỉ?” MC lại hỏi, “Phương Viên thì sao?”

Mĩ thiếu niên ngại ngùng cười cười: “Tôi thật ra rất hy vọng được cùng các anh trải qua.” Nói xong ngược mắt nhìn người bên cạnh, ánh mắt trước tiên nhìn về phía Tần Tu, người nọ lại dường như không để ý.

Thế nhưng màn này không tránh khỏi ánh mắt cú vọ của fan, mấy tấm bảng “Tu Viên” được giơ lên rất cao, không ít fan mong mỏi nhìn Tần Tu, hy vọng đối phương có thể đáp lại đôi chút, cho dù là liếc sang một cái cũng được, đáng tiếc là chẳng có gì. Tần Tu cứ như “tôi không nghe, tôi không thấy, tôi không biết gì cả”.

“Vậy Tần Tu thì sao?” MC hỏi, “Ngày lễ tình nhân này cậu có dự định gì không?”

Hiện trường yên lặng đến từng đề-xi-ben, băng sơn yêu nghiệt mỹ nam dưới ánh mắt chờ đợi của đông đảo fan, thật lâu sau “Ừm” một tiếng, trầm ngâm nói: “Chắc là sẽ ở bên cạnh cún lông vàng thôi.”

“Sao cơ?” MC kinh ngạc, “Cậu có nuôi chó sao?”

Thẩm Triệt cũng có chút bất ngờ. Trước kia Tần Tu còn đăng bài tìm chó lạc trên weibo, cậu còn tưởng rằng anh ta thực sự nuôi chó trong chung cư, chỉ là lúc chuyển về mới thấy, trong nhà chỉ có con mèo của Khải đại thủ mà thôi. Nhưng Tần Tu lúc này nói như vậy, có thể là để ứng phó MC.

Đọc truyện tại Web Truyen Online . com

Đang mải nghĩ ngợi thì MC đã chuyển sang cậu: “Thẩm Triệt nào?” Không đợi cậu trả lời, nam MC đã phì cười trước, “Không phải sẽ ở cùng chủ nhân chứ?”

Fan dưới sân khấu đều bị chọc cười, Thẩm Triệt đầu đầy mồ hôi: “Đừng nói giỡn.”

“Chỉ là tôi vừa mới phát hiện cậu nhìn kỹ cũng rất giống một con cún lông vàng cỡ bự à nha!”

Ngữ điệu của MC làm fan dưới sân khấu vô cùng phấn khích, liên tục hô lớn “Tu Triệt vương đạo” “Lãnh Liệt Hoàng Chân trọn đời”.

“Tần Tu, tôi thấy cậu cứ nên cùng cậu cún lông vàng này trải qua lễ tình nhân luôn đi!”

Thẩm Triệt xấu hổ thê thảm, trước khi chủ nhân Tần Tu kịp nói chuyện liền cướp lời: “Mọi người còn chưa biết tôi muốn trải qua lễ tình nhân thế nào mà, ngày đó tôi sẽ ...”

MC vẻ mặt tê nhọt cầm lại mic: “A, không có hứng thú.” Lại nói với fan dưới sân khấu, “Được rồi, chúng ta sang phần tiếp theo!”

Thẩm Triệt bị gạt sang một bên có chút không biết làm sao. Fan dưới sân khấu cười thành một đồng, ngược lại có mấy người lớn tiếng hô: “Làm ơn đừng bắt nạt Hoàng Chân”, nhưng sau đó đều phì cười.

Tần Tu hơi nghiêng mặt sang một bên, Thẩm Triệt cảm thấy hơi thở tươi mát đảo qua bên tai: “Cần tôi mang cậu trải qua lễ Tình nhân không, kẻ đáng thương?”

Thẩm Triệt buồn bực, trong lòng nói tôi bị người khác bắt nạt còn chưa tính, anh thế mà cũng không chịu nói giúp tôi vài câu. Bọn họ nói bạn trai anh giống cậu anh cũng không giận sao?

Phần tiếp theo là biểu diễn ở ngay tại sân khấu. Nhân viên kỹ thuật âm thanh trong hậu trường chuẩn bị sắp xếp chu đáo, dưới sân khấu có người theo thứ tự chuyển microphone lên. Doãn Long Nhất nhận lấy xong dừng một chút, quay đầu lại phá lệ đem microphone đầu tiên chủ động đưa cho Tần Tu, Tần Tu nhìn hẩn một cái, yên lặng tiếp nhận.

Kỹ thuật viên âm thanh phát nhạc đệm. Thẩm Triệt phát hiện Doãn Long Nhất và Hạ Chính thật sự rất có phong cách ca sĩ. Doãn Long Nhất theo nhịp nhạc, tay giơ mic hướng tới fan vẫy vẫy, fan phía dưới cũng nhất tề đong đưa cánh tay theo. Hạ Chính thì rất tự nhiên hô lớn với các fan: “Các bạn cùng hát chung có được không nào?”

Nữ Nữu ở dưới sân khấu lúc này mới chú ý, đây là lần đầu tiên TAKE FIVE cùng fan chính thức gặp mặt. Được làm một thành viên hậu đài cho nhóm nhạc thần tượng vừa mới xuất hiện đã vụt lên nổi tiếng này, bản thân cô không khỏi có chút tự hào.

Đặc biệt là khi trên quảng trường vang lên nhạc dạo của bài nhạc nền cuối phim Cú ném quyết định , tiếp theo những hình ảnh cả năm người cùng nhau quay phim, quảng bá đều từng chút từng chút đều hiện lên màn hình lớn. Đoạn đầu tiên của ca khúc chủ đề FINALLY I WIN là phần solo của Doãn Long Nhất cùng Hạ Chính. Tiếng hát quen thuộc vừa vang lên, trên quảng trường rất nhiều người qua đường cũng đã nhận ra, không ít người dừng lại, đứng lên bồn hoa, thậm chí nhiều người trẻ tuổi còn đứng cả lên nóc xe huyết sắc, ngay cả trước cửa sổ sát đất của trung tâm mua sắm đối diện cũng đầy người đứng lại nghe.

Đoạn thứ nhất của ca khúc chủ đề hát xong, khi tiến vào điệp khúc cao trào, Nữ Nữu cùng A Tường đều nhin không được cùng nhau ngâm nga, nhưng mới vừa ngâm nga hai câu, Nữ Nữu liền cứng đờ cả người.

Không nghe thấy giọng Tần Tu?

Nữ trợ lý mập mạp chen đến bên rìa sân khấu, từ vị trí này có thể rõ ràng nhìn thấy Tần Tu hát xong hai câu liền kỳ quái hạ microphone xuống, cúi đầu chỉnh một chút, vẫn không có âm thanh, mà bốn người bên cạnh đều đang nhập tâm ca hát, mặt hướng về phía khán giả, không chú ý tới chi tiết này.

Nữ Nữu quay đầu đang muốn đi tìm nhân viên phụ trách thiết bị âm thanh, bỗng nhiên lại nghe thấy giọng Tần Tu. Đồng thời còn có vô số tiếng hét chói tai của fan dưới sân khấu vang lên.

Cô quay đầu lại, trên sân khấu, chỉ thấy Phương Viên đứng ở cạnh Tần Tu, đang đưa mic của mình cho Tần Tu, cả hai người dùng chung.

Thẩm Triệt lúc này mới để ý thấy mic của Tần Tu có vấn đề. Ngay sau khi Tần Tu hát xong đoạn chủ ca tiếp theo thì đến Phương Viên đơn ca, tiếp tục dùng chung mic thì không ổn lắm, cho nên đoạn điệp khúc mới vừa kết thúc thì Thẩm Triệt vội vàng đưa mic của mình cho Tần Tu, không ngờ rằng Phương Viên đồng thời cũng đưa mic của chính mình qua. Trước mặt nhiều fan như vậy, Thẩm Triệt giơ mic một chút liền xấu hổ. Cuối cùng Tần Tu quay sang Phương Viên lắc đầu, như muốn nói không cần, sau đó nhận lấy mic của Thẩm Triệt.

99. Chương 100 - Step 1: Thăm Dò Địa Hình

Tần Tu bắt đầu hát sang đoạn thứ hai, Nữ Nữu lúc này mới chạy nhanh lên đưa microphone khác cho Thẩm Triệt.

Sau khi một chút sự cố ngoài ý muốn được giải quyết chu đáo, nhân viên hậu trường cũng có chút tức giận: “Đã nói cái microphone kia có vấn đề rồi, ai còn đưa cho Tần Tu thế?”

“Thực xin lỗi thực xin lỗi, lúc này rất vội, tôi không nhìn rõ đã chuyển lên sân khấu rồi.” Một giọng nói ập ứng vang lên.

Jessica nghe nhân viên hậu trường đối thoại, lại nhìn năm người đang hát trên sân khấu, biểu tình có chút không tốt.

Nhóm hát hai ca khúc, sau đó chính là phần ký tặng. Khi thật sự ngồi ở sau bàn dài bắt đầu kí tên, Thẩm Triệt mới cảm thấy được mình đã quá coi thường nghề thần tượng này. Fan thật sự rất đầu tư, mỗi người đều có ít nhất ba bản, chỉ vì muốn cùng thần tượng mình hâm mộ nói thêm vài câu. Thời gian ký tặng là hai giờ, ngồi ê mông muốn chết lại còn phải như ngựa chạy không ngừng mà ký ký ký. Trong năm người người ký nhanh nhất chính là Doãn Long Nhất, hắn chỉ cần ký hai chữ “Long Nhất”, có đôi khi ký xong còn rãnh rỗi tạo dáng. Vì hắn là người ngồi kí tên cuối bàn, cho nên thỉnh thoảng ngồi bên kia bàn gỗ gỗ: “Thẩm Triệt, cậu nhanh lên đi!”

Thẩm Triệt tâm nói tôi đã ký nhanh hết cỡ rồi đấy, không thì thử đổi cho tôi ký tên của anh, anh ký tên tôi xem?

Có khi fan xếp hàng chờ không được, lướt luôn qua cậu tới trước Tần Tu. Kỳ thật chữ “Tu” cũng khó viết, nhưng Tần Tu vẫn cứ viết nhanh như bay, sau đó chuyển luôn CD cho Phương Viên.

Thẩm Triệt “A” một tiếng, cúi đầu nhỏ giọng nói: “Cái đó tôi còn chưa ký mà.”

Tần Tu cúi đầu tiếp tục lấy tốc độ 100 mã lực kí tên: “Tôi giúp cậu ký rồi.” Loẹt xoẹt lại ký xong thêm một cái CD đưa qua, giơ lên bắt tay fan, “Cảm ơn.”

Thẩm Triệt lại bày ra điệu bộ, như này cũng được hả? Vươn cổ qua nhìn sang, quả nhiên ở bên cạnh chữ “Tu” ký một chữ “Triệt”. Cô gái nhỏ bộ dạng không thể vừa lòng hơn.

“Phương Tiểu Mĩ cậu có thể nhanh lên không?” Doãn Long Nhất lại ở bên kia hô lớn, “Tên của cậu chỉ cần vẽ luôn một vòng tròn là được rồi!”

(Tên các thành viên bằng tiếng Trung: Thẩm Triệt: , Tần Tu: Long Nhất: Phương Viên: ., Hạ Chính:

Chữ Viên trong tên Phương Viên nghĩa là tròn)

Fan chỉ cho là thành viên trong nhóm hay nói giỡn, nghe thế cũng chỉ cười cười.

Nhưng mà Thẩm Triệt cũng thấy được Phương Viên thật sự rất khắt khe, tên Long Nhất này có chút quá đáng rồi: “Vậy Doãn Long Nhất cũng viết luôn số 1 Ả Rập là được rồi.”

Doãn Long Nhất tức giận đến mức đứng cả lên, tiếp đó Tần Tu đầu cũng không ngẩng lên, thản nhiên nói: “Không muốn ký 1 thì ký 2 cũng được rồi.” (Câu này Tần Tu còn có ý là không muốn làm số 1 thì làm số 2 được rồi)

“Tần Tu!”

Doãn Long Nhất rống như vậy, fan CP “Tu Nhất” phía dưới lại càng kích động. Doãn Long Nhất đành phải vờ cầm vở điếc, cố gắng nuốt cục ghen này xuống.

Ký tặng liên tục suốt hai giờ, vẫn còn một đám đông fan chưa có được chữ ký, vì thế lại kéo dài thời gian ký tặng thêm một giờ nữa. Đến khi kết thúc thì bầu trời đã tối đen, sự nhiệt tình của fan khiến cho mọi người thực sự rất ấn tượng, cho dù đã có được chữ ký rồi, rất đông fan vẫn nán lại hiện trường thật lâu, mãi cho đến khi buổi ký tặng chấm dứt.

Xe quản lý lần lượt đưa năm người trở về, Phương Viên xuống xe trước tiên, sau đó là Thẩm Triệt cùng Tần Tu. Jessica nhìn theo bóng dáng Thẩm Triệt và Tần Tu càng lúc càng xa, lúc này mới nói với Doãn Long Nhất phía sau: “Doãn Long Nhất, cậu không phải cũng nên giải thích một chút chứ, biểu diễn lúc chiều nay là chuyện gì xảy ra?”

“Chuyện gì là chuyện gì chứ?” Doãn Long Nhất hỏi, sau đó mới hiểu ý trùng lớn mắt, “Cô cho rằng cái microphone hỏng kia là tôi cố tình đưa cho Tần Tu sao?” Như là nghe được chuyện gì rất tức cười, hắn chuyển hướng Hạ Chỉnh, “Cái này cũng buồn cười quá rồi!”

Chỉ là lần này ngay cả Hạ Chỉnh cũng không nói gì.

Doãn Long Nhất cảm nhận được không khí nặng nề trong xe, ánh mắt khó tin nhìn anh em tốt cùng nữ đại diện: “Các người không phải đang nghiêm túc đó chứ? Dựa vào cái gì mà cảm thấy là tôi hãm hại cậu ta?! Tôi làm sao biết cái mic kia bị hư chứ?”

Jessica nói: “Lúc chuyển microphone lên, cậu đưa cho Tần Tu cái đầu tiên.”

Mắt Doãn Long Nhất trợn đến sắp lồi ra: “Vậy nên chính là tôi cố ý chơi xấu cậu ta?!” Hắn lại nhìn về phía Hạ Chỉnh trầm mặc bên cạnh, vô cùng tức giận, “Được! Được lắm! Lúc trước là các người nói tôi không đoàn kết, cho nên tôi mới đem cái mic đầu tiên đưa cho Tần Tu, hiện tại xem ra lão tử căn bản là không nên lợi vào mớ bùn này!”

Jessica nhìn bóng phản chiếu trên cửa kính thủy tinh trong xe, cậu thanh niên đầu mào gà đang nổi nóng phừng phừng, lắc đầu. Đúng lúc xe chạy đến dưới toà cao ốc công ty, cô bảo tài xế dừng lại, trước khi xuống xe còn dừng lại một chút, nói với hai người trong xe: “Cần nói tôi đều đã nói rồi. Các cậu tự mình cẩn thận suy nghĩ lại đi.”

Cửa xe khép lại, xe quán lý lần thứ hai hòa vào dòng xe hối hả giữa thành phố về đêm. Trong xe im lặng một lúc lâu, Doãn Long Nhất rốt cuộc vẫn không thể bình tĩnh: “... Cậu cũng cho là tôi cố ý chơi xấu cậu ta?”

Hạ Chỉnh nhú nhú mày, cuối cùng nói: “Tôi tin tưởng cậu.”

Doãn Long Nhất lúc này mới buông lỏng người đôi chút.

“Tôi tin cậu bởi vì cậu là anh em của tôi.” Hạ Chỉnh nói, “Cho nên lần này tôi tin việc đó là ngoài ý muốn, nhưng Jessica cùng những người khác chưa hẳn đã nghĩ như vậy. Hiện tại người chú ý đến TAKE FIVE càng ngày càng nhiều, cậu dù không thích Tần Tu, cũng phải điều chỉnh lại tính tình của mình một chút.”

Doãn Long Nhất trầm mặt, không nói gì.

Hoạt động ký tặng vẫn liên tục đến đêm trước lễ Tình nhân, bay vòng vòng khắp nơi trên cả nước, ngoại trừ ngồi xuống vài giờ để ký tặng, trong thời gian đó còn phải tiếp nhận phỏng vấn của giới truyền thông, năm người thường xuyên mệt mỏi đến mức vừa lên xe liền ngủ khò khò.

Ngược lại, tinh thần Nữ Nữ vẫn đặc biệt tốt, thường hay vừa ăn khoai chiên vừa tán gẫu với người phía sau, kết quả vừa quay đầu lại mới phát hiện năm người đã ngủ say như chết.

Việc ký tặng đã đạt được thành công chưa từng có. Không chỉ lượng EP bán ra trong ngày hôm đó tăng vọt, leo lên đứng đầu bảng, mà một tuần sau đó, tổng lượng tiêu thụ đã đạt tới con số mười lăm vạn, cao hơn hẳn một phần ba so với lượng tiêu thụ trong đợt, khiến công ty cũng phải giật nảy mình. Do nền công nghiệp đĩa nhạc cũng chịu ảnh hưởng do suy thoái kinh tế, nhưng lượng đĩa bán ra vẫn chiếm tới năm phần tổng lượng đĩa nhạc tiêu thụ trên thị trường nội địa, có thể nói là áp đảo quần hùng. Trong khoảng thời gian này, trên Internet, báo chí, TV ồn ào đăng tin đều là về TAKE FIVE, nổi bật có một không hai.

Đương nhiên vẫn có không ít hoài nghi rằng trong lượng tiêu thụ này có không ít phần của người trong cuộc, thế nhưng khi có fan nổi giận lên tiếng rằng các thành viên trong diễn đàn cá nhân của mình tổng cộng nhận mua năm nghìn bản, những kẻ hoài nghi đều á khẩu không nói được gì. Cho dù lượng tiêu thụ này không hẳn chỉ là do âm nhạc, nhưng không thể phủ nhận chúng đều là lượng tiêu thụ có thật. Trước mắt chỉ mới tám phần tiêu thụ được đưa ra các kênh phân phối, hai kênh phân phối còn lại mới vừa bắt đầu đã bị cắt đứt, nếu không lượng tiêu thụ hẳn là còn kinh người hơn.

Ngày hôm nay hoạt động ký tặng toàn quốc cuối cùng cũng kết thúc. Năm người bước xuống máy bay, đều cùng lúc thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Trở lại chung cư đã xa cách bốn ngày, Thẩm Triệt và Tần Tu đều mệt mỏi vô cùng. Tần Tu tắm rửa xong đi ra, Thẩm Triệt ở trên sofa chờ đi tắm đã chịu không được ngủ mất. Hạ Lan Bá đúng lúc đi qua đá

một cước cho người kia tỉnh dậy: “Đã nghẹt mũi mà còn nằm ngủ như vậy.” Nói xong mò mẫm dưới bàn trà ra một hộp thuốc ném lại, “Uống thuốc đi.”

Thẩm Triệt hai tay nhận thuốc: “Sư phụ, anh là người đáng yêu nhất trên đời!”

Âu Triệt Luân từ trên lầu đi xuống, đang chuẩn bị vào phòng bếp tìm đồ ăn: “Thẩm Triệt, sao chú mày không chịu đi khám bệnh đi?”

Tần Tu thấy Thẩm Triệt uống thuốc xong tung tăng tung tẩy chạy đi tắm, vào trong WC còn cao hứng ồ ào: “Hoa khô trường anh dùng sữa tắm gì vậy, mùi thơm rất dễ chịu nha!”

Tần Tu hừ lạnh một tiếng: “Cậu cũng chỉ trốn trong WC mới dám to gan gọi tôi là hoa khô trường thôi.” Nói xong cúi đầu nhìn lướt qua bàn trà, sừng sốt, lại cúi người cầm lên, trợn trừng mắt khó tin.

Hộp thuốc kia không ngờ lại là Astemizol...

(Chú thích: Astemizol là thuốc chống dị ứng)

Đầu quần phía sau cửa phòng tắm vừa kì cọ vừa khẽ ngâm nga. Tần Tu đi đến trước cửa, tâm tình cực kỳ phức tạp hỏi: “Uống thuốc xong cậu cảm thấy thế nào?”

“Cảm giác rất tốt! Hiệu quả thuốc tác dụng ngay lập tức!”

Tần Tu trợn mắt nhìn cánh cửa. Cho dù Hạ Lan Bá không mang mắt kính lấy nhầm thuốc, cậu trước khi uống thuốc cũng không biết đường nhìn sơ qua sao? Cậu cả ngày luôn từng từng như vậy là đi chứng uống nhầm thuốc đi!

Kỳ thật khi Thẩm Triệt tắm rửa xong đi ra nằm lên sô pha, cũng cảm thấy công hiệu của thuốc kia có chút kì lạ. Mũi vừa mới thông lúc này lại nghẹt rồi. Bây giờ đang là giữa tháng hai, nhiệt độ không khí lại xuống thấp, phòng khách rộng bảy mươi mét vuông, không gian lại cao, ước chừng phải bảy mét, Thẩm Triệt bực người trong hai tấm chăn vẫn lạnh run cầm cập, chỉ cảm thấy nghẹt mũi càng lúc càng nghiêm trọng.

Hai giờ sáng, Khải Mặc Lũng tiêu sái đêm khuya trở về, nhìn lướt qua cậu chàng tóc xoắn ngồi xỏm trước bàn trà lục lọi hộp thuốc, nói: “Hộp thuốc cảm đó hết hạn nửa năm rồi.” Nói xong xoay người cởi áo khoác ngoài móc trên giá áo cạnh cửa.

“Hắt xì?” Thẩm Triệt ngẩng đầu, nói giọng mũi, lấy ngón tay dè dè mũi lại, bắt đắc dĩ ngồi trở lại trên sô pha, “Bây giờ khó chịu quá.”

“Trong xoang mũi bị phù sẽ gây ra nghẹt mũi, loại bệnh phù này khi có không khí lạnh đi vào xoang mũi sẽ nặng thêm, cho nên trên lý thuyết mà nói, nếu đem nhét hai lỗ mũi lại, ngăn không cho khí lạnh chui vào, có thể có hiệu quả giảm bớt bệnh phù.”

Thẩm Triệt cảm thấy loại biện pháp vì chuyện nhỏ mà bỏ việc lớn này vừa nghe đã thấy không đáng tin, nhưng mà người đưa ra lời khuyên là Khải đại thủ cơ mà, có lẽ trong đó cũng có chút đạo lý: “Sẽ không nghẹt chết chứ?”

“Còn phải xem cậu nhét bằng cái gì, nhét bịt kín khẳng định sẽ nghẹt chết.”

“Giống thế này?” Thẩm Triệt ngậm hiểu nhét hai mẩu khăn giấy vào trong lỗ mũi.

Bởi vì phòng khách chỉ có đèn nhỏ trước cửa, ánh sáng có chút mờ mờ, Khải Mặc Lũng nhìn thấy Thẩm Triệt, nhất thời trong mắt chỉ có hai mẩu trắng trắng gì đó, gật đầu: “Tốt lắm.”

Thẩm Triệt cứ nhét mũi như vậy ngủ trên sô pha, qua ước chừng nửa giờ.

“Thực ra còn có một cách khác.”

Thẩm Triệt nghe tiếng liền mở mắt, nhìn thấy Khải đại thủ đứng ở lầu hai, từ trên cao nhìn xuống.

“Theo góc độ vật lý mà xem xét, cậu chỉ cần giữ tư thế nằm nghiêng, dưới tác dụng của trọng lực Trái Đất, phần trên một bên lỗ mũi sẽ bị mở ra. Tuy rằng không thể cam đoan hai mũi của cậu sẽ thông, nhưng mà ít nhất có đường cho không khí tiến vào, cũng có thể xem là một biện pháp lý tưởng.”

Thẩm Triệt lập tức rút hai mẩu khăn giấy chặn mũi ra, lựa chọn cách nằm nghiêng

Ba giờ sáng, Tần Tu bị tiếng hắt xì liên tục ở dưới lầu đánh thức.

Vừa mở cửa ra ngoài thì một luồng khí lạnh ập tới, Tần Tu kéo kéo lại áo ngủ rộng, đứng dựa vào tay vịn lầu hai. Đại sảnh lạnh lẽo rộng như vậy chỉ có Thẩm Triệt đang xé khăn giấy lau lau mũi.

Cảm thấy được trên đầu có động tĩnh, chàng trai tóc xoăn ngẩng đầu nhìn lên: “Tôi đánh thức anh rồi?”

“Dưới đó có phải lạnh lắm không?” Tần Tu hỏi.

“Cũng không lạnh lắm.” Vừa nghe thấy Tần Tu lo lắng cho mình, Thẩm Triệt trong lòng liền nóng hổi, vội muốn giúp người kia bớt lo âu, ngẩng mặt lên cười một cái, ồm ồm nói, “Anh đừng lo lắng a.” Bạn trai của anh xử lý được mà

~

Quả nhiên cái mặt tươi cười kia đúng là không bình thường, Tần Tu khước miệng mấp máy một chút, cúi đầu nhẹ giọng nói: “Hay là cậu lên phòng tôi ngủ đi?” Thấy thanh niên tóc xoăn lúc này sưng sốt, lại lạnh lùng như rắn mi: “Đừng suy nghĩ nhiều, chỉ là vào phòng tôi thì ấm áp hơn.”

Anh đã nói như vậy tôi làm sao dám nói muốn chứ... Thẩm Triệt cười cười, chui vào trong ổ chăn nằm xuống: “Không cần đâu, tôi ngủ thêm một lát thì ấm hơn thôi.”

Sao lại không biết thân biết phận thế nhỉ. Tần Tu đành phải tự mình tìm bậc thang bước xuống, giả vờ không nghe thấy, cứng rắn nói: “Quên đi, nhìn cậu cũng tội nghiệp, mau đi lên ngủ.”

“A? Không cần đâu, thật đó.” Đọc truyện tại Web Truyen Online . com

“Tôi bảo cậu ôm chăn đi lên, nhanh, ngủ.”

Thẩm Triệt ôm chăn đứng trước cửa phòng Tần Tu, không thể không nói, trong phòng nhỏ đúng là ấm áp hơn, quả thực là khác một trời một vực với dưới lầu. Nhưng mà nghĩ đến chuyện sẽ ngủ chung phòng với Tần Tu cả đêm, cậu vẫn thấy thật ngượng ngùng. Thẩm Triệt trải chăn trên sàn nhà trước bàn viết, cũng không dám ngẩng đầu nhìn chủ nhân căn phòng.

Tần Tu ngồi ở cạnh giường, nhìn thấy vậy quả thực là không sao tưởng tượng nổi, đứng lên, đi qua cúi người nhắc cái chăn trên mặt đất lên: “Tôi cho cậu ngủ dưới sàn nhà sao?”

Thẩm Triệt khụy gối trên mặt đất, ngẩng đầu ngạc nhiên: “Dù sao cũng đâu thể để anh ngủ dưới sàn nhà được.”

Tần Tu bỗng nhiên nổi giận: “Chúng ta hai thằng con trai vì sao không thể ngủ chung một giường hả?”

Thẩm Triệt tròn tròn mắt, tâm nói anh có đang nói thật không đó.

“Đừng có tưởng bở!” Tần Tu chỉ vào mũi Thẩm Triệt, “Ôm chăn lên giường, mau ngủ!”

Giường là giường đôi, nhưng dù sao cũng không phải là Kingsize. Hai thằng con trai một mét tám mấy mỗi người ôm một chăn, đi ngủ ngay cả trở người cũng không trở được, vừa lật qua nhất định đụng phải mặt đối phương. Hai người đều là đưa lưng về nhau mà ngủ. Thẩm Triệt ngay từ đầu còn cảm thấy cả người không thoải mái, nhưng được ngủ trên chiếc giường mình đã quen thuộc, hơn nữa đã nhiều ngày mỗi một với cả cậu đang bị cảm, chỉ chốc lát sau đã ngủ thật say.

Nửa giờ sau, Tần Tu có chút hối hận về quyết định của mình.

Đầu tiên là Thẩm Triệt ngủ nhưng lại phát ra tiếng! Tuy rằng không đến mức ngáy ngủ, nhưng bởi vì đang tắc mũi, chỉ có thể dùng miệng hô hấp, cho nên vẫn phát ra âm thanh giống như Nhậm Hải từng hình dung, hừ hừ giống y chang heo.

Tiếp theo là tư thế ngủ của Thẩm Triệt, đã không thể dùng từ “tồi tệ” để hình dung! Tần Tu lần thứ ba hất cánh tay đập vào ngực mình ra, mới yên tĩnh trong chốc lát, chân bên kia lại vất lên đui anh.

Bốn giờ rưỡi sáng, Tần Tu rốt cục không thể nhịn được nữa ngồi dậy bật đèn bàn lên, chân thô bạo đạp trên người Thẩm Triệt: “Đứng lên! Đứng lên cho tôi!”

Thẩm Triệt mơ mơ màng màng mở mắt ra, lúc này sau lưng bỗng bị đập một cái hung bạo, cả nửa người bay ra khỏi giường. Cậu lồm cồm bò lên bám ở cạnh giường ngó trái nhìn phải, vẻ mặt ngơ ngác: “Làm sao vậy?”

“Không ngủ nữa!” Tần Tu đá luôn chắn xuống, bước xuống giường, “Ngủ như vậy thì người ta làm sao mà ngủ hả? Người có thể ngủ cùng với cậu kiếp trước đều là thiên thần gãy cánh phải không!”

Thẩm Triệt ý thức được có thể là tư thế ngủ của mình chẳng ra gì: “Không phải là tôi đá trúng anh rồi chứ?”

“Cậu ngủ mà giống như con chuột túi vậy, đập tới đập lui để làm gì?”

Thẩm Triệt đặc biệt thấy có lỗi: “Lúc trước ngủ chung với Nhậm Hải, cậu ta cũng nói tôi ngủ chẳng ra gì, tôi vẫn là đi xuống lầu ngủ thì hơn.”

Tần Tu bỗng nhiên tròn tròn mắt: “Cậu trước kia ngủ cùng Nhậm Hải? Phòng của các cậu chẳng phải là hai gian riêng sao?”

Thẩm Triệt cúi người ôm lấy chắn: “Là hai gian riêng, nhưng một gian trong đó vốn là phòng sách của chủ cho thuê nhà, chỉ có một cái giường, thế nên tôi ngủ chung với Nhậm Hải luôn.” Nói xong đứng lên, ôm cái chắn vo tròn đi ra, bỗng nhiên lại trông thấy ánh mắt âm tình bất định của Tần Tu.

“Lên giường.” Tần Tu bỗng nhiên nói, ngữ khí âm trầm.

“Còn muốn ngủ sao?” Thẩm Triệt không hiểu gì cả.

“Không ngủ.” Tần Tu đẩy ngã cả thanh niên tóc xoăn lẫn cái chắn lớn lên trên giường, hung tợn nói, “Tôi phải kiểm tra.”

100. Chương 101 - Step 2: Chuẩn Bị

“Ái ái, anh đừng kéo mạnh như thế chứ!”

Áo ngủ bị kéo lên tới tận cằm. Đầu Thẩm Triệt bị trùm trong áo ngủ đến mức nghẹt thở, Tần Tu thì vẫn ra sức kéo lên trên. Thẩm Triệt nóng nảy. “Áo có cúc! Anh không cởi cúc áo ra thì để yên cho tôi cởi chứ—”

Lúc này Tần Tu đang dè ở trên đùi Thẩm Triệt mới dừng tay, nhắc người lên hất mớ tóc dài lại đằng sau: “Mau cởi.”

Thẩm Triệt vừa chui đầu trong mớ áo quần lộn xộn ra, trong lòng lại thầm ca thán không ngớt. Con thật xin lỗi liệt tổ liệt tông, thiên hạ nơi nào chẳng có hoa thơm cỏ lạ, hà cớ sao con lại đâm đầu vào yêu đơn phương cái bông hoa này chứ! Cứ tưởng rằng nam hoa khô trường tính nết chắc sẽ dễ chiều hơn nữ hoa khô trường cơ đấy. Minh đúng là ngây thơ!

Thẩm Triệt thành thành thật thật cởi áo ngủ đến khi nửa người trên trần trụi trước mặt Tần Tu. Cậu vượt vượt hai cánh tay có chút mất tự nhiên: “Cởi rồi. Vậy... anh muốn kiểm tra thể nào a?”

“Cởi bên dưới.” Tần Tu diện vô biểu tình nói.

Thẩm Triệt khó xử: “Phía dưới bỏ qua đi. Ngại lắm.” Tần Tu lạnh lùng nhìn chòng chọc Thẩm Triệt. Lúc này thì im lặng thảng nhiều lời, Thẩm Triệt đành phải cởi quần ngủ ra, chỉ chừa lại chiếc quần sịp màu lam. Đây đúng là điểm mấu chốt.

Tần Tu cúi đầu ngắm kỹ hình dạng thứ bên dưới chiếc quần lót màu xanh đậm kia, trong đầu thầm đánh giá một chút rồi nhíu mi nói: “Tiếp tục đi.”

Thẩm Triệt không nhúc nhích, thực sự cậu không thể tiếp tục thoát y nữa: “Phần dưới thì ai chả giống ai. Thật không có gì để xem đâu.”

“Giống thế nào? Cậu không cởi làm sao tôi biết được? Nhỡ đâu cậu lại có hai cái thì sao?”

Thẩm Triệt không còn gì để nói. Tôi có phải người ngoài hành tinh quái đâu. Có hai cái để làm gì chứ... (=)))

Tần Tu ngẩng đầu liếc cậu thanh niên tóc xoăn mặt đang đỏ từng bừng kia một cái: “Đừng quên lúc trước cậu đã nhìn lên của tôi như thế nào. Ít nhất cũng phải hai lần. Có một lần còn dùng khóa kéo kẹp vào của tôi nữa đấy. Về tình về lý thì cậu đều phải cởi ra cho tôi xem.”

Cái điệu bộ kia... Minh xong rồi, chắc chắn là không cởi không thả người rồi. Thẩm Triệt đuối lý cuối cùng chỉ có thể cắn răng nghe theo. Mặc kệ đi. Đều là đực rửa với nhau, thích xem thì cho xem. Cứ coi như đang đi tè trong WC đi!

Thẩm Triệt suy nghĩ thông suốt liền dứt khoát cởi quần lót. Lão Nhị đáng thương cứ như vậy lộ ra trong không khí lạnh lẽo cùng tầm nhìn không hề chớp mắt của Tần Tu.

Thẩm Triệt thầm nhủ vậy là coi như hết nợ nần nhé. Đang chuẩn bị kéo quần lên thì thứ nằm giữa hai chân đột nhiên bị nắm chặt, cả người cậu lập tức mềm nhũn, thiếu chút nữa đã ngã sấp xuống.

Tần Tu vậy mà đã nắm lấy vận mệnh của Thẩm Triệt trong tay!

Đường kẻ mắt tự nhiên xinh đẹp kia khẽ nheo lại, mi dưới rủ xuống, con ngươi đen láy sáng lên: “Đúng là màu tiểu mạch thật.”

“Đừng... Tần Tu, mau bỏ ra...” Lão Nhị bị người khác cầm trong tay, sức lực cả người Thẩm Triệt bỗng như tiêu tán hết.

“Tuy có hơi nhỏ một chút, nhưng cảm giác cũng không tệ lắm.”

Tui xin anh đấy. Của tui đây là đạt tiêu chuẩn rồi. Của anh như vậy chính là quá cỡ nghiêm trọng đấy, biết không! Thẩm Triệt tuy trong đầu thầm mắng như vậy nhưng lời không sao nói ra miệng được. Ngón tay Tần Tu nắm ở mặt trên thì thoảng còn trêu đùa lúc nắm chặt lúc buông lỏng.

Thẩm Triệt đỏ mồ hôi hột: “Đừng nghịch...”

Tần Tu nhếch môi, không thèm để ý đến cậu, lại cúi đầu tiếp tục nghịch, động tác ngón tay càng lúc càng tùy tiện.

“Đừng ấn—” Thẩm Triệt cả người run rẩy, hít vào một hơi.

Tần Tu đẩy nhẹ một cái vào ngực cậu thanh niên đầu quần lúc này đã mất tự chủ. Anh chàng một-mét-tám-hai cả người mềm nhũn ngã xuống giường. Tần Tu cúi người nhìn người đang nằm dưới thân mình, tay tiếp tục sờ soạng thứ gì đó, vẻ mặt như đang thưởng thức món ngon mà kẻ đang nằm bên dưới kia chưa bao giờ nhìn thấy qua.

Thẩm Triệt yếu ớt nhìn chính mình, giọng nói thì gần như cầu xin.

“Đừng nghịch...rất mất vệ sinh a...”

“Mới tắm xong thì mất vệ sinh cái gì.” Tần Tu hất cằm, tâm nói cái lý do này mà cậu cũng nói ra được à. “Thẩm Triệt, cậu cứng lên cũng nhanh thật đấy. Kỹ thuật của tôi cũng được đấy chứ. Đây là lần đầu tiên tôi giúp người khác sóc đấy. Cậu không muốn cảm ơn tôi sao?”

Thứ ở giữa hai chân bị tra tấn tới mức nóng như sắp bỏng. Thẩm Triệt thấy mình sắp khóc mất. Tôi đâu có nhờ anh giúp tôi chứ?

Ngón tay cái Tần Tu nhẹ nhàng ấn một cái lên đầu chóp: “Thế này có thoải mái không?”

Một cái kích thích như vậy, Thẩm Triệt cắn chặt môi, bộ dạng thà chết cũng không chịu khuất phục nhìn mi nam tà ác phía trên: “Không thoải mái...”

“Không thoải mái thật không?” Tần Tu cười, đè cả người xuống, mắt đối mắt với Thẩm Triệt.

Khuôn mặt hai người gần nhau sát rạt. Thẩm Triệt nhìn gương mặt tuấn mỹ ngay trước mắt mình. Đôi môi Tần Tu dưới ánh sáng hân ám của đèn bàn màu sắc lại càng mê người, dường như chỉ cần nhấc cổ lên là có thể hôn tới. Phía dưới bị đùa bỡn rất nhanh đã đến cực hạn, Thẩm Triệt chỉ cảm thấy miệng lưỡi khô khốc, nóng lòng vươn cổ kề sát vào cái miệng đang hé mở kia—

Nhưng chỉ hôn được không khí.

Tần Tu cúi đầu vào cổ Thẩm Triệt, vươn đầu lưỡi khiêu khích liếm một cái lên hầu kết Thẩm Triệt.

Thẩm Triệt bị bất ngờ, chưa kịp căn chặt răng, bật ra tiếng rên rỉ.

Tần Tu nghe vậy thì thoáng nở nụ cười, tiếp tục từ cổ vừa hôn vừa liếm kéo xuống dưới. Thẩm Triệt tuyệt vọng nhìn trần nhà, ngực kịch liệt đập phồng.

“Trên người cậu có chút nóng đó. Không phải đang sốt chứ.” Tần Tu nhíu nhíu mày, vươn cánh tay đang rảnh rỗi còn lại đặt lên trán Thẩm Triệt. “Hơi nóng chút. Nhưng không sao, ra mồ được là khỏe thôi.”

Thẩm Triệt tâm cũng lạnh. Anh đang nghiêm túc đây à?

Tần Tu vừa cúi đầu hôn ***g ngực màu tiểu mạch săn chắc, vừa dứt quãng nói: “Giúp tôi cởi quần áo.... Cậu ôm tôi sẽ không lạnh nữa.”

Tần Tu mặc áo choàng tắm sợi bông vừa to lại vừa dày, vừa cúi người thì cổ áo đã chảy xuống, cái cổ duyên dáng như thiên nga cùng với ***g ngực trắng mịn nửa kín nửa hở lộ ra. Trong một khắc Thẩm Triệt đã phải đấu tranh tư tưởng dữ dội, nhưng cuối cùng không thể thắng nổi dục vọng mà vươn tay sờ soạng tới lưng Tần Tu, cơ khát khó nhịn mà cởi dây lưng, vô cùng hăng hái cởi áo choàng trên người Tần Tu xuống.

Chiếc áo ngủ màu lam hoàn toàn bị mở ra, chiếc áo tuột xuống một bên, ngăn mất ánh sáng từ đèn bàn rơi lại. Thân thể thon dài đẹp đẽ của Tần Tu bị che lấp trong bóng tối. Thẩm Triệt kéo vạt áo ngủ trên vai Tần Tu xuống, liếc nhìn bờ vai trần lộ ra dưới ánh đèn. Cảm giác này tựa như vừa mới mở ra một món lễ vật không gì sánh bằng.

Tiếp đó, cả hai đều ngáy ngẩn người.

Tần Tu dừng động tác hôn, khẽ nhắc người lên, khó tin cúi đầu xuống nhìn. Một giây kia Thẩm Triệt xấu hổ đến mức chỉ mong có một lỗ nẻ nào đó chui xuống phứt cho rồi.

Chất lỏng màu trắng bắn thẳng lên người Tần Tu, đầy lên thắt lưng và quần lót. Tần Tu ngẩng đầu nhìn kẻ vừa gây họa: “Trước khi bắn sao cậu không nói một tiếng?”

Thẩm Triệt mặt đỏ như mông khỉ, thật chỉ muốn tìm một cái chậu úp lên mặt: “Thực xin lỗi!”

Lại vội vàng vươn người dậy. “Để tôi đi xuống lấy khăn mặt —”

“Kệ đi.” Tần Tu cởi áo choàng tắm, dùng luôn áo mà lau sạch sẽ sau đó sắp lại gần: “Cậu thích rồi, giờ thì đến lượt tôi.”

Ánh mắt Thẩm Triệt bắt gặp hạ xuống chiếc quần lót màu trắng của Tần Tu. Thế quái nào lại thấy kích thích của Tiểu Tần Tu lần này còn hơn cả lần trước...

“Anh muốn tôi giúp anh làm cái kia à? Cũng được thôi...”

Tần Tu thấy Thẩm Triệt mặt đỏ dừ ngó ngó hạ thân của mình: “Cậu nghĩ cái gì thế?” Nói xong lại đem cậu thanh niên tóc xoăn vừa muốn nhòm dậy ‘phục vụ’ anh đẩy trở lại giường. “Nằm yên.”

Thẩm Triệt bất ngờ bị ấn xuống giường, còn đang buồn bực thế này sao mà nằm tiếp được thì Tần Tu lại phủ người xuống, ánh mắt là lạ quan sát cậu: “Tôi nhìn cậu cả người màu tiểu mạch thế này chỉ muốn đem cậu đi tẩy trắng thôi.”

Thẩm Triệt chỉ có thể cảm khái tâm hoa khôi trường như kim rơi đáy bể. Lúc uống say còn nói mình thích nhất là màu tiểu mạch, lúc tỉnh táo lại bày ra vẻ chán ghét màu tiểu mạch. Rốt cuộc là anh muốn sao đây? Vậy là lại buồn bực nói: “Cái này không có cách nào tẩy trắng đâu...”

Vừa dứt lời Tần Tu đã cúi đầu vào giữa ***g ngực cậu hung hăng liếm một cái. Hãy vào online.com để đọc truyện nhanh hơn!

Thẩm Triệt giật nảy mình đẩy Tần Tu ra: “Liếm cũng không trắng được!”

Tần Tu bị đẩy một cái cũng không giận, sải chân sang ngồi luôn lên eo Thẩm Triệt. Thẩm Triệt thế là hét giãy giụa. Tần Tu cúi người xuống, lần này không chỉ đầu lưỡi mà tay cũng vươn ta, bàn tay mon men đến

vị trí nhũ tiêm rồi trườn xuống. Lòng bàn tay nóng như có lửa nhẹ nhàng xoa bóp điểm mẫn cảm trước ngực. Thẩm Triệt cả người căng thẳng giống như cây cung đã lên dây.

Thẩm Triệt thực sự chịu không nổi, ánh mắt khổ sở cầu khẩn người đang cười trên thân mình: “Đừng nghịch nữa, thế này kỳ lắm...”

Cứ xoa xoa nắn nắn như thế, đầu ti đàn ông thì có cái gì hay mà nghịch chứ!

“Cậu bắn đầy lên người tôi thì có kỳ không?” Tần Tu lướt nhìn nhũ tiêm xinh xắn rắn chắc màu tiểu mạch đã dựng thẳng lên, không biết sao tự nhiên thấy giận liên tưởng mất lờm Thẩm Triệt một cái. “Cậu không câu dẫn thì tôi sao có thể thế này?”

Thẩm Triệt thầm nói anh có thể nói chuyện logic một chút được không vậy? Tôi câu dẫn anh lúc nào? Anh nói tui ra ngoài tui lại dám ở lại sao?

Ánh mắt Tần Tu trầm xuống, không kiềm chế được mà vùi đầu vươn lưỡi chạm nhẹ vào đầu nhũ tiêm đang cương cứng.

Một luồng điện chạy dọc sống lưng khiến cả người tê dại, Thẩm Triệt gần như đã kêu lên.

Hoa khô trường lắm mảnh nhiều trò vẫn chưa chịu thôi, đầu lưỡi lại tùy tiện liếm liếm trên đầu nhũ tiêm, đồng thời, bàn tay không an phận lại tiếp tục vờn về đầu ti bên kia. Liếm thôi vẫn chưa đã nghiền, cuối cùng còn há miệng cắn một cái.

Thẩm Triệt cảm thấy mình đúng là không còn mặt mũi nào nhìn ai nữa. AV cậu xem cũng không ít nhưng cũng không cảm thấy xấu hổ như lúc này. Một tên con trai lại bị tên con trai khác, mà tên kia lại còn là mỹ nam đẹp như hoa cười ở trên người liếm đầu ti. Chuyện này có khi phải để rating 25+ mất thôi!

Tần Tu trầm một hơi, vươn người dậy thâm trầm nhìn người nằm dưới thân mình: “Thẩm Triệt. Chúng ta làm đi.”

101. Chương 102: Step 3: Action!

Sáu từ trầm thấp từ tính này nói ra nghe có chút run rẩy. Thẩm Triệt nhìn Tần Tu đang cười trên thất lưng mình. Cái tư thế cười này cậu đã xem mòn ở mấy bộ phim rồi, chỉ là chưa được thấy diễn viên nào lại đẹp như thế này thôi.

Tần Tu cười trên người cậu còn mang theo một tia ngạo khí, ngoài cái quần sịp ra thì cả người đều trần trụi. Tầm lưng nhỏ nhắn mềm mại nhưng xúc cảm cũng rất tuyệt. Tuy rằng cái vật phía dưới kia có phần hơi quá khổ nhưng mà “khuyết điểm không che lấp được ưu điểm”

Thẩm Triệt tìm động bình bịch. Đi đến bước này thực sự là cậu hoàn toàn không ngờ tới nhưng khi Tần Tu nói ra một câu kích thích như vậy, trong lòng cậu vẫn không nén được mà mừng thầm, chỉ là: “Nhưng mà kỹ thuật của tôi có hơi...”

Tần Tu nhíu mày nhìn nhìn Thẩm Triệt: “Cậu thì cần kỹ thuật gì?”

Thẩm Triệt chớp chớp mắt mấy cái, nhìn Tần Tu ở phía trên, một lúc lâu sau hình như mới đau khổ ngọ ra điều gì, run rẩy nói: “... Ai ở bên dưới a?”

Tần Tu rất kiên nhẫn nói: “Cậu muốn so chiều cao, so cơ bắp hay là so kích cỡ đây?” (=))))

Tim Thẩm Triệt như rơi tọt xuống đáy dạ dày.

Tần Tu vươn tay kéo ngăn tủ đầu giường, lấy ra vật gì đó. Thẩm Triệt nuốt nước miếng khan. Thứ đó thì đương nhiên là thứ-mà-ai-cũng-biết-là-thứ-gì-rồi, cái thứ mà người ta toàn gọi là durex ấy, chỉ có hãng là khác thôi...

“Để tôi giúp cậu làm trơn trước.”

Thẩm Triệt nhìn chằm chằm thứ gì đó trên ngón tay Tần Tu, nằm không nổi nữa liền lật người ngồi dậy. “Tự tôi làm được rồi!”

Tần Tu chụp lấy tay cậu, cười cười: “Chuyện này để cậu tự mình làm thì có hơi xấu hổ. Để tôi làm cho. Nếu cậu thấy ngượng thì nhắm mắt lại đi.”

Thẩm Triệt không thể không làm theo. Quá trình làm trơn chẳng dễ chịu chút nào cả, hơn nữa cũng cậu cũng không đủ sức mà nghĩ nhiều, chỉ cần vừa nghĩ đến chuyện ngón tay Tần Tu đang ở bên trong người mình là cả người Thẩm Triệt cứ như phát điên. Cả quá trình Thẩm Triệt đều nhắm tịt mắt lại, chỉ có thể nghe thấy tiếng Tần Tu: “... Vẫn còn chặt lắm.... Cảm thấy thế nào..... Tôi cho vào hai ngón nhé.... Thả lỏng đi.... Đúng rồi, đúng vậy đó.”

Thẩm Triệt mồ hôi nhễ nhại mở mắt ra. Tần Tu đang ngồi trên người cậu đứng lên, động tác cởi quần lót không hề nho nhã tí nào. Thẩm Triệt nhìn thấy thứ kia đập ngay vào mắt mình thì hoảng hồn, hận không thể tự chọt mù mắt.

Thấy Thẩm Triệt lại nhắm tịt mắt lại, Tần Tu cũng không ép cậu, chỉ nói: “Nâng đầu lên nào.”

Nâng đầu lên làm gì? Thẩm Triệt nghe thế thì buồn bực nhưng vẫn nghe theo lời, nhấc cổ lên.

Tần Tu liếc mắt nhìn đầu quần đầu vẫn ngẩng lên, hai mắt thì nhắm tịt lại có chút buồn cười: “Được rồi. Thả đầu xuống đi.”

Thẩm Triệt thả đầu xuống mới phát hiện gối đầu đã không còn nữa, mở mắt ra liền thấy Tần Tu cầm gối đầu chèn ở bên dưới eo cậu.

Cái điệu bộ thành thực này đúng là hù chết người ta mất thôi!

“Anh học cái này từ đâu vậy?”

“Này mà cũng phải học?” Tần Tu vẽ mặt đắc ý, “Tôi tìm Khải đại thủ mượn vài bản GV thôi.”

Một hoa khôi trường thanh thuần như vậy thế mà... Đúng là gần mực thì đen a! Thẩm Triệt khóc không ra nước mắt nhìn chằm chằm trần nhà.

Tần Tu hùng hực lửa dục vọng bò người lên, Thẩm Triệt vẫn cố gắng thối lui về phía sau: “Muốn, muốn làm thật sao. Chúng ta đều chưa có kinh nghiệm mà, hay là thôi đi...”

“Cậu còn muốn đi đâu tìm kinh nghiệm? Kinh nghiệm của cậu đương nhiên chỉ có thể từ tôi mà ra!” Tần Tu cả giận nói, “Hay là cậu hy vọng tôi đi tìm người khác luyện cho thật dẻo rồi về hầu hạ cậu?”

Ai hầu hạ ai còn chưa biết đâu... “Nhưng mà nhờ xảy ra vấn đề gì..”

“Có thể có vấn đề gì chứ?” Tần Tu khinh thường liếc cậu một cái. “Cùng lắm thì coi như một bộ GV thôi. Tôi không tin mình không diễn được.”

“Nhưng mà...”

“ACTION!”

...

Vài phút sau.

Thẩm Triệt đau đến đầu đầy mồ hôi, mắt nhìn Tần Tu chống ở phía trên đang cố gắng dùng sức. GV quả nhiên không phải thứ người thường có thể thách thức được. Người mới sổ một cửa khoa diễn xuất cuối cùng đã phải chịu ngã gục trước thể giới GV vĩ đại.

“Cậu thả lỏng một chút đi!” Tần Tu đầu cũng đầy mồ hôi lạnh. “Cậu cứ như vậy tôi làm sao vào được?”

Vấn đề ở đây không phải là thả lỏng hay không thả lỏng, bộ phận này trước giờ chỉ dùng để xuất ra, hiện tại anh lại cứ khăng khăng đòi đưa vào, nó đương nhiên không thuận theo rồi! Thẩm Triệt hít sâu vào một hơi, giọng nói cũng giống như bị vện chặt: “Xin anh đó... Thật sự rất đau!”

“Cậu nghĩ rằng tôi dễ chịu hơn cậu chắc?” Tần Tu cắn răng, “Tôi sắp bị cậu bẻ gãy rồi đây này?! Cậu đi mà tưởng tượng một chút xem, cái cảm giác khi uống nước có ga rồi nhét đầu lưỡi vào trong chai, không lòi ra được nó như thế nào. Rốt cuộc là ai khổ sở hơn ai?!”

Cái trải nghiệm kia đúng là làm cho người ta hãi hùng thật. Thẩm Triệt nói dứt quãng: “Có khi nào.... làm sai bước nào không? Hay là anh gọi điện hỏi Khải đại thủ một chút xem?”

Tần Tu mặt đen thui: “Thích thì cậu đi mà gọi!”

“Lúc nào rồi mà còn sĩ diện nữa hả đại ca..... Nếu mà không được thì chúng ta sẽ phải như thế này đến tận sáng mai. Hỏi Khải đại thủ dù sao vẫn đỡ muối mặt hơn là được đưa vào bệnh viện trong tình trạng dính chặt như trẻ sinh đôi a..” Chỉ có mấy câu nói đó thôi mà Thẩm Triệt cũng phải ngửi lấy hơi mấy lần.

Tần Tu dẩu miệng, bộ dạng này là đặc biệt không phục. Anh cau mày nghĩ nghĩ một chút rồi đột nhiên nói: “Tôi có cách rồi.”

Thẩm Triệt đang muốn hỏi có cách gì thì đã bị miệng Tần Tu ập xuống ngăn lại.

Rõ ràng là một đôi môi thật mềm mại nhưng dùng sức rất mạnh đè lên miệng Thẩm Triệt. Cảm giác kinh hãi khiến cho trước mắt Thẩm Triệt biến thành một mảng hỗn độn. Hai người ăn ý đồng thời cùng hé miệng, đầu lưỡi vươn ra khấn trương dây dưa quấn lấy nhau.

Hai người hôn điên cuồng, môi gần như không hề tách ra, cũng không dừng lại để thở. Đầu lưỡi cũng lưu luyến không chịu rời mà cứ quấn chặt lấy nhau.

Lúc bị Tần Tu liếm hôn đầu ti Thẩm Triệt cũng không cảm thấy kích thích như vậy. Hóa ra mình lại mê luyến cảm giác hôn môi Tần Tu đến mức này. Mỗi lần tiếp xúc với môi đối phương, cả người cậu giống như có luồng điện chạy qua, càng ngày càng không chịu nổi. Nếu Tần Tu không dừng lại trước hoặc là không ai tới lôi hai người ra thì cậu nghĩ mình sẽ không thể nào dừng lại mất.

Thẩm Triệt kích động vươn tay ôm lấy tấm lưng trần nhẵn nhụi của Tần Tu. Khác hẳn với hai lần hôn cũng rất mãnh liệt trước đó, lúc này đây cả hai đều không một mảnh vải trên người, thân thể kề sát thân thể, làn da vuốt ve làn da, thế nhưng tất cả điều này đều kém xa xúc cảm khi lấp đầy đôi môi của Tần Tu. Đầu lưỡi quấn lại đây kịch liệt, lửa tình chất chứa cả đêm dường như được phóng xuất ra ngay chính lúc này.

Kỳ thật không cần làm chuyện này, chỉ cần để tôi được ôm hôn anh thế này cũng đủ khiến tôi hạnh phúc đến run rẩy rồi.

Tần Tu hé mắt nhìn Thẩm Triệt hôn đến quên cả trời đất. Quả nhiên người này chỉ cần được mình hôn là quên hết tất cả. Hai tay Tần Tu đặt ở hai bên cơ thể Thẩm Triệt, thử nhắc mình lên một chút, hạ thân vươn thẳng, quả nhiên lúc này đi vào được không ít.

Thẩm Triệt đang mê mải hôn thấy môi Tần Tu bỗng nhiên lại rời đi. Thẩm Triệt nóng lòng theo sát hướng lên trên tiếp cận, còn muốn đuổi theo hôn tiếp thì đã thấy Tần Tu nâng người mình lên, hay tay giữ ở eo cậu, thứ đang chôn trong thân thể cậu đột nhiên phát lực. Trong đôi mắt xinh đẹp kia cũng tràn ngập kích tình.

Nửa thân dưới đau đến khó nhin, Thẩm Triệt mới lấy lại tinh thần từ sau màn hôn ban nãy, lúc này mới ý thức được Tần Tu đã đưa cả thứ-mà-ai-cũng-biết-là-thứ-gì-đó vào sâu trong cơ thể cậu.

Pít-tông vận động hết sức căng thẳng.

Thẩm Triệt đau muốn chết. Mặc dù đây cũng là lần đầu tiên của Tần Tu, nhưng mà kỹ thuật thế này đúng là... tệ hại đến không thể tệ hại hơn!

Thẩm Triệt ngoài đau đớn ra thì chẳng còn thấy chút xíu khoái cảm nào, đến thở cũng không còn hơi sức.

Hình như thì thoảng cũng chạm tới được điểm G nhưng hoa khôi trường kỹ-thuật-tệ-hại cũng chẳng hề nắm giữ được điểm đó.

Cảm giác khó chịu đã tăng lên thành đau đớn, Thẩm Triệt thực sự không chịu nổi nữa, hai cánh tay cùng lúc bấu chặt lấy cánh tay Tần Tu, ngón tay bám rất chặt, móng tay cắm sâu vào trong da thịt Tần Tu. Trên cánh tay trắng trẻo bị cậu cào thành ra mấy vết hồng hồng, Thẩm Triệt nhìn thế lại đau lòng, tay bắt giắc lại buông lỏng ra.

“Không sao. Cậu đau thì cứ cào tôi đi.” Giọng nói Tần Tu vang lên nghe có chút biến đổi khó thấy.

Thẩm Triệt vốn định nhắm chặt mắt chịu đựng trong suốt quá trình, nhưng vừa hé mắt ra này nhìn thấy Tần Tu ở trên lại không sao khép lại được nữa.

Mấy lọn tóc dài của Tần Tu buông xuống, sắc mặt hơi ửng hồng, đường viền mắt tự nhiên hơi híp lại, trong ánh mắt tràn ngập sắc tình, cả người đưa đẩy thuận theo động tác, bộ dáng hơi cần mẫn dưới kia quả thực là... mê người hết sức.

Đẹp đến nỗi khiến cho trái tim Thẩm Triệt cũng chững lại.

Mình đúng là đồ háo sắc không biết thân biết phận. Thẩm Triệt thầm nghĩ. Nhưng mà chỉ cần nghĩ đến việc hoa khôi trường chỉ quen với một mình cậu, trong lòng Thẩm Triệt tự nhiên lại cảm thấy thật ngọt ngào.

Cứ như vậy chỉ một thoáng, ánh mắt Thẩm Triệt theo cái cổ thon dài của Tần Tu trượt xuống dưới, lướt qua bờ vai thanh nhã cùng thân thể cao gầy, phủ một tầng mờ mờ mông mông màu bạc của mỡ nhân. Thân thể Tần Tu đang căng cứng hết mức, cả người cong lên giống như một con báo vừa mạnh mẽ vừa xinh đẹp. Nửa thân dưới truyền tới cảm xúc va chạm khiến người ta khó có thể nhẫn nại.

Anh đẹp đến mức khiến cho người ta phải xấu hổ. Anh là người đẹp chỉ thuộc về riêng mình tôi.

“Thẩm Triệt, cậu làm gì mà nhìn tôi ghê vậy...” Tần Tu cúi đầu thấy cậu thanh niên tóc xoăn nằm bên dưới mình, ánh mắt đầy si mê, nhịp thở theo động tác cũng có chút khó khăn. “Còn không chịu thừa nhận cậu chính là... chính là đang cố hết sức câu dẫn tôi...”

Lại một cú hích đánh tới. Thẩm Triệt hít sâu vào một hơi hoàn toàn không kêu lên tiếng nào.

Hơi thở Tần Tu vừa run rẩy vừa gấp gáp. Từ khi chúng ta vừa mới chạm mặt, rồi chạy đến phòng tôi rình trộm, ngồi sau xe máy lén ôm tôi, đem tôi buộc kín lại không để cho người khác nhìn tôi, cố ý cười như vậy với tôi, suốt ngày lăng vãng xung quanh tôi, khoe eo khoe thịt trước mặt tôi...

Tôi đã từng không muốn để cho cậu đạt được ý đồ. Chỉ ít cùng là không để cậu toại nguyện nhanh đến như vậy...

Thẩm Triệt mặt đỏ tai hồng cả người đổ đầy mồ hôi. Thân thể còn đang bị cảm có hơi run lên vì lạnh, hỏa nhiệt từ nửa thân dưới do không ngừng ma sát cũng xộc đến. Hai luồng kích thích nóng lạnh cùng ập tới khiến ***g ngực cậu kịch liệt đập phồng. Tần Tu nhìn chăm chú thân thể màu tiểu mạch đang ướt đẫm mồ hôi của người dưới thân, bỗng nhiên lại nhào người về phía trước, ôm lấy cổ đối phương.

Thẩm Triệt bị đau kêu “á” lên một tiếng, bởi vì Tần Tu ấy vậy mà lại hé miệng hung ác cắn tai cậu một cái, vừa cắn vừa hôn chi chút, hơi thở nóng bỏng phun trên cổ Thẩm Triệt, tiếng thở dốc ồ ồ không hề che giấu khiến màng tai cậu khe rung lên, đồng thời hạ thân bỗng nhiên cũng đẩy nhanh tiết tấu. Thẩm Triệt cắn môi cố sức ôm trở lại, cậu biết rằng Tần Tu cũng sắp bắn.

Thẩm Triệt không biết là do tác dụng tâm lý hay là kỹ thuật tặc hại của Tần Tu cuối cùng cũng chạm đến bí quyết mà không lâu sau, cả hai cùng ôm nhau đạt tới được cao trào.

Xong việc, cả hai cùng thở hào hển nhìn chăm chú lẫn nhau. Không ai lên tiếng. Mất một lúc lâu trong phòng không có chút tiếng động nào. Cuối cùng cũng không biết là qua bao lâu, Tần Tu mới ngồi dậy, khoe miệng cười ra: “Bây giờ đã vừa lòng chưa? Rốt cuộc cũng phát sinh quan hệ với tôi rồi?”

Nhìn bộ dáng kiêu ngạo từ trên cao nhìn xuống của Tần Tu, Thẩm Triệt chậm chạp lúc này mới đỏ dừ mặt. Hai người vậy mà đã thực sự làm tình.

Tần Tu cởi áo mưa ném vào thùng rác, quần chắn bước xuống giường, tìm một chiếc áo ngủ sạch sẽ mặc vào, vừa buộc đai lưng vừa nói với người còn đang nằm trên giường: “Tôi đi xuống tắm rửa. Cậu ngủ một lúc đi.”

Thẩm Triệt ừ một tiếng, vò vò cái tai suýt nữa thì bị Tần Tu cắn rớt. Cái tình tiết “xử-xong-rồi-đi-tắm” này thực khiến người ta thấy khó chịu.

Tần Tu đi tới cửa lại dừng bước, khoe miệng nhếch lên lại quay trở về bò lên giường: “Thôi kệ đi. Sắp sáng tới nơi rồi. Tạm thời nhịn một đêm đi.”

Thẩm Triệt nhìn nhìn Tần Tu chui vào trong ổ chăn, nằm xuống cạnh mình nhắm mắt lại. Hoa khôi trường lúc này cùng cái bộ dạng gợi cảm quyến rũ trên giường ban nãy thật khác xa nhau hoàn toàn. Tóc mai mềm mềm hai bên tai dán lên má, hàng mi dài cụp xuống, nốt ruồi trên khóe mắt càng như sáng lên. Thẩm Triệt nhìn chăm chú đến mức trái tim an ổn dần rồi bình yên trở lại.

“.....Để tôi nghịch tóc anh một chút được không?” Thẩm Triệt vô thức thốt ra câu hỏi.

Tần Tu nhú mi mở mắt ra, tâm nói cái tên biến thái nhà cậu sao lại thích nghịch tóc tôi nhỉ? Thế nhưng vừa nhìn thấy ánh mắt dè dặt lại ngập tràn chờ mong của Thẩm Triệt, con người sáng lấp lánh, cái lưỡi độc địa thế là không phun ra nữa, chỉ nhắm mắt, “ừ” một tiếng.

Một tiếng “ừ” kia nghe không được vui vẻ cho lắm, nhưng đối với Tần Tu mà nói, thế đã là thỏa hiệp lắm rồi. Thẩm Triệt không dám mừng quá mà làm càn, đưa tay cẩn thận đem từng lọn từng lọn tóc lọn xộn trên trán Tần Tu vắt ra sau tai, cho tới khi gương mặt thanh tú lãnh ngạo đang ngủ kia gọn gàng hiện ra trước mắt mình.

Ngủ ngon nhé. Tôi yêu anh.

102. Chương 103: Hoa Khôi Trường Tự Mình Hại Mình! Coi Chờng Đọc!

Ngày hôm sau, lúc Thẩm Triệt tỉnh dậy đã là giữa trưa, Tần Tu đã không còn trong phòng. Cậu vò vò tóc ngồi dậy, trong lòng tiếc đã man. Còn tưởng mình là người thức dậy trước, sau đó có thể thấy bộ dáng hoa khôi trường chậm rãi tỉnh dậy. Đó chắc chắn là cảnh đẹp nhất trên đời rồi.

Vừa động người một chút, thắt lưng liền đau nhức không chịu nổi, Thẩm Triệt tay đỡ thắt lưng, đau đến nhe răng, bỗng nghe tiếng Hạ Lan Bá vừa đi lên lầu vừa quát:

“Thẩm Nhị, chú mày còn muốn ngủ tới khi nào?!”

Thẩm Triệt giật nảy mình, cuống cuống tìm quần áo mặc vào, đúng lúc này nghe thấy giọng Tần Tu gấp gáp vang lên dưới lầu:

“Cậu ta sốt. Để cậu ta ngủ nhiều một chút!”

Hạ Lan Bá lúc này mới dừng chân lại: “Không phải đã uống thuốc sao. Vẫn chưa khỏe à?”

Thẩm Triệt nghe thấy tiếng Hạ Lan Bá đi xuống lầu, lúc này mới thở phào một hơi.

Lúc đang mặc quần áo thì Tần Tu mở cửa bước vào, Thẩm Triệt vội che đống quần, Tần Tu liếc cậu một cái: “Che cái gì, bây giờ tôi còn lạ chỗ nào nữa.”

Thẩm Triệt âm ức xách quần ngủ lên. Cái tốc độ bội tình bạc nghĩa này... Thật không hổ là hoa khôi trường.

Tần Tu kéo ghế dựa ra, ngồi xuống trước bàn học mở laptop. Đạo này bài vở trên trường cũng không ít, nhân lúc công ty cho hai ngày nghỉ xả hơi phải mau bổ túc mới được.

Thẩm Triệt thay quần áo xong xuôi thì mở cửa ra khỏi phòng, chưa đi được bao lâu thì lại trốn trở về.

Tần Tu xoay ghế dựa lại, gỡ cặp kính gọng đen xuống, nhìn nhìn cậu thanh niên tóc xoăn đứng trước cửa: “Cậu làm gì mà lén lút vậy?”

Thẩm Triệt bắt đắc dĩ chỉ ra ngoài cửa: “Sư phụ đang tập đá chân ở dưới.”

“Anh ta tập đá chân anh ta, cậu xuống tắm người cậu, liên quan gì nhau mà kêu?” Tần Tu lừ Thẩm Triệt một cái, lại đeo kính lên bộ dáng cậu-phiền-quá-đấy, “Mau ra ngoài đi. Yên cho tôi còn làm bài tập.”

Thẩm Triệt thấy Tần Tu lại cúi đầu vào laptop, nội tâm mười phần đau khổ. Sao có thể tuyệt tình như vậy chứ? Thật đúng là xử-xong-liền-trở-mặt.

Tôi cứ không ngoan ngoãn ra ngoài đấy. Thẩm Triệt đỡ eo lết cái mông ngồi xuống cạnh giường. Mông còn hơi đau. Cậu liếc Tần Tu một cái, tâm nói cũng tại tôi chiều anh quá hóa hư rồi. Khi cần phải tỏ ra khí phách của bạn trai thì tuyệt không thể thua được!

Tần Tu gõ bàn phím không để ý đến cậu. Thẩm Triệt kiên trì ngồi, ngồi đến khi phát ngốc luôn.

Tần Tu đương nhiên biết phía sau mình có âm hồn không tan, tay cầm di động dừng thẳng lên, liền soi thấy tên kia đang ngồi ở phía sau nhìn anh đến ngẩn ngơ, trên người còn mặc một thân áo ngủ hình anh chàng Bọt Biển, vừa nhìn đã thấy moe chết người. Cái khẩu vị này thiệt tình cũng khiến Tần Tu thấy mất mặt, lại nhớ tới chuyện đêm qua thì càng xấu mặt hơn. Mình tại sao lại có hứng thú với tên con trai mặc áo ngủ hình bọt biển SpongeBob này nhỉ, lại còn luôn có ảo giác đáng sợ mình sắp biến thành anh chàng sao biển Patrick mập ú nữa chứ...

(Sao biển Patrick: Một nhân vật trong hoạt hình anh chàng Bọt Biển SpongeBob, là bạn thân của SpongeBob)

Đang sau có người ngồi lù lù như vậy, Tần Tu muốn viết cái gì cũng không xong, vậy là cầm di động lên đăng nhập vào weibo. Tần Tu mỗi lần vào trang chủ là mấy bài đăng của Phương Viên lại đập vào mắt. Mấy bài post gần đây của Phương Viên phần lớn là ảnh chụp ở buổi ký tặng. Trước đây Tần Tu cũng không để ý lắm, lần này anh lại vô tình chú ý một chi tiết.

Nhấp vào hình ảnh, đúng như dự đoán, giữa màn hình chính là bài đăng của nhóm fan “Tu Viên” chứ chẳng còn ai vào đây.

Tần Tu cau mày lại chọt vào xem mấy tấm ảnh trước đó, càng xem mày càng cau chặt lại. Mấy ID bình luận bên dưới, cái gì mà Tu Viên vương đạo, bé cute yêu Tu Viên, Tu Viên lộ từ từ này. . . . Mấy cái kiểu hủ trá hình này anh cũng chẳng lạ gì, chán ghét thì không đến mức nhưng quả thực cũng khiến anh thấy bực mình.

Hơn nữa. . . . Lướt đến weibo của Thẩm Triệt, Tần Tu bực bội, lông mày xoắn cả lại. Cái quái gì đây vậy?!

– Đang hóng Thám tử Sherlock của BBC đây. Mọi người xem phụ đề của nhóm nào làm vậy?

Dám to mồm rêu rao mình xem phim lậu không bản quyền lên thế này sao?

– Hôm nay đi siêu thị mua mì gói, mua xong về nhà ăn mới biết mua nhầm. . . . Khang Suất Bác! Ha ha ha! Bị sự phụ ca cho một bài! Nhưng tui thấy mùi vị cũng giống thế mà

~ (Khang Sư Phó là một nhãn hiệu mì phổ biến ở Trung Quốc, Thẩm Triệt mua nhầm Khang Suất Bá giống như kiểu hàng nhái vậy)

Chuyện này mà cũng đem ra khoe được sao?

– Trong buổi ký tặng ở Hoài Cảng có lên chuẩn ra một cửa hàng CD, nhìn thấy tên EP TAKE FIVE của nhóm và album Vụ tai nạn giao thông của Âu Triết Luân đặt cạnh nhau, tôi vui tới mức mua luôn hai bản!

Vụ tai nạn giao thông? Cậu không sợ bị anti sao?!

Tần Tu nhìn mấy cái này mà xém hộc máu, nhưng vẫn tỉnh rụi nói: “Thẩm Triệt, mật khẩu weibo của cậu không phải là ngày sinh nhật đấy chứ?”

“Sao có thể, ai mà ngốc đến nỗi lấy ngày sinh làm mật khẩu chứ.” Thẩm Triệt cười.

“Ồm, vậy đó là gì?” Dừng một chút, “Tôi muốn đổi mật khẩu mới sao cho khó đoán một chút, cậu có gợi ý gì không?”

” Rất nhiều nha, ví dụ như lấy thứ anh thích ăn nhất làm mật khẩu, cộng thêm vào vài con số chẳng hạn. . . .”

Tần Tu thử xem, 1 bát thịt kho tàu, không đúng. 2 lạng thịt kho tàu Thành công!

Cùng lúc đó, Âu Triết Luân đang trên xe của quản lý lướt weibo thiếu chút nữa đã đứng bật dậy, bình đầu vào trần xe! Trợ lý cùng người đại diện kì quái nhìn Tiểu Thiên Vương đang kích động ngồi ở hàng ghế sau. Âu Triết Luân giờ di động, ánh mắt khó tin nhìn weibo mới mà Thẩm Triệt vừa gửi lên.

Thẩm Triệt V: Người đàn ông đẹp trai nhất thế giới.

Bên dưới là tấm ảnh chụp cận mặt Tần Tu to đùng. Bỗng sơn mĩ nam đeo kính đen lãnh đạm nhìn vào camera, cổ áo sơ mi mở rộng, lộ hân xương quai xanh cùng làn da. Bức ảnh chỉ tiện tay chụp thôi cũng hấp dẫn vô số ánh mắt.

Đám fan bên dưới cứ như vừa uống tiết gà, nhao nhao cả lên.

– A Triệt, anh cuối cùng cũng tung hàng rồi!

– Triệt nhà tui thật menly hết xẩy!

— Triệt Nhi của ta, vì mẩu hạnh phúc quá!

– Vui quá xá đi thôi! Đạo gần đây cứ phải thấy Phương Tiểu Mỹ câu đám hủ nhìn mà mắc ói. Đám fan theo Tu Viên đăng thì còn nói cái eo gì mà nhìn thật là ái muội. Định mệnh, mấy tấm ảnh trong weibo có cái ếu gì mà kêu ái muội chứ? Thân thiết là phải có ảnh chụp thường ngày như này nè!

– Ấu siết! Tần Lãnh Liệt có thể cho phép người khác chụp ảnh tách tách trước mặt mình sao? Lại còn rất phối hợp mà khoe hàng nữa chứ! (đây rõ ràng là cố ý mở cổ áo nhé, Tần Lãnh Liệt anh đừng tưởng cái vẻ mặt thế kia có thể lừa tui em à nha)!

– Thực ra tôi theo Triệt Tu đăng. Ôi, hạnh phúc quá đi (* / *)! (bạn trẻ phải thất vọng rồi =)))

Hôm nay là ngày lễ Tình nhân, trong lúc đám fan cá nhân lẫn fan CP (couple) đang thi nhau chúc mừng bên dưới vì lời thổ lộ đầy can đảm của Thẩm Triệt thì lúc này, bạn học Thẩm đang ở trong phòng tắm, vui vẻ mà xoa xoa tấm tắm.

Hiện tại năm chàng trai trẻ tuổi mới chỉ nếm thử cảm giác ban đầu khi thành người nổi tiếng, họ hoàn toàn chưa thể biết một năm tiếp theo, cuộc sống của mình sẽ nảy sinh những thay đổi long trời lở đất đến cỡ nào.

Tháng 3 năm 20XX — Lượng tiêu thụ EP cùng tên với nhóm TAKE FIVE đột phá lên mức ba mươi vạn bản;

Tháng 4 – 5 năm 20XX — Phim truyền hình Cú ném quyết định bán bản quyền ra nước ngoài, lần lượt được khởi chiếu ở các nước khu vực Đông Nam Á;

Tháng 6 năm 20XX — Cú ném quyết định được phát sóng tại Nhật Bản, dù bị dồn xuống chiếu tận lúc gần khuya nhưng vẫn được khen ngợi rất nhiều;

Tháng 7 năm 20XX— TAKE FIVE ra nước ngoài giao lưu với fan tại các nước Đông Nam Á và Nhật Bản.

Tháng 8 năm 20XX — Album đầu tay V TIME chính thức được phát hành ngay lập tức đã giành vị trí quán quân về lượng tiêu thụ, liên tục chiếm giữ vị trí đầu bảng suốt cả tháng. Cũng trong tháng này, TAKE FIVE kí hợp đồng làm đại diện quảng cáo cho một nhãn hiệu kem dưỡng da dành cho nam;

Tháng 9 năm 20XX — Nhóm trở thành đại diện quảng cáo cho chuỗi nhà hàng đồ ăn nhanh mang thương hiệu toàn cầu. Số lượng bán ra của V TIME đã đạt tới con số năm mươi vạn;

Tháng 10 năm 20XX— Được mời tham dự Asean Music Festival. Giành được giải thưởng ‘Nhóm nhạc mới xuất sắc nhất’. V TIME tiếp tục tạo ra nhiều kỷ lục mới về lượng tiêu thụ. Tổng lượng đĩa bán ra đã đột phá lên mức sáu mươi vạn;

Tháng 11 năm 20XX— Tần Tu tham gia phim truyền hình cổ trang Quý diện vương . Thẩm Triệt tham gia vở kịch Thời đại thần tượng , đi lưu diễn khắp cả nước;

Tháng 12 năm 20XX— Doãn Long Nhất cùng Hạ Chính tham gia một chương trình tuyển chọn tài năng tên là Tôi yêu Rock với tư cách giám khảo. Phương Viên làm khách mời tham gia một show truyền hình thực tế nổi tiếng.

Chưa đầy một năm, TAKE FIVE đã vươn tới bậc thành công với tốc độ tên lửa. Nhóm thần tượng từ trước đến nay luôn là Trường Giang sáng sau đèn sáng trước. Trong khi sáng trước đang nằm ỳ trên bờ cát, chỉ cần một năm thôi, bây giờ nếu bàn tới nhóm nhạc thần tượng quyền lực nhất trong làng giải trí Hoa ngữ, ngoài TAKE FIVE ra thì chẳng thể có nhóm thứ hai được người ta nói tới nữa.

Thời gian thấm thoát trôi, cứ thế loáng một cái đã tới cuối năm.

“Tết Nguyên Đán chúng ta cũng nên xếp chút thời gian, cùng nhau tụ tập liên hoan một bữa chứ nhỉ?” Hạ Lan Bá vừa hoàn thành xong một kịch bản, khó có được khi nào lại rảnh rỗi ngồi ở phòng khách vừa ăn snack khoai tây vừa xem phim như thế này.

Thẩm Triệt lúc này mới để ý cậu và Tần Tu ra mắt đã gần một năm. Cứ nghĩ lại cả năm trời bận tới mắt tới mũi này, cậu lại thấy phấn kích đến kỳ lạ.

Âu Triết Luân đang cạo lông chân, khinh thường ‘xí’ một tiếng: “Anh chui ra từ cái miếu đạo sĩ nào vậy? Tết thì có gì mà mong chờ chứ, em chỉ hóng đến cuối tuần này để xem Diente Christmas thôi~~” Sau đó lại bí ỉm mà hướng Thẩm Triệt nói, “Ê, hoa khôi trường bình thường có cạo lông chân không?”

(Diente Christmas: cầu thủ bóng rổ nhà nghề Mỹ NBA)

“Không cạo.” Thẩm Triệt khom lưng nằm trên sofa, thừa lúc quảng cáo liền đổi kênh.

“Cậu ta cũng không ngại cả cái chân đầy lông mất mỹ quan à?” Âu Triết Luân khinh thường nói, tự nhiên gian xảo cười phá lên, “Ê, chú nói xem hoa khôi trường mấy ngày cạo râu một lần? Khi anh ta cạo râu nên khóa cửa cho chắc, không thì sét đánh trúng chúng ta thì sao?”

Hạ Lan Bá nghĩ nghĩ, lập tức nổi da gà da vịt, cởi dép lê chơi vô đầu Âu Triết Luân: “Cậu cố tình xỏ xiên tôi đúng không?”

Nói tới đây, Thẩm Triệt thật ra đã nghĩ đến, khi tuần lưu diễn toàn quốc vở kịch Thời đại thần tượng kết thúc, cậu sẽ đặc biệt dành thời gian tới thăm phim trường của Tần Tu.

Bức ảnh Tần Tu trong bộ phim Quý diện vương vừa tung ra, tạo hình kinh điển này đã tạo thành một đề tài chấn động trên mạng. Ngoại hình tuấn mỹ cao quý không gọn chút âm nhu yếu mỵ nào đã lập tức nhận được vô số lời tán dương của khán giả, ngay cả các đồng chí trên tieuba về Lan Lăng Vương cũng khen không dứt miệng. Thế nhưng điều khiến Thẩm Triệt chú ý nhất chính là Tần Tu đã nổi tóc dài a! Cậu ngẩng đi ngẩng lại bức ảnh tạo hình kia, thực sự không kìm lòng được, vậy là không cần báo tin trước cho Tần Tu một tiếng đã tự đặt vé bay sang Hoài Cảng, tới thăm phim trường.

Địa điểm quay phim là một cánh đồng cỏ gần hồ nước, nhìn rất có không khí của phim cổ trang. Khi đang quay đến cảnh hai quân giao chiến, trận giao tranh đi vào hồi cuối, khắp nơi trên mặt đất đều là da ngựa bọc thây, khói lửa còn chưa tắt, Tần Tu mặc bộ áo giáp đen, cười trên lưng một con tuấn mã sừng sừng đứng giữa bãi chiến trường chất đầy thây. Đối thủ của anh cả người lẫn ngựa đều ngã trên mặt đất, chỉ còn một hơi thở thoi thóp. Trong tiếng ngựa hí dài đầy thống khổ cùng oán hận, Cao Trường Cung mang mặt nạ quỷ xoay người xuống ngựa, đi đến trước mặt tên tướng địch đang hấp hối, nhìn gã nằm dưới mặt đất dứt quãng nói: Bạn đang ?

“Người có thể cưỡi mặt nạ, ít nhất để cho ta... chết cũng nhắm mắt có được không?”

Lan Lăng Vương trầm mặc một tay giơ kiếm, một tay chạm rai gỡ mặt nạ xuống, rồi sau đó dưới ánh mắt sừng sốt không thể tin nổi của đối phương, vung tay chém xuống một kiếm kết liễu.

Thẩm Triệt đứng ở vị trí này chỉ nhìn thấy bóng dáng đang khoác áo giáp của Tần Tu, nhưng cũng phải thừa nhận, một kiếm kia mang theo sự mâu thuẫn vừa hung ác lại tuyệt đẹp, rất có khí thế.

Khi đạo diễn hô cắt, tất cả mọi người không hẹn mà cùng vỗ tay tán dương. Cảnh quay ngày hôm nay rất quan trọng lại là cảnh quay lớn, quay cả ngày cuối cùng cũng xong. Tần Tu đi đến máy quay của đạo diễn xem lại cảnh quay vừa rồi. Thẩm Triệt lúc này mới thấy Tần Tu quay mặt lại, lập tức giật mình cười toe toét.

Cậu nhất định là nhìn lầm rồi! Cái vòng xanh xanh trên cằm kia là cái gì a?!

Vốn nghĩ muốn dành cho người kia một sự bất ngờ, ai dè lại bị đối phương làm cho kinh hách thật.

Tần Tu còn xoa xoa cái cằm thô ráp, vẻ mặt đắc ý nhìn cậu: “Không phải cậu rất thích tóc tôi sao? Muốn đến sờ râu tôi một cái không?”

Thẩm Triệt trong lòng đỏ mồ hôi, nhìn chăm chăm khuôn mặt tựa tiểu phi tiểu của Tần Tu, tự nhiên lại có loại dự cảm chẳng lành...

“Đến sờ một chút coi.” Quả nhiên giây tiếp theo Tần Tu liền kéo tay cậu, mạnh mẽ đặt trên cằm, “Người khác tôi còn không cho sờ đâu.”

Xúc cảm thô ráp truyền tới lòng bàn tay, Thẩm Triệt khóc không ra nước mắt. Size ngoại cỡ đã đủ dọa người rồi bây giờ lại còn đòi sờ râu!

“Có phải rất thích không?” Tần Tu kiêu ngạo cười, cầm tay cậu cọ lên cằm mình.

Thẩm Triệt nhìn chăm chú gương mặt vừa tuấn mỹ vừa đáng giận kia của Tần Tu, xoa xoa vài cái liền lặng người. Kỳ thật cái cái vòng râu xanh xanh mờ mờ quanh cằm kia nhìn một lúc cũng không thấy khó coi lắm. Có thể bởi vì một Tần Tu hai mươi hai tuổi từ lâu đã cởi bỏ cảm giác của hoa khôi trường thanh thuần, anh hiện tại là một mỹ thanh niên, một thanh niên tuấn mỹ cho dù có có lún phún chút râu, thì vẫn là một thanh niên tuấn mỹ.

Thẩm Triệt đến thăm trường quay, tránh không được bị đạo diễn mời làm khách mời. Ban đầu còn có chút ngần ngại, dù sao quay phim cổ trang cậu cũng chưa có chút kinh nghiệm nào, thế nhưng vừa nghe nói sẽ sắp xếp cho cậu tham gia vào cảnh Cao Trường Cung bị nhận nhầm là nữ nhi, thế là Thẩm Triệt vô cùng vui vẻ mà đồng ý cái rụp.

Khi Tần Tu biết cậu sẽ làm khách mời tham gia cảnh diễn này thì biểu tình có chút biến hóa, quảng một lo Vân Nam bạch được dạng phun sương cho cậu: “Giúp tôi bôi thuốc.”

Một màn loạn chiến vừa rồi là Tần Tu tự mình ra trận, ngã té mấy bận khiến cả người bầm dập, Thẩm Triệt vừa giúp bôi thuốc vừa oán giận: “Bọn họ thật không biết thương hương tiếc ngọc gì cả... “

Lời này “ầm” một cái đập trúng bom, Tần Tu mặt đen thui: “Thương cái gì?”

Thật sự là cái miệng hại cái thân mà, Thẩm Triệt vội nói: “Tôi đang nói Lan Lăng Vương Cao Trường Cung kia kìa, không phải nói anh!”

“Cậu còn muốn sờ râu hay không? Về sau dám nói trước mặt tôi câu kia, không chỉ không cho nói, ngay cả nghĩ cũng không được.” (hỏi muốn sờ râu không liên quan vãi =))

“Lát nữa tôi phải nhìn anh... À không, Cao Trường Cung kia nhầm thành nữ nhân, tôi cũng phải nhập diễn a.” Thẩm Triệt gãi gãi mặt, bộ dáng khó xử, trong lòng lại lén reo hò, cái này thì anh cũng không thể cấm tôi nghĩ được nữa nhá.

Tần Tu lạnh mặt lườm cậu một cái, không nói gì.

Cảnh diễn của khách mời được sắp xếp vào ban đêm, quay trong một cái chòi canh được dựng tạm ven đường. Gần đến giờ, Thẩm Triệt mới biết màn diễn của khách mời hóa ra lại là cảnh cậu trêu ghẹo Cao Trường Cung, sau đó bị Cao mỹ nhân bạo phát vũ lực đánh cho dẹp lép. Thẩm Triệt nhìn kịch bản trên tay mà run rẩy, chính mình vừa mới mở miệng nói xấu xa xong, kiểu gì cũng bị Tần Tu chính cho tới chết mà!

103. Chương 104: Giáp Chiến Không Giáp Mặt

“Cảnh bị đánh như thế có cần diễn viên đóng thế không?” Đạo diễn quan tâm hỏi. Dù sao người ta cũng là thần tượng mà.

Thẩm Triệt còn chưa kịp mở miệng Tần Tu đã chen vào: “Không cần. Cậu ta là diễn viên chuyên nghiệp.”

Thẩm Triệt há hốc mồm nhìn Tần Tu mặt vẫn tỉnh bơ như không.

Nghe đạo diễn hướng dẫn, nhân vật cậu phải diễn hóa ra là một hoa hoa công tử cà lơ phất phơ, là thiếu gia nhà giàu quần là áo lượt, nhưng mà cậu làm gì dám có tâm đùa giỡn một Tần Tu có khuynh hướng bạo

lực ngầm này chứ. Dù có đẹp thế nào cũng không dám! Không những thế, cậu còn sớm xác định tinh thần là mình kiểu gì cũng lâm vào tình cảnh bị đánh cho te tua.

Theo như kịch bản, Cao Trường Cung đang ở trong trạm dịch một mình uống rượu giải sầu. Một kẻ khác cũng đang uống rượu trong trạm dịch thấy hần tư sắc hơn người liền hứng lên muốn trêu ghẹo.

Chẳng ai biết rằng lúc cậu diễn cảnh trêu ghẹo thì trán đổ đầy mồ hôi lạnh, cảnh tiếp theo Tần Tu dùng cây kiếm trên bàn ngăn tay cậu lại, mà cậu luồn qua bảo kiếm còn định sờ mặt đối phương, lúc này Tần Tu mới hất tay, vô kiếm đánh thẳng vào mặt cậu, đánh người đến tối tăm mặt mày.

Ánh sáng lóe lên, một cú đánh khá mạnh ở khóe môi, Tần Tu thực sự đánh thật, không phải chỉ là diễn! Tần Tu ngẩng đầu nhìn Thẩm Triệt ôm miệng, trên mặt còn in dấu hoa văn trên vỏ kiếm thì cũng giật mình.

Hoa hoa công tử cũng có chút công phu mèo quào, lão đảo đứng lên muốn chạy thoát khỏi Cao Trường Cung, tay phải nhắc lên đặt trên vai đối phương. Chân Tần Tu dưới ghế dài đá lên một cước, chiếc ghế liền bay lên đập thẳng vào trán Thẩm công tử, rắc một tiếng gãy đôi.

Đương nhiên, chiếc ghế trước đó đã có dụng tay dụng chân vào rồi, trên ghế cũng được buộc dây mảnh có thể cho Tần Tu một cước đá chuẩn xác đến kỳ diệu. Tuy rằng Thẩm Triệt hoàn toàn tin tưởng rằng cho dù không có mấy đạo cụ phức tạp này, với bạo lực thiên phú của Tần Tu nhất định cũng có thể đá chiếc ghế kia chuẩn xác lên người cậu. Chỉ là tình huống quay phim thực tế lại không thuận lợi được như vậy. Lần thứ nhất chân đá đi lên, ghế bay lên đến trước mặt, Thẩm Triệt nhất thời cảm thấy giống như bị vỗ một cái bốp lên mặt, bởi vì ghế-chan vậy mà không gãy!

Mặt mém chút nữa đã bị đập bẹp. Vậy là NG quay sang lần hai. Lần này ghế còn chưa bay đến mặt cậu thì đã gãy, nửa chiếc ghế đập thẳng lên đầu cậu, bươu lên cái u to tướng.

Lần thứ ba, lần thứ tư, không phải có vấn đề chỗ này thì là chỗ khác. Đến lần thứ năm, Thẩm Triệt trợn mắt nhìn cái ghế dài kia sợ đến mức ám ảnh.

Ngay cả Tần Tu cũng mất bình tĩnh, quay đầu lại nói với nhân viên trong đoàn phim: “Lần này xin mọi người dừng để phát sinh thêm vấn đề nữa.”

Thế là vào lần thứ năm, với sự chung sức hợp tác của tất cả mọi người, cuối cùng cũng hoàn thành cảnh quay. Nhân viên công tác dọn dẹp phim trường, Thẩm Triệt ôm trán ngồi ở ngoài cửa trạm dịch, vẻ mặt sống sót qua tai nạn nhìn nhân viên mang đi cái hung khí đã gây thành hai nửa, bụi gỗ vẫn còn bay bay kia đi.

Cả đời này thế sẽ không đóng vai khách mời nữa...

Buổi tối quay về khách sạn, Tần Tu tóc dài buộc ra đằng sau ngồi giúp Thẩm Triệt phun Vân Nam bạch dược. Thẩm Triệt ngoan ngoãn cúi đầu, có thể cảm thấy Tần Tu đang cào cào trên đỉnh đầu giống như đang bắt dế.

“Rốt cuộc cậu bị thương ở chỗ nào vậy?”

Thẩm Triệt đau quá kêu oai oái, Tần Tu bối từ trong đồng cỏ đại cuộn xoắn vô tổ chức kia ra được một con dế, cầm hộp thuốc trong tay choáng như đóng cọc xuống chỗ bầm tím kia một cái.

Lúc bôi thuốc Thẩm Triệt chỉ có thể nhìn thấy cằm Tần Tu, vòng râu xanh xanh của mỹ nam hoàn hảo đã được cạo sạch sẽ, vài sợi tóc dài từ trên vai Tần Tu buông xuống, quét lên mặt Thẩm Triệt. Trong lòng cậu chộn rộn một chút, tâm nói không ngờ rằng quay phim cổ trang lại có cái lợi như vậy.

Bôi thuốc xong, hai người ngồi trên sofa xem TV, Thẩm Triệt ba câu đều không rời Keyword.

“Tạo hình cổ trang tốn thời gian lắm nhỉ. Tôi nghe Nữu Nữu nói lúc trước phải mất năm tiếng đồng hồ nói tóc này.”

Tần Tu liếc cậu một cái, không nói chuyện.

“Đúng rồi, tóc này của anh phải để đến cuối phim phải không? Vậy trong thời gian đó có gội đầu được không?”

“Được.”

“Tóc dài thế gọi chắc bất tiện nhỉ. Có cần tôi giúp không?”

“...Không thể gọi thường xuyên.”

“Để tôi ngửi xem tóc giả này có mùi gì?”

Tần Tu rút cuộc không nhịn nổi nữa, quăng cái điều khiển TV: “Thẩm Triệt, chúng ta đang xem Dục hỏa tức phụ, cậu nói tôi cho xem diễn biến phim đến chỗ nào rồi?”

Thẩm Triệt chớp chớp mấy cái: “Không phải đến đoạn Âu Luân Luân và Tiền Quý Tắc bỏ trốn sao?”

“Đó là nội dung đoạn mười phút trước rồi! Trong đầu cậu rốt cuộc đang nghĩ cái gì hả? Tôi chỉ nói tóc dài thôi mà cậu mất hồn mất vía cả ngày. Đúng là lần đầu tiên tôi gặp phải loại háo sắc như cậu!”

Thẩm Triệt nuốt khan: “Chỉ là, tôi thấy anh để tóc dài rất dễ coi.”

“Đẹp chứ gì.” Tần Tu bỗng nhiên đứng dậy đẩy Thẩm Triệt ngã xuống sofa rồi ngồi đè lên trên, vươn tay kéo dây buộc tóc một cái, mớ tóc đen xoạt một tiếng xoa tung ra, Tần Tu nghiêng răng nói: “Tôi cho cậu cả đời phải nhớ tóc dài này của tôi!”

Thẩm Triệt nhìn Tần Tu mái tóc dài như thác nước đổ xuống, ánh mắt cũng đờ luôn, mãi cho đến khi quần áo trên người bị lột sạch mới hồi thần: “Ái! Không được! Đây là trong khách sạn đó!” Đại ca, anh kiểm chế chút đi!

“Đây đương nhiên là ở khách sạn rồi.” Tần Tu cởi áo tẩm trên người mình xuống, quăng xuống đất. “Cậu cho đây là đâu, thiên đường tóc dài à?”

Làm ơn đừng khoác mái tóc dài mà ăn nói chanh chua như thế được không....

Tuy rằng Tần Tu rất bạo lực, hơn nữa khoảng thời gian một năm gần như không làm khiến kỹ thuật tệ hại của anh chẳng có gì tiến bộ, thế nhưng đêm đó Thẩm Triệt vẫn nhớ rõ hình ảnh mái tóc dài bồng bềnh xoa xuống bờ vai trắng nõn kia mê hoặc đến mức nào. Nhìn hoa khôi trường phiên bản tóc dài đang cười trên người mình làm mưa làm gió, đẹp đến mức khiến người ta không có cách nào cự tuyệt Thẩm Triệt chỉ có thể cắn chặt răng cho xứng là một người đàn ông. Anh như vậy thì tối sau này sao có thể nhìn anh diễn Lan Lăng Vương một cách trong sáng được đây?

Hai người trên sofa không biết lần qua lần lại bao lâu, Thẩm Triệt thực sự mệt mỏi ra rồi. Cậu hoàn toàn không hiểu Tần Tu cả ngày lẫn lộn trên phim trường lại có thể... tràn đầy tinh lực như thế. Cậu bị dày vò đến mức thiếp đi lúc nào không biết, mãi đến khi bị giọng nói của Tần Tu đánh thức.

“Thẩm Triệt? Thẩm Triệt? Dậy đi, tôi còn có chuyện muốn nói với cậu...”

Thẩm Triệt mơ mơ màng màng mở mắt ra, phát hiện mình đã nằm trên giường tự lúc nào, Tần Tu ngồi bên cạnh đang cúi người nhìn, Thẩm Triệt không khỏi thắc mắc: “Tôi sao lại ở đây nhỉ?”

“Cậu nói xem.” Tần Tu liếc một cái. “Đương nhiên là tôi bế cậu vào, nặng như heo ấy.”

Thẩm Triệt không dám tưởng tượng ra hình ảnh Tần Tu bế cậu sẽ đáng sợ đến mức nào, chỉ biết hỏi: “Làm sao vậy?” Nửa đêm nửa hôm đánh thức tôi dậy, đừng nói là chưa hết hứng nhé, cảm thú tiên sinh...

Tần Tu cúi đầu nhìn cậu thật lâu không nói gì, Thẩm Triệt không chịu nổi, ban ngày tàu xe mệt nhọc, buổi tối lại phải hoạt động cao độ như vậy, mắt cứ chớp lại chớp, chẳng bao lâu lại thiếp đi mất.

Tần Tu chớp mắt: “Không được ngủ, tôi còn chưa nói chuyện đâu.”

Vậy anh nói đi đại ca à, anh cứ ngồi ngắm tôi làm chi vậy? Rốt cuộc cũng phát hiện ra tôi rất tuần tú? Thế thì anh phát hiện ra hơi muộn rồi... Thẩm Triệt vỗ vỗ hai má, bắt mình tỉnh táo lại: “Ồm, anh nói đi.”

Tần Tu trầm ngâm giây lát: “Thẩm Triệt, cậu chạy tới phim trường thăm tôi là muốn gặp tôi, hay là muốn thấy tôi để tóc dài?”

Thẩm Triệt không hiểu mô tê gì: “Có gì khác nhau sao?”

Tần Tu cũng biết mình hỏi không đầu không đuôi, lại trầm giọng nói: “Đã một năm rồi. Thẩm Triệt, tôi không hi vọng cậu đang có ảo tưởng gì với tôi. Cậu phải hiểu được là cậu hiện tại đang nói chuyện yêu đương một người đàn ông. Không phải ôm mộng tưởng mỹ nhân gì cả, tôi là đàn ông, cậu cũng thế, hiểu chưa?” Tôi sẽ không chấp nhận chuyện cậu sau này sẽ thích một người phụ nữ, rồi hối hận nói với tôi đoạn tình cảm này là do cậu chưa trải việc đời, còn trẻ nên thích lông bông chơi bời một chút.

“Cùng tôi nói chuyện yêu đương là rất mạo hiểm.” Anh nói. Con ngươi đen láy của Tần Tu khuất sau làn hơi nước mờ mờ, cũng không khó để Thẩm Triệt hiểu được nỗi sầu lo mà Tần Tu đang che giấu sau lưng kia. Cậu cười, sờ sờ cái cằm đã cạo nhẵn nhụi của người kia: “Tôi hiểu. Tôi đã sớm hiểu ra mình chính là một gã gay đáng chết.”

Rõ ràng là nửa đêm, trong phòng khách sạn chỉ có ánh trăng mỏng manh như sợi bạc len vào qua rèm cửa buồng hồ, nhưng nụ cười kia vẫn rạng rỡ dương quang, mang theo cả sự đơn thuần cùng nghiêm túc. Tần Tu cũng cười, giống như bị cuốn hút theo. Mỗi khi nhìn thấy người kia cười, tâm tình anh cũng trở nên nhẹ nhõm lạ thường. Mặc dù còn cố ý xụ mặt với cậu ta, mặc dù ngoài miệng không chịu thừa nhận, thế nhưng trong lòng thực sự cũng đang cười. Tần Tu cầm bàn tay Thẩm Triệt đang đặt trên cằm mình, đưa lên miệng cúi xuống hôn: “Bởi vì cậu gốc như vậy, nên tôi mới phải nhắc nhở cậu.”

“Vậy sau này, hai chúng ta bảy mươi, tám mươi rồi, anh vẫn nhắc tôi nhé.” Thẩm Triệt cười, không biết làm sao.

“Cậu sau này sẽ là một ông lão nhăn nheo nước da tiểu mạch, đầu quần tự nhiên.”

Thẩm Triệt dở khóc dở cười nhìn Tần Tu đang cúi người hôn xuống xương quanh xanh mình. Dù sao. trong mắt anh, thứ gì trên người tôi cũng đều xấu cả. Mái tóc dài của Tần Tu chọc lên người cậu ngựa ngựa. Thẩm Triệt ôm lấy người kia, cầm đặt lên bờ vai trắng nõn của Tần Tu cọ cọ, ngửi thấy mùi hương thoang thoang trên tóc: “Anh không phải ông cụ nhăn nheo. Dù bảy mươi, tám mươi tuổi anh vẫn là ông cụ đẹp lão nhất!”

Bị anh bề cong là chuyện tốt đẹp nhất xảy đến với tôi, không có chuyện nào tốt hơn nữa. Tôi sẽ không nói ra câu này đâu, nếu không tôi sẽ xấu hổ chết mất.

Vậy là sau đó, bộ phim Quý diện vương suôn sẻ đóng máy ngay đêm trước lễ Giáng Sinh. Đây là bộ phim truyền hình đầu tiên mà Quan Triều Điện Ảnh bỏ vốn đầu tư quay phim sau khi tách ra khỏi công ty mẹ Quan Triều Trung Quốc. Phần kịch bản, diễn viên đều không có gì nổi bật thể nhưng lại đứng đầu rating trong các chương trình chiếu vào kỳ nghỉ đông. Ngay cả những nhà phê bình điện ảnh cũng phải mở rộng tầm mắt, mà khán giả xem phim dường như chỉ để ý đến Tần Tu trong trang phục cổ trang. Trong phim, khi Cao Trường Cung cởi bỏ mặt nạ quý ra đã gây ra rất nhiều kinh điển khiến cho mãi về sau, rất nhiều người xem vẫn say sưa bình luận về cảnh phim này. Bộ phim cũng được đưa vào danh sách phim truyền hình cổ trang đặc sắc, còn có khán giả post thẳng lên Tieba: “Mỗi khi hết một tập, xem phần giới thiệu tập sau tôi đều để ý xem Cao Trường Cung lúc nào sẽ xuất hiện, sau đó căn chuẩn giờ để xem.” Vậy nên sau đó, mỗi tập phim đều có một phân đoạn xuất hiện sự chênh lệch rating rất quỷ dị, từ 3 điểm nhảy vọt lên tới tận 11 điểm.

Phim truyền hình Quý diện vương vừa hạ màn đã ngay lập tức truyền ra tin tức An Gia Miện tham gia vào bộ phim điện ảnh Lan Lăng Vương. Tuy rằng phim điện ảnh còn chưa chính thức khởi quay cũng chưa có ảnh quảng bá nào được tung ra để tham khảo, thế nhưng trên mạng vẫn không tránh khỏi có người đem hai Lan Lăng Vương ra so sánh với nhau. Thậm chí có cao thủ PS ra ảnh An Gia Miện trong tạo hình Lan Lăng Vương.

Thẩm Triệt biết một năm trước, khi Cú ném quyết định vừa mới lên sóng, cũng có người đem Tần Tu ra so sánh với An Gia Miện. Cũng may lúc đó có Phương Viên giải vây kịp thời nên cũng không tạo ra sóng gió gì. Cũng không hiểu tại sao, từ khi Tần Tu ra mắt tới nay luôn có người rảnh rỗi sinh nhảm nói đem anh ra so với An Gia Miện. Rõ ràng phong cách và con đường phát triển của hai người cũng không giống nhau mà.

Bạn đang ?

Nếu nói trong cuộc tranh cãi trên mạng lần đầu tiên Tần Tu hoàn toàn yếu thế thì lúc này đây, tình hình lại

có chút thay đổi. An Gia Miện được coi như nam nghệ sĩ trẻ tuổi xuất thân diễn viên được yêu thích đông đảo nhất, nhưng nếu xét về lượng fan thì không thể so với Tần Tu ra mắt với tư cách thần tượng, nhưng nếu bàn về độ nổi tiếng cùng sức ảnh hưởng thì An ảnh để dễ dàng bỏ xa cho Tần Tu hít khói. Lan Lăng Vương phiên bản An Gia Miện còn chưa xuất hiện, fan cuồng của An tiên sinh cùng đông đảo fan mê điện ảnh đã xàm ngôn cho rằng An Gia Miện thắng là cái chắc. Thực ra chuyện này đối với Tần Tu mà nói là rất không công bằng. Phim truyền hình và phim điện ảnh đẳng cấp hoàn toàn khác nhau, kinh phí đầu tư cũng chênh lệch rất xa. Thẩm Triệt thậm chí nói, nếu đổi cho Tần Tu đóng phim điện ảnh, chưa chắc anh ta đã chịu kém An Gia Miện đâu.

Fan của Tần Tu xét về số lượng và độ cuồng nhiệt thì chắc chắn là áp đảo, ở trên weibo toàn là những anh hùng bàn phím thiên hạ vô địch. Mấy câu phát ngôn thiếu não mang đậm phong cách trẻ trâu này thường xuyên khiến Thẩm Triệt dở khóc dở cười:

“Xét theo ngoại hình mà nói, An Gia Miện không thể thích hợp với vai Lan Lăng Vương bằng Tần gia được!”

“Tần gia diễn Lan Lăng Vương, giờ An Gia Miện lại diễn, đây không phải là một kiểu bắt chước sao?”

Fan trung thành của An Gia Miện chỉ cần dùng hai câu đã có thể chặn họng đám fan của Tần Tu, không dám ho he phát biểu bừa bãi:

“An tiên sinh là ảnh đế, Tần Tu có phải không?”

“An Gia Miện là thần tượng của Tần Tu, rốt cuộc là ai bắt chước ai? Nực cười!”

Trận đấu vô mồm ấu trĩ này càng được đẩy lên đỉnh điểm khi đoàn làm phim điện ảnh Lan Lăng Vương mở buổi họp báo tuyên bố khởi quay. Ngay cả MC chương trình giải trí cũng phải cảm khái: “Thật không biết phải nói fan của Tần Tu hung hãn hay là địa vị ảnh đế của An Gia Miện rất khó mà thách thức nữa.”

Trong buổi họp báo tuyên bố khởi quay phim quả nhiên có phóng viên hỏi An Gia Miện: “Ngay lúc phim còn chưa khởi quay trên mạng đã nổ ra rất nhiều tranh cãi. Phim truyền hình Quý điện vương vừa mới chiếu xong các đây không lâu, anh có đánh giá gì về diễn xuất của Tần Tu trong đó không? Đối với việc trên mạng đem hai người ra so sánh, anh có ý kiến gì không?”

An Gia Miện ghét sát vào micro, biểu tình vẫn vẫn đậm phong khinh như trước: “Thật tiếc là tôi chưa xem Tần Tu diễn trong Quý điện vương cho nên không thể đánh giá. Những so sánh trên mạng tôi cũng không để ý lắm. Nhưng cá nhân tôi cảm thấy điều này đối với Tần Tu không được công bằng cho lắm. Dù sao cậu ta cũng là tân binh, chính bản thân tôi cũng từng trải qua thời gian khi còn là một tân binh, nên tôi biết bị so sánh như vậy sẽ gây cho người mới áp lực tâm lý rất lớn. Vậy nên xin mọi người cứ cư xử như bình thường là tốt rồi.”

Khải Mặc Lũng do cũng quen biết vị đạo diễn bộ phim điện ảnh này, cũng đến tham dự buổi họp báo, ngay trong hôm đó đã đăng một weibo mới: “Không hổ là ảnh đế.”

Hạ Lan Bá chuyển tiếp weibo của Khải Mặc Lũng: Không hổ là Khải đại thủ. @Khải Mặc Lũng V: không hổ là ảnh đế.

Ấu Triệt Luân lại chuyển tiếp weibo của Hạ Lan Bá: Tuy rằng đọc không hiểu nhưng xem ra có vẻ rất lợi hại! @Hạ Lan Bá: không hổ là Khải đại thủ. @Khải Mặc Lũng V: không hổ là ảnh đế.

Mặt khác, TAKE FIVE với tư cách đại diện thương hiệu cho một sản phẩm chăm sóc da dành cho phái nữ nên có một vài hoạt động quảng cáo, sau khi kết thúc liền nhận được phỏng vấn từ phía truyền thông, quả nhiên Tần Tu đứng mũi chịu sào bị hỏi: “Đối với việc cư dân mạng đem cậu ra so sánh với An Gia Miện, cậu có suy nghĩ gì không?”

Bốn người còn lại đều muốn hướng micro về phía Tần Tu, Doãn Long Nhất còn bĩ ổi đứng bên cạnh đồ thêm dầu vào lửa: “Ý kiến của cậu ta chắc chắn là rất nhiều rồi, để cậu ta từ từ nói!”

“Có những so sánh như vậy không phải rất bình thường sao?” Tần Tu nhìn về phía người phóng viên mạng YOKU, “Cô muốn nghe ý kiến nào?”

Nữ phóng viên hỏi như súng bắn liên thanh: “Trong buổi họp báo khởi quay phim, An tiên sinh có nói anh ấy chưa xem Quý điện vương cậu đóng, vậy cậu có xem Lan Lăng Vương mà anh ấy đóng không? Lan

Lăng Vương do cậu thủ vai được rất đông đảo người xem hưởng ứng, phim điện ảnh lần này có tạo cho cậu áp lực gì không?”

Tại hiện trường ồn ào tiếng người, Tần Tu cẩn thận nghe xong câu hỏi của đối phương liền gật gật đầu, bắt đầu trả lời: “Câu hỏi thứ nhất của cô, tôi sẽ xem Lăng Vương hay không. Nếu phim nhựa ra mắt đạt được tiếng tăm tốt, mà lúc đó nếu tôi có thời gian tôi nghĩ tôi sẽ xem. Câu hỏi thứ hai, tôi có áp lực hay không. Thực xin lỗi, tôi cảm thấy chính câu hỏi này có vấn đề. Tôi đã quay xong Quý điện vương rồi, tại sao phải có áp lực nữa chứ.”

Nữ phóng viên lập tức truy vấn: “Vậy là cậu ám chỉ áp lực hẳn là nằm về phía An tiên sinh sao?”

Tần Tu quay sang cô phóng viên mỉm cười: “Cô là fan của An Gia Miện đúng không, còn gọi anh ta là An tiên sinh nữa. Xin chớ nên đứng ở lập trường một fan hâm mộ mà phán đoán ý kiến của tôi, cảm ơn.”

Ngày hôm đó, Âu Triết Luân cũng viết lên weibo: không hổ là hoa khôi trường!

Hạ Lan Bá chuyển phát weibo này: hoa khôi trường là ai cơ? @Âu Triết Luân V: không hổ là hoa khôi trường!

Khải Mặc Lũng chuyển phát tiếp weibo của Hạ Lan Bá: chắc là hoa khôi trường khóa này của học viện điện ảnh Canh Lâm.@Hạ Lan Bá: hoa khôi trường là ai cơ? @Âu Triết Luân V:không hổ là hoa khôi trường!

104. Chương 105: Lão Gấu Bắc Cực Xuất Động

“Hừm tuệt, tuệt lớm. Bữa tình MAN lên cho tôi một chút!”

Thứ tiếng Trung trợ trợ của nhiếp ảnh gia lai Tây xen lẫn với tiếng bầm máy tanh tách tanh tách truyền đến trong nhạc nền là bản “Boulevard of Broken Dream” của Green Day. Thẩm Triệt thay đồ đi ra, thấy phần chụp ảnh riêng của Hạ Chính vẫn chưa xong. Hạ Chính dựa theo yêu cầu của nhiếp ảnh gia, cầm trong tay một chiếc nón cao bồi đặt ở trước ngực, cũng thực mệt cho Hạ Chính phải nghe hiểu thứ tiếng Trung “điều luyện” này của nhiếp ảnh gia, đổi lại là cậu có lẽ đã khóc thét lên rồi.

Lịch trình hôm nay là chụp ảnh bìa và số đặc biệt cho một tạp chí High Fashion trong nước, chính là TIDE & STYLE. Từ khi ra mắt đến giờ, nhóm đã lên trang bìa đủ loại tạp chí, cả tạp chí điện ảnh truyền hình, tạp chí phong cách cũng không ít, nhưng đây lại là lần đầu nhóm chụp ảnh bìa cho một tạp chí tầm cỡ lớn và thời thượng như T&S. Tạp chí T&S luôn luôn chỉ chọn một người để cho lên trang bìa. Người có thể lên trang bìa của nó, không phải ảnh đế, ảnh hậu đẳng cấp thì cũng phải là nhân vật cực kì nổi tiếng. Tiêu chuẩn mà tờ tạp chí chọn, không phải dựa vào số bài post trên tieba hay số lượng fan, mà là mức độ nổi tiếng của họ với công chúng. Ngay cả tổng biên tập của tạp chí còn nói đùa: “Đừng nói đến thần tượng, chẳng có nghệ sĩ solo hay nhóm nhạc nào chỉ trong hai năm mà đã có thể lên trang bìa của T&S đâu”. Ý muốn nói rằng, các cậu là đặc biệt vinh hạnh. T&S không ngờ lại vì năm người các cậu mà phát hành tạp chí có năm phiên bản bìa của mỗi người. Bất luận là đẳng cấp của nhân vật trang bìa hay là hình thức phát hành năm phiên bản này đều mở đường cho một trào lưu mới trên tạp chí.

Nhiếp ảnh gia cũng tùy theo cá tính của mỗi người mà tạo ra những cảm giác khác nhau. Khi chụp cho Đoàn Long Nhất, nhạc nền là “In the End” của Linkin Park. Nhiếp ảnh gia nói thế này: “Dữ tợn một chút, hoang dã một chút, đúng, chênh là cái FEEL này, khoe miệng hơi nhếch lên...”

Lúc chụp Phương Viên nhạc nền là “Sitting down here” của Lene Marlin. Nhiếp ảnh gia lại hò hét: “Bữa tình kawaii lên cho tôi! Sweet! Very sweet! Tuệt hết xảy...”

Đến phiên Thẩm Triệt, trợ lý phát một bản nhạc Death Metal gào thét điên cuồng, cậu chàng đầu quần sợ ngây người, cúi đầu nhìn kỹ lại bộ quần áo cao bồi dương quang trên người mình. Nhạc và quần áo liên quan nhau hông? Cũng may là phát sai nhạc, lúc sau đổi thành “Beyond the Sea” của Robbie Williams, bài hát này cậu cũng rất thích. Trong lúc chụp ảnh nhiếp ảnh gia cũng liên tục: “Tươi lên một chút!”, “Gimme sunshine boy!” Cậu cũng rất nhanh mà nhập thần.

Tần Tu cuối cùng cũng tới. Buổi sáng anh hình như có việc xin nghỉ, không tới công ty, lúc này mới tới thẳng studio. Thẩm Triệt nhìn thấy Tần Tu đi vào studio, ánh mắt không khỏi sáng lên.

“Perfect smile!” Nhiếp ảnh gia nhanh tay lẹ mắt bắt lại được nụ cười kia.

Tần Tu nhìn thấy Thẩm Triệt đang chụp ảnh mà lại không ngừng lợi dụng thời cơ nhìn trộm mình, ánh mắt như bán manh, vẩy vẩy cái đuôi, chỉ còn thiếu gâu gâu gâu vài tiếng “Chủ nhân tôi ở đây này” nữa là giống y hệt con cún lông xù cỡ bự.

Thẩm Triệt chụp xong ảnh bìa, Tần Tu đã thay một chiếc sơ mi trắng ôm sát người đi tới, cúc áo cài tới tận cổ, quần bó màu đen làm chân đặc biệt dài, trang điểm cũng vô cùng âm nhu. Nhiếp ảnh gia kêu bật nhạc, trợ lý không ngờ lại bật “Sexy Back” của Justin Timberlake. Doãn Long Nhất đứng một bên rất không tử tế phì cười, mà lúc này hình như cũng không có ý định đổi bài hát khác.

Tần Tu mặc trang phục kín mít như thế, rất khó tìm được cảm giác trong âm nhạc, cho dù nhiếp ảnh gia cứ liên tục: “Nhập tâm vào! Gimme a ***y look!”

Nhiếp ảnh gia buông camera, lắc lắc đầu hình như có chút không vừa lòng, chính Tần Tu cũng tự giơ tay cắt ngang: “Thật ngại quá, anh để tôi tìm cảm giác một chút.”

Tần Tu đi ra uống nước. Thẩm Triệt có chút không hiểu, tiến lên hỏi nhiếp ảnh gia: “Sao lại kêu anh ta tỏ ra gợi cảm được? Hình tượng của anh ta là băng sơn, thế này có thích hợp không?”

“Hình tượng rì cơ?”

Hai từ “gì cơ” phát âm thật ra cũng không đạt tiêu chuẩn lắm, Thẩm Triệt nói: “Ice berg!”

“Oh, I agree.” Nhiếp ảnh gia cười nói, “He’s born to be cool, but I want it to be cool and ***y! (Tự cậu ta đã rất lạnh lùng rồi, nhưng điều tôi muốn chính là biểu tình lạnh khốc kết hợp với gợi cảm!)”

Tần Tu lúc này cũng đi tới, nhiếp ảnh gia vỗ vai anh nói:

“The cool part is excellent, you just need a little bit ***y in your eyes. Try to imagine you’re luring the girls in a party!”

(Phần lạnh lùng đã rất tuyệt vời rồi, trong ánh mắt có thêm chút gợi cảm thì OK, cậu hãy tưởng tượng mình đang phóng điện cho các cô nàng trong một bữa tiệc.)

“I can’t imagine that.” Tần Tu nhún nhún vai, bỗng nhiên khoanh tay liếc mắt sang Thẩm Triệt bên cạnh. “But maybe I can have a try if there is a girl there.” (Nhưng mà nếu có một cô nàng đứng ở bên kia, tôi đại khái có thể thử một chút.)

Nhiếp ảnh gia hiểu ý vỗ bả vai Thẩm Triệt: “You’re the GIRL!”

Thẩm Triệt mắt chữ O miệng chữ A, các người đang thông đồng với nhau đúng không!

Và thế là nửa giờ tiếp theo, Thẩm Triệt một mình phải đối mặt với ba mũi giáp công. Đầu tiên là giọng phấn khởi của nhiếp ảnh gia oang oang cả màng tai:

“Look at the girl next to me! She’s crazy for you!”

“GOOD JOB! Come on, hit her one more time!”

“SPLENDID! Couldn’t help falling love with you too!”

Sau đó là Doãn Long Nhất ở sau lưng cười đến như con ngựa hoang đứt cương:

“Định mệnh, một tràng pháo tay cho Thẩm cô nương nào! Vì anh em tốt mà hy sinh đến nước chuyển giới luôn!”

“Cảm giác được anh em tốt câu dẫn thế nào?”

“Ài, Miss Thẩm, cô sao lại không thấy bối rối a, chả khoa học tẹo nào!”

Thẩm Triệt chôn chân ở một bên bị Tần Tu từ xa phóng điện lại mà xấu hổ muốn chết, trong lòng mắng chửi như điên. Lúc trước để anh trang điểm gợi cảm anh lại giả vờ vô tội, bây giờ thì rõ là một cái lò nung

lượng hạt nhân nguyên tử! Ánh mắt Tần Tu sắc bén như dao giống hệt Lãnh Liệt, nhưng lại như tấm thêm điện khiến Thẩm Triệt có muốn kháng cự cũng không được, chỉ đành cầm cái mũ để ở chiếc ghế bên cạnh che mặt lại.

Tần Tu nhin không được mỉm cười, nhiếp ảnh gia cuối cùng thành công thu được nụ cười hoàn mỹ này vào trong ống kính

Đợi mọi người chụp xong thì cũng đã đến giữa trưa, buổi chiều còn phải chụp ảnh nhóm. Lúc ăn cơm trưa, Doãn Long Nhất cũng không quên lướt weibo, lướt lướt một chốc bỗng nhiên kinh ngạc cười nhạo : “Không thể nào! Tần công tử, gia thế cậu cũng hiển hách quá nhỉ!”

Tần Tu đang ăn cơm liền nhú mày ngẩng đầu.

Doãn Long Nhất giờ di động lên hươ hươ trước mặt anh: “Tổng giám của dàn nhạc giao hưởng nghệ thuật quốc gia luôn đấy. Sao chúng tôi lại không biết Tần Hiến chính là cha của cậu nhỉ?”

Lời này vừa nói ra, Thẩm Triệt cùng Hạ Chính cũng khó giấu được kinh ngạc. Bọn họ tuy rằng không phải người yêu thích nhạc cổ điển, nhưng mà đại danh của Tần Hiến, nhạc trưởng đẳng cấp thế giới, cũng vang dội như sấm rền bên tai. Thẩm Triệt khó tin nhìn Tần Tu. Ở chung một mái nhà với người kia đã hơn một năm, cậu cũng không hề biết cha người kia lại là một nhân vật lớn như vậy. Nhưng cẩn thận ngẫm lại cũng không phải không có manh mối, Tần Tu biết đánh dương cầm, lại biết phổ nhạc, chắc chắn đều không phải là ngẫu nhiên.

Doãn Long Nhất cúi đầu xem tin tức được share ào ào trên weibo: “Cậu sao lại không đi theo con đường của cha cậu nhỉ, làm một nghệ sĩ dương cầm đẹp trai cũng đâu có tệ, trên này nói mẹ cậu còn từng tới biểu diễn ở Đại sảnh vàng Vienna (Musikverein Golden Hall), thân thế như này rồi còn vào showbiz hỗn loạn này làm gì chứ?”

Thẩm Triệt nhìn Tần Tu bên cạnh. Anh không nói gì, nhưng có thể nhìn ra tâm tình anh đang rất cáu kỉnh, cơm ăn một nửa liền bỏ lại. Thẩm Triệt do dự một chút, cũng không theo sau mà lại lên weibo. Tin tức truyền đến từ Báo giải trí sáng sáng hôm nay, tiêu đề là: “Nhạc trưởng Tần Hiến trở về nước từ buổi hòa nhạc tại Lucerne.” Nội dung rất ngắn gọn, chỉ là ở đoạn cuối cùng có nhắc tới con một của Tần Hiến là thành viên Tần Tu trong nhóm nhạc thần tượng TAKE FIVE. Một câu cuối cùng này nhìn như nhẹ nhàng băng qua, thế nhưng lại làm dấy lên những bình luận sôi nổi. Các fan đều kích động đăng bài lên weibo Tần Tu:

— Âu mai chúa, gia thế Lãnh gia sao lại cường đại vậy nè!

— Lúc trước cũng không biết đến chuyện này, Tần gia thật sự quá kín tiếng!

— Tôi nghĩ Tần Tu trước đây vẫn chưa từng nhắc đến cảnh gia của mình, chính là vì muốn dùng thực lực chứng minh bản thân đó.

Thẩm Triệt yên lặng đóng trang web, tâm tình có chút phức tạp. Ngay cả bọn họ sớm chiều ở chung cũng không biết cha mẹ Tần Tu là người thế nào, cũng đủ thấy Tần Tu đích thật là cố ý giấu diếm thân thế chính mình, nhưng nếu nói là vì muốn dùng thực lực chứng minh bản thân, cậu lại cảm thấy không đơn giản như vậy. Thẩm Triệt đột nhiên lại nghĩ tới vài lần ít ỏi thấy Tần Tu gọi điện thoại về nhà, hình như mỗi một lần đều là nói chưa được vài câu đã cúp máy. Cậu đã sớm cảm thấy không hợp lý rồi.

Tần Tu ra ngoài hành lang, nhấn gọi dây số quen thuộc. Di động đầu bên kia báo đang bận. Liên tiếp gọi mấy lần cũng không có kết quả, đúng lúc này sau lưng Tần Tu bỗng truyền đến một giọng phụ nữ:

“Oh, đây không phải là Lãnh gia danh tiếng lẫy lừng của chúng ta sao?”

Tần Tu nghe tiếng quay đầu lại, một phụ nữ thời thượng tóc ngắn xinh đẹp, đeo kính râm gọng to, tay cầm túi xách bạch kim, đang đi xuống dọc cầu thang. Người phụ nữ tháo kính râm xuống, cười với người mẫu đẹp trai một mét tám năm: “Sao vậy? Không nhận ra tôi, cưng đúng thật là quên nhiều thứ nha. Nhưng tôi lúc nào cũng từng giây từng phút chú ý cưng đó.”

Tần Tu nhìn chằm chằm người phụ nữ trang trang điểm đến hoàn mỹ trong vài giây, rốt cuộc nhận ra đối phương: “... Bội Hi?” Anh không có thiện cảm với người phụ nữ này, không khỏi nhú mày, “Cô sao lại ở

đây?”

Vừa dứt lời, chợt nghe thấy thang máy đình một tiếng mở ra, Roy Wang – Tổng biên tập của tạp chí, từ đầu bên kia hành lang đi tới, thấy Bội Hi ở trên cầu thang, có chút bất ngờ: “Hàn tổng, sao cô lại tới đây?”

Hàn Bội Hi mỉm cười với Roy Wang: “Tôi đưa bạn đến chụp ảnh.” Hai người nói chuyện với nhau trong chốc lát, sau đó Roy Wang bị trợ lý riêng gọi đi. Hàn Bội Hi nhìn về phía Tần Tu đang cau mày thật chặt, vẫn im lặng suốt này tới giờ: “Bây giờ cậu biết vì sao tôi ở đây rồi chứ?”

Tần Tu nhìn Hàn Bội Hi một lúc lâu: “ Báo giải trí sáng cũng là dưới trướng công ty các người?”

Hàn Bội Hi bày ra vẻ mặt khen ngợi: “Đầu óc rất lạnh lẽo nha. Đúng vậy, Báo giải trí sáng , TIDE & STYLE đều là tạp chí dưới trướng Thế Tân Media.”

Tần Tu không nghĩ tới loại tạp chí lá cải chuyên đưa tin nhảm nhí như Báo giải trí sáng lại là đồng môn với tạp chí dẫn đầu mọi trào lưu và phong cách như T&S .

“Paparazzi của Báo giải trí sáng từ khi nào cảm thấy hứng thú với giới âm nhạc cổ điển thế?” Tần Tu lạnh giọng hỏi.

“Không gạt cậu, tôi trước đây cũng xuất thân là paparazzi, đại chúng muốn biết cái gì, chúng tôi liền kính dâng cái đó. Đừng nói là giới âm nhạc cổ điển, cho dù có là giới chính trị, không có bí mật nào trên đời này mà Hàn Bội Hi tôi tra không được.” Người phụ nữ đắc ý cười, “Đúng rồi, nói mới nhớ, người cha nhạc trưởng nổi danh của cậu hình như rất khó chịu khi chúng tôi phỏng vấn, làm con như cậu cũng nên khuyên giải ông ấy nhiều một chút. Chứ cứ như ông đứng ở đỉnh Kim Tự Tháp, không có chút tinh thần giải trí coi sao được, nói không chừng sau này có rất nhiều fan của cậu sẽ đi tới các buổi hòa nhạc của cha cậu đấy, không phải cả nhà đều vui sao.”

Hàn Bội Hi một tay vuốt cằm, ý vị sâu xa tỉ mỉ quan sát khuôn mặt u ám của Tần Tu, “Nhưng mà bộ dạng của cậu cũng thật không giống cha mẹ mình.”

Tần Tu từ chối cho ý kiến, chỉ lạnh lùng đáp: “Tìm trăm phương ngàn kế đi đào móc đời sống cá nhân của người khác, các người làm như vậy vui lắm à?”

“Đúng vậy, cảm giác vui thích này giống với cảm giác khi cậu đứng trước ống kính ấy, tôi nghĩ cậu có thể hiểu được.” Hàn Bội Hi đeo lại kính râm, nhún nhún vai với Tần Tu. “Ai kêu cậu không ký ước với Tỉnh Bang, như vậy tôi có lẽ sẽ nể mặt Jason mà thả cho cậu một con ngựa.”

Tần Tu nhìn Bội Hi đi vào thang máy, đôi mắt nheo lại: “Không có chuyện cô chỉ vì Jason mới nhắm vào tôi.”

Hàn Bội Hi dừng lại, quay đầu nói: “Có một chuyện tôi chưa nói với cậu, phương diện nhìn người, mắt quan sát của tôi không có kém hơn Jason đâu, khác nhau chỉ ở chỗ, anh ấy biết ai là nghệ sĩ hấp dẫn danh vọng nhất, còn tôi biết ai mới chính là nghệ sĩ có giá trị tin tức cao nhất. Nhưng báo với cậu một tin vui, đó là cả hai chúng tôi đều cho rằng, chính là cậu.” Đôi môi đỏ mọng cong lên một nụ cười đầy thâm ý, “Bất kể là ở phương diện nào.”

Tần Tu không chớp mắt nhìn Hàn Bội Hi đi vào thang máy, khi cửa khép lại, người đàn bà ma quỷ mặc bộ đồ Prada kia còn đưa tay thả về phía cậu một cái hôn gió đầy ý cười.

Trong hành lang im lặng hồi lâu, mãi cho đến khi tiếng chuông di động đột ngột vang lên. Tần Tu cúi đầu nhìn dãy số hiển thị trên màn hình, chần chờ một chút, nghe máy.

“A lô, ba.”

Giọng của người đàn ông dù đã truyền qua sóng điện tín nhưng vẫn như được bọc trong khí áp thấp: “Gọi điện cho tôi có chuyện gì?”

Tần Tu trầm ngâm một lúc lâu, mới nói: “Sáng nay con có ra sân bay đón ba, nhưng không thấy ai cả.”

Đầu bên kia của di động truyền đến một tiếng hừ lạnh: “Cậu còn muốn tới đón tôi? Cậu còn sợ người hôm nay đến sân bay đón tôi còn chưa đủ nhiều à? Các thành viên trong dàn nhạc của tôi bị nhân viên an ninh sân bay áp tải vào trạm hạ cánh, cậu đương nhiên không nhìn thấy.”

“Con xin lỗi.” Tần Tu trầm giọng nói, “Con không nghĩ tới sẽ như vậy...”

“Không cần giải thích.” Tần Hiến lạnh như băng cắt lời, “Lúc trước khi cậu quyết định đi con đường này tôi cũng đã cảnh báo cậu rồi. Tôi nhớ rõ giao hẹn của chúng ta, mặc kệ cậu ở giới giải trí bát nháo thế nào, cũng sẽ không mang phiền phức về cho tôi và mẹ cậu, cậu lúc đó đã thề thốt đáp ứng tôi thế nào hả?”

Tần Tu cắn chặt môi, nhẫn nhịn nói: “Con biết, con biết chuyện này làm ba rất tức giận...”

“Tôi không tức giận, tôi đã sớm biết loại chuyện này trước sau gì cũng sẽ xảy ra.” Ngữ khí của người đàn ông pha chút thờ ơ, “Tôi chỉ là giạt mình vì sự ấu trĩ của cậu.”

?

“Tần Tu, đừng ôm ảo tưởng không thực tế nữa, ở trong vòng luẩn quẩn dơ bẩn này, con đừng cho rằng mình có thể nắm trong tay tất cả mọi thứ. Con đã lựa chọn nó, về sau phát sinh chuyện gì, con cũng đừng thấy kinh ngạc, mà cũng đừng có ân hận.”

“Con thừa nhận giới giải trí này không đẹp đẽ gì.” Tần Tu trầm một hơi ngắt lời đối phương, “Nhưng diễn xuất cũng là một môn nghệ thuật. Vì sao ba cứ không chịu thừa nhận?”

“Con sai rồi, diễn xuất không phải nghệ thuật, nghệ thuật chân chính là đạo diễn, nghệ thuật gia chân chính cũng chỉ có đạo diễn, diễn viên cùng lắm chỉ là quân cờ trong tay đạo diễn mà thôi.”

Tần Tu thật sự chịu không nổi sự độc tài của cha mình: “Ý của ba là nói nhạc công trong dàn nhạc cũng không phải là nghệ thuật gia, chỉ có nhạc trưởng mới phải sao? Đây cũng quá nực cười!”

“Nhạc công đương nhiên là nghệ thuật gia, cho dù không có nhạc trưởng, một nhạc công vĩ đại cũng có thể hoàn thành một bản độc tấu xuất sắc. Diễn viên không có đạo diễn thì có thể làm được gì? Hẳn có thể tự hoàn thành nghệ thuật của chính mình không?”

Tần Tu á khẩu không trả lời được, anh biết lời nói của cha vô cùng vô đoán, nhưng ông lại đúng là nghệ thuật gia chân chính, cái giọng điệu đầy quyền uy này luôn khiến kẻ khác vô lực phản bác.

“Tần Tu, ba không muốn tranh cãi với con nữa, một ngày nào đó tự con sẽ hiểu.” Giọng ở đầu bên kia di động lại khôi phục vẻ lãnh đạm bề trên, “Ngoài ra, tôi hy vọng cậu đừng công khai nhắc tới tôi và mẹ cậu, tôi không muốn cuộc sống yên ả của chúng tôi bị cậu phá hỏng.”

Tần Tu nghe tiếng “tút TUT TUT” từ đầu kia di động truyền qua, tâm tình cố gắng kiềm nén đến cực độ. Tại sao? Tại sao chứ? Tại sao mỗi một lần anh cố gắng muốn xây dựng mối quan hệ này cho tốt hơn, muốn để cho cha thấy được thành tựu của chính mình, lại luôn luôn kết thúc chẳng hề vui vẻ thế này?!

105. Chương 106: Bạch Ma Pháp Của Quẩn Quẩn

Sau khi chụp trang bìa cho tạp chí xong, buổi chiều còn có một buổi fan-meeting nhỏ, buổi gặp gỡ tiến hành trên xe buýt cho nên hiện tại, cả nhóm cũng đang ngồi xe buýt quay về công ty luôn. Cả xe buýt to như vậy nhưng im lặng đến kỳ dị, dường như tất cả mọi người đều cảm giác được áp suất thấp tản mát ra từ người Tần Tu, chỉ có mình Doãn Long Nhất là ngoại lệ. Chàng thanh niên đầu mào gà tai đeo headphone, đang lắc lư feel the beats. Doãn Long Nhất ngồi chếch góc đằng sau, Thẩm Triệt thì ngồi bên cạnh Tần Tu, liếc mắt một cái là có thể nhìn thấy bạn Doãn đang rất vui vẻ phía sau, cái điệu bộ giống như “cậu không vui nên tôi mới vui đó”. Suốt dọc đường, Tần Tu nhắm mắt không nói gì, tình trạng này mà gặp mặt fan thì cũng không tốt cho lắm. Thẩm Triệt muốn hỏi anh đã có chuyện gì nhưng lại cảm thấy tốt nhất chớ có nên vuốt râu Gấu Bắc Cực.

“Á! Dừng dừng dừng!” Doãn Long Nhất bỗng nhiên nhìn thấy một cửa hàng nhạc cụ bên đường, vội kêu tài xế tấp sát vào. Chiếc xe quản lý dừng lại, Doãn Long Nhất quay đầu lại nói với Hạ Chính: “Các người về trước đi, tôi xuống shopping.”

Cậu thanh niên với cái đầu Mohawk sành điệu đeo kính râm, đội mũ phớt, vịn lưng ghế tựa hàng trên đứng dậy. Bởi vì lối đi giữa hai hàng ghế hơi chật, lúc vịn tay vào ghế, không ngờ lại đập vào đầu Tần Tu. Ồ, xong rồi. Tần Tu bỗng nhiên mở mắt, sắc mặt lập tức đen thui: “Tại sao cố ý đánh vào tôi?”

Doãn Long Nhất rõ ràng là vô tình nhưng bị mắng một câu như vậy cũng cáu tiết: “Cái gì? Ai bảo tôi cố ý đánh cậu?”

“Xin lỗi tôi ngay.”

Doãn Long Nhất thấy Tần Tu đứng bật dậy, thái độ lạnh như băng ngang ngạnh như vậy liền phát hỏa: “Ông đây đeo xin lỗi đấy!”

Thẩm Triệt cũng thấy Tần Tu có hơi quá đáng, vội bước tới can ngăn: “Bỏ đi, anh ta cũng không cố ý đâu.”

“Anh ta không cố ý chẳng lẽ là tôi cố ý?!” Tần Tu nói xong cũng nhận ra mình nói sai rồi, vậy là nặng mặt hỏi anh chàng đầu quần vô tội: “Thẩm Triệt, cậu đứng về phía tôi hay anh ta?”

Thẩm Triệt thật không biết trả lời thế nào, tâm nói tôi đương nhiên là về phe anh vô điều kiện rồi, nhưng chúng ta dù sao cũng là một nhóm, có cần phải chấp nhận chuyện bé xít này không? Bởi trong lòng vẫn luôn che chở Tần Tu, vậy là cậu đành nói với Doãn Long Nhất: “Anh cứ xin lỗi anh ta một câu cho xong chuyện.” Dù sao anh cũng có đánh vào người Tần Tu mà.

Doãn Long Nhất kia thì sống chết cũng không chịu xuống nước: “Thẩm Triệt, cậu biết rõ cậu ta cố tình gây sự mà còn bênh. Cậu có chút lập trường nào không vậy?! Vốn tôi sợ ý đập phải cậu ta, tôi có thể xin lỗi, thế nhưng xem cái thái độ của cậu ta kia kìa. Quên đi nhé. Ông đây có chết cũng không xin lỗi đấy!”

Tình hình đang rất căng thẳng, tài xế đang đậu xe ở bên đường, muốn đi tiếp không được mà đỗ lại cũng chẳng xong. Nữ Nữ thì lần đầu tiên thấy Tần Tu phát hỏa, giận chó đánh mèo như thế cũng không dám ho he tiếng nào, vậy là Hạ Chinh đành phải ra mặt dàn hòa.

“Được rồi, đừng âm ỉ nữa!” Hạ Chinh chen vào giữa hai người, một tay ngăn trước ngực Doãn Long Nhất, đoạn quay người sang Tần Tu bộ dạng lãnh khốc vô tình, bất đắc dĩ nói: “Tôi thay mặt cậu ta xin lỗi cậu.”

“Việc éo gì phải thế?!” Doãn Long Nhất đấm một quyền xuống lưng ghế tựa, dùng dùng nỗi giận bước xuống xe. Hạ Chinh liếc nhìn Tần Tu không có thái độ gì, khẽ lắc đầu, cũng theo Doãn Long Nhất xuống.

Tài xế lại khởi động máy, không khí trong xe trở nên nặng nề, không có ai nói lấy nửa lời, Tần Tu như cảm thấy không khí ngột ngạt đến mức này là do mình, liền kêu tài xế dừng lại phía trước.

Thẩm Triệt thấy Tần Tu kêu tài xế xong, chẳng nói chẳng rằng cầm ba lô đi xuống xe, cũng vội vã xách ba lô đuổi theo. Bước tới cửa lại nhớ ra cái gì liền quay đầu đưa ba lô của mình cho Nữ Nữ đang ngơ ngác: “Mọi người mau lái xe đi mau đi!”

Tần Tu lưng đeo ba lô đi được vài bước, quay đầu lại quả nhiên thấy Tiểu Mạch Quán ào ào như trận gió chạy đuổi theo sau lưng mình.

Tần Tu trầm giọng: “Tôi muốn đi một mình, cậu quay về đi.”

Thẩm Triệt buông tay ý bảo lái xe phóng nhanh quá, vừa mở máy đã phóng cái vèo đi mất tiêu rồi.

Tần Tu đeo kính râm, nhìn cậu thanh niên tóc xoăn đeo kính gọng đen, vẻ mặt vô (số) tội tò tò theo sau lưng mình, cũng không nói gì thêm nữa.

Hai người một trước một sau đi trên vỉa hè. Các cửa tiệm nhỏ hai bên đường rực rỡ đủ màu, Thẩm Triệt thì thoảng cũng mon men lại gần Tần Tu, suốt dọc đường, Tần Tu cũng chưa thém nói với cậu một câu nào.

“Ủầy ầy! Có album ảnh của anh nè!” Thẩm Triệt nhìn tiệm tạp chí bên đường có bày bán photo album của riêng Tần Tu, đây rõ ràng là ảnh lấy trên mạng và trên tạp chí về in thành album bán, Thẩm Triệt vừa lật lật mấy trang, vừa ríu rít khen: “Người in album ảnh này đúng là rất thích anh nha. Ông chủ, cuốn này bao tiền vậy?”

“Sáu mươi chín. Còn mỗi quyển đó thôi đấy.”

Thẩm Triệt sờ sờ trên người mới nhớ ví tiền để cả trong ba lô rồi, vội quay đầu gọi Tần Tu, ai dè Gấu Bắc Cực đã đi xa tới bốn năm mươi mét, đang đứng ở ngã tư chờ đèn đỏ.

Thẩm Triệt thấy Tần Tu quay về phía mình, đứng từ xa vẫy tay bye bye thì choáng váng. Đèn đỏ chuyển xanh, bóng Tần Tu nhanh chóng hòa vào dòng người hối hả, đợi khi Thẩm Triệt bỏ lại quyển album ảnh mà chạy theo thì đèn xanh đã lại chuyển đỏ, phía bên kia đường đã không thấy bóng Tần Tu đâu.

Thẩm Triệt thật muốn gọi điện chờ cho một trận. Cái người này sao có thể như thế cơ chứ? Trên người tôi một xu dính túi cũng không có, anh hẳn tâm bỏ rơi tôi một mình thế này sao? Mà di động lại vứt ở trong ba lô luôn rồi! Cậu chàng tóc xoăn ngồi sụp xuống lề đường ôm đầu, lòng tràn đầy lệ chua xót. Tâm nói quả nhiên đối phó với Gấu Bắc Cực không thể dùng khổ nhục kế... T^T

Chờ một chút.

Cậu bỗng nhiên ngẩng đầu, con đường này thẳng tuột, xem ra ít nhất năm trăm mét không có đường rẽ, nói như vậy, chỉ cần cậu nhanh chân là kiểu gì cũng theo kịp.

Đợi đèn đỏ lần thứ hai chuyển xanh, Thẩm Triệt mãi mãi móng móng băng qua đường.

Quả nhiên ông giờ không phụ lòng người! Thẩm Triệt đuổi theo một đoạn, rất nhanh đã nhìn thấy bóng Tần Tu lưng đeo ba lô Adidas lẻ loi đi phía trước. Trong lòng cậu tự nhiên thấy rất đặc ý, ai bảo anh là hạc giữa bầy gà chứ.

Thình lình bị ai đó vỗ vai, Tần Tu tâm nói không thể nào, xoay người lại liền thấy anh chàng đầu quần thỏ phì phò nhưng vẫn dương dương tự đắc.

“Anh tính bỏ rơi tôi không được đâu nha. Trên người tôi một xu cũng chẳng mang, di động cũng không mang nốt, anh là hi vọng về nhà duy nhất của tui đó.” Thẩm Triệt dày mặt cười toe: “Không bám theo anh sao được chứ?”

Thật chưa thấy ai cùng quần thỏ thắm thế vậy mà còn đặc ý được như thế. Tần Tu cũng không thừa lời, lại quay đầu tiếp tục đi tiếp, lông mày xoăn lại như đang tự hỏi điều gì, Thẩm Triệt léo nhéo ở bên tai anh nói này nói nọ, sau đó đột nhiên truyền tới một tiếng “ọc ọc”.

Tần Tu nhìn Thẩm Triệt ần ần cái bụng kẹp lép, lông mi nhướn lên.

Trong một nhà hàng Italy nào đó.

“Xin hỏi hai anh dùng gì ạ?”

Thẩm Triệt hăm hở lật xem thực đơn. Bình thường cậu rất ít khi ăn cơm Tây, vậy là đành phải hỏi Tần Tu: “Ăn gì ngon bây giờ? Anh đề cử chút coi!”

“Cỡ AA.” Tần Tu mặt lạnh băng lật thực đơn. “Một pizza cá ngữ Califoni, 12 cm, cảm ơn.”

(cỡ AA: cỡ vừa)

Thẩm Triệt nhìn chằm chằm hoa khôi trường tuyệt tình ngồi trước mặt, cuối cùng cũng chỉ đành lặng lẽ đem trả menu lại cho cô phục vụ bàn.

Hắn là pizza 12cm đấy, chẳng phải muốn ăn một mình sao? Pizza cá ngữ Califoni nóng hổi được mang ra, Thẩm Triệt tay đỡ trán, ngoảnh mặt, kiên quyết không muốn nhìn bộ dáng Tần Tu đang thưởng thức món ngon, thế nhưng đây là nhà hàng ăn, không nhìn Tần Tu thì xung quanh cũng đều là thực khách đang trò chuyện vui vẻ, ai mà chẳng đang ăn món này món khác chứ, ngoại trừ cậu...

Tần Tu ăn hai miếng pizza, lau lau khóe miệng: “Cậu không phải rất đói bụng sao?”

Thẩm Triệt đành phải xuống nước: “...Có chút xiu à.”

“Vậy thì thôi vậy.” Tần Tu gật gật đầu, vui vẻ tiếp tục ăn pizza.

Cầm thú mà! Thẩm Triệt đau khổ gục mặt xuống bàn ăn.

Một lát sau lại nghe thấy tiếng Tần Tu gọi tính tiền, còn kêu đóng gói lại.

Vậy là Thẩm Triệt bụng đói kêu gào đi theo mĩ nam một mét tám lăm tay xách phần bánh pizza thơm nức mũi đi ra khỏi nhà hàng Italy.

Trời bắt đầu tối, Tần Tu hình như không có ý định quay về chung cư, trời tốiมืด rồi mà còn đi vào công viên. Thẩm Triệt chỉ có thể liều mình theo đi theo đại công tử. Tần Tu ngồi xuống một băng ghế dài nghỉ chân, đem túi bánh pizza đưa cho Thẩm Triệt: “Cần giúp tôi. Tôi đi mua đồ ăn cho cậu.”

Thẩm Triệt thụ sủng nhược kinh đỡ lấy túi bánh. Hóa ra hoa khôi trường lòng gang dạ sắt cõ nào thì vẫn có lúc mềm lòng với cậu! Nhưng mà việc gì phải đi mua đồ ăn cho tôi, tôi ăn mấy miếng pizza này là được rồi mà. Cậu cúi đầu mở túi ra, mùi bơ và cá ngừ thơm phức liền xông thẳng vào mũi, tiếp đó lại nghe Tần Tu ở đằng xa quát cậu:

“Tôi bảo cậu cầm hộ. không bảo cho cậu ăn!”

Thẩm Triệt đóng túi lại, xua xua tay: “Rồi rồi! Tôi không ăn vụng đâu mà lo!” Xem thường nhau quá đấy!

Không biết Tần Tu đi mua gì cho mình nhỉ. Thẩm Triệt tựa lưng vào ghế nghĩ nghĩ, chắc là thấy mình không quen ăn đồ Tây nên mua cho mình thịt xiên nướng hay gì gì đó đây. Ha ha, cũng quan tâm ghê cơ. Ngồi đợi mãi mòn một lát, Tần Tu cuối cùng cũng trở lại, đưa cho cậu một cây kẹo mút bự chẳng.

Một cây.... kẹo mút.

Tần Tu gượng nín cười nhìn Thẩm Triệt đưa tay ra cầm cây kẹo mút mà anh đưa, biểu tình có vẻ shock không hề nhẹ. Bảo cậu đừng theo thì đừng có theo, không dạy bảo cậu một chút về sau cậu lại cười lên đầu lên cổ tôi, tên ngố này.

Cậu chàng đầu quần bên cạnh ỉu xiu ngồi ăn kẹo mút, Tần Tu cầm lại túi bánh đặt lên đùi, cảm thấy pizza cũng lạnh rồi, sốt ruột lại liếc xéo Thẩm Triệt một cái: “Ăn mau lên. Cậu là con gái đấy à? Mãn qua mãn lại nhìn thấy gớm.”

Tên ngốc nào đó miệng ngậm kẹo mút, cực kỳ oan ức liếc nhìn anh: “Khi nào thì chúng ta về nhà đây?” Tôi muốn về nhà ăn mì ăn liền, Khang Sư Phó, Khang Suất Bác gì cũng được hết á... T.T

“Tôi còn chưa quyết định.” Tần Tu nhấc chân lên bắt chéo, ngó sang Thẩm Triệt: “Muốn ăn pizza không?”

Thẩm Triệt đang phùng má ngậm cái kẹo mút to bự kia, thật không biết trả lời thế nào.

“Lần này là thật. Cậu gọi tôi một tiếng anh hai, chỗ này sẽ là của cậu.” Tần Tu nói.

Anh lại bày trò khác trêu chọc tôi chứ gì. Haiz, kệ đi, bây giờ tôi đang đói mờ mắt rồi, đại trượng phu có được thì cũng giãn được. Thẩm Triệt buồn mất hai giây, miệng ngậm kẹo mút ứ ứ kêu một tiếng:: “... Anh hai.”

Tần Tu không có nuốt lời, Thẩm Triệt đối tự ái lấy mấy miếng pizza một cách suôn sẻ, lúc này mới cảm thấy mấy miếng bánh này thật đáng giá.

Tần Tu nhìn Thẩm Triệt ngồi gặm pizza cả người nhất thời như hồi huyết sống lại, trong lòng cũng buồn cười. Cũng không biết tại sao, anh bỗng nhiên lại muốn nghe tên kia gọi mình là “anh hai”. Anh còn nhớ Thẩm Triệt có một người anh họ đã dạy cậu ta chơi bóng rổ, còn anh là con một, cho dù có họ hàng xa nhưng cũng ít khi tới thăm, nếu có thể có một người em trai, cuộc sống của anh có lẽ đã vui hơn nhiều rồi.

Nghĩ như thế khoe miệng lại không khỏi cong lên, tay chống cằm, nheo nheo mắt nhìn đầu quần bên cạnh mình đang sung sướng gặm bánh. Nhưng mà tôi có cậu, Tần Tu thầm nói trong lòng, tôi biết có nhiều lúc bắt nạt cậu có hơi quá đáng, nhưng cho dù tôi bắt nạt cậu, cậu cũng không được phép chán ghét tôi đâu đấy.

“Ăn một miếng không?” Thẩm Triệt thấy Tần Tu đang nhìn mình, cười giơ lên một miếng pizza.

Tần Tu nhìn cậu, thỉnh linh vươn người tới há miệng cắn một miếng bánh,

Thẩm Triệt vốn định đưa cho Tần Tu, không ngờ lại biến thành động tác đút cho người kia như vậy. Tần Tu lúc cắn pizza ánh mắt còn long lanh nhìn cậu, Thẩm Triệt đang cầm bánh thiếu chút nữa thì làm rớt.

Hai người ngồi trong công viên giữa đêm khuya thanh vắng ngắm sao. Tần Tu gọi điện thoại cho Hạ Chinh, tỏ vẻ xin lỗi về chuyện lúc chiều.

“Ồm, có vẻ quan hệ giữa anh với ba không tốt lắm nhỉ?” Thẩm Triệt do dự thật lâu, cuối cùng vẫn dè dặt hỏi. Cậu gần như có thể tưởng tượng đại khái ra chuyện xưa của Tần Tu. Cha Tần Tu chắc chắn là hy vọng con trai mình có thể kế thừa sự nghiệp của mình, đi theo con đường nhạc cổ điển, vậy nên Tần Tu trước đây mới bị yêu cầu phải học đánh dương cầm như vậy. Nhưng Tần Tu lại không nghe theo ý nguyện của cha, chắc quá nửa là nguyên nhân này mà cha con hai người mới căng thẳng như vậy.

“Cha tôi là người rất tài giỏi.” Cứ tưởng rằng Tần Tu sẽ giữ kín như bưng, nhưng bây giờ xem ra cảm xúc cũng thấy thật bình thường, cánh tay khoắc lên lưng ghế, bộ dáng thả lỏng. “Hồi còn nhỏ, tôi rất sùng bái ông ấy, cũng một lòng muốn trở thành một nhạc trưởng. Thực ra tôi cũng rất thích nhạc cổ điển, nhưng nếu không phải sau này lại yêu diễn xuất, tôi nghĩ có lẽ mình đã thi vào Học viện âm nhạc rồi.” Nói tới đây giọng có chút buồn bã. “Nhưng, đối với diễn xuất, đối với diễn viên, ông ấy có thành kiến rất sâu sắc. Tôi nghĩ cả đời này cũng không có cách nào có tiếng nói chung được.”

“Đừng bi quan như vậy.” Thẩm Triệt cười. “Tôi kể cho anh một chuyện này nhé. Năm tôi còn học tiểu học có chơi với một cậu bạn tên A Kim. Khi còn nhỏ A Kim cùng ông nội sống trong núi, ông nội cậu ấy là một thợ săn trên núi, sau này vì phải học tiểu học nên cha cậu ấy liền đưa cậu ấy từ miền núi về thành phố. A Kim rất thích cùng ông nội lên núi săn bắn, sống trong thành phố không quen. Trong một lần thi khảo sát, ai dà, thực ra lần nào thi cậu ta cũng làm rất tệ, nhưng mà lần đó tổng điểm ba môn còn chưa được ba mươi điểm, còn tệ hơn cả tôi nữa! Bài thi phải đưa cho cha mẹ ký tên, cậu ấy sợ bị ba đánh liền nói với tôi là muốn đi tìm ông nội, nhờ ông ký tên. Thế nhưng cậu ấy lại không biết đường từ thành phố vào miền núi. Tôi nói là tôi cũng đồng ý, cơ mà tôi lại không biết đường trong núi. A Kim nói vào trong núi rồi, có nhắm mắt cậu ấy cũng tìm được đường, vậy là chúng tôi liền cùng nhau xuất phát tìm ông nội cậu ấy.”

“Cậu tốt bụng đến thế cơ à?” Tần Tu liếc cậu một cái, Tôi thật không tin cậu từ nhỏ đã là Lôi Phong sống như thế rồi.

(Lôi Phong là một chiến sĩ của quân Giải phóng Nhân dân Trung Quốc. Sau cái chết của mình, Lôi Phong đã được hình tượng hóa thành một nhân vật vị tha và khiêm tốn, một người hết lòng với Đảng Cộng sản, chủ tịch Mao Trạch Đông và nhân dân Trung Quốc)

“Tụi tui là bạn bè thôi, ha ha.” Thẩm Triệt chột dạ cười gượng hai tiếng, “Nhưng mà lần đó bài kiểm tra của tôi cũng tệ lắm, cậu ấy nói với tôi ông nội cậu ấy cũng có thể ký giúp tôi nữa. Đúng hôm trời nóng ới là nóng, hai đứa tụi tôi mặc áo ba lỗ, quần đùi đi dép lê. Đó là lần đầu tiên tôi đến vùng ngoại ô trên núi như vậy, phong cảnh đúng là rất đẹp, không khí cũng sạch sẽ, giống như bầu không khí hương dã trong mấy bộ anime Nhật Bản vậy.”

“Các cậu có tìm thấy ông nội A Kim không?” Tần Tu hỏi.

“Cứ nhắc tới là lại bực! Tiểu tử kia trước lúc đi còn thề sống thề chết có nhắm mắt cũng tìm thấy đường, ai dè đi vào trong núi rồi thì lạc tới lạc lui. Mà quan trọng hơn trên núi đó còn có gấu nữa chứ! Tụi tôi mém chút nữa đã bị gấu xơi tái rồi, cũng may là ông nội A Kim tới đúng lúc, bắn một phát súng lên trời dọa con gấu.” Thẩm Triệt nói tới đây hai mắt liền sáng rực. “Mèn ơi, đó là lần đầu tiên tôi nhìn thấy gấu nha. Là gấu ngựa thực sự, không phải Gấu Bắc Cực nha...”

Tần Tu càng nghe Thẩm Triệt nói càng thấy mơ hồ, khinh bỉ liếc một cái. Liên quan gì tới Gấu Bắc Cực?

“Ông nội A Kim là người dân tộc, vai đeo súng lưng dắt dao găm. Đúng là ông cụ oai nhất mà tôi từng gặp nha! Tụi tôi ở đó vài ngày, thật chẳng muốn về đi học tẹo nào. Ngày nào cũng cùng ông nội A Kim đi săn thú. Những thợ săn thì thoảng còn đi tìm mật ong nữa, anh biết không, có một loài chim tên là chim báo mật, những thợ săn bắt chước theo tiếng chim hót gửi tín hiệu, loài chim này sẽ giúp thợ săn tìm mật ong, đổi lại, những thợ săn sẽ để lại một ít mật ong coi như để cảm tạ cho loài chim dẫn đường này, để lần sau còn cùng nhau hợp tác nữa. Rất hay đúng không?”

Nói tới đây lại cảm khái nhìn bầu trời đêm, “Trong rừng núi thật thích, ban đêm chỗ nào cũng là sao, còn nhiều loài động vật thú vị như gấu nè, mèo rừng nè, còn có loài dơi mà có cái tai siêu bự, to như tai thỏ luôn á, mà thỏ trong rừng cũng không giống mấy con thỏ trắng yếu ớt mềm oặt trong chợ ở thành phố, thỏ

này chân sau to như chân chuột túi á, hơi bị dữ luôn! A đúng rồi, buổi sáng sớm lúc thức dậy, tôi còn thấy một con nai con đứng ở ngoài nhà gỗ nhìn tôi nữa cơ, cảm giác lúc ấy đúng là rất vui... Chả trách sao A Kim lại không thích thành phố.”

Tần Tu nhìn Thẩm Triệt vẻ mặt đang hồi tưởng lại, ngô nghê cười, cũng nở nụ cười theo: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó thì cánh rừng kia bị chặt phá để khai thác cát dầu, tôi cũng không biết cụ thể nó là cái gì nữa, nghe nói hình như là dầu mỏ ở trạng thái rắn hay sao ý. Nhưng mà rất giá trị. Chính phủ giao cho vài công ty khai thác dầu mỏ lớn vào trong núi khai thác, các hộ thợ săn đều lục tục dời đi. Ông nội A Kim một mình vẫn ở lại đó sinh sống thêm vài năm nữa cũng qua đời. Tôi nhớ rõ năm tốt nghiệp sơ trung, lúc cùng A Kim đi về thăm nhà cũ mới thấy nơi đó hoàn toàn thay đổi. Cánh rừng đã bị chặt phăng gần như trơ trụi, chỗ nào cũng toàn là những xe lầy quặng khổng lồ, lớp xe còn cao hơn đầu người, bụi đất đầy trời, tất cả bụi đều màu vàng.”

Tần Tu thấp giọng: “Thật đáng tiếc.”

“Chuyện này đã gây cho A Kim chấn động rất lớn, cậu ấy học xong cao nhất liền bỏ học. Cha cậu ấy có kinh doanh một chuỗi nhà hàng trong thành phố, làm ăn cũng không tệ, vẫn luôn mong con trai sẽ tới giúp mình. Kết quả là tiểu tử kia chẳng những bỏ học còn cuốn gói đồ đạc bỏ nhà đi.” Nói tới đây lại dừng một chút. “Bây giờ cậu ta đang làm một tình nguyện viên bảo vệ môi trường.”

Tần Tu có chút giật mình, bước ngoặt trong câu chuyện này đúng là có chút ngoài dự đoán.

“Ba cậu ấy cho rằng công việc của cậu ấy không ra gì, vẫn không ủng hộ cậu ấy. Sau đó, anh có đoán được không, một lần, trong một phim phóng sự trên TV tôi đã trông thấy cậu ấy!” Thẩm Triệt hăng say nói. “Mấy năm trước, trên weibo không phải có một thời gian liên tục kêu gọi bảo vệ môi trường đấy sao. Lúc ấy, khi mà Chính phủ định thi công đập chứa nước ở lưu vực sông Dục Không ấy, nơi đó có rất nhiều động vật hoang dã và người dân bản địa cư ngụ. Đập chứa nước một khi xây dựng xong thì hệ sinh thái khu vực đó sẽ bị nhấn chìm. A Kim liền cùng nhóm của mình bắt đầu thuyết phục cư dân địa phương, giải thích cho họ hiểu bảo vệ vùng sinh thái này quan trọng như thế nào. Cậu ta chạy đi chạy lại vận động cả một năm, còn lên kêu gọi cư dân mạng. Chính phủ bị gây sức ép dần dần cũng phải dời lại kế hoạch xây dựng đập chứa nước. Một năm sau, kế hoạch rốt cuộc bị hủy bỏ. Lúc tôi thi vào Học viện điện ảnh Canh Lâm, lúc ở khách sạn vô tình xem được phóng sự kia trên TV.” Thẩm Triệt quay đầu nhìn về phía Tần Tu, cười đầy tự hào. “Chương trình Môi trường Liên Hợp Quốc đã trao tặng A Kim huy hiệu Vệ sĩ trái đất đó!”

Tần Tu hơi hơi mở to mắt.

Dọa anh sợ rồi đúng không, Gấu Bắc Cực. Thẩm Triệt cười cười: “Lúc này cha A Kim mới thực sự tự hào vì cậu ấy. Có tiền, có xe, có nhà thoạt nhìn có vẻ tuyệt vời đấy, nhưng cảm giác thành công cùng vinh dự như thế này đâu phải ai cũng có đâu, đây mới thực sự là tuyệt vời nè.”

Tần Tu nghe, có chút đắm chiêu: “Bây giờ A Kim đang làm gì?”

“Tiểu tử kia hiện tại đang làm quản lý khu bảo tồn tự nhiên. Tôi mỗi dịp nghỉ đông hay nghỉ hè đều tới chơi chỗ cậu ấy. Nhưng dạo này bận nhiều việc quá, không có thời gian, lần sau rảnh tôi dẫn anh đi nhé!”

Tần Tu nhẹ nhàng nở nụ cười: “Ừ.”

Thẩm Triệt lại nhìn anh: “Sớm hay muộn cũng có ngày cha anh sẽ phải tự hào vì anh.”

Tần Tu nhìn cậu thanh niên ánh mắt chứa đầy nồng nhiệt nhưng cũng rất nghiêm túc bên cạnh. Thật sao? Anh chẳng thấy chắc chắn tẹo nào. Đèn trong công viên dần sáng lên, ở đối diện băng ghế hai người đang ngồi là một máy bán hàng tự động sáng trưng. Tần Tu nhìn những lon nước đủ màu sắc khác nhau sau tủ kính máy bán hàng: “Cậu biết không, thực ra tôi rất ao ước được như người khác, khi tâm trạng không tốt có thể mượn rượu giải sầu, thế nhưng tôi lại không thể uống rượu, bởi vì uống rượu sẽ mất đi lý trí, sẽ làm những người bên cạnh tổn thương.”

“Anh có tiền không? Cho tôi mượn vài đồng?” Thẩm Triệt bỗng nhiên nói.

Tần Tu khó hiểu lấy ví ra đưa cho cậu: “Làm gì?”

Thẩm Triệt cầm lấy ví, không nói câu nào liền đi thẳng tới chỗ máy bán hàng tự động, Tần Tu nghe thấy cạch cạch một tiếng. Thẩm Triệt cầm một lon bia đi trở lại đưa cho Tần Tu: “Muốn uống thì cứ uống thôi, tôi cũng không sợ anh làm bị thương đâu.”

Tần Tu nhìn gương mặt tươi cười rạng rỡ dương quang quen thuộc, chậm rãi cầm lấy lon bia. Thẩm Triệt ngồi xuống cạnh, quay sang nhìn anh, mái tóc xoăn nhẹ nhàng vui đùa trong gió đêm, nhìn thật vui mắt.

Tần Tu giơ giơ lon bia: “Muốn một cái ôm huynh đệ có được không?”

Thẩm Triệt cười, vươn thẳng lưng, vô cùng nhiệt tình dang hai tay về phía anh: “Đến đi đến đi! Tôi tặng anh một cái ôm huynh đệ!”

Tần Tu vòng tay ra ôm lấy cậu, giữa hai cánh tay ngay lập tức được lấp đầy, cảm giác khi ôm một thân thể trẻ tuổi khỏe khoắn trong ***g ngực rất đặc biệt. Tần Tu mỉm cười trong lòng, cậu sao lúc nào cũng nóng nóng thế này nhỉ, nhiệt độ cơ thể cũng không bình thường, đúng là một con cún biến thân mà.

Đó là một cái ôm huynh đệ thực sự. Thẩm Triệt dùng nắm tay nhẹ nhàng đập đập vào lưng an ủi anh. Tần Tu bỗng nhiên lại kéo cổ áo len của Thẩm Triệt xuống, hôn một cái lên cổ.

Người trong ***g ngực quả nhiên lưng cứng nhắc, cổ là nơi mẫn cảm của cậu ta, anh vẫn còn nhớ rõ. Ôm như vậy một lát mới nghe thấy một tiếng ai đó nhỏ giọng nói bên tai:”... Không phải nói là cái ôm huynh đệ sao?”

Tần Tu mặc kệ, rất cảm thú lại gặm một cái.

Thẩm Triệt biết điều không dám lên tiếng nữa.

106. Chương 107: Phần Lục Đục Nhất Trong Lịch Sử Nhóm Nhạc Thần Tượng

Tháng ba, TAKEFIVE bắt đầu chuyên tâm chuẩn bị cho album thứ hai. Bởi vì danh tiếng của nhóm trong phạm vi châu Á càng lúc càng lớn, khâu sản xuất cũng bạo tay hơn rất nhiều. Ba MV chủ đề lần này toàn bộ đều quay ngoại cảnh ở nước ngoài, từ thành phố quốc tế sầm uất với sức nóng tỏa ra bốn phương, đến bờ cát bên biển lãng mạn ngập tràn ánh mặt trời.

Nửa tháng trước, nhóm đã thu âm xong, nửa tháng sau lại bay tới bay lui từ Nhật Bản tới Thái Lan rồi Malaysia. Tuy rằng hành trình không được tiết lộ, nhưng khi quay ngoại cảnh ở Shinjuku vẫn có không ít fan là học sinh trung học đến vây xem, dẫn tới có chút rối loạn, còn lên bị đăng lên tin tức ngày hôm sau. Khi nhóm ở trong khách sạn Aloft tại Bangkok cũng bị fan nhận ra.

Fan ở trong khách sạn quả thực chính là cứu tinh của Thẩm Triệt, người nào đó dù bất mãn lắm nhưng cũng không thể không để ý đến chuyện fan luôn lượn lờ xung quanh, đành phải quản nể thân dưới của mình cho tốt.

(Shinjuku: một quận ở Tokyo tập trung rất đông người Hoa sinh sống)

Aloft là một chuỗi khách sạn của tập đoàn Starwood, Trung Quốc có nhiều chi nhánh tại nước ngoài)

Đương nhiên cũng có lúc quản không được. Công ty dường như cố tình chơi xỏ cậu mà cho hai người ở phòng của tình nhân. Hai người chen chúc trên giường liên tục nửa tháng, lại vì kiêng dè fan nên không thể có hành động vượt quá giới hạn, nói trắng ra là rất khổ.

Vào buổi tối cuối cùng ở Aloft, Thẩm Triệt đang tắm trong phòng tắm, bỗng nghe thấy cửa phòng tắm “cộc cộc, phành phành, rầm rầm” vang lên không ngừng, tiếp theo là giọng Tần Tu bên ngoài tức giận gõ cửa:

“Thẩm Triệt, cậu khóa trái cửa nữa cơ à?!”

Thẩm Triệt hoảng hồn chỉ vào cánh cửa: “Anh đừng có làm bậy nha! Đây là khách sạn! Bên ngoài lúc nào cũng có fan đó!”

“Tôi làm bậy gì chứ, tôi để quên di động trong đó!” Tần Tu nói lí do rất hợp tình hợp lý. “Chuyển ra cho tôi.”

Thẩm Triệt thò đầu nhìn bồn rửa tay, chiếc Samsung Galaxy Player màu đen đúng thật ở đó: “Không sao, tôi đặt sang một bên là được, không có hư đâu, tắm xong sẽ cho anh vào lấy.”

“Thẩm Triệt cậu có ý gì vậy hả, còn đề phòng tôi?!”

“Anh như vậy còn không phải giấu đầu lòi đuôi!” Thẩm Triệt dừng động tác gội đầu lại, tóc dính đầy bong bóng xà phòng hét với cái cửa. “Cái này thì khác gì với bảo tôi nhặt xà phòng chứ?”

Tần Tu hừ lạnh một tiếng, nhỏ giọng nói thầm: “Nhặt xà phòng là từ phía sau, còn tôi đang ở trước mặt cậu...”

(Nhặt xà phòng nghĩa là xà phòng rơi trên mặt đất, lúc khom người xuống nhặt sẽ bị công kích từ phía sau. Nói cách khác, nhặt xà phòng sẽ bị bạo cúc :v)

Nào ngờ Thẩm Triệt lại bị xà phòng rơi vào mắt thật, phải tìm khăn lau mắt, lúc Tần Tu nói cậu đứng ở ngay sát sau cánh cửa, cho nên nghe được vô cùng rõ ràng, thiếu chút nữa muốn nhảy dựng cả lên: “Tôi nghe thấy rồi đó!!”

Sau cánh cửa quả nhiên yên tĩnh thật lâu, sau đó cánh cửa mỏng manh bỗng nhiên bị nện một cái rầm: “Nghe thấy thì nghe thấy! Mở cửa cho tôi!”

Này... Quần áo đều không cần, trực tiếp thành cầm thú luôn nha! >.< nữ=“” nữ=“” đi=“” chợ=“” đêm=“” mua=“” đồ=“” ăn=“” vật,=“” cửa=“” thang=“” máy=“” mở=“” ra,=“” liền=“” thấy=“” trên=“” hành=“” lang=“” cách=“” đó=“” không=“” xa,=“” ba=“” fan=“” nữ=“” đứng=“” ở=“” trước=“” cửa=“” phòng=“” doãn=“” long=“” nhất,=“” đang=“” nói=“” cái=“” gì=“” đó=“” bằng=“” tiếng=“” anh=“” không=“” được=“” chuẩn=“” lắm.=“” mấy=“” cái=“” khác=“” cô=“” nghe=“” không=“” rõ,=“” chỉ=“” nghe=“” được=“” hai=“” chữ=“” tần=“” tu.=“” doãn=“” long=“” nhất=“” vốn=“” không=“” muốn=“” gặp=“” tần=“” tu.=“” từ=“” lần=“” đó=“” ở=“” trên=“” xe=“” bị=“” tần=“” tu=“” công=“” kích,=“” cơ=“” bản=“” cả=“” đời=“” hấn=“” không=“” còn=“” muốn=“” qua=“” lại=“” gì=“” với=“” tần=“” tu=“” nữa.=“” lúc=“” này=“” sắc=“” mặt=“” hấn=“” có=“” thể=“” xem=“” là=“” khó=“” coi,=“” chỉ=“” danh=“” giọng=“” trả=“” lời:=“” “he’s=“” not=“” with=“” me.”=“” ba=“” fan=“” quay=“” đầu=“” lại=“” chỉ=“” chỉ=“” phòng=“” đối=“” diện=“” của=“” tần=“” tu=“” và=“” thẩm=“” triệt,=“” lại=“” đưa=“” cho=“” doãn=“” long=“” nhất=“” quà=“” tặng=“” gói=“” lớn=“” gói=“” nhỏ,=“” hai=“” tay=“” chấp=“” trước=“” ngực=“” nhờ=“” vả.=“” nữ=“” nữ=“” nhìn=“” thế=“” cũng=“” hiểu=“” được,=“” đại=“” khái=“” là=“” thấy=“” tần=“” tu=“” không=“” ở=“” phòng,=“” liền=“” muốn=“” nhờ=“” doãn=“” long=“” nhất=“” chuyển=“” giùm.=“” cô=“” vội=“” vàng=“” đi=“” qua,=“” đang=“” muốn=“” nói=“” để=“” tôi=“” giúp=“” các=“” cô=“” đưa=“” cho=“” anh=“” ta,=“” nào=“” ngờ=“” doãn=“” long=“” nhất=“” đã=“” cảm=“” luôn=“” lấy=“” quà,=“” đóng=“” cửa.=“” ngày=“” về=“” nước,=“” ba=“” fan=“” này=“” cũng=“” ra=“” sân=“” bay=“” tiền=“” họ.=“” bởi=“” vì=“” hành=“” trình=“” được=“” bảo=“” mật,=“” cho=“” nên=“” fan=“” thái=“” lan=“” đến=“” tiền=“” cũng=“” chỉ=“” có=“” chừng=“” ba=“” mươi=“” người.=“” ba=“” fan=“” kia=“” xem=“” ra=“” là=“” thay=“” mặt=“” cho=“” nhóm=“” fan=“” của=“” tần=“” tu,=“” đang=“” vây=“” quanh=“” tần=“” tu=“” hỏi:=“” “did=“” you=“” read=“” our=“” letter?”=“” tần=“” tu=“” hiển=“” nhiên=“” đơ=“” ra=“” một=“” chút.=“” ba=“” fan=“” vội=“” vàng=“” khoa=“” tay=“” múa=“” chân=“” giải=“” thích,=“” nhưng=“” mà=“” tiếng=“” anh=“” phát=“” âm=“” thật=“” sự=“” rất=“” .=“” tần=“” tu=“” có=“” vẽ=“” như=“” nghe=“” không=“” hiểu.=“” nữ=“” nữ=“” đang=“” không=“” biết=“” có=“” nên=“” nói=“” với=“” anh=“” ta=“” mấy=“” thứ=“” đó=“” đang=“” ở=“” chỗ=“” doãn=“” long=“” nhất=“” không,=“” thì=“” phương=“” viên=“” bên=“” cạnh=“” đã=“” mở=“” miệng=“” trước:=“” “mấy=“” thứ ấy=“” chắc=“” đang=“” ở=“” chỗ=“” doãn=“” long=“” nhất=“” rồi,=“” hôm=“” đó=“” em=“” mở=“” cửa=“” đúng=“” lúc=“” nhìn=“” thấy=“” họ=“” đưa=“” cho=“” anh=“” ta,=“” anh=“” ta=“” cũng=“” nhận,=“” em=“” còn=“” tưởng=“” là=“” fan=“” của=“” anh=“” ta=“” chứ.=“” tần=“” tu=“” lập=“” tức=“” quay=“” đầu=“” nhìn=“” về=“” phía=“” doãn=“” long=“” nhất.=“” doãn=“” long=“” nhất=“” đang=“” kí=“” tặng=“” cho=“” hai=“” fan=“” khác,=“” hình=“” như=“” cũng=“” cảm=“” giác=“” được=“” tâm=“” mắt=“” của=“” tần=“” tu,=“” ngăn=“” đầu=“” nhìn=“” qua=“” bên=“” này,=“” nhận=“” ra=“” ba=“” fan=“” kia,=“” sắc=“” mặt=“” kỳ=“” quái=“” thay=“” đổi,=“” nhưng=“” cũng=“” chẳng=“”

nói=" " gì=" " cả=" " chỉ=" " cái=" " đầu=" " tiếp=" " tục=" " ký=" " tên=" " tần=" " tu=" " chỉ=" " có=" " thể=" " quay=" " lại=" " nói=" " với=" " fan=" " đang=" " chờ=" " anh=" " trả=" " lời=" " "yep," " i've=" " received=" " your=" " gifts=" " but=" " haven't=" " got=" " time=" " to=" " read=" " the=" " letter=" " i'll=" " read=" " it=" " on=" " the=" " plane=" " nữ=" " nữ=" " nghĩ=" " sau=" " khi=" " lên=" " máy=" " bay=" " tần=" " tu=" " sẽ=" " hỏi=" " đoán=" " long=" " nhất=" " chuyện=" " này," " nhưng=" " lại=" " không=" " có=" " hai=" " người=" " từ=" " đầu=" " tới=" " cuối=" " không=" " nói=" " một=" " câu," " giống=" " hết=" " như=" " khoảng=" " thời=" " gian=" " đi=" " quay=" " mv=" " này," " ngược=" " lại=" " đoán=" " long=" " nhất=" " cùng=" " phương=" " viên=" " hình=" " như=" " ngoài=" " toilet=" " có=" " cãi=" " nhau=" " một=" " trận," " khi=" " phương=" " viên=" " trở=" " về=" " sắc=" " mặt=" " còn=" " rất=" " không=" " tốt=" " thậm=" " triệt=" " hỏi=" " cậu=" " ta=" " làm=" " sao=" " vậy," " phương=" " viên=" " cũng=" " chỉ=" " nói=" " không=" " có=" " gì=" " **=" " sau=" " khi=" " về=" " nước=" " chưa=" " kịp=" " nghĩ=" " ngại=" " cách=" " ngày=" " liền=" " phải=" " tham=" " gia=" " buổi=" " biểu=" " diễn=" " bài=" " trừ=" " sản=" " phẩm=" " không=" " bản=" " quyền=" " hai=" " năm=" " một=" " lần=" " của=" " quan=" " triều=" " buổi=" " biểu=" " diễn=" " này=" " mang=" " tính=" " chất=" " phi=" " lợi=" " nhuận," " tham=" " gia=" " biểu=" " diễn=" " không=" " được=" " trả=" " cát-xê=" " tham=" " gia=" " biểu=" " diễn=" " đều=" " là=" " ca=" " sĩ=" " cùng=" " nhóm=" " nhạc=" " dưới=" " trưởng=" " quan=" " triều," " còn=" " có=" " cả=" " những=" " nghệ=" " sĩ=" " đang=" " nổi=" " tiếng=" " ở=" " mỹ=" " nhật," " hàn=" " buổi=" " biểu=" " diễn=" " tổ=" " chức=" " ở=" " sân=" " vận=" " động=" " trần=" " tử=" " hoài=" " căng," " có=" " trực=" " tiếp=" " lên=" " tv=" " sân=" " vận=" " động=" " có=" " tới=" " năm=" " vạn=" " người=" " tham=" " gia," " đông=" " đến=" " chưa=" " từng=" " có=" " trên=" " sân=" " khấu=" " bố=" " trí=" " một=" " hồ=" " nước=" " và=" " một=" " cây=" " cầu=" " nổi=" " có=" " thể=" " bay=" " lên," " vô=" " cùng=" " tráng=" " lệ=" " vốn=" " đó=" " có=" " thể=" " là=" " một=" " buổi=" " biểu=" " diễn=" " tuyệt=" " vời," " nào=" " ngờ=" " đêm=" " đó=" " đã=" " xảy=" " ra=" " chút=" " sự=" " cố=" " —=" " đoán=" " long=" " nhất=" " trượt=" " chân=" " rơi=" " xuống=" " hồ!= " không=" " ai=" " biết=" " sao=" " lại=" " xảy=" " ra=" " chuyện=" " như=" " vậy," " năm=" " người=" " đang=" " ở=" " trên=" " cầu=" " hát=" " rất=" " thuận=" " lợi," " khi=" " xoay=" " người=" " quay=" " về=" " trung=" " tâm=" " sân=" " khấu," " đoán=" " long=" " nhất=" " không=" " hiểu=" " sao=" " một=" " chân=" " bước=" " hụt=" " rơi=" " xuống=" " hồ," " may=" " mà=" " hồ=" " không=" " sâu," " nhưng=" " mà=" " rơi=" " xuống=" " thể=" " này=" " cũng=" " đủ=" " bẽ=" " mặt=" " rồi=" " kỳ=" " thực=" " đây=" " có=" " lẽ=" " chỉ=" " là=" " sự=" " cố=" " ngoài=" " ý=" " muốn," " nhưng=" " mà=" " đoán=" " long=" " nhất=" " bị=" " biến=" " thành=" " trò=" " cười=" " cho=" " thiên=" " hạ," " sau=" " khi=" " xuống=" " sân=" " khấu=" " lửa=" " giận=" " bốc=" " phừng=" " phừng," " khăng=" " khăng=" " nói=" " là=" " có=" " người=" " đẩy=" " hất=" " từ=" " sau=" " lưng=" " quanh=" " sân=" " khấu=" " có=" " tám=" " cái=" " camera," " nhưng=" " không=" " có=" " cái=" " nào=" " có=" " thể=" " quay=" " được=" " xem=" " rớt=" " cuộc=" " là=" " xảy=" " ra=" " chuyện=" " gì=" " lúc=" " đó=" " năm=" " người=" " đứng=" " cùng=" " một=" " chỗ," " nếu=" " muốn=" " nói=" " có=" " người=" " đẩy=" " thì=" " ai=" " cũng=" " có=" " thể=" " xuống=" " tay=" " jessica=" " cảm=" " thấy=" " lời=" " nói=" " của=" " đoán=" " long=" " nhất=" " quả=" " thực=" " quá=" " vợ=" " vẫn=" " "trong=" " tình=" " huống=" " này=" " ai=" " lại=" " đi=" " đấy=" " cậu=" " chứ?!" " "có=" " người=" " đẩy=" " tôi=" " hay=" " không=" " tôi=" " còn=" " không=" " biết=" " sao?!=" " lúc=" " ấy=" " rõ=" " ràng=" " có=" " người=" " đẩy=" " sau=" " lưng=" " tôi=" " một=" " cái!=" " đoán=" " long=" " nhất=" " kiên=" " quyết=" " nói=" " là=" " bị=" " người=" " hãm=" " hại," " vừa=" " nói=" " anh=" " mắt=" " lại=" " kiên=" " quyết=" " hướng=" " về=" " tần=" " tu=" " đang=" " ngồi=" " đối=" " diện=" " "ý=" " anh=" " là=" " muốn=" " nói=" " tôi=" " đấy=" " chứ=" " gì=" " tần=" " tu=" " rất=" " bình=" " thản=" " nói=" " "anh=" " đã=" " cho=" " là=" " nhưvậy," " tôi=" " cũng=" " chẳng=" " còn=" " gì=" " để=" " nói=" " hoan=" " nghênh=" " anh=" " lần=" " sau=" " đấy=" " lại=" " tôi=" " "đủ=" " rồi!" " jessica=" " tức=" " giận=" " nói=" " "tần=" " tu=" " cậu=" " đừng=" " có=" " đồ=" " thêm=" " dầu=" " vào=" " lửa!=" " còn=" " đoán=" " long=" " nhất," " cậu=" " cứ=" " nhất=" " định=" " nói=" " có=" " người=" " đẩy=" " cậu," " chẳng=" " lẽ=" " lại=" " không=" " thể=" " là=" " ai=" " đó=" " vô=" " tình=" " chạm=" " vào=" " lưng=" " cậu=" " sao?=" " cậu=" " sao=" " cứ=" " phải=" " chắc=" " nịch=" " là=" " người=" " ta=" " đấy=" " cậu=" " thế=" " chứ!" " đoán=" " long=" " nhất=" " đề=" " bàn=" " đứng=" " lên," " ánh=" " mắt=" " hung=" " hăng=" " đảo=" " qua=" " mọi=" " người=" " "nếu=" " như=" " các=" " người=" " bị=" " người=" " ta=" " đẩy," " sẽ=" " tự=" " biết=" " vì=" " sao=" " tôi=" " khẳng=" " định=" " như=" " thế!=" " dứt=" " lời=" " liền=" " vung=" " tay=" " rồi=" " khỏi=" " phòng=" " không=" " khí=" " trong=" " nhóm=" " lúc=" " nào=" " cũng=" " giương=" " cung=" " bạt=" " kiếm," " ngay=" " cả=" " tham=" " gia=" " show=" " truyền=" " hình=" " cũng=" " khiến=" " jessica=" " lo=" " lắng=" " đề=" " phòng=" " đêm=" " trước="

khi=" phát=" hành=" album=" thứ=" hai,=" nhóm=" được=" mời=" tham=" gia=" một=" gameshow=" dành=" cho=" người=" nổi=" tiếng=" trên=" đài=" tps=" tên=" sao=" và=" tâm=" nguyên=" .=" tới=" tham=" gia=" ngoài=" take=" five,=" còn=" có=" âu=" triết=" luân=" và=" bích=" cơ,=" tổng=" cộng=" là=" mười=" nghệ=" sĩ.= " mười=" người=" rút=" thăm=" chia=" thành=" hai=" đội=" đỏ=" và=" trắng=" tiến=" hành=" thi=" đấu=" với=" nhau.= " đội=" chiến=" thắng=" sẽ=" giúp=" cho=" khán=" giả=" may=" mắn=" của=" đội=" mình=" có=" cơ=" hội=" thực=" hiện=" được=" tâm=" nguyện.= " thăm=" triết,=" tần=" tu,=" doãn=" long=" nhất,=" âu=" triết=" luân=" và=" bích=" cơ=" rút=" thăm=" vào=" đội=" trắng.= " tâm=" nguyên=" của=" khán=" giả=" may=" mắn=" bên=" đội=" đỏ=" là=" có=" được=" dân=" âm=" thanh=" mang=" về=" cho=" vợ,=" còn=" tâm=" nguyện=" của=" khán=" giả=" may=" mắn=" bên=" đội=" trắng=" là=" mang=" bà=" ngoại=" đi=" úc=" tận=" mắt=" xem=" thi=" đấu=" tennis.= " "ồ?= " bà=" ngoại=" cô=" vẫn=" còn=" thích=" tennis=" sao?!=" thăm=" triết=" kinh=" ngạc.= " "đúng=" vậy!= " bà=" đã=" bắt=" đầu=" xem=" tennis=" từ=" thế=" hệ=" của=" agassi=" đến=" giờ,=" là=" một=" fan=" tennis=" kì=" cựu=" luôn=" đó.= " chỉ=" là=" bây=" giờ=" bà=" đi=" đứng=" không=" tiện.= " nữ=" khán=" giả=" cười=" nói.= " "vậy=" bây=" giờ=" tay=" vợt=" yêu=" thích=" nhất=" của=" bà=" ngoại=" cô=" là=" ai=" vậy?"=" "đương=" nhiên=" là=" djokovic,=" ha=" ha!=" tần=" tu=" nhìn=" thăm=" triết=" bàn=" luận=" sôi=" nổi=" với=" khán=" giả,=" đã=" bắt=" đầu=" thề=" thốt=" cam=" đoan=" nhất=" định=" sẽ=" giúp=" cụ=" bà=" giành=" được=" cơ=" hội=" đi=" úc=" xem=" djokovic,=" quả=" thực=" không=" biết=" nói=" gì.= " nữ=" nữ=" ở=" bên=" cạnh=" nhìn=" tần=" tu=" cùng=" doãn=" long=" nhất=" hoàn=" toàn=" không=" nói=" với=" nhau=" một=" câu=" nào,=" trong=" lòng=" cũng=" có=" dự=" cảm=" xấu=" luật=" chơi=" là=" ở=" trong=" căn=" phòng=" chỉ=" định=" tìm=" "cạm=" bẫy".=" cạm=" bẫy=" có=" thể=" là=" một=" viên=" đường=" giấu=" trong=" một=" bộ=" mặt=" chược,=" hoặc=" là=" bức=" tranh=" mona=" lisa=" treo=" trên=" tường=" là=" gương=" mặt=" của=" một=" nhân=" viên.= " tóm=" lại=" chính=" là=" ở=" một=" chỗ=" không=" bình=" thường=" trong=" căn=" phòng.= " trò=" chơi=" dùng=" phương=" thức=" tiếp=" sức,=" khi=" người=" đầu=" tiên=" vào=" phòng=" tìm=" manh=" mối,=" người=" thứ=" hai=" sẽ=" phải=" ở=" trong=" một=" căn=" phòng=" giống=" như=" hăm=" băng=" chờ=" đợi.= " sau=" khi=" người=" thứ=" nhất=" tìm=" được=" manh=" mối=" thì=" người=" vừa=" ở=" trong=" hăm=" băng=" sẽ=" ra=" tiếp=" tục=" tìm=" manh=" mối=" thứ=" hai.= " luân=" phiên=" như=" vậy,=" đội=" tìm=" được=" toàn=" bộ=" manh=" mối=" nhanh=" hơn=" chính=" là=" đội=" chiến=" thắng.= " điều=" đáng=" nhắc=" tới=" chính=" là,=" nếu=" người=" trong=" phòng=" chậm=" chạp=" tìm=" không=" thấy=" manh=" mối,=" người=" trong=" hăm=" băng=" chỉ=" có=" thể=" liên=" tục=" chịu=" lạnh.= " đương=" nhiên=" nếu=" thật=" sự=" chịu=" không=" được=" nữa=" thì=" có=" thể=" ra=" khỏi=" phòng,=" như=" vậy=" thì=" đội=" đó=" sẽ=" bị=" tuyên=" bố=" luôn=" là=" thất=" bại.= " hai=" đội=" bắt=" đầu=" rút=" thăm=" để=" sắp=" xếp=" thứ=" tự.= " trình=" tự=" bên=" đội=" thăm=" triết=" lần=" lượt=" là=" bích=" cơ,=" thăm=" triết,=" âu=" triết=" luân,=" doãn=" long=" nhất,=" tần=" tu.= " hai=" đội=" chuẩn=" bị=" xong=" chưa?= " mỗi=" người=" vào=" vị=" trí!=" mc=" cầm=" đồng=" hồ=" bấm=" giây=" trong=" tay,=" đứng=" ở=" bên=" ngoại=" hăm=" băng.= " "bắt=" đầu!=" bích=" cơ=" cùng=" phương=" viên=" cùng=" vào=" hai=" phòng=" riêng=" biệt=" tìm=" manh=" mối.= " thăm=" triết=" cùng=" hạ=" chinh=" đồng=" thời=" tiến=" vào=" hăm=" băng.= " ban=" đầu=" nghe=" mc=" nói=" là=" hăm=" băng,=" thăm=" triết=" còn=" cảm=" thấy=" quá=" khoa=" trương,=" không=" ngờ=" đúng=" là=" hăm=" băng=" thật.= " bốn=" phía=" đều=" là=" mấy=" khối=" băng=" lớn,=" khí=" lạnh=" vù=" vù=" tỏa=" ra,=" cậu=" cùng=" hạ=" chinh=" đi=" vào=" không=" được=" bao=" lâu=" đã=" lạnh=" đến=" phát=" run.= " mc=" còn=" xấu=" bụng=" tiến=" vào=" phỏng=" vấn=" cảm=" giác=" của=" hai=" người=" "à,=" cho=" các=" cậu=" ghé=" các=" cậu=" liên=" ngời=" thật=" sao,=" đứng=" lên=" hoạt=" động=" đi=" nào!=" "tìm=" được=" chưa=" vậy?"=" thăm=" triết=" giậm=" chân=" hỏi.= " "cậu=" mới=" vào=" đây=" vài=" phút=" thôi=" mà,=" cậu=" để=" cho=" bích=" cơ=" người=" ta=" một=" chút=" thời=" gian=" chờ!="

mc=" chịu=" không=" nổi=" phì=" cười=" nói.= " nhìn=" xem=" nhóm=" trưởng=" của=" câu=" kia,=" bình=" tỉnh=" một=" chút=" đi=" cậu=" nhóc!=" mc=" hỏi=" cảm=" tưởng=" của=" hạ=" chinh,=" nhóm=" trưởng=" bình=" tỉnh=" hà=" một=" hơi,=" nói.= " làm=" nhóm=" trưởng=" thật=" sự=" không=" dễ=" chút=" nào.= " phương=" viên=" cùng=" bích=" cơ=" lần=" lượt=" tìm=" được=" manh=" mỗi,=" trước=" sau=" kém=" không=" đến=" một=" phút,=" thăm=" triệt=" đổi=" vào=" trong=" phòng=" tìm=" manh=" mỗi,=" âu=" triệt=" luân=" đứng=" ở=" trước=" cửa=" hầm=" băng=" phía=" sau=" hô=" to:= " thăm=" nhị,=" cậu=" nhanh=" lên=" đó!=" đoán=" long=" nhất=" đã=" lên=" lâu=" chờ= " ngoài=" hầm=" băng,=" nữ=" nữ=" cùng=" tần=" tu=" ngồi=" ở=" dưới=" lâu=" theo=" dõi=" qua=" màn=" hình,=" nhưng=" mà=" bọn=" họ=" lúc=" này=" chỉ=" có=" thể=" nhìn=" thấy=" cảnh=" trong=" hầm=" băng,=" không=" thấy=" được=" trong=" căn=" phòng.= " tần=" tu=" nhìn=" chăm=" chăm=" màn=" hình=" không=" nói=" chuyện,=" nữ=" nữ=" lại=" để=" ý=" thấy=" sắc=" mặt=" tần=" tu=" không=" tốt,=" cứ=" luôn=" uống=" nước=" ẩm.= " làm=" sao=" vậy?= " nữ=" nữ=" hỏi,=" "anh=" không=" thoải=" mái=" sao?"=" "có=" thuốc=" dạ=" dày=" không?"=" tần=" tu=" hỏi.= " nữ=" nữ=" vừa=" nghe=" đến=" giọng=" nói=" nặng=" nề=" kia=" là=" biết=" hồng=" bét=" rồi,=" may=" mà=" trên=" người=" cô=" lúc=" nào=" cũng=" mang=" theo=" đầy=" đủ=" thuốc,=" vôi=" vàng=" lấy=" ra=" domperidone=" đưa=" cho=" tần=" tu.= " tần=" tu=" mới=" vừa=" uống=" thuốc=" xong,=" thăm=" triệt=" đã=" tìm=" thấy=" manh=" mỗi.= " nghe=" anh=" quay=" phim=" nói=" căn=" phòng=" kia=" rất=" lớn,=" đến=" sáu=" bảy=" mười=" mét=" vuông,=" phương=" viên=" cùng=" bích=" cơ=" tìm=" được=" manh=" mỗi=" cũng=" mất=" đến=" bảy=" tám=" phút.= " thăm=" triệt=" chưa=" tới=" năm=" phút=" mà=" đã=" tìm=" thấy,=" quả=" nhiên=" không=" hổ=" là=" chó=" săn=" golden=" retriever,=" nữ=" nữ=" thăm=" nói=" trong=" lòng.= " chỉ=" là...=" nữ=" nữ=" quay=" đầu=" lại=" nhìn=" tần=" tu=" đang=" ăn=" đầu=" gối=" đứng=" lên,=" cái=" dạng=" này=" vào=" trong=" hầm=" băng=" có=" ổn=" không=" đây?= " thăm=" triệt=" vô=" cùng=" đặc=" ý=" đi=" xuống=" lầu=" chuẩn=" bị=" tranh=" công,=" vừa=" thấy=" sắc=" mặt=" của=" tần=" tu=" liền=" bị=" dọa=" cho=" nhảy=" dựng:= " làm=" sao=" vậy?= " sắc=" mặt=" sao=" tệ=" thế?= " anh=" ấy=" đau=" dạ=" dày,=" tôi=" vừa=" mới=" cho=" anh=" ấy=" uống=" thuốc,=" sao=" cậu=" không=" tìm=" chăm=" chăm=" một=" chút=" chứ!=" nữ=" nữ=" nói.= " thăm=" triệt=" há=" hốc=" miệng,=" tần=" tu=" chuẩn=" bị=" lên=" lầu,=" thăm=" triệt=" vôi=" vàng=" kéo=" anh=" lại:= " anh=" như=" vậy=" vào=" hầm=" băng=" có=" được=" không?"=" "không=" sao.= " uống=" thuốc=" rồi=" lát=" nữa=" sẽ=" khỏi=" thôi.= " tần=" tu=" vẫn=" kiên=" trì=" lên=" lầu,=" không=" bao=" lâu=" sau=" âu=" triệt=" luân=" đã=" tìm=" được=" manh=" mỗi,=" đổi=" cho=" đoán=" long=" nhất=" vào=" phòng,=" tần=" tu=" vào=" hầm=" băng.= " thăm=" triệt=" ở=" dưới=" lầu=" vô=" cùng=" lo=" lắng=" quan=" sát=" tần=" tu=" trong=" hầm=" băng.= " mọi=" người=" khi=" vào=" trong=" hầm=" băng=" đều=" giậm=" chân=" đi=" qua=" đi=" lại,=" mà=" tần=" tu=" thì=" lại=" cuộn=" người=" trên=" ghế.= " tuy=" rằng=" nhìn=" không=" thấy=" mặt,=" nhưng=" nhìn=" động=" tĩnh=" của=" thân=" thể=" có=" thể=" nhìn=" ra=" được=" anh=" đang=" thở=" rất=" gấp.= " thăm=" triệt=" thật=" sự=" không=" nhìn=" nổi=" nữa.= " nam=" diễn=" viên=" trẻ=" tuổi=" ở=" cùng=" với=" tần=" tu=" trong=" hầm=" băng=" cũng=" chú=" ý=" thấy=" tần=" tu=" không=" bình=" thường:= " anh=" không=" sao=" chứ?"=" trong=" lòng=" nói=" anh=" chàng=" thần=" tượng=" này=" quả=" nhiên=" là=" bình=" hoa,=" vừa=" vào=" còn=" chưa=" đến=" hai=" phút=" sao=" đã=" lạnh=" đến=" như=" vậy?= " lúc=" này=" mc=" tiến=" vào,=" nam=" diễn=" viên=" thấy=" cậu=" thanh=" niên=" đầu=" quần=" cùng=" đi=" theo=" cũng=" có=" chút=" bất=" ngờ.= " nữ=" mc=" tiến=" lên=" vỗ=" vai=" tần=" tu=" "thăm=" triệt=" nói=" với=" chúng=" tôi=" rồi,=" cậu=" đau=" bao=" tử=" cũng=" dừng=" nên=" miễn=" cưỡng,=" để=" cậu=" ta=" thay=" cậu=" đi.= " tần=" tu=" cau=" mày=" ngẩng=" đầu,=" thăm=" triệt=" đứng=" ở=" trước=" mặt=" anh=" gật=" đầu.= " rõ=" ràng=" chỉ=" là=" một=" tên=" vừa=" gốc=" vừa=" dân,=" nhưng=" một=" khác=" kia=" lại=" cảm=" thấy=" cậu=" ta=" đặc=" biệt=" đáng=" tin=" đến=" kỳ=" lạ.= " tần=" tu=" không=" hiểu=" vì="

sao=" chính=" mình=" không=" kiên=" định,=" một=" câu=" liên=" đồng=" ý,=" rõ="
 ràng=" anh=" không=" phải=" người=" có=" thói=" quen=" ý=" lại=" người=" khác,=
 lúc=" này=" đây=" lại=" cam=" lòng=" ý=" lại=" người=" kia.=" khi=" tần=" tu="=
 xuống=" lâu=" khuôn=" mặt=" đã=" chuyển=" thành=" trắng=" bệch.=" nữ=" nữ="=
 chuyển=" cho=" anh=" nước=" ẩm,=" tần=" tu=" gặp=" người=" lại=" ôm=" bình="=
 nước=" ẩm,=" nhìn=" chăm=" chăm=" thăm=" triết=" trong=" màn=" hình=" không="=
 chớp=" mắt.=" một=" lát=" sau=" nam=" diễn=" viên=" trong=" hăm=" băng=" đi="=
 ra,=" tần=" tu=" nhú=" mày,=" bắt=" đầu=" chú=" ý=" đến=" đồng=" hồ=" thời="=
 gian=" ở=" góc=" trái=" màn=" hình.=" lại=" hai=" phút=" trôi=" qua,=" đoãn=" long="=
 nhất=" vẫn=" chưa=" tìm=" được=" manh=" mối.=" không=" biết=" có=" phải=" anh="=
 nghĩ=" nhiều=" hay=" không,=" nhưng=" vẫn=" cảm=" thấy=" có=" chút=" không="=
 đúng=" lắm.=" lại=" qua=" hai=" phút=" nữa,=" thời=" gian=" cũng=" sắp=" hết,="=
 đoãn=" long=" nhất=" vào=" trong=" phòng=" đã=" gần=" qua=" mười=" phút,=" mà="=
 thăm=" triết=" ở=" trong=" hăm=" băng=" đợi=" cũng=" quá=" tám=" phút=" rồi.="=
 ngay=" cả=" âu=" triết=" luân=" đang=" cùng=" bích=" cơ=" ở=" trong=" phòng="=
 theo=" đôi=" cũng=" chữ=" âm=" lên:=" "doãn=" long=" nhất=" làm=" cái=" trò="=
 gì=" vậy?!=" thời=" gian=" thăm=" nhị=" tranh=" thủ=" cho=" chúng=" ta=" đều="=
 bị=" hấn=" ta=" xài=" hết=" rồi!"=" bích=" cơ=" thấy=" âu=" triết=" luân=" đột="=
 nhiên=" phát=" hỏa=" cũng=" bị=" dọa=" cho=" hết=" hồn:=" "cậu=" gọi=" cậu="=
 ta=" là=" thăm=" nhị?"=" "mịa!=" khuy=" áo=" bằng=" socola=" rõ=" ràng=" như="=
 vậy,=" bộ=" hấn=" ta=" bị=" đui=" hả!"=" âu=" triết=" luân=" chỉ=" vào=" màn="=
 hình=" cảm=" giận=" hét.=" bích=" cơ=" hét=" biết=" nói=" gì=" luân:=" "âu=" triết="=
 luân,=" chú=" ý=" một=" chút.=" "cô=" không=" tức=" giận=" sao!=" tôi=" tức="=
 đến=" muốn=" điên=" rồi=" đây=" này!=" đồng=" đội=" gì=" như=" heo!"=" bích="=
 cơ=" nhìn=" âu=" triết=" luân=" phát=" hỏa=" đứng=" phất=" lên=" đi=" tới=" đi="=
 lui=" trước=" sô=" pha,=" đột=" nhiên=" lại=" cảm=" thấy=" buồn=" cười.=" hình="=
 tượng=" tiểu=" bạch=" thỏ=" của=" người=" này=" ở=" công=" ty=" trước=" đây="=
 hóa=" ra=" cũng=" là=" giả=" vờ=" đi,=" thế=" nhưng=" cô=" cũng=" là=" kẻ="=
 tám=" lạng=" người=" nửa=" cân=" mà=" thôi.=" tần=" tu=" nhìn=" thăm=" triết="=
 ở=" trong=" hăm=" băng,=" chốc=" chốc=" lại=" xoa=" xoa=" bàn=" tay,=" một="=
 lát=" lại=" vuốt=" vuốt=" cánh=" tay,=" trong=" lòng=" anh=" cũng=" nóng=" như="=
 lửa=" đốt.=" bây=" giờ=" thì=" không=" còn=" nghi=" ngờ=" gì=" nữa,=" đoãn=" long="=
 nhất=" chắc=" chắn=" là=" có=" ý.=" tần=" tu=" đứng=" lên:=" "tôi=" lên=" lâu="=
 đổi=" chỗ=" với=" cậu=" ta.=" tần=" tu=" lên=" lâu=" hai=" đặng=" phải=" bích="=
 cơ=" đang=" chờ=" ngoài=" hăm=" băng,=" vừa=" muốn=" đẩy=" cửa=" đi=" vào="=
 đổi=" chỗ=" cho=" thăm=" triết,=" đoãn=" long=" nhất=" bên=" kia=" rót=" cục="=
 cũng=" rung=" chuông.=" thăm=" triết=" từ=" hăm=" băng=" đi=" ra=" cả=" người="=
 y=" hết=" như=" cây=" gãy=" băng,=" tới=" gần=" còn=" có=" thể=" cảm=" thấy="=
 hơi=" lạnh=" nhẹ=" nhẹ=" phả=" ra.=" cũng=" phải=" thôi,=" cậu=" chỉ=" mặc=" một="=
 chiếc=" áo=" len=" mỏng=" mà=" phải=" đợi=" trong=" hăm=" băng=" âm=" 10=" độ="=
 gần=" mười=" lăm=" phút,=" hơn=" nữa=" trước=" đó=" đã=" phải=" đợi=" bảy="=
 tám=" phút=" rồi.=" lúc=" đoãn=" long=" nhất=" đi=" ra=" nhìn=" thấy=" thăm="=
 triết=" bị=" đông=" cứng,=" biểu=" tình=" rõ=" ràng=" đơ=" lại,=" sắc=" mặt=" dù="=
 giấu=" kĩ=" nhưng=" vẫn=" không=" thoát=" khỏi=" ánh=" mắt=" tần=" tu.=" bởi="=
 vì=" muốn=" nắm=" chặt=" thời=" gian=" trò=" chơi,=" tần=" tu=" chỉ=" quay=" đầu="=
 lại=" nhìn=" thăm=" triết=" một=" cái,=" xoay=" người=" tiến=" vào=" phòng.=" đoãn="=
 long=" nhất=" có=" thể=" cảm=" thấy=" khi=" tần=" tu=" lướt=" qua=" mình,=" cả="=
 người=" đã=" lộ=" ra=" thái=" độ=" cảm=" thù=" rất=" đáng=" sợ.=" âu=" triết="=
 luân=" vốn=" nghĩ=" bọn=" họ=" lần=" này=" thua=" chắc=" rồi,=" không=" ngờ="=
 sau=" khi=" tần=" tu=" vào=" phòng,=" chưa=" đến=" ba=" phút=" đã=" tìm=" được="=
 manh=" mối=" cuối=" cùng,=" thế=" mà=" cũng=" nhanh=" hơn=" đổi=" thủ=" chừng="=
 hai=" phút,=" chuyển=" bại=" thành=" thắng=" một=" cách=" thần=" kỳ!=" nữ=" khán="=
 giả=" muốn=" dẫn=" bà=" ngoại=" đến=" úc=" xem=" tennis=" rất=" hưng=" phấn,="=
 kích=" động=" ôm=" mỗi=" người=" một=" cái,=" khi=" ôm=" đến=" thăm=" triết="

thì="” hoảng="” sợ="” “sao="” người="” cậu="” lại="” lạnh="” buốt="” như="” vậy?"="” nói="”
xong="” không="” khỏi="” cảm="” kích="” mà="” ôm="” chặt="” cậu="” thanh="” niên="” tóc="”
xoăn="” “cảm="” ơn="” cậu!="” cảm="” ơn!="” thăm="” triết="” ôm="” lại="” cô="” gái="”
cười="” nói="” “đừng="” khách="” sáo".="” không="” phải="” nhà="” nào="” hộ="” nào="” cũng="”
có="” thể="” có="” tiền="” để="” hoàn="” thành="” tâm="” nguyện="” cho="” một="” cụ="” già="”
bà="” ngoại="” thích="” xem="” tennis="” thích="” djokovic="” nhất="” định="” là="” một="”
người="” bà="” vô="” cùng="” đáng="” yêu="” có="” thể="” giúp="” đỡ="” cậu="” cũng="” cảm="”
thấy="” rất="” vui="” vẻ="” mc="” chỉ="” sợ="” thăm="” triết="” lạnh="” quá="” hóa="” ngơ="”
mất="” rồi="” vội="” nhắc="” nhở="” “đại="” công="” thần="” nè!="” đồng="” đội="” cùng="”
lại="” ôm="” một="” cái="” nào!="” âu="” triết="” luân="” bộ="” đáng="” kích="” động="” đã="”
chuẩn="” bị="” nhào="” lên="” vừa="” định="” ôm="” thanh="” niên="” đầu="” quán="” ai="”
dè="” đã="” bị="” bóng="” lưng="” tần="” tu="” chặn="” lại="” hoa="” khô="” trường="” ôm="”
thật="” chặt="” thăm="” nhị="” âu="” triết="” luân="” mất="” choáng="” văng="” mẹ="” nó="”
chứ="” tư="” thể="” kia="” đúng="” là="” không="” chừa="” chỗ="” cho="” người="” ta="” ôm="”>

107. Chương 108-109: Vì Jessica Thấp Một Ngọn Nến Cầu Nguyện

Lần đó thu hình chương trình xong, khi trở về thì Thẩm Triệt phát sốt rất cao. Nửa đêm, Tần Tu tìm Hạ Lan Bá mượn chiếc Jibeo đưa Thẩm Triệt đi bệnh viện. Đã hơn mười hai giờ khuya mà còn đụng phải đám paparazzi đi theo chụp lên trong bệnh viện. Khi đó Tần Tu đang giúp Thẩm Triệt nộp phí, tuy rằng có đội mũ và đeo kính gọng đen, nhưng trên người vẫn tràn đầy khí chất của minh tinh. Hai tên paparazzi một đường đi theo Tần Tu chụp hình như điên, sau đó chỉ thấy mỹ nam trong màn ảnh khựng lại, quay đầu đi qua bên này.

Đám paparazzi biết rất rõ tính cách Tần Tu, biết đối phương không phải quả hồng mềm dễ nắn, hai người vội vàng quay đầu chuẩn bị. Từ bóng phản chiếu trên cửa thủy tinh đã có thể thấy Tần Tu phía sau mặt mũi tối sầm đang sẵn bước nhanh về phía bọn họ, chết tiệt, bộ dạng kia coi mời sẽ không để yên đâu.

Hai paparazzi chột dạ đụng phải bệnh nhân đi ngang qua, chỉ va chạm một cái, đảo mắt đã thấy Tần Tu đứng chắn trước mặt. Mỹ nam một mét tám lăm mang theo khí áp thấp từ vùng Siberia khiến người ta phải khiếp vía, hai phóng viên nhỏ kia cũng không dám bước thêm nửa bước.

“Đưa camera cho tôi.” Tần Tu nói.

“Anh muốn làm gì hả?” Một tên phóng viên cố ý lớn tiếng nói. “Định giở trò lưu manh sao!”

Không ít người trên hành lang trước cửa phòng cấp cứu cũng ngó sang bên này. Tần Tu hoàn toàn mặc kệ, lạnh giọng nói: “Các người cũng không chụp được lúc tôi đi tiểu, nghĩ mình đủ tư cách để tôi giở trò lưu manh sao?”

Nhóm paparazzi đều là mấy kẻ mặt dày, nghe xong mấy lời như vậy cũng không đau không ngứa chút nào, ngược lại còn khiêu khích: “Chúng tôi không đủ tư cách, chỉ Thẩm Triệt đủ tư cách nhì! Cậu cùng cậu ta có quan hệ gì? Nửa đêm nửa hôm mặc đồ ngủ đến phòng cấp cứu, không phải là thông nhau đến rách rồi đó chứ?”

Sắc mặt Tần Tu trầm xuống, không nói hai lời trực tiếp ra tay.

Động tác thể kia rõ ràng là kỹ năng của động vật họ mèo mà, hai gã phóng viên còn chưa kịp lấy lại tinh thần, camera đã bị cướp đi.

“Này! Tần Tu cậu dám!” Phóng viên thấy Tần Tu trực tiếp mở camera kỹ thuật số ra, lấy thẻ SD sau đó vươn tay ném thật xa ra ngoài bệnh viện.

“Lôm bôm”, tiếng đồ vật nhỏ rơi xuống nước. hình như là trực tiếp ném vào đài phun nước rồi.

Tần Tu thuận tay vứt camera trống không vào thùng rác, không thèm để ý đến hai tên phóng viên đang há hốc mồm bỏ đi luôn. Hai paparazzi đứng hình mất một lúc, mới ở phía sau thẹn quá hóa giận mà chửi rủa: “Tần Tu! Mày con mẹ nó đủ ác a! Ngày mai lên báo rồi biết mặt tụi này!”

Thẩm Triệt ở trong phòng cấp cứu truyền nước biển, đương nhiên có thể nghe thấy tiếng cãi nhau rầm trời ở bên ngoài, thấy Tần Tu cứ như chẳng có việc gì đi vào, cậu không khỏi lo lắng: “Có chuyện gì à? Anh ở ngoài cãi nhau với ai vậy?”

“Có hai tên khốn kiếp muốn kiện tôi giở trò lưu manh với bọn họ.” Tần Tu kéo ghế tựa lại sát giường Thẩm Triệt ngồi xuống, đưa tay kiểm tra nhiệt độ trên trán cậu, hình như đã hạ sốt rồi, tâm tình cũng tốt hẳn, khóe miệng còn khẽ nhếch lên. “Tôi là hạng người tùy tiện gặp ai cũng giở trò lưu manh được sao?”

Thẩm Triệt nhìn thấy gương mặt đắc ý của Tần Tu, trên đó như rõ ràng viết “Tuy rằng tôi là cầm thú, nhưng tôi là cầm thú rất kén ăn.” Thẩm Triệt nghĩ lại mà rùng mình, xoa xoa mũi. Đúng rồi chỉ giở trò lưu manh với tôi thôi, tôi nên cảm thấy vinh hạnh đúng hông...

Ngày hôm sau trên một tờ báo lá cải hoa lá hẹ nào đó quả nhiên xuất hiện một dòng tin chấn động. Thực hư tin đồn đồng tính của thành viên nhóm nhạc TAKE FIVE bị đưa ra ánh sáng. Thẩm Triệt hôm đó nghỉ phép không tới công ty, Jessica cầm tờ báo hỏi Tần Tu là chuyện gì xảy ra, Tần Tu liếc mắt một cái, rất khinh thường mà đáp: “Là giả.”

“Tôi biết là giả, tôi đang hỏi cậu sao lại để phóng viên tung ra loại tin tức này!” Jessica nghiêm giọng nói, “Cậu và Thẩm Triệt là thần tượng, loại tin này mà truyền rộng ra sẽ vô cùng nguy hiểm. May mà không có ảnh chụp. Sau này gặp phải loại chuyện tương tự ngàn vạn lần đừng xung đột với phóng viên, gọi điện thoại cho tôi, ok?”

Tần Tu nhìn lướt Jessica một cái, chỉ thờ ơ nói: “Tôi biết rồi.”

Jessica cũng không biết Tần Tu đang suy nghĩ gì, chỉ đành nói sang chuyện khác: “Thẩm Triệt sao rồi? Ngày mai phải ký tặng toàn quốc rồi.”

“Cậu ta không sao.” Tần Tu hỏi, “Còn Doãn Long Nhất, cô định xử lý anh ta thế nào?”

Jessica không ngờ rằng Tần Tu một mực chờ chính mình xử trí Doãn Long Nhất, cũng có thể là Tần Tu thấy cô không có động tĩnh gì nên cố ý nhắc nhở. Nói thật cô tuy rằng cũng rất hoài nghi Doãn Long Nhất hôm đó đã cố ý kéo dài thời gian, ngầm chơi xấu Tần Tu, nhưng việc này không có chứng cứ, không phải nói xử trí là xử trí được: “Bây giờ việc ký tặng là quan trọng nhất, chuyện khác để sau rồi nói.”

Tần Tu biểu tình có vẻ như không có gì đặc biệt, xoay người ra khỏi văn phòng, bỗng nhiên ở trước cửa quay lại nói: “Tôi không dễ quên như vậy đâu.”

Jessica mắt nhìn cửa lớn đóng lại, ngồi tựa lưng vào ghế, đầu xoa xoa trán.

Buổi ký tặng đầu tiên vốn dự định là diễn ra ở quảng trường Đế Vương, không ngờ sáng sớm ngày ký tặng quảng trường đã chật kín người, gây ra tắc nghẽn giao thông. Ngay sau đó, ban tổ chức liền nhận được thông báo của công an ngành, không cho phép TAKE FIVE tiến hành ký tặng ở quảng trường nữa. Buổi ký tặng cuối cùng phải chuyển đến trung tâm hội nghị đa chức năng trên tầng cao nhất của khách sạn Đế Vương, chỉ có thể chứa năm trăm người, cho nên có không ít fan không thể vào trong.

Tần Tu cúi đầu kí tên, nghe thấy fan kích động nói: “Tần gia, anh cùng Long Nhất phải đối xử thật tốt với nhau nha nha!”

Tần Tu ngẩng đầu, sắc mặt không vui nhìn fan trước mặt, đang định nói gì đó, cuối cùng chỉ hờ hững đáp: “Cảm ơn.”

Đám fan này vì sao lại thích anh với Doãn Long Nhất, lại còn ghép thành CP gì gì nữa chứ. Anh một chút cũng không thể hiểu nổi, hơn nữa còn vô cùng ghét vụ này, nhưng cứ cứng rắn như vậy đập vỡ ảo tưởng của các cô gái trẻ, hình như cũng có hơi tàn nhẫn quá.

Suốt buổi ký tặng, Tần Tu liên tục phải đối mặt với mấy yêu cầu quái đản của fan CP.

“Tần Tu, em rất thích anh với Doãn Long Nhất nha, các anh nhất định phải thật vui vẻ đó!”

“Cám ơn.”

“Phương Tiểu Viên anh cũng phải quan tâm nhiều hơn nha!”

“Cám ơn.”

“Tần gia, phải trông nom A Triệt nhà tụi em cho thật tốt nghe!”

“Tôi sẽ như vậy mà.”

“Ngày hôm qua trên báo đăng anh với Thẩm Triệt nửa đêm đi đến bệnh viện cấp cứu, là giả phải không?”

“Là thật.”

Nghe trả lời như vậy, vẻ mặt của fan đặt ra câu hỏi khỏi phải nói thất vọng đến mức nào. Tần Tu vờ như không phát hiện, ngẩng đầu nói cảm ơn.

Tổng cộng có bảy buổi ký tặng khắp cả nước, đạt được thành công chưa từng có. Vis Power đã liên tục nửa tháng đứng đầu bảng tiêu thụ, chiếm tới 56% tổng lượng đĩa bán ra trên thị trường, nghĩa là cứ hai người mua CD thì trong đó một người mua album mới của TAKE FIVE. Đương nhiên trên thực tế thì số người mua không lớn như vậy, có rất nhiều fan thường xuyên mua vài đến cả chục album về phát cho cả nhà.

Trong lòng Jessica cũng nửa mừng nửa lo. Ngu Tiêu tạo ra một nhóm nhạc thần tượng hấp dẫn nhất từ trước đến nay, nhưng nội bộ nhóm nhạc này lại mâu thuẫn kịch liệt, e rằng đó giờ cũng là có một không hai.

Nội bộ nhóm càng ngày càng xa cách, trong fandom cũng có sóng ngầm mãnh liệt. Lên baidu gõ từ khóa TAKE FIVE vào ô tìm kiếm, còn chưa gõ xong, đã thấy bên dưới hiện ra một hàng dài gợi ý tìm kiếm bắt đầu là TAKE FIVE. Kết quả đầu tiên lại là “TAKE FIVE nội bộ lục đục”?

Nữ Nữ bị dọa cho nhảy dựng, click vào một kết quả, mới phát hiện đó là một fan không biết tình hình đang hỏi fan V chuyện nội bộ lục đục là thế nào.

Có người lên baidu hỏi: V gần đây rốt cuộc là đang lục đục vụ gì vậy? Lúc thì nói nhóm V đồng tính, lúc thì nói thành viên nhóm không hợp nhau?

Câu trả lời hay nhất phía dưới là của một fan V thâm niên:

Tin nhóm lục đục trước hết là từ fan CP lục đục mà nổi lên, chắc hẳn chủ topic cũng biết chuyện Tu Viên, Tu Triệt, Tu Nhất, ba loại fan CP này quanh năm suốt tháng cứ cấu xé lẫn nhau không biết mệt. War gần đây nhất là bởi vì có một fan Tu Viên đăng bài dám nói Tần Tu cùng Doãn Long Nhất cái gì cũng không hợp nhau, còn liệt kê ra rất nhiều chứng cứ và video (chi tiết có thể tìm lại bài đăng đó xem). Sau đó video Tần Tu cùng Doãn Long Nhất không hợp nhau lại bị fan trên weibo share khắp nơi, đến nỗi sau đó các Tần vệ đội và Long kỵ sĩ phải cấu xé nhau. Bây giờ còn có rất nhiều fan đang đào lại video đó lên. Cá nhân tôi không tin nhóm V thực sự nhập nhằng như vậy, đương nhiên cũng không tin bọn họ thật sự bất hòa, nếu bạn là fan V, xin cứ yêu quý nhóm như lúc trước.

Nữ Nữ sang tieba, quả nhiên liền thấy một đồng bài đăng xuất hiện trên trang đầu — Tần Tu VS Doãn Long Nhất, yêu nhau hay hận nhau? Có video làm bằng chứng!

Chủ topic đăng một tràng vài ngàn chữ liệt kê manh mối chứng tỏ hai người không hợp nhau. Nữ Nữ không đủ kiên nhẫn xem hết, trực tiếp click vào video ở post thứ hai. Là video fanmade, đủ loại tin tức ảnh chụp, hậu trường quay phim, ảnh fan chụp lên rồi cắt nối biên tập lại một chùm với nhau, còn dùng nhạc của TAKE FIVE làm BGM, đủ loại giật tít kinh khủng cùng pháo đạn bay vào vèo.

Nữ Nữ thấy trong bản tin thống báo phát hành album, khi Tần Tu nói chuyện, Doãn Long Nhất ở bên cạnh vẻ mặt khinh thường; trong bức ảnh chụp cùng fan tiền ở sân bay, Tần Tu luôn luôn đứng ở đầu bên đây, Doãn Long Nhất luôn luôn đứng ở đầu bên kia, hai người đều nói chuyện bình thường với các thành viên khác, nhưng không bao giờ trò chuyện với nhau một câu; khoa trương nhất chính là video về hoạt động

tuần trước của TAKE FIVE, năm người làm đại diện cho một nhãn hiệu trà sữa, MC lúc đó đưa đến một ly trà sữa, để cho năm người nếm thử, nhưng mà chỉ dùng một cây ống hút. Fan dưới sân khấu không ngừng hò hét chói tai, Phương Viên uống đầu tiên, khen ngợi mùi vị rất ngon, sau đó Hạ Chính cũng hút một ngụm bằng cây ống hút Phương Viên vừa uống, may cũng không hề nhăn, đến Doãn Long Nhất nhận lấy ly trà sữa từ trong tay Hạ Chính còn có chút ghét bỏ: “Thật sự phải uống cùng một cây ống hút sao, ghê chết được a.”, thế nhưng vẫn phóng khoáng uống một ngụm lớn, tiếp theo giao cho Tần Tu bên cạnh, đến đây thì bắt đầu hồng bét.

Tần Tu nhận ly trà sữa, yêu cầu MC đổi ống hút.

Sắc mặt Doãn Long Nhất ngay lúc đó không được tốt lắm. MC cười xua tay: “Không thể đổi, các cậu không phải anh em tốt sao, là anh em tốt thì phải dùng chung một cây ống hút!” Dứt lời liền hô lớn với các fan, “Các bạn nói có đúng không?” Fan dưới sân khấu hô to. “Dùng một cây! Dùng một cây!”

Nghĩ là Tần Tu bỏ qua như vậy sao? Làm sao có thể?!

Trong tiếng hô to tràn đầy tình cảm của fan dưới sân khấu, Tần Tu mắt diếc tai ngơ mở nắp ly trà sữa, trực tiếp nâng ly uống một ngụm, sau đó đưa cho Thẩm Triệt.

Nữ Nữ lúc đó ở dưới sân khấu cũng cảm thấy cực kỳ lúng tings. May mà Thẩm Triệt nhận ly trà sữa liền nhanh miệng giải thích: “Anh ta thật sự là một tên rất ưa sạch sẽ, mỗi ngày đều phải tắm rửa ít nhất hai lần. Mọi người đừng trách anh ta!”

Nữ Nữ không biết là Tần Tu có ưa sạch sẽ đến mức này hay không, nhưng bình thường trong tình huống thế này, Tần Tu sẽ không công khai làm cho Doãn Long Nhất sượng mặt như vậy. Video này làm cho giấc mộng của fan Tu Nhất hoàn toàn tan vỡ, thế nhưng đây còn chưa phải là tệ nhất. Fan Doãn Long Nhất đương nhiên làm sao nhịn được, tất cả đều ở dưới bài đăng bắn đại bác ầm ầm vào Tần Tu tự cao tự đại — Tần Tu chẳng chọc không cập nhật weibo, chẳng chọc ở hiện trường làm mặt poker, thậm chí còn có loại chẳng chọc ngủ trên máy bay không để ý tới người khác, chẳng chọc không thèm mở cửa khách sạn chào hỏi fan. Chỉ trích đủ thể loại.

Thẩm Triệt ở trên mạng nhìn thấy trận sóng gió này, hỏi Tần Tu: “Có nên giải thích một chút không?”

Tần Tu đang viết luận văn tốt nghiệp, cũng không quay đầu lại: “Ai chỉ trích tôi thế?”

“Là fan Doãn Long Nhất á.” Thẩm Triệt cúi đầu nhìn laptop, “Còn có một ít anti fan chẳng hiểu từ đâu chui ra nữa.”

“Cái đó không có chừng đâu, cho dù tôi có quỳ xuống xin thần tượng của bọn họ tha lỗi, bọn họ cũng sẽ nói tôi không thành thật.” Tần Tu chẳng thèm để ý chuyện này, “Cậu viết luận văn chưa? Còn muốn tốt nghiệp nữa không?”

“Mấy ngày nay mệt mỏi quá.” Thẩm Triệt ngả phịch lên giường, “Luận văn để vài ngày nữa viết cũng vậy thôi.”

Tần Tu xoay người nhìn cậu thanh niên tóc xoăn nằm ngửa trên giường, dang chân dang tay như dấu nhân (X) liền đứng dậy đi tới, khụy một chân trên giường.

Thẩm Triệt thỉnh thoảng thấy Tần Tu phía trên cúi người xuống, sợ tới mức ngồi bật dậy: “Anh không viết luận văn tốt nghiệp nữa hả?!”

“Cậu nếu cứ nhất quyết chờ tôi trong phòng thế này, tôi liền chẳng làm được gì cả.” Tần Tu vô cùng hạ lưu nói.

Mịa, chỉ trong một giây thôi mà băng sơn đã biến ngay thành cảm thú a! “Gần đây xảy ra nhiều chuyện lớn như vậy, anh vẫn còn tâm tư nghĩ tới mấy chuyện này hả?!”

“Cậu hai chân tách ra nằm ở trên giường tôi như vậy, tôi còn không biết cậu có ý gì sao?” Một bàn tay Tần Tu lần mò lên đùi cậu.

Thẩm Triệt vừa nghĩ đến kỹ thuật tệt hại kia, sợ run lên: “Tôi thực sự không có ý đó đâu mà!”

“Thẩm Triệt! Bưi kiện của chú nè! Trả dùm phí năm đồng!” Đúng lúc này dưới lầu truyền đến giọng Hạ Lan Bá.

Thẩm Triệt vội lên tiếng “Tối ngay”, rồi đẩy Tần Tu lăn sang một bên, đứng dậy.

Tần Tu ở sau lưng rầu rĩ nói: “Sao cậu không thích làm với tôi hả?”

Thẩm Triệt khom gối dưới giường tìm dép lê bị Tần Tu đá đi: “Cũng không phải không thích, nhưng mà không thể rất thường xuyên được nha.”

Tần Tu nhú mày: “Một tuần một lần cũng tính là rất thường xuyên sao?”

“Tôi nghe Khải đại thủ nói chuyện này không thể làm nhiều quá, duy trì một tháng một lần là tốt nhất!” Thẩm Triệt mang dép lê vào, chuồn mất.

“Sao tôi chẳng nghe Khải Mặc Lũng nói gì cả.”

Cửa “cạch” một tiếng khép lại.

Tần Tu đứng dậy ngồi vào trước máy tính, càng nghĩ càng thấy kỳ quái. Cho dù Khải Mặc Lũng đã từng nói qua, nhưng mà muốn không chế *** cũng không phải chuyện đơn giản như vậy. Thẩm Triệt không thích mình sao? Khóe miệng cong lên, không thể nào, tên kia ngày hôm qua còn đặc biệt mua DVD Quỷ Điện Vương cơ mà, một mình ngồi dưới lầu xem, về mặt say mê ngắm mình nhìn thấy gớm, chỉ thiếu điều lên liếm màn hình thôi.

Trong đầu bỗng giật nảy một cái, chẳng lẽ là?!

Tần Tu đi xuống lầu, thấy Thẩm Triệt ngồi xổm trước cửa mở kiện hàng, liền đi tới bên bàn trà, kéo ngăn nhỏ đựng thuốc bên dưới ra, lật qua lật lại, không có thu hoạch gì, nghĩ nghĩ một chút, lại đi vào toilet, mở ngăn kéo dưới bồn rửa tay ra.

Một hộp Giang Thái Hồng Quả Quả nằm ở trong ngăn kéo.

Tần Tu “phụt” một tiếng phì cười. Hóa ra là vậy.

Thẩm Triệt ôm gói hàng đi vào, thấy Tần Tu mỉm cười từ toilet đi ra: “Có chuyện gì vui mà cười vậy?”

“Hôm nay dán thuốc chưa?” Tần Tu ôm cánh tay xem xét cậu, hỏi.

“Dán thuốc gì chứ?” Thẩm Triệt không hiểu gì hết.

“Cái này không có gì phải thận thủng đâu.” Tần Tu cười nói, “Mỗi ngày nhớ dán thuốc đúng giờ.” Nói xong xoay người lên lầu, dừng một chút còn nói, “Mấy ngày này thì quên đi, khi nào tốt rồi tới tìm tôi cũng được.”

Về mặt Thẩm Triệt mờ mịt, nhìn theo Tần Tu tâm tình vui vẻ đi vào phòng.

Trong phòng ngủ đối diện phòng hoa khôi trường, Âu Triết Luân vén quần áo lên, buồn rầu nhìn mấy miếng thuốc dán trên bụng, nếu mà không khỏi, cứ đà này chẳng lẽ phải mua băng vệ sinh sao...

108. Chương 110-111: Jessica: Tôi Đây Mặc Kệ!

Jessica tắm rửa xong liền tự lấy cho mình một ly sữa, vừa leo lên giường thì bỗng nhận được điện thoại của Ngu Tiêu gọi tới. Người đàn ông râu con kiến không nói nhiều vô nghĩa, bảo Jessica lên weibo xem. Jessica vừa lo lắng bất an lên weibo, Ngu Tiêu đã gửi cho cô một địa chỉ weibo, vừa nhấn vào, nữ đại diện tài ba cũng không khỏi sửng sốt.

Tên chủ nhân weibo này đặt là “Tiểu tốt Quan Triều”, Jessica biết phần lớn địa chỉ weibo các nhân viên trong công ty, đây rõ ràng là tài khoản phụ của ai đó, nhưng mấu chốt ở đây không phải ở cái tên tài khoản này.

Jessica kéo dọc xuống đọc những weibo bên dưới của “Tiểu tốt Quan Triều”. sắc mặt dần xanh mét.

Đây hoàn toàn là một tài khoản đăng những tin giật gân, hơn nữa, phần lớn tin tức đều liên quan đến TAKE FIVE. Ví dụ như sau khi gặp gỡ fan, cả nhóm đi ăn tối trong một nhà hàng hải sản. Lại ví dụ như Tần Tu và Doãn Long Nhất từng bị phạt quét dọn phòng tập vũ đạo. Jessica thật kinh ngạc vì có một kẻ bí mật ẩn núp bên cạnh TAKE FIVE như vậy mà đến tận bây giờ cô mới biết. Tài khoản này đăng kí cũng được một thời gian, bằng những tin hậu trường giật gân về TAKE FIVE cũng đã thu hút được tương đối fan theo dõi.

Nếu chỉ là những tin tức ngày thường để thỏa mãn tâm tư của fan thì cũng không có gì, thế nhưng Jessica rõ ràng cảm thấy được weibo này tràn ngập ác ý.

Giữa đêm hôm khuya khoắt như vậy mà Ngu Tiêu còn gọi điện cho cô, rất rõ ràng là vì bài post mới đăng hôm nay.

Tiểu tốt Quan Triều: Vậy thì bạn phải thất vọng rồi. Người thực sự chảnh chọe phải là Doãn Long Nhất. Doãn Long Nhất lên nhắm vào Tần Tu, bắt nạt Phương Viên. Lúc Thẩm Triệt quay phim Cú ném quyết định anh ta còn lấy việc công trả thù riêng, đem bóng rổ ném vào mắt Thẩm Triệt.@Long Nữ 2000: Tiểu tốt ơi, cầu tin hot về chuyện Tần Tu chảnh chọe đi!

Weibo này phát ra lúc hơn sáu giờ chiều, qua năm tiếng đồng hồ đã có gần hai ngàn lượt share. Jessica biết chuyện nghiêm trọng rồi, giữa đêm liền gọi điện thoại cho cả năm người, bảo bọn họ mau chóng lên weibo bác bỏ tin đồn, thế nhưng vẫn chậm một bước. Ngày hôm sau còn có truyền thông đưa tin về việc này.

Weibo chính thức của TAKE FIVE ngay đêm đó cũng lên trình trọng bác bỏ tin đồn, Phương Viên cũng ngay lập tức lên weibo phủ nhận chuyện này, Thẩm Triệt lên mạng làm sáng tỏ, Hạ Chính ra mặt giải thích. Jessica thì lên weibo thông báo “Tiểu tốt Quan Triều” không phải người của Quan Triều, nhắc nhở các fan cảnh giác, thậm chí tất cả tin đồn chính xác đăng trên weibo kia cô cũng phủ nhận toàn bộ. Với cách làm này cho dù không bịt hết được miệng quần chúng nhưng cũng có thể lấy lại được lòng tin của fan, thế nhưng chuyện bất ngờ xảy ra lại làm cho tình hình càng khó giải quyết.

Jessica đợi cho đến hai giờ chiều ngày hôm sau vẫn không thấy Tần Tu lên weibo bày tỏ thái độ, gọi điện thoại cũng không ai tiếp máy. Lúc này đã có một lượng đông đảo fan Tần Tu, fan Doãn Long Nhất cùng fan chung của cả nhóm không ngừng lướt weibo chờ Tần Tu lên tiếng. Không ít người đã bắt đầu hoài nghi có phải Tần Tu đang cố ý duy trì im lặng hay không.

Jessica vô cùng lo lắng, vội kêu Nữu Nữu đăng nhập vào tài khoản weibo của Tần Tu gửi một tin làm sáng tỏ vấn đề.

Nữ trợ lý khó xử hỏi: “Vậy có phải nói với Tần Tu một tiếng không?”

“Cô động não chút có được không.” Jessica quỳnh hết cả lên, cũng không để ý rằng mình đang nổi nóng. “Tôi liên lạc được với cậu ta thì còn phải dùng đến cách này à?!”

Nữu Nữu vội vã gật đầu làm theo, lấy danh nghĩa Tần Tu gửi một cái weibo: Xin lỗi, tôi vừa mới biết chuyện này. Tất cả đều là không có thật.

Người đang sốt ruột đương nhiên không chỉ có mình Jessica, cả nhóm trưởng Hạ Chính và đương sự Doãn Long Nhất cũng đang như ngồi trên đồng lửa. Khi nhìn thấy weibo làm sáng tỏ của Tần Tu, Hạ Chính mới vỗ vỗ bả vai Doãn Long Nhất, có thể cảm giác được Doãn Long Nhất vẫn căng thẳng từ lúc biết tin tới giờ lúc này mới thả lỏng một hơi. Nhưng mà mọi chuyện còn lâu mới kết thúc.

Bởi vì ngay đêm hôm ấy, cái weibo giải thích kia đã bị Tần Tu xóa bỏ.

Jessica giận không thể át, gọi điện ngay cho Nữu Nữu. Nữu Nữu ngập ngừng trả lời rằng Tần Tu đã đổi mật khẩu, cô không thể đăng nhập vào tài khoản của anh ta nữa.

Jessica nổi trận lôi đình, sáng sớm hôm sau liền triệu tập năm người. Chính là cuộc họp khẩn cấp tất cả các thành viên của TAKE FIVE.

Lúc Thẩm Triệt và Tần Tu bước vào, Doãn Long Nhất và Hạ Chính đã ngồi trong phòng, hai bên cách nhau một cái bàn lớn không nói với nhau một lời, không khí cực kì căng thẳng. Chưa tới chín giờ, những người

dự họp lúc tục đến đông đủ. Jessica là người cuối cùng bước vào, lúc đi ngang qua Tần Tu ánh mắt hung hăng liếc xuống:

“Chuyện của cậu chúng ta sẽ bàn sau.”

Doãn Long Nhất trừng mắt nhìn Tần Tu, người kia thì vẫn kiên trì bày ra vẻ mặt băng sơn ngàn năm không đổi.

Jessica ngồi xuống ghế chính giữa, yên lặng quan sát hơn hai mươi nhân viên công tác đang ngồi trong phòng: “Tôi thực sự rất thất vọng. Trong nhóm chúng ta thế nhưng lại có người làm ra chuyện bất lợi cho nhóm như thế này.”

Mọi người quay sang nhìn nhau, đều cúi đầu không lên tiếng.

Tôi biết đại bộ phận các vị ngồi ở đây là vô tội, về chuyện tài khoản này là của ai, chỉ điều tra một chút cũng không khó để tìm ra.” Jessica khom người về phía trước, cường điệu nói. “Tôi cũng nói luôn cho các bạn, trong lòng tôi đã có đối tượng tình nghi, thế nhưng tôi không muốn đem mọi chuyện xé ra to. Rốt cuộc là do ai làm, tôi hy vọng người đó có thể tìm riêng tôi nói chuyện.”

Trong phòng họp y như cũ không có ai hé răng một câu. Đúng lúc này Doãn Long Nhất lại phát ra một tiếng cười nhạo.

Jessica lia ánh mắt về phía cậu thanh niên đầu mào gà đang bày ra vẻ mặt khinh thường: “Doãn Long Nhất, tôi hy vọng cậu sau này có thể học được một chút. Tự kiểm điểm lại chính mình cho tốt.”

“Chuyện này đâu liên quan đến tôi?!” Doãn Long Nhất nổi trận lôi đình, “Rõ ràng là có người cố ý hãm hại tôi! Hãm hại người mà cũng cần có cớ sao?” Nói xong tầm mắt không kiêng dè mà hướng thẳng tới Tần Tu, “Chỉ cần thấy không vừa mắt với tôi là đủ rồi!”

“Câm miệng!” Jessica cả giận nói. “Cậu có thể phủ nhận tất cả các tin đồn đăng trên weibo kia đều là giả sao?!”

Doãn Long Nhất im miệng, giả vờ câm điếc.

Jessica quay sang mọi người: “Chuyện này tôi sẽ điều tra. Sắp tới đây TAKE FIVE còn có hoạt động. Trong thời gian này tôi hi vọng mọi người có thể đề cao tinh thần cảnh giác. Tôi không mong sẽ xảy ra thêm chuyện gì tương tự như này nữa.” Nói tới đây lại trầm một hơi. “Như vậy đi. Tan họp.” Lại nhìn về phía Tần Tu. “Cậu ở lại một chút.”

Chờ nhân viên công tác nối đuôi nhau ra ngoài hết, Jessica nhìn theo cánh cửa phòng họp từ từ khép vào, hai tay nắm chặt đặt trên bàn họp: “Tại sao lại xóa weibo? Cậu đâu phải người không biết nhìn đại cục như vậy.”

“Mặc kệ tài khoản kia là của ai, tất cả những lời kẻ đó nói trên weibo đều là sự thật.” Tần Tu dựa người vào ghế tựa, ánh mắt bình tĩnh dừng ở khoảng không trước bàn họp. “Tôi nghĩ rằng giữ im lặng đã là mức độ nhún nhường cao nhất tôi làm được rồi. Bảo tôi nói dối, tôi không làm được.”

“Cậu chẳng lẽ không biết mình một mực giữ im lặng chẳng khác nào ngầm thừa nhận đó là sự thật sao?” Jessica đập bàn, khôi phục lại ngữ điệu: “Được rồi. Đây đúng là sự thật nhưng sự thật này không được để cho người bên ngoài biết! Cái gì gọi là mâu thuẫn bên trong, cái gì là mâu thuẫn bên ngoài cậu phải hiểu rõ chứ?”

Tần Tu nhìn về phía người nữ đại diện: “Tôi cho rằng có mâu thuẫn bên trong thì phải nghĩ biện pháp giải quyết. Mâu thuẫn này đã tồn tại hai năm nay rồi, nếu công ty không có khả năng giải quyết, tôi sẽ tự mình giải quyết.”

“Tần Tu!” Jessica giận giữ quát lên.

Tần Tu đứng lên, ngắt ngang Jessica: “Thái độ của tôi vẫn sẽ không thay đổi. Tôi nghĩ cô cũng không muốn tôi lúc này lại lên weibo viết mấy câu giải thích đó nữa. Bây giờ thì cũng chẳng có ý nghĩa gì nữa rồi. Về phần công ty có theo quy định trừng phạt tôi, tôi cũng không có ý kiến.”

“Cậu cho rằng mình làm vậy thì có tác dụng gì?” Jessica nhìn thanh niên tuấn mỹ, lắc đầu hết cách, không ngờ rằng Tần Tu sau đó lại quay đầu bỏ lại một câu:

“Ít nhất là tôi thích vậy.”

Theo như lời Jessica, hoạt động sắp tới đây của TAKE FIVE chỉ là đại diện cho Quan Triều Quốc Tế đến thăm và làm từ thiện tại một viện phúc lợi nhi đồng. Lúc này đây Ngu Tiêu cũng đồng hành cùng cả nhóm. Không khí trên xe lại càng thêm nặng nề. Thẩm Triệt buồn chán nghịch weibo, bất chợt lại thấy tin tức mới về phim điện ảnh Lan Lăng Vương không khỏi bật thành tiếng: “Nhanh vậy đã quay xong rồi?”

Tần Tu liếc màn hình di động Thẩm Triệt một cái, biểu tình nhất thời có chút thay đổi: “Cậu đúng là rất quan tâm thần tượng nhà mình nhỉ.”

“Đã bảo không phải thần tượng...” Thẩm Triệt cũng bó tay.

Tần Tu không thêm để ý đến cậu, lấy di động ra ấn ấn. Một lát sau, Thẩm Triệt nhận được tin nhắn từ weixin của Tần Tu. (weixin: hay wechat, một phần mềm chat trên di động của TQ)

Tần Tu: Chỗ đó của cậu sao rồi?

Thẩm Triệt không hiểu đầu cua tai nheo gì, đáp lại: Cảm á? Khỏe re rồi!

Tần Tu nhú mày, lại viết: Tôi hỏi chỗ đó của cậu, cậu đang giả vờ giả vịt với tôi đấy à?

Thẩm Triệt nhìn chằm chằm màn hình nửa ngày, phát điên mà đáp lại: Nơi đó rốt cuộc là nơi nào?

Tần Tu ngẩng đầu trợn mắt lườm người bên cạnh một cái. Đầu quần quay sang về mặt mờ mịt. Tần Tu không còn cách nào khác, mở miệng làm khẩu hình, Thẩm Triệt vẫn không hiểu: “Tối... tới cái gì?”

Trên chatbox hiện lên hai chữ “Lòi! Dom!” thật to.

Thẩm Triệt hoảng hết cả hồn: “Tôi bị trì khi nào chứ?”

Hai chữ này khiến cho toàn bộ người trên xe chấn động tinh thần.

Tần Tu đưa tay định bịt miệng đối phương nhưng đã quá muộn, quả thực chỉ hận không thể ném tên này ra khỏi xe đánh cho một trận trời mưa. Cái kẻ ngồi bên cạnh kia còn cố tình bày ra vẻ mặt kinh ngạc nhìn anh, Tần Tu cúi đầu cảm giận gửi một tin nhắn: Hộp thuốc bôi hậu môn trong toilet kia không phải của cậu sao? Không phải cậu bị trì nên mới không cho tôi thân mật à?

Hai chữ thân mật này khiến cho Thẩm Triệt mặt đỏ tai hồng. Điều khiến cho nửa thân dưới Tần Tu trong khoảng thời gian này lại biết điều như vậy hóa ra là cái này à! Cậu nhất thời không biết là nên thừa nhận hay là chối bỏ nữa...

Cái chần chờ này khiến Tần Tu tức khắc nhìn ra manh mối. Cái mặt kia của đầu quần gần như là viết “Teo rồi, bị đoán trúng rồi”. Gấu Bắc Cực nổi giận chọt chọt màn hình di động: Cậu không bị trì?!

Thẩm Triệt hoàn toàn câm điếc.

Tần Tu trừng mắt nhìn về mặt chột dạ của cậu chàng đầu quần, tức đến không biết phải làm sao. Được lắm! Cậu dám làm tôi ghen hơn hai mươi ngày?! Khá lắm! Cậu để tôi ngày nào cũng phải tự an ủi mình?!

Thẩm Triệt nhìn ánh mắt sắc lém như gọt được núi kia của Tần Tu, chợt có linh cảm tối nay mình chết chắc rồi.

Khoảng chừng mười giờ thì xe đến được viện phúc lợi. Ngoại trừ một nghi thức nhỏ là quyên tiền, Ngu tổng cùng lãnh đạo viện phúc lợi khách sáo dẫn đi thăm quan một chút, một phần khác đó là các thành viên của TAKE FIVE tới thăm các em bé mồ côi trong viện.

Nói là tới chơi với bọn trẻ nhưng hơn nửa thời gian đều là tạo dáng trước ống kính, cùng lũ trẻ đọc sách, chơi trò chơi gì đó cũng chưa được tới hai phút. Sau khi kết thúc ghi hình, lãnh đạo viện phúc lợi mời cả đoàn ăn cơm trưa. Tần Tu ăn cơm xong liền đi toilet xả, vừa đi đến cửa WC bỗng nghe thấy từ trên thang

gác truyền tới một tiếng nói chuyện quen thuộc. Chính xác mà nói thì không phải tiếng nói chuyện mà là một người đang gọi điện thoại.

“... Mấy thằng oắt này phiền chết đi được. Bị bọn nó làm ầm ĩ cho mệt hết cả người. Quả nhiên không cha mẹ đúng là vô giáo dục... Cũng không hẳn thế, nước mũi nó bôi lên người tôi!”

Tần Tu không sao tin nổi vào lỗ tai mình, nhưng giọng nói lỗ mãng khó chịu này đích xác là của Phương Viên. Anh hồ nghi đi đến cửa thang gác, quả nhiên nhìn thấy cậu thiếu niên kia đang đứng một góc trên thang lầu, quay lưng về phía anh đang tán gẫu với người bên kia đầu dây.

“Ha ha, cái kia nha, là nó tự tìm lấy thôi... ừ được rồi, cứ như vậy đi. Buối tối tôi tới tìm cậu. Bye~” Phương Viên ngắt điện thoại, quay người lại liền giật nảy mình.

Tần Tu đang đứng ở ngay dưới thang lầu.

“Anh Tần Tu...” Phương Viên nhìn thấy Tần Tu thì vừa kinh ngạc lại vừa khấn trương, mở miệng ra định nói nhưng đầu lưỡi đã xoắn hết cả lại.

Tần Tu chỉ liếc cậu thiếu niên đang luống cuống chân tay kia một cái, không nói câu nào, chỉ xoay người bỏ đi.

Phương Viên kinh ngạc nhìn Tần Tu rời đi bỏ lại thang gác trống không. Cái cảm giác đi lại không tiếng động giống như động vật họ nhà mèo thể này vẫn khiến cậu sợ hãi trong lòng.

Tần Tu đi vào toilet. Vừa chứng kiến một màn như vậy khiến cho tâm tình đi xả của anh cũng bay mất. Nước tiểu vừa mới phóng ra khỏi khóa quần thì bỗng nhiên nghe thấy bên ngoài truyền tới giọng Thẩm Triệt đang hô to gọi nhỏ.

Tần Tu giật bắn cả người. Làm cái trò gì vậy? Nghe kĩ một chút, đúng là giọng Thẩm Triệt, tâm nói cậu bị đám trẻ trong viện phúc lợi hấp diêm hay sao mà giọng nghe thảm thiết thế chứ? Thế là một cước đạp lên bồn rửa tay, nhảy qua cửa sổ trong toilet ra ngoài.

Trên sân thể dục bên dưới nhà truyền đến tiếng “bộp bộp binh”, Tần Tu nhìn kĩ, hóa ra là Thẩm Triệt đang ở đây chơi bóng rổ. Cái giọng hét tự sướng này của cậu cũng khoa trương quá đấy. Đang nghĩ mình chơi tennis đấy chắc?

Tần Tu nhìn thấy Thẩm Triệt cũng một đám trẻ con ở dưới nhà chơi bóng rổ, đón một cái lại ném một trái. Giỏ bóng rổ ở đây vốn không cao, với cả đây chỉ là đám nhóc ranh mười một mười hai tuổi, làm sao là đối thủ của Thẩm Triệt cao những một mét tám hai cho được. Tần Tu thấy Thẩm Triệt nhảy bật lên hô to “Anh úp chết mấy nhóc”. quả thực cũng thấy sỉ nhục thay cho cậu ta.

Mấy cậu nhóc rốt cuộc không chịu được nữa, cả lũ bắt đầu xúm vào mắng Thẩm Triệt cậu lớn bắt nạt bé. Nhóc dẫn đầu nói “Không chơi, không thèm chơi” cầm bóng muốn đi, Thẩm Triệt mới vội chạy theo sau nỉ non nịnh nọt: “Ai da, anh sai rồi. Lại chơi tiếp với anh đi mà! Lần này cam đoan không cậu lớn bắt nạt bé nữa!”

Tần Tu đứng trên bồn rửa tay nhìn đến say mê. Đám trẻ con quả nhiên bị khuôn mặt tươi cười bán manh kia lừa tình, kết quả là lần thứ hai tên kia lại được lên mặt vênh váo, chỉ lo chơi vui một mình, cuối cùng còn nhắc hẳn cái rổ lên. Rổ bóng tiêu chuẩn cho học sinh sơ trung chơi mà cậu cũng đắc ý thế sao?

Thẩm Triệt vênh vênh đắc ý đứng giữa tiếng rên rỉ oán thán của bọn trẻ, chào đón cậu không có tiếng vỗ tay mà là bọt nước từ bốn phương tám hướng phóng tới. Tần Tu bĩu môi. Là do cậu tự tìm cả thôi. Đám trẻ tay cầm súng nước vây quanh Thẩm Triệt hăng say bắn phá. Quần áo, đầu tóc Thẩm Triệt chỉ một loáng đã ướt đầm, ôm đầu ngồi sụp xuống mặt đất kêu to: “Xin lỗi mà!” “Đừng đùa nữa, tóc anh mới xịt keo xong đó!” “Anh là mình tinh, anh kí tên cho các em nè!”

Theo dõi một màn này, Tần Tu chỉ biết phì cười: “Tên dẫn này!”

“... Ó, Tần Tu?”

“Ừ? Sao vậy?” Nghe thấy giọng của A Tường, Tần Tu đáp tiếng quay lại.

Nam trợ lý đứng ở cạnh bồn rửa tay, bên cạnh còn có nhân viên trong viện phúc lợi. Thấy hai người về mặt đàn ra, Tần Tu mới ý thức được, mình đang một chân đạp trên bồn rửa tay, một chân dẫm lên vách tường.

Ba người im lặng nhìn nhau hồi lâu. Tần Tu dưới ánh nhìn chăm chú của hai người kia vẫn bày ra vẻ mặt rất cool bước xuống đất.

Món nợ này đương nhiên lại tính lên đầu Thẩm Triệt rồi.

109. Chương 112-113: Một Đêm Trong Căn Phòng Số 1408

“Cái gì?!” Thẩm Triệt nắm di động, quả thật không thể tin vào lỗ tai chính mình, nghe Tần Tu nói mà mặt cậu đã chín quá nửa, bùm di động trồn vào góc ban công hỏi, “... Được được... nhưng mà sao lại phải tới khách sạn vậy?!” ... Không đúng, không đúng, tôi không phải có ý này... Cho dù phải làm thì cũng có thể trong phòng anh mà. “Ý của tôi là hà tất phải phung phí tiền thuê khách sạn chứ?” Thực ra trong lòng cậu hiểu rất rõ, nếu ở trong phòng ngủ, Tần Tu còn phải kiêng dè người lầu trên lầu dưới nên chắc chắn không thể hết sức. Nếu ở khách sạn, cậu còn có đường sống mà về không đây?!

Hạ Lan Bá đi ra uống nước nhìn thấy cậu thanh niên tóc xoăn đang lén lút lút lút trên ban công: “Thẩm Triệt, chú mày ôm hông làm cái gì? Học ở đâu cái động tác đáng khinh như vậy?”

Thẩm Triệt thống khổ nghĩ, động tác đáng khinh hơn em còn làm rồi đây nè, tất cả là tại gã người ngoài hành tinh kia kia, nghĩ đến đây thì đầu dây bên kia đã ngắt, khối phải phân trần.

Hạ Lan Bá đi vào phòng bếp quét mắt liếc người đang đứng trên ban công một cái: “Chú mày bị trĩ nội hay trĩ ngoại vậy? Nghiêm trọng cỡ nào rồi?”

Thẩm Triệt quay đầu lại nhìn theo bóng Hạ Lan Bá vừa đi vào nhà vừa uống hết veo hộp sữa. Rốt cuộc là ai nói cho mọi người là tôi bị trĩ thế hả?!

Thẩm Triệt xuống taxi, ngẩng đầu nhìn khách sạn cao tầng, cứ có cảm giác khách sạn này nhìn rất quen mắt. Từ từ đã, khách sạn Dolphin? Đây không phải là cái khách sạn Dolphin trong bộ phim điện ảnh kinh dị dựng từ tiểu thuyết của Stephen King sao? Cuối cùng là diễn viên chính bị con quỷ đùa chết ở trong đó luôn.

Thẩm Triệt vào tới đại sảnh khách sạn, gọi điện cho Tần Tu, một lúc lâu sau mới thấy Tần Tu tiếp điện thoại: “1408, cậu tự lên đi.”

“1408?” Thẩm Triệt bị dọa cho nhảy dựng. OMG, tự nhiên lại có điềm xấu thế này. Tên khách sạn lẫn số phòng đều giống y chang. “Sao anh lại chọn phòng này vậy? Anh đã xem phim căn phòng số 1408 chưa?”

“Chính vì thích cái phòng này nên tôi mới thuê đây. Chờ cậu đây, bảo bối.”

Thẩm Triệt cứng đờ nhìn chằm chằm điện thoại. Trước khi gác máy còn nghe thấy rõ ràng giọng cười như bị ma làm của Tần Tu ở đầu dây bên kia. Thẩm Triệt hoàn toàn bị sét từ hai chữ cuối cùng kia đánh cho cháy đen thui. Từ sau khi hai người phát sinh quan hệ, chừng mực của hoa khôi trường luôn lấy tốc độ 5km/s mà sinh ra cái mới.

“Cửa không đóng. Vào đi.”

Thẩm Triệt đẩy cửa bước vào căn phòng số 1408, nghe thấy tiếng nước phun ào ào liên ngoảnh mặt về phía toilet. Đậu má! Lại còn bán trong suốt nữa sao?!

Tần Tu đang đứng dưới vòi hoa sen ngửa đầu, tay bám trên vách tường, tuy rằng còn cách một lớp thủy tinh mờ nhưng đáng người thon dài sẵn chắc kia thực sự là không còn chỗ che. Cổ họng Thẩm Triệt hơi nóng lên, thực ra nếu kỹ thuật của anh không tệ lậu đến vậy thì tôi rất vui lòng cùng anh thân mật...

Tần Tu để nước xối lên đầu trong chốc lát, quay lại nói: “Thất thần cái gì, cởi quần áo ra vào đây.”

Thẩm Triệt vừa nghĩ đến phòng tắm nóng hằm hập kia, Tần Tu trần trụi đứng trước mặt cậu, cả người còn bao bọc trong làn hơi nước, vừa nghĩ thôi cả người đã nóng lên. Thế nhưng cuối cùng thì lý trí vẫn chiến thắng tình cảm: “Không cần đâu. Tôi tắm ở nhà rồi, ha ha.” Sao mình lại còn ha ha nữa nhỉ?!

“Thẩm Triệt, tôi muốn thử làm trong phòng tắm.” Giọng nói Tần Tu truyền ra từ trong tiếng nước xối ào ào.

Thẩm Triệt vừa nghe mấy lời này thì ngơ ngẩn, tâm nói may mà mình còn lý trí, thế là vội nói: “Tôi thích trên giường hơn.” Với cái kỹ thuật kia của anh mà còn đứng làm thì có mà xảy ra án mạng đó, đại ca à. (=))))

Tần Tu cười: “Được. Cậu thích cùng tôi trên giường thì chúng ta sẽ lên giường.” Cuối cùng nghĩ còn chưa đủ lại còn thêm vào hai từ “bảo bối.”

Thẩm Triệt nghe mà tê rần cả da đầu. Cho tui xin đi anh hai! Hôm nay anh uống nhầm thuốc à? Đừng có gọi tôi là bảo bối nữa có được không?

Tiếng nước ngừng lại, Tần Tu bọc người trong áo choàng tắm, lau tóc bước ra, thấy anh chàng tóc xoăn vẫn ăn mặc kín cổng cao tường ngồi trên ghế sofa xem TV. Thẩm Triệt tuy rằng nhìn chằm chằm TV nhưng kỳ thực cũng không để ý cái quảng cáo băng vệ sinh mà Âu Triết Luân đang đóng kia đang nói những gì, hai mắt đang lơ đãng thì bị áo tắm màu đen của Tần Tu ngăn trở tầm nhìn. Chàng trai trẻ tuổi sau khi tắm xong, cả người còn đang bốc ra hơi nóng xông tới cái mũi của Thẩm Triệt. Tần Tu cúi lưng, ngay khi đối diện với gương mặt tuấn mỹ kia, Thẩm Triệt đã lập tức đỡ đầu. Đối phương vươn tay cầm lấy điều khiển TV ở bên cạnh cậu, xoay người tắt TV sau đó quăng mình vào sofa.

Vâng, chính xác là quăng đấy ạ. Lúc cả người ngã ra sofa, cái mũi còn phát ra tiếng hừ hừ thoải mái, thật giống cậu thiếu niên mười bảy tuổi bẻ gãy sừng trâu. Thẩm Triệt cười thầm nghĩ.

Tần Tu nhìn về phía cậu: “Cởi quần áo.”

“... Cởi ở đây luôn hả?” Thẩm Triệt ngượng chín người. Anh cũng trắng trợn quá đấy. Lẽ ra cũng phải tán gẫu một chút sau đó mới vào chuyện chính chứ. “Không phải nói là làm trên giường sao.” Với cái kỹ thuật tệ lậu của anh thì làm trên sofa cũng không xứng.

“Trên giường cũng được.” Tần Tu lún người trên sofa nhìn cậu, “Nhưng tôi muốn nhìn cậu cởi đồ trên sofa.”

Thẩm Triệt nhìn ánh mắt tà ác của mỹ nam: “Tôi cởi, vậy anh làm gì?”

Tần Tu thản nhiên nói: “Tôi xem.”

“...”

Thẩm Triệt muốn nói, sao lại vô lý thế được, nhưng nghĩ lại dù sao cũng tới cửa này rồi, lại nói nếu để cho Tần Tu cởi đồ của cậu, cởi xong là hết đường mặc lại luôn. Tốt nhất vẫn nên tự lực cánh sinh cho an toàn đi. Vậy là vừa cởi đồ, vừa khó hiểu nói: “Sao lại muốn xem tôi cởi đồ chứ, cái này thì có gì mà xem?”

Tần Tu dựa vào sofa, mắt nhìn Tiểu Mạch Quần cởi chiếc hoodie trùm đầu ra, bắt đầu cởi đến áo sơ mi kẻ ô bên trong, ánh mắt híp lại. Cúc áo thứ nhất cởi, lộ ra xương quai xanh thực nam tính. Thẩm Triệt khi nói chuyện thì cái hóm nhơ nhỏ giữa hai xương quai xanh sẽ hơi rung run, nhìn rất vui mắt, mỗi khi thấy vậy Tần Tu chỉ muốn vươn tay cào cào vào nơi đó. Cúc áo thứ hai tuột, lộ ra một mảng ngực màu tiểu mạch mê người, cúc áo thứ ba bung...

“Này—” Thẩm Triệt nhìn Tần Tu bỗng dưng đổập vào người mình thì bị giật thót mình.

Tần Tu vẫn rất đẹp. Tuy rằng sau hai năm đã lột xác thành một thanh niên tuấn mỹ nhưng tẩy sạch lớp chì hóa trang trên gương mặt thì vẫn lộ ra đường nét thanh tú. Tóc ướt nhẹ nước, trên lông mi cũng vương bọt nước như sương, con ngươi đen láy đang ngắm nhìn cậu, cả người giống như làm bằng pha lê... Thẩm Triệt biết mình không có cách nào cự tuyệt một Tần Tu như vậy.

Tần Tu đè lên người cậu, khi tiếp xúc với nơi nóng bỏng nào đó, Thẩm Triệt cúi đầu nuốt nước bọt khan: “Hix, anh.. không mặc quần lót à...”

“Mặc xong lại phải cởi, mặc làm gì...”

Vừa nói xong đã vội đầu găm cần cổ Thẩm Triệt. Thẩm Triệt nhin không nổi ngứa đầu: “Anh nhẹ một chút đi...” Anh không phải đang hôn mà là cứ như đang đóng dấu giáp lai ấy.

Tần Tu không thèm để ý, khuyu gối áp lên người cậu, quả thực hôn mà dùng sức như muốn ăn tươi nuốt sống người ta, hơn nữa môi cứ như khắc xuống một chỗ thật chả khác gì đang đóng dấu. Cổ Thẩm Triệt một lát đã tê rần. Tần Tu cứ như vậy nghiêng đầu hôn tới hôn lui một lúc lâu, giống như vẫn còn chưa thỏa mãn buông ra, đem cằm Thẩm Triệt lật sang một bên nhìn trái nhìn phải: “Sao lại không có nhĩ?”

“Không có cái gì?” Thẩm Triệt không hiểu.

Tần Tu liếc Thẩm Triệt một cái, không nói gì lại cúi đầu hôn tiếp. Thẩm Triệt cảm thấy Tần Tu há miệng thật to kề sát vào cổ mình. Cảm giác run rẩy không nói lên lời này khiến cậu kêu oai oái. Bị ma cà rồng hút máu chính là cảm giác này phải không.

Lại hôn một trận, Tần Tu ngẩng đầu, kéo đèn bàn kiểm tra cổ Thẩm Triệt, buồn bực nhíu mày: “Sao vẫn không có nhĩ?” Dừng lại một chút, mắt nhắm lại rồi trợn tròn: “.....Không thể nào.”

“Anh đừng nói là... đang tìm dấu hôn đấy nhá?” Thẩm Triệt đột nhiên hiểu ra.

Tần Tu ngẩng đầu liếc liếc Thẩm Triệt một cái, chỉ vào cổ cậu: “Cậu sao lại thế này hả. Tôi hôn lâu đến nỗi môi sưng phù lên mà nhìn này, chả được kết quả gì cả. Ngày xưa cậu tắm bằng dầu đúng không? Đèn thấy thương mà!”

Lúc này lại chuyển sang Thẩm Triệt bực bội: “Anh nói thế cứ như kiểu tắt đèn là không trông thấy tôi nữa không bằng...” Làm ơn đi, da tôi là màu tiểu mạch, ngay cả màu đồng cổ tiêu chuẩn còn chưa đạt được tới đâu. Nói tới đây lại dừng một chút, nhìn cái cổ xinh đẹp của Tần Tu: “Dấu hôn ý à, nếu da trắng thì dễ nhìn ra hơn...”

Tần Tu không nhận ra ý đồ của đối phương: “Còn phải nhờ cậu dạy à. Cái nước da này của cậu, tôi có khi phải tô son môi thì may ra mới để lại dấu được.” Nói xong mới nhận ra mình lỡ miệng, vừa nhìn, quả nhiên Tiểu Mạch Quần đã bầy ra vẻ mặt mê luyến. “Dám nào bổ!”

Thẩm Triệt trong lòng ngứa ngáy khó chịu, nhin không được ước hởi: “Hay là, tôi để dấu cho anh nhé?”

Tần Tu dùng ngón tay đang giúp Thẩm Triệt cởi nút áo lại, ngứa người về sau thích chí cười: “Hóa ra đang nghĩ cái này à.” Tần Tu nằm sấp xuống, hai tay vòng xuống ôm người đang nằm dưới càng chặt hơn, hơi thở nặng nề nói, “Thẩm Triệt, sao cậu có thể háo sắc như vậy? Tôi cũng thấy ngượng thay cho cậu.”

Thẩm Triệt không nói gì, tâm nói anh thì hơn tôi chắc. Nhưng mà bản thân cậu thực sự rất muốn hôn, đúng là bị đùa đến chết mất...

“Muốn đánh dấu trên người tôi chỗ nào?” Chẳng hiểu sao giây tiếp theo Tần Tu lại nói như vậy.

Trong lòng Thẩm Triệt có chút mừng thầm, vội vàng nắm lấy nhưng cũng không dám làm càn: “Trên cổ là được rồi...”

Tần Tu kéo cổ áo ngủ lộ ra cái cổ xinh đẹp như thiên nga: “Cần đi.”

Còn chưa nói xong Thẩm Triệt như không thể đợi thêm nữa đã ôm lấy cổ Tần Tu, vội vàng hôn.

Cái hôn kia rất mạnh tạo nên tiếng kêu thật vang, chụt một cái. Tần Tu nhin không được phá ra cười, thế nhưng Thẩm Triệt cũng không phụ họa theo tràng cười của anh, vẫn hôn rất chuyên chú thật giống như học sinh tiểu học đang làm bài thi.

Tần Tu đè nén giọng trong cổ họng, tay với vào trong vạt áo Thẩm Triệt, khó nhin mà sờ soạng cơ thể nóng bỏng của người kia: “Thẩm Triệt, cậu chính là con cún bự...”

Chỉ một lát sau hai người đã cởi sạch sẽ, trần trụi ôm xiết lấy nhau, vừa hôn vừa sờ soạng khiến cả hai đồng thời cùng cương lên. Tần Tu kiềm chế dục vọng đang dâng lên, vươn tay ra cầm lấy hạ thân Thẩm Triệt, rất nhanh và thuần thục mà vuốt lên xuống. Thẩm Triệt từ từ nhắm hai mắt, há miệng thở dốc, bàn tay

của Tần Tu thực sự rất tà ác, cảm giác này giống như bị xoa nắn nhanh gấp ba lần, ngay cả cơ hội để cậu nói câu “Mau để tôi bắn” cũng không có, đã bắn ngay ra người Tần Tu.

Tần Tu cũng không giận, nhanh chóng chụp áo mưa lên cậu nhỏ, nâng đùi phải Thẩm Triệt lên, lúc đặt lưng Thẩm Triệt xuống sofa còn nói: “... phần của hai mươi ngày.”

Thẩm Triệt bị dọa cho xém tè ra ngoài: “Mười ngày thôi được không?”

“Ba mươi ngày.”

Được rồi, anh thắng.

“Thẩm Triệt.... Cậu nói xem thực ra.... có thích làm với tôi không?”

Thẩm Triệt nhìn mỹ nam tà ác, vẻ mặt động người đang chuyển động phía trên, trong lòng gào khóc, tôi không có thích đâu, nhưng bây giờ vì an toàn tính mạng bản thân tôi không thể thành thật trả lời anh được!

Thấy người dưới thân yếu ớt đánh giá chính mình. Thân cao một mét tám hai, dáng người đánh bóng rổ rất đẹp cũng chỉ có thể mặc anh điều khiển, làm sao có thể nói lên lời được nữa chứ. Tần Tu nhìn không chớp mắt cậu thanh niên tóc xoăn ngày thường hoạt bát như ánh mặt trời lúc này đây lại đang bày ra biểu tình vừa như van lơn lại vừa như cầu yêu thế này, đối với anh mà nói còn hơn cả dùng xuân dược. Hơn nữa lần nào cũng hiệu nghiệm.

“Thẩm Triệt, cậu chính là con... đại ca *** đang...”

Cái mông Thẩm Triệt bị chọc cho phát đau, trong lòng lại càng không phục. Anh sao không tự lấy gương ra soi bộ dáng chính mình đi, lại cần rằng phản kích: “...Anh mới *** đang!”

“Còn khí lực tranh luận?” Tần Tu cong khoe miệng, một bàn tay vươn ra véo nhẹ đầu ti bên phải Thẩm Triệt một chút. Đầu gối bị như vậy quả thực rất muốn khóc, Tần Tu hí mắt không buông tha dù chỉ một biểu tình rất nhỏ, “Dâm đang muốn chết...”

Cái logic gì vậy? Anh không véo tôi tôi có thể như vậy sao?!

“Thẩm Triệt, tôi thật muốn lấy di động... chụp cho cậu một tấm, vừa ở dưới thân tôi liền... *** đang muốn chết...”

Anh làm thì làm đi! Lại còn sỉ nhục tôi! Thẩm Triệt vừa đau vừa ghen khuấy: “Anh còn chưa gặp qua *** đang thực sự đâu...” Với tư chất này của anh, chỉ sợ cả đời cũng không thấy được cái gì thực sự là *** đang, đến lúc già vẫn lấy nỗi thống khổ của tôi coi như *** đang thôi... Tưởng tượng như vậy, Thẩm Triệt kìm không được mà lại muốn châm cho mình một ngọn nến cầu nguyện.

“Có ý gì?” Tần Tu nhú mày.

Thẩm Triệt thật sự chịu không nổi: “Anh có thể... dịch sang bên phải, một chút được không...”

Khó có thể tin Tần Tu đang tình trùng thượng não mà còn có thể tiếp thu ý kiến, giật giật hạ thân: “Thế này à?”

Thẩm Triệt đau suýt nữa thì hét lên: “Sai rồi sai rồi! Là bên phải của tôi, bên trái của anh!”

“Cậu phải nói rõ ràng chứ!” Hai tay Tần Tu nắm lấy eo Thẩm Triệt, đầu đầy mồ hôi thử “nhích một tẹo”

A! Lưng Thẩm Triệt căng cứng ưỡn thẳng ra, vừa rồi có đụng tới... có đụng tới.... tiếp tục đi... Phắc! Tại sao lại vượt qua rồi?! Thẩm Triệt bị dầy vò đến mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng: “Anh tìm đúng điểm đi, đại ca...”

Tần Tu cũng nổi nóng: “Cậu cho là đang gãi ngứa đấy à? Cái đồ phía dưới kia của tôi chẳng nhẽ còn tự mang theo GPS sao?!”

“Vừa mới này... A!”

Thẩm Triệt hít sâu một hơi, Tần Tu muốn bắn, tiết tấu ra vào bỗng dừng gấp rút hẳn lên.

“Bên trái phải không?” Giọng nói Tần Tu vì đang lên cao trào mà trở nên nặng nề, móp méo.

Thẩm Triệt nhìn xuyên qua tầm nhìn bị mờ hôi phủ mờ, nhìn Tần Tu đang nghiêng rặng vùi người phát lực, cuối cùng hạ thân cường tráng cũng vài lần chạm tới hồng tâm, trong cơ thể cậu trào lên một dòng điện khiến cậu run rẩy đến cực điểm. Sô pha gần như là lệch đi. Loại khoái cảm như ngồi trên xe bay tít lên trời cao thế này, nói không khoa trương thì phải là tới hai năm rồi, đây là lần đầu tiên Tần Tu khiến cậu cảm nhận được. Lúc này đây là thật, không phải chỉ là tâm lý mà cả sinh lý cũng đồng thời đạt tới cao trào.

Tần Tu ôm ghì lấy Thẩm Triệt, cảm thấy người kia cũng gắt gao ôm lấy mình, tuy rằng trước đây lúc lên cao trào hai người cũng ôm nhau nhưng Thẩm Triệt rất ít khi ôm anh chặt đến như vậy, thân thể cũng chưa từng kịch liệt phập phồng như lúc này.

“Làm sao vậy?” Tay Tần Tu trượt xuống đặt trên lưng đối phương, rất xấu xa mà đi xuống xoa nhẹ một cái. “Còn không muốn tôi ra ngoài?” Lại ôn nhu vuốt ve qua lại trên đùi, “Tôi bây giờ chưa tới lần hai được, cậu cũng để tôi nghỉ một lát đã nha.”

Ngực Thẩm Triệt còn đang phập phồng, chậm rãi buông cánh tay đang siết chặt Tần Tu như dây xích ra. Hai cú cuối cùng kia lại thích đến vậy, nói như thể thân là một thằng con trai cũng thấy ngưỡng ngùng.

Tần Tu cởi áo mưa vứt đi, quay đầu lại liếc mắt nhìn con cún bự lông xù đang nằm trên sô pha còn đang ngậy ngốc nhìn anh không chớp mắt, bỗng nhiên lại đổập xuống hôn chóc một cái lên chóp mũi đối phương, vui vẻ nói: “Chúng ta lên giường”

Thẩm Triệt bất ngờ bị hoa khôi trường con nít giật điện, trái tim lại động thành thành. Rõ ràng là cầm thú chứ không phải người, vậy mà chỉ cần lộ ra chút ôn nhu, cậu lại thích vô cùng.

Giường Kingsize rất lớn quả thực thoải mái hơn sô pha chật chội kia rất nhiều. Hai người ôm nhau còn có thể lăn qua lăn lại, mỗi lần đem Tần Tu đặt xuống dưới, nhìn Tần Tu trần trụi nằm trên nệm giường trắng muốt, Thẩm Triệt lại vô cùng hưng phấn, không biết xấu hổ không chút thẹn thùng mà nhào người lên vừa hôn vừa liếm, lão Nhị rất nhanh đã cương lên mà chính mình cũng không biết, mãi cho đến khi bị Tần Tu cầm lấy.

“Tiểu tử nhà cậu cương lên cũng nhanh ghê.”

Thẩm Triệt cả người lại rũ ra, nhưng miệng vẫn chưa chịu thua: “... Không phải anh chê nhỏ sao?”

Tần Tu cười đem người kia lật một cái đặt dưới thân mình, ánh mắt quét hết một lượt thân thể rắn chắc màu tiểu mạch kia hạ lưu nói: “Không, không nhỏ. Mà cho dù có nhỏ thật chỉ cần bán manh là được rồi.”

Thẩm Triệt bị đùa bỡn không chịu nổi nữa, cổ họng phun ra hai chữ “Giúp tôi...”

Tần Tu bốn cẳng sấn sát xuống dưới, ngón tay cũng không nhanh động tác, ngược lại còn thổi nhẹ một cái lên vật đang nóng đến không thể nóng hơn kia: “Giúp cậu cái gì?”

Biết thừa còn cố tình hỏi! Bản thân mình cũng thích chết đi còn giả bộ cần nhân. Đúng là dùng ánh mắt lẫn thân thể tới hấp dẫn tôi là không có ý đồ tốt mà! Thẩm Triệt chửi mắng trong lòng nhưng chỉ có thể trưng ra bộ mặt: “Giúp tôi bắn...”

Tần Tu gầy gầy đỉnh mẫn cảm một chút một chút: “Cậu muốn bắn vào đâu?”

Thẩm Triệt nén chặt yết hầu mới không rên rỉ ra tiếng, ử ử nói: “Tôi muốn bắn vào mặt anh, có được không?!”

Tần Tu cũng không có tức giận: “Cậu nghĩ xa quá đấy. Bắn trên người tôi còn chưa đủ, còn muốn bắn lên mặt tôi nữa sao? Cậu nghĩ là mình bắn ra Nông phu sơn tuyến đấy à?” (Nông phu sơn tuyến là một nhãn hiệu nước khoáng ở TQ)

Thẩm Triệt cúi đầu nhìn bàn tay đang nắm lấy sinh mệnh nhỏ bé của mình, hoàn toàn vô lực, hơi thở đứt quãng nói: “Anh làm hay không làm... không thì tôi tự làm...”

Tần Tu không kìm được cúi xuống ngậm vành tai đang đỏ bừng của Thẩm Triệt, vừa mút vừa cắn: “Bán manh cho tôi xem, tôi sẽ giúp cậu.”

“Tôi không bán manh...”

Đầu lưỡi vươn đến sau tai Thẩm Triệt, lại liếm một cái: “Vậy cậu tự mình về đầu ti đi.”

Anh nghĩ cái quái gì vậy?! “Tôi mặc kệ.”

“Tự cậu về, hay là để tôi?”

“...Có lựa chọn nào khác không?”

“Tôi bắn lên mặt cậu?”

Thẩm Triệt nuốt nước bọt khan, tốt nhất không hỏi nữa. Thủ đoạn của hoa khôi trường vốn không thiếu. Về thì về, tôi coi như đang tắm là được chứ gì.

Tần Tu nhìn Thẩm Triệt nhắm mắt lại, vươn tay xoa xoa nhũ tiêm. Tuy rằng là qua loa cho xong nhưng nhìn bộ dáng y như con cún lông vàng cỡ bự đang nằm ngửa trên mặt đất, móng vuốt cào cào cái ti hồng hồng nhìn thật đáng yêu chết người. Nhưng mà động tác này càng lúc càng chiếu lệ, bây giờ đã xoa nắn đến ***g ngực rồi: “Cậu đang vân vê chỗ nào vậy?”

Thẩm Triệt mở to mắt, cúi đầu nhìn xuống ngực: “Cũng... chẳng khác nhau mấy. Tiện tay xoa ngực một chút a...”

Tần Tu nheo nheo mắt, nhìn con cún nhà mình cúi đầu nhìn đầu ti săn chắc đã đứng thẳng lên, bộ dáng vừa then thùng vừa vô tội, anh lại có cảm giác hấp dẫn khó chối từ, giọng nói lại khàn đi vài phần: “Bán manh sớm hơn chút có phải tốt không...”

Thẩm Triệt lúc này mới buông tay, tâm nói cái kiểu bán manh gạt người này chắc chỉ có anh mới nghĩ ra được! Tay vừa mới mở ra, Tần Tu liền cúi người ngậm đầu ti bên trái.

“Này...” Không phải nói để tôi tự an ủi mình sao?!

Tần Tu ngậm trong miệng đùa bốn một lát, hàm hồ nói: “Thẩm Triệt, cậu rút cuộc muốn... câu dẫn tôi thế nào?... Tôi tại sao lại không nắm được nước cờ của cậu chứ?”

“Tần Tu, cho tui xin đi... bên dưới động tay đi mà...”

Tần Tu cười một cái, nằm xuống bên cạnh Thẩm Triệt, đem gương mặt bạn học Thẩm đang mềm nhũn xoay về phía mình. Thẩm Triệt bỗng dưng cảm thấy hạ thân của hai người liền cọ sát vào nhau. Cảm giác kích thích như bị điện giật này khiến cậu tê điếng. Tần Tu đem lão Nhị của cả hai nắm vào trong tay, bắt đầu cọ sát lên xuống.

Thẩm Triệt chưa từng trải qua chuyện nào đáng xấu hổ thế này, mặt chín như gấc, hô hấp cũng dồn dập: “Có thể nào... biến thái quá a...”

“Nói dối. Không phải cậu luôn muốn làm chuyện biến thái với tôi sao...” Giọng nói Tần Tu khàn khàn nói, “Mau bắn đi, tôi còn muốn đi vào.”

Khoái cảm chưa lên đỉnh, Thẩm Triệt đã phóng ra, Tần Tu cũng như tên đã lên dây, áo mưa vừa chụp vào cũng đã căng chặt.

“Lật người lại.” Tần Tu thô lỗ nói.

“Sao?”

“Tôi muốn nhìn cậu từ sau lưng làm trông sẽ như thế nào.”

Thẩm Triệt trợn trắng mắt: “Thế tôi nhìn cái gì?!”

Tần Tu vốn đã nhìn đến cực điểm, nhìn vẻ mặt hết hồn của Thẩm Triệt vẫn ráng nhìn không được phá ra cười:

“Bỏ đi, trước mặt thì trước mặt. Cưng cậu quá rồi đấy nhé...”

Là tôi cưng chiều anh thì có! Lúc Tần Tiểu Tu ngoại cỡ tiến vào, Thẩm Triệt méo mặt nghĩ thầm.

Trong nửa giờ sau đó—

“Thẩm Triệt, cậu thêm chút hiệu ứng xem nào!”

“Muốn... hiệu ứng gì a...”

“Đây là khách sạn, cách âm rất tốt... cậu kêu ra tiếng xem nào, kêu tên tôi, kêu hòa bình thế giới, kêu cái gì cũng được...”

“Tôi không rên rỉ trên giường!”

“Vậy cậu gọi tên tôi, nói yêu tôi đi!”

“Thế còn không phải kêu rên à!”

“Bảo kêu thì kêu đi! Cậu kêu cho tôi nghe thì chết ai? Tôi hầu hạ cậu mệt lắm có biết không.”

“Tôi cũng mệt đây nè!”

“Cậu chỉ nằm ườn ra, động cũng không phải động, mệt khỉ gù mà mệt chứ!”

“Tôi không kêu rên, chỉ có đàn bà mới rên rỉ trên giường...”

“Cậu bây giờ có khác gì đàn bà đâu!”

“Tần Tu! Anh mà còn bắt tôi kêu, tôi gọi anh là hoa khôi trường đó!”

“... Được... Được, cậu được lắm!”

Đối với Tần Tu mà nói, danh hiệu anh chàng bốn-lần-một-đêm chính là từ cái đêm gà bay chó sủa này mà ra. Đối với Thẩm Triệt mà nói, Gấu Bắc Cực tuy rằng có tiến bộ nhưng cơ bản chỉ gần tới thời điểm cao trào mới có thể đâm trúng được hai lần, còn lại vẫn là rất tệ hại.

Đối với hai người mà nói, một đêm này, chẳng khác nào chạy marathon một ngàn năm trăm mét — Một thở hơi tai luôn.

110. Chương 114: Tôi Chính Là Kẻ Lưu Manh

Cuối cùng tài khoản kia là của ai rốt cuộc vẫn không tra ra manh mối, mà cả nhóm bắt tri bắt giác đã phát triển tới nông nổi mỗi khi chạy chương trình đều phải ngồi trên hai xe. Bởi vì trong khoảng thời gian này tin đồn rằng TAKE FIVE đang mâu thuẫn gay gắt dẫn tới sắp phải giải tán nhóm đã truyền đi khắp nơi, Jessica đành phải sắp xếp cho năm người tham gia một chương trình talkshow đứng đầu của đài TPS để làm sáng tỏ những lời đồn không thật, đồng thời nỗ lực phát pháo đầu tiên quảng bá cho tour lưu diễn vòng quanh châu Á của nhóm sắp khai màn, nhân tiện làm phân tán lực chú ý của truyền thông và công chúng.

Sau chuyện lùm xùm xảy ra, những lời mời tham gia show gửi tới TAKE FIVE không những giảm mà còn tăng thêm. Giữa những lời mời đó, Jessica lựa chọn chương trình Lời thú tội, của đài TPS bởi vì phản hồi từ chương trình này luôn rất tốt, thêm nữa, MC cũng là người quen, sẽ không đến mức gây ra nhiều loạn gì.

Jessica nhìn năm chàng trai bằng mặt mà không bằng lòng đi vào trường quay, MC Vương Tử Quỳnh trên chộc hỏi: “Xác định là tour lưu diễn bình thường, không phải lưu diễn xong chia tay đấy chứ?”

“Này!” Thẩm Triệt và Doãn Long Nhất đồng thanh ngắt lời.

Biểu tình Jessica có chút thay đổi. Thẩm Triệt sở dĩ ngắt ngang lời Vương Tử Quỳnh vì muốn giữ lợi ích cho nhóm, còn Doãn Long Nhất, quả nhiên là như lời Ngu Tiêu nói, tour diễn khắp châu Á đích thực là một liều thuốc kích thích tiêm thẳng vào tim cậu ta, Doãn Long Nhất rõ ràng không muốn tour diễn bị hủy bỏ.

“Thực ra tôi cũng rất hứng thú với những tin hot mà tài khoản weibo kia tung ra. Các cậu có khi nào nghĩ tới việc, chủ nhân tài khoản kia là một trong số năm người không?” Nào ngờ Vương Tử Quỳnh đột nhiên ném ra một quả bom.

Cả năm người đều giật mình, ngay cả Hạ Chinh luôn luôn trấn tĩnh và Tần Tu băng sơn sắc mặt cũng có chút biến.

Cuối cùng vẫn là nhóm trưởng thay mặt đáp lời: “Tài khoản kia có thể khẳng định không phải người trong Quan Triều chúng tôi.”

“Thế thì rất kì quái nha. Nếu không phải người trong Quan Triều thì tại sao lại biết nhiều tin thất thiệt trong công ty các cậu như vậy. Ngay cả chuyện Tần Tu và Doãn Long Nhất bị phạt quét dọn phòng tập vũ đạo cũng biết?” Bộ dáng Vương Tử Quỳnh có vẻ muốn phá bình.

Trường quay nhất thời có chút gượng gạo, Jessica không thể tin nổi Vương Tử Quỳnh thế mà lại dám cho cô một nhát, đang muốn chất vấn Thái Như Ca: “Tên kia trước khi lên chương trình uống nhầm thuốc đày à?” thì đúng lúc lại nghe thấy giọng Tần Tu không nhanh không chậm cất lên: “Không phải đều nói mấy tin đồn kia đều là giả sao. Anh Tử Quỳnh, logic của anh làm sao vậy?”

Vương Tử Quỳnh vờ như không nghe thấy, đành hướng về phía mỹ nhân cười đầy thâm ý: “Cậu gọi tôi là anh Tử Quỳnh. Tôi có nên mừng rơi nước mắt không nhỉ?”

“Hắn là có đi.” Tần Tu nói.

Jessica đúng là được mở rộng tầm mắt. Đây là một câu mà hai nghĩa. Anh tìm ngược cũng không chọn đúng đối tượng rồi. Lúc này trong lòng cô mới nhẹ nhõm đi một chút.

Vương Tử Quỳnh cuối cùng cũng chịu tuân theo kịch bản mà hỏi chuyện: “Nếu đã tới tham dự chương trình của chúng tôi, có một số khâu mà các bạn có muốn trốn cũng không thoát. Bây giờ tôi đại diện cho phần lớn fan hâm mộ hỏi các bạn một chút. Mỗi tình đầu của các bạn là vào năm bao nhiêu tuổi?”

Hạ Chinh trả lời là mười bảy tuổi, Doãn Long Nhất trả lời năm mười bốn tuổi, Phương Viên cũng là mười bốn tuổi. Thẩm Triệt nghe mà mồ hôi đổ như thác. Này, các đại ca à, các người cùng quốc tịch với tui sao? Đến lượt mình, cậu chỉ có thể cắn răng trả lời: “Hai mươi tuổi...”

Tần Tu có chút kinh ngạc nhìn về phía người bên cạnh.

Vương Tử Quỳnh cũng khó tin tròn tròn mắt: “Thời sơ trung cậu đều làm gì vậy? Luyện ảnh phân thân chi thuật hay là tập lái máy bay?”

(Ảnh phân thân chi thuật (Kage bunshin no jutsu) là một thuật ninja trong truyện Naruto, tức là phân thân ra thành nhiều người)

Nhân viên trong studio đều cười nghiêng ngả.

“Hồi học sơ trung, tôi đều ở trong đội bóng rổ, không có thời gian nói chuyện yêu đương mà.” Thẩm Triệt đau khổ ha ha nói, rõ ràng các người mới là không bình thường, tôi vì sao phải chột dạ chứ!?

“Vậy bây giờ cậu hẳn phải vào đội tuyển quốc gia rồi chứ!!” Vương Tử Quỳnh vờ kinh ngạc hô lên, “Cậu đánh bóng rổ đến mức thời gian yêu đương cũng không có. Tình cảm cho bóng rổ phải sâu đậm đến mức nào rồi a!”

Hạ Chinh cũng lắc đầu cười theo, lý do này đúng là ngớ ngẩn quá. Doãn Long Nhất thì cười đến gập cả người: “Ai da, Thẩm cô nương, sao cô có thể thuần khiết đến như vậy ~”

“Tôi có tình nhân trong mộng rồi, có được không?” Thẩm Triệt chịu không nổi ánh mắt khinh thường của Doãn Long Nhất.

Tần Tu nhướn mày: “Là ai?”

Thẩm Triệt vừa định mở mồm nói ra tên nữ thần Lăng Ba (một nữ diễn viên nổi tiếng của Hongkong) nhưng thấy bốn xung quanh đều đang chờ để cười nhạo cậu, ai nấy đều trưng ra cái bộ mặt ý cười như phát rồ, cuối cùng cũng nhanh trí một lần: “Tại sao tôi phải nói cho mấy người nhỉ?”

Doãn Long Nhất ôm bụng cười to: “Tình nhân trong mộng của cậu chắc là Kobe phải không!”

Phá ra cười. Trên mặt Phương Viên cũng lộ ra vẻ cười ngại ngùng, Jessica lại chú ý đến ý cười hoàn toàn sâu thẳm ẩn chứa trong ánh mắt mỹ thiếu niên.

“Vậy Tần Tu thì sao. Mỗi tình đầu của cậu là khi nào vậy?” Vương Tử Quỳnh hỏi, vẻ mặt tò mò.

“Cao nhất.” Tần Tu trả lời.

Thẩm Triệt kinh ngạc quay đầu lại, nhìn Tần Tu trả lời rành mạch như vậy, tiếp sau đó Vương Tử Quỳnh có hỏi thêm Tần Tu câu gì đó, cậu cũng không nghe vào tai. Nghe được mỗi tình đầu của Tần Tu là thời năm thứ nhất cao trung, tâm tình cậu tự nhiên lại rối rắm. Không phải là cảm giác mất mát bình thường, cậu biết Tần Tu khi mười sáu tuổi cũng giống bao nhiêu người bạn đồng trang lứa khác, nói chuyện yêu đương là rất bình thường, thế nhưng chuyện rất bình thường này lại khiến cậu không hiểu sao có cảm xúc như đó là tội ác.

“Hóa ra là thích học tỷ lớp trên sao, sau đó thì thế nào?” Vương Tử Quỳnh hỏi.

“Chúng tôi quen nhau chưa được một năm thì cô ấy di dân sang Úc.” Tần Tu nhún nhún vai.

Thẩm Triệt nghe vào tai này đi ra tai kia. Tần Tu từng hẹn hò với học tỷ hơn anh ta hai tuổi, không phải là ý này, anh ta không phải không thể thích nữ sinh sao?

“Ồ?” Vương Tử Quỳnh xoa xoa cằm, bỗng nhiên lại quăng ra một trái bom, “Vậy cậu hiện tại đang độc thân sao?”

Tần Tu nheo mắt, ánh mắt sắc như dao phóng đến chỗ người anh em tốt đang làm khó dễ mình, một lúc lâu sau mới nói: “Tôi không có bạn gái.”

Đến phần kể chuyện cười, mọi người cười nghiêng ngả không ngừng. Màn đầu trí, đầu dưng suốt cả thời gian ghi hình cuối cùng cũng đã xong, ngoại trừ chút bầy ở giữa chương trình ra, Jessica đều rất vừa lòng. Ít nhất người ngoài nhìn vào cũng thấy không khí trong nhóm thật hòa hợp vui vẻ, hơn nữa tour lưu diễn châu Á của TAKE FIVE cũng nhân tiện được quảng cáo rầm rộ, chỉ cần giữa chừng không có sự cố gì thì tin đồn nội bộ nhóm bất hòa hẳn sẽ bị dẹp yên.

Sau khi thu xong chương trình, Vương Tử Quỳnh chủ động mời cả đoàn đi ăn cơm. Mấy buổi tối nay, Thẩm Triệt gần như thức suốt đêm viết luận văn, thiếu chút nữa đã ngủ trên bàn ăn, giữa chừng đành phải vào toilet rửa mặt cho tỉnh táo. Vừa hắt nước lên mặt, chỉ lát sau đã nghe thấy có tiếng người đi vào toilet, cậu vừa khóa vòi nước thì sau lưng bỗng giật thót.

Tần Tu từ đằng sau vòng tay qua ôm lấy thắt lưng, cảm giác lên vai cậu, trầm giọng hỏi: “Tình nhân trong mộng của cậu là ai?”

“Này!” Thẩm Triệt nhìn tư thế ái muội của hai người trong gương, lưng cũng cứng ngắc, “Đang ở chỗ công cộng đó!” Đại ca à, anh động dục như thế cũng không thèm xem đây là nơi nào sao?

“Là ai?” Gấu Bắc Cực ôm chặt lấy cậu không chịu buông.

Thẩm Triệt gỡ không ra móng vuốt của Gấu Bắc Cực, tâm nói thôi thì cứ gật bừa đi: “Là anh là được chứ gì.”

Tần Tu cắn nhẹ một cái lên vành tai cậu, buông người ra: “Tốt nhất nên như thế.”

“À, cái kia...” Thẩm Triệt mắt nhìn Tần Tu chuẩn bị đi ra lại có chút do dự. “Học tỷ kia, sau đó hai người còn liên lạc không?”

Tần Tu kéo khóa quần lên: “Muốn biết vậy sao, tự tìm trong máy tính và di động của tôi đi.”

“Tôi không phải có ý đó.” Thẩm Triệt nhìn thấy Tần Tu bên cạnh đang cúi đầu rửa tay, nghĩ một chút vẫn quyết định nhắc nhở đối phương, “Ý tôi là... có lẽ, anh vẫn có thể yêu phụ nữ.”

Tần Tu khóa vòi nước, tay gác bên cạnh bồn rửa nhìn cậu thanh niên tóc xoăn trong gương: “Ồ. Thế nên cậu cũng nên có chút ý thức nguy cơ đi là vừa.”

Thẩm Triệt không ngờ lại đối lấy một câu ghen chết người như vậy, ghen nửa ngày, cuối cùng cũng chỉ biết rầu rĩ đáp lại: “Ý thức nguy cơ thì ai chả có.”

“Tôi việc gì phải có ý thức nguy cơ? Tình nhân trong mộng lẫn mỗi tình đầu của cậu không phải đều là tôi sao. Ngay cả nụ hôn đầu tiên cũng là tôi nốt.” Tần Tu buồn cười ngắm Thẩm Triệt cứng họng thoái chí nản

lòng, lại bước tới thì thắm vào tai đối phương, “Lại nói, ai sẽ thích cậu cơ chứ? Cái tổ chim rơi xuống vũng bùn này.”

Thẩm Triệt trợn mắt nhìn bóng dáng Tần Tu nhẹ nhàng đi khỏi toilet, quả thực khóc không ra nước mắt. Ngày hôm qua trên giường anh đâu có nói như vậy chứ, đại ca! Miệng lưỡi gì mà độc địa, rốt cuộc thì cậu nào là thật tâm đây hả?

Chiếc xe quản lý màu trắng kẹt giữa dòng xe cộ chen chúc trên quốc lộ, An Gia Miện cầm tờ báo lật đi lật lại mong tìm được vài mẩu tin tức thú vị, bỗng nhiên nhìn thấy cái gì mà “Sân vận động Nhân Tinh Hà đêm nay sẽ diễn ra một buổi biểu diễn hoành tráng. Xe điện ngầm tuyến số 3, số 6 tăng thêm chuyến cuối cùng sẽ kéo dài qua mười một rưỡi. Xe bus số 601, 111 chuyến cuối cùng là mười một giờ. Xe số 841, 323 kéo dài tới hơn mười rưỡi...” Phía sau còn có một loạt các tin tức về các phương tiện giao thông công cộng sẽ chạy tăng ca. An Gia Miện hạ tờ báo xuống ngẫm nghĩ một chút, sau đó quay sang Jason bên cạnh.

“Buổi biểu diễn hoành tráng gì vậy?”

Jason đưa tờ báo trên tay mình qua. An Gia Miện vừa cầm lấy, trên trang đầu là một dòng tít to dùng điểm dừng chân thứ nhất trong chuyến lưu diễn quanh châu Á của TAKE FIVE làm diên đảo năm vạn fan hâm mộ cuồng nhiệt. Ảnh để An nhú mày nhìn ra ngoài cửa sổ. Chả trách quốc lộ này lại tắc lâu đến như vậy. Từ khe hở giữa hai toà cao ốc có thể trông thấy tòa kiến trúc hình bán cầu thật lớn màu trắng. Anh dường như có thể nghe thấy cả tiếng người ồn ào náo nhiệt từ nơi đó truyền tới.

Xe lại nhích về phía trước một đoạn, những tòa nhà cao tầng chông chênh che khuất bóng dáng sân vận động màu trắng kia. An Gia Miện cúi đầu xem đồng hồ: “Nếu tôi nói với anh tôi muốn đi xem buổi biểu diễn, thân là người đại diện của át chủ bài, anh nhất định sẽ cố gắng hết sức giúp tôi thỏa lòng nhỉ.”

Jason gục gặc cổ, vẻ mặt không sao tin được, sau đó lại cúi đầu lật tờ báo, rốt cuộc ở tí một góc tờ báo cũng lục ra một tiêu đề. Buổi buổi diễn hợp xướng của dàn đồng ca trẻ em đến từ Vienna thử phào ra một hơi: “Cậu muốn xem cái này hả?”

An Gia Miện dùng biểu tình như đang nhìn kẻ nào tàn nhẫn nhìn Jason.

Jason thực sự chịu không nổi: “Lịch trình của cậu sắp xếp kín như vậy làm gì có thời gian mà đi xem biểu diễn chứ?”

An Gia Miện buông tờ báo, thành thành khẩn khẩn nói: “Mr J, tôi cũng muốn thư giãn. Anh cứ bức tôi như vậy không sợ ngày hôm sau, trên báo sẽ có tin. Ảnh để không chịu nổi áp lực tâm lý đã phát điên. Người đại diện chết thảm dưới lưỡi dao trong bộ dáng rừng rợn?”

Jason cảm nín: “Cậu muốn thư giãn cũng được thôi. Tôi sẽ đi tìm vé vào xem buổi biểu diễn hợp xướng trẻ em kia. Đó mới phù hợp với khí chất ảnh đế cao quý tao nhã của cậu.”

“Anh đừng có lấy cao quý tao nhã ra uy hiếp tôi. Tôi chính là một kẻ lưu manh, cả tôi và anh đều hiểu rõ.” An Gia Miện tựa lưng vào ghế, một mỗi khoanh tay lại, lấy dáng vẻ vô cùng cao quý tao nhã mà đùa giỡn vô lại. “Bảo tôi đi xem dàn hợp xướng nhi đồng cũng được thôi. Nhưng tôi muốn mặc đồ hóa trang, mang gậy phát sáng và bóng ngô đi vào.”

“Được được được. Cậu muốn đi đâu thì đi đó.” Jason đành phải tung ra đòn sát thủ, trầm một hơi nghiêm túc hỏi, “Nói cho tôi biết, cậu và Thẩm Triệt rốt cuộc là có quan hệ gì?”

“Nó là em trai tôi.”

“Cậu đủ rồi đó, An Gia Miện.”

An tiên sinh tiếc nuối lắc đầu: “Nói với anh anh lại không tin. Sự thật đáng xấu hổ như vậy tôi còn nói cho anh được, đối lấy một tấm vé cũng không quá đáng chứ.”

Từ trước đến nay Jason luôn tin rằng tú tài mà gặp lính gác thì có nói đạo lý kiểu gì cũng không nổi, vậy nên bao năm qua vẫn luôn tận sức làm một tên lính, nhiều năm như vậy rồi, anh vẫn luôn dùng cái lưỡi ba tấc không xương xẩu của mình khiến bao tú tài phải gục ngã, rốt cuộc đến một ngày vẫn thua bởi một tên lính đội lốt tú tài thể này. Thế nhưng đây cũng không phải điều thất bại nhất. Nhiều năm về sau, anh mới nhận ra, tên này vốn không phải lính, tên này chính là một gã lưu manh!

111. Chương 115: Mày Thì Biết Cái Quái Gì

Cùng An Gia Miện ngồi ở một ghế cao trên khán đài, Jason nhìn biển người đông nghịt trước mắt. Từ khi làm người đại diện tới giờ, anh cũng từng dẫn dắt một ca sĩ và một nhóm nhạc, nhưng cuối cùng đều không bệnh mà chết. Dẫn dắt ca sĩ không phải là sở trường của anh. Anh chưa từng dẫn một nghệ sĩ nào có thể đứng trên một sân khấu to lớn hoành tráng như thế này. Tiếng người bốn xung quanh đã không thể dùng từ ồn ào để hình dung, nhắm mắt lại, bạn sẽ cảm thấy như mình đang đứng giữa ngọn sóng thần.

Bốn xung quanh đều là những gương mặt trẻ tuổi nhiệt tình. Anh tưởng sẽ chỉ thấy nữ sinh nhưng sự thật là nam sinh cũng không hề ít. Đám fan cầm trong tay các quạt tròn in ảnh các thành viên TAKE FIVE, hoặc là cầm biển cổ vũ còn chưa bật đèn lên, mặc dù loại kiểu đồng phục in hình logo tự chế, có người còn mang theo ống nhòm. Sân vận động gần năm vạn người không có một chút ngăn cách nào, giống như tất cả mọi người đều quen biết nhau, lú lú nói qua nói lại không ngừng. Loại nhiệt huyết tuổi trẻ thế này lâu lắm rồi anh mới được gặp lại. Jason nhìn sang An Gia Miện đang đeo kính râm, gờ chân bắt chéo ngồi ở hàng ghế VIP bên cạnh, trong lòng thực rồi rắm. Phóng viên truyền thông đóng quân ở đây chắc chắn không phải ít, An Gia Miện mang bộ dáng siêu sao mà ngồi ở đây thật không an toàn, thế nhưng bạn muốn vị ảnh đế này hòa vào sự cuồng nhiệt của những fan xung quanh, lú lú cùng cậu ta tán dóc đương nhiên là chuyện không thể...

Đúng bảy giờ hai mươi chín phút, đèn trên sân vận động đều tắt. Tiếng người trên khán đài giống như thủy triều hết dâng lên lại hạ xuống. Bóng tối ngược lại càng khiến cho những ngôi sao trên bầu trời như sáng lấp lánh hơn. Tiếp đó, màn hình hai bên sân khấu chợt lóe, xuất hiện những con số đếm ngược.

“Chín ... tám... bảy... sáu...” Cả sân vận động đồng thanh đếm theo, tiếng người hò hét rung trời.

“Năm! Bốn! Ba! Hai! Một!!”

Trên màn hình hiện lên một biểu tượng chữ V màu vàng thật lớn. Cả sân vận động hô vang như sấm dậy, trong không gian có từng hồi nhịp trống hạ xuống, từng từng từng từng, từng từng từng từng. Jason cũng không khỏi ngừng hô hấp, tiết tấu dồn dập kia thực sự là khua loạn trái tim. Chữ V màu vàng trên màn hình hóa thành bụi tan đi. Trong bóng tối truyền đến tiếng hát ngân nga mà đầy sức sống.

I've been waiting for you...

Tiếng hát đã qua xử lý âm thanh, giống như tiếng chim ưng từ xa xưa vọng lại. Đèn trên sân khấu phút chốc vụt sáng, cả sân vận động sôi trào. Năm người TAKE FIVE trong trang phục trắng hiện lên trên bục cao nhất của sân khấu. Khúc nhạc dạo mở đầu vang lên. Mở màn chính bản cover lại ca khúc Here I Am của Bryan Adams. Chỉ là không giống với giọng ca khàn khàn đầy hoang dã trong bản gốc, bản cover của TAKE FIVE lại cuộn trào nhiệt huyết, tràn ngập sinh lực tuổi trẻ.

Here I am Tôi ở đây. ♪

This is me. Đây chính là tôi. ♪

There is nowhere on earth I'd rather be. Đây là sân khấu độc nhất vô nhị của tôi. ♪

Here I am. Tôi ở tại đây. ♪

Just me and you. Chỉ có tôi và các bạn. ♪

Tonight we'll make our dreams come true. Đêm nay chúng ta sẽ biến giấc mơ của mình thành sự thật. ♪

Jason không thể không thừa nhận, ca khúc này rất thích hợp làm ca khúc mở màn cho một nhóm nhạc thần tượng trẻ tuổi tiềm năng vô hạn như thế này. Thực sự không thể phù hợp hơn, vừa mạnh mẽ vừa sôi nổi, hăng hái, nhiệt tình.

Lúc vào điệp khúc, Doãn Long Nhất hướng xuống khán giả dưới sân khấu hô to: “Sing it!”. Quả nhiên không hổ là rocker chuyên nghiệp, nhất hô vạn ứng. Giây tiếp theo, Jason lại đột nhiên nghe thấy ở bên cạnh cũng bùng nổ lên tiếng hòa ca thật lớn. Lúc này ngay cả người đại diện quyền uy thân kinh bách chiến

cũng phải giết mình. Ngẩng đầu lên nhìn trên màn hình lớn, Jason thấy Tần Tu đang hướng về phía khán giả giờ micro. Thực ra sân quá lớn cũng có cái hại, đó là khán đài cách rất xa sân khấu, không dễ dàng bị không khí trên sân khấu cuốn hút. Như lúc bài hát vừa cất lên ban này, khán đài bên này cũng chỉ phất tay theo thôi, vậy nên lúc cả khán đài cũng không hề báo trước mà tham gia đại hợp xướng, Jason cũng có chút kinh ngạc. Trên màn hình lớn khi đó cũng không chiếu đến Tần Tu, anh cũng không biết đám fan này làm cách nào mà thấy được ra hiệu của Tần Tu lúc này. Có một vài cô nàng quả thực chỉ đang mãi gào thét, giữa màn đồng ca của vạn người xuất hiện vô số những tiếng thét chói tai mấy câu như “Tần Tu em yêu anh,”, “TAKE FIVE FOREVER”

Anh không ngờ rằng Tần Tu còn có một mặt như vậy. Anh từng cảm thấy cậu thanh niên này thuộc về màn ảnh rộng, bây giờ lại cảm giác cậu ta dường như càng thích hợp với sân khấu hơn. Lực kêu gọi người đáng kinh ngạc kia thậm chí còn hơn cả Doãn Long Nhất, ở khoảng cách xa như vậy, cũng không cần một câu, chỉ dùng một động tác tay đã có thể khiến cả sân vận động bùng nổ. Tuy rằng Hạ Chính và Doãn Long Nhất cũng không kém, thậm chí có thể nói đứng trên sân khấu, bọn họ chói sáng mười phần nhưng nếu đem Tần Tu đứng giữa bọn họ, tuyệt đối vẫn là vương giả.

Thực sự là lời cho Jessica quá đi. Người đại diện quyền uy hậm hực nghĩ. Quay đầu lại, định nói gì đó với An Gia Miện, mở miệng ra nhưng cũng không nghe thấy mình nói cái gì, trong lỗ tai toàn là tiếng nhạc cùng tiếng la hét chói tai, mà An Gia Miện vẫn mang vẻ mặt khó hiểu kia, ngọc thụ lâm phong đứng giữa hàng nghìn hàng vạn fan hâm mộ đang điên cuồng.

Anh không biết tại sao lại cảm thấy vị thiên vương siêu sao vẫn luôn cao cao tại thượng không thể đuổi kịp khi đứng giữa những người trẻ tuổi sôi nổi nhiệt tình, không có gì ngăn cản kia lại có vẻ cô đơn dị thường.

Jason không nhìn thấy thần tình của An Gia Miện sau cặp kính râm, chỉ có thể phỏng đoán phương hướng ánh mắt cậu ta. Chắc đang nhìn Thẩm Triệt thôi. Đến tận bây giờ Jason vẫn không biết rốt cuộc An Gia Miện và Thẩm Triệt là có quan hệ sâu xa gì. Thi thoảng lại có ý nghĩ biết đâu khi An Gia Miện hứng lên, hoặc là sau này khi mình rửa tay gác kiếm quy ẩn giang hồ, An tiên sinh có thể có lòng từ bi mà nói cho anh biết. Có khi lại nghĩ có lẽ cả đời này mình sẽ không có cách nào mà biết được. An Gia Miện là loại người nếu muốn giấu chuyện gì đó thì có thể cố chấp đến mức mang theo xuống mộ.

Hình ảnh Thẩm Triệt xuất hiện trên màn hình lớn, chạy băng băng hết từ đầu này đến đầu kia sân khấu, sức lực đúng là kinh người, giọng hát gần như không hề nặng nề, nước da màu tiểu mạch sáng lấp lánh, mồ hôi thấm ướt mái tóc quăn màu nâu vàng. Kiểu người tràn đầy năng lượng, căng tràn sức sống thể này đúng là sáng sủa vô cùng. Jason xoa xoa cằm nghĩ, giống như một mặt trời nhỏ, Jessica thực sự là nhạt được món hời lớn quá rồi.

Đến giữa buổi diễn là một ca khúc ballad nhẹ nhàng, năm người TAKE FIVE đi ra sân khấu ngoài cùng tiếp xúc với fan. Tần Tu đi trước phát hiện Thẩm Triệt không theo kịp, nhìn lại quả nhiên thấy tên kia đang ngồi xổm bên rìa sân khấu, mãi bán manh với fan.

Jason nhìn Tần Tu đi được một nửa lại quay trở lại tìm Thẩm Triệt, cười đến đau ruột. Anh phát hiện suốt một giờ vừa rồi, Thẩm Triệt cứ chạy qua chạy lại miết, bị cả nhóm bỏ lại, sau đó Tần Tu lại phải dùng đủ mọi cách gọi, kéo, tóm trở về. Ngay cả mấy fangirl bên cạnh cũng thích thú trò chuyện:

“A Triệt đúng là ngổ thật đó!”

“Chỗ nào có fan gọi mình là anh ý liền tót ra chỗ đó, sao lại vô tổ chức thế chứ. Tui cười chết mất!”

“Tần Tu đi dắt cún cũng mệt ha ha!”

“Cún cũng đâu có giống anh ý chứ. Tùy tiện ai gọi cũng vẫy đuôi chạy lại như thế thì đã bị bắt đi nhấm rượ từ đời nào rồi”

“Tần gia, anh mau dạy dỗ cậu ấy đi. Người này rất thiếu đồn, anh mà dạy dỗ cậu ấy tui em đảm bảo không có ý kiến a!”

Jason nghe thế cũng phì cười, nhìn lên sân khấu hình tròn chỉ thấy Tần Tu đi qua gõ lên đầu Thẩm Triệt một cái. Cậu chàng đầu quăn đang ngồi thả hai chân vung vẩy ở mép sân khấu lúc này mới ngẩng đầu nhìn thấy đối phương liền cười toe toét, ngay cả Jason cũng cảm thấy điệu bộ kia hết như đang vẫy vẫy cái đuôi,

giương cặp mắt to tròn ngậy thơ lên nhìn nọt chủ nhân. Fan bên dưới thì khỏi nói, phấn khích đến mức nào, cả đám thét lên chói tai vươn tay muốn chạm đến hai người. Sân khấu tròn vốn ở gần khán phòng, Tần Tu kéo Thẩm Triệt lên nhưng chính mình lại bị một đám fan phía dưới bắt lấy ống quần, kéo tuột xuống khỏi sân khấu.

Thẩm Triệt vội vàng túm lấy cánh tay Tần Tu, tay đang cầm mic kia thì cố sống cố chết ôm lấy thắt lưng Tần Tu, vất vả lắm mới cướp người trở về được. Thế nhưng, micro lại rơi xuống dưới.

Bảo vệ chạy tới ngăn fan lại dưới khán phòng. Thẩm Triệt tháo tai nghe xuống đánh giá Tần Tu từ trên xuống dưới một lượt: “Anh không sao chứ?”

Tần Tu bị kéo bị túm đến nỗi quần áo dúm dỏ cả, cố gắng lắm mới giữ được vẻ mặt hòa nhã, sau đó quay về hướng fan dưới sân khấu, dùng tay ra hiệu để nhân viên đem micro đưa lên. Trong khán phòng hỗn loạn một lúc lâu mới có người đem micro đưa cho bảo vệ chuyển lên sân khấu.

Jason thích thú nhìn lên sân khấu xem tiếp xem thế nào. Sau đó Thẩm Triệt quả nhiên ngoan ngoãn hơn, thành thành thật thật đi theo sau Tần Tu, không dám rời khỏi Tần Tu trong phạm vi vượt quá bán kính hai mét. Jason càng xem lại càng thấy buồn cười, đây sao có thể xem là concert chứ, giống như đi xem đoàn xiếc thú thì đúng hơn.

Trong suốt concert có xen kẽ tiết mục solo của cả năm người. Lúc này cũng chỉ còn lại Thẩm Triệt và Tần Tu chưa biểu diễn. Jason đoán màn solo của Tần Tu là màn cuối, như vậy tiếp theo chắc sẽ tới lượt Thẩm Triệt.

Ca khúc trước đó là một bài hát sôi động vũ đạo mạnh mẽ, các thành viên khác đều vào cánh gà nghỉ ngơi, chỉ còn lại một mình Thẩm Triệt đứng lại sân khấu, sau đó giằng gáo sau lưng chậm rãi dâng lên một chiếc đàn dương cầm.

Các fan bắt đầu vỗ tay, Thẩm Triệt quay đầu lại ngắm nhìn chiếc đàn dương cầm tam giác xinh đẹp, có chút ngượng ngùng: “A, đừng hiểu lầm, tôi sẽ không đánh đàn dương cầm đâu.” Fan dưới sân khấu lại ồn ào muốn cậu phải đàn, cậu thanh niên tóc xoăn vẻ mặt khó xử, “Vị trí này là của người khác. Nếu người này biết tôi ngồi vào thì tôi xui xẻo to rồi.”

Dưới sân khấu có fan kích động thét lên chói tai: “Là Tần Tu phải không—“

Thẩm Triệt làm bộ không nghe thấy: “Nếu đem so với các thành viên khác, tôi thực sự không có tài năng gì, ở trên sân khấu cũng không thể chơi bóng rổ, vậy nên tôi sẽ hát một ca khúc, để một người khác giúp tôi đệm nhạc, có được không các bạn?”

Tiếng vỗ tay cổ vũ kéo dài mãi không ngớt.

Thẩm Triệt quay đầu lại nhìn vị trí ngồi của đàn dương cầm đang trống không: “Người đó còn chưa ra, vậy nói chuyện thêm mấy câu nữa nhé.” Cầm micro hướng mặt về phía mấy vạn người hâm mộ, Thẩm Triệt thậm chí nghĩ xem mình nên nói cái gì. Từng đốm sáng nhỏ phát ra từ những gậy lightstick trên sân vận động tạo thành một vệt sáng lấp lánh giống như dải ngân hà, cậu nhận ra mình không cần phải cố gắng suy nghĩ, linh cảm cùng ý tưởng liền không ngừng trào ra, “Trước buổi biểu diễn này tôi có nhận được một bức thư fan hâm mộ gửi cho tôi. Là một fanboy. Ở trong thư cậu ấy nói, lúc xem chương trình Lời giải bày khi nghe chúng tôi trò chuyện về khoảng thời gian mới tình đầu của mình, cậu ấy đã lấy can đảm tỏ tình với cô bạn hàng xóm. Cậu bé năm nay mười hai tuổi. Cậu ấy hỏi tôi như vậy có tính là tình yêu hay không, nếu đây là tình yêu thì có đủ kiên định hay không. Tôi không biết nên trả lời thế nào, bởi vậy với ca khúc sau đây, thay như câu trả lời của tôi đến cho cậu bé ấy cũng như các bạn trẻ có cùng câu hỏi. Tôi thấy ca khúc này trả lời còn tốt hơn lời tôi nói.”

Phía sau sân khấu, tay ghita kẹp Capo bí mật huyết sáo, Thẩm Triệt quay đầu lại thấy Tần Tu đã thay xong trang phục đang đi lên sân khấu. Toàn sân vận động tiếng vỗ tay vang lên như sấm dậy.

(Capo: là một dụng cụ được kẹp trên cần đàn để chặn dây, mục đích là nâng tone lên cao hơn so với ban đầu)

Tần Tu ngồi xuống trước đàn dương cầm. Thẩm Triệt quay mặt hướng về người đằng sau, hai tay tạo thành chữ thập, vẻ mặt nịnh nọt: “Dựa vào anh cả đó, Lãnh gia!”

Tần Tu uống một ngụm nước hương về phía anh chàng tóc xoăn ngoắc ngoắc ngón tay. Tiếng thét chói tai lại nổi lên bốn phía.

Thẩm Triệt vội bước qua, Tần Tu ý bảo cậu đứng bên cạnh đàn dương cầm, tháo tai nghe xuống. Thẩm Triệt làm theo, còn thoải mái tựa người lên cây đàn. Jason tỉnh tường nhìn thấy bàn tay Tần Tu đập nhẹ lướt qua lưng Thẩm Triệt, anh chàng đầu quần mới xoa xoa lưng về mặt vô tội đứng thẳng lên.

Đây sao có thể gọi là concert được chứ, chính xác là đoàn xiếc thú mà! Người đại diện át chủ bài cảm thấy mình như sắp nội thương.

Khúc nhạc dạo từ đàn dương cầm vang lên, âm thanh yên bình giống như từ hộp nhạc nhỏ mở ra mỗi đêm Giáng Sinh. Cả sân vận động đang ồn ào cũng dần lắng lại. Jason cuối cùng cũng tìm được chút cảm giác giống như một concert nghiêm chỉnh. Khi Thẩm Triệt hát lên câu đầu tiên, anh mới ngỡ ngàng nhận ra giai điệu này quen tai, chỉ nhớ được đây là một bài hát tiếng Anh xưa cũ, nhưng không nhớ nổi tên.

Cậu thanh niên tóc xoăn hai tay nắm micro, giọng hát vừa không từ tính lại không trầm bổng, nhưng giọng hát có phần ngây ngô cùng đề dặt này không ngờ lại động tới trái tim mọi người.

When I was small, and Christmas trees were tall. ♪ Khi ta còn rất nhỏ, thì cây thông Nô-en còn rất cao.
♪

We used to love while others used to play. ♪ Những đứa trẻ khác còn đang mãi chơi đùa còn hai ta đã yêu nhau. ♪

Don't ask me why, but time has passed us by. ♪ Đừng hỏi tôi tại sao cảnh còn người mất, bạn biết đấy thời gian sẽ mang đi hết thấy. ♪

Someone else moved in from faraway. ♪ Có một ngày một ai đó từ phương xa tới, bước vào giữa hai chúng ta. ♪

Thẩm Triệt rất khiêm nhường, bài hát này cậu hát rất khá, Jason thậm chí có thể nghe hiểu mỗi một câu, mỗi một ca từ. Trên tay bọn họ không có lời bài hát, Jason quay sang hỏi An Gia Miện: “Đây hình như là một bài hát trong một bộ phim điện ảnh nước ngoài nào đó, tên là gì nhỉ?”

An Gia Miện không có động tĩnh gì. Trên chiếc kính râm siêu bự phản chiếu ánh sáng từ sân khấu ánh lên vẻ cô đơn. Jason suy tư chút nữa đã nghĩ cậu ta đang đứng ngủ, một lúc lâu sau, mới nghe An Gia Miện nói một tiếng “Tôi không biết.”

Jason có chút bất ngờ, không phải vì An Gia Miện không biết tên bài hát mà là An ảnh để suốt cả concert không hề nói một lời lưu manh, cũng không đùa giỡn một chút nào, trạng thái rất không bình thường. Nói là đến đây thư giãn xem trò vui, nhưng Jason không nhìn ra cậu ta thả lỏng chỗ nào, cảm thấy vui vẻ ở nơi đâu.

When I was small, and Christmas trees were tall. Khi ta còn rất nhỏ, thì cây thông Nô-en còn rất cao. ♪

...

Do do do do do do... ♪

An Gia Miện trầm mặc nhìn bóng người đang đứng giữa ánh đèn sân khấu. Trí nhớ Jason đúng là tệ thật. Bộ phim kia tên là Hai nhỏ vô tư. Lúc xem bộ phim này Thẩm Triệt mới mười bốn, còn đang ở cái tuổi đối với tất cả các loại nghệ thuật đều “biết cái quái gì”. Lúc An Gia Miện ngồi trên sofa xem bộ phim, Thẩm Triệt còn đang chui trong bếp mò đồ ăn, mãi đến khi nhạc nền bộ phim vang lên.

“Hát gì vậy? Thật dễ nghe a.” Rột rột rột, tiếng gặm dưa hấu truyền đến.

Mây thì biết cái quái gì. “Là First of May của Bee Gees”

“Ngày Quốc tế Lao động á? Cái tên kì quặc thiệt.”

Mây thì biết cái quái gì. “Anh nghĩ nên dịch thành Ngày đầu tiên của tháng Năm thì có vẻ ổn hơn.”

“Dạ, vẫn là anh hai dịch tốt hơn.”

Đương nhiên, mày thì biết cái quái gì.

Cậu nhóc tóc xoăn cầm miếng dưa hấu ngồi xuống bên cạnh An Gia Miện, thế mà còn an an phận phận cùng hần ngồi xem bộ phim một hồi. Thế nhưng vừa đến đoạn có nhạc nền, nó kìm không được lại rên hừ hừ theo.

Ừ ư ư ư ư small, ư ừ ư tall, ư a ú ơ i love, ư ư ử ừ play, một câu cũng không hát hoàn chỉnh nổi

Vốn đang đắm chìm trong sự thương cảm với nội dung phim thì đã bị tiếng rên ư ử như chó gặm trôi đi hết cả, An Gia Miện hận không thể đem miếng dưa hấu nhét vào mồm thằng oắt chết tiệt kia.

Thằng nhãi tóc xoăn còn không biết xấu hổ mà quay sang cậu cười một cái thật to. Cười trơ tráo giống hệt cái vỏ dưa hấu kia, rốt cuộc kẻ vô tâm vô phế không có một tí chút tế bào nghệ thuật đến thế nào mới có thể cười như thế vậy.

“Phim này hay không anh?” Cậu nhóc nhìn chằm chằm nam nữ diễn viên trong phim.

“Cũng không tệ lắm.” Nói xong liếc mắt nhìn cậu nhóc họ nhà cẩu bên cạnh mình một cái, đối phương quả nhiên bày ra bộ mặt “Em cũng phải xem ngay mới được”

Khi ấy, Thẩm Triệt cơ bản không hề có một chút tự nhận định nào, với thứ gì nó cũng chỉ biết nói gì nghe đó. An Gia Miện đôi khi cũng đem điều này ra để chỉnh Thẩm Triệt, ví dụ như đem bộ phim sử thi tệ hại

Địa cầu chiến trường giới thiệu cho Thẩm Triệt xem. Thẩm thiếu gia năm đó mất cả một đêm nằm trên sofa xem bộ phim rồi ngủ lúc nào không rõ. Đương nhiên có đôi khi mảnh cũng bị bể, ví dụ như cậu lại không ngờ bộ phim hollywood rác rưởi Alien vs Predator, Thẩm Triệt ngu ngốc kia xem lại thích đến như vậy.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

” Mợ nó, An Gia Miện à, mày cũng xấu xa quá đấy, nói gì thì nói nó cũng là em trai mày mà, a ha ha ha.” Tại quầy AV trong tiệm cho thuê băng đĩa, một cậu nam sinh cười đến mắt kiểm soát, cuối cùng huých vai cậu nam sinh đứng bên cạnh mình một cái: “Sao mày không thử cho nó xem vài bộ phim đen đi?”

An Gia Miện thần nhiên liếc xéo cậu nam sinh không có ý tốt bên cạnh: “Trong đầu mày toàn là phân đấy à, tao có thể tùy tiện mang mấy cái phim *** này về nhà được chắc?”

“Ồ, cũng phải ha, đó đâu phải nhà mày.” Cậu nam sinh nhớ ra điều gì đó nhún nhún vai.

Một câu nói vô tình thôi nhưng lại giống như móng tay cạo thủy tinh đâm vào màng nhĩ, An Gia Miện nhúu mày. Đúng lúc này, một đám nam sinh sơ trung kéo nhau vào tiệm băng đĩa, An Gia Miện liếc mắt một cái nhận ra bóng Thẩm Triệt trong số đó.

“Kia không phải em trai mày sao?” Người bên cạnh vươn cổ cò ra ngó thử, cười nhạt nói, “Mịa, mấy thằng ranh hôi sữa. Trẻ con thì chỉ nên xem Vua hải tặc thôi!” Nói xong lại xoa xoa tay nói, “Hay là để cho anh giai này giới thiệu cho mấy nhóc vài bộ phim hay đi.”

(Vua hải tặc chính là One Piece)

An Gia Miện cũng không bước ra đó, đứng giữa giá CD từ xa nhìn đám nhóc kia, thấy tên bạn đưa tay khoác lên vai Thẩm Triệt, cùng mấy cậu học trò chưa trở mã tán dóc có vẻ rất hợp cạ, sau đó lấy mấy đĩa phim trên giá xuống cực lực đề cử.

Đám học sinh cấp hai thỏa mãn mang mấy đĩa phim rời đi rồi, An Gia Miện mới hỏi: “Mày giới thiệu cho tụi nó cái gì vậy?”

“Ha ha.” Cậu nam sinh cười hề hề bí hiểm vỗ vai An Gia Miện, “Coi như món quà tao tặng em trai mày đi.”

Buổi tối trở về, quả nhiên thấy Thẩm Triệt cùng hai cậu bạn đang chuẩn bị mở đĩa xem phim. Thẩm thiếu năm đó còn chào cậu: “Anh hai! Anh về đúng lúc ghê, cùng xem với em đi, còn chưa bắt đầu nè!”

An Gia Miện đứng ở cửa đối giày, hỏi một câu: “Phim gì vậy?”

Thẩm Triệt lấy hộp DVD trên bàn trà: “ Sát thủ A Nhất !”

An Gia Miện đứng trước cửa sổ, ngẩng đầu nhìn màn hình TV đã bắt đầu chiếu phim. Cậu bước hai bước vào nhà tóm lấy điều khiển dừng máy quay DVD. Ba cậu học trò nhỏ đều ngơ ngác.

Thẩm Triệt nói: “Sao vậy?”

An Gia Miện đoạt lấy hộp DVD: “Không thấy trên này viết R18 à?”

Thẩm Triệt ngó sang nhìn: “A, đúng rồi... viết bé xú hà...”

An Gia Miện nhìn cậu bé tóc xoăn xác nhận cái logo phân loại bé xú kia, lại cất mắt lên nhìn hần, bộ dạng thật vô tội. Hần cũng biết cái này không thể trách Thẩm Triệt, cuối cùng cũng chỉ lấy lại đĩa, lấy trong ba lô ra một đĩa khác: “Xem cái này đi.” Sau đó đi lên lầu.

Không bao lâu sau, dưới lầu truyền đến giọng nói của ba tên nhóc:

“Anh tớ giới thiệu toàn phim hay thôi! Cùng xem nhé!”

“Đúng rồi, phim hay, hay đến nỗi xem ngủ gật luôn...”

“Mặc kệ cậu đấy Thẩm Triệt, cậu xem một mình đi, tụi tớ về đây.”

“Ồ! Này! Đừng vậy mà, tớ xem một mình thì ngủ mất!”

An Gia Miện đứng trên lầu uống nước thiếu chút nữa đã phun cả ra. Cậu vẫn làm bộ điềm nhiên như không lên xuống lầu, quả nhiên chỉ còn lại một mình Thẩm Triệt đáng thương đang ngồi trên sofa xem. Mảnh kí ức. Cậu đi qua ngồi xuống bên cạnh cậu nhóc: “Anh sợ em xem không hiểu, hai anh em mình cùng xem đi.”

Cậu bé họ nhà cậu ngồi thẳng lưng, vui vẻ trở lại nói: “Chỗ này em xem không hiểu, rốt cuộc ai là người giết vợ của ông ta thế?”

An Gia Miện vừa kiên nhẫn giải thích, vừa nghĩ, tao đang bảo vệ tâm hồn nhỏ bé vừa ngu ngốc vừa dằn dặt của mày đấy có biết không. Mày đương nhiên không biết rồi.

Mày thì biết cái quái gì.

112. Chương 116: Các Cậu Nóng Thế Cơ À?

“Tối hôm qua, điểm dừng chân đầu tiên trong tour lưu diễn quanh châu Á của nhóm nhạc TAKE FIVE tại sân vận động Canh Lâm Tinh Hà đã kết thúc tốt đẹp. Sau bốn ca khúc trong phần encore, cả nhóm đã cùng cúi chào cảm ơn những fan hâm mộ nhiệt tình...”

“Concert đầu tiên tại Canh Lâm nằm trong tour lưu diễn khắp châu Á của TAKE FIVE có thể nói là khởi đầu tốt đẹp. Năm vạn chỗ ngồi trong sân vận động đều chật kín chỗ, bên ngoài còn rất nhiều fan hâm mộ không thể vào sân. Thế nhưng đừng lo, fan của TAKE FIVE có thể chờ đến concert thứ hai của nhóm tại sân vận động Trần Tử tại Hoài Cảng...”

“Concert đầu tiên trong chuyến lưu diễn vòng quanh châu Á của TAKE FIVE thành công ngoài dự kiến. Trong hai tháng tới, nhóm sẽ tiếp tục biểu diễn tại Hoài Cảng, Hoa Liên, Tokyo, Seoul, Singapore, Bangkok và Kuala Lumpur...”

Jessica nhìn người đàn ông râu con kiến ngồi trên sofa đang chuyển kênh không biết chán: “.... Ngài gọi tôi đến là để xem cái này?”

“Cô không cảm thấy tự hào sao?” Ngu Tiêu dang hai tay ra: “Đây là nhóm nhạc đứng đầu làng giải trí Hoa ngữ? Đây chính là nhóm nhạc đứng đầu làng giải trí Hoa ngữ!”

Jessica vừa hết giờ làm thì được gọi tới đây, hóa ra Boss lại gọi mình đến văn phòng để xem bản tin tức giải trí remix sao? Jessica nghĩ đến nhóm nhạc (giả dối) đứng đầu làng giải trí Hoa ngữ kia lại không khỏi phiền lòng, quả thật không có hứng thú đùa vui: “Nếu không có chuyện khác...”

“Suyt—” Người đàn ông đang ngồi trên sofa đột nhiên làm động tác giữ yên lặng rất khoa trương. Jessica buồn bực quay lại, thấy tin tức về concert của TAKE FIVE rốt cuộc cũng qua, trên màn hình TV lúc này đang là An Gia Miện tóc dài phiêu dạt trong tạo hình cổ trang, đồng thời giọng của nữ biên tập viên cũng vang lên:

“Trailer đầu tiên dài đến ba phút của phim điện ảnh Lan Lăng Vương mới tung ra cách đây mấy hôm. Sau thành công của bộ phim truyền hình Quý Điện Vương khán giả đương nhiên rất trông đợi An Gia Miện với vai chính Lan Lăng Vương trong bộ phim điện ảnh này. Bộ phim sẽ được công chiếu trên toàn quốc vào ngày 15 tháng 7 mùa hè này. Đến lúc đó, e rằng sẽ lại nảy ra một cuộc tranh luận sôi nổi về Lan Lăng Vương phiên bản Tần Tu và Lan Lăng Vương phiên bản An Gia Miện. Các khán giả trước màn ảnh nhỏ thân mến, ai mới là Lan Lăng Vương trong cảm nhận của các bạn?”

Hai phiên bản trên phim của Cao Trường Cung đồng thời xuất hiện trên màn hình TV. Jessica tròn mắt nhìn chăm chăm màn hình, trong lòng nói thì ra biên tập viên này đang đùa người xem đấy à? Cả hai đều đội mặt nạ quỷ thế quái nào lại y chang nhau vậy? Muốn chơi trò “Tìm điểm khác biệt” đấy chắc?

Hình ảnh lại đột ngột chuyển đến hiện trường concert của TAKE FIVE, giọng của nữ MC tiếp tục vang lên: “Mấy ngày trước, trong concert mở màn tour lưu diễn của TAKE FIVE, phóng viên của chúng tôi đã tình cờ bắt gặp An Gia Miện cùng người đại diện của anh. An ảnh để có vẻ là cùng người đại diện đến xem biểu diễn, khi được phóng viên hỏi cảm giác khi xem đàn em cùng trường là Tần Tu và Thẩm Triệt biểu diễn trên sân khấu, ảnh để tiên sinh rất tán thưởng cách biểu diễn trên sân khấu của Tần Tu, còn đối với Thẩm Triệt, An ảnh để cũng tỏ ra rất thích mũ của cậu.”

Tần Tu ở phòng bếp uống coca, bỗng dưng nghe được tiếng tin tức giải trí từ phòng khách truyền đến, cũng ngây ngẩn cả người. Ngay cả Âu Triệt Luân cũng gọi ới: “Oa, đồ mờ có làm không vậy! An Gia Miện đi xem concert của mấy đứa hả?! Sao không nghe chú mày nhắc tới vậy?”

Tần Tu nghe đến đó cũng mở to mắt, Thẩm Triệt trở về khi nào thế?! Đi ra ngoài quả nhiên nhìn thấy thanh niên tóc xoăn tháo ba lô xuống đứng cạnh sofa, có vẻ như là vừa mới trở về, còn chưa kịp ngồi xuống. Ánh mắt Tần Tu di xuống phía dưới, phát hiện đối phương còn chưa kịp đổi giày.

Buổi tối Âu Triệt Luân có tiệc, còn chưa nghe hết Bản tin giải trí hàng ngày đã chồm chìa khóa ra ngoài mất dạng.

Thẩm Triệt ngồi trên sofa, cầm điều khiển từ xa đổi sang kênh khác. Giờ này phần lớn kênh truyền hình đều phát chương trình tin tức giải trí, chuyển qua chuyển lại không phải đưa tin về concert của TAKE FIVE, thì cũng là quảng bá phim điện ảnh Lan Lăng Vương của An Gia Miện.

Vừa chuẩn bị đổi kênh, điều khiển từ xa lại bị Tần Tu giật lấy, Thẩm Triệt ngẩng đầu nhìn Tần Tu đứng trước mặt: “Anh xuống lầu hồi nào vậy?”

Tần Tu lấy điều khiển từ xa, ngồi xuống sofa, bắt đầu xem giới thiệu phim trên TV.

“Xem mấy lần rồi.” Thẩm Triệt nói.

“Cậu xem mấy lần rồi, tôi còn chưa xem lần nào.” Tần Tu trả lời, híp mắt nghiêm túc đánh giá một Lan Lăng Vương khác trong TV.

Cảnh chiến đấu này nhìn ra được là tự mình ra trận, rất chuyên nghiệp nhỉ, anh nghĩ thầm, nhưng mà tôi cũng vậy.

Ngựa cũng tự mình cưỡi sao, đúng là rất có khí phách, nhưng mà tôi cũng vậy.

Trời nắng chói chang như vậy mà phải treo người trên dây cũng khôn khổ thật, nhưng mà tôi cũng phải treo lơ lửng dưới mấy phun mưa nhân tạo cũng không thua kém anh đâu.

“Phim này khi nào công chiếu?” Tần Tu hỏi.

Không ai trả lời.

Tần Tu quay đầu nhìn người bên cạnh, Thẩm Triệt đang ngo ngoe quay sang hỏi anh: “Anh vừa mới hỏi gì cơ?”

Nhìn tên kia vẻ mặt kinh ngạc, ánh mắt cũng rất lơ đãng, Tần Tu mở miệng định nói gì đó, cuối cùng vẫn dần xuống. Không sao, đây là thần tượng của cậu, cậu phân tâm cũng rất bình thường thôi, nếu như tôi thấy Edward Norton, tôi cũng sẽ mặc kệ cậu.

(Edward Norton là một diễn viên kiêm đạo diễn và nhà sản xuất phim nổi tiếng người Mỹ)

Thẩm Triệt thấy anh không trả lời, lại cảm điều khiển từ xa, ậm ờ đổi kênh khác.

Tần Tu nhìn chằm chằm con cún bị lông xù hồi lâu, đối phương vẫn cứ thờ người ẩn đổi kênh liên tục. Anh ra sức chớp chớp mắt, tên này không bình thường đúng không? Lại tăng hăng cổ họng: “Điều hòa có phải chỉnh hơi cao không, hình như có chút nóng.” Nói xong tự cởi cúc áo sơ mi, một cái, hai cái, ba cái.

Thẩm Triệt chuyển tới kênh thiếu nhi rồi.

Tên, này, đúng, là, không, bình, thường!

Tần Tu dẫu mở vừa kéo kéo áo, gió từ điều hòa thổi mạnh vào anh, tóc bị thổi có chút rối. Anh đưa tay vuốt lại tóc, sau đó liền thấy cún bị lông xù vừa thu tầm mắt về.

Ô? Bềnh bềnh nam thoáng nhưn mi, không phải nhìn lầm chứ, hồi này là nhìn lên mình sao? Làm màu nửa ngày, hóa ra là thích ngắm tôi vuốt tóc?

Tần Tu nhìn bộ dạng lén lút nhìn như rình trộm của Thẩm Triệt, trong lòng thầm mắng đồ háo sắc, tức giận bỏ nhào qua, đẩy người kia ngã xuống sofa không cho phân trần.

“Thần tượng chỉ thích cái mũ của cậu thôi.” Gấu Bắc Cực đè cậu thanh niên tóc quăn xuống, nói.

Thẩm Triệt thực hết cách: “Như vậy thì sao a.”

Tần Tu chăm chú nhìn người dưới thân, ngón tay nắm ở trên cổ tay đối phương bấu lại thật chặt, cúi đầu một chút:

“Nhưng tôi còn thích tóc của cậu nữa.”

“Ấy zô, tí thì quên cái kính râm –“

Cửa lớn phành một tiếng mở ra, Âu Triệt Luân vừa vào trong cửa liền thấy, Tần Tu phanh áo sơ mi, Thẩm Triệt chỉ mặc độc quần đùi, hai người tóc tai bù xù ngồi trên sofa xem Anh chàng bọt biển SpongeBob .

“. Các cậu nóng thế cơ à?” (=====)

Buổi biểu diễn thứ hai diễn ra ở Hoài Cảng. Đã có kinh nghiệm từ lần trước, buổi diễn thứ hai này năm người đã thành thạo hơn rất nhiều. Tiệc chúc mừng sau khi concert kết thúc cũng có không ít truyền thông địa phương tới tham dự. Khi được hỏi ấn tượng với Hoài Cảng, Tần Tu nói lần trước buổi biểu diễn chống sản phẩm không bản quyền bọn họ cũng đã tới Hoài Cảng, nhưng do lúc đó hơi gấp nên không có thời gian đi dạo ngắm cảnh. Thẩm Triệt là người Hoài Cảng, sau khi tiệc kết thúc liền lập tức kéo Tần Tu nói muốn đi dạo phố.

Hai người quá nửa đêm mới đội mũ đeo kính đen đi ra con phố buôn bán náo nhiệt, Tần Tu hỏi: “Cậu không phải muốn về nhà sao?”

“Đừng nói nữa, ba mẹ tôi vùng khác nghỉ mát mất rồi, trong nhà tôi chả còn ai.”

Tần Tu gian ác nhưn mi: “Vậy đến nhà cậu làm đi?”

Thẩm Triệt nhún nhún vai: “Nhà của tôi nhỏ, không có gì êm để ngồi đâu. Vả lại ba mẹ tôi đổi khóa rồi, tôi ngay cả chìa khóa cũng không có.”

Tần Tu mặt đen thui, năng lực lý giải của cậu là số âm phải không?

Hoài Cảng còn được biết đến với cái tên là Bất Dạ Thành (thành phố không đêm), đã mười một giờ khuya, biểu hiệu lớn của nhà ăn quán rượu ven đường vẫn sáng trưng ánh đèn. Hai người dừng chân tại một quán ăn nhỏ, Thẩm Triệt ồn ào muốn mời khách, lằng xằng chọn một đồ ăn, cuối cùng phát hiện không mang ví theo người.

Phía sau vẫn còn một hàng dài người đang đợi đến lượt, Thẩm Triệt vội nói với bác gái thu tiền: “Bác từ từ nhá!” Vừa xoay đầu, bằng sơn đại soái ca đã đi tới, lập tức hỏi bác gái: “Bao nhiêu tiền?”

Thẩm Triệt mắt nhìn Tần Tu thanh toán tiền, cầm phiếu đồ ăn giao cho người thu phiếu sau bàn cơm, một khắc kia trong lòng tự nhiên lại cảm khái: “Đại ca, anh đẹp giai quá đi”.

Tần Tu những món bình dân bày đầy ụ trên bàn cơm, không có hứng thú gấp một con tôm chiên ăn thử, tiệc ban này anh đã ăn không ít, giờ thật sự ăn không vô.

Thẩm Triệt cúi đầu húp mì cay Thành Đô, thấy Tần Tu một tay chống má cứ nhìn chằm chằm cậu, trong lòng chíp chíp kêu: “Anh đừng nhìn tôi mãi như vậy a.”

Tần Tu liếc mắt nhìn khoe miệng dính dầu mỡ của Thẩm Triệt: “Tôi không được nhìn cậu?”

“Không phải không được nhìn...” Mà là đừng có giống như dùng tia X chiếu vào tôi thế chứ.

Tần Tu lấy đũa gấp một nhúm mì sợi: “Cái này là tôi mua cho cậu ăn, tôi còn không được nhìn cậu, tôi không nhìn cậu chẳng lẽ nhìn người khác?”

Thẩm Triệt đành cam chịu: “Vậy anh ngấm thì cứ ngấm.”

Tần Tu gấp mì sợi đưa đến trước miệng Thẩm Triệt.

Hai tai Thẩm Triệt sắp bốc khói, kéo mũ xuống che đầu: “Nhiều người đang nhìn đó.”

“Ăn.”

Đậu má, tui còn dám không ăn sao? !

Ra khỏi quán ăn náo nhiệt, Tần Tu ngấm nhìn người bên cạnh một chút, lại hỏi: “Ăn uống no say rồi bây giờ nên nghĩ đến *** chút chứ nhỉ?”

Bạn đang ?

“Tôi bây giờ đang rất muốn đây nè, đến dê đến dê!” Thẩm Triệt rất đặc ý.

“Muốn tôi chơi cậu ở bên đường luôn hả.” Tần Tu tay xỏ túi quần, thong dong bước đi, liếc mắt nhìn xa xa phía trước, “Cái ngõ nhỏ bên kia hình như không có người, đến đằng kia một chút giải quyết xong tâm nguyện của cậu đi.”

Thẩm Triệt vừa thấy ngõ nhỏ kia, bỗng dưng có chút kinh hãi: “Ngõ nhỏ này vẫn còn à! Lúc tôi học tiểu học, cái ngõ cũng ở chỗ này. Nghe nói ở đó phát sinh rất nhiều chuyện thần bí, có người nửa đêm thấy một đám người sống mái với nhau chạy vào trong ngõ, nhưng mãi không thấy họ đi ra. Sau ngõ nhỏ này bị phá đi xây quán net” Nói tới đây đột nhiên ngừng ra, “Á không phải chứ! Không phải bị phá để xây quán net rồi sao?! Sao vẫn còn ở đây!”

Tần Tu lườm cậu một cái rồi đi lên phía trước: “Rất đơn giản, đây là một cái ngõ khác.”

Thẩm Triệt đơ miệng, chỉ chốc lát sau lại hưng phấn bưng bưng nói: “Kể một chút chuyện hồi nhỏ của anh đi, ngày xưa chơi cái gì vậy?” Khẳng định là chơi trò cô dâu chú rể đứa con nít nào cũng chơi, nếu không thì là trò hoàng tử cứu công chúa, ha ha, anh chắc cmn chắn là cô dâu và công chúa rồi!

Tần Tu liếc mắt một cái thấy Thẩm Triệt đang lén lút cười, cũng không kiêng dè: “Trước đây tôi chẳng có chơi gì cả, ngày nào cũng chỉ luyện đánh dương cầm. Nhưng khi nào tâm tình không tốt tôi sẽ thừa lúc không có tiết học chạy tới đập vỡ cửa kính trong mấy phòng học dương cầm đó.” Tần Tu ôm cánh tay đi phía trước, nhớ lại lịch sử đen tối nhưng về mặt lại đẩy vênh vào tự đắc. “Cửa kính trong mấy phòng kia ít nhất cũng phải thay tới mười lần.”

Cái này có gì hay mà đặc ý chứ? Thẩm Triệt nói: “Anh không thích học đàn cũng không nên đập vỡ cửa kính nhà người ta chứ.”

“Đây là cậu không biết tên thầy giáo biến thái kia dùng thước cuộn bằng thép đánh tôi như thế nào thôi.” Tần Tu đầu mở. “Tôi lúc đó cũng coi như là một đứa bé xinh đẹp đi, lòng dạ độc ác cỡ nào mới xuống tay được chứ.”

A! Thẩm Triệt một đầu đầy mồ hôi. Anh có cần tự sướng như vậy không? Cụm từ thần thánh như vậy mà anh cũng dùng được” Anh còn giữ ảnh chụp hồi nhỏ không?” Trong lòng vẫn là có một chút chờ mong.

Tần Tu quay đầu lại nhướn mày, thế nhưng lại không cự tuyệt, lấy di động ra, quét quét vài cái rồi đưa qua.

Thẩm Triệt hờ hờ cầm lấy, vừa nhìn thấy mắt liền choáng váng: “... Đây không phải Shirley Temple sao?”

(Shirley Temple Black là nữ diễn viên, vũ công, ca sĩ, nhà viết tự truyện người Mỹ, nguyên đại sứ Hoa Kỳ tại Ghana và Tiệp Khắc. Bà còn là nữ diễn viên tài năng và là người nhỏ tuổi nhất trong lịch sử điện ảnh đoạt tượng vàng Oscar.

Kéo xuống cuối chương xem ảnh)

“Hồi nhỏ tôi cũng gần giống vậy.” Hoa khôi trường chẳng biết xấu hổ nói.

Thẩm Triệt tâm tình phức tạp. Tại sao hồi nhỏ nói anh giống con gái anh không hề để ý, lớn lên rồi lại ghét bỏ như vậy chứ.

“Thẩm Triệt, cậu hồi nhỏ bộ dạng chắc là giống cục than đầy lông nhĩ?” Tần Tu đánh giá cậu từ chân lên đầu.

Vâng vâng vâng, cả thế giới chỉ có anh là đẹp nhất, tôi thì giống cục than, lại còn là cục than lông rậm. Thẩm Triệt bỗng nhiên nhớ tới một câu thoại trong kịch bản của sư phụ Hạ Lan: “Em đẹp tựa như một bản sử ca, tôi thì xấu xa như một câu thóa mạ quốc gia dân tộc.” Thẩm Triệt vừa đi vừa trầm nghĩ, anh đẹp như thế nhưng không phải cũng cùng cục than lông rậm như tôi anh anh em em ngọt xớt đó sao.

Tần Tu thấy cách đó không xa có một chú bán bóng bay: “Thực vất vả, đã hơn nửa đêm còn phải ở đây buôn bán.” Quay đầu lại hỏi, “Có muốn tôi mua cho cậu một quả bóng bay SpongeBob không ha?”

“Sao hôm nay anh tốt bụng quá thế?” Thẩm Triệt có chút thụ sủng nhược kinh.

“Vậy sao.” Tần Tu nhún nhún vai, nhếch miệng một câu. “Chỉ là đột nhiên muốn đối tốt với cậu chút thôi.”

Thẩm Triệt đơ như bị điện giật, ước chừng phải ba mươi giây.

113. Chương 117: Lão Gấu Bắc Cực Xuất Động

“Hừm tuệt, tuệt lớm. Bữa tình MAN lên cho tôi một chút!”

Thứ tiếng Trung trợ trợ của nhiếp ảnh gia lai Tây xen lẫn với tiếng bấm máy tanh tách tanh tách truyền đến trong nhạc nền là bản “Boulevard of Broken Dream” của Green Day. Thẩm Triệt thay đồ đi ra, thấy phần chụp ảnh riêng của Hạ Chính vẫn chưa xong. Hạ Chính dựa theo yêu cầu của nhiếp ảnh gia, cầm trong tay một chiếc nón cao bồi đặt ở trước ngực, cũng thực mệt cho Hạ Chính phải nghe hiểu thứ tiếng Trung “điều luyện” này của nhiếp ảnh gia, đổi lại là cậu có lẽ đã khóc thét lên rồi.

Lịch trình hôm nay là chụp ảnh bìa và số đặc biệt cho một tạp chí High Fashion trong nước, chính là TIDE & STYLE. Từ khi ra mắt đến giờ, nhóm đã lên trang bìa đủ loại tạp chí, cả tạp chí điện ảnh truyền hình, tạp chí phong cách cũng không ít, nhưng đây lại là lần đầu nhóm chụp ảnh bìa cho một tạp chí tầm cỡ lớn và thời thượng như T&S. Tạp chí T&S luôn luôn chỉ chọn một người để cho lên trang bìa. Người có thể lên trang bìa của nó, không phải ảnh đế, ảnh hậu đẳng cấp thì cũng phải là nhân vật cực kì nổi tiếng. Tiêu

chuẩn mà tờ tạp chí chọn, không phải dựa vào số bài post trên tieba hay số lượng fan, mà là mức độ nổi tiếng của họ với công chúng. Ngay cả tổng biên tập của tạp chí còn nói đùa: “Đừng nói đến thần tượng, chẳng có nghệ sĩ solo hay nhóm nhạc nào chỉ trong hai năm mà đã có thể lên trang bìa của T&S đâu”. Ý muốn nói rằng, các cậu là đặc biệt vinh hạnh. T&S không ngờ lại vì năm người các cậu mà phát hành tạp chí có năm phiên bản bìa của mỗi người. Bất luận là đẳng cấp của nhân vật trang bìa hay là hình thức phát hành năm phiên bản này đều mở đường cho một trào lưu mới trên tạp chí.

Nhiếp ảnh gia cũng tùy theo cá tính của mỗi người mà tạo ra những cảm giác khác nhau. Khi chụp cho Doãn Long Nhất, nhạc nền là “In the End” của Linkin Park. Nhiếp ảnh gia nói thế này: “Dữ tợn một chút, hoang dã một chút, đúng, chính là cái FEEL này, khoe miệng hơi nhếch lên...”

Lúc chụp Phương Viên nhạc nền là “Sitting down here” của Lene Marlin. Nhiếp ảnh gia lại hò hét: “Bầu tình kawaii lên cho tôi! Sweet! Very sweet! Tuyệt hết xảy...”

Đến phiên Thẩm Triệt, trợ lý phát một bản nhạc Death Metal gào thét điên cuồng, cậu chàng đầu quần sọt ngây người, cúi đầu nhìn kỹ lại bộ quần áo cao bồi dương quang trên người mình. Nhạc và quần áo liên quan nhau hông? Cũng may là phát sai nhạc, lúc sau đổi thành “Beyond the Sea” của Robbie Williams, bài hát này cậu cũng rất thích. Trong lúc chụp ảnh nhiếp ảnh gia cũng liên tục: “Tươi lên một chút!”, “Gimme sunshine boy!” Cậu cũng rất nhanh mà nhập thần.

Tần Tu cuối cùng cũng tới. Buổi sáng anh hình như có việc xin nghỉ, không tới công ty, lúc này mới tới thẳng studio. Thẩm Triệt nhìn thấy Tần Tu đi vào studio, ánh mắt không khỏi sáng lên.

“Perfect smile!” Nhiếp ảnh gia nhanh tay lẹ mắt bắt lại được nụ cười kia.

Tần Tu nhìn thấy Thẩm Triệt đang chụp ảnh mà lại không ngừng lợi dụng thời cơ nhìn trộm mình, ánh mắt như bán manh, vẩy vẩy cái đuôi, chỉ còn thiếu gâu gâu gâu vài tiếng “Chủ nhân tôi ở đây này” nữa là giống y hệt con cún lông xù cỡ bự.

Thẩm Triệt chụp xong ảnh bìa, Tần Tu đã thay một chiếc sơ mi trắng ôm sát người đi tới, cúc áo cài tới tận cổ, quần bó màu đen làm chân đặc biệt dài, trang điểm cũng vô cùng âm nhu. Nhiếp ảnh gia kêu bật nhạc, trợ lý không ngờ lại bật “Sexy Back” của Justin Timberlake. Doãn Long Nhất đứng một bên rất không tử tế phì cười, mà lúc này hình như cũng không có ý định đổi bài hát khác.

Tần Tu mặc trang phục kín mít như thế, rất khó tìm được cảm giác trong âm nhạc, cho dù nhiếp ảnh gia cứ liên tục: “Nhập tâm vào! Gimme a ***y look!”

Nhiếp ảnh gia buông camera, lắc lắc đầu hình như có chút không vừa lòng, chính Tần Tu cũng tự giơ tay cắt ngang: “Thật ngại quá, anh để tôi tìm cảm giác một chút.”

Tần Tu đi ra uống nước. Thẩm Triệt có chút không hiểu, tiến lên hỏi nhiếp ảnh gia: “Sao lại kêu anh ta tỏ ra gợi cảm được? Hình tượng của anh ta là băng sơn, thế này có thích hợp không?”

“Hình tượng rì cơ?”

Hai từ “gì cơ” phát âm thật ra cũng không đạt tiêu chuẩn lắm, Thẩm Triệt nói: “Ice berg!”

“Oh, I agree.” Nhiếp ảnh gia cười nói, “He’s born to be cool, but I want it to be cool and ***y! (Tự cậu ta đã rất lạnh lùng rồi, nhưng điều tôi muốn chính là biểu tình lãnh khốc kết hợp với gợi cảm!)”

Tần Tu lúc này cũng đi tới, nhiếp ảnh gia vỗ vai anh nói:

“The cool part is excellent, you just need a little bit ***y in your eyes. Try to imagine you’re luring the girls in a party!”

(Phần lạnh lùng đã rất tuyệt vời rồi, trong ánh mắt có thêm chút gợi cảm thì OK, cậu hãy tưởng tượng mình đang phóng điện cho các cô nàng trong một bữa tiệc.)

“I can’t imagine that.” Tần Tu nhún nhún vai, bỗng nhiên khoanh tay liếc mắt sang Thẩm Triệt bên cạnh. “But maybe I can have a try if there is a girl there.” (Nhưng mà nếu có một cô nàng đứng ở bên kia, tôi đại khái có thể thử một chút.)

Nhiếp ảnh gia hiểu ý vỗ bả vai Thẩm Triệt: “You’re the GIRL!”

Thẩm Triệt mắt chữ O miệng chữ A, các người đang thông đồng với nhau đúng không!

Và thế là nửa giờ tiếp theo, Thẩm Triệt một mình phải đối mặt với ba mũi giáp công. Đầu tiên là giọng phấn khởi của nhiếp ảnh gia oang oang cả màng tai:

“Look at the girl next to me! She’s crazy for you!”

“GOOD JOB! Come on, hit her one more time!”

“SPLENDID! Couldn’t help falling love with you too!”

Sau đó là Doãn Long Nhất ở sau lưng cười đến như con ngựa hoang đứt cương:

“Định mệnh, một tràng pháo tay cho Thẩm cô nương nào! Vì anh em tốt mà hy sinh đến nước chuyển giới luôn!”

“Cảm giác được anh em tốt câu dẫn thế nào?”

“Ài, Miss Thẩm, cô sao lại không thấy bối rối a, chả khoa học tẹo nào!”

Thẩm Triệt chôn chân ở một bên bị Tần Tu từ xa phóng điện lại mà xấu hổ muốn chết, trong lòng mắng chửi như điên. Lúc trước để anh trang điểm gọi cảm anh lại giả vờ vô tội, bây giờ thì rõ là một cái lò nung lượng hạt nhân nguyên tử! Ánh mắt Tần Tu sắc bén như dao giống hệt Lãnh Liệt, nhưng lại như tấm thêm điện khiến Thẩm Triệt có muốn kháng cự cũng không được, chỉ đành cầm cái mũ để ở chiếc ghế bên cạnh che mặt lại.

Tần Tu nhin không được mỉm cười, nhiếp ảnh gia cuối cùng thành công thu được nụ cười hoàn mỹ này vào trong ống kính

Đợi mọi người chụp xong thì cũng đã đến giữa trưa, buổi chiều còn phải chụp ảnh nhóm. Lúc ăn cơm trưa, Doãn Long Nhất cũng không quên lướt weibo, lướt lướt một chốc bỗng nhiên kinh ngạc cười nhạo: “Không thể nào! Tần công tử, gia thế cậu cũng hiển hách quá nhỉ!”

Tần Tu đang ăn cơm liền nhú mày ngẩng đầu.

Doãn Long Nhất gờ di động lên hươ hươ trước mặt anh: “Tổng giám của dàn nhạc giao hưởng nghệ thuật quốc gia luôn đấy. Sao chúng tôi lại không biết Tần Hiến chính là cha của cậu nhỉ?”

Lời này vừa nói ra, Thẩm Triệt cùng Hạ Chính cũng khó giấu được kinh ngạc. Bọn họ tuy rằng không phải người yêu thích nhạc cổ điển, nhưng mà đại danh của Tần Hiến, nhạc trưởng đẳng cấp thế giới, cũng vang dội như sấm rền bên tai. Thẩm Triệt khó tin nhìn Tần Tu. Ở chung một mái nhà với người kia đã hơn một năm, cậu cũng không hề biết cha người kia lại là một nhân vật lớn như vậy. Nhưng cẩn thận ngẫm lại cũng không phải không có manh mối, Tần Tu biết đánh dương cầm, lại biết phổ nhạc, chắc chắn đều không phải là ngẫu nhiên.

Doãn Long Nhất cúi đầu xem tin tức được share ào ào trên weibo: “Cậu sao lại không đi theo con đường của cha cậu nhỉ, làm một nghệ sĩ dương cầm đẹp trai cũng đâu có tệ, trên này nói mẹ cậu còn từng tới biểu diễn ở Đại sảnh vàng Vienna (Musikverein Golden Hall), thân thế như này rồi còn vào showbiz hỗn loạn này làm gì chứ?”

Thẩm Triệt nhìn Tần Tu bên cạnh. Anh không nói gì, nhưng có thể nhìn ra tâm tình anh đang rất cáu kỉnh, cơm ăn một nửa liền bỏ lại. Thẩm Triệt do dự một chút, cũng không theo sau mà lại lên weibo. Tin tức truyền đến từ Báo giải trí sáng sáng hôm nay, tiêu đề là: “Nhạc trưởng Tần Hiến trở về nước từ buổi hòa nhạc tại Lucerne.” Nội dung rất ngắn gọn, chỉ là ở đoạn cuối cùng có nhắc tới con một của Tần Hiến là thành viên Tần Tu trong nhóm nhạc thần tượng TAKE FIVE. Một câu cuối cùng này nhìn như nhẹ nhàng băng quơ, thế nhưng lại làm dấy lên những bình luận sôi nổi. Các fan đều kích động đăng bài lên weibo Tần Tu:

— Áu mai chúa, gia thế Lãnh gia sao lại cường đại vậy nè!

— Lúc trước cũng không biết đến chuyện này, Tần gia thật sự quá kín tiếng!

— Tôi nghĩ Tần Tu trước đây vẫn chưa từng nhắc đến cảnh gia của mình, chính là vì muốn dùng thực lực chứng minh bản thân đó.

Thẩm Triệt yên lặng đóng trang web, tâm tình có chút phức tạp. Ngay cả bọn họ sớm chiều ở chung cũng không biết cha mẹ Tần Tu là người thế nào, cũng đủ thấy Tần Tu đích thật là cố ý giấu diếm thân thế chính mình, nhưng nếu nói là vì muốn dùng thực lực chứng minh bản thân, cậu lại cảm thấy không đơn giản như vậy. Thẩm Triệt đột nhiên lại nghĩ tới vài lần ít ỏi thấy Tần Tu gọi điện thoại về nhà, hình như mỗi một lần đều là nói chưa được vài câu đã cúp máy. Cậu đã sớm cảm thấy không hợp lý rồi.

Tần Tu ra ngoài hành lang, nhấn gọi dây số quen thuộc. Di động đầu bên kia báo đang bận. Liên tiếp gọi mấy lần cũng không có kết quả, đúng lúc này sau lưng Tần Tu bỗng truyền đến một giọng phụ nữ:

“Oh, đây không phải là Lãnh gia danh tiếng lẫy lừng của chúng ta sao?”

Tần Tu nghe tiếng quay đầu lại, một phụ nữ thời thượng tóc ngắn xinh đẹp, đeo kính râm gọng to, tay cầm túi xách bạch kim, đang đi xuống dọc cầu thang. Người phụ nữ tháo kính râm xuống, cười với người mẫu đẹp trai một mét tám năm: “Sao vậy? Không nhận ra tôi, cũng đúng thật là quên nhiều thứ nha. Nhưng tôi lúc nào cũng từng giây từng phút chú ý cứng đó.”

Tần Tu nhìn chằm chằm người phụ nữ trang trang điểm đến hoàn mỹ trong vài giây, rốt cuộc nhận ra đối phương: “... Bội Hi?” Anh không có thiện cảm với người phụ nữ này, không khỏi nhún mày, “Cô sao lại ở đây?”

Vừa dứt lời, chợt nghe thấy thang máy đình một tiếng mở ra, Roy Wang – Tổng biên tập của tạp chí, từ đầu bên kia hành lang đi tới, thấy Bội Hi ở trên cầu thang, có chút bất ngờ: “Hàn tổng, sao cô lại tới đây?”

Hàn Bội Hi mỉm cười với Roy Wang: “Tôi đưa bạn đến chụp ảnh.” Hai người nói chuyện với nhau trong chốc lát, sau đó Roy Wang bị trợ lý riêng gọi đi. Hàn Bội Hi nhìn về phía Tần Tu đang cau mày thật chặt, vẫn im lặng suốt này tới giờ: “Bây giờ cậu biết vì sao tôi ở đây rồi chứ?”

Tần Tu nhìn Hàn Bội Hi một lúc lâu: “ Báo giải trí sáng cũng là dưới trướng công ty các người?”

Hàn Bội Hi bày ra vẻ mặt khen ngợi: “Đầu óc rất lanh lẹ nha. Đúng vậy, Báo giải trí sáng , TIDE & STYLE đều là tạp chí dưới trướng Thế Tân Media.”

Tần Tu không nghĩ tới loại tạp chí lá cải chuyên đưa tin nhảm nhí như Báo giải trí sáng lại là đồng môn với tạp chí dẫn đầu mọi trào lưu và phong cách như T&S .

“Paparazzi của Báo giải trí sáng từ khi nào cảm thấy hứng thú với giới âm nhạc cổ điển thế?” Tần Tu lạnh giọng hỏi.

“Không gạt cậu, tôi trước đây cũng xuất thân là paparazzi, đại chúng muốn biết cái gì, chúng tôi liền kính dâng cái đó. Đừng nói là giới âm nhạc cổ điển, cho dù có là giới chính trị, không có bí mật nào trên đời này mà Hàn Bội Hi tôi tra không được.” Người phụ nữ đắc ý cười, “Đúng rồi, nói mới nhớ, người cha nhạc trưởng nổi danh của cậu hình như rất khó chịu khi chúng tôi phỏng vấn, làm con như cậu cũng nên khuyên giải ông ấy nhiều một chút. Chứ cứ như ông đứng ở đỉnh Kim Tự Tháp, không có chút tinh thần giải trí coi sao được, nói không chừng sau này có rất nhiều fan của cậu sẽ đi tới các buổi hòa nhạc của cha cậu đấy, không phải cả nhà đều vui sao.”

Hàn Bội Hi một tay vuốt cằm, ý vị sâu xa tỉ mỉ quan sát khuôn mặt u ám của Tần Tu, “Nhưng mà bộ dạng của cậu cũng thật không giống cha mẹ mình.”

Tần Tu từ chối cho ý kiến, chỉ lạnh lùng đáp: “Tìm trăm phương ngàn kế đi đào móc đời sống cá nhân của người khác, các người làm như vậy vui lắm à?”

“Đúng vậy, cảm giác vui thích này giống với cảm giác khi cậu đứng trước ống kính ấy, tôi nghĩ cậu có thể hiểu được.” Hàn Bội Hi đeo lại kính râm, nhún nhún vai với Tần Tu. “Ai kêu cậu không ký ước với Tinh Bang, như vậy tôi có lẽ sẽ nể mặt Jason mà thả cho cậu một con ngựa.”

Tần Tu nhìn Bội Hi đi vào thang máy, đôi mắt nheo lại: “Không có chuyện cô chỉ vì Jason mới nhắm vào tôi.”

Hàn Bội Hi dừng lại, quay đầu nói: “Có một chuyện tôi chưa nói với cậu, phương diện nhìn người, mắt quan sát của tôi không có kém hơn Jason đâu, khác nhau chỉ ở chỗ, anh ấy biết ai là nghệ sĩ hấp dẫn danh vọng nhất, còn tôi biết ai mới chính là nghệ sĩ có giá trị tin tức cao nhất. Nhưng báo với cậu một tin vui, đó là cả hai chúng tôi đều cho rằng, chính là cậu.” Đôi môi đỏ mọng cong lên một nụ cười đầy thâm ý, “Bất kể là ở phương diện nào.”

Tần Tu không chớp mắt nhìn Hàn Bội Hi đi vào thang máy, khi cửa khép lại, người đàn bà ma quỷ mặc bộ đồ Prada kia còn đưa tay thả về phía cậu một cái hôn gió đầy ý cười.

Trong hành lang im lặng hồi lâu, mãi cho đến khi tiếng chuông di động đột ngột vang lên. Tần Tu cúi đầu nhìn dãy số hiển thị trên màn hình, chần chờ một chút, nghe máy.

“A lô, ba.”

Giọng của người đàn ông dù đã truyền qua sóng điện tín nhưng vẫn như được bọc trong khí áp thấp: “Gọi điện cho tôi có chuyện gì?”

Tần Tu trầm ngâm một lúc lâu, mới nói: “Sáng nay con có ra sân bay đón ba, nhưng không thấy ai cả.”

Đầu bên kia của di động truyền đến một tiếng hừ lạnh: “Cậu còn muốn tới đón tôi? Cậu còn sợ người hôm nay đến sân bay đón tôi còn chưa đủ nhiều à? Các thành viên trong dàn nhạc của tôi bị nhân viên an ninh sân bay áp tải vào trạm hạ cánh, cậu đương nhiên không nhìn thấy.”

“Con xin lỗi.” Tần Tu trầm giọng nói, “Con không nghĩ tới sẽ như vậy...”

?

“Không cần giải thích.” Tần Hiến lạnh như băng cắt lời, “Lúc trước khi cậu quyết định đi con đường này tôi cũng đã cảnh báo cậu rồi. Tôi nhớ rõ giao hẹn của chúng ta, mặc kệ cậu ở giới giải trí bát nháo thế nào, cũng sẽ không mang phiền phức về cho tôi và mẹ cậu, cậu lúc đó đã thề thốt đáp ứng tôi thế nào hả?”

Tần Tu cắn chặt môi, nhẫn nhịn nói: “Con biết, con biết chuyện này làm ba rất tức giận...”

“Tôi không tức giận, tôi đã sớm biết loại chuyện này trước sau gì cũng sẽ xảy ra.” Ngữ khí của người đàn ông pha chút thờ ơ, “Tôi chỉ là giật mình vì sự ấu trĩ của cậu.”

“Tần Tu, đừng ôm ảo tưởng không thực tế nữa, ở trong vòng luẩn quẩn dơ bẩn này, con đừng cho rằng mình có thể nắm trong tay tất cả mọi thứ. Con đã lựa chọn nó, về sau phát sinh chuyện gì, con cũng đừng thấy kinh ngạc, mà cũng đừng có ân hận.”

“Con thừa nhận giới giải trí này không đẹp đẽ gì.” Tần Tu trầm một hơi ngắt lời đối phương, “Nhưng diễn xuất cũng là một môn nghệ thuật. Vì sao ba cứ không chịu thừa nhận?”

“Con sai rồi, diễn xuất không phải nghệ thuật, nghệ thuật chân chính là đạo diễn, nghệ thuật gia chân chính cũng chỉ có đạo diễn, diễn viên cùng lắm chỉ là quân cờ trong tay đạo diễn mà thôi.”

Tần Tu thật sự chịu không nổi sự độc tài của cha mình: “Ý của ba là nói nhạc công trong dàn nhạc cũng không phải là nghệ thuật gia, chỉ có nhạc trưởng mới phải sao? Đây cũng quá nực cười!”

“Nhạc công đương nhiên là nghệ thuật gia, cho dù không có nhạc trưởng, một nhạc công vĩ đại cũng có thể hoàn thành một bản độc tấu xuất sắc. Diễn viên không có đạo diễn thì có thể làm được gì? Hẳn có thể tự hoàn thành nghệ thuật của chính mình không?”

Tần Tu á khẩu không trả lời được, anh biết lời nói của cha vô cùng vô đạo, nhưng ông lại đúng là nghệ thuật gia chân chính, cái giọng điệu đầy quyền uy này luôn khiến kẻ khác vô lực phản bác.

“Tần Tu, ba không muốn tranh cãi với con nữa, một ngày nào đó tự con sẽ hiểu.” Giọng ở đầu bên kia di động lại khôi phục vẻ lãnh đạm bề trên, “Ngoài ra, tôi hy vọng cậu đừng công khai nhắc tới tôi và mẹ cậu, tôi không muốn cuộc sống yên ả của chúng tôi bị cậu phá hỏng.”

Tần Tu nghe tiếng “tút TUT TUT” từ đầu kia di động truyền qua, tâm tình cố gắng kiềm nén đến cực độ. Tại sao? Tại sao chứ? Tại sao mỗi một lần anh cố gắng muốn xây dựng mối quan hệ này cho tốt hơn, muốn để cho cha thấy được thành tựu của chính mình, lại luôn luôn kết thúc chẳng hề vui vẻ thế này?!

114. Chương 118: Họa Vô Đơn Chí, Lửa Cháy Đổ Thêm Dầu

Ngay tại chỗ ngoặt trên đường núi, xe quản lý lao thẳng vào chiếc xe tải đang chạy nhanh phía trước. Tài xế lái chiếc xe tải vì muốn vượt qua xe của nhóm mới chèn sang làn xe ngược hướng, mà xe quản lý vốn có cơ hội tránh đi, nhưng bởi vì tốc độ quá nhanh, khi tài xế rẽ phải đã không kịp nữa, đầu xe một bên đụng vào rào bảo vệ một bên đụng vào xe tải. May mà xe tải thẳng lại đúng lúc, va chạm không nguy hiểm tính mạng, thế nhưng mà chiếc xe màu trắng theo sát xe quản lý phía sau, bởi vì bám quá sát đuôi xe, khi sự việc phát sinh thế là không kịp phanh lại, tông thẳng vào đuôi xe của xe quản lý. Xe của nhóm bị tấn công từ hai phía, lúc này mới tạo thành sự cố nghiêm trọng. Người bị thương nặng nhất ở trên xe quản lý là A Tường – ngồi ngay cạnh tài xế, và Thẩm Triệt ở hàng ghế cuối. Tuy rằng Tần Tu cũng ngồi ở hàng cuối, nhưng lúc va chạm xảy ra, Thẩm Triệt đã ôm lấy anh, cho nên chỉ bị thương nhẹ.

Những người còn lại cũng bị thương nặng nhẹ khác nhau, ngược lại fan trên xe truy đuổi kia, cả một đám chẳng bị gì cả.

Nữ Nữ khắp khiêng đi giữa hành lang trong bệnh viện, trong lòng không khỏi cảm thấy may mắn, quả nhiên béo một chút vẫn có lợi hơn. Cô chỉ bị trầy da một chút, ngón chân bị đè sưng lên, còn lại đều không sao, còn có thể tới đưa cơm cho mọi người.

A Tường rất xui xẻo, trong đầu có tụ máu, phải làm phẫu thuật hút ra. Khi Nữ Nữ đưa thức ăn nhanh vào phòng bệnh, A Tường đáng thương đã bị cạo đầu trọc lóc. Hạ Chính nằm ở giường bên cạnh đang xem tạp chí tiếng Anh STAR, nào anh ta bị chấn động một chút.

Sau đó đến Doãn Long Nhất ở tầng ngoại khoa. Khi cô đi vào phòng bệnh đã nghe thấy bên trong la lớn la nhỏ, chân mày Doãn Long Nhất phải khâu tám mũi, bác sĩ đang đổi thuốc cho cậu ta. Phương Viên ở trên một giường khác thì ủ rũ nằm úp sấp. Trên vai cậu ta bị mảnh vỡ thủy tinh đâm vào, khoảng thời gian này chỉ có thể chống mộng mà ngủ.

Chị Jessica bị trật cổ, đang phải đeo dụng cụ nâng cổ như một cái loa vậy, khi nói chuyện, chị ấy đều phải ngược cầm lên: “Thẩm Triệt đâu? Cậu ta khỏe hơn chưa?”

Nữ Nữ hít hít cái mũi: “Tinh thần cũng không tệ lắm.”

Jessica ở trong cái loa gật đầu: “Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.”

Chuyện TAKE FIVE xảy ra tai nạn xe cộ nhanh chóng được lên tít lớn của một loạt tờ báo. Fandom đều đến thăm và tặng hoa, mấy cô nàng thấy Thẩm Triệt bị treo một chân, trên người cũng bị quấn băng giống như đòn bánh tét, hốc mắt cả đám liên đỏ hoe. Thẩm Triệt còn giống như người chẳng bị sao dùng thứ tiếng Anh sứt sọc của mình an ủi fan.

Làm ơn đi, cậu rớt cuộc có tự biết mình vừa bị gãy xương mác, nứt xương sườn, sau lưng khâu hai mươi tám mũi chưa vậy! Nữ Nữ nhìn Tiểu Mạch Quần đang vui vẻ, hiện tại bị treo ở trên giường động cũng không động được, còn cảm thấy khổ giùm cậu ta. Có hôm, buổi tối cô nằm mơ thấy Thẩm Triệt chạy đến phòng mình, nói muốn nhảy cho cô xem, sau đó bắt đầu nhảy nhót loại vũ đạo y hệt như người máy, phút chốc cả người gãy rời gãy, cuối cùng gãy hết toàn thân.

Tần Tu ngồi ở bên giường Thẩm Triệt nói chuyện với nhóm fan một lát, nhóm fan cũng rất hiểu ý, biết Thẩm Triệt cần nghỉ ngơi, không cần nhắc đã tự rời đi. Nữ Nữ đưa cơm tới xong, thấy bình nước trống rỗng, liền giúp đi lấy nước.

Trong phòng bệnh chỉ còn lại Thẩm Triệt cùng Tần Tu, còn có anh bạn xác ướp giường kế bên. Thẩm Triệt từ khi tỉnh lại đến bây giờ, suốt ba ngày không thấy anh xác ướp nói một câu, hay là nghiêng người lần nào, đến ăn cũng đều là đút thức ăn lỏng. Nhưng mà anh xác ướp cũng không phải người thực vật, cậu để ý thấy cái chân to của anh xác ướp có cử động, sáng sớm cùng chiều tối mỗi ngày đều cử động theo quy luật chừng mười phút. Cậu đoán như vậy có lẽ là tập thể dục. Lúc y tá và bác sĩ hỏi chuyện anh xác ướp, anh cũng sẽ dùng chân to để trả lời.

Mỗi khi đêm dài yên tĩnh, lưng Thẩm Triệt vừa đau vừa ngứa, không thể ngủ được, sẽ quay sang nhìn anh xác ướp nằm dưới ánh trăng không hề nhúc nhích, lúc đó lại cảm thấy vừa muốn khóc vừa xúc động.

Lúc kể cho Tần Tu nghe về anh xác ướp, Tần Tu ngồi ở bên giường chờ đợi không biết có nghe lọt câu nào không, cứ bày ra bộ mặt như nhìn thấy quái nhân. Thẩm Triệt cảm thấy hai người ngồi không như vậy thật khó chịu, bèn nói: “Không thì anh gọt táo giúp tôi đi.” Tần Tu liền đứng dậy lấy con dao gọt trái cây sang gọt táo cho cậu.

Thẩm Triệt nhìn anh gọt một lát, bỗng nhiên kêu lên: “Đừng gọt đứt vỏ!”

Tần Tu liếc cậu một cái, quả thật liền cúi đầu, tốc độ chậm lại, gọt cũng cẩn thận hơn, vỏ táo không bị đứt chút nào. Thẩm Triệt nhìn mà dở khóc dở cười, nghe lời cũng đã nghe rồi, mắc gì còn phải xụ mặt ra chứ.

Tần Tu gọt vỏ xong, đầu quần rất phấn khởi nói: “Mau đưa tôi xem thành quả nào!”

Tần Tu liền gơ vỏ táo dài một mét lên cho cậu xem.

Bác sĩ chủ nhiệm khoa đi ngang qua cửa lo âu nhìn một băng sơn mỹ nam đang lặng lẽ chơi đùa với vỏ táo.

Vẫn không cười. Thẩm Triệt cảm thấy có chút thất bại, nhìn Tần Tu, bỗng nhiên lại băn khoăn không biết hiện tại có cần được ước thấy không.

Cậu mở lớn miệng “A” một tiếng: “Anh dứt cho tôi ăn đi!” .

Thấy Tần Tu nhìn không nói gì, cậu vội cười. “Nói đùa thôi, để tôi tự ăn.”

Không ngờ Tần Tu thật sự dùng dao nhỏ tách táo ra, bắt đầu cắt từng miếng từng miếng dứt cho cậu ăn. Thẩm Triệt vô cùng vui vẻ, cuối cùng cũng có thể một lần được hưởng thụ dịch vụ săn sóc đặc biệt. Nào ngờ miệng còn chưa nhai xong, miếng tiếp theo lại được dứt tới, ăn đến không kịp, thế nhưng Tần Tu vẫn tiếp tục nhét táo vào miệng cậu. Cậu thực sự ăn hết nổi, ngậm táo phùng cả má khấn cầu nhìn Tần Tu. Tần Tu nhìn thấy người trên giường bị mình dứt ăn đến giống như con sóc, thành linh lại nói:

“Thẩm Triệt, tôi không đến thăm cậu nữa đâu.”

Thẩm Triệt mắt nhìn Tần Tu bỏ trái táo xuống, xoay người ra khỏi phòng bệnh, gọi một trăm lần cũng không quay lại, bỗng có chút đau lòng. Lúc này Nữu Nữu mang bình nước đi vào: “Tần Tu đâu rồi?”

Thẩm Triệt vừa khổ sở nuốt táo xuống vừa bảo Nữu Nữu đưa gương đến cho mình xem. Nhận gương trang điểm từ trong tay nữ trợ lý, nhìn thấy chính mình trong gương tiêu tụy giống như cái lò than bỏ hoang, cậu thanh niên tóc xoăn thở dài một hơi. Bảo sao Tần Tu nhìn mình lại thấy khổ sở như vậy.

Liên tục ba ngày sau, Tần Tu quả nhiên không tới thăm cậu. Thẩm Triệt mỗi ngày ăn ngủ ngủ ăn, ngày nào cũng soi gương hy vọng mình nhanh chóng đẹp trai trở lại. Nửa đêm ngày thứ ba, cậu bỗng nhiên cảm thấy có người ôm mình. Thẩm Triệt giật mình thức giấc, mới nhìn rõ người nào đó đang co trên giường, lặng lẽ ôm thắt lưng cậu.

“Tần Tu?”

Lúc trước còn bày ra bộ mặt đen thui, khí thế như thế “chớ có lại gần tôi”, lúc này lại cuộn tròn người ở bên cạnh cậu, mềm mềm như con mèo bự. Trong lòng Thẩm Triệt nhất thời ngọt ngào không tả được.

“Để tôi ngủ thế này đi, tôi sẽ không động đến thương tích của cậu.” Tần Tu nói.

Tim Thẩm Triệt tan thành một vũng, khê ừ.

Tần Tu hôn trên trán cậu một cái, sau đó kiểm chế không được vươn người dậy, cúi đầu hôn chỉ chút xuống hai má, mí mắt, chóp mũi Thẩm Triệt, chỉ bỏ qua không hôn môi.

Trong phòng bệnh chỉ có ánh trăng nhàn nhạt, ánh sáng tối mờ càng như làm nền cho Tần Tu, khiến cho người nọ càng thêm yêu nghiệt. Cả người Thẩm Triệt nóng lên: “Đừng. Tôi...”

“... Lại cứng sao?” Tần Tu thấp giọng hỏi, tay vươn xuống dưới thân sờ soạng, nhưng bắt ngờ lại dừng, không có động tác sờ sờ lần tới nữa, ngược lại còn có chút áy náy. “Xin lỗi, tôi không ngờ chỉ hôn cậu như vậy cậu cũng có phản ứng. Bác sĩ nói cảm xúc của cậu tốt nhất đừng quá kích động.”

Mặt Thẩm Triệt đỏ lên, kỳ thật đây là vấn đề của cậu, Tần Tu vốn không cần giải thích.

“Tôi không có giấu cợt ham muốn của cậu.” Thấy Thẩm Triệt lặng im xấu hổ, Tần Tu không hôn nữa, chỉ im lặng nằm một bên. “Cậu dễ dàng có phản ứng với tôi như vậy, thật sự tôi rất ngạc nhiên, cũng rất vui mừng. Chỉ là hôm nay đúng là không được.”

Thẩm Triệt mắt nhắm nhắm muốn chết, anh làm ơn đừng dùng khẩu khí vạn tuế để giải thích chuyện này có được không... Trong phòng lặng lại chốc lát, cậu nhện không được lại nói: “Tần Tu, ngày mai anh vẫn đến thăm tôi đi. Không phải buổi tối, là ban ngày, một mình tôi ở trong phòng bệnh buồn chán lắm.”

“Nữ Nữ không phải vẫn đến thăm cậu sao, ngày mai Jessica cũng sẽ tới, còn tôi buổi tối sẽ đến.” Tần Tu nhắm mắt lại nói.

Thẩm Triệt buồn bực, trong lòng nói nếu anh buổi tối đều đến, vì sao lại không đến cả ban ngày? Chẳng lẽ anh là hồ ly tinh không thể ra ánh sáng sao?

“Bộ dạng của tôi bộ dòm tẹt lắm hả?” Tôi cùng lắm chỉ bị nứt xương, làm gì mà tỏ ra như tôi bị hủy dung vậy.

“Ừm, rất tẹt.” Cánh tay Tần Tu trên lưng cậu siết chặt, giọng nói cũng nghệt lại.

Tất cả lời trong lòng định nói ra của Thẩm Triệt giống như đều bị một tiếng thở dài “rất tẹt” kia khóa lại. Tần Tu như vậy, làm cho cậu có yêu cầu gì cũng không nói ra được.

Ở trong bệnh viện này mười ngày, công ty chuyển mọi người về bệnh viện Canh Lâm. Trên đường về nước Tần Tu luôn canh sát bên cạnh Thẩm Triệt. Khi Nữ Nữ đẩy xe lăn, Tần Tu liền canh giữ ở bên cạnh. Nữ Nữ đi vắng, Tần Tu liền phụ trách đẩy xe lăn. Lúc ở sân bay chờ check-in, Nữ Nữ đi WC, Tần Tu đi mua nước uống, Thẩm Triệt ở trên xe lăn vận động lưng một chút, chợt thấy có hơi cà phê từ phía sau chuyển tới: “Sao nhanh vậy?” Vừa nhận lấy, ngẩng đầu lên, lại phát hiện người đến đội mũ lưỡi trai là Doãn Long Nhất.

Doãn Long Nhất ngồi xuống ghế chờ đối diện, đánh giá người trên xe lăn một chút: “Cậu thế nào rồi?”

“Khỏe rồi.” Thẩm Triệt nhìn cái chân bánh tét của mình. “So với lúc mới vào bệnh viện thì tốt hơn nhiều rồi. Cảm ơn cà phê của anh.”

Doãn Long Nhất trầm ngâm chốc lát: “May mà không bị thương đến cột sống... Bạn thân của tôi cũng gặp tai nạn xe, chấn thương cột sống, vốn đã ký hợp đồng chuẩn bị ra mắt, kết quả là bị Quan Triều hủy hợp đồng, nên bây giờ mới có TAKE FIVE này đây.”

Thẩm Triệt nghe đến đó ngẩn người.

Doãn Long Nhất cười cười: “Cậu vẫn không biết nhỉ, mỹ nhân vệ sĩ của cậu sớm đã chặn miệng chúng tôi không cho ai được nói ra.”

Thẩm Triệt nghe đến đó, tâm tình không khỏi có chút phức tạp: “Người bạn kia của anh... Hiện tại thế nào?”

“Sớm xuất viện rồi, giờ đang làm nhạc công cho một quán bar.” Doãn Long Nhất nhún nhún vai. “Bất luận thế nào, lần này tôi thành thật xin lỗi cậu. Bình tĩnh xem xét lại, chuyện của Ngô Tường cũng không có liên quan đến cậu, tổng thể mà nói, tôi vẫn còn nợ cậu.” Nói tới đây lại trầm mặc thật lâu, cuối cùng mới hỏi. “Thẩm Triệt, vì anh em tốt nhất của mình, cậu có sẵn lòng đi làm chuyện rất có lỗi với người khác không?” ?

Thẩm Triệt nhìn chằm chằm vào ánh mắt thành thật của Doãn Long Nhất, không biết đối phương hỏi như vậy là có dụng ý gì, nhưng cậu nghĩ tới Tần Tu, Hạ Lan Bá, Nhậm Hải, Khải Mặc Lũng cùng Âu Triết Luân: “... Nếu quả thật không có lựa chọn khác, tôi sẽ làm.”

Doãn Long Nhất vỗ vỗ vai của cậu rồi đứng dậy, quay người lại thì nhìn thấy Tần Tu biểu cảm âm trầm, tay cầm hai ly cao nóng đứng phía sau, vội nhắc tay làm động tác đầu hàng, tự động rút lui.

Tại sân bay quốc tế Canh Lâm có rất nhiều fan đến đón máy bay. Thẩm Triệt được Tần Tu đẩy từ đường hầm đi ra, liếc mắt một cái liền nhìn thấy biểu ngữ thật dài chúc cậu sớm ngày bình phục, vốn rất cảm

đông, nhưng mà nhìn thấy số lượng fan đến thật sự quá đông, khi thấy một đám thương binh các cậu như vậy liền vô cùng kích động. Rất nhanh sau đó, tám vệ sĩ và nhân viên an ninh sân bay đã không khống chế được cục diện. Đám phóng viên truyền thông cũng nhào đến vây quanh các cậu. Fan thì gào khóc gọi nhau vây tới, hiện trường hỗn loạn chưa từng có. Trước mắt Thẩm Triệt chỉ có bóng người kín đặc, nhốn nháo ồn ào, ngay cả một khe hở cũng không có. Tần Tu vươn tay cánh tay giúp cậu chặn lại đám đông hỗn loạn xung quanh. Chỉ một lúc sau, cậu đã chìm trong một biển hoa và quà tặng của fan. Bởi vì xương sườn bị thương, cho nên quá nhiều thứ đè nặng lên ngực sẽ rất khó chịu. Nữ Nữ ở bên cạnh giúp cậu nhận quà, hai tay đều nhận không kịp. Vì thế khi một chú gấu Teddy to bự từ giữa đám người nhảy dù xuống người Thẩm Triệt, Tần Tu đã cúi kính nhắc con gấu bông lên ném thẳng ra ngoài.

Hành khách ở sân bay bị vạ lây, nhân viên sân bay cũng ca thán ầm ĩ. Jessica liên tục nói với phóng viên: “Hiện tại không tiện giải thích”, “Ra ngoài nói sau được không”. Trong lòng thì thầm nghĩ TAKE FIVE lúc này xem như tiếng xấu lan xa rồi.

Bởi vì toàn bộ thành viên đều bị thương, Jessica không thể không hoãn lại những hoạt động quảng cáo tiếp theo của nhóm, hủy bỏ hai buổi biểu diễn. Khi đang vội vàng tiếp điện thoại, đường dây nội bộ của thư ký lại xen vào: “Chị Jessica, Hạ Chính tới tìm chị.”

“Tôi bây giờ đang bận rất nhiều việc, bảo cậu ta giữa trưa lại đến.” Jessica xoa xoa cái cổ đau nhức.

Nữ thư ký chần chừ nói: “...Nhưng cậu ta nói có chuyện rất quan trọng.”

Ngư Tiêu đang ở trong văn phòng lướt weibo. Trên màn hình là cuộc tranh luận giữa Tần Tu và fan. Nguyên nhân là do ngày hôm qua khi ở sân bay, khi fan ào ào tới thiếu chút nữa làm lật xe lăn của Thẩm Triệt. Weibo của Tần Tu đó giờ chờ mỗi mắt cũng không được một câu, đây là lần đầu tiên “thao thao bất tuyệt” như thế, weibo một post tiếp một post.

– Vốn bởi vì một nhóm sasaeng mà xảy ra sự cố lớn thế này rồi, tôi còn tưởng rằng các bạn hẳn đã biết nghĩ hơn, kết quả hôm nay ở sân bay lại trình diễn một màn như vậy, thật sự khiến cho tôi rất thất vọng.

Weibo vừa cập nhật, phía dưới tất cả đều là fan vội vàng xin lỗi không ngừng.

– Không cần xin lỗi tôi, các bạn nên xin lỗi Thẩm Triệt, A Tường, với những người bạn mà chính các bạn làm bị thương, còn có những hành khách trong sân bay và nhân viên công tác bị các bạn liên lụy.

Không chỉ khai chiến với fan, thậm chí ngay cả phóng viên cũng không buông tha.

– Còn các phóng viên có mặt ở đó, các người không giống với fan, các người đều là người trưởng thành. Nếu nói các fan không lý trí là xuất phát từ sự yêu thích với chúng tôi, hành vi của các người hoàn toàn là vì lợi ích bản thân mà tổn hại người khác, vì lấy tin tức mà không chút để ý tới người bị thương, không thêm quan tâm tới fan và những hành khách khác. Là một người trưởng thành, tôi cũng xấu hổ thay các người.

Dưới bài post ngoại trừ fan thật lòng xin lỗi, cũng có không ít người chạy vào đâm chọc, “Cậu cho cậu là ai a, có tư cách gì bắt người ta phải xin lỗi?”, “Tôi không bao giờ làm fan của anh nữa, cảm ơn”, “Kính bầm với Tần gia trên trời, thiên hạ duy ngã độc tôn một câu, khai chiến với phóng viên truyền thông chẳng có ích gì cho cậu đâu.” Thế nhưng Tần Tu đâu có thể nào chịu thua như vậy.

— Những lời này tôi không chỉ nói với fan của riêng tôi, mà còn nói với toàn thể fan của TAKE FIVE, không phục, tới tìm tôi.

Trên official website, tieba, diễn đàn và đủ loại trang web giải trí khác hôm nay đều nói về chuyện này. Một đám ồn ào xem náo nhiệt: “Quả nhiên không phải nổi điên trong trầm lặng mà là lộ nguyên hình trong trầm lặng”, “Tần Tu phải là vừa nổi điên vừa lộ nguyên hình mới đúng.”, “Nhóm V sớm muộn cũng bị hủy trên tay cậu ta thôi.”, “Tần gia chắc chắn ở sân bay bị fan tập kích phải chỗ hiểm rồi. Thím nào ra tay mau tới đây nói xem cảm xúc thế nào” ...

Fandom thì vô cùng hoang mang và áy náy. Còn có người đăng video khóc lóc nói rất xin lỗi, thậm chí có người khởi xướng hoạt động ký tên “Fandom V, đừng để năm người họ chỉ vì hành vi của các bạn mà tan rã”. Còn nhóm sasaeng fan trước kia ở khách sạn chụp ảnh và đuổi theo xe hiện tại tất cả đều @Tần Tu, bày tỏ mình rất đau lòng, sẽ cố hết sức sửa chữa những sai lầm trước kia.

Ngu Tiêu đang vui vẻ, Jessica không gõ cửa mà đẩy cửa vào luôn: “Ngu tổng, tôi có lời muốn...”

Ngu Tiêu giơ ngón tay lên lắc lắc: “No no no, cô trước hết nghe tôi nói đã. Có thấy weibo hôm nay không? Rất có cá tính! Dám nã pháo về phía fan và phóng viên. Thử hỏi có thần tượng nào mới ra mắt hai năm mà làm được như vậy không. Đây mới xứng là ..”

“Hạ Chinh và Doãn Long Nhất muốn rời khỏi TAKE FIVE.” Jessica nói.

115. Chương 119: Chào Tạm Biệt? Lối Ra?

Hóa ra khi còn đang trong chuyến lưu diễn, Hạ Chinh đã tiếp xúc với người của Thế Kỷ Hoàng Âm. Quy mô và sức ảnh hưởng của Thế Kỷ Hoàng Âm dù không so được với Quan Triều nhưng do vẫn luôn tập trung vào chất lượng âm nhạc nên danh tiếng trong nước cũng khá tốt, hoạt động mấy năm nay cũng thuận buồm xuôi gió, thêm nữa đứng sau công ty là con trai một triệu phú trong nước, đối phương cũng rất sẵn lòng trả khoản bồi thường do phá vỡ hợp đồng nếu như hai người rời Quan Triều.

Ngu tiêu dường như có chút kinh ngạc với tin tức này, nhưng cũng không giật mình, chỉ vân vê cái râu con kiến, cảm khái: “Ngày này đến sớm hơn dự tính của tôi à nha.”

Jessica kinh ngạc: “Ngày từ đầu ngài đã đoán được nhóm có ngày tan rã sao?”

“Vì để nâng đỡ Tần Tu nên TAKE FIVE mới được tạo ra, Hạ Chinh trong lòng cũng hiểu rõ điều này, trái tim cậu ta căn bản cũng không ở TAKE FIVE, chỉ là rất biết thời biết thế mà dùng TAKE FIVE như một tấm ván cầu thôi.” Ngu Tiêu tựa lưng ra ghế, ngón tay gõ gõ tay vịn vẫn rất nhàn nhã. “Nhóm nhạc này sớm muộn cũng sẽ giải tán, tôi vốn dự tính là ba năm, đợi khi danh tiếng của nhóm đang ở đỉnh cao thì Hạ Chinh mới có thể rời đi, nhưng hiện tại đã có công ty bằng lòng trả tiền phá vỡ hợp đồng cho họ, lại đúng lúc Thẩm Triệt bị thương, hoạt động của nhóm sẽ phải tạm dừng lại. Chính vào thời điểm mấu chốt này cậu ta đưa ra quyết định muốn rút khỏi nhóm cũng không có gì khó hiểu. Cô nhìn độ nổi tiếng của TAKE FIVE ở trong nước xem, ra mắt mới hai năm đã không có nhóm nhạc nam nào có số lượng tiêu thụ đĩa nhạc vượt qua bọn họ. Hạ Chinh và Doãn Long Nhất cũng nổi tiếng rồi, nhưng dù sao mới ra mắt hai năm, còn chưa nhiều hoạt động, cát-xê đóng quảng cáo cũng chưa phải là cao nhất, lúc này mà hủy hợp đồng, phí bồi thường cũng không hề nhỏ, chờ thêm một năm nữa, giá trị hợp đồng của bọn họ chắc chắn sẽ vượt xa, có khi không chỉ gấp ba gấp năm lần.”

Jessica không tin nổi: “Chẳng lẽ cứ để bọn họ đi như vậy sao?” Dù sao cũng là nhóm nhạc thần tượng sáng giá nhất, cứ như thế thì thật đáng tiếc.

Ngu Tiêu bí hiểm cười cười: “Người sáng giá nhất vẫn trong tay chúng ta.” Nói xong lại xoay laptop tới, click vào số liệu tìm kiếm. Trong biểu đồ, đường cong biểu thị số lượng tìm kiếm về Tần Tu cao vọt hẳn lên so với những thành viên còn lại trong TAKE FIVE, thậm chí còn cao hơn cả số lượng tìm kiếm về cả nhóm. Jessica ghen ghét, trăn trối nhìn.

“Cô có biết tôi trước kia khi còn ở nước ngoài thường đi club chơi, sớm đã quen với cái trò mua vào bán ra này rồi.” Ngu Tiêu đứng dậy, thông thả bước đến bên cạnh Jessica, vịn vào lưng ghế dựa. “Thay đổi người là rất bình thường, một đội bóng quán quân còn có lúc đội hình chấp vá tan nát thê thảm cơ mà, huống chi là nhóm nhạc thần tượng. Cô làm việc ở đây đã nhiều năm như vậy, hẳn cũng rõ nhóm nhạc thần tượng, nói trắng ra tồn tại chỉ là để việc ra mắt thuận lợi hơn. Tất cả các nhóm nhạc thần tượng, sau cùng nếu không tách ra để từng thành viên một bay lên thành công thì sẽ là buộc chung vào cùng nhau tuột dốc. Có nhóm nhạc nào từng đạt tới vàng hào quang sáng chói mà không phải giải tán trong bóng tối chứ. Thời gian thực sự tồn tại trước mặt fan thường không vượt qua ba bốn năm, cô cũng không cần suy nghĩ quá nhiều.”

Jessica thở dài một hơi: “Vậy bây giờ phải làm thế nào?”

Ngu Tiêu chấp tay sau lưng, nhìn bầu trời đầy khói mù qua cửa kính sát đất, nheo mắt nói: “Thế Kỷ Hoàng Âm chắc chắn đã tính tranh thủ khoảng thời gian lộn xộn này dồn ép hai người kia phá vỡ hợp đồng. TAKE

FIVE sắp tới có hoạt động nào không?”

Jessica mở kẹp tài liệu trên tay ra, hoạt động kế tiếp có biểu diễn, có đại diện quảng cáo, việc phát hành album thứ ba cũng đã sớm được lên kế hoạch.

Ngu Tiêu nghe xong gật đầu: “Chuyện trước tiên cô phải làm lúc này là giữ yên được Hạ Chinh và Doãn Long Nhất, không được để lộ tin tức. Việc thứ hai là đối phó với việc làm đại diện thương hiệu. Tôi đã xem qua hợp đồng đại diện thương hiệu, những sản phẩm này đều chỉ rõ phải cả năm người của TAKE FIVE làm người mẫu quảng cáo, nhưng mà lúc trước, khi ký hợp đồng này tôi cũng đã suy nghĩ đến tình huống hôm nay. Vậy nên trong hợp đồng có viết, nếu một trong năm người vắng mặt, phía bên kia có quyền kết thúc hợp đồng, Quan Triều phải chịu tất cả phí tổn thất, ngoài ra cũng có thể có thỏa thuận khác. Hiện tại Thẩm Triệt bị thương phải tính dưỡng tới nửa năm,... đám thương nhân này e rằng sẽ ép giá cát-xê đại diện thương hiệu trắng trợn. Cô nhất định phải chịu được áp lực này. Người hấp dẫn lợi nhuận nhất đang ở chỗ chúng ta, bọn họ chắc cũng hiểu được. Thà rằng bỏ dở hợp đồng bồi thường phí tổn thất cũng không thể hạ thấp giá trị của cậu ta được. Đương nhiên, hạ thấp giá trị hợp đồng cho bọn họ một chút cũng được. Chuyện thứ ba là nói chuyện với Hạ Chinh và Doãn Long Nhất cho khéo, tiếp đây còn vài buổi biểu diễn nữa. Việc Thẩm Triệt vắng mặt đối với các buổi biểu diễn cũng không phải vấn đề lớn, nhưng cần phải đảm bảo biểu hiện của bốn người còn lại phải thật chuyên nghiệp. Tan rã là chuyện không thể tránh được, nhưng mà ngay lúc này mà đột nhiên giải tán chắc chắn sẽ gây ra sóng to gió lớn, chúng ta phải cố gắng kéo dài thời gian. TAKE FIVE cho dù chỉ còn trên danh nghĩa thì ít nhiều gì, tồn tại thêm một khoảng thời gian nữa cũng tốt. Cô phải lời hết tình hết lý ra nói, làm sao để cho họ hiểu, thứ nhất chuyện của Thẩm Triệt, Doãn Long Nhất không phải hoàn toàn không có trách nhiệm. Thứ hai, nếu kéo dài thêm một chút, cố gắng hoàn thành hoạt động đại diện thương hiệu và buổi biểu diễn sắp tới thì phí bồi thường phá vỡ hợp đồng cũng có thể được giảm một chút. Thứ ba, nếu nhất định muốn đi, có thể dùng phương án điều đình, đem dỡ bỏ hợp đồng quản lý trước, còn hợp đồng về đĩa nhạc giữ lại ở Quan Triều, hoặc ngược lại cũng được. Thứ tư,” Nói tới đây liền quay đầu lại, “Album thứ ba cô có tính toán gì chưa?”

Nghe Ngu Tiêu nói một mạch như vậy xong, Jessica uống một viên an thần, suy tư nói: “Trước khi lưu diễn đã thu được hai ca khúc trong album thứ ba, nhưng mà tình hình này xem ra không hoàn thành được rồi. Tôi nghĩ như này, phát hành EP thì quá yếu thế, nếu không thể tránh được việc nhóm tan rã, tôi đề nghị chuyển sang phát hành album tuyển tập Greatest Hits, bonus thêm hai ca khúc mới, thời gian hoàn thành cũng rất nhanh. Như vậy trước khi nhóm giải tán vẫn có thể tranh thủ quảng bá và ký tặng được. Sau khi kết thúc thời gian phát hành album Greatest Hits, nhóm có thể đường ai nấy đi, chính thức giải tán. Sau khi thông báo tin này thì cũng lập tức phát hành DVD kỉ niệm tour lưu diễn châu Á của nhóm.”

“Ừ, cứ như vậy đi.” Ngu tiêu sờ sờ cằm. “Tận lực làm việc, còn lại tùy theo số trời vậy.”

Hơn một tháng tiếp theo, Thẩm Triệt đều nằm trong bệnh viện. Ban đầu cậu còn nhận được rất nhiều quà, đọc thư của fan gửi tới giết thời gian, thế nhưng về sau, thư cũng thưa dần, quà cũng ít dần, phần lớn thời gian cậu chỉ ngồi một mình nhìn ra ngoài cửa sổ ngắm người.

Thi thoảng xem TV, đương nhiên kênh cậu xem nhiều nhất là kênh giải trí. Tối qua, lúc xem chương trình Câu lạc bộ giải trí trên đài TPS, TAKE FIVE có tham gia chương trình để quảng cáo cho album tuyển tập những Hits của nhóm sắp ra mắt. Một fan vừa to vừa béo khi được hỏi muốn được thực hiện điều gì nhất liền trả lời muốn bế Tần Tu kiểu công chúa! Lúc ấy Thẩm Triệt đang uống nước liền phụt cả ra khiến cho cô y tá thực tập đang rút kim tiêm truyền dịch cho cậu giật mình hoảng sợ, máu từ ống tiêm bẹp một cái bắn lên mặt cậu.

Thế nhưng tiếc là nguyện vọng của fan này không được thực hiện, có dùng ngón chân để nghĩ cũng biết Tần Tu sẽ không đời nào chịu để một cô gái bế mình kiểu công chúa trước mặt khán giả cả nước như vậy được. Tuy rằng nhìn thể trạng cô gái kia mà nói, có khi ẵm Tần Tu ngon ơ luôn ý chứ. Tần Tu nói với MC hay là để tôi bế công chúa cô bạn kia đi, khiến cho bạn fangirl rất đau lòng nói, anh làm sao bế nổi em, Tần Tu lại nói, chưa bế làm sao biết được. Thẩm Triệt ngồi trên giường lắc đầu, em gái à, em thật là đơn thuần, anh ta là Gấu Bắc Cực đó, trên thế giới này làm gì có chuyện Gấu Bắc Cực bế không nổi một cô gái chứ!

Thế nhưng, có thể thấy Tần Tu rất thoải mái mà bế cô gái nặng gần 90kg lên khiến cho vô số fan tại trường

quay ghen tỵ thét lên. Thẩm Triệt thì liên tục nuốt nước miếng khan: “Khí lực anh rất cuộc là lớn tới cỡ nào vậy...”

Bởi vì Thẩm Triệt đang dưỡng bệnh, không thể xuất hiện, nhóm làm chương trình vô cùng kuso mà sắp xếp một cái standee bằng bìa cứng hình của cậu đặt trong trường quay.

(kuso là một từ tiếng Nhật, nghĩa là nhảm shit)

Thẩm Triệt mỗi lần nhìn thấy chính mình phiên bản 2D đứng giữa một đám mỹ nam 3D là lại thấy buồn cười, nhưng nhìn riết lại không sao cười nổi.

Cái standee kia cũng không phải vô duyên vô cớ mà cứ liên tục xuất hiện trên màn hình. Mỗi lần xong trò chơi, Tần Tu lại ra đứng ở bên cạnh cái standee kia. Nếu đổi là trước đây, bản thân cậu chưa từng trải qua, có lẽ có đánh chết cũng không chú ý đến chi tiết như vậy, nhưng bây giờ cậu có thể nhìn ra rõ ràng kia chính là cố ý. Chỉ cần mỗi khi ống kính lia tới Tần Tu, cái standee của cậu nhất định cũng được lên hình. Tuy rằng cảm giác tồn tại của chiếc standee thật mong manh nhưng so với không được vào hình thì vẫn tốt chán.

Ánh mắt Thẩm Triệt dán ở Tần Tu đang trả lời câu hỏi của MC, trong lòng vừa ngọt ngào lại cảm động.

Cuối chương trình, tấm standee được tặng cho một fan trong trường quay. Tần Tu kí tên lên standee xong còn tự mình đưa cho fan, nói: “Phải bảo vệ cậu ấy nhé.”

Cô gái ôm lấy tấm standee đỏ mặt, dút khoát gật đầu.

Chương trình kết thúc, MC muốn mỗi thành viên nói vài lời với fan của mình. Hạ Chính nhận lấy micro, trầm ngâm hồi lâu: “Những chuyện khác không nhắc nữa, tóm lại, cảm ơn mọi người đã đi cùng chúng tôi suốt hai năm qua!”

Doãn Long Nhất cũng nhắc cười cười: “Lông mày của tôi tuy có xấu một chút, nhưng bất kể tôi biến thành dạng gì, các bạn vẫn tiếp tục ủng hộ chúng tôi, đúng không nào?”

Phương Viên mới nói một chút, hốc mắt đã đỏ hoe: “Khoảng thời gian gần đây xảy ra nhiều chuyện như vậy, có thể được ở đây nhìn thấy các bạn thế này, tôi thực sự rất vui mừng.”

Đến lượt Tần Tu, anh không nói gì với fan của mình mà lại quay về phía vài fan Thẩm Triệt ít ỏi có mặt trong trường quay: “Cảm ơn các bạn đã tới đây, Thẩm Triệt chắc sẽ rất vui khi thấy các bạn. Hãy tiếp tục ủng hộ cậu ấy, được không?”

MC vỗ tay đầu tiên, xen lẫn trong tiếng vỗ tay là tiếng nhiều fan nghẹn ngào gọi to tên các thành viên. Trái tim Thẩm Triệt nặng như đeo đá, vừa xem xong chương trình liền lập tức gọi điện cho Tần Tu, thế nhưng chỉ nghe thấy thông báo người kia đang tắt máy. Cậu lại gọi cho Nữu Nữu, nữ trợ lý nói cho cậu hay Tần Tu bây giờ đang ngủ, tranh thủ một lát nữa phải chụp hình quảng cáo.

“À, thế thôi.” Thẩm Triệt cười nói. “Không có gì đâu. Cô không cần nói cho anh ấy tôi gọi tới đâu.”

Sang tháng mười, tất cả mọi người trong bệnh viện Canh Lâm đều biết có một thành viên của nhóm nhạc thần tượng TAKE FIVE đình đám đang nằm ở phòng 601 trong viện. Mấy cô y tá lại càng ngày càng quen thuộc với chàng trai trẻ từng nhiều lần xuất hiện trên TV và tin tức này hơn nữa. Nói là thần tượng trên TV nhưng nhiều lúc nhìn cậu ta lại giống cậu bé nhà bên thích chọc cười mọi người hơn là một thần tượng. Thường xuyên thấy cậu một mình ở dưới lầu trượt xe lăn đánh bóng rổ, điều khiển xe lăn rất thuần thục lại còn rất thích ra ngoài. Mỗi lúc muốn đo nhiệt độ cơ thể và huyết áp thì thường xuyên là không tìm thấy người đầu. Cậu ta cứ xẹt qua xẹt lại khắp nơi ở khoa xương khớp mái như đi chợ.

Trong thang máy, ông cụ phòng bệnh bên cạnh xuống lầu ăn cơm, trông thấy Thẩm Triệt liền cười hỏi: “Thẩm Triệt lại đi chơi bóng đá à? Lúc nào thì sang phòng ông đánh bài đây a?”

“Ông có thể chịu chấp nhận mình thua được không? Ông còn nợ con tiền một bữa cơm đó nha.” Thẩm Triệt oán giận.

“Tiểu tử nhà cậu sao lại nhỏ mọn như vậy, có mấy đồng thôi mà, làm gì mà sốt ruột thế...” Ông cụ lấy lòng chọc chọc Thẩm Triệt đang không thèm nói gì: “Cậu chịu sang đánh bài với ta, ta giới thiệu cháu gái cho

nhé. Cháu gái ta là đại mỹ nữ đó nha!”

“Con có bạn gái rồi.” Chàng trai tóc xoăn xoay quả bóng trên tay, ngửa đầu đắc ý cười. Vừa nói đến chuyện này là lập tức vui vẻ.

“Lừa quỷ à, sao chưa bao giờ thấy sang thăm cậu!”

Thẩm Triệt a a a a: “Người ta là đại mỹ nhân, cháu không muốn người đó xuất đầu lộ diện.”

“Khoác lác vừa thôi ông mãnh!”

Thẩm Triệt trượt xe lăn ra cổng bệnh viện, vừa nhìn liền thấy một chiếc Cherokee màu trắng đỗ bên đường, chiếc SUV vừa tao nhã, vừa khí phách này nom rất lạ, cậu chưa gặp lần nào, nhìn không được cũng phải ngó mấy lần. Vừa đến sân bóng rổ, Thẩm Triệt liền gọi điện cho Tần Tu, là giọng chuyển tiếp sang hộp thư thoại như thường lệ. Cậu biết trong khoảng thời gian này, TAKE FIVE đang bận rộn quảng bá cho album Greatest Hits. Vừa tham gia show truyền hình lại liên tục tham gia ký tặng, thường thường một ngày phải chạy vài ba nơi. Cậu thường xuyên chỉ có thể thấy họ trên TV, thế là bèn thét to vào hộp thư thoại: “Hoa khôi trường, tôi cũng muốn bé anh kiểu công chúa!” Trong lòng tưởng tượng ra Tần Tu khi nghe thấy câu này thì mặt sẽ đen thui như thế nào, chắc chắn là sẽ ngay tức khắc gọi điện lại mắng cậu.

Sân bóng rổ trong bệnh viện rất đơn giản, chỉ có một cái rổ. Một mình Thẩm Triệt chơi cùng với xe lăn-chan. Trái bóng rổ đập vào bảng nảy ra, rơi trúng vào bụi cỏ. Thẩm Triệt lăn xe lại, thấy bên dưới bụi cỏ là bờ dốc, nhưng không sâu lắm. Thẩm Triệt giữ chắc xe lăn, cúi người xuống nhặt, nhưng lại thiếu một chút nữa. Mông bèn dịch thêm về trước một chút, ngón tay vừa chạm vào bóng, trọng tâm cả người liền chơi vơi, ngã xuống.

Thế nhưng chưa kịp chụp ếch đã có người giữ cậu lại. Người nọ khí lực rất lớn, chỉ tóm cổ áo bệnh nhân của cậu một cái đã đem người nhấc trở về xe lăn. Thẩm Triệt đang định quay đầu nói cảm ơn, lại thấy người kia đi xuống bờ dốc, cúi người nhặt trái bóng lại. Cái cúi người đẩy tao nhã kia, cậu đã từng rất quen thuộc.

An Gia Miện đem trái bóng nhẹ nhàng ném vào giỏ, lại chạy lên đón bóng rồi một tay úp rổ. Thẩm Triệt ở bên cạnh nhìn một màn như vậy chợt có ảo giác như mình đang trở lại thời niên thiếu.

Năm ấy cậu mới chỉ mười bốn tuổi, liều mạng nhảy lên, xòe cả năm ngón tay mới miễn cưỡng với tới cái giỏ. An Gia Miện trước tiên dạy cho cậu ba bước lên rổ, cậu luôn chạy thành bốn bước, vất vả lắm mới làm đúng ba bước. Vừa nhìn vào video, bà mịa, động tác xấu vật vờ! Ngay cả cậu cũng thấy chán ghét chính mình, thế nhưng An Gia Miện lại không hề ghét bỏ cậu, cả kỳ nghỉ hè đều kiên nhẫn dạy cậu chơi bóng. Thẩm Triệt ngây người nhớ lại, rất kiên nhẫn rất cẩn thận, bây giờ nhớ lại, đúng là không được thật cho lắm, cười khổ, rốt cuộc quả nhiên đều là giả dối.

Ngày cuối cùng hôm đó, Thẩm Triệt vẫn đang một mình trên sân bóng rổ đối diện con phố như vậy luyện tập, tiếp đó An Gia Miện đi vào sân bóng, cậu quay lại phần khởi khi nhận ra anh ta. Ngày xưa, mỗi kỳ nghỉ hè là đều như vậy, hai người sẽ chơi 1vs1 cho thỏa thuê, đến tận khi bị mẹ gọi điện thoại hết cho đứa này lại đứa kia thúc giục nửa ngày mới chịu về nhà, vẫn nuối tiếc như chơi chưa đã.

Nhưng lần này An Gia Miện không có ý định cùng chơi bóng rổ với cậu, chỉ hờ hững nói: “Thẩm Triệt, anh ký hợp đồng với Tinh Bang Giải Trí rồi.”

Thẩm Triệt nghe xong lại vừa mừng vừa lo: “Thật hả anh?!”

An Gia Miện khi đó chỉ bình thản nhìn cậu, không nói gì. Bây giờ nghĩ lại, cậu cũng cảm thấy chính mình hồi đó cứ đứng tự lảm bảm như vậy đúng là rất ngu xuẩn.

“Lúc nào vậy anh? Ba mẹ biết chưa vậy?! Woah, anh hai, anh lợi hại quá đi mất!” Khi đó cậu còn vươn tay ra nắm lấy tay An Gia Miện.

An Gia Miện cúi đầu, ngón tay hơi hệt phũ phũ vết bẩn bám trên bộ quần áo trắng sạch bong của mình.

“Ồ.” Thẩm Triệt có chút ngại ngùng, rút tay về xoa xoa lên quần: “Không để ý anh hai mặc đồ trắng. Nhưng mà anh hai lợi hại quá đi ha! Chúng ta tìm chỗ chúc mừng...”

“Thẩm Triệt” Lời còn chưa dứt đã bị An Gia Miện lạnh lùng cắt đứt: “Tao ký ước với Tinh Bang, chính là chuyện thứ nhất muốn nói với mày. Chuyện thứ hai, là tao muốn rời khỏi đây, sau này sẽ không bao giờ trở về nữa.”

Thẩm Triệt sửng sốt: “Tại sao?”

“Thực ra, cha mẹ mày đồng ý cho tao ở lại chỉ vì nghĩ chắc sẽ được lợi gì đó.” An Gia Miện nói.

Thẩm Triệt cho rằng mình nghe lầm rồi: “...Anh nói gì cơ?”

“Đương nhiên, thế cũng chẳng có gì khó hiểu cả. Ai lại vô duyên vô cớ đối xử tử tế như vậy với một thằng học sinh mười bảy tuổi chẳng thân chẳng quen gì như thế chứ?”

Thẩm Triệt nghe mà cảm thấy mình như hồ đồ: “Anh, rốt cuộc anh đang nói gì vậy? Tại sao anh lại nói vậy chứ?”

“Tiếc là họ tính toán nhầm mất rồi. Tao và cái đại gia tộc trước kia đã chẳng còn liên quan gì nữa, nhưng mà mấy năm nay tiền sinh hoạt phí họ nhận được chắc cũng không ít, chỉ ít cũng không bị lỗ vốn.”

?

“Anh rốt cuộc bị sao vậy? Anh có biết mình đang nói gì không thế? Anh không phải nghĩ như vậy! Anh có bao giờ hỏi thử suy nghĩ của ba mẹ chưa?! Sao anh có thể nghĩ ba mẹ như thế chứ?!” Ba mẹ rõ ràng yêu thương anh như vậy, mở miệng ra là lại “A Triệt à, con chừng nào mới giống anh con một chút thì có phải tốt không.” Chẳng lẽ cũng đều là giả sao? Ánh mắt đầy tự hào dành cho anh chẳng lẽ cũng là giả sao?!

“Tao cũng không hận họ, ngược lại, tao còn muốn cảm ơn bọn họ đã dạy tao giả dối là như thế nào.”

“Im đi! Anh không được nói ba mẹ như vậy!”

“Bây giờ tao muốn đi. Ký hợp đồng với Tinh Bang cũng không tồi, tao sẽ tiếp tục gửi tiền về, để bọn họ khỏi phải nửa đêm tỉnh dậy tính toán thiệt hơn là tao ăn bám.”

An Gia Miện của ngày hôm đó tàn nhẫn đến cực độ, mặc kệ Thẩm Triệt mặt đỏ gay muốn cãi lại, muốn giải thích thế nào, anh ta cũng một mực làm như không nghe không thấy không biết, không cho cậu chút cơ hội nào, chỉ mắt diếc tai ngơ mà nói, giống như đang nói lời thoại phim, vẻ mặt tuyệt tình cương quyết, mặc cho cậu kích động oán giận thế nào cũng chẳng ích gì.

“Lời anh vừa nói... đều là thật lòng sao?” Hồi đó tôi còn nghĩ có lẽ anh gặp phải chuyện gì mới cư xử kì quặc như vậy.

“Điều cuối cùng tao muốn nói, từ trước tới nay, tao chưa hề coi mày là em trai. Có thằng em trai như mày thì tao phát điên mất. Nhưng vì muốn sống yên ổn trong cái nhà này nên tao không thể không lấy lòng mày, làm một anh trai mẫu mực.”

Ngày hôm đó, bầu trời thật trong, một ngày giữa hạ đẹp trời như vậy nhưng cậu lại có cảm giác như đứng giữa trận mưa đông sấm chớp.

“Cảm ơn mày mấy năm nay làm thứ tiêu khiển cho tao. Tạm biệt.”

An Gia Miện xoay người bỏ đi, còn cậu vẫn nhìn theo hình bóng hắt. Nhìn hắt băng qua đường cái, đứng giữa vòng xuyên chờ đèn đỏ, lại xuyên qua đường, hướng về phía ga tàu điện ngầm, cuối cùng thân ảnh biến mất ở lối vào ga. Một lần cũng không hề quay đầu lại.

Trái bóng rỏ lăn tới trước mặt cắt ngang dòng suy tư của Thẩm Triệt. Ngẩng đầu thấy An Gia Miện chỉ đứng yên lau mồ hôi, Thẩm Triệt liền tự mình lặn xe tới nhặt bóng. Vốn không muốn ở cùng người này thêm một giây nào nữa, nhưng trái bóng kia là thứ duy nhất làm bạn với cậu trong những ngày nằm viện dài đằng đẳng này, cậu không thể để mất được. Vừa mới trượt tới, định khom người nhặt bóng, An Gia Miện đã bước tới đá nhẹ một cái khiến quả bóng lăn đi, từ trên cao nhìn xuống: “Ngay cả trái bóng cũng không tranh nổi. Ta đang nhìn cái gì đây?” Ánh đèn tuần mỹ cay nghiệt thoáng nhướn mi: “Một con chó mất chủ.”

Thẩm Triệt ngẩng đầu cứng nhắc nói: “Anh tìm con chó mất chủ này có chuyện gì?”

An Gia Miện cũng không ngờ đối phương lại hòa theo lời miệt thị của mình như vậy, ngẩn người một chút mới hừ lạnh nói: “Đương nhiên ta tới để ngắm bộ dạng thảm hại của cậu. Sao không thấy người anh em tốt đại minh tinh kia của cậu đâu nhỉ?”

“Anh ta bận nhiều việc.”

“Thẩm Triệt, ta thấy cậu ở bệnh viện cũng lâu vậy rồi, vẫn còn mơ hồ chưa hiểu chuyện sao.” An Gia Miện cười lạnh nói. “TAKE FIVE sắp giải tán tới nơi rồi, chỉ còn mình cậu giống như thằng ngốc vẫn ở trong bệnh viện này chơi xe lăn thôi.”

Thẩm Triệt giật mình: “Anh nói cái gì?”

Đúng là vẫn chưa hay biết gì, An Gia Miện cười nhạo ngẫm. Nếu TAKE FIVE rơi vào cảnh phải giải tán, vận mệnh của Thẩm Triệt chắc chắn sẽ càng thêm bi thảm. “Bạn cùng nhóm với cậu, Hạ Chính và Doãn Long Nhất muốn đi ăn máng khác, sang Thế Kỷ Hoàng Âm. Nhóm này cùng lắm chỉ duy trì được thêm ba tháng nữa thôi, đáng tiếc, đến lúc đó nói không chừng cậu vẫn còn đang ngồi xe lăn ấy nhỉ.”

“Làm sao anh biết được?” Thẩm Triệt trống rỗng, hồ nghi hỏi. An Gia Miện là người ngoài, tại sao lại biết nhiều như vậy, anh ta là ảnh đế chứ đâu phải KGB

(KGB là tên của tổ chức hoạt động tình báo, gián điệp và chống tình báo, gián điệp của Liên Bang Xô Viết. Nhìn tổng quát, phạm vi thế lực hoạt động của KGB tương tự như của CIA. Công việc chống tình báo, gián điệp của KGB là đối chọi lại CIA và FBI.)

“Cậu không tin thì có thể gọi điện hỏi Tần Tu.” An Gia Miện khoanh tay nói. “Nhưng ta khuyên cậu, trước hết hãy mau tranh thủ thời gian tính cho mình một con đường khác đi.”

Thẩm Triệt cau mày không nói gì.

An Gia Miện cúi lưng, đặt hai tay lên tay vịn xe lăn: “TAKE FIVE giải tán, Hạ Chính và Doãn Long Nhất đã sớm lên kế hoạch ra mắt rồi, Tần Tu lại càng không phải nói, TAKE FIVE chỉ là cái đệm lưng cho cậu ta. Cậu ta bây giờ đang vinh quang tột đỉnh, một khi hoạt động cá nhân sẽ có hàng vạn ánh mắt dõi theo. Còn cậu thì sao? Một khi nhóm thần tượng này giải tán, cậu còn giá trị gì với Quan Triều nữa? Cậu vừa không biết nhảy, vừa không biết hát, theo con đường thần tượng cậu chắc chắn không theo được, Quan Triều lại hạn hẹp tài nguyên về diện ảnh như vậy, làm gì có chuyện nâng đỡ cậu mà bỏ qua Tần Tu, hưởng chi độ nổi tiếng của cậu kém xa cậu ta như thế. Cậu muốn tiếp tục ở lại Quan Triều vậy chỉ còn con đường chết thôi.”

“Anh có ý gì?” Thẩm Triệt giương mắt trừng An Gia Miện.

“Lúc trước bảo cậu ký với Tinh Bang cậu không ký. Đây là cậu tự tìm thôi.” An Gia Miện đứng thẳng dậy.

“Nếu anh nghĩ có thể nhìn thấy bộ dạng khốc lóc nức nở ăn năn hối hận của tôi thì thật xin lỗi, đã để anh thất vọng rồi.” Thẩm Triệt xoay người, ôm trái bóng lên, trượt xe lăn xoay lại muốn đi.

An Gia Miện ở sau lưng nói: “Nếu cậu muốn đóng phim, ta có thể giúp cậu tìm Jason.”

“Tôi không muốn chịu ơn huệ của anh.”

Thẩm Triệt dừng lại, trầm ngâm nói: “Tôi làm trò tiêu khiển cho anh nhiều năm như vậy, coi như đã trả đủ cho anh rồi.”

“Cậu cho rằng vậy là xong chuyện được à?!” An Gia Miện tức giận nói: “Ta nói cho cậu biết, Thẩm Triệt, học phí mấy năm đại học này của cậu tất cả là do ta bỏ ra hết!”

Thẩm Triệt khựng lại, chậm rãi quay đầu lại... kinh ngạc trợn mắt nhìn An Gia Miện.

“Thế nào? Không tin sao? Không tin thì về hỏi thử ba mẹ cậu xem.” An Gia Miện cười lạnh. “Ta không trả tiền cho cậu, cậu cho là gia đình mình có nhiều tiền để gánh học phí của Canh Ảnh như thế sao?”

Thẩm Triệt mặt xám như tro tàn, không thốt ra nổi một câu. Một lúc lâu sau mới cắn chặt khóp hàm nói: “Tiền tôi sẽ trả lại cho anh.”

“Cậu trả ta? Cậu ở Quan Triều ghen khuất đến chết như thế này, một nghệ sĩ hạng ba như cậu lấy cái gì trả cho ta?!”

“Tóm lại có chết tôi cũng sẽ trả lại cho anh!”

Tay Thẩm Triệt siết chặt trên tay vịn xe lăn, hận chính mình không thể lập tức đứng lên thét trả lại. Tiếng tranh cãi từ sân bóng xa xa đằng này khiến cho các bệnh nhân đi ngang qua chú ý, đã có người bắt đầu rỉ tai thì thầm hoài nghi thân phận An Gia Miện. An Gia Miện đeo kính râm, trước khi đi chỉ nói: “Tự cậu suy nghĩ cho kĩ đi.”

116. Chương 120: Bye Bye Take Five

“Phương Viên đã tìm được công ty mới nhanh như vậy sao?” Trong văn phòng, Jessica nghe tin tức mà Ngu Tiêu mang tới cho mình cũng không khỏi chấn động, lắc lắc đầu không dám tin. “Sao lại có thể là Tinh Bang Giải Trí...”

“Là tự cô coi thường Phương Viên thôi. Thăng nhóc kia thực ra không hề đơn giản.” Ngu Tiêu hai tay đan nhau đỡ lấy cằm, nhìn bản hợp đồng trước mặt. “Tôi đoán chẳng bao lâu nữa Hạ Chính cũng sẽ tới tìm cô thôi. Phương Viên nghe ngóng được tin tức này, cậu ta còn ngầm dò hỏi tôi nữa.”

“Tôi tưởng rằng nếu TAKE FIVE giải tán, cậu ta cũng có ý định ở lại Quan Triều.” Jessica nhú mi nói. “Nhưng tại sao Tinh Bang lại muốn ký hợp đồng với cậu ta? Nếu ký với Thẩm Triệt tôi còn hiểu...”

” Bữa tiệc đóng máy Cú ném quyết định ngày đó, ngay từ đầu Tiền đồng đã rất thích Thẩm Triệt. Một lần tôi thấy Phương Viên cùng cô ta ở cùng nhau. Giúp đỡ làm cầu nối hay đoái loại thể cũng quá là đơn giản.” Thấy Jessica trợn tròn mắt không tin nổi, Ngu Tiêu chỉ nhún nhún vai. “Showbiz mà, ôm đùi cũng là một loại kĩ năng. Nói gì thì nói, Tinh Bang Giải Trí vẫn đang thiếu ca sĩ thần tượng. Trình độ của Phương Viên cũng rất bình thường, nhưng mà năng lực trong nghề có khi còn hơn cả Âu Triết Luân đó.”

Mới nói đến đây, cửa ban công liền bị đẩy ra, Jessica cùng Ngu Tiêu quay đầu lại, nhìn Tần Tu sắc mặt không vui bước tới cũng giật mình. Nữ thư ký đứng ngoài cửa vẻ mặt đầy có lỗi: “Vô cùng xin lỗi ngài, Ngu tổng, Tần Tu, anh ta...”

“Rốt cuộc sao lại thế này?” Tần Tu ngắt lời cô thư ký, hỏi: “Mấy người Doãn Long Nhất quyết định rời nhóm lúc nào vậy?”

Jessica vừa nghe cũng biết Doãn Long Nhất này vừa khai hết ra rồi, cô quay sang trao đổi ánh mắt với Ngu Tiêu một chút, người đàn ông râu con kiến khẽ gật, Jessica liền nói: “Chúng tôi định đợi thêm một thời gian nữa mới nói cho cậu. Trong chuyến lưu diễn, Hoàng Âm Thế Kỷ đã tìm gặp Hạ Chính, nhưng mà cậu yên tâm, vẫn đang trong thời gian quảng bá cho album Greatest Hits, sẽ không nhanh tan rã thế đâu.”

Lượng tiêu thụ của album Greatest Hits hiện tại cũng rất khả quan, bọn họ tính toán khi lượng tẩu tán của album chứng lại sẽ công bố luôn tin tức nhóm giải tán, lấy luôn điều này làm cú hích tạo nên một đợt sóng tiêu thụ album mới.

Hai EP và hai album trước đều có hai phiên bản là CD Only và CD + DVD, album tổng hợp lần này lại dùng năm bìa. Trước đây, khi nhóm mới thành lập, đề án dùng năm bìa CD đã bị Ngu Tiêu gạt bỏ. Thứ nhất là mức độ nổi tiếng của các thành viên còn hạn chế, thứ hai là lúc đó mức độ được yêu thích của Tần Tu cao hơn bốn người kia rất nhiều, dùng năm bìa CD chỉ sợ mức tiêu thụ chênh lệch giữa các phiên bản khiến cho tâm lý các thành viên trở nên bất bình, vậy nên mới thống nhất dùng hai phiên bản với ảnh của cả năm thành viên. Nhưng lúc này đây, thứ nhất độ nổi tiếng của các thành viên cũng đã khá vững chắc, thứ hai giải tán nhóm là xu thế tất yếu, không cần phải lo lắng đến thể diện, tất cả đều được lợi dụng vì mục tiêu tối đa hóa lượng tiêu thụ. Từ lúc tung album đến giờ còn chưa tới ba tháng, theo như bản báo cáo của phòng marketing, lượng tiêu thụ album phiên bản bìa là Tần Tu vẫn cao hơn rất nhiều so với các thành viên khác. Tình hình như thế này trước đây cũng từng xảy ra, đó là tạp chí TIDE & STYLE phát hành

năm phiên bản với mỗi trang bìa là một thành viên TAKE FIVE, nghe nói lượng bán ra của tờ tạp chí với ảnh bìa Tần Tu cũng dẫn đầu.

Ngu Tiêu đứng dậy nói với Tần Tu: “Đây cũng là những điều nằm trong kế hoạch, mức độ nổi tiếng của cậu cũng đã khá khả quan rồi. Chúng tôi vừa làm một cuộc khảo sát giữa các nhóm tuổi, mặc dù mức độ nổi tiếng trong lớp những khán giả nam tầm tuổi bốn mươi còn khá thấp nhưng bởi vì Cú ném quyết định và Quý diện vương khi được trình chiếu đều là quán quân về lượng rating, vậy nên độ nổi tiếng của cậu trong lớp khán giả nữ khá cao, bao gồm những khán giả trong độ tuổi từ mười cho đến năm mươi tuổi. Tần Tu, với mức độ nổi tiếng của cậu hiện tại, cậu đã có thể một mình nhận vai trong những bộ phim truyền hình hoành tráng. Tài nguyên về lĩnh vực này của Quan Triều không nhiều lắm, nhưng chúng ta cũng nhận được rất nhiều lời mời từ phía nhà sản xuất và đạo diễn. Cậu đều là sự lựa chọn số một của họ.”

Tưởng rằng khi nói ra những lời này, Tần Tu sẽ cảm thấy vinh hạnh, nhưng đối phương lại chỉ hỏi: ” TAKE FIVE giải tán rồi, vậy Thẩm Triệt sau đó thì thế nào?”

Ngu Tiêu ngẩn người, hoàn toàn không ngờ Tần Tu tới tìm mình để hỏi vấn đề này: “Hiện tại cậu ấy chỉ cần chuyên tâm dưỡng thương, những chuyện khác để nói sau.”

“Sợ sau này nói thì muộn mất rồi.” Tần Tu cũng không chấp nhận thái độ mập mờ này của đối phương: “Hiện tại đã hơn hai tháng liên tục không có tin tức gì về cậu ấy xuất hiện, lại hơn hai tháng nữa cậu ấy ra viện, lúc đó TAKE FIVE cũng đã không còn, tôi muốn biết các người định sắp xếp cho cậu ấy thế nào?” Tần Tu nặng nề nhìn hai người: “Không thể nào đến một chút kế hoạch cũng không có chứ.”

Ngu Tiêu trầm một hơi: “Thẩm Triệt không thể so với cậu được, bất kể là tư chất hay là mức độ được yêu thích hiện tại. Khách quan mà nói, sau khi TAKE FIVE giải tán, cậu ấy vẫn ở lại Quan Triều cũng không phải lựa chọn tốt nhất. Thứ chúng tôi có thể cung cấp, cậu ấy lại không phải sở trường, thứ là sở trường của cậu ấy chúng tôi lại không thể cung cấp được. Đương nhiên nếu cậu ấy lựa chọn rời công ty, bởi vì dù sao sự việc cũng là đột phát cho nên Quan Triều có thể miễn cho cậu ấy tiền bồi thường phá vỡ hợp đồng.”

Tần Tu không thể tin nổi đối phương có thể nói với thái độ hời hợt được như thế, anh cố nén giận dữ nói: “Miễn tất cả tiền bồi thường... Cái này chính là ý các người đã tận tình tận nghĩa rồi đúng không? Trước đây vì muốn hợp thành một nhóm nhạc năm người mà túm cậu ấy tới thế thân cho kẻ khác. Lúc đó chẳng lẽ không ai nhận ra cậu ấy không có khả năng đi theo con đường của thần tượng vừa hát vừa nhảy sao? Bây giờ cậu ấy lâm vào tình cảnh khó xử thế này, các người muốn quảng cậu ấy đi ký ước ở đâu?”

Ngu Tiêu ngồi trở lại ghế xoay: “Tôi thật không phải. Nhưng sự việc đột ngột phát sinh như thế này cũng không ai dự đoán trước được. Nếu TAKE FIVE không giải tán, hoặc là ít nhất, theo như dự định của tôi, một năm nữa mới giải tán, Thẩm Triệt có thể vẫn ở lại trong nhóm tích lũy kinh nghiệm cũng như tạo dựng thêm danh tiếng. Sau đó dù là phát triển sự nghiệp cá nhân ở Quan Triều hay là muốn rời đi ký ước với nơi khác cũng không vấn đề gì, còn như bây giờ, tôi chỉ có thể nói, tôi có tâm nhưng mà lực không đủ. Cậu ấy đương nhiên vẫn có thể ở lại Quan Triều, tôi sẽ sắp xếp người đại diện khác dẫn dắt cậu ấy, nhưng chắc chắn sẽ không thể giống như thời gian còn ở TAKE FIVE, thu hút được nhiều chú ý như vậy. Nếu cậu ấy muốn phát hành album solo, tôi có thể giúp nhưng nếu muốn đóng phim, cơ hội sẽ là không nhiều lắm.”

Tần Tu nhìn người đàn ông vừa giải thích vô cùng kín kẽ ngồi phía sau bàn làm việc: “Ý của ngài là, trừ phi TAKE FIVE không giải tán, nếu không Thẩm Triệt ở lại Quan Triều cũng chỉ có một đường chết thôi, đúng không?”

“Có thể nói như vậy.”

“Tôi hiểu rồi.” Tần Tu sáng tỏ gật đầu, xoay gót rời khỏi văn phòng, lúc đi tới cửa, lại quay đầu nói với Jessica. “Cô có biết tại sao trước đây tôi cự tuyệt ký ước với Tinh Bang không?”

Hai người trong văn phòng nhìn nhau, không rõ.

Tần Tu nhìn Jessica và Ngu Tiêu: “Bởi vì tôi cho rằng, Tinh Bang là một công ty không có tình người. Nghề sĩ dưới trướng công ty đó một khi xuất hiện vết nhơ, không còn giá trị lợi dụng nữa, sẽ bị nó một cước đá văng đi.” Đôi mắt xinh đẹp nheo lại, lộ hung quang rét buốt tới tận xương: “Tôi vẫn không tin tất cả mọi con quạ trên thế giới này đều màu đen. Tôi thật sự hy vọng mình không khờ dại.”

Tần Tu tìm thấy Doãn Long Nhất và Hạ Chinh trong phòng biên tập, bọn họ đang xem tình hình biên tập của phim tài liệu kỉ niệm TAKE FIVE tròn hai năm tuổi. Vốn cả năm người nên xem cùng nhau, nhưng bởi vì chuyện phá hợp đồng đi ăn máng khác, lúc này bốn người gần như rất ít khi tụ tập cùng một chỗ.

Doãn Long Nhất thấy Tần Tu ào ào bước tới, cũng đứng dậy: “Cuối cùng cũng tới hả. Muốn trút giận cho Thẩm Triệt phải không, muốn đánh nhau hay cực diêm tôi cũng tiếp cậu.” Hạ Chinh đưa tay ra ngăn Doãn Long Nhất lại. “Cậu ta muốn trút giận thì đã trút rồi.” Lại nhìn về phía Tần Tu: “Xem ra cậu biết cả rồi, có gì thì nói đi.”

“Không phải tôi đến trút giận cho Thẩm Triệt, tôi đến xin các anh ở lại nhóm.” Tần Tu nói.

Không chỉ Doãn Long Nhất ngây người mà ngay cả Hạ Chinh cũng phải sửng sốt. Phải mất một lúc, Doãn Long Nhất mới phá ra cười: “Tôi nghe nhầm sao? Cậu lại có thể cầu xin chúng tôi cơ à?”

“Nếu anh hi vọng tôi cầu xin, tôi sẽ cầu xin, chỉ cần TAKE FIVE có thể tiếp tục tồn tại. Tôi cũng không cần lâu lắm, chỉ một năm nữa thôi.” Chỉ cần một năm thôi, khi đó danh tiếng của Thẩm Triệt cũng đã được củng cố, có thể tự mình đơn độc bước đi con đường riêng rồi.

Hạ Chinh mất một lúc không biết nói gì, một Tần Tu luôn luôn cao ngạo đến vậy, thế mà có thể kéo xuống tự tôn đến cầu xin bọn họ, anh đương nhiên biết tất cả chuyện này là vì cái gì: “Cậu vì Thẩm Triệt mới tới đây phải không. Có người anh em như cậu, tôi tin rằng cậu ấy sẽ rất cảm động. Về chuyện của Thẩm Triệt, tôi cũng thật xin lỗi, nhưng chúng tôi không thể vì thế mà ở lại được.”

“Không sai, tôi tới chính là vì Thẩm Triệt, thế nhưng tôi cũng có đầy đủ lý do khuyên các anh ở lại nhóm.”

“Hử?” Doãn Long Nhất nhướn mày. “Cậu đã cầu xin đến mức này, nói nghe thử coi?”

Tần Tu cũng không so đo đối phương mạnh mẽ: “TAKE FIVE còn đang trong đà bay lên, sức ảnh hưởng về sau còn rất lớn. Điều này tôi tin các anh cũng rõ. Thêm một năm nữa, độ phổ biến của TAKE FIVE sẽ lên tới đỉnh điểm, nếu tôi là các anh, tới thời điểm đó mới nghĩ đến chuyện tách ra. Bây giờ mới chỉ có một hãng Thế Kỷ Hoàng Âm đến tìm các anh, đến lúc đó, các anh còn có nhiều sự lựa chọn tốt hơn. Cho dù đến lúc đó các anh vẫn cứ chọn Thế Kỷ Hoàng Âm thì thì ký trước hay sau, giá trị hợp đồng sẽ ăn đứt nếu so với ký bây giờ, mức độ coi trọng và đãi ngộ đương nhiên cũng sẽ khác. Việc gì phải nôn nóng nhất thời?”

Doãn Long Nhất nghe Tần Tu nói xong cũng cứng đờ người. Sao lại thế này? Nhìn Hạ Chinh đứng bên cạnh không nói lên lời, sao tự nhiên hẳn cũng thấy Tần Tu nói rất có lý nhỉ?

“Những gì cậu nói đều đúng cả.” Hạ Chinh gật đầu nói, “Nhưng cậu đã bỏ qua một chuyện. Tôi và Doãn Long Nhất có thể đợi thêm một năm cũng không vấn đề, nhưng Ngô Tưởng thì không thể. Nếu chúng tôi tiếp tục ở lại nhóm thêm một năm, cậu ấy sẽ phải đợi chúng tôi thêm một năm. Một năm này cậu ấy không thể ký hợp đồng với công ty quản lý nào, chỉ có thể tìm một việc làm thuê quanh quẩn ở đây. Chúng tôi sao có thể để người anh em của mình lại hy sinh vì chúng tôi thêm lần nữa chứ.”

Tần Tu á khẩu không trả lời được.

Doãn Long Nhất cũng nói: “Tần Tu, nói thực, chuyện của Thẩm Triệt là tôi nợ cậu ấy. Tôi rất muốn có cơ hội bù đắp lại, nhưng vấn đề đi hay ở này, tôi đặc biệt không thể đồng ý được! Nếu cậu cảm thấy chưa giải được hận.” Doãn Long Nhất nắm tay lại, nắm chặt một cái lên chính ngực mình, nói với Tần Tu. “Muốn đánh, muốn chém gì cũng tùy cậu, tôi cam đoan nếu tôi ở lại một chút thì sẽ không phải tên Doãn Long Nhất nữa!”

Tần Tu nhìn hai người, ánh mắt hoàn toàn ảm đạm, không nói thêm gì quay người bỏ đi.

Trong nhà, Tần Tu một mình nằm trên giường, hộp thư thoại của di động để bên gối cứ lặp đi lặp lại mấy tin nhắn của Thẩm Triệt.

“Hoa khôi trường! Đang làm gì ế ~?”

“Hoa khôi trường! Tôi dùng giọng anh mắng làm nhạc chuông cuộc gọi đến nè!”

“Hoa khôi trường, tôi luôn muốn bế anh kiểu công chúa!”

Âu Triệt Luân vội vàng đi xuống lầu, mách với Hạ Lan Bá đang ở dưới ăn pizza: “Teo rồi teo rồi! Hoa khôi trường bị điên rồi! Tự đứng lại còn muốn được bế kiểu công chúa mới sợ chứ!”

Tháng mười hai, phim tài liệu đặc biệt về TAKE FIVE được phát trên đài truyền hình TPS, đồng thời trên mạng internet cũng có fan gửi ra được mùi không tốt, cảm thấy bộ phim làm kỉ niệm nhóm tròn hai năm tuổi này đặc biệt là điềm xấu. Có fan bắt đầu tung tin đồn rằng TAKE FIVE sẽ giải tán, trên mạng bỗng nhiên trở nên xôn xao đủ mọi thông tin. Thẩm Triệt cuối cùng cũng có thể không cần xe lăn, có thể dùng gậy xuống giường đi lại được.

Tháng một, DVD concert vòng quanh châu Á của TAKE FIVE chính thức được phát hành, kéo theo album Greatest Hits của nhóm lần thứ hai lại dâng lên đợt sóng tiêu thụ khổng lồ. Đến cuối tháng, Quan Triều mời phóng viên đến buổi họp báo tuyên bố TAKE FIVE giải tán. Cả showbiz chấn động. Có fan gào lên mình bị lừa, chửi mắng Quan Triều làm việc vô nhân đạo, sắp giải tán rồi còn cố hốt tiền của fan.

Đầu tháng hai, Hạ Chinh, Doãn Long Nhất và Ngô Tường kí hợp đồng với Thế Kỷ Hoàng Âm, thành lập ban nhạc OUR. Rất nhiều fan kéo tới bên dưới tòa nhà Quan Triều phản đối, chỉ trích Hạ Chinh và Doãn Long Nhất là đồ phản bội, mắng công ty vì tiền mà phát rồ. Một tuần sau, Phương Viên âm thầm ký hợp đồng với Tinh Bang Giải Trí; quảng cáo một dòng smartphone mới nhất của TIDE với Tần Tu làm đại diện thương hiệu bắt đầu được chiếu trên TV, đồng thời, hình ảnh của DDD trên website hãng di động đó được thay thế bởi hình ảnh mới của Tần Tu. Có người trong giới truyền thông phân tích, chỉ ra rằng vì Quan Triều quá mức coi trọng Tần Tu, cho nên mới lập ra nhóm nhạc cho một mình Tần Tu làm mưa làm gió. Tin đồn trước đây rằng trong nhóm lục đục lại bắt đầu nhen nhóm cháy lại.

Thành viên TAKE FIVE rời đi thì rời đi, nằm viện thì nằm viện, đúng lúc nước sôi lửa bỏng này, hỏa lực của phóng viên vây công đều tập trung toàn bộ lên người Tần Tu. Liên tiếp nhiều ngày, Tần Tu ra khỏi tòa nhà đều gặp phải phóng viên bao vây chặn đường, truy hỏi anh cùng Doãn Long Nhất và Hạ Chinh có phải có xích mích không, tin đồn nhóm bất hòa có phải thật hay không. Ngày hôm nay, Tần Tu cùng mọi người phải ra bằng cổng sau gara, vậy mà vẫn bị một đám phóng viên bám theo. A Tường đi bên cạnh mở đường vừa thay Tần Tu ngăn phóng viên, Nữu Nữu vội gọi điện cho nhân viên bảo vệ của công ty, nhưng đám phóng viên vẫn cứ liều mạng giờ máy lên chụp ảnh, ngăn không cho Tần Tu đi ra. Một cái ống kính máy ảnh đập mạnh vào giữa trán Tần Tu.

Tần Tu dừng bước, tay ôm trán, cổ gấu sắc mặt khó chịu, thế nhưng một luồng khí lạnh nổi lên cũng khiến cho hiện trường tự động yên tĩnh lại đến quỷ dị. Không còn ai xô đẩy, chen lấn, chỉ có Tần Tu đứng trước cửa một tay ôm mặt, một tay dè lên mép cửa. Tất cả đều mong có thể bắt được khoảnh khắc thần tượng đang nổi từ trước đến nay vốn không cởi mở với truyền thông này tỏ thái độ khó chịu.

Tần Tu bỏ tay xuống, mắt bị chọc vào đèn đỏ ngẫu, anh quay về phía các phóng viên, không hề tức giận, sắc mặt vẫn rất bình tĩnh: “Các vị có muốn biết một ngày của tôi như thế nào không?”

Các phóng viên quay sang nhìn nhau, không biết nói gì.

“Buổi sáng, tôi tham dự buổi ra mắt mẫu điện thoại mới của TIDE, ăn cơm trưa xong thì đi chụp ảnh bìa cho tạp chí T&S. Buổi chiều nhận phỏng vấn của báo Người nổi tiếng. Bây giờ là sáu giờ một phút, bây giờ rồi tôi phải tham gia một trận đấu bóng rổ từ thiện giao lưu giữa các ngôi sao. Tôi chỉ có một tiếng đồng hồ này để ăn cơm. Khoảng trống một giờ này tôi muốn tới bệnh viện thăm người anh em tốt của tôi, Thẩm Triệt. Các vị quên cậu ấy rồi, nhưng tôi thì không. Vậy nên nếu các vị tới tìm tôi để tiêu bớt năng lượng dư thừa, thật ngại quá, tôi không có thời gian kiểu Mỹ kia để tiếp các vị.”

Tần Tu nói xong, cầm lấy kính râm mà Nữu Nữu đưa tới, đeo lên, che lại con mắt sưng đỏ kia, đi xuyên qua đám phóng viên còn đang ngây ngẩn bước lên xe quản lý đỗ trước cổng tòa nhà công ty.

Bội Hi nhìn tin tức mà tay phóng viên vừa đưa lên, ném thẳng trở lại: “Đây là cái gì? Tần Tu tỏ thái độ khó chịu với phóng viên, nghi vấn có những lời lẽ rất thô tục. Cậu ta thực sự nói rất thô tục sao?”

“Tôi, cái này tôi không nhìn thấy nhiều, chỉ cường điệu lên một chút...” Tay phóng viên thực tập trẻ tuổi ngập ngừng nói.

“Thứ tôi muốn là tin hot chân thật, tin chấn động, biết chưa! Cậu đưa cho tôi một tin Tần Tu nói năng thô tục rất chấn động, nhưng là tin giả. Cậu làm phóng viên hay đang viết kịch bản vậy?” Bội Hi bực tức đập

đập bàn.

Nam phóng viên không dám hé nửa lời.

Bội Hi dựa vào bàn làm việc, hỏi: “Cậu nói cậu ta đi thăm Thẩm Triệt?”

“Anh ta nói vậy ạ.”

Bội Hi nhướn mi: “Được lắm. Sau này cậu cứ bám lấy Tần Tu và Thẩm Triệt cho tôi.”

“Hơ? Bám theo bọn họ để làm gì ạ?” Phóng viên trẻ không hiểu.

“Tôi cũng không biết để làm gì.” Bội Hi bí hiểm cười cười, “Nhưng mà, sau này sẽ biết thôi.”

Lại thêm một tuần, Thẩm Triệt bình phục xuất viện, không nói cho bất cứ ai. Thế nhưng lúc đi ra khỏi bệnh viện, lại nhận được điện thoại của một người phụ nữ tự xưng là người đại diện của DCT studio, hỏi cậu có muốn ký hợp đồng với công ty họ không.

Thẩm Triệt chống gậy, leo lên taxi, mờ mịt hỏi: “Thật xin lỗi, tôi không biết rõ về công ty các vị lắm.”

“À, cái này cũng không kỳ quái. Công ty chúng tôi mới thành lập chưa tới một năm. Không biết cậu đã xem phim Hội học sinh đứng đầu chưa. Phim truyền hình này là bộ phim đầu tiên công ty chúng tôi quay đó.”

Cậu chưa từng nghe thấy tên studio DCT, nhưng bộ phim hài với rating cao ngất này cũng rất nổi tiếng, hóa ra là bộ phim đầu tiên của công ty này sao.

“Studio DCT, tên này có ý nghĩa gì không?” Không biết vì sao cậu lại tự nhiên bật ra câu hỏi này.

“Tên này là do Boss của chúng tôi đặt, DCT chính là Dream Comes True.”

Dream comes true, giấc mộng thành sự thật sao.

“Quy mô công ty chúng tôi tuy không bằng được Quan Triều hay Tinh Bang, nhưng chúng tôi rất coi trọng các nghệ sĩ trong công ty. Tài nguyên chúng tôi cung cấp cho cậu có thể chưa phải là tốt nhất trong ngành, nhưng nhất định là thứ tốt nhất chúng tôi có thể dành cho cậu...” Người bên kia đầu dây lại nhiệt tình giới thiệu. “Ừm, những lời này cậu nghe chắc cảm thấy có phần giả tạo, thực ra là cá nhân tôi rất thích cậu, coi như cũng là một fan nho nhỏ đi. Tôi thấy cậu rất có duyên với khán giả. Bà cố nội nhà tôi mỗi khi nhìn thấy cậu trên TV đều vui vẻ tươi cười ... Không biết cuộc điện thoại này có quấy rầy cậu không, tôi biết, khoảng thời gian này, cậu vẫn luôn an tĩnh dưỡng thương. TAKE FIVE tan rã tôi cũng rất tiếc nuối. Tôi cảm thấy có thể cậu sẽ không ở lại Quan Triều nên mới gọi điện tới. Quan Triều đã có Tần Tu, nếu cậu có ở lại, khả năng phát triển cũng sẽ không tốt. Tôi nói như vậy hy vọng cậu đừng để ý, bởi vì tôi cảm thấy điều cậu tâm huyết nhất vẫn là diễn xuất...”

Thẩm Triệt nhìn phong cảnh xẹt qua ngoài cửa kính, đang có người hạ biển quảng cáo Coca-Cola của TAKE FIVE xuống, thay vào đó là ảnh quảng cáo đồ uống của Bích Cơ và Âu Triết Luân. Thời huy hoàng của TAKE FIVE đã trở thành quá khứ.

Có lẽ đây là lúc mình tự tìm con đường cho chính mình.

“Ừm, cảm ơn chị. Để tôi suy nghĩ một chút.”

117. Chương 121: Quán Quán! Mau Đứng Lên!

Rất khuya Tần Tu mới quay về chung cư, vừa vào nhà đột nhiên nhìn thấy Thẩm Triệt nằm vắt một chân trên sofa, Tần Tu gần như không thể tin vào hai mắt mình. Anh ấn mở đèn, Thẩm Triệt mới đang lơ mơ ngủ, vậy là chợt tỉnh, nhìn thấy người đứng bên cạnh cửa, tự nhiên lại có cảm giác như cách ba thu mới gặp lại.

“Cậu về nhà lúc nào vậy? Tại sao không điện cho tôi?” Tần Tu vừa bước vào liền hỏi.

“À, tôi thấy dạo này anh bận rộn nhiều việc, tôi tự mình về cũng được mà.” Thẩm Triệt cười, ngồi xuống.

Ánh mắt Tần Tu có chút ảm đạm, trong khoảng thời gian này đúng là cực kỳ bận rộn, lần anh tới bệnh viện thăm Thẩm Triệt đã là chuyện của một tuần trước đây, mỗi lần cũng nán lại không được bao lâu. Mỗi lần nhìn thấy Thẩm Triệt nằm trên giường bệnh nhưng vẫn cố sức chọc anh vui vẻ, lại nghĩ đến ngày hôm đó, trong phòng thay đồ, anh nắm chặt lấy tay người kia hứa hẹn – Tôi sẽ dẫn cậu cùng thành công.

Mà lúc này TAKE FIVE đã giải tán, lời hứa của anh đã tan như bọt nước. Mỗi khi nhìn thấy Thẩm Triệt cười thoải mái như không có chút lo âu gì, anh lại cảm thấy rất bức bối.

Tần Tu đi tới ngồi xuống sô pha, cúi đầu nhìn băng vải trên chân Thẩm Triệt: “Vết thương ở chân cậu còn chưa lành hẳn, đi lên lầu ngủ đi. Về sau, nếu tôi không có nhà, cậu cứ lên mà ngủ.”

Thẩm Triệt thực ra muốn từ chối, khoảng thời gian này vừa nhìn cũng biết Tần Tu thiếu ngủ trầm trọng, mà tư thế ngủ của cậu lại tệ như vậy, thật không muốn ảnh hưởng đến người kia. Nhưng bộ dáng nghiêm cẩn của Tần Tu khiến cậu không cách nào nói ra từ “không” được.

Tần Tu đứng dậy cởi áo khoác, quay đầu lại nói: “Tôi đi tắm cái đã, cậu lên ngủ trước đi.”

Thẩm Triệt nghe lời đi lên lầu, nằm trên giường lật qua lật lại, vẫn không ngủ được. Thực ra nhiều ngày như vậy không được gặp hoa khôi trường, đương nhiên là nhớ, lúc này còn chưa nói với nhau được mấy câu mà cậu đã cảm thấy như nghiện rồi.

Một lát sau, Tần Tu đã đi lên, nhìn thấy cậu chàng đầu quần đang ngồi xếp bằng trên giường nhìn anh cười. “Ngồi nói chuyện với tôi chút đi.”

“Nói chuyện gì?” Tần Tu nén cười, ngồi xuống ghế xoay trước bàn. “Nói về chuyện cậu muốn bé tôi kiểu công chúa?”

Thẩm Triệt vừa nghĩ đến bé kiểu công chúa, lại nhìn mỹ nam vừa tắm xong cả người thơm nức trước mặt, còn đang mải não bỗ, nhưng mà cũng chỉ muốn thôi, hoa khôi trường đâu chịu cho bé chứ: “Tôi nói linh tinh ấy mà, ha ha”

“Nói linh tinh à...” Tần Tu có chút tiếc nuối dựa người vào ghế. “Tôi còn đang mong chờ cậu sớm khỏe lại đó.” Giọng nói lại tà ác trầm xuống. “Rất muốn để cậu bé đấy.”

Ánh mắt kia như có điện khiến cho người ta mất phương hướng, cái mơ ước thầm kín này của Thẩm Triệt đã lộ cả ra giọng nói: “... Thực ra chân tôi cũng gần khỏi hẳn rồi...” Anh bằng lòng cho bé thì tôi có thể liều mình bán thân bất toại mà bé anh nha!

Bộ dạng vầy vầy cái đuôi sao mà rõ ràng như vậy chứ. Tần Tu cố nén cười liếc nhìn đầu quần về mặt đầy chờ mong nhưng lại không dám làm càn. Còn muốn bé tôi kiểu công chúa sao, cậu mở miệng ra là gọi hoa khôi trường tôi còn chưa tính sổ với cậu đâu đấy. Anh đứng lên: “Đi ngủ.”

Sau đó liền cởi áo tắm.

Chiếc áo tắm màu lam sạch sẽ từ trên người tuột xuống đất, Thẩm Triệt nhìn Tần Tu trần như nhộng chỉ mặc độc chiếc quần sịp suýt chút nữa thì rớt mất ra ngoài: “Làm... làm gì mà phải cởi hết thế?”

Tần Tu cúi đầu, tóc liền xoa theo hai bên má xuống dưới, bộ dạng vừa tà ác vừa quyến rũ, chỉ là ánh mắt quyến rũ như vậy lại đang nhìn tiểu nội nội của chính mình: “Tôi còn mặc quần lót mà, ai bảo là cởi hết?”

Thẩm Triệt tâm nói, tôi lại không có hứng thú với cái phần phía dưới kia của anh. Anh thoát ý như vậy đối với tôi chẳng khác nào là cởi hết á! Cậu ở trong bệnh viện cấm dục suốt năm tháng, ngay cả AV để thẩm du cũng không có nốt, làm sao mà chịu được kích thích thể này. Bây giờ chân vẫn còn bị thương, tuyệt đối không thể buông thả được, vậy là vội vã xốc chắn: “Tôi xuống lầu ngủ đây!”

“Tôi muốn cậu ngủ ở đây.” Tần Tu túm tay Thẩm Triệt lại không cho phân trần.

Thẩm Triệt chân cà nhấc, cái túm này rất mạnh tay, cùng với cái câu làm nũng “tôi muốn~” kia thật chẳng ăn nhập gì với nhau cả. Thẩm Triệt thất thểu nhấc mông về phía sau, ngã ngồi ra giường, thấy Tần Tu quỳ trên giường, nằm úp người lại như con mèo. Ánh đèn chiếu lên thân thể bóng láng nhẵn nhụi

của Tần Tu, hình ảnh kia quả thực rất kích thích. Lỗ chân lông Thẩm Triệt giãn nở không ngừng, cái điệu bộ làm nũng này của anh... thật quá tà mị!

“Thẩm Triệt, bộ đồ ngủ taobao này có phải cậu mua nhỏ hơn một số không? Sao chỗ này lại chật như vậy?”

Lời này mà anh cũng nói ra được? Có còn nhân tính nữa hông vậy? QAQ

Thẩm Triệt định đứng lên, nhưng chân lại không có lực, mà Tần Tu thật giống y như con mèo, cứ vươn móng vuốt mà cào cào.

Thẩm Triệt khấn cấp che nơi quan trọng lại, chỉ thiếu nước quỳ xuống: “Anh đừng như vậy mà...” Trên người tôi còn có thương tích à nha....

“Tôi làm sao cơ?” Tần Tu nghiêng đầu nhìn Thẩm Triệt. “Tôi vừa làm gì cậu à? Chính cậu ở đằng kia chào cờ, sao lại đổ tội lên đầu tôi?”

Chẳng nhẽ tôi muốn lên là lên luôn được chắc? Thẩm Triệt khổ bức không biết nói sao: “Anh tự nhiên lại thoát y thế...”

“Tôi mùa hè đều ngủ nude, cậu cũng đâu phải lần đầu tiên biết. Cậu không muốn thấy tôi cởi quần áo à.”

Tôi chính là không thể thấy! Thẩm Triệt thực bị phần.

“Tôi hôn cậu, cậu cũng cứng, hôn cậu hai cái cậu cũng cứng, tôi chỉ tùy tiện cởi đồ cậu cũng có thể cương nhanh như vậy.” Tần Tu cúi đầu nhìn nơi nào đó đã căng cứng của Thẩm Triệt. “Thẩm Triệt, hai lạng thịt bên dưới kia của cậu sinh ra là vì tôi đúng không?”

Thẩm Triệt thật sự bó tay với cái người này, lại hận thằng em nhỏ nhà mình kém tầm.

“Được rồi, cậu muốn giải quyết không? Cứ nhịn như thế sao?”

Thẩm Triệt đỏ mặt xoay lưng qua: “Tôi tự làm được rồi.”

Tần Tu ở sau lưng tuyệt tình nhắc nhở: “Chớ có bắn lên giường đó.”

Thẩm Triệt xấu mặt muốn chết, trong lòng không ngừng xỉa xói “Anh cố ý chứ gì.” “Tôi cứ bắn lên chặn anh đó, không, bắn luôn lên gối đi.” vừa điều chỉnh phương hướng, ai dè vừa lấy cậu nhỏ ra, liền cảm thấy có hơi thở sát lại, vừa quay đầu liền thấy Tần Tu đang lộ đầu sang thăm dò, vậy là vội đem cậu nhỏ nhét trở lại.

Tần Tu vẻ mặt cụt hứng: “Tôi muốn xem xem bình thường cậu tự sướng thế nào, nhìn thì chết à.”

Sao anh cái gì cũng muốn xem thế nhỉ ... Thẩm Triệt sợ không hề nhẹ, mãi móng kéo quần: “Tôi xuống dưới làm.”

“Thẩm Triệt, cậu có thể dừng giả bộ thế nữa được không?” Tần Tu ngồi trên giường.” Lúc cậu xuống dưới sóc, cậu có dám lấy tư cách ra thề là không *** tôi không?”

Thẩm Triệt nghẹn họng, hết đường chối cãi.

“Lúc cậu tự an ủi mình cũng nghĩ đến tôi, vậy cậu cứ ông à ông ẹo như vậy làm gì, mau làm trước mặt tôi.”

Thẩm Triệt nghẹn khuất xách quần: “Tôi thích anh, nhưng tôi cũng biết mắc cỡ chứ. Ở trong WC nghĩ đến anh với làm ngay trước mặt anh đương nhiên khác nhau một trời một vực rồi, được chưa?”

Yêu nhau là chuyện của hai người, nhưng thích anh là chuyện của một mình tôi. Một người ở trong phòng bệnh phần khích chờ đợi được thấy anh trong quảng cáo, nửa đêm không ngủ được, nghe thấy giọng hát của anh liền thấy ngọt ngào, lúc nghe giọng anh gào thét trong hộp thư thoại quá mất ngủ, tôi cũng vui vẻ, kể cả khi sáng sớm giật mình chợt tỉnh, nhớ tới gương mặt của anh, nhớ tới giây phút cùng anh hôn môi là lại run rẩy... Tôi thích anh đến mức không kiểm soát nổi tâm trạng của chính mình, nhưng tôi cũng chỉ có thể tự an ủi mình thôi.

Tần Tu hiếm có lúc lại im lặng như vậy, mắt nhìn theo Thẩm Triệt tập tễnh đi ra cửa.

Sau khi giải quyết nhu cầu sinh lý xong, lúc tập tễnh đi lên lầu, Thẩm Triệt thấy Tần Tu đã ngủ từ lúc nào, áo tắm ngay ngắn mặc lại trên người. Thẩm Triệt ngồi xuống cạnh giường: “Nếu tôi đá phải anh, anh nhớ đánh thức tôi đấy nhé.”

Tần Tu không nói chuyện, Thẩm Triệt cho là anh đã ngủ, cũng nằm xuống, tắt đèn bàn. Căn phòng im lặng trong chốc lát mới nghe Tần Tu nói:

“Thẩm Triệt, khoảng thời gian tiếp theo có thể sẽ rất khó khăn. Hai chúng ta sẽ cùng tiến cùng lui, có được không?”

Thẩm Triệt cũng có lời định nói, nhưng Tần Tu mở miệng đem miệng cậu chặn lại.

Buổi chiều, lúc Thẩm Triệt về đến chung cư thì nhận được điện thoại của Jessica, nói có chuyện quan trọng muốn nói chuyện với cậu, nơi hẹn gặp là một quán cà phê chứ không phải công ty. Khi đó, cậu cũng biết chuyện gì tới rồi cuối cùng cũng tới rồi.

Nữ đại diện trước tiên hỏi thăm tình hình sức khỏe cậu thế nào, Thẩm Triệt thế nhưng lại có cảm giác câu hỏi kia thật xa lạ, không biết có phải do mình rời khỏi công ty tận năm tháng hay không mà lúc này, cậu đang có ảo giác, nữ đại diện tài giỏi, khôn khéo đang ngồi trước mặt này dường như không hề muốn có gì liên quan tới cậu nữa.

Jessica nhìn như có chuyện muốn nói lại thôi, Thẩm Triệt không khỏi có chút cảm ơn An Gia Miện lúc trước đã giúp cậu chích thuốc miễn dịch, lúc này tâm tình cậu đang rất bình thản, liền động viên đối phương: “Chị Jessica, có việc gì chị cứ nói thẳng ra đi.”

Cứ tưởng rằng Jessica sẽ nói với cậu rằng sau khi TAKE FIVE tan rã, cậu sẽ gặp phải đủ loại tình huống khó xử bất tiện, hoặc là thẳng thắn khuyên cậu nên tìm con đường ra mắt khác, thế nhưng những lời nói kế tiếp của Jessica lại khiến cậu chấn động:

“Tôi tới tìm cậu là vì Tần Tu.”

Thẩm Triệt ngẩn ra, nhớ tới trong khoảng thời gian này có rất nhiều chuyện xảy ra, mỗi lần Tần Tu tới bệnh viện nhìn anh dường như đều nặng nề tâm sự. Cậu cũng không thể không lo lắng: “Anh ấy làm sao?”

“Cậu ấy gần đây nhận được rất nhiều kịch bản.” Jessica nói tới đây lại dừng một chút.

Thẩm Triệt không hiểu lắm: “Vậy không phải rất tốt sao? Kịch bản phim thì phải chọn kỹ một chút à nha.”

Nữ đại diện thở dài lo lắng: “Theo như sắp xếp của công ty, lúc này cũng đã chọn ra được vài kịch bản, nhưng mấy bộ phim có triển vọng Tần Tu xem qua đều từ chối, đến bây giờ vẫn còn đang tìm trong một đồng kịch bản đang chờ.”

“Chắc là anh ta thấy mấy kịch bản đó có vấn đề.”

Jessica lắc đầu: “Kịch bản đều không có vấn đề. Mấy kịch bản được nhất kia, ngay cả biên kịch cũng nói lúc viết ra cũng lấy Tần Tu làm bản gốc mà sáng tác, thực sự là rất phù hợp với cậu ấy. Thẩm Triệt.” Nữ đại diện ngắc đầu nói. “Tần Tu không phải vì chính mình mà chọn kịch bản, cậu ta đang vì cậu mà chọn kịch bản.”

Thẩm Triệt chớp mắt, hoàn toàn thất thần.

“Nếu trong kịch bản có vai diễn phù hợp với cậu, cậu ta sẽ gọi điện thoại cho nhà sản xuất và đạo diễn, tỏ ý rằng mình thấy hứng thú với kịch bản này, sau đó hỏi vai diễn kia đã chọn được người hay chưa. Nếu chưa, cậu ấy sẽ đề cử cậu.”

Thẩm Triệt nghe, không biết phải nói gì. Tách cà phê nóng bỗng áp vào tay mà vẫn ngỡ ngàng không hề biết.

“Tôi có thể hiểu được tâm tình của cậu ấy, nhưng cách làm vượt quá quyền hạn thế này của cậu ấy thực sự có hơi thái quá. Hơn nữa, điều đó cũng không tốt cho tiền đồ của cậu ấy.” Jessica nghiêm túc nói. “Bởi vì kịch bản thích hợp với cậu chưa chắc đã thích hợp với Tần Tu. Cậu ta vốn có thể đi lối tắt, thế nhưng lại vì cậu mà tình nguyện đi đường vòng.”

Có một khách trong quán cà phê mở cửa sổ ra, tai Thảm Triệt ong ong lên, tiếng xe cộ đi lại đông nghịt, náo nhiệt ồn ào ập tới, cuối cùng cũng đều như lắng đọng lại, chỉ còn một giọng nói –

Thực ra, tôi cũng không hy vọng cậu sẽ ký với Quan Triều, nhưng nếu cậu đã quyết định vậy, tôi sẽ dẫn cậu cùng nhau thành công.

Thảm Triệt nghiêng đầu, chăm chú nhìn bóng dáng Tần Tu. Bình thản như vậy, tốt đẹp như vậy, ngay cả khi cậu rất muốn ôm nhưng lại sợ làm hỏng mất phần tốt đẹp kia: “Kỳ thực tôi cũng muốn nói với anh một chuyện,” Thảm Triệt cất tiếng nói, giọng có chút khàn, “Tôi đã ký hợp đồng với công ty quản lý khác.”

Bóng lưng Tần Tu cứng lại, nhanh chóng xoay người ngồi dậy

118. Chương 122: Hội Sinh Viên Đứng Đầu

Thảm Triệt chính thức ký hợp đồng với DCT Studio.

Văn phòng của DCT chỉ khiêm tốn chiếm ba tầng trong tòa cao ốc thương mại trên đoạn đường trung tâm CBD, nếu đem so với Quan Triều một mình chiếm giữ một tòa nhà thì hoàn toàn không cùng đẳng cấp, thế nhưng ấn tượng đầu tiên của Thảm Triệt với công ty nhỏ này lại rất tốt. Trong công ty chẳng phân biệt nghệ sĩ mới với nghệ sĩ lâu năm hay nhân viên công tác, không có mùi thuốc súng ganh đua nhau cũng như ranh giới phân biệt rất rõ ràng như trong Quan Triều, không khí rất hòa hợp vui vẻ. Người đại diện mới của Thảm Triệt, Phó Linh, chỉ hơn cậu bốn tuổi, nhìn qua thấy giống cô sinh viên mới tốt nghiệp đại học. Thảm Triệt vừa ký hợp đồng xong đã nghe được tin tốt từ Phó Linh, sắp tới cậu sẽ tham gia bộ phim Hội sinh viên đứng đầu mùa thứ hai.

Hội sinh viên đứng đầu là một bộ phim hài lấy bối cảnh là một trường đại học hư cấu. Đề tài về hội sinh viên vốn là đề tài rất được yêu thích đồng thời trong phim lại cường điệu nhiều thứ, vậy nên được rất nhiều khán giả trẻ theo dõi.

Câu chuyện về Hội sinh viên đứng đầu xảy ra ở trường đại học Đế Vương, đây là trường đầu tiên đề xuất việc để cho sinh viên tự quản. Hội sinh viên có quyền lực rất lớn. Mỗi một đợt tranh cử vào Hội sinh viên đều cực kỳ quyết liệt, thậm chí còn xảy ra vài chuyện đổ máu. Bộ phim bắt đầu từ đoạn nam chính hai mặt bị đánh bại và cướp lấy quyền lực bởi nam thứ chính là một phần tử cực đoan. Nam chính bắt đầu lãnh đạo Hội sinh viên thành lập nên một nội các mới. Mùa thứ nhất với 24 tập phim, nam chính đắm chìm trong hư vinh với thân phận hội trưởng Hội sinh viên. Hội sinh viên này cứ vài ba hôm lại ban hành nội quy và cách xử phạt mới, đối phó với đủ loại chuyện giời ời đất hời của các sinh viên trong trường khiến cho người xem cười ra nước mắt. Trong khi đó nam thứ chính bắt đầu bí mật thành lập Đảng Tự Do, đi khắp nơi diễn thuyết, bí mật tổ chức hội nghị, thậm chí còn muốn tập kích khủng bố vào Hội sinh viên, âm thầm bố trí chương ngại hồng cướp lấy quyền lực.

Thảm Triệt tham gia vào mùa thứ hai, vai diễn mà biên kịch sắp xếp cho anh là một gián điệp hai mang tên Rex do Đảng Tự Do cài vào. Tên gián điệp hai mang có cái tên rất ngẫu nhiên thực ra vừa mới đột nhập vào Hội sinh viên đã bị người trong đó nhìn ra thân phận gián điệp rồi. Toàn bộ Hội sinh viên đều biết hắn là thám tử do Đảng Tự Do phái tới, khắp cả trường, người duy nhất chưa biết lại chính là Rex. Hội sinh viên phát hiện tên gián điệp ngu ngốc này cũng không có tín ngưỡng gì là dân chủ, tự do, tín ngưỡng duy nhất của hắn chính là tiền, vì thế họ quyết định mua chuộc Rex lại đột nhập vào Đảng Tự Do. Đương nhiên, Đảng Tự Do cũng rất nhanh đã phát hiện ra thân phận phản gián của hắn. Cứ như vậy, cả trường học ai ai cũng biết Rex là gián điệp hai mang, kẻ duy nhất không biết vẫn chỉ có mình hắn. Cả hai bên bắt đầu lợi dụng Rex vào trong nội bộ đối thủ ăn trộm tin tức tình báo, Rex cũng bởi vậy mà liên tục bị thương.

“Thế nào?” Thảm Triệt còn đang do dự không biết có nên nhận vai diễn này không, trước tiên cậu quay về chung cư đem kịch bản đưa cho Hạ Lan Bá xem một lần.

Hạ Lan Bá miệng phì phèo thuốc lá, ngồi chăm chú xem kịch bản, đến lúc tàn thuốc rơi đầy xuống tờ kịch bản, nhà biên kịch trách nam mới ngẩng đầu: “.... Chú mày cảm thấy kịch bản này có chỗ nào không hay?”

Thẩm Triệt ngồi trên sô pha, vò vò tóc có chút phiền não: “Kịch bản phim Hội sinh viên đứng đầu này rất hay, nhưng mà nhân vật này sao mà ngu dốt vậy, hình như không hợp với em lắm?”

Hạ Lan Bá trợn tròn mắt cùng Âu Triệt đang đứng trước gương quay sang nhìn nhau, Âu Triệt Luân quay đầu nhìn thấy Thẩm Triệt đang ngồi trên sô pha, nói: “Nhân vật này rất ngu sao? Nếu rất ngu thì chú mày nhất định phải diễn nha! Chú mày chắc cmn chắc là đóng hay hơn người khác rồi!”

Thẩm Triệt há hốc miệng chữ A, ánh mắt dờ ra nhìn về phía Hạ Lan Bá.

Hạ Lan Bá cầm điều thuốc trên môi xuống, hắt nhẹ vào gạt tàn: “Thẩm Triệt, chú mày đừng lo. Đứa nào cmn dám nói chú không hợp vai diễn này, cứ bảo nó tới tìm anh!”

Vậy là Thẩm Triệt mang theo chút lẩn cán cũng đồng ý tham gia bộ phim hài này.

Tần Tu nghe nói cậu tham gia một bộ phim đang ăn khách cũng rất vui, đứng tựa người bên cạnh tủ bếp vừa uống Coca vừa hỏi: “Trong phim cậu diễn vai gì?”

Thẩm Triệt ậm ờ trả lời: “À, một gián điệp sinh viên hai mạng.”

Tần Tu cầm lon Coca chăm chú nhìn cậu.

Thẩm Triệt vội vàng lảng sang chuyện khác: “Anh thì sao, đã chọn được kịch bản chưa?”

“Ừ.” Tần Tu gật đầu, đi ra khỏi bếp, cầm kịch bản đưa cho cậu.

Thẩm Triệt cầm lấy kịch bản, vừa nhìn thì thấy đó rõ ràng là kịch bản phim điện ảnh, tên phim là MONSTER, cũng không khỏi mừng thay cho Tần Tu. Vội vàng lật kịch bản ra xem, Thẩm Triệt nhận ra đây là kịch bản chuyển thể dựa theo bộ truyện tranh ma quái kinh dị kinh điển cùng tên của mangaka nổi tiếng Naoki Urasawa. Tuy là truyện tranh nhưng đối tượng hướng vào lại là người trưởng thành. Bối cảnh truyện là nước Đức sau sự kiện bức tường Berlin sụp đổ. Cốt truyện xoay xung quanh một bác sĩ ngoại khoa thiên tài cùng một tên sát thủ liên hoàn thiên tài khác. Nội dung thực ra có chút u ám, phía sản xuất sau khi mua bản quyền liền đem bối cảnh chuyển tới Trung Quốc thế kỷ XXI. Trong phim, Tần Tu vào vai tên sát thủ liên hoàn thiên tài tuần mỹ tên Lâm Trĩ (trong truyện tranh nhân vật này tên là John).

Thẩm Triệt xem tới đây, tâm tình pha chút phức tạp: “Nội dung bộ phim này tối tăm như vậy, có phù hợp không? Với cả trong phim này anh còn vào vai nhân vật phản diện chính nhất nữa.”

“Những kịch bản giao vào tay tôi đều là phim truyền hình, ngoại trừ cái này.” Tần Tu nói, ý là mình cũng không có nhiều lựa chọn: “Tôi cũng xem kỹ rồi, kịch bản này khá xuất sắc, vai diễn Lâm Trĩ này rất có chiều sâu, tôi muốn thử xem sao.”

Thẩm Triệt đang định nói anh có nghĩ tới chuyện với sự yêu thích và những fan hiện nay, có khi nào sẽ có ý kiến không hay không, nhưng nhìn thấy Tần Tu ngồi trên sô pha chống cằm, nghiêm túc xem kịch bản như vậy, cậu lại cảm thấy không cần thiết phải hỏi mấy vấn đề dư thừa như thế. Vì sự yêu thích mà phải chiều lòng fan thì đó không phải là Tần Tu.

Bộ phim hài của Thẩm Triệt quay rất nhanh. Chỉ trong một tháng mà tổng cộng hai mươi tư tập của phần hai đã quay xong xuôi, trong khi đó vì chờ diễn viên vào vai nam chính Văn Bác hoàn thành xong lịch trình mà bộ phim MONSTER phải chậm lại nửa tháng mới bắt đầu bấm máy.

Khi tin tức truyền ra Tần Tu sẽ vào vai Lâm Trĩ, quả nhiên đã nổi lên một trận tranh cãi ầm ĩ giữa khán giả mê điện ảnh và fan hâm mộ Tần Tu, Quan Triều ở giữa oan ức ăn đủ gạch.

–Quan Triều có bệnh à? Sao lại giao cho Tần Tu đóng vai tên giết người thế này?

–Nghe nói tên sát thủ rất đẹp trai, hơn nữa cả đạo diễn và nhà sản xuất đều nhắm trúng Tần Tu. Tôi thấy đạo diễn hình như cũng có bệnh rồi, khí chất của Tần Tu có chỗ nào giống sát thủ chứ?

–*sụp đổ hình tượng-ing* Tuy rằng là sát thủ đẹp trai nhưng cũng rất biến thái đó, tui không muốn xem đâu...

–Tôi đọc truyện tranh này rồi, không biết lên phim sẽ thế nào, nhưng trong truyện thì nhân vật này, trên danh nghĩa là nam thứ chính nhưng phần diễn so với các nhân vật khác còn ít hơn nhiều. Nếu diễn không tốt kiểu gì cũng bị gọi là bình hoa.

–Sao tôi cảm thấy như từ khi TAKE FIVE giải tán, Tần Tu đang tự hại mình hay sao ý nhỉ?

–Tình lại đề, Tần gia nhà các người không có bị tình vĩ đại thế đâu.

–Anti fan Tần Tu mời cút đi nhé.

Trong thời gian quay phim, Tần Tu vẫn không lên weibo, weibo đều do Jessica sắp xếp Nữ Nữ hoặc người khác cập nhật.

Nữ Nữ thường post một vài bức ảnh hoặc để lại một hai câu như:

Tần Tu V: Hôm nay chính thức bấm máy, xin mọi người quan tâm nhiều hơn nhé.

Bên dưới có người giặt tem rep lại:

–Là Tần gia thật sao?

–Chắc cmn chắc là không phải. Nhìn cái từ “xin” kia là đủ hiểu.

Nữ Nữ thấy vậy lập tức tiếp thu, lần sau khi post bài liền đổi thành:

Tần Tu V: Hôm nay các bạn có để ý tới Monster không? Không để ý lập tức để ý cho tôi.

–Tần gia? Hàng đầu tiên trong ảnh kìa!

–Tôi thấy không giống lắm. Cái weibo này sắc mùi thương mại, Gia sẽ không post weibo thế này đâu.

Nữ Nữ phẫn nộ rồi: Các người rốt cuộc muốn thế nào?

–Thấy chưa, đã bảo không phải Tần Tu rồi mà lại.

–Này cái thằng đang giả dạng Tần gia kia, phong thái của Gia mà có học cũng không được, nhé!

Nữ Nữ học máu mà chết.

Thẩm Triệt quay phim xong cũng bắt đầu rảnh rang, tiếp đó chỉ phải cùng đoàn làm phim lên chương trình TV hai lần để quảng bá, rồi sau đó gần như không có việc gì nữa. Lúc này đem so với khoảng thời gian còn ở trong TAKE FIVE, bận rộn đến mức hoa mày chóng mặt rõ ràng là một trời một vực, Thẩm Triệt cũng cảm thấy có chút chưa thích ứng, nhưng mà thế này cũng tốt, có thời gian bổ sung bài tập trên lớp.

Không lâu sau, Hội sinh viên đứng đầu mùa thứ hai bắt đầu lên sóng. Thẩm Triệt có chút thấp thỏm, không biết mình vào vai tên gián điệp hai mang dở hơi như vậy, phản ứng của khán giả sẽ thế nào, có khi nào gây phản cảm không. Đặc biệt là nghe thấy trong phòng khách dưới lầu, Hạ Lan Bá và Âu Triết Luân ngày nào cũng ngồi cạnh trước màn hình, vừa đến cảnh có cậu xuất hiện liền cười nghiêng cười ngả, trong bụng lại càng không yên.

Vốn tự nhủ mình nên đợi ít nhất một tuần sau hãy lên mạng xem bình luận của khán giả, kết quả là mới được ba ngày, Thẩm Triệt đã nhịn hết nổi, vội lên weibo thì thấy bên dưới weibo mình ầm ĩ một trận, cậu vào search phần bình luận chủ đề Hội sinh viên đứng đầu trên tieba, trang đầu tiên cũng không hề ít post về nhân vật Rex, nhưng đọc kỹ tiêu đề lại khiến cậu không dám click chuột vào. Ví dụ như “Rex đúng là nhân vật khó đỡ”, “Óa há há há Rex!”, “Rex nếu thấy bài này thì mau bay vào, có liên quan tới nhiệm vụ đó, *ngghiêm túc mode*“... Cuối cùng cậu vẫn bất chấp mà click vào topic hot nhất kia “Có liên quan tới nhiệm vụ đó *ngghiêm túc mode*”, vừa vào đã bị sét đánh cho cháy đen thui.

–Thứ lỗi cho tôi nhé các anh chị em, tôi thực sự xem không nổi. Để tôi hét lên một câu nhá: Rex, anh đã sớm lòi đuôi chuột rồi!!

–Topic này Rex chắc chắn sẽ không click vào.

–Cho dù vào rồi anh ta cũng sẽ không tin.

-Rex còn đang nhận nhiệm vụ đi mua đồ ăn cho con mèo, làm gì có thời gian lên mạng. Chủ thớt tắm rửa đi ngủ đi.

Thẩm Triệt xem tới đây cũng sốt ruột, mấy người rớt cuộc là thích hay ghét vai diễn này vậy? Có thể nói thẳng ra được không? Lại lật liên tiếp thêm vài trang đều là mấy lời chọc cười.

Trên tieba tìm mãi cũng không thấy chủ đề nghiêm túc nào, nhưng trên thực tế vai diễn gián điệp hai mang Rex này lên sóng chưa được bao lâu đã chiếm được cảm tình của rất nhiều khán giả, hơn nữa đến gần cuối phim, khi mọi người biết được cậu gián điệp hai mang ngớ ngẩn này làm tất cả chỉ là để kiếm tiền mua thức ăn cho con mèo Somalia của mình, lại càng yêu thích nhân vật này hơn. Mỗi khi Rex vuốt ve chú mèo xinh đẹp, thâm tình mà chân thành nói: “Tiểu Hoa, anh đi đây, nếu hừng đông mà anh vẫn chưa trở lại thì em được tự do.” Rồi sau đó ra khỏi nhà thi hành nhiệm vụ mà như chuẩn bị đi vào chốn mưa máu gió tanh. Lúc này chú mèo Somalia sẽ ở sau lưng tự độc thoại mấy lời độc địa như thế này: “Đã bảo anh đi tìm công việc tử tế mà không chịu nghe.” “Trước bình minh mà anh dám chưa về thì đừng có hòng nhìn thấy đồ ăn của tháng sau nữa nhé!”

“Thẩm Nhị, cậu yêu hoa khôi trường đến mức nào rồi hả, trong TV cũng mở miệng ra là gọi hoa khôi, hoa khôi!” Âu Triết Luân xem phim mà cười như phát rồ.

Thẩm Triệt giải thích rất nhiều lần đó là Tiểu hoa chứ không phải hoa khôi, nhưng mỗi lần Âu Triết Luân nhìn thấy Tiểu Hoa trên phim là lại nói mấy câu này, dần dần, Thẩm Triệt cũng mặc kệ, khom người ngồi xuống ghế, dần mặt ra nhìn Âu Triết Luân nằm trên sofa ôm bụng cười lăn qua lộn lại.

Thẩm Triệt quay xong phần hai, kịch bản của phần ba còn đang viết giữa chừng. Bởi vì theo như phản hồi của khán giả đối với phần hai, tổ làm phim còn đang cân nhắc xem sẽ đưa những nhân vật nào tiếp tục vào phần ba. Phó Linh nói với Thẩm Triệt, nhân vật Rex sang phần ba có thể sẽ được tăng thêm đất diễn bởi vì nhân vật này rất được khán giả yêu thích. Trong một cuộc bình chọn các nhân vật trong Hội sinh viên đứng đầu trên mạng YOKU, nhân vật Rex vậy mà đã đánh bại rất nhiều nhân vật thường xuyên xuất hiện từ phần một mà nhảy lên vị trí thứ ba, chỉ thua Hội trưởng hội sinh viên và tên đứng đầu Đảng Tự Do. Sự yêu mến rộng khắp đã mang đến cho cậu một tin tốt, một nhãn hiệu mì ăn liền mời cậu làm đại diện quảng cáo, lấy hình tượng Rex trong phim. Tuy rằng cát-xê so với hồi còn trong nhóm TAKE FIVE thì chẳng đáng kể nhưng Thẩm Triệt cảm thấy đó cũng là khởi đầu không tệ.

Khoảng thời gian Thẩm Triệt rảnh rỗi lại đứng vào lúc việc quay phim MONSTER đang vào giai đoạn cao trào. Phần diễn của Tần Tu trong phim không nhiều lắm, Thẩm Triệt nghe Tần Tu nói, lúc quyết định chọn bộ phim này Jessica cũng không tán thành lắm, cuối cùng Ngu Tiêu đồng ý cho anh tham gia diễn xuất nhưng để bảo toàn mức độ yêu thích và thu hút, việc thu album solo cũng phải tiến hành đồng thời. Tần Tu đồng ý. Vậy nên hiện tại, anh gần như cứ chạy qua chạy lại hết từ phim trường lại vào phòng thu âm.

“Tôi bây giờ đang rảnh, lúc nào tôi tới thăm anh nhé?” Buổi tối Tần Tu trở về, vừa tắm xong đi ra, Thẩm Triệt ngồi khoanh chân trên sofa liền hỏi.

Tần Tu lau tóc đi tới, ngồi luôn xuống bàn đối diện với Thẩm Triệt, hai tay chống đầu gối, khom lưng nhìn thẳng vào cậu: “Lần trước tôi diễn Lan Lăng Vương, cậu tới thăm liền bị tôi đánh cho một trận. Lần này tôi vào vai sát thủ biến thái, cậu không sợ bị tôi giết sao?”

Thẩm Triệt cũng không biết diễn vai sát thủ thì thay đổi kiểu tóc và trang điểm như thế nào, lại cảm thấy cái tư thế ngồi dạng chân trên bàn thế này rất có tư chất biến thái, không khỏi nổi lên hứng thú: “A, anh nói vài đoạn lời thoại kinh điển của vai Lâm Trĩ cho tôi nghe chút coi!”

Tần Tu nheo mắt dí sát vào mặt Thẩm Triệt, ngón tay móc vào kéo tuột cổ áo tắm xuống: “Nhìn ta đi, con quái vật trong cơ thể ta đã lớn đến thế này.”

Thẩm Triệt cả người như bị điện giật, nổi hết cả da gà da vịt, có chút đỏ khốc đỏ cười: “Anh diễn trước mặt đạo diễn thế này à?”

“Trước mặt cậu mới diễn thế này thôi.” Tần Tu nói xong lại đè người kia xuống sofa.

Thẩm Triệt bị đẩy một cái, trở tay không kịp, tâm nói đậu má, diễn vai sát thủ khí lực cũng khỏe hẳn lên!

Tần Tu áp người lên, tay vói vào trong ống quần vuốt ve cẳng chân cậu: “Thẩm Triệt, chân cậu khi nào mới lành hẳn?”

Thẩm Triệt bị cái vuốt ve đầy tà mị kia khiến cho da đầu cũng tê rần: “Sắp sắp rồi...”

“Tôi hỏi bác sĩ rồi, bác sĩ nói sau khi bỏ bó bột, chỗ xương gãy dù đã hồi phục nhưng vẫn phải cẩn thận.” Tay Tần Tu tiếp tục sờ lên trên, lúc này đã vươn lên đến đùi, “Tôi muốn làm, nhưng lại sợ.”

Giọng nói trầm thấp từ tính kia có chút khàn, nghe vậy Thẩm Triệt cũng có chút luyến tiếc kỳ lạ, nghĩ đến chuyện hai người chính xác phải đến nửa năm chưa có làm rồi, chính cậu cũng chỉ có thể dựa vào tay an ủi. Trong khoảng thời gian này, Tần Tu có khi cũng chỉ dựa vào mười đầu ngón chân mà giải quyết.

“Làm việc đó thực ra cũng không sao...” Anh không phải là Gấu Bắc Cực có thể bẻ gãy chân tôi, nhưng cùng anh làm chuyện kia thực sự là rất thống khổ à... Thẩm Triệt lộ ra vẻ mặt buồn rầu như viết “Kỹ thuật của anh cực kỳ tệ hại nhưng tôi lại không thể nói cho anh biết.”

Tay Tần Tu xẹt một cái chui ra khỏi quần Thẩm Triệt: “Theo tôi lên lầu.”

119. Chương 123: H Là Vì Tìm Linh Cảm, Đối Với Truyện Cũng Thế Mà Đối Với Hoa Khôi Trường Cũng Thế

Tay Tần Tu xẹt chui ra khỏi quần Thẩm Triệt: “Theo tôi lên lầu.”

“A” Bây giờ muốn làm gì hả? “Muộn thế này rồi...”

“Chiều mai tôi mới có có cảnh diễn, tối nay ngủ muộn một chút cũng không vấn đề.” Tần Tu quay đầu lại thấy cậu chàng đầu quấn gối trên sofa, mặt y như quả mướp đắng, chớp mắt một cái ngủ khì đã khó chịu: “Làm sao? Còn muốn tôi mời ba bốn lần nữa hả?”

Phắc! Cái thái độ xoay ngoắt 180 độ của anh thực làm cho người ta đắng lòng quá thể. Thẩm Triệt cam chịu ôm chăn cùng Tần Tu lên lầu.

“Cởi đi.”

Tôi vừa mới bước vào cửa, anh cũng phải để cho tôi quen một tí đã chứ. Thẩm Triệt đứng tại chỗ cởi cúc áo.

Tần Tu nhìn thấy nước da màu tiểu mạch một chút một chút lộ dần ra, có chút mất kiên nhẫn: “Cậu đây đưa cái gì mà lâu vậy. Dù là buổi chiều tôi mới diễn nhưng cũng phải để cho tôi ngủ đủ tám tiếng chứ?”

Thẩm Triệt lớn thế này rồi mà cũng chưa thấy ai không phân biệt phải trái như cái người này. Anh muốn ngủ tám tiếng thì giờ đi ngủ luôn đi! Tôi cởi cúc áo chậm thì mắt của anh được bao nhiêu thời gian chứ? Bụng thì cảm râm râm thế nhưng vẫn nhanh tay hơn, cởi áo xong lại cúi người cởi quần, chỉ để lại quần lót: “Cái này anh cũng để cho tôi lên giường rồi cởi nốt nha...” Cứ như vậy đứng trước mặt anh mà phơi tống ngỗng t(r)ym ra thì cũng quá là vô nhân đạo.

Tần Tu lão Đại mất kiên nhẫn: “Vờ thẹn thùng cái gì.”

Thẩm Triệt mau mau chui vào ổ chăn ấm áp, thuận tay tắt đèn bàn.

Tần Tu lại bật đèn lên: “Cậu tắt đèn thì tôi làm sao nhìn thấy gì?”

Anh muốn nhìn thấy gì chứ? Tần Tu đổ mồ hôi hột: “Nhìn rõ ràng quá sẽ không có mỹ cảm!” Nói xong lại tắt đèn đi.

“Cậu vốn làm gì có mỹ cảm!” Tạch một cái lại bật lên.

“Vậy thì càng phải tắt, đỡ làm anh thấy ngứa mắt!” Tạch lại tắt.

Tần Tu phát hỏa: “Thẩm Triệt, cậu mà còn dám tắt đèn, cậu có tin tôi để nguyên đèn thế này mà làm luôn không?!”

Loại chuyện thất đức thế này hoa khôi trường tuyệt đối làm được. Thẩm Triệt thức thời im miệng.

Tần Tu khuyu người xuống, còn rất dùng sức đè đầu gối lên người nằm dưới, vươn tay cầm quần lót lột vèo ra, sau đó “phụt” một tiếng bật cười.

Thẩm Triệt bực mình rồi. Có gì đáng cười sao?! Cho dù cái thứ đồ chơi kia của anh rất hoành tráng nhưng cũng nên tôn trọng đồ của người khác chứ!

Tần Tu thấy người dưới thân vẻ mặt oán giận, cũng nhận ra mình vừa nãy bật cười có hơi vô duyên, cúi đầu nhìn tiểu kê kê: “Không có ý gì đâu. Chỉ là vừa nãy cởi ra nó có nhảy lên một chút, tôi nhìn thấy hay hay thôi mà.” Nói xong lại đưa tay gãi gãi một cái.

“Này này!” Thẩm Triệt chịu không nổi chống người dậy: “Chúng ta vào thẳng vấn đề chính được không? Anh không phải... muốn ngủ tám giờ sao?”

Tần Tu lúc này mới dừng tay, cởi bỏ đai lưng áo ngủ. Thẩm Triệt vừa nhìn thấy thân thể săn chắc khêu gợi kia lộ ra dưới ánh đèn, tâm nói thôi xong rồi, mình thực sự không thể nhìn người này cởi quần áo! Nửa thân dưới đã bắt đầu nóng nóng không sao kiềm chế được...

Tần Tu làm bộ như không biết phản ứng của người dưới thân, chậm rãi đứng lên, cứ như vậy ở trên giường, ở trên cao nhìn xuống mà khom người cởi quần lót. Thẩm Triệt thật muốn quỳ xuống. Đại ca à, anh nhất định phải cho tui xem pha quay chậm với góc nhìn kích thích như thế này sao?

Chờ đến khi Tần Tu nằm sấp xuống, nửa thân dưới Thẩm Triệt đã hoàn toàn ngẩng đầu rất đáng xấu hổ.

“Nó như vậy với tôi là có ý gì?” Tần Tu ngồi thật xa ra, lạnh nhạt đánh giá. “Cậu phiên dịch cho tôi xem nào.”

Thẩm Triệt làm gì còn mặt mũi mà phiên dịch.

“Không phải muốn vào thẳng vấn đề chính sao? Cậu cứ chống lại tôi như vậy thì tôi biết làm thế nào?” Tần Tu làm bộ ghét bỏ đưa tay đẩy thứ kia ra.

Kia cũng đâu phải ngọn cỏ nhỏ đựng đưa trước gió, đương nhiên không đẩy ra được rồi.

Thẩm Triệt đành phải nhúm dậy, buồn buồn nói: “Thôi tôi tự làm, cũng được.”

Phải sốc lộ trước mặt người mình thích, Thẩm Triệt thực đau hết cả lòng mề, nhưng mà với cái tính thích làm tội làm tình người khác kiểu này của Tần Tu, đoán chừng sau này cậu phải quen dần thôi.

“Thôi được rồi.” Tần Tu bỗng nhiên nói: “Tôi sẽ phục vụ cậu đến nơi đến chốn.”

Thẩm Triệt muốn tự xử cho rồi, ai dè động tác Tần Tu quá nhanh, chụp một cái liền nắm cả tay lẫn cậu nhỏ của Thẩm Triệt vào tay mình.

“Cứ để tôi.”

Thẩm Triệt nào dám buông tay, ai biết anh muốn làm trò gì chứ?!

“Cậu thích tôi cầm ngoài tay cậu mà giúp cậu hử, được thôi ~” Tần Tu từ phía sau dấn lên lưng Thẩm Triệt, cầm gác lên vai cậu, hay tay vòng qua eo cách tay của cậu mà nắm ở nơi nào đó, bắt đầu đưa đẩy.

Thẩm Triệt nhanh chóng thổ hồn hển, bỗng thấy đầu Tần Tu đang gối trên vai mình, thối nhẹ một cái vào tai, nói:

“Thẩm Triệt, chúng ta sao lại làm cái chuyện kì kì quái quái này nhỉ?”

Anh còn hỏi tôi à, tốt lắm nhỉ... Thẩm Triệt chẳng còn lời nào để nói, mà có lời thì cũng chẳng có mặt mũi mà nói, mà có mặt mũi thì cũng chẳng còn sức lực mà nói.

Tối hôm nay, Tần Tu vẫn dồn hết công lực mà làm như thường lệ. Có nghĩa là Thẩm Triệt vẫn thống khổ nhiều hơn khoái cảm, một mặt vừa nhịn đau vừa rửa xả trong lòng “Kỹ thuật tệ hại! Kỹ thuật tồi tệ hại!”

Thiên hạ đệ nhất tệ hại! Á ui!", một mặt lại không thể không ngắm nhìn Tần Tu hùng hực lửa tình ở trên, trong lòng lại thích vô cùng. Làm chuyện này chẳng những không hề *** dâng phóng túng mà dường như còn rất tốt đẹp. Đúng là nghịch thiên mà!

Xong việc, hai người đều mệt mỏi nằm sắp xuống. Tần Tu thích nằm sắp ngủ, một cánh tay ôm vòng lấy lưng Thẩm Triệt. Thẩm Triệt sờ di động nhìn nhìn. Cậu tưởng Tần Tu đã ngủ, bỗng nhiên lại thấy anh từ từ mở hai mắt, cất tiếng: "Cậu đang làm gì vậy."

"À, tôi xem xem anh còn có thể ngủ được bao lâu." Thẩm Triệt bỏ di động xuống, không được ngủ đủ tám tiếng rồi. "Còn chưa ngủ à."

"Tôi không ngủ được." Mí mắt Tần Tu giật giật.

Thẩm Triệt nhận ra chút khác lạ: "Sao vậy? Quay phim gặp vấn đề gì à?" Chuyện này khó có khả năng à nha. Có vai diễn nào có thể làm khó Tần Tu được chứ.

Cánh tay Tần Tu trên lưng Thẩm Triệt siết lại một chút, giọng nói có phần bất đắc dĩ: "Nhân vật Lâm Trĩ này thật là mờ mờ quá."

Thẩm Triệt có chút ngạc nhiên: "Dùng cách suy diễn tự hỏi của anh cũng không được sao?"

Tần Tu mở mắt ra, nhìn người nằm bên cạnh, ánh mắt có chút xa xôi: "Tôi không biết hẳn suy nghĩ cái gì, hẳn thực sự là một con quái vật."

Thẩm Triệt không ngờ rằng Tần Tu lại có thể gặp khó khăn khi diễn xuất. Bộ truyện tranh này, đạo gần đây rồi rồi cậu cũng đã xem qua, nghe Tần Tu vừa nói vậy, cậu mới phát hiện nhân vật Johan quả thực là một nhân vật rất khó nắm bắt. Trong nguyên tác, Johan là kẻ tuần mỹ bất phàm, có đầu óc của thiên tài, lại còn có năng lực của ác ma, có thể dễ dàng mê hoặc lòng người. Nhưng bóng ma sát nhân đã bày ra đủ kiểu giết người tội ác, bị vô số người sùng bái, sợ hãi hay truy lùng này xuất hiện trong truyện cũng rất ít, thậm chí còn ít hơn nhiều nhân vật phụ khác. Có thể nói "bản vẽ nhận diện" về nhân vật Johan được dựng lên hoàn toàn thông qua những điều tra, tự thuật, phỏng đoán của những nhân vật khác. Lời thoại của chính nhân vật này rất ít, mà lời thoại lại không phải để dẫn dắt tới những sự kiện khủng khiếp, mà lại là những câu ẩn dụ đầy tối nghĩa và khó hiểu. Tần Tu nói không sai. Nhân vật này không chỉ là bạn không thể biết hẳn suy nghĩ gì, mà căn bản bạn không có cách nào tưởng tượng ra thế giới nội tâm của hắn.

"Đạo diễn không gợi ý gì sao?" Thẩm Triệt hỏi.

Tần Tu nhắm mắt lại, thật lâu cũng không nói gì.

Đạo diễn không có nhận xét gì về diễn xuất của anh. Mỗi lần quay xong một cảnh phim, anh lại xem lại kết quả thu được. Anh không sao hiểu nổi đạo diễn vậy mà cũng bỏ qua cho anh. Lâm Trĩ trong màn ảnh rất tầm thường, Tần Tu chỉ nhìn thấy một Lâm Trĩ như một hình nhân, hình nhân này nhìn như tổng hợp lại tất cả những yếu tố anh có thể tượng tượng về bóng ma sát nhân tâm lý biến thái, đó là tối tăm, áp ức, tà ác, thế nhưng ai có thể giải thích cái gì gọi là tối tăm, cái gì là áp ức, cái gì là tà ác. Những từ ngữ sinh hình này căn bản không phải chỉ cần anh diễn tùy tiện liền có thể thể hiện ra được.

Tần Tu không phải không gặp đạo diễn xin chỉ bảo, nhưng đạo diễn Lewis chỉ vỗ vai anh, nói:

"Vai diễn này cậu diễn giải đã khá thấu đáo rồi. Lâm Trĩ chính là một ác ma. Ác ma là gì? Ác ma cũng giống như thần linh hay thiên sứ, đều không tồn tại trong thế giới hiện thực này. Bọn họ chính là một loại đồ đẳng mà nhân loại đem sùng bái. Nhân vật Lâm Trĩ này cũng hoàn toàn được đắp nặn lên thông qua con mắt của người khác, bản thân cậu không cần thể hiện phức tạp như vậy, chỉ cần làm tốt vai trò vật phát sáng là đạt yêu cầu của tôi rồi."

Cách nói như vậy Tần Tu làm sao có thể đồng tình được. Ông mời tôi đến là để diễn vai một vật phát sáng? Cái này khác gì bảo tôi đóng cái bình hoa?

Cảnh quay Lâm Trĩ sau khi trưởng thành gặp lại bác sĩ Thiên Mã kia, đó là lần đầu tiên Tần Tu yêu cầu đạo diễn cho mình diễn lại.

Hành động này khiến cho diễn viên nam chính Văn Bác rất bất mãn.

Diễn viên Văn Bác, người trong vai nam chính bác sĩ Thiên Mã chính là người có danh tiếng nhất trong dàn diễn viên tham gia phim. Năm nay ba mươi tám tuổi, Văn Bác đã từng vài lần được đề cử giải thưởng Kim Chi cho nam diễn viên chính xuất sắc nhất. Trong một lần, với diễn xuất trong phim Chiến cảnh khói lửa cũng được người ngoài giới đánh giá cao, tiếc là lại thua một cách rất đáng tiếc dưới tay nhân tài mới xuất hiện An Gia Miện. Con người thực của Văn Bác và hình tượng trầm ổn, nội tâm trong phim là hoàn toàn khác xa nhau. Ở trường quay, anh ta tính tình cực kỳ khó chiều, động một chút là nổi đóa lên với nhân viên. Cô diễn viên vào vai em gái Lâm Trĩ do diễn xuất quá cứng nhắc, liên lụy Văn Bác nhiều lần NG quay lại nên không ít lần bị mắng tới cẩu huyết lâm đầu.

Màn diễn kia chỉ có hai người Tần Tu và Văn Bác đối diễn. Khi Tần Tu nói muốn quay lại cũng dự đoán đối phương chắc chắn sẽ phản ứng, nhưng anh không quan tâm, vẫn khẳng khái yêu cầu đạo diễn được quay lại một lần.

Đạo diễn đồng ý quay thêm lần nữa. Văn Bác tức khắc khó chịu: “Hô, tại sao lại phải theo tài năng mới này diễn đi diễn lại chứ?” Đương nhiên những lời này không phải nói với đạo diễn, Tần Tu đương nhiên biết đó là hướng về mình.

Quay lần thứ hai, Tần Tu cuối cùng cũng hơi hài lòng chút xíu. Quay xong, Văn Bác đi đến trước mặt Tần Tu, cười lạnh: “Nghe nói cậu xuất thân chính quy, vậy hẳn là biết đóng phim điện ảnh không giống như quay phim truyền hình. Ảnh phim có giới hạn, không có nhiều dịp cho cậu lãng phí vậy nữa đâu.

Dù gì cũng là tiền bối, Tần Tu cũng không đốp lại, chỉ im lặng uống nước, mắt vẫn nhìn thẳng phía trước: “Tôi chỉ cảm thấy mình diễn chưa đủ tốt.”

Văn Bác hai tay nhét trong túi áo, từ trên cao nhìn xuống cậu thanh niên tuấn mỹ chỉ liếc nhìn mình một cái rồi lại tiếp tục xem lại cảnh ghi hình:

“Cái này gọi là chưa biết việc đời. Trước đây chỉ đóng phim truyền hình, vừa đóng một phim điện ảnh đã khiến cậu mất phương hướng. Tôi kể cho cậu một chuyện này nhé.”

Nói xong liền xách một cái ghế tựa ra trước mặt Tần Tu, ngồi xuống đối diện, buộc Tần Tu phải nhìn thẳng vào mặt mình.

“Bộ phim này thực ra ba năm trước đã chuẩn bị bấm máy rồi, nhưng sau đó bởi vì phía nhà đầu tư đột nhiên rút lui nên mới bị hoãn lại. Lúc đó, cậu có biết vai diễn này của cậu, đạo diễn đã nhắm cho ai không?” Thấy đối phương không có phản ứng gì, Văn Bác chậm rãi cười nói. “Là An Gia Miện.”

Tần Tu mặt không đổi sắc vẫn tiếp tục uống nước, nhưng mí mắt khẽ rung rung.

“Nhưng An Gia Miện lại từ chối.” Văn Bác nhắc chân bắt chéo nói. “Lúc đó cậu ta còn chưa có được danh hiệu ảnh đế, trên tay cũng chỉ có mỗi một danh hiệu diễn viên mới xuất sắc nhất mà thôi. Cậu có biết vì sao cậu ta từ chối không?”

Tần Tu thoáng trầm mặt, có vẻ anh cũng đoán được nguyên nhân phía sau kia.

Văn Bác ngồi sấp lại, nói: “An Gia Miện xem qua kịch bản liền khước từ, bởi vì cậu ta biết, nhân vật này chính là một cái bình hoa.”

Tần Tu vịn nắp chai nước lại, đặt sang một bên, lãnh đạm ngắt đầu: “Anh rốt cuộc muốn nói gì?”

“Đạo diễn cũng nói với cậu đến mức này rồi, cậu còn chưa chịu hiểu sao?” Văn Bác dựa trở lại ghế, tay ôm đầu gối cười nói. “Nhân vật này nhìn có vẻ rất có mị lực, nhưng thực chất chỉ là một vật trang trí. Cậu có biết trong truyện tranh, vì sao tác giả lại khắc họa hẳn là một thanh niên tuấn mỹ không? Bởi vì nếu không có điều này, nhân vật sẽ chẳng có chút cảm giác tồn tại nào hết! Đương nhiên, từ ngoại hình mà nói, ngoài cậu ra thì chỉ có An Gia Miện là phù hợp nhất với vai diễn này. Ban nãy đạo diễn coi như nể mặt cậu, tôi hi vọng về sau cậu biết tự lượng sức mình, không cần phải lãng phí thời gian của mọi người như thế nữa. Ngoan ngoãn tạo dáng đẹp đẹp một chút mà pose hình, diễn cho tốt cái vai bình hoa của cậu là được rồi.” Nói xong liền đứng dậy, kính miệt vỗ vỗ vai Tần Tu rồi bỏ đi.

“Mấy người cho rằng vai Lâm Trĩ chỉ là cái bình hoa tôi không đồng ý.”

Sau lưng thỉnh thoảng truyền đến giọng nói trầm thấp từ tính, Văn Bác quay đầu lại. Đúng là được mở rộng tầm mắt với thăng nhĩ cứ một mực không chịu giấc ngộ này.

“Cậu cũng xuất thân từ diễn xuất chuyên nghiệp, cũng từng tham gia vài bộ phim truyền hình, tôi không tin cậu không nhận ra được.” Giọng nói trầm xuống, “Nhân vật này rất mơ hồ, gần như không thể diễn cho ra một người sống được. Cho dù là An Gia Miện đến diễn thì cũng lắm chỉ có thể diễn một cái bình hoa sống động thôi.”

“Tôi sẽ chứng minh An tiên sinh đã sai.” Tần Tu đứng lên lập tức bỏ đi.

“Tần Tu?” Thẩm Triệt lại hỏi lại. “Đạo diễn nói như thế nào?”

Tần Tu hồi thần, xoay người ngửa mặt nhìn trần nhà, tay gối dưới đầu: “Tôi không quan tâm đạo diễn nói như thế nào, tôi chỉ muốn diễn nhân vật này thật tốt. Cậu cảm thấy John là dạng người như thế nào?”

Thẩm Triệt cũng nhìn trần nhà: “Ừm cũng khó mà nói được. Thực ra lúc tôi đọc truyện tranh thì có cảm giác nhân vật John này... ảo quá. Lúc hắn chưa xuất hiện thì cảm thấy rất chờ mong, một kẻ có thể khiến cho người khác điên cuồng vì hắn, quỳ gối dưới chân hắn run rẩy như vậy cơ mà, lúc xuất hiện chắc sẽ rất kích thích đây. Thế nhưng khi hắn thực sự xuất hiện, khí thế lại không được như tôi chờ mong. Tôi nghĩ chính tác giả cũng rất khó tưởng tượng được một con quái vật như vậy thì rốt cuộc nên có bộ dáng như thế nào nữa.”

Tần Tu liếc sang người bên cạnh một cái: “Ý của cậu là bảo tôi an phận diễn vai bình hoa là được rồi hả?”

“Đương nhiên không phải, ý của tôi là...” Thẩm Triệt nhíu mày suy nghĩ nửa ngày. “Nếu dựa theo kịch bản và truyện tranh mà diễn, vậy thì chỉ có thể làm một cái bình hoa.” Đúng, chính là như vậy. Thẩm Triệt trở mình, mặt quay về phía Tần Tu. “Anh xem, cả truyện tranh và kịch bản đều không miêu tả nhiều lắm về nhân vật Johan này. Vậy anh cứ bỏ qua, diễn theo cách khác, diễn Lâm Trĩ theo cách của chính mình!”

Ánh mắt Tần Tu dừng lại trên bờ vai rắn chắc màu tiểu mạch của người kia, nhìn thấy Thẩm Triệt khi nói chuyện thì hầu hết đều động, ánh mắt sáng lấp lánh. Cậu có biết bộ dạng cậu lúc này nhìn y hệt con Golden retriever không. Cậu có nhớ là vừa mới nãy còn *** với tôi xong không hả?

“Nhưng mà phần diễn của tôi không nhiều lắm, chỉ có mấy cảnh như vậy.” Tần Tu với lấy kịch bản để trên tủ đầu giường, bật đèn bàn lên, lật qua lại, khoe miệng khe khẽ lên vẽ không hài lòng. “Đều là mấy cảnh lắm bầm mấy lời thần thần bí bí.”

“Nếu có thể vẽ một người trong truyện tranh có loại khí thế mà vừa liếc mắt nhìn người khác một cái đã khiến đối phương run rẩy, nói mấy câu đã có thể khiến người ta hóa rồ thì tốt nhỉ.” Thẩm Triệt vẫn đang suy tư, bỗng nhiên nhíu mày nói. “...Tần Tu, anh đã xem phim Saw chưa?”

Tần Tu không nói gì. Saw thì đương nhiên là anh xem rồi, Anh cũng đương nhiên biết Thẩm Triệt đang muốn nói gì. Jigsaw trong bộ phim đúng là có khả năng chỉ cần liếc nhìn một cái thôi cũng làm người ta sơn tóc gáy, dù cho lúc hắn nằm trên giường bệnh, chẳng cách cái chết bao xa nữa mà cả người vẫn tản ra hàn khí khiến người ta không rét mà run.

Tại sao lại thế? Bởi vì hóa trang? Chắc chắn không thể thiếu lí do này. Sắc mặt trắng bệch lúc sắp chết khiến hắn giống như một tử thần, nhưng Lâm Trĩ bề ngoài lại cao lớn tuấn mỹ, không thể áp dụng được. Là giọng nói sao? Giọng khàn khàn, nói chậm rãi, đặt lên người Lâm Trĩ đúng là không hợp xú nào cả. Chỉ còn có... ánh mắt.

Điều thực sự làm người ta dựng cả tóc gáy thực ra chính là ánh mắt kia, nhìn vào thật giống như vực sâu vậy...

Khi bạn chăm chú nhìn xuống vực sâu thì vực sâu cũng như đang xoáy lấy bạn.

Tần Tu đột nhiên nhận ra mình nên làm thế nào.

“Được rồi, ngủ thôi.”

Thẩm Triệt mắt nhìn theo Tần Tu xoay người tắt đèn bàn: “Anh đã nghĩ ra rồi sao?”

“Ừ, phải cảm tạ Nietzsche mới được.” Tần Tu đưa lưng về phía cậu nói.

Thẩm Triệt có chút cứng lưỡi: “Sao lại phải cảm ơn Nietzsche, phải cảm ơn tôi mới đúng chứ...”

Tần Tu hừ lạnh một tiếng, nghiêng đầu tới, đánh giá anh chàng đầu quần từ chân lên đầu: “Vì hầu hạ cậu mà tôi mệt sắp thành cầu rồi đây, cậu còn muốn tôi cảm tạ cậu thế nào?”

Thẩm Triệt tâm nói đại ca à, ai mà muốn bị cái kỹ thuật như tra tấn này của anh hầu hạ chứ! Nhưng chỉ có thể kéo chần trùn đầu ngu: “Tra một lần tổn thọ mười năm...”

“Cậu nói cái gì?”

Thẩm Triệt nhanh mồm sửa lại: “Tôi nói anh làm một lần sung sướng mười năm!”

Tần Tu cười xoắn cả ruột: “Tôi làm cậu thỏa mãn thế sao?”

Ờ, Thẩm Triệt không nói gì, hỏi ông giới đi, đề tài này tốt nhất là nên dừng ở đây thôi...

120. Chương 124: Quái Vật

“CUT!”

Đạo diễn vùng cánh tay. Máy diễn viên cùng diễn vội vã quay sang Văn Bác nói vất vả, vất vả rồi. Văn Bác nhận chai nước từ tay người trợ lý, liếc mắt nhìn người thanh niên tuần mỹ đang đứng ở một góc âm u, lẳng lặng nhìn sang bên này. Hừ, tiểu tử này mấy ngày nay làm sao vậy, không phải diễn cũng không đi ngủ thêm mà lại còn đến xem mình quay phim. Thế nào, muốn học hỏi kinh nghiệm từ tôi sao? Lúc Văn Bác cười lạnh quay đầu lại, bóng người tuần dật vừa đứng dựa tường ban nãy đã rời đi tự lúc nào.

Cảnh diễn của Tần Tu là buổi tối, quay trong một căn nhà lớn kiểu cũ bỏ không trong ảnh thành*. Văn Bác rời phim trường thì mới bắt đầu quay cảnh này. Lúc hần đi ngang qua căn nhà hoang quay phim kia, ngẩng đầu nhìn một cái về hướng ban công lầu ba, không khỏi dừng bước lại.

Cảnh này là Tần Tu diễn đối mặt với một diễn viên lão làng. Dưới bóng đêm chỉ nhìn thấy Tần Tu đặt hai tay trên gờ ban công phía sau, thân thủ nhẹ nhàng như gió. Từ dưới lầu chỗ này đương nhiên không nhìn thấy mặt diễn viên, nhưng có thể nghe thấy tiếng. Giống như cảnh tượng được miêu tả trong kịch bản, Lâm Tri chỉ dùng mấy câu nói đã khơi lên nỗi sợ hãi ẩn sâu trong lòng đối phương, giết người như vô hình. Nhưng... Văn Bác ngẩng đầu lại liếc mắt về hướng bóng lưng Tần Tu đang dựa vào lan can ngoài ban công, cứ cảm thấy cảnh trước mắt này có gì đó cổ quái, nhưng lại không thể nói rõ ràng được.

“Văn tiên sinh?” Người trợ lý đi phía sau hỏi.

Văn Bác lúc lắc đầu, nhắc chân bỏ đi. Chắc là hai ngày này mình phải diễn liên tục, quá mệt mỏi nên chắc là hoa mắt rồi.

Ba ngày sau là một cảnh diễn trong studio. Trường quay được bố trí thành một thư viện. Đây là một trong số những cảnh quay ít ỏi mà bác sĩ Thiên Mã và Lâm Tri đối mặt với nhau. Hai người sẽ giằng co nhau trong biển lửa. Nhiệm vụ lần này của Văn Bác trong vai bác sĩ Thiên Mã đó là ám sát Lâm Tri.

Trường quay đã chuẩn bị xong xuôi khói lửa. Ngọn lửa chỉ cháy ở bên ngoài nhưng nguồn nhiệt bốc cao vẫn như nướng người bên trong, rất khó chịu. Đạo diễn hô ACTION, clapper board hạ xuống, trường quay đột nhiên yên tĩnh lại, chỉ có tiếng ngọn lửa vù vù phun ra nuốt vào. Văn Bác ở trong luồng sáng nóng rực chớp động mắt nhìn Tần Tu từ trên bàn bước xuống, đứng giữa ngọn lửa đang cắn nuốt tất cả.

Theo như nội dung kịch bản, Văn Bác tay ghim súng, nội tâm vùng vẫy kịch liệt muốn hay không muốn bóp cò súng. Đúng thời điểm quyết định thì em gái Lâm Tri là Lâm Na lao tới ngăn cản hần nổ súng. Hai người họ đều muốn giết Lâm Tri, coi đó như nhiệm vụ mà mình nhất định phải tự xuống tay. Còn Lâm Tri, toàn cảnh hần không hề có một lời thoại, chỉ đi đến trước mặt Văn Bác, nâng tay chỉ chỉ vào chính giữa trán mình, ý bảo hần nổ súng.

Nói về tài năng diễn xuất của một diễn viên, người ta thường nói đến cái gọi là khí thế, hay còn nói là có khả năng nắm giữ trường quay hay không. Văn Bác tự đánh giá mình tuy rằng chưa từng đoạt danh hiệu ảnh đế nhưng cũng tung hoành trong giới phim ảnh nhiều năm như vậy, bản lĩnh nắm giữ trường quay cũng không thua kém ai. Cho dù nhân vật của hắn trong kịch bản có nằm ở thế yếu chẳng nữa, một khi hắn phô bày tất cả kĩ năng diễn xuất thì vẫn hoàn toàn nắm trong tay cảnh diễn. Cũng giống như lần đầu tiên diễn mặt đối mặt với Tần Tu, người trẻ tuổi kia nói là không hài lòng với diễn xuất của mình, yêu cầu quay lại một lần. Nói thế cũng chỉ là một phần, hắn hiểu nguyên nhân đằng sau, chính là trong lúc phải diễn đối mặt, khí thế mình thể hiện ra đã khiến cho con sư tử non trẻ cảm thấy thất bại.

Lúc này đây...

Khí thế...

Ngọn lửa bùng bùng, tất cả đều nằm trong dự liệu của hắn. Tần Tu sẽ xuyên thẳng qua biển lửa, đứng vậy, đứng vậy, cứ bước đến đi, đến trước mặt ta nào, dừng lại.

... Sao lại thế này?

Văn Bác nheo mắt lại, súng trong tay bắt giắc hạ xuống phía sau một chút. Lúc diễn thử Tần Tu cũng không được chỉ định chỗ dừng lại. Anh không nhất nhất tuân theo đường chỉ sẵn bước tới mà lại đứng gần hơn vị trí mà đạo diễn yêu cầu khoảng một mét. Thế nhưng sai sót nhỏ ấy cũng không khiến đạo diễn hô dừng. Văn Bác lại nâng súng lại gần, cảm nhận được sự căm hận và lý trí đang xung đột kịch liệt trong người, cắn chặt môi, ngón tay run rẩy, tiếp đó theo như kịch bản, Tần Tu sẽ nâng tay ý bảo hắn nổ súng về phía mình...

Nhưng lại có thêm một bất ngờ khác, Tần Tu chỉ yên lặng nhìn chăm chú vào hắn, trong ánh mắt lại như có ý cười cổ quái.

Đúng, chính là loại cổ quái này! Buổi tối hôm đó hắn cũng có cảm giác này, giống như một bóng ma không thể nắm bắt. Văn Bác phát hiện ánh mắt chính mình đã không còn nhắm chuẩn nữa, chúng cứ như bị sức mạnh nào đó kéo lại.

Lúc Tần Tu đứng đó nâng tay chỉ vào chính giữa mi tâm của mình, khí thế đã hoàn toàn đảo ngược! Văn Bác thậm chí cho rằng động tác này trước đó đã được sắp xếp kĩ càng, chỉ là chậm mất mấy nhịp thôi. Vậy mà đột nhiên lại có cảm giác run rẩy, từ ánh mắt cho đến tư thế đứng thẳng, từ bộ âu phục đen tinh xảo cho đến mái tóc chải chuốt, cả người thanh niên này đều toát ra hồn diễn rất nghiêm túc!

Đạo diễn không thể nào vừa lòng hơn với màn diễn này nữa, ngay cả anh quay phim ở bên cạnh cũng rung mình xoa xoa hai cánh tay, tán thưởng Tần Tu trong khoảnh khắc kia quả thực là mang đến cảm giác như ma quỷ nhập thân. Sau đó đạo diễn xem đi xem lại cảnh quay này, nâng cằm suy nghĩ thật lâu, cuối cùng vẫn lắc đầu đầy khó hiểu. Dùng ánh mắt diễn tinh tế như vậy, ông chưa từng thấy một diễn viên mới hai mươi hai tuổi nào có thể làm được. Xem thêm diễn xuất của Văn Bác và Tần Tu là có thể phát hiện, Văn Bác diễn khi đó chính là cảm xúc nội tâm giằng co kịch liệt, tuy rằng cũng diễn bằng ánh mắt nhưng hắn còn có thể dùng cái khác như nét mặt hay động tác thân thể để hỗ trợ diễn xuất, cho nên hắn càng có thể dễ dàng nhập diễn. Nhưng Tần Tu, cậu ta chỉ bày ra một khí thế “ác ma” rất huyền diệu, rất khó nói, không có lời kịch, không có đạo cụ, ngay cả một động tác lớn nào cũng không có, rốt cuộc làm cách nào mà như ma quỷ nhập thân thực sự là khó mà đoán được.

Không, nói ma quỷ nhập thân thì huyền hoặc quá rồi, kỳ thật màn diễn vừa rồi của Tần Tu chỉ là cùng Văn Bác độ tình thần. Cậu ta biết rõ chỉ cần áp đảo đối phương về khí thế thì cậu ta sẽ thắng. Nhìn một cách đơn giản thì diễn xuất của Văn Bác vẫn xuất sắc như mọi lần, nhưng đem hai cảnh quay ra so sánh, sẽ không khó để nhận ra, mỗi một ánh mắt, mỗi một biểu hiện nhỏ của Văn Bác đều là phản xạ dưới sự áp bách của Tần Tu. Rõ ràng nhất là khi Tần Tu đưa tay chỉ vào mi tâm, động tác đưa súng lên của Văn Bác đã biến hình. Dùng ngôn ngữ trong nghề mà nói, Tần Tu đã khiến Văn Bác nhập diễn. Một lính mới còn non trẻ mà có thể khiến một tiền bối kinh nghiệm dày mình nhập diễn đây quả thực là không thể tưởng tượng.

Tần Tu ở trong toilet rửa mặt, vừa ngẩng đầu lên, cũng không có gì bất ngờ khi nhìn thấy người đàn ông đang đứng sau.

“Cậu làm sao làm được vậy?” Văn Bác nhíu mày hỏi.

“Tiền bối bây giờ còn cảm thấy Lâm Tri chỉ là một cái bình hoa nữa không?” Tần Tu nhìn người trong gương, nói.

Văn Bác có chút không thể nhìn thẳng vào ánh mắt kia, hắn phát hiện ánh mắt Tần Tu càng nhìn càng thấy giống Lâm Tri vừa nãy: “Đạo gần đây cậu thường xuyên đứng xem diễn viên khác diễn, học được không ít thứ nhỉ?” Hắn cố ý làm cho giọng nói mình trở nên đầy khinh miệt. “Cậu đã nói cậu không phải bình hoa, vậy cậu nói cho tôi nghe thử xem, vừa rồi Lâm Tri suy nghĩ cái gì?”

“Tôi không biết.” Tần Tu kéo cuộn giấy, cúi đầu lau tay sạch sẽ, đem khăn giấy ném vào thùng rác, xoay người lại. “Tôi không cần biết Lâm Tri suy nghĩ cái gì, tôi chỉ cần biết anh suy nghĩ gì là được.”

Mẹ kiếp, đừng có dùng cái ánh mắt ấy nhìn tao! Văn Bác kiềm chế cơn giận: “Có ý gì?”

“Đúng là tôi đứng ở bên xem mọi người diễn, một mặt có thể tiếp thu sở trường của người đó, mặt khác, cũng có thể luyện tập quan sát người khác như thế nào.” Tần Tu nói.

“Quan sát?” Văn Bác cười nhạt. “Cậu quan sát chúng tôi?”

“Ví như Văn Bác tiền bối, anh có thói quen dùng cách di tình để nhập diễn. Khi người khác đang quay, trước tiên anh sẽ ở một góc khơi lên cảm xúc, nếu không thể tìm được trạng thái, hoặc là một cảnh diễn NG trên hai lần, anh sẽ căng thẳng, mà khi anh căng thẳng tay sẽ xoa qua lại trên đùi.”

Tần Tu bình thản nói, Văn Bác lúc này mới rút mạnh tay đang xỏ túi quần ra, trợn trừng mắt khó tin nhìn tên tân binh với gương mặt tuần mỹ.

Tần Tu nhẹ nhàng tựa vào bồn rửa tay, tiếp tục nói: “Anh rất coi trọng bộ phim điện ảnh này, mỗi một cảnh đều chuẩn bị kĩ đến mười phần, cho nên cũng hy vọng bạn diễn của mình cũng có thể diễn một lần là OK. Bởi vì anh thuộc kiểu người hoàn toàn tập trung tinh thần khi diễn cho nên đến lần thứ hai, anh có vẻ như không tìm được trạng thái hoàn hảo nhất. Vậy nên mỗi lần quay, anh lại càng chú ý tới diễn xuất của bạn diễn hơn, nếu kinh nghiệm diễn xuất của đối phương không đủ, khi nào có khả năng NG, phản ứng của anh thường thường còn chuẩn xác hơn cả đạo diễn.”

“Cậu... cậu đang nói cái gì thế?” Sắc mặt Văn Bác có chút trắng bệch.

“Anh không nhận ra sao? Trước khi diễn, nếu căng thẳng anh sẽ ấn đùi, trong khi diễn, nếu căng thẳng thì ngón út và ngón áp út của anh sẽ giật giật rất nhanh.” Tần Tu nói. “Cho nên tôi cố ý không đi đứng vị trí, kéo giãn tiết tấu diễn, chính là muốn thắng anh ở khí thế.”

Văn Bác kinh ngạc nhìn người thanh niên tuần mỹ không có đối thủ kia, hắn rốt cuộc hiểu được ánh mắt kia tại sao lại lộ ra hứng thú cổ quái như vậy rồi, đó là ánh mắt có thể xuyên thấu tâm can kẻ khác. Nếu nhân vật Lâm Tri thực sự tồn tại trên thế giới này, có lẽ hắn cũng sẽ có cặp mắt giống như vậy!

“Có lẽ hiểu biết của tiền bối về vai diễn Lâm Tri này là chính xác, hẳn chính xác là một kẻ không thể diễn như một người sống được.” Tần Tu lãnh đạm đứng thẳng lên, kéo kéo chiếc nơ trên cổ áo: “Nhưng tôi có thể diễn cho hắn trở thành một con quái vật sống.”

Văn Bác mắt nhìn theo Tần Tu quay người đi khỏi toilet, động tác ngẩng cằm một tay kéo nơ vừa ban nãy khiến hắn đột ngột nhớ tới Lâm Tri trong phim. Năng lực linh ngộ đáng sợ của người trẻ tuổi này thật giống như một con quái vật trong cơ thể đang càng ngày càng lớn mạnh.

Ngày MONSTER đóng máy, Thẩm Triệt đặc biệt đi tới thăm trường quay, muốn để cho Tần Tu một lần kinh hỉ. Cảnh diễn cuối cùng được quay trong ảnh thành Canh Lâm. Đoàn phim mượn một tòa nhà hai tầng đang xây dở, xử lý thêm một chút, khiến cho nó thoát nhìn giống như một tòa phế tích. Lúc cậu tới, Tần Tu đang leo trên một cái thang dựng tạm thời lên nóc nhà còn đang dựng dở.

Nữ Nữu thấy Thẩm Triệt đến thăm phim trường cũng rất kinh hỉ, vội đem chiếc ghế gấp của Tần Tu tới. Chàng trai tóc xoăn cười nói cảm ơn, trước khi ngồi xuống còn lật mặt sau lên ngắm ngắm nghĩa nghĩa cái tên Qin Xiu (pinyin tên của Tần Tu) viết đằng sau ghế tựa, sau đó mới đặt mông ngồi xuống, bộ dáng đặc

biệt kiên định, Nữ Nữ nhìn thế cũng không khỏi thấy buồn cười. Hai người tán gẫu một lát. Lúc này mặt trời mới vừa mọc, ánh sáng vừa phải. Từ nơi này nhìn lên Tần Tu đang đứng ngược sáng trên nóc nhà, thực sự là ngọc thụ lâm phong, phong thần tuấn kiệt vô cùng.

Thẩm Triệt vĩnh tai nghe Tần Tu và nữ chính đáp lời thoại. Giọng nói trầm thấp từ tính tuy rằng cách khá xa nhưng nghe vẫn khí phách mười phần. Cảnh này không có gì khó khăn. Đạo diễn hô CUT xong, cả trường quay đều vỗ tay khen ngợi. Cuối cùng cũng có thể đóng máy. Nhân viên trong đoàn làm phim đã chuẩn bị sẵn mấy bó hoa, cho đạo diễn, cho diễn viên chính. Nữ Nữ cũng mau chóng cầm tới một bó hoa đưa cho Thẩm Triệt: “Nhanh nhanh nhanh! Đi lên tặng hoa kia!”

Thẩm Triệt nhận bó hoa mà có chút ngượng ngùng. Trong bó hoa kia có đủ loại hoa, có hoa păng-xê và nguyệt quế, còn có cả hoa hồng. Thẩm Triệt nghĩ hay là cứ đem hoa hồng rút hết ra, còn bó hoa này đưa cho người khác tặng? Nhưng mà cũng chỉ dám nghĩ cho thỏa nguyện thôi. Nhiều người nhìn như vậy, cậu muốn tặng hoa hồng thì đúng là muốn đi tìm chết, nhưng mà, anh chàng tóc xoắn lại cúi đầu cười, đem tất cả những bông hồng trong bó hoa chụm lại chính giữa, còn rút ra cho cao hơn một chút, cái này thì liếc mắt một cái là có thể nhận ra rồi.

Dưới sự trợ giúp của nhân viên trong đoàn, Tần Tu leo xuống thang, nhận hoa, nữ chính cũng được nhận một bó, quay sang cười nói với Tần Tu. Tâm tình của mọi người đều rất vui vẻ, có người vỗ tay kêu đạo diễn và quay phim cùng tới, mọi người cùng nhau chụp ảnh chung.

Thẩm Triệt ôm hoa đứng chờ bên cạnh, Tần Tu dường như chưa phát hiện ra cậu, nữ diễn viên chính ngẩng đầu cười nói với Tần Tu gì đó. Chiều cao hai người có chút chênh lệch, khi cô gái nói chuyện, Tần Tu phải cúi đầu xuống. Cái nghiêng đầu dịu dàng kia thực sự là sát thủ màn ảnh, Thẩm Triệt nghĩ thầm, đối với phụ nữ, Tần Tu dường như rất sắc sảo, tại sao với mình lại không như vậy... Đương nhiên mình không phải phụ nữ, cũng không cần phải như vậy, nhưng mà thi thoảng dịu dàng một chút cũng chết ai chứ...

“Tần Tu, Úc Tiểu Mỹ! Hay là hai người chụp chung một kiểu đi?”

Úc Tiểu Mỹ cười thẹn thùng, Tần Tu cũng không từ chối, tay còn tự nhiên khoác lên vai nữ diễn viên.

Thẩm Triệt thấy màn chúc mừng này chắc là chưa kết thúc được ngay, đành phải ngồi lại xuống ghế, một tay ôm hoa, một tay chống cằm chờ, nghe nhân viên đoàn phim vừa chúc mừng vừa trêu chọc hai diễn viên:

“Chẹp chẹp, đúng là Kim Đồng Ngọc Nữ à nha!”

“Tần Tu hiện tại vẫn độc thân phải hông?”

“Úc Tiểu Mỹ cũng đang cô đơn nè!”

Màn gì vậy? Thẩm Triệt có chút để ý ngẩng đầu lên, Tần Tu bị khuất đằng sau những người khác trong đoàn, chỉ lộ cái đầu lên như hạc giữa bầy gà. Thẩm Triệt rướn cổ cò, nghe anh giai phụ trách ánh sáng ngầm gợi ý:

“Tôi thấy Úc Tiểu Mỹ rất thích Tần Tu à nha.”

“Tôi cũng thấy hai người họ có gì đó mà. Lần trước Văn Bác nói đùa với Úc Tiểu Mỹ, ánh mắt Tần Tu lúc ấy cũng không vui vẻ cho lắm a...”

Thẩm Triệt ở trên ghế có chút đứng ngồi không yên, lúc này cuối cùng cũng thấy Tần Tu đi tới, trông thấy cậu hiển nhiên là sưng sốt.

Thẩm Triệt toét miệng cười bước nhanh lên trước, tay ôm bó hoa đầy dụng ý mà tặng: “Tặng anh nè, chúc phim điện ảnh đầu tiên đóng máy!”

Tần Tu liếc cậu một cái, cầm lấy bó hoa nhìn nhìn: “Mượn hoa hiến Phật đấy à.”

Thẩm Triệt ha hả cười gãi đầu, trong lòng nói thực ra thì trong này cũng có tâm ý của tui mờ.

Tần Tu hoàn toàn không phát hiện ở giữa bó hoa là mấy bông hồng đang nhiệt tình đong đưa, để luôn hoa xuống ghế, cởi áo vest đen vắt ở khuỷu tay.

Cũng không biết có phải do vừa diễn vai Lâm Trí hay là một cây quần âu đen, áo sơ mi trắng kín cổng cao tường, trang phục của sát thủ, Thẩm Triệt lúc này mới để ý phong thái thanh tú của Tần Tu hình như càng ngày càng lui dần. Chẳng mấy chốc đã hơn hai năm, vẻ “tuần” và “mỹ” của Tần Tu ban đầu là tỉ lệ 4:6, đến bây giờ đã là 6:4, dung mạo ngày càng sắc sảo đường nét, tóc mai cũng vừa dài vừa đen, chỉ có khi cúi đầu 45 độ là còn có thể mơ hồ thấy nét “thanh thuần” trước đây.

“Cảnh diễn đóng máy cậu tới tham quan làm gì, giữa trưa cả đoàn còn đi liên hoan, tiệc đóng máy cũng không thể dẫn người nhà đi được.” Tần Tu cúi người nhấc túi xách lên. Không biết mang theo thú cưng có được không nhỉ?

Thẩm Triệt còn đang mải ngắm, không nghe rõ: “Hử? Anh nói gì cơ, ha ha, tôi không nghe rõ...”

“Không nghe rõ thì thôi.” Tần Tu không chút ôn nhu mà lừ cậu một cái, treo túi xách trên khuỷu tay còn lại.

Hà cớ làm sao lại có sự phân biệt đối xử như thế này! T^T

Tần Tu hất cằm, giật giật cổ: “Giúp tôi cởi lỏng cúc áo.”

Thẩm Triệt à một tiếng ngoan ngoãn giúp Tần Tu cởi cúc áo sơ mi, trong lòng càng nghĩ càng không thấy chút tư vị nào.

“Aiz, đủ rồi!” Tần Tu chụp lấy bàn tay Thẩm Triệt đang một mạch cởi cúc áo xuống. “Cậu muốn lột sạch tôi ngay tại chỗ đây à!”

Vừa có chút ngơ ngẩn, không ngờ đã cởi quá mấy cái cúc, Thẩm Triệt gãi gãi hai má: “Ngại quá, tại quen tay...”

Xung quanh còn có người của đoàn phim đi qua lại, Thẩm Triệt nói tới đây liền ngậm nhanh miệng. Tần Tu quay đầu lại tựa tiếu phi tiếu liếc cậu một cái: “Cậu quen tay thế nào?” Vươn người tới nhỏ giọng nói. “Thẩm Triệt, mỗi giây mỗi phút cậu đều sống trên giường của tôi đúng không?”

Thẩm Triệt lúng túng đến đỏ gay cả cổ. Trước đây mỗi khi giúp Tần Tu cởi cúc áo đều là ở... Trước khi làm cái chuyện đó, cậu đều thuận tay cởi một loạt hết cả. Tần Tu nhướn mày nhìn cậu một cái, đáy mắt lóe lên vẻ phong tình kết hợp với áo sơ mi trắng bó sát người, Thẩm Triệt nhìn mà tim run rẩy. Mịa, tuy rằng người này đầu óc toàn là ý nghĩ đen tối nhưng mà nhìn kiểu gì vẫn thấy anh ta đẹp đến hút hồn. Đến khi hồi thần lại thì Tần Tu đã đi trước một đoạn rồi, một thân quần âu, sơ mi trắng vẫn cực kỳ khốc suất cường bá duệ.

Thẩm Triệt lò tò theo sau, do dự hỏi: “Tôi thấy anh và cô diễn viên kia có vẻ thân thiết nhỉ?”

Tần Tu vừa nghe là hiểu liền, ghen cười liếc một cái về phía cậu chàng đầu quần đang lùn cùn theo phía sau kia. Té ra là cậu đang ghen à. “Ồ, cũng không tệ.”

“Cô ý xinh ghê nhỉ.” Người sau lưng nói.

“Tất nhiên. Đúng là kiểu tôi thích.” Lời vừa nói xong, thấy phía sau nửa ngày không có động tĩnh gì, Tần Tu quay đầu lại, thấy Thẩm Triệt vẻ mặt kỳ quặc, còn vờ nghi hoặc hỏi. “Sao vậy? Cậu muốn nói gì với tôi à?”

“Tôi định bảo.” Thẩm Triệt nghĩ nghĩ, ầm ỨC nói. “Cổ cũng là kiểu tôi thích.”

Tần Tu mở miệng định nói gì nhưng lại thôi, nhìn cái bản mặt kia cứ như vừa bị ném cho một viên pháo lép vế, cuối cùng nghiêng răng nói. “Cậu muốn tranh với tôi à?”

“Anh thích cổ thật sao!!” Cái tên đàn này rốt cuộc hết chống đỡ nổi, cứng họng. “Vây chúng ta... chúng ta...”

Tần Tu nhìn bộ dạng vừa gấp gáp vừa ủy khuất muốn chết kia trong lòng vừa ngứa ngáy vừa buồn cười: “Chúng ta? Chúng ta làm sao cơ? Thẩm Triệt, tôi phải quay phim một chết đi sống lại, vậy mà cậu đến thăm chỉ có hai tay không thôi à. Cậu không cầm hoa thì ít ra cũng phải ngậm cái đĩa ném đến chứ.”

“Ồ?” Thẩm Triệt ngơ ngác. Sao lại phải ngậm đĩa ném? (=))

Tần Tu tiếp tục nói: “Xong rồi một câu hỏi han ân cần cũng không có. Tôi và nữ chính chụp chung ảnh, nói với nhau có hai câu mà cậu đã mất hứng như vậy.” Cuối cùng thì hắng giọng, bật nghiêm túc mode. “Cái tính độc chiếm cực đoan thể này của cậu tôi rất là khó chịu.”

“Tôi không có ý đó, tôi chỉ là muốn hỏi chút.” Hỏi một chút cũng không được sao? Tôi cũng định hỏi han ân cần đấy chứ nhưng nhìn anh với cô gái kia như vậy nên tôi quên mất tiêu à.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Sau này không cần hỏi.” Tần Tu ngắt lời cậu. “Cậu hỏi mấy câu như vậy chỉ làm tôi không ngừng nhớ tới một lần sa chân cả đời ân hận của mình.”

Thẩm Triệt tròn tròn mắt nhìn Tần Tu quay người bước đi. Cứ tưởng tượng mình bị người như vậy thích, thật sự là... vạn tiền xuyên tâm mà!

121. Chương 125: Chỉ Muốn Thét Thật To Rằng Tôi Yêu Anh

Còn một lúc nữa mới đến bữa tiệc đóng máy buổi trưa, Tần Tu thay quần áo xong, hai người liền cùng nhau đi dạo trong ảnh thành.

Đây là lần đầu tiên Thẩm Triệt đến ảnh thành. Ảnh thành Canh Lâm rộng lớn hơn so với tưởng tượng của cậu, đi chỗ nào cũng thấy có đoàn làm phim và những diễn viên quần chúng đang xếp hàng dài chờ được chọn vào đoàn. Thẩm Triệt nhìn một đám diễn viên quần chúng mặc những bộ trang phục mặc vào rất khó chịu người đang cẩn thận ngồi xuống một bên gặm bánh mì.

Bọn họ chắc cũng xấp xỉ tuổi cậu, cũng có vài người có vẻ đã tầm bốn năm mươi tuổi. Cơm hộp của đoàn làm phim không tính phần của diễn viên quần chúng, cho nên mỗi ngày ba mươi đồng phí trang phục diễn họ còn phải trừ đi tiền cơm trong ngày. Bây giờ nghĩ lại, cậu vẫn cảm thấy An Gia Miện nói không đúng. Nếu không phải vì nhiệt huyết thì ai có thể chỉ vì hư vinh mà dốc sức làm việc như vậy. Ước mơ, giấc mộng gì gì đó đích thực chỉ là cái vỏ bọc hoa mỹ vẽ vang của nó nhưng nhiệt huyết và hư vinh thì hoàn toàn không giống nhau.

Bây giờ nghĩ lại, nếu trước đây mình không thể qua được vòng phỏng vấn cuối cùng, thì được vào Học viện điện ảnh Canh Lâm thì bây giờ có khi nào cũng chỉ là một trong số những gương mặt vừa chấp nhất nhưng cũng đầy năng lượng kia không.

Đối với diễn xuất của mình cậu cũng không dám tự tin mười phần, nếu lúc đó chỉ có mình cậu độc diễn hoặc là bạn diễn không phải là Tần Tu thì có lẽ, cậu đã sớm lỡ hẹn với cung điện mộng tưởng của mình rồi.

Tần Tu quay đầu lại, bắt gặp Thẩm Triệt đứng ở ven đường, chăm chú nhìn một đám diễn viên quần chúng trong phim trường ở đằng xa. Vài người đầu đầy nước đang điên cuồng vẩy vẩy, một đám diễn viên quần chúng nằm trên mặt bùn lầy lội diễn vai thầy ma, cánh tay máy quay phim chậm chạp tới gần, lướt qua những gương mặt đến cả ngũ quan cũng đã mơ hồ lẫn lộn.

Thẩm Triệt thu ánh mắt. Phía trước là trận mưa ào ào, mà chỗ Tần Tu đang đứng lại là ánh mặt trời xán lạn. Thẩm Triệt cười nói: “Gặp được anh đúng là điều may mắn.”

Nụ cười vô tư, ngập tràn cảm kích, giống như ánh mặt trời chiếu rọi trước mắt, Tần Tu ngăn người một lát, thuận miệng đáp: “Ừ, đương nhiên.”

Đương nhiên cái gì á, anh vốn chẳng thèm nhớ chuyện ngày xưa cùng tôi đáp diễn đâu. Thẩm Triệt cười nghĩ.

Ảnh thành mặc dù đang là mùa du lịch nhưng hiện tại, người đến ngắm cảnh cũng không nhiều, thế nhưng hai người các cậu vẫn bị hai cô gái nhận ra:

“A! Tần Tu!! Thẩm Triệt!!”

Hai cô gái có vẻ là sinh viên đứng bên kia đường kích động reo lên rồi rít. Một cô chạy sang nhanh quá mà vấp phải đường ray xe điện, suýt chút nữa ngã dúm dụi. Thẩm Triệt vội đỡ lấy, có chút buồn cười: “Từ từ nào!”

Chụp ảnh xong, hai cô gái vừa chờ Tần Tu kí tên, vừa cười đầy mờ ám hỏi: “Các anh đang hẹn hò đúng hông?”

Tần Tu dừng tay đang kí tên, liếc nhìn Thẩm Triệt một cái. Hai người quay sang nhìn nhau, nhất thời cũng không biết nói gì.

May mà hai fan này cũng không cần hai người xác nhận, tự hỏi tự trả lời luôn: ” TAKE FIVE giải tán rồi mà các anh vẫn ở bên nhau, tình cảm thật tốt! Đúng là Tu Triệt vương đạo trọn đời mà!”

Tần Tu đưa trả bức ảnh đã kí tên xong, hai cô gái đang định nhận lấy thì Tần Tu như chợt nhớ ra điều gì, lại thu tay lại, cúi đầu vẽ một hình trái tim giữa chữ ký của mình và Thẩm Triệt rồi mới đưa trả lại: “Hãy mãi ủng hộ chúng tôi nha.”

Chiều bài này với giọng nói trầm thấp sâu sắc, mang theo ý cười vui vẻ phối hợp với đôi mắt cùng đường kẻ tự nhiên dẫn điện mười phần, đến cả Thẩm Triệt còn thấy lay động, hướng chỉ là hai cô nàng kia. Cách hai làn đường mà Thẩm Triệt vẫn còn nghe thấy tiếng thét kinh hãi đến chói tai của hai cô gái.

Ảnh thành có rất nhiều cửa hàng nhỏ, ngoài tiệm ăn còn có cả cửa hàng bán trang phục. Tần Tu dừng lại trước một cửa tiệm nhỏ. Trên chiếc giá hình trụ trước cửa tiệm có bày rất nhiều cặp kính với đủ loại hình dáng, chỉ là không có loại kính sát trùng chuyên dụng để làm đẹp.

Tần Tu lấy xuống một cặp kính gọng vuông đôi mồi đeo lên, đang định quay lại hỏi “Thế nào?” thì lại thấy Thẩm Triệt chọn một cặp kính gọng đen tròn xoe, nghịch chưa đủ, lại còn đội thêm một cái mũ Chrollo xanh kiểu quân đội, nhìn y chang con ếch! Cậu mấy tuổi rồi hả? Tần Tu thăm lắc đầu, bước tới tháo cái kính tròn như kính cụ già cùng cái mũ ếch xanh quân đội kia xuống, chọn một cặp kính giống như cái của mình đeo vào cho Thẩm Triệt, còn vỗ vỗ mặt cậu: “Thế này mới giống người của tôi chứ.”

Thẩm Triệt vuốt vuốt hai má vừa bị Tần Tu vỗ. Anh học ở đâu cái động tác lưu manh này vậy?! Không giống người của tôi tẹo nào!

Tiếp theo là chọn mũ. Thẩm Triệt hết nhột cái này lại đội cái kia, thực ra cậu cũng chẳng có hứng thú mua sắm gì, nhưng kì ở chỗ được cùng Tần Tu đi shopping thì lại cực kỳ hăng hái. Tiếc là người kia lại làm bộ như nhìn không ra sự nhiệt tình của cậu.

“Cậu mắc chứng tăng động đấy à.” Tần Tu vẻ mặt chán ghét chụp lấy cái mũ lá kiểu Hawaii trên tay Thẩm Triệt. “Khiếu thẩm mỹ tệ hại.” Sau đó chọn một chiếc mũ len trùm chụp lên đầu Thẩm Triệt. Không thấy mắc nhiều.

Thẩm Triệt nhớ lại lúc đóng máy ban nãy có đắc tội với Tần Tu, bây giờ chỉ có thể chùng vai mặc cho Tần Tu làm gì thì làm: “Haiz, tôi không quen đội kiểu này mà. Nhìn cứ như bé gái ý...”

Tần Tu vừa giúp cậu đội mũ, hừ mũi lầm bầm: “Ồ, cậu là thiếu nữ. Sao cậu không đội khăn voan luôn đi?”

Thẩm Triệt ỉu xiu cúi đầu. Tui mặc theo ý anh rồi, anh có thể để tui mua thứ mình thích có được hông? T^T

“Loại mũ này đâu phải chỉ con gái mới đội đâu. Đây là kiểu dành cho nam. Cái mớ tóc xoăn trên đầu cậu nếu đội mũ che đi, đeo thêm kính nữa thì ai nhận ra được. Được rồi. Cậu tự xem kết quả đi.”

Thẩm Triệt đi đến trước gương, ngẩng qua ngẩng lại, cảm thấy như vừa bị bịp: “Tôi thấy hay là thôi đi. Thế này so với không đội còn ngứa mắt hơn...”

Tần Tu đang định nói gì, vừa ngẩng lên liền thấy mớ tóc xoăn ngang ngược vừa mới che lại của Thẩm Triệt giờ đã thò hết ra ngoài qua mấy khe hở trên mũ. Anh bước lại thô bạo kéo sụp mũ xuống, chẳng được bao lâu mũ lại tự động phồng lên, mớ tóc xoăn lại xẹt xẹt thò ra thách thức. Tần Tu tròn tròn mắt: “Tóc cậu nó sống sao?!”

Thẩm Triệt mặt vô số tội.

Lúc trả tiền, ông chủ tiệm còn thân thiết hỏi: “Tần Tu, hôm nay đoàn các cậu đóng máy phải không? Thẩm Triệt, Hội sinh viên mùa thứ ba cậu còn diễn không?”

Hai người ra khỏi cửa hàng, Tần Tu hỏi: “Cậu quen ông chủ tiệm ban nãy à?”

Thẩm Triệt kinh dị: “Tôi lại tưởng anh quen chứ?”

Mà thôi, đây là ảnh thành, chuyện gì mà chẳng xảy ra được. Thẩm Triệt nhìn trời, một hàng dấu chấm bay ngang qua đầu.

” Hội sinh viên mùa thứ ba đã xác nhận cậu tham dự chưa?” Tần Tu hỏi.

“Ừ, nghe nói vai của tôi còn rất được hoan nghênh. Đúng là hơi bất ngờ.” Thẩm Triệt cười nói. “Đúng rồi, còn một bộ phim thần tượng nữa. Đã qua thử vai, mười tám này bắt đầu ghi hình. Trong phim tôi vào vai nam phụ. Đến lúc đó phải chạy qua chạy lại diễn cả hai phim.”

“Phim thần tượng kiểu gì?” Tần Tu hỏi. “Trong phim vai diễn của cậu như thế nào?”

“Kiểu phim thần tượng học sinh mà đám con gái hay thích đó. Nam thứ dương quang nhiệt tình, lại có chút hài hước ngốc nghếch.”

Tần Tu nhú mi, trầm ngâm một lúc mới nói: “Thẩm Triệt, không phải tôi muốn can thiệp vào chuyện cậu diễn cái gì, nhưng nói thực, tôi cảm thấy bộ phim này cậu nhận vai chưa chắc đã tốt.”

“Ừa? Tại sao?”

“Vai diễn đầu tiên của cậu là Hoàng Chân, vai thứ hai là Rex, đều là kiểu nhân vật khô cứng có chút ngốc nghếch khác người, bây giờ vai diễn này lại là khô cứng ngốc nghếch. Cậu có chắc chắn cảm giác diễn sẽ khác nhau không?”

Thẩm Triệt cũng rơi vào tự hỏi.

“Thẩm Triệt, cậu có bao giờ nghĩ bản thân cậu rất cuộc muốn diễn kiểu nhân vật nào trong phim chưa?”

Vấn đề này quả thật cậu không hề nghĩ tới. Bây giờ cậu đâu có thể nghĩ xa đến như vậy. Cậu đâu có quyền lựa chọn kịch bản như Tần Tu, có nghĩ cũng là nghĩ thừa. Cho dù bây giờ có bắt cậu phải nghĩ tới, thì cậu cũng chẳng thể hiểu được nguyên nhân: “Nghe anh nói như vậy, tôi thấy mình cũng chẳng đặc biệt thích kiểu nhân vật nào lắm.”

Tần Tu cười khê: “Cậu thích cùng tôi diễn GV phải không?”

Đây là ảnh thành người qua kẻ lại nườm nượp đó đại ca... Thẩm Triệt nhìn chung quanh, vờ cười ha ha: “Sao có thể nói ra ở đây như thế được, đứng đắn chút...”

“Trước mặt bao nhiêu người như vậy còn mơ tưởng được cùng tôi lên giường, cởi cúc áo lại còn nói là thuận tay. Rốt cuộc là ai không đứng đắn đây?” Tần Tu nói mà mặt tươi như hoa. “Thực ra cũng có cách rất nhanh mà nổi tiếng đấy. Cậu cùng tôi diễn một đoạn Gà Vàng, đảm bảo chúng ta lập tức nổi tiếng lên phen luôn.”

Thẩm Triệt toát mồ hôi hột: “Đừng nói giỡn, anh không sợ...”

“Tôi sợ cái gì.” Tần Tu tiêu sái nhếch miệng: “Bây giờ cậu thích tôi lên weibo thừa nhận đã cùng cậu làm tình tôi cũng chiều luôn nhé.”

“Này!” Thẩm Triệt bị lời nói nửa đùa nửa thật của Tần Tu làm cho khiếp sợ.

“Người sợ là cậu thôi.” Tần Tu nhún nhún vai khinh thường.

Cái này thì Thẩm Triệt không phục: “Post lên weibo đã là gì. Bây giờ tôi có thể hét to lên rằng tôi thích anh luôn nhá.”

Tần Tu xoay người nhìn Thẩm Triệt: “Cậu hô đi.”

Có chiếc xe điện chở vài hành khách leng keng đi qua. Có du khách đang giơ máy ảnh chụp cảnh đường phố, đúng lúc này bỗng nghe thấy tiếng hét to của một tiểu tử nào đó:

“TẦN TU——— TÔI THÍCH ANH———”

Chiếc máy ảnh trên tay người du khách thiếu chút nữa thì rơi mất. Một đoàn phim đang quay trên mái một tòa nhà nào đó cũng bị tiếng sư tử hồng bất ngờ này làm gián đoạn. Đạo diễn bức bối hô CUT. Người trong đoàn phim cũng hướng về phía dưới lầu hung hăng mắng chửi:

“Fan cuồng ở đâu chui ra vậy?!”

“Sao không chạy tới trước cửa nhà Tần Tu mà rống?!”

Tần Tu đứng ở đầu này đường ray xe điện, tròn mắt nhìn chàng trai tóc xoăn đứng ở đường phố bên kia, miệng thì há hốc đúng là không thể tin nổi. Trong lòng tuy đang điên cuồng mắng chửi thế nhưng nhìn tên kia cả người đầy sức sống ngực vẫn còn đang phập phồng, ánh mắt nhìn anh lửa tình cháy mãnh liệt, anh nhận ra nếu mình còn nhìn thêm cũng sẽ mất đi lý trí mất.

Thừa dịp mọi người còn đang hiếu kỳ ngó xung quanh, Tần Tu vội kéo mũ sụp xuống, đi tới túm lấy tên kia kéo đi.

“Cậu đang diễn cái trò ngốc gì vậy. Bảo cậu hô cậu liền hô thật luôn hả!”

Thẩm Triệt nhìn Tần Tu như vậy, ánh mắt còn đặc biệt nghiêm túc: “Anh bảo tôi hô đương nhiên tôi sẽ hô rồi.”

Tần Tu quay lại lờ cậu: “Cậu không nghĩ tới chuyện, chẳng may bị nhận ra thì làm sao?”

“Là tôi thích anh. Nếu bị nhận ra tôi liền thừa nhận.” Thẩm Triệt cười cười, trong ánh mắt sáng lấp lánh phản chiếu bóng hình một con Gấu Bắc Cực thanh tú. “Tôi thích anh thật mà.”

Cái câu “Tôi thích anh thật mà” này khiến trái tim Tần Tu khê loạn nhịp. Kỳ thật, không cần Thẩm Triệt phải nói ra, anh hiểu điều này rõ hơn ai hết. Tình yêu của cậu giống hệt như động vật vậy. Thuần túy mà giản đơn, trong sáng mà nhiệt tình đến như vậy. Cậu còn muốn thiêu cháy tôi như thế nào nữa! Tần Tu ra vẻ trấn định khê nhếch môi: “Cậu thích tôi mà đặc ý đến thế à.”

Thẩm Triệt thấy Tần Tu không nói gì, trong ánh mắt lại sáng ngời thật khó mà diễn tả.

Tần Tu nhìn trái ngó phải, thấy xung quanh không có ai liền bước tới nắm lấy cằm Thẩm Triệt, dùng sức cắn một cái ngoài miệng tên kia.

Cái cắn kia thực sự rất hăng hái, Thẩm Triệt đau đến kêu chút lên một tiếng, vội bưng miệng lại, trong lòng lại vô cùng kinh hãi. Vừa ngẩng đầu đã thấy Tần Tu đã quay đi, ngoài miệng còn lẩm bẩm lầu bàu: “Đúng là, chỉ khi nào ôm thứ giữa hai chân tôi cậu mới chịu yên sao. Cậu đúng là cái đồ cầu biến hình...”

122. Chương 126: Điềm Xấu

Thẩm Triệt bắt đầu đóng phim hai nơi, Tần Tu cũng bắt đầu bận rộn quảng bá cho album solo. Hai người ngay cả thời gian gặp nhau trong nhà cũng rất ít. Ngày Tần Tu phát hành album mới, Thẩm Triệt gọi tới cửa hàng phát hành đĩa lớn nhất đặt mua năm trăm bản rồi nhờ nhân viên trong cửa hàng chuyển về chung cư giữ. Trong nhà không có chỗ để, thừa lúc Hạ Lan Bá vắng nhà, cậu lén xếp vào phòng chứa đồ trong bếp, thế nhưng cuối cùng vẫn bị Hạ Lan Bá phát hiện, bị tấn một trận tơi tả.

Thẩm thoát cũng đã tới tháng năm, Hội sinh viên đứng đầu mùa thứ ba cùng phim thần tượng Mùa hạ tĩnh lặng cũng lần lượt đóng máy. Cùng lúc đó, album mới Show me của Tần Tu cũng đã tung ra được hai tháng, tổng lượng tiêu thụ đã lên tới bảy mươi hai vạn bản, phá vỡ kỷ lục lượng đĩa tiêu thụ cùng thời gian mà TAKE FIVE từng lập ra trước đây. Nửa đầu năm nay, DDD không phát hành album mới, còn lại hai album đình đám khác đó là album hiphop-dance Dancing Queen của Thiên hậu Khổng Hạ phát hành cùng tháng, tổng lượng tiêu thụ đạt bốn mươi hai vạn bản và album Singer của giọng ca đầy nội lực Trịnh Khuê Hách phát hành sau đó một tháng, lượng đĩa bán ra đạt sáu mươi tám vạn bản. Chỉ ít, tính về mặt

tiêu thụ thì cả hai đều thua xa Tần Tu. Còn lại album Phù thủy nhỏ comeback của Bích Cơ phát hành tháng tư, quảng cáo thì rõ là rầm rộ, cuối cùng sau một tháng phát hành chỉ bán được chưa tới mười vạn bản, thậm chí còn không bằng album thứ hai Anh Luân Triết Học của Âu Triết Luân phát hành cuối năm ngoái.

Có DJ lúc phát ca khúc trên radio cũng không ngần ngại nói: “Album solo này của Tần Tu được sản xuất vô cùng hoàn hảo. Khi nghe nhạc của ca sĩ thần tượng, chúng tôi vẫn luôn có cảm giác đáng tiếc thay cho nhạc sĩ viết ca khúc, nhưng Show me lại hoàn toàn không mang lại cảm giác xấu hổ đó. Tôi không rõ khả năng hát live của Tần Tu thế nào, nhưng sự thể hiện của cậu ấy thực sự vượt xa dự đoán của tôi. Trong mỗi bài hát khác nhau, bạn đều có thể cảm nhận được sự biến chuyển cảm xúc rõ rệt của cậu ấy. Có vui vẻ, có xót xa, tình cảm lúc thì rất tinh tế đôi khi lại vô cùng mãnh liệt, mỗi một cảm xúc giải bày đều có thể chạm tới trái tim bạn. Không biết điều này có liên quan đến việc cậu ấy xuất thân từ chuyên ngành diễn xuất hay không, nhưng trong giới âm nhạc càng ngày càng nhiều ca sĩ hào nhoáng như hiện tại, có thể đôi lúc mọi người đã quên mất, diễn trong khi hát thật ra cũng là một loại nghệ thuật biểu diễn.”

Có nhà phê bình âm nhạc nổi tiếng trên Đậu Giác (một ứng dụng cho di động) cũng đã viết rằng: “Trong năm nay có rất nhiều album đáng để mong chờ, nhưng trong số những điều làm tôi thực sự kinh hỉ thì Show me khẳng định phải xếp đầu tiên. Đây là album có độ hoàn chỉnh rất cao. Giai điệu RnB xuyên suốt từ đầu đến cuối, không lạm dụng kỹ thuật âm thanh, còn mang theo cảm xúc thật của chính ca sĩ. Tuy phần soạn nhạc đơn giản nhưng giai điệu lại bắt tai dễ ghi nhớ. Về phần người hát, cậu ấy chính là thần tượng có tố chất toàn diện nhất mà trước giờ tôi mới gặp qua. Cậu ấy nổi tiếng hẳn phải có lý do nhỉ.”

Tạp chí POP còn dự đoán: “Nửa cuối năm nay DDD dự định phát hành album thứ tám, tuy nhiên ngày phát hành chưa xác định. Có lẽ đây là album duy nhất có thể cùng Show me - album phát hành tháng ba năm nay, tranh chức album số một của năm. Nhưng nếu DDD phát hành vào những tháng cuối năm, vậy thì không còn nghi ngờ gì nữa, SHOW ME của Tần Tu chắc chắn ngôi vị số một. Nghe nói nửa cuối năm nay cậu ấy còn muốn phát hành thêm EP, ca sĩ nào có kế hoạch ra mắt album nửa cuối năm nay hãy mau chóng đi hỏi thăm tin tức từ Quan Triều, dời lịch né cái ngày khủng bố ấy đi nhé.”

Có người post video MR removed bài Into my dream Tần Tu hát live tại buổi ký tặng lên trên mạng. Người post tên là “Phù thủy âm thanh Kevin”. Người này nổi tiếng trên mạng bởi vì từng post MR removed Vụ tai nạn giao thông của Âu Triết Luân lên, lần này chính hắn cũng dành hết lời ca tụng trong phần giới thiệu video: Vì muốn chứng minh mình không phải vì yêu hay ghét mà bêu xấu nghệ sĩ, suy đi tính lại tôi thấy mình vẫn nên đăng video này lên. Không còn lời nào để nói, quả thật hát rất tốt.

(MR removed hay Music recorder removed là một phần mềm mà khi ta nhập một đoạn nhạc vào, nó sẽ loại bỏ tất cả những kỹ thuật trợ giúp âm thanh, chỉ để lại giọng hát thật của ca sĩ. Đây là cách cư dân mạng kiểm tra các ca sĩ đặc biệt là các thần tượng hát live như thế nào)

Fan của Tần Tu trên diễn đàn tieba thì vô cùng kích động, thi nhau reply bên dưới post:

- Tần gia thật là lợi hại! Kể chuyên bối vết tìm lông này cũng không còn lời nào để nói!
- Sao mới chỉ quay có ba cái MV vậy trời. Quan Triều thật keo kiệt quá đi!
- Cả ba MV này tui đều không vừa lòng. Nữ chính trong mỗi MV đều y hệt người qua đường á!
- Có xinh đẹp cỡ nào thì đứng trước mặt Tần gia cũng biến thành người qua đường hết thôi! Ha ha ha! Tần gia hay là anh tự yêu chính mình đi. Nhìn anh yêu người khác em chịu hồng nổi đầu!
- Anh ý yêu Thẩm Triệt thì tui còn chấp nhận được nè.
- Hủ nữ biến chỗ khác mịa đi! Tính hướng của Tần gia rất rất rất là bình thường, biết chưa! Ngày trước thì Tu Viên, bây giờ lại Tu Triệt. Đám các người không thấy phiền à!

Nữ Nữ lướt tieba, thỉnh linh nhìn thấy topic này trong lòng có chút không thoải mái. Cô cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra, rõ ràng bản thân đâu có phải hủ nữ. Quan hệ giữa Tần Tu và Thẩm Triệt rất tốt, cô cũng biết, nhưng cũng không tới mức là gay. Mấy em gái mê một Tần Tu không chấp nhận việc thần tượng của mình có quan hệ đồng tính với người khác cũng là bình thường thôi, chỉ là, nghĩ tới nghĩ

lui trong lòng vẫn thấy có chút không đúng lắm. Nữ Nữ lăn trên giường tưởng tượng một chút, nếu Tần Tu và Thẩm Triệt thật sự là một đôi, thật ra. Cô cũng không có bài xích đâu!

Chỉ là sao có thể như thế được. Nếu như thật sự là gay, cho dù yêu thật lòng đi chăng nữa cũng sẽ khiến cho tiền đồ của hai người tuyệt đối vô vọng.

Hiện tại Tần Tu đang quảng bá ở Hoa Liên, ở trong một khách sạn bốn sao. Từ sau khi xảy ra vụ đụng xe của TAKE FIVE, khách sạn nơi cả đoàn ở lại cũng yên bình hơn. Chỉ là thi thoảng vào sáng sớm vẫn thấy mấy phong thư nhét vào dưới khe cửa. Nữ Nữ cũng giúp Tần Tu nhận rất nhiều quà tặng. Fandom cũng rất đáng yêu, khi tới đưa quà tặng cho cô còn dặn đi dặn lại, bảo sau khi rời khỏi khách sạn rồi hãy đưa cho Tần Tu.

Nữ Nữ xuống lầu mua chút đồ ăn vặt sau đó tới gõ cửa phòng Tần Tu, phát hiện Tần Tu vậy mà đang xem phim truyền hình của Thẩm Triệt.

“Anh đang xem Hội sinh viên đứng đầu à!”

“Tiện bật lên thì xem thử thôi.” Trên giường Tần Tu bừa bộn mấy phong thư viết tay, người còn đeo kính gọng đen, có lẽ trước đó đang đọc thư của fan. Tần Tu ngồi trở lại sofa, chuyển sang kênh khác, ánh mắt bỗng nhiên nghiêm túc, mày cau lại.

Nữ Nữ liếc nhìn màn hình, kênh đó cũng là Thẩm Triệt, ống quần xắn tít lên cao, đang ngồi trên bờ đê ngăn lũ, giữa đầu uống bia, dương quang đến mức khiến cho người xem cũng thấy vui vẻ theo. Nữ Nữ thấy vẻ mặt Tần Tu có chút kỳ quái, liền nói: “Đây là Mùa hạ tĩnh lặng, hình như mới bắt đầu chiếu hôm trước.”

Tần Tu không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm TV, biểu tình nghiêm túc đến kỳ lạ. Nữ Nữ thấy vậy cũng có chút rung mình. Đang bức tức gì hay sao mà mặt mũi cạ quạ ghê vậy. Cảnh phim trong TV lại thay đổi, nam thứ Thẩm Triệt uống rượu say, kẻ sát người hôn nhẹ lên môi nữ chính một cái. Làm việc chung với Thẩm Triệt lâu như vậy, cô vẫn chưa từng gặp qua cậu ấy diễn cảnh hôn, hơn nữa cảnh hôn này còn được làm chậm, kéo dài thật lâu: “Đây là nụ hôn đầu tiên của Thẩm Triệt trong phim nhỉ.”

Nói xong nửa ngày không thấy ai đáp lại, Nữ Nữ quay đầu nhìn người đang ngồi trên sofa. Chẳng lẽ là ảo giác? Sao cô lại cảm thấy sắc mặt Tần Tu khó coi như vậy nhỉ...

Nữ chính trong phim giật mình sau đó dấm một cái vào mắt Thẩm Triệt. Cậu thanh niên dương quang đáng thương ngã chổng vó xuống đê ngăn lũ. Nữ Nữ không thấy được cảnh Thẩm Triệt lồm cồm đứng lên bởi vì Tần Tu đã đổi kênh, đổi trở về Hội sinh viên đứng đầu. Ở bên này Rex cũng bị một người dấm vào mắt, từ trên cầu thang ngã lăn xuống. Nữ Nữ nhìn thấy cũng thót cả tim. Không biết Thẩm Triệt bị dấm té lên té xuống như vậy có khi nào bị dấm đến dần luôn không.

Tần Tu lập tức tắt luôn TV.

Lúc Tần Tu gọi điện tới thì Thẩm Triệt đang tắm, thế là mau mau chóng chóng bọc vội một cái khăn tắm lên người rồi lao ra, tính vợ lấy đi động rồi chui trở về. Hạ Lan Bá từ phòng bếp đi tới, thấy Thẩm Triệt quấn khăn tắm, trên đầu toàn là xà phòng, nhìn thế liền phát hỏa, rút dép lê ra chuẩn xác quất bẹp một cái vào mông Thẩm Triệt, thiếu chút nữa làm rơi cả khăn tắm: “Thẩm Nhị, chú mày quậy đủ chưa, nếu không phải là hoa khôi trường gọi đến thì chú mày có đặc biệt khóa mông mà chạy ra vậy không?!”

Thẩm Triệt vịn cánh cửa thò đầu ra: “Em còn chưa khóa mông, anh đánh một cái liền khoe mông thiệt rồi...”

“Chú mày còn chưa chịu cút vào?!”

Thẩm Triệt vội chui vào nhà tắm, đứng sát cửa nghe điện thoại. Tín hiệu có chút không tốt, nhưng cậu vẫn rất vui vẻ khi nghe được giọng Tần Tu: “Bên Hoa Liên thế nào rồi, lên truyền hình có thuận lợi không? Nữ MC kia mồm miệng thiệt độc mà, không làm khó dễ anh chứ?”

“Lươn lẹo xong chưa, cậu đang chột dạ đó hả?”

“Hử?” Thẩm Triệt nghe không hiểu, quan tâm với chột dạ khác nhau xa tít tắp chứ bộ.

“Nụ hôn màn ảnh đầu tiên ha. Chúc mừng cậu, nữ diễn viên kia cũng rất đẹp đó chứ. Đúng chuẩn kiểu cậu thích, nhờ!”

Cái giọng điệu qué gì thế này. Chẳng lẽ... đang ghen à? Trong lòng Thẩm Triệt quẩn quáo, rất thích chí: “Ừa, rất đẹp. Nhưng tôi lại không thích kiểu đẹp này. Tôi thích cái kiểu đẹp một mét tám lăm ấy cơ!”

Tần Tu ở đầu dây bên kia khẽ mỉm cười: “Cậu dài có một mét tám hai dựa vào cái gì mà đòi thích một mét tám lăm hả.” Nghe thấy đầu dây bên kia hắt xì một cái, lúc này Tần Tu mới hỏi chuyện chính. “Thẩm Triệt, công ty quản lý cậu ký hợp đồng kia tên gì?”

“DCT studio, làm sao vậy?”

“Công ty này thành lập chưa lâu lắm.” Tần Tu nói. “Còn nữa, Hội sinh viên đứng đầu và Mùa hạ tĩnh lặng của cậu thời gian lên sóng gần sát nhau, chuyện này đối với cậu mà nói là gọi là xuất hiện quá dày đặc rồi. Nếu tôi đoán không nhầm thì người đại diện của cậu hẳn là còn rất trẻ tuổi.”

Thật ra thì, Thẩm Triệt cũng không nghĩ rằng Tần Tu gọi điện cho cậu là cố ý nói về chuyện này, tuy rằng cảm thấy đối phương có phần lo lắng thái quá, nhưng trong lòng vẫn vui vẻ không nói nên lời. Thật ra anh cũng thích tôi một chút mà, phải hông. Tuy rằng không nhiều bằng tôi thích anh, nhưng mà một chút đối với tôi cũng là đủ rồi.

Bởi vì nhân vật Rex trong Hội sinh viên đứng đầu mùa thứ hai nhận được rất nhiều lời khen ngợi, cho nên đất diễn của Thẩm Triệt trong phần ba không giảm mà ngược lại còn tăng, hơn nữa tăng càng ngày càng nhiều. Phần ba mới chiếu được một tuần, Mùa hạ tĩnh lặng cũng được phát sóng trên kênh CBS. Hai bộ phim có thể nói là lên sóng cùng một lúc. DCT đặc biệt chú ý tới phân đoạn rating. Lúc mới bắt đầu, khoảng thời gian Thẩm Triệt xuất hiện đều có tỷ suất người xem cực kì cao, nhưng là dần dà về sau, rating bắt đầu sụt giảm. Rating của Mùa hạ tĩnh lặng tuột dốc rất nhanh, Hội sinh viên đứng đầu thì vẫn không sao, nên tính về tổng thể thì cũng không sụt giảm quá nhiều. Đề tài này trên mạng ngay từ đầu cũng đã thu hút rất nhiều chú ý, dần dần lại biến thành cuộc thảo luận về bộ phim.

Có người ở trên tieba của TAKE FIVE đăng một topic tiêu đề là: Hội sinh viên và Hạ tĩnh lặng, các bạn chọn xem phim nào?

- Tôi chỉ xem Hội sinh viên thôi, Hạ tĩnh lặng xem không nổi. Cảm giác diễn xuất của Thẩm Triệt trong Hạ tĩnh lặng quá cứng nhắc, cũng là kiểu chọc cười như vậy nhưng diễn vai Rex tự nhiên hơn nhiều.
- Em giống thót. Cơ mà em thấy Rex trong phần ba không hay như ở phần hai. Cảm giác gây cười cứ gượng gạo sao ý. Nhưng dù sao cũng hay hơn Hạ tĩnh lặng. Thẩm Triệt sao lại nhận đóng cái phim dở hơi kia nhỉ, nội dung còn chán hơn cả con gián.
- Xem mấy topic về Hội sinh viên bên Hải Giác đi, toàn thấy gạch đá thôi à. Chi mong Thẩm Triệt lần sau chọn phim thì chú ý chút. Nội dung cái phim Hạ yên tĩnh kia đúng là nhằm shit ếu đồ nổi. A Triệt à, lần sau chọn phim cậu có thể học tập theo Tần gia được không vậy?
- Tần gia cũng chả hay đến mức đó đâu. Chả hiểu sao cái phim dở hơi xoi cám lợn Quỷ Diện Vương kia mà cũng có rating cao như vậy. Đúng là vô lý vãi lúa.
- Ít nhất tạo hình Lan Lăng Vương cũng coi như ăn điểm đi. Thẩm Triệt trong Hạ tĩnh lặng có cái gì chứ, toàn là ăn theo Hội sinh viên, cứ phải tỏ ra cu-tê dễ thương, nói chung chán phèo! Triệt của tui thiệt là số khổ mà.

Thẩm Triệt đọc đến đây tim cũng không chịu nổi. Lúc nhận lời tham gia Mùa hạ tĩnh lặng cậu cũng không có nghĩ nhiều như vậy. DCT dù sao cũng là công ty nhỏ, hơn nữa tình hình lúc đó của cậu mà có phim để diễn, lại là vai nam thứ, đã vô cùng quý giá rồi. Trước đó cậu cũng xem qua kịch bản, tuy rằng kịch bản này không hấp dẫn cậu như Cú ném quyết định hay Hội sinh viên đứng đầu, nhưng cậu cảm thấy phim thần tượng nào thì cũng na ná nhau thế cả, đám nữ sinh thích là ok rồi. Nào ngờ bây giờ nhìn lại, bộ phim này không ngờ lại phản tác dụng.

Mất một khoảng thời gian dài, trong tieba của TAKE FIVE đều là topic ném đá Mùa hạ tĩnh lặng. Mà đâu phải chỉ ném gạch đá không đâu, trên mấy diễn đàn chung lớn giống như Hải Giác càng ngày càng có nhiều người ca thán, trước đây vì kết nhân vật Rex mà mới xem phim này, ai dè thiếu chút nữa đạp phải mìn văng đi mất. Khoảng thời gian đó Thẩm Triệt mỗi lần rời giường chải đầu, trên lược đều rụng một nhúm tóc xoăn. Ngay cả Âu Triệt Luân nhìn cũng thấy ghê người: “Thẩm Nhị, chú mày mắc bệnh nan y quái gì vậy?!”

Tình trạng nặng nề như vậy vẫn kéo dài đến tận giữa tháng, trong tieba của TAKE FIVE rốt cục cũng lặng xuống vụ chê bai Ngày hạ yên tĩnh, bởi vì đợt quảng bá đầu tiên cho MONSTER đang bắt đầu rất rầm rộ.

TV quảng cáo, mobile TV quảng cáo, video web quảng cáo. Chỗ nào cũng thấy trailer quảng cáo của MONSTER. Tần Tu trong vai Lâm Tri, xoay người lướt đi giữa đám đông đang hoảng sợ, ngoái đầu nhìn lại trong bóng đêm kinh diễm vô cùng. Cảnh phim còn chưa đến năm sáu giây đã thành công giam giữ hàng triệu trái tim của các thiếu nữ. Thẩm Triệt tinh thần vốn đang chán nản xem cái này cũng có chút HIGH theo, quả thực không chờ được ngày ra mắt phim nữa rồi.

Tập cuối Mùa hè tĩnh lặng cuối cùng chỉ thu được rating 3% ê chề. Công ty hợp tổng kết nửa đầu năm, Phó Linh cũng thẳng thắn nói kịch bản phim có vấn đề, trước đó lẽ ra nên thận trọng suy xét.

Họp xong, buổi chiều Thẩm Triệt và Phó Linh cùng đi ký hợp đồng đại diện quảng cáo cho một nhãn hàng thể thao. Trên xe Thẩm Triệt đang ngủ bù lại chợt nghe Phó Linh bên cạnh lầm bầm đầy bất mãn: “Cái cô này sao lại như vậy chứ?!”

Thẩm Triệt mở mắt ra, thấy Phó Linh đang nhìn màn hình laptop, vẻ mặt cụt hứng: “Làm sao vậy?”

“A A, tức chết mất, tự cậu xem đi!” Phó Linh chuyển laptop cho Thẩm Triệt.

Nội dung video là tin tức giải trí TPS ngày hôm qua. Video mà Phó Linh cho cậu xem là đoạn phỏng vấn nữ diễn viên Liễu Tranh trong Mùa hè tĩnh lặng với giới truyền thông sau một ngày làm việc tại trường quay.

Phóng viên hỏi về kế hoạch gần đây của Liễu Tranh: “Hiện tại trên mạng đang đồn rằng cô cùng Tần Tu muốn tham gia bộ phim Ước hẹn tương vi sắp được làm lại. Trên weibo, cô follow Tần Tu, cậu ta cũng có follow lại. Xem ra lời đồn rất có cơ sở nhỉ?”

“À, chuyện này còn chưa có quyết định cuối cùng, nhưng mà cá nhân tôi quả thật đang rất chờ mong.” Liễu Tranh cười đáp.

“Chờ mong điều gì? Chờ mong diễn phim này hay là hợp tác cùng Tần Tu?”

Liễu Tranh tinh nghịch cười cười: “Anh hỏi vậy là có ý gì thế?”

Phó Linh xem đến đây thì có vẻ rất ngứa mắt: “Đúng là nhìn không ra cô ả này thủ đoạn thâm như vậy. Vừa mới nói còn chưa có quyết định cuối cùng, một mặt lại chủ động chạy đi follow người ta. Hỏi cô ta chờ mong điều gì, cô ta cứ trả lời luôn là được rồi, lại còn bày đặt hỏi lại kiểu này, căn bản là cố ý muốn người ta suy nghĩ lệch lạc chứ gì nữa?”

Thẩm Triệt nhìn bộ dạng tức tối của Phó Linh cũng thấy buồn cười: “Nè, đừng vậy chứ, cô chỉ vì cái này mà bực bội sao?”

“Đương nhiên không phải!” Phó Linh càng nổi nóng. “Cậu xem tiếp đi!”

Lại có phóng viên hỏi: “Rating tập cuối của Mùa hạ tĩnh lặng hình như không được lý tưởng lắm. Với tư cách là nữ chính trong phim, cô cảm thấy có áp lực gì khi nhận lời tham gia bộ phim tiếp theo không?”

Liễu Tranh ngẩng người một lúc rồi mới trả lời: “Cũng không có gì. Rất nhiều người xem Mùa hạ tĩnh lặng chỉ vì có Rex tham gia, chúng tôi cũng chỉ là thơm lây thôi mà.”

Thẩm Triệt nghe đến đó cũng có chút ngớ ra, thật không ngờ Liễu Tranh lại trả lời như vậy. Phó Linh tắt video, sắc mặt rất không tốt: “Ngoài mặt thì nói là dựa vào hào quang của cậu, kỳ thực chính là đồ hết tội

danh làm sụt giảm rating lên đầu cậu. Rõ ràng cô ta là nữ chính, cậu chỉ là nam thứ, rating không tốt dựa vào cái gì muốn cậu chịu trách nhiệm?”

Thẩm Triệt không nói gì, mặc kệ Liễu Tranh suy nghĩ gì mà nói ra những lời này, nhưng quả thật có rất nhiều người vì cậu mới xem Hạ tĩnh lặng. Vậy là đầu quần lại rộng lượng cười nói: “Cô ta cũng đâu có nói sai, cứ coi như là đang khen tặng tôi đi.” Chỉ là thành thật thừa nhận như vậy, trong lòng Phó Linh nhất định sẽ rất khổ sở. Tuy rằng người quyết định đóng phim này là bản thân cậu, nhưng cậu biết trong lòng Phó Linh – với tư cách là một người đại diện vẫn cảm thấy rất có lỗi và bất lực.

“A! UFO! !”

Cậu thanh niên tóc xoăn ngồi cạnh đột nhiên dựng thẳng người dậy, thò đầu ra ngoài cửa sổ, bàn tay còn lại thì chột chột tay cô không ngừng. Phó Linh buồn cười: “UFO ở đâu ra chứ?”

“Chị ra đây mà xem nè. UFO thật đấy! Một cái đĩa mẹ một cái đĩa con kia!”

Phó Linh dở khóc dở cười nhìn một đầu tóc xoăn rối tung trong gió của Thẩm Triệt ngoài cửa sổ, trong lòng nói cậu bao nhiêu tuổi rồi vậy, còn ở đó đĩa mẹ đĩa con. Tuy rằng biết Thẩm Triệt bịa chuyện, nhưng một chàng trai cố gắng bày trò để một cô nàng vui vẻ như vậy, cho dù là ban đêm cũng thấy sáng rực rỡ như mặt trời.

Bầu trời đêm không có UFO. Kia chẳng qua chỉ là mấy con đèn có gắn đèn bay rất cao mà thôi. Trước kia Phó Linh cũng hay cùng bạn trai thả loại đèn điện này, lần nào cũng có người tưởng họ đang ném đĩa bay. Cô không tin Thẩm Triệt không nhận ra. Chỉ là, chẳng hiểu sao lại không muốn vạch trần cái UFO kia chút nào. Anh chàng kia, chỉ để dỗ dành một cô gái mà có thể tự biện mình rằng kia là một chiếc đĩa bay thực sự.

Cùng nhau cố gắng nào. Tôi nhất định sẽ khiến cho thật nhiều người nhìn thấy, cậu chính là một con người tốt đẹp như vậy.

Tác giả lảm nhảm: Tặng các tình yêu một màn kịch nhỏ:

Thẩm Triệt (lao vào chung cư): Cả nhà! Đoán thử xem tối nay em đã nhìn thấy cái gì nào?! Em nhìn thấy UFO đó ó ó!

Hạ Lan Bá (vẻ mặt không hứng thú): Cũng chẳng phải Thượng Đế, chú mày kích động quái gì! UFO có thể hoàn thành được điều ước trong lòng chú mày chắc?

Thẩm Triệt (xoay cằm): Để em ước một cái thử xem sao?

Ban đêm. Phòng ngủ của Tần Tu tràn ngập ánh sáng trắng lóa mắt.

Tần Tu (giật mình kinh hãi nhìn mấy người ngoài hành tinh ngoài cửa sổ): Các người muốn làm gì? Buông ra! Các người rốt cuộc muốn làm gì?!

Người ngoài hành tinh A: Cũng không có gì, có một người địa cầu cầu nguyện với chúng ta một điều ước.

Người ngoài hành tinh B: Thượng Đế thì có gì đặc biệt chứ, chúng ta cũng có thể hoàn thành ước mơ của người địa cầu chứ bộ.

Người ngoài hành tinh A và B: Ha ha ha ha.

Từ đó Thẩm Triệt sống hạnh phúc mãi mãi về sau.

123. Chương 127: Vì Có Cậu

Ngày kia sẽ là buổi công chiếu đầu tiên của Monster. Nữu Nữu như thường lệ lại dùng tài khoản weibo của Tần Tu đăng một bài quảng cáo, sau đó sẽ nhắn tin báo cho Tần Tu một tiếng. Weibo vừa post lên,

bình luận bên dưới đã đẩy lên nhanh chưa từng có.

–Sô pha! Tần gia phải hông?!

–Địch, thất cmn vọng. Cứ tưởng Tần gia, hóa ra lại là weibo quảng cáo.

–Cái người nhân viên này, ít nhất cũng phải đính kèm thêm cái ảnh chụp chứ! Chẳng chuyên nghiệp tí nào!

–Các thiếu cho em hỏi, Tần Tu rốt cuộc có cùng Liễu Tranh tham gia Ước hẹn tương vi không vợ? Em ư thích Liễu Tranh đâu!

–Kích động cái gì, đây có phải Tần Tu đâu. Tần gia đang cùng Triệt nhà tui thân mật cơ.

–Bàn về Monster đi. Các thím cũng phải nể mặt staff một chút chứ.

Nữ Nữ lắc đầu, với những reply kiểu này nhìn mãi cũng quen rồi. Đăng xuất khỏi tài khoản, sau đó vào tài khoản của chính mình, Nữ Nữ đang định post mấy thứ linh tinh thì thấy weibo Tần Tu tự nhiên lại đăng bài mới?! Không phải bài mà cô vừa đăng, mà là một bài hoàn toàn khác!

Tần Tu V: Sẽ không tham gia Ước hẹn tương vi

Lời ít mà ý nhiều. Không còn nghi ngờ gì nữa, đây chính là Tần Tu đích thực. Mười hai giờ rưỡi khuya, bên dưới weibo vẫn cực kỳ tưng bừng!

– Sô pha!

– Trãi chiếu!

– Là Tần gia thật sao?!

– Gia, sinh thời còn có thể tận mắt nhìn thấy anh thực sự là quá hạnh phúc!

– Vậy là xác nhận không diễn Ước hẹn tương vi sao. Tiếc quá đi à. Em thật mong thấy anh diễn vai kia của An Gia Miện à.

– Tần gia... đăng thêm nữa đi. Up ảnh đi mùa!

– Tần gia, là Triệt nhà tui kêu anh lên làm sáng tỏ tin đồn đúng hông? ←_←

– Sao chỗ nào cũng thấy hủ nữ thò mặt vào thế nhỉ. Tần Tu, đừng để ý nha, phim điện ảnh đầu tiên này Tần vệ đội sẽ ủng hộ hết mình!

Lần này, Tần Tu lên weibo cũng cách lần gần đây nhất là hơn hai tháng thật khiến cho cả fan lẫn antifa đều kích động. Ngay cả trên diễn đàn Hải Giác cũng lập tức mở một topic: Yêu nam Tần Tu đăng bài trên weibo. Thử cực xem anh ta có đăng ảnh lên không.

Cái topic đầy ý xấu này đăng lúc ba giờ đêm mà nhanh chóng sang trang mới với tốc độ chóng mặt.

– Yêu nam Tần Tu đăng bài trên weibo, thử cực xem anh ta có đăng ảnh lên không?!

– Chắc không đâu. Thốt tắm rửa đi ngủ đi thôi.

– Cho dù có đăng cũng chẳng phải ảnh thốt muốn thấy đâu.

– Lúc nào weibo cũng chỉ đăng tin quảng cáo, nhìn sang weibo của người khác mà xem. Đúng là kém tẩm.

– Yêu nam là có ý gì?! Thốt giải thích nghe chút xem nào.

– Thốt ơi, chẳng nhẽ thốt không biết diễn đàn Hải Giác này là hang ổ của fan Tần Tu sao? Yêu nam với chả yêu nghiệt, chỉ khác nhau có một chút thôi mà. Thôi thì em cầu nguyện cho thốt sớm siêu sinh.

– Sao lại có người anti Tần Tu được nhỉ? Đẹp trai, hát hay, nhảy đẹp, diễn xuất cũng rất tinh tế. Anh ấy có chỗ nào không tốt mà anti?

–Ra vẻ cao quý lãnh diễm, khai chiến với fan. Này còn chưa đủ anti?

– Ghét nó bởi vì nó là gay. Một thằng bạn gay của tôi bảo, nhìn Tần Tu phát là biết nó cong rồi.

- Thằng bạn gay của tôi cũng nói Tần Tu là gay. Nhưng tôi đang tò mò không biết anh ta là 1 hay là 0 nhỉ?
- Tần Tu là trai thẳng. Tôi dám lấy nhân cách ra thề đấy.
- Cô phục kích ở dưới giường hần hay sao mà biết? Cô lấy nhân cách mẹ mình ra thề đấy à?
- Bạn tôi cũng là gay, nhưng cậu ta nói nhìn không ra Tần Tu là cong hay thẳng.
- Ha ha, một đám người vào đây khoe mình có cả series bạn gay. Sao không có một gay thực sự nào tới đây lên tiếng? Hài vãi!
- Topic này đại diện cho giới gay bình chọn. Chú ý 70% người bình chọn ở đây là 0.

Hình mẫu người yêu lý tưởng của bạn là ai:

- 1 Tần Tu (TAKE FIVE)
- 2 Khải Mặc Lũng
- 3 DAM (DDD)
- 4 Trịnh Khuru Hách
- 5 CAPO (DDD)
- 6 Hoàng Hưng Hiền
- 7 Hạ Chinh (TAKE FIVE)
- 8 An Gia Miện
- 9 Thẩm Triệt (TAKE FIVE)
- 10 Tào Hạ

- Sao Tần Tu lại đứng nhất nhỉ?! Toàn bộ 30% số 1 kia bình chọn cho hần ta à...
- Chúc mừng TAKE FIVE về vang giành được danh hiệu nhóm nhạc toàn GAY!
- Anh ta đứng đầu cũng chẳng có gì lạ. Lúc trước danh sách người yêu trong mộng do phái nữ bình chọn anh ta cũng đứng đầu. Mà tiêu chuẩn của các tiểu 0 thì cũng na ná như mấy em gái thôi.
- Tôi hôm trước đưa nhỏ em tới buổi ký tặng cũng nhìn thấy Tần Tu ngoài đời rồi. Khuôn mặt rất đẹp nhưng khí chất rất công nha. Đúng là khó tin có người có thể đề anh ta được. Mà trên danh sách này tôi cũng chỉ thấy có mỗi Khải đại thủ là có thể đề được anh ta. (Ánh giảng nói hộ lòng tôi :v)
- Đạo này thường thấy anh ta trên mấy chương trình quảng cáo cho MONSTER , hình như diễn vai sát thủ thì phải. Cảm giác anh ta càng ngày càng có xu hướng công, Lan Lăng Vương giờ đã thành đóa cúc của ngày hôm qua rồi.
- Từ trước tới nay sao tôi chưa bao giờ thấy anh ta thụ nhỉ. Lúc diễn vai Lãnh Liệt chả công ngút ngàn. Lan Lăng Vương thì là do đoàn phim muốn dùng sắc đẹp thu hút người xem thôi, lúc đeo mặt nạ quỷ vào xem, chả đánh đấm phê lòi.
- Ô đêch! Topic chạy tới đề tài éo nào thế này?
- Thót còn chưa ngủ à thót ơ?! Hay còn chờ ảnh chụp? Chắc cmn chắn là chủ thót iêu Tần Tu cmnr!

Nữ Nữ đọc tới đây cũng thấy mệt mỏi. Mấy kẻ công kích Tần Tu đều nhanh chóng bị ăn gạch đá tới tấp, mức độ yêu thích không những không giảm mà ngược lại, càng ngày càng tăng. Thực ra, trong lúc Tần Tu quay phim, đã gần hai tháng không có chủ đề nào bình luận về anh trên này cả, bây giờ xem tình hình bình luận xôm tụ thế này, chỉ ít MONSTER nhảy lên đầu trong số các đề tài bình luận là không phải bàn cãi.

Thứ hai lên công ty, không hiểu sao lại xảy ra chuyện lớn. Nữ Nữ thấy Jessica đang vội vã đi ngang qua đại sảnh, đang định chào hỏi thì A Tường kéo sang một bên.

“Làm sao vậy?” Thấy A Tường dùng tay ra hiệu bảo cô chớ lên tiếng, Nữu Nữu có chút khó hiểu.

“Ngu tổng kêu chị Jessica lên văn phòng, xem ra đang rất tức giận.” A Tường nhìn Nữu Nữu vẻ mặt đầy mờ mịt, lại hỏi. “Cô không biết chuyện gì sao?”

Nữu Nữu quả thực không biết, cuối tuần trước cô về thăm ông bà. Không phải mới ba ngày trước còn giúp Tần Tu gửi một weibo quảng cáo sao. Lúc đó làm gì đã có chuyện gì! A Tường nhét một tập báo vào tay Nữu Nữu: “Tự xem đi.”

Xấp báo kia đương nhiên đều là báo giải trí, được sắp xếp đúng trình tự thời gian, ban đầu đều là mấy bài media play, có bài từ phía nhà sản xuất phim, có bài lại do Quan Triều phát. Đương nhiên cũng có những bài do công ty đại diện của các diễn viên chính khác nữa. Thậm chí có tờ báo còn thêm mắm dặm muối viết Tần Tu và Úc Tiểu Mĩ phim giả tình thật, nhưng mà đây cũng chỉ là mấy bài báo tạo hiệu ứng cho phim, không có gì kì quái cả. Tuy nhiên, Nữu Nữu lật thêm vài tờ báo nữa lại phát hiện hướng viết bài có chút bất thường, một phần trong đó tất nhiên là từ phía tờ báo. Đó là một bài phỏng vấn một diễn viên bản xứ trẻ tuổi, đồng thời cũng là người vào vai Cổ Lực Mã trong MONSTER, Lý Tử Hoàn. Có một đoạn, phóng viên hỏi cậu ta có lo lắng bộ phim này thất bại hay không, Lý Tử Hoàn cười nói: “Ít nhất có hai điều mà tôi thấy không cần lo lắng, đó là chất lượng và doanh thu phòng vé. Về chất lượng đã có đạo diễn Lưu, còn doanh thu phòng vé cứ giao cho Tần Tu là được rồi.”

Sau khi tiếp xúc với Lý Tử Hoàn, ấn tượng của Nữu Nữu về chàng trai này đó là tính tình ngay thẳng, nói năng có hơi tùy tiện, câu kia chắc chắn là thuận miệng mà trả lời. Có lẽ, bản thân Lý Tử Hoàn cũng không nghĩ ra rằng, lời nói của mình lại tạo nên sóng gió lớn như vậy.

Nữu Nữu tiếp tục lật lật mấy tờ báo. Bài phỏng vấn này của Lý Tử Hoàn vốn được đăng trên báo địa phương, chẳng hiểu sao lại bị Báo giải trí sớm tờ báo phát hành cả nước trích dẫn lại. Thêm vài ngày, lại đúng dịp cuối tuần, cả mấy tờ báo như Canh Lâm thời báo Đô thị nhiệt báo cũng lần lượt đăng tin giật tít rất chấn động như “Diễn viên mới, diễn viên cũ bất hòa”, “Văn Bác chèn ép Tần Tu hay Tần Tu chống đối Văn Bác?”.

Nữu Nữu đọc tỉ mỉ từng bài, mới phát hiện hóa ra câu nói kia của Lý Tử Hoàn sau khi được Báo giải trí sớm xào nấu, lại được mấy kẻ nhiều chuyện đăng lên diễn đàn Hải Giác. Topic trong diễn đàn cố ý đem Tần Tu và diễn viên chính trong MONSTER là Văn Bác ra đặt cạnh nhau để thảo luận, nói bây giờ thần tượng đều trở thành bảo đảm cho doanh thu phòng vé, đâu coi diễn viên có thực lực ra gì?

Vốn Hải Giác kia chính là hang ổ của đám antifan Tần Tu, ngay lập tức đã có một đám xúm vào hưởng ứng. Fandom của Tần Tu nghe tin đương nhiên cũng nhảy vào. Có fan cùng antifan Tần Tu cùng nhau xây lầu, chẳng mấy chốc topic kia đã đội lên cao ngất, trở thành chủ đề hot nhất diễn đàn.

Đáng lẽ ban đầu chỉ là cạnh khỏe diễn xuất, sau đó chuyển sang chuyện Tần Tu kiêu ngạo, mãi cho đến khi có người vào topic ném một quả bom.

Một kẻ tự xưng là Áo may ô biết tuốt tiết lộ rằng, Văn Bác khi quay phim rất chảnh chọe còn chèn ép Tần Tu.

Tin này đúng là khiến cả topic nổ tung. Xét về mức độ được yêu thích, Văn Bác chắc chắn không địch nổi Tần Tu với số lượng fan cuồng khổng lồ, nhưng dù gì người ta cũng đã từng vài lần được đề cử danh hiệu Nam diễn viên xuất sắc nhất, trong lòng khán giả cũng là một đại diện cho diễn viên có thực lực. Hơn nữa, Văn Bác đóng phim đã nhiều năm như vậy, số lượng vai chính trong các phim điện ảnh cũng như truyền hình cũng nhiều như cá diếc trên sông, tiếng tăm giữa những khán giả điện ảnh đơn thuần chắc chắn là cao hơn Tần Tu.

Rất nhiều người trung lập không biết rõ đầu cua tai nheo gì cũng đứng về phía đối nghịch Tần Tu, cho rằng đây là do fan Tần Tu đặt điều. Nhưng mà fan của Tần Tu nhìn thấy cái tiêu đề “Tần Tu bị chèn ép” thì làm sao mà dễ yên được? Weibo của đạo diễn cùng các diễn viên chính trong phim đều lần lượt bị một đám fan cuồng Tần Tu đang tăng xông máu nóng tấn công, léo nhéo đòi nói ra chân tướng, chất vấn xem thực hư chuyện này là thế nào. Mọi chuyện xảy ra rất bất ngờ. Trong khi mọi người trong đoàn phim còn đang ngơ ngác, đương nhiên cũng có thể là khắp nơi đều đang chờ đợi, dù sao bộ phim cũng sắp ra mắt rồi, đây coi như cũng là một cách quảng bá.

Chỉ cần chờ trong chốc lát như vậy, ngày hôm sau việc đã lên báo. Ban đầu vốn chỉ là lùm xùm nhỏ lúc này đây đã biến thành tin hot. Công ty quản lý của Văn Bác bấy giờ mới lần đầu tiên lên tiếng, tuyên bố rằng muốn truy cứu trách nhiệm pháp luật kẻ bôi nhọ danh dự. Đạo diễn cũng phát weibo bày tỏ Văn Bác là diễn viên rất chuyên nghiệp, tuyệt không có chuyện chèn ép Tần Tu. Các diễn viên chính khác nếu không share lại weibo này thì cũng tỏ vẻ mình không biết chuyện. Người ủng hộ Văn Bác cùng antifan Tần Tu phát động mọi người ký tên, yêu cầu Tần Tu lập tức giải thích.

Nữ Nữ dùng điện thoại vào topic kêu gọi ký tên kia, cũng thấy uất thay cho Tần Tu, cuối cùng nhịn không nổi bèn reply: Chuyện này thì có liên quan gì tới Tần Tu chứ?

Trong topic ngay lập tức có người trả lời một câu “Hành vi của fan, thần tượng lãnh đủ”.

Thế này thì chịu rồi. Đang lúc bực bội Nữ Nữ chợt nghe thấy tiếng giày cao gót vang lên sau lưng. Jessica gương mặt bình tĩnh đi ra khỏi văn phòng của Ngu Tiêu. Nữ Nữ ngẫm hiểu ý, hỏi: “Cần giúp Tần Tu đăng weibo giải thích không chị?”

Jessica chưa kịp trả lời thì di động đã vang lên, cô liếc nhìn dãy số hiển thị trên màn hình một cái, trực tiếp ngắt máy, giao cho Nữ Nữ lên báo với bộ phận quan hệ công chúng viết một weibo dài rồi gửi cho mình xem qua, sau đó thì đăng lên weibo của Tần Tu. Trong lúc đang đắn đo thì di động tiếp tục reo lên ba lượt nữa.

Nữ Nữ chạy tới phòng quan hệ công chúng, lúc đi qua phòng tổng đài mới thấy tiếng điện thoại vang lên không dứt, tất cả điện thoại trong phòng đều bị giới truyền thông oanh toạc tới bời. Mấy em gái trực điện thoại phải cố nhẫn nại hết mức có thể: “Xin chào, chuyện này công ty chúng tôi cũng không hề biết...”

“Xin chào, tạm thời chúng tôi không thể trả lời...”, “Xin chào, có tiến triển mới chúng tôi sẽ thông báo cho mọi người...”

Trong văn phòng của DCT Studio, Thẩm Triệt đang xem ba kịch bản phim mà Phó Linh vừa giao cho cậu. Một cái là phim thần tượng kháng Nhật, vai diễn là nam thứ chính, một sinh viên tính cách thoải mái nhiệt tình, vì lý tưởng mà gia nhập cách mạng; một cái là phim tình cảm lãng mạn, vai diễn là vai phụ rất xuất sắc, vị trí trong kịch bản thì là một anh chàng rất cưng chiều người yêu, nhưng đất diễn lại ít đến đáng thương, chẳng khác nào diễn viên khách mời; còn lại một cái mà Phó Linh thấy được nhất, một phim hài cổ trang, trong phim cậu sẽ vào vai nam thứ chính, một thiếu hiệp du tẩu giang hồ, thích đi khắp thiên hạ ba hoa khoe lác về bản thân, cũng là một kiểu nhân vật tưng tưng.

Hai người bàn bạc một hồi, cuối cùng nhất trí chọn bộ phim hài cổ trang kia. Thẩm Triệt tuy cũng nghĩ đến chuyện Tần Tu đã nhắc nhở mình, rằng cậu luôn chọn một kiểu nhân vật giống nhau, nhưng ba kịch bản phim này, bắt buộc dĩ cậu cũng chẳng có lựa chọn nào khá khảm hơn cả.

Ăn trưa xong, buổi chiều còn phải đi chụp ảnh quảng cáo cho một nhãn hiệu trang phục ở nhà, Thẩm Triệt dạo gần đây ăn cơm cũng phải thật nhanh, xong xuôi liền xuống lầu lên xe chờ. Tài xế công ty là bác Triệt đang tựa lưng ngoài cửa xe đọc báo, không ngừng chép miệng cảm khái.

“Đúng rồi, Thẩm Triệt. Cái cậu Tần Tu này trước đây là ở chung một nhóm với cậu đúng không.” Bác Triệt ngẩng đầu, đưa tờ báo cho cậu thanh niên tóc xoăn. “Lần này cậu ta phiền phức to rồi!”

Thẩm Triệt cầm lấy tờ báo, nhìn dòng tít “Hành vi của fan, thần tượng lãnh đủ! Rất đồng người ký tên yêu cầu Tần Tu giải thích!” mà không dám tin vào hai mắt mình.

Hôm nay ở công ty không có việc gì, Tần Tu liền xin nghỉ để tới trường học bù. Sau khi tan học, lúc theo dòng người đi xuống lầu, anh cũng có thể cảm thấy những ánh mắt kỳ quái đang chỉ chỉ trỏ trỏ bốn xung quanh, đang buồn bực thì bỗng có người vỗ vai từ phía sau, Tần Tu quay lại nhìn, hóa ra lại là Nhậm Hải.

Tên trư bằng cầu hữu nhìn Tần Tu cười ha hả: “Khó tin ghê. Cậu mà cũng có lúc nhận sai cơ đấy.”

Tần Tu cau mày: “Nhận sai cái gì?”

Nhậm Hải cầm điện thoại giờ giờ trước mặt Tần Tu: “Hả cái weibo dài thượt này nè! Khó tin là do cậu đăng nha!”

Tần Tu nhìn thấy đó là weibo của mình, mắt cũng trợn trắng.

“Này này!” Tay Nhậm Hải bỗng nhiên trống trơn, di động đã bị Tần Tu cướp mất rồi. “Cậu tự lấy điện thoại mình mà xem! Haizz, hành vi của fan, thần tượng lãnh đủ. Cũng phải chịu thôi, ai bảo fan của cậu hung...”

Tần Tu ném trả điện thoại lại cho Nhậm Hải, suýt chút nữa quăng rớt, cơn giận dùng dùng xuống lầu.

Trong nhà ăn công ty, Nữ Nữ “á” một tiếng, ngồi thẳng cả lên, A Tường ngồi đối diện kì quái nhìn: “Sao vậy? Có con ruồi à?”

Nữ Nữ chỉ vào chiếc di động đang rung trên bàn ăn, ngón tay cũng run rẩy theo: “Tần Tu gọi điện thoại tới!”

A Tường ăn cũng mất ngon.

Nữ Nữ vẻ mặt đáng thương nhìn A Tường: “Anh Tường, please, anh giúp tôi tiếp điện thoại đi mà.”

“Tại sao tôi lại phải tiếp máy, việc này cũng đâu phải tôi phụ trách...” A Tường vội chối đây đẩy, vừa nói xong nhìn mặt Nữ Nữ như sắp khóc đến nơi, vậy là đành phải nghe điện thoại: “A lô, Tần Tu...”

Tần Tu cầm điện thoại nhìn nhìn. Mình gọi tới số của Nữ Nữ cơ mà, nhưng mà thôi, mặc kệ: “Weibo là do ai viết? Không phải đã nói từ giờ trở đi muốn lên weibo của tôi đăng cái gì thì phải thông báo một tiếng sao?”

“Chuyện này, Tần Tu, cậu còn chưa biết sao, việc này ầm ĩ lắm rồi. Weibo là do chị Jessica bảo bộ phận quan hệ công chúng viết. Trên mạng đang có một đám người ký tên yêu cầu cậu phải giải thích...”

“Tại sao tôi lại phải giải thích? Tôi làm sai chỗ nào?” Tần Tu đứng tựa ở lan can ven hồ rít lên. Mấy đôi tình nhân đang tình tình tứ tứ bên cạnh vội vàng lánh đi thật xa.

A Tường yếu ớt nói với cái di động: “Cậu không sai, nhưng hành vi của fan, thần tượng lãnh đủ...” Còn chưa nói xong, điện thoại đã “tút” một tiếng, ngắt máy.

Tần Tu nghẹn một bụng tức ngồi xuống băng ghế dài cạnh lan can, càng nghĩ càng không hiểu, nhưng mà weibo kia cũng đã đăng lên rồi, mà xét tình hình hiện tại thì không thể gỡ xuống được. Anh cau mày đọc lại từng câu từng từ trong cái weibo kia, miệng lẩm bẩm nhớ kỹ:

“Về chuyện có fan chửi bới tiền bối Văn Bác trên diễn đàn Hải Giác, tôi cảm thấy vô cùng áy náy... Việc quái gì phải thế? Tiền bối Văn Bác là một diễn viên tôi vốn rất kính phục... Loại người này đáng để tôi kính phục á?! Anh ấy vô cùng chuyên nghiệp khi làm việc, cư xử với các diễn viên trong đoàn phim, dù là người mới vào nghề cũng đều rất bình đẳng... Đúng vậy, đối xử bình đẳng lắm, ... Cả về phương diện diễn xuất lẫn cư xử, anh ấy đều là hình mẫu? của? tôi?!”

Tần Tu đọc đến đây đúng là nuốt không trôi cục giận, sôi máu đứng bật lên. Nếu không phải vì cái di động vô tội thì anh đã ném nó cái veo đi rồi. Xả một cục nghẹn, Tần Tu lại tiếp tục cố gắng kìm chế, tiếp tục đọc.

“Chuyện chèn ép chỉ là bịa đặt. Hiện tại, tôi mong tất cả những fan hâm mộ ủng hộ tôi hãy sáng suốt nhìn nhận sự việc, đừng để mấy lời đồn thổi làm lung lạc. Cuối cùng, thay mặt cho những fan của mình, tôi muốn trình trọng xin lỗi tiền bối Văn Bác.”

Tần Tu thở phì một hơi dài, quả nhiên là kiệt tác của phòng quan hệ công chúng.

Có lý nào lại phải thế. Nếu fan thực sự làm sai, anh cũng không ngại thay mặt fan đứng ra nhận lỗi. Thế nhưng người tung tin lên diễn đàn rõ ràng là người trong đoàn làm phim, fan hoàn toàn không không phải người khơi mào. Vậy mà anh còn phải nhận tội danh không phải do fan của mình gây ra, đi vuốt mông xin lỗi diễn viên với nhân phẩm mà anh cực kì khinh bỉ? Quá vô lý!

Bên dưới weibo kia có rất nhiều fan tự kiểm điểm mình.

- Tuy rằng không biết là ai làm nhưng là một fan Tần Tu, mọi người cũng nên xin lỗi tiền bối.
- Cả nhà Tần vệ đội nhớ câu “Hành vi của fan, thần tượng lãnh đủ” đấy nhé!
- Nhìn Tần gia vì chúng ta mà phải thẽ thọt khép nép như này thật đau lòng quá đi!

Đám antifan của Tần Tu vừa ra quân đã chiến thắng, liền ăn mừng ngay bên dưới topic đòi ký tên. Không cần phải nói cũng biết, ngày hôm sau, mấy tờ báo giải trí sớm sẽ tranh nhau giật tít về lời xin lỗi đầy khuất nhục này của anh.

Tuy đã sớm hiểu rằng trong cái giới showbiz này tràn ngập những thứ thị phi, điều tiếng này nọ, nhưng anh cũng chưa bao giờ nghĩ tới chuyện, giả sử một ngày những chuyện như vậy xảy ra với mình thì sẽ phải đối mặt thế nào. Có lẽ suy nghĩ toàn cục thì làm rùa đen rút đầu là biện pháp tốt nhất. Nhưng anh không cam lòng như vậy. Chuyện lần này ảnh hưởng tới không chỉ một mình anh, mà còn có cả hàng nghìn, hàng vạn fan hâm mộ khác phải chịu tội thay. Tuy rằng các fan của anh cũng không hẳn ngoan hiền nhưng từ giờ trở đi đã phải gánh thêm tội danh tùy tiện làm bậy, chửi bới nghệ sĩ khác.

Chỉ là.... không thể không thỏa hiệp.

Không thể không thỏa hiệp. Anh bây giờ không có cách nào chống lại sự bất công này được, thế nhưng một ngày nào đó, anh sẽ lên đến đỉnh cao nhất.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Bờ hồ an tĩnh trở lại, Tần Tu lướt xem weibo, nghĩ một lát bèn gửi một tin chat mật.

Tần Tu: nè, lúc bị người ta bắt nạt thì cậu thường làm gì?

Tưởng sẽ phải chờ một lúc, ai dè ngay lập tức đã có tin nhắn trả lời.

Thẩm Triệt: vậy phải xem là ai bắt nạt nữa ề.

Tần Tu cười cười. viết: người bắt nạt cậu nhiều ghê nhỉ.

Thẩm Triệt: thời còn học sơ trung tôi cũng bị đám cao trung bắt nạt, tuy cũng ra sức đánh trả lại nhưng chiều cao, cân nặng đều kém đối phương, cuối cùng bị dẫn cho một trận te tua. Vậy nên tôi thấy cái câu quân tử báo thù, mười năm vẫn chưa muộn này rất là chuẩn đấy.

Tần Tu tưởng tượng ra Quán Bự ở đầu dãy bên kia đang cười toe toét, lại bĩu môi một cái: cần cậu phải khuyên tôi sao?

Thẩm Triệt: Hehe, hay mình đi hóng gió tí nhỉ? Tôi sắp đến trường rồi nè.

Tần Tu nhếch khóe miệng, viết một dòng “Muốn gặp tôi đến thế cơ à.”, xong rồi lại cười xóa đi, đổi thành câu gian ác hơn: Muốn ôm tôi đến thế cơ à?

Weibo bên kia nửa ngày không có phản ứng, Tần Tu đợi một lúc, đang định ấn số gọi thì người kia lại trả lời.

Thẩm Triệt: ừ. Rất muốn.

Tần Tu cười cười, lăm bắm với cái di động: “Cậu là cái đồ háo sắc.”

Hoàng hôn trên biển trắng lẹ lẹ thường. Tần Tu đỗ chiếc mô tô bên bờ biển vắng người, nhìn sóng biển nhấp nhô như những cuộn sóng bằng vàng, nói với người đứng sau: “Cậu nói không sai. Quân tử báo thù, mười năm chưa muộn.” Anh quay đầu lại nhìn Thẩm Triệt cười. “Mười năm nữa chúng ta sẽ như thế nào nhỉ?”

Thẩm Triệt nhìn gương mặt tuấn mỹ của Tần Tu gần trong gang tấc, gió biển thổi tung mớ tóc đen, ráng chiều đọng trên mí mắt, nhuộm lông mi sang màu vàng. Một tích tắc kia, Thẩm Triệt như lạc mất hồn. Cậu nhẹ nhàng nói: “Mười năm nữa, anh vẫn là Tần Tu.”

Tất cả những chuyện không vui kia đều không được phép làm thương tổn anh. Nếu tôi không thể bảo vệ anh, tôi cũng sẽ liều mạng làm cho anh được vui vẻ.

“Tôi đương nhiên là Tần Tu rồi.” Tần Tu buồn cười. “Tôi cũng đâu có lớn thành cái gì kì quái được.” Nói xong lại nhìn về phía chân trời, một cánh tay gối lên tay lái mô tô, tay nâng cằm, nghiêng nghiêng người: “Mười năm sau, diễn xuất của tôi sẽ càng thêm xuất sắc, tôi muốn làm cho những người có thành kiến cũng ủng hộ tôi. Mười năm sau, chúng ta nhất định đã đoạt được vài giải Kim Chi rồi.” Nói xong lại tủm tỉm cười liếc nhìn chàng trai tóc xoăn còn đang ngây ngốc đứng đằng sau, gơ tay nhéo nhéo mặt đối phương. “Mười năm sau, cậu vẫn sẽ ở bên cạnh tôi.”

Cái nhéo mặt đầy cưng chiều kia như nhéo luôn cả hồn Thẩm Triệt đi đâu mất. Cậu thiếu chút nữa cũng kích động mà nhéo lại mặt Tần Tu, một lúc lâu sau mới hồi thần: “Mười năm rất dài nha...”

“Đứng yên.” Tay Tần Tu bỗng nhiên ngoắc lên cổ Thẩm Triệt, sau đó hai tay ôm lấy cổ cậu, nhắc một chân lên, không biết thế nào mà xoay cả người lại, ôm lấy cổ Thẩm Triệt, cùng cậu mặt đối mặt.

Chiếc S1000RR chỗ ngồi đằng sau cao hơn đằng trước, Thẩm Triệt thật khó có dịp được ngồi vị trí cao hơn, đối diện với gương mặt Tần Tu gần sát như vậy.

Ánh hoàng hôn khiến cho hết thảy mọi thứ đều trở nên rực rỡ diễm lệ, phần ôn nhu dường như đã biến mất từ lâu của Tần Tu dường như đã xuất hiện trở lại. Thẩm Triệt nhìn gương mặt đang hướng về phía mình, gương mặt tuổi trẻ tuấn mỹ nhất, tự nhiên cũng thấy mặt mình nóng bừng. Mọi sao lại đẹp đến như vậy, cứ như đang có ý mê hoặc người ta hôn vậy...

Hai người cũng không biết là ai chủ động trước, gió biển ào ạt lướt qua tai, đôi môi đã dán lấy nhau. Tóc Tần Tu cọ cọ lên gương mặt Thẩm Triệt, có chút ngứa, xúc cảm thật giống như đôi môi.

Lúc này đây không phải hôn lưỡi cuồng nhiệt, hai người chỉ lẳng lặng hôn môi nhau. Cảm giác vừa ngọt ngào, vừa mềm mại này khiến cho Thẩm Triệt nhớ tới thứ kẹo đường mình hay ăn hồi nhỏ. Khẽ hé mắt, cậu thấy mi mắt Tần Tu khép hờ, lông mi khẽ rung, nốt ruồi mị hoặc, đây thực sự là viên kẹo đường ngọt ngào nhất mà cậu được nếm thử. Ngọt đến vô cùng tinh khiết. Thẩm Triệt ngậm nhẹ cánh môi dưới mềm mại của Tần Tu, nhẹ nhàng liếm một chút. Lúc này, chỉ cảm thấy cả thế giới dường như hòa tan trên cánh môi người này.

Tần Tu thu hai tay đang ôm cổ Thẩm Triệt lại, đỡ lấy cằm cậu, vừa hôn vừa nói: “Thẩm Triệt, chỉ cần cậu ở bên cạnh tôi, chuyện gì tôi cũng nhẫn nhịn được...”

Thẩm Triệt hé miệng miết mạnh một cái, hôn có chút vụng về, giọng nói cũng có chút run rẩy: “Tôi muốn... ở bên anh cả đời.”

Tần Tu cười một cái, mở miệng ngậm giữ đôi môi có chút run rẩy của người kia vừa hôn vừa miết một hồi lâu, giọng nói trầm xuống. “Ừ.”

Cậu muốn gì, tôi đều cho cậu.

124. Chương 128: Phòng 20-3, Tòa Nhà Đan Mĩ A: A Lô, 110 Đấy Phải Không? Có Người Tự Tập Đánh Bạc!

Thiếu hiệp xin dừng bước tuy là phim tình cảm hài nhưng cảnh quay ngoài trời cũng chiếm không ít. Trong lúc Thẩm Triệt cùng đoàn làm phim đi quay ngoại cảnh ở Mục Vân Sơn thì MONSTER cũng chính thức được công chiếu lần đầu tiên tại lễ ra mắt phim của TPS. Tần Tu lần thứ hai phải đối mặt với Văn Bác, lúc hai người cùng ngồi xe công ty đến buổi ra mắt phim lại cùng gặp nhau ở gara đài truyền hình. Văn Bác nghênh ngang kiêu ngạo đi vào thang máy, liếc mắt nhìn Tần Tu đang xuống xe, thậm chí còn không thèm ra vẻ phong độ mà chờ hậu bối một chút.

Các diễn viên khác trong đoàn phim cũng tới, đã chuẩn bị sẵn sàng hết sau cánh gà. Lúc tiến vào sảnh chiếu phim, Lý Tử Hoàn ở đằng sau gọi, chạy đuổi theo Tần Tu, vẻ mặt xin lỗi: “Đều do tôi không biết ăn nói, mới khiến cậu nằm không cũng trúng đạn. Vô cùng xin lỗi.”

Tần Tu vỗ vai người nọ: “Học trường đừng nói vậy, anh cũng đâu nói gì sai.”

Lý Tử Hoàn vẫn rất áy náy: “Lúc tôi nói cậu gánh doanh thu phòng vé ấy...” Nói tới đây lại ngừng một chút.

Văn Bác đi lướt qua bên cạnh hai người, làm bộ như không nhìn thấy. Tần Tu cũng không quay đầu lại nhìn hắn, chỉ cười nhẹ với Lý Tử Hoàn: “Doanh thu phòng vé đương nhiên tôi phải gánh, nếu không thì ai gánh chứ.”

Câu nói đầy khiêu khích này, Lý Tử Hoàn đương nhiên biết đó là dành cho Văn Bác. Lý Tử Hoàn nhìn người thanh niên tuổi trẻ đầy vẻ tươi cười, bình tĩnh mà kiêu ngạo lẫn át kẻ khác. Lúc Tần Tu nói chuyện tay vẫn còn đặt trên vai anh, một cảm giác tức thời như lần thứ hai nhìn thấy Lâm Trĩ này khiến anh rung mình một cái.

Không ngoài dự đoán, bước chân ung dung của Văn Bác cũng phải chậm lại nửa nhịp, ngay cả người trợ lý bên cạnh hắn cũng toát mồ hôi.

Thẩm Triệt quay xong phần thứ nhất Thiếu hiệp xin dừng bước cả ngoại cảnh và nội cảnh tổng cộng mất hai tháng. Tuy rằng lúc quay phim bận bịu nhiều việc nhưng Thẩm Triệt vẫn chuồn êm ra ngoài, hẹn Nhậm Hải đi xem phim điện ảnh đầu tiên của Tần Tu. MONSTER tuy đã công chiếu được gần một tháng nhưng trong rạp vẫn có thể thấy từng đám từng đám fan hâm mộ Tần Tu đến ủng hộ. Thậm chí, có người đã xem đến lần thứ ba.

Lần đầu tiên Thẩm Triệt được nhìn thấy Tần Tu trên màn ảnh rộng. Dung mạo tuổi trẻ 360 độ không có góc chết được phóng đại trên màn chiếu cực lớn tới hơn một trăm thước vuông, lực sát thương càng thêm vạn phần. Từ đầu tới cuối phim Tần Tu chỉ mặc âu phục. Ở những nơi trang trọng thì mặc âu phục màu trắng như ánh trăng, những lúc còn lại thì mặc sơ mi đen và áo gi-lê cùng màu. Đàn ông đúng là đẹp nhờ âu phục. Ngay cả Nhậm Hải cũng phải ca tụng, có vóc dáng người mẫu đáng kiêu ngạo như vậy mặc âu phục vào quả thật là phong thần tuấn kiệt.

Cả bộ phim, phần diễn của Tần Tu rất ít, thậm chí còn ít hơn cả Cổ Lực Mã, thế nhưng mỗi khi anh xuất hiện, trong rạp lại nổi lên từng đợt, từng đợt âm thanh hít sâu vào. Thẩm Triệt mê mẩn nghĩ, người này sinh ra là dành cho màn ảnh rộng, cái màn hình TV nhỏ nhỏ làm sao có thể bộc lộ hết được một Tần Tu thiên chi kiêu tử như vậy chứ.

Phim công chiếu chưa lâu, trên mạng đã nổ tung vì bình luận. Đám fan hiển nhiên là bị Lâm Trĩ tao nhã mà tà ác kia làm cho chết mê chết mệt, thậm chí tam quan sụp đổ, còn lên tieba mạnh mẽ tuyên bố cái chết sung sướng nhất trên đời này chính là được chết dưới tay Lâm Trĩ (đương nhiên phải do Tần gia sắm vai). Trang đầu Hải Giác cũng là một loạt những topic bình luận như “Lâm Trĩ có phải là bình hoa không? Tại méo gì mà anh ta vừa xuất hiện, tôi lại phát cuồng vậy nhỉ?” “Có ai vì Lâm Trĩ mà cố nhịn nhịn hết 140 phút mới đi WC giống tui hông?”

Tạp chí điện ảnh kì này cũng rất tranh thủ, đưa ngay ảnh Tần Tu trong tạo hình của Lâm Trĩ lên làm ảnh bìa. Lâm Trĩ mặc một bộ âu phục màu xám nhạt, ảnh chụp nửa người ngay chính diện, ánh mắt sắc bén lạnh như băng, khóe môi như có như không nhếch lên một nét cười, vừa phát hành đã bị độc giả tranh giành nhau hết sạch. Thẩm Triệt phải đặc biệt năn nỉ bác chủ quầy báo giữ cho mình một bản mới có phần.

Trong mục Bình luận phim có lời bình của một vị chuyên gia phê bình điện ảnh mà Thẩm Triệt thích nhất, Đậu tiên sinh. Hai bộ phim Stockholm và Chứng bệnh quảng gà của An Gia Miện trước đây cũng được vị chuyên gia này dành cho những lời nhận xét rất chuẩn xác.

Quả nhiên, trong tạp chí kì này cũng dành nguyên một chuyên đề đặc biệt để đăng bài bình luận của Đậu tiên sinh dành cho MONSTER, Thẩm Triệt cầm trên tay tờ tạp chí, mau chóng nhảy đến phần bình về Tần Tu:

“... Cuối cùng không thể không nhắc tới Lâm Trĩ. Khí chất ác quỷ này phải nói là huyền mà không huyền. Cho tới bây giờ những cách diễn mà chúng ta gặp qua đa phần đều theo trường phái chuẩn mực với lối suy diễn kinh điển. Chỉ cần tuân theo lối suy diễn này thì việc đắp nặn ra một “kẻ xấu” điển hình là rất đơn giản... Thế nhưng nhân vật Lâm Trĩ này lại không thể dùng cách này để suy diễn. Theo những gì điều tác giả muốn biểu đạt trong bộ truyện, Johan này chính là hóa thân của hết thảy mọi điều ác, hắn đại diện cho một loại tà ác đến cùng cực. Chỉ nhắc đến hai từ cùng cực này, mọi thứ liền trở nên huyền hoặc.”

“Trong bộ phim này, Tần Tu có một đoạn ngắn mà cá nhân tôi rất thích. Đó là đoạn diễn đối mặt giữa cậu ta và Richard Tham Trường. Ở trong quán bar, Lâm Trĩ lấy báo cáo đại học mà khéo léo vạch trần tâm sự tàn khốc của đối phương. Hãy chú ý ánh mắt Lâm Trĩ lúc ấy, khi hắn hỏi dò Tham Trường thì vẻ mặt tươi cười khờ khạo, nhưng trong lúc nói, ánh mắt quỷ dị của Lâm Trĩ lại giống như đốm lửa lập lòe rất chân thật. Đây là lối suy diễn tương đối khó khăn, bởi vì hắn làm cho bạn vui mừng mê muội nhưng đồng thời cũng khiến bạn đứng ngồi không yên. Không giống như đại đa số diễn viên, giả cười chỉ là giả cười, nụ cười của Tần Tu ở đây lại thật sự rơi xuống đáy mắt. Khi thành thật cười tựa như thiên sứ lại vẫn len lén lộ ra răng nanh của ác ma. Sự đối lập này khắc sâu trong lòng khán giả, giống như băng và lửa hai bờ đối nghịch.”

“Sau đó Lâm Trĩ mời Tham Trường giải sầu, khi hai người lên lầu, ống kính phần lớn tập trung ở trên người Tham Trường, chúng ta chỉ có thể nghe thấy tiếng Lâm Trĩ, nhưng giọng nói đó đã hoàn toàn khác xa lúc trước. Bộ mặt ác ma đã lộ ra càng lúc càng nhiều. Phần đặc sắc nhất là màn ở trên sân thượng. Ở đây không thể không bội phục lá gan của đạo diễn. Trong truyện tranh cảnh này phần lớn chỉ là cảnh cắt ghép giữa hai người, nhưng đạo diễn lại phá lệ cho Tần Tu một cảnh phim dài hiếm thấy. Trong cảnh này bạn chỉ có thể nhìn thấy Tần Tu, Tham Trường thì chỉ nghe được giọng nói. Cá nhân tôi phỏng đoán, lúc cắt nối biên tập cuối cùng đạo diễn mới quyết định để lại cảnh quay này, vì để cho cân bằng nên cảnh quay trước lúc lên lầu cả ống kính chỉ tập trung ở trên người một mình Tham Trường. Rất khó tưởng tượng nổi người bình thường lại có thể thiết kế cảnh quay như vậy, một quyết định vô cùng liều lĩnh, và cũng vô cùng thành công.”

“Cảnh quay này tin chắc đã để lại ấn tượng rất sâu trong lòng nhiều người. Ánh mắt diễn xuất của Tần Tu mà máy quay bắt được không có điểm gián đoạn nào. Kể cả khi Tham Trường kích động thét to còn Lâm Trĩ lại không có lời thoại, nhưng cũng không để xuất hiện lỗ hổng, cảm xúc rành mạch đến tột cùng. Từ những thăm dò không hề mang ý tốt, đến những khiêu khích bất cần đời, khi từng bước từng bước xuyên thủng cho đến sự sảng khoái cuối cùng khi nhìn thấy đối phương sụp đổ hoàn toàn. Biểu tình tinh tế đến mức có thể nói là tuyệt vời! Xem một màn như vậy, trong đầu tôi liền thốt ra năm từ “tà ác đến cùng cực”. Đây là con ác quỷ mà hắn bày ra, sức quyến rũ tà ma mà hắn ta lấy làm tự hào, lấy làm thích thú.”

Thẩm Triệt không đọc được đến cuối, bởi vì cái đoạn khen cách diễn bằng ánh mắt của Tần Tu lên tận mây xanh này, không khéo đã chột trúng công tác cười của cậu. Nếu nhà phê bình phim và đạo diễn mà biết Tần Tu làm sao luyện tập ánh mắt tới trình độ tinh tế như thế, khẳng định sẽ được mở rộng tầm mắt. Cái gọi là thăm dò không mang ý tốt, khiêu khích bất cần đời, từng bước từng bước xuyên thủng và sảng khoái khi nhìn thấy đối phương sụp đổ, thật ra, là có chuyện thế này –

Một ngày nào đó của nửa năm trước, trong phòng khách căn hộ số 20-3 tòa nhà A. Hai giờ khuya.

Hạ Lan Bá nhìn ba quân bài trên bàn còn một con chưa lật, kiên quyết rít một hơi thuốc: “Theo!”

Khải Mặc Lũng xếp bài lại: “Không theo.”

Âu Triết Luân uống một ngụm bia: “Theo!”

Tần Tu đá đá cẳng chân Thẩm Triệt dưới gầm bàn: “Chia bài.”

Cậu thanh niên tóc xoăn bị đá tỉnh vừa chia bài vừa oán giận: “Sao lần nào tôi cũng phải chia bài chứ?”

Tần Tu một tay chống cằm khinh bỉ nhìn cậu: “Thế cậu có tiền không?”

“Tại các anh chơi lớn quá, chơi nhỏ một xiu tôi cũng có thể theo mà!”

Tần Tu: “Chúng tôi không chơi với quỷ nghèo.”

Hạ Lan Bá vỗ vỗ vai Thẩm đang ầm ức, nói đầy lý lẽ: “Dù sao cũng phải có người chia bài, chia bài ở Las Vegas cũng là nghề lương cao lắm đó, tiếp đi.” Nói xong bèn sờ soạng trong túi quần đùi hoa lôi ra mấy

đồng 5 nhân dân tệ nhắm nhúm nhét vào lưng quần Thẩm Triệt.

“Chỉ chơi nhỏ thì có vui ếu gì nữa chứ!” Âu Triết Luân xem bài mới, phần khởi xoa xoa tay, “Là đàn ông thì phải chơi năm trăm một ván! Quý nghèo đứng sang một bên!”

Khải Mặc Lũng bỏ bài không chơi nữa, đi vào nhà bếp rót cho chính mình một ly Đặc Luân Tô*, nhìn về phía Tần Tu: “Không phải cậu muốn nghiên cứu cách diễn bằng ánh mắt sao, xem hết mấy phim Thần Bài còn chưa đã nghiên?”

(Đặc Luân Tô: một nhãn hiệu sữa tươi nguyên chất của Mông Cổ, được chứng nhận là Sữa Vàng, có giá thành rất cao)

Tần Tu nhắc chân phải dẫm luôn lên ghế dựa bên cạnh: “Loại chuyện này phải trải nghiệm qua súng thật đạn thật mới tìm đúng cảm giác được.”

Thẩm Triệt vừa chia bài vừa ngấm lông chân của mỹ nhân khiến kẻ khác phải mất hồn kia, ho khan một tiếng: “Anh có thể đặt chân xuống không, hơi mất lịch sự...” Tốt xấu gì cũng là một đóa hoa khô, sao có thể hủy hoại hình tượng như vậy?

Tần Tu làm như không nghe thấy, còn gác tay lên đầu gối, khom lưng, tư thế đặc biệt lưu manh, lật bài: “Aish. đúng là [beep -]!”

Trong lòng Thẩm Triệt OS: Tôi không nghe thấy gì cả, chưa nghe thấy gì cả.

Trước mắt đã gần hết ván, bài lật của Hạ Lan Bá là 6789 cơ, Âu Triết Luân là 5 bích 5 cơ 5 rô và 2 bích, còn lại Tần Tu là J chuồn J rô 2 cơ và 2 rô.

Hạ Lan Bá vui điều thuốc vào gạt tàn, vỗ bàn hô lớn: “Một ngàn! Xem bài chưa lật!”

Âu Triết Luân uống liền hai ngụm bia: “Đều là bài trên, lão tử chơi luôn với các người! Theo!”

Thẩm Triệt chuyển hướng về phía người-đẹp-lông-chân: “VẬY còn anh?”

Tần Tu híp mắt nhìn chăm chú, thành linh nói: “Chúng ta chơi lớn hơn chút nữa đi.” Nói xong ném bốp cái ví lên giữa bàn, “Năm ngàn, theo hết.”

Điều thuốc trên miệng Hạ Lan Bá cũng rơi xuống: “Tần Tu, chú mày thật không sợ thua à?”

Hoa khô trường hai tay nắm lại đặt trên bàn, mỉm cười: “Sao anh biết tôi sẽ thua.”

Khải Mặc Lũng vỗ vỗ vai Hạ Lan Bá: “Cậu không cần theo.”

“Lão tử vì cái gì mà không theo? Năm ngàn thì năm ngàn! Khải Mặc Lũng, cho tôi mượn hai ngàn, thắng trả lại anh!”

Thẩm Triệt lẩm bẩm trong bụng, thế thua thì sao?

“Được lắm.” Tần Tu khoanh cánh tay nhún vai, “Xem bài.”

Âu Triết Luân chỉ vào mũi mình: “Tôi thì sao? Trong mắt các người còn có tôi không hả?!”

Tần Tu nhìn cũng không nhìn Âu Triết Luân: “Anh rút lui cũng không thành vấn đề.”

“Ờ mờ cậu có ý gì hả!” Tiểu thiên vương kích động đứng hẫng lên ghế, “Lão tử không tin cậu sẽ thắng! Cược tiền ẻo vui, tôi với cậu cược người!”

Tần Tu liếc nhìn Âu Thạch Khai đang đứng trên ghế khoa chân múa tay: “Cược người nào?”

Âu Triết Luân rất vô sỉ đảo trông mắt về phía Thẩm Triệt: “Chúng ta cược Thẩm Nhị. Ai thắng Thẩm Nhị sẽ *** phục vụ người đó tắm rửa! Thế nào?”

Thẩm Triệt thiếu chút nữa đã đứng dậy lộn cái bàn: “Cược tôi làm gì, liên quan gì đến tôi chứ! Tôi chỉ là một chân chia bài nhỏ nhỏ thôi!”

“Được, chơi luôn.” Hạ Lan Bá nhìn sắc mặt kì diệu của Tần Tu, căn bản không để ý tới kháng nghị của Thẩm Triệt, ở một bên đổ dầu vào lửa, “Cực tiền chẳng ăn nhằm gì, cứ cực người đi! Ai thắng Thẩm Nhị sẽ *** hầu hạ tắm rửa một tuần!”

“Quên đi nhá!” Thẩm Triệt mạnh mẽ kháng nghị, “Tôi không có hứng thú hầu hạ đàn ông tắm rửa!”

Tần Tu trầm tư thật lâu, gật gật đầu: “Được, tôi theo.”

Thẩm Triệt trừng mắt nhìn Tần Tu, trái tim tan vỡ. Đối với anh mà nói tôi không quan trọng chút nào hết sao!

Nhưng dù sao thì cuối cùng vẫn là Tần Tu thắng, lá bài cuối cùng lật ra đúng chuẩn là J cơ, giết được sư phụ Hạ Lan và Âu Triết Luân phun máu tươi ba thước. Một khắc khi Tần Tu nhìn thấy lá bài kia, bộ dạng phát cuồng giống như ma quỷ nhập người. Thẩm Triệt cũng coi như thở phào một hơi: “Lỡ như anh thua thì làm sao đây?” Mịa, chẳng lẽ tôi phải *** hầu hạ Âu Triết Luân tắm rửa một tuần sao? Cứ nghĩ đến Âu Triết Luân là một tên cuồng chụp ảnh đã phát sợ rồi.

“Lo lắng cái gì, đến lúc đó lật mặt là được rồi, cậu không muốn bọn họ còn có thể ép cậu đi hầu hạ sao?” Tần Tu tựa người vào sô pha, “Bất quá ngẫm lại thắng cũng vô vị thật, thắng mà cũng như không.”

Anh còn ở đó mà tiếc nuối á hả! “Còn hơn là thua.”

Tần Tu đứng lên, vừa cởi áo khoác vừa đi vào phòng tắm: “Thẩm Triệt, tôi muốn tắm rửa, vào trong phục vụ tôi đi.”

Bộ đùa vậy vui lắm hả?! Thẩm Triệt than thở: “Tôi phục vụ anh cũng được, nhưng mà không ***.”

“Cậu không *** tôi cần cậu phục vụ làm gì? Vậy thì cậu vớ bỏ chứ tôi được lợi cóc khô gì chứ!” Tần Tu đứng ở trước cửa phòng tắm tức giận nói, “Lột ra, vào đây nhanh lên!”

Cái này kỳ quái chết đi được! “Quý nghèo tôi không muốn chơi!” Thẩm Triệt lặn về trên sô pha, ôm chăn nằm xuống ngủ.

Tần Tu ôm cục tức đi tới, cầm mắt cá chân kẻ nằm trên sô pha lôi xuống: “Đổi lại là Hạ Lan Bá và Âu Triết Luân cậu không phải đùa ngoan ngoãn nghe lời sao? Tại sao lại không đối đãi với tôi như vậy, cậu thấy tôi dễ bắt nạt lắm phải không?!”

“Ái... anh đừng kéo tôi mà!” Thẩm Triệt bám cứng lấy tay vịn sô pha, nhưng vẫn không chống cự nổi một Tần Tu bạo lực, cả người từ trên sô pha lăn cái bịch xuống dưới.

Bởi vì cậu thà chết chứ không chịu khuất phục, Tần Tu cũng không còn cách khác, dù sao cũng không thể thực sự kéo lê cậu ta một đường tới phòng tắm được, cuối cùng cũng chỉ cuỗi lên lưng cậu trút giận một chút, tự mình bốc hỏa đùng đùng mà đẩy cửa đi vào phòng tắm.

“Thẩm Triệt, cậu nhớ cho kỹ còn nợ tôi một lần tắm rửa! Sẽ có ngày tôi bắt cậu phải trả đủ cả vốn lẫn lời! Tôi sẽ khiến cậu ra khỏi phòng tắm, đời này chỉ nghe thấy tiếng vòi hoa sen là phải phát run!”

Thẩm Triệt nghe thấy lời đe dọa truyền ra từ sau cửa phòng tắm, chỉ dám vùi đầu dưới gối. Ma đầu Lâm Tri tà ác như vậy thật sự là vô cùng hợp với anh, ngoài anh ra thì còn ai dám nữa chứ!

125. Chương 129: Biết Chân Tướng Rồi, Mọi Người Đều Rớt Cầm Hết!

Thiếu hiệp xin dừng bước đóng máy, Thẩm Triệt cuối cùng cũng có thể nghỉ ngơi. Xách túi lớn túi nhỏ về chung cư, vừa vào cửa cậu đã thấy Tần Tu đang mang hành lý xuống lầu. Tần Tu mặc chiếc sơ mi đen VT cùng quần bò màu trắng rách tứ tung mà người ta kêu là xì-tai hợp mốt nhất hiện tại. Tần Tu xuống tới đại sảnh, lôi cái kính râm Ray-ban ra đeo, tiếp đó nhìn Thẩm Triệt đứng trước cửa, đánh giá một lượt từ chân lên đầu:

“Sao lại đen thui thế này?”

Thẩm Triệt thấy Tần Tu sắp đi xa nhà, nếu không phải tham gia vào đoàn phim thì cũng là ra nước ngoài, e là không thể nào về ngay được, vậy là tâm tình mau chóng tuột dốc: “Ô, anh ra ngoài à?”

Tần Tu lia mắt về phía đồng hành lý bên chân: “Tôi đi Tokyo tham dự MTV Asian Music Awards.”

Thẩm Triệt thật muốn ngửa mặt lên trời thét dài. Tôi đóng máy xong liệu sống liệu chết quay về, kết quả là ông gười lại muốn chia yên rẽ thúy kiểu này đây á á á!

Tần Tu: “Cậu chặn ở cửa làm gì? Không để tôi đi hử?”

Thẩm Triệt có thể nghe thấy tiếng trái tim mình “rắc” một tiếng vỡ tan tành từng mảnh. Anh nói xem, ông gười xấu tính còn chưa thềm nói, chúng ta hai tháng mới được gặp lại mà sao anh có thể có cái thái độ như này được chứ hả? Uống công tui nhớ anh như vậy... T^T

Đau lòng muốn chết nhưng Thẩm Triệt vẫn chỉ đành phải nhấc túi lớn túi bé của mình ra nhường đường cho Tần Tu, miệng thì lẩm bẩm, chỉ có lúc trên giường anh mới vui vẻ được một chút... giây tiếp theo liền nghe thấy Tần Tu đứng ngoài cửa ghét bỏ nói một câu:

“Sao lại đen như cái cột nhà cháy thế vậy? Kiểu này thì liếm kiểu gì cho nó trắng được đây...”

Thẩm Triệt sững sốt quay đầu lại, Tần Tu đã đóng cửa, nghênh ngang đi mất rồi.

Thẩm Triệt mặc kệ hành lý đầy, chạy ngay vào toilet soi gương, vuốt cằm ngắm lên nhĩa xuống. Vẫn đẹp trai mà, làm gì đến nỗi đen lấm đàu. Tiếp đó bỗng có một cái dép lê bay vèo tới, đập cái bốp giữa ót Thẩm Triệt!

Thẩm Triệt tự nhiên ăn nguyên một cái dép đau điếng, còn đang ngơ ngác liền nghe thấy Hạ Lan Bá thét lớn một tiếng từ đầu nhào tới đè cậu xuống đất đánh túi bụi!

“Bớ người ta ăn trộm! Mày từ đâu mò vào hả thằng chết tiệt?! Mịa, quản lý tòa nhà Đan Mỹ này càng lúc càng éo tin tưởng được ~!”

“Em không phải trộm, em là Thẩm Triệt đây mà!”

Hạ Lan Bá nghe vậy liền dừng tay dấm chân đá. Anh chàng đầu quần đáng thương đang ngồi bệt ôm đầu lúc này mới ngẩng lên. Hạ Lan Bá tròn tròn mắt: “Thẩm Triệt, chú mày lẩn lộn ở đâu mà mang cả người đầy bùn đất về nhà thế này?!”

Thẩm Triệt nhào tới cái gương, tuyệt vọng nhìn chằm chằm bóng phản chiếu của chính mình. Xong rồi. Tần Tu vốn ngứa mắt với nước da màu tiểu mạch của mình, bây giờ chắc ghét lắm đây! T^T

Sắp xếp hành lý xong xuôi, Thẩm Triệt ngồi trước laptop. Đúng là trăm triệu lần cũng không ngờ rằng mình lại có ngày phải lên mạng tìm hiểu phương pháp dưỡng trắng da thế này. Ấu Triết Luân đang nằm trên sofa, cũng lẩn lại ngó thử, thấy thế liền ôm bụng phá ra cười. Nghĩ lại mà đầy nước mắt. T^T

Với thành công của MONSTER Tần Tu sau khi về nước cũng nhận được lời mời làm đại diện thương hiệu cho vài nhãn hàng lớn, trong đó cát-xê đại diện thương hiệu cho Coca-Cola là cao nhất nhưng quảng cáo cũng mắc cười nhất. Tần Tu mặc bộ đồ đen của sát thủ từ trên máy bay đáp xuống, hạ một loạt vệ sĩ đang ngắm bắn trên cửa sổ mái.

“Shoot him!”

Trợ thủ trên trục thẳng thét lên. Sát thủ tuần mỹ giao chiến ác liệt một hồi, cuối cùng lại cắn răng nói: “I can’t.”

Cảnh cuối quảng cáo, tên vệ sĩ may mắn sống sót xoay người lại, uống một ngụm Coca trên tay, vẻ mặt đầy sáng khoái. Hình ảnh dừng lại ở sườn mặt vừa lạnh khốc vừa buồn bực của Tần Tu khuất trong bóng đêm. Lời quảng cáo là giọng nói trầm thấp từ tính của anh:

“Cause that’s Coca-Cola.”

Mỗi lần xem cái quảng cáo này trên TV, Thẩm Triệt lại thấy quần quéo ghê gớm. Nhưng mà cái quảng cáo đẹp nhất thì phải là quảng cáo ngoại cảnh cho máy ảnh kỹ thuật số mới nhất của TIDE. Trong quảng cáo, Tần Tu vào vai một nhiếp ảnh gia chuyên chụp động vật hoang dã. Động tác Tần Tu dựng thẳng máy lên chụp đúng là men lỵ vô đối, cuối cùng còn mỉm cười đem bức ảnh đưa cho chú báo săn xem. Cảnh một người một báo thân thiết trong màn ảnh đúng là đẹp đến chết người.

Cùng lúc đó Thiếu hiệp xin dừng bước cũng bắt đầu trình chiếu đúng vào dịp nghỉ hè, nhưng chiếu được nửa tháng rồi mà rating cũng không được tốt lắm. Hôm nay Phó Linh vừa tới công ty đã nhận được điện thoại gọi đến văn phòng của lão tổng.

Liêu tổng chẳng nói câu nào, chỉ ném cho cô hai tờ báo.

Một tờ là Báo giải trí sớm còn lại là Tin sốt dẻo. Phó Linh xem xong tin tức trên mặt báo, đúng là không tin nổi vào hai mắt mình.

Độc được rating?! Thẩm Triệt?!

“Đây... chắc chắn là có vấn đề ở đâu rồi.” Phó Linh lúng túng nhìn chằm chằm tờ báo giấy trắng mực đen trong tay.

Liêu tổng xoay người hỏi: “Rating của Thiếu hiệp xin dừng bước thế nào?”

Phó Linh đành thừa nhận: “Đúng là không tốt lắm. Nhưng sao có thể đổ cho Thẩm Triệt là nguyên nhân được chứ. Trong phim cậu ấy chỉ đóng vai nam thứ ...”

Lời còn chưa nói xong, điện thoại trên bàn làm việc của Liêu tổng đã vang lên. Phó Linh nhìn vị nữ tổng giám đốc tiếp điện thoại: “Được... Mời họ vào.”

Thấy Liêu tổng sửa sang lại áo quần, Phó Linh cũng hiểu người đang tới là nhân vật VIP. Cô chỉ chỉ vào cửa, ý hỏi mình có nên ra ngoài trước không. Liêu tổng bèn khoát tay: “Cô cũng ở lại đi.”

Tiếp đó tiếng gõ cửa vang lên, nữ thư ký đẩy cửa ra, một người đàn ông trẻ tuổi cao lớn đẹp trai, mặc một chiếc jacket bước vào đầu tiên. Năm ngoái Phó Linh mới chỉ gặp qua người này một lần trong Hội đồng quản trị, nhưng chỉ liếc mắt một cái cô vẫn có thể nhận ra, người vừa bước vào là đại cổ đông của DCT, thiếu gia Trần Minh Luân của tập đoàn Trần Thị. Có thể gặp một nhân vật VIP như vậy trong văn phòng của Liêu tổng Phó Linh đã thấy bồn chồn lắm rồi, nhưng cô không thể ngờ được điều khiến cô chấn động thực sự còn đang chờ đợi phía sau.

Liêu tổng bước tới bắt tay với Trần Minh Luân, lại hướng về phía sau Trần Minh Luân gật đầu chào hỏi, thái độ khác hẳn với khi đối diện với Trần Minh Luân, kia rõ ràng là điệu bộ của cấp dưới đối với cấp trên. Phó Linh nghe thấy Liêu tổng mở miệng gọi đối phương: “An tổng.”

Phó Linh mắt nhìn theo ảnh để tuần mỹ mặc chiếc áo khoác mỏng màu trắng bên trong là áo thun cổ tròn nhẹ nhàng bước vào văn phòng. Giây phút này, cô cũng có thể hình dung ra bộ dạng ngây ngốc như con gà què của mình thảm hại đến nhường nào.

Trái tim động thành thịch trong ***g ngực, cô biết An Gia Miện là người sáng lập ra DCT. Hồi đó, cô nộp hồ sơ xin vào đây một phần cũng vì nguyên nhân này. Vào công ty cũng đã được một năm, cô chưa từng thấy Boss ẩn thân này lộ mặt lần nào. Ảnh để tiên sinh vốn là một người cực kỳ bận rộn, đem công ty giao cho một người khác quản lý cũng không có gì lạ lùng, chỉ là hôm nay lại xuất hiện chẳng hề báo trước thế này khiến cô hoàn toàn bất ngờ.

Phó Linh đứng đờ ra như một kẻ ngốc, không biết phải phản ứng thế nào, mãi đến khi Liêu tổng quay sang An Gia Miện giới thiệu: “Đây là người đại diện của Thẩm Triệt, Phó Linh.”

An Gia Miện quay sang nhìn cô, gật đầu mỉm cười.

Phó Linh há hốc miệng không thốt ra được tiếng nào. OMG! Biểu hiện của mình lúc này chắc là rất mất mặt, hix, nhưng đây là An Gia Miện thật luôn đó!

Liêu tổng ho khan một tiếng, ý bảo Phó Linh đi tới ngồi xuống. Phó Linh khấn trương tự nhéo nhéo đùi mình, hấp tấp đi tới sofa ngồi xuống bên cạnh Liêu tổng.

Trần Minh Luân cười cười: “Người đại diện này trẻ tuổi quá nhỉ!”

Phó Linh vội vàng đáp: “Không trẻ lắm đâu. Tôi năm nay hai mươi sáu rồi.”

An Gia Miện cầm tờ báo trên bàn trà lên rồi lại buông xuống, nói với Phó Linh: “Trước kia ở DCT cô thăng chức từ bộ phận nào lên?”

Biểu tình An Gia Miện tuy rằng rất bình thản nhưng Phó Linh cũng có thể cảm thấy trên gương mặt tuần mỵ kia là áp lực khiến người ta không dám nhìn thẳng. Phó Linh đặt tay trên đùi, thấp giọng nói: “Không phải thăng chức. Tôi sau khi tốt nghiệp thì làm trợ lý cho studio Tào Hạ, sau đó lại nhận lời mời làm người đại diện của Thế Kỷ Hoàng Âm.”

“Nói cách khác, cô chỉ có kinh nghiệm dẫn dắt ca sĩ, mà chỉ là mấy ca sĩ ít tên tuổi?” An Gia Miện hỏi, ngữ điệu thực thản nhiên.

“Vâng.” Phó Linh bấu chặt ngón tay trên quần jeans. “Nhưng tôi học rất nhanh.”

An Gia Miện lắc đầu, ngả người tựa vào sofa, nheo mắt đánh giá cô gái tóc ngắn có vẻ đang căng thẳng: “Cô vào DCT đã một năm, dẫn dắt Thẩm Triệt cũng đã nửa năm. Cậu ta không giống những nghệ sĩ cô từng mang trước đây, cô không phải lo lắng mấy vấn đề scandal hay là phong cách, thứ cô cần quan tâm chỉ là sắp xếp thật tốt cho Thẩm Triệt là được rồi. Thế nhưng năng lực của cô khiến tôi rất thất vọng.”

“An tổng, tôi...” Phó Linh ngẩng đầu muốn giải thích.

An Gia Miện gờ tay ngắt lời: “Thứ nhất, cô sắp xếp lịch đóng phim cho cậu ấy quá dày đặc. Có khi nào suy nghĩ thử, xuất hiện liên tục như thế có khiến khán giả bội thực không? Thứ hai, từ Hội sinh viên đứng đầu đến Mùa hạ tĩnh lặng rồi lại tới Thiếu hiệp xin dừng bước, vai diễn của Thẩm Triệt vẫn chỉ là một mô tuýp, không hề có đột phá. Có bao giờ nghĩ tới việc sẽ khiến cho người xem cảm thấy chán ngấy không?”

Liêu tổng kìm không được cũng nói chen vào: “Chuyện này tôi cũng có một phần trách nhiệm. Do phản ứng từ Hội sinh viên rất tốt, cho nên chúng tôi nghĩ sự tiếp nhận của người xem với diễn xuất tự nhiên của Thẩm Triệt là rất cao.”

An Gia Miện bỏ qua luôn lời của Liêu Đình, tiếp tục nói: “Thứ ba, cái danh hiệu như độc được rating thế này không thể nào không gây nên sóng gió. Không phải tôi đọc báo sáng nay mới biết chuyện, trước đó trong dư luận cũng đã có những lời bàn tán kiểu này rồi. Các cô hẳn phải phát hiện rồi nhỉ.”

Trần Minh Luân hình như cũng cảm thấy An Gia Miện nói có phần hơi quá. Cái chuyện độc được rating này cũng không thể trách người ta làm việc tác trách, dù sao thì cũng đâu có cách bịt miệng truyền thông cho được. Không khí căng thẳng khiến cho mọi người có chút đứng ngồi không yên, Trần công tử hắng giọng nói: “Được rồi, lần sau kiểm soát công việc cho tốt, chuyện này...”

“Chuyện này ảnh hưởng rất lớn.” An Gia Miện nhíu mày nói. “Đối với một diễn viên mà nói, cái danh hiệu độc được rating thế này có ý nghĩa gì? Có thể mất một thời gian rất dài Thẩm Triệt sẽ không thể thay đổi được ấn tượng của mọi người đối với mình nổi.”

Phó Linh cực kỳ áy náy: “Vô cùng xin lỗi. Đây là do tôi thất trách. Tôi sẽ đi liên hệ với truyền thông sắp xếp một bài...”

“Bài báo tuyệt đối không được nhắc tới mấy từ như độc được rating hay tỉ suất xem dài. Cái này chắc không cần tôi nhắc nhở cô chứ?” An Gia Miện trầm giọng. “Ngoài ra, tôi cũng không muốn nhìn thấy tên Thẩm Triệt xuất hiện cùng mấy chữ độc được rating hay tỉ suất xem dài trên bất cứ tờ báo nào nữa.”

Trong văn phòng nhất thời không một ai lên tiếng.

An Gia Miện lúc này mới đứng lên: “Như vậy đi. Thiếu hiệp xin dừng bước phần hai tôi sẽ tham gia làm khách mời, bảo Thẩm Triệt không cần lo lắng đến rating, cứ chuyên tâm diễn cho thật tốt.”

Phó Linh thật không dám tin vào hai lỗ tai chính mình, ngay cả Liêu tổng cũng có chút giật mình. An Gia Miện muốn làm khách mời trong một bộ phim hài? Đây có khác gì quán quân thế vận hội Olympic quay về tham gia Hội thao làng?

Mọi người trong văn phòng cũng theo An tiên sinh đứng dậy. An Gia Miện đứng ở cửa, nói: “Chiều nay tôi còn phải bay sang Seoul. Trần đồng sẽ ở lại thay tôi họp Hội đồng quản trị. Phó Linh,” An ảnh đế quay đầu lại nhìn cô gái tóc ngắn gương mặt còn đầy ấu náy. “Trước đây, sở dĩ tôi đồng ý để cô làm người đại diện cho Thẩm Triệt đó là tôi nhìn thấy được cô thực lòng yêu thích cậu ấy. Nếu một nghệ sĩ mình thực sự yêu quý như vậy mà cô vẫn không thể làm những điều tốt nhất cho cậu ấy, tôi nghĩ mình đành phải suy xét lại. Ngoài ra, chuyện hôm nay cần giữ bí mật với Thẩm Triệt. Tôi không muốn cậu ta phải chịu thêm gánh nặng nào nữa.”

Mãi cho đến khi An Gia Miện đeo kính râm rời đi rồi, Phó Linh vẫn chưa hết kinh ngạc. Tại sao An Gia Miện lại để ý chuyện về Thẩm Triệt như vậy. Cô thật tò mò muốn chết, thế nhưng cũng không thể hỏi nhiều.

Jason đợi trên xe nửa giờ đồng hồ cuối cùng cũng thấy An Gia Miện khoan thai đi ra khỏi tòa nhà, leo lên xe công ty.

“Cậu cũng không sợ mệt mà chết à.” Jason bắt đầu đi lắc lắc đầu, kêu tài xế khởi động xe, lại thấy An Gia Miện bỗng nhiên quay đầu lại, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Một chiếc taxi màu vàng đỗ ở phía sau xe bọn họ, một cậu thanh niên đẹp trai dương quang vội vã xuống xe, vừa nhìn di động vừa chạy học tốc vào tòa cao ốc.

Tài xế khởi động xe, An Gia Miện ngả người ra ghế dựa, ánh mắt bình thản nhìn theo bóng dáng vừa thân thuộc vừa xa lạ, thấy Thẩm Triệt cười toe chào chú bảo vệ, sau đó thì xe rẽ sang một đường khác, không còn trông thấy gì nữa. An ảnh đế nhắm mắt lại. Ừm, lúc này chắc đang chờ thang máy đây... Giờ chắc đang ấn đèn gọi thang máy xuống tầng trệt...khóe miệng lại cong lên một nụ cười nhạt. Cậu mà cũng có lúc bị nhiều người chán ghét, bị người ta gọi là độc được rating cơ đấy.

Anh hai, tại sao em lại bị gọi là độc được rating chứ?

Đúng rồi đúng rồi. Tại sao lại thế được chứ. Em trai của anh đáng yêu thế này cơ mà.

“Cậu thực sự muốn làm khách mời trong cái phim kia à?” Giọng nói Jason cất lên cắt ngang dòng suy nghĩ kì quái của An ảnh đế.

“Dù sao cũng là phim mà Tinh Bang đầu tư, tôi tham gia một vai khách mời chắc cũng không sai luật chứ.” An Gia Miện cúi đầu lật xem kịch bản.

Xe đang dừng đèn đỏ, Jason lười nhác khoác cánh tay ra ngoài cửa sổ: “Nhưng lúc đó phim Cỗ máy thời gian cũng bắt đầu bấm máy. Cậu chạy đi chạy lại diễn hai nơi không mệt sao?”

“Nhờ phúc của anh, tôi đã sớm quen với cuộc sống mệt như trâu chó này rồi.”

Mất một lúc lâu Jason không biết phải nói gì. Đèn chuyển xanh. Lúc xe tiếp tục chuyển bánh, Jason mới mở miệng nói: “Làm mấy việc này mà đối phương lại không hay biết gì, vậy thì có ý nghĩa gì chứ.”

An Gia Miện trầm ngâm một lúc lâu, mặt vẫn bình thản lật tiếp một tờ kịch bản: “Jason, cậu ta là nghệ sĩ dưới tay tôi.”

Vả lại, ăn uống ngủ nghỉ, yêu đương nhăng nhit cũng đâu có ý nghĩa gì.

126. Chương 130: Ảnh Đế Về Thôn!

Thẩm Triệt tưởng rằng mình sẽ không được đoàn làm phim Thiếu hiệp xin dừng bước mời trong phần hai nữa; hoặc khi cầm kịch bản trong tay, sẽ thấy nhân vật của mình trong một tập nào đó nửa đêm nửa hôm đi đường, ngã lộn cổ xuống vách núi chết, không thì đang ngủ thì bị bọn cướp cắt hai chân. Tóm lại sẽ có một cái chết lãng xẹt để chấm dứt sứ mệnh lịch sử của mình. Ai ngờ lúc cầm vào kịch bản, cậu mới phát

hiện đất diễn của mình không hề bị cắt bớt, mà ngược lại còn tăng thêm rất nhiều đoạn diễn nội tâm nhân vật. Ngay cả Hạ Lan Bá cũng nói kịch bản phần hai hay hơn phần một rất nhiều, nhân vật không chỉ là một kẻ điên điên khùng khùng nữa, mà còn rất có chiều sâu. Thẩm Triệt vốn đang chán chường, xem kịch bản xong tâm tình lại càng thêm phức tạp. Nếu lúc này đây diễn không tốt thì thật hổ thẹn với mọi người trong đoàn.

Hôm nay, cả nhà lại tụ tập ăn lẩu. Âu Triết Luân uống nhiều, chỉ vào mũi Thẩm Triệt hét lớn “Ồ! Độc được rating!”, sau đó thì bị Tần Tu và Hạ Lan Bá một phải một trái cùng đập cho một phát xây xẩm mặt mày.

Thẩm Triệt nhìn một màn này, một giây trước còn xấu hổ khó chịu, nhưng ngay tức khắc liền chỉ thấy buồn cười, cậu gơ chén rượu lên, cười xòa: “Ồ kìa, uống đi uống đi! Em không sao!”

Cơm no rượu say rồi, cả nhà như thường lệ lại chơi trò đoán số quyết định xem ai rửa bát, Thẩm Triệt như thường lệ lại bị bán đứng. Hạ Lan Bá cùng Âu Triết Luân nhòm vào trong nhà bếp thấy Thẩm Triệt khí thế ngất trời đang xắn tay rửa bát, miệng còn ư ư hát thầm. Hạ Lan Bá quay đầu lại hỏi Khải Mặc Lũng đang ngồi trên sofa biên tập phim: “Ngày nào cũng bắt nạt nó như vậy, có quá đáng lắm không nhỉ?”

Khải Mặc Lũng nhún nhún vai: “Nó là Thẩm Nhị mà, không sao đâu. Cậu không để nó rửa bát nó lại đâm ra nghĩ vẩn vơ.”

Hạ Lan Bá cùng Âu Triết Luân quay sang nhìn nhau, sau đó lại thấy Tần Tu đã đổi sang bộ quần áo khác đang đi xuống lầu. Hình bí đè in trên áo thun kia, Âu Triết Luân liếc một cái là nhận ra liền: “Đây không phải áo Thẩm Triệt sao?” Lại cúi xuống nhìn. “Quần cũng là của nó, mua trên taobao đây mà!” Quần này Tần Tu mặc còn hơi ngắn một chút.

Tần Tu không thèm để ý tiếng Âu Triết Luân í ới bên ngoài, đi vào bếp ừn Thẩm Triệt sang một bên: “Nhích sang bên chút.”

Lúc này Thẩm Triệt mới nhìn rõ quần áo trên người Tần Tu: “Sao anh lại mặc quần áo tôi vậy?”

Tần Tu đeo bao tay, mặt mày nhăn nhó bắt đầu rửa bát.

Thẩm Triệt nhìn vậy mới vỡ lẽ. Té ra quần áo của tôi là cái tạp dề của anh hả... Suýt thì tôi đã cảm động trào nước mắt rồi, sao anh nở lòng bóp nát cả lòng mẹ tôi như vậy...

Tần Tu rửa rất nhanh, rửa xong thì ném lạch cạch qua một bên, bát chồng lên đĩa, đĩa chồng lên bát, bát lại chồng lên bát. Thẩm Triệt vài lần phải đỡ chồng bát đĩa nghiêng ngả đầy nguy hiểm kia, cầm lên một cái, không khỏi than thầm, thôi anh dừng lại cho tôi nhờ. Đây nè, bên trên còn một đám dầu mỡ chưa rửa sạch nè?! Đại ca, cả đời anh chưa từng rửa cái bát nào sao...

Tần Tu cũng nhìn thấy Thẩm Triệt cầm cái bát kia trên tay, vẻ mặt ngán ngẩm, anh thò đầu liếc sang: “Ngạc nhiên chưa?” Sau đó đưa tay xoa xoa đám mỡ trên cái bát kia, “Xong rồi.”

Thẩm Triệt đành phải lén rửa lại một lần.

Tần Tu đứng một bên nhìn Thẩm Triệt, cún lông xù hai tay đều là bọt xà phòng trắng tinh, miệng còn lầm bầm nói, khiến anh nhớ tới lần đầu tiên hai người gặp mặt, cảnh Thẩm Triệt ở trong mưa diễn Khúc hát dưới mưa của Jim Carrey.

“Không phải lỗi của cậu.”

Thẩm Triệt nghe tiếng liền ngẩng đầu, thấy Tần Tu đang nhìn mình, có chút không hiểu.

“Rating phim không cao không liên quan tới cậu, cả Mùa hè tĩnh lặng và Thiếu hiệp xin đừng bước cũng vậy, cậu chỉ là vai thứ chính, cậu đang phải gánh tiếng xấu thay cho cả đoàn làm phim.” Tần Tu nói, “Trên đời này thiếu gì kẻ gió chiều nào che chiều ấy, không cần để ý lời bọn họ nói làm gì.”

Thẩm Triệt ngây ngẩn một lúc lâu, mới cười hì hì xáp lại: “Ôn nhu ghê ta~~”

Tần Tu nghiêng đầu ngẩng nhìn chàng trai tóc xoăn đang lén lút cười, đúng là xán lạn như ánh mặt trời. Cậu lại đang vẩy đuôi đây à? Thấy tôi là yêu đến đần độn ra như vậy!

Thực ra, anh vốn định xông vào mắng cho cậu ta một trận tơi bời hoa lá, mắng cho tỉnh ra. Đã nhắc nhở cậu chớ nên tiếp tục nhận cái kiểu vai diễn như vậy rồi mà, tại sao lại không nghe? Xuất hiện quá nhiều trước màn ảnh sẽ khiến người xem mệt mỏi, quy luật này chẳng lẽ cậu chưa nghe bao giờ? Còn nữa, ở nhà mà chuyên tâm nghiên cứu diễn xuất cho tốt đi, ba bộ phim này cũng đủ làm cậu dốt sạch vốn liếng ra rồi!

Tần Tu cảm thấy mình nói ra những lời này dễ dàng hơn nhiều, thế nhưng đứng trước mặt người kia rồi, anh lại không sao thốt được nên lời. Không nên như vậy. Tôi biết rất rõ những lời này có thể làm tổn thương cậu, nhưng nếu không đánh phủ đầu thì lần sau cậu làm sao nhớ kỹ cho được? Nói mấy lời này kỳ thực là muốn tốt cho cậu. Mấy câu “Không phải lỗi của cậu.” “Cậu không cần phải chịu tiếng xấu thay cho cả đoàn làm phim” vốn không phải điều tôi muốn nói.

Không biết bắt đầu từ khi nào, cậu đã khiến tôi không thể nặng lời được với cậu, làm tôi bắt đầu thấy ghét An Gia Miện, rồi mỗi khi nhìn thấy anh chàng bọt biển Spongebob là lại buồn cười. Cậu khiến tôi muốn hôn cậu, muốn cậu ngồi ở nơi mà tôi chỉ cần vươn tay một cái là có thể chạm tới được...

Một tuần sau, Thẩm Triệt tham gia cùng đoàn làm phim Thiếu hiệp. Theo thường lệ, cứ mỗi phần mới là lại có thêm diễn viên mới tham gia, Thẩm Triệt cũng không ngờ rằng mình có thể gặp lại người quen.

Lúc nghe thấy tiếng gọi “Anh Thẩm Triệt” kia, Thẩm Triệt đúng là có cảm giác như quá khứ vọng về. Cậu nghe tiếng bèn quay đầu lại, trông thấy người cùng nhóm nhạc ngày xưa lại vừa mừng vừa sợ.

Năm người sau khi tách ra, cậu nhớ Phương Viên đã nhanh gọn ký hợp đồng với Tinh Bang. Bộ phim này Tinh Bang cũng là nhà đầu tư, vậy nên việc Phương Viên gia nhập đoàn phim cũng không có gì lạ.

“Dạo này anh Tần Tu có khỏe không anh?” Phương Viên nhiệt tình hỏi. “Em có xem MONSTER của anh ấy rồi, nhưng mà nghe nói anh ý cùng nữ diễn viên Úc Tiểu Mĩ có scandal tình cảm gì đó, không biết có thật không nhỉ?”

“Để tạo sức nóng thêm cho phim thôi.” Thẩm Triệt cười khoát tay, tâm nói cậu nhóc này sao mà đơn thuần quá vậy, mấy tin nhảm trên báo mà cũng tin sao. “Nhưng hai người đó cũng là bạn. Tuần trước còn cùng nhau đi ăn cơm nè.”

“Chỉ hai người đi ăn thôi sao, không phải rất khả nghi sao?” Phương Viên thay đổi ngữ điệu rất khéo léo.

Thẩm Triệt nhún nhún vai, cười nói: “Có gì đâu, Úc Tiểu Mĩ đến Canh Lâm tham dự mấy sự kiện quảng bá thương hiệu, Tần Tu là chủ nhà tận tình mời khách một chút, cái này cũng bình thường mà.”

Phương Viên yếu ớt nở nụ cười: “Quả nhiên, muốn biết chuyện của anh Tần Tu, chỉ cần hỏi anh Thẩm Triệt là biết liền.”

Hai người tám chuyện một lát, Thẩm Triệt nhìn về phía mọi người trong trường quay đang hùng hực khí thế chuẩn bị bấm máy:

“Nhìn mọi người còn nhiệt tình hơn cả phần một nữa!”

“Cũng phải thôi.” Phương Viên nói, “Dù sao phần này còn có An Gia Miện tham gia phim mà.”

Thẩm Triệt ngẩn ra, cứ ngỡ mình nghe lầm, một lúc lâu sau mới hỏi: “.....Cậu nói cái gì?”

“Anh còn chưa biết sao? Nghe nói là khách mời, nhưng đất diễn cũng nhiều lắm á. Anh xem qua kịch bản chưa, anh ấy đóng vai Trường Phong đấy.”

Trường Phong sao? Trước khi tới đây Thẩm Triệt đã xem qua kịch bản tới hai, ba lần, nhớ rõ Trường Phong trong kịch bản là cao thủ thần bí đệ nhất giang hồ trong tổ chức sát thủ Thính Phong Các, không chỉ thế cậu còn có vài cảnh chiến đấu đối mặt với nhân vật này.

Quả là oan gia ngõ hẹp. Thẩm Triệt đặt mông ngồi xuống băng ghế nhỏ, Phương Viên buồn cười nhìn cậu thanh niên tóc xoăn. Sao vừa nhắc đến An Gia Miện là đứng ngồi không yên thế vậy, chẳng lẽ anh là fan của anh ta sao?

Thẩm Triệt vội lật lại kịch bản, càng xem trái tim càng chùng xuống. Xong rồi, riêng diễn cảnh đối mặt đã có tới ba màn, thế này mà tính là khách mời cái beep gì chứ!

Tuần đầu này trước tiên vẫn là quay hầu hết những cảnh ngoài trời, địa điểm quay phần lớn vẫn chọn ở Mục Vân Sơn. Sang ngày quay phim thứ ba, An Gia Miện đã tới.

An thiên vương ngồi trên chiếc xe của công ty, đậu lại ngay trước khách sạn mà đoàn làm phim đang ở. Khi đó, Thẩm Triệt vừa lúc xuống dưới, đang đi tới phòng hóa trang để tạo hình, An Gia Miện một mình đi vào khách sạn, tuy không có phách lối tới độ dẫn theo một đám tiền hô hậu ủng nhưng khí thế vẫn không chút suy giảm. Về tao nhã ôn hòa cùng khí thế oai hùng chẳng hề có mâu thuẫn. Đám nhân viên trong khách sạn riu rít truyền tai nhau thì thầm, vô cùng kích động nhưng chỉ dám đứng xa xa dòm vào. Ngay cả người trong đoàn phim cũng không phải ai cũng có dũng khí tiến lên đón tiếp, cũng chỉ có mình Phương Viên chủ động bước lên chào hỏi tiền bối. Thẩm Triệt thấy An Gia Miện mỉm cười, nói chuyện cùng Phương Viên, tuy rằng đeo kính râm nhưng động tác gật đầu thôi cũng tao nhã hết xẩy. Nói chung là diễn xuất như thần của ảnh đế là không thể nào chê được.

Cậu không gia nhập đội hóng hớt ngôi sao, một mình đi vào phòng hóa trang.

“Ái chà, Thẩm Triệt, cậu tới sớm thế này làm gì?” Chị Lữ vẽ mặt ghét bỏ nhìn nhìn cậu. “Hôm nay phải tạo hình cho An tiên sinh trước tiên, sau đó mới vòng đến lượt cậu.”

Thẩm Triệt tâm nói tại sao lại thế chứ, không phải đến trước làm trước đến sau xếp hàng sao. Anh ta là ảnh đế thì có thể vào cổng sau à! Cậu cất tiếng, có chút không phục: “Nhưng em cũng tới đây rồi, An Gia Miện không biết còn bị làm phiền ở ngoài kia bao lâu nữa đâu.”

“Thằng nhóc này sao lại không biết điều thế nhỉ?” Chị Lữ léo nhéo nói. “Người ta là ảnh đế, bận trăm công ngàn việc. Cậu phải chờ một lát thì có làm sao? Đây!” nói xong liền lấy một cái ghế gấp đưa cho Thẩm Triệt, “Tự qua bên kia ngồi đi.”

Thẩm Triệt nhìn góc phòng kia còn để cả thùng rác và chổi! Chị bảo em an vị ngồi đợi, lại còn bắt em ra góc kia ngồi, phân biệt đối xử nó cũng vừa vừa thôi chứ! Thẩm Triệt đắng lòng liếc nhìn chị Lữ đã chạy ra hành lang từ lúc nào, buồn rầu đi ra ngoài: “Em ra ngoài chờ vậy.”

An Gia Miện cũng không bị làm phiền quá lâu, lúc được nhân viên trong đoàn đưa đến đây, vừa lúc nhìn thấy hai chiếc sofa đặt bên ngoài được kê sát vào nhau, Thẩm Triệt trên mặt ụp kịch bản đang ngủ vùi.

Che khuất mặt thì ta không nhận ra cậu sao, cái mớ tóc xoắn rối xù trên đầu.

Thẩm Triệt dạo này toàn phải thức khuya dậy sớm, đúng là vừa đặt người xuống đã ngủ say như heo thật, mãi cho đến khi hóa trang cho An Gia Miện xong, chị Lữ mới ra lay cậu dậy.

“An ảnh đế tính cách đúng là rất tuyệt.” Chị Lữ vừa giúp Thẩm Triệt gỡ tóc giả, vừa khen không dứt miệng. An ảnh đế thế nọ, An ảnh đế thế kia, Thẩm Triệt nghe mà chỉ muốn nổ tung cái đầu. Anh ta đang giả bộ hết đó chị hai ạ, chị luôn tự hào mình là người sành sỏi đời lắm cơ mà? Tiếp theo lại nghe chị Lữ nói: “An ảnh đế người ta thấy cậu ngủ ở bên ngoài còn bảo tội tôi nói chuyện nhỏ giọng xuống cho cậu ngủ. Tôi mới nói không phải nói nhỏ đâu, cậu ta ngủ là y như con heo chết. An ảnh đế nghe vậy còn cười nói, heo chết cũng có khi mất ngủ, hại tội tôi ngại chết đi được...”

Thấy Thẩm Triệt nửa ngày không nói câu nào, liền vỗ vỗ ót cậu thanh niên tóc xoắn một cái. “Cả đời cậu thiếu ngủ hay sao vậy?”

Thẩm Triệt không hé răng. Thực ra gần đây mới mất ngủ thôi, cái danh độc được rating ai phải mang cũng chẳng vui vẻ được.

Cảnh diễn ngoài trời của An Gia Miện tổng cộng có hai màn. Vì muốn sao cho thuận tiện nhất với lịch trình của ảnh đế nên hai cảnh này được tập trung quay trước tiên, cảnh của các diễn viên còn lại đều quay sau. Địa điểm quay đầu tiên là một đình nghỉ mát tro tro dựng trên vách núi. Quần chúng và diễn viên đến vậy xem rất đông. Cảnh tiếp theo sẽ là đối diễn với An Gia Miện, vậy nên Thẩm Triệt nhận được thông báo của nhân viên, phải đến sớm chờ lệnh.

Jason ngồi trên ghế của An Gia Miện ngáp ngắn ngáp dài. Lúc này An Gia Miện mặc một thân bạch y phiêu phiêu, ngọc thụ lâm phong đang cùng mấy hắc y nhân che mặt xấu xí như quả bí đối thoại trong đình nghỉ mát. Anh cũng không rõ nội dung kịch bản, chỉ thấy chán không buồn chết. Tuy nói là khách mời trong phim hài nhưng An Gia Miện dù sao cũng là ảnh đế, không thể nào hạ giá được, cho nên nhân vật này thực ra cũng có chút lạnh lùng trầm mặc, chọc cười hài hước gì đó là không thể nào. Với cả dù sao người xem cũng chỉ đang chờ mong siêu sao thiên vương tham gia một bộ phim hài sẽ kinh điển thế nào thôi.

Jason đứng lên, đang muốn quay về xe ngủ bù, chợt nhìn thấy bóng người quen quen đứng sau máy quay của đạo diễn. Không thấy mớ tóc xù đầu mà lại là tóc dài tết đuôi ngựa, làm anh suýt chút nữa không nhận ra.

Thẩm Triệt nhìn chằm chằm màn ảnh có vẻ rất nghiêm túc, Jason đứng là cười không nổi. Cảnh diễn này có là gì với An Gia Miện, chỉ cần diễn qua loa một chút cũng thừa đủ rồi, nhưng Thẩm Triệt vẫn xem rất chăm chú. Cho dù cậu thanh niên này thoát nhìn non nớt rất không đáng tin, nhưng lại thật lòng yêu thích diễn xuất như vậy khiến cho người ta không thể vờ như không thấy được.

Thẩm Triệt so sánh hình ảnh trên màn hình và bên ngoài phim trường. Mặc dù chỉ là một bộ phim hài cho thiếu nhi nhưng diễn xuất của An Gia Miện vẫn tinh chuẩn đến hà khắc. Lời thoại không thiếu, bước đi không chệch nửa bước. Đạo diễn chỉ giải thích động tác qua một lần mà diễn cũng không hề có sơ hở. Trong lòng cậu không khỏi nặng nề, nếu bàn về diễn xuất thiên phú, cậu không thể so với An Gia Miện, còn các mặt khác thì sao. Đến bây giờ còn để NG vì chuyện lời thoại, như vậy mà còn vọng tưởng khiêu chiến An Gia Miện, đúng là không biết trời cao đất dày.

Trong màn ảnh, An Gia Miện đang chuẩn bị ra khỏi đình nghỉ mát, năm hắc y nhân bỗng nhiên vây quanh anh ta, keng keng keng rút đao ra chém. Độ khó của màn võ thuật này không cao nhưng An Gia Miện phải một mình đọ sức với năm người động tác không thể nói là không phức tạp. Nhưng mà ngoại trừ một lần động tác vướn người nhảy ra ngoài đình ngắm cảnh do vạt áo bị mắc lại nên NG, còn các động tác võ thuật đều một mạch hoàn thành, ngay cả diễn viên đóng thế các cảnh võ thuật ở trường quay cũng không chê được chỗ nào.

Đạo diễn hô CUT, cực kỳ hài lòng với hiệu ứng tạo ra. Thẩm Triệt nhìn An Gia Miện cầm lấy chai nước trên tay trợ lý, uống hai ngụm. Hai nữ trợ lý một người giúp anh ta lau mồ hôi, một người giúp vén mớ tóc dài quạt quạt cho mát, chuyên viên hóa trang riêng cũng bước tới tu sửa lớp trang điểm. Trước mặt người khác An Gia Miện vẫn hoàn toàn duy trì trạng thái tốt nhất, mấy nhân viên và khán giả tới muốn chụp ảnh chung cũng không từ chối. Mặc dù cách đối nhân xử thế khiến cho người ta chẳng dám nịnh bợ nhưng phải nói vị ảnh đế của chúng ta đúng là tấm gương mẫu mực.

Thẩm Triệt tìm một góc yên tĩnh ngồi xem kịch bản. Cảnh đối diễn giữa cậu và An Gia Miện này, trong kịch bản viết thiếu hiệp Đồ Phi do cậu thủ vai tình cờ bắt gặp An Gia Miện từ trên vách núi ngã xuống, bị trọng thương. Nhìn ngọc bội của đối phương cậu nhận ra đây chính là sát thủ Trường Phong của Thính Phong Các đang bị võ lâm chính đạo truy đuổi. Vậy là cậu liền đem người buộc lên ngựa, đưa về Thiếu Lâm tự trước.

Phần lớn mọi người lại xuất phát đến một chỗ khác quay ngoại cảnh. Lúc nhân viên còn đang bố trí đường ray máy quay phim, Thẩm Triệt tranh thủ thân thiết trao đổi với bạn diễn mới. Con ngựa rất ngoan để yên cho cậu vừa vuốt lưng, vừa nắm dây cương dắt đi.

Jason nghe thấy Thẩm Triệt nói với con ngựa: “Tao rất hợp với cảm tính con ngựa nha. Cả ông ngoại bà ngoại tao đều cảm tính con ngựa hết á. Chắc chắn tao với chú mày sẽ rất thân nhau thôi, à tiện nói luôn, tao cảm tính con cún á.”

Người huấn luyện ngựa đứng cạnh nói: “Nó tuy là ngựa nhưng không phải cảm tính con ngựa.”

Người đại diện quyền uy trước đây còn tiếc rẻ vì không lấy được chữ ký của vị thiếu hiệp trẻ tuổi luôn hoạt bát sôi nổi này, bây giờ nghe lời đối thoại thiếu muối kia thì ý tưởng đó cũng tiêu tan luôn.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Đạo diễn kêu cậu diễn viên mới và vị ảnh đế đến giải thích về cảnh diễn. Hai người rõ ràng rất quen thuộc lại phải vờ như không quen biết, Thẩm Triệt cũng cảm thấy mỉa mai dị thường. Đạo diễn nói xong, mới hỏi

“Hiểu cả rồi chứ?”, Thẩm Triệt chợt nghe thấy bụng mình sôi lên ọc ọc hai tiếng.

Cả ba đều ngẩn người, đạo diễn là người đầu tiên phá ra cười nhìn chằm chằm Thẩm Triệt: “Cậu chưa ăn sáng sao?”

An Gia Miện lại không hề cười, chỉ cúi đầu lật xem kịch bản: “Không phải còn dắt ngựa từ rừng cây bên kia tới đây nữa đúng không? Đưa cho cậu ta mấy quả táo cắn tạm đi.” Ngắc đầu lại hờ hững liếc Thẩm Triệt một cái. “Cứ kêu ọc ọc như vậy rất dễ khiến người khác phân tâm.”

Thẩm Triệt mất hết cả mặt mũi, lại phải diễn thêm một cảnh hái hoa quả ăn. Hiện trường không có cây táo, nhưng rừng đào đằng kia lại có mấy quả nửa xanh nửa chín. Thẩm Triệt hái một quả đào hoang, nhìn xanh lè như quả banh tennis, đã thế bên ngoài còn đầy lông tơ. Tía ơi, cứ vậy mà bắt tui phải gặm sao...

Đạo diễn yêu cầu các bộ phận vào vị trí, Thẩm Triệt cầm trong tay quả đào méo mó, dắt ngựa đứng ở đầu bên kia, thừa dịp còn chưa mở máy quay liền ra sức lau lau đám lông trên quả đào vào quần áo.

Đạo diễn vùng tay lên: “ACTION!”

127. Chương 131: Đủ Cho Cậu Hưởng Thụ Cả Đời

Đạo diễn vùng tay lên: “ACTION!”

Thẩm Triệt dắt ngựa đi dọc theo đường chạy máy quay phim, chà chà quả đào lần cuối lên quần áo, sau đó theo như yêu cầu của đạo diễn, dừng cầm đưa lên miệng cắn một miếng to.

“Rồm rộp!” Một tiếng to giòn vang lên. Nhân viên trong đoàn kể cả Jason đứng ngoài nghe thế cũng phải đưa tay lên che miệng.

Thẩm Triệt mặt méo xệch. Đậu má, vừa cứng vừa chua loét, tí nữa thì đi luôn hàm răng tui rồi!

Cậu cũng chẳng biết làm cách nào mà mình lại giữ được gương mặt tươi cười, vui vẻ ngâm nga một bài đồng dao, hoàn thành cảnh quay này. Ấy vậy nhưng đạo diễn lại rất thích cảnh này, luôn miệng khen ngợi đề nghị ngẫu hứng này của An ảnh để rất hay, khiến cho một cảnh chỉ đơn giản là dắt ngựa đi thôi cũng thêm vài phần hài hước ...

Jason đứng đằng sau máy quay đạo diễn, hai máy quay, một xa một gần quay lại cảnh đối diễn của hai người.

Thẩm Triệt vác An Gia Miện lên, vắt lên lưng ngựa, rút dây thừng ra trói chặt tay chân đối phương lại. Jason thấy thế liền nhú chặt mày. Tiểu tử này không nhẹ tay một chút được à! Không sợ buộc chết luôn ảnh để hay sao?

An Gia Miện yếu ớt mở mắt: “Không ngờ Trường Phong ta cả đời lên trời xuống bể, cũng có ngày hổ lặc đồng bằng như thế này. Ngươi là kẻ thù của ta sao?”

Thẩm Triệt vừa buộc vừa đắc ý nói: “Xem ra kẻ thù của ngươi rất nhiều nhỉ.”

“Nếu người cùng ta không thù không oán, chi bằng hãy thả ta đi. Ngày nào đó ta ắt sẽ trả ơn người đã không giết.”

Thẩm Triệt chính nghĩa nói: “Báo đáp của ngươi đơn giản chỉ là giúp ta giết người. Thật xin lỗi, ta lại chẳng muốn giết ...” Trông mắt bỗng nhiên đảo một cái: “Có hạn chế số người không vậy?”

“Ngươi muốn giết bao nhiêu, ta sẽ giúp ngươi giết bấy nhiêu. Ngươi muốn giết kiểu gì, ta sẽ giết theo kiểu ấy.”

Thẩm Triệt lúc này mới vội cho mình một cái tát, cảm tức nhìn tên sát thủ đang cố mê hoặc mình trên lưng ngựa: “Ta không thèm nghe tên ma đầu nhà ngươi đâu!”

“Nếu không ta sẽ truyền cho người yếu quyết của Thiên Cương kiếm pháp, đến lúc đó, người không cần đem ta bán cho chính đạo cũng có thể hiệu triệu thiên hạ.”

Đỗ thiếu hiệp cười nhạt: “Thiên Cương kiếm của người lợi hại như vậy, sao lại để người ta đánh cho rơi xuống vách núi?”

“Sửa lại cho đúng một chút. Thứ nhất, là do ta trượt chân rơi xuống vách núi, điểm này người có thể nhìn dấu chân dưới vạt áo ta, đi hỏi thăm một chút cũng không khó để biết, đây không phải là lần đầu tiên ta trượt chân ngã xuống vách núi. Thứ hai, không phải Thiên Cương kiếm không lợi hại mà là Thiên Cương kiếm của ta còn chưa tu luyện đến cảnh giới cao nhất, nhưng nếu là người thì hoàn toàn không có vấn đề.”

Về mặt Thẩm Triệt có chút thích thích nhưng ngay lập tức lại nghiêm túc trở về, tiếp tục trối chết: “Vuốt móng ngựa vô dụng.”

“Người lầm rồi. Muốn tu luyện Thiên Cương kiếm đến cảnh giới cao nhất thì người tu luyện phải là xử nam. Đáng tiếc ta trời sinh đã là số phong lưu đào hoa, mười tám tuổi đã duyệt tần thiên phàm...”

Thẩm Triệt xấu hổ nhảy dựng lên: “Làm sao người kết luận được ta là xử nam?!”

“Trường Phong ta cả đời duyệt tần thiên phàm,” Nói xong lại đánh giá đối phương từ đầu tới chân, “Người có phải xử nam hay không ta chỉ liếc một cái là biết.”

“Tên *** tặc nhà người, người nói cái gì cũng vô dụng!” Thẩm Triệt quay đầu dắt ngựa tiến về phía trước, đi một lát lại đột ngột dừng lại, thiếu hiệp lưng đeo đại đao vẹo đầu suy nghĩ, “Rốt cuộc làm sao thấy được nhỉ?”

An Gia Miện vẫy vẫy tay với cậu, Thẩm Triệt quay người bước tới gần, An Gia Miện ghé sát vào tai cậu nói câu gì đó.

Xem đến đây, Jason cũng cảm thấy khá ổn, nhưng Thẩm Triệt vừa nghe An Gia Miện nói xong lại giật nảy mình. Anh không biết rõ nội dung kịch bản lắm cũng không biết diễn như vậy có đạt yêu cầu của đạo diễn không, chỉ là cảm thấy về mặt vừa sợ sệt lại mang theo oán giận kia có phần không hợp với kịch bản cho lắm.

Quả nhiên đạo diễn cũng hô CUT: “Thẩm Triệt, biểu cảm của cậu không đúng. Nghiêm túc quá!”

Thẩm Triệt vội quay đầu lại nói xin lỗi đạo diễn, cố hết sức che giấu vẻ bối rối trên gương mặt.

Cảnh phim này quay xong xuôi, Jason mới ra hỏi An Gia Miện: “Cậu vừa nói gì với cậu ta vậy?”

An Gia Miện tựa lưng vào ghế, nhấc chân lên bắt chéo đưa mắt nhìn Thẩm Triệt đang ngồi ngẩn ngơ dưới bóng cây xa xa, nhếch miệng cười: “Tôi nói nó diễn quá tệ.”

Jason sững sờ: “Sao tôi thấy cậu ta diễn cũng ổn mà.”

An Gia Miện ngẩng đầu liếc anh một cái: “Vậy nên anh là người đại diện, còn tôi mới là ảnh đế.”

Lúc ăn cơm trưa, Thẩm Triệt có chút bồn chồn, ngay cả chị Lữ cũng thấy là lạ: “Thẩm Triệt, sức ăn như heo của cậu đâu rồi?”

Thẩm Triệt cúi đầu ăn một miếng cơm to, quơ đũa hai ba cái đã xong bát cơm, cậu vội chạy đi tìm đạo diễn. Nghiêm đạo đang ngồi trong đình nghỉ mát nói chuyện gì đó với An Gia Miện ngồi bên. Thẩm Triệt chạy tới gần liền dừng bước, mau chóng quay đầu.

“Ô? Thẩm Triệt à, tìm tôi có việc gì sao?” Nghiêm đạo đã trông thấy cậu, nhiệt tình gọi to.

Thẩm Triệt cũng cảm thấy lúc này đây biểu tình của mình nhất định đang rất xoắn xuýt: “Không có gì, tôi chỉ muốn tìm ngài... xin chỉ bảo. Không có gì, hai người cứ tiếp tục nói chuyện đi ạ!”

Nghiêm đạo có vẻ như đang rất vui vẻ, còn dùng hân lên ngoắc ngoắc tay tỏ ý bảo cậu đi lại gần: “Tìm tôi xin chỉ bảo à, được thôi. Tien đây cậu cũng có thể xin ảnh đế chỉ giáo thêm kia!”

Thẩm Triệt vội khước từ: “Không cần! Không cần đâu ạ!”

Nghiêm đạo phá ra cười: “Còn xấu hổ hả? An tiên sinh cũng đâu có ăn thịt cậu!”

Đạo diễn đã nói đến nước này, Thẩm Triệt đâm lao đành phải theo lao, vậy là đành phải đi vào đình ngắm cảnh.

Nghiêm đạo thân thiết vỗ vỗ xuống bên cạnh ý bảo cậu ngồi xuống: “Tuổi trẻ ham học hỏi là rất tốt. Nhân dịp có sư huynh tiền bối của cậu ở đây, có muốn hỏi gì cứ việc hỏi.”

Thẩm Triệt ngồi xuống bên cạnh đạo diễn, đối mặt với An Gia Miện, quả thực là đứng ngồi không yên: “Tôi chỉ là muốn hỏi...” Thẩm Triệt nhú nhú mày ngẩng đầu, “Nghiêm đạo, ngài cảm thấy so với phần một đã chiếu, biểu hiện của tôi mấy ngày nay như thế nào?”

Nghiêm đạo khá kinh ngạc: “Sao cậu lại hỏi chuyện này? Phần hai này đã quay được bao nhiêu cảnh đâu chứ?” Lại dừng một chút, mới “à” một tiếng có vẻ sáng tỏ, sau đó cười phá lên. “Lúc về có học thêm lớp diễn xuất hình thể sao? Muốn tôi nhìn xem cậu có tiến bộ thêm chút nào không chứ gì?”

Nghiêm đạo vừa nói xong, Thẩm Triệt tức khắc ngượng chín mặt. Sau khi quay xong phần thứ nhất, bản thân cậu cũng chẳng học thêm lớp diễn xuất đặc biệt nào, chỉ vội vàng làm cho kịp luận văn mà thôi. Nhưng mà cho dù là luận văn hay bài tập cũng phải cố gấp rút mà hoàn thành, cũng chẳng có thời gian mà luyện tập gì thêm.

Đạo diễn nghĩ một lát rồi nói: “Nâng cao khả năng diễn xuất là cả một quá trình lâu dài, không thể một lần là xong được.”

Đây rõ ràng là lời an ủi. Thẩm Triệt nghe xong trong bụng lại càng thêm khó chịu. Kỳ thật, tìm đạo diễn hỏi câu này đúng là hơi vô nghĩa, bởi sâu trong lòng cậu chính là người hiểu rõ hơn ai hết. An Gia Miện nói cũng có phần đúng, mình đúng là “Diễn lâu như vậy mà một chút tiến bộ cũng không có”.

Đạo diễn cũng nhìn ra chàng thanh niên tóc xoăn đang mất tinh thần, bèn ai ủi vỗ vai cậu: “Cho dù là ảnh đế cũng không phải ngày một ngày hai là có thể luyện thành công được, đúng không?” Nói xong lại nhìn về phía An Gia Miện vẫn chưa nói câu nào.

“Nghiêm đạo nói đúng đấy.” An Gia Miện đậm đậm nói.

Thẩm Triệt cũng nghe ra An Gia Miện nói một đằng, nghĩ một nẻo.

“Buổi sáng hai người mới diễn với nhau, hay là Gia Miện, cậu đứng ở góc độ diễn xuất mà cho cậu ta chút lời khuyên đi.” Nghiêm đạo nói,

An Gia Miện liếc về phía cậu thanh niên tóc xoăn đang cố ý tránh né ánh mắt của mình: “Diễn xuất như vậy, tôi cũng không biết đề xuất gì.” Nói xong liền thấy mi mắt Thẩm Triệt run lên một chút, trong lòng không khỏi cười lạnh. Muốn nghe ảnh đế ta cho nhận xét, nhưng lại không muốn nghe người anh trai phản bội kia cho cậu lời khuyên đúng không.

“Nghiêm đạo!” Cách đó không xa có người lớn tiếng gọi, sốt ruột ra hiệu với đạo diễn.

Nghiêm đạo đứng dậy, bỏ lại một câu “Hai người từ từ nói chuyện nhé” rồi đi khỏi đình nghỉ mát trước.

Thẩm Triệt sao còn ngồi tiếp được, cũng vội đứng lên theo.

“Ngồi xuống.” Nghiêm đạo vừa rời khỏi, ngữ khí An Gia Miện lập tức chuyển lạnh lùng, khinh thường ngạo mạn giống như biến thành người khác.

Anh bắt tôi ngồi thì tôi phải ngồi à? Thẩm Triệt khinh bỉ trong lòng, không thèm để ý mà đi thẳng.

“Không muốn ta cho cậu lời khuyên sao.” An Gia Miện ở sau lưng lườm khoanh tay lại.

Cậu thanh niên tóc đuôi ngựa quả nhiên đứng lại một chút, buồn bực nói: “Anh có hảo tâm cho tôi lời khuyên sao?”

“Ta không có hảo tâm, ta đây là bố thí.” An Gia Miện lạnh lùng cười nhạt. “Tiện đây ta bố thí cho cậu một chút, đủ cho cậu hưởng thụ cả đời.”

Thẩm Triệt quay đầu lại, cố gắng kìm nén, nói: “Cám ơn, tôi không cần!” Dứt lời bèn cất bước bỏ đi ngay lập tức.

“Thẩm Triệt, cậu có biết vì sao ta nói cậu không có tiến bộ không?” An Gia Miện thờ ơ hướng về phía bóng người đang bỏ đi, cất giọng nói. “Từ Cú ném quyết định cho đến bây giờ, cậu vẫn chỉ lặp lại chính mình, nếu cười nhất định sẽ lộ ra tám cái răng, cho dù khác nhau cũng chỉ là lộ nhiều hay lộ ít, cậu chưa bao giờ biết đến cái gì gọi là hàm xúc; nếu tức giận, nhất định sẽ dẩu cái miệng ra. Chiêu này cậu học của Tần Tu phải không, nhưng Tần Tu khi diễn xuất chưa bao giờ có hành động tức cười như vậy. Cậu không học theo diễn xuất của cậu ta trong phim mà lại học theo mấy động tác nhỏ nhặt như vậy, có thể nói năng lực học tập của cậu kém cỏi đến mức nào. Còn nếu như lo lắng, ánh mắt sẽ trợn tròn, nói năng thì gấp gáp; nếu đau lòng nhất định sẽ bày ra bản mặt y như quả mướp đắng, đừng nói khán giả nhìn cậu mà thấy phiền; ngay cả con mèo con chó nhìn cái bản mặt như thế mãi cũng không thể chịu nổi.”

Thẩm Triệt đã đứng như trời trồng ngay tại chỗ. Lời của An Gia Miện tuy độc ác nhưng vô cùng sắc bén. Thẩm Triệt giật mình, An Gia Miện đã đi tới sát cậu tự lúc nào: “Nếu muốn nâng cao diễn xuất của mình, muốn xem người khác tốt nhất là xem lại chính mình nhiều hơn đi.” Nói xong bèn đưa tay sửa lại vạt áo Đồ thiếu hiệp có chút nhăn nhúm, “Không cần cảm ơn ta. Đây đều là ta bố thí cho người.”

Ở bên hông đình nghỉ mát, Phương Viên nhìn theo bóng An Gia Miện vừa bỏ đi, kìm không được phải đưa tay lên ấn ngực, chỉ sợ trái tim chịu không nổi một trận đả kích lớn như vậy. Do cậu ta đứng ở đằng sau chòi nghỉ mát nên Thẩm Triệt và An Gia Miện đều không trông thấy, mãi đến khi Thẩm Triệt cũng rời khỏi đình ngắm cảnh, Phương Viên mới hồi phục tinh thần, nhưng vẫn không thể tin những điều mình vừa nghe ban nãy.

Kia có đúng thật là An ảnh để tao nhã ôn hòa không có thể chê trách gì không?

Còn Thẩm Triệt nữa, rốt cuộc anh ta và An Gia Miện là có quan hệ gì?

Thật buồn cười, nói cho cùng tôi cũng chỉ như một cái máy! Tôi sao có thể có bộ dáng kia như anh nói được chứ! Buổi tối, Thẩm Triệt lăn qua lộn lại trên giường mãi không ngủ được, liền đứng dậy lên mạng xem lại những phim mình từng đóng trước đây.

Trong phòng yên ắng. Ở cùng phòng với Thẩm Triệt là một anh giai quay phim. Nửa đêm tỉnh giấc, anh chợt thấy Thẩm Triệt đang ngồi chồm hổm trên ghế trước bàn máy tính. Ánh sáng hắt ra từ màn hình tinh thể lỏng khiến gương mặt cậu thanh niên tóc xoăn trắng bệch, anh giai quay phim lưng hùm vai gấu nhìn thấy cũng sợ đến mức dựng bắn cả người.

“Dạch, Thẩm Triệt! Cậu muốn hù chết người ta đấy à!”

Cậu thanh niên tóc xoăn ngồi chồm hổm trên ghế, đang đeo tai nghe nên cũng không đáp lại, chỉ ngồi nhìn màn hình chằm chằm không chớp mắt, cứ như xuất hồn bay đi đâu mất tiêu rồi.

“Khuya khoắt thế này còn xem cái gì mà mê mẩn vậy?” Anh quay phim xách quần đứng lên đi vào WC, lúc ngang qua laptop của Thẩm Triệt cũng tò mò liếc một cái. A, đây không phải là video fanmade sao?

Trong video này tất cả đều là những vai diễn mà Thẩm Triệt từng đóng trước đây. Thoáng một cái là Hoàng Chân tươi cười xán lạn, tám cái răng trắng tinh lộ ra vô cùng hoạt bát, một lát lại chuyển sang hình Rex đang nhìn về phía chú mèo của mình hạnh phúc cười ngây ngô, một lát sau lại chuyển qua Hạ Thiên Nghiêu dẩu mồm không hài lòng, lại chuyển tiếp tới Đồ Phi bữu môi xí một cái, phun ra cọng cỏ trong miệng.

Anh quay phim lắc lắc đầu đi vào toilet. Thanh niên mà, lại còn xuất thân là thần tượng, nhiều hay ít đều có chút tự luyện thôi.

128. Chương 132: Tui Muốn Chuộc Thân!

Hai ngày nay, Thẩm Triệt rất hay mất tập trung, thường xuyên NG. Ngay cả đạo diễn cũng khuyên cậu năm lần bảy lượt “Cậu còn trẻ tuổi, đừng tự gây áp lực cho mình quá”. Lúc nghỉ ngơi giữa trưa, Thẩm Triệt rầu rĩ ăn cơm, cậu một lòng nghĩ muốn thay đổi cách diễn của mình, kết quả lại khiến cho diễn xuất ban đầu cũng trở nên cứng nhắc.

Phương Viên cầm hộp cơm đi đến bên cạnh cậu: “Anh Thẩm Triệt, anh không sao chứ?”

Thẩm Triệt ngẩng đầu cười cười, nhắc một cái ghế ngồi cho Phương Viên: “Ngồi đi.”

Phương Viên ngồi xuống, liếc nhìn Thẩm Triệt vẫn đang thất thần một cái, bóng gió hỏi: “Có phải do hôm trước diễn chung với ảnh đế, nên anh cảm thấy bị đả kích đúng không?” Thấy Thẩm Triệt cười khổ một cái, lại khích lệ nói: “Anh đừng để ý à. An Gia Miện dù sao cũng là ảnh đế, hơn nữa em thấy anh diễn cũng đầu tịt, nếu không sao có chuyện đowcj An ảnh đế để mắt đến chứ!”

Thẩm Triệt nghe thế thì không hiểu: “Anh ta để mắt cái gì ở anh?”

“Chắc chắn là để mắt thấy anh diễn xuất tốt, nếu không tại sao lại ký hợp đồng với anh?”

Thẩm Triệt chớp chớp mắt, có chút mơ hồ: “Anh ký hợp đồng với DCT Studio mà.” Liên quan gì tới An Gia Miện?

“Vâng, là DCT Studio á.” Phương Viên cũng ngây ngẩn người, “Anh không biết DCT Studio chính là do An Gia Miện sáng lập sao?”

Chiếc đĩa trên tay Thẩm Triệt rớt thẳng xuống đất.

Phương Viên nhíu mày đánh giá cậu. Xem ra bị hù cho sợ thật rồi, vậy là càng không khỏi tò mò: “Nhưng mà người biết chuyện này cũng không nhiều lắm. Vì em ở Tinh Bang nên biết được chút tin tức. An Gia Miện cũng có cổ phần ở Tinh Bang Giải Trí, tự mình lập một công ty cũng không tính là to tát lắm. Hơn nữa DCT Studio ngoài việc ông chủ đứng sau là An Gia Miện, Tinh Bang cũng có cổ phần trong đó luôn nữa.”

Thẩm Triệt nghe xong không thốt được một lời. Phương Viên lần này đúng là đã quăng ra một quả bom hạng nặng rồi, nổ cho cậu cả người đổ đầy mồ hôi lạnh. Tại sao từ trước tới nay cậu lại không hoài nghi gì cả? Sau khi cậu ký với DCT Studio, tham gia ba bộ phim tất cả đều có Tinh Bang đầu tư, hóa ra đây không phải là trùng hợp...

Tại Mục Vân Sơn quay ngoại cảnh mất năm ngày, cuối cùng cũng chuyển tới quay tại studio. Thẩm Triệt cũng gặp Phó Linh vừa đi công tác trở về. Nữ đại diện trẻ tuổi đến phim trường thăm quan. Cô xách một cái cặp ***g giữ nhiệt, đứng từ xa trông thấy Thẩm Triệt liền gọi một tiếng thật to rồi chạy tới chỗ cậu.

“Đây là thịt kho tàu mẹ tôi làm đấy, đảm bảo cậu ăn xong sẽ thích mê!” Phó Linh lấy từ trong cặp ***g một cái đĩa, bắt đầu bỏ đồ ăn ra.

Thẩm Triệt định hỏi Phó Linh chuyện về An Gia Miện, nhưng nhìn Phó Linh như vậy lại không biết phải nói từ đâu, ngần ngừ hồi lâu, cuối cùng chỉ hỏi: “Chị Phó này, trước đây tại sao chị lại muốn ký hợp đồng với tôi?”

Phó Linh thấy Thẩm Triệt đột nhiên lại hỏi chuyện này, cũng có chút lạ lùng: “Tôi đã nói rồi mà. Tôi thích xem cậu đóng phim. bà nội tôi cũng thích, cảm thấy cậu rất có duyên với người xem...” Nói tới đây, Phó Linh không khỏi dừng lại, lại nhớ tới chuyện lùm xùm độc được rating lần trước. Tuy rằng An Gia Miện thế lực lớn đã nhanh tay chặn miệng mấy tờ tạp chí lớn, nhưng cho tới tận bây giờ vẫn có không ít kẻ trên mạng lấy từ “độc được rating” ra chế nhạo Thẩm Triệt.

“Thật vậy sao?” Cậu thanh niên tóc xoăn ngẩng đầu hỏi.

Ánh mắt Phó Linh cũng cảm nhận được có điểm kỳ quái: “Đương nhiên là thật rồi. Nếu không tôi ký với cậu làm gì.”

Thẩm Triệt gượng gạo cười cười, cúi đầu ăn thịt kho tàu: “Đúng là rất ngon. Giúp tôi cảm ơn bác gái nha.”

“Anh tìm An Gia Miện?” Nữ tiếp tân trước sảnh của Tinh Bang Giải Trí nhìn cậu thanh niên tóc xoăn đứng trước mặt, hỏi theo thủ tục: “Anh có hẹn trước chứ?”

Thẩm Triệt lắc đầu: “Không có.”

“An tiên sinh hiện không ở công ty. Hay là anh để lại lời nhắn, tôi sẽ giúp anh chuyển lời.” Cô lễ tân nhẹ nhàng nói. Đây cũng là nể mặt đối phương tốt xấu gì cũng là nghệ sĩ nên cô mới nói chuyện khách sáo như vậy, nếu là fan bình thường hoặc người chẳng biết ở đâu đâu chạy tới, cô đã sớm trả lời một hai câu cho có lệ rồi mặc xác rồi.

Thẩm Triệt đương nhiên cũng biết đây là từ chối khéo, cậu nghĩ nghĩ một chút, lại hỏi: “VẬY xin hỏi, ngài Jason có đây không?”

Cô gái lễ tân mỉm cười đầy khách khí: “Đã là người đại diện thì lúc này đương nhiên là đang ở cùng chỗ với An tiên sinh rồi...”

Lời còn chưa dứt, Thẩm Triệt liền nghe thấy đằng sau có giọng nói rất quen: “Nói tóm lại là thương hiệu Âu Sĩ quá cao sang hay là các ông muốn nhờ tới An Gia Miện cải tử hoàn sinh? Mời các ông ngẫm lại cho kĩ... không không không, đó không phải vấn đề của chúng tôi. Ông nhắc tới Tần Tu là có dụng ý gì tôi nghe lại không hiểu chắc?... Được rồi, cứ vậy đi. Các ông thay đổi ý kiến rồi hãy tới gặp tôi.”

Jason lắc đầu ngắt điện thoại, vừa quay đầu lại đột nhiên nhìn thấy chàng trai tóc xoăn đã đứng lù lù sau lưng, giật cả mình: “Thẩm Triệt?! Cậu từ chỗ nào chui ra thế?!”

“Tôi tìm An Gia Miện, anh ta có đây không?” Thẩm Triệt vội hỏi.

Jason nhú mi, liếc về phía sau một cái: “Cậu tìm cậu ta làm gì?”

Thẩm Triệt cũng quay đầu nhìn theo, quả nhiên thấy An Gia Miện cùng một nam trợ lý đang đi về phía thang máy. Cậu không kịp giải thích với Jason, vội chạy đuổi theo.

An Gia Miện bước vào thang máy, người trợ lý đang định ấn nút đóng cửa, chợt nhìn thấy có người đang chạy tới bên chờ thêm một lát. An Gia Miện đang cúi đầu xem bưu phẩm, đợi một lúc thấy thang máy vẫn chưa có động tĩnh gì, sốt ruột ngắt đầu: “Có chuyện gì vậy...”

Sau đó liền thấy cậu thanh niên tóc xoăn đứng bên ngoài thang máy.

Người trợ lý nhìn Thẩm Triệt cũng thấy bức bối: “Cậu có vào hay không vậy?”

Thẩm Triệt nhìn An Gia Miện: “Tôi có chuyện muốn nói với anh.”

An Gia Miện nhú mày, nói với trợ lý: “Đóng cửa.”

Người trợ lý không dám chậm trễ, vội ấn nút khép cửa. Khoảng khắc cửa thang máy sắp khép lại, Thẩm Triệt bỗng nhiên chen vào khe cửa!

Cửa thang máy bị kẹt, đập vào lưng Thẩm Triệt, cậu đau đến ôm chặt ngực bị cửa đập vào, An Gia Miện lúc này mới phát tay ra hiệu cho người trợ lý đang đứng ngăn ra đó, vội vã ấn nút mở cửa.

Đứng trên thang gác, An Gia Miện dựa người vào lan can cầu thang: “Ta nhiều việc lắm.”

Thẩm Triệt do dự một lúc lâu: “...Tại sao lại gạt tôi?”

An Gia Miện mở miệng, bỗng nhiên chau mày: “Chuyện nào?”

Ha, Thẩm Triệt không khỏi có chút tự giễu. Đúng vậy, chuyện anh gạt tôi thì nhiều lắm, lúc này cũng không biết tôi nói đến chuyện gì, đúng không. “Anh là ông chủ đứng sau DCT Studio,” Thẩm Triệt nhìn người đàn ông tuần mỹ trước mặt, rành rọt từng chữ từng chữ nói. “Tôi lại chẳng hay biết gì.”

Vẻ mặt An Gia Miện khê biến, nhưng rất nhanh đã khôi phục như thường: “Ta lại tưởng chuyện gì. Cái gì mà kêu cậu lại chẳng hay biết gì? Trước khi cậu ký hợp đồng, chẳng lẽ ta lại còn phải chuẩn bị gia phả tổ tông mười tám đời của tất cả cổ đông trong công ty cầm đến cho cậu xem nữa sao?”

Thẩm Triệt liếc nhìn An Gia Miện vẻ mặt đầy coi thường: “Vậy tại sao anh lại muốn ký hợp đồng với tôi? Rốt cuộc anh có ý đồ gì?”

An Gia Miện tiến lên từng bước, ánh mắt hung hăng hăm dọa: “Thẩm Triệt, cậu bày ra cái vẻ mặt này để cho ai xem? Ta nói cho cậu biết, chuyện ký hợp đồng với cậu, ta căn bản không hề biết. Nếu mà biết, ta đã chẳng đồng ý đâu.”

Thẩm Triệt nhìn qua nhìn lại ánh mắt An Gia Miện. Người này đích thực là ảnh đế trời sinh, cậu cũng không thể phân biệt lời anh ta nói kia là thật hay là giả: “Anh đang nói thật chứ?”

“Không thì cậu nói với ta xem thử, tại sao ta lại nhất định phải ký ước với cậu?”

Tôi cho rằng anh muốn bỏ thí tôi, muốn trả thù tôi, sau đó đợi đến một ngày nào đó đem chân tướng này vạch trần cho tôi xem, rồi lại mặc sức cười nhạo tôi. Thẩm Triệt thầm nói, mặc kệ anh nói thật hay nói dối tôi cũng không muốn liên quan gì đến anh nữa. Có mối liên hệ với anh chính là do tôi tự tìm tự chịu: “Nếu đã như vậy, sau khi quay xong bộ phim này, tôi sẽ hủy hợp đồng với công ty.”

An Gia Miện khoanh hai tay: “Xin cứ tự nhiên.”

Thẩm Triệt liếc anh ta một cái, xoay người đi ra khỏi thang gác.

“Đi nhầm rồi, bên này.” An Gia Miện đứng sau lưng lạnh nhạt nói.

Cậu thanh niên tóc xoắn lại tức giận quay trở lại, đi về phía lối ra.

An Gia Miện mắt nhìn Thẩm Triệt đi thật xa rồi mới lấy điện thoại gọi cho Liêu Đình: “Là tôi... Nếu Thẩm Triệt phá hợp đồng, phí bồi thường là bao nhiêu?... Từ khi cậu ta ký hợp đồng với công ty, thù lao đóng phim và tiền đại diện quảng cáo cỡ vào khoảng bao nhiêu?... Nói cách khác trừ phi cậu ta bán thân, nếu không thì không có khả năng hủy hợp đồng được hả?... Tốt lắm.”

Thẩm Triệt đứng trước cây ATM bên dưới tòa cao ốc Đan Mĩ, nhìn chăm chăm con số hiển thị trên màn hình hồi lâu, mãi đến khi từ sau lưng truyền tới một giọng nói xa xăm: “Đừng nhìn nữa. Lấy kinh nghiệm bao nhiêu năm nay anh nói cho chú mày biết, có nhìn nữa thì con số nó cũng không lớn lên được đâu.”

Thẩm Triệt giật mình một cái quay đầu lại, thấy hai người một phải một trái đứng bên cạnh cây ATM, tí nữa đã bị dọa cho tè ra quần: “Sư phụ! Âu Triết Luân! Hai người chui từ đâu ra vậy?!”

“Hai anh đây đứng chỗ này lâu như vậy rồi mà giờ chú mày mới phát hiện ra à?” Hạ Lan Bá làm một bộ mặt đầy tuyệt vọng, lắc lắc đầu.

“Hạ Lan Bá, anh lên tiếng làm gì chứ. Để yên thêm lát nữa là tụi mình thấy được mặt khẩu rồi.” Âu Triết Luân có vẻ rất tiếc nuối.

Hạ Lan Bá vất tay lên vai Thẩm Triệt: “Làm sao vậy? Phải mua thứ gì đắt tiền sao?”

“Chắc cmn chán là chuyện yêu đương rồi!” Âu Triết Luân cũng khoác tay lên, “Nói cho hai anh biết đi, bạn trai là ai vậy?”

“Đừng đùa nữa.” Thẩm Triệt ầm ục rút thẻ ngân hàng ra, vừa đi vừa hỏi, “Có cách gì kiếm được nhiều tiền mà lại nhanh không nhỉ?”

“Có nhiều lắm á!” Âu Triết Luân bật ra nói: “Cướp nhà băng, cướp tiệm vàng, ít phiêu lưu hơn thì có thể bán thân. Nếu tiếc rẻ thì có thể bán thân. Với nhan sắc của chú em thì chỉ cần kiếm mấy bà cô sồn sồn giàu có phục vụ mấy tối là kiếm đủ!”

Hạ Lan Bá khinh bỉ đáp cho Âu Triết Luân một cước: “Đây là biện pháp đứng đắn của chú mày đấy à?! Muốn kiếm tiền nhanh cũng phải tùy người mà tìm cách, mỗi người mỗi khác, tùy theo trình độ. Ví như nữ chính trong phim tình cảm sến thì thông thường sẽ bán máu kiếm tiền, hacker trong phim gián điệp thì

hack tài khoản ngân hàng người khác, trong phim xã hội đen thì cho vay nặng lãi, còn phim Hường Quắc thì thường bám giai nhà giàu, phim Hongkong lại chủ yếu dựa vào đánh bạc...”

Thẩm Triệt nghe nửa ngày biết là không hi vọng được gì: “Vây em thì thích hợp với loại nào...”

Hạ Lan Bá đánh giá Thẩm Triệt từ trên xuống dưới, ghen nửa ngày mới phun ra: “Anh thấy... chú mày thích hợp nhất là con đường của phim phiêu lưu mạo hiểm. Hay là chú mày đi trộm mộ đi?”

Thẩm Triệt: “....”

Khải Mặc Lũng cùng Tần Tu một trước một sau trở về chung cư, Khải Mặc Lũng thấy Thẩm Triệt mở ra một trang web hướng dẫn làm giàu, đang ngồi xem chăm chú, mới hỏi: “Nghe Hạ Lan Bá nói chú muốn nhanh kiếm tiền?”

“Đại thủ! Anh có cách nào không?” Thẩm Triệt ngẩng đầu với đôi mắt hình sao. Quả nhiên chỉ có Đại thủ là đáng tin thôi à!

“Anh có một cách khá nhanh đây.” Khải Mặc Lũng ngồi xuống sô pha, Thẩm Triệt vội ngồi thẳng lưng, làm bộ chăm chú lắng nghe. Khải Mặc Lũng nói tiếp: “Anh có một người bạn làm việc ở ngân hàng tình tròng...”

Tần Tu từ nhà bếp đi ra nghe thế liền phun ra một ngụm Coca.

Khải Mặc Lũng đỉnh đặc giải thích về cái ngành ngân hàng tình tròng mới xuất hiện này mất nửa ngày, cuối cùng vỗ vỗ vai Thẩm Triệt đang chờ đợi: “Nếu cần thì cứ liên hệ anh.”

Buổi tối, Thẩm Triệt rửa mặt trong phòng tắm, Tần Tu đứng tựa ở cửa: “Thẩm Triệt, cậu muốn bán chỉ bằng bán luôn cho tôi.”

Thẩm Triệt ngạc nhiên: “Anh muốn tình tròng tôi làm gì? Anh cũng có cách à?”

“Thứ tôi muốn là... thân thể cậu!” Tần Tu bực bội phun ra một câu, cuối cùng lại sầm mặt: “Mỗi lần làm tôi cho cậu một vạn.”

Vây tôi phải làm với anh tầm bốn trăm lần mới kiếm đủ, cho dù tính bình quân mỗi lần anh bắn ba lượt, vậy tính sơ sơ cũng là một ngàn hai trăm lượt, tôi còn lo anh tinh tấn nhân vong trước đấy. Thẩm Triệt chửi mắng trong đầu xong xuôi mới phát hiện mình vậy mà cũng nghiêm túc tính cái bút toán này, cũng bị cái sự vô sỉ của mình dọa cho sợ luôn rồi. Thực ra ngân hàng tình tròng cũng không thể tháo gỡ được việc cấp bách này của cậu. Mà tình tròng của cậu cũng đâu thể so với của Steve. Thẩm Triệt lấy khăn che mặt: “Tôi nghĩ cách khác được rồi.”

“Cậu rút cuộc thiếu bao nhiêu tiền?” Tần Tu nhú mày, “Một lần một vạn còn chưa đủ?”

Tần Tu dừng lại một chút, lại ho khan một tiếng. “Một lần hai vạn?” Hỏi xong anh cũng nghe thấy tiếng sĩ diện của mình rơi xuống đất loảng xoảng.

“Anh cũng không đến mức nhu cầu sinh lý thiếu thốn thế chứ, cứ như anh không trả tiền thì tôi không làm với anh không bằng...” Thẩm Triệt đúng là hết biết nói gì.

“Cái đó khác. Không trả tiền nên cậu lên giường cũng không chịu phối hợp. Tôi trả tiền thì tôi bảo sao cậu phải làm y như vậy.”

Thẩm Triệt nhìn Tần Tu ánh mắt đã bắt đầu mơ mơ màng màng, chẳng biết người này lại bắt đầu nào bở cái gì không biết nữa, không khỏi đổ mồ hôi lạnh. Nhắc tới chuyện này, cậu lại ghen một bụng ủy khuất. Nếu mà tôi không chịu phối hợp thật thì anh có thể đem cái thứ kia nhét vào được sao... “Anh rút cuộc còn muốn tôi phối hợp tới mức nào nữa?”

Tần Tu ở trong đầu thầm nói tôi còn muốn đứng làm, muốn làm trong phòng tắm, muốn nhìn lưng của cậu, còn muốn nghe cậu gọi tên tôi... Cuối cùng nghĩ tới cái gì mặt bỗng dưng đỏ lựng. Đáng ghét thật. Từ khi nào mà mình lại thiếu thốn nhu cầu sinh lý vậy chứ?! “Rút cuộc thì cậu thiếu bao nhiêu tiền?”

Thẩm Triệt treo khăn mặt xong, số tiền lớn như vậy căn bản không thể tìm người vay là có thể giải quyết, vậy là chỉ có thể cười: “Không có gì quan trọng đâu, tôi sẽ có cách.”

Thiếu hiệp xin dừng bước vẫn còn đang quay, nếu muốn hủy hợp đồng cũng phải đợi đóng máy xong xuôi đã. Cậu vẫn còn một khoảng thời gian để nghĩ biện pháp.

129. Chương 133: Tình-yêu-không-biên-giới

“Gửi cho cậu đây. Mở ra xem đi.”

Tần Tu nhìn người đại diện của mình ngồi phía sau bàn làm việc cười đầy thần bí. Jessica hài lòng khi thấy biểu tình của băng sơn mỹ nam thoáng có chút đơ lại.

Nữ đại diện tài giỏi cười khích lệ: “Chúc mừng cậu được đề cử Diễn viên mới xuất sắc nhất của giải Kim Chi.”

Tần Tu cũng không có phản ứng gì nhiều, chỉ cúi đầu xem phong thư một lúc thật lâu, sau đó bình thản khép thư lại.

“Sao vậy? Không hưng phấn chút nào sao?”

Tần Tu lấy lá thư mời ra, sau đó mới giờ phong bì lên cười cười: “Cũng không bất ngờ lắm.”

Đó là một nụ cười đầy ngạo khí. Không hẳn là không có kinh hỉ và hưng phấn, chỉ là chúng đều đã bị đáng về kiêu ngạo kia lấn át mà thôi. Nhìn Tần Tu như vậy, tâm tình Jessica cũng có chút phức tạp: “Thực ra, có thể nhận đề cử đã tuyệt lắm rồi, còn đoạt giải hay không còn phải dựa vào may mắn. Ở trong lòng chúng tôi, cậu chính là diễn viên mới xuất sắc nhất, có giành được giải hay không cũng không quan trọng.”

Tần Tu nhíu mày nhìn về phía Jessica. Không biết có phải ảo giác không, nhưng anh cảm thấy như đối phương vừa khéo léo tạt cho anh một gáo nước lạnh. Nhưng mà giải Kim Chi vốn từ trước đến nay không có chuyện chọn ngầm trong nội bộ. Trước khi lễ trao giải diễn ra, kết quả cuối cùng chỉ có Chủ tịch ban thẩm định và hai công chứng viên biết. Hơn nữa, theo như quy trình và thời gian xét giải thì hiện tại hẳn là mới tiến hành phúc thẩm, còn chưa tới bỏ phiếu chọn kết quả cuối cùng, không thể có chuyện gì mờ ám được.

Có lẽ do mình quá nhạy cảm, có lẽ Jessica chỉ là cẩn trọng nhắc nhở mình thế thôi. Thế nhưng cũng không thể không miễn cảm cho được, bởi đây chính là giải thưởng đầu tiên trong sự nghiệp diễn viên của Tần Tu. An Gia Miện năm hai mươi ba tuổi đã giành được giải Diễn viên mới xuất sắc nhất, nếu như lúc này đây anh có thể lấy được giải thì ít nhất cũng coi như không có thua An Gia Miện.

Jessica đằng hắng giọng, nói sang chuyện khác: “Phải rồi, còn một tin tốt khác. Âu Sĩ muốn mời cậu làm người đại diện thương hiệu cho họ quý tiếp theo.”

Tần Tu nhíu mi: “Âu Sĩ?”

“Đúng vậy, chính là hãng trang sức Âu Sĩ.” Thấy vẻ mặt Tần Tu còn băn khoăn, Jessica cười nói: “Bây giờ, mời sao nam đại diện thương hiệu cho những sản phẩm cho phái nữ gần như đã trở thành một thông lệ quốc tế, cậu không phải quá để ý đâu.” Từ nhãn hiệu lớn như trang sức, nước hoa cho đến nhỏ như sản phẩm chăm sóc da, thậm chí cả băng vệ sinh, sản phẩm do nam nghệ sĩ được phái nữ yêu thích làm đại diện quảng cáo thường có thành tích tiêu thụ cao hơn vài lần những sản phẩm cùng loại khác. Đây cũng là một hiện tượng rất thú vị.

“Chắc cậu cũng biết, người đại diện thương hiệu trước đây của trang sức Âu Sĩ chính là An Gia Miện, bây giờ đổi thành cậu. Hàm ý ở đây là gì chắc không cần tôi nói cậu cũng hiểu.”

Tần Tu trầm ngâm một lúc lâu: “An Gia Miện vì sao không tiếp tục làm đại diện cho Âu Sĩ?”

Jessica không ngờ rằng Tần Tu đột nhiên lại hỏi câu này, cô nhún nhún vai: “Đây là vấn đề lựa chọn của cả hai bên, nhưng mà cũng đâu có quan trọng. Với cậu mà nói, nhận quảng cáo này chắc chắn là trăm lợi mà chẳng có hại.” Giá trị hợp đồng quảng cáo cho Âu Sĩ tuyệt đối không thua gì di động của TIDE, nhưng

trang sức không giống sản phẩm số như di động. Âu Sĩ là nhãn hiệu trang sức xa xỉ trong nước, nếu nhận hợp đồng này, có nghĩa là giá trị của Tần Tu sẽ càng được nâng cao.

Tần Tu ấn tay vịn ghế tựa, trầm giọng đứng lên: “Thay tôi từ chối đi. Tôi không muốn nhận.”

Jessica kinh ngạc nhìn Tần Tu đứng dậy muốn bỏ đi, thật không nghĩ ra một hợp đồng tốt như vậy có lý do gì mà cự tuyệt.

“Tại sao?”

“Tôi không muốn làm người thay thế.”

“Kể cả khi người kia là An Gia Miện?”

“Chính là bởi vì hắn là An Gia Miện.” Tần Tu quay đầu lại nói.

Jessica giật mình nhìn theo bóng Tần Tu đi thẳng ra khỏi văn phòng. Câu cuối cùng kia là có ý gì? Cô hoàn toàn không hiểu nổi. Chẳng lẽ cậu ta coi An Gia Miện như đối thủ sao? An ảnh đế thì có phần quá sức rồi.

Tần Tu ngẩng nhìn cảnh vật bên ngoài thang máy đang từ từ trôi xuống, nhìn đến có chút xuất thần. Tuy rằng Jessica chỉ ậm ừ nói qua loa lí do An Gia Miện và Âu Sĩ tại sao lại không tiếp tục hợp tác nữa, nhưng xét theo địa vị độc tôn của An Gia Miện trong nước hiện tại, Âu Sĩ nếu có cơ hội giữ An Gia Miện thì không thể nào có chuyện không cố gắng tranh thủ. Rất rõ ràng là ở đây, An Gia Miện không muốn tiếp tục làm đại diện nữa. Có lẽ giá hợp đồng không được như yêu cầu, cũng có thể An Gia Miện cảm thấy mình bắt đầu có thể làm đại diện cho những thương hiệu xa xỉ tầm cỡ quốc tế, nếu còn cứ trói buộc mãi ở những sản phẩm quốc nội, dù là hàng xa xỉ cũng có vẻ mất giá. Tóm lại, đây chắc chắn là do An ảnh đế không cần cái hợp đồng này.

Nhưng mà ngẫm lại cũng tuyệt tình thật. Tuy rằng Âu Sĩ vẫn luôn là thương hiệu thống trị trong dòng sản phẩm trang sức cao cấp trong nước nhưng bởi vì kinh doanh không tốt nên cũng từng một lần rơi vào cảnh quần bách chỉ phí cao hơn lợi nhuận. An Gia Miện nhận làm đại diện thương hiệu cho Âu Sĩ chính là thời điểm ấy, sau đó anh ta đã khiến cho thương hiệu gần như đang nằm trên bờ vực khốn cùng này cải tử hoàn sinh một cách thần kỳ.

Tần Tu ngẩng nhìn cảnh vật xa xa, có chút đắm chiêu. Anh vẫn cảm thấy đối với thương hiệu mà chính tay mình đã cứu sống trở lại, An Gia Miện ít nhất cũng phải có chút hoài niệm, nhưng vì lợi ích trước mắt, hóa ra cũng chẳng có gì đáng để lưu luyến.

Khoảng thời gian ở cùng mọi người trong đoàn quay phim, Thẩm Triệt cũng không quên thường xuyên để ý tình hình đề cử của giải Kim Chi, còn bỏ thời gian download về bốn bộ phim còn lại cũng được đề cử diễn viên mới xuất sắc nhất xem qua một lần.

Anh giai quay phim tắm rửa xong đi ra, thấy cậu chàng tóc xoăn hai tay gác sau đầu, tựa lưng trên ghế, mặt mày hớn hỏ chỉ thiếu điều huýt sáo thành tiếng: “Chuyện gì mà vui dữ vậy?”

“Anh em tốt của em được đề cử giải Kim Chi cho Diễn viên mới xuất sắc nhất.” Thẩm Triệt chân gác lên bàn, ghé ngửa ra sau, cái mặt thì vênh váo đắc ý, nhìn mà muốn đập.

“Từ hôm qua đến nay chú mày khoe đi khoe lại tới cả chục lần rồi đấy.” Anh quay phim chịu không nổi ngồi xuống cạnh giường, lấy một liều thuốc, châm lửa.

“Em còn chưa nói hết mà.” Thẩm Triệt lật ghế thẳng trở lại, hào hứng xoay người lại. “Hai hôm nay em down xong bốn phim kia về rồi. Em thấy anh em tốt của em khả năng thắng giải diễn viên mới này... rất lớn á.”

“Nhìn cái mặt kia của cậu thì đâu chỉ phần thắng rất lớn...” Anh quay phim rít một hơi thuốc, lật bức ảnh một nữ ca sĩ lắc đầu. “Giải diễn viên mới này Tần Tu cầm chắc trong tay rồi.”

“Anh cũng thấy vậy sao?!”

Một bao thuốc rồng bay vi vu một cái đến chỗ Thẩm Triệt: “Là anh đang nói hộ suy nghĩ trong lòng chú mày!”

Ngày hôm sau Thẩm Triệt có một cảnh diễn với dây cáp treo. Người trợ lý võ thuật mới không có kinh nghiệm gì, lúc kéo dây cáp cứ như là kéo co, Thẩm Triệt hết bị kéo lên lại hạ xuống, được một xú đầu óc đã quay mòng mòng, chỉ biết nhắm tịt mắt múa kiếm loạn xạ. Cảnh này phải quay bảy tám lần mới tạm ổn, thế mà thành quả cuối cùng vẫn vô cùng đáng khinh.

Thẩm Triệt tìm đạo diễn, muốn quay lại thêm lần nữa. Đạo diễn lắc đầu: “Không sao đâu. Trong phim, cảnh này chính là cậu múa kiếm chém tới tả quần áo của đám quan binh chỉ còn chừa lại nội khố. Về mặt đáng khinh một chút cũng không hề gì.”

Thẩm Triệt chửi thầm trong lòng. Cũng có phải chém quần áo của mỹ nữ ếu đầu, chém quần áo của mấy ông già kia cũng đáng cho tôi bày ra bộ mặt đáng khinh thế á?

Vai diễn của Thẩm Triệt là thiếu hiệp Đồ Phi học được Thiên Cương Kiếm Pháp, tâm pháp tầng thứ mười bảy (tầng cao nhất là mười tám) từ sát thủ Trường Phong của Thính Phong Các — đánh thắng dễ như trở bàn tay. Thế nhưng hiệu quả thực tế chỉ là chém quần áo đối thủ đến chỉ còn lại khố. Vung một cái áo quần rách đôi, vung cái tiếp theo rơi bởi hoa lá. Chém đến khi khắp nơi đều là vãi vụn, đến ngay cả áo giáp cũng có thể chém nát tươm. Cứ như vậy quay phim vài ngày, Thẩm Triệt ngày nào cũng phải đối mặt với một đám đực rựa đóng khố. Mà đám người này cũng vô cùng tàn nhẫn. Có một đoạn trong kịch bản, Thẩm Triệt giao đấu với một võ sĩ Nhật, kết quả thế nào chắc ai cũng hiểu.

Thẩm Triệt quay xong cảnh kia cũng thành bóng ma tâm lý, hỏi đạo diễn: ” Khố chữ T hình như không phù hợp lắm thì phải?”

Đạo diễn bảo cậu cứ yên tâm mà múa kiếm chém chém chém.

Thẩm Triệt hoàn thành cảnh quay ngay trong ngày. Nhân viên đoàn phim gửi tới thông báo lịch làm việc ngày hôm sau, Thẩm Triệt lật lật phần kịch bản ngày hôm sau sẽ quay, vừa trông thấy liền mất cả hứng ăn cơm chiều. Đề mục cảnh diễn ngày mai chính là — Thiếu hiệp đại chiến năm trăm võ sĩ Đông Dương.

(Trung Quốc xưa gọi nước Nhật là Đông Dương)

Thẩm Triệt đang chán nản nhai bữa tối nhạt nhẽo thì di động bỗng nhiên kêu lên: “Hoa khôi trường gọi tới! Hoa khôi trường gọi tới!” Thẩm Triệt cực kỳ kinh hãi, đưa luôn hộp cơm cho một chú diễn viên quần chúng, chạy như bay ra ngoài nghe điện thoại.

“Thẩm Triệt, tôi sắp đến cửa Bắc rồi.”

Thẩm Triệt nghe xong, phản ứng có chút chậm chạp: “Từ từ, anh sắp đến cửa Bắc à? Cửa Bắc ảnh thành?!” Đầu kia di động truyền tới giọng Tần Tu đang hỏi đường, cậu còn nghe thấy cả tiếng một người qua đường kêu lên kinh ngạc: “Siêu mô tô BMW!”

“Anh đang phóng xe tới sao?!” Thẩm Triệt kinh ngạc rớt cằm. Tới thăm phim trường mà một cú điện thoại cũng không thèm báo trước, đến nơi rồi mà chỉ vồn vện nói mỗi câu “Tôi sắp đến cửa Bắc rồi”. Năng lực hành động của người này sao mà lại nhanh gọn vậy trời.

“Tôi mang đồ ăn cho cậu đấy. Đoán thử xem là gì?” Tần Tu lại khởi động xe, tiếp tục phóng như bay trên đường.

“Thịt kho tàu?” Thẩm Triệt vừa nói vừa mau mau chóng chóng chạy ra cổng phía Bắc.

“Cậu nặng như con heo, tôi ôm hết nổi rồi. Khỏi ăn thịt kho tàu nữa đi.”

Thẩm Triệt buồn bực nhìn cái di động, tâm nói cả người tôi đây đều là muscle đấy nhé, sao lại có thể đem so sánh với heo cơ chứ?

“Rau cần xào thịt?” Lại đoán.

“Tôi chịu không nổi cái vị đó.”

“Là cái gì được nhờ? Anh gợi ý chút xem nào.” Tuy rằng không phải thịt kho tàu hay rau cần nhưng chỉ cần nghĩ tới việc Tần Tu đặc biệt mang cơm cho mình, Thẩm Triệt đã thấy ngọt đến ê răng rồi.

“Món mà tôi từng mua cho cậu trước đây rồi đó. Lẽ ra phải khắc sâu ấn tượng mới đúng chứ.”

Thẩm Triệt như sức nghĩ ra điều gì, lập tức phun ra: “Ha ha! Pizza cá ngữ Califoni”

“... Cho đoán lại.”

Cũng không đúng sao? “Anh còn mua cái gì cho tôi ăn nữa đâu nhỉ. “Thẩm Triệt buồn bực nửa ngày, trong lòng chùng xuống. “Đừng nói là...”

Tần Tu đã đến cửa Bắc ảnh thành, tắt máy xe, lấy trong túi áo jacket ra cây kẹo mút, hả hê nói với người bên kia qua tai nghe bluetooth: “Vị chocolate đó nha~”

Từ xa Thẩm Triệt đã nhìn thấy bóng người cao gầy rất bắt mắt đứng ngoài cửa lớn. Tần Tu tựa người vào chiếc mô tô BMW, mặc áo jacket cổ lật màu trắng dành cho người đi mô tô, áo sơ mi sậm màu lâu rồi mới thấy mặc kết hợp cùng quần skinny đen và boot cao cổ, tuy đã đeo kính gọng đen nhưng vẫn không giấu được yêu khí cùng sát khí tỏa ra, tay cầm chiếc kẹo mút xoay xoay, nhìn thật đẹp trai nhưng cũng rất đáng yêu.

Thẩm Triệt trong lòng rạo rực, thôi kệ đi, xem hôm nay anh ăn mặc đẹp như vậy, tôi cũng không thèm so đo với cái kẹo mút của anh.

Tần Tu tới thăm phim trường vậy mà chỉ mang theo mỗi cây kẹo mút, ngay cả tiền cũng không mang. Thẩm Triệt đành phải đãi khách, cơ mà trên người cậu cũng chẳng mang theo được mấy đồng, chẳng đủ vào tiệm ăn, chỉ có thể ăn tạm ở quán ven đường.

Tần Tu đứng đằng sau nhìn Tiểu Mạch Quán giúp mình chọn đồ ăn, tí lại nói món này không vệ sinh, tí lại chê món kia cay xè, thịt và mực xiên nướng còn đưa lên mũi ngửi ngửi mấy cái. Chả trách chủ quán cứ nhìn cậu với đôi mắt hình viên đạn. Tần Tu đứng sau nhìn cậu, tưởng tượng trên đầu mà mọc thêm hai cái lỗ tai thì sẽ y chang một con cún bự.

Thẩm Triệt dặn đi dặn lại người bán: “Ít ớt thôi nha! Á, đủ rồi, đủ rồi!”

Tần Tu đón lấy một chén canh cay nóng từ tay Thẩm Triệt đang nhòm nhào ngâm kẹo mút: “Dạ dày tôi đâu có yếu đến vậy.”

Thẩm Triệt định nói gì, vừa há miệng ra cái kẹo mút liền rơi cái tọt vào bát của Tần Tu.

Xong rồi. Yêu tinh meo meo chắc là thấy gớm lắm đây. Thẩm Triệt vội vàng cầm lấy bát: “Bát này để tôi ăn. Để tôi mua cho anh bát khác.”

Tần Tu mặt không đổi sắc, cầm lấy bát: “Cũng đâu phải tôi chưa từng ném qua nước miếng của cậu.”

Thẩm Triệt há hốc mồm. Người này nhất định không phải Tần Tu, nhất định không phải Tần Tu...

Hai người vừa ăn vừa đi dạo trong ảnh thành. Lần trước hai người đi dạo ở đây là ban ngày, còn bây giờ là ban đêm. Thành phố điện ảnh vào đêm vẫn rực rỡ ánh đèn. Bên này là bách nhạc môn*(tổ hợp những chỗ ăn chơi nổi tiếng ở Thượng Hải) náo nhiệt, trong phòng khiêu vũ truyền ra một giọng hát xa xăm của một nữ ca sĩ ca khúc thiên nhai, có tiếng xe điện leng keng leng keng chạy qua ánh đèn neon đủ màu. Bên kia là trà quán khách đông nườm nượp. Những mỹ nữ đổi giọng hát êm ái trầm bổng lấy những tràng vỗ tay ủng hộ, xe ngựa cọt kẹt nghiền trên con đường lát đá.

Hai người ngồi xuống chiếc ghế dài đối diện bách nhạc môn. Thẩm Triệt lúi di động ra, tiện tay chụp mấy tấm cảnh đêm, định đăng lên weibo, vừa chụp ảnh vừa nói: “Anh có cảm thấy vào trong ảnh thành rồi rất dễ dàng nhập diễn không? Nếu sau này có cơ hội hai ta cùng nhau đóng một bộ phim thời dân quốc thì hay nhỉ. Anh diễn vai hí tử...”

Tần Tu khịt mũi khinh bỉ: “Tôi diễn hí tử, cậu diễn công tử? Cậu muốn đảo chính sao?”

“Tôi có nói sẽ diễn công tử đâu. Tôi cũng biết mình không có khí chất công tử mà.” Thẩm Triệt cười nhún vai. “Ý tôi là anh diễn hí tử, còn tôi diễn một quan quân trẻ tuổi gì đó...”

Tần Tu liếc nhìn Tiểu Mạch Quần đang ngồi dần mặt mơ mộng. Ồ, thế nghe còn được, cậu diễn vai quân nhân nghe còn có lý chứ vào vai công tử, nghĩ thôi đã mắc ói rồi. Tần Tu xụ mặt hỏi: “Sau đó thì sao?”

Thẩm Triệt ngửa đầu tựa lưng vào ghế, bắt đầu tưởng tượng liên thiên: “Ban đầu khi chúng ra quen nhau, anh là hoa đán nổi danh trong kinh thành, phong nhã tài hoa, còn tôi chỉ là một gã nhà quê nghèo khổ, bị

Quý phi túy tửu của anh hấp dẫn. Mỗi ngày đều ngồi ở bên ngoài gánh hát, nghĩ cách tìm gặp anh một lần. Có một lần, tôi lên vào gánh hát, bị hai người trông cửa ném ra ngoài, đụng phải xe của một thiếu gia nhà giàu nào đó. Người của vị thiếu gia đang định tấn cho tôi một trận thì đúng lúc này anh xuống xe, ra mặt cứu tôi. Chính tại khoảnh khắc kia, tôi nhìn thấy anh liền nhất kiến chung tình...”

Tần Tu vẻ mặt như ăn phải shit: “Tôi bị thiếu gia nhà giàu kia bao dưỡng à?”

“Cũng không thể kêu là bao dưỡng được.” Thẩm Triệt nghĩ một lát, lại nói: “Đại khái là thiếu gia kia rất ngưỡng mộ anh, bởi anh rất là phong nhã tài hoa mà.”

Tần Tu nghe thấy cái từ “phong nhã tài hoa” kia là mặt lại cạ quọ.

Thẩm Triệt tiếp tục nói: “Bởi vì anh rất phong nhã tài hoa...”

Tần Tu nổi cả da gà da vịt. Cậu có thể tưởng mở miệng ra là phong nhã tài hoa nữa được không. Sao tôi thấy đó chẳng phải là từ khen tôi gì thế nhỉ?!

“... phong nhã tài hoa, cho nên những kẻ ham muốn có được anh cũng rất nhiều. Nhưng anh trời sinh cứng cổ, cũng vì thế mà đặc tội không ít quyền quý. Có một lần, anh bị bắt cóc, tôi liền liều mạng đi cứu anh, lỡ tay giết chết người của ông chủ đã bắt cóc anh. Anh vì muốn cứu tôi đành phải tới cầu xin vị thiếu gia nhà giàu kia giúp đỡ. Sau khi ra khỏi ngục, tôi thậm thề mình phải trở thành kẻ mạnh, một ngày kia có thể nắm giữ vận mệnh của hai ta trong chính tay mình. Thế là tôi tòng quân nhập ngũ, sáu năm sau, tôi rút cuộc cũng trở thành thiếu soái quyền lực một phương. Việc đầu tiên đó là trở lại kinh thành tìm anh...”

Tần Tu nghẹn họng trôn trối nhìn. Thiếu soái? Quyền lực một phương? Cậu có thể mặt dày nghĩ ra cái này được sao? “Cuối cùng thì sao, chúng ta có được bên nhau không?”

Thẩm Triệt chống tay trên ghế, nhìn ánh đèn neon đủ sắc màu từ bách nhạc môn, buồn bã lắc đầu: “Cuối cùng lúc tôi trở về thì anh lại mắc bệnh ho lao (=)), chữa bao lâu vẫn không khỏi, đã sớm qua đời. Tôi đứng trước mộ phần của anh...”

Còn chưa nói hết câu, Tần Tu liền nhảy dựng lên đập cho Thẩm Triệt một cái bốp: “Cậu thành danh còn tôi thì chết yểu?”

Thẩm Triệt ôm trán: “Đây là tôi đang viết kịch bản mà! Bi kịch mới làm cho người ta khắc sâu trong trí nhớ được!”

“Cái kịch bản thối nát gì thế này? Cậu tự nhìn lại bộ dạng mình xem. Cậu mà diễn được thiếu soái chắc? Trên người cậu rút cuộc có điểm nào hấp dẫn tôi? Tôi vì cậu mà thủ thân như ngọc cuối cùng lại còn chết yểu à?” (=====))

“Tôi làm sao mà không diễn được thiếu soái! Tôi ngay từ đầu cũng đâu phải thiếu soái ngay, là tôi phải chịu biết bao gian khổ mới lên được vị trí đó, được chưa?” Thẩm Triệt không phục. “Ngay từ đầu, trên người tôi đúng là không có điểm nào hấp dẫn anh, nhưng mà tình yêu sống chết cũng không thay lòng đổi dạ của tôi đã cảm động anh, anh mới yêu lại tôi đấy chứ!”

Tần Tu đánh giá anh chàng đầu quần đang cố gắng biện hộ: “Sao tôi không thấy cậu thề quyết không thay lòng đổi dạ ở chỗ nào nhỉ. Tôi thấy kịch bản nên viết thế này.” Nói xong bèn khoanh cánh tay, bắt chéo chân, ngồi thẳng lên một chút, nói một hơi:

“Cậu sau khi tòng quân, chịu bao vất vả mới lên được tới vị trí Sư tòa, sau đó gặp phải một đại kiếp nạn, toàn quân bị diệt. Lúc sắp chết cậu vẫn nhớ đến tên tôi. Một khắc kia khi cậu trút hơi thở cuối cùng, tôi đang tập kịch trong gánh hát đã đánh đổ một chén trà.”

Thẩm Triệt đợi nửa ngày: “Sao đó thế nào?”

“Hết rồi.” Tần Tu tuyệt tình nhướn mi. “Kết thúc thế này mới khiến cho người ta thổn thức đau lòng.”

Thẩm Triệt cứng họng: “Tôi chết mà anh chỉ đánh đổ một chén trà thôi à?!”

“Tôi ho lao nhiều năm như vậy mà cậu còn ở ngoài ngao du phong cảnh. Ít ra lúc cậu chết tôi còn chảy chút máu, coi như cũng có tình có nghĩa rồi.”

Thẩm Triệt nhìn Tần Tu mặt lạnh lùng rất chi là tuyệt tình, một lúc lâu sau mới nói: “Anh có đau lòng không?”

Tần Tu liếc cậu một cái: “Tôi còn chẳng biết cậu chết, làm sao mà đau lòng được?”

Này cũng quá máu lạnh rồi đấy nhá!

“Không phải cậu muốn post ảnh lên weibo sao?” Tần Tu lướt nhìn qua di động Thẩm Triệt.

Thẩm Triệt trong lòng âm ức, bắt đầu chọn ảnh đăng lên weibo, Tần Tu ở bên cạnh nhìn, bỗng nhiên nheo mắt lại, ngẩng đầu nhìn về phía ngã tư đường.

Không phát hiện ra người, nhưng lại thấy cái bóng di động trên mặt đất.

Thẩm Triệt thấy Tần Tu nhú mày nhìn về phía cuối lối đi nhỏ: “Làm sao vậy?”

Tần Tu cúi đầu ra hiệu về phía di động của cậu: “Cậu xem tấm ảnh chụp kia đi.”

Thẩm Triệt buồn bực mở mấy bức ảnh trong di động, vừa nhìn lập tức nhận ra điểm bất thường. Trong năm bức ảnh thì có tới bốn cái có xuất hiện bóng một ai đó đứng đằng xa xa. Mọi người đàn ông đội mũ, đeo kính gọng đen, trên cổ còn đeo camera, chẳng lẽ...

Tần Tu đứng lên, nhét tay vào túi áo nói: “Đừng quay đầu lại, để cho hắn đi theo.”

130. Chương 134: Song Bì Lâm Môn

Gã paparazzi bám riết theo đuôi Tần Tu và Thẩm Triệt, cũng chụp được không ít ảnh hai người ở cùng nhau, nhưng không có tấm nào đặc biệt mờ ám cả. Gã đã có chút nhụt chí thì lại thấy hai mục tiêu lại đứng dậy, vậy là cũng vội vã đứng lên, chân thấp chân cao đi theo hai người vào một căn nhà bỏ hoang lớn. Căn nhà này cũng từng xuất hiện trong phim MONSTER, lúc này không có đoàn phim nào dựng phim ở đây cả. Căn nhà lớn với ba tầng lầu vừa trống trải vừa im lặng, bây giờ mà chạy tới nơi vắng vẻ thế này chắc hẳn là có chuyện mờ ám rồi. Gã paparazzi tâm tình hưng phấn, rón rén theo tiếng nói chuyện rì rầm trên lầu mà leo lên, đi thẳng tới ban công rộng trên tầng cao nhất.

Ban công rất rộng, nhìn qua không giống nơi lý tưởng để hẹn hò vụng trộm, mà còn có cảm giác thấp thoáng bóng ma quỷ. Gã đàn ông tay cầm camera, cẩn thận quan sát xung quanh, sau đó chợt nghe một tiếng “rầm, lạch cạch” vang lên sau lưng, quay nhìn lại mới thấy cửa ban công bị đóng từ bên ngoài, lạch xạch một tiếng bị khóa lại.

“Ê! Ê!” Tên săn ảnh cuống cuống chạy tới đập cửa. “Tần Tu! Thẩm Triệt! Thả tôi ra mau!”

Tần Tu liếc nhìn cánh cửa bị đập thùm thùm đang rung lên: “Anh là phóng viên ở đâu?”

“Thả tôi ra mau lên, tôi có chứng sợ độ cao!” Gã paparazzi nóng nảy hét lên, tiếc là bên ngoài cửa không có chút phản ứng, vậy là đành hô to. “Mạng YOKU! Tôi là phóng viên của mạng YOKU!”

“Được rồi. Tôi sẽ đem địa chỉ của anh gửi cho Tổng biên tập kênh giải trí mạng YOKU, bảo ông ta phái người tới cứu anh. Tạm biệt.”

“Á, đừng đừng! Là Báo giải trí sớm ! Tôi là phóng viên Báo giải trí sớm !”

Gương mặt Tần Tu thoáng cái trầm xuống. Thẩm Triệt vừa mới nghe Tần Tu nói nghi ngờ gã kia là phóng viên của Báo giải trí sớm, ai dè đúng thật.

Tần Tu cùng Thẩm Triệt ra khỏi căn nhà trống, nghe tiếng chửi bới hai người loạn xạ của gã paparazzi, cả hai đều nặng nề tâm sự. Thẩm Triệt cảm thấy nếu mình không nói câu nào sẽ chìm mà chết mất: “Đúng rồi, quên chưa chúc mừng anh, được đề cử giải Diễn viên mới xuất sắc nhất!”

Tần Tu chậm rãi đi phía trước: “Bây giờ chúc mừng thì quá sớm. Đợi khi tôi đoạt giải rồi hãy nói.”

“Bốn phim kia tôi cũng xem cả rồi, tôi tin vào mắt nhìn của mình.” Thẩm Triệt cười nói. “Không trao cho anh thì quá là vô lý rồi.”

“Thẩm Triệt, cậu không sợ hãi sao?” Tần Tu bỗng nhiên ngắt lời cậu, quay lại nói. “Một ngày kia, nếu như quan hệ giữa chúng ta bị phơi bày ra trước công chúng, thì mọi thứ đều coi như xong.”

Thẩm Triệt nhìn biểu tình nghiêm túc của Tần Tu. Nếu nói hoàn toàn không có lo lắng, không có sợ hãi là không thể bởi chuyện này không chỉ liên lụy tới tiền đồ của một mình cậu, mà còn cả Tần Tu. Chỉ là, nếu không thì phải làm sao?

“Kín đáo một chút là được mà, cũng chưa có gì ghê gớm lắm.” Cậu thanh niên tóc xoăn cười nhún nhún vai.

Tần Tu không nói gì, chỉ lấy trong hai túi áo ra hai cái kẹo mút đưa cho Thẩm Triệt: “Muộn rồi, ngày mai tôi còn phải ghi âm. Tôi về trước đây. Cậu cũng nghỉ ngơi sớm chút đi.”

Thẩm Triệt xanh mặt nhận lấy cây kẹo Tần Tu đưa qua. Rốt cuộc anh mua mấy cây kẹo mút vậy...

“Kính coong.”

“Kính coong”

“Kính coong —— kính coong ——”

“Mở cửa đi! Chết hết cả lũ ở xó nào rồi thế hả?!” Tiếng chuông cửa dai dẳng vang lên rồi cuộc cũng khiến cho Hạ Lan Bá chịu hết nổi, hùng hùng hổ hổ đập cửa thư phòng ra, hướng lên lầu gào tướng lên: “Thẩm Triệt vừa đi cái là không có ai thêm ra mở cửa luôn hả?! Cứ thế mà ngồi yên được à?!”

Tam Tự Kinh vèo vèo tuôn ra một tràng, ba cửa phòng trên lầu nhanh chóng lẹt kẹt mở ra.

Âu Triết Luân dụi dụi mắt vẫn còn nhập nhèm vì buồn ngủ, vừa nhìn thấy Hạ Lan Bá dưới lầu: “Đậu má! Anh cũng xuống phòng khách rồi, sao không đi mở luôn còn kêu gì chứ?”

“Ông đây mặc quần đùi áo ba lỗ, đầu tóc thì bù xù làm sao mà ra gặp người được?” Hạ Lan Bá phóng ánh mắt về phía ba người trên lầu, cúi người, ra vẻ chuẩn bị ném dép lê. “Đứng ngay cả đám ra đó làm gì?! Còn không mau xuống dưới tiếp khách!!”

Tần Tu và Âu Triết Luân không hện mà cùng rùng mình một cái, chớp mắt cả hai liền đồng thời dựa người đứng ở thang lầu, không lên cũng chẳng buồn xuống.

“Thôi bỏ đi.” Khải Mặc Lũng vuốt vuốt mớ tóc hai bên đầu, bắt đắc dĩ đi lên trước. “Để tôi mở cửa. Có chút việc mà cũng không làm ra hồn...”

Phó Linh đợi nửa ngày vẫn không thấy ai ra mở cửa, tưởng cả nhà đi vắng, vừa xoay người bỏ đi thì cánh cửa sau lưng bỗng bật mở. Cô gái tóc ngắn quay người lại, nhìn thấy người đàn ông lai tây cao lớn anh tuần trước mắt liền ngẩn ngơ: “Khải... Khải đại thủ?”

Cô chỉ nghe Thẩm Triệt nói ở cùng nhà với Tần Tu, không ngờ bạn cùng nhà còn có một nhân vật VIP như Khải Mặc Lũng thế này.

“A, Khải đạo, chào anh. Tôi là Phó Linh, người đại diện của Thẩm Triệt.” Phó Linh vừa tự giới thiệu vừa ngó ra phía sau Khải Mặc Lũng. “Thẩm Triệt có nhà không?”

Khải Mặc Lũng có chút ngạc nhiên quay đầu liếc nhìn ba người trong phòng khách cũng đang kinh ngạc, anh quay lại nói với Phó Linh: “Cô là người đại diện của cậu ấy, chẳng lẽ cô không biết cậu ấy đi quay phim sao?”

“Quay phim?” Phó Linh sững sốt. “Là Thiếu hiệp xin dừng bước đây à? Phim này đóng máy từ hôm trước rồi mà.”

Trong phòng khách, cả bốn người quay sang nhìn nhau.

Mười phút sau.

“Hủy hợp đồng?!” Bốn người đồng thanh nói.

Phó Linh ngồi trên sofa gật đầu: “Mọi chuyện là vậy. Tôi có hỏi cậu ấy nguyên nhân, nhưng cậu ấy sống chết không chịu nói, muốn tìm cậu ấy nói chuyện mà di động cũng tắt máy.”

Tần Tu bỗng nhiên nghĩ tới điều gì: “Khoản bồi thường phá vỡ hợp đồng là bao nhiêu?”

“Con số cụ thể tôi cũng không rõ lắm, nhưng chắc cũng không dưới năm trăm vạn.” Phó Linh trả lời.

“Năm trăm vạn?!” Âu Triết Luân há hốc miệng, nhìn trái nhìn phải. “... Việt Nam đồng?”

(500 vạn tệ cỡ 750.000 USD)

Hạ Lan Bá trên tay cầm điều thuốc, cắn giận vất chéo chân: “Công ty các cô cũng gạt người quá đấy. Cả tài khoản của Thẩm Triệt còn chưa tới một trăm vạn, các người làm thế khác nào ép nó đi bán thận?”

Âu Triết Luân than thở: “Bán cả hai quả cũng không đủ...”

“Phí bồi thường phá hợp đồng gì đó tôi không rõ lắm.” Phó Linh nhún mi nói. “Tôi chỉ muốn biết tại sao cậu ấy lại bằng lòng trả một cái giá trên trời để hủy hợp đồng với công ty như vậy. Nếu nguyên nhân là ở tôi, cậu ấy có thể trực tiếp yêu cầu bồi người đại diện. Tôi biết năng lực của mình không...”

“Thẩm Triệt không phải người như thế.” Tần Tu lạnh lùng ngắt lời, liếc một cái về phía cô gái tóc ngắn đang lộ ra vẻ xấu hổ. “Cô làm người đại diện của cậu ấy cũng gần một năm rồi mà ngay cả nhân phẩm cậu ấy như thế nào cũng không rõ sao?”

Phó Linh cúi đầu, tỏ vẻ không sao nghĩ ra: “...Vậy rốt cuộc vì lý do gì mà cậu ấy chẳng nói chẳng rằng, đột nhiên lại đề xuất muốn hủy hợp đồng?”

“Chẳng lẽ có Boss mới nhìn trúng nó?” Âu Triết Luân ra vẻ ngẫm nghĩ. “Cũng không đúng. Nó là độc được rating, có ma nào thèm nó chứ?” Bị Hạ Lan Bá và Tần Tu trừng, Âu thiên vương vội vàng im miệng. “À, ý tui là nếu có Boss mới sẵn lòng giúp nó trả tiền bồi thường phá hợp đồng hay đại loại thế thì việc gì nó phải tìm cách mau chóng kiếm tiền nữa. Nhé?”

Hạ Lan Bá thả một ngụm khói, gầy gầy tàn thuốc vào gạt tàn, buông chân đang vắt vẻo xuống: “Thằng nhóc Thẩm Nhị kia không phải là đứa không biết tốt xấu. Nếu nó quyết định phải phá hợp đồng, lại không chịu nói cho chúng ta nguyên nhân, chắc chắn là nó cũng có nỗi khổ riêng. Bất luận thế nào, tôi cũng ủng hộ quyết định của nó.”

Phó Linh không ngờ lại thế này, cô còn tưởng rằng có thể nhờ mấy người bạn cùng nhà giúp mình khuyên nhủ Thẩm Triệt: “Nhưng mà...”

“Không phải nhưng mà. Thằng nhóc Thẩm Triệt kia tôi hiểu rõ nhất. Một khi nó đã hạ quyết tâm sẽ không nghĩ lại đâu.” Hạ Lan Bá đứng dậy nói. “Thực lòng mà nói, tôi cũng hi vọng nó có thể tiếp tục ở lại công ty các cô, nhưng đây là chuyện của nó, chúng tôi cũng không thể quyết thay được.”

Âu Triết Luân hứ một tiếng: “Anh nói thì nhẹ nhàng thế. Kiếm đâu ra năm trăm vạn bây giờ. Được rồi, trừ tài khoản Thẩm Triệt còn mấy đồng ra, cứ tính còn bốn trăm vạn đi. Đây cũng là con số trên giới rồi, nó muốn hủy hợp đồng kiểu gì? Hủy hợp đồng cái ***g tổng ngồng!”

“Có bốn trăm vạn thôi chứ gì. Đơn giản ~” Hạ Lan Bá xì một tiếng.

“Là như nào?” Âu Triết Luân nhìn chằm chằm trạch nam biên kịch đầu tổ chim. “Đừng bảo em anh là hoàng tử Abu Ahabi đấy nhá!”

(Abu Dhabi là thủ đô Các tiểu vương quốc Ả-rập Thống Nhất, đất nước nổi tiếng giàu có vì xuất khẩu dầu mỏ)

“Anh mày không phải hoàng tử.” Hạ Lan Bá chậm rãi chuyển hướng sang Khải Mặc Lũng. “Khải Mặc Lũng...”

Âu Triết Luân kích động ôm ngực, ánh mắt vừa khiếp sợ, vừa khát khao quay về phía Khải đại thủ ngọc thụ lâm phong.

“... cũng không phải hoàng tử.” Hạ Lan Bá nhất gừng nói. Thấy Âu Triết Luân mặt tái nhợt, anh mới tiếp tục: “Nhưng Khải đại thủ nhà các cậu có một người bạn là luật sư mồm miệng cãi siêu giỏi. Gì chứ thương lượng chấm dứt hợp đồng thế này á? Muối~” Hạ biên kịch lại quay sang Phó Linh. “Về nói với ông chủ của các cô, hợp đồng này, thật ngại, chúng tôi đành phải phá vỡ rồi.”

Phó Linh nhìn một nhà toàn là bá vương, cũng mau mau chóng chóng thu dọn đồ chạy lấy người.

Tần Tu đứng trước cây ATM kiểm tra tiền trong tài khoản, ra khỏi cây ATM anh cũng không quay về chung cư ngay mà lại đi về phía một chiếc SUV hiện đại đang đỗ ven đường, gõ gõ cửa kính xe.

Đợi một lát, cửa kính xe rốt cuộc cũng chậm rãi hạ xuống. Bội Hi vẽ mặt tình cờ gặp gỡ: “Tần Tu à? Thật khéo quá nhỉ, có việc gì thế?”

Tần Tu ra hiệu ý bảo ra bên ngoài: “Xuống xe đi, chúng ta ra ngoài nói chuyện chút.”

Khí thế lạnh như băng rất có cảm giác áp bức. Nữ tổng biên tập tạp chí lá cải nhìn mỹ nam một mét tám lăm đứng ở đầu xe chờ mình, luôn có ảo giác nếu như bây giờ mình lái xe chạy đi, Tần Tu chỉ cần dùng ánh mắt cũng có thể khiến cho lốp xe nổ tung được, vậy là đành phải xuống xe, bực bội hất một lọn tóc xoắn dài: “Có gì hay mà nói?”

Tần Tu liếc Bội Hi một cái: “Ngày nào cũng cầm chốt bên dưới khu chung cư tôi ở, cô và đám paparazzi của cô còn bám dai hơn cả sasaeng fan đấy. Tôi có nên cho cô xin chữ ký không nhỉ.”

“Ồ, không cần đâu. Tôi không giống đám sasaeng fan của cậu. Tôi chẳng cần cái gì của cậu cả.” Bội Hi cười nhạt. Nếu đối phương đã nhìn thấu, mình cũng chẳng mất công phủ nhận làm gì. “Nhân tiện nói luôn, cậu đeo kính gọng đen nhìn rất đẹp trai đấy.”

Tần Tu không tỏ vẻ gì, chỉ lạnh như băng nói: “Nể mặt Jason, tôi đã nhẫn nhịn cô một lần. Nhưng hành vi hiện tại của cô đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến cuộc sống của tôi.”

“Ảnh hưởng đến cuộc sống của cậu phương diện nào cơ?” Bội Hi tiến lại gần, cười, “Không thể quang minh chính đại hẹn hò với Thẩm Triệt sao?”

Khiêu khích dường như không có tác dụng, Tần Tu mặt vẫn không đổi sắc, chỉ là trong giọng nói dần dần hiện lên vẻ hung ác: “Lần sau còn để tôi nhìn thấy cô hoặc là đám chó săn của cô đi theo đuôi tôi, tôi sẽ dùng cách của riêng mình để giải quyết.”

Bội Hi bị tia hung quang bắn ra từ ánh mắt Tần Tu khiến cho chấn động một chút, nhìn thấy Tần Tu xoay người bỏ đi, cô ả mới cất thể hờ lạnh cười một tiếng: “Cậu chẳng dám đâu. Cậu là minh tinh cơ mà.”

Tần Tu dừng bước, quay người lại, lại bước quay trở về. Bội Hi có chút chột dạ, lại thấy Tần Tu đột nhiên đã đứng trước đầu chiếc SUV của mình.

“Tôi không ngại phá vỡ hình tượng của mình đâu.”

Sau đó là một tiếng ma sát “kít tttt !!” kéo dài rít lên chói tai. Bội Hi trợn tròn mắt há hốc miệng nhìn Tần Tu hung ác làm xong, giờ chìa khóa lên hươ hươ về phía mình.

Nữ tổng biên tập tờ báo lá cải vội vàng chạy tới đầu xe, liền thấy trên mui xe đã bị Tần Tu dùng chìa khóa vạch lên một vết xước dài. Lửa giận bùng lên, cô ả quay đầu hướng về phía Tần Tu đang bỏ đi quá lớn:

“Cậu đứng lại đó cho tôi!”

Bóng người cao gầy tuấn dật như mắt diều tạt tai ngơ, Bội Hi càng thêm phát hỏa: “Được lắm. Cậu để cho gái này không vui, gái này cũng không để cho cậu được thoải mái!” Tiếp đó là những lời đầy ác ý được thốt ra:

“Cậu đang chờ mong cái giải Diễn viên mới xuất sắc nhất kia lắm đúng không? Nếu không giành giải, chắc cậu sẽ khóc òa lên ý chứ, nhỉ?”

Lời này quả nhiên có tác dụng, Tần Tu khựng lại một chút, quay đầu, giọng lạnh lùng: “Cô nói cái gì?”

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Bội Hi khoanh tay thông thả bước từng bước tới trước mặt Tần Tu: “Muốn chị đây tiết lộ cho cậu chút thông tin không?”

Tần Tu chăm chú đánh giá người đàn bà vẻ mặt đầy khiêu khích trước mặt, cau mày: “Giải Kim Chi chưa từng có chuyện lưu truyền trong nội bộ trước đây.”

“Trước đây thì không có, hiện tại thì khác... Chỉ có thể nói cậu cả đời là chẳng biết gì thôi.” Bội Hi ngẩng đầu nhìn mỹ nam tuy khí thế khiến cho người ta phải sợ hãi, nhưng gương mặt vẫn đẹp khiến người ta phải mê mẩn, “Cậu không để ý bốn tác phẩm khác cùng được đề cử với mình sao?”

Thấy Tần Tu không nói gì, cô ả lại phá ra cười. “Tôi biết mà, cậu tự phụ đến mức thế cơ mà. Trong số đó có một phim tên Sinh ra , có ấn tượng gì không?”

Sinh ra ? Tần Tu lẩm nhẩm cái tên này, rất nhanh đã nghĩ ra. Đó là một bộ phim điện ảnh được công chiếu từ đầu năm, nhưng bộ phim kia... nghĩ đến đây liền trừng to mắt nhìn Bội Hi.

“Đúng vậy. Tham gia trong phim kia có một diễn viên là người có công với đất nước, vừa khéo cũng là diễn viên mới.” Bội Hi cười vô cùng sáng khoái, “Nếu bàn về chất lượng phim, nói thực, ngay cả tôi cũng có thể thấy đó là một bộ phim rác rưởi, nhưng ai biểu năm nay người ta sinh nhật tròn một trăm tuổi cơ? Ai biểu phim người ta tham gia là dự án trọng điểm của Bộ Văn hóa cơ? Giải Kim Chi phải đối mặt với một thứ quái thai như vậy kể cũng mất mặt. Cậu nói xem, nếu không trao giải thưởng cho bộ phim ấy mà được sao? Một bộ phim đầy màu sắc cách mạng như vậy không thể nói là bỏ qua được. Nếu trao cho nó giải Phim điện ảnh xuất sắc nhất thì có vẻ vô lương tâm quá. Nếu trao giải Quay phim xuất sắc nhất, Biên tập xuất sắc nhất thì lại chiếu lệ quá. Suy đi tính lại, cách tốt nhất chỉ có thể hi sinh cái giải Diễn viên mới xuất sắc nhất này thôi.”

Tần Tu nghe Bội Hi nói mà hồn như bay mất, không hề có chút phản ứng nào.

“Các hạng mục khác của giải Kim Chi đúng là không có chuyện lưu truyền nội bộ, cũng không có gì khuấy tất. Chỉ có duy nhất hạng mục này, năm nay có thể sẽ chỉ lướt qua thôi.” Bội Hi tiếc nuối vỗ nhẹ lên ngực Tần Tu, “Cậu xem, chị đây quý cậu lắm mới nói cho cậu đầu tiên luôn đó nha. Để tới lúc đó, cậu đỡ phải khóc nhè vì thất vọng. Khóc lóc om sòm ở đó thì xấu hổ lắm.”

Bội Hi phản kích thành công, vui sướng ngâm nga hát ngồi lên xe, trước khi khởi động máy còn tiện tay chụp mấy tấm hình Tần Tu đứng ở lề đường vẫn không hề nhúc nhích, đăng lên weibo: trên đường tình cờ gặp được Tần Tu. Chuyện gì khiến Tần gia của các bạn chịu đả kích lớn như này nè?

131. Chương 135: Cơ Có Thể Ăn Linh Tinh Nhưng Móng Vuốt Không Thể Đóng Dấu Loạn

Jessica vừa tới văn phòng đã nhìn thấy Tần Tu ngồi trên ghế sofa chỗ bàn thư ký, có vẻ đã đợi được một lúc lâu rồi. Cô không khỏi có chút kinh ngạc, hôm nay Tần Tu lẽ ra vẫn còn đang nghỉ mới đúng.

Bằng sơn mỹ nam vừa trông thấy cô liền đứng dậy, vẻ mặt nghiêm túc đến kì quặc: “Lần trước chị có nói với tôi, đề cử thì chắc chắn rồi, còn đoạt giải hay không phải dựa vào may mắn, rốt cuộc là có ý gì?”

Jessica sửng sốt: “... Cậu nghe nói gì rồi?”

Tần Tu nhìn ánh mắt người nữ đại diện có chút khó xử, trái tim cũng chùng xuống.

Xem ra đã biết rồi. Jessica mở lời: “Chỉ là có chút tin đồn, tôi cũng không chắc chắn lắm.” Lại dừng một chút, “Cho dù không đoạt giải cũng không sao. Cậu còn trẻ, còn rất nhiều cơ hội.”

Tần Tu trầm mặc thật lâu, nhắm mắt lại thở dài một hơi: “Tôi biết rồi.”

Jessica nhìn Tần Tu như vậy lại có chút ghen lời. Quá bình tĩnh, tuyệt không hề giống Tần Tu tâm cao khí ngạo kia. Cô không biết Tần Tu nghe được tin tức này ở đâu, xem ra trước khi đến tìm cô đã chuẩn bị tốt tư tưởng. Trong cái giới giải trí này chính là luôn tràn ngập những giao dịch giữa tiền và quyền như này, người tâm cao khí ngạo đến đâu, góc cạnh đến đâu thì một ngày nào đó cũng sẽ từng chút từng chút bị mài phẳng.

Jessica thầm thở dài trong lòng, hỏi: “Không phải công ty cho cậu hai ngày này để nghỉ ngơi sao? Cậu đến tìm tôi chỉ để hỏi cái này à?”

“Tôi đến không phải để hỏi cái này.” Tần Tu nói. “Hợp đồng đại diện thương hiệu cho trang sức Âu Sĩ lần trước, chị đã từ chối bên kia chưa?”

Chiều hôm đó, Jessica hẹn lão tổng của Âu Sĩ để bàn chuyện, rất nhanh đã đặt bút ký hợp đồng đại diện thương hiệu một năm. Lúc hai bên cùng nhau ăn cơm, lão tổng của Âu Sĩ không ngớt lời khen khí chất của Tần Tu, cứ mở miệng lại “Cậu ấy làm tôi nghĩ đến An Gia Miện trước đây”, “Tôi nhớ rõ hồi An Gia Miện làm người đại diện cho hãng chúng tôi cũng chỉ mới có hai mươi ba tuổi.”

Jessica cũng biết Tần Tu nghe mấy lời tâng bốc kiểu này cũng không vui vẻ gì.

Ăn cơm xong, trên đường quay về công ty, Jessica có bóng gió hỏi dò Tần Tu xem vì sao lại đổi ý, nhưng Tần Tu không giả bộ ngủ cũng lấy headphone ra đeo, làm bộ như nghe nhạc. Jessica dù sao cũng là phụ nữ, không thắng nổi tính tò mò, cuối cùng sau bao nhiêu lần dò hỏi đều thất bại, liền tung ra đòn sát thủ: “Bây giờ cậu không để tâm chuyện làm kẻ thay thế An Gia Miện nữa sao?”

Quả nhiên, quả bom này đúng là rất chuẩn. Tần Tu phản ứng lại rất nhanh, hoàn toàn không giống với một người đang đeo headphone, nhắm hờ mắt thưởng thức âm nhạc: “Tôi nhận làm đại diện thương hiệu này là có lý do riêng. Hiện tại tôi chẳng hề muốn làm kẻ thay thế An Gia Miện, sau này càng không muốn.”

Jessica nhìn bóng của băng sơn mỹ nam khí thế có chút âm trầm in trên cửa kính ô tô, thầm lắc đầu trong lòng. An Gia Miện tranh bạn gái của cậu hay sao mà cứ đụng tới chuyện của anh ta là cậu lại từ núi băng biến thành núi lửa như vậy.

Tần Tu cả người mệt rũ rời quay về chung cư, lúc đem chìa khóa cắm vào ổ là biết, Thẩm Triệt còn chưa về nhà. Mở cửa ra, quả nhiên trong phòng khách trống không lạnh lẽo.

Ngồi trên sofa, đầu gối ra sau, tuy rằng đã ép buộc chính mình chấp nhận chuyện để vượt mắt giải Diễn viên mới xuất sắc nhất nhưng cảm giác vẫn rất khó chịu. Anh đứng thẳng dậy, lại thay đổi tư thế nằm trên sofa, nhìn trần nhà, nghĩ tới Thẩm Triệt mỗi buổi tối đều nhìn những hình ảnh này mà chìm vào giấc ngủ, cảm giác cũng khá lên không ít. Sofa này ngồi thì khá thoải mái nhưng nằm thì lại chật chội. Đối với một tên con trai cao hơn một mét tám mà nói, không những phải co chân mà bả vai cũng phải rụt lại. Anh không biết Thẩm Triệt to cao như vậy mà làm cách nào có thể ngủ trên cái sofa chật như thế này, cảm giác y như con cún bự Golden retriever ở vùng nông thôn cuộn tròn nằm trong cái ổ rơm của mình vậy.

Không phải anh không muốn để cho tên kia lên lầu ngủ, nhưng hai tên con trai cao lớn nằm trên một cái giường không rộng hơn giường đơn là bao đúng là khó mà cựa mình nổi.

Thực ra nếu bình thường cậu ăn ít đi một chút, tôi cũng không ngại để cho cậu ngủ trên người tôi đâu. Tần Tu cong khóe miệng nghĩ.

Có lẽ phải đi mua một cái giường rộng hơn thôi. Băng sơn mỹ nam trề môi. Đám người Hạ Lan Bá, Khải Mặc Lũng nghĩ gì thì kệ họ, tiền mua giường kiểu gì cũng phải đóng.

Trong tài khoản của anh bây giờ tính ra cũng cỡ hơn hai trăm vạn. Giá trị hợp đồng đại diện cho Âu Sĩ cũng tới một trăm vạn, nhưng trừ phần trăm chia cho công ty, đến tay anh chỉ còn lại sáu mươi vạn. Tuy

nói là minh tinh nhưng trong tay không có giải thưởng vàng, không có người quyền lực đứng sau thì dù nổi tiếng đến đâu thì giá trị hợp đồng cũng chỉ có thể như vậy. Giống như An Gia Miện, nghe nói hồi mới ra mắt, thù lao đóng phim cũng chỉ có mười vạn. Sau khi được phong Ảnh đế, hiện tại cát-xê đóng phim thấp nhất cũng phải tới năm trăm vạn. Đối với Thẩm Triệt mà nói, cái giá để phá vỡ hợp đồng này đúng là cái giá trên trời, còn đối với An Gia Miện, nó chỉ là mức giá cực hữu nghị mà thôi.

Hiện tại, chỉ có thể trông chờ vào vị luật sư là bạn của Khải Mặc Lũng xem có đáng tin không.

Cửa phòng trên lầu hai mở ra, Âu Triết Luân ngủ nường đến tận chiều lúc này mới ngáp ngáp mấy cái đi xuống, lúc đi ngang qua xô pha bên liếc một cái: “Êu, Thẩm Nhị, chú mày cuối cùng cũng chịu bò về rồi à!” Còn chưa thấy rõ người nằm trên xô pha đã cầm cái gối ôm trong tay ném cái bịch một cái xuống mặt. “Chú mày bán thận chưa? Bán mấy quả?”

Sau đó liền thấy người đang nằm trên xô pha chậm rãi nhấc cái gối ôm vừa nện trên mặt ra, Âu Triết Luân chết đứng người nhìn hoa khôi trường mặt đen thui ngẩng lên lườm.

Hạ Lan Bá ngồi trong phòng bật chặt lỗ tai rồi mà vẫn không thể ngăn được tiếng gà bay chó sủa bên ngoài phòng khách:

“Đừng! Cậu đừng có lại đây! Oái á á! Hoa khôi trường, cuối cùng cậu cũng lộ bản mặt hung ác ra rồi nhá!

“Âu Triết Luân, anh nghe rõ cho tôi. Về sau anh còn dám đem gối hay gấu bông mà ném xuống thì tôi sẽ mang anh quảng luôn từ tầng hai mươi xuống đấy!”

“Cậu đúng là cái đồ cầm thú! Hạ Lan Bá, anh phải xem thế nào đi chứ... Oái... á... á... á!”

Thẩm Triệt cùng Nhậm Hải tới ngân hàng, cũng đi qua đi lại mấy ngân hàng thế nhưng lãi suất cho vay vẫn quá cao so với trông mong của cậu. Hai người vừa mới từ ngân hàng bước ra thì đã có một người mặc đồ đen thần bí bước tới, chẳng nói chẳng rằng liền nhét luôn hai cái danh thiếp vào tay hai người. Thẩm Triệt và Nhậm Hải cùng mở danh thiếp ra, còn tưởng người kia là người tìm kiếm ngôi sao, vừa nhìn thì thấy trên danh thiếp viết “Bạn đang cần tiền đến phát sầu? Hãy đến với công ty cho vay Bạch Cư Dị. Không thể chấp. Không lừa đảo. Có thu nhập là có thể vay!”

Buổi chiều, Nhậm Hải còn có hẹn với bạn gái. Lúc này Thẩm Triệt đang một mình đứng đón taxi, lật qua lật lại nhìn cái danh thiếp kia, đang phân vân không biết có nên tới công ty tư nhân vay tiền không thì tiếng chuông di động đột nhiên reo lên, cậu giật nảy mình khiến tờ danh thiếp vi vu một cái bay xuống đường, một chiếc xe điện vừa lao tới, nghiêng cái xe. Thẩm Triệt đành phải từ bỏ, cúi đầu nhìn, hóa ra là Tần Tu gọi điện tới, vậy là lại hớn hở nghe máy: “Hai~ hoa khôi trường!”

Tần Tu cũng không câu, chỉ hỏi luôn: “Cậu đang làm gì vậy? Đi bán thận hay bán tinh trùng?”

Thẩm Triệt mặt màu tương, cậu can đảm nhất cũng chỉ dám trêu Tần Tu một tiếng hoa khôi trường, trong khi nhược điểm của bản thân mà Tần Tu nắm trong tay lại có quá nhiều: “À, có chút việc.”

“Thẩm Triệt, lời này có lẽ hơi thừa nhưng với bản chất dẫn độn của cậu, tôi vẫn phải nhắc nhở lại.” Giọng nói đầu dây bên kia thật lạnh lẽo. “Những thứ trên người cậu, thận cũng thế mà tinh trùng cũng thế, cả mớ tóc xoắn nữa, nếu không có sự cho phép của tôi cậu không thể động vào.”

Thẩm Triệt nghe mãi cũng quen với cái giọng điệu bá đạo này rồi, chỉ bất đắc dĩ nói: “Tôi đi bán linh hồn, được chưa?”

Tần Tu: “Ồ, thế thì được.”

Thẩm Triệt trừng mắt lườm cái điện thoại. Nói cả nửa ngày cuối cùng anh chỉ muốn thân thể của tôi thôi hả? Anh đúng là cái đồ cầm thú đội lốt hoa khôi trường! T^T

“Thẩm Triệt, cậu nói hai hôm nay vẫn cùng đoàn đóng phim đúng không? Tôi bây giờ đang được nghỉ, cũng không có việc gì. Chiều tôi lại tới thăm cậu, tiện thể mang cho cậu vài cây kẹo mút.”

Thẩm Triệt giật nảy mình: “À! Phim đóng máy rồi, anh không phải tới đâu!” Sau đó lại vội vàng nói sang chuyện khác. “Đúng rồi, anh quay phim ở chung phòng với tôi cũng xem MONSTER của anh rồi. Trong đoàn phim của tôi cũng rất nhiều người đánh giá cao anh nha.”

Đầu dây bên kia tự nhiên lại im bất một lúc thật lâu: “.....Thẩm Triệt, nếu tôi không giành được giải Diễn viên mới xuất sắc nhất, cậu có thất vọng không?”

Giọng người kia tự nhiên lại muộn muộn sâu sâu, Thẩm Triệt nghe mà buồn cười: “Anh mà cũng có lúc thiếu tự tin thế này à? Tôi rất tin tưởng anh, nếu giải kia không về tay anh thì cứ nhét đầu tôi vào bồn xí đi!”

“Nếu chẳng may không phải tôi thật thì sao?”

Thẩm Triệt ngẩn người, còn tưởng là Tần Tu do quá để ý nên mới thành ra lo lắng thái quá như vậy. Cậu cười an ủi: “Nếu quả thực kết quả bất ngờ như vậy thì cũng chẳng có cách nào. Nhưng mà tỉ lệ đó rất là thấp nha. Với cả anh diễn hay lắm lắm mà. Tôi còn nhìn ra được chẳng lẽ giám khảo lại không nhìn thấy?” Nói xong nửa ngày vẫn thấy người bên kia không nói gì:”... A lô? Tần Tu? Anh còn nghe không đó?”

“Thẩm Triệt, nếu lần này tôi không giành được giải Diễn viên mới xuất sắc nhất, tiếp theo tôi nhất định phải lấy danh hiệu ảnh đế. Tôi cam đoan đấy.”

Trong lòng Thẩm Triệt có chút chộn rộn. Cái câu”Tôi cam đoan” kia nói ra vừa nhẹ vừa trầm, nhưng cậu lại cảm thấy lỗ tai ong ong toàn là tiếng vang của ba chữ kia. Tuy rằng không biết Tần Tu tại sao lại đột nhiên cam đoan với mình, nhưng trái tim cậu đã tan thành một vũng tự khi nào.

“Đóng máy rồi thì về sớm chút đi, có việc tìm cậu đây.” Đầu dây bên kia nháy mắt đã khôi phục giọng điệu băng sơn.

“Chuyện gì vậy?”

“Tôi muốn làm.”

“.....”

Thẩm Triệt cũng bái lạy luôn. Có thể sử dụng giọng điệu lãnh khốc băng sơn để nói ra một câu hạ lưu vô sỉ đến thế, quả thực cậu chưa từng thấy người thứ hai. Thẩm Triệt vô lực nói: “Tôi đang đợi xe, sắp về rồi.”

“Ừ, nhanh lên.” Nói xong tút một tiếng ngắt điện thoại.

Thẩm Triệt cất di động, đợi một lúc vẫn không có xe trống, đang tính đi tàu điện ngầm, vừa bước được vài bước liền nhìn thấy tờ danh thiếp cho vay nặng lãi kia bị dính nhựa đường, đang dán chặt trên đường cái. Nghĩ nghĩ một chút, cậu vẫn quyết định đi nhặt về, phòng khi cần đến. Ai dè, đúng lúc này có chiếc xe quét đường hùng hổ lao qua. Thẩm Triệt một chân đã bước xuống đường phố, tro mắt đứng nhìn tờ danh thiếp bị cửa hút rác của xe quét đường xẹt một cái hút vào.

Xong! Đúng là không để cho người ta có đường sống mà...

Thẩm Triệt đẩy cửa lớn, dài giọng hô to “Tôi đã trở về ——“. Cúi người đổi giày xong, vừa ngẩng lên cậu đã ngây ngẩn cả người.

Ngồi trên sofa, từ trái sang phải lần lượt là Tần Tu, Khải Mặc Lũng, Hạ Lan Bá, Âu Triết Luân ngồi thành một hàng dài.

Thẩm Triệt tự nhiên lại thấy trong phòng khách tràn ngập mùi chết chóc, cậu dán lưng vào cánh cửa, suy nghĩ với vận tốc ánh sáng. Định làm gì thế này, tui đâu có làm chuyện gì có lỗi với các anh đâu!

“Thẩm Triệt, chuyện chú muốn phá hợp đồng với DCT, tui anh biết hết rồi.” Hạ Lan Bá oai phong lẫm lẫm mở miệng. “Hôm trước, người đại diện của cậu có tìm đến đây.”

Thẩm Triệt sững sốt hồi lâu, cuối cùng bước vào nhà, buông ba lô xuống, vẻ mặt đầy bất khuất: “Các anh không cần khuyên em, hợp đồng này em nhất định phải cời bỏ.”

Điều Marlboro trên tay Khải Mặc Lũng thong thả bốc lên khói trắng: “Tại sao?”

Thẩm Triệt nhíu mày: “Không thể nói.”

Âu Triết Luân hưng phấn mở to mắt: “Thẩm Triệt, có phải chú mày bị ông chủ xài quy tắc ngầm hông? Địch, ông chủ nhà chú mày mất bị sao vậy?!”

Tần Tu phóng ánh mắt lạnh như băng về phía Âu Triết Luân. Âu thiên vương tức khắc ngậm miệng.

“Ông chủ rất đàng hoàng.” Thẩm Triệt đi tới đặt mông ngồi lên xô pha, giọng điệu chém đinh chặt sắt: “Nhưng em phải hủy hợp đồng.”

“Phí bồi thường cao như vậy, chú mày tính sao giờ?”

Thẩm Triệt mông còn chưa ngồi ấm đã càu nhàu đứng lên: “Cả phí bồi thường các anh cũng biết luôn sao?!” Mịa, tôi còn có chút riêng tư nào nữa không cơ chứ?!

“Phí bồi thường đã là gì, chú mày có bao nhiêu cái quần lót, cái nào đem giặt, cái nào chưa khô anh mày đây còn biết nữa là.” Biên kịch trạch nam cười nham hiểm.

“Vậy bây giờ nó đang mặc quần lót gì?” Âu Triết Luân cực kỳ thích hóng hớt.

“Trắng viền xám” Tần Tu thần nhiên nói, “Hàng taobao.”

Thẩm Triệt thấy ánh mắt Tần Tu không kiêng dè mà nhìn lom lom vào đống quần mình, chỉ còn biết khổ bức kẹp chặt chân.

“Được rồi, nói chuyện nghiêm túc đi.” Hạ Lan Bá lên tiếng dẹp loạn, cầm ra một kẹp tài liệu đưa qua: “Thẩm Nhị, kí một chữ vào đây, vấn đề của chú em lập tức sẽ được giải quyết.”

Cái gì mà ký một chữ là xong luôn? Giấy báo hỏa táng à? Thẩm Triệt hoài nghi nhận kẹp tài liệu, vừa nhìn thì thấy đó là một đơn ủy thác cho luật sư.

Khải Mặc Lũng dúm điều Marlboro vào gạt tàn: “Anh có người bạn là luật sư của Văn phòng luật Canh Đạt, sở trường là giải quyết tranh chấp trong xử lý hợp đồng. Tình huống của cậu anh cũng nói với người ta rồi. Người ta dám chắc có thể kéo phí bồi thường phá hợp đồng của cậu xuống trong khoảng một trăm vạn.”

Thẩm Triệt há hốc miệng. Phí bồi thường kia tới tận năm trăm lặn, mà có thể kéo xuống một trăm vạn?! Vậy thì một mình cậu cũng có thể trả, còn lại thiếu bao nhiêu sẽ gom góp trong nhà. An Gia Miện không tức giận đến hộc máu mới là lạ. Định Mệnh, đúng là sung sướng hết cả người! “Lợi hại đến vậy sao?”

Khải Mặc Lũng mỉm cười: “Cậu cảm thấy anh có lợi hại không?”

Trong ánh mắt Thẩm Triệt tràn ngập sự sùng bái chân thành.

Khải Mặc Lũng: “Vậy là xong.”

Hạ Lan Ba & Tần Tu & Âu Triết Luân: “...”

Trước lúc đặt bút ký tên, Thẩm Triệt còn có chút do dự. Luật sư này xấu tính như vậy, tiền thuê chắc chắn là không ít. Nhưng mà Khải Mặc Lũng đã nói với cậu không cần trả tiền thuê, đối phương chỉ là vì tình bạn mà giúp đỡ. Thế là Thẩm Triệt hơn ha hơn hờ cúi đầu bắt đầu ký một xấp tài liệu.

Tần Tu thấy ba người kia vây quanh nhìn Thẩm Triệt ký tên, biểu tình kẻ thì âm hiểm giả dối, kẻ thì phúc hắc quỷ súc, kẻ thì như phát rồ, nhìn không được ho khan một tiếng: “Cậu không xem kỹ chút sao?”

“Không cần xem. Mọi người còn có thể hãm hại tôi sao!” Đầu quần ký liền một mạch, xong liền ngẩng đầu nhìn Tần Tu cười cười. Tám cái răng cùn lấp lánh sáng.

Đồ cầu đàn!

132. Chương 136: Cơn Thịnh Nộ Của Ông Chủ An

Sau khi chính thức gặp gỡ vị luật sư Hồ kia, Thẩm Triệt mới biết đối phương hóa ra là phụ nữ. Liêu tổng tiếp đón bọn họ trong văn phòng, cũng không vội vào chuyện chính: “Ngại quá, các vị có thể phải chờ một lát, tôi chỉ là tổng giám đốc, khoản tiền hợp đồng lớn như vậy một mình tôi không thể quyết được.”

Trong lòng Thẩm Triệt tự dưng lại có dự cảm chẳng lành. Đợi chưa lâu đã thấy Liêu tổng đứng lên quay về hướng cửa văn phòng. Thẩm Triệt quay đầu nhìn lại, trái tim liền chùng xuống.

Luật sư Hồ có vẻ bất ngờ, cũng đứng lên một chút. Lúc Liêu tổng giới thiệu hai người với nhau, nữ luật sư rõ ràng đã bị ảnh hưởng đến tâm trí cho mê mẩn đến mất phương hướng.

Thẩm Triệt nhìn An Gia Miện bắt tay luật sư Hồ, mỉm cười vân đạm phong khinh, tự nhiên cảm thấy mình lần này chỉ sợ là lạnh ít dữ nhiều.

Chuyện hợp đồng gần như đều do Liêu tổng nói chuyện với luật sư, chỉ khi nào không thể tự quyết được mới quay sang hỏi An Gia Miện. Thẩm Triệt thì ngồi đờ như cọc gỗ, chẳng nói câu nào. Luật sư Hồ chỉ mất hai ngày đã hiểu rõ tình huống của cậu, lúc này đang thông thả nói thật giống như cô ta mới là người ký ước với DCT. Ngay cả Thẩm Triệt cũng nhìn ra được cục diện trước mắt là luật sư Hồ đang chiếm ưu thế. Rõ ràng cậu rất tin tưởng năng lực nghiệp vụ của vị nữ luật sư, nhưng trên người An Gia Miện có một cảm giác tồn tại rất mạnh khiến cho cậu luôn bất an.

Liêu Đình cũng cảm thấy kỳ quái. Luật sư Hồ quả nhiên không hổ là người của văn phòng luật danh tiếng nhất cả nước, đàm phán thuận buồm xuôi gió giống như mặc cả, tiến bước nào chắc bước đấy, mà ông chủ An Gia Miện của cô lại như đang nhượng bộ. Nếu không phải cô còn đang tranh luận, cố gắng tranh thủ cho công ty thì không biết vụ này đàm phán xong xuôi, công ty họ phải ăn quả đắng cỡ nào rồi. Quả nhiên là khác nghề như cách núi, về phương diện kinh doanh, An Gia Miện dù có là ảnh đế cũng không thể am hiểu.

Hai bên cuối cùng cũng đàm phán xong một cái giá ba trăm năm mươi vạn. Luật sư Hồ có vẻ khá hài lòng với giá tiền này, còn Liêu Đình lại cảm thấy thật bất lợi. DCT vốn cùng không bạc đãi Thẩm Triệt chỗ nào. Trong hợp đồng, nghĩa vụ của bên B bọn họ gần như đã thực hiện cho Thẩm Triệt tới 200%, nếu nói Thẩm Triệt là nghệ sĩ mới mà công ty họ dốc lòng nâng đỡ nhất cũng không phải nói quá. Con số một trăm năm mươi vạn này nếu nói là do công lao uốn ba tấc lưỡi của nữ luật sư, thì nên nói là An Gia Miện dâng tặng bọn họ có lẽ đúng hơn.

“Nếu như không còn vấn đề gì nữa thì ký tên đi.” Luật sư Hồ nói.

Thẩm Triệt vội vàng kéo nàng, thấp giọng hỏi: “Ba trăm năm mươi vạn?” Trước đó không phải Khải Mặc Lũng đã nói có thể đem về trong vòng một trăm vạn sao? Cậu lấy đâu ra hai trăm năm mươi vạn kia bây giờ?

Hồ luật sư còn chưa nói gì, An Gia Miện đã cười khê một tiếng, trong văn phòng thoáng chốc yên tĩnh lại.

Anh đế An hồ hững nhìn về phía cậu thanh niên tóc xoăn đang ngồi đối diện trên sofa: “Ba trăm năm mươi vạn cậu còn chê nhiều quá phải không?”

Thẩm Triệt không muốn đáp lời An Gia Miện, chỉ quay sang luật sư Hồ: “Thực sự chỉ có thể đàm phán được như vậy?”

“Thẩm Triệt.” Giọng nói An Gia Miện bỗng dưng lạnh lùng. “Cậu không thấy mình đang được dâng chân lên đẳng đầu sao?”

Luật sư Hồ cũng bị khí thế của ảnh đế làm cho hoảng hốt, hoàn toàn không để ý nghe Thẩm Triệt vừa nói gì. Trong văn phòng im lặng đến dị thường, dần dần còn có thể nghe thấy cả tiếng xe cộ chen chúc đi qua cầu phía xa xa.

Những đường nét nhu hòa trên gương mặt An Gia Miện ban ra thật nhanh. Thẩm Triệt phát giác, nếu người này nổi giận cậu sẽ không biết phải ứng phó thế nào, bởi vì vài năm trước thôi, khi hai người còn sáng tối ở chung, An Gia Miện chưa bao giờ nổi nóng với cậu. Chỉ duy nhất một lần anh ta nói một câu rét lạnh với cậu, đã khiến cho cậu đứng đực người dưới bóng râm mãi cho tới khi trời tối mịt.

Luật sư Hồ ho khan một tiếng, ý định phá vỡ bầu không khí ngột ngạt này: “Ba trăm năm mươi vạn phí bồi thường phá hợp đồng này chúng tôi có thể chấp nhận.”

An Gia Miện mỉm cười đứng lên: “Các cô đương nhiên chấp nhận, tìm ở đâu được vụ mua bán giá hời thế này nữa chứ.”

“An tổng!” Liêu Đình thấy An Gia Miện cứ vậy mà rời khỏi văn phòng, vội đứng dậy gọi to.

Đại Boss đi rồi, tình hình nhất thời lại có chút xấu hổ, cũng may là chuyện cần đàm phán cũng đã xong cả rồi. Luật sư Hồ bảo Thẩm Triệt ký tên, Thẩm Triệt kéo đối phương qua một bên, tỏ ý cậu không gánh nổi ba trăm năm mươi vạn. Nữ luật sư giỏi giang chỉ cười: “Thẩm Triệt, giá này đã là hết cỡ rồi. Cậu cứ ký tên trước đi, về phần hai trăm năm mươi vạn kia, dù sao vẫn còn thời gian một tháng nữa, tôi sẽ có cách. Cậu không tin tôi thì cũng nên tin tưởng Khải Mặc Lũng chứ.”

Thẩm Triệt đương nhiên là tin tưởng Khải Mặc Lũng rồi. Thực ra, có thể giảm bớt một trăm năm mươi vạn đối với cậu cũng là giảm bớt một gánh nặng tương đối lớn rồi.

Rời khỏi công ty, ngắm phong cảnh bên ngoài thang máy đang trượt xuống, Thẩm Triệt chợt trông thấy chiếc Grand Cherokee màu trắng đang đỗ ở ven đường chậm rãi nhập vào làn đường ô tô, nhớ tới biểu tình bất thường của An Gia Miện trong văn phòng, trong lòng cậu ngổn ngang nghi hoặc, không khỏi thắc mắc với người bên cạnh: “Ba trăm năm mươi vạn đúng là cao nhất rồi sao?”

Luật sư Hồ khoanh cánh tay: “Thẩm Triệt, tôi đã tiếp xúc với rất nhiều vụ phá hợp đồng như thế này rồi. Khi chúng ta bàn chuyện hủy bỏ hợp đồng, trước tiên cần xem đối phương có làm trái với hợp đồng hay không, tiếp theo mới xem đối phương có cố hết sức thực hiện nghĩa vụ trong hợp đồng hay không, dù nhiều hay ít chúng ta đều có thể lách vào một chút khe hở, sau đó dùng chính chỗ này mà lật lại.”

Nữ luật sư nhìn cậu thanh niên tóc xoăn mặt đang đầy dấu chấm hỏi. “Nhưng tình huống của cậu xem như một trường hợp đặc biệt. Về phương diện thực hiện nghĩa vụ trong hợp đồng của DCT, tôi gần như không tìm ra một kẽ hở nào để lách vào cả. Hợp đồng có viết đó là DCT cam kết mỗi năm cậu có thể tham gia một tác phẩm điện ảnh hoặc truyền hình. Về mặt này thì có thể là phim điện ảnh, phim truyền hình, kịch nói hay thậm chí chỉ là một đoạn phim vớ vẩn gì đó cũng được chấp nhận. Nói cách khác, bọn họ tùy tiện có thể ứng phó với điều khoản này trong hợp đồng. Nhưng mà một năm rưỡi trở lại đây, cậu đã tham gia ba bộ phim truyền hình, tất cả đều là những tài nguyên tốt nhất mà DCT có thể kiếm được, hơn nữa đất diễn của cậu trong phim cũng không hề ít. Cậu có biết cái này chứng tỏ điều gì không?”

Thẩm Triệt nhú mi: “Chứng tỏ điều gì?”

“Chứng tỏ DCT Studio không có điểm nào có lỗi với cậu. Cuối cùng, tôi cũng chỉ có thể vin theo cái cớ chuyện về độc được rating mà chặt chém, lấy việc công ty xử lý không tận lực mà mặc cả giúp cậu, nhưng thực ra cậu cũng biết đấy, việc này cũng không phải việc mà công ty quản lý có thể khống chế.” Luật sư Hồ tiếu nuối bĩu môi: “Cũng khó trách An ảnh để người ta lại nổi giận như vậy. Haiz, kỳ thực tôi cũng chẳng hiểu nổi cậu. Thành thật mà nói, công ty này đối xử với cậu cũng đâu có tệ.”

Thẩm Triệt càng nghe trong lòng lại càng thấy không có ý nghĩa gì. Công ty DCT đối xử với cậu rất tốt cũng có nghĩa là An Gia Miện đối xử tốt với cậu? Không phải An Gia Miện chưa từng đối tốt với cậu. Anh ta đã dùng bốn năm trời vô cùng tử tế chỉ để đối lấy một lần cuối cùng, với cậu mà nói là rất rất tệ. Cậu cũng không hiểu trên đời này sao lại có người giỏi nhẫn nhịn được như An Gia Miện. Lòng tốt của anh ta không phải ai cũng có thể chấp nhận được. Với cả, chàng trai tóc xoăn đi ra khỏi tòa nhà công ty, lắc lắc đầu tự giễu, An Gia Miện lúc này căn bản chẳng có lí do gì để phải đối xử tốt với cậu nữa.

Chuyện giải ước xong xuôi chưa được bao lâu, tài khoản của Thẩm Triệt sau đó chẳng biết tại sao lại nhiều ra tới hơn hai trăm vạn. Anh chàng đầu quần phần nọ quay về chung cư hỏi tiền là của ai. Tần Tu không có nhà, ba người khác đang ngồi trên sofa xem Dục hỏa tức phụ phần hai, không ai thèm phản ứng lại.

Thẩm Triệt tức giận chỉ vào từng người: “Được lắm! Em sẽ nhờ ngân hàng kiểm tra! Em không tin mình không tìm ra được!”

Âu Triết Luân ở phía sau ới ới gọi: “Ngân hàng sắp đóng cửa rồi, chú mày phải nhanh lên chút!”

Hạ Lan Bá cũng nói lớn: “Đừng băng qua đường nhá, không mấy anh cá vàng lại hỏi thăm thì khổ!”

Thẩm Triệt nhanh như chớp đã chạy mất hút rồi, Khải Mặc Lũng liếc về phía sàn nhà trước cửa chính, lắc đầu: “Sao các cậu không thêm nhắc nó vậy.”

Thẩm Triệt vắt chân lên cổ chạy tới ngân hàng vừa kịp lúc trước khi nó đóng cửa, chưa được hai phút lại xôn xác chạy đi, hai tay trống trơn thở hồng hộc chạy về chung cư, quả nhiên trông thấy thẻ ngân hàng mình làm rơi ngay trước cửa:

Cái đậu phộng, tại sao các anh không ai thêm nhắc em thế hả?!”

Hạ Lan Bá vẻ mặt chỉ tiếc rên sất không thành thếp: “Các anh đây đặc biệt quan tâm gọi chú mày là Thẩm Nhị bao nhiêu năm nay mà không có tác dụng nào sao?”

Thẩm Triệt nhặt cái thẻ ngân hàng còn in cả dấu giày kia lên, chà chà lên quần, mặt xám mày tro đi vào nhà, ngồi bệt ra sô pha, nhìn lom lom ba người đang chăm chú xem Dục hỏa tức phụ còn thành thật nói: “Tiền của các anh em không thể nhận.”

Khải Mặc Lũng lúc này mới từ bi thả chân đang vắt vẻo xuống: “Thẩm Nhị, tiền của tụi anh chỉ là số lẻ, hai trăm năm mươi vạn kia là của Tần Tu chuyển khoản sang cho cậu đấy.”

Thẩm Triệt nghe xong não cũng thất nơ.

“Tổng cộng tất cả là hai trăm tám mươi vạn, trong tài khoản của chú mày không phải còn bảy mươi vạn sao, vậy thì phí bồi thường gom đủ rồi.” Hạ Lan Bá nói xong còn vỗ vỗ bả vai Thẩm Triệt. “Không phải cảm động quá thế đâu.”

Đậu má, tui có thể không cảm động sao?! Tui muốn khóc lun đây nè?! Cậu chàng đầu quần mếu máo nhìn Hạ Lan Bá, bộ dáng đặc biệt trùu tượng.

“Vốn tụi anh cũng muốn góp nhiều một chút.” Âu Triết Luân chống cằm tắc lưỡi cảm khái.” Đúng là hơi cho một mình hoa khôi trường quá.”

Mọi chuyện phải quay ngược lại về ba ngày trước.

“Ba trăm năm mươi vạn.” Khải Mặc Lũng ngắt điện thoại, đưa ra con số cuối cùng.

Hạ Lan Bá lắc đầu: “Con số khổng lồ. Đại gia ta gần đây kinh tế eo hẹp, chỉ có thể bỏ ra hai mươi vạn.”

Âu Triết Luân cúi đầu xem khế ước bán thân trước đây: “Hai mươi vạn thì phúc lợi cũng chỉ có giặt quần áo, rửa chén, quét dọn và làm chân sai vặt chạy trong phạm vi 2 km thôi. Kỳ hạn hai năm”

Hạ Lan Bá đập bàn đứng lên, lỗ mũi phun phì phì: “Vậy ông đây ra ba mươi vạn.”

Điều thuốc trên miệng Khải Mặc Lũng cũng rung theo: “Cậu lấy đâu ra ba mươi vạn?”

“Mười vạn kia anh cho tôi mượn, quyết định thế nhá!” Hạ Lan Bá gỡ mặt lưu manh.

Âu Triết Luân nói: “Em cũng ra ba mươi vạn! Ba mươi vạn còn có thể giặt quần lót giùm, hưởng thụ đãi ngộ kỳ lưng và mát xa, chân sai vặt trong phạm vi 5 km, kỳ hạn ba năm!”

Khải Mặc Lũng nhàn nhã nói: “Anh ra năm mươi vạn. Năm mươi vạn có phúc lợi gì?”

Âu Triết Luân ngó xuống khế ước bán thân một cái: “Woah! Năm mươi vạn có thể hưởng thụ ba loại hình phục vụ: tiếp rượu, tiếp cơm, tiếp ngủ, còn được hưởng chân sai vặt phạm vi 10 km... Âu ộc, thế này khác ều gì chuyển phát nhanh!”

Khải Mặc Lũng gơ tay ngắt lời: “Mấy cái đó anh đều không cần.”

“Vẫn còn nè.” Âu Triết Luân lại nói, “Còn được hưởng phục vụ làm vệ sĩ, tay đầm, bao cát. Được hưởng tất cả phúc lợi của mục hai mươi và ba mươi vạn phía trước! Kỳ hạn năm năm!” Âu Triết Luân quay sang Tần Tu, người duy nhất vẫn chưa tỏ thái độ: “Hoa khôi trường, cậu ra bao nhiêu?”

Tần Tu nhìn lướt qua khế ước bán thân trên bàn trà: “Tôi ra hai trăm năm mươi vạn.”

Cả nhà ồ lên.

Âu Triết Luân mắt chữ O miệng chữ A nhìn lại khế ước: “Trong này không có mục hai trăm năm mươi vạn, nhiều nhất chỉ tới một trăm vạn thôi.”

Tần Tu bĩu môi: “Một trăm vạn có phúc lợi gì?”

“Một trăm vạn đương nhiên có thể hưởng thụ toàn bộ phúc lợi của các mục trên, cậu còn có thể bắt nó bồi tán dóc, bồi đi chơi, bồi rượu, bồi ăn, bồi ngủ, giúp cậu giặt quần áo, quần lót, gội đầu, tắm rửa, lái máy bay...”

“Hử?” Ba người đồng thanh.

“Có gì mà hử với hử, bồi ngủ còn có thì lái máy bay đã tính gì.” Âu Triết Luân mặt dày vô sỉ nói. “Đương nhiên, cậu khó chịu còn có thể đánh nó, cũng có thể sai nó đi đánh người khác. Với tầm vóc này của Thẩm Triệt, thừa sức đập dẹp lép bọn học sinh cao trung.”

Tần Tu vẻ mặt thiếu hứng thú: “Nếu tôi ra hai trăm năm mươi vạn, phần phúc lợi anh viết là 24 giờ hề gọi là phải tới.”

Hạ Lan Bá & Khải Mặc Lũng & Âu Triết Luân OS: Địch mợ, không hổ là hoa khôi trường! 24h hề gọi là phải tới thế này khác đến đâu thú triệu hồi đâu!

Âu Triết Luân nuốt nước miếng khan: “Kỳ hạn muốn...”

Tần Tu nhìn ba bộ mặt ngồi trên sofa như cùng viết dòng chữ “Để xem cậu thâm độc tới mức nào”, bóp lon Coca trong tay đánh rắc một cái: “Cả-một-đời.”

Âu Triết Luân kinh hãi bùm miệng, hận không thể thét lên “Tần Tu ộp pa, anh kool quá đi!”

Dựa theo quy tắc trò chơi, nếu có người ra giá cao nhất, thì ba người còn lại chỉ có thể chia nhau số lẻ còn lại. Vậy nên hoa khôi trường vùng bàn tay lớn này lên, mấy thường dân bọn họ chỉ có thể còn kiếm được chút phúc lợi của nhân viên nội trợ.

Thẩm Triệt nằm trên sofa lăn qua lộn lại cả đêm không ngủ được. Hai trăm năm mươi vạn tuyệt đối không phải con số nhỏ, cho dù là Tần Tu cậu cũng không thể thoải mái mà nhận như thế được. Đúng hôm nay Tần Tu lại ở lại công ty tập luyện suốt đêm, cậu gọi tới năm cuộc điện thoại mà chưa thấy ai tiếp máy. Đến hơn mười hai giờ, rốt cuộc mới đợi được điện thoại Tần Tu gọi lại.

Tần Tu đầu dây bên kia thở có chút nặng nề, có lẽ là vừa mới luyện vũ đạo xong: “Cậu nhớ tôi đến mức nào rồi hả? Hai giờ mà gọi tới năm cuộc.”

Thẩm Triệt trầm ngâm hồi lâu, một lúc sau mới cất lời: “... Hai trăm năm mươi vạn rất lớn.”

“Vậy thì thực hiện nghĩa vụ hề-gọi-là-phải-tới của cậu cho tốt là được.”

Thẩm Triệt nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ, trụ sở Quan Triều cách chung cư tổng cộng bốn trạm xe, cậu xoay người ngồi dậy, tinh thần phấn chấn nói: “Yết sờ! Anh có muốn truyền gọi tôi đến ngay bây giờ không?!”

“Bây giờ tôi muốn cậu yên ổn nằm trên giường ấm trong phòng tôi.” Tần Tu nói, sau cùng còn cười: “Chúc tôi ngủ ngon đi.”

Thẩm Triệt lòng rối như mớ dây len, nhỏ giọng nói ngủ ngon.

“Ngày sao tính là chúc ngủ ngon, Cậu phải nói yêu tôi, sau đó mới chúc ngủ ngon.”

Thẩm Triệt nghe giọng Tần Tu bên kia di động, lại nghĩ tới chuyện, kia có thể là toàn bộ tiền dành dụm của Tần Tu suốt ba năm này, không biết mình như thế nào lại nói ra cái câu mắc ói kia: “Tôi yêu anh, ngủ ngon.”

Tần Tu nở nụ cười, lầm bầm một tiếng “Đồ cầu dân”, ngắt điện thoại.

133. Chương 137: Vì Tình Yêu, Hoa Khôi Trường Rong Ruối Ngàn Dặm Trường

Buổi tối hôm đó, Thẩm Triệt nằm trên giường lăn qua lộn lại suy nghĩ rất nhiều. Luật sư Hồ nói đúng, DCT thật không có điểm nào có lỗi với cậu. Cậu hủy hợp đồng tất cả chỉ vì An Gia Miện, như vậy có đáng giá hay không? Cách làm này có quá tùy hứng không? Có đủ chín chắn không?

Hủy hợp đồng rồi, tiền đồ của mình sẽ đi tới đâu giờ? Mình lấy cái gì đi báo đáp tình nghĩa của các anh đã giúp đỡ đây?

Cậu thanh niên tóc xoăn hít sâu một hơi, trở mình ngồi dậy, nghĩ một chút rồi nhảy xuống, bò vào gầm giường lôi trong rương ra một cái DV cũ, lắp pin vào. DV vẫn dùng được. Cậu nhìn gương mặt có chút mới mẻ của mình trên màn ảnh, thầm nghĩ có lẽ mình nên tự suy nghĩ lại mọi chuyện cho thật kỹ càng.

Mãi tới sáng hôm sau, Tần Tu mới quay về chung cư, vừa thấy sô pha trong phòng khách trống trơn liền ngẩng đầu nhìn về phía phòng ngủ trên lầu hai, thấy cửa phòng khép lại cũng không khỏi mỉm cười. Đi đến cửa toilet, anh lại đổi ý, ném chùm chìa khóa xe lên mặt bàn, đi thẳng lên lầu hai.

“Bình thường bảo cậu đi lên, không phải cậu đều sống chết không chịu sao...” Tần Tu vừa đẩy cửa phòng bước vào, giọng nói trêu chọc bỗng dừng im bật.

Trên giường không có ai.

Tần Tu chớp mắt, đi tới, nhìn chằm chằm chiếc giường trống trơn, lại không cam lòng ngồi xổm xuống, quỳ gối trên sàn nhà ngó vào trong gầm giường.

“Tần Tu, mượn kem cạo râu của cậu dùng...” Âu Triết Luân đẩy cửa phòng ra, thấy Tần Tu quỳ rạp trên mặt đất, đang chậm rãi quay đầu sang nhìn mình, phàn nàn một tiếng đóng chặt cửa lại.

Đờ mờ, mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành như Tần Tu lại quỳ rạp trên mặt đất như vậy đúng là quá khó để người ra nghĩ theo hướng trong sáng được mà!

Thẩm Triệt để lại một chiếc DV trên bàn làm việc trong phòng Tần Tu, lúc này cả nhà bốn người đều đang ngồi trước TV, chuẩn bị xem.

Trên màn hình xuất hiện Thẩm Triệt mặc T-shirt trắng, quần đùi hoa, một mớ tóc xoăn lộn xộn trên đầu. Cậu ta bố trí DV xong liền lùi ra sau, ngồi xếp bằng trên giường, hắng hắng giọng:

“Chào cả nhà, em là Thẩm Triệt.”

Cả bốn người trên sô pha đảo mắt khinh bỉ.

“Lúc các anh xem được video này, em có lẽ đã không còn ở chung cư nữa rồi.” Cậu thanh niên tóc xoăn trong màn hình cười nói.

Âu Triết Luân bỗng nhiên nhú mày: “Em bảo...”

Hạ Lan Bá gõ đầu Âu Triết Luân: “Suyt— cấm lên tiếng!”

“Em ghi lại DV này là muốn nói với các anh... Em yêu các anh. Có thể gặp được các anh là điều may mắn nhất trong cuộc đời em. Các anh mãi mãi là huynh đệ tốt nhất của em...”

Hạ Lan Bá xoa xoa cánh tay đã nổi đầy da gà da vịt, chịu không thấu: “Mịa, có thể tua nhanh qua đoạn này không?”

“Trước đây, em vì xấu hổ mà không thể nói ra những lời này, nhưng tất cả những việc các anh làm cho em, khiến cho em cảm thấy mình như vậy vừa ích kỷ lại rất ấu trĩ. Chuyện hủy hợp đồng với DCT, em cần phải thẳng thắn với các anh. Lý do em muốn giải ước với công ty đó là vì...”

Bốn người không ai bảo ai đều vênh tai lên. Trong màn hình, Thẩm Triệt há miệng, giật giật, lại giật giật, sau đó cứ giật giật mãi như vậy.

Tần Tu nhìn chằm chằm màn hình đến đỏ máu mắt, khom lưng bước đến trước loa: “Cậu ta đang nói cái gì vậy?! Sao tự nhiên tôi không nghe thấy gì thế nhỉ?”

Hạ Lan Bá vỗ đùi: “Bà mịa! Đoạn sau này nó dùng ngôn ngữ người câm, định đùa nhau chắc!”

“Tôi thấy không hẳn.” Khải Mặc Lũng nhàn nhả thả một ngụm khói, “Chắc là mất tiếng.”

Âu Triết Luân nhảy dựng lên: “Em đang định bảo mà! Cái DV này bị hỏng từ đời nào rồi. Lần trước cầm đi quay bài tập, lúc mở lên cũng chỉ có hình, không có tiếng!”

“Thẩm Nhị, chú mày đúng là dần hết chỗ nói!” Hạ Lan Bá chỉ vào cậu thanh niên đầu quần trong màn hình TV vẫn đang ra sức mấp máy môi, chỉ thiếu nước cầm dép lê ném cho một phát. “Ghi hình xong cái là coi như xong luôn, chú mày cũng không thêm xem lại hết một lượt sao?!”

Khải Mặc Lũng nhún vai: “Chắc chỉ xem đoạn đầu.” Nói xong còn an ủi vỗ vỗ vai Hạ Lan Bá: “Thẩm Nhị làm việc là cái kiểu này mà.”

Cả nhà cứ như vậy ngồi dần mất trên sofa xem kịch câm, ước chừng phải mười phút.

“Vậy nên em quyết định đi tu hành một thời gian.” Cậu chàng tóc xoăn trên màn hình lại cất tiếng nói.

Lúc sắp hết phim lại có âm thanh trở lại, nhưng mà đoạn nội dung này nhảy cóc cái rụp, bốn người quay sang nhìn nhau, chẳng biết nói gì.

“Có một số việc còn rất mê mang, tương lai cũng không thấy rõ... Hi vọng lúc em trở lại sẽ có một diện mạo hoàn toàn mới. Cả nhà không cần lo cho em, ừm... Những điều cần nói cũng đã nói cả rồi, vậy nhé.”

Một bàn tay to dùng sắp lại gần đóng máy quay.

Âu Triết Luân mắt trợn ngược: “Tu hành? Đi chỗ nào? Thiếu Lâm tự?” Tiểu thiên vương không hài lòng, “Địch, nó chán đời chạy đi luyện Nhất Dương Chỉ, lão tử biết làm sao giờ? Khế ước bán thân này công toi à? Em còn một ngăn tủ quần áo và hai cái ga trải giường chưa giặt đây nè, đang chờ nó mà giờ nó lượn mất rồi!”

Hạ Lan Bá châm một điếu thuốc, rít một hơi: “Chú mày quỳnh cái gì, chú mày có sốt ruột bằng Tần hoàng tử người ta hai trăm năm mươi vạn hễ gọi là phải tới không?”

Âu Triết Luân quay ra nhìn Tần Tu, Tần Tu vẫn còn đen mặt nhìn cái DV. Âu Triết Luân nhất thời lại có ảo giác cái DV kia cũng đang đỏ mồ hôi hột.

Tội nghiệp trái t(r)ym của hoa khô thiên hạ quá cơ, ai biểu cậu đặt phải thẳng ngốc chớ?

Tần Tu chọn số gọi điện, ban đầu là chuyển hướng hộp thư thoại, sau đó liền nghe tiếng thông báo nằm ngoài vùng phục vụ luôn. Suốt đêm anh ngủ không ngon giấc. Cả một ngày một đêm hôm trước luyện tập mệt đến như vậy, thế mà vừa ngủ chút lại gặp ác mộng, vậy là đành phải bắt buộc mình trợn mắt trừng trăn nhà, nghĩ tới nghĩ lui, đột nhiên lại nghĩ đến chút manh mối. Sáng sớm hôm sau đi xuống lầu, vừa xuống đã nghe tiếng Âu Triết Luân líu ríu trong phòng khách.

“Cả đêm qua mí mắt em cứ giật giật. Mịa nó, Thẩm Nhị nó sẽ không nghĩ quần đây chứ?!”

“Chú mày chắc cmn chán là bị bệnh rồi. Giật giật mí mắt đâu chỉ điềm báo tai nạn, nhớ điềm báo mất tiền thì sao?” Hạ Lan Bá vừa nhấc cao chân, vừa khịt mũi khinh bỉ.

“Anh thì biết cái gì. Có khi là Thẩm Nhị sợ không có tiền, mới tự nhảy xuống kiếm tiền bảo hiểm, sau đó nguy trạng tự sát thành sự cố ngoài ý muốn...” Vừa điềm báo tai nạn, vừa mất tiền, đây không phải là cả hai à?!

“Không phải nguy tạo thành sự cố ngoài ý muốn.” Tần Tu mặc chiếc Jacket mài bạc cùng quần jeans rách thoải mái, trên lưng khoác chiếc ba lô du lịch Clover đi xuống lầu: “Tôi sẽ đi giết cậu ta.”

Âu Triết Luân mắt nhìn Tần Tu cầm ba lô ném trên sofa, vào toilet lấy mấy vật dụng vệ sinh cá nhân rồi lại ra bàn trà tìm tìm chum chìa khóa nhét vào ba lô hành lý căng phòng, xoẹt một cái kéo dây khóa, quăng

lên lưng. Tay áo chiếc jacket màu đen kéo lên tận khuỷu, lộ cả cẳng tay. Tần Tu tuy được xây dựng hình tượng mỹ nam nhưng đường nét cánh tay cũng rất rắn chắc, mạnh mẽ, kết hợp với đồng hồ đeo tay không thấm nước. Bộ trang phục đầy nam tính như vậy nhưng khoác trên người một mỹ nam cũng không có gì quá đường đột.

Âu Triết Luân nhìn Tần Tu trông như chuẩn bị đi quay *Man Vs Wild* , đứng hình mất nửa ngày, sau mới hỏi: “Cậu đi tìm Thẩm Triệt à? Cậu biết nó ở đâu không?”

(*Man Vs Wild* là một chương trình truyền hình thực tế rất nổi tiếng ở Anh Quốc do Bear Grylls thực hiện và phát sóng trên kênh Discovery. Mỗi tập phim *Man vs. Wild* là một cuộc hành trình khám phá đồng thời cũng là cuộc đấu tranh sinh tồn có thật giữa Bear Grylls với thiên nhiên hoang dại. Qua đó, khán giả có thể rút ra cho mình những kỹ năng cơ bản để sống sót trong những hoàn cảnh khắc nghiệt.)

“Anh nói xem.” Tần Tu ngửa đầu uống một ngụm Coca. “Cậu ta một khi cởi quần tôi còn biết cậu ta muốn tụt xuống hay lột ống quần nữa là.”

Nói xong liền cầm lon Coca đã uống cạn “cạch” một tiếng đập lên bàn trà, mạnh mẽ oai phong, vô cùng đẹp trai mà giật cánh cửa, đi ra ngoài.

Hạ Lan Bá từ ban công đi vào, thấy Âu Triết Luân ngồi đần độn ngơ ngẩn nhìn cánh cửa đã khép chặt: “Làm sao vậy? Bị câu hồn à?”

Âu Triết Luân thu ánh mắt, quay sang Hạ Lan Bá, tấm tắc cảm khái: ” Shit! Oai voãi chường. Thẩm Triệt bỏ nhà trốn đi cuối cùng cũng làm cho hoa khôi trường hoàn toàn biến thành một người đàn ông rồi!”

Tần Tu hùng hùng hổ hổ đi ra thang máy, hất xì một cái, mở mắt ra liền trông thấy một con chó Golden retriever đứng trước mặt, đang nhìn mình le lưỡi.

Trong lòng Tần Tu chẳng biết từ đâu lại bùng lên lửa giận, hất mặt nói với chú chó lông vàng lạc đường kia: “Ngồi xuống!”

Cún bự Golden retriever dựng thẳng lỗ tai, không có phản ứng gì. Tần Tu hí hóp mắt lườm nó một lúc lâu, chú chó sấn lông vàng ngẩng đầu nhìn mỹ nam một mét tám lăm xa lạ kia, cái đuôi bự ve vẩy vài cái rồi kẹp vào mông, thế mà cũng ngồi xuống thật.

Tần Tu hỏi: “Mày có biết mày sai ở chỗ nào không?”

Golden retriever đáng thương le lưỡi vô tội.

“Không biết nhận sai thì cứ ngồi yên đấy cho tao!”

Nói xong liền roẹt một tiếng, lôi kính râm Ray-ban ra đeo, bước ra ánh mặt trời, miệng vẫn còn hung hăng đe dọa: “Giỏi thì đừng để tôi tìm thấy cậu, nếu không cậu chết với tôi.”

Sau khi đại minh tinh đã đi xa, nhân viên quản lý tòa nhà dẫn một cô bé đi tìm chó: “A, tìm được rồi! Chó của cháu thật nghe lời, cứ ngồi xồm ở đây suốt này tới giờ! Ai dà, sao người nó lại run rẩy dữ vậy...”

Khu bảo tồn tự nhiên nơi A Kim đang sống nằm ở vùng núi phía bắc Hoài Cẩm, tên là khu bảo tồn tự nhiên Sơn Bạch. Tuy rằng trước giờ Thẩm Triệt chưa từng nhắc tới với Tần Tu lần nào nhưng việc này sao có thể làm khó hoa khôi trường kẻ thắng nhân sinh cho được. Đầu tiên Tần Tu lên mạng sọt những người được trao danh hiệu Vệ sĩ địa cầu của Văn phòng bảo vệ môi trường Liên hợp quốc, tìm được tên thật của A Kim, sau đó dò được tới weibo của A Kim, ngay lập tức sẽ biết đại khái vị trí của khu bảo tồn tự nhiên đầu tiên này. Vừa hay khoảng thời gian này Tần Tu cũng không có việc gì bận. EP cũng thu âm xong rồi, quảng cáo cũng quay chụp xong xuôi, kịch bản mới còn đang viết, đúng là dịp tốt nhất để cảm nhận thiên nhiên vậy gọi. Đáp máy bay đến Hoài Cẩm, xuống máy bay rồi Tần Tu mới tiền trạm hậu tẩu gọi điện báo với Jessica.

“Tôi đang ở Hoài Cảng, có thể hết tuần này vẫn chưa về.” Tần Tu đeo kính râm, lưng khoác ba lô du lịch. Bên cạnh thi thoảng cũng có vài cặp mắt tò mò nhìn theo người thanh niên cả người toát ra hàn khí tàn bạo đầy chết chóc đang đi ra khỏi sân bay.

Đầu dây bên kia Jessica hình như hít vào một hơi thật sâu, một lúc lâu sau mới nói: “Tần Tu cậu nghe tôi nói này. Giải Kim Chi năm nay cũng đâu phải chỉ có một lần, cậu còn trẻ như vậy...”

Mĩ nam đeo kính râm hạ di động, kinh ngạc cau mày: “Tôi chẳng có hứng thú gì với cái giải thưởng rách nát kia cả. Tôi đến Hoài Cảng này là tìm người, một tuần sau sẽ về. Mặc kệ lịch trình có những việc gì cô giúp tôi hoãn lại một tuần là được rồi.”

“Cậu tìm người? Tìm ai?”

Tần Tu giả bộ không nghe thấy, cúp luôn điện thoại, nhét di động vào túi áo jacket, đi tới ven đường giơ tay vẫy taxi.

Một chiếc xe đỗ lại, Tần Tu mới chú ý tới một cô gái chân bó thạch cao cứng đờ cũng đang đứng ở ven đường chờ xe, vậy là đem xe này nhường cho đối phương. Tần Tu thấy cô gái đi đứng không tiện, lại bước tới đỡ. Anh vừa bước tới liền có một gã đầu trọc sải một bước vượt lên trước mở cửa xe. Cảnh này giống như đã từng gặp trước đây, Tần Tu nhớ lại ngày hôm đó, mình vừa đi ra khỏi tòa nhà, Thẩm Triệt cũng cả nhắc một chân đứng ở ven đường chờ taxi. Tên kia có khi đến giờ vẫn chưa biết ngày đó chính là mình gọi giúp cậu ta taxi, còn hộ tống một quãng đường dài, nhớ đến đây tâm tình Tần Tu càng thêm cau có, khoe miệng nhếch lên một cái cười lạnh, tiến lên phía trước đập đập lưng kẻ vừa đoạt xe.

Gã đầu-sân-bay không phản ứng, đang định sập cửa lại thì cửa kéo mãi cũng không được. Gã ta hằm hằm vươn tay ra ngoài, không để cho mỹ nam đeo kính râm làm càn: “Tao cảnh cáo mày đấy thẳng mặt trắng kia. Có bỏ tay ra cho bố mày không thì bảo!”

Trong phút chốc, Tần Tu trông thấy mình đã đập cho gã đầu trọc ghê tởm này một cái lặn ra đất, còn bẹp bẹp đập thêm mấy cái, kết quả là bị chộp lại hình, sau đó Jessica cầm tờ báo với cái tit bự Bất ngờ ngôi sao thần tượng bạo lực đánh người trọng thương khóc lên khóc xuống nhìn anh ngồi sau lớp song sắt. Cuối cùng, anh vẫn dần mình xuống, lạnh giọng nói: “Để cho cô gái này ngồi trước.”

Cô gái giật mình ngẩng đầu, giọng nói trầm thấp thuần hậu này đúng là cực kỳ giống một ngôi sao thần tượng đang nổi nào đó, ngay cả vóc dáng và khí chất cũng rất giống!

Đầu trọc lại giật cửa một cái, sống chết không chịu nhường: “Con mẹ mày muốn gì hả?!”

Tần Tu cúi đầu nói với bác tài xế ngồi hàng ghế trước: “Bác tài, phiền bác mở cửa trước một chút.”

Tài xế rất phối hợp mà mở cửa bên ghế phó lái ra. Tần Tu ý bảo cô gái đi đừng không tiện kia lên xe, một tay đỡ cô gái, một tay vẫn gắt gao đè cửa xe. Gã đầu trọc trên xe chửi ầm lên, vươn tay định đẩy Tần Tu. Lưng Tần Tu bị đẩy mạnh một cái, anh hừ lạnh một tiếng, nhắc chân, an vị ngồi vào ghế sau.

“Bác tài, lái xe.”

Bằng sơn mỹ nam đeo kính râm vắt đôi chân dài ngồi ở hàng ghế sau, trên người như viết mấy chữ “Tâm tình đây không tốt, đang cần tiêu khiển”. Bác tài thầm mắng thẳng cha cướp xe kia đúng là có mắt không trông, bắt đầu khởi động xe. Gã đầu trọc thấy Tần Tu ngồi vào rồi mới nhận ra đối phương không phải kẻ dễ chọc, vừa lăm bầm chửi rửa vừa mở cửa xe mau chóng chuẩn.

Cô gái cảm ơn rồi rít, trong bụng rất tò mò thân phận của đối phương nhưng ngại không dám hỏi, chỉ nói: “Anh là người nơi khác tới đúng không, nói không chừng chúng ta lại tiện đường.”

Tần Tu hỏi: “Khu bảo tồn tự nhiên Sơn Bạch cách đây có xa lắm không?”

Cô gái kinh hỉ quay đầu lại: “Vậy chúng ta cùng đường rồi! Tôi đến làng du lịch Tường Vi Xanh, ngay phía trước Bạch Sơn một chút!”

Bác tài lên tiếng: “Tới Sơn Bạch đi nhanh cũng phải mất hai giờ, với cả khu Sơn Bạch kia giao thông không tiện, xe này của tôi chỉ có thể dừng ở đầu đường Sơn Bạch thôi. Anh bạn, nếu cậu muốn vào khu bảo tồn

tự nhiên thì phải đi bộ vài km nữa. Cậu có hẹn với hướng dẫn viên du lịch không, nếu không đi một mình nguy hiểm lắm.”

“Không sao.” Tần Tu mệt mỏi nhắm mắt lại, tâm nói tôi đang đi giết người, đâm vào dao trắng, rút ra dao đỏ, còn có cái gì nguy hiểm hơn nữa chứ.

Đi chung một đoạn đường dài, xe lên đường cao tốc phong cảnh cũng trở nên nhàm chán. Bác tài mở radio trên xe lên, kênh âm nhạc đang phát ca khúc trong EP mới của Tần Tu, cô gái ngồi hàng ghế trước không kìm được vẫn len lén liếc về phía sau.

Tần Tu nhắm hai mắt định ngủ một lúc, vừa nhớ lại giấc mơ tối qua, anh mơ thấy Thẩm Triệt đầu trượt lóc gọi anh là thí chủ, nghĩ thấy ghê không sao ngủ được.

Tên cầu dân kia, tốt nhất là cậu rửa mộng ngồi đây chờ cho tôi.

134. Chương 138: Man Vs Wild

Taxi thả Tần Tu xuống đầu đường Sơn Bạch, bác tài chúc anh đi đường may mắn rồi lái xe đi. Tần Tu khoác ba lô du lịch đứng ở ven đường, bốn phía không thấy làng mạc thôn xóm nào, ngoài chỗ anh đang đứng là đường cái, còn lại đưa mắt ra xung quanh chỉ thấy màu xanh ngắt một màu. Thông thả đi theo địa hình vùng núi nhấp nhô lên xuống, Tần Tu chợt thấy sau lưng có một bảng hướng dẫn rỉ sét loang lổ. Anh gỡ kính râm, ngẩng đầu nhìn, hình như cứ tiếp tục đi thẳng phía trước là có thể đến khu bảo tồn.

Đi chưa tới 2 km, quả nhiên nhìn thấy bên đường có một bảng hướng dẫn to tướng “Khu bảo tồn tự nhiên Sơn Bạch”, bên dưới là vài dòng cảnh báo, nhắc nhở xung quanh đây có gấu và vài loài động vật nguy hiểm thường hay qua lại, không được săn bắn phi pháp bla bla... Trên bảng hướng dẫn còn có hình một con gấu xám nhe răng cười thô lỗ. Tần Tu vẹo đầu về mặt khinh thường: “Ai chụp thể này. Khó coi chết đi được.”

Đi vào khu bảo tồn, không khí đúng là trong lành hơn hẳn. Tiếng côn trùng râm ran, tiếng chim hót líu lo không dứt. Tần Tu nhét một chiếc earphone vào tai, vừa đi vừa nghe bản giao hưởng “Đồng quê” của Beethoven, cảm thấy vô cùng hợp với khung cảnh. Tuy rằng đường có hơi lầy lội khó đi nhưng tâm trạng rất thoải mái. Cứ như vậy đi hai giờ cũng không gặp người hay công trình kiến trúc nhân tạo nào. Mà đừng nói đến người, ngoại trừ anh thì cũng chẳng thấy con linh trưởng thứ hai nào luôn. Tần Tu tháo tai nghe quay đầu lại, phát hiện đã không nhìn thấy con đường đầu nữa. Lúc này đã là xế chiều, trong rừng rậm bỗng vang lên những tiếng soạt soạt soạt. Tần Tu cảm thấy có cái gì đập một cái lên ót mình, vừa ngẩng đầu lập tức trợn trắng mắt!

Một đàn dơi chít chít từ trên cây bay ào lên, ào ào như xe xung kích bay qua đầu anh!

Bảng sơn mĩ nam kìm không được kêu lên một tiếng sợ hãi, trước mắt tất cả đều là những cái cánh chằng chịt, sao bay mãi mà chưa hết đàn vậy!>”< má,=” không=” biết=” có=” bao=” nhiều=” con=” nữa?!=” lại=” ngừng=” đầu=” nhìn=” về=” phía=” đàn=” dơi=” đang=” bay=” tới,=” vừa=” nhìn,=” tần=” tu=” lập=” tức=” hận=” không=” thể=” tự=” chột=” mù=” hai=” mắt=” luôn=” mấy=” cây=” đại=” thụ=” tươi=” tốt=” đâu=” hết=” rồi?=” sao=” có=” vài=” phút=” đã=” trụi=” lủi=” hết=” cả=” thể=” này?=” tần=” tu=” nghĩ=” ra=” từng=” lá=” từng=” lá=” đỉnh=” trên=” mấy=” cái=” cây=” kia=” vốn=” không=” phải=” là=” lá,=” mà=” tất=” cả=” đều=” là=” cánh=” dơi,không=” kìm=” nổi=” cũng=” lạnh=” cả=” sống=” lưng=” đường=” bay=” của=” đám=” dơi=” quả=” (hay=” còn=” gọi=” là=” flying=” fox=” –=” cáo=” bay)=” này=” khá=” cao,=” nhưng=” không=” hiểu=” sao=” vẫn=” có=” vài=” con=” cá=” biệt,=” trọng=” lượng=” vượt=” quá=” chỉ=” tiêu=” nên=” bay=” có=” thấp=” hơn=” một=” chút,=” gần=” như=” là=” đang=” xẹt=” qua=” ót=” tần=” tu.=” mất=” ba=” hay=” năm=” phút=” đồng=” hồ=” gì=” đây,=” quân=” đoàn=” dơi=” mới=” xuất=” phát=” xong,=” mái=” tóc=” của=” bảng=” sơn=” mĩ=” nam=” thì=” đã=” bị=” chà=” đạp=” cho=” hồng=” hết=” cả=” đáng=” đợi=” cho=” bốn=”

phía=" yền=" tĩnh=" trở=" lại,=" tần=" tu=" mới=" thở=" phào=" một=" hơi,=" cào=" cào=" tóc,=" đứng=" giữa=" tòa=" lầu=" bỏ=" trống=" của=" đàn=" dơi=" tự=" đánh=" trống=" lắng,=" hừ=" một=" tiếng=" "vóc=" đáng=" cao=" quá=" cũng=" bắt=" tiện=" thật,=" nghe=" bác=" tài=" và=" cô=" gái=" kia=" nói,=" tới=" khu=" bảo=" tồn=" rồi=" thì=" chỉ=" đi=" thêm=" một=" đoạn=" nữa=" là=" có=" thể=" thấy=" phòng=" ở=" của=" nhân=" viên=" quản=" lý=" và=" kiểm=" lâm,=" bác=" tài=" còn=" an=" ủi=" tần=" tu,=" nói=" nếu=" may=" mắn=" không=" chừng=" còn=" gặt=" được=" người=" tuần=" rừng,=" tần=" tu=" đi=" mãi=" đến=" khi=" chân=" tê=" rần=" vẫn=" chẳng=" thấy=" gì,=" tâm=" nói=" chẳng=" nhẽ=" vận=" khí=" mình=" lại=" kém=" thể=" à?=" sau=" đó=" khoe=" miệng=" khẽ=" giật=" giật,=" tự=" đứng=" lại=" cảm=" thấy=" buồn=" tiểu,=" "đúng=" là...=" sớm=" không=" đến,=" muộn=" không=" đến..."=" băng=" sơn=" mĩ=" nam=" đen=" mặt=" ngó=" xung=" quanh,=" tuy=" nơi=" này=" có=" vẽ=" không=" có=" người=" ở=" nhưng=" mà=" giữa=" ban=" ngày=" ban=" mặt,=" anh=" thân=" là=" ngôi=" sao=" mà=" lại=" đứng=" ngay=" đây=" tùy=" tiện=" đi=" tè=" thì=" vẫn=" thấy=" không=" hay=" cho=" lăm,=" đại=" minh=" tinh=" đổi=" tới=" đổi=" lui=" cuối=" cùng=" cũng=" tìm=" được=" một=" gốc=" cây=" bách=" to=" lớn=" chắc=" chắn,=" tần=" tu=" lấy=" cậu=" nhỏ=" ra,=" bắt=" chấp=" hết=" mà=" giải=" quyết=" ngay=" tại=" chỗ,=" lần=" này=" nhìn=" hơi=" lâu,=" lúc=" phóng=" ra=" tần=" tu=" cũng=" như=" trút=" được=" gánh=" nặng,=" vừa=" ngẩng=" đầu,=" lại=" thấy=" trên=" cành=" cây=" vắt=" vẻo=" một=" con=" lười,=" đang=" lom=" lom=" nhìn=" anh=" đi=" tiểu,=" tần=" tu=" mặc=" kệ=" con=" lười=" kia,=" lại=" dờ=" tâm=" mắt=" xuống=" dưới,=" sau=" đó=" giật=" nảy=" mình,=" cái=" dấu=" trên=" thân=" cây=" kia=" là=" gì?=" tần=" tu=" kéo=" khóa=" quần=" xong,=" liền=" sấn=" lại=" gần=" xem=" cho=" rõ,=" vừa=" nhìn=" thấy=" đã=" hoảng=" hồn,=" cái=" vết=" lốm=" to=" tròn=" kia=" rõ=" ràng=" là=" dấu=" vết=" gấu=" tát=" mà?!=" "cái=" chỗ=" chết=" tiết=" này=" hóa=" ra=" có=" gấu=" thật...=" trong=" rừng=" rậm=" u=" ám=" len=" lõi=" vài=" ánh=" hoàng=" hôn=" yếu=" ớt,=" chỉ=" có=" thanh=" âm=" lạnh=" buốt=" của=" một=" mình=" tần=" tu,=" tần=" tu=" nhìn=" chằm=" chằm=" vết=" gấu=" tát,=" trong=" đầu=" không=" khỏi=" hiện=" lên=" hình=" con=" gấu=" xám=" tươi=" cười=" đôn=" hậu=" trên=" cái=" bảng=" hướng=" dẫn=" kia,=" lại=" còn=" gấu=" đực=" vừa=" xĩa=" răng=" vừa=" đi=" tè=" lên=" thân=" cây=" nữa=" chứ,=" gấu=" đực=" thường=" hay=" để=" lại=" mùi=" của=" mình=" trên=" thân=" cây=" để=" đánh=" dấu=" lãnh=" thổ,=" chỗ=" này=" chắc=" chắn=" chính=" là=" địa=" bàn=" của=" một=" con=" gấu=" đực=" nào=" đó,=" tần=" tu=" ngẩng=" đầu=" trừng=" mắt=" nhìn=" con=" lười=" lũng=" lảng=" treo=" trên=" cây,=" "sao=" mảy=" không=" nhắc=" tao=" sớm=" hà?!=" con=" lười=" bỗng=" nhiên=" rụt=" người=" về,=" lấy=" tốc=" độ=" còn=" chậm=" hơn=" cả=" ốc=" sên=" mà=" đu=" đu=" về=" phía=" nhánh=" cây=" bên=" trên,=" tuy=" rằng=" tốc=" độ=" thật=" đáng=" xấu=" hổ=" nhưng=" tần=" tu=" cũng=" nhìn=" ra=" được,=" cái=" đồ=" lười=" biếng,=" khả=" năng=" di=" chuyển=" cực=" kỳ=" chậm=" chạp,=" một=" ngày=" cũng=" chỉ=" bò=" được=" hơn=" 10=" mét=" này,=" bây=" giờ=" lại=" leo=" với=" tốc=" độ=" 20cm/s=" thể=" kia=" chứng=" tỏ=" nó=" đang=" cật=" lực=" mà=" bỏ=" trốn,=" tần=" tu=" đương=" nhiên=" không=" ngốc=" đến=" độ=" tưởng=" con=" lười=" kia=" sợ=" mình,=" trong=" lòng=" cũng=" dăng=" lên=" nỗi=" sợ=" hãi,=" anh=" chậm=" rãi=" quay=" đầu=" lại,=" ***=" thăm=" triệt=" liên=" tục=" hất=" xì=" vãi=" cái=" a=" kim=" đang=" cùng=" các=" đồng=" nghiệp=" chuẩn=" bị=" súng=" gậy=" tê,=" bọn=" họ=" đang=" định=" vào=" rừng=" tìm=" lại=" chú=" gấu=" sam=" vừa=" từ=" doanh=" địa=" chạy=" ra=" ngoài,=" thấy=" thể=" liền=" quay=" đầu=" lại=" hỏi=" thăm=" triệt=" "không=" sao=" chứ?=" hay=" là=" cậu=" dùng=" đi=" theo=" nữa,=" ở=" lại=" trong=" này=" nghỉ=" ngơi=" đi,=" "thăm=" triệt=" đang=" định=" nói=" không=" việc=" gì,=" thêm=" người=" là=" thêm=" lực,=" đúng=" lúc=" này=" lại=" có=" người=" đẩy=" cửa=" đi=" vào=" "thăm=" triệt,=" điện=" thoại=" của=" cậu,=" thăm=" triệt=" và=" a=" kim=" quay=" sang=" nhìn=" nhau,=" ai=" lại=" biết=" cậu=" ở=" chỗ=" này=" nhỉ?=" thăm=" triệt=" tới=" phòng=" thông=" tin=" tiếp=" điện=" thoại,=" vừa=" mới="

“a=” lô=” một=” tiếng=” đầu=” dây=” bên=” kia=” đã=” mở=” miệng=” ra=” chữ=”
 té=” tát:=” “thăm=” nhĩ!=” mảy=” vãn=” còn=” biết=” đường=” tiếp=” điện=” thoại=”
 của=” anh=” hử?!” “sư=” phụ?=” thăm=” triết=” hết=” hồn,=” “sao=” anh=” lại=”
 biết=” em=” ở=” chỗ=” này?!” mảy=” người=” cài=” gps=” hay=” là=” máy=” nghe=”
 trộm=” trên=” người=” tui=” đây=” à?!” “anh=” mảy=” không=” biết,=” là=” hoa=”
 khô=” nhà=” chú=” mảy=” biết.=” hạ=” lan=” bá=” bên=” kia=” đầu=” dây=” nói.=”
 “sáng=” sớm=” nay=” tần=” tu=” đã=” đi=” tìm=” chú=” mảy,=” nó=” đã=” đến=”
 chỗ=” chú=” mảy=” chưa?=” thăm=” triết=” giật=” nẩy=” mình:=” “anh=” nói=” tần=”
 tu=” tới=” tìm=” em?!=” anh=” ta=” đến=” đây=” lúc=” nào?=” em=” chưa=” có=”
 gặp=” mà!=” “nó=” ra=” khỏi=” nhà=” từ=” sáng=” sớm,=” lẽ=” ra=” là=” đến=” rồi=”
 chứ.=” hạ=” lan=” bá=” nghi=” hoặc=” nói.=” thăm=” triết=” nghĩ=” nghĩ=” một=”
 chút,=” không=” đúng=” mà!=” “vậy=” sao=” anh=” ta=” không=” gọi=” điện=” thoại=”
 cho=” em?=” tuy=” rằng=” đi=” động=” không=” có=” tín=” hiệu=” nhưng=” nếu=”
 hạ=” lan=” bá=” cũng=” biết=” số=” điện=” thoại=” này,=” không=” có=” chuyện=”
 tần=” tu=” xuống=” máy=” bay=” xong=” lại=” không=” thể=” gọi=” điện=” cho=”
 cậu=” được.=” “chuyện=” nói=” ra=” dài=” dòng=” lăm.=” “=” hạ=” lan=” bá=” nói.=”
 “buổi=” sáng=” nó=” đi=” cũng=” không=” nói=” với=” tụi=” anh=” là=” đi=” đâu.=”
 mãi=” sau=” anh=” gọi=” điện=” hỏi,=” nó=” mới=” nói=” chắc=” là=” chú=” mảy=”
 ở=” đây.=” sau=” nữa=” thì=” người=” đại=” diện=” của=” nó=” gọi=” cho=” tụi=”
 anh,=” nói=” đột=” nhiên=” không=” liên=” lạc=” được=” với=” tần=” tu.=” anh=”
 tìm=” nửa=” ngày=” trong=” túi=” trước=” đây=” của=” chú=” mảy=” mới=” lấy=”
 được=” số=” điện=” thoại=” này,=” bên=” gọi=” thử.=” chắc=” là=” tần=” tu=” không=”
 biết=” số=” này,=” nhưng=” mà=” chú=” nói=” tần=” tu=” còn=” chưa=” tới=” đó=”
 sao?=” thiệt=” không=” vậy?=” hơn=” mười=” giờ=” sáng=” nó=” lên=” máy=” bay=”
 rồi=” mà,=” cho=” dù=” tới=” trễ=” thì=” giữa=” trưa=” cũng=” tới=” được=” sông=”
 hoài=” cẳng.=” giờ=” cũng=” sáu=” rưỡi=” rồi,=” gọi=” điện=” cho=” nó=” cũng=” là=”
 nằm=” ngoài=” vùng=” phủ=” sóng...=” này,=” a=” lô,=” thăm=” nhĩ,=” chú=” mảy=”
 còn=” nghe=” không=” đây??=” thăm=” triết=” chưa=” nghe=” xong=” đã=” vội=” cúp=”
 điện=” thoại,=” lao=” ra=” khỏi=” nhà=” gõ.=” chiếc=” xe=” jeep=” tuần=” tra=” cõ=”
 nhỏ=” còn=” chưa=” đi,=” cậu=” thanh=” niên=” tóc=” xoắn=” vội=” đuổi=” theo=”
 xe,=” rồi=” rít=” tít=” mù=” giải=” thích=” tình=” huống=” với=” mấy=” người=” đàn=”
 ông=” trên=” xe.=” ***=” lúc=” tần=” tu=” tỉnh=” lại,=” một=” con=” lửng=” mật=”
 đang=” nhẩn=” nại=” gặm=” giày=” của=” anh.=” trời=” đã=” hoàn=” toàn=” tối=”
 đen,=” anh=” ngồi=” thẳng=” dậy,=” hít=” sâu=” một=” hơi.=” bị=” một=” con=” gấu=”
 xám=” đuổi=” theo=” chạy=” té=” khỏi,=” cuối=” cùng=” trượt=” xuống=” sườn=” núi,=”
 thấy=” mình=” còn=” sống=” cũng=” đúng=” là=” kỳ=” diệu=” thật.=” anh=” muốn=”
 đứng=” lên=” nhưng=” mắt=” cá=” chân=” hình=” như=” bị=” trật=” khớp,=” vừa=”
 động=” cái=” đã=” đau=” điếng,=” trên=” người=” cũng=” bị=” ngã=” sừng=” tím=”
 mấy=” đám,=” quần=” áo=” đều=” bị=” cào=” cho=” rách=” vài=” đường,=” toàn=”
 thân=” rồi=” rã=” không=” còn=” chút=” sức=” lực.=” thở=” phì=” phò=” lòi=” đi=”
 động=” ra,=” chỉ=” còn=” lại=” một=” vạch=” pin.=” rừng=” rậm=” ban=” đêm,=”
 cho=” dù=” là=” mặt=” trăng=” treo=” ngay=” đỉnh=” đầu=” thì=” vẫn=” tối=” đen=”
 đến=” mức=” xèo=” bần=” tay=” cũng=” không=” nhìn=” thấy=” năm=” đầu=” ngón=”
 tay.=” lúc=” tần=” tu=” mở=” di=” động=” lên,=” ánh=” sáng=” phát=” ra=” khiến=”
 cho=” con=” lửng=” mật=” ngừng=” lại=” một=” chút,=” sau=” đó=” lại=” kiên=” trì=”
 gặm=” tiếp.=” tần=” tu=” cùng=” không=” đuổi=” con=” lửng=” đi,=” thứ=” nhất=”
 là=” không=” còn=” hơi=” sức,=” thứ=” hai=” là=” trong=” rừng=” núi=” hoang=” vu=”
 như=” vậy,=” ở=” một=” mình=” còn=” kinh=” khủng=” hơn.=” con=” lửng=” sắp=”
 cắn=” rách=” đôi=” giày=” rồi,=” sau=” đó=” bỗng=” nhiên=” dừng=” lại,=” nhắc=”
 cổ=” lên=” (nếu=” cái=” kia=” có=” thể=” coi=” là=” cổ).=” tần=” tu=” hừ=” khí=”
 vô=” lực=” nói:=” “sao=” không=” gặm=” tiếp?=” mảy=” sắp=” gặm=” đến=” thịt=”
 rồi=” đây,=” con=” vật=” đàn=” độn...”=” con=” lửng=” chẳng=” ngừng=” không=” tiếp=”
 tục=” cắn=” mà=” ngược=” lại=” còn=” rụt=” người=” lại,=” quay=” đầu=” xẹt=” một=”
 cái=” bỏ=” chạy.=” tần=” tu=” bực=” tức=” tròng=” mắt=” nhìn=” con=” lửng=” đã=”

chạy=" mất=" hút=" tự=" lúc=" nào=" "đồ=" vô=" dụng!=" vênh=" tai=" lên,=" quả=" nhiên=" nghe=" thấy=" trong=" rừng=" cây=" truyền=" tới=" tiếng=" loạt=" xoạt=" khả=" nghi,=" còn=" có=" từng=" đợt=" tiếng=" sói=" tru=" xa=" xa=" nữa.= " đây=" rớt=" cuộc=" là=" cái=" nơi=" chết=" tiết=" gì=" vậy!=" có=" gấu,=" có=" báo=" gấm,=" lại=" còn=" có=" sói?=" tao=" cao=" một=" mét=" tám=" lăm=" nhưng=" có=" bảy=" mười=" ký=" thôi,=" chỉ=" sợ=" không=" đủ=" cho=" chúng=" mày=" dính=" răng!=" trong=" rừng=" rậm=" nguy=" hiểm=" tứ=" bề=" kiểu=" này=" tuyệt=" đối=" không=" còn=" đường=" sống=" nữa=" rồi.= " nghĩ=" như=" vậy,=" tàn=" tu=" bật=" điện=" thoại,=" mở=" chức=" năng=" ghi=" âm.= " nên=" nói=" gì=" được=" nhỉ?=" "..."=" thăm=" triệt,=" câu=" là=" tên=" dân=" độn.= " tàn=" tu=" tựa=" người=" vào=" tảng=" đá=" lạnh=" như=" băng=" giữa=" vũng=" lầy,=" mệ=" mỗi=" lâu=" bầu.= " "bỏ=" nhà=" trốn=" đi=" rất=" vui=" sao?=" bây=" giờ=" nhìn=" thấy=" thi=" thể=" của=" tôi=" đã=" hỏi=" hận=" chưa?=" khóc=" đến=" chết=" cũng=" vô=" dụng,=" tôi=" sẽ=" không=" trở=" lại=" được=" nữa.= " nghĩ=" đến=" con=" cún=" golden=" retriever=" cõ=" bự=" canh=" giữ=" bên=" cạnh=" thi=" thể=" của=" mình=" còn=" ngựa=" mặt=" lên=" trời=" tru=" dài,=" tàn=" tu=" cũng=" thấy=" thương=" thương.= " "haiz..."=" tôi=" chết=" không=" khó=" coi=" lăm=" chứ?=" thấy=" tôi=" bị=" găm=" đến=" biến=" dạng=" chắc=" câu=" đau=" lòng=" lăm,=" "hoa=" khôì=" trường=" đẹp=" như=" vậy=" mà=" chết=" cũng=" không=" được=" toàn=" thây,=" hu=" hu=" hu'..."=" haiz,=" câu=" không=" phải=" là=" đồ=" háo=" sắc=" sao?=" pin=" di=" động=" nhấp=" nháy=" chỉ=" còn=" lại=" xiu=" điện,=" tàn=" tu=" hít=" sâu=" một=" hơi,=" giờ=" di=" động=" lên:=" "thăm=" triệt,=" tôi=" chỉ=" muốn=" nói=" với=" câu=" rằng,=" cho=" dù=" tôi=" chết,=" câu=" cũng=" không=" được=" quá=" đau=" khổ.= " ôm=" di=" ảnh=" của=" tôi=" khóc=" lóc=" một=" tuần=" là=" đủ=" rồi,=" sau=" đó=" câu=" nhất=" định=" phải=" đứng=" lên.= " tôi=" sẽ=" vẫn=" đôi=" theo=" cho=" đến=" khi=" câu=" trở=" thành=" ảnh=" để,=" vậy=" nên=" câu=" phải=" có=" niềm=" tin=" vào=" chính=" mình.= " độc=" được=" rating=" gì=" đó=" cũng=" mặc=" xác=" nó=" đi.= " với=" tôi=" mà=" nói,=" cho=" dù=" câu=" có=" là=" thuốc=" độc=" cũng=" là=" thứ=" thuốc=" độc=" mà=" tôi=" vui=" vẻ=" chịu=" đựng...=" "nói=" tới=" đây,=" tự=" nhiên=" có=" chút=" ghen=" ngào.= " "thăm=" triệt,=" thực=" ra=" tôi=" đối=" với=" câu..."=" soạt=" soạt=" soạt.= " có=" thứ=" gì=" đó=" trong=" bụi=" cỏ=" trên=" kia=" đang=" mò=" tới=" càng=" lúc=" càng=" gần.= " tàn=" tu=" cố=" gắng=" vươn=" thẳng=" lưng,=" quay=" đầu=" nhìn=" hướng=" lên=" trên.= " một=" cơn=" gió=" đem=" thổi=" qua,=" dưới=" ánh=" trăng=" mỏng=" manh,=" chỉ=" nhìn=" thấy=" một=" bóng=" dáng=" mơ=" hồ=" đang=" nằm=" phục,=" gió=" đưa=" tới=" hơi=" thở=" đã=" thú=" gay=" mũi.= " mùi=" vị=" của=" nguy=" hiểm=" kia,=" lúc=" chiều=" tàn=" tu=" đã=" từng=" nghĩ=" thấy=" rồi.= " anh=" có=" chút=" bực=" dọc.= " có=" ý=" đồ=" gì=" hả,=" sao=" không=" mò=" ra=" sớm=" chút?=" định=" giữ=" tao=" lại=" làm=" bữa=" tối=" đấy=" à?=" bây=" giờ=" hệ=" sinh=" thái=" trong=" các=" khu=" bảo=" tồn=" đã=" phát=" triển=" đến=" mức=" các=" loại=" cầm=" thú=" còn=" có=" cả=" đồ=" ăn=" để=" dành=" nữa=" cơ=" đấy?=" nhưng=" nhìn=" cái=" bóng=" kia=" hình=" như=" còn=" cách=" một=" đoạn=" nữa.= " tàn=" tu=" dồn=" hết=" sức=" bình=" sinh,=" chịu=" đựng=" cơn=" đau=" nhức=" toàn=" thân=" mà=" vật=" lộn=" bò=" dậy,=" dùng=" đầu=" gối=" mà=" bò=" lê=" trên=" mặt=" đất,=" chưa=" được=" mấy=" bước=" cả=" người=" như=" đã=" muốn=" rời=" ra=" từng=" mảnh.= " tiếng=" sột=" soạt=" ttrong=" bụi=" cỏ=" càng=" lúc=" càng=" lẩn,=" tàn=" tu=" cảm=" giác=" như=" chính=" mình=" cũng=" nghe=" được=" tiếng=" hít=" thở=" phì=" phò=" của=" gấu=" chó.= " đúng=" lúc=" này,=" một=" luồng=" sáng=" đợt=" ngọt=" lóc=" lên!=" tàn=" tu=" giật=" mình=" một=" cái=" quay=" đầu=" lại.= " triển=" núi=" rất=" cao,=" anh=" không=" nhìn=" thấy=" ánh=" sáng=" này=" từ=" đâu=" chiếu=" ra,=" chủ=" nghe=" thấy=" một=" giọng=" nói=" hoảng=" hốt=" đang=" tới=" gần:=" "..."=" tàn=" tu!=" tàn=" tu,=" anh=" có=" đây=" không?!=" thăm=" triệt?!=" tàn=" tu=" lật=" người=" lại,=" lưng=" dán=" lên=" đất=" đá=" trên=" sườn=" núi=" muốn=" ngóc=" lên,=" vừa=" muốn=" mở=" miệng=" đáp=" lại,=" tiếp=" đó=" đợt=" nhiên=" không=" thể=" động=" dậy.= " ngọn=" đèn=" cũng=" hắt=" bóng=" của="

con=" gấu=" xuống=" dưới=" sườn=" núi.=" bóng=" dáng=" con=" gấu=" xám=" đang=" bò=" sát=" mặt=" đất=" bỗng=" nhiên=" đứng=" thẳng=" lên,=" hơi=" thở=" ồ=" ồ=" hồng=" học=" kia=" đã=" tới=" gần=" sát=" đỉnh=" đầu.=" tần=" tu=" hít=" mạnh=" một=" hơi,=" hô=" to=" "thăm=" triệt,=" cậu=" dừng=" tới=" đây!!=" "anh=" nói=" cái=" gì?"=" người=" đang=" tìm=" kiếm=" phía=" trên=" nghe=" thấy=" giọng=" tần=" tu=" liền=" kích=" động,=" đi=" tới=" càng=" lúc=" càng=" gần.=" "anh=" đang=" ở=" đầu?!=" tần=" tu=" khấn=" cấp=" hét=" lớn:=" "ở=" đây=" có=" gấu!=" cậu=" mau=" chạy=" đi!!=" "hả?=" tại=" sao=" tôi=" lại=" phải=" chạy?"=" cậu=" nhất=" định=" chết=" cũng=" không=" cho=" tôi=" chết=" yên=" bình=" hay=" sao!=" "tôi=" bảo=" cậu=" chạy=" mà=" cậu=" dám=" không=" chạy=" hả?!=" sau=" khi=" rống=" lên=" câu=" này,=" tần=" tu=" cũng=" không=" nghe=" thấy=" tiếng=" của=" tên=" đàn=" nào=" đó=" nữa.=" tần=" tu=" định=" nhắm=" mắt=" lại,=" luồn=" sáng=" trước=" mí=" mắt=" kia=" bỗng=" như=" bị=" cản=" lại=" một=" chút,=" sau=" đó=" từ=" đỉnh=" đầu=" vang=" lên=" một=" giọng=" dè=" dặt=" hỏi:=" "anh=" có=" sao=" không?"=" tần=" tu=" thấy=" thăm=" triệt=" chẳng=" những=" không=" chạy=" đi=" mà=" còn=" mò=" tới=" đây,=" tức=" giận=" ngút=" trời=" nhắc=" đầu=" dậy,=" chỉ=" thấy=" cậu=" chàng=" đầu=" quẩn=" tay=" đang=" dất=" theo=" một=" con=" gấu=" choai=" choai,=" đang=" cúi=" người=" còn=" thực=" sự=" dõ=" dành=" anh:=" "nó=" là=" sam,=" mới=" năm=" tuổi,=" không=" có=" tấn=" công=" người=" đâu.=" tần=" tu=" chớp=" chớp=" mắt,=" như=" bị=" đội=" cho=" một=" gáo=" nước=" lạnh,=" quay=" đầu=" nhìn=" cái=" bóng=" in=" trên=" mặt=" đất=" ở=" đó=" là=" bóng=" một=" tên=" đầu=" quẩn=" khổng=" lồ=" đang=" ngồi=" chồm=" hồm,=" ôm=" một=" con=" gấu=" teddy=" to=" lớn.=">

135. Chương 139: Tuần Trăng Mặt Của Gấu Bắc Cực Và Cún Bự Golden Retriever Mới Tìm Về

Thẩm Triệt xuống dốc núi công Tần Tu lên lưng, mệt đến mức thở hồng hộc, cả người toàn là bùn.

Tần Tu nhìn chăm chăm Thẩm Triệt mồ hôi chảy ròng ròng xuống cái cổ màu tiểu mạch: “Cậu đang chờ thăm trong bụng gì hả?”

“Ồ? Tôi có chờ thăm gì đâu.” Thẩm Triệt vô tội nói.

“Chắc chắn cậu đang nói tôi đúng là đồ kì quặc, người cao một mét tám lăm mà có con gấu choai choai cũng sợ đúng không?”

Thẩm Triệt ưỡn thẳng lưng: “Làm gì có!”

Vươn người một cái như vậy, cánh tay Tần Tu đang vắt vẻo xúu nữa đã từ lưng cậu trượt xuống đất. Thẩm Triệt vội khom lưng lại, để Gấu Bắc Cực thoải mái nằm sấp trên lưng mình.

Tần Tu vẫn chưa hết giận, hung hăng vòng tay lại siết quanh cổ Thẩm Triệt: “Cậu có biết cậu sai chỗ nào không?!”

Thẩm Triệt bị quẩn chặt đến muốn ói, gật đầu cái rụp: “Sai rồi sai rồi! Là tôi sai rồi!”

“Đương nhiên là sai rồi! Tôi muốn hỏi cậu là sai chỗ nào!”

Thẩm Triệt bị giáo huấn đến mức chẳng biết làm cách nào, chỉ nôn khan kêu to: “Tôi sinh ra đã là một sai lầm rồi!”

Tần Tu ngậy người sừng sốt, cũng không hiểu tại sao câu này lại khiến anh cảm thấy thật ghen khuất, cả một bụng tức cũng không có chỗ xả, đành buông cánh tay ra, khẩu khí có chút mở mặt: “Ừ, đúng vậy...”

Đến khi đám người A Kim thông qua máy bộ đàm vô tuyến điện tìm được đến nơi thì cậu thanh niên tóc xoăn đã chặt vật đưa được mũ nam cao một mét tám lăm lên trên sườn núi rồi. Trên người mũ nam khoác chiếc áo vàng bảo vệ của Thẩm Triệt, đang đưa tay giữ sạch cái đầu quần đầy bùn đất và lá mục của cún bị Thẩm.

A Kim bỗng nhiên lại nghĩ tới con tê giác bản hễ hễ cùng chú chim xinh đẹp đậu trên lưng con tê giác...

Trở lại doanh địa, A Kim chữa trật khớp cho Tần Tu. Thật hiếm có khi được gặp một vị mỹ nam đẹp như thần tiên ở vùng núi hẻo lánh thế này, anh cũng có chút lo lắng: “Cái này có thể sẽ rất đau đấy. Hay là lấy một cái khăn mặt để cắn đi?”

Thẩm Triệt chạy khắp nơi cũng không tìm được khăn mặt, thế là anh dùng vền tay áo lên, đưa cánh tay màu tiểu mạch tới trước miệng Tần Tu, sau đó bị ánh mắt giết người của Gấu Bắc Cực trừng một cái, phải rút trở về.

Tần Tu nhìn về phía A Kim đầu húi cua hoạt bát, làn da màu đồng cổ, vóc dáng cực mảnh chất phác, lại liếc sang Thẩm Triệt ngồi bên cạnh mở tóc xoăn lộn xộn, y hệt một con cún lông vàng bị chẳng, trong lòng thầm nghĩ tại sao cùng học chung tiểu học với nhau mà lớn lên lại khác xa nhau một trời một vực như vậy chứ. Vậy là quay sang A Kim, bình tĩnh nói: “Chút đau ấy có là gì. Anh cứ ra tay đi.”

Chín giờ tối, động vật trong phạm vi 2 km tính từ trung tâm khu bảo tồn thiên nhiên Bạch Sơn đều bị một tiếng thét khản đặc như heo bị chọc tiết làm cho tỉnh giấc.

Thẩm Triệt há hốc miệng, nghẹn họng nhìn trân trối. Tay A Kim cũng run lên, cả đám đều há hốc mồm. Tần Tu từ trên giường gấp xoay người đứng lên, lắc lắc mắt cá chân: “Cám ơn.” lại hỏi “Toilet ở đâu nhỉ?”

A Kim sửng sốt hồi lâu, mới chỉ chỉ ra ngoài cửa: “Nhà vệ sinh đi thẳng, ngửi mùi là biết...”

Hai người mắt nhìn Tần Tu đi ra khỏi nhà gỗ, quay sang nhìn nhau. Cái bóng người lãnh khốc thế kia nhìn điều tợn, giọng nói thì trầm thấp từ tính thể kia. Vậy cái tiếng heo chọc tiết chói tai vừa mới này là ai kêu nhỉ?

Trong khu bảo tồn điều kiện có hạn, không có WC kết hợp nhà vệ sinh và nhà tắm. Nhà vệ sinh được làm độc lập, khí mê-tan dùng để phát điện, tắm rửa thì chỉ có một cái lều đơn giản, ở đằng sau nhà gỗ, giống cái chuồng ngựa, tuy rằng đơn sơ nhưng được cái rất rộng rãi.

Tần Tu xách thùng nước ấm, đang dội người ở bên trong thì chợt thấy sau lưng tự nhiên mát mát, sau đó một bàn tay to lớn thô kệch tát vào lưng anh đánh tét một cái, cùng giọng nói của một gã đàn ông thô lỗ: “Hello!”

Tần Tu từ từ quay đầu lại, trợn mắt nhìn thấy một gã Tây lông ngực đen dày như rừng rậm, cởi sạch sẽ cũng xách thùng nước ấm đi đến cạnh mình, quay cái mông trắng bốp về phía anh mà vừa ư ử hát, vừa bắt đầu kì cọ.

Kẹt kẹt. cửa lại mở. Lần này là một thằng cha da ngăm đen gầy gò: “Hai!”

Mười phút sau.

Tần Tu đứng giữa một đám anh em trong chuồng ngựa, đầu trống rỗng.

” Tần Tu!”

Lúc Thẩm Triệt và A Kim bước vào, trong lều đã gần chật ních với bảy ông tướng. Thẩm Triệt vốn định cùng A Kim xài chung một thùng nước ấm, thấy Tần Tu đang đứng đó, trong thùng vẫn còn hơn nửa nước vẫn chưa dùng, liền chen qua một đám đàn ông trần như nhộng già trẻ lớn bé đủ cả tới: “Sao vậy, ở đây hơi gió, có lạnh không? Chúng ta cùng nhau tắm nha!” Nói xong liền dùng chậu múc một chậu nước trong thùng của Tần Tu dội lên người, ào ào một cái, tí nữa thì lạnh rùng cả răng!

“Má, anh lấy nước lạnh tắm à?!” Thẩm Triệt ngồi sụp xuống đất, lạnh đến run cầm cập, ngẩng đầu.

Một người đứng trên một người ngồi dưới đối diện, Thẩm Triệt có ảo giác mình đang ngắm nhìn pho tượng David, tuy chỉ là phiên bản fake nhưng cũng không phải không có những phần mô phỏng giống y như hàng thật. David Tần vẽ mặt bình tĩnh ở trên cao nhìn xuống hỏi cậu: “Đẹp không?”

Thẩm Triệt không hé răng, hiểu rồi, đối với yêu tinh meo meo vốn cực kỳ coi trọng riêng tư cá nhân này làm sao có thể chịu được nhà tắm tập thể lộ thiên thể này chứ! Cậu đứng lên, vội rút cái khăn mặt nhỏ xuống che nửa thân dưới Tần Tu.

Khăn mặt quá ngắn, che phía trước thì không che được đằng sau, Thẩm Triệt lại cầm khăn mặt của mình đem che luôn đằng sau: “Thông cảm thông cảm nha, ở đây không được như thành phố lớn...”

“Tôi làm sao mà thông cảm giờ?” Tần Tu liếc Thẩm Triệt, thấp giọng nói. “Có tình huống kiểu này sao cậu không nói sớm cho tôi biết?! Tôi hoàn toàn không kịp chuẩn bị tâm lý, cậu biết...”

Bốp!

Gã Tây tóc vàng tát một cái bốp lên mông Tần Tu, dùng thứ tiếng Trung sứt sẹo nói: “Yo, từ từ tắm nhá.” nói xong vẫn để yên đám lông ngực ướt sũng, mặc độc cái quần đùi vênh vào đi ra ngoài.

Tần Tu cả người cứng ngắc. Có lẽ đến đây đúng là một sai lầm.

Trong doanh địa mọi thứ đều rất đơn giản. Mấy hôm trước Thẩm Triệt cũng chỉ ngủ trên cái giường gấp cũ, bây giờ có Tần Tu đến, cậu liền đem giường nhường cho Tần Tu, còn mình trải chăn đệm nằm dưới đất.

“Nơi này tuy rằng đơn sơ nhưng cảm giác hòa mình với tự nhiên thể này cũng rất tuyệt. Anh ở đây vài ngày là thích ngay. À đúng rồi!” Thẩm Triệt đứng lên, đi tới bên cạnh cầm cái gạt bầy bầy nóc nhà vài cái, một ô cửa sổ trên mái nhà mở ra, ánh trăng hạ huyền thanh tịnh đẹp đẽ rót vào gian nhà.

(Hạ huyền là 23, 24 âm lịch hàng tháng, trăng có hình lưỡi liềm)

“Sao trời thật đẹp.” Tần Tu nằm trên giường nói.

Thẩm Triệt ngồi xếp bằng trên ổ chăn trải dưới sàn, chăm chú ngắm nhìn Tần Tu nằm trên giường gấp, hai tay gối sau đầu, ngẩng mặt nhìn lên cửa sổ mái, trong lòng cũng hạnh phúc nói, người đang ngắm sao cũng rất đẹp.

“Một tuần có đủ không?” Tần Tu đột nhiên hỏi, quay đầu nhìn cậu thanh niên đầu quần đang ngồi trên sàn nhà vẻ mặt có chút khó hiểu. “Không phải cậu nói muốn tìm lại chính mình sao? Tuần này tôi ở lại đây cùng cậu.”

Thẩm Triệt không khỏi cảm động, bỗng nhiên lại nhớ ra điều gì: “Nhưng năm ngày nữa là tới lễ trao giải Kim Chi rồi, anh không quay về sao?”

Biểu tình Tần Tu động lại một chút, sau đó lại ngửa đầu nhìn về phía cửa sổ mái, giọng nhàn nhạt: “Quay về cũng vô dụng. Giải diễn viên mới xuất sắc nhất đã được quyết định âm thầm, không đến phần tôi.”

Thẩm Triệt lấp bắp kinh ngạc: “Sao có thể như vậy được?” Thấy Tần Tu không nói gì, trong lòng cậu cũng lạnh đi vài phần. Nếu không có nội tình, Tần Tu sẽ không có vẻ mặt này. Lúc này lẽ ra nên cảm giận bất bình mà nói “Thật xấu xa” hoặc là an ủi người kia “Không sao, anh còn trẻ”. Những lời này, có khi Tần Tu cũng nghe người khác nói hết rồi...

“Trong lòng tôi, anh chính là ảnh đế. Giải diễn viên mới không xứng để trao cho anh.”

Câu nói kia rất thành thật, lại mang theo một tia thâm tình, trong lòng Tần Tu nhộn nhạo giống như có một cái chân cún xù lông đang cào cào một chút, anh nghiêng đầu nhìn về phía Thẩm Triệt đang ngắm nhìn mình không hề chớp mắt. Rốt cuộc một lần nữa lại được trông thấy cậu, thật tốt.

” Thẩm Triệt, lúc trước cậu đã nói cậu thích tôi, vậy mà vẫn còn giữ bí mật với tôi.” Tần Tu trầm giọng nói. “Tôi không giống với mấy người Hạ Lan Bá, Khải Mặc Lũng, Âu Triết Luân.”

Thấy hoa khôi trường nằm nghiêng trên giường, đang chăm chú nhìn mình, dáng vẻ vừa đẹp vừa thâm tình thể kia, Thẩm Triệt nghe liền đồng ý: “Được, từ giờ về sau bất kể tới chỗ nào chúng ta cũng ở bên nhau!” Trong lòng thì nói, lúc biết anh tới đây tìm tôi, tôi cảm động đến suýt bật khóc, anh có biết không.

Một ngày ở khu bảo tồn tự nhiên trôi qua thật chậm. Ở thành phố bay tới bay lui với lịch trình, nháy mắt một cái ngày đã trôi vèo qua, còn ở Sơn Bạch, những lúc không có gì làm lại có thể ngồi chờ ngắm mặt trời

xuống núi. Thời gian giống như có cả một bó lớn mà tự do tiêu xài, chẳng những không thấy đáng tiếc mà ngược lại, còn cảm thấy thời gian là phải tiêu xài theo cách này mới phải.

Nhưng cũng có lúc thật khiến người ta khốn khổ. Khu vực Bạch Sơn này điện lực cung ứng không được bảo đảm, thường xuyên cúp điện. Tần Tu thì cứ khăng khăng đúng lúc này phải lên mạng, Thẩm Triệt cũng chịu thua. Thiết bị phát điện bằng khí mê-tan còn chưa lắp đặt xong, A Kim nói muốn có điện chỉ có thể tự mình phát. Thẩm Triệt nghe thế thì há hốc mồm. Chính mình phát? Tui đâu có phải là X-men...

A Kim vỗ vỗ vai chỉ vào... chiếc xe đạp gắn cố định ở ngoài phòng.

Hai mươi phút sau.

“Có làm gì không đấy, anh đang nói chuyện QQ đấy à?!” Thẩm Triệt mồ hôi mồ kê nhễ nhại, gò lưng đạp xe đạp phát điện, quay lại sau thì thấy Tần Tu đang nhàn nhã nghịch laptop tức quá bèn rống lên.

“Đừng có dừng.” Bàn tay Tần Tu lướt trên bàn phím đánh chữ, “Tôi đâu có chat QQ.”

“Còn cãi! Tôi còn nghe thấy tiếng tích tích tích kia kìa!”

“Cậu nghe lầm.”

Thẩm Triệt ngoái đầu nhìn Tần Tu mang tai nghe, vừa đánh chữ vừa nhìn màn hình cười cười, miệng thì lẩm bẩm. Đờ mờ, anh có thể trợn mắt nói dối được thế sao?

Thẩm Triệt đạp xe phát điện ba giờ đồng hồ, Tần Tu chat chit QQ một giờ mới chịu tha cho cậu. Thẩm Triệt mệt phờ râu, nhào người bò trên xe đạp, chẳng còn hơi sức mà nghĩ được gì. Mắt nhìn Tần Tu vui vẻ về thu dọn máy tính, Thẩm Triệt đắng lòng nghĩ, chỉ có thể trách mình yêu người ta quá sâu.

Thẩm thoát cũng tới đêm trao giải Kim Chi. Thẩm Triệt nhìn Tần Tu và con gấu Đại Bạch của A Kim đang quần lầy nhau chơi đùa, trong lòng có chút tự vị. Lúc này người trong đoàn phim cũng như người trong công ty chắc chắn đều đang điên cuồng đi tìm Tần Tu. Nhưng mà sự phụ Hạ Lan khăng định sẽ kín miệng như hũ nút, nhưng mà làm như vậy có phải hơi vô trách nhiệm không nhỉ? W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Tần Tu ôm con gấu Đại Bạch béo ú đi tới, ngồi trên bậc thang bên cạnh Thẩm Triệt: “Lúc lên QQ tôi nói với Jessica xin nghỉ, cũng ok rồi.” Vừa nói vừa gãi gãi cằm Đại Bạch. “So với những diễn viên tài hoa mà đến cuối đời vẫn không có cơ hội thể hiện, tôi bây giờ cũng coi như có chút thành tựu. Không phải tôi không muốn tham dự lễ trao giải, chỉ là không muốn chỉ vì một buổi lễ mà cố sống cố chết chạy về cho kịp.”

Thẩm Triệt mừng rỡ trong lòng, xoay người rất thân thiết mà vòng tay khoác vai Tần Tu: “Hoa khôi trường, rốt cuộc anh cũng trưởng thành rồi.”

Đã tính trước chuyện sẽ bị Tần Tu trả thù, cậu đã chuẩn bị chống đỡ trước màn bạo lực gia đình này nhưng chẳng ngờ, đối phương lại chỉ cười nói:

“Trên đời này thực sự có người đi trượt băng mà suýt chút nữa ngã tàn phế luôn lão Nhị sao?”

Thẩm Triệt giật thót mình, buông Tần Tu ra: “Sao mà anh biết được?!”

“Đương nhiên là hỏi A Kim rồi.” Tần Tu cười khinh bỉ, “Cái chuyện đáng xấu hổ này của cậu cũng đâu phải bí mật quốc gia gì.”

Thẩm Triệt cẩn thận hỏi: “... Anh còn biết gì nữa?”

“Ra sông bơi bị đĩa chui vào quần lót...” Nói tới đây, băng sơn mỹ nam cũng có vẻ đồng cảm, ánh mắt hướng về phía đũng quần Thẩm Triệt, “Nói theo cách nào đó thì lão Nhị của cậu cũng cứng cổ phết nhỉ.”

Thẩm Triệt đang định thay chính mình cãi lại vài câu, lại nghe thấy trong phòng có người hét to: “Sửa TV xong rồi, mau vào xem phim đề anh em!”

“Phim gì vậy?” Tần Tu hỏi.

Thẩm Triệt chụp vai anh: “Đi! Chắc là phim Đoàn chim di cư hay là Nhật ký vua cánh cụt gì gì đó.”

Mười phút sau.

Đám đực rửa trong nhà gỗ dán mắt vào cái TV, ai nấy đều kích động dị thường. Tần Tu vẹo đầu nhìn nhìn bộ phim làm tình dung tục trên màn hình: “Đây đúng là ‘chim’ di chuyển thật.”

Thẩm Triệt cũng không ngờ đám lục lâm hảo hán này lại có kiểu hoạt động giải trí này. Nếu là trước đây cậu cũng thích xem đấy, nhưng mà bây giờ thì...

Tần Tu quét mắt qua đũng quần cậu thanh niên tóc xoăn, khinh bỉ hừ một tiếng: “Chim của cậu cũng bắt đầu di chuyển à?”

Thẩm Triệt ngượng chín mặt, ôm đũng quần: “Của tôi đâu phải chim di trú...”

Tần Tu khoanh cánh tay nhìn nữ diễn viên ba điểm nhảy cảm đều phơi cả ra trên màn hình, thấp giọng nói: “Chim nhà cậu vốn là chim di trú, sau này mới sửa thói quen mà thôi. Con chim di trú bại hoại nhất.”

“Anh cũng thế thôi...” Thẩm Triệt nhỏ giọng thì thầm.

“Tôi bây giờ vẫn còn di trú mà.” Tần Tu thoảng nhướn mi, hướng về phía màn hình cao giọng nói, “Tôi thấy cũng rất đẹp đấy chứ.”

Gã Tây tóc vàng ngồi bên cạnh quay đầu lại ngẫm hiểu ý liếc Tần Tu một cái kiểu “anh hùng chung chí hướng”. Mặt Tần Tu có chút vắn vẹo.

Thẩm Triệt liếc về phía Tần Tu đang ngồi vắt chéo chân: “Vậy anh có di chuyển không vậy?”

Tần Tu vô sỉ nói: “Cậu sờ thử là biết ấy mà.”

Thẩm Triệt: “Tôi cá là anh không lên!”

Tần Tu cọt nhả: “Tôi lên thì sao?”

Thẩm Triệt nhất quyết không tin: “Anh mà lên tối nay tùy anh làm!”

Tần Tu cười: “Tốt. Cậu nói thì đừng có hối hận đấy nhá. Cho tôi ba phút, lên cho cậu xem!”

Thẩm Triệt tâm nói ăn-bờ-lý-vờ-bồ, bây giờ mà anh vẫn có phản ứng với diễn viên AV, vậy anh chẳng phải là bại hoại của bại hoại sao?! Tên gọi tắt là cặn bã xã hội đó!

Dưới bằng chứng danh thép mà Tần Tu đưa ra, Thẩm Triệt mặc dù có chút đau lòng nhưng vẫn thực hiện lời hứa, đem đó liền nằm yên trên nền nhà, vẻ mặt trầm tĩnh anh dừng hi sinh. Tần Tu đứng bên trên tà ác đi vòng quanh cậu đánh giá lên xuống, giống như sư tử đang vờn quanh con mồi. Thẩm Triệt mất kiên nhẫn đang định ngồi dậy, tiếp đó liền thấy người bên trên đổ nhào xuống, mịa, lực mạnh cứ như mãnh hổ vồ mồi!

Thẩm Triệt có ảo giác như cơ bụng, cơ ngực của mình đều bị Tần Tu thể trạng không lực lưỡng nhưng sức nặng chẳng kém cạnh ai ép cho bẹp một tiếng. Hai người ôm riết lấy nhau, hôn hôn sờ sờ rất kích động. Đang định vào chính đề thì lại nghe thấy bên ngoài có tiếng người hô: “Tiếng gì vậy?” “Tìm hai người đi xem sao!” Sau đó ngoài cửa phòng lại lạch bạch lạch bạch tiếng bước chân cùng bóng người qua lại. Nơi này điều kiện cách âm quá kém, căn bản không có cách mà yên ổn làm được, trong rừng thì dã thú đi qua đi lại, cũng không thể yên tâm đánh dã chiến, cuối cùng hai người chỉ đành giúp nhau sóc lọ, sau đó hứng thú rã rời đi ngủ.

136. Chương 140: Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Tử Không Vương Miện

Hai người từ Hoài Cảng trở về Canh Lâm đã sớm xác định tư tưởng giải thưởng Kim Chi chỉ là bụi vương hồng trần. Các hạng mục giải thưởng đều đã có chủ. Nghe nói đêm hôm đó, sau khi công bố giải Diễn viên mới xuất sắc nhất, Tần vệ đội đã đại nháo một trận. Ngay cả nơi đóng quân trường kỳ của đám anti fan Tần Tu trên Hải Giác cũng phải giật mình vì Tần Tu không được giải. Nhưng sau khi trải qua bảy ngày vô ưu vô lự ở Bạch Sơn, mấy chuyện ồn ào này đều như đã cách hai người rất xa.

Thẩm Triệt bắt đầu bước lên con đường trả nợ dài dằng dặc. Dù sao bây giờ cậu cũng nhàn rỗi ở nhà, mấy người Âu Triết Luân, Khải Mặc Lũng mỗi ngày trở về nhà nếu không nhìn thấy Thẩm Triệt đang chạy tới chạy lui lau sàn phòng khách thì cũng đang ngồi ở bậc cửa vừa ư ử hát vừa lau giày da. Vậy là rất nhanh sau đó, vì sự cần cù chăm chỉ của mình mà bạn học Thẩm lại có thêm một biệt danh mỹ miều đó là “Shen Derella”.

(Shen là pinyin của họ Thẩm của Quán Quán, mình để là Shen chứ không dịch ra là Thẩm Derella vì Shen Derella đọc gần gần với Cinderella)

Buổi tối, cả nhà ngồi xem TV, Âu Triết Luân tí tí lại sai Thẩm Triệt làm cái này cái nọ. Thẩm Triệt bực tức hét: “Em là cô bé Lọ Lem, còn anh đúng là bà chị độc ác của Lọ Lem!”

Hạ Lan Bá rút một hơi thuốc lá, ánh mắt lóe lên: “Nói như vậy thì chẳng lẽ anh là dì ghê?”

Âu Triết Luân đấm bàn một cái: “Nghe hay đấy. Vậy Khải đại thủ chẳng phải bà tiên sao?” Nói xong lại quay sang Tần Tu ngọc thụ lâm phong, “Vậy hoa khôi trường chính là hoàng tử rồi! Shen Derella, như vậy chú mày đã sướng chưa?”

Thẩm Triệt thầm nói, có qué gì mà sướng chứ! Nhưng nhìn sang Tần Tu lại thấy anh ta hình như đang rất vui vẻ.

Dù sao cũng rảnh rỗi không có việc gì, Thẩm Triệt khăn gói quả mướp về thăm nhà một chuyến. Ba ngày sau quay trở lại chung cư đã phải hét ầm lên: “Âu Triết Luân, anh quá đáng rồi đấy! Không giặt thì đừng có thay đồ lấm như vậy chứ!”

Hạ Lan Bá nghe tiếng ầm ĩ khiến cho không viết được cái gì, giật cửa phòng ra rống lên với Thẩm Triệt đang ở trong bếp: “Thẩm Nhị, có cái gì mà quang quác cái mồm lên thế! Có gì mà ghê gớm đâu, chú mày đi nhiều ngày như vậy, đương nhiên là lấm quần áo rồi!”

Shen Derella đầu quần từ phòng bếp ôm một núi to núi nhỏ quần áo lao tới: “Anh nhìn đây nè!”

Hạ Lan Bá vừa thấy núi quần áo liền cầm bật, ầm thầm chữi một tiếng “Phắc!” rồi im ỉm chui về phòng.

Thẩm Triệt đem đồng quần áo nhét vào ***g giặt, đổ vào nửa túi xà phòng, nhìn quần áo bên trong quay quay tròn tròn thành một núi, không có trống chỗ nào, nhìn mà muốn ói.

Đúng lúc này, di động reo lên, Thẩm Triệt nhìn dãy số xa lạ trên màn hình, có chút kì quái.

“A Lô, Thẩm Triệt hả? Có nhận ra giọng anh không?” Một giọng nam nhanh nhẹn từ đầu kia di động vang lên, “Anh, Vương Tử Quỳnh đây.”

“Anh Tử Quỳnh?” Thẩm Triệt có chút bất ngờ. Vương Tử Quỳnh sao lại gọi điện cho mình nhỉ? “Anh tìm Tần Tu à? Anh ta đang ở công ty, anh cứ gọi di động cho anh ta xem.”

“Không, anh tìm cậu.” Vương Tử Quỳnh nói, “Cậu có biết công ty quản lý Vô Hạn Truyền Thông thuộc TPS chứ? Tụi anh muốn ký hợp đồng với cậu.”

Thẩm Triệt lắp bắp kinh hãi. Cậu hủy hợp đồng với DCT còn chưa tới nửa tháng, mà hiện tại cũng không còn như thời của TAKE FIVE, chuyện nhóm giải tán làm xôn xao dư luận, lần này cậu âm thầm hủy hợp đồng, một chút tin tức cũng chưa lộ ra, anh Tử Quỳnh làm sao lại biết được?

“Đừng sợ hãi quá. Nếu có cần nhắc thì chúng ta gặp nhau nói chuyện. Lão tổng của Vô Hạn Truyền Thông cậu cũng gặp qua rồi đấy.” Vương Tử Quỳnh nói một mạch, “Tối nay bảy giờ ở Đắc Ý Hiên. Tối nơi gọi điện cho anh.”

Tối hôm đó, đúng giờ hẹn Thẩm Triệt gặp mặt một anh trai của TPS cả người ăn mặc kiểu hip-hop dưới lầu Đắc Ý Hiên, lúc này mới hiểu tường tận câu chuyện.

“Thực ra, Vô Hạn Truyền Thông đã chính thức hoạt động từ lâu, trước đây chủ yếu là để bao bọc cho mấy nghệ sĩ tụi anh lựa được từ các chương trình tuyển chọn tài năng trên đài TPS thôi, nhưng mà vẫn không có gì khởi sắc cả. Các nghệ sĩ nổi lên từ các chương trình tuyển chọn tài năng thời điểm nổi tiếng có thể cực kỳ nổi, nhưng chỉ cần ngôi sao bước ra khỏi chương trình, lập tức sẽ bị khán giả lãng quên.”

Trong thang máy, Vương Tử Quỳnh nói với Thẩm Triệt. “Vậy nên hiện tại Vô Hạn Truyền Thông đang tính đi nước bài khác, muốn tìm một vài tài năng thực sự, có sức mạnh có thể đứng vững trong giới giải trí này.” Vương Tử Quỳnh liếc nhìn cậu thanh niên tóc xoăn vẫn còn đang trầm ngâm suy nghĩ, cười cười. “Nói thực, nếu hôm đó ở trên QQ, Tần Tu không nhắc tới chuyện cậu hủy hợp đồng với DCT, anh cũng không nghĩ được đến chuyện này.”

Thẩm Triệt nhú mi, hóa ra hôm đó lên QQ không phải chat chit linh tinh mà là bàn chuyện này sao...

Trong một bao phòng của Đắc Ý Hiên, Thẩm Triệt được gặp vị Tổng giám đốc của công ty Vô Hạn Truyền Thông. Người đàn ông ngoài ba mươi tuổi đeo kính gọng nhỏ, ăn nói cẩn trọng này không phải chính là vị Phó giám đốc đài TPS hôm bữa gặp ở bữa tiệc đóng máy. Cứ ném quyết định sao?

” Thẩm Triệt, chúng tôi muốn ký hợp đồng với cậu.” Ngài Tổng giám quả nhiên giống hệt như ấn tượng bề ngoài, vừa gặp liền đi thẳng vào vấn đề: “Cậu đã đến đây, tôi cho rằng cậu cũng có căn nhắc rồi. Nhưng trước tiên, tôi muốn nói rõ một chút. Vô Hạn Truyền Thông có bộ đỡ rất tốt, tài nguyên truyền hình rất nhiều, nhưng những phim truyền hình chúng tôi sản xuất đều là những phim kinh phí thấp, không làm từ những tác phẩm nổi tiếng, cũng bởi thế mà thù lao đóng phim của cậu sẽ không thể cao bằng trước đây. Mặt khác, trong tay chúng tôi gần như không có tài nguyên gì về điện ảnh, nếu muốn tiến vào giới điện ảnh, cậu sẽ cần phải chờ, hơn nữa chúng tôi cũng không thể hứa trước với cậu.”

Thẩm Triệt trầm ngâm nói: “Tôi hiểu rồi. Chỉ cần có thể được tiếp tục đóng phim là tôi đã rất vui rồi.”

Mã tổng giám và Vương Tử Quỳnh liếc nhìn nhau. Ngài tổng giám lại nói: “Còn chuyện này nữa, liên quan đến chút sóng gió về cái danh độc được rating của cậu trước đây. Ý kiến của chúng tôi là, ít nhất là trong năm nay, cậu không nên đóng thêm phim nữa. Nhưng cậu cũng không cần lo chuyện xuất hiện trước truyền hình, chúng tôi sẽ sắp xếp cho cậu xuất hiện trong một số chương trình truyền hình của TPS, khiến cho người xem dần lấy lại niềm tin nơi cậu.”

Thẩm Triệt trầm mặc gật gật đầu. Lúc đó, sau khi hủy bỏ hợp đồng kia, cậu cũng biết bắt đầu lại một lần nữa sẽ vô cùng khó khăn. Cậu mang theo cái mũ “độc được rating” mà rời khỏi DCT, đừng nói trong năm nay không thể đóng phim, mà trong năm không có công ty nào muốn tìm đến cậu ký hợp đồng cũng là rất bình thường. Vô Hạn Truyền Thông lại sẵn lòng ký với cậu, điều này nói với cậu mà nói đã là rất khó tin rồi: “Những chuyện này tôi đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng rồi.”

“Tốt lắm.” Mã tổng giám đứng lên, có vẻ như cũng không định ăn cơm đã bày sẵn trên bàn, vươn tay ra, “Hoan nghênh gia nhập Vô Hạn Truyền Thông.”

Lúc Tần Tu quay về chung cư, Thẩm Triệt vẫn còn chưa về. Âu Triết Luân và Hạ Lan Bá đang ở trong phòng khách ăn mì chua cay, thấy anh trở về, Hạ Lan Bá liền ngẩng đầu nói: “Đúng rồi Tần Tu, Khải Mặc Lũng bảo cậu lên phòng gặp anh ta đấy.”

“Làm gì?” Tần Tu nhú mi, thầm nghĩ tôi đâu có đắc tội gì anh ta nhỉ.

Âu Triết Luân vừa thấy biểu tình khấn trương thoáng qua của Tần Tu, cười đến mức xém phun luôn mì vào trong bát Hạ Lan Bá: “Địch mợ, hóa ra hoa khôi trường lại sợ Khải đại thủ?!”

Tần Tu không thèm để ý đến anh ta, đi lên lầu. Cửa phòng Khải Mặc Lũng không đóng, vị đạo diễn lai tây đang ngồi trên đệm mềm dưới đất, mặc quần thể thao và áo ba lỗ đen, ôm lấy đáng người cực kỳ cường tráng uy vũ. Nhìn tư thế kia chắc là ban nãy vừa tập nằm ngửa ngồi bật.

Tần Tu thấy Khải Mặc Lũng đứng dậy cởi áo ba lỗ, mặc vào một chiếc áo thun thoải mái, không khỏi liếc nhìn cơ bụng đối phương vài lần. Tên Thẩm Triệt kia hình như đặc biệt sùng bái cơ bụng của Khải Mặc Lũng, Tần Tu theo bản năng cũng rờ rờ cơ bụng chính mình. Cửa tôi cũng chẳng kém nhá.

Khải Mặc Lũng thấy Tần Tu cứ ngoan ngoãn đứng ở cửa như vậy, trong lòng cũng buồn cười, anh hất cằm ra hiệu về phía bàn làm việc: “Cho cậu đấy. Xem đi.”

Tần Tu nhìn về phía bàn làm việc, trông thấy một phong thư màu trắng. Anh có chút buồn bực cầm lên xem, mở phong bì ra, bên trong hóa ra là thư trao giải của giải thưởng Kim Chi! Tần Tu giật mình, ngẩng đầu nhìn Khải Mặc Lũng, bật cười nói: “Đây là cái gì? Hàng nhái sao? Định an ủi tôi à?”

“Tại sao cậu lại nghĩ tôi muốn an ủi cậu nhỉ?” Khải Mặc Lũng ngồi xuống cạnh giường, bật lửa Zippo tạch một tiếng bật lên, châm một điếu thuốc. “Đây là thư trao giải của giải thưởng Kim Chi thật, mở ra nhìn xem.”

Tần Tu nhú mày nhìn Khải Mặc Lũng một lúc lâu, không hiểu đối phương đang tính làm gì. Anh hoài nghi rút lá thư màu vàng nhạt được chế tác rất tinh xảo, mở ra đọc, chỉ thấy bên trong là những nét chữ rất ngay ngắn, viết:

Giải Kim Chi lần thứ bốn mươi tám: Giải diễn viên mới xuất sắc nhất: Tần Tu (MONSTER)

Tần Tu nhìn lá thư công bố giải kia đặt lại xuống bàn, xoay người rời đi.

” Tần Tu.” Khải Mặc Lũng gọi Tần Tu lại. “Lúc cậu đuổi theo Thẩm Triệt tới Hoài Cảnh, tôi đang ở trong bình phẩm đoàn của giải Kim Chi lần này.”

Tần Tu quay lại, có chút giật mình nhìn Khải Mặc Lũng. Anh cũng không biết Khải Mặc Lũng là một trong số những người bình phẩm của giải lần này!

Khải Mặc Lũng đứng dậy nói: “Giải Kim Chi đúng là đã có thỏa thuận ngầm. Về cái giải được quyết định nội bộ kia, chúng tôi cũng đã bị rào đón trước. Khi bình phẩm vốn đã định bỏ qua khâu bỏ phiếu cho giải Diễn viên mới xuất sắc nhất, nhưng có một vị trong bình phẩm đoàn đã đề xuất rằng, không nên bỏ qua phần này. Chúng tôi cần phải thể hiện sự công nhận đối với tài năng mới xuất sắc nhất thực sự.”

Tần Tu nhú mày lắng nghe, một lúc lâu cũng không nói nên lời.

“Vậy nên giải thưởng này tuy đã bị thỏa thuận nội bộ, nhưng chúng tôi vẫn thực hiện trách nhiệm của người giám khảo.” Khải Mặc Lũng nhìn ra ngoài cửa sổ, ngữ khí hình như có chút cảm khái. “Giải Kim Chi tổng cộng có mười hai vị bình phẩm độc lập, tất cả đều là những đạo diễn, diễn viên, nhà sản xuất cùng nhà phê bình điện ảnh không có tác phẩm tham gia tranh giải. Kết quả bỏ phiếu chỉ có chủ tịch bình phẩm đoàn và hai người công chứng viên là biết. Đương nhiên lần bỏ phiếu này công chứng viên không có mặt, cho nên chúng tôi dùng DV quay lại quá trình xoát phiếu. Tôi tận mắt thấy viện trưởng Lưu sau khi kiểm phiếu xong sẽ viết tên người được nhận giải xuống, sau đó cho vào phong bì, niêm phong lại. Mãi cho đến khi lễ trao giải kết thúc, viện trưởng mới đưa đĩa CD ghi lại quá trình kiểm phiếu và phong thư này cho tôi.” Khải Mặc Lũng ngừng đầu nhìn Tần Tu. “Có lẽ chúng tôi đang làm chuyện dư thừa.”

“Không.” Tần Tu thấp giọng nói, hầu kết khê rung. “Tôi rất cảm kích.”

Khải Mặc Lũng nghe ra được sự cảm động ẩn ẩn trong giọng nói kìm nén của Tần Tu. Còn hơn cả những người may mắn được đứng trên bục lĩnh thưởng ánh sáng chói lòa, nhận chiếc cúp lấp lánh từ tay khách mời trao giải, vì cố gắng của chính mình cùng sự tài hoa được công chúng công nhận mà sung sướng không cùng, trong sự xúc động của Tần Tu còn có thêm sự biết ơn sâu sắc.

Khải Mặc Lũng hồi tưởng lại từng màn, từng màn lúc bỏ phiếu, ký ức đến giờ vẫn còn như mới. Đây là lần đầu tiên anh lấy tư cách đạo diễn độc lập được mời trở thành một người trong bình phẩm đoàn của giải Kim Chi, không ngờ lại gặp chuyện khó xử như vậy.

Thế nhưng, cũng không phải không có khoảnh khắc sâu sắc đủ để anh ghi nhớ thật lâu.

Ngày hôm đó, đêm đã khuya, khi tất cả giải thưởng đều đã bỏ phiếu xong xuôi, hai công chứng viên cũng đã ra về. Mất cả đêm bỏ phiếu và kiểm phiếu, ai nấy đều mệt mỏi rã rời. Đúng lúc mọi người chuẩn bị rời phòng họp tự trở về phòng nghỉ tạm thì có một người bỗng đứng lên tiếng.

“Còn một giải thưởng chưa được bỏ phiếu.”

Cả phòng đột nhiên im lặng. Khải Mặc Lũng quay đầu nhìn về phía vị ảnh đế trẻ tuổi tuần mỷ vẫn đang ngồi phía sau bàn dài. Những vị trong bình phẩm đoàn trong phòng đều dừng bước lại, bọn họ đương nhiên biết còn một giải thưởng vốn không cần bỏ phiếu.

“Tôi khẩn cầu các vị, ít nhất cũng phải trao sự tôn trọng tối thiểu cho diễn viên mới bị cướp mất vinh quang này.” An Gia Miện đứng dậy nói. “Ít nhất, cũng để cho cậu ta được sinh ra.”

Giọng nói kia không lớn, ôn nhuận như mưa. Khải Mặc Lũng nhắm mắt nhìn ảnh để trẻ tuổi ngồi sau bàn dài ánh mắt rất chân thành. Trước đây, anh vốn không có cảm tình gì đặc biệt với An Gia Miện nhưng trong thời gian một tuần ngắn ngủi làm việc chung này, anh cũng không khỏi thật lòng khâm phục. Trong số những bộ phim được đề cử giải lần này cũng không thiếu những bộ nhằm chán tẻ nhạt như gậy ngủ. Thường thường, luôn có vị bình phẩm nào đó đang xem phim cũng chịu không được mà ngủ gật mất, nhưng anh chưa từng thấy An Gia Miện ngủ gật một lần nào, hoặc là đến muộn thời gian chiếu phim quá một phút đồng hồ.

Chẳng cần biết tính cách bên trong của ảnh để tiên sinh này như thế nào, nhưng là một diễn viên, là một ảnh đế, hay là một người trong bình phẩm đoàn, cả ba chức trách này, An Gia Miện đều không có chỗ nào để soi mói.

Vậy là mọi người lại tiếp tục ngồi trở lại bàn. Viện trưởng Lưu Mỹ Lệ lần thứ hai chủ trì việc bỏ phiếu.

Đây là màn bỏ phiếu im lặng nhất, áo lực nhất trong tất cả quá trình. Hình ảnh các bình phẩm viên xếp hàng đem lá phiếu giấu tên của mình cho vào trong hộp phiếu làm anh nghĩ tới cảnh cuối cùng trong bộ phim Bản danh sách của Schindler. Mọi người xếp thành hàng dài cầm một viên đá đặt trước bia mộ của vị anh hùng không được vinh danh.

Một mình viện trưởng Lưu Mỹ Lệ im lặng kiểm phiếu, yên lặng viết xuống tên người đoạt giải, niêm phong bì thư. Giải diễn viên mới xuất sắc nhất của giải thưởng Kim Chi lần thứ bốn mươi tám, đây là người đầu tiên trong lịch sử của giải Kim Chi giành giải mà mãi mãi không thể được công chúng biết đến, chỉ mong đây cũng là người cuối cùng.

Sau cùng, mọi người trong bình phẩm đoàn đều mỉm cười rời khỏi phòng bỏ phiếu. Giữa hai bên đường như có một sự ăm ỹ ngầm giữa những kẻ đồng phạm. Mọi người đều bước lên bắt tay Lưu Mỹ Lệ, cũng không quên nhắc sau khi trao giải nhất định phải thông báo cho bọn họ tên của người đoạt giải diễn viên mới này.

Ngày hôm đó, trong toilet, Khải Mặc Lũng đã hỏi An Gia Miện: “Khi anh nói tôi đã khá bất ngờ.”

“Vậy sao.” An ảnh đế rửa mặt xong ngẩng đầu, nhắm mắt nhìn chính mình trong gương, “Tôi cũng từng là diễn viên mới, cũng từng ngày ngày đêm đêm trông ngóng giải Diễn viên mới xuất sắc này.” Anh ta cười, nói với Khải Mặc Lũng, “Tâm trạng này cả đời tôi cũng không thể quên được.”

137. Chương 141

19:45 Phim giải trí: Thẩm Quán Quán thăng chức ký

22:15 Phim giáo dục: Sự cám dỗ khi về nhà

Thẩm Triệt ký hợp đồng với Vô Hạn Truyền Thông, bắt đầu tham gia một vài show truyền hình, tích lũy kinh nghiệm MC, phần lớn là vào vai phụ, chưa cháy gì gì đó. Ban đầu cậu còn có chút lo lắng, sợ mình không có chút xịu kinh nghiệm nào, không ứng phó được tình huống, nhưng cũng may là có một vài chương trình hoàn toàn không cần chút kinh nghiệm gì. Ví dụ như có một chương trình tên là Mythbusters mỗi kỳ sẽ chọn ra một tin đồn ồn ào trên mạng, sau đó tiến hành nghiệm chứng bằng khoa học. Cảm hứng làm chương trình đến từ một chương trình cùng tên ăn khách hàng đầu của kênh Discovery, điểm khác nhau là... Nghe nói khi Đài truyền hình đem chương trình này đệ trình lên Cục Văn hóa để xét duyệt đã bị sửa phân loại từ ban khoa giáo sang ban giải trí mới có thể thông qua.

Ngày hôm đó, một thành viên thực nghiệm cố định của Mythbusters Đinh Mâu gọi điện tới báo là bị viêm phổi cấp tính, thế là Thẩm Triệt được thông báo ngày hôm sau tạm thời tới thay thế. Đến khi đến trường quay, cậu mới biết vì sao anh chàng Đinh kia lại đột nhiên bị viêm phổi cấp tính như vậy, đương nhiên nguyên nhân đằng sau rất là liên quan đến chương trình...

Đậu má, tập kia chính là phải giải mã thắc mắc: con người đeo cánh có thể bay lên được không?!

Thẩm Triệt nhìn cặp cánh chim đen xì cứng ngắc được ghép bằng thạch cao kia mà muốn khóc tiếng mán. Đây rõ ràng là vật điêu khắc mà, chả liên quan gì tới cơ học với khí động học gì cả, có mà bay bằng niềm tin à!

Nhưng mà kháng nghị thế nào, nghi ngờ cỡ nào cũng vô dụng. Cuối cùng Thẩm Triệt vẫn bị buộc lại như cái cánh gà Big Mac. Nhân viên công tác thả một khinh khí cầu thời tiết, chờ cho khí nóng bay lên ổn định liền để cho tàu lượn chở Thẩm Triệt từ trên vách núi phi xuống.

Trong tích tắc hai chân lơ lửng giữa không trung, trái tim Thẩm Triệt cũng nhảy mạnh một cái. Tàu lượn chẳng bao lâu liền thả cậu ra, Thẩm Triệt cảm thấy cơ thể mình lúc này bỗng hẫng xuống một chút, sợ tới mức không dám mở mắt, chỉ nghe thấy tiếng nhân viên từ trên vách núi phía sau kích động hoan hô.

“Bay lên đi! Bay lên nào!”

Quả thực là có một luồng khí hướng lên trên đang theo đà nâng lên, tổng thể cũng khá cân bằng với trọng lực đang kéo cậu xuống. Thẩm Triệt hé mắt ngó xuống dưới một cái, cũng không thèm để tâm đến cái chuyện diên rồ này nữa. Phong cảnh đúng là rất rất đẹp. Thành phố phía xa xa, rừng núi ở ngay bên dưới như là hai quốc gia phân chia rõ ràng còn cậu thì đang dạo chơi trên bản đồ thế giới, có thể ngắm đủ loại phong cảnh, đủ loại màu sắc không sót thứ gì.

Trên người cậu trang bị một cái kính chắn gió, một tai nghe vô tuyến điện, một camera mini, còn có hai cái dù cứu sinh, nếu một cái bật không ra thì còn cái thứ hai dự phòng. Nhân viên công tác sẽ thông qua tai nghe vô tuyến điện báo cho cậu biết lúc nào thì nhảy dù.

Thẩm Triệt cũng không biết luồng khí nóng này còn duy trì được bao lâu, vênh tai lên, giống như loáng thoáng nghe thấy bên dưới truyền đến tiếng lú lú, cậu cúi đầu thì thấy một đám nhân viên công tác tụ tập ở vách núi đang càng ngày càng xa, nhảy loi choi vẩy vẩy tay với cậu.

Trong lòng Thẩm Triệt đột nhiên cũng trào lên cảm động, tuy rằng cái cánh này nhìn có vẻ rất vô dụng nhưng thực ra vẫn có tác dụng giống như một tàu lượn cỡ nhỏ, chắc là nhân viên công tác cũng phải bỏ rất nhiều tâm huyết. Hiện tại cậu đang mang theo sự kỳ vọng “nhất phi trùng thiên” của họ, cũng dễ hiểu tại sao mọi người lại phấn khích như vậy.

Trên vách núi.

“Bay đi!!”

“Sao vô tuyến điện không liên lạc được thế này?!”

“Cậu ta đang bay vào nội thành mất rồi!”

“Mau bung dù đi!”

“Nhảy dù, nhảy dù!”

Ngày hôm đó, luồng khí nóng đặc biệt dồi dào, Thẩm Triệt bay thẳng vào trong nội thành, đến khi phát hiện ra thì dưới chân toàn là cầu vượt đan chằng chéo mới nhận ra điểm bất thường, hoảng hốt mở bộ đàm hỏi, bên kia bộ đàm lại chẳng có chút âm thanh nào!

Trong thành thị có đủ loại luồng khí nóng, nhưng Thẩm Triệt chẳng còn tâm tư mà bay với lượn nữa, cậu nhắm mắt nhắm mắt trong công viên trung tâm, khẩn cấp bung dù ra, cuối cùng cả người lẫn dù nằm dang chân dang tay treo ngược trên cây, phải đợi 119 đến cứu. Vì cậu bị treo rất cao nên phải bắc thang gỡ xuống. Xe cứu hỏa, xe cứu thương, xe phóng vắn, xe cảnh sát nối đuôi nhau kéo đến một đám, lực lượng được điều động tới không thiếu bộ phận nào, hiện trường không náo nhiệt mới là lạ.

Ngày hôm sau trên mấy tờ báo địa phương đã tranh nhau giật tít “Ngày hôm qua CBD kinh hoàng xuất hiện người chim”!

Âu Triệt Luân cùng Hạ Lan Bá đọc báo xong liền cười đến ná thở. Thẩm Triệt rầu rĩ làm ổ trên sofa, nghĩ đến màn kinh hồn ngày hôm qua, đúng là cười cũng không nổi.

“Nghĩ thoáng ra một chút đi. Dù sao chú em cũng coi như được bay rồi, còn bay xa thế mà.” Hạ Lan Bá từ tể vỗ vỗ vai Thẩm Triệt, “Tội anh muốn cũng không có cái phúc đó đây này.”

Em đếch cần cái phúc kiểu này, được hông?! T^T

Vài ngày sau, chương trình Vào bếp cùng ngôi sao của đài TPS lại thiếu người, cần thay thế gấp. Tổ chương trình lại chỉ định Thẩm Triệt. Thẩm Triệt hỏi đi hỏi lại, còn lên YOKU tìm các số trước của chương trình này về xem, phát hiện không có gì nguy hiểm lúc này mới yên tâm nhận lời.

Vào bếp cùng ngôi sao là chương trình giải trí mới nhất mà TPS sản xuất, mỗi chương trình sẽ mời một hoặc hai nghệ sĩ tới trở tài đầu bếp. Chương trình mới ra mắt được nửa năm nhưng lượng người xem đã đứng nhất nhì.

Cùng thời điểm khi Thẩm Triệt nhận lời thay chương trình, trong văn phòng của Jessica, Tần Tu mặt cắt không còn giọt máu, nói: “Tại sao bắt tôi lên cái chương trình dở hơi này? Tôi đâu có biết nấu ăn.”

“Chương trình này lượng người xem rất đông, khán giả bây giờ đều muốn xem sao nam vào bếp.” Jessica nhún nhún vai.

“Chẳng lẽ không còn chương trình nào khác để tôi tham gia sao?”

“Có thì có, nhưng không được bắt ngờ như chương trình này.” Jessica đứng dậy đi tới sau ghế dựa của Tần Tu, vỗ vỗ bả vai cứng ngắc của anh, “Yên tâm đi. Chương trình là thu hình, không phải phát trực tiếp. Với cả mỗi kỳ đều có người hỗ trợ, sẽ không xảy ra sự cố gì đâu. Cậu đã nghĩ ra muốn làm món gì chưa?”

Tần Tu mặt trắng bệch, mấp máy môi thật lâu: “...Thịt kho...tàu?”

“Được rồi, vậy thì thịt kho tàu. Để tôi bảo Nữ Nữ chỉ cho cậu một chút.” Nữ đại diện bấm điện thoại gọi cho cô trợ lý, nhẹ cười với Tần Tu mặt đang đỏ ửng, “Tôi cũng không biết nấu ăn.”

Mắt to tròn mắt nhỏ.

Đây là biểu tình của Thẩm Triệt và Tần Tu sau khi nhìn thấy nhau ở hậu trường ghi hình cho chương trình.

Thẩm Triệt mừng rỡ như thể gặp bạn cũ nơi đất khách quê người, vội vã hỏi: “Anh nấu món gì vậy?”

Tần Tu mặt cứng ngắc: “Thịt kho tàu.”

Thẩm Triệt vỗ đùi, quả thực là mừng đến phát khóc: “Thật tốt quá! Kỳ này tôi sẽ là người trợ giúp. Tôi hoàn toàn không có khái niệm gì về nấu nướng, lần này dựa cả vào anh!”

Tần Tu hoảng hốt: “Câu này tôi đang tính nói với cậu đấy!”

Thẩm Triệt tròn mắt: “Không phải anh tính làm thịt kho tàu sao?!”

Tần Tu nghiêng răng nghiêng lợi: “Cậu thích ăn thịt kho tàu như vậy mà không biết làm à?!”

Thẩm Triệt hoàn toàn luống cuống tay chân, ôm đầu, gỡ bộ mặt lo lắng đáng thương nhìn Tần Tu: “Vậy phải làm sao giờ?”

Tần Tu xoa xoa trán, cố gắng trấn định, lấy trong túi ra một cuốn tập: “Đừng hoảng, tôi có sách dạy nấu ăn đây. Nữ Nữ có dạy tôi một lần rồi, tôi còn nhớ chút chút.” Sau đó bắt đầu lẩm bẩm, “Giững cắt lát, xì dầu, rượu gia vị... Đổ nước lạnh vào nồi bật bếp, đổ nước sôi tám phần... không đúng, là ba phần...”

Chẳng bao lâu đã phải vào trường quay. Tham gia chương trình lần này có ẩm thực gia, đầu bếp cùng một người nội trợ tạo thành ban giám khảo. Hơn phân nửa người xem trong khán phòng là nữ giới, vừa trông thấy Tần Tu khỏi phải nói hưng phấn đến cỡ nào. Thẩm Triệt nhìn nữ MC bên cạnh đang mở đầu bằng màn trò chuyện với Tần Tu, tâm nói vừa nãy anh còn hoảng như kiến bò trên chảo nóng cơ mà, sao bây giờ đã lạnh như vừa ở Siberia đi ra vậy... Rốt cuộc có nắm chắc không đó?

Hai người sau khi sắp xếp vào vị trí, Thẩm Triệt nghiêng đầu thấy Tần Tu mò mò mồm mồm gì đó trên bàn nấu ăn, không có vẻ là có tiến triển gì, trái tim cũng lạnh.

Tần Tu cầm nồi lên nhìn nhìn một chút. Ban giám khảo cùng người xem nghi hoặc nhìn chăm chú mĩ nam cao một mét tám lăm đứng sau bếp cùng trợ thủ đầu quần nhìn có vẻ vô dụng.

Tần Tu bỏ nồi xuống, liếc liếc nhìn về phía miếng thịt ba chỉ đặt trên bàn, nói với Thẩm Triệt: “Phần cho vào nồi tôi sẽ phụ trách, phần trước cậu làm đi.”

Thẩm Triệt há miệng A, anh nhần tâm hãm hại huynh đệ như thế mà coi được sao? T^T ?

Vậy là suốt chương trình trở tài vào bếp này, quanh quẩn bên tai Tần Tu và Thẩm Triệt đều là tiếng kêu, tiếng cười như ma nhập của MC và ban giám khảo.

“Ha ha ha, muối và bột ngọt mà cũng phân biệt được nữa!”

“Bật bếp lên bật bếp lên! Ôi trời, còn chưa có đồ nước sao?”

“Má ơi, Thẩm Triệt! Bảo cậu đồ nước mà cậu đồ nước thật sao!!”

” Tần Tu, cậu cho nhiều đường thế làm gì?! Rốt cuộc cậu định làm món gì vậy?”

“Cậu ấy nói cậu ấy muốn làm sườn chua ngọt.. Oh my god!”

“Tôi phát hiện bất kể gia vị gì, muối, bột ngọt, đường, cậu ấy đều dùng cách đổ vào nồi! Thìa để làm gì vậy Tần Tu?!”

Ban giám khảo tranh nhau nói nhao nhao, trong khán phòng tiếng sột sột vang lên không ngớt. Trán Tần Tu mướt mát mồ hôi mẹ mồ hôi con, vừa cúi người điều chỉnh bếp, vừa hỏi người bên cạnh: “Phần này sẽ không chiếu lên đấy chứ?”

Thẩm Triệt nhép nhép miệng, nhỏ giọng lẩm bẩm: “Không sao, lát nữa tôi nói với biên đạo, cắt đoạn đó đi là được.”

“Thế thì được.” Tần Tu dờ dẩn nhìn chằm chằm đồng hồ trên bàn, trong bụng vẫn còn sợ. “Cả đời này tôi sẽ không bao giờ lên cái chương trình chết tiệt này nữa.”

Thẩm Triệt nhỏ giọng an ủi: “Yên tâm, bọn họ chắc cũng không dám mời anh tới nữa đâu.”

Tần Tu: “...”

Xuất hiện trên đủ loại chương trình ăn khách, bị hành đủ kiểu, lừa bịp đủ trò, cuối cùng Thẩm Triệt cũng trở thành người cộng tác cố định của Vương Tử Quỳnh trong chương trình Ngôi sao học đường . Cứ như vậy loáng một cái đã tới cuối năm. Thời điểm cuối năm ai ai cũng trở nên bận rộn. Dịp lễ Giáng Sinh, cả chung cư lạnh lẽo đến ghê người. Ngày tất niên 31 tháng 12, trong nhà chỉ có ba người Thẩm Triệt, sư phụ Hạ Lan, Khải đại thủ. Tần Tu tham gia concert cuối năm của đài TPS, được sắp xếp biểu diễn áp chót, lúc bước ra khiến cả trường quay sôi sục. Một mình dẫn đầu tám vũ công, mặc bộ vest thời trang cùng áo sơ mi màu bạc, nhìn cực kỳ phong cách! Ngay cả Hạ Lan Bá nhìn thấy cũng há hốc mồm: “Hoa khôi trường tự nhiên đẹp trai tợn! Đây cũng không gọi là hoa khôi trường được nữa à!”

Thẩm Triệt trộm nói trong lòng, thực ra trên giường vẫn là hoa khôi trường đấy...

Cũng hiếm có dịp Khải Mặc Lũng xuống lầu xem chương trình cuối năm như thế này, tuy rằng chỉ xem tiết mục cuối cùng nhưng cũng không khỏi kinh ngạc: “Tần Tu diễn màn cuối của đội đồ sao?”

“Cũng phải thôi.” Hạ Lan Bá bắt chéo chân, đung đưa đung đưa, “Âu Triết Luân còn diễn mở màn cho đội trắng cơ mà. Tần Tu bây giờ mới lần lộn chưa đến ba năm mà đã được diễn màn cuối cho đội đồ. Anh biết không, diễn cuối cho đội trắng là ban nhạc DDD đó. Tôi thật có cảm giác như tụi nhỏ nhà chúng ta đã trưởng thành cả rồi.” Nói xong còn ghét bỏ lườm cậu chàng đầu quần đang ngồi sán lấy cái TV mất hấu xem như nhìn thấy món ngon, cảm khái, “Đúng là không nên thân...”

Chỉ chốc lát sau, Âu Triết Luân liền gọi điện về, giọng nói ở đầu dây bên kia như chuẩn bị lấy cái chết ra uy hiếp: “Anh Bá, Đại thủ! Hai người nhất định phải nhắn tin cho đội trắng đấy nhá! Nhớ lên mạng bình chọn cho em luôn đó! Dù sao thì hoa khôi trường cũng có cả đồng fan nào tàn bình chọn cho nó rồi! Không cần bầu cho nó!”

Hạ Lan Bá ngoe nguẩy cái chân bắt chéo: “Anh với Đại thủ có thể bình chọn cho chú mày, với điều kiện hóa đơn điện và nước của chung cư ba tháng tới chú mày xử lý.”

“Địch mợ! Ba tháng thì giết nhau à! Một tháng!”

“Hai tháng. Không chịu thì thôi.”

“Rồi rồi! Hai tháng thì hai tháng! Nhớ bảo bạn bè của anh bình chọn cho em luôn nhá!”

Hạ Lan Bá vẫn là người rất có chữ tín, nhưng mà vừa lên mạng đã giật cả mình: “Này còn bình chọn cái gì nữa! Fan Tần Tu đã càn quét thế này, còn ai thắng được nó nữa chứ? Mà chưa có ai ra xử lý spam bình chọn này sao?”

Khải Mặc Lũng cũng đi lại nhìn, vừa uống champagne vừa cười nói: “Trước đây cũng có chuyện fan Tần Tu spam bình chọn, kết quả là bị Admin trang web đứng ra cảnh cáo. Sau này mấy em gái này cũng thông minh hơn rồi. Cậu lên tieba của Tần Tu mà xem thì biết, còn giới thiệu phần mềm qua mặt, hướng dẫn tỉ mỉ cách cài đặt, các mảnh khoe qua mặt khác nữa. Cậu nên tỉnh lại đi là vừa.” Nói xong lại quay sang nhìn TV, “A, xem ra tiếp theo là một bài ballad?”

Bài hát tiếp theo là một khúc ballad thật nhưng lại là một bản mix, thứ âm nhạc điện tử xuyên suốt từ đầu tới cuối. Trên sân khấu chỉ còn một mình Tần Tu biểu diễn dưới ánh đèn, bài hát này có lời ca cùng vũ đạo đều rất gợi cảm. Dưới sân khấu có không ít những cô gái che miệng bộ dáng muốn hét lên mà không được. Tần Tu cởi áo vest, xoay người đi về giữa sân khấu, áo sơ mi màu bạc ôm lấy người, bó sát lấy lưng cùng eo khiến anh càng thêm gợi cảm.

Một chiếc camera đặc biệt chỉ tập trung quay phần dưới thắt lưng Tần Tu. Hạ Lan Bá suýt chút nữa thì làm đổ cả cốc nước: “Máy quay bình thường đều quay toàn thân cơ mà, sao cái này chỉ quay thắt lưng nó thôi vậy!”

Ánh mắt Thẩm Triệt nhìn từ tay đến đùi cho đến tận thân trên Tần Tu, luồn vào tận trong cổ áo sơ mi, mặt nhanh chóng nóng bừng cả lên. Cũng may là nửa sau ca khúc chuyển sang một bài Rock n Roll tình cảm khác, cả nhà mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng mà rốt cuộc thì Thẩm Triệt vẫn không hiểu nổi Tần Tu, ví như concert cuối năm này, Tần Tu diễn áp chót, lúc quay về nhà đã là ba giờ sáng, theo lý mà nói nhẽ ra phải mệt lử rồi, ấy thế mà vẫn còn sức mà sờ loạn trên người cậu một trận. Thẩm Triệt bị ác mộng làm bừng tỉnh, mở mắt ra liền thấy Tần Tu quần áo còn chưa thay, đang an vị ngồi trên người cậu, quả thực có cảm giác một giây trước còn xem TV, giây tiếp theo đã thấy ngôi sao mỹ nam trong màn ảnh bước ra. Đúng là chàng trai hung ác lúc nửa đêm...

Tần Tu thấy Thẩm Triệt tỉnh dậy cũng không nói gì, rất xấu xa cười một tiếng, tay tiếp tục vói vào trong áo ngủ Thẩm Triệt, sờ soạng tới hai điểm trước ngực, ngón tay bắt đầu hạnh kiểm xấu.

Thẩm Triệt giật mình ngồi dậy, cơn buồn ngủ cũng biến mất: “Anh uống rượu à?” Nếu không sao lại động dục thế này?

Tần Tu ậm ừ một tiếng, tay kia cũng vói vào trong quần áo, hết sờ lại véo cơ ngực, cơ bụng Thẩm Triệt, trong cổ họng phát ra tiếng thở dốc trầm trầm, nghe giống như như tiếng sư tử gầm gừ, rất là dọa người.

“Tắm rửa đi ngủ đi!” Thẩm Triệt vội thúc Tần Tu đứng lên.

Tần Tu đang nâng mặt Thẩm Triệt, phì một cái nóng nẩy: “Làm xong rồi tắm.”

138. Chương 142: Truyện Cười Abc Abc

Nhìn trần phòng ngủ, Thẩm Triệt chỉ có thể thầm mắng chính mình không có lập trường. Tần Tu đã cởi quần áo, sau đó vươn tay lấy durex trong ngăn kéo ra. Thẩm Triệt thấy Tần Tu làm một loạt động tác rất nhanh, rất tinh táo không kịp định thần hỏi: “Rốt cuộc anh có say không vậy?”

Tần Tu ngẩn người, vươn tay ném durex đi, đè luôn người xuống. Thẩm Triệt bị dọa cho choáng váng, vội lồm cồm vừa bị ném xuống cạnh giường, đeo lên thứ kia cho Tần Tu, vội hoãn: “Đừng! Đừng! Đeo vào rồi nói sau!”

Tần Tu thuận theo, giật người lại đằng sau ngồi lên gót chân, ưỡn thẳng lưng. Thẩm Triệt nhìn vật khổng lồ kia hiện ra rõ ràng trước mắt (dùng từ vật khổng lồ để miêu tả cũng không phải nói quá à nha), cái điệu bộ này rõ là muốn mình đeo cho đây mà. Nhìn bộ dáng Tần Tu kiêu ngạo ưỡn thẳng lưng, cậu thật muốn chọt mũi luôn hai mắt, nhưng vẫn đành phải nhẫn nhịn, lấy mũi cẩn thận đội lên cho thẳng nhỏ nhà Tần Tu.

Tần Tu mang mũi xong xuôi rồi nhưng vẫn thong thả chưa có ra tay ngay mà lại cúi xuống ghé sát lên người cậu, vừa chà xát, vừa xoa xoa, ý vào mình uống rượu, đúng là không biết xấu hổ. Hầu kết play, đầu ti play, rốn play, lão Nhị play...

“Được... được rồi đó...” Thẩm Triệt thực sự chịu hết nổi. Lão Nhị bị play còn chưa tính, bắn ra được là xong, nhưng đầu ti bị play đúng ra rất dày vò, mà cũng không hiểu sao Tần Tu lại thích trò này trước khi vào việc chính như vậy, “Thôi nào, sưng lên mất...”

“Sưng lên sao?” Tần Tu cười, ngẩng đầu liếc cậu một cái, còn hé miệng: “Để tôi ném thử.”

Này! Thẩm Triệt run rẩy cong cả lưng lại. Anh lại còn dùng răng cắn nữa! Nhưng mà lúc này cậu cũng đã hiểu ra: “Tần Tu! Anh không say đúng không! Anh giả say làm gì hả?!”

“Tôi nói mình say lúc nào.” Nói xong còn đưa tay捏 đầu ti một cái. Thẩm Triệt thiếu chút nữa thì kêu thành tiếng, Tần Tu lại cười, “Đầu ti phải thẳng thế này mới đáng yêu.”

Thẩm Triệt điên tiết: “Anh không say sao lại động dục như vậy...”

Tần Tu sững sờ ngồi dậy, mặt vắn vẹo: “Cậu nói tôi động dục?”

Thẩm Triệt vội vàng nhân cơ hội che đầu ti đã sưng tấy: “Anh thế này cũng quá biến thái...” Đây là đầu ti của tôi, là thịt trên người tôi đó nha, không phải đồ chơi của nhà anh đâu.

Tần Tu nghiêng rằng tát một cái tét vào lưng Thẩm Triệt: “Cậu cho là tôi thích làm với cậu lắm hả? Cậu cũng chẳng có cái ***g chén cỡ D, bộ dạng cũng chẳng đẹp, người thì đen như nắm than, lại còn nặng như heo, mỗi lần nâng eo cậu là tôi lại mệt muốn chết. Nói cho cùng tôi cũng chỉ thích liếm cậu thôi, mà tôi chỉ đang thực hiện nghĩa vụ của bạn trai thôi đấy!”

Thẩm Triệt khóc không ra nước mắt, anh có thể cắt cái nghĩa vụ này đi được không?

“Được rồi được rồi, thế anh có còn... muốn làm hay không đây. Không làm tôi đi xuống dưới ngủ đây.”

Tần Tu bị quê, đành phải đứng dậy: “Không làm không làm nữa. Chán rồi.”

Thẩm Triệt mừng húm, đêm nay rốt cuộc không bị kỹ thuật tệt hại này tra tấn rồi! Cậu không dám để lộ vẻ vui sướng ra ngoài quá lộ liễu, nhưng mà động tác xoay người tìm quần lót kia vẫn chọc giận Tần Tu đằng sau. Vừa tìm thấy quần lót trên sàn nhà, ngón tay còn chưa đụng tới được, trên lưng đã bị một cánh tay cứng như gọng thép ôm chặt, nháy mắt cả người đã bị túm trở lại giường.

“Thẩm Triệt, cậu không muốn tôi làm thật à?!” Tần Tu đè lên người Thẩm Triệt, hung tợn nói, “Cậu nhìn tôi cởi đồ rồi, tôi cởi hết cho cậu xem đã mất rồi liền muốn bỏ đi à? Làm gì có chuyện dễ dàng như vậy!”

Nói xong liền kéo cái gối đệm xuống thắt lưng Thẩm Triệt, bôi trơn gì gì đó đều bỏ qua hết, động thân một cái liền dưng mãnh tiến vào. Thẩm Triệt óa uì một tiếng kêu lên.

“Chậm một chút... chậm một chút được không...” Kỹ thuật đã như tra tấn, tính khí còn thất thường như vậy, ở trên giường với anh đúng là ác mộng!

Tần Tu cầm eo người bên dưới, mang theo hứng thú muốn trả thù, liên tục xông tới. Không phải anh không muốn chậm một chút, nhưng vì còn đang bực, đang bực thì không chậm lại được. Tôi không muốn làm mà cậu lại còn dám thấy vui mừng?! Lúc trước khi làm với cậu rõ ràng không phải thế này, cậu không thấy mình lúc đó đâu, cái bộ dạng điên đảo thần hồn nhìn tôi say mê như vậy... Đúng, chính là ánh mắt này, còn dám nói không muốn làm với tôi...

Mắt thấy ánh mắt đầu quần ướt át, nóng bỏng, chuyển động khắp thân thể mình, Tần Tu nháy mắt liền hiểu ra, tâm nói cậu dám à! Sau đó một mặt vừa xông tới, một mặt vừa túm lấy cái chăn khoác lên người mình, lập tức che kín cả thân thể.

Thẩm Triệt tâm như tro tàn. Anh trả thù cũng ác quá đấy! Nhìn cũng không cho nhìn, thế là muốn thế nào hả?!

May mà vẫn còn trông thấy gương mặt Tần Tu. Khi dưới giường, mặc quần áo thì khuôn mặt kia cứ gọi là lãnh khốc tà mị, lúc trên giường cởi quần áo rồi cắn môi làm thì chỉ còn sự mê người quỵn rũ. Sao anh không che luôn cái mặt mình luôn đi, cái đồ hồ ly tinh nam!

Nào ngờ vừa mới nhìn chằm chằm gương mặt hồ ly tinh nam, đang tưởng còn được ngắm một lúc thì Tần Tu đã đưa tay lên che chặt trước mắt cậu.

Thẩm Triệt trong đầu vo ve, xong rồi, hết cả phúc lợi rồi, bây giờ chỉ còn lại chịu tội thôi! Chỉ một lát sau, bị kỹ thuật như tra tấn kia làm cho chết đi sống lại, lại không có gì đó đẹp mắt làm phân tán lực chú ý, Thẩm Triệt cực kỳ bi phần kêu ầm lên: “Này gọi gì là ân ái chứ!”

“Sao lại không?” Tần Tu cắn môi, trong lúc cao trào giọng nói có chút hỗn hển.

“Đây chỉ có thể gọi là... chỉ có thể gọi là, không thể gọi là... tình được!”

“Tôi che mắt cậu lại như vậy chính là để cậu dùng thân thể cảm nhận cảm giác cùng tôi làm tình! Như vậy—” Tần Tu kêu lên một tiếng, lên đến đỉnh, “Cậu chưa có cảm giác à?! Tôi ở trong thân thể mà cậu không thích sao?!”

Thẩm Triệt không nói lên lời. Tần Tu vừa bừa bãi xé rách bên trong thân thể cậu. Mà thôi, coi như đây là cái giá phải trả để có được tình yêu của người này đi. Lúc tôi thích anh cũng không nghĩ tới sau này lại có tình tiết khẩu vị nặng thế này đâu, nhiều nhất chỉ là khi trời mưa dùng áo giúp anh che mưa, sau đó hai người trú vào bất điện thoại, bất tri bất giác mà rơi vào một nụ hôn dài triền miên. Hoa khôi trường thanh thuần của tui đi đâu mất rồi? (Xin hãy là anh của ngày hôm qua :v)

Ba giờ trước, người này còn ở trong màn hình TV, trước ánh nhìn của hàng vạn khán giả tại hiện trường, hàng triệu khán giả trước màn ảnh tỏa quang sáng của một siêu sao, đảo mắt một cái đã xé tan vỏ bọc ngụy bằng sơn mỹ nam hệ cảm dục, hóa thành con sư tử đến mùa động dục, cả người trần trụi đang cùng cậu gắn kết cùng một chỗ, Thẩm Triệt cảm thấy mình sắp bị làm đến xương cốt cũng không còn. Điểm G ấy, có lương tâm mà nói thì cũng chạm đến vài lần, nhưng hình như nửa thân dưới Tần Tu xác định phương hướng không tốt, lần sau lại để lệch mất. Thẩm Triệt khổ sở nghĩ, chỗ này của tôi cũng đâu có dễ mà đi lạc được chứ... Tần Tu không có lui ra ngoài mà bắt đầu làm đợt thứ hai luôn. Bàn tay che trước mắt Thẩm Triệt vẫn chưa dời đi, lần này ngay cả tiếng nói chuyện cũng không có, chỉ còn lại một vài tiếng thở dốc trầm trầm.

“Này.. Tần Tu.. anh hát một đoạn nghe thử đi...”

Tần Tu cậu quơ: “Thẩm Triệt, cậu xem thử xem bây giờ tôi đang làm gì? Cậu còn muốn tôi hát cho cậu nghe nữa à! Sao cậu không bảo tôi kể chuyện cười cho cậu luôn đi?!”

“Thế cũng được á...” Thẩm Triệt cắn răng chịu đau, trong lòng cũng thấy kì quái. Đã làm nhiều lần như vậy rồi mà sao cái kỹ thuật tệt hại của Tần Tu vẫn không tiến bộ tẹo nào thế nhỉ? Hình như chỉ có phương diện này là Tần Tu không có thiên phú thì phải? Thẩm Triệt cũng thấy thật ghen khuất, “Tôi muốn... muốn nghe giọng nói của anh...”

Tần Tu hét cách. Cậu còn khó hầu hạ hơn cả đàn bà đấy. Nghĩ là thế nhưng một mặt vừa tiến công dồn dập, một mặt vẫn lục tung lòng mề tìm mấy câu chuyện cười. Trong đầu đột nhiên lại nghĩ ra mấy câu truyện cười đồi trụy, thế là vừa làm vừa rên rỉ nói: “Truyện đồi trụy... có muốn nghe không?”

“Ừ, kể đi...” Còn truyện nào đồi trụy hơn việc chúng ta đang làm nữa không?

“Ngày xưa ngày xưa... có hai con rùa sống ở bờ cát bên bờ biển. Vào một đêm bầu trời đầy giăng đầy sao, chúng nó liền abc abc với nhau,” Tần Tu vừa làm vừa nói, giọng lạc cả đi, “Cậu đừng có lộn xộn nữa! Tôi bảo cậu đừng có ngộ nguây nữa mà, tôi đang khó chịu gần chết đây! Tôi kể đến chỗ nào rồi?”

“Hai con kiến abc abc ...”

“Ồ, abc abc xong, một năm sau...” Giọng Tần Tu bỗng căng thẳng, “Để tôi bắn cái đã...”

Lần thứ hai cao trào, Thẩm Triệt đếm số trong lòng, tâm nói đại ca à, đừng nói đêm nay anh muốn một mình vượt qua Cao Dũng Toàn Phong đấy nhé?

(Cao Dũng Toàn Phong là một game leo núi mạo hiểm. Ba đội mỗi đội có 4 người sẽ thi đấu với nhau dưới hình thức leo núi tiếp sức. Đội nào leo lên đến đỉnh đầu tiên sẽ chiến thắng. Ở đây ý của QQ là 1 mình Tần Tu leo phần của 4 người, tức là muốn làm 4 lần đó :v)

Tần Tu tiếp tục đổi áo mưa, lại đổi tay che trước mắt Thẩm Triệt, hỏi: “Tôi kể đến chỗ nào rồi?”

“Hai con voi abc abc...”

“Ồ, abc abc xong, một năm sau, con đực kia...” Tần Tu cúi đầu lại vùi vào trong thân thể Thẩm Triệt, giọng trầm xuống, “Con rùa đực kia nhớ lại ... khoảng thời gian hạnh phúc buổi tối ngày đó!”

Thẩm Triệt bị đâm đến cong cả người lại, phắc, nói đến khoảng thời gian hạnh phúc anh cũng đừng hưng phấn như vậy chứ!

Tần Tu chuyển tâm chuyển động pít-tông hai cái, mới thỏa mãn hít sâu một hơi, hỏi: “Tôi kể đến chỗ nào rồi?”

“Thời gian... hạnh phúc!”

“Ồ, rùa đực nhớ tới... khoảng thời gian hạnh phúc kia, quyết định bơi về chốn cũ... Thế là nó lại... quay trở về bờ cát kia... Sau đó, nó kinh hỉ phát hiện...” Nói đến đây đột nhiên cười phá lên.

Phát hiện cái gì vậy, anh cũng đừng chỉ biết cười một mình thôi chứ. Thẩm Triệt bực bội nghĩ.

Tần Tu đang cười trong tiếng cười chen lẫn tiếng thở trầm đục, nghe đúng là... cực kỳ hạ lưu.

“Rốt cuộc ... phát hiện cái gì vậy?” Thẩm Triệt hỏi.

” Thẩm Triệt,” Tần Tu ồm ồm nói, “Trym nhỏ nhà cậu cứ hoảng hốt nhảy tới nhảy lui trước mặt tôi nè...”

Thẩm Triệt xấu hổ đến chết lặng, khẩn cầu nói: “Động tác anh nhẹ nhàng lại một chút, tôi cam đoan nó không hoảng hốt...”

Tần Tu ngược lại còn làm nhanh hơn: “Tôi muốn nhìn nó hoảng hốt như thế nào?”

Thẩm Triệt tập mãi cũng quen với cái thói tùy hứng của hoa khôi trường, tâm nói may mà tôi không phải thấy cái màn quỷ dị này.

“Tôi kể đến chỗ nào rồi?”

“Kinh hỉ phát hiện...”

“Ồ, nó kinh hỉ phát hiện con rùa cái kia vậy mà... vậy mà vẫn nằm trên bờ cát năm xưa chờ nó...”

Tiếp đó, đến đây lại lên cao trào, đương nhiên không phải cao trào của câu chuyện rồi.

Buổi tối hôm đó, hai người làm tổng cộng năm lần, xô đổ kỷ lục mà chính Tần Tu lập ra hai tuần trước đó là bốn lần. Thẩm Triệt ngắm Tần Tu đang nằm trên người mình ngủ, mệt tới mức tầm cũng không thèm tầm nữa. Dù sao trời cũng sắp sáng rồi. Thẩm Triệt không biết Tần Tu có cảm giác gì, chỉ là cảm giác của cậu thôi, nếu Tần Tu không mang mũ nói không chừng cậu cũng sẽ mang thai với Tần Tu mất. Cơ bản là cả đêm bị che mắt như vậy, cảm giác nửa thân dưới cứ ra ra vào vào liên trở nên đặc biệt kịch liệt, đặc biệt đòi bại.

Cậu cúi đầu trộm hôn một cái lên mí mắt Tần Tu, nhìn cặp lông mi dày như bàn chải nhỏ kia trong lúc ngủ say còn khẽ run rẩy, giống như đang cọ cọ vào trái tim cậu, ngứa ngáy muốn chết, nhịn không được, Thẩm Triệt lại hôn thêm một cái. Tần Tu nhắm mắt, cánh tay đặt ngang eo lại sờ soạng lung tung một chút rồi ôm lấy cậu, miệng lầm bầm “đừng nháo” “ngủ yên đi”... Thẩm Triệt mở to mắt ngắm nhìn mỹ nhân họ

Tần đang say ngủ, mãi cho đến khi chịu không nổi nữa, mí mắt dán vào nhau rồi vẫn hạnh phúc ngủ, có thể ngắm gương mặt này thật là tốt, còn có chút ửng hồng nữa thì lại càng thêm đẹp, nhưng mà...

Cái truyện cười kia rốt cuộc là như nào?

Ngày đầu tiên của năm mới đã lật sang, ngày được đóng phim vẫn còn hên xa xôi lắm. Hôm nay là Nguyên đán, nửa đêm rồi Thẩm Triệt vẫn còn ở lại đài truyền hình biên tập nốt chương trình. Mọi người trong tòa nhà đều đã về hết, cũng không phải do cậu làm việc không tới nơi tới chốn nên mới phải ở lại. Vừa sang năm mới chưa lâu, Thẩm Triệt đã được giao cho làm MC một chương trình tin tức, thời lượng còn chưa tới năm phút đồng hồ tên Tin nhanh giải trí. Buổi lên sóng đầu tiên của chương trình, cậu tính làm một đoạn phim ngắn, tổng kết lại những chuyện lớn nhỏ trong giới giải trí năm qua bằng cách hài hước. Đoạn phim chỉ chưa tới hai phút, nhưng bởi vì không có ai giúp đỡ nên Thẩm Triệt làm cũng tốn nhiều thời gian. Tìm tư liệu là một mình cậu biên tập hết, phần mềm dựng phim cậu cũng phải tự mình học cách sử dụng. Thẩm Triệt muốn mang tới cho người xem một mặt hoàn toàn mới của mình.

Trong showbiz nhân tài chen chúc thế này, một người bình thường giống như cậu nếu muốn nhận được sự yêu thích của mọi người thì càng phải nỗ lực cố gắng càng nhiều lần hơn nữa.

Cuối cùng cũng xong xuôi, Thẩm Triệt mệt mỏi nằm dựa ra ghế, cầm tách cà phê bên cạnh lên uống một ngụm, lúc này mới nhận ra cà phê đã lạnh ngắt tự lúc nào.

Mười một rưỡi, Thẩm Triệt đi ra khỏi Đài truyền hình, đang kéo vội chiếc áo khoác đi đường che người lại, cậu bỗng nhiên nghe thấy có vài giọng con gái đang gọi mình.

“A Triệt!” Nhóm fangirl chờ đợi mòn mỏi cuối cùng cũng trông thấy cậu, vội vã chạy tới vây quanh.

Lúc này mới nhận ra đây là những fan ủng hộ mình, Thẩm Triệt không khỏi vừa cảm động vừa tức giận:

“Khuya thế này rồi sao các bạn còn chưa quay về hả!”

Mấy cô bé mồm miệng nhanh nhẩu, vừa nhao nhao động viên cậu, vừa đưa bánh waffle, snickers, còn có một hộp canh giữ nhiệt nữa. Canh xương đã sớm lạnh, Thẩm Triệt vẫn một hơi uống sạch sành sanh, tay cầm bát cơm giữ nhiệt nói: “Để tôi đưa các bạn ra bến tàu điện ngầm.”

Vừa đến nơi chợt nghe thấy tiếng loa thông báo chuyển tàu cuối cùng sắp vào trạm, Thẩm Triệt dẫn sáu em gái mãi mãi móng móng chạy vào trong bến, cuối cùng cũng kịp lên. Nhóm fan đứng sát cửa sổ lưu luyến nhìn Thẩm Triệt vẫy vẫy tay. Chuyển tàu cuối cùng trong ngày gào thét rồi đi trên đường ray ngầm, cả trạm tàu to như vậy nhanh chóng đã chẳng một bóng người.

Thẩm Triệt ôm quà các fan tặng, đi dọc lên trên cầu thang, cuối cùng ngồi xuống một bậc thang, mở phong thư.

A Triệt:

Thật ngại vì chực chờ dưới đài truyền hình đợi anh thế này, không biết có mang lại rắc rối gì cho anh không. Tụi em từ Tân Thành tới. Ngay từ hồi còn TAKE FIVE, tụi em đã rất thích anh! Sau khi TAKE FIVE tan rã, tụi em thấy anh tham gia phim Hội sinh viên đứng đầu, xem anh đóng từ phim thần tượng lại phim hài, nhìn anh bước ra từ bóng ma tai nạn rồi giải tán, chứng kiến anh gánh chịu gièm pha, chửi bới của người ngoài, vượt qua quãng thời gian khó khăn nhất, lại thấy anh làm chân chữa cháy trong đủ loại show truyền hình, sốt cao tới bốn mươi độ vẫn cố tới trường quay, cuối cùng, trong đủ loại chương trình giải trí như vậy rốt cuộc cũng tìm được một vị trí thuộc về chính mình. Những cố gắng của anh, người hâm mộ như tụi em đều nhìn thấy cả. Nhất định có một ngày ông trời cũng sẽ nhìn thấy!

Tụi em thực sự thích anh khi là một diễn viên. Chỉ cần nhìn thấy dáng vẻ tươi cười của anh là có thể cảm thấy mình như nạp đầy năng lượng, xem bao nhiêu lần cũng không thấy chán. Nhưng một MC A Triệt tụi em cũng rất thích. Cho dù là trong phim ảnh hay chương trình giải trí, anh mãi mãi là chàng trai dương quang mang tới cho chúng em nụ cười cùng niềm an ủi. Lúc không vui, anh khiến tụi em vui vẻ, lúc vui vẻ anh mang đến cho tụi em nhiều niềm hạnh phúc hơn.

Nhưng A Triệt, tụi em biết anh thuộc về sân khấu diễn xuất, cho nên bất kể có bao nhiêu gian nan, mặc kệ có bao nhiêu nghi ngờ, xin anh nhất định không được từ bỏ! Năm mới đến rồi, chúng em sẽ cầu cho anh hạnh phúc thật nhiều, thật nhiều!

Xin anh nhất định phải quay lại!

Từ những người mãi yêu anh, Triệt.

Thắm Triệt ngửa đầu về sau, đặt lá thư lên trên mặt, hơi nước bốc lên trong ánh mắt, thấm ướt cả lá thư.

“Chết tiệt, tự nhiên sao lại mít ướt thế này...”

139. Chương 143: Bĩ Cực Thái Lai

Sau kì nghỉ Tết nguyên đán ngắn ngủi, cả nhà ai nấy đều bắt đầu công việc lu bù. Đoạn quảng cáo Tần Tu quay cho trang sức Âu Sĩ đã rục rịch phát trên các màn hình quảng cáo lớn ngoài đường phố. Trên mạng cũng náo động một trận bởi quảng cáo này quay quá đẹp.

Lúc trước khi An Gia Miện đóng quảng cáo này là chọn hình tượng công tử cao quý. Màu sắc chủ đạo của quảng cáo là màu đen bí ẩn quyến rũ của màn đêm, ảnh để An mặc một bộ áo đuôi tôm từ trên cầu thang tòa lâu đài cổ kính bước xuống, nữ diễn viên trong quảng cáo mặc một chiếc váy dạ hội trắng tựa thiên nga, được An Gia Miện cầm tay dắt lên cầu thang, dây chuyền trên cổ, nhẫn trên ngón tay đều lấp lánh như phát sáng dưới ánh trăng.

Còn Tần Tu lại đi theo hình tượng mỹ nam nhu tình như nước. Quảng cáo chọn màu trắng là phong chủ đạo, trong thần điện màu trắng bên bờ biển Aegean, Tần Tu mặc một chiếc sơ mi trắng mềm mại, đứng sau lưng nữ diễn viên cúi đầu một cái đầy ôn nhu, nữ diễn viên đeo vòng cổ bạch kim sáng lấp lánh. Nếu như dùng lời châm chọc trên diễn đàn Hải Giác kia mà nói, thì chính là “An Gia Miện là đi theo con đường của nam thần, còn Tần Tu là đi theo con đường của nữ thần”...

Tần Tu đóng quảng cáo cho hãng trang sức nổi tiếng trong nước, người sung sướng nhất đương nhiên là các fan hâm mộ, không ít các cô gái nhỏ xao xuyến mãi không thôi.

“Quảng cáo này trước kia là An Gia Miện đóng mà. Bây giờ đổi thành Tần Tu! Tần gia V587!” đính kèm bên dưới là tám ảnh động cắt ra từ quảng cáo, quyến rũ mê người. Đúng là đủ loại sở thích.

(V587 đọc là wēi wǔ bà qì tức là uy vũ khí phách)

Lời phát biểu này đương nhiên rất nhanh đã bị một đám fan mê phim của An tiên sinh giấu cọt lại:

“Mịa, nhìn đám fan nào tàn của Tần Tu đặc ý chưa này. Mình có nên tàn nhẫn nói cho tụi nó một sự thật phũ phàng không nhỉ?”

Thắm Triệt đặc biệt thích quảng cáo này của Tần Tu, còn cảm thấy đây là khoảng thời gian mà hoa khôi trường đẹp nhất từ trước tới giờ. Cậu còn mặt dày tìm Tần Tu, muốn xin video hậu trường. Tần Tu nói những cảnh hậu trường là do bên kia nắm, anh cũng không có. Cún bị lòng vàng thất vọng ra mặt, Tần Tu ở sau lưng dẫu miệng, tâm nói cậu đúng là đồ kì quặc, chúng ta ở chung thế này, cậu còn mong mong ngóng ngóng mấy cái cảnh hậu trường làm gì? Cậu không biết đường năn nỉ tôi mặc áo sơ mi trắng cho cậu ngắm sao?

Lại nghĩ đến chuyện quảng cáo này rõ ràng là An Gia Miện không cần, anh lại đi khổ bức tiếp nhận, đã thế lại được một đám fan chẳng biết ở đâu ra chúc mừng tới chúc mừng lui dưới weibo, cảm giác kia đúng thật là... Lại nghĩ, mấy cái này đều không phải vì cái tên cầu đàn độn kia sao?

Thế là Thắm Triệt muốn video đã chẳng có, lại còn bị Gấu Bắc Cực từ sau lưng bỏ nhào tới, liên tục cắn cho vài miếng.

Bạn trẻ Thẩm đã sớm chấp nhận số phận. Nữ diễn viên trong quảng cáo kia còn có thể nhận lấy một cái cúi đầu ôn nhu, cái miết cầm sẵn sóc của Tần Tu, còn cậu thể nào cũng chỉ đổi lấy một cái cúi đầu hung ác, cái miết cầm cầm thú mà thôi.

Buổi tối ngày hôm sau, sau khi cắn chán chê, Tần Tu vẽ mặt mắt hứng mới ném cho cậu một cái USB, trong đó là video cảnh hậu trường dài tới nửa giờ đồng hồ. Thẩm Triệt sung sướng ngắm no mắt ngoài phòng khách xong, ngẩng lên lại thấy cửa phòng Tần Tu khép chặt. Tần Tu từ lúc vào phòng đến giờ chưa thấy đi ra, cậu lại nhớ đến vẻ cô đơn của Tần Tu lúc trở về, cúi đầu nhìn chiếc USB trong tay, cậu tự nhiên lại cảm thấy có khi nào mình có hơi quá đáng chăng.

Dù gì người ta cũng là hoa khôi trường, cậu vinh hạnh lắm mới được xem video này, mà lại còn đem người thật quảng ở một bên, nhất định là khiến người ta tổn thương rồi. Thế là lại nhẹ chân nhẹ tay đi lên lầu, đẩy cửa phòng ra, đang buồn bực sao bên trong chẳng có ai thì sau lưng đã bị ôm chặt lấy.

“Biết ngay là cậu sẽ không chịu nổi cám dỗ, phải mò lên đây mà!”

Thẩm Triệt cũng không biết mình tại sao lại bị Tần Tu thần công cái thế đẩy một cái ngã nhào xuống giường, sau đó thì cắn cắn cắn, cuối cùng lại bắt đầu ăn...

Trong cuộc sống gà bay chó sủa, nhiệt huyết sục sôi ở đây cũng không phải không có những khoảnh khắc miệt mài chăm chỉ. Ví như Âu Triệt Luân ở Canh Ảnh phần (thi) đấu (rớt) sáu năm, cuối cùng chẳng (chạy) rõ (xin) tại (xỏ) sao (khấp) mình (nơi) cũng cầm được vào tấm bằng tốt nghiệp. Nhưng mà Thẩm Triệt cũng không dám chê cười sư huynh nhà mình, bởi cậu và Tần Tu lúc này cũng đã bắt đầu dẫm lên vết xe đổ của đàn anh Âu.

Âu Triệt Luân lấy được tấm bằng tốt nghiệp kia liền hét to một tiếng đầy sung sướng, vậy là trong nhà bây giờ cũng chỉ có anh ta và Khải Mặc Lũng xem như đã đường hoàng tốt nghiệp Canh Ảnh, ba người còn lại đều là dân lưu ban kinh niên. Khải Mặc Lũng thất cạ vật đi xuống lầu, thấy Âu Triệt Luân đang bò lồm cồm trước tủ TV, đang muốn đặt tấm bằng tốt nghiệp kia bên cạnh TV, nhìn bộ dáng kia đúng là hận không thể đem ***g kính mà treo lên luôn cho đẹp.

Đúng lúc này, cửa thư phòng dưới lầu phành một tiếng văng ra! Âu Triệt Luân giật bản mình thả tay ra, bằng tốt nghiệp vi vu một cái bay vào khe giữa tủ TV và vách tường. Âu Triệt Luân quay phắt lại đang định chửi ầm lên, lại thấy Hạ Lan Bá đầu buộc băng đô, chân đi guốc gỗ, cầm lún phún một vòng râu xanh xanh, cầm kịch bản trong tay giơ cao lên. Âu Triệt Luân tự nhiên có ảo giác bên tai vang lên đoạn mở đầu kinh điển mặt trời mọc ở phương Đông của Richard Strauss trong Also sprach Zarathustra

“Xong rồi...” Hạ Lan Bá vô cùng kích động hươu hươu kịch bản, mắt kính lóe lên. “Đại tác phẩm ta dốc hết tâm huyết là đây!”

Khải Mặc Lũng thất cạ vật xong xuôi: “Vậy sao? “Tôi có thể có vinh dự đọc một chút không?”

Hạ Lan Bá khinh bỉ ôm kịch bản về: “Chẳng phải từ trước đến nay anh luôn khinh thường kịch bản lão tử viết sao?”

Khải Mặc Lũng nghi hoặc nhìn về phía Âu Triệt Luân: “Anh có nói câu này bao giờ chưa?”

Âu Triệt Luân thẳng thắn lắc đầu: “Chưa nói... mà hình như nói rồi.”

Hạ Lan Bá ngồi xuống sofa, say mê đắm chìm trong kịch bản: “Khải Mặc Lũng, không phải tôi không muốn cho anh được mở rộng tầm mắt, nhưng đây là kịch bản đặt riêng, tôi đã ký thỏa thuận giữ bí mật, trước tiên phải giao cho đạo diễn và nhà sản xuất đã.”

Khải Mặc Lũng đứng trước gương sửa sang lại tay áo vest: “Tôi thấy tốt nhất cậu cứ đưa kịch bản cho tôi.”

Hạ Lan Bá ôm kịch bản vào trong lòng, tâm nói anh thì sao nào, tính dùng biện pháp mạnh chắc? “Dựa vào quái gì?!”

Khải Mặc Lũng quay đầu lại, vô cùng anh tuấn mỉm cười: “Dựa vào việc tôi chính là đạo diễn kia.”

Thẩm Triệt ở trong phòng thu băng xong, mới nhìn thấy di động có ba cuộc gọi nhỡ, đều là của Vương Tử Quỳnh gọi đến. Còn có một tin nhắn mới, cũng là của Vương Tử Quỳnh, chỉ viết một câu lời ít ý nhiều: Mã tổng bảo cậu lên văn phòng gặp ông ấy.

Đứng trong thang máy, Thẩm Triệt suy nghĩ xem chuyện này lên rồi cuộc là phúc hay họa, nào ngờ vừa bước vào văn phòng, mông còn chưa đặt xuống đã nghe tổng giám trẻ tuổi sầm rền gió cuốn nói một mạch: “Thẩm Triệt, Vô Hạn Truyền Thông cùng Tinh Bang Giải Trí kết hợp đầu tư một dự án phim điện ảnh, cậu diễn vai nam chính.”

Thẩm Triệt vào công ty cũng đã gần một năm thế nhưng vẫn chưa thích ứng được với phong cách mở miệng là ra là chuyện lớn của vị Mã tổng giám này, yên một lúc lâu sau cậu mới giật mình hiểu ra đối phương đang nói cái gì. Cậu lắp bắp hỏi: “Ngài nói... tôi cuối cùng cũng có cơ hội quay phim truyền hình?”

“Không.” Mã tổng giám đẩy đẩy gọng kính.

Thẩm Triệt nhất thời thấy mắt mát vô cùng. Hóa ra là mình nghe nhầm...

“Là phim điện ảnh.” Mã Lôi Lệ nói.

Thẩm Triệt há hốc miệng, ban đầu thì không dám tin, đến khi tỉnh ra thì sung sướng đến phát cuồng. Có thể quay phim truyền hình, cậu đã xúc động đến nghẹn ngào rồi, bây giờ đối phương lại nói rằng không phải phim truyền hình mà là màn ảnh rộng! Mà cậu cũng không phải người qua đường hay diễn viên phụ, thậm chí cũng không lại phải nam thứ chính, mà là vai nam chính luôn đó!

“Làm sao vậy? Cậu không vui à?”

“Không, không phải...” Ánh mắt Thẩm Triệt vẫn đầy lo âu, “Chỉ là tôi...” Chỉ là quá vui mừng. Đến nằm mơ, cậu cũng muốn được đóng phim, muốn đến phát diên lên rồi, bây giờ đột nhiên lại đón lấy tin tức này, quả thực giống như một giấc mơ.

Mã tổng giám bước trở lại sau bàn làm việc, rút kịch bản ra giao cho cậu: “Tôi đã xem qua kịch bản. cũng đã bàn bạc với đạo diễn và nhà sản xuất rồi, mọi người đều thấy cậu là thích hợp nhất.”

Thẩm Triệt đón lấy, kịch bản tên là Cái chết của chú cá bẫy mào

“Nhưng cũng không phải không có mạo hiểm,” Mã tổng giám ngồi xuống sau bàn làm việc, ngón tay đan nhau, trịnh trọng lạ kỳ nói, “Vai diễn của cậu trong phim là một họa sĩ đồng tính luyến ái.”

Thẩm Triệt sững sờ ngẩng đầu nhìn người đàn ông nghiêm nghị ngồi sau bàn làm việc.

“Dù gì cậu cũng xuất thân là thần tượng, vai diễn này sẽ phá tan hình tượng trước đây của cậu. Cậu cũng có thể từ chối.” Mã Lôi Lệ nói.

Đột nhiên có cơ hội quay phim điện ảnh, thế nhưng một đề tài gây tranh cãi lớn như thế này... Đầu óc Thẩm Triệt lúc này cũng đang loạn nháo nhào, sau khi suy nghĩ một lúc lâu, cậu nói: “Tôi muốn... xem kịch bản trước đã.”

“Nên như thế.” Mã Lôi Lệ gật gù đầu, “Xem xong kịch bản thì báo lại tôi.”

Vội vã hoàn thành nốt mấy việc lặt vặt ở đài truyền hình xong xuôi cũng đã hơn mười giờ tối, Thẩm Triệt theo vài người lác đác lên xe điện ngầm, tìm một ghế trống ngồi xuống. Hiện tại cậu chỉ là một người mới vừa chạm đến cương vị của một MC thực tập, không có chuyện công ty lại sắp xếp xe riêng cùng trợ lý cho cậu.

Thẩm Triệt lấy kịch bản ra bắt đầu xem. Tàu điện ngầm chạy qua đường hầm yên lặng, trên xe nhiều người đang ngủ, thế giới tựa như một chiếc nôi màu trắng bạc. Cậu ngồi đối diện một cậu thiếu niên đang đeo tai nghe nghe nhạc, một chút giai điệu theo tai nghe điện thoại lọt ra ngoài, một chốc vui vẻ, một chốc lại ưu thương. Thẩm Triệt vẫn cúi đầu, đắm chìm trong kịch bản, cảm giác tựa như ảo mộng, thế nhưng một chút buồn ngủ cũng không có.

Một khắc kia khi đóng kịch bản lại, đỉnh đầu chợt vang lên tiếng radio thông báo trạm đến của tàu. Lúc này Thẩm Triệt mới phát giác mình bất tri bất giác đã ngồi trên xe đi một vòng, trở lại trạm xuất phát.

Thẩm Triệt đặt hai tay trên kịch bản, vẫn chưa thể tin mình lại nhận được một kịch bản vĩ đại như vậy. Ngẩng đầu nhìn những hình ảnh nhật nhòa gào rít chạy qua cửa sổ xe, trước mắt cậu như đang bắt đầu lạch cạch chiếu lên những hình ảnh tươi sáng sống động. Cậu nhớ tới những lời Mã tổng giám nói với mình trong văn phòng. Nhận vai diễn đồng tính luyến ái này, nếu diễn không tốt có lẽ sẽ phá hủy một thần tượng, nhưng ngược lại, nếu thành công, nó sẽ cho cậu hoàn toàn thoát khỏi hình tượng một thanh niên sôi nổi ngốc nghếch đã ăn sâu bén rễ trong cảm nhận của khán giả. Cậu phải đánh cược một phen này.

Huống chi, cậu thực sự rất thích kịch bản này.

Ngày hôm sau, Thẩm Triệt không đợi được nữa, đồng ý nhận lời tham gia bộ phim. Buổi chiều, Mã tổng giám tác phong nhanh nhẹn đã sắp xếp cho cậu gặp mặt nhà sản xuất cùng đạo diễn. Vừa trông thấy Khải Mặc Lũng, Thẩm Triệt thiếu chút nữa đã rớt cả cảm.

Ngược lại, nhà sản xuất lại là một người cậu không biết. Vị Viên tiên sinh này khá mập mạp, khoảng chừng bốn mươi tuổi, lúc cười lên trông rất ôn hòa. Nghe nói đây là lần đầu tiên ông ta sản xuất phim nhựa, trước đó mới chỉ làm mấy bộ phim truyền hình. Thẩm Triệt không khó để nhận ra Viên tiên sinh đặt kỳ vọng rất nhiều vào bộ phim và cả vai chính do cậu đảm nhận. Điều này ngược lại, lại khiến cho cậu càng thấy áp lực.

Buổi tối quay về chung cư, Thẩm Triệt cũng không đi ngủ sớm, đợi cho tới hơn ba giờ rạng sáng. Khải Mặc Lũng mở cửa bước vào, nhìn thấy cậu thanh niên tóc xoăn đang cầm một tách trà nóng, ngẩn người ngồi trên sofa. Anh cũng không bắt ngờ, vừa cởi cà vạt vừa nói: “Chờ anh làm gì?”

Thẩm Triệt thực sự không nén được những nghi vấn chất chứa trong lòng, ngẩng đầu hỏi: “Em có thể hỏi, tại sao lại chọn em đóng vai chính được không?”

Khải Mặc Lũng vẽ mặt đã hiểu: “Cậu muốn nghe lời nói thật sao?”

Tim Thẩm Triệt nhảy lên một chút. Cậu biết mình thì được mấy lượng trọng, hiện tại cậu cùng lắm chỉ là một MC giải trí mới vào nghề, trước đó cũng chỉ đóng hai bộ phim thần tượng cùng hai bộ phim hài, lại còn xui xẻo phải mang cái danh độc được rating. Cái chết của chú cá bảy màu tuy kinh phí đầu tư không lớn nhưng kịch bản lại cực kỳ xuất sắc, lại có Tinh Bang Giải Trí tham gia, phần tốt như vậy sao có thể tự nhiên rơi xuống đầu cậu cho được? Nhà sản xuất họ Viên kia rõ ràng cũng không biết rõ về cậu, tuy rằng ông ta luôn miệng nói cảm thấy ngoại hình và khí chất của cậu đều rất thích hợp. nhưng nếu đã xem qua những bộ phim trước đây cậu từng đóng, hẳn sẽ biết vai diễn này cùng kiểu nhân vật sở trường của cậu khác xa nhau.

Khải Mặc Lũng nhìn Thẩm Triệt: “Lời nói thật đó là, anh cảm thấy cậu hiện tại cũng không có thực lực để diễn phim nhựa anh làm đạo diễn.”

Tim Thẩm Triệt chùng xuống, nhắm mắt lại. Quả nhiên...

“Vậy nên anh hoàn toàn không có đề cử cậu.” Khải Mặc Lũng nói.

Thẩm Triệt ngạc nhiên ngẩng đầu.

Khải đại thủ tiếp tục: “Bộ phim này cả đài TPS và Tinh Bang Giải Trí đều là nhà đầu tư. Tất nhiên cả hai bên đều hi vọng diễn viên chính sẽ là người dưới trướng công ty mình. Thế nhưng bộ phim này chỉ hướng tới một bộ phận khán giả nhỏ, vai nam chính lại là đồng tính luyến ái, cho nên cạnh tranh cũng không kịch liệt. Viên tiên sinh nhìn những ứng cử viên được hai bên đưa lên, từ đó chọn ra cậu. Anh không đưa ra ý kiến gì, bởi vì anh cảm thấy trong số những ứng viên này không một ai thực sự phù hợp, kể cả cậu.”

Khải Mặc Lũng nói lời này gương mặt vẫn giữ vẻ bình thản, lời nói ra thẳng thắn đến phủ phàng, Thẩm Triệt nghe xong cũng không ngẩng mặt lên nổi.

“Là cậu muốn anh nói thật, nên anh mới nói thẳng.” Khải Mặc Lũng nhún vai nói, “Sở dĩ Viên tiên sinh chọn cậu, ngoại trừ việc cảm thấy ngoại hình cậu rất phù hợp, còn một nguyên nhân khác nữa, đó là vì trong số mười một người trong danh sách hậu tuyển, chỉ có duy nhất cậu là xuất thân từ Học viện điện ảnh.”

Thẩm Triệt run lên một chút. Lý do chỉ đơn giản như vậy, lại khiến cho cậu nhất thời vô cùng xấu hổ. Cậu nhớ tới bài luận văn tốt nghiệp kia của mình bị trả về, viết đi viết lại tới ba lượt mà vẫn chưa đạt yêu cầu, lại còn luôn viện đủ mọi cớ để bỏ lớp học diễn xuất...

“Viên tiên sinh chưa xem bốn bộ phim truyền hình kia của cậu. Ông ấy chưa bao giờ xem phim thần tượng và phim truyền hình. Trước kia, khi còn làm nhà sản xuất truyền hình, ông ấy cũng từng sản xuất một vài bộ phim truyền hình về những đề tài ít được quan tâm, tuy rất hay nhưng không mấy ăn khách. Ông ấy là nhà sản xuất anh rất kính trọng, cho nên anh tôn trọng ý kiến của ông ấy.” Khải Mặc Lũng ngừng một chút, đợi cho phòng khách yên tĩnh lại hoàn toàn mới đậm đậm hỏi: “Bây giờ thì cậu biết rồi đó.”

Thẩm Triệt trầm một hơi, gục gặc đầu: “Thực xin lỗi, em không nên nghĩ vớ nghĩ vẩn.” Cậu nắm chặt chén trà trong tay, tự khích lệ chính mình, “Em sẽ cố gắng diễn thật tốt.”

“Đương nhiên rồi. Cậu phải diễn cho thật tốt, bởi một nguyên nhân khác nữa. ” Khải Mặc Lũng nói, “Kịch bản này là kịch bản điện ảnh đầu tiên sư phụ Hạ Lan của cậu viết. Anh không muốn bộ phim thất bại.”

Thẩm Triệt trợn trừng mắt không dám tin vào hai tai mình. Khải Mặc Lũng không để ý đến cậu thanh niên đang kinh ngạc, chỉ bỏ lại một câu: “Từ ngày mai anh sẽ tự mình dạy dỗ cậu.” nói xong liền đi thẳng lên lầu.

Thẩm Triệt ngồi trên sofa, nhìn chăm chăm cửa thư phòng đang đóng chặt của Hạ Lan Bá, dần mất một lúc lâu, sau đó dường như đã nghĩ thông suốt, liền tắt đèn bàn, giữ chân mạnh một cái rồi trùm chăn đi ngủ. Khải Mặc Lũng đứng trên thang lầu lắc đầu cười cười.

Còn một điều anh chưa nói thật với Thẩm Triệt. Thực ra, Viên tiên sinh đã xem qua phim truyền hình của Thẩm Triệt, thậm chí cũng đã nghe cái ác danh độc được rating kia.

Khi đó, chính anh còn khuyên đối phương thận trọng, ít nhất nên đứng ở vị trí cao hơn suy xét kĩ càng. Viên tiên sinh chỉ xua tay, cười nói: “Tôi còn không sợ, cậu sợ cái gì chứ! Phim này của chúng ta chỉ hướng tới một bộ phận khán giả nhỏ, doanh thu phòng vé sẽ không thể so sánh được với những bộ phim bom tấn kinh phí lớn. Nói thật, tôi chính là đang hướng tới giải Kim Chi, chỉ có khi đoạt giải, phim điện ảnh của chúng ta mới có thể được càng nhiều người chú ý tới, cho nên tôi chỉ chọn diễn viên phù hợp nhất.” Viên tiên sinh cúi đầu nhìn chăm chú bức ảnh của Thẩm Triệt, “Có rất nhiều thời điểm, một diễn viên sở dĩ không thành công là vì không gặp được một vai diễn tốt. Bọn họ nhìn vào chỉ trông thấy khuyết điểm của Thẩm Triệt nhưng tôi lại nhìn thấy tiềm lực của cậu ấy. Vai diễn Cổ Ẩn này cần cho người ta một cảm giác bề ngoài vui vẻ còn nội tâm lại ưu thương. Những vai diễn trước đây của Thẩm Triệt chỉ là những nhân vật rất tầm thường, nhìn vào rất vui vẻ nhưng tôi không tin cậu ta luôn luôn cười mà cuộc sống lại không có chút bi thương nào. Chỉ cần thêm bi thương một chút, sâu sắc một chút, cậu ấy sẽ là Cổ Ẩn mà chúng ta mong muốn.”

Tác giả lảm nhảm:

Màn kịch nhỏ thứ nhất.

Chuyện kể rằng, một ngày nọ, Đam Mỹ đại thần cải trang vi hành, một đám tra công bị tóm lên trời, chuẩn bị chịu phán quyết của đại thần.

Bất hạnh thay, hoa khôi trường cũng là một trong số đó.

Đại thần tả hộ pháp: Đẹp như thế này mà lại là tra công, thật là đáng tiếc!

Đại thần hữu hộ pháp: Phần cứng kích thích thế này dứt khoát là của tuyệt thế hảo công mà. Chẹp chẹp, đáng tiếc, đáng tiếc!

Thẩm Quán Quán được dẫn tới.

Đam Mỹ đại thần: Thẩm Quán Quán, bản đại thần biết ngươi phải chịu đủ nỗi khổ bởi tên tra công này. Bây giờ chỉ cần ngươi mở miệng, bản đại thần sẽ đưa hắc đi cải tạo thành tuyệt thế hảo công.

Thẩm Quán Quán: Cải tạo thế nào ạ?

Đam Mỹ đại thần: Quá trình cải tạo là cực kỳ thống khổ. Đó là (lược bớt năm ngàn từ), những tên tra công này cũng phải chịu trừng phạt. Bây giờ, ngươi chỉ cần trả lời bản đại thần, hắc có phải tra công hay không?

Thẩm Quần Quần trợn trừng mắt, đau lòng nhìn hoa khô trường yếu ớt bên cạnh, kiên quyết lắc đầu: “Anh ấy không phải tra công!

Dam Mỹ đại thần: Không phải kỹ thuật của hắn rất tra sao?

Bạn đang ?

Thẩm Quần Quần kích động ôm lấy hoa khô trường: Kỹ thuật cũng không tra! Tôi thích kỹ thuật của anh ấy như vậy! Đại thần, tôi không cần cải tạo, ngài đem anh ấy như thế này trả lại cho tôi là được...

Tả hộ pháp & Hữu hộ pháp: *khóc một dòng sông*

140. Chương 144: Hoa Hường Dương Và Cá Bẫy Màu

Nhân vật chính trong Cái chết của chú cá bẫy màu là một họa sĩ thiên tài mắc chứng tự kỷ, vì thế, nhiệm vụ đầu tiên của Thẩm Triệt đó là bổ sung kiến thức về mỹ thuật. Cũng không biết Khải Mặc Lũng tìm được ở đâu ra một quyển Lịch sử tổng quát nghệ thuật Gardner, toàn bộ là gần một ngàn trang màu những tác phẩm nghệ thuật vĩ đại. Hằng ngày Thẩm Triệt ôm hoài bão ra sức khai sáng chính mình. Từ nghệ thuật thời kỳ đồ đá, cho đến nghệ thuật Hy Lạp cổ đại chạy tới thời kỳ hưng thịnh của văn hóa Phục Hưng. Ban đầu là ép buộc bản thân học, về sau lại dần dần cảm thấy có hứng thú. Có một lần làm MC cho một chương trình dã ngoại, Thẩm Triệt đứng trên bờ biển lúc bình minh, nhìn con thuyền đánh cá xa xa, bỗng quay đầu về phía máy quay xúc động thốt lên: “Thật đẹp! Hình ảnh này làm tôi nghĩ đến Impression, soleil levant (Ấn tượng mặt trời mọc) của Monet!”

Sau khi chương trình lên sóng, cả tieba đều chấn động.

- Thẩm Triệt vậy mà cũng biết Monet sao?!
- Vớ vẩn. Anh ấy còn biết Da Vinci, Michel Angelo, Rafael với cả Donatello nữa cơ!
- Có vẻ rất lợi hại!
- Làm sao Thẩm Triệt lại biết Monet được nhỉ?! Trong Ninja rùa cũng đâu có Monet!

Bởi vì trong phim sẽ có không ít những cảnh vẽ tranh, thế nên việc thứ hai đó chính là bắt đầu học vẽ tranh cùng bút thật giấy thật. Thẩm Triệt nhìn đồng khung tranh, vải vẽ, bảng phối màu, lại còn đồng lớn đồng nhỏ cọ vẽ với đủ loại công dụng khác nhau, thật giống như một người nhà quê ngồi trong nhà hàng kiểu Pháp, cứ dần hết cả mặt. Mấy ngày nay tuy đã được bổ sung rất nhiều lịch sử mỹ thuật, tuy rằng cũng có chút tâm đắc với rất nhiều danh gia danh phái, nhưng khi thật sự cầm cọ vẽ, cậu lập tức lòi ra cái đuôi thiếu tự tin.

Khải Mặc Lũng bảo cậu bắt đầu bằng việc vẽ tranh chân dung, đồng thời mệnh lệnh cho tất cả mọi người nhà phải phối hợp. Ngày đầu tiên, người mẫu chính là Hạ Lan Bá.

Thẩm Triệt gơ cọ vẽ, kẻ cà mãi không đặt bút vẽ xuống được.

“Chú mày rốt cuộc có định vẽ không đây, anh mày giữ tư thế mệt lắm rồi đấy!” Hạ Lan Bá rít thuốc lá, cúi kính nói.

Thẩm Triệt đứng là không tìm thấy chút cảm giác nào: “... Sư phụ, anh có thể đổi bộ quần áo khác được không?” Quần đùi áo ba lỗ thể kia, đúng là không có tí cảm xúc nghệ thuật nào hết á.

“Đề ý nhiều thế làm gì?! Anh đây đồng ý làm người mẫu đã là phúc đức chú mày tu luyện ba đời mới có được đây này. Chú mày muốn anh mặc quần áo gì, không phải tự mình nào bố một chút rồi vẽ là ok sao!”

Thẩm Triệt mặt méo xệch, nảo bở ra một bộ Armani, xoẹt một cái dán lên người Hạ Lan Bá chân đi tông lều, đầu đội tổ quạ, nghĩ thôi đã rùng cả mình. Tại méo sao Da Vinci thì vẽ Mona Lisa, Vermeer vẽ Thiếu nữ đeo hoa tai ngọc trai, còn đến mình lại phải vẽ trạch nam áo ba lỗ, đầu tổ chim chứ...

Hạ Lan Bá càng mất kiên nhẫn: “Da Vinci từ nhỏ đã vẽ được Mona Lisa chắc? Người ta còn phải tập vẽ trứng tạt mặt ra đấy! Nếu mày không chịu được vẽ anh thì đi mà vẽ trứng ấy!”

Thẩm Triệt chửi mắng trong lòng, vẽ trứng có vẽ màu xanh được không? Anh thế mà cũng là biên kịch được à.

Cuối cùng sau bao cố gắng kiên trì, rốt cuộc cũng vẽ xong rồi. Cổ Hạ Lan Bá đều đã mỗi nhừ, ngậm thuốc loét xoẹt dép lê chạy tới kiểm tra: “Vẽ thế nào nào, nhìn cái mặt đàn thối kia của chú mày...” Sau đó thì điều thuốc trên miệng rớt xuống đất.

Trên vải vẽ là một cái troll face.

Hạ Lan Bá từ từ cầm dép lê lên.

Ngày hôm sau, người mẫu chuyển sang Âu Triết Luân. So với biên kịch Hạ Lan, tiểu Thiên vương còn không phối hợp hơn, mới ngồi chưa được hai phút đã nhận được điện thoại, vội vàng muốn ra ngoài có hẹn. Ngắc đầu lên vừa thấy Tần Tu từ trên lầu đi xuống, Âu Triết Luân giống như nhìn thấy cứu tinh: “Hên ghê. Ê... Tần Tu! Cậu thay tôi buổi này đi, tôi có cuộc hẹn gấp. Lần sau tôi lại thay cậu nha nha nha!” Nói xong liền kéo người ngồi xuống ghế sofa, chưa để Tần Tu nói câu nào đã cầm túi xách, phóng vọt ra cửa.

Thẩm Triệt nhìn Tần Tu đứng ngược ánh sáng, mặt đơ, bỗng dưng cậu lại có chút đỏ mặt, then thùng xoa xoa hai má. Cùng người kia nói chuyện yêu đương là một chuyện, còn để người này làm người mẫu cho mình lại là chuyện khác.

Tần Tu nhìn cửa nhà bị Âu Triết Luân mở chổng chơ, kéo kéo áo, ngồi xuống tay vịn sofa, bày ra một tư thế đơn giản, nói: “Vẽ đi.”

Làm người mẫu, Tần Tu đúng là chuyên nghiệp hơn hẳn hai vị kia. Để cho cậu tiện vẽ tranh, tư thế hầu như không đổi chút nào, cho dù có động một chút, cũng sẽ rất nhanh quay trở về tư thế ban đầu.

Thẩm Triệt vừa phác vài nét đại khái lên vải vẽ liền cảm thấy lực bất tòng tâm. Không biết các họa sĩ khi đối mặt với người mẫu xinh đẹp như báu vật thế này thì có cảm giác gì nhỉ. Có phải lòng bàn tay cũng đỏ đầy mồ hôi giống cậu không?

“Nhìn cậu có vẻ không tự tin lắm nhỉ.” Tần Tu vừa giữ nguyên tư thế, vừa bắt chuyện với Thẩm Triệt.

“Cái khoản vẽ vờ này là tôi dốt đặc à.” Thẩm Triệt ngẩng đầu ngắm Tần Tu một cái, lại hạ cọ xuống hai nét, đại để là nhìn chỗ nào thì vẽ chỗ ấy. Lúc này đang vẽ đôi mắt ở chính giữa vải vẽ, nghĩ nghĩ, lại tô tô thêm đôi lông mày. Đôi mắt vẽ xong nhìn vừa to vừa xấu, nhưng thật ra cũng có cảm giác giống như tranh Picasso. Cậu lắc lắc đầu, xé tờ tranh đi, lại đổi sang tờ trắng mới, hữu tâm vô lực nói: “Thực ra cũng không phải tôi không vẽ được tranh chân dung đâu, cũng có thể học theo Pollock á, đem thuốc màu vẩy đầy lên vải vẽ, nghĩ kiểu nào thì vẩy kiểu ấy, thế cũng gọi là nghệ thuật.”

Tần Tu mỉm cười: “Không phải cậu nói dốt đặc cán mai khoản vẽ vờ sao. Ít nhất mắt thứ này tôi đều không biết. Tôi nghĩ trong rạp chiếu phim cũng không mấy người xem biết điều này. Kỳ thật, đây cũng không phải muốn cậu vẽ được cái gì, quan trọng là... để cậu tìm cảm giác của nghệ thuật gia khi sáng tác thôi.”

Thẩm Triệt nghiêng đầu ngắm bức vẽ: “Tôi cũng biết thế, nhưng đây cũng không phải cứ nói là tìm được à.”

“Tôi xem qua kịch bản của cậu rồi. Chủ đề những bức tranh của Cổ Ấn luôn là cá bảy màu, cậu có biết vì sao không?”

Thẩm Triệt ngừng cọ vẽ, nhớ lại kịch bản, suy tư nói: “Có thể cậu ta cảm thấy mình giống như con cá trong bể kính.”

Người họa sĩ thiên tài mắc chứng bệnh tự kỷ, khát khao sự tự do trời cao biển rộng, thế nhưng không thể không bị trói buộc trong thành phố Tùng Lâm toàn xi măng cốt thép, tựa như con cá bảy màu trong bể cá, bị bức tường thủy tinh bốn bề giam giữ. Nó nhất định cũng hiểu có gì đó không đúng, thế nhưng cũng không biết tại vì sao.

“Đạo gần đây cậu đang bổ sung kiến thức mỹ thuật tạo hình, chắc là biết rất rõ Hoa hướng dương của Van Gogh đúng không.” Tần Tu nói, “Để hôm nào tôi dẫn cậu đi xem triển lãm tranh. Là tác phẩm mô phỏng lại Hoa hướng dương, nhưng thế cũng đủ rồi.”

“Tại sao lại muốn xem Hoa hướng dương của Van Gogh? Tôi cũng xem trong sách rồi á.” Thẩm Triệt vẽ thêm hai nét cọ cuối cùng lên bức vẽ, xem như việc lớn hoàn thành.

“Xem rồi nói sau.” Tần Tu hỏi, “Cậu vẽ xong rồi sao?”

Thẩm Triệt lúc này mới hậu tri hậu giác “Ừ” một tiếng. Tần Tu đứng dậy. từ ghế sofa bước lại, “Tôi cũng không dám hi vọng cậu có thể vẽ thành cái gì nữa...”

Thẩm Triệt vừa nhìn “tác phẩm” trên vải vẽ của mình, vội nhào tới che khuất: “Đừng xem! Vẽ xấu lắm á!”

Tần Tu nghi ngờ nhìn cậu: “Rốt cuộc cậu vẽ tôi thành cái dạng gì?”

Thẩm Triệt che lưng trước bức vẽ: “Xấu lắm á. Anh xem xong lại gấp ác mộng mất. Để tôi vứt đi!”

Tần Tu xụ mặt xuống, thầm nghĩ đừng nói là vẽ tôi thành đàn bà đấy nhé. Nghĩ như vậy liền thô bạo xông tới đẩy Thẩm Triệt ra: “Tránh ra! Cậu rốt cuộc vẽ cái —“

Đang nói dở thì im bặt.

Thẩm Triệt làm sao là đối thủ của Gấu Bắc Cực cho được, bản vẽ không bảo vệ được, còn bị xô ngã lăn quay ra đất. Cả “tác phẩm” liền lộ ra rõ như ban ngày. Thẩm Triệt nhắm mắt, tâm nói xong đời em rồi.

Tần Tu nhìn chằm chằm bức tranh, trên vải vẽ có phải là... một đóa hoa?! Kỳ lạ hơn nữa chính là chỗ nhụy hoa còn vẽ một con mắt, lông mi trên dưới đều dày đặc giống như chài mascara Maybeline. Góc dưới bên phải đồng gì đó giống như gỉ mũi kia hình như là nốt ruồi?!

Tranh này mà là người sao? Yêu quái thì có!

“Thẩm Nhị, chú mày vẽ tranh thế nào rồi?” Hạ Lan Bá lười biếng vươn vai đi ra khỏi thư phòng. Anh bị Khải Mặc Lũng dẫn dò mỗi ngày phải kiểm tra bất chợt xem Thẩm Triệt làm bài tập được giao như thế nào. Lúc này, anh vừa đi ra thì thấy giá vẽ bày ra giữa phòng khách, người vẽ lẫn người mẫu đều không thấy đâu. Biên kịch trạch nam cầm một cây chân giò hun khói đi đến trước giá vẽ, tiếp đó thì há hốc miệng, ngây ngẩn cả người.

Lần này không phải là troll face. Trên vải vẽ rõ ràng là một đóa hoa với một con mắt, bên dưới lại còn có một đồng bầy nhầy kì dị giống như phân chó. Tranh này mà dùng cái câu “hoa đẹp cấm bãi phân chó” mà miêu tả đúng là hợp hết xẩy, mà trên bãi phân chó còn vài nhúm tóc (hay lông??) xoắn xoắn, càng nhìn càng thấy ghê tởm.

Hạ Lan Bá tấm tắc cảm khái: “Toàn là nghệ thuật gia đặc biệt à nha.”

Jessica đi vào Studio. Tần Tu vừa mới tạo hình xong, lúc này đang chuẩn bị chụp ảnh. Theo như đòi hỏi của kịch bản nên tạo hình lần này khá là mất hình tượng. Trên cằm Tần Tu là một vòng râu xanh xanh, sắc mặt tái nhợt như rất lâu không được thấy ánh sáng. Chuyên viên hóa trang còn cố ý vẽ quầng mắt thâm đen, chính là hình tượng một kẻ tiêu tụy khốn khổ lại có chút tâm thần. Chuyên viên tạo hình đẩy một chiếc xe lăn tới, Tần Tu ngồi lên xe, nháy mắt một cái sự tiêu tụy lại tăng thêm gấp bội. Jessica âm thầm thấp một ngọn nến cầu nguyện cho fandom của Tần Tu.

Lúc này cô và Tần Tu đang ở Studio nhiếp ảnh Áo Hoa, nơi chụp ảnh tạo hình cho bộ phim điện ảnh Cao đồ . Thực ra, lúc Tần Tu lựa chọn nhận bộ phim này, cô và Ngu Tiêu không phải không lo lắng. Cao đồ

là bộ phim đề tài bí ẩn phạm tội, trong phim Tần Tu vào vai một nhân vật gây tranh cãi rất lớn, hơn nữa tạo hình bây giờ lại không đẹp một chút xíu nào.

Lúc trước, sở dĩ nhận MONSTER thứ nhất là bởi đó là kịch bản điện ảnh duy nhất tìm tới họ. Thứ hai, Lâm Tri trong phim tuy là ma đầu nhưng hình tượng rất đẹp trai, khí chất cũng mạnh mẽ. Hiện tại độ nổi tiếng cùng mức độ được yêu thích của Tần Tu càng ngày càng tăng, trong tay bọn họ không phải không có lựa chọn tốt khác. Thế nhưng Tần Tu lại cố tình lựa chọn bộ phim này, thậm chí cô và Ngu Tiêu còn từng nghĩ Tần Tu vì để vượt mặt giải Kim Chi nên đang giận lẫy. Nhưng Tần Tu lại chỉ ra cách nhìn của chính mình.

“Hai bộ phim hai người đề cử tôi cũng đã xem qua. Tôi thừa nhận đó đều là những kịch bản không tồi, nhưng trình độ vai diễn còn kém lắm. Nhân vật này không được yêu thích nhất nhưng chắc chắn là có tính thách thức nhất.”

Jessica ngắt lời cậu: “Cậu không lo lắng tới hình tượng của mình sao?” Liên tục hai tác phẩm điện ảnh đều nhận những vai diễn gây tranh cãi lớn như vậy, chẳng may lại định hình trong lòng người xem về một Tần Tu với hình tượng như vậy, sau này lỡ không thể thoát ra khỏi hình ảnh này thì sao.

“Tôi đã phát hành đĩa nhạc, cũng đã tổ chức concert, còn đóng cả phim truyền hình nữa. Độ phổ biến của phim truyền hình rất cao, tôi không nghĩ chỉ vì hai bộ phim điện ảnh mà có thể khiến người xem định hình tôi.” Tần Tu nói, “Tôi đã không thể nhận giải Diễn viên mới xuất sắc nữa, nếu tôi muốn tiến xa hơn trên con đường diễn xuất này, nhất định phải nắm chắc mỗi cơ hội.”

Ngu Tiêu tựa lưng vào ghế, lắc đầu: “Cậu quá liều lĩnh.”

Tần Tu thần nhiên thu lại tầm mắt: “Có lẽ không phải tôi quá liều lĩnh, mà là các người vẫn còn dùng phương thức đào tạo ca sĩ để bồi dưỡng diễn viên.”

Jessica cũng cảm thấy tự bản thân Tần Tu từ sau giải Kim Chi đã thay đổi rất nhiều. Có một số việc cậu ta dễ dàng thỏa hiệp, nhưng cũng có một số việc lại càng không chấp nhận thỏa hiệp.

Chụp ảnh tạo hình xong xuôi, Jessica hỏi Tần Tu có muốn cùng mấy người phía đạo diễn ăn trưa không, Tần Tu lấy lý do mình đã có hẹn riêng để từ chối. Jessica cũng không miễn cưỡng. Thực ra lúc trước cũng đã cùng đạo diễn và nhà sản xuất ăn cơm riêng, lần này đạo diễn chỉ là nhân tiện nên hẹn ra ngoài giao lưu một chút thôi, không đi cũng không tính là không nể mặt. Jessica nhìn Tần Tu đổi quần áo xong, vòng thêm một chiếc khăn quàng cổ, cũng chưa vội vàng đi ngay mà còn đứng trước gương xoa xoa cái vòng râu xanh xanh trên cằm nửa ngày, cuối cùng còn quay lại hỏi: “Chị xem có chỗ nào để tôi cạo cái vòng râu này đi không?”

Jessica cười: “Trước đây không phải cậu còn cảm thấy để như vậy rất gợi cảm sao?”

“Có người không vừa mắt.” Tần Tu bĩu môi, ngón tay niết niết cằm, như thể rất không nỡ bỏ đi nhưng lại không có cách nào khác.

Jessica trông thấy cũng buồn cười, cười xong, tâm tình lại có chút phức tạp. Cậu thanh niên tuấn mỹ đơn độc này hiện tại đã là tình nhân trong mộng của hàng vạn fan hâm mộ. Trước kia cô cũng không nghĩ Tần Tu sẽ là một tình nhân tốt, cũng lắm chỉ là một tình nhân khiến cho người ta say mê, chỉ thích hợp để mộng tưởng, không phù hợp để yêu. Nhưng Tần Tu khi thực sự yêu lại hoàn toàn khác xa trong tưởng tượng của cô.

Jessica nhớ tới chuyện đã có liên tiếp hai lần, báo chí đưa tin Tần Tu và Thẩm Triệt đơn độc ra ngoài. Tần Tu cũng không vì thế mà có ý định muốn phân rõ giới hạn với người kia. Cậu ấy có thể lái chiếc mô tô BMW ba vòng quanh khu trung tâm giữa mùa đông lạnh cắt da cắt thịt, bỏ rơi đám phóng viên luôn châu chực, chỉ để gặp người mà mình muốn gặp. Cô chưa từng nghĩ rằng trên người băng sơn mỹ nam này lại có nhiệt tình như vậy. Đây có lẽ chính là điểm tạo ra mị lực cho Tần Tu, nhưng cô cũng không biết cứ bỏ mặc Tần Tu như vậy có phải là cách tốt hay không nữa.

Tần Tu đỗ xe trong gara ngầm, đi bộ băng qua hai ngã tư, xuyên qua đám đông đang chen chúc trong siêu thị, rẽ vào một góc đường, liền trông thấy một cậu thanh niên tóc xoăn đang đứng dậm chân xoa xoa cánh

tay bên ngoài cửa lớn Viện bảo tàng nghệ thuật quốc gia.

Tên kia nhìn thấy anh đứng bên kia đường liền mừng rỡ vẫy vẫy tay, nhìn trái nhìn phải, đợi đến khi trên đường vắng xe liền co cẳng chạy sang.

Tần Tu nhìn mà không biết nói gì. Cái tật xấu băng ngang qua đường này đúng là đánh chết cũng không chữa được. Mà cậu chạy sang làm gì, đằng nào tôi chẳng phải đi sang. Thắm Triệt đi bên cạnh cứ luôn miệng lải nhải, toàn mà mấy câu linh tinh như kiểu “Hôm nay lạnh ghê nhỉ, anh có mặc nhiều áo không đấy”, “Anh nói xem sao trời lại lạnh thế này, thời tiết bây giờ đúng là càng lúc càng bất thường”.

“Theo như nguyên lý trong sinh vật học, động vật hình thể càng lớn thì tốc độ tiêu hao nhiệt lượng càng chậm.” Tần Tu vừa đi vừa nói, cũng không quay đầu lại, “Cậu lạnh như vậy mới là bất thường đấy.”

Vừa nói xong, Thắm Triệt quả nhiên héo xuống, Tần Tu dẫn cún bị băng qua làn đường cho người đi bộ, dài hơn hai mươi mét, sang bên kia đường. Nhìn qua khốe mắt, Tần Tu thấy đầu quần chẳng nề hà khi lại phải một lần nữa cùng anh băng qua con đường nườm nượp người xe qua lại, thậm chí lắc đầu trong lòng, đúng là cầu đàn mà.

Viện bảo tàng nghệ thuật quốc gia đang tổ chức triển lãm tranh của họa sĩ Currin. Thắm Triệt đứng ở cửa cầm một quyển catalog giới thiệu, mới biết tay họa sĩ này thời còn trẻ tuổi đã phỏng chế bức tranh nổi tiếng xa gần của danh họa Van Gogh, trong lần bán ra cuối cùng đã lấy bức Hoa hướng dương giả đánh tráo lại, sau đó thì rửa tay chậu vàng, bắt đầu cuộc đời sáng tác của chính mình. Chỉ tiếc vị thiên tài sao chép này cũng không làm nên tên tuổi gì vang dội trong giới mỹ thuật thực thụ. Sau bao nhiêu năm như vậy, trong ký ức của những người mới, ông ta vẫn chỉ được biết đến như kẻ bắt chước bức danh họa của Van Gogh giống như đúc.

Hôm nay là ngày làm việc, người đến thăm quan trong viện bảo tàng cũng không nhiều lắm. Bên trong mở hệ thống lò sưởi rồi nhưng vẫn có phần quanh quẽ, tầng một là những tác phẩm nguyên gốc của Currin, tầng hai mới là mục đích mà hai người tới.

“Anh thích Van Gogh sao?” Thắm Triệt hỏi.

“Cha tôi thích. Hồi nhỏ tôi còn được ông ấy dẫn đi New York, Philadelphia, Amsterdam, cũng được xem những tác phẩm thật của Van Gogh.” Tần Tu đứng trước bức tranh Đêm đầy sao, nhàn nhạt nói.

Ở góc sâu nhất của sảnh triển lãm tầng hai, hai người trông thấy Hoa hướng dương của Van Gogh.

Sắc vàng ấm áp ập vào mắt, trong phút ngắn ngủi lại có ảo giác như thời gian đảo ngược.

“Vào mùa đông mà có thể nhìn thấy những bông hướng dương thế này, cảm giác thật thích nhỉ.” Tần Tu cười nói.

Thắm Triệt chỉ từng xem một bức Mười bốn bông hướng dương trong bình hoa trong sách, nếu không phải cùng Tần Tu đến xem triển lãm tranh, cậu cũng không biết hóa ra Van Gogh lại vẽ nhiều tranh hoa hướng dương như vậy. Cắm trong bình hoa, cắt cành đặt trên bàn, đầy đủ có, khiếm khuyết có, hai ba đóa có, rất nhiều đóa cũng có... Ngay cả cậu chỉ là một người xem bình thường cũng không khó để nhận ra họa sĩ đã dồn hết những nhiệt tình vào trong sắc vàng của những đóa hoa kia.

“Có cảm tưởng gì không?” Tần Tu nhìn người bên cạnh.

Thắm Triệt không nói nên lời, những bông hướng dương này đương nhiên không đáng yêu như hướng dương trong Plants Vs Zombies, thậm chí cũng không to tròn đầy đặn như những bông hoa trong ấn tượng thường ngày của cậu, chúng thậm chí còn có chút dị dạng.

Đóa hoa méo mó, nhụy hoa loang lổ, thoát nhìn rõ ràng đóa hoa đang hấp hối, nhưng cũng không hiểu tại sao lần đầu tiên khi nhìn thấy những bông hoa này cậu lại cảm thấy một nguồn nhiệt như đang phả vào mắt.

“Cậu xem nhiều sách như vậy hẳn là biết Van Gogh thực sự trở thành một họa sĩ là vào những năm 1880.”

Tần Tu chăm chú nhìn một bông hướng dương trong bức tranh, chậm rãi nói, “Cuộc đời họa sĩ của ông ta thật ngắn ngủi. Những bông hướng dương này chính là tác phẩm trong thời kỳ đỉnh cao nhất của mười năm

đời họa sĩ của ông ta. Cả cuộc đời Van Gogh phải chịu đựng sự tra tấn của căn bệnh tâm thần, sau khi hoàn thành bức tranh hướng dương này, ông ta đã qua đời hai năm sau đó.” Dứt lời, lại quay đầu nhìn về phía người đang đứng đằng sau, “Bây giờ, cậu có thể tưởng tượng ra tâm tình của ông ấy khi vẽ ra những bông hướng dương này không?”

Cậu thanh niên tóc xoăn không nói gì, chỉ lặng yên chăm chú nhìn bức tranh trên tường, hầu hết khẽ rung.

Tần Tu nhìn Thẩm Triệt nói: “Bức tranh này sao chép rất thật. Cậu đến gần một chút nhìn xem.”

Thẩm Triệt đến gần một bông hướng dương, gần đến mức có thể thấy mỗi một cánh hoa héo rũ gãy giữa, trên nhụy hoa phát sáng tựa như lửa than, đến gần còn có thể thấy từng nét vẽ như hòa tan vàng trên nền vải vẽ, chúng giống như những ngọn lửa liêu linh liếm về phía trước, không ngừng nghỉ. Trong một khắc, cậu bỗng nhiên nhận ra tại sao bức tranh này, từ đóa hoa, cuống hoa đến bình hoa đều hiện ra méo mó đến kỳ dị — bởi đó là hình ảnh nhìn xuyên thấu qua ngọn lửa.

Hoa hướng dương sắp lụi tàn trong bình hoa, vắt kiệt hết chút sinh mệnh cuối cùng mà bùng cháy. Khi bạn lùi về sau nhìn toàn bộ bức tranh, sẽ cảm thấy hoàn toàn bất đồng, màu vàng kia lay động như muốn thoát ra khỏi khung tranh khiến cho người ta lâm vào rung động!

Tần Tu cũng bước lên, nheo mắt lại. Thẩm Triệt biết anh có thể thông qua bức tranh này nhìn thấu tới bút tích thực của Van Gogh trong trí nhớ.

“Lần đầu tiên nhìn thấy hoa hướng dương của Van Gogh, tôi đã cảm thấy Van Gogh sẽ sớm qua đời cũng tuyệt không kỳ quái.”

Tựa như lần đầu tiên nghe du Pré kéo đàn, Stark – nghệ sĩ Cello, đã thở dài, “Diễn tấu thế này, chắc chắn cô ấy không sống được bao lâu.” Tác phẩm hội họa như vậy khiến cho người ta rất khó để có thể không nghĩ ngợi thêm nữa. Nếu không phải người họa sĩ đem sinh mệnh mình đặt ở trong đó thì sao có thể chạm đến trái tim người xem như vậy.

Thẩm Triệt nhớ lại trong kịch bản của Hạ Lan Bá, một nhà bình luận mỹ thuật đã nói thế này: “Cá bảy màu trong bức tranh của cậu ấy nhỏ bé mà yếu ớt nhưng cũng muốn quấy đạp phá ra, va vấp khắp nơi nhưng cũng phải tìm kiếm đáp án.” Cá bảy màu của Cổ Ấn há chẳng phải cũng tồn tại sự kỳ diệu giống như hoa hướng dương của Van Gogh sao? Van Gogh rót vào trong những bông hướng dương sinh mệnh hừng hực bùng cháy, Cổ Ấn khiến khổng tước ngư của mình phần nộ phá tan nhà giam. Nghệ thuật của bọn họ không phải từ hư không mà đến. Bọn họ bị kiềm hãm đến tuyệt vọng, nghệ thuật của bọn họ mới được sinh ra huy hoàng đến như vậy. Chợt lúc này Thẩm Triệt mới phát giác, sự lý giải nhân vật của mình ban đầu nông cạn đến cỡ nào.

“Cám ơn anh dẫn tôi đến xem tranh.” Thẩm Triệt thu hồi ánh mắt, nhìn Tần Tu nói.

“Thẩm Triệt, cậu sẽ diễn rất cừ cho xem.” Tần Tu mỉm cười.

141. Chương 145: Không Muốn Biết, Không Muốn Hiểu, Không Muốn Nghĩ

Nội dung kịch bản phim Cái chết của chú cá bảy màu cũng không phức tạp. Họa sĩ trẻ tuổi mắc chứng tự kỷ Cổ Ấn bị chẩn đoán ung thư dạ dày giai đoạn cuối, người đại diện ôm tiền bỏ trốn. Cha mẹ Cổ Ấn cũng đã mất sớm, cậu chỉ còn hai người thân trên đời đó là chị gái Cổ Mi và em trai Cổ Trận. Sau khi cha mẹ qua đời, Cổ Ấn mắc chứng tự kỷ được thu xếp vào trong viện phúc lợi, Cổ Mi và Cổ Trận thì được gửi cho họ hàng ở xa nuôi dưỡng. Tuy Cổ Ấn vẫn nhớ rõ chị gái và em trai nhưng chị em hai người kia lại chưa bao giờ tới viện phúc lợi thăm cậu.

Khi được biết Cổ Ấn ấy vậy mà đã trở thành một họa sĩ nổi danh trong giới mỹ thuật, hơn nữa chẳng còn sống được bao lâu, hai người chị em kia liền lặn lội đường xá xa xôi tới tìm cậu. Cả hai người hiện tại đều lâm vào cảnh túng quẫn nhưng Linda, luật sư của Cổ Ấn tiết lộ, tình hình tài chính của Cổ Ấn bây giờ cũng

rất nguy ngập. Tài khoản ngân hàng đóng băng, tài sản còn lại duy nhất của cậu hiện tại chính là tranh vẽ của chính cậu. Thế nhưng, Cổ Ấn nổi tiếng là vẽ rất ít. Nếu đem toàn bộ ba bản vẽ gần đây nhất ra bán đấu giá, tiền thu được cũng chỉ đủ để giúp đỡ khẩn cấp cho một trong hai người, Cổ Mi hoặc Cổ Trận. Hơn mười năm cuộc sống như người dưng nước lã đã khiến tình cảm ruột thịt giữa ba người hóa thành hư không. Hai chị em Cổ Mi và Cổ Trận sau đó còn vì quyền thừa kế bức tranh mà tranh chấp giành giật nhau. Luật sư Linda đứng ngoài nhìn cũng không chịu nổi bèn đề nghị, bây giờ hai người ở đây tranh giành thiệt hơn chỉ bằng làm bạn với Cổ Ấn khi cậu ấy vẫn còn chút thời gian thế này, để trước khi qua đời, cậu ấy có thể hoàn thành thêm vài tác phẩm.

Vậy là hai chị em cố nhẫn nhịn, giúp Cổ Ấn đi khắp nơi cho khuây khỏa tìm cảm hứng, thế nhưng hằng ngày Cổ Ấn lại chỉ chơi với chú cá bảy màu, bị ép ngồi trước giá vẽ cũng không thể vẽ được tranh. Cổ Mi cần tiền gấp để chồng đi chữa bệnh, Cổ Trận thì đang bị chủ nợ ráo riết đòi, hai người cố nhẫn nhịn với Cổ Ấn đã lâu rồi cuộc cũng bùng nổ. Cổ Ấn chấp thuận, chỉ cần để cậu đi Venice, cậu sẽ bắt đầu vẽ tranh.

Hai người kia đem một bức tranh đi bán đấu giá, cuối cùng, họ cũng chịu đồng ý cho Linda, cô luật sư riêng vẫn luôn theo Cổ Ấn suốt bao năm nay đưa cậu tới Italia tìm cảm hứng, cũng là hoàn thành cuộc hành trình cuối cùng của cuộc đời.

Tình tiết phim quay trong nước dừng ở đây. Trước tiên, phim tập trung quay hết những cảnh trong nước, sau đó thì chuyển sang Venice quay.

Ngày đoàn phim bắt đầu lễ bấm máy, Thẩm Triệt nhìn cảnh tượng ồn ào náo nhiệt trước mặt, bỗng dưng cảm thấy có chút khó dung hòa với mọi người xung quanh. Có thể bởi vì đã gần một năm trời cậu chưa tham gia đoàn phim, cũng có thể bởi đây là lần đầu tiên cậu tiếp xúc với màn ảnh rộng, khó tránh được chút bỡ ngỡ. Nhưng cũng không phải không có tin tốt. Trong đoàn làm phim, Thẩm Triệt cũng gặp lại anh giai quay phim trước đây ở chung phòng với cậu khi còn quay Thiếu hiệp xin dừng bước. Vừa gặp nhau, hai người liền lao vào ôm một cái mạnh như gấu. Cả Phương Viên cũng ở đây, trong phim cậu ta đóng vai người em trai Cổ Trận.

Sau buổi lễ bấm máy, ngày hôm sau, phim nhựa chính thức vào quay. Thẩm Triệt chưa từng thấy Khải Mặc Lũng khi làm đạo diễn trông như thế nào. Cậu phát hiện Khải Mặc Lũng tuy luôn là một tay chơi phong độ phiêu phiêu, hào hoa phóng đảng, chơi bởi chẳng thiếu trò gì nhưng ở trường quay lại nghiêm túc lạ thường. Những đạo diễn khác khi bảo nổi đầu chửi mắng người, riêng Khải Mặc Lũng chỉ nói một câu, “Đây là phim điện ảnh”, ngụ ý, NG đều là phạm tội. Mọi người trong đoàn phim, nghe xong ai cũng câm như hến.

Ngày quay phim thứ ba, để chúc mừng tổng số lần NG của mình không quá năm lần, trong bữa chiều Thẩm Triệt đặc biệt lấy thêm cho mình một cái trứng kho ăn mừng. Đoàn phim ở trong một dãy nhà khách, cơm nước cũng đặt riêng ở gần đó. Thẩm Triệt tìm một ghế trống trong nhà ăn, cười chào hỏi hai diễn viên hợp tác ngồi đối diện.

Một người ngẩng đầu ngược nhìn cậu: “Cậu là diễn viên chính sao lại đi ngồi với đám diễn viên quèn chúng tôi thế này.”

Thẩm Triệt cũng không ngờ lại phải nghe câu nói không lấy làm vui vẻ gì thế này, cũng thấy mất tự nhiên, hai người đối diện liền cầm khay cơm đứng dậy đổi bàn khác. Thẩm Triệt chẳng hiểu tại sao, tròn mắt nhìn theo bóng hai người kia, tâm nói, tôi đâu có chọc giận gì các anh chứ?

“Anh Thẩm Triệt.”

Thẩm Triệt nghe tiếng gọi quay đầu lại, thấy Phương Viên cầm khay cơm đi tới, trong lòng cũng dễ chịu hơn đôi chút, tâm nói may mà còn có bạn ở đây.

“Anh đừng để ý nha. Bọn họ chắc lại nghe nói linh tinh gì đó.” Phương Viên vừa ngồi xuống vừa nói, hiển nhiên cũng nghe được đoạn đối thoại vừa nãy, “Đạo này đoàn phim có mấy người nhân rồi buồn chuyện, đừng để ý họ.”

Thẩm Triệt nhú mày: “Nhân rồi buồn chuyện gì?”

Phương Viên tròn mắt, bộ dáng “anh chưa nghe nói gì sao”, ngần ngừ một lát mới hé miệng: “Em cũng chỉ tình cờ nghe được bọn họ nói chuyện thôi, họ nói anh là dựa vào quan hệ với Khải đại thủ mới

được nhận vai chính...”

Thẩm Triệt nghe thế cũng sửng sốt, chớp chớp mắt, sau đó mới cười lắc đầu, lại tiếp tục ăn một miếng cơm thật to.

Phương Viên cẩn thận đánh giá vẻ mặt Thẩm Triệt, thấy cậu thanh niên tóc xoăn có vẻ như không việc gì, vẫn tiếp tục ăn như heo đói, cũng có chút ngoài dự liệu: “Anh Thẩm Triệt, anh không sao chứ?”

“Ừa.” Thẩm Triệt gật đầu, gấp một miếng thịt kho tàu bỏ vào miệng, vỗ lưng Phương Viên, miệng đầy đồ ăn nhồm nhoàm nói: “Yên tâm, anh không sao.”

Đã từng trải qua đủ loại chuyện xui xẻo như bị mắng là độc được rating, lại hơn ba trăm ngày không thể đóng phim, lời đồn đi cửa sau thế này cũng chưa thấm vào đâu cả. Mà bây giờ nghĩ lại, nếu thực sự đi cửa sau để có thể đóng phim, cậu cũng không có bài xích lắm. Biết làm sao được, cậu rất muốn được đóng phim, phim truyền hình cũng được, điện ảnh thì càng tốt, còn nếu không chỉ là phim ngắn thôi cũng đủ rồi, chỉ cần cho cậu có thể lại cảm nhận nhiệt huyết sôi trào khi được nhập tâm diễn xuất thì đi cửa sau thực ra cũng không phải tội ác tày trời gì...

Nghĩ tới đây, cậu không khỏi có chút thất thần, đôi đũa đang và cơm cũng dừng lại. Đột nhiên, cậu lại nhớ tới khoảng thời gian mới ra mắt, lời của An Gia Miện đã nói với cậu trong toilet sau bữa tiệc đóng máy phim. Cú ném quyết định ngày ấy.

Từ khi nào mà suy nghĩ của mình đã thay đổi như vậy? Cậu không biết biến chuyển này là tốt hay xấu, nhưng đây cũng là lần đầu tiên cậu nhận ra, những lời của An Gia Miện cũng không hẳn là sai.

“Anh có biết anh sắp chết rồi không?! Anh sắp chết đấy, biết chưa?! Trước đây anh luôn làm liên lụy chúng tôi, mỗi lần anh đi lạc, tôi và Cổ Mi lại phải chạy tới đường hầm xe lửa tìm anh. Ngay cả trong ngày sinh nhật tôi cũng không được yên ổn vì anh đi lạc. Tôi là em trai anh, anh đã khi nào làm được chuyện gì cho ra dáng anh trai chưa? Bây giờ anh sắp chết rồi, trước khi chết anh có thể làm được chút chuyện tốt có được không hả?!”

Người thanh niên tóc xoăn ngồi xổm bên cạnh xô pha, hai tay bịt chặt lỗ tai, chờ Cổ Trần trút giận xong mới hạ tay, nhìn qua bể cá cười cười với người em trai: “Anh có giúp em giả chữ ký của ba, cái lần em kiểm tra toán được 39 điểm đó.”

Phương Viên ngẩn người, nhìn Thẩm Triệt ngồi xổm phía sau bể cá nhìn mình cười. Đây không phải là vẻ tươi cười nên có của Thẩm Triệt, nụ cười kia thoát nhìn vẫn dương quang xán lạn như vậy, nhưng để ý kỹ hơn mới thấy ánh mắt lại xám ám đạm như tro tàn, giống như con thú nhỏ, biết cậu tức giận, muốn lấy lòng cậu nhưng lại không biết phải làm sao. Ánh mắt mang theo sự khấn trương không dám thân cận. Nhìn một Thẩm Triệt như vậy, Phương Viên bỗng chốc đã quên mất lời thoại tiếp theo.

Khải Mặc Lũng hô CUT, nhân viên đoàn phim thấy Khải đại thủ bắt đầu lắc đầu, không ai bảo ai mà cùng nhỏ giọng nói: “Đây là phim điện ảnh.”

Lúc An Gia Miện đi ngang qua studio, nhìn một màn như vậy cũng bị tiếng đồng thanh ăn ý của đám nhân viên “Đây là phim điện ảnh” kia mà làm cho bật cười. Thẩm Triệt sau đó cũng cười rộ lên, trong ánh mắt thoáng cái lại đầy ắp tinh thần.

Ánh mắt xám ám đạm như tro tàn kia như thể một ảo giác chỉ vụt qua, An Gia Miện lãnh đạm hừ một tiếng, đi qua cửa studio. Trợ lý mới tới xách túi đi theo sau ảnh đế, liếc nhìn qua phim trường, có vẻ như không có ai phát hiện An thiên vương từng đi ngang qua.

An Gia Miện ngồi chờ Khải Mặc Lũng trong phòng nghỉ. Cậu trợ lý đứng một bên nhìn An tiên sinh tựa người trên xô pha, nhắm mắt dưỡng thần. Cả căn phòng im lặng tới mức khiến người ta càng thêm bất rứt khó chịu. An Gia Miện luôn luôn tỏ ra rất khách khí với trợ lý, nhưng có đôi khi vẫn khiến cho người ta có cảm giác áp bách giống như “Làm bạn với vua như chơi với hổ”.

“Không có việc gì thì cậu cứ ra ngoài đi dạo đâu đó đi, không cần trông tôi.” An Gia Miện nhắm mắt lại nói.

Cậu trợ lý như được đại xá, cuống quýt dạ vâng đi khỏi phòng nghỉ ngơi.

An Gia Miện mở mắt liếc nhìn cánh cửa vừa khép lại, sờ sờ khắp người một chút liền tìm được trong túi quần hai điều thuốc mà sáng tay thuận tay lấy được của Jason, vừa dắc ý vừa tiếp tục sờ soạng, mẹ kiếp, quên mang bật lửa theo rồi! Lục tung cả phòng nghỉ lên cũng không tìm được một que diêm, An Gia Miện bực bội đứng lên, trong cơ thể lại đột nhiên đau dữ dội.

Đạo này những cơn đau dạ dày ập tới rất bất thành hình, An Gia Miện không chịu đựng nổi, khuỵu xuống đất, tay vịn lấy ghế sofa cần chặt răng.

Khốn nạn, sao lại đau đến thế này?! Ánh đèn cũng như đang chao đảo, An ảnh để tựa người vào ghế, cực lực thở hào hển. Đúng lúc này lại nghe thấy ngoài cửa có tiếng người.

“Anh Bob, anh thấy Khải đại thủ đâu không?”

Tiếng Thẩm Triệt?

“Không thấy. Bình thường đều ở trong phòng nghỉ ngơi mà.”

“Dạ, cảm ơn anh.”

Đùa nhau đấy à?!

An Gia Miện cũng không biết mình lấy đâu ra sức lực, vội vã chống người dậy, nhào tới chặn cả người trước cánh cửa phòng nghỉ, đưa tay xoay nắm cửa, khóa trái lại.

Thẩm Triệt bên ngoài sững sốt, lại xoay xoay nắm cửa một cái mới phát hiện cửa đã bị khóa trái bên trong. Vừa mới rõ ràng còn mở mà. Cậu đưa tay gõ gõ: “Đại thủ?”

An Gia Miện cuộn người sau cánh cửa, dè dặt dạ dày đang đau quặn thắt, trong lòng chửi mắng: Thằng ranh con! Trong này là ông nội ảnh để nhà mày đấy!

” Thẩm Triệt, cậu đang tìm Khải đại thủ à?” Bên ngoài có tiếng người gọi, “Đại thủ ở studio số 2 ấy.”

Cậu thanh niên tóc xoắn lúc này mới đáp tiếng bỏ đi.

An Gia Miện thở phào một hơi, có lẽ Thẩm Triệt gõ cửa làm cho anh ta hoảng hồn không ít. Lại nghĩ tới ánh mắt xám ảm đạm như tro tàn kia, cơn đau thống khổ ban nãy của An Gia Miện bỗng chốc đã tiêu tán.

Bảy năm trước, vào buổi chiều đoạn tuyệt kia, Thẩm Triệt cũng ngơ ngác đứng trong sân bóng rổ như vậy, cả người đều là bụi đất. Lúc ấy, An Gia Miện đi vào bên tàu điện ngầm, nhưng thực ra cũng không bỏ đi mà lại theo một lối khác vòng trở lại, đứng trong hiệu sách chỗ ngã tư nhìn cậu thiếu niên đứng dưới giỏ bóng rổ ở bên kia đường. Đương nhiên đó không xuất phát từ sự duyên tiếc không nở xa rời, mà chỉ là được trông thấy thằng oắt con cả ngày vô tâm vô phẩy, chẳng hiểu cái quái gì kia đột nhiên lại ủ rũ như vậy, một cảnh tượng phần khích đến thế anh ta sao có thể bỏ qua được. Mãi cho đến khi hoàng hôn buông kín con đường, mẹ Thẩm Triệt người đeo tạp dề mới tìm được cậu nhóc. Cậu thiếu niên bướng bỉnh bị người phụ nữ đau thương cho ăn mấy cái bạt tai mới chịu theo về nhà.

An Gia Miện khép tờ tạp chí trên tay lại, liếc nhìn về phía trái banh màu cam lẻ loi lăn dưới rổ bóng, hừ một tiếng: “Đúng là nảo cá vàng!”

Đây đã là lần thứ ba Thẩm Triệt để quên bóng trên sân bóng rổ. Lần đầu tiên là khi An Gia Miện mới mua cho cậu nhóc trái banh còn chưa tới một tuần. An Gia Miện gặp Thẩm Triệt trong hiệu sách, cậu nhóc tóc xoắn mười bốn tuổi đang cùng một đám bạn học xem truyện tranh đăng trên tạp chí nhiều kỳ. Kỳ quái là cậu nhóc cả người bần hê hê, móng tay móng chân cũng đen xỉ. Thấy ông chủ tiệm đi tới dọn dẹp giá sách, An Gia Miện liền bước tới che lại cái móng vuốt đầy cấu bẩn khó coi của Thẩm Triệt, không thì thế nào ông chủ hiệu sách cũng cho xơi mấy chổi lông gà.

“Sao quần áo em lấm lem hết thế này?”

“A, em vừa chơi bóng rổ.” Tiểu Mạch Quấn ngược nhìn, toe toét cười.

An Gia Miện nhìn cậu nhóc từ đầu tới chân: “Vấy bóng đâu.”

Lúc này Thẩm Triệt mới “Á” một tiến vội vội vàng vàng chạy ra khỏi hiệu sách.

An Gia Miện nhìn chiếc cặp còn vứt bên dưới giá sách, đành phải cầm lên, lau sạch vết bẩn trên mặt rồi mang về nhà.

Lần đầu tiên Thẩm Triệt vẫn may mắn tìm được bóng rổ về, nhưng lần thứ hai lại không hên như vậy. Vì để quên trong sân bóng rổ trong công viên nên đến khi hai người tới nơi tìm không biết đã bị ai mang đi mất rồi.

An Gia Miện nhìn cậu nhóc mặt ỉu xiu, bèn xoa xoa đầu cậu: “Mua trái bóng mới là được mà.”

Cún bự đầu quần ủ rũ cụp tai: “Đó là trái bóng rổ đầu tiên trong đời của em.”

Mẹ nó, mày lại còn văn vẻ thế nữa à. An Gia Miện thầm hừ trong bụng một tiếng. Còn trách được ai, tự trách cái đồ vô tích sự là mày đi.

Năm ngày sau, An Gia Miện vẫn tìm được trái bóng rổ về cho thằng nhóc vô tích sự kia. Thẩm-vô-tích-sự nhìn anh ta, ánh mắt phải gọi là sùng bái tột đỉnh.

“Sao mà anh tìm được vậy?!”

An Gia Miện tự rót cho mình một cốc nước, uống một ngụm xong mới trôi chảy nói: “Anh đi ngang qua công viên thấy chú quản lý dán thông báo có vật bị bỏ quên, anh đi hỏi thăm một chút, hóa ra có trái bóng của em luôn.”

“Oah, hay quá! Cũng phải nhờ anh tinh mắt mới thấy được nha!” Thẩm Triệt mạnh mẽ chụp lấy cánh tay An Gia Miện.

Bạn đang ?

Tinh mắt này cũng phải dùng đến tiền cả đấy, An Gia Miện khinh bỉ trong lòng. Thế nhưng tính Thẩm Triệt chính là như vậy. Một khi đã sùng bái ai, người ta có đánh rắm nó cũng ngửi thấy như mùi nước hoa Chanel.

Thực ra, sau này nhớ lại, ngày đó là do An Gia Miện tìm lại đám trẻ con nhặt được trái bóng kia, mua lại với giá ba trăm đồng. Đúng là lỗ to, mua quả bóng mới cũng không mất nhiều tiền đến vậy. Lại nói, ai biết khi nào thì thằng ngốc này tay vừa mới cầm bóng đã lập tức quăng ngay đi đâu nữa chứ.

Đúng là cậu không đổi được tính tình.

An Gia Miện ở lại trong hiệu sách thêm một lúc nữa, mãi đến khi toàn bộ con phố đã sáng đèn. Thẩm Triệt cũng không quay trở lại tìm bóng. Lúc này có mấy người trẻ tuổi đi ngang qua sân bóng rổ, có người nhặt quả bóng kia lên, mấy người chơi bóng ngay tại chỗ.

An Gia Miện nhìn mấy người kia chơi một lát liền dừng lại, chuyên bóng, có người quay ra bốn xung quanh vui đùa gọi to: “Ê! Bóng của ai nè?”

An Gia Miện nhìn về phía tiểu khu nhà Thẩm Triệt, không thấy bóng dáng cậu bé tóc xoăn đâu cả.

“Bóng của vị huynh đài nào nè. Nếu không ra nhận tội tôi cầm về đấy nhé!”

An Gia Miện khép tờ tạp chí, định đi qua lấy lại bóng, nhưng đi đến ven đường đột nhiên lại khựng lại.

Mình làm sao thế này, vậy mà giờ mới nhận ra. Lần này không còn giống như trước đây nữa, Thẩm Triệt sẽ không thể tìm lại trái bóng rổ kia nữa rồi.

Bên kia đường là đám người trẻ tuổi đang nhai kẹo cao su xoay xoay quả bóng cam, có người cầm bóng nhét vào trong ba lô. Hai chiếc xe buýt đột nhiên chạy nhanh qua đường, đến khi nhìn lại, đám người trẻ tuổi kia đã đi thật xa, sân bóng lại vắng vẻ lạnh lẽo đến ảm đạm.

Đó là trái bóng rổ ta mất ba trăm đồng để chuộc lại, được lắm, Thẩm Triệt, cú này mày đánh đẹp lắm.

142. Chương 146: Quấn Quấn Bước Ra Khỏi Biên Giới Rồi!

Khải Mặc Lũng gặp An Gia Miện trong phòng nghỉ ngơi, người kia giống như vừa đổ một tầng mồ hôi, nhưng ảnh đế tiên sinh thoát nhìn vẫn bình tĩnh tự nhiên, tao nhã như cũ nên anh cũng không hỏi nhiều.

An Gia Miện lật lật kịch bản Khải Mặc Lũng vừa đưa: “Thẩm Triệt có biết tôi là khách mời không?”

Khải Mặc Lũng rút bao thuốc ra, thấy An Gia Miện cổ quái nhìn mình liền nói một câu “Không phiền chứ?”, An ảnh đế khoát tay ra hiệu “Cứ tự nhiên”. Khải Mặc Lũng châm thuốc, mới nói: “Chuyện anh làm khách mời, hôm trước tôi có nói với cậu ta rồi.”

“Cậu ta phản ứng thế nào?”

“Có sưng sốt một lát, sau đó nói không sao.” Khải Mặc Lũng nhả điếu thuốc ra, “Sao vậy?”

An Gia Miện nhìn chòng chọc điếu thuốc của Khải Mặc Lũng như muốn đổ máu mắt, đúng là không thể nhìn được nữa, lại thêm vừa nãy dạ dày mới đau một trận. Vậy là ảnh đế tiên sinh hắng hắng giọng: “Anh không ngại...” chỉ chỉ điếu thuốc trên tay đối phương.

Khải Mặc Lũng hiểu ý chia cho ảnh đế một điếu, trong lòng cũng có chút kinh ngạc. An Gia Miện vậy mà cũng hút thuốc sao? Đúng là ảnh đế không chỉ ở tướng mạo.

Khải Mặc Lũng nhìn An Gia Miện rít một hơi thuốc, ung dung hạ điếu thuốc xuống tầm mắt mình: “Thực ra đây là thứ tốt, có thể trấn đau.”

Khải Mặc Lũng nhìn An Gia Miện nheo nheo mắt như mỉm cười, hình ảnh này mà tiện tay dùng DV quay lại nhất định cũng là một cảnh phim hoàn hảo. Anh cũng không khỏi bắt đầu tin cái câu cửa miệng của đám fan “An tiên sinh là ảnh đế trời sinh” không phải là không có đạo lý.

Nói cái gì cũng giống lời kịch, cười cái gì cũng giống như cảnh phim. Hoàn toàn xứng đáng là ảnh đế trời sinh.

Thẩm Triệt khi biết tin người đóng cặp với mình chính là An Gia Miện cũng không còn kinh ngạc như khi quay phim. Thiếu hiệp xin dừng bước nữa. Cậu đã sớm nghĩ thông suốt. Chỉ cần mình còn ở trong giới giải trí này, còn muốn coi diễn xuất là sự nghiệp thì An Gia Miện nhất định là cái tên cậu không thể tránh được. Và lại, đối với một bên đầu tư như Tinh Bang mà nói, Viên tiên sinh cố ý chọn cậu làm nam chính mà với cái danh độc được rating này của cậu, có lẽ cũng chỉ có An Gia Miện mới có thể dẹp yên được.

Đoàn làm phim xuất phát đi Italia. Trước đây cùng TAKE FIVE xuất ngoại, Thẩm Triệt xa nhất cũng chỉ bay tới Đông Nam Á. Đây vẫn là lần đầu tiên cậu đặt chân tới châu Âu. Phần lớn người trong đoàn phim cũng là lần đầu được chiêm ngưỡng Thành Phố Cửa Sông Nước nổi tiếng thế giới này. Trước tiên, cả đoàn ngồi trên thuyền Gondola ngắm cảnh, không giống như tới quay phim mà như đến đây du lịch vậy. Đi tới đâu liền gơ di động lên chụp đến đấy, tựa như bất kì cảnh vật nào hiện lên khung ảnh cũng đều đáng để chụp. Mà thực sự thì cũng đúng là thế thật. Venice sở hữu một vùng nước thật rộng lớn, mảnh đất cũng nhỏ hẹp uốn lượn theo con đường nước, chiếc thuyền nhỏ đi trên rạch tựa như đang tiến vào một bức tranh. Xung quanh hệ thống kênh rạch chằng chịt là những ngôi nhà cổ kính thấp lè tè. Gạch xây màu trắng hoặc cam, cửa sổ u u tối, rêu xanh phủ kín móng nhà, ảnh ngược hòa trên trên mặt nước xanh ngắt, tựa như có người họa sĩ đánh đổ bảng màu xuống dòng sông.

Thẩm Triệt vừa chụp ảnh vừa gửi tin nhắn trên weixin, Tần Tu chắc chắn đang quay phim, hẳn là chưa quay về, sau đó bỗng nhiên tiếng weixin liên vang lên. Thẩm Triệt kích động mở ra xem, thấy bên trên viết “Vừa mới NG một lần, giờ phải quay lại. Không có rảnh trả lời, cứ để dành đấy tính lái sau.” Thẩm Triệt bật cười. Không hổ là hoa khôi trường, đúng là ngọt đến ê răng. Á không đúng, đây không phải là mấy câu chỉ bạn trai mới nói với bạn gái sao...

Thẩm Triệt lại gửi mấy tin weixin cho Hạ Lan Bá, sau đó mới hạ di động. Thuyền nhỏ đi xuyên qua từng vòm cầu, ánh sáng khi tỏ khi mờ, bên dưới vòm cầu đều là thủy quang đầy ảo mộng. Thuyền hơi tròng trành khiến Thẩm Triệt có chút buồn ngủ, tầm mắt lại bị một chiếc thuyền nhỏ đang trước giữ lại, liếc một cái liền nhận ra bóng An Gia Miện. Đoàn phim thuê năm chiếc thuyền Gondola, người trên thuyền nếu

không chụp ảnh thì cũng đang chat weixin, cũng có vài người gọi điện thoại đường dài quốc tế, chỉ có độ An Gia Miện đeo kính râm lớn, lẳng lặng tựa vào mạn thuyền, cho dù không muốn thấy cũng không được.

Khách sạn đoàn phim dừng chân lần này cũng là một địa điểm quay phim chính. Sau lưng khách sạn chính là bờ biển, từ ban công phòng có thể leo thang xuống. Anh quay phim vừa nhận phòng đã vội vàng vàng đổi sang dép tông nhiều màu đi xuống bãi biển rồi, Thẩm Triệt thì vẫn ngồi trên giường lật xem kịch bản.

Theo như kịch bản thì Cổ Ấn tới Venice, tình cờ gặp gỡ một chàng trai châu Á trẻ tuổi tuấn mỹ ở cùng khách sạn. Nói gặp gỡ cũng không đúng lắm, chỉ là cậu trông thấy sau đó liền đơn phương thích người ta. Đối với Cổ Ấn mắc chứng tự kỷ, tiếp xúc với người khác đúng là địa ngục, ngoại trừ người trong nhà, ngay cả người đại diện và luật sư cũng không thể chạm vào cậu, bởi vì cậu nhất định sẽ phản ứng rất mạnh mà đẩy họ ra. Chính lúc này đây, đột nhiên cậu vô cùng khao khát được tiếp xúc với người xa lạ này, nhưng cậu không có dũng khí, chỉ có thể mỗi ngày chờ ở một nơi cố định mà chàng trai kia luôn xuất hiện: bờ biển, nhà hàng, quảng trường Saint. Marco... Chỉ để được âm thầm trông thấy đối phương.

Tình cảm mãnh liệt này kích thích cảm hứng sáng tác của Cổ Ấn. Cậu bắt đầu múa cọ giữa đêm khuya. Tất cả bức tranh cậu vẽ đều là cá bảy màu, để rồi ngày hôm sau, khi trời còn chưa sáng đã tới nơi người kia sẽ xuất hiện, chờ đợi.

Toàn bộ đoạn kịch bản này chính là phần cảm động nhất bộ phim, tuy chủ đề là đồng tính luyến ái nhưng tình yêu đơn phương này thuần khiết đến như thế bất kể là ai xem cũng đều thổn thức xúc động. Thẩm Triệt ngã ra giường, vai diễn này cậu đã nghiền ngẫm thật lâu, vốn đã tự tin tám phần nhưng vì An Gia Miện đến đây khiến cho phần tự tin này bị giảm đi mất một phần kha khá. Đối mặt với An Gia Miện, cậu có thể diễn được không, liệu cậu có bị tình cảm cá nhân chi phối hay không?

“Hoa khôi trường gọi tới! Hoa khôi trường gọi tới!”

Trong tiếng sóng biển ì ầm xô vào bãi cát, tiếng chuông di động quen thuộc vang lên, Thẩm Triệt lại cứ ngỡ mình nghe lầm.

“Nói chung là được. Tôi đến trả lãi đây.” Đầu dây bên kia vang lên giọng nói Tần Tu.

Thẩm Triệt kinh ngạc: “Gọi điện thoại đường dài quốc tế cơ à!”

Tần Tu khinh thường: “Thẩm Triệt, cậu kiểm cả đồng tiền chỉ để mua hàng taobao và gửi tin nhắn weixin thôi à? Vậy cậu nhận làm trang điểm cho tôi đi. Tôi bao ăn, bao ở cho cậu, tiền mua hàng trên taobao và chat weixin cũng trả cho hết.”

Lời này cũng coi thường nhau quá đấy. Thẩm Triệt trừng mắt lườm cái di động, nói: “Tôi còn nợ anh tiền, tài khoản ngân hàng của anh cũng trống không rồi, có thể tiết kiệm thì cứ tiết kiệm một chút đi á.”

Người bên kia đầu dây có vẻ mất kiên nhẫn: “Là tôi gọi điện tới, cậu còn chít chít la ó nhiều thế làm gì!”

Thẩm Triệt nhanh chóng không nói linh tinh nữa, thực ra trong lòng đúng là rất sung sướng, lăn trên giường hỏi: “Bây giờ anh đang làm gì vậy?”

“Không phải đang gọi điện cho cậu sao?” Giọng điệu đầu dây bên kia kiểu “cậu bị ngu hả?”

“Quay phim có thuận lợi không?” Thẩm Triệt hỏi.

“Cũng không tệ lắm. Ba ngày liên tục phải diễn kẻ bắt lực cuối cùng cũng xong rồi.”

Thẩm Triệt buồn bực: “Không phải anh diễn vai sát thủ liên hoàn sao?”

“Thì sát thủ liên hoàn bắt lực.” Tần Tu thở ra một hơi, ra ‘vẻ chuyện nói ra dài dòng lắm’, “Cậu sao? Đến Venice chắc là thích nhỉ.”

Thẩm Triệt mặt nhăn mày nhíu, nhớ đến vấn đề đang quấy nhiễu chính mình: “Tần Tu, nếu anh và tôi cùng diễn phim, lại phải diễn một người rất hận tôi, anh có cách nào để nhập diễn không?”

Tần Tu cười khẽ một cái: “Có đôi khi tôi cũng rất hận cậu mà.”

“Tôi làm sao mà hận chứ?” Thẩm Triệt khổ bức nói, có đôi khi cậu cũng không biết lời Tần Tu đang nói là thật tâm hay là đang lấy cậu làm trò đùa. Thành thật mà nói, trên thế giới này có tìm cũng không ra ai thích anh nhiều hơn tôi đâu, biết không? Chuyện gì khác tôi không tự tin, chứ chuyện này thì tôi tự tin tuyệt đối!

“Tình huống thế này rất bình thường, cậu có thể thích hoặc không thích bạn cùng diễn,” Tần Tu nói về chính đề, “Không thể để tình cảm cá nhân ảnh hưởng đến diễn xuất cũng là phẩm chất của một diễn viên. Nếu cậu cảm thấy rất khó nhập diễn, trước tiên cần nghiên cứu thật kỹ phản ứng của nhân vật mình sắm vai trong cảnh đó, từ suy nghĩ cho đến từng động tác dù là nhỏ nhất. Như vậy cho dù là kẻ thù giết cả nhà có đứng trước mặt, cậu cũng có thể ứng phó được.” Nói tới đây lại dừng một chút, “Nhưng mà, nếu tôi và cậu phải diễn vai kẻ thù, muốn nhập diễn có lẽ cũng sẽ là một thử thách đối với tôi...”

Thẩm Triệt còn đang có chút suy tư, nghe đến đây lập tức chú ý. Sao mà vòng vo tam quốc thế nhỉ? Bởi vì anh rất thích tôi cho nên nếu phải diễn vai kẻ thù sẽ không có cách nào nhập diễn. Anh nói thẳng ra thế này có phải hơn không?!

“Đàn như cậu, cho dù có là kẻ thù cũng khó mà không cười cho được. Chỉ cần vừa nghĩ đến chuyện đả chui vào quần lót là tôi không cách nào hận cậu nữa...”

“...”

Đêm đã khuya, Thẩm Triệt bật một chiếc đèn bàn con con, tiếp tục nghiên cứu kịch bản. Ngày mai, cảnh quay đầu tiên chính là cảnh Cổ Ấn ở trong khách sạn lần đầu tiên nhìn thấy chàng trai trẻ châu Á tuần mỹ kia, trong lòng rung động tới nhất kiến chung tình. Cảnh tượng này phải nói là đánh sâu vào tâm hồn cậu họa sĩ mắc chứng tự kỷ. Nếu cảnh này cậu có thể diễn tốt thì những cảnh về sau tuyệt đối không thành vấn đề.

Nhưng vấn đề ở chỗ cảnh này không có lời kịch hay động tác lớn gì. Khi Cổ Ấn nhìn thấy người kia đứng lẫn trong đám người, cậu chẳng làm gì cả, chỉ là ánh mắt vẫn đi theo người ta thôi.

Gần như chỉ là “nhìn” nhưng phải diễn xuất như thế nào cho ra cảm giác như đông tố nổi lên cuốn mất linh hồn đây?

Cậu đã liếc nhanh qua rất nhiều bộ phim có tình tiết nhất kiến chung tình, tổng kết lại đơn giản chỉ là con người không chớp, mi mắt khẽ rung, điều khiển diễn viên thể hiện ra khoảnh khắc tim như ngừng đập chính là...

Nhưng đó chỉ là phản ứng của những người bình thường, còn Cổ Ấn lại là một bệnh nhân mắc chứng tự kỷ, nhưng còn là một nghệ sĩ.

Thẩm Triệt khép kịch bản lại, tắt đèn bàn. Nước biển phản chiếu ánh trăng nên trong phòng vẫn rất sáng. Âm thanh sóng biển vỗ xào xạc khiến cho mọi phiền táo trong lòng đều như chìm xuống dưới. Thẩm Triệt xuống giường, đi tới ban công, gió biển thổi tung một đầu tóc quăn, bầu trời đêm thừa thốt ánh sao, mặt biển như phủ một tầng sương bạc.

“Mình rất cuộc chỉ dùng ánh mắt như thế nào để nhìn người mình yêu được nhỉ...” Người thanh niên tóc xoăn quay ra mặt biển thì thảo tự hỏi.

Bất tri bất giác lại nghĩ đến Tần Tu, tuy rằng hoa khôi trường rất ít khi thể hiện ra mặt ôn nhu của mình, nhưng thi thoảng xem phim truyền hình lại được nhìn anh ta diễn cảnh yêu đương với nữ chính, hoặc là ở trường quay thâm tình hát một khúc tình ca, vẫn sẽ khiến cậu thật lâu không thể chuyển mắt.

Cậu thanh niên tóc xoăn bám tay trên lan can, nắn lòng cúi đầu. Tất cả mọi người trên thế gian này ánh mắt khi nhìn người yêu không phải đều giống nhau sao... Sau đó lại đột nhiên ngẩng đầu, từ từ, hình như mình nghĩ ra rồi! Hóa ra là thế này à, Cổ Ấn khi rơi vào tình yêu cũng sẽ như vậy sao, nhìn không chuyển mắt, lông mi rung động, ngừng thở... Vốn không có gì khác nhau mà!

143. Chương 147: Đột Nhiên Bùng Lên Lửa Giận

Jason đứng dưới mái hiên khách sạn, nhìn đoàn phim chuẩn bị trường quay. An Gia Miện cao quý, diễn viên đắt giá nhất trong nước lại vì một diễn viên mới mà ngàn dặm xa xôi bay tới đây diễn một vai bình hoa. Người không hiểu chuyện lại tưởng rằng người đại diện như anh hám tiền đến phát điên mà ngược đãi ảnh để ấy chứ!

Tinh Bang cũng là nhà đầu tư cho Cái chết của chú cá bảy màu nhưng sau khi nhìn danh sách diễn viên tham gia phim, Vụ tổng giám đã tỏ ra vô cùng bất mãn. Vị trí quan trọng nhất đương nhiên là diễn viên chính, lại không chọn người bên Tinh Bang đề cử đó là Phương Viên. Hơn nữa, đã không chọn Phương Viên thì thôi, lại còn đi chọn một diễn viên mang tiếng là độc được rating. Tuy rằng kinh phí làm phim thấp, khoản đầu tư của Tinh Bang cũng không lớn nhưng rốt cuộc đó cũng là tiền của các cổ đông, giao vào tay kẻ khác như vậy thì ông ta sao có thể khoan nhượng được.

Nhà sản xuất phim, Viên tiên sinh cũng kiên quyết giữ chủ kiến của mình. Tổng giám đốc Vụ và Viên tiên sinh tranh cãi gay gắt trong văn phòng làm An Gia Miện đi ngang qua cũng bị kinh động.

An ảnh đế đứng ngoài cửa sổ sát đất hiếu kỳ ngó vào xem màn tranh cãi kịch liệt trong văn phòng, lại còn giật dây Jason: “Anh nghe lóm thử xem hai lão già kia đang cãi cộ cái gì?”

“Không liên quan chúng ta.” Jason thăm nói tôi là người đại diện chứ không phải chủ nô tài nhà cậu nhé. Chuyện nghe lén đáng xấu hổ thế này xin lỗi tôi không làm được.

Jason đẩy An Gia Miện đi tiếp, ảnh đế tiên sinh bỗng nhiên dừng lại, vung tay nói: “Ài, từ từ.” Vênh tai lên nghe ngóng một lát, “Hình như đang âm ỉ chuyện đầu tư hay sao ấy.” Một lát sau lại nói, “Thôi mặc xác, chúng ta đi thôi.”

Jason lúc này mới thở phào một hơi, vừa đi trước vừa nói: “Chiều nay rảnh, tôi đưa cậu tới bệnh viện kiểm tra sức khỏe toàn diện...” Đứng sau không thấy ai trả lời, Jason bực bội quay đầu lại. Giỏi thật! An Gia Miện đã đi thẳng tới cửa văn phòng rồi!

Không biết ngày xưa mình ăn nhằm phải cái gì mà lại đi ký hợp đồng với tên lưu manh thế này chứ!

Nếu nói An Gia Miện là cây hái tiền lớn nhất của Tinh Bang cũng không hề nói quá. Chẳng có một ai dưới trướng công ty có được sự nổi tiếng và yêu thích so được với cậu ta... Ít nhất là lúc này tìm chưa thấy. Hơn nữa, An Gia Miện còn là đại cổ đông của Tinh Bang, cổ phần công ty chiếm tới gần 10%, trong Hội đồng quản trị cậu ta cũng có ghế. Thế nên Vụ tổng giám cũng không dám thất lễ với lão gia này.

An Gia Miện bước vào văn phòng rồi bèn cầm kịch bản lật xem, một lúc lâu không thấy nói gì. Jason cũng nhìn ra ảnh đế An hằm là cảm thấy kịch bản phim này cũng không tồi.

“Các vị thấy sao nếu tôi diễn bộ phim này?”

An Gia Miện bình thản buông kịch bản xuống, nhưng đồng thời lại nói ra một câu kinh người. Viên tiên sinh rất bất ngờ, một lúc lâu sau mới nói: “... Đây chỉ là bộ phim đầu tư thấp.”

Ý muốn nói chúng tôi mời không nổi nhân vật tai to mặt lớn như cậu được.

“Chỉ cần kịch bản hay, tôi có thể lấy giá hữu nghị.” An Gia Miện nói.

Giá hữu nghị cũng là năm trăm vạn, Jason nhìn biểu tình Viên tiên sinh cũng nhận ra ông ta đang lưỡng lự. Cho dù chỉ là năm trăm vạn nhưng đối với một phim điện ảnh kinh phí thấp mà nói, đây cũng đã gần một nửa khoản đầu tư rồi. Nhưng nếu An Gia Miện tham gia phim, với lực kêu gọi doanh số phòng vé của An ảnh đế, lợi nhuận thu về tăng gấp vài ba lần cũng không thành vấn đề. Còn nữa, nếu có An Gia Miện tham gia, một bộ phim hướng tới đối tượng khán giả hẹp thế này lúc xem xét giải thưởng cũng sẽ được coi trọng hơn rất nhiều.

Vụ tổng giám nhíu mày nhìn về phía An Gia Miện: “Gia Miện, cậu tính tham gia thật à? Vai nam chính bọn họ đang tính giao cho một diễn viên của Vô Hạn Truyền Thông, nếu cậu cũng tham diễn thì...”

“Tôi không định diễn vai nam chính.” An ảnh đế lần thứ hai nói ra một câu chấn động, “Nhân vật nam chính không hợp với tôi.”

Điều này không chỉ khiến Vu tổng giám giật mình, ngay cả nhà sản xuất Viên cũng kinh ngạc.

“Vai diễn này tôi cũng xem sơ qua chút rồi, Thẩm Triệt rất thích hợp vào vai Cổ Ấn. Phương Viên có thể diễn em trai Cổ Ấn là Cổ Trận, cũng là một nhân vật đặc sắc.” An Gia Miện nói.

Vu tổng giám thật không tin nổi An Gia Miện lại chẳng nề mặt mình chút nào: “Thẩm Triệt trước đây là độc được rating.”

“Vậy nên tôi mới tham gia phim, chuyện này ông không cần phải lo về doanh thu bán vé.”

“Nhưng mà, tại sao?” Viên tiên sinh cũng thấy khó hiểu.

“Tôi là cổ đông của Tinh Bang, đương nhiên hi vọng đầu tư vào một bộ phim có thể thu lợi tốt.” An Gia Miện đứng dậy, kéo kéo vạt áo, “Đoạt vai với người mới không phải phong cách của tôi. Lại nói, nếu tôi phải diễn vai chính thì mệt quá rồi. Còn gì bằng việc chỉ diễn một vai qua đường trong phim này mà cũng kiếm được bốn trăm vạn, lại còn được chia lợi nhuận nữa chứ.” An ảnh đế mỉm cười nói xong, tao nhã chào từ biệt rồi đi ra.

Này từ từ? Jason đi sau bỗng giật mình, từ khi nào mà giá hữu nghị thấp đi một trăm vạn vậy?!

“Tại sao vậy?” Trong thang máy, Jason thực sự không hiểu nổi.

“Bằng không thì thế nào?” An Gia Miện khoanh tay hừ một tiếng. “Thằng nhãi kia không có tôi thì làm được trò trống gì? Tôi không ra tay mà được chắc.”

Jason nhìn An Gia Miện nói mấy lời này như thể là điều đương nhiên, ảnh đế lưu manh này phá hỏng chuyện của ông chủ nhà mình xong còn dương dương tự đắc như vậy, cơ bản là hoàn toàn không ý thức được câu trả lời của mình buồn cười đến thế nào.

Thẩm Triệt đang nghe Khải Mặc Lũng dẫn dò trước cảnh diễn, bên cạnh còn có An Gia Miện. Cậu đã sớm quen với phong cách của Khải đại thủ, khi bắt đầu vào quay phim, Khải Mặc Lũng sẽ giải thích tỉ mỉ cho cậu về cảnh diễn, sau đó dùng một hai câu cơ bản khái quát nội dung đoạn kịch bản, còn lại để cho cậu tự khai triển. Lần này có mặt An Gia Miện lại càng không nói nữa câu dư thừa.

Thẩm Triệt tỏ ý mình đã sẵn sàng, đang định quay người vào vị trí, thì An Gia Miện đứng trước mặt lại bất ngờ vươn tay, mỉm cười nói: “Hợp tác vui vẻ.”

Thẩm Triệt nhìn cánh tay đang vươn ra của An Gia Miện, khẽ run lên hai giây, sau đó vẫn nắm lấy.

Cậu không biết tại sao An Gia Miện lại mỉm cười với mình, nhưng nụ cười này nhìn không ra một tia ác ý nào. Cậu vốn có chút thấp thỏm lo lắng khi cùng đối phương bắt tay nhưng ngay sau đó cũng dần bình tĩnh trở lại.

Không thể dễ tình cảm cá nhân làm ảnh hưởng, ở điểm này cách cư xử An Gia Miện thật sự không còn gì để chê trách. Cậu không khỏi cảm thấy sự can trọng của mình ban nãy thật đáng buồn cười.

Jason đứng từ xa nhìn một màn này. Anh cũng không rõ mối quan hệ giữa Thẩm Triệt và An Gia Miện là kiểu gì nhưng anh cũng nhìn quen việc An Gia Miện chế nhạo, coi thường Thẩm Triệt bằng đủ loại lời nói cay nghiệt rồi. Ngay cả trước đây khi quay Thiếu hiệp xin dừng bước An Gia Miện cũng không để Thẩm Triệt được dễ dàng, thế nhưng lúc này đây...

Đối với An Gia Miện mà nói, bộ phim này còn không bằng một trò tiêu khiển của An ảnh đế, nhưng với Thẩm Triệt mà nói, đây lại là một bước tối quan trọng trong sự nghiệp. An Gia Miện còn rõ điều này hơn cả chính bản thân Thẩm Triệt.

Đây cũng không tính là thói quen, đây là thói xấu!

Các bộ phận đã vào vị trí. Khải Mặc Lũng phát tay. An Gia Miện mang hành lý bước lên từ chiếc Gondola tròn trĩnh, ngẩng đầu nhìn biển hiệu khách sạn một chút, cầm máy ảnh lên chọn góc độ, dựng thẳng máy chụp một bức ảnh, vừa lòng mỉm cười, rồi sau đó theo những du khách khác đi vào khách sạn.

Lúc này Thẩm Triệt đứng ở một góc của sảnh lớn khách sạn, đang đợi luật sư Linda lên lầu lấy chìa khóa. Đoạn diễn này đối với An tiên sinh mà nói thì chẳng tốn chút hơi sức gì. Vừa đối mặt với máy quay phim theo sát bên cạnh cùng tấm chắn phản quang, dưới ánh mắt tò mò của những người nước ngoài, bình thần đi vào khách sạn, đặt hành lý xuống, đứng trước quầy lễ tân làm thủ tục nhận phòng, mỉm cười hỏi chuyện nhân viên tiếp đón.

Không bao lâu Khải Mặc Lũng liền hô CUT. An Gia Miện thu lại biểu tình, thấy Khải Mặc Lũng gợn kịch bản lên, ý bảo chuẩn bị quay cảnh tiếp theo, ảnh đế An cũng không khỏi có chút kinh ngạc. Một lần đã qua sao? An Gia Miện quay lại nhìn về phía Thẩm Triệt. Cậu thanh niên tóc xoăn biểu tình như vừa thở phào một hơi. An Gia Miện nhíu mày, anh đã xem qua màn này trong kịch bản, là một cảnh diễn bằng ánh mắt tương đối phong phú và dữ dội, anh vốn đã chuẩn bị tinh thần tiếp Thẩm Triệt quay lại ít nhất ba lượt.

Thẩm Triệt vùi đầu đọc nhầm lời thoại trong kịch bản, chuẩn bị cảnh thứ hai. An Gia Miện đảo mắt liếc cậu một cái, nghi hoặc đi đến sau camera giám thị của đạo diễn.

Khải Mặc Lũng đang xem lại cảnh vừa thu. Ba máy quay phim với ba màn ảnh, một trong số đó bắt lấy góc nhìn của Thẩm Triệt, quay lại toàn bộ hành trình An Gia Miện đi vào khách sạn. Một cái dừng lại đặc tả toàn bộ gương mặt Thẩm Triệt, cái còn lại thì quay nửa người và toàn thân Thẩm Triệt. Trọng điểm là ở máy quay thứ hai.

Khải Mặc Lũng xen kẽ so sánh hai chùm cảnh quay, không nói gì, An Gia Miện xem một lát cũng càng lúc càng trầm mặc.

Khoảnh khắc Thẩm Triệt nhìn thấy anh, chỉ là hơi mở to hai mắt, lông mi khẽ rung, chăm chú nhìn anh không chớp mắt. Hết thấy thoát nhìn đều không khác với biểu cảm của một người bình thường khi nhìn thấy tình yêu sét đánh.

Nhưng bí mật lại nằm ở phần trước. An Gia Miện nhìn chăm chú vào màn hình quay trung cảnh, tuy rằng không phải quay cận cảnh đặc tả nhưng cũng không khó để nhận ra cử chỉ và vẻ mặt của Thẩm Triệt. Đang đứng đợi Linda, Thẩm Triệt tựa người vào cạnh tường, quan sát những vị khách dừng chân lại khách sạn. Nhưng không giống những chàng trai trẻ tuổi bình thường tràn ngập hiếu kỳ, trong mắt lộ ra cảm xúc mới mẻ khác — ánh mắt của cậu lại dừng ở dưới chân mọi người trước tiên, sau đó mới chậm rãi nhìn từ chân lên mặt, cuối cùng khi tiếp xúc với gương mặt người ta thì vội vã né tránh. Chỉ là một chi tiết nhỏ như vậy nhưng lại diễn tả được sự khát khao cùng nỗi sợ hãi trong nội tâm đầy mâu thuẫn của cậu họa sĩ mắc chứng tự kỷ sống động y như thật.

Cứ như vậy rất dè dặt đánh giá mọi người trước mắt, mãi cho tới khoảnh khắc đó, ánh mắt bỗng nhiên khựng lại, sau đó không hề dời đi.

Rõ ràng chỉ là sự sững sốt kinh điển giống như người bình thường nhưng lại bởi vì phần rất không “bình thường” này mà trở nên rất cảm động. Cho dù là ảnh đế thân kinh bách chiến nhưng An Gia Miện cũng phải thừa nhận, cách xử lý này có thể nói là tuyệt vời.

An Gia Miện nhìn Thẩm Triệt đang giúp tổ quay phim dọn dẹp, lại nhìn sang Khải Mặc Lũng đang nâng cằm, biểu tình có chút sâu xa. Cách diễn giải như vậy cũng không phải Khải Mặc Lũng chỉ cho Thẩm Triệt sao? Rõ ràng chính Khải Mặc Lũng cũng không ngờ tới.

Vậy là ai? Tần Tu ư?

Nghĩ đến đây, ảnh đế tiên sinh đột nhiên lại bùng lên lửa giận.

144. Chương 148: Chương Đây Phần Lớn Là Kịch Trong Kịch. Cô Gái Nào Không Thích Xin Cẩn Thận Đọc!

“Tôi không phải Sát Thủ Đường Phố! Những người này không phải tôi giết!” Cậu thiếu niên hoảng sợ nhìn trên mặt bàn bày ra vô số bức ảnh những người bị giết một cách rất tàn bạo, hướng về phía viên cảnh sát thẩm vấn ngồi đối diện, “Nhất định các ông nhầm ở đâu đó rồi!”

Hai người cảnh sát liếc nhìn nhau, cầm hai trong số đồng ảnh đưa tới trước mặt cậu thiếu niên: “Đôi tình nhân này có phải cậu giết hay không?”

Thiếu niên lập tức lắp bắp: “Không, không phải...”

“Chúng tôi có đầy đủ chứng cứ chứng minh người là do cậu giết. Cậu đem thi thể lên xe, vứt ở nơi hoang vắng, đã xử lý rất sạch sẽ, đáng tiếc vẫn để lại dấu vết.”

Người thiếu niên vẻ mặt cầu xin: “Đó là ngoài ý muốn, tôi vốn không định giết bọn họ, chúng tôi có chút xung đột trong gara, tôi nhất thời xúc động...”

“Nhất thời xúc động mà giết người xong còn lột sạch quần áo đối phương, cắt nát gương mặt rồi còn đốt vụn tay sao?” Cảnh sát lại lấy ra một tấm ảnh khác, “Người nhân viên giao hàng này cậu còn nhớ không?”

Thiếu niên lắc lắc đầu, không dám nhìn thẳng vào ảnh chụp: “Không phải như các người nghĩ đâu...”

“Thủ đoạn xử lý thi thể của cậu sau khi giết người xong chính là đem thi thể bày thành một tư thế quỷ dị, dùng chữ cái cắt từ báo ra ghép thành tội mà bọn họ phạm phải, giống hệt như Sát Thủ Đường Phố số 77.”

Trong một căn phòng khác ngăn cách bởi tấm vách thủy tinh, nữ cảnh sát cúi đầu hỏi người thanh niên đeo kính, vẻ mặt tiêu tụy: “Là hắn phải không?”

Người thanh niên nhắm mắt lại gật gật đầu, cúi mặt ôm cánh tay, vuốt nhẹ gấu tay áo sơ mi. Nữ cảnh sát nhìn vậy cũng có chút không đành lòng. Lúc bọn họ tìm thấy người thanh niên này trong kho hàng phía sau núi, cả người hắn đều là vết thương, vô cùng thâm trọng: “Tại sao hắn lại không giết anh?” Nữ cảnh sát hỏi.

Hầu hết người thanh niên giật giật, giọng nói khàn khàn: “Tôi chứng kiến hắn ta giết người, hắn vốn đã định giết tôi, nhưng tôi nói với hắn ta rằng tôi có thể giúp hắn.”

“Hai lần hack vào hệ thống của Cục cảnh sát đều là anh làm sao?”

“Sĩ quan cảnh sát,” Người thanh niên ngẩng đầu, hắn có tóc mái rất dày, nhưng ánh mắt sáng đến khác thường, bởi vì bị nhốt trong kho hàng suốt thời gian dài nên trên cằm đã có một vòng râu xanh, hai má hốc hác nhưng vẫn nhìn ra được khung xương thanh tú: “Tôi đã nói hết tất cả những gì tôi biết, tôi sẽ phải ngồi tù sao?”

“Tuy rằng đột nhập vào hệ thống máy chủ của Cục cảnh sát là chuyện lớn nhưng trường hợp của anh là tình huống đặc biệt, sau đó lại chủ động báo án, chúng tôi sẽ có lời giải thích với tòa.” Nữ cảnh sát an ủi vỗ vỗ lưng ghế dựa xe lăn.

Người thanh niên ngồi trên xe lăn yếu ớt mỉm cười, nhìn về phía phòng thẩm vấn sau bức vách thủy tinh, ánh mắt phía sau cặp kính có chút xa xôi.

“Anh cảnh sát, các anh nhất định phải tin tôi!” Thiếu niên kích động nhào người về phía trước, “Tôi đã giết người nhưng đó là ngoài ý muốn. Những người này không phải tôi giết! Tôi không phải Sát Thủ Đường Phố, là Calvin...”

“Calvin?” Hai viên cảnh sát nhìn nhau cười, “Tên hacker đã trông thấy cậu giết người, sau đó bị cậu giam cầm, còn bị cậu lợi dụng để lừa chúng tôi, đúng không? Ý của cậu là Sát Thủ Đường Phố là một kẻ tàn tạt ngồi trên xe lăn, mặc cho cậu phát tiết bạo lực?”

“Không phải! Là Calvin bảo tôi học theo thủ pháp của Sát Thủ Đường Phố, bảo rằng như vậy là có thể đổ hết tội lên đầu tên sát thủ kia. Hắn đã lấy hồ sơ số 77 từ hệ thống của cảnh cục, sau đó dạy tôi phải nguy trang thành 77 như thế nào...”

“Mày còn định nói dối đến khi nào?!” Viên cảnh sát rút cuộc cũng mất kiên nhẫn, đẩy một chồng văn kiện lên trước mặt cậu thiếu niên, vỗ vỗ, “Đây là lời làm chứng của Calvin. Chính lúc mày ra tay với đôi tình nhân kia, xe của hắn đậu ở ven đường vừa vặn mục kích cảnh mày giết người. Mày vốn đã định giết hắn ta diệt khẩu, nhưng sau đó biết hắn là hacker mới tính đến chuyện lợi dụng hắn, sau đó mới giết. Trong khoảng thời gian mày nhốt hắn trong nhà kho, tất cả những vết thương trên người hắn đều do mày làm ra có đúng không?!”

Thiếu niên há hốc miệng, không thể cãi lại.

“Mày để hắn sống là để hắn giúp mày lấy xuống rồi hủy hồ sơ trong Cục cảnh sát, nhưng mày không ngờ rằng, trong lúc đột nhập vào hệ thống máy chủ của Cục, Calvin đã cố ý để lại ám hiệu cầu cứu!” Viên cảnh sát trầm ngâm nói, “Mày nói hắn dạy mày thủ pháp gây án của Sát Thủ Đường Phố số 77? Đúng là hoang đường! Hồ sơ số 77 là bí mật tối cao của Cục cảnh sát, với trình độ của Calvin vốn không thể đột nhập vào kho thông tin số liệu được, hắn chỉ có thể xóa bỏ được mấy hồ sơ viết râu ria bên cạnh mà thôi.”

Thiếu niên nhìn bộ mặt lãnh khốc của viên sĩ quan cảnh sát, không sao hiểu nổi.

“Còn chưa rõ sao?” Viên cảnh sát đặt hai tay trên bàn, đưa người sát lại, “Loại dao bào mày dùng để trang trí cho khuôn mặt người chết, thủ pháp hạ dao, kể cả chi tiết hung thủ chỉ dùng cổ định ba tờ báo phát hành cả nước là Tạp chí TIME Báo giải trí sớm Báo sáng để cắt dán chữ, hắn không thể nào có cách gì biết được! Vậy hắn dạy mày như thế nào?!”

“Sao có thể như vậy... Calvin, hắn đang nói dối! Hắn ta nói dối!” Thiếu niên rống lên, đột nhiên giống như chợt nhận ra điều gì, cả người ngã ngồi ra ghế, “Tất cả chúng ta đều bị lừa... Hắn mới là Sát Thủ Đường Phố...”

Hai viên cảnh sát phá ra cười bất đắc dĩ: “Đến bây giờ mà mày còn chưa chịu nhận tội. Nếu mày nói giết đôi tình nhân kia chỉ là việc ngoài ý muốn, muốn nguy trang thành 77 gây nên, vậy tại sao mày lại dùng thủ pháp giống vậy giết chết người nhân viên giao hàng này? Lại bởi vì kích động sao?” Viên thanh tra cảnh sát cảm ghét nhếch môi, “Là kích động cũng không sai. Sát Thủ Đường Phố vốn không thể khống chế được cơn kích động muốn giết người. Khi mày giết người giao hàng này, Calvin đang ở kho hàng trên núi, cho dù hắn giả vờ tàn tật hắn cũng có chứng cứ ngoại phạm hoàn hảo! Bởi vì chúng tao chính là nhân chứng!”

Thiếu niên mặt xám như tro, biết hiện tại mọi chuyện đều xong rồi. Khi mà cậu còn đang căng thẳng vì lỡ giết người nhân viên giao hàng đi ngang qua kho hàng kia, khi mà cậu cũng thuần thục mà nguy tạo hiện trường do Sát Thủ Đường Phố gây ra, cậu đã không còn khả năng thoát ra khỏi cái bẫy rập này nữa.

Ở phòng bên cạnh, người thanh niên trên xe lăn bắt đầu ho khan dữ dội. Nữ cảnh sát hỏi thăm “Anh không sao chứ?”, Calvin đưa nắm tay lên che miệng: “Nếu không còn câu hỏi gì khác nữa, tôi có thể đi được không.”

“Tất nhiên.” Nữ cảnh sát gật đầu, mở cửa gọi một nhân viên trẻ tuổi đưa Calvin ra ngoài.

Người thanh niên ngồi xe lăn được đỡ ngồi lên taxi, tựa người vào ghế sau, tài xế khởi động xe.

Trên kênh radio giao thông đang phát tin tức Sát Thủ Đường Phố số 77 vừa bị bắt hôm qua, tài xế thở phào: “Cuối cùng cũng bình yên.”

“Đúng vậy.” Thanh niên gỡ mắt kính xuống, vén mớ tóc mái thật dày lên, sự xa xăm cùng ánh mắt trống rỗng đã biến mất, thay vào đó chính là ý cười rét lạnh.

Một tháng sau.

Đêm khuya, vị thám tử trung niên hơn bốn mươi tuổi còn đang vui mình trong đồng hồ sơ.

“Chú Hoa, vụ án này đã kết thúc rồi, còn xem lại làm gì nữa vậy.” Viên cảnh sát thực tập Tiểu Trương đi ngang qua, hỏi. “Đừng trách cháu lắm miệng nha. Vụ án này không do chú phụ trách, nếu đám người Arthur nhìn thấy sẽ không hay đâu.”

Thám tử trung niên tháo mắt kính, xoa xoa mi tâm: “Không có gì, chú chỉ xem chút thôi. Chú thấy còn có chút kỳ quặc.”

“Kì quặc thì còn có thể sao nữa đâu, người cũng bị xử bắn rồi.” Tiểu Trương nói, “Chẳng lẽ chú cảm thấy hân vô tội?”

“Chú không biết hân có vô tội hay không, chú chỉ cảm thấy... Với lòng dạ của một cậu bé vừa mới tròn mười tám tuổi, thật không giống như Sát Thủ Đường Phổ.” Chính xác mà nói thì thiếu niên này phạm án khi còn chưa đầy mười tám tuổi, nhưng vì áp lực dư luận quá lớn thế nên vẫn phải phán án tử hình.

“Trẻ con bây giờ trưởng thành sớm lắm, xem thể trạng mà nói thì hân toàn toàn có khả năng giết người và xử lý thi thể kia. Chú xem Calvin bị hân tra tấn thành cái dạng gì thì biết. Hân vốn là một tên ác ma!” Tiểu Trương nói.

Chú Hoa không nói gì, nhìn cái tên trên hồ sơ bằng chứng, chợt có chút suy nghĩ, lại hỏi: “Tiểu Trương này, Calvin này có phải tàn tật thật không?”

“Còn giả được sao.” Tiểu Trương cười nói, “Sau khi cứu anh ta về, cháu với anh La cũng đưa anh ta tới bệnh viện. Bác sĩ xử lý vết thương bên ngoài cho anh ta xong còn chụp CT*. Anh ta bị liệt sáu năm, dây thần kinh cũng hoại tử hết rồi, căn bản không thể đứng lên được. Lúc làm thí nghiệm đầu gối cũng hoàn toàn không có phản ứng. Làm sao vậy, chú cũng nghi ngờ anh ta là Sát Thủ Đường Phổ sao?”

(Chụp CT: là kỹ thuật dùng nhiều tia X quang quét lên một khu vực của cơ thể theo lát cắt ngang phối hợp với xử lý bằng máy vi tính để được một hình ảnh 2 chiều hoặc 3 chiều bộ phận cần chụp.)

Chú Hoa vẽ mặt nghi hoặc: “Vậy sao hân lái xe được?”

“Có loại xe chuyên dụng cho người tàn tật. Bên dưới tay lái có cần điều khiển, không cần chân phanh cũng đi được mà.”

Vị tham viên già rút cuộc cũng khép lại hồ sơ: “Chắc là chú nghĩ nhiều rồi.”

Hai người, một già một trẻ đi ra khỏi Cục cảnh sát. Đêm mùa đông lại có thêm mưa bụi, hai người vừa bật một cái dù, vừa cùng nhau trò chuyện đi về phía trạm xe điện ngầm:

“Đúng rồi, Tiểu Trương, cậu làm về IT phải không, rút cuộc có ai có thể hack vào hệ thống của Cục cảnh sát mà không để lại chút dấu vết nào không?”

“Vậy chắc chỉ có người đẳng cấp như Mitnick thôi.”

(Kevin Mitnick là một trong những hacker phạm tội nổi tiếng nhất thế giới. Những “thành tích” bất hảo của Kevin Mitnick làm cho anh ta trở nên nổi tiếng bao gồm nhiều lần xâm nhập vào các hệ thống tối mật của chính phủ Hoa Kỳ và một số ngân hàng danh tiếng – theo Wikipedia)

“Cái gì Nick?”

“Chú Hoa, chú lạc hậu quá rồi đấy, ha ha...”

Hai người đi tới nhà ga, di động bỗng nhiên vang lên. Chú Hoa nhìn điện báo của Cục trưởng thì cũng có chút kinh ngạc. Tiếp điện thoại, Tiểu Trương thấy vẻ mặt người tham viên già bỗng biến sang sợ hãi.

Trên đường phố số 77.

Một người đàn ông tao nhã mặc sơ mi kẻ ô đỡ một người thanh niên hai chân tàn tật lên ngồi ghế phó lái, còn thân thiết cài dây an toàn giùm.

“Cám ơn.” Calvin cười nói.

“Người tàn tật cũng lái xe được sao?” Người đàn ông mặc sơ mi hỏi.

“Có loại xe chuyên dụng cho người khuyết tật mà.” Calvin trả lời. Trong xe nồng nặc mùi nước hoa, hân quay đầu nhìn lướt qua ghế sau. Trên ghế sau để ba tờ báo, một trong số đó có tít là Báo giải trí sớm.

“TAKE FIVE giải tán thật đáng tiếc.” Hân tiếc nuối nhếch miệng.

“Hử?” Người đàn ông có chút kinh ngạc, “Cậu vừa nói cái gì giải tán?”

“Không có gì.” Calvin âm thầm cười, nhìn cần gạt nước gạt tới tới lui lui trên cửa kính xe, “Mưa lớn như vậy, không có xe nào chịu đỗ lại trên đường cả. Cuối cùng tôi cũng đợi được anh.”

Người đàn ông nghe vậy, cười khẽ một chút: “Chân của cậu sao lại biến thành như vậy?”

“Một tai nạn hồi còn nhỏ.”

Người đàn ông thấy đối phương có vẻ không muốn nhắc lại nhiều, liền đổi đề tài: “Cậu làm nghề gì?”

“Tôi là một hacker.”

“Hacker là phạm pháp đấy.” Người đàn ông bật cười.

Xe cảnh sát hụ còi inh ỏi chạy lướt qua bên cạnh, ngọn đèn nhấp nháy ánh lên đôi mắt chứa đầy ý cười sâu xa sau cặp kính:

“Tôi chỉ tuân theo chính nghĩa của bản thân mình thôi.”

Bụp.

Hình ảnh biến thành màu đen.

Tần Tu nhìn màn hình phụt tắt, còn có chút thất thần. Đây chính là phiên bản dựng phim bước đầu của đạo diễn, còn chưa có phần danh sách cuối phim, thời lượng cũng dài hơn so với dự tính trình chiếu. Đạo diễn Phùng thấy cậu thanh niên tuần mỹ bên cạnh có chút thất thần. Bên trong phòng biên tập thật tối, ánh sáng từ màn hình hắt lên gương mặt Tần Tu, phảng phất có cảm giác như lại nhìn thấy người thanh niên ngồi trên xe lăn, đeo kính mắt, vẻ mặt cổ quái khó lường kia.

“Thấy thế nào?” Phùng đạo hỏi.

Tần Tu như lúc này mới hồi thần: “... Thật không tin là tôi đóng nữa.”

“Ở kiểu nhân vật này có một lực hấp dẫn như hổ đen, phi thường huyền bí. Diễn xuất của cậu rất đặc sắc.” Phùng đạo cũng phải có chút tán dương, nói xong bèn đem một tách cà phê hòa tan đưa tới trước mặt Tần Tu, “Sao lại có lòng muốn chạy tới đây xem chúng tôi dựng phim vậy?”

Hậu kỳ biên tập và dựng phim vốn không liên quan gì đến các diễn viên, rất nhiều diễn viên cũng mãi đến khi phim nhựa công chiếu ra rạp rồi mới biết thành phẩm tròn méo thế nào. Những diễn viên đặc biệt bỏ thời gian tới đây xem quá trình biên tập như Tần Tu thế này là rất hiếm. Đạo diễn cùng chuyên viên dựng phim cũng không thích có diễn viên ở đây, bởi vì thời lượng khi quay phim dài hơn bộ phim khi hoàn thành rất nhiều. Không ít diễn viên lên màn ảnh bị cắt cảnh đi gần hết. Thế nhưng Tần Tu cư xử lại đặc biệt khiêm tốn lễ độ, hơn nữa trong quá trình quay phim, đạo diễn cũng rất quý mến cậu diễn viên mới có thiên phú kinh người này, vậy nên cũng không nỡ lòng từ chối.

Suốt một tuần, ngày nào Tần Tu cùng đến, khi xem biên tập phim cũng rất im lặng, không phát biểu ý kiến gì, có đôi khi giống như không tồn tại. Cho nên hôm nay, khi vừa biên tập xong sơ bản, đạo diễn còn chủ động gọi điện kêu Tần Tu tới xem.

“Tôi muốn xem một đạo diễn biên tập, dựng ra một bộ phim như thế nào.” Tần Tu suy nghĩ nói, cuối cùng lại cười, “Cám ơn Phùng đạo. Mấy ngày nay tôi học hỏi được rất nhiều.”

“Sao? Cậu cảm thấy hứng thú với đạo diễn à?” Phùng đạo uống cà phê, nhướn mày cười hỏi. Người trẻ tuổi này mới bắt đầu quay bộ phim điện ảnh thứ hai thôi mà đã muốn lên học nghề của đạo diễn rồi, đã tâm cũng lớn quá đấy.

“Nếu sau này có cơ hội, tôi sẽ thử sức. Nhưng mà hiện tại tôi chỉ muốn làm một diễn viên thật tốt thôi.” Nói tới đây lại ngừng một chút, nhướn mi hỏi, “Phùng đạo, có phải chỉ đạo diễn mới tính là nghệ thuật hay không?”

Phùng đạo bị hỏi một câu bất ngờ như thế, cũng bị làm cho kinh ngạc: “Tại sao lại nói vậy?”

Tần Tu cầm tách cà phê trong tay nhưng không uống ngụm nào: “Cha tôi cũng không đồng ý cho tôi theo nghiệp diễn viên. Trong mắt ông ấy, chỉ có đạo diễn mới là nghệ thuật, diễn viên cùng lắm chỉ là đạo cụ trong tay đạo diễn thôi.”

Phùng đạo liếc nhìn cậu thanh niên vẻ mặt mê mang: “Vậy cậu cho rằng như thế nào?”

“Tôi cho rằng ông ấy nói không đúng.” Tần Tu ngược mắt nhìn về phía vị đạo diễn, “Nhưng không biết không đúng ở điểm nào.”

Phùng đạo cười cười, uống một ngụm cà phê: “Cậu xuất thân là người học diễn xuất, chắc là quen thuộc với nguồn gốc của bi kịch Hy Lạp cổ đại. Với bi kịch đầu tiên, trên sân khấu chỉ có một diễn viên, rồi sau đó Aeschylus mới đưa vào người diễn viên thứ hai, sau lại đến Sophocles đưa vào người diễn viên thứ ba. Đạo diễn thì phải mãi đến sau này, khi hí kịch phát triển rộng rãi thì mới xuất hiện. Vậy không thể nghi ngờ biểu diễn là một môn nghệ thuật vĩ đại, đây cũng là nền tảng hình thành nên bộ môn diễn xuất trong nghệ thuật.”

Nói tới đây, Phùng đạo lại cười tự giễu, “Trước đây, tôi cũng từng có suy nghĩ rằng đạo diễn cao hơn hẳn diễn viên một bậc. Mãi đến sau này khi tôi bắt đầu chỉ đạo ngày càng nhiều bộ phim, tiếp xúc ngày càng nhiều diễn viên, đúng là có rất nhiều diễn viên chỉ như một đạo cụ, nhưng lại có những diễn viên lại có thể trở thành linh hồn trong bộ phim của tôi. Tào Hạ, Hoàng Chân Chân, đương nhiên về sau còn có An Gia Miện, trong mắt tôi, bọn họ đều là những nghệ thuật gia kiệt xuất. Tôi không thể tưởng tượng được phim của tôi nếu không có bọn họ thì sẽ biến thành dạng gì nữa.” Phùng đạo nói, “Biểu diễn mới chính là nghệ thuật cổ xưa nhất, vĩ đại nhất.” Cuối cùng còn vỗ vỗ vai Tần Tu, “Sẽ có một ngày, cha cậu cũng hiểu ra thôi.”

Lúc Tần Tu đi ra khỏi studio dựng phim thì đã là sáu giờ chiều. Tiếng chuông di động bỗng nhiên dậm lớn mặt réo lên: “Hoa khôi trường tôi cũng muốn bé anh kiểu công chúa!”

Trong tích tắc, ánh mắt của mọi người trong đại sảnh của tòa cao ốc thương mại đều đặc sắc vạn phần. Tần Tu trợn mắt nhìn cái di động đang vui vẻ reo âm ỉ, mặt đen thui. Tên này cầm di động của mình đổi sang cái nhạc chuông chết tiệt này từ khi nào thế?!

Mặt tỉnh queo nhét lại di động vào trong túi áo, Tần Tu đi ra đến ngoài cửa lớn rồi mới cảm tức tiếp điện thoại: “Cậu làm cái trò quái gì hả!”

“Tần Tu, tôi xuống máy bay rồi! Bấy giờ tối nay tại khách sạn Holiday tổ chức tiệc đóng máy, khoảng chừng chín giờ là xong. Anh tới đó nhé!” Quán Bự ở đầu dãy bên kia nói liền một hơi, lại còn có thêm cả tiếng radio cùng tiếng bánh xe vali lăn lộc cộc làm nền nữa.

“Không đi!”

Đầu dãy bên kia sững sốt, cũng không hỏi han tình huống thế nào mà lại nịnh nọt nói: “Chỉ là tôi muốn thật nhanh nhanh nhìn thấy anh thôi mà. Đúng rồi, tôi còn có quà cho anh nữa đó!”

“Quà gì?” Tần Tu nhớ tới tiếng chuông báo rõ mồn một trước mặt bao nhiêu người ban nãy, vẫn còn tức: “Áo tắm bikini?”

“Lại nghĩ bấy bạ gì đấy?” Thẩm Triệt cười ha ha, “Tôi thấy tóc anh có hơi dài rồi, nên mua cho anh một cái dây buộc...”

Dây? buộc? tóc? Tần Tu trợn mắt không tin vào tai mình. Thẩm Triệt ở đầu dãy bên kia còn bô lô ba la nói cái gì đó mà chế tác thủ công, tôn lên màu tóc của anh đẹp ời là đẹp,... Tần Tu trầm giọng xuống: “Thế à, tôi cũng có quà cho cậu đấy.”

Đối phương còn thật kinh hãi: “Thật sao, cái gì thế? Đừng nói là kẹo mút nữa nha...”

Cậu dám ghét kẹo mút à? Tần Tu hận không thể nhét ngay một nắm kẹo mút vào mồm tên kia. Con phở trước mặt có một cửa hàng thú cưng thoát nhìn cũng không tệ, Tần Tu hạ di động, hừ một tiếng với loa nói: “Đến lúc đó rồi biết.” Dứt lời ngón tay chọt một cái ngắt điện thoại.

Chung cư của các ảnh đế

Tác giả: Thiên Bình Tọa

Editor: Yoo Chan

~oOo~

145. Chương 149: Thẩm Quán Quán, Tần Hoa Khôi, An Con Nhím, Phương Tiểu Viên

Lúc Thẩm Triệt xuống máy bay đã là gần sáu giờ. Viên tiên sinh sắp xếp hai chiếc xe khách lớn tới đón đoàn. An Gia Miện nhân nhả ngồi xuống một ghế cạnh cửa sổ, Thẩm Triệt đứng ngay phía dưới bên ngoài chỗ cửa sổ mà anh ta đang ngồi, đang khuân khuân vác vác một vali hành lý nhét vào trong cốp ô tô. An Gia Miện hừ mũi một tiếng. Ai kêu mày ban nãy chỉ mải buôn điện thoại, không biết nhìn mà đi nhận chỗ trước, còn tưởng rằng có trợ lý sẽ giúp mày làm mấy chuyện này chắc? Nếu như mày ngoan ngoãn ở lại công ty tao thì đã không gặp cảnh khốn nạn thế này. Trong lòng thì rửa xả như vậy, An ảnh để lại lia mắt xuống một cái, bỗng phát hiện Thẩm Triệt đã biến đi đâu mất.

Lạ thật, vừa mới nãy còn ở bên dưới mà. An ảnh để đứng cả lên, dán người vào cửa kính nhìn xuống. Không thấy cái đầu xù của Thẩm Triệt đâu, chỉ thấy hai cái cẳng đang thò ra từ trong cốp xe. An tiên sinh cũng phải trợn tròn mắt. Thằng ranh này còn chui cả người vào cốp sao!

Lái xe đóng cửa xe tự động, mọi người ngồi trên xe đều đã yên ổn vị trí thì chợt nghe ảnh để tiên sinh nóng nảy quát lên một tiếng: “Bên dưới còn có người!”

Thẩm Triệt vừa càu nhàu, vừa chật vật đem đồ đạc hành lý quăng ngổn ngang trong cốp xe xếp gọn lại một chút, lúc này mới có chỗ để nhét em vali thương yêu của mình vào, đến lúc leo lên xe thì đã mệt phờ rầu. Trên xe cũng đã ngồi kín, tài xế hạ xuống cho cậu một cái ghế tạm thời ở cạnh cửa xe. Vừa đặt mông ngồi xuống, gió lạnh từ điều hòa thốc thẳng vào người, Thẩm Triệt cuối cùng cũng sống lại.

Tới khách sạn, Viên tiên sinh vội tới đón cả đoàn vào. Thẩm Triệt thực sự rất buồn ngủ, trong lúc vào phòng nghỉ chờ đợi, mọi người đều rủ nhau đánh tú lơ khơ, riêng có mình cậu nằm dài ra sofa, chợp mắt lên mặt đánh một giấc.

Jason để cho An Gia Miện một phòng riêng nghỉ ngơi bởi anh ta có chút mệt do chênh lệch múi giờ còn mình thì đến phòng nghỉ ngơi, định bụng kiểm hai chân nữa chơi “tiến lên”. Vừa vào cửa đã thấy cậu thanh niên đầu xoắn làm ồ trên sofa, ngủ say như heo chết, Jason cũng không khỏi bật cười. Trước đây, hồi còn ở TAKE FIVE, kiểu gì cũng có một phòng nghỉ riêng để cho cậu ta yên tĩnh mà ngủ, lúc ở DCT tốt xấu gì cũng còn có người đại diện chuẩn bị trước sau, tại tiểu tử này tự mình lặn vào bụi rậm thôi. Nhưng cũng có khi, cậu ta trời sinh đã không có số giàu sang.

Có người bất cẩn làm đổ nước trà nóng lên quần Thẩm Triệt. Nhìn hơi nóng bốc lên từ chiếc quần âu mỏng mảnh kia, Jason tâm cũng phải mắng. Đậu mợ, vậy mà vẫn chưa tỉnh sao? Đúng là cái số rẻ rúng...

Cuối cùng, thứ đánh thức được Thẩm Triệt lại là tiếng chuông di động.

Cậu lấy di động ra nhìn nhìn. Hóa ra là Phương Viên gọi đến. Do phần diễn của Phương Viên cùng nữ diễn viên đóng vai Cổ Mi đều ở trong nước cho nên không cùng đoàn đến Venice quay phim lần này. Nhưng tiếc đáng máy thì tất cả diễn viên tham gia phim đều phải có mặt, vậy nên lúc này Phương Viên cũng mới đến khách sạn Holiday nhưng tìm không được đoàn phim đang ở tầng nào, vậy là Thẩm Triệt trở mình ngồi dậy, vừa đội mũ lên vừa đáp: “Không sao. Để anh xuống đón em!”

Vào thang máy rồi, Thẩm Triệt mới để ý trên quần bị ướt một đám, lại đúng chỗ đùi trong rất đáng xấu hổ. Thẩm Triệt vội lấy khăn tay ra lau lau. Cậu đứng trong thang máy, mặt hướng vào trong, đúng lúc này lại thấy có người đá đá cẳng chân mình: “Sao mà đứng chắn cửa thang máy thế hả.”

Thẩm Triệt giật thót mình quay đầu lại, người bước vào quả nhiên là An Gia Miện. An ảnh đế cũng không thêm liếc cậu lấy nửa cái, đi vào trong lập tức đóng cửa.

Trong thang máy chỉ có hai người. Thẩm Triệt không hé răng, chỉ im lặng nhìn bóng lưng An Gia Miện. Trước đây mỗi khi nhìn An Gia Miện cậu luôn phải hơi ngược lên. Bây giờ, chiều cao của hai người đã xấp xỉ nhau nhưng Thẩm Triệt vẫn cảm thấy trên người An Gia Miện luôn có một khí thế áp bách như nhìn thấu kẻ khác.

Thang máy xuống tầng một, hai người một trước một sau đi ra ngoài. An Gia Miện đeo kính râm, đột nhiên cất tiếng: “Cho ta mượn chút tiền.”

Thẩm Triệt nhú mày liếc nhìn bóng lưng ảnh đế lưu manh: “Làm gì?”

“Mua chút đồ.”

Thẩm Triệt không cam lòng, lục lục trong túi quần một lúc, cuối cùng cũng lôi ra được một đồng năm nhân dân tệ đưa cho An ảnh đế.

An Gia Miện liếc nhìn tờ nhân dân tệ giờ ra trước mặt, miệng cũng dơ: “Đồng này mà cậu cũng lôi ra được à? Đưa ta năm mươi!”

Thẩm Triệt dùng ngón chân cũng đoán được người này lại muốn lấy tiền đi mua thuốc lá. Hôm nay, lúc ở phòng đợi trong sân bay, cậu nghe thấy Jason nhắc nhở An Gia Miện không được hút nữa không chỉ một lần. Nhìn vẻ mặt Jason kia cũng đủ hiểu An Gia Miện nghiện thuốc lá nặng tới mức nào, vậy là cậu mạnh miệng nói: “Tôi chỉ có năm đồng thôi.”

“Thúi lắm! Rõ ràng ta vừa mới thấy tờ tiền màu xanh trong túi, lấy ra đây cho ta!” An Gia Miện bước lên, thọc tay vào túi quần Thẩm Triệt.

Đây rõ ràng là ăn cướp mà! Thẩm Triệt khó chịu xoay móng bảo vệ túi tiền: “Tôi không cho mượn! Anh thích thì đi tự đi ra ngân hàng mà rút!”

“Ngân hàng xa như vậy, mà nói tao sao ra đó rút được? Đưa cho tao năm mươi đồng mau lên! Tao trả mày năm nghìn!”

Thẩm Triệt vội giật lùi lại trốn. Má nhà anh, cứ giật như vậy tụt quần tôi xuống thì sao! “Anh đừng hút thuốc nữa!”

Rống lên một rống như vậy nhưng cũng không khiến An Gia Miện giật mình. An ảnh đế bỏ tay ra, lạnh lùng nói: “Chuyện tao hút hay không hút liên quan gì đến mày.”

“Không liên quan đến tôi.” Thẩm Triệt vừa nói vừa xách quần. “Tôi cũng chẳng muốn cho anh mượn tiền.” Nói xong xoay ngoắt người bước đi.

” Thẩm Triệt!” An Gia Miện ở sau lưng chợt cười lạnh. “Mày rất đắc ý đấy nhỉ. Thế nào? Mới quay một bộ phim của Khải Mặc Lũng đã cảm thấy ngân hàng được với tao đấy à?”

Thần logic. =.= Thẩm Triệt khinh bỉ sâu sắc, quyết định mặc kệ anh ta.

“Đúng.” An Gia Miện chậm rãi nói. “Tao thừa nhận mày đúng là có chút tiến bộ lớn cỡ cái móng tay út. Nhưng hẳn chính mày cũng hiểu rõ, tiến bộ này mày đạt được dựa vào chính năng lực bản thân sao?”

Thẩm Triệt khựng bước xoay người lại, phát hiện mình đi một đoạn dài như vậy mà khoảng cách với An Gia Miện vẫn không xa thêm chút nào. Lúc này cậu mới hiểu hóa ra anh ta vẫn luôn đi theo đằng sau. Đúng là cảm giác hết như bị con rắn độc ngoan cổ bò lên người vậy: “Anh muốn nói gì?”

“Nếu không ai hướng dẫn, mày căn bản không thể nào đảm đương được vai Cổ Ẩn này.” An Gia Miện khẽ híp mắt. “Tần Tu chỉ cho mày vài mảnh, đúng không?”

Thẩm Triệt nhìn chằm chằm An Gia Miện một lúc lâu: “Vậy là anh khen tôi diễn rất tốt?” Thấy An Gia Miện chỉ nhú mày nhìn mình không đáp lời, Thẩm Triệt cười nhún nhún vai. “Bỏ đi. Tôi coi như anh vừa khen tôi diễn tốt vậy.”

Tuy lời nói của An Gia Miện đầy châm chọc khiêu khích nhưng Thẩm Triệt cũng không thể không thừa nhận. được diễn viên đẳng cấp của ảnh để thừa nhận như vậy, trong lòng cậu thực ra cũng rất vui sướng. An Gia Miện không phải là người chịu khen kẻ khác. Cho dù ngoài mặt tán dương nhưng trong lòng chắc chắn là đang phỉ nhổ. Ngược lại, những lời quái ác như thế này mới là ý nghĩ chân thật nhất trong lòng anh ta.

An Gia Miện nhìn theo bóng dáng người thanh niên tóc xoăn bước chân khoan khoái đi ra đại sảnh khách sạn. Lần này anh không đi theo nữa. Một lần, anh bùng lên lửa giận vì nghĩ đứng sau lưng Thẩm Triệt là Tần Tu, nhưng bây giờ khi biết tất cả đều là kết quả của sự nỗ lực của Thẩm Triệt, chẳng hiểu sao cơn tức giận lại dần dịu đi đôi chút.

Đợi sau khi An Gia Miện rời đi, Phương Viên mới từ góc khuất cạnh thang máy bước ra. Lại một lần nữa chứng kiến mối quan hệ không hề tầm thường giữa hai người này, cậu cũng không còn sững sốt nữa. Cậu không rõ mối quan hệ giữa Thẩm Triệt và An Gia Miện rốt cuộc là gì nhưng lại không nén nổi một chút nghi ngờ, cả hai đều đang cố hết sức che giấu mối quan hệ này với người ngoài. Liệu Tần Tu có biết không? Phương Viên khẽ hí hóp mắt suy tính. Đương nhiên là không biết rồi.

Chuông di động vang lên, Phương Viên tiếp điện thoại, cười đi tới trước thang máy: “Anh Thẩm Triệt à, em vào trong rồi. Đang đứng chỗ thang máy ạ...”

Siêu mô tô BMW quá bắt mắt, vậy là Tần Tu tìm Hạ Lan Bá mượn chiếc Jibei. Anh lái xe tới dưới khách sạn Holiday, nhìn đồng hồ, mới có tám giờ mười lăm phút. Thẩm Triệt nói chưa tới chín giờ là có thể kết thúc, không biết còn phải chờ bao lâu nữa.

Tần Tu với lấy hộp quà nhỏ xinh màu đỏ đặt trên ghế phó lái, khoe miệng khẽ cong lên. Thật muốn lập tức nhìn thấy vẻ mặt của cậu đàn khi mở hộp quà này ra quá. Di động vang lên một tiếng, là weixin Thẩm Triệt nhắn tới, Quấn Quấn còn đang kiên nhẫn hỏi xem anh có tới hay không. Tần Tu Hoa Khôi lãnh khốc tà mị đáp lại hai chữ “Không đến.”

Làm bạn trai thật chẳng dễ dàng gì, lại còn phải chịu trách nhiệm tạo bất ngờ nữa cơ đấy. Tựa lưng vào ghế, hai tay gối sau đầu, Gấu Bắc Cực trầm nghĩ.

Hệ thống sưởi hơi trong chiếc Jibei bị hỏng, Tần Tu chơi Temple Run một lúc tay đã lạnh đến cứng đờ. Tám giờ bốn mươi lăm phút, anh ngẩng đầu nhìn khách sạn Holiday đèn điện sáng trưng, định ra khỏi xe hít thở không khí, vận động một chút.

Vừa mới xuống xe đóng cửa, Tần Tu liền nghe thấy có người gọi tên mình từ hướng khách sạn vọng tới:

“Anh Tần Tu?”

Nghe tiếng quay lại, Tần Tu trông thấy Phương Viên từ cổng khách sạn đi ra, băng qua đường cái chậm chạp chạy lại phía anh.

“Anh Tần Tu, sao anh lại ở đây vậy?” Hỏi một nửa liền sáng tỏ, giọng nói Phương Viên bắt giắc lại ảm đạm vài phần, “Anh đang đợi anh Thẩm Triệt sao?”

Tần Tu có chút bất ngờ vì Phương Viên ở cùng đoàn làm phim với Thẩm Triệt, liền hỏi: “Tiệc đóng máy xong chưa?”

Phương Viên theo ánh mắt Tần Tu quay đầu lại, liếc về phía khách sạn cao tầng: “Dạ chưa, em có việc nên về trước thôi.” Lại ngoảnh đầu ngẩng nhìn Tần Tu đứng trước chiếc Jibei, đeo kính đen, thi thoảng lại ngóng về phía cổng khách sạn, bộ dáng trông đợi mỗi mòn. Cứ nghĩ đến học trưởng kiêu ngạo, cao cao tại thượng mà cậu cố gắng cách nào cũng không đối lấy được nữa ánh mắt ưu ái, lúc này lại đang vì một kẻ tầm thường đến không thể tầm thường hơn mà một mình đứng chờ ở đầu đường quanh quẩn, trái tim cậu lại càng như nghẹn chặt: “... Anh không vào đợi sao?”

“Không cần, tôi đợi ở dưới này.” Tần Tu trả lời. Bởi vì đối phương cũng từng ở chung nhóm nên anh cũng không cần giấu giếm.

Phương Viên dần xuống nỗi buồn khổ, miễn cưỡng ngẩng mặt cười tươi gật gật đầu, xoay người đi về phía bãi đỗ xe của khách sạn, đi được vài bước lại dừng lại, quay đầu nói: “Học trưởng, có lẽ anh đừng đợi nữa thì hơn. Anh Thẩm Triệt chưa thể xuống ngay được đâu.”

Tần Tu tựa vào cửa xe, nghe Phương Viên nói vậy liền đứng thẳng dậy: “Tại sao?”

“Lúc chiều, người đại diện của An tiên sinh có việc gấp phải đi. Trong bữa tiệc An Gia Miện uống rất nhiều, đều là anh Thẩm Triệt chắn rượu giúp anh ta, cho dù tiệc có tàn thì chắc phải chờ Jason trở lại, anh Thẩm Triệt mới có thể đi được.”

Tần Tu nghe vậy có chút sững sốt: “... An Gia Miện cũng ở đây?” Tại sao Thẩm Triệt chưa hề nhắc đến chuyện này?

“Vâng ạ. Trong phim anh ta diễn vai người yêu của anh Thẩm Triệt.” Phương Viên đáp, tỉ mỉ quan sát biểu tình Tần Tu. Quả nhiên Tần Tu chẳng mấy may biết gì về mối quan hệ giữa An Gia Miện và Thẩm Triệt cả.

Ánh mắt Tần Tu có chút thất thần, một lúc lâu sau mới ngơ ngẩn hỏi: “Tại sao lại phải giúp anh ta chắn rượu?”

Từ trước đến nay, Tần Tu luôn luôn lãnh tĩnh, lực kiềm chế rất giỏi, rất ít khi tỏ ra thất thố trước mặt người khác, khác hẳn với bây giờ, trong lời nói lại lộ rõ sự quan tâm đến thế. Nhìn một Tần Tu như vậy, trong lòng Phương Viên lại dâng lên cảm hận, thế nhưng vẫn tỏ ra như không có việc gì: “Chuyện này em cũng không rõ lắm. Nhưng mà xem ra quan hệ cá nhân giữa anh Thẩm Triệt và An Gia Miện cũng không tệ.”

Tần Tu nhú chặt mày chỉ một thoáng rồi buông ra, trên mặt chỉ còn vẻ mờ mịt, giống như ngay cả nhú mày cũng không còn sức lực. Phương Viên lại dè dặt hỏi: “Trong bữa tiệc cũng ồn ào lắm, anh Thẩm Triệt chắc cũng không nghe thấy chuông di động. Hay là em lên gọi anh ấy xuống giúp anh nhé?”

Tần Tu ngẩn người, cũng tính như khôi phục lại một chút dáng vẻ bình thường: “Không cần đâu. Tôi đợi ở đây được rồi. Cậu đi trước đi.”

Phương Viên xấu hổ đứng yên tại chỗ, như thể bị phần lạnh lùng xa cách ngàn dặm kia giáng cho một cái tát, cậu ta khó khăn nói: “... Có thể anh sẽ phải đợi rất lâu đấy.”

“Ừ, tôi có thời gian.”

Nói xong lại ngẩng đầu nhìn về phía khách sạn, không hề để mắt tới Phương Viên. Cậu thiếu niên căn môi nhìn bóng Tần Tu dựa người vào xe, dần xuống giọt lệ trong khóe mắt, trong lòng lớn tiếng thét gào. Tại sao anh không thể quay lại nhìn em nhiều hơn một chút?! Người kia rốt cuộc tốt ở điểm nào?! Ngay cả chuyện quan trọng như vậy cũng giấu anh, hẳn đáng giá để anh như thế này sao?!

Tần Tu vẫn đứng ngóng về hướng cổng khách sạn, im lặng thật im lặng, thế nhưng bờ vai khẽ co lại trong gió đông lạnh buốt.

146. Chương 150-151: Rành Rành Là Bộ Phim Của Ba Người Mà Tại Sao Tôi Lại Chẳng Có Tên

Thẩm Triệt bị An Gia Miện hành cho khôn khổ, sắp chết tới nơi rồi. Chẳng biết tại sao trước khi đi, Jason uống nhầm thuốc gì mà lại đem nhiệm vụ trông chừng An ảnh để giao cho cậu? Không phải lúc trước cậu không ký với Tinh Bang Giải Trí sao, đang trả thù đây à?!

Trợ lý của An Gia Miện đương nhiên không được tham gia bữa tiệc kiểu này. Jason nói An Gia Miện tài lượng rất kém, bảo cậu nhất định phải giúp anh ta chắn rượu. Thẩm Triệt thậm chí nói chắn rượu cũng không vấn đề, nhưng anh có thể kêu ảnh để tiên sinh phối hợp chút có được không?

Cứ có ai lại đẩy kính rượu, An Gia Miện cũng đều không từ chối, thế là cậu lại phải đứng lên giúp An Gia Miện ngăn cản, lại bị ảnh để đá một cước vào đầu gối, ngã ngồi trở về.

Thẩm Triệt tức giận ngồi lại trên ghế dựa, tâm nói tôi mặc xác nhà anh, sau đó liền vùi đầu gặm trứng cua. An Gia Miện đứng bên bị mọi người vồn vã vây quanh, một ly tiếp một ly, phóng khoáng rót rượu. Cậu để ý thấy An Gia Miện mỗi lúc ngồi xuống lại lấy tay ôm bụng, rõ ràng là gánh không nổi nữa. Mắt thấy một đám nhân viên đoàn phim bàn đằng kia lại rục rịch tới đây muốn kính ảnh đế, Thẩm Triệt gạch ngang trong lòng, thôi quên đi, ai bảo kiếp trước tôi thiếu nợ anh! Nghĩ thế liền đứng dậy, cầm ly rượu đi đến mấy bàn đó.

“Thời gian này mọi người vất vả rồi! Ly này tôi kính mọi người!”

An Gia Miện ôm dạ dày, nghe thấy giọng Thẩm Triệt bỗng ở đằng xa xa, ngẩng lên nhìn về phía giọng nói chỉ thấy cậu thanh niên tóc quăn uống một hơi cạn ly rượu trắng, xong lại tự rót đầy cốc cho chính mình.

“Ly này tôi thay An tiên sinh kính các vị!” Cậu thanh niên tóc xoăn ha hả cười, “Phiền mọi người tha cho anh ấy, anh ấy đúng là uống hết nổi rồi!”

An Gia Miện hốt hển trừng mắt nhìn bóng Thẩm Triệt chạy hết bàn này sang bàn khác kính rượu. Thằng ranh kia, ai bảo mày tùy tiện thay mặt tao chứ?! Tao không dùng biện pháp mạnh là mày không chịu yên phải không?!

Một đám người ăn uống tiệc tùng chúc lên chúc xuống mãi đến hơn chín rưỡi mới lục tục giải tán. Thẩm Triệt là diễn viên chính nên cùng với Khải Mặc Lũng, Viên tiên sinh là những người cuối cùng ra về. Vừa đi ra đại sảnh khách sạn liếc mắt một cái, không thấy bóng dáng chiếc mô tô BMW đâu. Thẩm Triệt ỉu xiu mở weixin chat cùng Tần Tu ra, Không thấy tin nhắn nào, lăm băm một câu “Cũng may là không tới”, bằng không không biết hoa khôi trường phải chờ bao lâu nữa.

Suốt bữa tiệc, Thẩm Triệt uống cũng không ít, vậy là đi tìm Khải Mặc Lũng xin thuốc giải rượu. Khải đạo tiếp tục lại có hẹn đi tặng hai, Thẩm Triệt đúng là chịu không nổi nữa, tự mình vào toilet, định giải quyết nỗi buồn xong sẽ về nhà gặp hoa khôi trường.

Vừa đi đến cửa toilet, Thẩm Triệt bỗng nghe thấy bên trong có tiếng người nôn khan, hết ho lại nôn tiếp. Cái âm thanh nghe như sắp nôn cả ruột gan nội tạng ra này nghe mà rùng cả mình, cậu cẩn thận đi vào.

An Gia Miện đang gặp người nhào ra trước bồn rửa tay, mở nước xối ào ào, thấy Thẩm Triệt bước vào liền đóng van nước, ngẩng đầu lạnh lùng lườm cậu một cái.

“Anh... không sao chứ?” Thẩm Triệt nhớ tới tiếng nôn khan vừa rồi, lại nhìn trán An Gia Miện đang mồ hôi lạnh ròng ròng, không khỏi lo lắng.

An Gia Miện dùng nước lau sạch miệng, đứng dậy rút khăn lau lau tay, đứng trước gương sửa sang quần áo một chút, bỏ lại một câu, “Có thể có chuyện gì chứ. Cút ra kia!”, nói xong liền đẩy Thẩm Triệt qua một bên, đi thẳng ra khỏi toilet.

Trên tay An Gia Miện vẫn ẩm ướt, Thẩm Triệt vén ống tay áo sơ mi bị ẩm lên, tâm nói tôi mà xen vào việc của anh nữa thì anh cứ bảo tôi đi ăn shit đi!

Đang đứng tè, tầm mắt lơ đãng dừng ở ống tay áo bên trái, Thẩm Triệt bỗng ngây người một lúc. Nhìn lắm sao, sao chỗ bị ướt lại có màu đỏ nhạt thế này? Cậu nhấc quần lên, giơ cánh tay nhìn dưới ánh đèn. Không phải nhìn lầm, đúng là màu đỏ thật. Như đột nhiên nghĩ ra điều gì, cậu thanh niên tóc xoăn vội vàng nhìn về phía bồn rửa tay.

Chỗ An Gia Miện vừa rửa mặt, bồn rửa vẫn còn ướt, tuy rằng đã xả nước rất sạch sẽ nhưng ở bên cạnh lỗ thoát nước, Thẩm Triệt vẫn nhìn thấy một tơ máu đang chậm rãi nhỏ xuống.

An Gia Miện bước vài bước ra hành lang, cơ thể đã không sao chống chịu nổi nữa, cánh tay bám trên vách tường, gắng sức lê đi vài bước, rẽ vào lối thoát hiểm. Ở đây vẫn có thể nghe thấy tiếng xe lau dọn của nhân

viên vệ sinh trong khách sạn đằng sau, An ảnh đế một tay ấn chặt dạ dày, một tay vịn lấy lan can cầu thang đi xuống dưới.

Nếu như để người khác nhìn thấy bộ dạng nhếch nhác của mình bây giờ, chắc chắn trên trang đầu mấy tờ báo giải trí ngày mai sẽ trưng lên cái títt cầu huyết như An ảnh đế uống say quá độ, suýt chút nữa đã đột tử. Ảnh đế ba chén đã say khướt, trở thành trò hề cho mọi người, sau đó một đám nhao nhao tới chế giễu, một đám xúm xít đốt nến cầu nguyện cho mình, lại một đám khác ngồi nguyên rửa sao mình không chết mọe nó đi cho xong...

Thẩm Triệt ra khỏi toilet đuổi theo, cậu đang định hỏi bác gái dọn dẹp xem có nhìn thấy An Gia Miện không thì chợt nghe thấy từ trong lối thoát hiểm truyền ra một tiếng “bịch” trầm đục.

An Gia Miện ngã sấp xuống góc cầu thang, đầu đập vào tường. Trong nhất thời, cơn đau dạ dày cùng cảm giác choáng váng như hòa lẫn vào nhau, cả cầu thang như đang xoay tròn, tầm mắt bỗng trở nên đen kịt, ngay cả tiếng tim đập cũng âm ỉ giống tiếng xe lửa.

Không đúng, tiếng âm ỉ vang rền kia không phải tiếng tim đập...

Trên đỉnh đầu đột nhiên vang lên một tiếng bịch, một bóng người xông vào tầm nhìn, ánh sáng chói mắt ập đến khiến anh không tài nào mở mắt được.

“Anh!!”

Âm thanh này giống như một cái búa tạ gõ vào mí mắt An Gia Miện. Con chó nhỏ với một nhúm tóc quăn phi tới, nhào về phía An ảnh đế.

Tích tắc kia tựa như cậu thiếu niên 15-16 tuổi, cái quái gì cũng không hiểu kia đã quay trở về bên anh.

**

Mười giờ. Tần Tu lấy di động ra nhìn thời gian. Sau lưng bỗng nhiên truyền tới tiếng còi xe cứu thương hú lên chói tai. Anh nhìn chiếc xe gào thét lao qua trước mặt, lại bất ngờ dừng ngay trước cổng khách sạn Holiday.

Cửa sau xe cứu thương bật mở, nhân viên y tế cầm hòm cấp cứu ra, mang theo giường cứu thương vội vã lao vào khách sạn. Không bao lâu sau, có hai chiếc xe liên tiếp đỗ ngay tại bên ngoài khách sạn. Tần Tu theo bản năng đứng vào trong bóng tối. Trực giác của anh đã đúng, từ hai chiếc xe kia là vài tay phóng viên xách theo máy ảnh nhảy xuống, lao vào khách sạn.

Chuyện gì thế này? Tại sao phóng viên giải trí lại tới? Tần Tu đột nhiên khẩn trương, vội vã lấy di động ra, bấm số của Thẩm Triệt.

Tút——tút——tút——

Nghe điện thoại đi, cầu đàn!

Hơn bốn mươi giây, mãi đến khi tín hiệu bị ngắt, Thẩm Triệt vẫn không hề bắt máy.

Lại có vài chiếc xe lục tục đỗ dưới khách sạn. Cũng không biết nhận được tin tức từ đâu mà chưa đến mười phút đám phóng viên đã vây chặt lấy cổng khách sạn đông như kiến. Tần Tu càng thêm bất an, nhưng cũng cảm giác được bọn họ tới lần này cũng không phải vì mình, vậy là vội kéo thấp vành mũ, quàng khăn cho kín thêm, vội vã băng qua đường đi vào khách sạn.

Bởi vì vóc dáng cao nên Tần Tu cũng không cần mạo hiểm chen vào giữa đám người, nhưng vẫn phải cẩn thận né tránh ống kính. Lúc này khách sạn đã phải huy động toàn bộ bảo vệ để ra duy trì trật tự. Giữa đám phóng viên đang cầm máy ảnh chen nhau giơ lên cao bỗng có tiếng hô “Ra rồi”, ngay lập tức tất cả ống kính đều tách tách hướng về phía cửa lớn khách sạn.

Dưới ánh đèn flash chớp nháy, Tần Tu loáng thoáng nhìn thấy nhân viên y tế hộ tống giường cứu thương đi ra. Khuôn mặt của người đang nằm trên giường bị che lại. Tần Tu không kiềm chế được liền chen vào giữa đám phóng viên, muốn nhìn cho rõ người nằm trên giường cấp cứu, sau đó bỗng nhiên khựng lại.

Chàng trai với mái tóc xoăn màu vàng nâu, nước da tiểu mạch đang đi sát phía sau nhân viên y tế, lo lắng nhìn người nằm trên giường cấp cứu.

Lập tức có phóng viên chen lên, đem micro chìa về phía Thẩm Triệt, ống kính thì nhắm vào An Gia Miện nằm trên giường cấp cứu, hàng loạt đại bác tập trung vào người thanh niên tóc xoăn.

“An tiên sinh tại sao lại ngất xỉu?”

“Tiệc đóng máy đã xảy ra chuyện gì?”

“Cậu phát hiện anh ta ở đâu? Tại sao Jason không ở cùng với An tiên sinh?”

“Bệnh tình của An Gia Miện có nghiêm trọng không? Có nguy hiểm đến tính mạng không?”

Thẩm Triệt vốn không có tâm trí trả lời mấy câu hỏi này. Tần Tu đứng từ xa nhìn Thẩm Triệt giúp An Gia Miện che máy ảnh, một mình ôn tồn trả lời các câu hỏi, nhưng khi phóng viên đem máy ảnh dí sát vào mặt An Gia Miện, cậu thanh niên kia lại lập tức lộ ra vẻ căm ghét.

Thẩm Triệt đi theo nhân viên y tế lên thang xe cứu thương. Cửa xe đóng lại, đám phóng viên cũng nháo nhác như ong vỡ tổ, ai nấy tự lên xe tiếp tục bám riết theo sau xe cứu thương, nhất định không buông tha.

Một lát sau, bên ngoài khách sạn đã yên tĩnh trở lại. Yên ắng, vắng lặng như chưa từng có ai tới. Tần Tu nhìn về hướng xe cứu thương đã đi xa. Khoảng khắc kia, anh rất muốn lớn giọng gọi to một tiếng “Thẩm Triệt!”, giống như lần trong ảnh thành, người kia đã hét to rằng thích anh.

Tôi không sợ ánh mắt của đám phóng viên, chỉ cần cậu chịu quay lại nhìn tôi thôi.

Nhưng cuối cùng vẫn không gọi lên được. Không phải lo sợ bị phóng viên phát hiện, mà là sợ hãi. Tôi sợ mình gọi mà cậu không quay đầu lại.

Thẩm Triệt hoang mang nhìn An Gia Miện nằm hôn mê bất tỉnh trên giường cấp cứu. Lúc phát hiện An Gia Miện trên thang gác, cậu lập tức ấn số 120, đám phóng viên đánh hơi được tin tức từ đâu cậu cũng hoàn toàn không biết. Nhưng cũng may là xe cấp cứu chạy giữa dòng xe, được các phương tiện khác nhường đường nên lao thẳng một mạch, rất nhanh đã lần lượt bỏ rơi từng xe phóng viên theo đuôi.

Thẩm Triệt theo An Gia Miện vào phòng cấp cứu bệnh bộc phát, bệnh viện số 1 Canh Lâm, đứng ngoài cửa đợi một lát, thấy bác sĩ đi ra liền chạy tới hỏi. Tin tốt là không nguy hiểm đến tính mạng, còn tin xấu là chưa xác định được nguyên nhân dẫn đến hôn mê, cần kiểm tra thêm một bước nữa. Thẩm Triệt đem chuyện An Gia Miện ở trong bữa tiệc uống rất nhiều rượu, cứ ôm dạ dày suốt, lại còn ho ra máu kể lại cho bác sĩ, về mặt bác sĩ thoáng cái thật không lạc quan.

An Gia Miện đang hôn mê bị đẩy tới đẩy lui làm vài thứ kiểm tra, rốt cuộc cũng có chẩn đoán chính xác. Thẩm Triệt được vị bác sĩ phụ trách chính gọi tới văn phòng, nhìn vẻ mặt nghiêm trọng của bác sĩ, Thẩm Triệt không dám hỏi, cũng không dám nghe.

Phim chụp X quang treo trên tường, cho dù không hiểu, Thẩm Triệt cũng nhận ra được đó là phim chụp dạ dày.

“Là ung thư dạ dày.” Vị bác sĩ già nói khẽ, “Cũng may là mới giai đoạn đầu, không phải không có khả năng chữa khỏi. Cậu ta không thể lại liều mạng nữa. Cần nằm viện chữa trị, phải mau chóng làm phẫu thuật.”

Trái tim Thẩm Triệt chợt rét buốt: “... Tỷ lệ thành công của ca phẫu thuật có cao không bác sĩ?”

“Nếu kết hợp với trị liệu, cộng với tình hình mọi mặt không chuyển biến xấu thì tỷ lệ thành công cũng không thấp.” Vị bác sĩ già trấn an nói.

Thẩm Triệt tâm trạng nặng nề đi ra khỏi văn phòng, y tá trưởng gọi cậu lại: “Người bệnh cần nhanh chóng làm thủ tục nhập viện.”

Thẩm Triệt chậm chạp “vâng” một tiếng, sờ khắp người mới phát hiện ngoài 55 đồng chưa kịp đưa cho An Gia Miện kia, trên người cậu ngay cả thẻ ngân hàng cũng không có. Đồ đạc của cậu vẫn còn gửi ở quầy khách sạn.

“Chờ tôi một chút ạ.” Thẩm Triệt vội vã gọi điện cho Jason, điện thoại còn chưa chuyển máy, sau lưng đã vang lên giọng nói trầm thấp thuần hậu quen thuộc:

“Phí nhập viện bao nhiêu?”

Thẩm Triệt kinh ngạc quay đầu lại, thấy Tần Tu đang đứng ở bàn y tá. Ngay cả mấy cô y tá cũng ngạc nhiên.

Tần Tu trả viện phí cho An Gia Miện năm ngàn nhân dân tệ, y tá đưa hồ sơ bệnh án ra, lễ phép bảo Tần Tu điền thông tin của người bệnh vào. Tần Tu cúi đầu nhìn đủ các mục ngày sinh, quê quán, dân tộc,... ngoài họ tên và giới tính ra, anh chẳng thể điền thêm mục nào nữa.

Thẩm Triệt đi tới, cầm lấy tờ khai: “Để tôi điền cho.”

Tần Tu đưa tờ khai và bút qua, mắt nhìn Thẩm Triệt cúi đầu điền rõ ràng từng mục trên hồ sơ bệnh án, ngày sinh, quê quán, tuổi, cách thức liên hệ...

An Gia Miện vẫn chưa tỉnh.

Hai người vai kề vai im lặng ngồi trên băng ghế dài chờ bên ngoài phòng bệnh VIP.

Tần Tu nhìn vẻ mặt cô đơn của đầu quán. Thẩm Triệt im lặng như vậy anh có chút không quen, cất tiếng hỏi: “Anh ta có sao không?”

“Bác sĩ nói là ung thư dạ dày.” Thẩm Triệt cúi đầu nhìn xuống chân, “Nhưng cũng mới giai đoạn đầu, còn có thể mổ. Chỉ cần không chuyển biến xấu thì khả năng chữa khỏi vẫn tính là có.”

Tần Tu đăm đăm nhìn Thẩm Triệt cúi gằm mặt, giọng nói nặng nề. Ngoài ung thư dạ dày giai đoạn đầu, kỳ thật anh không nghe rõ Thẩm Triệt nói gì, chỉ có thể máy móc hỏi lại: “Vậy sao?”

“Tôi không biết anh ấy mắc bệnh. Anh ấy bị bệnh tại sao lại không sớm điều trị đi chứ?” Thẩm Triệt buồn rầu cau mày, “Phim thì lúc nào quay chẳng được. Còn có thứ quan trọng hơn tính mạng nữa sao?” Cậu thanh niên tóc xoăn ảo não cúi đầu, vò vò tóc, “Lẽ ra tôi nên giúp anh ấy chặn rượu nhiều hơn nữa, mắc gì tôi lại giận dữ với anh ta...”

Tần Tu ngưng mắt nhìn Thẩm Triệt như kẻ mất hồn đang tự trách móc bản thân.

Đừng như vậy nữa được không, cậu như vậy thì làm sao tôi dám tin anh ta chỉ là thần tượng của cậu? Thẩm Triệt, cậu nhìn tôi một chút đi, một chút thôi có được không? Coi tôi là hoa khôi trường, ồn ào mè nheo tôi có được không?

Một khắc sau, cậu thanh niên tóc xoăn rút cuộc ngẩng đầu. Trong tích tắc ấy, Tần Tu vừa định bày ra một nụ cười, lại thấy người kia đứng lên, đi lại phía vị bác sĩ chủ nhiệm chính vừa vào phòng bệnh kiểm tra, hỏi thăm tình hình An Gia Miện.

“Anh ấy hôn mê lâu như vậy rồi, khi nào mới tỉnh đây bác sĩ?”

“Không sao đâu. Tôi tiêm thuốc giảm đau và an thần cho cậu ta rồi. Bây giờ cứ để người bệnh nghỉ ngơi trước đã.”

Jason vẫn chưa tới, Thẩm Triệt lại liên tục hỏi bác sĩ khi chăm sóc người bệnh ung thư dạ dày cần chú ý những điểm gì, nên ăn những gì mới không tổn thương đến dạ dày. Bác sĩ bị cậu hỏi riết cũng phải dở khóc dở cười: “Chờ cậu ta tỉnh rồi nói sau, được không?”

Nghe vậy, Thẩm Triệt mới cảm thấy mình cư xử có chút kì lạ. Bác sĩ lại đi tới một phòng bệnh khác, Thẩm Triệt đang định tới kêu Tần Tu về nghỉ ngơi trước, chỉ thấy băng ghế ngoài hành lang đã sớm trống trơn.

Một mình cậu đứng ở hành lang trống không, lấy từ trong túi quần ra một chiếc túi nhỏ. Bên trong túi đó là dây buộc tóc đan thủ công, hai sợi màu xanh biển và xanh lá đan vào nhau, lần đầu tiên nhìn thấy, cậu đã nghĩ rằng Tần Tu buộc nó trên tóc nhất định rất dễ nhìn. Đây là cửa hàng đồ trang sức thủ công mà trong lúc diễn cảnh bám theo cuối cùng, cậu đã vô tình phát hiện ra. Nếu không làm dây buộc tóc thì Tần Tu đeo trên cổ tay cũng rất dễ nhìn. Từ lâu cậu đã luôn YY hình ảnh tự mình đeo lên cho người kia.

Cuối cùng lại quên tặng.

Thẩm Triệt có chút tiếc nuối đem sợi dây thả vào trong chiếc túi nhỏ, vừa buộc túi lại, di động chợt vang lên ở giữa hành lang vắng lặng nghe có phần chói tai dị thường.

Thẩm Triệt lấy di động ra, tưởng là Tần Tu, nhìn số mới thấy hóa ra là ở nhà gọi tới, chần chờ một lúc lâu, cậu mới ấn nút nghe.

Ở đầu dây bên kia, mẹ Thẩm Triệt lo lắng hỏi: “Thẩm Triệt à, anh con đang nằm viện có đúng không?”

147. Chương 152: Các Người Chết Hết Đi!

“Album mới nhất định phá vỡ kỷ lục năm mươi vạn bản! Xuất quân khí thế! Cạn ly!”

Trong một bao phòng lớn, sau lời mở màn của producer, toàn thể nhân viên trong ê-kíp sản xuất album đều nâng chén thả sức uống, không khí vô cùng tưng bừng.

“Ê, Tần Tu, cậu cũng nói vài câu đi!” Producer nhìn Tần Tu ngồi im lìm giữa đám người, mào lời nói.

Nữ Nữ khẽ giật giật gấu áo Tần Tu, Tần Tu mới nâng mắt lên, thấy mọi người đang chăm chú nhìn mình, lại nhìn trước mặt là một cốc bia đầy tràn, anh nâng cốc lên, nói:

“Trước đây, mỗi khi tôi muốn uống rượu luôn luôn có một tên đáng ghét ngăn cản, không cho phép tôi uống. Bây giờ rốt cuộc hắn cũng đi rồi, cho nên tối nay không say không về! Cạn ly!”

Nói xong liền ngửa đầu đem cốc bia lớn kia một hơi dốc xuống, âm thanh nuốt xuống ừng ực tại căn phòng đột nhiên im bật như càn găng thêm rõ ràng. Nữ Nữ trợn mắt nhìn, sau khi sự kinh ngạc qua đi, mọi người đều ồ lên nâng cốc tưng bừng, khen Tần Tu hậu sinh khả úy, tửu lượng tốt lắm!

Tần Tu uống đến đầu óc quay mòng mòng, vừa đặt mông ngồi xuống thiếu chút nữa đã trượt từ ghế xuống dưới đất. Nữ Nữ vội kéo lại, Tần Tu mới ngồi vững được.

Nữ Nữ phát hiện Tần Tu gấp cái gì cũng nhắm vào khe giữa hai cái đĩa mà chọc, thấy có người đi đứng có hơi chút loạng choạng, Tần Tu liền vỗ tay hô to: “Quẩy lên đi!”

“Anh không sao chứ?” Nữ Nữ đứng là khóc không ra nước mắt, mới uống một chén mà đã high thế này sao?

Tần Tu tay chống cằm, nghiêng đầu lăm bằm nói: “Tôi cứ tưởng cậu ta vì lo lắng nên mới không cho tôi uống. Bây giờ mới phát hiện, hóa ra cậu ta chỉ là thích chần rượu cho người ta mà thôi. Loại người quái gở này tôi đúng là không sao hiểu được.” Nói xong lại quay đầu ngo ngoé Nữ Nữ bên cạnh. “Cò có hiểu không?”

Nữ Nữ bị đại mĩ nam đang say mèm nhìn đến độ đỏ cả mặt, thực bất đắc dĩ nói: “Anh đang nói Thẩm Triệt đúng không, cậu ấy lại đắc tội anh thế nào vậy?”

“Không thể nói.” Tần Tu nhíu mày, đóng đũa, “Nhắc đến cái tên này là tôi lại bực mình.”

“Được rồi, tôi không nhắc, không nhắc nữa.” Nữ Nữ ngoài miệng thì đáp thế nhưng trong lòng vẫn tò mò muốn chết, “VẬY... Cầu đàn, tên cầu đàn kia lại đắc tội anh cái gì vậy?”

Tần Tu ghé sát bên tai Nữ Nữ giọng điệu ra vẻ bí mật nói: “Cầu đàn sẽ không đắc tội với tôi đâu, cậu ta yêu tôi muốn chết... Thích nhất là được tôi cho ăn...” Sau đó dùng đũa gấp miếng đậu đưa khô quất trong bát, cao hứng giơ lên nói. “Đưa leo!”

A Bản, tay ghita ngồi bên cạnh vội đem món salad dưa leo đẩy tới trước mặt Tần Tu.

Nữ Nữ nghe không hiểu: “Cầu đàn không phải Thẩm Triệt sao?”

Tần Tu rất ghê gớm trừng mắt lườm cô một cái: “Đau đầu.”

“Rồi rồi! Tôi không nói, không nói nữa! Anh đừng đau đầu!”

Tần Tu cũng không đau đầu nhưng Nữ Nữ không ngờ tới rằng sau đó cô mới là người thực sự phải đau đầu.

Tiệc chúc mừng album mới kết thúc, mọi người thỏa mãn rời khỏi bao phòng. A Tường ra ngoài lấy xe, một mình Nữ Nữ dìu Tần Tu. Một người chưa tới mét sáu làm sao đỡ được Tần Tu một mét tám lăm chứ, vậy là chưa đi được mấy bước đã đụng phải người ta.

“Mẹ kiếp, đi đường không có mắt à?!” Một người đàn ông từ gian bao phòng khác đi ra, quay lại rống lên một câu với cô và Tần Tu.

Tần Tu lập tức dừng bước, bỏ tay Nữ Nữ ra, quay phắt lại. Những người khác đang theo đi ra nhìn thấy cũng hoảng hồn, vội tới ngăn Tần Tu, liên tục khuyên “bỏ đi, bỏ đi”.

Mấy nhân viên cũng muốn ngăn cản Tần Tu nhưng khổ nỗi chiều cao có hạn. Gã đàn ông bị đụng phải cùng bạn của gã liếc mắt một cái liền nhận ra gương mặt Tần Tu như hạc giữa bầy gà, ngay lập tức thích chí kêu lên: “Ủầy, đại minh tinh đây mà, sao lại say khướt như này?” Vài người trong lúc đùa giỡn đã lấy di động ra, tách tách chụp mấy tấm ảnh Tần Tu.

“Ê! Đừng chụp, đừng có chụp!” Nữ Nữ cùng một nhân viên vội vã bước tới.

Thế nhưng đối phương hiển nhiên đã chụp được rồi, Nữ Nữ giữ người kia lại, nói hết nước hết cái đề nghị đối phương xóa đi, nhưng hai kẻ kia từ chối.

Chính lúc Nữ Nữ đang khẩn thiết thỉnh cầu thì bỗng nhiên cảm thấy vai mình bị ai đó hất mạnh một cái, cả người ngã nhào qua một bên, cô kinh ngạc nhìn Tần Tu bước lên một phát giật lấy cái di động, vèo một cái ném thẳng ra ngoài cửa sổ.

Động tác liên tiếp này nhanh y hệt như mèo, gã đàn ông kia thấy tay mình bỗng nhiên trống trơn, thế là nổi điên, xắn tay áo lên hùng hùng hổ hổ sấn tới trước mặt Tần Tu: “Muốn làm gì hả thằng tiểu bạch kiểm!”

Xong rồi! Nữ Nữ tuyệt vọng đưa tay lên che mắt. Tần Tu hận nhất khi người khác gọi anh là tiểu bạch kiểm.

Anh cùng Tần Tu dọ tay áo tuyệt không có đường thắng đâu!

Hai bên bắt đầu xô xát, tiếng đấm đá á hự vang lên, rất nhanh hiện trường đã hỗn loạn, người đánh, kẻ khuyên can, có kẻ lại đứng ngoài xem kịch vui...

Khi biết được người đánh nhau là Tần Tu, người cả trong cả ngoài nhà hàng kéo tới vây xem càng lúc càng đông. Chỉ lát sau, ngay cả quần chúng bên kia đường nghe tin cũng nhanh chân chạy tới.

“Cái đêch, Tần Tu đánh lộn kia!”

“Thật hay đùa vậy?!”

“Mau ra đây xem minh tinh đánh nhau này bà con ơi!”

“Ờờờ, anh ta đánh được phết nhỉ. Ba người đánh không lại kia!”

“Có chụp được không vậy?!”

Bệnh viện số 1 Canh Lâm.

An Gia Miện tỉnh lại đã được ba ngày. Khi nghe bác sĩ nói mình bị ung thư, anh ta chỉ hỏi một câu “Khi nào thì chết” khiến cho bác sĩ, Jason và Thẩm Triệt có mặt trong phòng đều không biết nói gì.

Chiều nay, Jason đi xử lý mấy hợp đồng phải bỏ dở, An Gia Miện ngủ trên giường bệnh, lặng lẽ nhìn Thẩm Triệt ngồi trên ghế bên cạnh giường, đang ngủ gà ngủ gật: “Này, đứng lên!”

Thẩm Triệt giật mình một cái mở mắt ra, An Gia Miện ra hiệu cho cậu: “Nâng lên cho ta.”

Thẩm Triệt ngáp một cái, đi đến chân giường, vịn vịn xoay xoay nâng giường cao lên: “Được chưa vậy?”

“Hạ xuống một chút.”

Thẩm Triệt lại xoay ngược lại vài cái: “Thế này à?”

“Lên trên.”

“Được chưa?”

“Xuống một chút nữa.”

Thẩm Triệt lại ngồi xổm xoay trục quay xuống, bỗng nhiên cảm thấy có gì không phải, hồ nghi thử nâng cao giường.

An Gia Miện nhắm mắt lại nói: “Nâng lên đi.”

Thẩm Triệt nhảy dựng lên: “Anh cố ý chinh tôi phải không! Vừa nãy là tôi nâng giường lên đấy nhé!”

An Gia Miện lúc này mới mở mắt ra, không ngờ rằng Thẩm Triệt cũng có con mắt nhìn ra được: “Ồ, cậu chịu không nổi thì rút cho ta. Ta còn không chịu được cậu ở đây chướng mắt thế nào đâu.”

Thẩm Triệt há miệng định nói cái gì, nhưng lại miễn cưỡng nuốt trở lại, không nói gì thêm, nghẹn một bụng tức ngồi lại ghế, bắt đầu gọt táo, gọt xong một quả liền đưa lại cho An Gia Miện.

“Gọt vỏ quá dày.” An Gia Miện nhìn bằng nửa con mắt, “Ta không ăn.”

Thẩm Triệt trừng mắt lườm An Gia Miện, đem quả táo nhét luôn vào miệng mình, sau đó cầm một quả khác bắt đầu gọt, lần này gọt vỏ rất mỏng. An Gia Miện trông thấy trong đầu đột nhiên nảy ra bốn chữ “mỏng như cánh ve”, cũng không nở ghét bỏ nữa.

“Cậu ở đây canh giữ ta làm gì? Không có tự trọng à?” An Gia Miện ăn một miếng táo, liếc xéo Thẩm Triệt một cái, tự cười nhạo chính mình, “Hay là thấy ta sắp chết đến nơi rồi, cho nên thương hại ta, không muốn so đo với ta?”

Thẩm Triệt cầm quả táo đang cắn một nửa, ngần ngừ một lúc lâu: “Tôi vốn tính đợi một thời gian nữa mới nói với anh.”

“Nói cái gì?”

“Mẹ nói với tôi cả rồi.” Thẩm Triệt ngược mắt nhìn về phía người đang nằm trên giường bệnh, “Tôi thay mặt ba mình xin lỗi anh. Ông ấy không nên nói như vậy.”

An Gia Miện không nói gì, cũng không nhìn Thẩm Triệt.

Thẩm Triệt vẫn chăm chú nhìn An Gia Miện: “Ba không nên nói như thế, nhưng những lời đó cũng không phải thực tâm của ông ấy. Buổi tối hôm đó, ba có uống hơi quá chén. Anh cần phải biết, trước đây ba tôi chưa bao giờ uống rượu. Bởi vì ba ở công ty bị người ta ngầm trừ dập nên mới có thể nói ra mấy câu hồ đồ như vậy. Ông ấy không có cơ hội xin lỗi anh, bởi vì ba mẹ hoàn toàn không biết lúc ấy anh đã nghe được cả.”

“Đủ rồi.” An Gia Miện bực bội ngắt lời, “Không cần nói nữa.”

Thẩm Triệt không để ý đến anh ta, từng câu từng câu nói rất chậm: “Mặc kệ anh có tin hay không, sau này ba tôi vẫn luôn hối hận. Tiền mà anh gửi về nhà sau này, mẹ vẫn không đụng tới. Hôm qua bà tìm anh Jason hỏi số tài khoản của anh, mẹ gửi toàn bộ số tiền đó lại rồi. Mẹ còn bảo tôi nói với anh phải nghe lời bác sĩ phối hợp điều trị, mẹ nói... ở quê ngoại có ngôi chùa rất linh nghiệm...”

An Gia Miện “ha” cười thành tiếng.

Thẩm Triệt ngẩng đầu, nhẹ giọng nói: “Thực ra đều là hiểu lầm.”

An Gia Miện nhắm mắt lại, kỳ thật bây giờ nhớ lại ngày đó, khi chính anh nghe thấy câu “Cứ tưởng nhật được cây tiền về, ai ngờ rung mãi cùng chẳng được cái nào” kia, cũng đã không còn phần nộ như lúc xưa nữa rồi. Đã lâu lắm rồi. Âm thanh hình ảnh đều đã mờ hồ, chỉ còn một phần ý hận đã ăn sâu bén rễ.

“Khi say người ta thường nói thật. Lời cha cậu nói chưa hẳn đã không phải thật tâm.”

Thẩm Triệt vẫn nói như thằng nhóc của ngày xưa: “Ngày đó, ba đã khóc trong điện thoại. Ba nói với tôi, sau buổi hôm đó, ông vẫn lơ mơ có cảm giác rằng anh hình như đã nghe thấy câu nói của ông, vậy nên ba vẫn luôn cố gắng đối xử thật tốt với anh, muốn âm thầm bù đắp cho anh. Tiền thưởng cuối năm, ba không mua cái TV LCD mà mẹ vẫn mong muốn mà lại mua laptop cho anh. Là thật hay là giả, thực ra chỉ cần lấy trái tim cảm nhận là sẽ biết ngay thôi. Chính là anh không muốn mở lòng mình ra. Quay lại ngày đó, nếu như anh lúc ấy có phần nộ, có nghi ngờ, tại sao lại không chịu nói ra? Cho dù không muốn nói với hai người họ, anh vẫn có thể nói với tôi mà. Nhưng mà, anh lại cho rằng tôi cũng xem anh như vậy, xem anh là một cây hái tiền.”

“Tao bảo mày câm miệng!”

“Rốt cuộc chân tướng cũng phơi bày, không phải sao. Anh còn tự lừa mình dối người, giam mình bên trong là thế nào?” Thẩm Triệt bình tĩnh tiếp tục nói, “Làm những chuyện này, nói những lời này chỉ là vì trả thù nhà chúng tôi sao?”

“Nào là cố ý giả vờ ra vẻ đối xử tốt với tôi, nói tôi tiêu khiển anh suốt bốn năm... thực ra mà nói, tất cả những điều này cũng tổn thương người ta lắm chứ. Nhưng mà, tôi tha thứ cho anh.”

“Mày điếc đấy à? Hay cần tao phải gọi y tá ném mày ra ngoài?!”

“Em tha thứ cho anh.”

An Gia Miện trừng mắt nhìn cậu thanh niên tóc xoăn cổ chấp nói, cảm giác này giống như đang trả thù lại bảy năm trước, khi hai người ở sân bóng rổ ven đường đoạn tuyết, chính anh đã không cho cậu nhóc kia cơ hội để nói chuyện. An Gia Miện thở hồng hộc quay đầu muốn ấn chuông bên đầu giường.

“Em tha thứ cho anh, anh hai.”

Ngón tay đặt trên chiếc chuông khựng lại một chút. Thẩm Triệt không đợi An Gia Miện ấn chuông, tự mình đứng lên, đi ra ngoài.

Buổi chiều hôm sau, An Gia Miện được đưa vào phòng phẫu thuật. Mấy ngày nay, lúc nào cũng có fan đi vòng vòng bên ngoài khu vực phẫu thuật nhưng đều bị bệnh viện lễ phép từ chối. Ngoài phòng phẫu thuật chỉ có ba người Jason, Trần Minh Luân cùng Thẩm Triệt, có vẻ hơi lạnh lẽo trống trải.

Trước khi vào phòng phẫu thuật, Jason nhìn An Gia Miện mặc bộ quần áo màu xanh bệnh nhân nằm trên giường bệnh, gương mặt không còn trang điểm, lần đầu tiên anh mới cảm thấy hóa ra An Gia Miện đã gầy thành thế này.

Trần Minh Luân là lạc quan nhất trong ba người, còn cười trêu chọc An Gia Miện: “Tôi nghe nói bác sĩ và y tá lúc làm phẫu thuật cho nghệ sĩ sẽ tranh thủ quan sát nửa thân dưới một chút đấy.”

“Tôi rất tự tin với thằng nhỏ nhà mình.” Ảnh đế tiên sinh vẫn bình tĩnh như vốn có.

Y tá đến đẩy giường bệnh, An Gia Miện sau cùng nhìn thoáng qua Thẩm Triệt vẫn chưa nói gì, bị đưa vào phòng phẫu thuật.

Tiếp theo đó là quãng thời gian chờ đợi dài đằng dặc. Trần Minh Luân thì thoáng nói giỡn vài ba câu, muốn làm không khí ấm áp hơn chút, thế nhưng bầu không khí vẫn trầm mặc, nặng nề.

Một tiếng sấm lớn báo hiệu cơn dông ầm vang ngoài cửa sổ cuối hành lang. Thẩm Triệt hoảng hốt. Cậu nhớ lại một lần tan học thời sơ trung, cậu cùng An Gia Miện chen nhau dưới một tán ô. Nửa đêm hôm đó, cậu tỉnh giấc vào WC, thấy chiếc áo khoác đồng phục của An Gia Miện treo trên mắc áo ngoài hành lang, cả phần bên phải đều ướt đẫm.

Đó cũng là giả vờ sao?

Anh nói là giả em liền tin đó là giả. Tại sao em lại chưa từng hoài nghi chứ? Cũng giống như anh luôn cố chấp tin vào lời nói của ba lúc nhất thời tức giận, tại sao cũng chưa từng hoài nghi?

Ngoài cửa sổ bỗng có một tia sét nháng lên. Thẩm Triệt đứng bật lên, nắm chặt tay nhìn về phía phòng phẫu thuật.

Đừng chết mà!

Trái tim động ầm ầm kinh hoàng.

Đừng chết mà! Anh hai!!

Tần Tu che dù đứng dưới cửa sổ, khoe miệng sưng phù dán băng. Trên cửa sổ thủy tinh đầy nước mưa, anh vẫn có thể trông thấy rõ nhất cử nhất động của người thanh niên tóc xoăn bên ngoài phòng giải phẫu.

Bây giờ là sáu giờ chiều, An Gia Miện vào phòng giải phẫu đã sắp được ba tiếng đồng hồ. Trần Minh Luân gọi bên ngoài đưa cơm đến, nhưng Thẩm Triệt một miếng cũng chưa ăn.

Trời mưa như trút nước, hạt mưa bay lệch chui vào trong ô, che ô cũng không bao nhiêu tác dụng. Mưa làm ướt cánh tay, theo tay áo sơ mi chảy xuống, cánh tay Tần Tu lại đau nhức một trận, anh xé luôn băng gạc đã ướt đầm xuống, gơ cổ tay lên ngang miệng, nhấp nhấp vết thương.

Cửa sổ phản chiếu bộ dạng thảm hại của mình đang liếm vết thương, Gấu Bắc Cực đột nhiên cầm phần siết chặt tay buông xuống nhét vào túi quần, ánh mắt nhìn chăm chăm một phút cũng không rời cậu thanh niên tóc xoăn bên ngoài phòng phẫu thuật.

Thẩm Triệt hắt xì một cái, một lát sau lại hắt xì thêm hai cái. Vừa hắt xì sang cái thứ tư thì đèn báo trước cửa phòng phẫu thuật chột tắt.

Tần Tu mở to mắt bước tới gần cửa sổ, ngón tay đang cầm cây dù cũng siết chặt lại, thấy Thẩm Triệt đang ngồi ghé đứng lên, không bao lâu sau, bác sĩ tháo khẩu trang từ phòng phẫu thuật bước ra, ba người vội vàng vây lại.

Tần Tu thấy Trần Minh Luân thở phào một hơi đầu tiên, biết ca phẫu thuật đã thành công.

Thẩm Triệt ngồi trên ghế nghỉ, khom người bóp bóp trán, nhìn mệt mỏi không chịu nổi. Tần Tu yên lặng đứng nhìn cậu hồi lâu, sau đó xoay người bỏ đi.

148. Chương 153: Nuôi Một Con Cún Mới Thôi!

Ca phẫu thuật của An Gia Miện rất thành công, theo dõi ba ngày sau cũng không có biến chứng gì, Thẩm Triệt mới coi như trút được gánh nặng. Hai ngày nay cậu vẫn xin phép nghỉ, ở lại bệnh viện chăm sóc An Gia Miện. Ngay cả quần áo để thay cũng là Jason mang đến. Thấy tình hình An Gia Miện cũng gần ổn định, cậu mới gọi điện báo Jason kêu trợ lý tới chăm sóc An ảnh để, cậu thì trở về ghi chương trình. Sáng nay, lúc tới nhà ăn bệnh viện mua cơm, lúc đi ngang qua bàn y tá, Thẩm Triệt thấy mấy cô y tá đang xúm quanh tờ Báo giải trí sớm lú rú bình luận, tưởng rằng mấy cô đang xem tin tức An Gia Miện nằm viện, lại chợt nghe thấy một cô nói: “Anh ta có giải thích gì không?”

Cô còn lại bĩu môi: “Có nói gì đâu, từ lúc chuyện xảy ra tới giờ vẫn chưa hé ra câu nào.”

“Bà xem video đăng trên YOKU chưa? Có đúng thật là Tần Tu không?”

“Còn giả được chắc? Má ơi, nhìn bộ dạng anh ta lêu khêu vậy thôi chứ đánh đấm cũng ghê lắm đó...”

Thẩm Triệt nghe thấy thế thì hoảng hồn, vội bước tới mượn tờ báo. Khi nhìn thấy dòng tit lớn Tần Tu xô xát đánh người bị thương cũng giật nảy mình.

Buổi trưa Thẩm Triệt gọi điện cho Tần Tu cũng không thấy ai tiếp, để lại lời nhắn trong hộp thư thoại cũng không thấy Tần Tu gọi lại. Chat weixin, gửi tin nhắn weibo cũng không thấy trả lời. Thực ra trước và sau khi An Gia Miện vào phẫu thuật, Thẩm Triệt cũng gọi điện thoại cho Tần Tu, thế nhưng đều là lúc đêm

khuya, lúc gọi đến không phải chuyển sang hộp thư thoại thì cũng là tắt máy, cậu cũng không nghĩ nhiều, chỉ nghĩ là Tần Tu dạo này đang mãi thu âm album mới. Bây giờ nghĩ lại mới thấy mấy chuyện này quả là có vấn đề mà! Thẩm Triệt sốt ruột, trực tiếp đi tới trụ sở chính của Quan Triều. Dù gì Thẩm Triệt cũng từng là nghệ sĩ của Quan Triều, từ bảo vệ cho đến lễ tân cũng không có ai ngăn cậu lại, nhưng vẫn không tìm được Tần Tu. Lúc ở trong thang máy đụng phải Nữ Nữ, Thẩm Triệt mới biết, vụ ẩu đả kia gây ra âm ỉ quá lớn, khoảng thời gian này tâm trạng Tần Tu rất tệ, công ty liền tạm dừng công việc của anh một thời gian, để anh có thể nghỉ ngơi.

“Vui đập nghệ sĩ đấy à?!” Thẩm Triệt phẫn nộ dị thường.

“Sao lại nói thế!” Nữ Nữ cũng bị phản ứng của Thẩm Triệt dọa cho hết hồn. “Nhưng mà tình trạng Tần Tu hiện tại rất tệ, để anh ấy nghỉ ngơi cũng là muốn tốt cho anh thôi.”

Thẩm Triệt qua cơn nóng nảy, lý trí cũng quay trở về. Ngẫm lại cũng không có khả năng Quan Triều lại đem Tần Tu đang vô cùng nổi tiếng như thế mà vui đập được, cậu bèn hỏi Nữ Nữ: “Rốt cuộc sao lại thế này? Sao anh ấy lại đánh nhau chứ?” Tần Tu rất biết nhẫn nhịn mà. Trước kia, cậu đắc tội với Tần Tu như vậy cũng không thấy anh động tay động chân với cậu bao giờ.

Nữ Nữ than thở, biểu tình như ‘một lời khó nói hết được’: “Hôm đó là tiệc chúc mừng, Tần Tu uống rất nhiều, sau đó có một gã lấy di động chụp ảnh anh ấy, kết quả là Tần Tu với bọn họ thượng cẳng chân hạ cẳng tay...”

Thẩm Triệt trợn trừng mắt, không tin nổi. Tần Tu sao có thể uống rượu.

Nữ Nữ hình như cũng nhìn ra hoài nghi của cậu, nhỏ giọng nói: “Tôi cũng thấy anh ấy hôm đó là lạ, lúc uống rượu, anh ấy còn nói...”

“Nói cái gì?” Thẩm Triệt gấp gáp hỏi.

“Nói không muốn nghe thấy tên cậu, nghe tới là bực mình...”

Thẩm Triệt như sực hiểu ra, nhớ tới hôm đó Tần Tu bỏ đi không nói một câu nào. Cậu cảm ơn Nữ Nữ, vội vã chạy ra khỏi tòa cao ốc của Quan Triều, gọi taxi chạy thẳng về chung cư Đan Mĩ.

Ấu Triệt Luân đang lướt lờ trên diễn đàn Hải Giác, nhìn trang đầu diễn đàn là một loạt cái tên An Gia Miện và Tần Tu, chép miệng cảm khái: “Tần Tu với An Gia Miện đúng là web-killer nhờ!”

Hạ Lan Bá đang xem Tin nhanh giải trí về mặt cũng rất khó coi. Phóng viên tới phim trường phỏng vấn Văn Bác về bộ phim vừa bấm máy, có hỏi cách nhìn của Văn Bác về vụ ẩu đả của Tần Tu. Với những câu hỏi không liên quan đến bộ phim kiểu này, Văn Bác có thể lướt qua không trả lời, thế nhưng cũng không biết xuất phát từ tâm lý gì mà vị diễn viên lão làng này lại rất nghiêm túc nhận xét: “Chuyện phát sinh như vậy, tôi cũng lấy làm tiếc nhưng cũng không mấy bất ngờ. Ngày trước khi cùng hợp tác với Tần Tu trong MONSTER thực ra chúng tôi cũng có chỗ bất hòa. Lúc đó tôi đã có cảm giác người mới này nếu không xem lại tình nết của mình thì tương lai ắt sẽ gặp phải chuyện không hay. Quả nhiên, đầu tiên là truyền ra tin tôi chèn ép cậu ta, bây giờ lại là tin cậu ta đánh người. Là người nổi tiếng lại đánh người ở ngay nơi công cộng, có nói thế nào cũng không chấp nhận được. Tôi thấy Tần Tu cần lập tức dừng ra giải thích công khai...”

“Đối với diễn viên trẻ có thiên phú nhưng về mặt tính cách có đôi chỗ thiếu hụt này, anh thấy thế nào?” Phóng viên lại hỏi.

Văn Bác về mặt vừa kinh ngạc vừa buồn cười: “Có thiên phú?”

Phóng viên nghe thế cũng có chút ngạc nhiên: “Cậu ta được đề cử diễn viên mới xuất sắc nhất, diễn xuất hẳn là không tồi chứ.”

“Về mặt này các bạn dù sao cũng là người bình thường,” Văn Bác băng quơ nói, “Đạo diễn Lewis giảng giải cách diễn rất tỉ mỉ. Dưới rất nhiều tình huống, Tần Tu cần bản không cần suy nghĩ nhiều, chỉ cần làm theo là ổn. Hơn nữa tính tình đạo diễn cũng rất khoan dung, cho phép cậu ta liên tục NG, quay phim như vậy sao có thể không tốt chứ?”

“Mẹ kiếp!” Hạ Lan Bá nghe đến đây thì đầy một bụng tức, “Cái đồ giậu đổ bìm leo!”

Vừa dứt lời, cửa chính liền rầm một tiếng bật ra, Thẩm Triệt hấp tấp chạy vào, vừa cởi giày vừa vội vã hỏi: “Tần Tu đâu rồi? Đang ở trên lầu sao?”

Hạ Lan Bá cùng Âu Triết Luân còn chưa kịp đáp lời, đầu quần đã chạy ào lên lầu, đẩy cửa phòng ngủ ra.

Căn phòng trống trơn. Phản ứng đầu tiên của Thẩm Triệt là Tần Tu ra ngoài đưa xe, nhưng rất nhanh liền cảm thấy có gì không ổn.

Cậu mở mịt mắt bước vào phòng, chỉ thấy trên giá sách toàn bộ trống rỗng, trái tim liền nảy lên, cậu cuống quýt mở tủ quần áo ra, từng ngăn từng ngăn một, cuối cùng thất thần ngồi phịch xuống giường, ngơ ngác nhìn một đống quần áo gỗ trống trơn treo trong tủ áo.

“Anh tưởng chú biết rồi...” Phía sau truyền đến giọng của Hạ Lan Bá, “Hôm trước Tần Tu dọn ra ngoài rồi.”

– Xin lỗi, tôi sai rồi, anh về đi có được không?

– Làm sau lưng cũng được, đứng làm tôi cũng thích, anh muốn tôi gọi gì tôi sẽ gọi cái ấy! Sau này cái gì tôi cũng nghe lời anh!

– Tôi còn nợ anh hai trăm năm mươi vạn mà, anh không cần tôi thì cũng phải cần hai trăm năm mươi vạn kia chứ!

– Tôi yêu anh.

– Tôi yêu anh.

– Tôi yêu anh.

Thẩm Triệt tựa lưng vào giường ngồi bệt xuống đất, gửi một lúc mười hai tin nhắn. Mãi đến khi mặt trời thoi thắt đi về đằng tây, trong phòng ngủ im lìm lạnh lẽo, nhìn tin nhắn “Tôi yêu anh” thứ mười bảy được gửi đi thành công, cậu gần như đã khóc.

Trí nhớ bắt đầu tua lại từng chuyện vụn vặt khi gặp rồi cùng ở chung với Tần Tu. Ngày ấy, Tần Tu nghiêng đầu, vẻ mặt ghét bỏ nhìn nhìn giá sách của cậu; dùng dùng nổi giận từ phòng tắm lao ra túm lấy áo cậu; bọc người trong chăn ngồi bên cạnh giường giáo huấn cậu; cho cậu ngồi sau xe nhưng không cho phép ôm; nằm sấp trên lưng cậu, rất ngang tàng mà liếm màu tiểu mạch trên người cậu...

Thẩm Triệt mặt như đưa đám, vậy là phải bắt đầu cuộc sống như đèn kéo quân sao?! (ý là cuộc sống nhảm chán, lặp đi lặp lại) Không được! Chàng trai tóc xoăn từ mặt đất bò đứng lên. Vất vả lắm tôi mới theo đuổi được anh, hoa khôi trường của tôi, tôi muốn tự mình tìm trở về!

Tần Tu dọn đến nhà mới đã được ba ngày. Công ty đã thông báo tạm dừng mọi hoạt động, hằng ngày anh chỉ nhàn rỗi đi dạo ở quảng trường gần đó. Hôm nay thời tiết rất đẹp, Tần Tu vẫn thoi thắt đi dạo như mọi ngày, bất tri bất giác đã đi khá xa, mãi đến khi nghe thấy tiếng chó sủa không ngừng vọng ra từ một công viên nhỏ.

Công viên đã xây khá lâu, bây giờ đã biến thành chợ bán thú cưng, đủ các giống mèo chó tập trung ở đây, khá là náo nhiệt.

Tần Tu đi vào công viên, bước được vài bước liền thấy đằng trước là một đồng mèo đang được bày bán chen chúc, vậy là không dám đi vào trong nữa, chỉ có thể lang thang quanh cồng vào. Dưới cây đa có mấy chỗ bán chó, trong đó có một con golden retriever nhỏ nhỏ vừa mới tỉnh ngủ, Tần Tu ngồi xuống vuốt vuốt lưng chú cún con, người bán liền niềm nở giới thiệu “Chó truy tìm golden retriever thuần chủng đây” “Mẹ nó là chó cứu hộ” “Cậu xem màu lông vàng của nó đậm thế này” bla bla...

Tần Tu ôm con vật nhỏ lên, đặt ở trên đùi, bắp đùi thoáng cái đã có một nắm tròn âm ỉm nằm lên, cảm giác nóng sực kia giống như từng rất quen thuộc, anh không ngờ chỉ thân nhiệt thôi cũng khiến cho anh

chịu khổ sở thế này. Chú cún nhỏ nịnh nọt liếm ngón tay Tần Tu, người bán còn đang chào hàng nhiệt tình, Tần Tu hồ hững nói: “Trước đây, tôi cũng nuôi một con Golden Retriever rất bự.”

“Thật sao?” Người bán thấy khách hàng này khá tiềm năng bèn vội vã quảng cáo, “Giống Golden Retriever rất hoạt bát lại dính người. Ở một mình mà nuôi một con chó này là hay nhất.”

Tần Tu đem con cún nhỏ thả lại vào trong rổ, đứng dậy nói: “Để tôi suy nghĩ một chút.” Hiện tại đúng là anh đang rảnh, nhưng chỉ sợ lúc bận rồi thì cũng chẳng còn thời gian mà chăm sóc con cún nhỏ.

“Được mà, chiều thứ ba nào tôi cũng bán ở đây!”

Tần Tu mua một chiếc pizza mang về nhà. Căn hộ này là do công ty tìm giúp anh. Một biệt thự nhỏ kiểu cách, đồ đạc trong nhà đầy đủ không thiếu thứ gì, trong phòng khách còn có một cây đàn piano Steinway&Sons. Tần Tu một mình nằm trên sofa ăn pizza xong, theo thói quen để lại hai miếng bánh bỏ vào trong tủ lạnh.

Đến bữa cơm chiều, Nữ Nữ tới, xách theo một túi to: “Chị Jessica bảo tôi mang bò bít-tết cho cậu nè!”

Tần Tu ghé người, để người trợ lý đi vào nhà, thấy Nữ Nữ cúi đầu đổi giày liền nói: “Lần sau cô không phải đến nữa đâu, tôi gọi ở ngoài mang tới là được rồi.”

“Đây là công việc của tôi mà!” Nữ Nữ đi vào, để mấy thứ lên bàn trà, “Chị Jessica nói phải tuần sau người giúp việc mới tới đây được. Trong lúc đó thì tất nhiên tôi cần quan tâm anh nhiều một chút.”

“Ngày nào cũng như vậy không vất vả sao?” Tần Tu hỏi, làm trợ lý vốn đã rất mệt rồi, ngày nghỉ cũng không cố định, nghệ sĩ làm việc đến nửa đêm thì trợ lý cũng phải theo đến nửa đêm. Khó khăn lắm Tần Tu mới có được vài ngày nghỉ, vậy mà Nữ Nữ vẫn không thể xả hơi.

“Tôi đâu phải chỉ là trợ lý của anh thôi đâu, tôi cũng là bạn của anh nữa mà. Dù sao tôi về nhà cũng chỉ có một mình, cũng thế cả thôi.” Nữ Nữ ngẩng đầu nhìn nhanh căn biệt thự kiểu cách rộng lớn. Căn nhà rất đẹp, thế nhưng lạnh lẽo cô quanh không có chút hơi người. Tần Tu lúc này đang phải đối mặt với sóng gió, lại không có việc gì làm để có thể phân tâm, một mình ở trong căn nhà rộng lớn như vậy nhất định là rất buồn tẻ. Cô cũng ở một mình nên cũng có phần đồng cảm.

Tần Tu cũng thấy buổi tối chỉ có một mình đặc biệt không dễ chịu gì, thực ra anh muốn bảo Nữ Nữ trở về nhưng chịu không được, lại nói: “Vậy cô ở đây cùng xem TV với tôi đi.”

Thế là hai người ngồi trong phòng khách xem một bộ phim thần tượng trên đài TPS. Tần Tu không thích xem phim này nhưng Nữ Nữ đang theo dõi dở chừng.

“Tính độc chiếm có phải khiến người khác chán ghét không?” Tần Tu đột nhiên hỏi.

“Hả?” Nữ Nữ đang ăn snack khoai tây, nghe có chút không hiểu.

“Tôi đang nói vai nam thứ trên TV kia kia, tính độc chiếm quá cao nên nữ chính mới dứt tình biệt luyến như vậy.”

Nữ Nữ cười nhún vai: “Đó là phim thôi mà, ngoài đời thực làm gì có ai độc chiếm khoa trương như vậy.”

Tần Tu không nói gì.

Tôi cũng từng tin rằng hắc đế thực chỉ là thần tượng của cậu thôi. Hắc đế trước tôi, hắc đế có tài năng khiến cho cậu sùng bái, thế nên tôi thừa nhận. Nhưng này Thẩm Triệt, đừng cho rằng tôi không có thần tượng thì không biết một kẻ sùng bái thần tượng sẽ như thế nào. Tôi không hỏi, cậu cũng vô tư không thêm nghĩ ngợi đến chuyện nói cho tôi. Cậu nghĩ tôi ngu ngốc đến mức nào mà có thể xem mọi cử chỉ khác thường của cậu chỉ là sự quan tâm và sùng bái đối với thần tượng? Nếu đã như vậy mà tôi còn tiếp tục coi như không có việc gì, vậy thì đến tôi cũng phải tự xem thường chính mình.

Xem xong TV cũng đã hơn mười giờ, Tần Tu tiễn Nữ Nữ ra đến cổng, đón một chiếc taxi đưa cô lên xe.

“À đúng rồi,” Nữ Nữ từ trong xe lộ đầu ra, “Thẩm Triệt có đến công ty tìm anh, sau đó lại gọi điện thoại cho tôi hỏi chỗ ở mới của anh.”

“Cô chưa nói cho cậu ta đấy chứ?”

“Tôi chưa nói, nhưng mà...” Người nữ trợ lý có chút không đành lòng, “Nhìn cậu ấy thực sự rất lo lắng, tội ghê...”

Tần Tu đóng cửa xe lại, chỉ nói một câu “Về nhà cẩn thận.”

Tần Tu cũng không biết mình đã trải qua một tuần này như thế nào. Lúc ngủ cũng không còn người đá lung tung vào người anh nữa, khi tỉnh dậy trong ***g ngực lại lạnh lẽo trống trải. Không có ai đầu vô mồm, không có ai lằm bằm chữ thầm, không có ai phát hoa si với mình... Những lúc không có gì làm, Tần Tu chỉ biết ngồi đàn mấy bản nhạc dạo đầu, có đôi khi đang chơi thì nằm nhoài ra đàn ngủ mất. Trong cơn mơ màng màng giống như nghe thấy Thẩm Triệt đang gọi mình “hoa khôi trường”.

Lúc Tần Tu tỉnh dậy mới phát hiện trên TV đang phát lại Tin nhanh giải trí. Một mình Thẩm Triệt làm MC cho chương trình nhỏ này, Tần Tu nhìn cậu thanh niên tóc quăn trên màn hình đang cười tươi roi rói, trong lòng tự nhiên thấy bức bối vợ lấy điều khiển tắt phụt TV đi. Anh đi ra cửa, quàng thêm khăn ấm, đeo cặp kính gọng đen, đóng cửa rời khỏi căn nhà.

Hôm nay là thứ ba, đang chán nản đi xuyên qua hết phố lớn này đến ngõ nhỏ khác, Tần Tu đột nhiên nghĩ tới con chó nhỏ Golden Retriever kia, không biết đã bị bán đi chưa.

Chợ thú cưng vẫn rất náo nhiệt. Tần Tu tìm đến chỗ người bán hôm nọ, thấy chú cún con vẫn còn đang nằm trong rổ. Trời se se lạnh, con cún đang nằm run rẩy ngược đôi mắt vô tội lên nhìn anh.

Tần Tu ngồi xuống ôm con cún vào ***g ngực, thân nhiệt ấm áp kia co thành một viên nằm trong ngực anh, tức khắc khiến anh không thể cự tuyệt, mở miệng hỏi: “Bao nhiêu tiền?”

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Người bán nhìn Tần Tu ăn mặc như vậy rất nhanh trí mà báo một cái giá cao chót vót. Người bán chó Labrador ở bên cạnh nghe thế quay sang nhìn, vẻ mặt “anh nghĩ cướp tiền của thiên hạ dễ lắm chắc”

Tần Tu vỗ về con cún nhỏ trong ***g ngực. Chắc là anh có thể nhờ người giúp việc chăm sóc con cún những khi anh vắng nhà. Cũng không phải không thể nuôi đâu nhỉ. Ở một mình rất cô quạnh, vừa nghĩ đến chuyện từ đây về sau, chỉ có chú cún nhỏ này là người bạn duy nhất của mình, trong lòng Tần Tu bỗng dưng dâng lên cảm khái, anh cúi đầu đùa đùa với con chó nhỏ: “Mày có bằng lòng theo tao không? Tao sẽ nuôi mày thật thật tốt.”

“... Anh nuôi nó, vậy tôi biết làm sao giờ?”

Sau lưng vang lên giọng nói dè dặt. Tần Tu ngẩn ra một giây, cứ ngỡ mình nghe nhầm, quay đầu lại không dám tin.

Cậu thanh niên tóc xoăn ở đằng sau đứng cách đó không xa, đang thở hào hển, có vẻ như là vừa mới đuổi theo tới đây.

Nhìn thấy cặp mắt ủy khuất đáng thương kia, trái tim Tần Tu phút chốc liền rối bời.

149. Chương 154: Gâu! Chủ Nhân, Anh Nhìn Kỹ Tui Nè. Tui Đáng Yêu Hơn Nó Nhiều Mà!

Thẩm Triệt tò tò bám theo sau Tần Tu. Tuy rằng từ lúc ở chợ thú cưng tới giờ Tần Tu cũng chưa nói với cậu câu nào nhưng việc thôi không mua con cún kia chính là một dấu hiệu tuyệt vời. Gió từ Sebiria có lạnh đến cỡ nào cậu cũng phải ngẩng mặt nghênh đón.

Cách chợ thú cưng không xa là một chợ hoa. Thẩm Triệt đứng từ xa liếc nhìn về phía con phố buôn bán rực rỡ sắc màu, nhỏ giọng nói: “Ban này tôi có mua hoa hồng...”

Mấy ngày nay, cứ khi nào thu chương trình xong Thẩm Triệt lại chạy tới Quan Triều tìm Nữu Nữu. Cố sống cố chết bám riết suốt năm ngày, Nữu Nữu cuối cùng chịu không nổi nữa. Tuy rằng nữ trợ lý không cho cậu địa chỉ cụ thể, nhưng biết được Tần Tu đang ở khu biệt thự ven biển cũng là tốt lắm rồi. Thẩm Triệt tới cửa hàng hoa mua một bó hoa hồng thật lớn, ngồi xe buýt đến khu biệt thự ven biển. Đang đi giữa đường, chợt cậu trông thấy Tần Tu đang đi trên đường, thế là giật nảy mình nhảy lên la hét đòi chú tài xế mở cửa cho xuống. Chú lái xe chửi cho cậu một trận te tua nhưng vẫn tốt bụng, lúc dừng xe đợi đèn xanh đèn đỏ liền mở cửa cho cậu xuống. Thẩm Triệt dựa theo tuyến đường trong trí nhớ chạy như điên trở lại, cuối cùng, tìm thấy hoa khôi trường mà cậu ngày đêm mong nhớ đang ở chợ thú kiểng.

Tiếc là hoa hồng lại để quên trên xe mất rồi...

Tần Tu không muốn nói với cậu, cậu chỉ có thể tò tò bám theo như vậy thôi.

“Đừng đi theo tôi nữa.” Tần Tu đi phía trước bỗng nhiên dừng lại, xoay người nói. “Lần này là tôi nói thật. Nếu cậu còn đi theo, tôi sẽ lại chuyển nhà cho coi.”

Thẩm Triệt cuống đến độ không biết phải làm sao cho phải: “Anh không thể cho chúng ta một cơ hội ngồi xuống từ từ nói chuyện được sao?”

“Không.” Tần Tu lãnh khốc đáp xong, lại quay người băng qua đường cái.

Bên kia đường là một dãy những cửa tiệm nho nhỏ. Bóng Thẩm Triệt in dài trên cửa kính trong suốt, một người lẻ loi đứng như trồng giữa lối cho người đi bộ sang đường, không hề nhúc nhích khiến trái tim Tần Tu thất lại.

Tôi có thể nghe lời cậu giải thích, nhưng tôi biết cậu sẽ lại nói với tôi rằng, cậu đối với An Gia Miện đơn thuần chỉ là hâm mộ. Những lời này tôi nghe đủ rồi. Có lẽ đối với cậu, loại hâm mộ này là bình thường, nhưng tôi thực sự không có cách nào chấp nhận khi cậu dùng ánh mắt như vậy nhìn hần, không có cách nào chịu đựng khi cậu nghe tin hần bị bệnh lại khổ sở như sắp chết đến vậy.

Thẩm Triệt cứ nhìn theo Tần Tu mãi đến khi bóng người khuất hần tầm nhìn. Nói thực ra, cậu biết Tần Tu tức giận vì cậu không để ý đến anh ấy, nhưng cậu đặc biệt không hiểu nổi tại sao người kia lại tức giận đến mức này, một con đường để vấn hồi cùng không có.

An Gia Miện là anh trai tôi mà. Tuy rằng không có quan hệ huyết thống, sau này lại xích mích âm ỉ như vậy, nhưng dù gì tôi và anh ấy cũng cùng nhau sống dưới một mái nhà hơn bốn năm trời. Chỉ vậy thôi anh cũng không chịu hiểu cho tôi sao?

Anh muốn tôi phải làm gì bây giờ? Tôi thực muốn khóc rồi đây này, anh hài lòng chưa?

Tần Tu quay trở về biệt thự, trước mắt toàn là bóng dáng Thẩm Triệt đứng sững ở bên kia đường, trong lòng bức bối không chịu nổi.

Rốt cuộc tại sao còn tới tìm tôi? Giữa tôi và An Gia Miện, cậu có một người còn chưa thấy đủ sao? Cậu muốn tôi cho phép cậu trong lúc đang yêu tôi lại còn kiểm kê khác, ngay cả chuyện thể này tôi cũng phải đồng ý sao?

Trong đầu Tần Tu xoay vòng với những câu hỏi như vậy nhưng thân thể lại muốn chạy trở lại ôm chặt lấy người kia. Cảm giác được ôm thật chặt trong ***g ngực, hưởng thụ thân nhiệt nóng ấm của người kia, điều mà anh đã nhớ từ rất lâu.

Không có cách nào bình ổn lại tinh thần, Tần Tu chỉ còn cách ép chính mình chơi dương cầm, từ khúc Alla Turca cho đến bản Appassionata, hết Guihuo của Franz Liszt lại đến Revolution của Chopin. Không để ý kỹ thuật chỉ âm âm đánh loạn thành tiếng, mãi đến khi màn đêm bao phủ, tiếng mưa rơi như trút xuống.

Cửa kính của ban công không đóng, nước mưa hắt vào ướt tung tóe. Tần Tu đứng dậy ra đóng cửa, bỗng nhiên sững sốt.

Bên dưới ban công, rõ ràng rành rành là một người thanh niên tóc xoăn đang đứng dưới đường, bám vào trong tường vây một nhà khác đu lên dáo dác ngo xung quanh?!

Tên này, dám tìm đến tận đây! Là cầu biến thân thật đấy à?!

Không phải. Tần Tu neho mắt lại nhìn một hồi, thấy Thẩm Triệt chán nản đu xuống khỏi tường vôi, bắt đầu đi lang thang xung quanh tìm kiếm không mục đích. Lúc này anh mới hiểu, hóa ra Thẩm Triệt nghe thấy tiếng dương cầm của anh mới tìm tới được đây.

Quần Bự cả người ướt sũng nước mưa quay sang nhìn về bên này, Tần Tu vội vã trốn sau rèm cửa.

Đừng tìm đến đây có được không. Cậu thật sự muốn tôi đồng ý để cậu vừa thích tôi, lại thích cả An Gia Miện nữa sao?!

Tiếng mưa rất lớn, không nghe được âm thanh khác từ bên ngoài. Tần Tu có chút lo lắng, nhấc rèm cửa ló ra nhìn. Thẩm Triệt đội mưa to đứng ngoài cổng nhà người ta ngóng vào dòm dòm ngó ngó, bộ dạng vừa đáng khinh lại đáng thương.

Tần Tu nhìn Thẩm Triệt như vậy, tâm trí cũng mịt mờ.

Thẩm Triệt tìm vài nhà vẫn chưa phát hiện nhà nào có người đàn piano. Còn đang muốn gõ cửa từng nhà hỏi thăm thì tiếng đàn ở đâu bỗng nhiên lại truyền tới.

Bài hát này cậu có thể nhận ra ngay, đó là ca khúc chủ đề “I believe” trong bộ phim My sassy girl. Vẽnh tai lên nghe tiếng đàn vọng lại, Thẩm Triệt liền trông thấy một căn nhà trên sườn dốc trước mặt, từ ô cửa sổ tỏa ra ánh sáng màu vàng chanh ấm áp.

Thẩm Triệt thấp thỏm ấn chuông, một lát sau cửa liền mở, Tần Tu xuất hiện trước cửa nhà. Cậu vội vàng nói: “Không phải tôi theo tới, là tôi tự mình tìm được tới đây.” sau đó thì hất xì một cái.

“Vờ đáng thương cái gì.” Tần Tu lạnh lùng xoay người đi vào nhà.

Thẩm Triệt thấy Tần Tu không đóng cửa liền đánh bạo theo vào, đổi giày xong lại nhìn phòng khách sạch sẽ không có lấy một hạt bụi, vậy là lại cởi cái áo len ướt sũng nhét vào ngăn tủ ngoài cửa, còn cúi người vật sạch nước ở ống quần, xong xuôi đâu đấy mới bước vào nhà.

Trong phòng khách vậy mà còn bật cả lò sưởi. Thẩm Triệt cảm động vô cùng: “Không cần mở hệ thống sưởi đâu, tôi không có lạnh.”

“Cậu nghĩ tôi mở cho cậu sao? Nào lại ủng nước à?” Tần Tu vô tình nói.

Thẩm Triệt dè dặt hỏi: “Anh cùng tôi nói chuyện có được không?”

“Không muốn.”

Vậy anh cho tôi vào làm gì chứ? >”< thẳm=“ triệ=“ khở=“ bức=“ không=“ thoi=“ mắt=“ nhìn=“ theo=“ tần=“ tu=“ đang=“ đi=“ lên=“ lâu=“ thà=“ anh=“ để=“ tôi=“ bị=“ sét=“ đánh=“ chết=“ quách=“ đi=“ cho=“ xong...=“ tiếp=“ đó=“ thì=“ áo=“ và=“ quần=“ từ=“ trên=“ lâu=“ được=“ ném=“ cái=“ veo=“ trúng=“ đầu=“ cậu.=“ “đi=“ tấm=“ đi.=“ thẳm=“ triệ=“ ôm=“ bộ=“ quần=“ áo=“ sạch=“ sẽ=“ của=“ tần=“ tu.=“ ngay=“ lập=“ tức=“ cảm=“ thấy=“ mình=“ còn=“ có=“ cơ=“ hội.=“ thể=“ là=“ hăng=“ hái=“ mười=“ phần=“ đi=“ tấm=“ rửa.=“ tấm=“ xong.=“ vừa=“ mở=“ cửa=“ ra=“ bắt=“ thành=“ linh=“ đã=“ bị=“ áp=“ vào=“ tường.=“ thẳm=“ triệ=“ ngoan=“ ngoan=“ mặc=“ cho=“ tần=“ tu=“ áp=“ miêng=“ lại.=“ hai=“ tay=“ động=“ tình=“ ôm=“ lấy=“ lưng=“ người=“ kia.=“ trong=“ trí=“ nhớ=“ của=“ cậu.=“ tần=“ tu=“ chưa=“ bao=“ giờ=“ hôn=“ mà=“ lại=“ đã=“ man=“ như=“ vậy.=“ có=“ đôi=“ khi=“ còn=“ hung=“ ác=“ cắn=“ một=“ cái=“ vào=“ đầu=“ lưỡi=“ cắn=“ bờ=“ môi=“ cậu.=“ thẳm=“ triệ=“ bị=“ cắn=“ đau=“ điếng=“ nhưng=“ vẫn=“ rất=“ dần=“ ông.=“ một=“ tiếng=“ cũng=“ không=“ kêu.=“ quần=“ áo=“ trên=“ người=“ nhanh=“ chóng=“ đã=“ bị=“ tần=“ tu=“ xé=“ ra.=“ đây=“ là=“ quần=“ áo=“ anh=“ ta.=“ cậu=“ chẳng=“ việc=“ gì=“ phải=“ đau=“ lòng.=“ thẳm=“ triệ=“ cảm=“ nhận=“ được=“ hạ=“ thân=“ nóng=“ bỏng=“ của=“ tần=“ tu=“ để=“ ở=“ giữa=“ hai=“ chân=“ mình.=“ còn=“ tưởng=“ rằng=“ lần=“ này=“ phải=“ đứng=“ làm=“ không=“ ngờ=“ tần=“ tu=“ bỗng=“ nhiên=“ lại=“ ấn=“ cậu=“ ra=“ tường.=“ chính=“ mình=“ thì=“ lui=“ lại=“ đằng=“ sau.=“ “tại=“ sao=“ cậu=“ không=“ đẩy=“ tôi=“ ra?”=“ thẳm=“

triệt=" nhìn=" thấy=" trong=" ánh=" mắt=" nóng=" cháy=" của=" tần=" tu=" còn=" mang=" theo=" chút=" ẩm=" đậm,=" câu=" vừa=" đau=" lòng=" lại=" bắt=" đắc=" dĩ=" "tôi=" không=" có=" khả=" năng=" đẩy=" anh=" ra=" được."=" "cậu=" không=" đẩy=" tôi=" ra,=" cũng=" sẽ=" không=" đẩy=" an=" gia=" miện,=" phải=" không?"=" thăm=" triệt=" dân=" mặt=" ra.= " tuy=" rằng=" so=" bì=" như=" vậy=" rất=" hoang=" đường=" nhưng=" "cậu=" lại=" không=" có=" cách=" nào=" trách=" cứ=" tần=" tu.= " tần=" tu=" nặng=" nề=" liếc=" "cậu=" một=" cái,=" quay=" người=" đi=" đến=" ngồi=" xuống=" trước=" dương=" cầm.= " thăm=" triệt=" ở=" sau=" lưng=" kéo=" quần=" áo=" lên,=" nhỏ=" giọng=" nói=" "hai=" người=" không=" thể=" so=" sánh=" với=" nhau=" được=" mà.= " "ai=" xếp=" thứ=" nhất?"=" thăm=" triệt=" khó=" xử=" nhìn=" tần=" tu=" ngồi=" trước=" đàn=" dương=" cầm:= " "anh=" là=" người=" tôi=" thích,=" anh=" ấy=" là=" anh=" trai=" tôi.= " xếp=" kiểu=" gì=" được=" đây..."=" tần=" tu=" sừng=" sốt,=" quay=" đầu=" lại=" "anh=" trai?"=" hấn=" biến=" thành=" anh=" trai=" cậu=" khi=" nào=" vậy?"=" cùng=" lăm=" mới=" chỉ=" diễn=" chung=" hai=" lần,=" thể=" mà=" "cậu=" đã=" nhận=" hấn=" làm=" anh=" trai=" rồi?"=" thăm=" triệt=" cũng=" sừng=" sốt:= " "tôi=" nói=" với=" các=" anh=" rồi=" mà.= " chuyện=" của=" tôi=" với=" an=" gia=" miện,=" cả=" nhà=" không=" xem=" dv=" tôi=" để=" lại=" sao?"=" tần=" tu=" đột=" nhiên=" nhớ=" tới=" cái=" dv=" không=" có=" âm=" thanh=" kia,=" lúc=" này=" mới=" cảm=" thấy=" không=" bình=" thường.= " anh=" vừa=" tức=" vừa=" sốt=" ruột=" nói:= " "rốt=" cuộc=" "cậu=" đã=" nói=" cái=" gì?"=" cái=" dv=" kia=" "cậu=" để=" lại=" chẳng=" có=" tiếng=" gì=" hết!"=" thăm=" triệt=" không=" ngờ=" rằng=" mấu=" chốt=" lại=" đúng=" chỗ=" này,=" đặt=" móng=" ngồi=" xuống=" cạnh=" ghé=" ,=" ngửa=" mặt=" nhìn=" trời:= " "haiz,=" hóa=" ra=" là=" thể=" này..."=" "rốt=" cuộc=" là=" như=" nào=" hả?!"=" tần=" tu=" cũng=" không=" rồi=" hơi=" mà=" đi=" mắng=" cái=" động=" tác=" xán=" lại=" làm=" thân=" của=" thăm=" triệt,=" hung=" hăng=" trừng=" đầu=" quần,=" trong=" lòng=" bỗng=" nhiên=" lại=" dâng=" lên=" hi=" vọng.= " khí=" thể=" như=" này=" mới=" giống=" hoa=" khôi=" trường=" của=" mọi=" ngày=" chó!= " thăm=" triệt=" đề=" thấp=" giọng,=" nói:= " "để=" tôi=" kể=" từ=" đầu=" vậy.= " thực=" ra,=" an=" gia=" miện=" là=" anh=" họ=" của=" tôi..."=" thăm=" triệt=" cứ=" như=" vậy=" đem=" ân=" ân=" oán=" oán=" từ=" ngày=" xưa=" tới=" giờ=" của=" mình=" với=" an=" gia=" miện=" kể=" từ=" đầu=" tới=" đuôi=" cho=" tần=" tu=" nghe,=" lần=" này=" nói=" còn=" chi=" tiết=" hơn=" lúc=" thu=" lại=" trong=" dv.= " mọi=" chuyện=" được=" kể=" cho=" ra=" ngô=" ra=" khoai=" thì=" tất=" cả=" đều=" rõ=" ràng.= " "...=" là=" vậy=" đẩy.= " mặc=" dù=" có=" vài=" chuyện=" xích=" mích=" này=" nọ,=" mà=" an=" gia=" miện=" này=" nhiều=" khi=" cũng=" rất=" đáng=" giận,=" nhưng=" dù=" sao=" anh=" ấy=" cũng=" là=" anh=" trai=" của=" tôi,=" nếu=" nói=" không=" có=" tình=" cảm=" là=" không=" thể.= " thăm=" triệt=" nói=" xong=" lại=" liếc=" mắt=" một=" cái=" về=" phía=" tần=" tu=" đang=" ngồi=" ngây=" ngẩn=" trước=" đàn,=" không=" nói=" tiếng=" nào.= " "cậu=" đề=" đặt=" hỏi:= " "không=" phải=" anh...=" cho=" rằng=" tôi=" thích=" an=" gia=" miện=" đấy=" chứ..."=" tần=" tu=" phát=" ngốc=" mất=" một=" lúc,=" sau=" đó=" mới=" lăm=" bắm=" nói:= " "làm=" gì=" có=" chuyện..."=" rồi=" sau=" đó=" quay=" sang=" "cậu:= " "cậu=" quay=" dv=" không=" biết=" đường=" xem=" từ=" đầu=" tới=" cuối=" một=" lượt=" sao?"=" "tui=" có=" xem=" đoạn=" đầu=" với=" đoạn=" cuối,=" rõ=" ràng=" có=" tiếng..."=" còn=" chưa=" nói=" xong,=" tần=" tu=" đã=" sắp=" lại=" lếp=" kín=" miệng=" thăm=" triệt.= " tuy=" rằng=" hôn=" rất=" bắt=" ngờ=" nhưng=" thăm=" triệt=" vẫn=" kịp=" trông=" thấy=" khuôn=" mặt=" thấp=" thoáng=" nụ=" cười=" của=" tần=" tu.= " cảm=" giác=" kia=" thật=" giống=" như=" bị=" một=" viên=" đạn=" trí=" mạng=" găm=" giữa=" ngực,=" nhưng=" mà=" viên=" đạn=" kia=" lại=" ngọt=" ngào=" chết=" đi=" được.= " lần=" này=" không=" phải=" nụ=" hôn=" đã=" man=" bạo=" lực=" nữa.= " hai=" người=" mặt=" đối=" mặt=" ngồi=" trên=" một=" chiếc=" ghé=" đánh=" đàn,=" giống=" như=" có=" rất=" nhiều=" thời=" gian,=" có=" thể=" hôn=" một=" chút,=" một=" chút=" mãi=" cho=" đến=" hừng=" đông=" cũng=" được=" nhưng=" mà=" thăm=" triệt=" cuối=" cùng=" vẫn=" là=" nhin=" không=" nổi,=" vươn=" tay=" ôm=" lấy=" cổ=" tần=" tu,=" mạnh=" mẽ=" cọ=" một="

cái=" lên=" trên=" thấy=" tần=" tu=" không=" cự=" tuyệt=" vậy=" là=" đầu=" lưỡi=" bèn=" lấy=" lòng=" chui=" vào=" miệng=" tần=" tu=" tần=" tu=" cười=" ôm=" lấy=" lưng=" thăm=" triệt=" tâm=" nói=" sao=" cậu=" mãi=" không=" đối=" được=" cái=" thói=" quen=" như=" cầu=" này=" thế=" nhỉ=" còn=" muốn=" đề=" tôi=" bên=" dưới=" à?=" thăm=" triệt=" cảm=" thấy=" bàn=" tay=" tần=" tu=" với=" ra=" sau=" lưng=" cậu=" đem=" đàn=" dương=" cầm=" hạ=" thấp=" xuống=" "ngồi=" lên=" trên=" nắp=" đàn=" đi=" tần=" tu=" ngựa=" đầu=" ra=" sau=" tránh=" thoát=" khỏi=" miệng=" thăm=" triệt=" cậu=" chàng=" đầu=" quán=" đang=" hôn=" rất=" hăng=" say=" nghe=" thấy=" rồi=" nhưng=" vẫn=" giả=" ngơ=" không=" nghe=" thấy=" tần=" tu=" xoay=" cầm=" cậu=" đi=" không=" để=" cho=" hôn=" thăm=" triệt=" hết=" cách=" đành=" phải=" làm=" theo=" nắp=" đàn=" vừa=" cứng=" lại=" chật=" tần=" tu=" lại=" còn=" đứng=" dậy=" đề=" lên=" trên=" người=" cậu=" không=" để=" lại=" kẻ=" hờ=" nào=" "không=" thể=" đối=" chỗ=" khác=" được=" sao?"=" thăm=" triệt=" thành=" tâm=" đề=" nghị=" "hay=" là=" ra=" ban=" công?"=" tần=" tu=" vừa=" cỏi=" quần=" áo=" thăm=" triệt=" vừa=" dầu=" mỡ=" "thăm=" triệt=" bày=" giờ=" không=" phải=" lúc=" cậu=" đòi=" hỏi=" này=" nọ=" chính=" tại=" cậu=" thu=" một=" đoạn=" video=" bịp=" bợm=" như=" vậy=" nên=" mới=" dẫn=" tới=" chuyện=" tệ=" hại=" này=" thế=" nên=" bày=" giờ=" cậu=" phải=" chuộc=" tội=" cậu=" còn=" định=" muốn=" sung=" sung=" sướng=" sướng=" nằm=" trên=" giường=" chờ=" tôi=" hầu=" hạ=" thăm=" triệt=" ngựa=" đầu=" nhìn=" trần=" nhà=" chấp=" nhận=" số=" phận=" "khi=" nào=" tôi=" mới=" chuộc=" được=" hết=" tội=" đây?"=" "còn=" phải=" xem=" xét=" thái=" độ=" và=" biểu=" hiện=" của=" cậu=" ra=" sao=" đã=" nói=" xong=" liền=" vùi=" đầu=" bắt=" đầu=" gặm=" cắn=" trên=" xương=" quai=" xanh=" thăm=" triệt=" thăm=" nhủ=" trong=" bụng=" dù=" sao=" cũng=" chẳng=" tổn=" thất=" gì=" thế=" là=" cũng=" bắt=" đầu=" cỏi=" quần=" áo=" tần=" tu=" tần=" tu=" đang=" mặc=" áo=" sơ=" mi=" lại=" là=" kiểu=" cổ=" đứng=" cúc=" áo=" vừa=" nhỏ=" lại=" vừa=" dày=" quần=" cậu=" đã=" bị=" tần=" tu=" cỏi=" sạch=" ấy=" thế=" mà=" áo=" sơ=" mi=" mới=" cỏi=" được=" có=" nửa=" "anh=" cũng=" giúp=" tôi=" một=" tay=" đi=" chứ!"=" thăm=" triệt=" khổ=" bức=" nói=" "tôi=" thế=" này=" không=" tiện=" cỏi!"=" tần=" tu=" quả=" nhiên=" cũng=" bắt=" đầu=" cỏi=" nhưng=" không=" cỏi=" áo=" mà=" cỏi=" thẳng=" luôn=" quần=" lại=" còn=" lấy=" durex=" trong=" túi=" ra=" nữa=" chứ!"=" té=" ra=" là=" anh=" dự=" mưu=" từ=" trước=" rồi=" hả=" thăm=" triệt=" vẽ=" mặt=" đau=" khổ=" tro=" mắt=" nhìn=" tần=" tu=" thuận=" thực=" nhanh=" chóng=" mặc=" áo=" mưa=" vào=" tần=" tu=" ngẩng=" đầu=" thấy=" thăm=" triệt=" đang=" khinh=" bỉ=" nhìn=" mình=" cũng=" không=" treo=" bộ=" mặt=" tỉnh=" bơ=" lên=" được=" "có=" gì=" kì=" quái=" đâu=" tôi=" mang=" theo=" bên=" người=" không=" được=" à=" có=" gì=" mà=" ngạc=" nhiên=" đâu=" cảm=" thú=" đều=" mang=" theo=" bên=" mình=" cả=" mà=" thăm=" triệt=" rửa=" xả=" trong=" lòng=" nhưng=" mà=" nếu=" tần=" tu=" là=" cảm=" thú=" thì=" chắc=" chắn=" cũng=" là=" cảm=" thú=" xinh=" đẹp=" nhất=" thế=" gian=" lúc=" tần=" tiểu=" tu=" điên=" cuồng=" chui=" vào=" thăm=" triệt=" say=" đắm=" ngắm=" gương=" mặt=" mê=" người=" của=" tần=" tu=" thăm=" nhủ=" như=" vậy=" thăm=" triệt=" nhanh=" chóng=" phát=" hiện=" ra=" tư=" thế=" mặt=" đối=" mặt=" thế=" này=" mà=" làm=" đúng=" là=" không=" phải=" tốt=" bình=" thường=" toàn=" bộ=" quá=" trình=" cậu=" có=" thể=" ôm=" tần=" tu=" hôn=" tới=" hôn=" lui=" gương=" mặt=" hoa=" khôi=" trường=" đỏ=" ửng=" vì=" ***=" cực=" kỳ=" mê=" người=" nhất=" là=" lại=" không=" có=" cự=" tuyệt=" cậu=" nửa=" thân=" dưới=" dã=" thú=" bao=" nhiêu=" thì=" nửa=" thân=" trên=" lại=" giống=" mèo=" nhỏ=" bấy=" nhiêu=" đôi=" mắt=" với=" đường=" kẻ=" tự=" nhiên=" khê=" híp=" lại=" hàng=" mi=" dày=" khê=" chớp=" chớp=" môi=" cũng=" cắn=" đến=" đỏ=" sạm=" thăm=" triệt=" nhìn=" mà=" chịu=" không=" nổi=" lại=" há=" miệng=" ra=" ngậm=" đôi=" môi=" người=" kia=" trong=" miệng=" mình=" tần=" tu=" bắn=" thăm=" triệt=" cũng=" bắn=" thẳng=" lên=" thất=" lưng=" tần=" tu=" tần=" tu=" nheo=" mắt=" nhìn=" cậu=" thăm=" triệt=" bị=" nhìn=" chằm=" chằm=" cũng=" đỏ=" cả=" tai=" ngượng=" ngừng=" nói=" "ngại=" ghê=" tần=" tu=" hiềm=" có=" khi=" lại=" thông="

tình=" đặt=" lý=" như=" lần=" này=" "ngai=" ngừng=" cái=" gì=" đây=" là=" do=" tôi=" kỹ=" thuật=" tốt,=" sao=" có=" thể=" trách=" cậu=" được.=" vừa=" nói=" như=" vậy,=" thăm=" triệt=" mới=" ý=" thức=" được=" mình=" ban=" nãy=" thực=" sự=" cũng=" rất=" thích.= hết=" thấy=" tới=" rất=" tự=" nhiên.= mình=" thì=" chuyên=" chú=" hôn=" tần=" tu,=" cũng=" không=" phát=" giác=" tần=" tu=" bỗng=" dừng=" lại=" tiến=" bộ=" hẳn.= chẳng=" lẽ=" ..=" vẫn=" đề=" nằm=" ở=" tư=" thế?= tần=" tu=" cúi=" đầu=" nhìn=" một=" mảnh=" trắng=" trên=" thất=" lưng=" mình,=" nói=" "sao=" cái=" gì=" trên=" người=" cậu=" cũng=" nóng=" hơn=" người=" khác=" vậy=" nhi.=" thăm=" triệt=" a=" một=" tiếng=" "thật=" vậy=" sao?= tần=" tu=" nghiêng=" người=" sang,=" ôm=" lấy=" thăm=" triệt=" bên=" cạnh,=" nghiệm=" chứng=" tổng=" thể=" một=" phen:= "cậu=" không=" tự=" nhận=" thấy=" sao?= đúng=" là=" cậu=" nóng=" hơn=" tôi=" rất=" nhiều.= tần=" tu=" cứ=" ôn=" nhu=" như=" vậy=" dần=" lấy=" người=" thăm=" triệt.= thăm=" triệt=" thở=" hốn=" hển,=" giọng=" nói=" khàn=" khàn,=" tâm=" nói=" anh=" trần=" như=" nhộng=" như=" vậy=" mà=" ôm=" tôi,=" tôi=" không=" nóng=" mà=" được=" sao?= tần=" tu=" cúi=" đầu=" nhìn=" về=" phía=" cậu=" nhỏ=" nhà=" thăm=" triệt=" lại=" sắp=" ngẩng=" đầu,=" cười=" nói:= "vẫn=" còn=" muốn?"=" cậu=" đúng=" là=" con=" cún=" tìm=" đồ=" golden=" retriever,=" chỉ=" muốn=" ôm=" chân=" tôi=" cọ=" cọ=" từ=" sáng=" đến=" tối=" thôi.= " " tần=" tu,=" tong=" lúc=" nghỉ=" giữa=" hiệp,=" thăm=" triệt=" ôm=" tần=" tu,=" thấp=" giọng=" nói,=" " " sau=" này,=" nếu=" có=" chuyện=" gì,=" tôi=" sẽ=" không=" lại=" giấu=" điểm=" anh=" nữa,=" nhưng=" bất=" kể=" xảy=" ra=" chuyện=" gì,=" anh=" đều=" phải=" nghe=" tôi=" giải=" thích,=" được=" không?"=" tần=" tu=" có=" chút=" mệt=" mỗi,=" đêm=" đầu=" gối=" lên=" vai=" thăm=" triệt,=" nhẹ=" nhàng=" hôn=" lên=" cái=" cổ=" màu=" tiểu=" mạch:= "ừ,=" chỉ=" cần=" cậu=" giải=" thích,=" tôi=" liền=" ">

150. Chương 155-156: Chúc Mừng Quấn Quấn Chính Thức Bị Nuôi Nhốt!

Trong phòng tắm, Thăm Triệt tắm rửa xong, đỡ eo cầm khăn lông lớn tiện tay quấn lên người, ngồi trên một chiếc ghế nhỏ, nghiêng người bắt đầu thưởng thức hoa sen mới nở trong bồn tắm.

Tần Tu ngẩng đầu, mệt mỏi liếc cậu một cái: “Kia là khăn rửa mặt của tôi đấy.”

Thăm Triệt há to miệng, vội cời ra.

“Bỏ đi, dù sao có giặt cũng không sạch.” Tần Tu trườn người ra bồn tắm, “Cậu đừng có mà bắn lên khăn mặt đấy.”

Thăm Triệt mất hết cả mặt mũi: “Có phải suối phun đâu, nói bắn là được chắc.”

“Đó là khăn tôi dùng rửa mặt, cậu bắn lên đó cũng là gián tiếp bắn lên mặt tôi. Tôi nghi cậu dễ nã cho nó một phát pháo lắm.”

Thăm Triệt bị nói cho hết đường phản bác, lại liếc trộm một cái về phía Tần Tu đang nằm trong bồn tắm nhắm mắt dưỡng thần. Trước đó, Tần Tu còn rất sẵn sàng, xả cho Thăm Triệt một bồn lớn nước ấm áp, thế nhưng cậu lại rất có ý đồ mà từ chối. Tôi ngâm mình trong bồn tắm thì có gì đẹp chứ, anh là mỹ nhân, bồn tắm lớn nhất định phải để cho anh ngâm mình! (chết với cái đồ trung khuyến này mất -_-)

Tần Tu nhào người ra thành bồn tắm, đầu gác lên cánh tay, mớ tóc đen ướt sũng rủ xuống hai má. Khuôn mặt kia so với nam giới bình thường thì trắng nõn, thanh tú hơn rất nhiều, lúc này đang bị làn hơi nước dày phủ mờ nhìn thật giống như tranh vẽ. Ánh mắt Thăm Triệt dừng ở bờ môi đỏ sậm của Tần Tu lộ ra trên làn nước. Vừa nghĩ đến đôi môi kia chính là do cậu hôn mới đỏ ửng lên như vậy, tâm tình Thăm Triệt tự nhiên lại ngọt ngào vô cùng, kìm lòng không được, lại hỏi:

“... Tôi hôn anh có được không?”

Chàng trai tóc xoăn cao một mét tám hai, thân đóng khổ, ngồi trên cái ghế nhỏ xú, vừa tắm rửa xong tóc còn sũng nước nhỏ tí tách, ánh mắt cũng ướt át nhìn Tần Tu không hề chớp.

Là ai thì cũng không thể nào từ chối một con cún rơi xuống nước đáng thương như này được, vậy là Tần Tu nhắm mắt lại: “Muốn hôn thì hôn đi.”

Thẩm Triệt nhích lai gần, đầu tiên là ngồi xổm bên cạnh bồn tắm lớn, sau đó quỳ hẳn lên, tầm mắt vừa vịn đối diện với tầm mắt Tần Tu, tiếp đó lại cẩn thận tiếp cận, nhẹ nhàng hôn lên hàng mi còn đọng nước của Tần Tu.

Từ lông mi đến nốt ruồi, lại hôn đến lông mày thẳng đẹp, dọc theo mũi hôn xuống dưới. Tần Tu bị hôn thấy vừa nhột vừa mềm, tâm nói nếu trên mặt tôi có một đồng tiền nhang không biết cậu có còn hôn nữa ngày thế này nữa không, đúng là cái đồ háo sắc mà, nghĩ vậy lại kiềm không được, hỏi: “Thẩm Triệt, cậu thành thật trả lời tôi xem, cậu bắt đầu thích tôi từ khi nào?”

Cún bị lông xoăn mãi hôn không đáp.

“Tôi vừa chuyển đến chung cư cậu đã mơ mộng tới một ngày như hôm nay, có phải không? Cậu dẫn được tôi cậu rất đặc ý đúng không?... Sao cậu lại nghĩ ra cách bán manh để mà đối phó với tôi chứ?”

Thẩm Triệt hôn đến ngoài miệng, mê đắm cọ nhè nhẹ. Tần Tu hé miệng, cún bị Thẩm vậy mà nửa ngày cũng không vươn lưỡi vào, Tần Tu mở mắt ra nhìn, buồn bực nói: “Cậu không tiến vào à?”

Thẩm Triệt nghĩ thầm, nếu tôi mà vươn lưỡi vào thì lại thành dung tục rồi, đây mới là hôn kiểu Plato, biết chưa.

(Tình yêu kiểu Plato – tình yêu tốt đẹp nhất, cao thượng nhất ở trên cõi đời này, chẳng qua chỉ đứng bên cạnh người yêu, âm thầm trao ra, yên lặng chờ đợi, ko kì vọng tới gần, cũng ko yêu cầu chiếm hữu. Nói chung là tình yêu thuần khiết không vương tới *** :v)

Tần Tu hậm hực khép mồm lại, cả mặt bị liếm khắp cả. Rốt cuộc mình lại chọn người nào thế này, đây rõ ràng là con cún bị mà!

Khấp gờng mặt rất nhanh đã đầy nước miếng của Thẩm Triệt. Tần Tu dở khóc dở cười: “Liếm sang lượt hai rồi đấy nhá.”

Thẩm Triệt đã sớm định bụng: “Vừa nãy anh làm ba lượt.”

“Ồ ờ ờ.” Tần Tu cũng đành mặc kệ, “Cậu thích liếm thì liếm đi.”

Thế nhưng cách thân mật kiểu Plato của Thẩm Triệt rốt cuộc vẫn thất bại trong gang tấc. Gấu Bắc Cực ào một cái từ dưới nước vùng lên, đem cậu kéo tuột vào bồn tắm. Hai người lại không biết xấu hổ quẩn riết lấy nhau hôn lưỡi nửa ngày, mãi đến khi nước lạnh cả đi mới lớp ngóp chui ra giống như một con mèo một con cún bị rơi xuống nước.

Tần Tu ngủ mãi đến nửa đêm liền bị thân nhiệt nóng rực của Thẩm Triệt làm cho tỉnh. Giật mình ngồi dậy, Tần Tu mới phát giác kia căn bản không phải do thân nhiệt kì lạ của Thẩm Triệt mà là cậu đang phát sốt. Anh ngồi trên giường nhìn chàng trai tóc xoăn cuộn người trong chăn co thành một cục, trong lòng tự nhiên lại nổi giận. Phát sốt mà vẫn còn động dục. Yêu tinh gâu gâu đúng là giống loài mà con người không thể hiểu nổi.

Tần Tu xuống lầu lục tung cũng không tìm thấy thuốc đâu, nhìn đồng hồ, lúc này mới là ba giờ sáng, đi đâu mua thuốc cho được.

Thẩm Triệt ban đầu thì lạnh, sau đó lại nóng quá mà tỉnh, vừa thấy Tần Tu không nói câu nào, chỉ đang ôm mình giống như con bạch tuộc, trên người cả hai còn là cái chăn dày.

“Anh không nóng à!” Thẩm Triệt chịu không nổi, hất bay cái chăn ra.

“Nóng là được rồi. Cậu phát sốt, cần phải ra mồ hôi.” Tần Tu lại đem chăn kéo về, “Phát sốt còn làm với tôi. Chỉ cần sắc không cần sống nữa hả?”

“Lúc đó hình như không có thấy gì mà...” Thẩm Triệt giọng nói khô khốc, chặt vật lấy chăn bọc kín người mình lại, ngăn Tần Tu ở bên ngoài.

Tần Tu nhìn đầu quần bọc kín trong chăn giống như viên tôm chiên bơ KFC, trầm giọng nói: “Có khó chịu không?”

“Không việc gì.” Giọng Thẩm Triệt từ trong chăn luồn ra, “Ngủ một giấc là khỏe thôi.”

Sau đó có thể cảm thấy tay Tần Tu cách một lớp chăn, đặt lên người cậu: “Đứng lên, chúng ta đi bệnh viện đi.”

Thanh âm kia vừa trầm lại vừa nhẹ, Thẩm Triệt nghe mà lòng dạ ấm áp hẳn, cái đầu thò từ trong chăn ra, nhìn Tần Tu ở trên đang cúi đầu chăm chú nhìn mình, cười trấn an một cái: “Tôi không sao thật mà. Ngày mai là khỏe ngay thôi.”

Tần Tu không nói thêm gì nữa. đứng dậy đi xuống lầu.

Thực ra là Thẩm Triệt muốn sang phòng cho khách ngủ nhưng Tần Tu chắc chắn sẽ không đồng ý, vậy nên chỉ có thể bọc kín lại mình. Một lát sau Tần Tu lại đi lên, bảo cậu đứng dậy uống nước.

Thẩm Triệt cầm cốc bự nước ấm kia uống một hơi sạch sẽ, lại trùm chăn nằm xuống, từ trong chăn ồm ồm nói vọng ra: “Tần Tu, hay là anh sang phòng cho khách ngủ đi. Giường này bị nước mũi tôi làm bẩn...”

Còn chưa dứt lời, cậu bỗng cảm thấy phía sau trùng xuống. Tần Tu nằm xuống, cách một lớp chăn ôm lấy cậu từ sau lưng.

” Tôi xin lỗi.”

Thẩm Triệt cảm thụ cái ôm cùng nhiệt độ cơ thể Tần Tu, câu xin lỗi kia nghe thật xa lạ. Quen Tần Tu nhiều năm như vậy, đây vẫn là lần đầu tiên cậu nghe thấy anh nói ra ba từ này.

“Nói linh tinh gì vậy...”

Một mỗi nhắm mắt lại, Thẩm Triệt cười nghĩ, giữa hai ta mãi mãi không cần nói lời xin lỗi.

Sáng sớm hôm sau, Tần Tu gọi điện thoại cho Jessica:

“Xin lỗi vì sáng sớm đã đánh thức chị thế này... Tôi nghĩ thông suốt rồi. Hôm nay chị có thể sắp xếp cho tôi một buổi họp báo với phóng viên được không?... Ừm, sắp xếp vào trưa nay hoặc tối đi, buổi sáng thì tôi có thể chưa tới được.”

Jessica đầu dây bên kia hỏi còn có chuyện gì khác không, Tần Tu trầm ngâm một lát, thấp giọng nói, “... Cảm ơn, chị Jessica.”

Lúc Thẩm Triệt tỉnh dậy Tần Tu đã đi đâu mất rồi. Ngủ một giấc dậy, cả người nhẹ nhàng khoan khoái hơn rất nhiều. Thẩm Triệt đi ra khỏi phòng ngủ, thấy phòng khách cũng trống không, vừa xuống cầu thang liền nghe thấy tiếng chìa khóa mở cửa.

Tần Tu ngẩng đầu trông thấy cậu liền hỏi: “Đã khỏe lên chưa? Tôi mua điểm tâm và thuốc đây nè.”

Thẩm Triệt thụ sủng nhược kinh, ôn nhu săn sóc thế kia, có đúng là hoa khôi trường nhà tui hông vậy? Q_Q

Bữa sáng là cháo thịt nạc trứng muối còn nóng hôi hổi, Thẩm Triệt một hơi chén hết hai bát, sau đó bóc thuốc nuốt ực một cái. Tần Tu trông thấy thì tròn tròn mắt. Trước giờ cậu uống thuốc đều thế này sao? Nếu tôi đưa thuốc độc, cậu cũng nuốt chửng như vậy luôn à?

Thẩm Triệt nhìn Tần Tu cúi đầu ăn cơm, bèn lấy trong túi quần ra cái túi đựng món quà quà nho nhỏ kia. Cái túi bị ngấm nước, lại bị nhét trong túi quần Thẩm Triệt cả ngày trời, đã dẫm dẫm lại không ra hình thù gì. Thẩm Triệt cầm chiếc túi đặt lên đùi, ra sức vuốt vuốt cho phẳng phiu, sau đó mới cười đặt lên bàn: “Tặng anh cái dây buộc tóc nè.”

Tần Tu nhận chiếc túi, lấy ra chiếc dây buộc tóc, cố gắng bày ra bộ mặt rất kinh hãi nhưng bất thành, anh cầm dây lên buộc tóc nhưng tóc quá ngắn nên không sao buộc được.

Thẩm Triệt thấy Tần Tu thử ba lượt, làm cách nào cũng không buộc được, bộ dáng như sắp phát hỏa tới nơi, vậy là lại đành phải nói: “Hay là đeo trên tay đi.”

Lúc này Tần Tu mới liếc sang cậu một cái, quần hai vòng, đeo ở cổ tay.

Thẩm Triệt khẽ mỉm cười: “Da trắng đeo cái này đẹp ghê ha.” Thấy dây buộc tóc chính mình mua đang được Tần Tu đeo ở trên tay, cảm giác kia tựa như vừa mới đóng lên người hoa khôi trường một cái dấu “Thuộc sở hữu của họ Thẩm tên Triệt” vậy. Thực ra cậu rất muốn nói “Hay là anh đeo luôn như thế này nhé” nhưng lại sợ Tần Tu ngại phiền.

Tần Tu liếc cậu một cái, lại cúi đầu húp cháo, vừa úp mở nói: “Trong ngăn kéo tủ TV có quà tôi cho cậu đấy. Tự ra xem đi.”

Cậu chàng đầu quần mồm thì nhanh nhẩu “Anh tặng quà tôi làm gì chứ”, thế nhưng chân đã tót cái chạy ngay ra chỗ tủ TV bộ dáng háo hức mong đợi. Kéo tủ ra, phát hiện trong đó hóa ra là một cái hộp quà màu đỏ con con chứ không phải kẹo mút, Thẩm Triệt liền háo hức mở ra.

“Đây.... là cái gì á?” Nhấc lên xem thì thấy giống vòng cổ, nhưng mua cỡ này hình như có hơi to thì phải, người bệnh đeo tránh gió cũng chẳng đeo cái to thế này.

“Đeo trên tay đi.” Tần Tu nín cười, đương nhiên không thể trả lời đây là vòng cổ cho thú cưng được.

Hóa ra là vòng tay. Thẩm Triệt sáng tỏ, kì cách nửa ngày cuối cùng mới tự đeo vào được, còn giơ lên hỏi Tần Tu: “Thế nào?”

“Đẹp trai tợn.” Tần Tu tay chống cằm nhìn cậu cười.

Thẩm Triệt cũng cười. Tuy rằng mới khỏi sốt nhưng buổi sáng thức dậy vẫn vô cùng dương quang. Tần Tu bỗng nhiên phát giác, căn biệt thự quanh quê như thế này, chỉ đơn giản có thêm người này liền áp áp như lò sưởi.

Kỳ thực, chẳng phải da màu tiểu mạch hay tóc quần tự nhiên, chính vẻ xán lạn dương quang ở người kia mới chính là vũ khí chinh phục được Tần Tu. Từ lần đầu tiên nhìn thấy nụ cười của người kia, chính anh đã tự hạ vũ khí đầu hàng ngay rồi.

Nữ Nữu nhìn ra ngoài cửa sổ. Bên dưới tòa nhà, xe của các đài truyền thông đã chen chúc đậu chật ních. Cô quay lại nhìn Tần Tu vẫn ngồi rất im lặng trên sofa. Anh mặc một bộ vest đen trơn, trên tay không đeo phụ kiện gì ngoại trừ một cái dây đeo màu xanh lá, tóc mái phủ xuống, tất cả đều rất trang trọng mà khiêm tốn.

Vốn chuyện này có thể thông qua phát weibo để giải thích nhưng công chúng đều biết, weibo của Tần Tu đều do nhân viên đăng. Thế nhưng việc Tần Tu tự đề xuất chuyện mời phóng viên đến họp báo tuyên bố vẫn khiến mọi người trong công ty vô cùng kinh ngạc.

Một lúc sau, Jessica cũng đi vào, trầm giọng nói: “Phóng viên đều tới rồi.”

Tần Tu từ trên sofa đứng dậy, sửa sang lại bộ vest, ra khỏi phòng.

Đại sảnh đã bố trí sẵn bàn họp báo và ghế ngồi cho phóng viên. Trên bàn cắm đầy microphone. Tần Tu từ thang máy bước ra, cả phòng lập tức ào lên một đợt thủy triều những tiếng xì xầm bàn tán. Tuy rằng đại sảnh có bố trí ghế ngồi nhưng gần như chẳng có phóng viên nào ngồi. Tất cả đều đang cầm camera, vác máy quay phim vây xung quanh bàn họp báo.

Tần Tu theo sau mấy người vệ sĩ đi trước mở lối, bước tới sau bàn họp báo. Cả đại sảnh liền an tĩnh trở lại.

“Hôm nay tôi tổ chức họp báo tại đây là muốn báo cho mọi người rằng, chuyện xô xát đánh nhau xảy ra cách đây hai tuần là có thật.” Tần Tu bình tĩnh hướng mặt về phía ống kính camera của đám phóng viên, “Trong chuyện này, tôi không có thể vin cớ gì để bào biện cho chính mình. Là một người của công chúng, tôi cảm thấy thật hổ thẹn. Tôi biết chuyện này khiến cho rất nhiều người đang quan tâm tôi đau lòng, cũng làm cho rất nhiều người yêu thích tôi phải thất vọng, còn có rất nhiều rất nhiều người chẳng hề thích tôi nữa. Tôi từng nghĩ rằng một ngày kia, bằng sự nỗ lực của chính mình, tôi sẽ khiến cho họ có cách nhìn mới

về tôi, thế nhưng bây giờ tôi biết, tôi có thể đã vĩnh viễn mất đi cơ hội này. Tôi không mong cầu xin sự tha thứ hay thông cảm của bất kì ai. Tổ chức buổi họp báo này chỉ vì tôi nợ mọi người một lời xin lỗi.”

Nữ Nhân nhìn Tần Tu bước ra khỏi bàn họp báo, hướng về phía mọi người trong đại sảnh khom lưng gập đầu thật sâu.

Tuy rằng anh là người gây ra họa, tuy rằng anh tới để nhận lỗi, nhưng con người cao ngạo như vậy, cứng cỏi ngông cuồng là thế lại có thể hạ mình như thế này khiến cho người ta có cảm giác khó mà chấp nhận nổi.

Cả đại sảnh im lặng, mãi đến khi giọng một nữ phóng viên cất lên phá vỡ: “Tại sao mãi cho tới bây giờ anh mới đứng ra nhận lỗi?”

Nữ Nhân lo lắng nhìn về phía Tần Tu.

“Lúc trước, là do tôi không có cái dũng khí ấy.” Tần Tu trả lời.

Thái độ thẳng thắn chân thành khiến cho rất nhiều phóng viên bất ngờ.

Jessica neho mắt nhìn Tần Tu đứng trên bục, hồi tưởng lại cảnh trước đây khi quyết định ký hợp đồng với chàng trai này. Những chuyện xảy ra với Tần Tu suốt ba năm nay, có rất nhiều chuyện cô đã dự liệu, ví dụ như chuyện xô xát đánh nhau lần này, nhưng cũng có rất nhiều chuyện cô lại không ngờ tới. Đó là việc cậu ta bình tĩnh chấp nhận giải Diễn viên mới có khuyết tật, đó là sự thẳng thắn trước phóng viên chính lúc này. Cô vốn tưởng rằng người thanh niên này chỉ có kiêu ngạo, chỉ có một lần vấp vấp mới có thể mài sạch sẽ nhuệ khí trên người cậu ta. Cô không ngờ rằng cậu ta còn có sự dũng cảm, mà phần dũng cảm này khiến cho cậu cho dù vấp ngã vẫn có thể duy trì nhuệ khí bững bững, sự kiêu hãnh vẫn không mấy may tổn hại chút nào cả.

Thẩm Triệt nhìn Tần Tu vẫn ngồi bên cửa sổ chơi piano, lời muốn nói lại như muốn nghẹn ở cổ.

Cậu đã xem đoạn phim về buổi họp báo, lời nhận lỗi đầy thành tâm của Tần Tu. Lúc thấy Tần Tu gập người cúi đầu xuống trái tim cậu như thắt lại. Đối với một hoa khôi trường kiêu ngạo như vậy, hành động kia chẳng khác nào như anh đã quỳ xuống, thế nhưng đám người trên mạng vẫn cắn xé anh không chịu buông tha. Có kẻ còn trắng trợn nói mình làm thế là vì nền điện ảnh nước nhà.

“Muốn nghe gì nào?” Tần Tu quay sang hỏi.

Thẩm Triệt không muốn Tần Tu nhớ tới chuyện phiền lòng này, bèn ra vẻ hưng phấn, nói: “Đàn một bài hay nhất nói lên tình yêu của chúng ta đi!”

Tần Tu gật gù đầu: “Được. Tình yêu của chúng ta vĩ đại thế này, phải đàn một bài kỉ niệm mới được.”

Sau đó xoay người đánh một bài nhạc nghe chẳng có xú xiu vĩ đại nào, ngược lại tiết tấu dồn dập sôi nổi, có phần ngồ ngộ (?). ”

“Bài gì vậy?” Thẩm Triệt hoài nghi hỏi, đi vòng vòng xung quanh Tần Tu.

“Điệu Van của chú chó nhỏ”

Thẩm Triệt mờ mịt: “... Đây là bài hát viết về tình yêu sao?”

“Tôi bảo thế thì là thế.” Tần Tu mỉm cười.

Vậy chắc chắn không phải rồi. -- Thẩm Triệt không nói gì. Muốn kiếm một chút phúc lợi tình yêu từ con Gấu Bắc Cực này chẳng khác nào leo Thục đạo*. Thấy Tần Tu khép nắp đàn lại, Thẩm Triệt do dự hỏi: “Hay là... anh dọn về đi?”

(Thục đạo: đường ở Tứ Xuyên bị các dãy núi bao quanh, nổi tiếng là khó đi)

“Dù sao cũng không thể ở chung cư Đan Mĩ lâu dài được, ở đây cũng rất tốt, hơn nữa không phải trả tiền thuê nhà.” Tần Tu nói, “Hai người chúng ta ở cũng rất được.”

Thẩm Triệt hoàn toàn không ngờ rằng Tần Tu sẽ nói thế này, thấy vẻ mặt người kia không giống đang nói giỡn, cậu chỉ có thể thẳng thắn trả lời: “Tôi không thể ở lại đây được.”

Tần Tu nhú mày: “Tại sao?”

Này mà còn phải hỏi sao? Thẩm Triệt nói: “Đây là nhà công ty cho anh, tôi làm sao sống ở đây được.”

“Tôi mua lại nó là được chứ gì.”

“Vậy thành ra tôi bị anh bao dưỡng à!”

“Khế ước bán thân của cậu tôi còn giữ đây này, cậu được tôi bao dưỡng từ đời nào rồi, giờ còn bày đặt.” Tần Tu khinh bỉ liếc nhìn.

Thẩm Triệt trầm nghĩ anh nói thế là có ý gì, tôi đường đường là đàn ông đàn ang, làm sao để cho hoa khôi trường bao dưỡng được!

“Từ trước tới giờ chỉ có hoa khôi trường mới được bao dưỡng thôi...”

“Cậu còn đang nợ tôi ngập đầu mà còn đòi bao dưỡng tôi cơ đấy? Logic nhỉ?” Tần Tu nói được một nửa, bỗng nhiên đen mặt, “Tôi nói bao nhiêu lần rồi, không được gọi tôi là hoa khôi trường!”

“Tôi đâu có gọi anh là hoa khôi trường, tôi chỉ nói hoa khôi trường đều được người ta bao dưỡng thôi chứ bộ.” Thẩm Triệt liếc người bên cạnh một cái, “Là anh có tật giật mình nha...”

Tần Tu tức giận không thèm tranh cãi nữa, đặt mông ngồi xuống ghế nhỏ trước đàn: “Không về! Tôi ở trong đây, cậu ở ngoài gara!”

Thẩm Triệt bó tay. Vừa nãy còn tình yêu vĩ đại, bây giờ đã chia ly rồi? Nghĩ lại cũng không đúng, mình phải thể hiện khí phách của một người đàn ông chứ, cứ nuông chiều như này thành hư rồi, tính tình anh ta càng ngày càng nhờn nhèo rồi đấy! Nghĩ như vậy, Thẩm Triệt không nói không rằng đi thẳng lên lầu. Tần Tu thấy tên kia đi lên mãi không thấy xuống, trên lầu vang lên tiếng “rầm, lạch cạch” liên vọng lên lầu rống: “Cậu ở trên đó làm cái quái gì thế hả? Đang phá phòng đấy à?”

Thẩm Triệt mất một giờ chạy qua chạy lại, xách túi lớn túi bé từ trên lầu đi xuống, trên lưng còn đeo một cái ba lô bự chảng. Tần Tu trông thấy mà suýt rớt cằm, tên này thế mà dám đem quần áo mình đóng gói hết vào túi.

“Cậu định làm gì? Muốn cưỡng chế tôi chuyển nhà đấy hả?!” Tần Tu xông lên giằng lấy túi, “Trả lại cho tôi!”

Thẩm Triệt cậy mình từng đóng phim võ thuật, bám vào tay vịn cầu thang rất phong độ mà tung người nhảy xuống, xách bao lớn bao bé ù té chạy ra cửa.

Tần Tu cũng quay ngược lại, một cước liền đạp lên quần lót của chính mình vừa rớt ra từ ba lô Thẩm Triệt đeo. Với cái công phu chó gặm phân này, Thẩm Triệt giống một tên trộm đồ lót đã vọt trốn thoát thành công ra cửa đại.

Tần Tu thấy thế cũng gấp, vội quát với theo: “Ba lô còn chưa khóa!”

Thẩm Triệt thì chỉ tưởng Tần Tu bịp mình, lúc vấy một cái taxi chui vào, bác tài xé dùng ánh mắt đặc biệt cổ quái nhìn cậu thanh niên tóc xoăn có vẻ rất khẩn trương, lưng còn đeo một ba lô toàn đồ lót. Thẩm Triệt đọc địa chỉ tòa nhà Đan Mĩ xong mới thở phào quay nhìn lại, sau đó thì mém xiu. Trên đường rơi lả tả mỗi nơi một chiếc quần sịp nam nhìn vô cùng khó đỡ.

Thẩm Triệt vội gỡ ba lô xuống nhìn, bà mịa, Tần Tu kéo tuột khóa ba lô lúc nào vậy?!

Lật qua lật lại thấy trong ba lô chỉ còn lại hai cái quần lót. Quả này thì Tần Tu nhất định xử đẹp mình đây.

Xe dừng lại chờ đèn đỏ, Thẩm Triệt hai tay cầm hai cái quần sịp ngẩng đầu lên, nhìn qua gương chiếu hậu, thấy bác tài đang nhìn mình đầy kỳ thị.

“... Vậy tại sao bây giờ anh lại quyết định đứng ra nhận lỗi?”

“Là vì một người bạn. Cậu ấy nói với tôi, trong cuộc đời, nếu cậu mắc sai lầm, nhất định phải cố gắng hết sức sửa chữa nó. Đừng để cho cuộc đời phải tiếc nuối điều gì.”

Tần Tu trên màn hình TV nói những lời này rất chân thành, Hạ Lan Bá đang ngồi xem cũng có chút bội phục. Đúng lúc này, cửa chính rầm một tiếng bật mở, Thẩm Triệt mồ hôi mồ kê nhễ nhại, cởi giày đi vào.

“Không phải chú mày đi tìm Tần Tu sao?” Hạ Lan Bá đánh giá từ đầu đến đuôi “người bạn” thông tuệ, biết dừng cảm sửa chữa sai lầm trong đời này, lại quay sang nhìn đồng hành lý kia, “Thắng lợi trở về rồi à?” Còn có người là chưa quay về.

“Hoa khô trường gọi tới! Hoa khô trường gọi tới!”

Thẩm Triệt vừa nhìn thấy chữ “Hoa khô trường” liền có ảo giác màn hình đang bốc hơi, không dám tiếp điện thoại, chỉ đứng dậy vỗ vỗ bả vai Hạ Lan Bá: “Sư phụ, Tần Tu sắp quay về rồi đấy. Em phải ra ngoài trốn trước đây!”

Thẩm Triệt vừa bước vào thang máy, ngay phía sau Tần Tu cũng mở cửa thang máy ra, sải bước vào nhà, liền trông thấy đồng hành lý lớn bé của mình, đã thế còn bị gỡ hết cả ra, quần áo vứt lung tung trên sofa liền nổi điên hỏi Hạ Lan Bá: “Thẩm Triệt đâu rồi?”

Hạ Lan Bá ngậm thuốc đánh mắt một cái ra ngoài cửa: “Té rồi.”

“Đáng ghét!”

Tần Tu quay người, chạy ra ngoài đuổi theo. Âu Triết Luân vừa lúc trở về, thoáng gặp qua hoa khô trường, không khỏi huýt sáo: “Ừầy, mới dọn đi đã quay về rồi à? Thẩm Triệt cần đếch gì phải đi sứ triệu người về chứ!”

Tần Tu tìm nửa ngày cũng không thấy Thẩm Triệt đâu, lúi di động ra, cúi kính để lại lời nhắn trong hộp thư thoại: “Thẩm Triệt. Bây giờ tôi quay về biệt thự. Tốt nhất là cậu nên ở đó sẵn cho tôi!”

Tần Tu khởi động mô tô quay về biệt thự. Thẩm Triệt không có quay lại nhưng cửa sổ ban công thì lại mở toang. Tần Tu chợt bừng tỉnh, một bước ba bậc cầu thang lao lên lầu hai.

Giá sách bị dọn quang một nửa, laptop cũng không cánh mà bay!

Tần Tu thở phì phò, bật cười, đặt mông ngồi xuống giường, nghĩ một chút, lúi di động ra gửi weixin: “Thẩm Triệt. Rất ngoạn mục! Tôi phải vỗ tay cho cậu đấy!” xong còn cổ vũ, “Bây giờ tôi đi mua quần lót, hoan nghênh cậu tối đem toàn bộ gia sản còn lại của tôi dọn đi.”

Thẩm Triệt vừa nghe Tần Tu muốn đi mua quần lót, sao có thể bỏ lỡ cơ hội được. Anh muốn dọn đương nhiên tôi dọn giùm anh rồi! Quyết đoán tiếp tục lên vào, Thẩm Triệt lưng đeo ba lô bò trên ban công, định trước tiên vào toilet cướp sạch sẽ vật dụng cá nhân, sau đó lại lên lầu tiếp tục dọn nốt cái giá sách.

Vừa bước vào thư phòng, mới cầm hai cuốn sách nặng trĩu lên liền nghe thấy sau lưng rầm một tiếng đóng cửa, quay nhìn lại, cửa đã lách cách khóa trái bên ngoài.

Thẩm Triệt giật bắn người, vội vàng chạy tới đập cửa: “Tần Tu! Anh không đi mua quần lót sao!”

“Tôi nói gì cậu cũng tưởng thật hết hả?” Tần Tu dựa ngoài cửa, khoái trá nói, “Nhưng mà tôi cũng không gạt cậu, bây giờ tôi mới đi mua quần lót đây. Nhân tiện mua cho cậu mấy cái luôn, nhưng mà không phải hàng VIP taobao, chỉ sợ cúc hoa và dưa chuột của cậu không ưng.

“Này... Đừng nói anh sẽ nhốt tôi ở trong này đấy chứ?” Thẩm Triệt vội vã chạy ra đẩy cửa sổ thư phòng, bên dưới là ba tầng lầu luôn á!

” Tần Tu, mở cửa đi mà! Có chuyện gì từ từ nói!”

“Tôi cũng không định giam cầm mà play cậu đâu, đều là do cậu bức tôi thôi.” Tần Tu nói sau cánh cửa khóa chặt, “Từ nay trở đi đây sẽ là ổ của cậu, tôi sẽ nuôi dưỡng cậu thật tốt.”

Thẩm Triệt bị nhốt trong thư phòng bé bằng cái bàn tay, sốt ruột đi qua đi lại. Tần Tu, anh tàn ác quá đấy! Thẩm Triệt ngồi vờ vòng tròn cả tiếng đồng hồ vẫn chưa thấy Tần Tu quay về, cậu nhịn đi tiểu từ này, đến giờ thì hết chịu nổi nữa, vội vàng gọi điện cho Tần Tu, đối phương nhất định không bắt máy.

Cậu đành phải để lại lời nhắn trong hộp thư thoại: “Chừng nào anh mới về thế? Tôi buồn tè lắm rồi!”

Một lát sau mới thấy Tần Tu trả lời lại: “Lắm trò! Tôi đang trên đường. Nhịn mười phút nữa đi.”

Thẩm Triệt lại nhịn thêm hai lần 10 phút, lại tiếp tục ấn điện thoại: “Nhanh lên đi mà, sắp chết người rồi! Sao mãi mà anh chưa về vậy?”

Tần Tu cũng phát cáu: “Kẹt xe! Tự nhiên lại xui thế không biết!”

“Anh cời mô tô sao mà kẹt được?!” Thẩm Triệt ôm đũng quần, tâm nói quá độc ác, dùng cách này trừng phạt người ta thật quá độc ác mà!

“Tôi đang trên đường đi mua quần lót, cậu nói mắc tiểu nên đi nửa đường tôi mới quay xe về đấy chứ!”

Thẩm Triệt tuyệt vọng: “Kẹt nghiêm trọng không?”

Sau đó nghe thấy tiếng Tần Tu ở đầu dây bên kia hỏi lái xe, người tài xế đáp lại: “Hình như là tai nạn giao thông liên hoàn, có khi phải kẹt cả tiếng nữa đấy.” Nói xong còn quan tâm hỏi, “Nhà cậu có người bệnh nặng à?”

Đương nhiên Tần Tu sao dám nói nhà mình có người đang mót tiểu, vậy nên chỉ đành thanh toán tiền rồi xuống xe, nói với người bên kia di động: “Tôi đang chạy về đây!”

Giọng nói Tần Tu có chút run run bởi vì đang chạy, âm thanh kèm theo cũng toàn là tiếng thở hồng hộc, Thẩm Triệt không hiểu sao bỗng nhiên lại thấy cảm động.

Nghe thấy tiếng Tần Tu vừa chạy lên lầu vừa gọi mình, Thẩm Triệt kích động giống như quần chúng gặp được quân cách mạng.

Tần Tu mau chóng mở cửa, vừa mở ra, đầu quần ôm đũng quần từ trong phòng lao ra, vọt ngay xuống lầu.

Do nhịn này giờ nên Thẩm Triệt cầm cọc trong toilet một lúc lâu, thỏa mãn kéo khóa quần lên, chui ra khỏi toilet thấy Tần Tu đang lục ba lô, kem, dao cạo râu, khăn mặt, bàn chải đánh răng, vân vân và mây mây bỏ đầy ra ngoài.

Thẩm Triệt có chút chột dạ, lại thấy Tần Tu đem mấy đồ này lại nhét vào ba lô, kéo khóa lên, trầm giọng nói: “Thôi bỏ đi, tôi về với cậu.”

“Thật à?” Thẩm Triệt sung sướng khó kìm, nhưng mà cảm giác thắng lợi cũng không kéo dài được bao lâu, cậu cảm thấy lần này thực ra mình đã ép buộc Tần Tu. Có lẽ Tần Tu thực sự muốn dọn ra ở một mình. Cậu đi tới ngồi xuống cạnh Tần Tu, nghĩ nghĩ một chút, “Hay là... anh cứ ở lại đây đi. Mỗi tuần tôi tới đây cũng được.”

“Cậu không muốn ở nơi này.” Tần Tu liếc cậu một cái, “Có đem cậu cột ở đây cũng vô dụng.”

Thẩm Triệt nhìn gương mặt Tần Tu nghiêng nghiêng đang thu dọn đồ, miệng khê cong lên lộ ra chút không cam lòng nho nhỏ, thấy mà cũng dễ khóc dễ cười.

Hạ Lan Bá lại tổ chức một bữa lẩu liên hoan, mừng Tần Tu dọn ra ngoài tám ngày đã dẹp đường hồi phủ.

“Tôi còn nhớ hồi Tần Tu mới tới chung cư, nhà chúng ta cũng tụ tập nhau liên hoan một bữa thế này.” Hạ Lan Bá vừa uống rượu vừa nói, “Thoáng cái mà đã mấy năm rồi...” Biên kịch trạch nam sục sục, bỏ kính ra dụi khóe mắt.

Âu Triết Luân cũng uống sấp say ngà ngà, vô cùng ăn ý với Hạ Lan Bá: “Đúng vậy. Nhớ lại ngày đó, hoa khôi trường tuyệt tình chết đi được, suýt chút nữa đã cho Thẩm Nhị ra ngủ ngoài đường rồi á.”

Thẩm Triệt ghen một cái: “Làm gì tới mức ấy...”

Hạ Lan Bá sục sục mũi, một tay khoác lên vai Thẩm Triệt: “Đâu phải chỉ thế thôi đâu. Thẩm Nhị, chú què chân mà cậu ta sống chết cũng không chịu cho đi nhờ.”

Âu Triết Luân tiếp lời: “Còn nói thà chết chứ không chở người tóc xoắn tự nhiên. Tuy rằng em cũng không thích đầu quần bẩm sinh nhưng đó cũng đâu phải lỗi của Thẩm Nhị chứ!”

Hạ Lan Bá dẫn mạnh chén rượu xuống: “Đàn cũng đâu phải lỗi của nó chứ!”

Thẩm Triệt nhanh tay giấu chai rượu đi: “Các anh uống hơi nhiều rồi...”

Hạ Lan Bá nhìn về phía Âu Triết Luân: “Bởi vì chúng ta là người một nhà...”

Âu Triết Luân nhìn lại Hạ Lan Bá: “Người một nhà tương ái tương sát...”

Khải Mặc Lũng ở ban công dùng tiếng Đức, tiếng Nga hay là tiếng Ả Rập không biết nữa đang thông thả nói chuyện với người đầu dây bên kia. Tần Tu ngồi bên kia bàn, mắt nhìn Thẩm Triệt đang giành lấy cái chén trên tay Hạ Lan Bá, lẩm bẩm nói: “Lúc ấy tôi đối xử với cậu cũng tệ thật.”

Thẩm Triệt đẩy Âu Triết Luân say khướt vừa gục lên người mình ra: “Hồi đó là hiểu lầm thôi.”

“Tại sao cậu không trách tôi?”

“Tôi biết đều là hiểu lầm mà.”

Nhưng mà nói thực, ngày đó cậu bị Tần Tu hiểu lầm là biến thái cuồng rình trộm đúng là rất ghen khuất. Ngay cả mặt dính hạt cơm cũng có thể biến thành âm mưu đã chuẩn bị từ lâu, bây giờ nghĩ lại đúng là buồn cười thật.

“Ngồi yên.” Tần Tu bỗng nhiên nói. “Mở miệng ra.”

Thẩm Triệt ngơ ngác, nhưng vẫn há miệng: “Làm sao vậy?”

Tần Tu nghiêng đầu ngó ngó hai hàm răng cầu: “Trên răng có dính rau thơm kìa.”

Thẩm Triệt đang định đi vào toilet lấy ra thì Tần Tu ở bên kia bỗng nhiên đứng dậy, sấn lại gần, đưa tay nâng cằm cậu lên.

Hạ Lan Bá cùng Âu Triết Luân không hẹn mà cùng nắc cụt một cái, bốn mắt mịt mờ nhìn Tần Tu nhòai người qua cái bàn, sát tới chỗ Thẩm Triệt. Hình ảnh được men rượu phủ mờ trở nên mộng ảo tươi đẹp. Hình như vừa thấy một tiên nữ xinh đẹp dùng đầu lưỡi lướt nhanh qua răng của chàng Ngưu Lang tóc xoắn thì phải. Hình ảnh vụt qua rất nhanh. Hạ Lan Bá cùng Âu Triết Luân quay sang nhìn nhau, dứt khoát ngã ngửa.

Vụ xô xát đánh nhau vẫn chưa chịu lắng xuống, với cả, do Văn Bác từng nhân thời cơ bỏ đá xuống giếng nên ấn tượng của công chúng đối với Tần Tu hiện tại không chỉ ngạo mạn vô lễ mà ngay cả ưu điểm duy nhất là diễn xuất tinh tế cũng không còn. Cư dân mạng giấu cột anh là bình hoa, bán mặt, vân vân và mây mây... Tình hình so với hồi Thẩm Triệt bị kêu là Độc được rating quả thực chỉ hơn chứ không kém.

Thẩm Triệt sau khi đóng phim xong lại tiếp tục trở về làm MC cho TPS. Có một lần đến phần yêu sách trong chương trình họ có một vị khách mời lại có thể ăn không nói có, rằng năm đó Tần Tu thi được vào Học viện điện ảnh Canh Lâm là dựa vào bán mặt, lại còn nói cái gì mà lúc đó có một cậu bạn diễn xuất rất cừ nhưng lại bị Tần Tu cướp mất suất. Kể lại chuyện rất có bài có bản, một đám khách mời ngồi cùng Thẩm Triệt cũng phụ họa theo “Thật thế à”, “Đúng là không ngờ nha”, “Không biết cậu bạn bị Tần Tu cướp mất ghế trong Canh Ảnh kìa, bây giờ thấy anh ta thành công như vậy không biết cảm giác sẽ ra sao nhỉ”. Thẩm Triệt thực sự hết nhịn nổi, đang quay giữa chừng thì đứng bật dậy bỏ ra ngoài.

Đạo diễn chạy đuổi theo gọi lại: “Ê! Ê! Thẩm Triệt cậu chạy đi đâu thế hả?! Cậu điếc à?!”

Thẩm Triệt xoay ngoắt lại, giọng căm tức: “Tôi không bức tức được sao? Bọn họ nói xấu người anh em tốt ngay trước mặt tôi như vậy, thật quá đáng!”

“Đây là thêm thắt cho chương trình thôi, hơn nữa hậu kỳ cũng có thể cắt bớt đi cơ mà. Cậu bỏ đi vậy chúng tôi biết làm thế nào?”

Thẩm Triệt đành phải kiềm chế lửa giận, quay trở lại làm tiếp chương trình. Khách mời trò chuyện nhướn mày cười: “Ồ, cậu vẫn rất cố gắng bảo vệ huynh đệ ghê nhỉ.”

“Nói thừa. Đó là người huynh đệ của tôi!”

Khách mời thấy Thẩm Triệt sững cò cũng ghen hòng. Thực sự không thể ngờ rằng, cậu thanh niên ngày thường luôn tỏ ra ngờ nghệch dễ bắt nạt trong chương trình lại cũng có lúc quyết liệt như vậy.

Ngày hôm đó là một lần hiếm hoi, Thẩm Triệt thể hiện bá khí được như vậy. Bất luận người nào dám dẫn dắt đề tài tới hướng bôi nhọ Tần Tu cậu liền mượn bá khí của tử thần mà đen mặt trừng bọn họ. Anh quay phim là người lãnh đủ nhất, nhưng mà chiêu này cũng rất có tác dụng, những kẻ huênh hoang này cũng thu bớt mồm miệng lại rất nhiều.

Thẩm Triệt cũng thay Tần Tu kêu oan trên weibo. Cậu viết: Năng lực phán đoán của mọi người chết cả rồi sao? Một diễn viên diễn xuất như thế nào chẳng lẽ không thể phán đoán bằng chính hai mắt của mình, tại sao lại nghe người khác nói một thì là một? Lui một vạn bước mà nói, cho dù muốn phán xét diễn xuất của Tần Tu, tôi nghĩ lời nói các giáo sư khoa Diễn xuất và khoa Đạo diễn của Học viện Điện ảnh Canh Lâm có trọng lượng hơn lời của Văn Bác tiên sinh rất nhiều.

Dưới weibo đương nhiên có fan của Thẩm Triệt và Tần Tu comment ủng hộ, tuy nhiên antifan cũng đánh hơi nhảy vào rất nhanh.

– Xuất thân từ Canh Ảnh thì làm sao? Có thể chứng minh được gì à? Chẳng phải cậu cũng xuất thân từ Canh Ảnh sao, Ngài độc được rating?

Thẩm Triệt suýt thì phun ra một búng máu. Đại ca à, xin người đẩy, chuyện lâu như vậy rồi có thể dừng lời ra nói nữa được không?

– Ngài độc được rating lần này số hên được diễn chung với An Gia Miện. Đằng sau kiểu gì cũng có bí mật, ha ha, mọi người hiểu chưa.

Thẩm Triệt lần thứ hai thổ huyết. Nếu biết các người đều nghĩ như vậy thì trước đây tôi cũng đi cửa sau cho rồi!

– Thất vọng, thất vọng quá cơ. Khái đại thủ thế mà lại chọn cậu ta vào vai nam chính. Tôi cũng bắt đầu thấy thất vọng với Đại thủ rồi.

Thẩm Triệt phun ra búng máu thứ ba. Tâm nói các người chỉ trích tôi là được rồi, còn kéo sang người khác là sao? Vậy là lập tức phát weibo phản kích: không có chứng cứ xin đừng ngậm tuyết* phun người.

(ngậm máu(huyết) phun người Thẩm Triệt đánh sai thành ngậm tuyết phun người)

Không ngờ rằng weibo vừa phát đánh chữ sai, thế là bên dưới lại vớ được cái lỗi này mà giấu cột âm ỉ. Thẩm Triệt thật muốn đập đầu xuống bàn phím.

Thế nhưng hỏa lực công kích cậu rất nhanh đã bị phân tán bởi vì Khái Mặc Lũng vừa phát weibo.

Khái Mặc Lũng V: Ai hoài nghi thành tâm của tôi khi quay Cái chết của chú cá bảy màu xin mời tự động bỏ follow.

Ngay sau đó, một đám người đang làm loạn trên weibo kia quả nhiên ngừng lại. Thẩm Triệt nhìn cái weibo khí phách uy vũ kia, tự nhiên có cảm giác mình có tu luyện hai mươi năm nữa cũng chưa chắc có thể đạt tới cảnh giới một cú mà all-kill như Khái Mặc Lũng.

Lịch trình ngày hôm nay của Tần Tu là ký tặng photobook ở Canh Lâm. Tuy khoảng thời gian này xảy ra nhiều chuyện rắc rối như vậy nhưng fan vẫn rất ủng hộ như trước đây, hơn nữa còn đoàn kết với nhau hơn bao giờ hết. Tuy rằng Phòng công an vừa gửi thông báo lâm thời không cho phép Tần Tu được ký tặng tại quảng trường Đế Vương để tránh ảnh hưởng đến trật tự giao thông, thế nhưng các fan hâm mộ vẫn không một chút oán giận, còn trật tự xếp hàng lên xe buýt mà BTC cử đến, dời địa điểm ký tặng ra quảng trường Thời Đại bên bờ biển. Xe buýt không đủ để chở nhiều fan đến như vậy, rất nhiều fan phải tự mình ngồi tàu điện ngầm hoặc taxi đến địa điểm mới.

Sang tháng bảy thời tiết oi bức đến dị thường. Tần Tu bỏ tiền túi ra mua nước cho fan. Trên quảng trường Thời Đại có chừng hơn hai ngàn người hâm mộ, gần như trên tay ai cũng có một chai nước. Đương nhiên đây cũng là nhờ sự trợ giúp đặc lực từ nhóm những staff trong fandom.

Tần Tu đội trời nắng chói chang ngồi giữa quảng trường ký tặng. Nữ Nữ thi thoảng lại giúp anh quạt và lau mồ hôi. Lúc cùng fan bắt tay, trên tay Tần Tu cũng toàn là mồ hôi. Thời gian ký tặng dự tính ban đầu là đến năm giờ chiều nhưng có tới hai ngàn fan tham gia vậy nên tới năm giờ không thể nào ký tặng hết được. Tuy rằng nhóm staff trong fandom cũng đã thuyết phục phần lớn fan không được xin chữ ký hai bản trở lên nhưng thời gian vẫn kéo dài tới tận khi màn đêm buông xuống, vậy là đã phải kéo dài thêm ba giờ so với tính toán ban đầu mới có thể tạm xong.

Tần Tu vận động cánh tay đã đau mỗi đến cứng đờ, ngẩng đầu liền thấy trên quảng trường rộng lớn vẫn toàn là người, dường như chưa có ai rời đi, cũng không khỏi cảm động. Tần Tu đứng dậy nhẹ nhàng nói: “Mọi người về nhà thôi.”

Nữ Nữ nhìn Tần Tu đứng sau bàn ký tên nhìn biển người chen chúc, bộ dáng anh có chút mệt mỏi nhưng giọng nói vẫn rất ôn nhu.

Giữa biển người đột nhiên có một cô gái hô lớn: Một, hai, ba!

Một giọng nữ nổi lên mở đầu, ngay sau đó giọng hát của mấy ngàn người đồng thời vang lên—

Là một bài hát trong album mới của Tần Tu. Các fan đã đem lời bài hát viết lại, ca từ tuy rằng giản đơn nhưng đầy ấp tình yêu nồng nhiệt.

Hốc mắt Nữ Nữ hơi nóng lên, tầm mắt trở nên mơ hồ. Tần Tu chỉ lẳng lặng đứng trên bục ký tặng, chẳng hề nói gì.

Có cô gái hát lớn đến mức khan cả tiếng, mặt đỏ phừng phừng, có cô nàng lại vừa hát vừa khóc không thành tiếng, có người thì lại chậm rãi đóng cửa sổ đưa mắt nhìn theo điệu nhạc... Không ít người đi ngang qua đều phải kinh ngạc, dừng bước lại, dùng điện thoại chụp lại cảnh tượng này. Một bài hát dài cũng chỉ bốn năm phút nhưng lại như hát cả ngày. Đến khi quảng trường hết cuộc yên tĩnh lại, loáng thoáng còn có thể nghe thấy tiếng vài cô gái khóc nức nở.

“Tôi xứng đáng để các bạn làm như vậy sao?” Tần Tu cất tiếng hỏi.

Các fan đồng thanh hét to “Xứng đáng”, trong giọng nói còn mang theo tiếng ghen ngào.

“Tần gia, chúng em mãi mãi ủng hộ anh.”

Tần Tu hướng mắt về phía toàn bộ fan trước quảng trường: “Được. Vậy tôi sẽ làm điều xứng đáng cho các bạn xem.”

151. Chương 157: Lượng Tin Tức Rất Nhiều

Cao đồ và Cái chết của chú cá bảy màu ra rạp cùng một khoảng thời gian không cách nhau là bao. Một là phim đề tài tội phạm có chút huyền bí, vai chính là diễn viên thần tượng “bình hoa” đang bị hoài nghi về diễn xuất; một là phim đề tài đồng tính luyến ái, mặc dù có ảnh đế tham gia nhưng vai chính lại là một diễn viên từng mang danh là độc được rating, giữa một loạt những bộ phim Mỹ hiệu ứng kỹ xảo đẹp mắt, có vẻ khá lép vế.

Nhưng hai bộ phim mới chiếu được non nửa tháng, doanh thu phòng vé lại khả quan hơn dự tính. Ngay từ đầu, các phương tiện truyền thông đều quy công lao cho fan của Tần Tu mua vé ủng hộ thần tượng cùng sự thu hút của An Gia Miện. Thế nhưng dần dà, lượt người xem phim trên mạng Đạ Giác cũng ngày càng tăng, thảo luận càng lúc càng hăng hái, người ngoại giới rốt cuộc cũng bắt đầu để ý đến hai bộ phim điện ảnh trong nước đang dần tỏa sáng này.

Cái chết của chú cá bảy màu – Death of the Guppy (20XX)

: 8. 4 (19824 người đánh giá)

– Cá bảy màu chết rồi, Thẩm Triệt cũng trở về với cát bụi.

- An Gia Miện hi sinh bản thân, công lao dành cho Thẩm Triệt.
- Má ơi, lúc đầu tôi nghĩ phim Khải đại thủ đạo diễn làm sao mà vượt qua vòng thẩm định được nhỉ? Nhưng mà có đại ảnh đế của tui tham gia nên cũng phải đi xem, kết quả... đúng là tình yêu thuần khiết, ra rạp xem mà khóc sưng cả mắt!

Cao đồ – Pupil (20XX)

: 8. 2 (23620 người đánh giá)

- Kịch bản rất đặc sắc, tình tiết phim biến chuyển rất bất ngờ!
- Nhân vật của Tần Tu trong phim ít nhất có ba lần tính cách xoay ngược. Văn Bác sao có thể nói Tần Tu là bình hoa, đúng là không biết xấu hổ!
- Tôi đã bảo rồi mà. Theo như ý của Văn Bác thì Tần Tu diễn tốt như vậy đều là do đạo diễn cầm tận tay chỉ bảo, vậy tại sao không thấy đạo diễn chỉ bảo những diễn viên khác cũng diễn hay như vậy? Thế này mà gọi người ta là bình hoa đúng là quá ác ý.

Từ lúc phim công chiếu tới giờ, Thẩm Triệt cũng chưa có thời gian đi ra rạp xem. Đoạn thời gian khi tham gia cùng đoàn phim, công việc MC của cậu đều do người khác làm thay. Bây giờ quay về công ty, một đồng việc lớn nhỏ đã tích đống chờ cậu giải quyết. Vất vả lắm mới có hai ngày nghỉ cuối tuần, Tần Tu thì mãi chuẩn bị cho chuyến lưu diễn châu Á, Hạ Lan Bá cũng không thích ra rạp xem phim, chỉ xem DVD, Âu Triết Luân thì chỉ hứng thú với phim trên kênh Disney với Dreamworks, Khải Mặc Lũng là đạo diễn, cho dù có rảnh Thẩm Triệt cũng không dám rủ anh ta cùng ra rạp xem phim, huống chi Khải đại thủ quay phim xong lại bắt đầu khôi phục nhịp sống chưa rạng sáng chưa về, Nhậm Hải thì càng không nhắc đến, từ lúc có bạn gái tới giờ, càng ngày càng vô nhân tính quá ra.

Thẩm Triệt một mình đứng giữa phòng khách trống trơn, thở dài một hơi, đành phải cầm chìa khóa, một mình xuất phát tới rạp chiếu phim, một mình mua vé, một mình mua bỏng cùng Coca, một mình ngồi giữa hai đôi tình nhân.

Cậu mua vé hai suất chiếu, một vé suất buổi chiều phim Cái chết của chú cá bảy màu cùng vé phim Cao đồ suất bảy giờ. Hôm nay còn có hai phim bom tấn ăn khách khác đó là Pirates of the Caribbean 5 và Men in black 6 . Vé suất chiếu Cái chết của chú cá bảy màu bán cũng không tệ lắm, Thẩm Triệt ngó trước ngó sau thấy trong phòng chiếu chỉ còn khoảng tám ghế trống.

Một anh bạn ngồi bên cạnh cảm râm bạn gái: “Phim đồng tính luyến ái có cái gì hay mà xem?”

“Anh thì biết gì, đây là phim của Khải đại thủ, trong phim còn có An Gia Miện tham gia, chỉ bằng hai điều này là đủ kill các chị em rồi, biết hông.” Cô bạn gái khinh thường nói.

Một đôi tình nhân khác thì rì rầm với nhau: “Hầy, anh nói xem có người đồng tính nào đến xem không?”

“Khó mà biết được, không chừng ngay bên cạnh chúng ta cũng có đấy.”

Thẩm Triệt nghe thế tự dưng cũng thấy như có trái núi đè nặng.

3:45PM.

Đèn tắt hết, sau màn mở đầu giới thiệu hãng phim và studio. Trên màn ảnh rộng xuất hiện một đàn cá bảy màu bơi lội trong làn nước xanh ngắt như bầu trời.

Thẩm Triệt nhìn trên màn ảnh hiện lên tên nhà sản xuất, tên đạo diễn, tên An Gia Miện, tìm cứ thể đập nhanh dần, đến khi hai chữ “Thẩm Triệt” hiện lên giữa màn hình lại từng chút từng chút bình tĩnh trở lại. Cảm giác kì diệu thế này thật khó dùng lời mà diễn tả cho hết được.

Cậu nhìn chằm chằm hai chữ kia cho đến khi nó biến mất, vẫn chưa thỏa lòng mà nghĩ, nếu có thể dừng lại thêm vài giây nữa thì tốt rồi...

Trong phòng luyện vũ đạo của Quan Triều, Tần Tu cảm ơn các vũ công đã cùng mình vất vả tập luyện, lấy khăn mặt lau mồ hôi trên mặt và cổ, xoay người lấy một bộ quần áo khác đi vào toilet tắm rửa.

Bây giờ là sáu giờ, Tần Tu ăn cơm chiều xong vẫn còn phải tập luyện với người của ban nhạc. Nhà ăn công ty đã sớm đóng cửa, Nữ Nữ gọi đồ ăn bên ngoài mang vào, đi vào phòng nghỉ lại không thấy Tần Tu đâu, gọi một tiếng thì thấy Tần Tu ở phòng hội nghị bên cạnh đáp lời lại.

“Anh đang làm gì vậy?” Nữ Nữ đi vào phòng hội nghị, thấy Tần Tu đã kéo màn chiếu xuống, đang loay hoay với cái máy chiếu, trên bàn là laptop của mình. Cô buồn bực đi tới liền thấy cái tên hiển thị trên phần mềm trình chiếu lại là Cái chết của chú cá bảy màu.

“Dù sao bảy rưỡi ban nhạc mới đến. Chúng ta trong lúc ăn cơm, tiện thể xem phim luôn.” Tần Tu ấn nút chiếu phim, cầm một miếng pizza ngồi vào sau bàn hội nghị.

Nữ Nữ nuốt nước miếng khan. Thế này cũng quá hưởng thụ đấy, hơn nữa đây là phim quay lén mà... Nhưng mà nghĩ lại, Tần Tu đúng là một chút thời gian để ra rạp xem phim cũng chẳng có. Lịch trình mỗi ngày đều xếp kín đến tận mười giờ tối, hơn nữa đa số là hoạt động ở nhiều nơi, mỗi ngày chạy tới chạy lui, buổi tối lại còn phải chuẩn bị cho concert.

Tần Tu liếc nhìn cô một cái: “Ngồi xuống đi. Yên tâm đi, tôi mua vé rồi.” Nói xong còn đem vé xem phim của rạp Thời Đại, suất chiếu 5:30PM đặt lên bàn, “Nhưng mà không mua cho cô mất rồi. Lần sau mua bù vậy.”

Nữ Nữ cũng không có việc gì phải làm, vậy là cũng ngồi xuống vừa ăn vừa xem phim. Thực ra cô cũng không thích xem loại phim tình cảm như này. Nếu phải lựa chọn giữa Cái chết của chú cá bảy màu của Thẩm Triệt và Cao đồ của Tần Tu, cô sẽ chọn phim thứ hai. Thế nhưng khi nhìn Cổ Ấn cùng nữ luật sư Linda mang theo mấy con cá bảy màu sang Venice, từ vẻ duyên dáng đến sự thanh thản biếng nhác của Thành Phố Sông Nước từ từ hiện ra trước mắt, cô đột nhiên có cảm giác như đang bị giam hãm trong một căn phòng toàn xi măng cốt thép tối tăm ngột ngạt tự nhiên lại được phóng thích, giống như cả tâm hồn cũng được gột rửa vậy.

Nửa đầu bộ phim này nặng nề, u ám, nửa sau lại có những cảnh quay rất đẹp. Những con rạch u tối, chiếc thuyền nhỏ mang hình con cá, một vòm cầu chồng lên một vòm cầu khác, những căn nhà cổ kính san sát nhìn giống như những mảnh ghép trò chơi đầy màu sắc. Mỗi một cảnh quay đều giống như một bức tranh, tình tiết phim từ từ, khoan thai giống như chiếc thuyền Gondola khẽ đong đưa, chẳng có điểm nào giống phim do “Khải trọng khẩu” làm ra cả. Ở Thành Phố Sông Nước xinh đẹp này, người họa sĩ trẻ tuổi mắc chứng bệnh tự kỷ đem lòng yêu một vị nhiếp ảnh gia cũng xinh đẹp như thành phố, giống như có một sự an bài sâu xa.

Cổ Ấn sợ tiếp xúc với người lạ, có thể kinh hãi hất văng bàn tay của người nữ luật sư đặt trên vai mình mà không hề suy nghĩ, thế nhưng lại có thể chen chúc trong lễ hội Carnival; khi nhiếp ảnh gia bị cuốn vào dòng người xô đẩy đến gần mình, cậu lại thật cẩn thận đỡ lấy người kia từ phía sau; lúc nhiếp ảnh gia đứng trên bờ biển quay về phía khách sạn chụp lấy cảnh, họa sĩ trẻ lại vội vàng vàng sữa sang lại quần áo đầu tóc, làm bộ như đang lơ đãng ra đứng ở ban công, để cho mình có thể lọt vào khung ảnh của người đó; hai người bị ngăn cách bởi một suối phun, một người nhập tâm chụp ảnh những tòa kiến trúc cổ xưa, những cô gái với mái tóc dài tung bay trước gió, một người lại giống như một đứa trẻ, nấp ở chéch sau đài phun, ló đầu ra lặng lẽ quan sát người kia.

Sự luyến mộ kia đơn thuần giống như của động vật, tựa như ánh dương nhẹ buông xuống mặt biển. Đoạn phim này kết hợp cùng một ca khúc chậm rãi, giọng ca nữ trầm lắng thâm tình hòa cùng tiếng đàn ghi-ta gõ say đắm lòng người. Nữ Nữ không biết tên bài hát, trái lại chỉ nhớ rõ ca từ:

He was beautiful

Beautiful to my eyes

On the moment I saw him

Sun fills the sky.

Kết hợp với mặt nước và ánh mặt trời trên Thành Phố Sông Nước, khiến cho khán giả dường như được trở lại thời khắc vừa sinh ra, cũng giống như Thẩm Triệt trên màn ảnh, trong ánh mắt không hề vương chút ưu thương hay lo nghĩ gì.

Tuy rằng đã bị xác nhận mắc bệnh ung thư, Cổ Ấn trước nay cũng chưa từng quan tâm đến bệnh tình của mình, ấy vậy mà sau khi bất ngờ có tiếp xúc thân thể với nhiếp ảnh gia, buổi tối ngày hôm đó, ngồi trước giá vẽ, Cổ Ấn lần đầu tiên ngẩng đầu hỏi: “Tôi còn sống được bao lâu?”

Linda hỏi cậu vì sao lại hỏi vậy. Người họa sĩ trẻ quay đầu chỉ đưa lưng về phía luật sư, nói: “Tôi có một tâm nguyện.”

Từ đó về sau, trong một căn phòng nào đó của khách sạn bên bờ biển, ánh đèn đều sáng lâu hơn. Người họa sĩ trẻ không còn nhiều thời gian bắt đầu điên cuồng vẽ tranh, dồn hết tập trung cùng tình cảm mãnh liệt tựa như muốn đem thời gian một ngày biến thành hai mà sử dụng.

Sẽ có một màn bày tỏ không?

Nhiếp ảnh gia sẽ chấp nhận sao?

Cuối cùng sẽ vẽ ra bức tranh như thế nào?

Trước khi qua đời, chị em ba người họ có hóa giải hiềm khích trước kia không?

Đang lúc người xem đang bị cuốn vào ngổn ngang bao câu hỏi, trong lòng thì âm thầm cầu nguyện thì tình tiết câu chuyện lại thất nút. Cảnh sát Venice phát lệnh truy nã trên toàn bộ đảo một tên tội phạm giết người nguy hiểm, thông báo cho người dân thành phố không được một mình ra ngoài ban đêm. Cùng lúc đó một người bạn của vị nhiếp ảnh gia cũng tới Venice, Cổ Ấn có thể nghe thấy tiếng hai người thường xuyên tranh cãi.

Vào một buổi tối nọ, nhiếp ảnh gia cùng người bạn bùng lên một trận tranh cãi kịch liệt nhất. Nhiếp ảnh gia đá cửa đi ra ngoài, lúc này đã là chín giờ tối. Cổ Ấn nhớ tới lời cảnh báo của cảnh sát, lo lắng cho an toàn của nhiếp ảnh gia liền lặng lẽ đi theo sau. Nhiếp ảnh gia buồn bực một mình đi vào những ngõ nhỏ chật hẹp, Cổ Ấn cũng một mạch đi theo người kia, xuyên qua phố lớn ngõ nhỏ.

Không có sát thủ, không có nguy hiểm, Venice về đêm chỉ có tiếng nước nhẹ nhàng lay động. Ánh sao lững lơ trên mặt nước, có ảo giác giống như đang buông hạnh phúc xuống. Cổ Ấn bỗng nhiên có xúc động muốn lập tức nói ra tâm tình của mình với người kia. Đúng lúc nhiếp ảnh gia đi xuyên qua một vòm cầu. Cổ Ấn dừng lại trên cầu đá một chốc lát. Nữ Nữ biết bộ phim sắp vào hồi kết, tâm cũng không khỏi có chút chuẩn bị sẵn.

Nhạc nền bỗng nhiên sôi sục, người họa sĩ trẻ tuổi bước nhanh hơn, mang theo nhiệt tình trước nay chưa hề có, rảo bước nhanh đến một nơi khác trên cây cầu.

Nữ Nữ nhìn theo bước chân Cổ Ấn trên màn ảnh, trước mắt bỗng chớp lên, giống như băng qua chỗ ngồi này có thể bước lên cây cầu kia vậy. Đêm tối sắp qua đi, hừng đông sắp chiến thắng.

Ngay lúc nhạc phim lên tới cao trào, từ đầu cầu bên kia chợt lóe lên một bóng đen! Âm nhạc đang theo bước chân Cổ Ấn bỗng im bật, tất cả nhiệt tình đọng lại trên gương mặt người họa sĩ, cậu cúi đầu không thể tin nhìn con dao găm cắm sâu trong thân thể mình.

Nữ Nữ kinh ngạc che miệng, nhìn hung thủ rút dao ra, từng giọt từng giọt máu nhỏ xuống những phiến đá lát cầu.

Người họa sĩ trẻ ngã ra mặt đất, chỉ mơ hồ nghe thấy gã đàn ông bị truy nã rít lên như kẻ tâm thần, điên cuồng lặp đi lặp lại “Tại sao lại theo dõi tao”, “Tại sao lúc nào cũng theo dõi tao”...

Phía bên kia cầu có người đang đi tới, gã sát thủ cuống cuống không tìm được đường thoát. Cổ Ấn nằm trên mặt đất, mơ hồ cảm thấy như người đàn ông yêu dấu đang chạy về phía mình. Cậu dùng chút sức lực cuối cùng nói với tình nhân trong mộng mình ngày đêm khao khát: “Tôi muốn... ôm anh...”

Nữ Nữ không khỏi ghen ngào.

Hai người qua đường báo cảnh sát, một người trong số đó ngồi xổm xuống, nâng người họa sĩ trẻ tuổi ngã xuống nền cầu lát đá lạnh như băng lên.

Tần Tu nhìn người họa sĩ trẻ tuổi nằm trong ***g ngực người mình yêu, nhắm mắt lại, chẳng còn tiếc nuối chi nữa. Khúc Impromptu điệu trưởng G của Schubert vang lên, tiếng đàn piano giống như nước của Venice, thoáng chốc đã đem trái tim bao phủ. Tần Tu nhìn không chớp mắt người trên màn ảnh, như là Thẩm Triệt thực sự đã chết, hơn nữa lại chết ở Venice xa xôi, cách anh cả ngàn dặm.

Bộ phim chỉ còn một phần vĩ thanh ngắn ngủi. Luật sư Linda đem mười một bức tranh cá bảy màu sáng tác ở Venice về nước bán đấu giá, nhưng không liên lạc được với Cổ Mi cùng Cổ Trận. Hóa ra bệnh viện đã đưa nhầm kết quả chẩn đoán bệnh, Cổ Ấn không hề bị ung thư dạ dày, biết được tin này, hai chị em người kia vì thất vọng quá đã bỏ đi. Một mình Linda bán đấu giá tranh. Trên màn ảnh, bức tranh cá bảy màu hết đi ra lại đi vào sở đấu giá, bốn con cá bảy màu tung tăng bơi lội trong hang nước.

Ông chủ khách sạn vào phòng quét dọn, thấy một bể cá trên tủ đầu giường. Cảnh cuối cùng của bộ phim là hình ảnh ông lão đem bốn con cá bảy màu ra bờ biển phóng sinh.

Nữ Nữ xem đến khi màn hình biến thành màu đen, logo hãng sản xuất phim xuất hiện mới nhận ra mình đã thổn thức khóc không thành tiếng từ lúc nào. Cô theo phản xạ đưa tay lấy khăn tay trong túi ra, lau lau nước mắt nước mũi, vừa ngẩng lên cũng không khỏi giật mình.

Tần Tu vẫn ngồi im không nhúc nhích trước bàn hội nghị. Ánh huỳnh quang mờ mờ từ máy chiếu soi sáng vệt nước trên gương mặt anh. Nữ Nữ không biết có nên đưa khăn tay cho Tần Tu không, cặp mắt xinh đẹp kia lúc này đây vẫn ngân ngấn lệ.

Nữ Nữ không ngại ngần chuyển tới cho bằng sơn mĩ nam một tờ khăn giấy, lại giả bộ như cầm vé xem phim mà lúc trước Tần Tu đặt trên bàn kia lên. Cô muốn đi mua vé bổ sung, mua bổ sung còn chưa đủ, phải là ngồi trong rạp chiếu, thực sự mà cảm nhận trọn vẹn chín mươi phút này.

Bộ phim kết thúc, Thẩm Triệt theo dòng người đi ra khỏi phòng chiếu phim. Rất nhiều cô gái đã khóc, tiếng sụt sịt thút thít vang lên không ngừng. Lúc xuống nhà hàng bên dưới rạp chiếu phim ăn cơm chiều, Thẩm Triệt thì thoáng cũng nghe thấy có người gọi điện cho bạn, trông mắt đỏ hoe mà cực lực đề cử: “Cậu nhất định phải đi xem đi! Không xem sẽ phải hối hận đấy!”

Thẩm Triệt không tham gia quá trình dựng phim, vậy nên thành phẩm như thế nào mãi đến hôm nay cậu cũng mới biết được. Những bộ phim Khải Mặc Lũng làm đạo diễn trước đây đều không được hội đồng xét duyệt phim trong nước thông qua, muốn xem chỉ có thể ra nước ngoài hoặc xem đĩa lậu. Ấy vậy mà anh ta lại có thể đạo diễn một bộ phim đề tài đồng tính duy mĩ như thế này, mỗi một cảnh quay đều là thành ý to lớn dành cho kịch bản.

Ăn cơm xong cũng vừa lúc tới suất chiếu bộ phim thứ hai. Vé bán ra của Cao đồ so với Cái chết của chú cá bảy màu có vẻ khá hơn, cả phòng chiếu đều kín chỗ, đương nhiên hai phần ba người xem đều là fangirl.

Cao đồ và Cái chết của chú cá bảy màu có phần mở màn hoàn toàn đối lập nhau. Hơn ba mươi phút đầu tiên, Thẩm Triệt mãi chưa thấy Tần Tu đâu, nhưng quả không hổ là tác phẩm của đạo diễn lừng danh thể loại phim kinh dị, tình tiết phim ngay từ lúc bắt đầu đã rất kịch tính hồi hộp, có sức mở mười phần.

Câu chuyện nói về một đôi tình nhân trẻ tuổi giữa đêm khuya gặp phải ba gã thiếu niên bắt lương trong gara, ngỗ ngược ngông cuồng muốn cướp vị trí đậu xe của đôi tình nhân kia. Người con trai xuống xe, muốn lấy tư thái của người lớn dọa đám trẻ trâu kia phải kiêng dè. Hai bên nhanh chóng xảy ra xô xát, cô gái giờ điện thoại lên, làm bộ muốn báo cảnh sát, bấy giờ ba tên thiếu niên mới cảm tức bỏ đi. Nào ngờ sau khi đôi tình nhân đi khỏi, một trong số ba tên thiếu niên kia quay trở lại bãi đậu xe, dùng gậy bóng chày đập vỡ cửa kính, muốn ăn cắp xe. Người con trai quay lại thì thấy xe của mình đang phóng ra khỏi nhà để xe, liền lao ra giữa đường muốn ngăn lại.

Hai bên giằng co trên con đường vắng vẻ. Thiếu niên uy hiếp, nói nếu không tránh ra sẽ tông xe tới, người con trai ngược lại còn kích đối phương “Có giỏi thì đâm đi”. Tên thiếu niên đạp mạnh chân ga, người con trai vẫn đứng yên giữa đường, một bước cũng không chịu nhường. Kết quả cuộc giằng co giữa bọn họ, khán giả cũng có thể đoán được.

Một tiếng va chạm nặng nề vang lên. Thân thể người con trai bị tông cho văng ra phía sau tới hơn mười mét.

Thiếu niên lúc bấy giờ mới hoảng hốt, bàn tay bám trên vô lăng cũng trắng bệch. Cô bạn gái nghe tiếng liền từ trong con hẻm chạy ra, nhìn thấy liền gào lên khóc chạy tới ôm lấy người bạn trai đã tắt thở nằm bên đường.

Cô gái the thé rít lên tố cáo hung thủ giết người, thiếu niên quát rằng tại anh ta không chịu tránh. Cô gái run rẩy tìm điện thoại di động, muốn báo cảnh sát. Khoảnh khắc ngay khi điện thoại vừa chuyển, trên mặt đất lóe lên một cái bóng đang cầm gậy bóng chày.

Cô gái bị đánh trúng gáy, lập tức ngã lăn ra đất bất tỉnh. Tên thiếu niên lấy điện thoại, tháo pin ném đi, nhìn cô gái nằm sõng xoài trên mặt đất gào lên mất kiểm soát: “Muốn báo cảnh sát à?! Không có cửa đâu! Là anh ta muốn chết, đâu liên quan gì đến tôi!”

?

Hắn tính chỉ muốn đánh ngất xỉu đối phương, ai ngờ cô gái đã không còn hô hấp và mạch đập.

Chỉ trong nửa giờ mà xảy ra liên tiếp hai sự cố bất ngờ, hai mạng người, tình tiết phim biến chuyển không ngừng cũng rất thành công lôi cuốn cảm xúc người xem theo diễn biến phim. Thẩm Triệt nghe thấy xung quanh thì thoảng lại có vài tiếng rì rầm đầy cảm phẫn.

Thiếu niên sợ hãi tới ngã phịch ra đường cái, nhưng rất nhanh sau đó liền khôi phục bình tĩnh. Bây giờ là nửa đêm, chỉ cần hắn đem thi thể giải quyết xong xuôi thì ai biết là đâu. Thiếu niên đem hai cái xác tổng lên chiếc SUV, thế nhưng từ gương chiếu hậu một chiếc xe đang đỗ bên vệ đường có một bóng người khác chọt lóe lên.

Thẩm Triệt nhìn thấy người này tuy rằng cũng đoán được người kia rất có thể là nhưng vẫn không tìm được phải nín thở. Ba mươi phút bộ phim trôi qua vô cùng kịch tính, cực kỳ xuất sắc.

Thẩm Triệt cũng nghe Tần Tu nói qua, tạo hình trong phim này có hơi phá đổ hình tượng, vậy nên cũng đã chuẩn bị tâm lý từ trước. Lúc này đây nhìn thấy rồi, cậu cũng không thấy hình ảnh bị hủy hoại là bao, chỉ là trang điểm có phần tái nhợt, đeo một cặp kính không gọng như của ông già, tóc cũng giống kiểu trạch nam, tóc mái rất dày che gương mặt trở nên tối tăm, hơn nữa còn ngồi trên xe lăn. So với những Lãnh Liệt, Cao Trường Cung hay Lâm Tri cực cool, cực ngầu mà Tần Tu từng diễn qua, nhân vật này đúng là hoàn toàn đối lập. Đặc biệt là cái cổ tái nhợt mảnh khảnh kia, bởi vì hô hấp dồn dập mà hơi rụt lại, giống như chỉ cần đưa tay miết mạnh một cái là có thể lập tức gãy ra, thế nhưng Thẩm Triệt vẫn cảm thấy Tần Tu rất đẹp, một kiểu đẹp của người mang bệnh nặng.

Rõ ràng cũng không phải chỉ có mình cậu là nghĩ như vậy. Hàng ghế trên đột nhiên có một cô gái không tìm được mà nói: “Tần gia đẹp trai ghê!”

Bạn trai cô nàng thật hết biết nói gì: “Đẹp trai chỗ nào? Nói ảo lả nghe còn hợp...”

Tên sát thủ thiếu niên lúc này đã gánh hai mạng người, mắt đã đỏ ngầu máu rồi, thế nhưng lại không giết chết luôn người chứng kiến ngoài ý muốn này. Đó là vì đối phương nói với hắn rằng có thể giúp hắn thoát khỏi sự tình nghi. Không thể không khen ngợi diễn xuất của Tần Tu, trong ánh mắt tràn ngập sự sợ hãi và hấp tấp muốn bảo vệ mạng sống. Gấu Bắc Cực nháy mắt đã biến thành con gà yếu ớt!

Vai diễn của Tần Tu là người thanh niên ngồi xe lăn tên Calvin, là một hacker, hắn nói với tên thiếu niên rằng tất cả những chuyện xảy ra ban này đã bị camera theo dõi gắn dưới đèn đường thu lại cả. Tuy rằng camera đúng là cách khá xa nhưng chỉ cần để lại một chút dấu vết cũng có thể khiến cảnh sát hồi thẩm. Người thanh niên tận nguyên đảm bảo với thiếu niên rằng mình có thể hack vào máy chủ thu hình ảnh của cameras, cắt bỏ tất cả những đoạn băng đó.

Cứ như vậy, tình tiết phim diễn ra càng lúc càng khó lường. Gã thiếu niên A đem Calvin tới nhốt trong một kho hàng bỏ hoang, Calvin trợ giúp A cắt bỏ tất cả những đoạn video thu lại cảnh tượng đêm hôm đó, sau đó hướng dẫn A đem thi thể ngụy trang thành sát thủ đường phố gây nên, vứt xác ở nơi vắng người, nhờ vậy mà bảo toàn được tính mạng, Ngày qua ngày, người thanh niên bị A nhốt trong kho hàng đóng kín, không thể trông thấy ánh mặt trời.

Cảm giác vượt lên trên đối phương khiến cho gã thiếu niên càng ngày càng không còn sợ hãi nữa, sự tàn bạo trong tính cách càng ngày càng tăng lên, không chỉ thường xuyên ra tay đánh đập Calvin, thủ đoạn

lặng nhục bạn cùng tuổi càng ngày càng khiến người khác phần nộ, thậm chí, chỉ vì có chút hoài nghi mà đã giết chết một nhân viên chuyển phát nhanh dừng lại gần đó.

Ngay lúc gã thiếu niên thành thạo lái xe đem thi thể vứt vào trong rừng núi hoang vắng thì Calvin bắt đầu phản kích lại. Gã thiếu niên xử lý thi thể xong xuôi, mới phát hiện có sơ hở trong hình ảnh giám thị, vội vàng quay trở về, lúc này Calvin đang dùng hết sức bình sinh mà trốn ra sau núi. Đoạn phim căng thẳng đến nghẹt thở này khiến cho người xem cực kỳ kích động, đặc biệt là khi Tần Tu ngã xuống triền núi, không thể tiếp tục dùng xe lăn, chỉ có thể dùng tay mà bò đi, ánh đèn pin đã đuổi sát ngay phía sau, tiếng chửi mắng tức giận của gã thiếu niên đến càng lúc càng gần, tiếng thở dốc dồn dập của Tần Tu cùng động tác kinh hoàng vật lộn bò đi kích thích Adrenalin của khán giả dâng lên. Thẩm Triệt nghe thấy một cô gái ngồi cạnh hai tay đan thành dấu thập, miệng liên tục nói “Nhanh nhanh nhanh! Chạy nhanh lên!”

Cảnh sát nhận được tín hiệu hacker để lại, nghe tin liền chạy tới, đúng phút chót bắt được thiếu niên A.

Tiếp đó là màn lật ngược ngoạn mục nhất của bộ phim! Gần một giờ trước nội dung phim là màn giam cầm khiến cho tâm trạng khán giả down tới thấp nhất, nếu như cảnh gã thiếu niên hung ác tàn bạo vô nhân tính kia bị tóm khiến người xem hả hê lòng dạ thì đến màn thẩm vấn trong phòng giam, khi thiếu niên kia đột nhiên bình tĩnh thật giống như một cây kim châm mạnh vào tim khán giả. Diễn xuất của Tần Tu rất có thứ tự. Lúc ở trong cực cảnh sát tuy bộ dạng vô cùng suy nhược yếu ớt nhưng vẻ mặt đã nhuốm một phần tăm tối, so với hình tượng con gà hen lúc trước đúng là hai kẻ khác nhau hoàn toàn.

Ngay cả mấy khán giả nam trong rạp xem phim cũng không kìm được mà nhỏ giọng cảm thán: “Đờ mờ, sát thủ liên hoàn IQ quá cao, quá đỉnh!!”

Nhưng đây cũng chưa phải tất cả. Cảnh cuối cùng trước khi kết thúc phim lại khiến lần thứ hai, chân tướng trở nên khó bề phân biệt.

Đèn sáng lên, Thẩm Triệt nhìn khán giả chậm rãi đứng dậy bốn xung quanh, ai nấy đều vừa thỏa mãn vừa tiếc nuối vì bộ phim đã kết thúc.

Sợ bị người khác nhận ra, Thẩm Triệt phải đợi cho người xem về hết mới đứng dậy rời đi, lúc đứng lên mới phát hiện còn có người nán lại muộn hơn cả cậu.

Đó là một người đàn ông trung niên tầm bốn năm mươi tuổi, thân hình cao lớn, gương mặt cương nghị, mặc áo sơ mi phẳng phiu cùng áo gi-lê, đang cầm áo khoác ngoài của bộ vest đang vắt trên tay ghế ngồi. Thẩm Triệt lơ mơ cảm thấy người này nom rất quen mắt, nhưng lại nghĩ mãi không ra mình đã gặp ở đâu, cuối cùng chỉ lắc đầu, không nghĩ ngợi thêm nữa.

Lúc ra khỏi rạp chiếu phim, cậu nhận được điện thoại của Tần Tu.

“Mời cậu đi ăn khuya đây, muốn đi không?”

Thẩm Triệt lập tức trả lời “Có!” sau đó còn mặc cả: “Không chơi kẹo mút với dưa leo đâu nha...”

“Cậu kén chọn quá đấy. Kẹo mút cậu không ăn tôi còn hiểu, chứ dưa leo vừa bổ vừa đẹp da như vậy, sao lại không thích ăn.”

Thẩm Triệt lườm cái di động, tâm nói tôi có ăn nhiều thế nhiều nữa da cũng không trắng lên được, biết không?

Hai người hẹn gặp nhau ở ngã tư đường Tân Hải. Thẩm Triệt cúp điện thoại, vừa ngẩng đầu bỗng lại trông thấy ông chú trung niên kia vô cùng phong độ mà ngồi lên taxi. Cậu nhìn theo chiếc taxi màu vàng rời đi, bỗng nhiên ngộ ra.

Khoan đã! Kia chẳng phải...

Phương Viên chờ ở bãi đậu xe ngầm Quan Triều mãi đến tận gần mười giờ đêm, rốt cuộc cũng nhìn thấy Tần Tu vừa khoác thêm áo khoác da màu đen, vừa đi ra thang máy. Cậu vội vàng mở cửa xuống xe.

Tần Tu đã sải bước đến cạnh chiếc mô tô BMW, đội nón bảo hiểm, Phương Viên gấp gáp gọi to một tiếng “Anh Tần Tu” nhưng đối phương hình như không nghe thấy.

Phương Viên trơ mắt nhìn Tần Tu kéo khóa chiếc áo khoác da lên, khom người khởi động mô tô.

“Anh Tần Tu—”

Cậu gọi to nhưng đáp lại chỉ là chiếc siêu mô tô BMW tuyệt tình phóng vọt đi, tiếng gọi của cậu bị nhấn chìm trong tiếng gầm rú của động cơ phân khối lớn.

Thẩm Triệt và Tần Tu tìm một quán mì Nhật trên đường Tân Hải. Tần Tu dẩu mồm nhìn cậu thanh niên tóc xoăn đang cúi đầu hút mì sục sục bên cạnh, tâm nói cậu có cần phải hút xoèn xoẹt như đang tung hứng thế không hả? Lại một nhúm sợi mì bị hút xoẹt lên, làm bắn dầu mỡ lên trán Tần Tu. Ông chủ quán mì thấy bằng sơn mi nam mặt đen thui xé một tờ giấy ăn hung hăng lau trán một cái.

“Tiếng cậu húp mì nghe ghê quá.” Tần Tu cúi đầu nhắc nhở Thẩm Triệt.

Thẩm Triệt ngẩng đầu liếc nhìn thực khách xung quanh, có ai để ý gì đâu, Thẩm Triệt cũng lười đáp lại, quay sang thì thấy bát mì của Tần Tu gần như chưa động đũa: “Anh ăn mau không nguội mất.”

“Chỗ này toàn là nước miếng của cậu, tôi sao mà ăn nổi?”

“Vậy để tôi giải quyết hộ.” Nói xong liền khấp khởi bê bát của Tần Tu về chỗ mình.

Tần Tu cầm đôi đũa đập vào tay cậu một cái, Thẩm Triệt rụt tay lại, Tần Tu trừng cậu: “Cậu đừng có mà xử xử như thế cả đời chưa được ăn cơm có được không?”

“Không phải anh mời tôi ăn khuya sao?” Buổi tối tui ăn có mỗi cái Hamburger, chưa no hà, ăn hai bát mì nhiều một tí thì đã làm sao? ==

“Ai nói là mời thật đâu? Mời cậu ăn khuya chỉ là cái có thôi, biết chưa?”

Thẩm Triệt nghe thế lập tức tốn lên: “Lấy cớ làm gì dzậy?”

Đương nhiên không thể nào có chuyện Tần Tu sẽ nói tôi muốn gặp cậu, vậy là ậm ờ một chút, phụng mặt nói: “Tôi muốn đi ngắm cảnh biển.”

Được rồi. Thẩm Triệt ỉu xiu như tô mì thiếu nước. Ngắm biển thì ngắm...

Cuối cùng thì Tần Tu vẫn phải đem bát mì thưởng cho cún bự đang đói khát thèm thuồng. Ăn uống no nê xong, hai người liền đi dạo dọc theo đê biển.

Tần Tu đi phía trước, lên tiếng hỏi: “Anh cậu hồi phục thế nào rồi?”

“Xuất viện rồi.” Thẩm Triệt nói, “À đúng rồi, anh đoán xem hôm nay, ở rạp chiếu phim tôi đã tình cờ gặp ai?”

Tần Tu lười đoán, dù sao tự cậu sẽ nói thôi mà.

“Tôi gặp ba anh đó!” Cậu chàng đầu quần quả nhiên tự trả lời luôn.

Tần Tu dừng bước, quay đầu lại.

“Ông ấy đi xem Cao đồ của anh.” Thẩm Triệt mỉm cười, “Cố gắng của anh, ông ấy đã bắt đầu trông thấy rồi.”

Tần Tu không nói gì, lại xoay người trở lại, tiếp tục chậm rãi đi dọc con đê, một lúc lâu sau mới cất lời: “Hôm nay tôi cũng xem Cái chết của chú cá bảy màu của cậu.”

Thẩm Triệt bất ngờ: “Anh cũng xem? Không phải hôm nay anh bận sao?” Nói tới đây chợt ngộ ra điều gì, cậu há to miệng, khó tin: “Anh lại xem đĩa lậu hả?!”

“Về mặt cậu là có ý gì hả?” Tần Tu nhú mồm, “Tôi có mua vé rồi, được chưa!” Nói xong còn sờ sờ trong túi áo. Quên cuốn vé trong phòng hội nghị mất tiêu rồi.

Tim Thẩm Triệt cũng buốt lạnh.

Mặt Tần Tu hết đỏ lại trắng: “Không tin thì thôi!”

Anh xem bản lậu mà còn hung dữ như vậy! ;___; Thảm Triệt khóc không ra nước mắt, cuối cùng vẫn phải nhẫn nhịn: “VẬY... tôi diễn thế nào?”

Tần Tu nhớ lại cảnh Cổ Ẩn nằm trên phiến đá lạnh lẽo bên đường, trong ảo giác nhìn thấy nhiếp ảnh gia chạy về phía mình, khoảnh khắc kia, tia hạnh phúc mỏng manh nhưng nóng bỏng hiện lên trong ánh mắt Thảm Triệt khiến cho anh vừa ghen tị lại đau lòng.

“Lúc chết cậu đang suy nghĩ gì?”

“Thực ra cũng không nghĩ gì cả. Cảnh kia buổi tối hôm trước tôi đã chuẩn bị kỹ càng, nhưng mà lúc nằm ở đó tưởng tượng rằng mình sắp chết... Tôi lại nhớ đến những lời đã nói với anh trên cầu ngày đó.” Cậu thanh niên tóc xoắn xách ống quần, ngồi xuống bờ đê, hai tay đặt ở đầu gối, ngắm nhìn biển đêm nhấp nhô, “Nếu như lúc đó, tôi không nói ra thì chúng ta bây giờ chắc không ở đây đâu nhỉ.”

Tần Tu khẽ cười, cúi đầu hỏi: “Cậu bắt đầu thích tôi từ lúc nào?”

“Tôi cũng không nhớ rõ á.” Thảm Triệt cười, hết cách.

Tần Tu lại cong người xuống, tình quái nói: “Nhất kiến chung tình?”

Thảm Triệt ngẩng đầu nhìn Tần Tu vẻ mặt đầy kiêu ngạo, chỉ đành phải tự thấp cho mình một ngọn nến cầu nguyện. Quả nhiên người nói ra trước là người không có quyền mà. T^T

Phương Viên ngồi trên xe trầm mặc nhìn hai người cực kỳ thân mật ngồi bên bờ biển, thấy Thảm Triệt vươn tay kéo kéo áo Tần Tu để anh ngồi xuống, người kia quả nhiên cũng chiều theo, ngồi xuống bên cạnh, không hề có chút cự tuyệt, không hề giống một Tần Tu có chứng khiết phích.

Cậu nhìn hai người kia tán gẫu, cười đùa, nằm ngửa trên bờ đê, ngẩng đầu ngắm bầu trời đêm. Thảm Triệt bỗng nhiên xoay người sang, cúi đầu hôn lên miệng Tần Tu.

Tần Tu hơi trợn mắt, có chút kinh ngạc. Khoảng khắc khi Thảm Triệt hôn lên, trong đầu anh xen lẫn đủ ý nghĩ.

Cậu không nên hôn tôi, sẽ bị người khác thấy mất.

Nghĩ nhiều làm gì, cùng lắm thì giống như thú cưng muốn liếm chủ nhân thôi mà. Không để cho liếm thì cũng tàn nhẫn quá. Tôi vốn là một chủ nhân tốt mà.

Nghĩ như vậy, Tần Tu liền nhắm mắt lại, nhẹ nhàng hé miệng hưởng thụ nụ hôn này, tay đỡ ở sau đầu Thảm Triệt.

152. Chương 158: Quán Quán: À Wuuuu! Chủ Nhân Hát Cho Tui

Tour lưu diễn châu Á của Tần Tu bắt đầu khởi động, trạm dừng đầu tiên chính là sân vận động Canh Lâm, rồi sau đó là Hoa Liên Arena, sân vận động Yoyogi -Tokyo, Olympic Park- Seoul, sân vận động Quốc gia Kuala Lumpur, và điểm dừng cuối cùng là sân vận động Trần Tử tại Hoài Cảng. Tour lưu diễn kéo dài tổng cộng ba tháng, đường dây nóng bán vé online mới mở chưa đến một tháng mà vé vào xem của toàn bộ sáu concert đều đã bán hết sạch. Tổng lượt người tham gia concert lên tới ba mươi vạn.

Thảm Triệt nhận được kịch bản một bộ phim truyền hình cũng không hề tề tên Lưỡi hái và cát chảy, đề tài viễn tưởng. Trong phim, cậu sẽ vào vai một “tử thần” năng lực cường đại nhưng tính tình cổ quái cùng đầu trí một nữ bác sĩ thực tập mắc chứng bệnh trầm cảm bằng một ván cờ đặt cược với tính mạng của những bệnh nhân. Đương nhiên trong phim cũng có tình yêu vượt qua hai cõi âm dương khiến người xem phải cảm động.

Cát-xê đóng. Cái chết của chú cá bảy màu trước tiên Thẩm Triệt đem trả nợ. Hạ Lan Bá, Khải Mặc Lũng, Âu Triệt Luân lần lượt từng người được trả đủ, sau đó còn bao nhiêu thì chuyển vào tài khoản cho Tần Tu, đương nhiên còn lâu mới đủ trả hết nợ.

Tần Tu cũng không từ chối, lúc ở trong toilet vừa rửa mặt, vừa nói: “Cậu tưởng trả hết tiền tôi là xong nợ sao. Cậu cứ cao hứng thích lên là làm thế hả.”

Thẩm Triệt đứng trước bồn rửa mặt súc miệng, thâm lắc đầu trong lòng. Đây là tôn nghiêm, được chưa. Trình độ tiếng Trung của anh cũng kém quá đấy.

Tần Tu quay đầu thấy Thẩm Triệt đứng đằng kia đang giả bộ đánh răng, bèn giơ chân đá cậu một cái: “Ê, tối nay làm không?”

Thẩm Triệt phun một ngụm nước ra, sảng khoái quẹt miệng: “Làm đi!”

Tần Tu cũng giật mình. Hôm nay sao dứt khoát vậy?

” Thẩm Triệt cậu nhớ kỹ cho tôi!” Trong phòng trên lầu hai, Tần Tu đeo kính gọng đen, ngồi trước bàn làm việc, bực tức đập con chuột vì tính bôm bốp, “Cậu viết vớ viết vẩn cái gì thế này. Bài tóm tắt tiếng Anh sai bét nhè đây này!”

“Làm gì đến mức ấy?” Thẩm Triệt không tin, mon men đến gần xem thử.

Tần Tu thật muốn nổ tung đầu: “Abstract! Từ quan trọng như vậy mà cậu cũng viết sai được hả!”

(Abstract: trùu tượng)

Thẩm Triệt nhìn thấy, hậm hực: “Thiếu mỗi chữ r thôi chứ gì!” Nói xong lại vươn móng vuốt tới. “Xong rồi!”

Tần Tu trừng mắt nhìn cái từ abstarct, lại ngẩng đầu nhìn anh chàng đầu quần đang cười toe kiêu “anh cứ để yên, mọi chuyện đã có tui lo” kia, ánh mắt như thể đang nhìn quái vật.

Nửa tiếng sau.

“Là cậu năn nỉ tôi giúp cậu xem lại luận văn đấy nhá, cứ kiểm tra một ngàn chữ tôi tính làm một lần!” Tần Tu đeo kính mắt tức giận ngồi sửa luận văn, lại dùng WORD tính số chữ, “Thẩm Triệt, cậu lại đây mà xem, tổng cộng bảy ngàn chữ! Ra đây nhìn không lại bảo tôi điều!”

Thẩm Triệt ngồi xếp bằng trên giường, đang chỉnh sửa lại bài tập tốt nghiệp: “Làm gì mà đến tận bảy ngàn chữ?!” Xuống giường đi đến bàn, Tần Tu hào phóng tránh người ra cho cậu tự nhìn xem, dùng WORD đếm đúng là bảy ngàn chữ thật. Thẩm Triệt nhìn nhìn Tần Tu đang lạnh nhạt nhìn mình, “Tài liệu tham khảo với trích dẫn phải bỏ đi chứ?”

“Cũng được thôi.” Tần Tu xoay ghế, đẩy lại gần, vươn tay đem tất cả “abstact” replace thành “abstract”, lại kéo chuột tới chỗ tài liệu tham khảo, dùng chức năng edit xóa đi hết, “Như này chắc là giảm đi được một lần.”

Thẩm Triệt hét nói nổi: “Rồi rồi. Bảy lần thì bảy lần. Tôi chỉ sợ anh làm không nổi thôi...”

“Thế chứng tỏ cậu chưa biết tôi đâu.” Tần Tu kiêu ngạo ưỡn thẳng lưng.

Thẩm Triệt nhìn Tần Tu đầy vẻ kiêu kì, thâm nói, tư thế ngẩng đầu ưỡn ngực này rất là được, chỉ tiếc là ngực quá phẳng.

Thế là tối hôm đó hai người liên một đêm bảy lần...

Tất nhiên là không có rồi!

Thẩm Triệt cắt dựng phim cả đêm, Tần Tu thì sửa luận văn đến gần phát điên. Đến khi hai người làm tạm gọi là xong thì cũng không còn hơi sức lẫn tâm tình mà làm chuyện kia nữa rồi.

Nửa đêm, Thẩm Triệt bị Tần Tu đè tỉnh, vừa mở mắt liền thấy gương mặt đang ngủ của Tần Tu trên ngực mình, đang ngủ mà vẻ mặt vẫn cau có rất không cam lòng. Thẩm Triệt nhìn trần nhà, thở dài một hơi, cánh tay vòng qua lưng Tần Tu ôm chặt lại: “Cùng lắm thì tính lải thôi mà.”

Buổi biểu diễn đầu tiên trong tour lưu diễn khắp châu Á mở màn ở sân vận động Canh Lâm. Nửa tiếng trước khi concert bắt đầu, Nữ Nữ ở sau cánh gà cũng có thể nghe thấy thanh âm ồn ào của hàng vạn khán giả bên ngoài. Hành lang ngoài phòng nghỉ ngơi cũng dựng đầy lẵng hoa mọi người gửi tới. Có hoa của công ty cùng các hãng truyền thông gửi tặng, cũng có một vài người bạn, Vương Tử Quỳnh, Thẩm Triệt, Khải Mặc Lũng, Âu Triệt Luân, Phương Viên, còn có ban nhạc OUR, đương nhiên cũng không thiếu những nghệ sĩ đã từng làm việc chung với Tần Tu như Úc Tiểu Mỹ, Lý Tử Hồng.

Dàn staff của Tần Tu lúc này đang ở sau sân khấu làm những công tác chuẩn bị cuối cùng. Mọi người chụm tay lại, Tần Tu trong bộ trang phục mở màn bắt mắt lộng lẫy nói với các nhân viên: “Cùng nhau cố gắng hết sức nào! Một, hai, ba!” Mọi người cùng hô to “Go! Go! Fighting!”

Toàn bộ ánh đèn chợt tắt, âm thanh từ các tín đồ âm nhạc ào lên như sóng biển. Trên màn hình lớn bắt đầu xuất hiện hình ảnh CG.

Trong sân vận động rộng lớn không ánh đèn bỗng nhiên vang lên tiếng bóng rổ nện trên nền đất mạnh mẽ dứt khoát, rồi sau đó là tiếng giày chơi bóng ma sát trên nền sân, trên màn chiếu khổng lồ dài ba mươi mét xuất hiện hình ảnh Lãnh Liệt lao tới.

Cả sân vận động reo hò.

Sau đó là “keng” tiếng thanh kiếm được tuốt ra khỏi vỏ, tiếng chiến mã hí vang, trong tiếng hò hét của khán giả, lại xuất hiện hình ảnh một Cao Trường Cung mặc chiến giáp cười bạch mã đạp bằng mọi ngăn trở.

Tiếp theo là một Lâm Trĩ lướt qua giữa biển người, Calvin gỡ kính mắt, vén tóc mái lên...

Đoạn phim rất ngắn, là một bản ghi lại tất cả những thời khắc quan trọng nhất của Tần Tu từ lúc ra mắt tới nay.

Nữ Nữ cũng khó nén được sự xúc động. Đây thực ra cũng chính là quá trình ba năm cô làm trợ lý cho Tần Tu.

Cảm xúc của fan được đẩy lên cao trào, đúng lúc này tiếng nhạc sôi nổi chợt phá vỡ yên lặng, ánh đèn chói mắt sáng bừng cả sân vận động, Tần Tu giơ cao micro, xuất hiện trên bục cao nhất của sân khấu.

Anh mặc một chiếc áo thun trắng dài tay cổ rộng, khoác chiếc jacket không tay màu vàng kim, nói áo Jacket không tay cũng không hẳn chính xác, bởi vì áo này vạt áo vừa rộng vừa dài, kéo đến tận gót chân. Trên sân khấu có tạo gió, theo mỗi bước đi của Tần Tu, vạt áo màu vàng lấp lánh bạc lại bay lên phần phật.

Ca khúc mở màn có chút khác biệt, là một bài Rockn’roll được pha trộn một ít nhạc điện tử khá kì quặc. Tần Tu tay cầm micro, ánh mắt sắc bén, giọng hát trầm thấp mạnh mẽ, năng lượng dâng tràn theo chiếc áo choàng tung bay đằng sau.

Phương Viên chen lẫn đứng giữa khán đài đông kín, mắt nhìn hàng vạn fan phía trước phía sau đều đang phấn khích điên cuồng, chỉ một mình là thờ ơ lạ lùng.

Phần MC giữa concert, khó có khi sân khấu từ trên xuống dưới lại an tĩnh được như lúc này. Chỉ có một ánh đèn chiếu sáng đi theo Tần Tu, trên hình lớn là gương mặt nghiêng thở có chút gấp của Tần Tu. Anh đi tới phía sau sân khấu, cầm một chiếc khăn mặt lên lau mồ hôi, fan trên khán đài lập tức hò hét âm lên. Tần Tu bèn đem khăn mặt buộc lại, đi đến rìa sân khấu cầm khăn ném thật mạnh.

Nữ Nữ đứng sau cánh gà nhìn thấy cũng thích thú. Cô chưa từng thấy ngôi sao thứ hai nào có thể ném khăn mặt xa đến như vậy.

Tần Tu cười cười, hướng về phía đám fan đang ầm ĩ tranh giành nhau chiếc khăn nói: “Nếu ném xa hẳn ra ngoài thì các bạn đỡ phải tranh giành rồi.”

Đám fan lập tức ngoan ngoãn, không giành giật nhau nữa.

“Cũng chỉ là một chiếc khăn mặt thôi mà, cũng chẳng phải thứ gì lớn.” Tần Tu ngồi xổm xuống rửa sân khấu, hướng về phía fan dưới sân khấu và trên khán đài nói, “Các bạn đều có tình yêu của tôi.”

Vừa nói xong đám fan cũng bắt đầu gào khóc ầm ĩ. Phương Viên nhìn Tần Tu trên sân khấu, thầm hừ lạnh khinh thường. Đều có tình yêu của tôi ư? Chỉ sợ anh không có nhiều tình yêu như vậy mà dành cho bọn họ đâu.

Giữa sân khấu đưa lên một cây đàn piano. Tần Tu xoay người đi đến ghế ngồi trước đàn, ngồi xuống, tháo hai chiếc earphone trong tai ra, đem micro cắm lên giá, nói: “Ca khúc tiếp theo, tôi dành tặng cho chú chó của mình.”

Dưới sân khấu có cô gái thét chói tai cái gì đó.

“Gì cơ?” Tần Tu vươn cổ nghiêng tai lắng nghe. “Tên là gì à? Bạn hỏi con cún tên là gì sao?... Để tôi nghĩ xem... Nó tên là Cần Tây.” Tần Tu cười nói, “Trước đây, tôi rất ghét ăn cần tây, sau đó lại có người nói với tôi rằng, đừng thấy anh bây giờ không thích ăn, nói không chừng một ngày nào đó lại không rời nó ra được. Lúc ấy tôi đã chẳng bận tâm, nhưng sau này... quả đúng là không thể rời xa nó được. Ca khúc này tôi muốn tặng cho Cần Tây của tôi, cũng là tặng cho tất cả các bạn. You took my heart away.”

Nữ Nữ nhìn chàng trai xinh đẹp ngồi trước cây đàn piano tam giác giữa sân khấu, khi hát đến câu “And now, I’m in love, giọng Tần Tu vừa từ tính lại ôn nhu. Hàng vạn gây phát sáng trong sân vận động chậm rãi đông đưa theo tiếng ca. Cả sân vận động như tràn ngập ánh sáng, rõ ràng concert mới diễn ra một nửa nhưng cô đã có cảm giác hụt hẫng lạ lùng, giống như dây đã là màn kết thúc vậy.

Jessica đi tới bên cạnh Nữ Nữ. Cô trợ lý bé nhỏ quá hòa mình vào âm nhạc mà không hay biết sắp nhà mình đã đến cạnh. Jessica nhìn Tần Tu trên sân khấu, màn hình lớn hai bên là hình ảnh Tần Tu vừa đàn vừa hát rất tình cảm, cô mơ hồ lại có cảm giác bất an. Rõ ràng, ánh mắt kia, nụ cười kia, dáng vẻ kia đều là niềm hạnh phúc đang chìm đắm trong tình yêu, sự ngọt ngào sắp bao phủ cả sân vận động.

Cô và Nữ Nữ đều biết, Tần Tu không hề nuôi con chó golden retriever nào tên Cần Tây cả.

Trên khán đài, Phương Viên đương nhiên cũng biết.

Concert đầu tiên thành công khép lại. Tần Tu diễn tới ba lượt encore, sau khi cùng ban nhạc và vũ công chào cảm ơn xong còn một mình chạy ra sân khấu, lúc ấy micro đều đã rút xuống, Nữ Nữ chỉ nghe thấy Tần Tu đứng trên sân khấu thét to một tiếng “Tôi yêu các bạn”, một tiếng cực kỳ vang dội, gần như tất cả khán giả dưới sân khấu và hai bên khán đài đều có thể nghe thấy. Cả sân vận động lại ào lên một trận gào thét, reo hò đến chói tai.

“Không sợ cổ họng khản đặc, hát không nổi sao.” Tay ghi-ta A Bản đứng sau sân khấu, cười khổ lắc đầu.

Tần Tu ôm từng người trong dàn nhạc và vũ công, nhận hoa, lại cảm ơn nhóm staff hậu trường, sau đó mới quay về phòng nghỉ.

Lúc này đã là mười rưỡi đêm. Ngoài sân vận động ánh đèn vẫn sáng trưng, dòng xe cộ ồn ào chen chúc. Bởi vì concert mà các loại xe công cộng và tuyến đường xe điện đều tăng ca muộn hơn một giờ. Ngoài DDD cùng TAKE FIVE trước đây, Tần Tu là nghệ sĩ thứ ba được hưởng đãi ngộ này. Thực tế thì ngoài DDD và TAKE FIVE, Tần Tu cùng là ca sĩ thứ ba có năng lực tổ chức concert trên sân vận động sức chứa năm vạn người này, hơn nữa, anh còn là ca sĩ solo.

Chỉ cần nghĩ như vậy, Nữ Nữ cũng cảm thấy vô cùng tự hào.

Trong phòng hóa trang, Tần Tu đang tự mình tẩy trang sơ qua, thay quần áo. Đúng lúc này, ngoài phòng nghỉ lại có người gõ cửa, nghĩ là Nữ Nữ mua giúp cà phê, Tần Tu liền vươn tay mặc áo thun, ngoảnh đầu lại kêu đối phương đi vào. Bạn đang ?

Ngoài cửa im ắng một lúc không có động tĩnh gì, Tần Tu có chút buồn bực, khoác thêm một chiếc áo hoodie, vừa lúi mủ ra, vừa đi ra mở cửa: “Cửa không khóa mà...”

Một mùi hoa thơm ngát xộc tới, Tần Tu có chút bất ngờ khi nhìn người đứng trước cửa.

Phương Viên giơ bó hoa trong tay tới trước: “Chúc mừng anh, học trưởng.”

Tần Tu nhận hoa: “Sao cậu lại tới đây?”

Phương Viên đi vào phòng nghỉ, nhẹ nhàng khép cửa lại, ngần ngừ một hồi: “Học trưởng, bây giờ anh có thời gian không?”

Tần Tu đặt bó hoa lên trên bàn hóa trang: “Có việc gì à?”

“Từ hồi học cao trung, em đã thích anh, học trưởng.”

Tần Tu giật mình quay đầu lại, hoàn toàn không ngờ Phương Viên lại đột nhiên mạnh bạo bày tỏ thế này. Chuyện Phương Viên có ý với mình, không phải Tần Tu hoàn toàn không biết, nhưng anh nghĩ hành động của mình đã thể hiện rõ ràng cho đối phương thấy, chính mình không hề có ý tứ gì với cậu ta cả.

Thấy Tần Tu chỉ nhú mày nhìn mình đăm đăm mà không nói gì, Phương Viên khẽ nói: “Việc em thích anh sẽ mang phiền phức tới cho anh sao?”

“Tôi nói có phiền phức liệu cậu có thể không tiếp tục thích nữa được không?” Tần Tu lạnh nhạt đảo mắt liếc Phương Viên một cái, cúi người nhắc túi xách trên sô pha: “Nếu nói chỉ là thích tôi thì cũng không có vấn đề, nhưng nếu muốn tôi đáp lại cậu thì không có khả năng.”

“Cũng phải thôi. Đối với học trưởng mà nói, vô tư hưởng thụ sự yêu thích của người khác với mình cũng là chuyện rất bình thường thôi mà.” Phương Viên cười nhạt, “Giống như hồi học cao trung, lúc đọc thư tình người khác gửi cho, anh giống như đang xem tiểu thuyết, đọc xong liền tung ra biển.”

“Nếu không thì cậu muốn tôi thế nào.” Tần Tu ngồi xuống tay vịn ghế sô pha, nhìn Phương Viên đang cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào anh. Đến lúc này, anh cũng đã nhận ra, hôm nay Phương Viên đến tìm gặp anh chính là để ngã bài, nếu không dứt điểm, cậu ta sẽ không dễ dàng bỏ đi.

Phương Viên không ngẩng đầu, chỉ bằng khẩu khí của Tần Tu cậu cũng biết anh ta đã hoàn toàn khôi phục bản tính băng sơn. Quả nhiên là trong mắt người này, mình cũng chẳng hơn gì một fan hâm mộ.

“... Bất kể thế nào, anh cũng sẽ không tiếp nhận em sao?”

“Không.”

Lời nói quả quyết không hề để ra một chút cơ hội nào, ngón tay Phương Viên siết chặt đến trắng bệch. Thật lâu sau, cậu mới cất tiếng nói: “Em còn một câu hỏi cuối cùng.”

Thấy Tần Tu không nói gì, Phương Viên cắn môi nói: “Giả sử, chỉ là giả sử thôi.” Cậu ngẩng đầu, “Giả sử học trưởng chưa từng gặp anh Thẩm Triệt, liệu em có thể có cơ hội nào không?”

Tần Tu liếc Phương Viên muốn đập nôi chìm thuyền: “Cậu thích tôi, nhưng tôi không thích cậu. Sự việc chỉ đơn giản như vậy, không liên quan gì tới Thẩm Triệt cả. Nếu như không gặp cậu ấy, tôi cũng sẽ không thích cậu.”

Phương Viên tuyệt vọng nhìn Tần Tu lạnh lẽo như băng. Con người này, quả thực là... ngay cả một chút hi vọng và đồ dành cũng không chịu dành cho người khác được sao?

Cậu hận Tần Tu tuyệt tình, lại càng hận chính mình ngu ngốc mà si mê người ta. Khoảng thời gian em yêu anh dài hơn, yêu cũng sâu nặng hơn người kia, vậy mà ngay cả một chút đồng cảm cũng chẳng đổi được. Lòng tự tôn bị giẫm đạp dưới đế giày người kia, nhưng cậu cũng chỉ biết cười khổ: “Học trưởng, anh không thể nói gì đó an ủi em một chút được sao?”

Tần Tu ngồi trên tay vịn sô pha cũng đứng lên: “Có lẽ người an ủi cậu không phải là tôi.” Dứt lời liền lách qua Phương Viên, đi ra khỏi phòng.

Tần Tu cũng không nhìn lại Phương Viên vẫn còn ngây ngốc phía sau. Người này ôm quá nhiều ảo tưởng với anh, tuy rằng anh không biết ảo tưởng này xuất phát từ đâu nhưng trước hết không thể để cho đối phương nuôi thêm hi vọng gì thêm nữa.

Nhưng nhiều khi ngẫm lại, nếu không gặp Thẩm Triệt, hiện tại mình sẽ như thế nào nhỉ? Có lẽ cũng có một cô bạn gái dịu dàng đáng yêu, không cần phải suốt ngày rửa xả trong lòng, lúc thân mật chắc đa phần

đều là mình chủ động, cũng không cần mỗi lần trước khi vận động lại phải giúp người kia bóc chuối, càng không bị suốt ngày réo là hoa khôi trường này, hoa khôi trường nọ.

Cuộc sống như vậy cũng không tệ, nhưng đó cũng không phải những tháng ngày mà anh mong muốn.

153. Chương 159-160: Sân Khấu Của Anh Và Tôi

Tour lưu diễn châu Á của Tần Tu diễn ra thuận buồm xuôi gió, Thẩm Triệt quay phim Lưỡi hái và cát chảy cũng rất thuận lợi. Hôm nay vừa hoàn thành cảnh quay trên đài, lúc xuống lầu đột nhiên lại nhìn thấy Jason đến trường quay, Thẩm Triệt không khỏi có chút kinh ngạc. “Làm sao, tôi không được tới xem trường quay của cậu sao?” Jason cười nói, “Bây giờ có rảnh không?” Thẩm Triệt nghe Jason nói vậy cũng có chút sợ: “Anh tôi lại làm khó anh gì à?”

“Cũng coi như thế đi.” Jason nhún nhún vai, nhìn cậu thanh niên tóc xoăn, “Tôi muốn đến hỏi cậu một việc. Bây giờ cậu còn hứng thú ký hợp đồng với Tinh Bang không?”

Thẩm Triệt sững sốt hồi lâu, nhíu mi nói: “Lại là anh hai tôi giật dây anh đúng không?”

“Cũng không hẳn đều là chủ ý của cậu ta, mà chính tôi cũng có ý nghĩ này.” Jason nói. “Hiện tại, sự nghiệp diễn xuất của cậu tuy cũng có chút khởi sắc nhưng nếu muốn phát triển cao hơn mà cứ nán lại ở Vô Hạn Truyền Thông thì sẽ có rất nhiều hạn chế. Ví như bây giờ cậu đang đóng phim, việc làm MC phải tạm hoãn lại, nhưng Vô Hạn Truyền Thông cũng không dám cho cậu hoàn toàn buông công việc làm MC để chuyên tâm theo con đường diễn xuất. E rằng sau này cũng không nhận được kịch bản tốt nào nữa. Dù sao thì Vô Hạn cũng chỉ là công ty mới, về mặt diện ảnh cũng chỉ có thể nắm được một vài phim đầu tư ít, nhưng một bộ phim kinh phí thấp khác mà có được kịch bản xuất sắc như Cái chết của chú cá bảy màu có lẽ cậu đợi thêm ba, bốn năm nữa chưa chắc đã được. Muốn chính thức bước vào giới điện ảnh, không có tác phẩm lớn thì không thể được. Nếu cậu tiếp tục ở lại Vô Hạn Truyền Thông, có lẽ cậu sẽ bị kéo tụt lại. Với cả bây giờ khúc mắc giữa cậu và An Gia Miện cũng cởi bỏ rồi, đến Tinh Bang đi.”

Thẩm Triệt cũng không ngờ Jason lại nghĩ thay cho mình nhiều đến vậy, nếu nói không cảm tạ thì đúng là nói dối, nhưng cậu cũng có quyết định của riêng mình: “Anh Jason. Ý tốt của anh em ghi nhận, nhưng em sẽ vẫn ở lại Vô Hạn Truyền Thông thôi.”

“Phí bồi thường hợp đồng cậu không phải lo. Tinh Bang có thể giúp cậu trả toàn bộ.”

Thẩm Triệt lắc đầu: “Vấn đề không phải là phí bồi thường. Em biết tài nguyên của Vô Hạn Truyền Thông không thể so với Tinh Bang Giải Trí, nhưng... anh Jason này, mấy năm nay, em cũng coi như trải qua nhiều chuyện. Lúc em rơi vào cảnh tối tăm nhất cũng từng nghĩ sẽ không có ai tới tìm mình, nhưng Vô Hạn Truyền Thông đã kí ước với em. Bộ phim điện ảnh đầu tay của em cũng là do Vô Hạn Truyền Thông đề cử. Em rất biết ơn Vô Hạn Truyền Thông, cũng rất biết ơn Mã tổng. Lúc này, em không thể đi được.”

Jason nghe tới đây cũng không biết nói thêm gì. Kỳ thật, anh có thể nói thẳng cho cậu thanh niên này rằng, Vô Hạn Truyền Thông cũng giống tất cả các công ty quản lý khác mà thôi, họ cũng chẳng phải đang làm từ thiện, ký hợp đồng với cậu đương nhiên cũng xuất phát từ tính toán đem lại lợi ích cho chính mình trước nhất. Cậu có tiếp tục ở lại Vô Hạn bọn họ cũng chẳng cảm động, cậu đi rồi, bọn họ cũng chẳng có gì mà khổ sở. Thế nhưng cuối cùng, anh vẫn không nói ra những lời này.

Để làm gì đâu.

Sao lại phải phá đi lòng biết ơn thuần khiết kia chứ.

Bước vào nửa cuối năm, tin tốt lành cũng theo nhau mà kéo tới. Tour lưu diễn quanh châu Á của Tần Tu kết thúc thành công, Lưỡi hái và cát chảy của Thẩm Triệt cũng thuận lợi đóng máy. Thế nhưng cũng không phải không có tin xấu, ví dụ như tác phẩm tốt nghiệp của Thẩm Triệt lại một lần nữa bị Lưu Mỹ Lệ gửi trả về.

“Đến lần này cũng thấy em có tiến bộ, nhưng vẫn kém yêu cầu của tôi một quãng xa. Tác phẩm tốt nghiệp của em tôi cũng đã xem qua, chỉ có thể chấm cho 60 điểm.” Lưu Mỹ Lệ ngồi sau bàn làm việc nói.

Thẩm Triệt vừa nghe chỉ có 60 điểm, trái tim cũng đã rớt xuống tận đáy giếng, lúc cầm lại luận văn vẫn còn thắc mắc, rõ ràng em đã dồn hết tâm trí làm cơ mà... Đi đến cửa văn phòng rồi, Thẩm Triệt kìm không được bèn quay đầu lại, lén lút hỏi: “Tần Tu được bao nhiêu điểm ạ?”

Lưu Mỹ Lệ lia cho cậu một ánh mắt cảnh cáo, cậu chàng đầu quần lập tức thức thời chuồn ra khỏi cửa.

Khải Mặc Lũng từ một văn phòng khác bước qua cửa ngách, trông về phía Thẩm Triệt mặt mày xám xịt đi xuống lầu trong tiếng trêu chọc “Yo, lại không qua à” của Nhậm Hải, quay sang hỏi Lưu Mỹ Lệ: “Luận văn và tác phẩm của cậu ta đều làm không tệ, tại sao cô còn trả về bắt sửa lại?”

“Không hề tệ, lần này tôi cũng nhìn thấy được tâm sức của cậu nhóc.” Lưu Mỹ Lệ nhìn bài luận văn tóm tắt trên màn hình máy tính. “Đứa nhỏ này rất nỗ lực, nhưng còn có điểm chưa ổn định. Tôi muốn cậu ấy được tôi luyện thêm một thời gian nữa.” Dứt lời bèn gỡ kính mắt, nhìn ra ngoài cửa sổ, “Tốt nghiệp rồi sẽ không còn nhiều thời gian để tụi nhỏ tu thân dưỡng tính nữa. Cứ để tụi nhỏ hoàn niệm khoảng thời gian phấn đấu vì luận văn và bài tập tốt nghiệp này đi.”

Ấy thế mà Thẩm Triệt lại đung mắt Tần Tu ở ngay dưới lầu. Hoa khô trưng vẽ mặt đầy sát khí ngồi trên yên xe mô tô, đang cúi đầu xem bài luận văn của mình.

“Luận văn của anh cũng không qua à?”

Tần Tu giật nảy cả mình, quay đầu lại trừng mắt lườm đầu quần đột nhiên ở đâu thò đầu ra: “Cậu lên ra sau lưng tôi lúc nào thế hả?”

“Tôi thấy lời phê bình nhiều gớm, có qua không vậy?”

Tần Tu đem luận văn nhét vào ba lô: “Còn phải nói nữa sao. Cuối năm tôi sẽ tham gia bảo vệ.”

Sau đó ngẩng đầu lại thấy Thẩm Triệt vẽ mặt đầy thất vọng. Tần Tu tự nhiên nổi quạu: “Cậu không qua chứ gì? Không qua cũng muốn tôi rớt theo cậu luôn phải không! Sao lại có người như cậu được nhỉ!”

Thẩm Triệt đuối lý chột dạ. Thực ra cũng không phải cậu muốn kéo Tần Tu cùng chết chìm, quan trọng là bạn gái mình thì qua rồi, còn mình lại phải tiếp tục lưu ban. Mất hết cả sĩ diện à! Lý do này cậu chắc chắn không thể nói ra, chỉ có thể yên lặng sai chân ngồi lên sau xe.

Tần Tu trợn mắt, đánh giá người ngồi sau từ chân lên đầu: “Tôi nói sẽ chở cậu lúc nào vậy? Đạo này cậu càng ngày càng tự tiện đẩy nhá...”

Thẩm Triệt cũng là theo phản xạ yên vị ngồi lên thôi: “Đằng nào anh chẳng quay về chung cư, chúng ta tiện đường mà.”

“Thế thì cậu cũng phải hỏi tôi một tiếng chứ.”

Thẩm Triệt đành phải khổ bức hỏi thừa một câu: “Anh về chung cư phải không? Về thì cho tui đi ké một đoạn nhé?”

Tần Tu bực tức đội nón bảo hiểm. Luận văn bị trả về tu sửa, nhìn cả một đồng nhận xét, phê bình mà não anh cũng muốn phình ra, tâm trạng tất nhiên cũng khó tránh khỏi chịu ảnh hưởng, thế nên mọi bực dọc đều phát tiết hết lên đầu Thẩm Triệt: “Tôi không có nói không muốn chở cậu. Nhưng ít nhất cậu cũng phải tôn trọng tôi một chút chứ! Tôi là bạn trai cậu chứ không phải xe ôm!”

Thẩm Triệt tức tối đốp lại trong lòng, tôi nguyện ý làm bạn trai của anh, cũng sẵn sàng làm xe ôm cho anh luôn! Tình yêu của anh đứng trước mặt tình yêu của tôi thì xách dép cũng không kịp đâu nhé!

Tần Tu hất xì một cái, xoa xoa mũi, hạ kính chắn gió xuống khởi động xe.

Tuy rằng là mô tô phân khối lớn nhưng phóng veo veo trong khuôn viên trường thì cũng không hay lắm. Lúc xe đi ngang qua sạp báo bên ngoài cổng số 3, Thẩm Triệt bỗng nhiên nhắc kính chắn gió lên, chụp bả vai Tần Tu: “Á, dừng một chút! Tôi mua tờ báo!”

Tần Tu chờ ở ven đường, thấy đầu quần mua một tờ Báo giải trí sớm vừa xem báo vừa đi về phía mình, đang đi bỗng nhiên dừng bước lại, Tần Tu không tránh được bực bội: “Làm sao vậy?”

Thẩm Triệt cẩn thận đọc tờ báo một lúc lâu, sau đó ngẩng đầu kinh hỉ nói với Tần Tu: “Anh được đề cử Nam diễn viên chính xuất sắc nhất!”

Tần Tu chớp chớp mắt, lúc này mới ý thức được Thẩm Triệt đang nói gì. Danh sách đề cử giải Kim Chi đã công bố rồi sao? Sau khi tour lưu diễn kết thúc, khoảng thời gian này anh đang nghỉ xả hơi, hoàn toàn không biết chuyện.

Thẩm Triệt cầm tờ báo tới cho Tần Tu xem. Danh sách đề cử giải thưởng Kim Chi được đăng ngay trang nhất, trên cột Nam diễn viên chính xuất sắc nhất quả nhiên có tên của mình đặt ngang hàng với bốn nam diễn viên rất có thực lực khác.

Ngẩn ngơ nghĩ lại một năm trước đây, chính mình đã thất hẹn với giải Diễn viên mới xuất sắc nhất, lần này là Nam chính xuất sắc nhất, chắc không đến mức dùng cái lý do buồn cười như ngày đó để gạt người ta sang một bên đâu nhỉ. Như sức nhớ ra điều gì, Tần Tu lại cúi đầu tiếp tục xem, lướt đến danh sách Diễn viên mới xuất sắc nhất ánh mắt anh lại có chút không dám nhìn xuống.

Có tên Thẩm Triệt mà, hẳn là phải có mà. Thẩm Triệt không giống như anh, cậu đã phải chịu đựng tiếng xấu độc được rating, vất vả lắm mới nhận được một kịch bản tốt. Cậu ấy rất cần một sự thừa nhận, cho dù chỉ là đề cử thôi cũng tốt rồi...

“Đừng xem.” Thẩm Triệt nhẹ nhàng cầm tờ báo đi, mỉm cười nói với Tần Tu, “Tôi được đề cử. Sáng nay Mã tổng có gọi điện cho tôi.”

Tần Tu nhìn cậu thanh niên tóc xoăn đem tờ báo nhét vào ba lô, lập tức sải bước ngồi lên xe, đội nón bảo hiểm. Thực ra chính là muốn xem giùm tôi nên mới đi mua báo đúng không?

Trong lòng anh giống như có một cái chân xù lông cào cào nhẹ một cái. Đồ cẩu thả, sao cậu có thể yêu tôi tới mức này? Nghĩ như vậy, Tần Tu chỉ lặng lẽ ngắm nhìn Thẩm Triệt qua gương chiếu hậu, ngắm một cái, lại liếc một cái.

Thẩm Triệt nhìn anh cười, hạ kính chắn gió.

Tần Tu cong khóe miệng. Nhìn vẻ mặt hạnh phúc vô bờ của cậu kìa, áp lực cũng lớn quá cơ.

Mỗi năm một lần, lễ trao giải thưởng Kim Chi lại được tổ chức. Thẩm Triệt vừa hưng phấn lại khẩn trương, đúng cái kiểu đã xem trên TV cả tỉ lần rồi, thế nhưng đến phiên mình thật thì trong lòng vẫn cứ nhộn nhạo.

Cũng may bước ra thảm đỏ không phải đi một mình mà là cùng các nhân vật chủ chốt khác trong đoàn làm phim. Hạ Lan Bá tuy được đề cử Biên kịch xuất sắc nhất nhưng bởi vì quá trạch nên lười đi đến buổi lễ. Thẩm Triệt đứng trước gương nhìn trái nhìn phải. Ở Vô Hạn Truyền Thông, ngay cả một tách cà phê cậu cũng không được miễn phí, đương nhiên không có chuyện được tài trợ quần áo rồi. Bộ vest ZZegna trên người đây là mượn được ở chỗ Khải đại thủ. Tuy rằng vóc dáng hai người không khác nhau mấy nhưng tổng cảm giác vẫn thấy có gì đó không ổn.

Khải đại thủ gọi điện tới giục cậu đi xuống. Thẩm Triệt cũng không còn thời gian mà suy xét, thăm nghĩ, mặc kệ chứ, dù gì cũng là hàng hiệu đẳng cấp thế giới mà.

Hạ Lan Bá tay cầm cái xúc xích nướng từ phòng bếp đi ra, mắt thấy cún bự lông quăn mặc bộ vest Z Zegna cùng đôi giày A.Testoni của Khải Mặc Lũng, mang theo cảm giác rất không phù hợp đi ra cửa.

Có nên khuyên nó cố gắng đừng làm mất mặt không nhỉ. Hạ Lan Bá ăn xúc xích, hui hắt nghĩ thầm.

Thẩm Triệt ra tới gara, theo thói quen liền đưa mắt kiểm xem chiếc BMW X5 đậu chỗ nào, tiếp đó mới ngăn người ra. Móa, ở đây xuất hiện con Aston Martin từ lúc nào thế nhỉ?

Khải Mặc Lũng mặc bộ vest Hugo Boss nền đen kẻ trắng được đặt thiết kế riêng vô cùng tinh xảo từ trong chiếc Aston Martin One 77 màu trắng bạc bước ra, gọi cậu lên xe.

(Aston Martin One 77 là siêu xe đẹp nhất do hãng xe Anh sản xuất với số lượng giới hạn chỉ 77 chiếc khắp thế giới. Giá bán mỗi chiếc vào khoảng 2 triệu USD)

Tại thảm đỏ, nhìn thấy Thẩm Triệt cẩn thận chui ra từ chiếc Aston Martin, Tần Tu cũng choáng váng. Cậu ngồi Aston Martin đó, ít nhất bộ dáng cũng phải cho ra hồn chút chút, hồn tên địa chủ thôi cũng được!

Thẩm Triệt xuống xe bắt gặp An Gia Miện cũng nữ diễn viên Kiều Mạch cũng từ chiếc Rolls-Royce màu trắng bước xuống ở títt đằng kia cũng vội vẫy tay chào hỏi. Tần Tu trợn trắng mắt, cứ nghĩ mình nhất định nhìn nhầm rồi. Trên cổ tay tên kia thế mà vẫn đang đeo cái vòng cho cún mà anh tặc.

“Sao vậy?” Phùng đạo dẫn đầu những thành viên chủ chốt trong đoàn phim đi lên thảm đỏ, thấy Tần Tu nhìn sang bên này cũng hỏi.

“Không có gì.” Tần Tu xấu mặt quay đầu lại, trong lòng rửa xả chỉ tiếc rên sắt không thành thép, số cậu cả đời chỉ có ngồi xe Jibei mà thôi!

Trên diễn đàn Canh Ảnh cũng bắt đầu truyền hình trực tiếp buổi ra mắt thảm đỏ. Đủ loại video, hình ảnh đều được đưa lên.

–Tui khóc rồi. Bộ vest của Tần Tu là Dior Homme đó. Hoa khôi trường của lòng tui rốt cuộc cũng không phải mặc hàng fake DH nữa rồi!

–Tôi còn tưởng cậu ta sẽ cưới siêu mô tô BMW đến chứ. Nếu thế cũng rất đẹp mắt đấy nhỉ!

–Cho tui xin đi thím. Xe máy sao mà lên hình cho được!

–Xe máy khác không được nhưng siêu mô tô BMW chắc chắn được, hiểu chưa? Tần Tu dùng Lotus Elise tới thảm đỏ, siêu mô tô còn ăn đứt cái ô tô ghê kia!

–Công ty quản lý của Tần Tu cũng cùi nhỉ. Tần gia khí khách oai phong như thế, ít nhất cũng phải bố trí một con Bò Tốt chó! Thế đếu nào lại là xe thể thao Lotus, cái...

–Cái đêch! Thẩm Triệt thế mà đi ké Aston martin one 77 của Khải đại thủ sao? One 77 là dòng xe số lượng hạn chế đó ó ó!

–Khải đại thủ, rốt cuộc thì ngài là thần thánh phương nào?! (Ngài là quàng tử Abu Dabhi =]])

–Thẩm Triệt quả đúng với cái câu... Có mặc long bào thì cũng không giống thái tử, nhể.

–Đứa nào nói thằng đệ của tao không giống thái tử?! Thằng đệ tao chính là từ hình tượng lỵ miêu đổi sang thái tử đó, biết chưa! (biết câu này của ai hông :v)

(cái này là theo vụ án Ly miêu đánh tráo thái tử trong Bao Thanh Thiên nè)

–Ha ha, trên thảm đỏ lần này toàn là người Canh Ảnh chúng ta nha! An Gia Miện, Khải Mặc Lũng, Tần Tu, Thẩm Triệt, cả viện trưởng Lưu cũng đến nữa! Anh em Canh-Ảnh-er đợi tui kêu mấy người họ lại chụp chung một bức hình nha!

Đang là buổi tối nên ánh đèn flash chớp nháy loang loáng khiến mọi người cũng hoa cả mắt. Thẩm Triệt cùng An Gia Miện, Khải Mặc Lũng đi đến trước tường ký tên. Lưu Mỹ Lệ đang đứng đợi họ, Tần Tu cũng ở đó, vậy là năm người thuận theo yêu cầu của khán giả cùng phóng viên, chụp chung một bức hình.

Viện trưởng Lưu đứng giữa, Thẩm Triệt và Tần Tu đứng bên phải, Khải Mặc Lũng cùng An Gia Miện bên trái, đèn flash thi nhau chớp nháy, dày đặc hơn ban nãy gấp nhiều lần. Cả sáu người lại theo đề nghị của đám phóng viên, xoay người về bên phải. Thẩm Triệt nhìn tới gương mặt nghiêng nghiêng của viện trưởng Lưu, mỉm cười nhớ lại, đã nhiều năm như vậy mà viện trưởng Lưu chẳng hề già đi chút nào, vẫn giống như năm đó phỏng vấn cậu trong phòng, khuôn mặt tươi cười pha một chút quỷ quyệt. Khải đại thủ vẫn uy vũ khí phách như thường lệ, từ trước đến giờ, cậu luôn nghĩ bá khí toát ra trên người Khải Mặc Lũng này là sinh ra đã có, thế nhưng hôm nay cậu mới ngộ ra, cái đó dứt khoát là biểu trưng cho sức mạnh. An Gia Miện bệnh nặng mới khỏi, người gầy đi rất nhiều nhưng dáng vẻ xem ra cũng đã thoải mái hơn, trong mắt vẫn hoàn toàn là vẻ vân đạm phong khinh. Còn Tần Tu...

Qua khóe mắt, Thẩm Triệt thấy được sườn mặt Tần Tu đang quay về phía phóng viên mỉm cười, tay cậu ở phía sau đang khoác lên lưng Tần Tu. Nhớ tới cảnh tượng lần đầu tiên ngồi xe của người này, lại bị anh ta không cho phép ôm, không cho phép bám thắt lưng, chỉ hơi chạm vào một chút là xù lông giống như con mèo cáu kỉnh muốn cào người. Ngày ấy, cậu đã từng rất buồn nản vì không thể có được thiện cảm của người này, thật nằm mơ cũng không thể ngờ tới sẽ có ngày hai người lại trở thành người yêu, cùng sánh vai nhau đứng ở đây giống như lúc này.

Ghế ngồi trong lễ phòng đều được dán tên của khách mời. Thẩm Triệt cùng với Khải Mặc Lũng, An Gia Miện ngồi một hàng, Tần Tu phía sau cách cậu ba hàng ghế. Lễ trao giải mở đầu bằng việc công bố giải Chỉ đạo nghệ thuật xuất sắc nhất, còn sắp xếp xen giữa là một số tiết mục ca nhạc như để kéo hứng thú của mọi người lên cao hơn.

MC dẫn chương trình, khách mời trao giải nói vài câu, xem VCR, công bố tên người đoạt giải thưởng, vỗ tay chúc mừng, người giành giải lên phát biểu cảm tưởng... Từ Quay phim xuất sắc nhất, Kịch bản gốc xuất sắc nhất, Kịch bản chuyển thể hay nhất, cho đến Nhạc phim hay nhất, Phim phóng sự xuất sắc nhất, Nam nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất... từng hạng mục lần lượt được công bố. Đáng tiếc là Cái chết của chú cá bảy màu không giành được giải Kịch bản xuất sắc nhất. Thẩm Triệt để ý thấy lúc tên người đoạt giải được công bố, biểu tình Khải Mặc Lũng nhìn có vẻ rất thất vọng.

MC tiếp tục giới thiệu, giải thưởng được công bố tiếp theo chính là Diễn viên mới xuất sắc nhất.

Hai khách mời trao giải là Lưu Mỹ Lệ cùng đạo diễn Nghiêm bước lên sân khấu. Hai người vui vẻ chào khán giả đang có mặt trong buổi lễ, sau đó đi thẳng vào phần VCR.

“Giải diễn viên mới xuất sắc của giải thưởng Kim Chi lần thứ bốn mươi chín. Danh sách đề cử gồm có: Cố Tiểu Sơ trong Hà Nhật tái kiến quân; Trương Chấn Khải với Xạ thủ; Lý Thục Quân trong Hokkaido, Hokkaido; Trần Phái trong Ngày thứ sáu; và Thẩm Triệt trong Cái chết của chú cá bảy màu.”

Thẩm Triệt xem đến trích đoạn phim của chính mình trong VCR đề cử, đoạn được chọn đó là lúc cậu ở trong khách sạn, lần đầu tiên nhìn thấy An Gia Miện. VCR chiếu xong, khán phòng nhất thời vang lên tiếng vỗ tay. Nghiêm đạo gờ phong bì lên trước mắt khán giả, mở ra, khi nhìn thấy cái tên trong đó thì mỉm cười, lịch lãm đưa tờ thông báo cho Lưu Mỹ Lệ.

Tim Thẩm Triệt cũng tăng tốc. Cậu theo bản năng quay đầu nhìn về phía Tần Tu.

Tần Tu cũng đang nhìn cậu.

Chỉ là trao đổi ánh mắt một cái như vậy thôi nhưng Thẩm Triệt bắt chợt lại nhận ra đoạt giải hay không cũng không quan trọng nữa.

“Lễ trao giải Kim Chi lần thứ bốn mươi chín. Giải thưởng Diễn viên mới xuất sắc nhất.” Lưu Mỹ Lệ ngắt đầu công bố, “Thẩm Triệt cùng Cái chết của chú cá bảy màu!”

Đèn flash cùng tiếng vỗ tay lại nổi lên. Dưới khán phòng là những ánh mắt kinh hỉ và chúc mừng.

An Gia Miện quay sang Thẩm Triệt. Lúc còn xem đoạn VCR anh đã vật lộn nội tâm nửa ngày, cuối cùng cũng quyết định nếu Thẩm Triệt giành giải, thừa dịp tên nhóc kia không chú ý anh sẽ tặng nó một cái ôm.

Nhưng mà khi anh quay người về phía cậu thanh niên tóc xoăn ngồi bên, lại thấy Thẩm Triệt trước tiên là nhìn lại phía sau.

An Gia Miện đương nhiên biết cậu ta đang nhìn ai. Chỉ là lúc này đây, cũng không hiểu tại sao, trong anh không có phần nộ mà chỉ còn lại hư không.

Thoảng cái mà như tất cả mọi ánh mắt đều tụ tập trên người, cảm giác này nếu nói là luống cuống tay chân là chưa đủ. Thẩm Triệt còn đang chìm đắm trong kinh hỉ chợt nghe thấy An Gia Miện ngồi bên lạnh nhạt nhắc nhở một tiếng, “Bực nhận thưởng ở phía trước.”, lúc này mới hồi thần đứng dậy.

Khải Mặc Lũng đứng lên trao cho Thẩm Triệt một cái ôm, Thẩm Triệt lại quay về phía An Gia Miện, hai tay cũng dang ra, thế nhưng An Gia Miện lại không để ý tới cậu.

Thẩm Triệt xấu hổ muốn chết. Anh là anh hai tui mà. Vào thời khắc đặc chí nhất trong cuộc đời của cậu em mình mà anh cũng không tặng người ta một cái ôm sao?

Không định thiệt hả?

Có chút chút ý cũng được mà! T^T

Trong lúc nhận những cái ôm hôn chúc mừng của mọi người, ánh mắt Thẩm Triệt vẫn chờ mong hướng về An Gia Miện, nhưng mà An ảnh để vẫn cứ ngồi im như tượng, cuối cùng, cậu đành phải hậm hực đi lên sân khấu trong tiếng vỗ tay chúc mừng.

Khách mời trao giải, một vị là viện trưởng cũng là người thầy hướng dẫn của mình, một vị là đạo diễn cậu đã từng hợp tác, cảm giác hồi hộp lo lắng của Thẩm Triệt cũng đỡ phần nào, thế nhưng tới khi nhận chiếc cúp từ tay Nghiêm đạo, đứng sau bục nhận giải nhìn thấy đông đảo khán giả trong lễ phòng cậu bỗng nhiên lại không biết phải nói gì.

Tuy rằng cũng chưa biết mình có thể giành giải hay không nhưng trước khi tới đây, theo truyền thống Thẩm Triệt cũng tự soạn sẵn cho mình một đoạn phát biểu cảm tưởng nếu như giành được giải. Tờ giấy đó bây giờ cũng đang nằm ngay trong túi, cậu cố gắng nhớ lại, vẫn còn mang máng nhớ được phần mào đầu:

“Cám ơn giải Kim Chi đã trao cho tôi phần thưởng này...” Lại nghĩ nghĩ, “Đây là sự khẳng định to lớn đối với tôi...”

Ấu Triết Luân đang ngồi trước TV xem truyền hình trực tiếp cũng hơn hớn: “Đậu phộng, có mấy câu cảm tưởng thôi mà cứ như học xương gà vậy! Thẩm Nhị chai đồ! Tụi anh mãi mãi yêu cưng!”

Hạ Lan Bá rít thuốc lá: “Có mấy câu này anh đây cũng thuộc lòng rồi, ‘Đây là sự khẳng định lớn lao đối với tôi. Được đứng ở đây, cầm chiếc cúp này trên tay như một sự khích lệ giúp tôi tiếp tục phấn đấu trên con đường diễn xuất, cũng giống như tất cả các đồng nghiệp đã, đang và sắp đi theo con đường diễn xuất.’ Có mấy câu thế thôi mà nó cũng ngắc ngứ là như nào?!”

Ấu Triết Luân nhảy loi choi trên sofa: “Giấy đâu! Mau lấy giấy ra!”

Thẩm Triệt có vẻ đã nhớ ra tờ giấy viết được có mấy dòng mà gạch be gạch bét nhưng mà lại không sao nhớ được nội dung viết trong đó như nào. Cảm giác thấy hội trường đã có chút tẻ nhạt, cuối cùng cậu chỉ có thể ho khan một tiếng: “Ừm, tôi có thể phát biểu lại được không?”

Tiếng cười rộ lên. Lưu Mỹ Lệ cùng Nghiêm đạo đứng bên cũng bật cười.

“Tôi phát biểu lại vậy.” Thẩm Triệt cũng cười cười, tiếng cười bên dưới lại càng to hơn nữa. nhưng mà trái lại, cậu lại cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

“Thực ra trước khi tới đây tôi cũng có chuẩn bị một mảnh giấy nhỏ, nhưng mà cái thứ này càng vào lúc then chốt lại càng không đáng tin. Lúc này tôi chỉ muốn nói...” Thẩm Triệt ngẩng đầu, ánh mắt hướng về khán phòng. Ánh đèn không chiếu tới đó nhưng cậu biết ở đó có Tần Tu, An Gia Miện, Khải Mặc Lũng, Viên tiên sinh đang ngồi. Ở nơi cậu không thể nhìn tới còn có Hạ Lan Bá, Ấu Triết Luân, Mã tổng giám, Vương Tử Quỳnh, còn có A Kim, Nhậm Hải, còn rất rất nhiều fan vẫn luôn ủng hộ cậu đang ngồi trước màn hình TV nữa...

“Cám ơn. Cám ơn tất cả những người vẫn luôn làm bạn tôi, ủng hộ tôi, giúp đỡ tôi khi tôi phải trải qua thời kì tăm tối nhất. Cám ơn mọi người.”

Đúng vậy. Đây mới là những lời tôi muốn nói, là những lời tôi cần phải nói.

Tiếng cười trong hội trường phai dần, thay vào đó là một tràng vỗ tay rất dài. Cái này là dành cho người diễn viên trẻ tuổi từng bị gán cho cái mũ Độc được rating thế nhưng cũng chưa bao giờ chịu từ bỏ, dành cho sự nhiệt huyết và ánh dương quang vẫn luôn luôn tỏa sáng rực rỡ ở chàng trai này.

Giải Diễn viên mới xuất sắc nhất này chính là sự mở màn cho phần cao trào trong buổi lễ trao giải. Cái chết của chú cá bảy màu liên tiếp được đề cử trong các hạng mục từ lớn tới nhỏ, rất có khí thế của phim điện ảnh xuất sắc nhất. Khải Mặc Lũng tuy không giành được giải Đạo diễn xuất sắc nhất nhưng có vẻ như anh cũng không để ý nhiều lắm.

Lễ trao giải dần dần đi đến phần cuối. Sau khi trao giải Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất xong, rốt cuộc cũng sắp đến phần công bố giải Nam diễn viên chính xuất sắc nhất được mong chờ nhất.

Thẩm Triệt nhìn sang ghế ngồi trống trơn bên cạnh. An Gia Miện làm khách mời trao giải đã đi về phía sau sân khấu. Đây là lần đầu tiên trong lịch sử giải Kim Chi, vị ảnh đế trẻ tuổi nhất làm người trao giải Nam diễn viên chính xuất sắc nhất.

Không có nữ cộng tác, An Gia Miện mặc một bộ vest Ferragamo một mình bước lên sân khấu.

Cả lễ phòng trở nên an tĩnh. Trong cái tĩnh lặng kia như phẳng phất vài phần trang nghiêm. Không phải chỉ vì sắp tới màn công bố giải thưởng quan trọng nhất mà còn bởi người đứng trên sân khấu thời khắc này chính là vị ảnh đế trẻ tuổi nhất trong lịch sử giải Kim Chi, người mới từ lần ranh sinh tử quay trở về.

“Nam diễn viên chính xuất sắc nhất, hay chúng ta quen gọi người đó là Ảnh đế.” An Gia Miện đứng sau bục trao giải, cất lời. “Năm nay, số lượng phim điện ảnh đăng ký cho giải Kim Chi lên tới hơn ba trăm bộ. Ba trăm bộ phim, tương ứng với ba trăm vai nam chính mà chỉ có năm người được có mặt ở đây. Diễn viên ưu tú thì có rất nhiều. Một diễn viên thắng được diễn viên khác có khi chỉ dựa vào một ánh mắt, một khung hình còn chưa tới năm giây. Tại sao lại quy định danh sách đề cử chỉ được có năm? Tại sao lại quy định mỗi năm, diễn viên chính xuất sắc nhất luôn luôn chỉ có thể có một người?”

Thẩm Triệt nghe những lời của An Gia Miện, hẳn cậu cũng giống như tất cả mọi người khác, cũng cảm thấy trong giọng nói kia có một sức lôi cuốn đến lạ kỳ.

“Có thực sự cần thiết phải chọn ra một diễn viên nam chính xuất sắc nhất không? Có người sẽ nói, được đề cử chính là một sự khẳng định, cũng có người lại khinh thường, cho rằng cái giải thưởng này không có ý nghĩa gì cả. Nếu không có giải thưởng này, tôi nghĩ chúng ta vẫn sẽ tiếp tục diễn xuất. hàng năm cũng vẫn sẽ có những diễn viên xuất sắc xuất hiện trước mặt khán giả.” An Gia Miện cúi đầu cầm lấy chiếc cúp nặng trĩu kia.”Tựa như có nó hay không cũng không quan trọng.”

Hội trường vô cùng yên tĩnh, vị ảnh đế trẻ tuổi này có một khí thế cường đại hoàn toàn đối lập với tuổi tác và ngoại hình của mình.

“Nhưng tôi lại muốn cầm lấy giải thưởng này.” An Gia Miện nói. “Tôi bước vào giới diễn xuất chính là để lấy giải thưởng này, trở thành người đứng cao nhất trong số ba trăm người kia, khẳng định mình là độc nhất vô nhị. Thế nhưng để giành được giải thưởng này cũng không hề dễ dàng. Có khi chỉ thua một ánh mắt, một cảnh quay chưa đến năm giây thôi nhưng tôi cũng chỉ có thể đứng từ dưới mà nhìn lên nó. Người có thể giành được chiếc cúp này không thể chỉ có ưu tú, mà còn là nỗ lực. Đó phải là người ưu tú nhất, nỗ lực nhất. Đây mới là hai chữ ảnh đế thực sự. Bạn không nhất định phải tìm đủ mọi cách để giành được giải thưởng này, nhưng trong trái tim của người diễn viên coi trọng và không coi trọng giải thưởng này... thế giới quan của bọn họ là hoàn toàn không giống nhau.”

Sự yên tĩnh trong hội trường bị một hai tiếng vỗ tay phá vỡ, rồi sau đó cả hội trường vang lên một tràng vỗ tay nhiệt liệt.

Trên màn hình lớn bắt đầu phát VCR: “Giải thưởng Kim Chi lần thứ bốn mươi chín. Giải nam diễn viên chính xuất sắc nhất: Hùng Sở Kim - Xạ thủ , Triệu Hà Kiệt - Hokkaido, Hokkaido , Nhạc Yến - Lực vạn vật hấp dẫn , Tần Tu - Cao đồ , Hoàng Hưng Hiền - Truy sát trên chiến trường

Thẩm Triệt nhìn theo An Gia Miện mở phong thư ra, trong sự nín thở của tất cả mọi người đang theo dõi, trong cảm xúc như đang tham dự một nghi lễ thần thánh mà chính anh dựng nên, chậm rãi đọc lên tên người giành giải:

“Lễ trao giải Kim Chi lần thứ bốn mươi chín. Giải nam diễn viên chính xuất sắc nhất thuộc về: Tần Tu cùng Cao đồ.”

Thẩm Triệt thiếu chút nữa đã đứng bật cả lên! Cổ đờn cảm xúc mừng đến phát điên quay đầu nhìn lại, cậu thấy Tần Tu đứng lên ôm Phùng đạo. Tiếng thốn thức kinh hô lan ra khắp hội trường. Cũng không phải có điều bất ngờ gì khác, chỉ là đang lúc Tần Tu đứng lên, đi lên bục nhận giải nơi An Gia Miện đang đứng chờ, mọi người đột nhiên mới nhận ra một điều. An Gia Miện giành cúp ảnh đế năm 25 tuổi, còn Tần Tu bây giờ chỉ mới 24. Ảnh đế trẻ tuổi nhất trong lịch sử giải Kim Chi lại được sinh ra!

Thẩm Triệt nhìn theo bóng Tần Tu mặc âu phục đen đi lên bục nhận thưởng, nhận chiếc cúp trên tay An Gia Miện. Tần Tu không giống cậu, cho dù kích động cũng sẽ không nói năng lộn xộn. Anh một tay cầm cúp, rất bình tĩnh rất trơn tru mà phát biểu, chỉ là bàn tay đang nắm chiếc cúp kia cũng đang siết chặt thật chặt.

Tần Tu nói những gì Thẩm Triệt hoàn toàn không nghe được vào tai. Trong đầu cậu chỉ quanh đi quẩn lại một ý niệm duy nhất- Ảnh đế của một mình cậu, ngày hôm nay rốt cuộc cũng trở thành ảnh đế của mọi người rồi!

Vỗ tay, vỗ tay, lại tiếp vỗ tay. Vì ngoài vỗ tay ra, còn cái gì có thể truyền tải được sự vui sướng nữa đâu?

154. Chương 161: Comeout Đi!

Lễ trao giải kết thúc, theo thông lệ sẽ là khoảng thời gian phỏng vấn với truyền thông. Các phóng viên chực chờ ở khu vực phỏng vấn đã chuẩn bị sẵn sàng sẵn đón những người thắng lớn đêm nay. Toàn bộ người được giải thưởng, người không được giải thưởng, ngay cả khách mời đều đã đi ra, vậy mà mãi vẫn không thấy bóng dáng Tần Tu. Không chỉ có vậy, ngay cả Diễn viên mới xuất sắc nhất Thẩm Triệt cũng không thấy đâu.

Lúc được truyền thông phỏng vấn, Lưu Mỹ Lệ bị hỏi về những học trò mất tích của mình, cô chỉ mỉm cười: “Nói chung đều là người trẻ tuổi mà. Có lẽ là phấn khích quá nên tự chạy đi ăn mừng rồi.”

Nhìn nét mặt viện trưởng Lưu có vẻ như muốn bao bọc học trò, các phóng viên cũng khó có cơ hội mà hỏi thêm, chỉ cười cười ngậm miệng. Một vài người bắt đầu reu re chọc:

“Nghe nói hai người họ vẫn còn lưu ban đúng không? Viện trưởng, cô quản giáo bọn họ chặt chẽ một chút nha!”

“ Tần Tu có vẻ rất thích đi chơi cùng Thẩm Triệt!”

“ Thẩm Triệt mới là người thích bám đuôi Tần Tu thì có. Ha ha!”

Tần Tu chui vào taxi, ngã người ra ghế sau, xoa xoa cổ: “Một chết mất.”

Thẩm Triệt đóng cửa xe, tài xế quay đầu hỏi xem hai người đi đâu, Thẩm Triệt bèn hỏi Tần Tu: “Đi đâu chúc mừng bây giờ nhỉ?”

Tần Tu nghiêng đầu tựa ra lưng ghế: “Tùy. Cậu thích đi đâu cũng được.”

“Anh không phấn khởi chút nào sao?”

“Phấn khởi rồi mà!” Tần Tu trợn mắt lờ cậu thanh niên tóc xoăn mắt long la long lanh ngồi bên cạnh. Ai mà giống cậu, một ngày hai mươi tư tiếng lúc nào cũng toe toe toét toét. Cậu chạy bằng pin Nam Phu đây à? Với cả bây giờ phải đi thêm bốn năm cây số trên đường nữa, có muốn phấn khởi cũng không nổi.

Thấy Thẩm Triệt trưng ra cái mặt “chuyện này sao mà hết phấn khởi được nhờ?” Tần Tu nhồm dảy một chút, gơ tay chỉ về đằng trước: “Bây giờ, nhìn phía trước kìa.”

Thẩm Triệt thấy Tần Tu nói y như thật cũng mắc lừa nhìn theo. Trước mặt là mấy chữ sáng lóa to đùng “Bệnh viện giang tràng”

(bệnh viện điều trị các bệnh về hậu môn và đường ruột)

Tần Tu thu tay lại: “Ý của tôi là, một năm này cũng qua rồi, cứ tự nhiên mà quên nó đi, bắt đầu dốc sức chuẩn bị cho một năm hoàn toàn mới...”

Thẩm Triệt không để ý nghe Tần Tu lải nhải cái gì, cậu đang quay cửa kính xe xuống, một đầu tóc xoắn bay hỗn loạn trong gió. Tần Tu khinh bỉ bĩu môi: “Nhìn cái bộ dạng cậu chả có tí chí lớn gì cả.”

Xe chạy đến giao lộ, tài xế lại quay đầu hỏi: “Rốt cuộc thì hai cậu đi đâu nào?”

“Quay về tòa nhà Đan Mỹ đi.” Thẩm Triệt nghĩ nghĩ một chút, nói. Thời khắc huy hoàng của cuộc đời như này phải chia sẻ với sư phụ Hạ Lan mới phải đạo chứ.

Taxi dừng lại trước tòa nhà A Đan Mỹ, Tần Tu sờ sờ người mới phát hiện mình không mang tiền. May mà có Thẩm Triệt đáng tin, lôi từ trong túi áo ZZegna ra một xấp tiền, rút ra ba tờ mười tệ đưa cho bác tài. Tiền xe hết tất cả 28 tệ, Thẩm Triệt rất đại gia mà nói không cần thối lại.

Tần Tu nhìn Thẩm Triệt vừa mở cửa vừa đem một đồng tiền nhàu nát, tờ to nhất mệnh giá năm mươi, tờ nhỏ nhất là năm tệ nhét trở lại vào túi quần, mặt nhăn nhó y như khi ăn ớt. Khả Mặc Lũng mà biết Thẩm Triệt đem năm tiền rách nát kia nhét thẳng vào bộ quần áo hàng hiệu giá trị trên vạn của mình thì sẽ thế nào nhỉ?

Tần Tu nhìn chòng chọc cái quần của Thẩm Triệt, thầm nói: “Ít nhất cũng phải mang ví tiền chứ.”

Thẩm Triệt vậy mà cũng nghe thấy, liền lộn trái túi quần ZZegna nhỏ xíu ra cho anh xem: “Túi này không nhét ví vào được á.”

Tần Tu quay mặt đi, đỡ trán. Thôi bỏ đi, kiểu gì cậu ta chả lý sự.

Hai người quay về căn chung cư số 20-3. Thẩm Triệt lại lôi trong túi quần ra một chùm bự chìa khóa xúng xẻo, mở cửa ra mới phát hiện cả nhà tối om om, ngay cả đèn cũng không bật, một chốc lại đóng cửa trở lại.

Tần Tu bực mình: “Làm sao vậy? Hạ Lan Bá chết trong đấy rồi à?”

Thẩm Triệt quay đầu làm bộ thần bí cười hề hề: “Phòng khách không bật đèn. Chắc là sư phụ Hạ Lan và Âu Triệt Luân muốn dành cho chúng ta sự bất ngờ đây mà. Tôi nhắc anh trước, lát anh đỡ bị giật mình.” Nói xong mới lại mở cửa.

Phòng khách vẫn tối om. Hai người đứng trước cửa một lúc, Tần Tu mất kiên nhẫn nhỏ giọng nói: “Kính hi đâu?”

Thẩm Triệt đợi một lát cũng không thấy cảnh tượng “bụp” một tiếng, dây ruy băng tung ra đâu cả, đúng lúc này lại đột nhiên nghe thấy tiếng mở cửa cọt kẹt.

Hạ Lan Bá từ thư phòng thông thả đi ra, xuống thẳng bếp. Thẩm Triệt nghe thấy tiếng mở cửa tủ lạnh, sau đó trạch nam đầu tổ chim tay cầm một cái chân giò hun khói đi ra khỏi bếp, dưới ánh trăng sáng lại hờ hững đóng cửa thư phòng.

Nam diễn viên chính xuất sắc nhất và Diễn viên mới xuất sắc nhất vẫn đứng đực ra trước cửa nhà, vẻ thất vọng in rành rành lên mặt Thẩm Triệt, Tần Tu thì vẻ mặt đầy khinh bỉ. Đứng ở đây với cậu ngoài bề mặt thì chỉ có mất mặt!

Mười hai rưỡi khuya.

“Cậu không sợ rớt luôn mất ra sao... Cái đồ háo sắc!” Tần Tu bên trên dứt quãng nói.

“Anh có thể... nằm sấp xuống chút được không...” Thẩm Triệt bên dưới còn hỗn hển hơn.

“Cậu mất cận thị à... tôi cời hết rồi mà nhìn còn không rõ sao?... Muốn tôi nằm sấp xuống làm gì?”

Thẩm Triệt mặt nghiêm túc: “Tôi muốn hôn anh một chút...”

Sao lại cứ thích hôn nhẹ với liếm liếm thế nhỉ? Tần Tu đè nén dục vọng đang dâng trào, cúi xuống hôn một cái ngoài miệng Thẩm Triệt, còn cắn một miếng, rồi lại nâng người cắn chặt môi đồn toàn lực. Sau đó liền nghe thấy “rầm” một tiếng!

Thẩm Triệt chỉ cảm thấy đỉnh đầu giống như có cái búa tạ đập xuống, trước mắt bỗng dưng đen thui!

Tần Tu dừng động tác lại, há hốc miệng nhìn bức tranh treo trên đầu giường vừa rớt xuống đập trúng trán Thẩm Triệt.

“Tụi bây làm cái quái gì trên đó thế hả?”

Hạ Lan Bá thực sự nhịn hết nổi. Thấy bóng đèn treo trong phòng mình cứ lắc qua lắc lại y như cái đèn màu hình cầu trong vũ trường, anh còn lên diễn đàn lập topic hỏi có phải lại có động đất hay không, kết quả bị một đám nhảy vào chế giễu hội đồng, “Động đất ở Okasa 5.0 độ rich-te cuối cùng anh cũng cảm ứng được rồi à”, sau đó liền nghe thấy trên lầu vang lên một tràng “loảng xoảng rầm”, rốt cuộc cũng biết tám chín phần là Thẩm Triệt và Tần Tu lại đang làm trò quỷ.

Thở hồng hộc cầm dép lê chạy xộc lên lầu hai, Hạ Lan Bá đẩy một phát tung cửa ra: “Tụi bây đang làm méo gì thế hả? Lại bắt Tiểu Kỳ Kỳ?!”

(Các bạn còn nhớ Tiểu Kỳ Kỳ của Khải đại thủ hông?) Kỳ Kỳ phát âm là Jiji. Mà JJ là cái gì chắc mọi người đều biết rồi nhể) Hạ Lan sư phụ đúng là bụng đầy chữ, nói câu nào cũng hai tầng nghĩa hết :v)

Tần Tu bực người trong chăn, cả lưng để trần xoay người lại, tóc tai lộn xộn bết mồ hôi, vẻ mặt ngạc nhiên chớp chớp mắt mấy cái, bộ dáng đặc biệt ngây thơ vô tội: “...Tôi mơ thấy ác mộng.”

Hạ Lan Bá tưởng rằng sẽ thấy Thẩm Triệt nhưng thực tế lại không có. Trên giường chỉ có mình Tần Tu. Xem ra Thẩm Triệt còn chưa lết về. Hạ Lan Bá nhìn tấm lưng trần dưới ánh trăng còn vương chút mồ hôi, nhìn mê người đến cực điểm, ho khan một tiếng: “Cậu gặp ác mộng cũng dọa người quá đấy.”

Lúc xuống lầu rồi, biên kịch trách nam nhịn không được phải gào thét trong lòng. Biết mình đẹp nên cố ý ngủ nude phải không? Về sau lão tử phải thêm vào phòng quy một điều nữa mới được. Nude một lần, phạt *** nhảy éch một trăm lần!

Sau khi Hạ Lan Bá xuống lầu rồi, Tần Tu vội quần chăn leo xuống giường, ngồi xổm xuống vén ga trải giường lên: “Cậu có sao không?”

Thẩm Triệt ôm trán từ gầm giường chui ra. Tần Tu vén tóc mái Thẩm Triệt lên thấy một cái u to tướng tím bầm liền mắng: “Cái giường chết tiệt này! Kêu quái gì mà to thế! Cả bức tranh cũng bị chấn động mà rớt xuống!”

Thẩm Triệt lớn đến từng này thiệt tình cũng chưa thấy ai lại vô lý như cái người này.

Tần Tu quay người lại, khuyu gối dưới sàn nhà: “Ngày mai phải mua giường mới mới được.”

Thẩm Triệt cũng xoay người ngồi xuống, đau khổ xoa xoa cái trán đau buốt, thầm nghĩ đi đâu mà tìm được cái giường rắn chắc như đàn Piano Steinway cơ chứ.

Tần Tu ngồi giữa đống chăn mền lùm xùm, nhìn đầu quần trần như nhộng đột nhiên lại bổ nhào tới.

“Tôi vẫn muốn làm!”

Thẩm Triệt nghe câu kia mà nghiêng răng nghiêng lợi nhưng cuối cùng vẫn chỉ đành cầm phần nhìn trần nhà: “Cầm thú!”

“Tôi là cầm thú thế cậu là gì? Ai kêu cậu trần như nhộng mà ngồi trước mặt tôi! Cậu còn không muốn ăn chắc? Thứ này tôi chưa từng ăn của người khác đâu đấy nhé!”

“Muốn ăn nhưng cũng phải có lúc ăn no chứ...”

“Tôi muốn ăn cậu bây giờ, biết sao đây?”

Thẩm Triệt nhìn Tần Tu mình khoác chăn, vẻ mặt ngạo kiêu chỉ còn biết thở dài trong lòng. Ai kêu mình thích người ta chứ. Dù có là cầm thú thì vẫn phải cưng chiều thôi: “Vậy thì tôi ăn.”

Tần Tu cười hết sức kiêu ngạo, vùi người xuống, cúi đầu ghé sát vào lỗ tai Thẩm Triệt, nhẹ giọng mím cười: “Vừa hôn vừa ăn.”

Hai người nằm dưới sàn nhà trùm chăn quấn thành một cục. Thẩm Triệt ngửa đầu nhìn hai chiếc cúp giải thưởng Kim Chi đặt sòng đôi trên giá sách, như là minh chứng cho tình yêu và ước mơ của hai người. Cậu dán lên đôi môi Tần Tu, tình cảm ngập tràn: “Tôi yêu anh.”

Hoa khôi trường xinh đẹp dùng đầu lưỡi cọ cọ hàm răng cún của đầu quần: “Nói lại đi.”

“Tôi yêu anh...”

Tần Tu ôm lấy lưng Thẩm Triệt: “Tình yêu của cậu tôi đều phê chuẩn.”

Có bao nhiêu tôi liền phê chuẩn bấy nhiêu, mãi mãi sẽ không chê nhiều.

Lúc Thẩm Triệt tỉnh dậy trời đã sáng bảnh mắt. Tần Tu đang ngồi ở mép giường, không biết đang làm gì. Thẩm Triệt lần mò ngó thử mới thấy hóa ra Tần Tu đang gỡ cái khung tranh bằng kính, đem bức tranh phong cảnh làng quê lôi ra ngoài.

“Bức tranh này cũ quá rồi, tôi tính đổi bức mới.” Tần Tu đứng dậy, thấy Thẩm Triệt cũng rời giường liền xoay người quay trở lại, hôn nhẹ một cái lên mí mắt cậu thanh niên tóc xoăn.

“Chào buổi sáng.”

Thẩm Triệt đỡ người trên giường, có một sự giật mình không hề nhẹ.

Hoa khôi Tần động tác nhanh gọn đổi tranh xong sau đó mở tủ quần áo, mặc vào một chiếc jacket ngắn màu trắng gọn gàng: “Tôi phải tới công ty một chút. Vết bầm trên trán cậu tôi thoa thuốc rồi đó. Ván Nam bạch được ở trên bàn kia kìa.”

Thẩm Triệt mê mẩn nhìn bóng Tần Tu thay quần áo, đúng là vừa nhân thê vừa ôn nhu. Xem ra thường xuyên nói câu “Tôi yêu anh” đúng là rất có lợi!

Thấy Tần Tu đeo kính gọng đen chuẩn bị ra cửa, Thẩm Triệt đột nhiên nhớ ra: “Đúng rồi. Không phải anh nói muốn mua giường sao? Chiều nay một mình tôi đi xem cũng được. À mà...” do dự một lát, “Chuyện của chúng ta, hay là nói cho mấy người Hạ Lan sư phụ nhé.”

Tần Tu quay đầu lại nhìn Thẩm Triệt hai giây: “Thế cũng được.”

Thẩm Triệt không ngờ Tần Tu lại trả lời dứt khoát như vậy.

“Cậu muốn nói cho ai cũng được.” Tần Tu mở cửa, “Dù sao đối với cậu mà nói cũng là một việc may mắn.”

Này... là có ý gì hả? Giống như tôi chiếm lợi nhiều hơn không bằng... Thẩm Triệt nhìn chòng chọc cánh cửa phòng đóng cách lại, bó tay.

Đỡ eo bước xuống giường, nhìn thấy hộp Ván nam bạch được trên bàn, Thẩm Triệt nghĩ nghĩ một chút, thực ra mình cũng được lợi nhiều đấy chứ, keke.

Tuy nói là muốn thẳng thắn với Hạ Lan Bá nhưng tự nhiên gõ cửa đi vào nói “Sư phụ, em với Tần Tu đang hẹn hò” thì cũng đường đột quá. Thẩm Triệt tần ngần đứng trước cửa phòng Hạ Lan Bá một lúc lâu, cuối cùng vẫn nghĩ nên tới cửa hàng nội thất đặt một cái giường đôi trước, đến lúc đó sư phụ Hạ Lan có hỏi, cậu nói ra vẫn tự nhiên hơn.

Thẩm Triệt vừa đi khỏi, Hạ Lan Bá từ thư phòng bước ra, vẻ mặt đông cứng nhìn cửa nhà vừa đóng lại.

Trên tay anh là một tờ báo, là Báo giải trí sớm sáng nay mới được mang tới. Thẩm Triệt đương nhiên còn chưa hay biết gì.

155. Chương 162: Ước Định Với Cầu Cầu

Thẩm Triệt tới phố nội thất tìm được một cái giường đôi đang giảm giá. Lúc thanh toán tiền, cô nhân viên bán hàng hình như là nhận ra cậu, ánh mắt có chút tựa tiểu phi tiểu. Thẩm Triệt rất ít khi bị người khác

nhìn chòng chọc một cách lộ liễu như vậy, cậu có chút mất tự nhiên, chỉ đành cười một cái đáp lại.

Cô nhân viên bán hàng đi bố trí người vận chuyển. Thẩm Triệt chờ lâu, chán muốn chết chỉ đành ngó nghiêng bốn xung quanh, lúc này mới phát hiện xung quanh luôn có người đang nhìn mình. Chính xác mà nói là như đang nhìn lén, vài người còn chụm đầu thì thầm cái gì. Diễn viên mới xuất sắc nhất của giải Kim Chi có lực ảnh hưởng lớn thế này từ lúc nào vậy?

Đang buồn bực, Thẩm Triệt liền nhận được điện thoại của Nhậm Hải gọi tới. Nhậm huynh ở đầu dây bên kia kinh sợ nói: “Thẩm Triệt, ảnh chụp kia là thật à?!”

Thẩm Triệt ngờ: “Ảnh chụp gì?” Sau đó nghe thấy đầu kia di động vang lên tiếng nói chuyện ồn ào, sắc mặt bỗng dưng cũng trắng bệch.

“Ồ này, Thẩm tiên sinh, giường của anh—“

Cô gái bán hàng cùng người nhân viên giao hàng từ trong kho đi ra, chỉ còn thấy bóng dáng cậu thanh niên tóc xoăn vội vã bỏ đi.

Thẩm Triệt ra khỏi phố nội thất liền trông thấy một sạp báo đằng xa. Còn chưa đi tới gần, cậu đã trông thấy một tờ Báo giải trí sớm được trưng ra treo trên cửa sổ. Thẩm Triệt không cần đi lại gần xác nhận, chỉ liếc mắt cũng có thể nhận ra bức ảnh trên tờ báo kia. Bức ảnh kia cùng cái títt chần động “Diễn viên mới xuất sắc nhất x Nam diễn viên chính xuất sắc nhất = Công khai mối tình đồng tính!!” chiếm mất ba phần tư trang báo.

Lúc nghe Nhậm Hải nói, trong lòng cậu còn ôm hi vọng, biết đâu ảnh chụp kia là ảnh ghép. Thế nhưng cho dù đứng xa như vậy, cậu cũng biết đó không phải là ghép nối gì cả.

Đó là ảnh chụp buổi tối ngày hôm đó, lúc ngồi trên đê biển trên đường Tân Hải, cậu đã hôn môi Tần Tu.

- Hai người họ là đồng tính luyện ái thật sao? Thấy gớm quá đi.
- Thẩm Triệt, cậu mau ra đây phủ nhận đi! Chuyện này rốt cuộc là thế nào?!
- Cậu ở dưới hay Tần Tu ở dưới vậy. Hai người thích tư thế nào nhất?
- Trước đây không phải cũng phong phanh có tin bọn họ là gay sao, cơ mà lúc ấy không có ảnh chụp nên chẳng ai tin. Ai dè đúng thật...
- Đương nhiên pê đê thì không thích dụ dỗ fan nữ rồi. Nhất là Tần Tu ế, còn nói cái gì mà mối tình đầu là học tỷ thời cao trung nữa chứ. Nói dối trắng trợn như thế có thấy mắc ới không?!
- Tần Tu nói mối tình đầu là học tỷ cao trung có vẻ không giống nói dối, với cả anh ta cũng đầu nhất thiết phải nói dối. Tôi nghĩ có khi là Thẩm Triệt chủ động theo đuổi anh ta. Tôi nghĩ Thẩm Triệt mới là gay bẩm sinh, cho nên hồi trước khi hỏi tới mối tình đầu của mình, cậu ta mới ấp úng như vậy. Mà có thể thì lúc diễn Cái chết của chú cá bảy màu mới xuất thần như thế được chứ.
- Nhìn sắc mặt Tần vệ đội bên trên kia.
- Trước đây tôi cực kỳ thích hai người này, làm sao đây, giờ tự nhiên lại thấy ghét thế không biết...

Thẩm Triệt ngồi một mình trên băng ghế dài trong công viên, chỉ liếc vào weibo một lát cũng không dám xem thêm nữa. Di động nhận được càng lúc càng nhiều cuộc gọi từ những số xa lạ, cậu biết chắc chắn đó là phóng viên, tâm trạng rối bời chỉ có thể tắt máy.

Cậu cũng từng nghĩ tới có một ngày, tình yêu giữa cậu và Tần Tu sẽ bị phơi bày nhưng cũng không ngờ ngày ấy lại tới nhanh, tới bất ngờ và rắc rối như thế này. Mới một ngày trước thôi, cả hai vẫn còn là người được săn đón nhất trong lễ trao giải Kim Chi, vậy mà ngay ngày hôm sau, vận số lại đảo ngược 180 độ.

Trong công viên rất yên tĩnh, tâm tư Thẩm Triệt cũng dần dần lắng xuống. Trên băng ghế cậu đang ngồi có một tờ Báo giải trí sớm bị ai đó vứt lại, cậu nghiêng đầu nhìn chằm chằm bức ảnh tai họa kia, ngẩn ngơ.

Trong ảnh, Tần Tu nằm ngửa trên đê biển, hai mắt khép hờ, còn cậu đang cúi xuống hôn môi Tần Tu.

Nếu mới nhìn cũng cảm thấy có chút nhức nhối nhưng khi nhớ lại buổi tối hôm đó, Thẩm Triệt lại không kìm lòng được, cảm tưởng đã ẩm nước mưa trên ghế lên, nhìn ảnh chụp kia cười cười. Thực ra chụp cũng rất đẹp đó chứ.

Nhưng mà chỉ xem mấy cái bình luận trên weibo thôi cũng biết, hai người đã khiến rất nhiều kẻ tức giận, đập lên mìn của vô số người. Trên weibo có chữ mắng, có ghê tởm, có chế nhạo, có cả người tới xem kịch vui, duy nhất chúc phúc lại không có. Cậu không tin tình yêu của cậu và Tần Tu lại không có nổi lấy một lời chúc phúc, nhưng tất cả mọi thứ tới đột ngột như vậy, không phải chỉ là một lời gièm pha mà là cả một vụ tai tiếng lớn. Hai chữ “chúc phúc” dường như rất khó có thể nói ra được.

Xảy ra chuyện lớn như vậy, cậu đã có thể đoán tiếp được số phận tương lai của mình, nhưng...

Tần Tu thì sao...

Cậu mới chỉ vừa vờ thoát ra khỏi bóng ma vây khốn, cảm giải thưởng Diễn viên mới xuất sắc nhất, nhưng Tần Tu thì không như vậy. Mặc dù từng dính vào tai tiếng xô xát đánh người nhưng sự yêu thích của mọi người dành cho Tần Tu vẫn như mặt trời ban trưa, nhưng lần này, tính chất sự việc lại hoàn toàn khác. Tần Tu có một số lượng fangirl khổng lồ. Những cô gái này có thể dễ dàng tha thứ chuyện Tần Tu bạo lực đánh người, nhưng tuyệt đối không có khả năng tha thứ cho việc thần tượng mà mình luôn khao khát, luôn yêu đến điên cuồng lại là một kẻ đồng tính. Là người trẻ tuổi nhất được phong ảnh đế, sự nghiệp đang ở thời điểm tiến lên tới đỉnh cao nhất lại phát sinh chuyện như vậy, đối với Tần Tu mà nói, đây chắc chắn là một đòn trí mạng. Mấy năm nay, anh đã rất vất vả để giành được sự yêu thích và thừa nhận của mọi người. Nếu cứ để thế này mà sụp đổ, tất cả lại về con số không. Thậm chí cậu còn hoài nghi kẻ đã tung bức ảnh kia chính là nhắm vào Tần Tu.

Còn cậu lại để tình cảm chi phối lý trí, trở thành đồng lõa của kẻ kia, không chỉ hủy hoại tiền đồ của chính mình mà còn hại đến cả Tần Tu.

Thẩm Triệt lại nghĩ đến Tần Tu sáng chói trên màn ảnh, một Tần Tu thiên chi kiêu tử đứng trên bục nhận thưởng, tay cầm cúp. Chỉ cần nghĩ đến việc một Tần Tu cao ngạo như vậy mà từ nay về sau phải chịu ánh mắt ghê lạnh của mọi người, bị kỳ thị, bị chế giễu, cậu lại càng thêm hận sự liều lĩnh khinh suất của mình ngày hôm đó.

Không được. Bất kể thế nào cũng phải văn hồi.. Phải văn hồi!

Nhíu mày tỉ mỉ quan sát bức ảnh kia, não Thẩm Triệt bắt đầu hoạt động hết công suất. Ảnh này vừa nhìn cũng biết không phải ghép, muốn dùng cách phủ nhận để lấp liếm là không thể được. Kể cả là nói hai người chỉ đang giỡn thì lúc này cũng chẳng có ai tin cho được.

Thẩm Triệt mở trang báo trong ra, ánh mắt bỗng nhiên di chuyển, dường như đã phát hiện ra manh mối gì. Trên trang nhất và trang mười, mười một là tin tức có kèm theo ảnh chụp. Trong tờ báo cũng có vài tin tức đăng kèm ảnh chụp. Tin tức về vụ của cậu và Tần Tu nằm ngay trên trang nhất, nếu đem so bức ảnh được chọn giật tít với những tấm ảnh trong những bài khác thì có thể thấy màu sắc và độ rõ nét có sự khác biệt. Thẩm Triệt xem thật kỹ lại bức ảnh kia, tuy cũng khá rõ nét nhưng những chỗ chi tiết lại rất mờ hồ, không giống như được chụp từ camera chuyên nghiệp mà giống như dùng di động có độ phân giải cao chụp lại.

Không phải phóng viên sao? Vậy thì là ai?

Thẩm Triệt cúi đầu nhìn chăm chú bức ảnh kia nghĩ ngợi một lúc, bỗng nhiên nảy ra điều gì, vậy là vội vàng lấy di động ra. Lập tức lại có thêm cuộc gọi đến. Thẩm Triệt liên tục ấn ngắt, sau đó bắt đầu lên tìm kiếm trên weibo và các trang web giải trí.

Mới một buổi sáng mà bức ảnh đã bị phát tán đi khắp nơi nhưng tới tới lui lui cũng chỉ có một bức ảnh này thôi. Thẩm Triệt càng lúc càng tin vào phán đoán của mình. Nếu đối phương không phải phóng viên, vậy hiển nhiên là có người sau khi chụp lên được tấm ảnh này đã gửi cho phóng viên của Báo giải trí sớm. Hơn nữa, rất có khả năng cũng chỉ có duy nhất tấm ảnh này thôi!

Thẩm Triệt thở ra một hơi, tắt di động. Cậu nhất định phải đánh cuộc phen này.

Trong văn phòng, không khí đặc biệt nặng nề. Jessica đứng trước cửa chớp, dường như đứng ở đây cũng có thể nghe thấy tiếng chuông điện thoại đang không ngừng reo lên trong phòng Quan hệ công chúng.

“Chuyện này cứ giao cho tôi xử lý. Mấy ngày này cậu không phải làm, không phải trả lời bất cứ điều gì.” Jessica quay lưng về phía Tần Tu, mỗi một nói.

Tần Tu ngẩng đầu nhìn người đại diện đứng trước cửa sổ, trầm ngâm một lát: “Chị định nói như thế nào?”

“Tôi là người đại diện của cậu. Tự tôi sẽ có cách.” Jessica đáp, nhưng thực ra lúc này trong đầu cô cũng không hề có một phương án nào. Vốn cô có thể trách cứ Tần Tu nhưng lúc này, có làm thế cũng chẳng giải quyết được gì. Cô đã sớm nhận ra mối quan hệ giữa hai chàng trai này có gì đó không ổn, nhưng lại không đành lòng, không thể kiên quyết đem nguy cơ này bóp chết ngay từ trong trứng nước. Đây là lỗi của Tần Tu nhưng cũng là thất trách của cô.

“Sẽ ổn cả thôi.” Tần Tu nhìn bóng lưng Jessica nói.

Jessica dở khóc dở cười. Cậu đang an ủi tôi đấy sao? Đúng vậy, cậu quả thực đã dựa vào sự ủng hộ kinh người cùng diễn xuất tuyệt vời trong phim điện ảnh mà vượt qua được chuyện xô xát đánh người. Nhưng lần này thì khác xa đấy! Đất nước này còn bảo thủ hơn suy nghĩ của chúng ta nhiều lắm. Xảy ra vụ tai tiếng về vấn đề đồng tính này chẳng khác nào đưa thẳng tiền đồ lên đoạn đầu đài. Cậu vương phải rắc rối nào tôi cũng không sợ, cậu khiến nữ nghệ sĩ nào to bụng tôi cũng có thể giúp cậu dàn xếp, nhưng tại sao lại là chuyện này?

Tần Tu cũng không biết những lúc như này nên phải nói điều gì, anh chỉ có thể yên lặng đứng dậy, đang định ra khỏi văn phòng thì cửa “phành” một tiếng bị đẩy từ ngoài vào, Nữ Nữu về mặt vừa sợ vừa gấp ào vào: “Chị Jessica! Thẩm Triệt cậu ấy...”

Tần Tu trợn mắt, trái tim nảy mạnh một cái.

“Thẩm Triệt, cậu ấy đăng weibo!”

Thẩm Triệt V: Thực xin lỗi. Tôi vốn nghĩ chuyện này đã qua nhưng không ngờ vẫn có người lôi ra. Phải. Tôi là gay. Chuyện tôi luôn giấu diếm tính hướng của mình cũng là thật. Đối với điều này tôi không có điều gì để giải thích. Nhưng Tần Tu là vô tội.

Tôi và Tần Tu là bạn học cùng trường đại học, sau đó lại có duyên đầu quân vào chung một công ty, vào chung một nhóm nhạc. Nói là duyên phận nhưng thực ra ở đây cũng có một chút tranh thủ cơ hội của tôi. Tần Tu là một nghệ sĩ có phẩm cách vô cùng tuyệt vời. Ngay cả vụ lùm xùm ấu dâm đánh người tôi biết cũng là có nguyên nhân. Thực ra, từ lúc còn chưa vào chung nhóm TAKE FIVE, tôi đã có cảm tình với anh ấy, chỉ là càng tiếp xúc lại càng thích, thích đến nỗi cuối cùng không thể tự thoát ra được.

Đương nhiên chuyện này cũng chỉ là tôi đơn phương. Tần Tu cũng không hề biết. Tôi cũng có thể nhận ra từ trước tới nay anh ấy chỉ xem tôi như huynh đệ tốt. (Tần Tu, nếu như anh cũng đang đọc dòng này, xin cho phép tôi được nói một tiếng xin lỗi với anh. Ngay từ đầu khi tiếp cận anh, động cơ của tôi cũng không phải đơn thuần. Cảm ơn anh đã thật lòng coi tôi như huynh đệ.)

Về bức ảnh kia, thời điểm chụp có lẽ là buổi tối ngày 27 tháng 9, trên đường Tân Hải. Hôm đó tôi đi xem Cái chết của chú cá bảy màu và Cao đồ về, buổi tối liền hẹn Tần Tu đi ăn khuya. Hai người chúng tôi tán gẫu về phim, tán gẫu về sự nghiệp, về mơ ước. càng trò chuyện càng ăn ý, còn cứ vậy mà nằm ngửa trên bờ đê. Bây giờ nghĩ lại, kia vốn là một buổi tối thật đẹp, nếu như tôi không có hành động vượt quá giới hạn ngu xuẩn đó.

Tôi trong lúc tình cảm kích động đã hôn Tần Tu. Toàn bộ quá trình đều do tôi chủ động. Lúc ấy Tần Tu đang nhắm mắt lại, hoàn toàn bị động, sững sốt không hiểu chuyện gì. Tôi không sợ đối chất với người chụp ảnh, bởi vì lời tôi nói đều là sự thật.

Tất nhiên, Tần Tu ngay lập tức đã đẩy tôi ra, nụ hôn này không quá ba giây đồng hồ nhưng cũng khiến cho tôi hối hận vô cùng.

Mặc dù ngay sau đó nghe tôi giải thích, Tần Tu cũng không tức giận, sau đó vẫn coi tôi như bạn tốt như trước, nhưng tôi cũng biết, hai chúng tôi đã không cách nào quay trở lại lúc xưa, khi còn thành thật coi nhau như anh em chí cốt được nữa.

Hôm nay tôi cũng xem những lời nhắn lại trên weibo, thấy rất nhiều người nói ghê tởm, nói căm ghét. Đáng lẽ ra người căm ghét tôi nhất phải là Tần Tu mới đúng, nhưng xảy ra chuyện lớn như vậy, anh ấy vẫn không hề trách tôi lấy một câu. Những người nhắn lại dưới weibo của Tần Tu, đòi anh ấy phải ra mặt giải thích, mọi người có cảm thấy kỳ quái vì Tần Tu lại không ra mặt trả lời còn tôi tại sao lại phải nói những lời này với các bạn không? Bởi vì Tần Tu thực sự là một người rất tình nghĩa. Các bạn muốn anh ấy sẽ trả lời thế nào đây? Người anh em tốt nhất lại quay lại cắn tôi, tôi vô tội, hẳn mới là gay sao? Tôi biết bất luận thế nào Tần Tu cũng sẽ không thể nào nói những lời như thế được, vậy nên anh ấy chỉ có thể giữ im lặng.

Nhưng tôi thì không thể im tiếng mãi được. Vậy nên tôi gửi weibo này, hi vọng mọi người có thể tha thứ cho sự liều lĩnh của tôi, để cho chuyện này yên ả trôi qua.

Lời cuối cùng, tôi muốn nói với những bạn fan từng yêu thích và ủng hộ tôi. Nếu như tôi khiến các bạn thất vọng thì tôi thực sự vô cùng xin lỗi, nhưng đây cũng không phải là tôi cố ý. Cảm ơn các bạn đã từng ủng hộ tôi. Cảm ơn những ai đã nghiêm túc đọc hết đoạn weibo dài này.

Jessica xem xong lời nhắn rất dài này trên weibo cũng ngả người ra ghế. Không thể phủ nhận rằng từ đáy lòng cô đang thở phào nhẹ nhõm. Cô quay sang Tần Tu đang ngồi bên, Tần Tu cả người cứng đờ hồi lâu, sau đó mới đứng lên, vẻ mặt như đã mất kiểm soát: “Đây không phải là sự thật.”

“Đây chính là sự thật.” Jessica nói.

Tần Tu ngậy người sững sốt, nhìn về phía người nữ đại diện vẻ mặt thâm thúy khó lường, anh lập tức hiểu ra, ánh mắt đã trầm xuống: “Tôi sẽ không để Thẩm Triệt chống đỡ một mình đâu.” Dứt lời liền xoay người muốn ra khỏi văn phòng.

“Tần Tu!” Jessica bình tĩnh đứng lên: “Tôi biết cậu định làm gì. Mật khẩu tài khoản weibo của cậu chúng tôi đã đổi rồi.”

Tần Tu quay lại, kinh ngạc nhìn người nữ đại diện vẻ mặt thản nhiên, lại cúi đầu lấy di động ra, đăng nhập weibo, quả nhiên nhận được thông báo sai mật khẩu.

Nữ Nữ đứng trong văn phòng nhìn hai người đang giằng co, bầu không khí như giông bão sắp nổi khiến người ta đứng ngồi không yên. Đúng lúc này, tiếng chuông di động của Tần Tu vang lên.

Tần Tu cúi nhìn, thấy một dãy số xa lạ, nhận ra đây là điện thoại của phóng viên gọi tới, Tần Tu lập tức bắt máy.

“Tần Tu!” Jessica lớn tiếng quát. “Cậu muốn làm thế thật à! Vậy thì bao tâm sức của Thẩm Triệt đều sẽ thành uổng phí!”

Tần Tu không hề để ý đến Jessica, lúc cúi đầu trượt màn hình định nghe máy thì di động bỗng nhiên bị Nữ Nữ lao tới cướp đi.

Tần Tu kinh ngạc nhìn người nữ trợ lý vừa giật lấy di động của mình sau đó lập tức ấn tắt.

Nữ Nữ nhìn anh lắc đầu: “Xin lỗi anh, Tần Tu. Thẩm Triệt, cậu ấy nhất định không muốn anh làm như vậy! Tôi biết như thế này đối với Thẩm Triệt là rất không công bằng, nhưng mà... cho dù anh thừa nhận cũng chỉ khiến sự việc tồi tệ hơn thôi, không có cách nào cứu vãn nổi nữa đâu.”

“Tần Tu.” Jessica trầm giọng nói. “Cậu không muốn nghe xem Thẩm Triệt nghĩ thế nào sao?”

Tần Tu ngồi một mình trên sofa trong phòng nghỉ, khom người buồn bực bóp trán, mãi đến khi có người nhẹ nhàng đặt tay lên vai, thân nhiệt nóng ấm này, không cần nhìn anh cũng biết đó là Thẩm Triệt.

“Sao lại làm thế.” Tần Tu mỗi một cũng không ngẩng đầu. “Cậu cho rằng mình làm như vậy tôi có thể vui được sao?”

“Anh chắc chắn sẽ không vui.” Thẩm Triệt thấp giọng nói. “Nhưng sau này anh sẽ hiểu, tôi làm như vậy là đúng.”

Tần Tu trầm một hơi, buông tay xuống, giọng nói đầy kiên quyết: “Tôi không thể để một mình cậu gánh vác như thế được!”

” Tần Tu.” Thẩm Triệt cúi đầu, rất nghiêm túc nhìn Tần Tu: “Nếu một người có thể gánh vác thì tại sao phải để cả hai cùng gánh vác chứ?”

“Nhưng như thế là không công bằng với cậu!”

Trong phòng bỗng nhiên yên tĩnh lại. Thẩm Triệt ngồi xuống cạnh Gấu Bắc Cực đang nóng nẩy, nhìn mây đen đang kéo đến dày đặc ngoài cửa sổ: “Anh có biết, sáng nay khi nhìn thấy tờ báo tâm tình của tôi tôi tệ đến thế nào không?”

Tần Tu cúi đầu trầm ngâm: “Tôi có thể tưởng tượng...”

“Nhưng sau khi đăng weibo xong, thấy có người bắt đầu tin tưởng lời tôi nói, anh có biết lúc đó tôi vui mừng đến mức nào không?”

Tần Tu ngẩng đầu nhìn đăm đăm người thanh niên dương quang ngồi bên cạnh mình.

Thẩm Triệt vỗ vai Tần Tu: “Chuyện này vốn giá trị thương tổn lên tới 100 điểm, nhưng tôi đã khiến nó biến thành 50 điểm. Đây là chuyện hời nhất mà tôi làm được từ trước cho tới giờ. Anh đừng khiến cho cố gắng của tôi trở nên uổng phí.”

Tần Tu trầm mặc hồi lâu, nhưng mày vẫn chau lại: “Không được. Tôi không thể đồng ý với cậu.” Nói xong lại đứng lên. “Tôi sẽ mời phóng viên tới dự họp báo.”

Thẩm Triệt cũng nóng nẩy đứng lên theo: “Sao anh cứ tùy hứng như thế nhỉ?!”

Tần Tu quay đầu lại trừng cậu một cái, lãnh khốc giật cửa đi ra.

Thẩm Triệt cuống đến mức nói năng lộn xộn hết cả: “Tần Tu! Cái đồ hoa khôi trường chết tiệt nhà anh! Anh có biết toàn bộ kế hoạch của tôi như thế nào không?! Tôi tính đợi đến khi anh đứng trên đỉnh cao rồi sẽ kéo tôi lên. Bây giờ anh đem cả hai chúng ta quăng xuống hố lửa thế thì cả hai đều xong đời! Bình thường thông minh là thế mà sao lúc này lại ngu như heo thế hả!”

“BỞI VÌ TÔI KHÔNG NỖ!!”

Năm từ như rung chuyển, Thẩm Triệt nghe Tần Tu quát lên cũng giật bắn mình.

Trán Tần Tu nổi đầy gân xanh, trong mắt là ngọn ngục lửa giận, hai hốc mắt cũng hồng hồng: “Tôi không có cách nào trơ mắt nhìn một mình cậu bị người ta khinh thường! Chúng ta đâu có làm sai cái gì, tại sao lại phải chịu đựng chuyện này—“

Thẩm Triệt bước lên ôm chặt lấy Tần Tu, ngắt lời anh: “Đủ rồi. Có những lời này của anh là đủ rồi.”

Ngoài cửa sổ, tiếng sấm ầm ầm vang lên. Tần Tu nhìn bầu trời đen kịt mây mù, không hề có chút ánh sáng nào có thể lọt qua được, lại vươn tay siết thật chặt ánh mặt trời trong lòng mình.

“Tần Tu, chúng ta ước định đi.” Thẩm Triệt cũng ôm Tần Tu chặt thật chặt, như là muốn dùng nhiệt lượng toàn thân truyền sang cho người kia.

“Chờ khi anh giành được ba cúp ảnh đế, chúng ta sẽ công khai quan hệ. Đến lúc đó mặc kệ người ngoài nói thế nào, tôi cũng không ngăn cản anh.”

“...Được.” Tần Tu ôm lấy tấm lưng rộng lớn, vững chãi của Thẩm Triệt. “Tôi đồng ý với cậu.”

Rất nhanh thôi, tôi sẽ giành được. Tôi có khả năng. Cậu nhất định phải chờ tôi.

156. Chương 163: Quấn Quấn Vây Vùng Trong Biển Nước

Chỉ một đêm sau khi đăng weibo đó, Thẩm Triệt đã trở thành mục tiêu để mọi mũi dùi chĩa vào. Không chỉ có fan cuồng Tần Tu dùng bàn phím làm vũ khí tấn công cậu, đám một phim cũng thi nhau phun nước miếng, hòng dìm chết cậu. Một đồng danh hiệu không biết từ đâu rơi xuống đầu Thẩm Triệt: trang manh đế, giáp thuần đế, Thẩm ảnh đế... Đúng là nằm mơ Thẩm Triệt cũng không mơ đến ngày mình lại nhận được danh hiệu ảnh đế như thế này.

(trang manh, giáp thuần: giả vờ ngây ngô, dễ thương aka cáo già đội lốt thỏ non...)

Đối với việc Thẩm Triệt tự tiện đăng weibo, Vô Hận Truyền Thông vô cùng tức giận. Nghe nói trong buổi họp cổ đông, còn có người chỉ đích danh cậu mà mắng “Thằng gay thói tha”, “Đồ ẻo lả chết tiệt”. Thẩm Triệt rất phẫn nộ, tâm nói ông mắng tôi là thằng gay thói tha tôi còn nhận, nhưng rốt cuộc tôi ẻo lả chỗ nào?! Mãi tổng giám lại không hề nói gì, ngay sau sự việc chỉ lập tức cắt bỏ chuyên mục nhỏ Tin nhanh giải trí mà Thẩm Triệt phụ trách. Xấu hổ nhất đó là có một lần, cậu tới trường quay ghi hình chương trình Ngôi sao học đường mà cậu làm MC cùng với Vương Tử Quỳnh lại thấy có một người mới đang khớp kịch bản với Vương Tử Quỳnh trong phòng ghi hình. Vương Tử Quỳnh thấy Thẩm Triệt tới cũng rất ngạc nhiên, lúc này Thẩm Triệt mới biết hóa ra đạo diễn đã quên không thông báo với cậu rằng không cần tới chương trình nữa.

Lúc đi khỏi phòng ghi hình, Thẩm Triệt vẫn có thể cảm thấy những ánh mắt còn đang nhìn chòng chọc sau lưng mình, còn loáng thoáng nghe thấy có người nói “Sao mà hần còn tưởng rằng mình vẫn có thể lên chương trình nữa chứ”. Thẩm Triệt cũng biết đây là lấp liếm trá hình nhưng cái hồ này là do mình tự đào tự nhảy xuống, chẳng còn lời nào để nói được nữa.

Jason cũng một lần đến tìm cậu, nói là nếu cần thì cứ nói, An Gia Miện sẽ giúp cậu ký hợp đồng quay lại với DCT Studio.

Thẩm Triệt được “chú” Jason mời ăn bò bít-tết, chỉ hỏi qua loa: “Tại sao anh ấy không tới tìm tôi nhỉ?”

“Cậu cũng biết tính cậu ta còn gì.” Jason nhìn cậu thanh niên tóc quăn vục mặt miệt mài chiến đấu không biết mệt mỏi với miếng thịt bò, vốn tưởng rằng còn có thể thấy dáng vẻ sa sút hiếm thấy của cậu nhóc này, nhưng xem ra trạng thái tinh thần của cậu ta vẫn rất tốt đấy chứ. Số phận bé nhỏ, sống vô tâm vô phê cũng không phải không có chỗ tốt, dù chuyện lớn đến thế nào xảy ra cũng không để trong lòng. Jason ho khan một tiếng: “Bên phía Tinh Bang tôi cũng thăm dò ý tứ rồi. Có thể coi như không có phản ứng gì lớn, nhưng DCT Studio là do một mình An Gia Miện quyết định, cậu tới cũng không thành vấn đề.”

Thẩm Triệt buông dao nĩa, bỗng nhiên nhớ lại những sóng gió lớn nhỏ mấy năm nay. Không ngờ rằng vào thời điểm cậu chơi với nhất, An Gia Miện lại là người đưa tay ra cứu giúp cậu. Thẩm Triệt ngẩng đầu nhìn Jason cười cười: “Thôi bỏ đi. Tôi thế này cũng tốt rồi. Thay tôi cảm ơn ông anh trai biệt nữ kia nha!”

DCT Studio là tâm huyết của An Gia Miện. Hiện tại cậu đích thực là độc được, cậu thật không thể đi gieo tai họa cho người khác, càng đừng nói người đó là anh trai cậu.

Jason thấy Thẩm Triệt như vậy, vừa vui mừng lại xen chút áy náy: “Thật xin lỗi. Bội Hi không nên đăng tấm ảnh kia.”

“Cũng đâu phải lỗi của anh.” Thẩm Triệt cười cười, không để ý: “Thực ra em phải cảm ơn anh rất nhiều mới đúng, anh Jason.”

Mọi công việc bị đình chỉ cũng không phải không có điểm tốt. Mỗi ngày Thẩm Triệt đều chuyên tâm tới giảng đường học bài, giết thời gian ở thư viện, tại phòng báo cáo điện ảnh, luận văn tốt nghiệp lần đầu tiên nhận được đánh giá “xuất sắc”, tác phẩm phim tốt nghiệp còn được chọn vào danh sách những tác phẩm tốt nghiệp loại ưu nữa.

Lễ tốt nghiệp hôm nay, Thẩm Triệt cùng một đám sư đệ, sư muội nhỏ tuổi hơn mình rất nhiều cùng bước lên bục lĩnh bằng tốt nghiệp. Cậu cũng thấy ngại ngùng đến kỳ lạ.

Dù đã cố gắng ít gây chú ý nhất có thể, nhưng khi cúi đầu nhìn thấy mọi người ngồi lổ nhổ dưới bực đang quay sang thăm thì với nhau, Thẩm Triệt vẫn có chút đứng ngồi không yên.

Nhậm Hải không đi chơi sinh nhật với bạn gái mà đặc biệt tới chúc mừng Thẩm Triệt. Hai người rủ nhau tới phố ăn vặt đằng sau trường liên hoan một bữa. Ngồi vòng trong vòng ngoài trong tiệm đều là sinh viên Canh Ảnh, lúc trông thấy Thẩm Triệt vẫn khó tránh một trận xôn xao bàn tán. Tuy cũng biết mấy cô nàng đang cười vô cùng kì cục kia có lẽ chỉ xuất phát từ tâm lý hiếu kỳ chứ cũng không mang ác ý, thế nhưng trong lòng vẫn có chút khó chịu. Hơn nữa, ánh mắt mấy cô còn phóng về phía Nhậm Hải huynh vô tội, có khi cũng nghĩ Nhậm Hải cũng là gay cũng nên.

Thẩm Triệt hết chịu nổi, đứng dậy nói: “Chúng ta đi quán khác ăn đi.”

“Việc gì mà phải đi!” Nhậm Hải cầm chai bia đặt lên bàn một tiếng “cạch”, quay đầu lại trừng mắt lườm mấy cô gái ngồi đằng sau vẫn đang nhìn lên về bên này. “Không sợ lác luôn mắt à!” còn cố ý quay sang Thẩm Triệt nói. “Haiz, tui nói nè, sao ông lại hông thương tui chứ. Tui cũng đâu có tệ mà!”

Thẩm Triệt phì cười: “Tại bộ dạng ông cao to đen hôi quá, tôi thích kiểu thanh tú cơ!”

Hay người kẻ xướng người họa, tâm tình Thẩm Triệt vi vu một cái liền tốt hẳn lên. Cảm giác có bạn thân đúng là rất tuyệt.

Tốt nghiệp đáng lẽ ra phải chúc mừng, thế nhưng Thẩm Triệt lại là ngoại lệ. Rời khỏi Canh Ảnh rồi, cậu bỗng nhiên giống như không còn nhà để về nữa.

Ở trong nhà ăn không ngồi rồi mất hai tháng. Hàng ngày, Thẩm Triệt đều ngồi nhìn dòng người xe như nước qua lại dưới tòa nhà. Hạ Lan Bá ra vào thư phòng, nếu không phải thấy Thẩm Triệt trầm tư ngồi trên sofa thì cũng đứng ngoài ban công, dáng vẻ cô độc tự hỏi nhân sinh. Thẩm Triệt đặt một kỳ Thời báo định tìm một công việc gì đó làm trước, hôm nay bỗng nhiên lại nhận được một cuộc điện thoại xa lạ.

“Là anh Thẩm Triệt có đúng không ạ? Tôi là phóng viên của mạng TUDO. Chúng tôi muốn có một cuộc phỏng vấn Diễn viên mới xuất sắc nhất của giải Kim Chi. Anh có rảnh nhận lời mời phỏng vấn của chúng tôi không? Sẽ không mất nhiều thời gian đâu.”

Thẩm Triệt có chút bất ngờ. Lễ trao giải Kim Chi đã qua được năm tháng rồi, thật không ngờ lúc này vẫn có người muốn phỏng vấn cậu. Không phải vì scandal đồng tính mà là giải thưởng Kim Chi dành cho Diễn viên mới xuất sắc nhất.

Kỳ thực, trong lòng cậu vẫn rất hoài nghi. Dù sao sau khi scandal đồng tính truyền ra, cậu luôn luôn nhận được điện thoại của những phóng viên xa lạ gọi tới, nói là muốn làm chuyên đề riêng. Cậu đương nhiên biết điều khiến họ hứng thú mà tìm tới là gì.

Nhưng lần này ma xui quỷ khiến thế nào mà Thẩm Triệt lại đồng ý.

Trang TUDO là một videoweb mới phát triển, đang rất nỗ lực muốn phá vỡ thế độc phương độc bá của mạng YOKU. Cuộc phỏng vấn rất chính thức, có phòng phỏng vấn riêng, nữ MC phỏng vấn cậu cũng rất lễ độ.

“Bởi vì đây là chuyên đề về anh nên cũng sẽ đề cập tới một ít vấn đề riêng tư, nhưng mấy câu hỏi về vấn đề này sẽ không nhiều, hy vọng anh không để ý.”

Thẩm Triệt miễn cưỡng cười cười, tâm nói nếu phát hiện có gì không ổn tôi sẽ lảng ngay.

Kết quả, cuộc phỏng vấn vô cùng nghiêm túc, chủ yếu là xoay quanh đề tài điện ảnh, thế nhưng vẫn có liên quan một phần đến đề tài đồng tính. Ai bảo Cái chết của chú cá bảy màu lại là bộ phim lấy đề tài đồng tính chứ. Nhưng nếu không phát triển sang hướng hiếu kỳ, mà có liên quan đến bộ phim cùng diễn xuất thì cậu cảm thấy mình có thể chấp nhận được.

“Vai diễn Cổ Ấn này có rất nhiều phương diện đặc biệt: chứng tự kỷ, là một nghệ sĩ, lại còn là một người đồng tính luyến nữa. Anh làm cách nào để diễn giải nhân vật phức tạp này?” Nữ phóng viên hỏi.

“Về phương diện chứng tự kỷ thì không có cách khác, tôi xem một vài bộ phim tài liệu và điện ảnh về chứng tự kỷ, hội chứng bác học*, như là Rain man của Dustin Hoffman. Tuy rằng hai nhân vật bệnh trạng là

khác nhau nhưng tôi cảm thấy có điểm chung đó là đều là người đang mắc bệnh, đều giống như một đứa trẻ, nhất là khi cười rộ lên.” Thẩm Triệt cười nói. “Về mặt hội họa thì trước khi phim bấm máy, tôi đã mất một khoảng thời gian dài để bổ sung kiến thức, xem tranh để bồi dưỡng tình yêu với nghệ thuật, còn đi xem triển lãm tranh nữa. Hàng ngày ở nhà thì luyện tập tư thế cầm cọ vẽ. Thực ra tôi cũng đã rất chuyên tâm tìm hiểu điều này. Luyện nhiều nhất đó là tư thế đứng vẽ tranh, tôi còn đặc biệt học hỏi Whistler*, học cách cầm cọ vẽ rất điêu luyện của ông ấy. Như thế này nè.” Nói xong còn làm một động tác diễn tả. “Sau đó đứng cách thật xa giống như đấu kiếm mà đâm vào bức tranh. Ha ha... Mặc dù có chút kỳ quái nhưng có thể thể hiện một cách trực quan nhất tâm tình của người họa sĩ lúc vẽ tranh.”

(Hội chứng bác học hay hội chứng Savant: những người mắc hội chứng Savant thường vượt trội hơn so với người khác ở một lĩnh vực nào đó. Tuy nhiên, họ lại thường bị khiếm khuyết về tâm lý hoặc rối loạn phát triển thần kinh. Hơn 50% người mắc hội chứng Savant bị tự kỷ, một số khác nghiêm trọng hơn là bị tổn thương não. Song bù lại, họ lại có các kỹ năng thiên bẩm về một lĩnh vực, nó xuất hiện đột ngột, không thể giải thích được và đôi khi cũng biến mất bất ngờ.

Whistler: Whistler là một họa sĩ nổi tiếng gốc Mỹ, một trong những chủ soái của phong trào “nghệ thuật vị nghệ thuật”. Whistler’s Mother là bức tranh nổi tiếng nhất của ông, được coi là biểu tượng Mỹ và “Mona Lisa của thời Victoria”. Bức tranh Whistler’s Mother của ông được đưa vào danh sách Mười bức họa phụ nữ nổi tiếng nhất hành tinh)

Nói tới đây lại dừng một chút. “Còn về mặt đồng tính luyện ái, kỳ thực đây lại là vấn đề tôi phải gắng sức suy nghĩ nhất. Bởi vì thích một ai đó là thiên tính của mỗi người. Điểm này thì đồng tính luyện hay dị tính luyện cũng đều giống nhau. Tôi đồng cảm với vai diễn Cổ Ấn này, bởi vì cậu ấy có điểm giống với tôi. Trước khi gặp được người mình thích cũng không biết rằng mình là đồng tính luyện, nhưng đến khi gặp được người khiến trái tim rung động rồi thì chuyện đồng tính luyện hay dị tính luyện đã không còn quan trọng nữa...”

Có trời mới biết Thẩm Triệt phải mất bao nhiêu dũng khí mới có thể bình thản nói ra những lời này. May mà cuộc phỏng vấn diễn ra rất suôn sẻ và ăn ý. Có lẽ đã lâu rồi cậu mới có thể nói thoải mái hết ra như vậy. Kết thúc cuộc phỏng vấn, lúc quay về chung cư, Thẩm Triệt mau mau chóng chóng đem tin tức này nói cho Tần Tu đang đóng ngoại cảnh ở trên núi.

Không biết sẽ có bao nhiêu người xem cuộc phỏng vấn này, nhưng chỉ cần một người trong số một trăm người xem có thể thấy cố gắng và nỗ lực của cậu cho diễn xuất là cũng rất đáng giá rồi. Không chừng, đây sẽ là một tín hiệu tốt.

Lúc đi tìm việc làm, theo thói quen Thẩm Triệt vẫn muốn tìm công việc liên quan đến diễn xuất. Nhưng là hoàn toàn tìm không thấy chỗ nào thành tâm thành ý bằng lòng cho cậu một cơ hội được diễn nghiêm chỉnh. Đại đa số đều muốn ăn theo scandal đồng tính của cậu mà thôi. Có một lần, Thẩm Triệt còn nằm mơ thấy mình trở thành diễn viên GV. Tệ hại chính là người cùng diễn không phải là Tần Tu. Cậu sợ tới mức cả người đầm đìa mồ hôi lạnh ngồi bật dậy, cuối cùng chẳng thể ngủ nổi nữa, đành phải lên mạng cho hết đêm.

Vừa lên mạng Thẩm Triệt liền phát hiện trang TUDO đã đăng video cuộc phỏng vấn với cậu, lại còn đứng đầu danh sách video được quan tâm nhất trên trang đầu! Thế nhưng cái tit lại là “Tin tức độc quyền về Thẩm Triệt. Tâm sự tình yêu đồng tính.”

Thẩm Triệt rất ghét cái tit này nhưng cũng chỉ tặc lưỡi, mấy trang web giải trí kiểu này đều giật tit để thu hút độc giả thôi, thế nên cũng không nghĩ ngợi nhiều.

Lượt người xem video kia đã hơn mười ngàn. Sau 15 giây quảng cáo, Thẩm Triệt nhìn thấy căn phòng phỏng vấn quen thuộc. Màn ảnh chỉ đóng khung trên người cậu nhưng có thể nghe thấy giọng nữ MC ở bên cạnh hỏi chuyện:

“Vừa mới nhận được giải Kim Chi cho diễn viên mới xuất sắc nhất đã nổ ra scandal đồng tính, lúc đó tâm trạng của anh như thế nào?”

Thẩm Triệt có chút bực mình. Câu hỏi đầu tiên không phải thế này mà. Cậu nhớ rõ lúc bắt đầu phỏng vấn, nữ MC đầu tiên là hỏi tâm trạng cậu lúc giành được giải Kim Chi như thế nào, rồi tại sao lại có một phần phát biểu nhận thưởng như vậy, rồi sau đó mới hỏi đến chuyện khi scandal bị tung ra dư luận.

Cậu nhăn nải tiếp tục xem, bấy giờ mới phát hiện rất nhiều đoạn đã bị cắt xén. Càng xem càng thấy khó chịu.

“Cổ Ẩn là một người đồng tính luyến, anh cũng vậy. Có phải vì điểm này nên anh mới có thể diễn xuất đặc biệt có thần như vậy?”

Sao lại thế này? Ở đâu lại nhảy ra câu hỏi này vậy? Lúc trước làm gì có hỏi câu thế này? Đây rõ ràng là bị cắt ghép lại!

“Còn về chuyện đồng tính luyến ái, kỳ thực đây lại là vấn đề tôi phải gắng sức suy nghĩ nhất. Bởi vì thích một ai đó là thiên tính của mỗi người. Điểm này thì đồng tính luyến hay dị tính luyến cũng đều giống nhau. Tôi đồng cảm với vai diễn Cổ Ẩn này, bởi vì cậu ấy có điểm giống với tôi. Trước khi gặp được người mình thích cũng không biết rằng mình là đồng tính luyến, nhưng đến khi gặp được người khiến trái tim rung động rồi thì chuyện đồng tính luyến hay dị tính luyến đã không còn quan trọng nữa...”

Thẩm Triệt quả thực không thể tin nổi vào hai lỗ tai mình. Không phải thế này mà! Phần phía trước đâu hết rồi?

Đến đây, đoạn video phỏng vấn cũng đã sắp tới phần kết. Cuộc phỏng vấn gần hai tiếng đồng hồ buổi chiều hôm trước nay đưa lên mạng chỉ còn vồn vện có nửa giờ.

Bên dưới video, bình luận của cư dân mạng đã lên tới hơn hai ngàn:

- Tôi còn tưởng chuyện này khiến cậu ta bị đả kích lắm cơ đấy. Nhìn điệu bộ nói nói cười cười của cậu ta kia, rõ ràng là coi như chẳng có gì đáng lo mà. Đúng là uống công tôi thông cảm.
- Hắn cũng là chó cùng rứt giậu thôi mà. Trong khoảng thời gian này tin đồn còn rất ầm ĩ, hắn không được lên TV nên đành phải dùng hạ sách này thôi.
- Tôi cũng không kỳ thị gì đồng tính luyến ái nhưng mà chịu không nổi cái bộ dáng tự hào “ta là gay” của hắn. Sau này hắn sẽ không mượn việc này mà nhai đi nhai lại cả đời đấy chứ?
- Lấy chuyện đồng tính luyến ái ra làm trò đùa, còn dùng chuyện của chính mình để gây chú ý nữa chứ. Nhìn bộ dạng nó thông thả trả lời phỏng vấn kia. Tặng mày bốn chữ: mặt trời trán bóng!
- May mà hắn không nhắc tới Tần Tu. Thật ghê tởm chết đi được!

Thẩm Triệt nhìn những bình luận này, hoàn toàn chết điếng người. Đột nhiên lúc này cậu mới nhận ra, thành kiến của mọi người đối với cậu đã thâm căn cố đế đến như vậy. Ở trước mặt dư luận, mọi cố gắng nỗ lực của cậu chỉ như tát nước biển, ngay cả một chút bọt nước cũng chẳng có.

Buổi sáng, Âu Triết Luân phát hiện Thẩm Triệt đã đem status trên QQ đổi thành: Nam nhi có lệ chẳng dễ rơi, chỉ vì chưa chạm đến nỗi đau lòng! Đằng sau còn một dãy dấu chấm than dài nhìn mà phát hoảng. Từ trên lầu đi xuống, liền thấy đầu quần cuộn tròn trên mặt đất, khom lưng kéo kéo cái gì, Âu Triết Luân cũng phải giật mình: “Thẩm Nhị, chú mày khóc thật đấy à?!”

Thẩm Triệt moi moi dưới gầm tủ đặt TV ra chiếc di động vừa lỡ tay làm rớt xuống, lau lau một cái lên quần: “Em còn chưa đau lòng tới mức đó đâu!”

Nói thực ra, tối hôm qua thực sự thiếu chút nữa đã đau lòng tới mức đó rồi nhưng sau khi ngủ một giấc dậy, cậu đã suy nghĩ thông. Ủy khuất cầu toàn không phải phong cách của cậu, thế là sáng sớm vừa thức dậy cậu đã lên ngay weibo xem hết một lượt mấy lời thóa mạ từ cái video TUDO đáng bầm vằm kia. Bình luận bên dưới muốn châm chọc khiêu khích thế nào cậu cũng mặc kệ. Cái này người ta gọi là “Cố hết sức làm hết khả năng còn số mệnh phó mặc cho ông trời”. Có rất nhiều việc cậu không thể nào khống chế thế nhưng chuyện có thể kiểm soát thì cậu tuyệt đối không chịu từ bỏ.

Người xưa đã nói, trời muốn giao trọng trách lớn cho người nào thì trước tiên tất phải khiến cho hắn nội tâm quân quai, xương cốt rã rời, thân thể đói khát khổ cực. Hiện giờ cậu ngoại trừ đói khát khổ cực

thì những thứ còn lại đều ném đủ cả. Chắc là cậu cũng sắp được giao cho trọng trách rồi.

Màn hình di động hiện lên cuộc gọi nhờ ban nãy. Trên đó rõ ràng là cái tên Lưu viện trưởng.

157. Chương 164: À Wuu! Nước Mỹ! Tui Đến Đây!

Thẩm Triệt lại trở về trường một chuyến. Lưu Mỹ Lệ đang ở văn phòng chờ cậu, chỉ là cậu không ngờ, An Gia Miện cũng có mặt trong văn phòng của viện trưởng Lưu.

“Thẩm Triệt. Lần này tôi gọi em tới là muốn trưng cầu ý kiến của em.” Viện trưởng Lưu cười, nói thẳng vào việc chính. “Nếu có cơ hội tới New York học chuyên tu về diễn xuất ở học viện điện ảnh, em có muốn đi không?”

Thẩm Triệt nghe vậy có chút đơ, lại quay sang nhìn về phía An Gia Miện ngồi trên sofa vẫn chưa lên tiếng.

Lưu Mỹ Lệ đứng lên sau bàn làm việc: “Tôi có quen với chủ nhiệm khoa diễn xuất của học viện điện ảnh New York, trước đây, An Gia Miện qua đó học chuyên tu cũng là do tôi tiến cử. Hôm nay, anh trai em tới nói chuyện với tôi, tôi và cậu ấy đều cho rằng em có thể thử phát triển năng lực ở nước ngoài. Dù sao ở trong nước lúc này, chuyện đồng tính luyến ái vẫn phải chịu sự bài xích của số đông xã hội, mà mức độ được yêu mến của em cũng không đủ để chống đỡ, giúp em vượt qua cửa ải khó khăn này, nhưng nếu ở Mỹ thì chẳng có vấn đề gì. Với cả, bên kia đang rất chào đón những diễn viên trẻ tiềm năng từ phương Đông, tuy rằng muốn thành công cũng không phải dễ dàng gì, nhưng em vẫn còn rất trẻ, nếu có năng lực, có thể đạt được thành tích tốt tại đại học New York, các giáo sư cũng rất sẵn lòng tiến cử, cho em cơ hội được diễn xuất. Đương nhiên, tất cả những điều trên chỉ là vì cuối cùng được quay về tổ quốc, bất kể kết quả như thế nào nhưng những trải nghiệm ở nước Mỹ hào nhoáng sẽ làm thay đổi cách nhìn của những người trong nước.”

Thẩm Triệt cảm động đến không biết phải nói gì: “... Em thật sự có thể sao?”

An Gia Miện ngồi trên sofa, chỉ tiếc rên rỉ không thành thép liếc Thẩm Triệt: “Bây giờ cậu còn có con đường nào khác nữa sao? Không thể cũng phải có thể.”

Lưu Mỹ Lệ tủm tỉm cười nhìn hai anh em kỳ cục này. Ban nãy, lúc An Gia Miện đến tìm cô rõ ràng là một người đang lo lắng, vô cùng quan tâm và yêu thương em trai, còn đứng trước mặt cô nói một đồng lời hay “Nó tuy có chút ngốc nhưng học hỏi rất nhanh”, “Ngoài tính hướng ra thì các phương diện khác đều trăm phần trăm bất khuất”, “Vì cung phản xạ quá dài nên gặp phải chuyện suy sụp nhưng tâm tính vẫn cứ rất tốt”...

Cô thật cũng không biết mấy cái này phải xếp vào ưu điểm hay là tệ điểm nữa... Nhưng lúc này, vừa thấy Thẩm Triệt xuất hiện, An tiên sinh lại bày ra bộ dạng ghét bỏ kiểu “Sắp bị chuyện rắc rối của cậu làm phiền chết rồi đây này. Mau rút cho ta càng xa càng tốt.”

Mãi cho đến hôm nay, Lưu Mỹ Lệ mới biết được hai người này lại là anh em từng sống chung một nhà, nhưng lúc thừa nhận, An Gia Miện có vẻ không cam lòng lắm. Thực ra, có cậu em họ như Thẩm Triệt cũng đâu có mất mặt nhỉ. Thẩm Triệt có lẽ không giống như An Gia Miện hay Tần Tu, sinh ra đã có khả năng diễn xuất thiên phú, nhưng ánh mặt trời rực rỡ toát ra từ người cậu thanh niên này lại có thể khiến người ta yêu quý tự đáy lòng. Cô cảm thấy trên màn ảnh cần có thêm nhiều diễn viên giống như Thẩm Triệt. Có thể tiếp thêm năng lượng vô tận cho khán giả chứ không phải tràn ngập ử rũ, chán nản hay hối hận. Vậy nên trước đây, cô mới vớt Thẩm Triệt qua được vòng phỏng vấn.

Thực ra trước khi đến tìm Lưu Mỹ Lệ, An Gia Miện đã dùng quan hệ của mình đánh tiếng với các giáo sư mà cậu ta quen biết bên đại học New York. Nhưng vấn đề nằm ở chỗ Thẩm Triệt vừa không còn là sinh viên Canh Ảnh nữa, lại không giống An Gia Miện, đã có tiếng tăm vững chắc ở trong nước làm hậu thuẫn.

An tiên sinh lo không chán chán nên mới tới xin viện trưởng Lưu tiến cử với chủ nhiệm khoa diễn xuất của học viện điện ảnh New York một lần nữa.

Thẩm Triệt trầm một hơi, vừa nghĩ đến nước Mỹ, nghĩ tới Hollywood, Broadway... một đất nước xa xôi lại lạ lẫm như vậy nhưng cậu cũng chẳng còn lối đi nào khác: “Em sẽ đi. Cảm ơn cô, viện trưởng Lưu.” lại quay sang An Gia Miện, bày ra bộ mặt nghiêm túc nhỏ giọng nói: “Cảm ơn nha, anh hai.”

An Gia Miện thờ ơ: “Trình độ tiếng Anh của cậu thế nào?”

Thẩm Triệt nghĩ nghĩ: “Có... trình độ cao trung thôi...”

“I’ve told Ms Delay that you’re recoming for the next semester. Once you’re ready, give me a call.”

Thẩm Triệt há hốc miệng kinh ngạc.

An Gia Miện lườm cậu một cái, tay chống gối đứng dậy nói: “Đi đăng ký một khóa tiếng Anh cấp tốc đi. Hai tháng sau bên kia nhập học rồi.”

Thẩm Triệt không tiếc bỏ ra một khoản lớn tìm một lớp học tiếng Anh cấp tốc tại gia, một kèm một. Kết quả vừa tới cửa lớp mới thấy thầy giáo hóa ra là người Ấn Độ. Thế là khẩn trương lui mất, lại tìm một lớp khác. Lần này giáo viên là một người đẹp tóc vàng mắt xanh. Thẩm Triệt phải gạt hoa khôi trường rằng mình tìm được một ông chú người da đen, lại còn miêu tả đối phương đáng khinh đến vô cùng, lại còn nhắc đi nhắc lại rằng người kia thân hình còm nhom như que củi khô, mình bẻ một cái có mà gãy đôi, nói thế để trấn an hoa khôi trường ở đầu dãy bên kia. (Thực ra cũng không cần trấn an cái kiểu này).

“Chương trình học mấy năm vậy?” Tần Tu hỏi.

Thẩm Triệt lật lật tập tư liệu mà An Gia Miện tìm cho cậu: “Hai năm.”

Tần Tu bên kia đầu dây im lặng một lúc lâu, cuối cùng nói: “Học cho tốt.”

Thẩm Triệt nghe giọng nói Tần Tu có vẻ thoải mái, tự nhiên lại thấy có chút khó chịu: “Ở bên kia mấy kỳ nghỉ lớn nhỏ cũng không nghỉ ít, khi nào được nghỉ tôi sẽ về nước.”

“Được nghỉ cũng không cần phải về. Ở bên kia chắc sẽ có rất nhiều cơ hội để thử vai. Bất kể vai lớn hay nhỏ, chỉ cần được tham gia là tốt rồi.”

Tần Tu nói: “Có khi chỉ là một vai rất phụ thôi nhưng lại được một vị đạo diễn nào đó nhìn trúng thì sao.”

Giống như ngày đó lúc cậu đang thử vai, nhảy xấu tệ xấu hại, bước di chuyển thì rối linh tinh xòe, thế mà tôi vẫn nhớ kỹ cậu vậy đó. Tần Tu yên lặng, thầm nói trong lòng,

Hai tháng rất nhanh đã trôi qua, tiếng Anh của Thẩm Triệt đã tiến bộ tới trình độ kết hợp với khoa tay múa chân phụ họa cũng có thể khiến người Mỹ hiểu được ý mình muốn nói gì. Visa làm xong xuôi, vé máy bay là ngay ngày mai, đến lúc đó chỉ có Hạ Lan Bá, Khải Mặc Lũng, Âu Triết Luân cùng Nhậm Hải tới sân bay tiễn cậu.

Chỉ có Tần Tu là người duy nhất không được báo.

Scandal đồng tính đã qua hơn nửa năm thế nhưng vẫn có rất nhiều người tỏ thái độ hoài nghi về mối quan hệ giữa hai người, hơn nữa hiện giờ Tần Tu đang nổi tiếng như vậy, đâu đâu cũng là đám phóng viên giải trí đang chờ chờ tìm ra gót chân A-sin của anh. Nếu Tần Tu thiếu suy nghĩ mà đến sân bay tiễn, lỡ như có mặt paparazzi chỉ sợ có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

Tần Tu đang theo đoàn làm phim vào núi tuyết để quay Vượt qua sinh tử, một phim điện ảnh đề tài leo núi. Đang chụp ngoại cảnh ở tuyết tuyền, vất vả lắm cả đoàn cùng với hướng dẫn viên du lịch tới được địa điểm quay phim thì lúc giữa trưa lại nhận được thông báo từ trung tâm, buổi chiều có bão tuyết. Vậy là cả đoàn đành phải tạm dừng quay phim, quay về khu dựng lều. Tần Tu vừa bước vào trong lều, Nữ Nữ liền rót cho anh một cốc nước ấm. Bão tuyết kéo dài liên tục ít nhất phải 24 giờ, nhìn Tần Tu đang cởi bộ đồ chống lạnh dày bịch, chui vào trong túi ngủ định ngủ bù, Nữ Nữ có chút kìm không được: “Dù sao hôm

nay cũng không quay phim. Hay là chiều chúng ta tới tiền Thẩm Triệt đi. Nói không chừng bây giờ đi chắc còn kịp...”

Tần Tu sưng sốt, bật ngồi dậy: “... Cô nói cái gì?”

Nữ Nữ tròn tròn mắt: “Chẳng lẽ... anh chưa biết sao? Lúc lướt weibo, tôi thấy Âu Triết Luân có nói hôm nay định ra sân bay tiễn bạn. Không phải hôm nay Thẩm Triệt sẽ bay sao?”

Tần Tu ngẩn ngơ hai giây, vội vã chui ra khỏi túi ngủ, vừa mắng “khốn kiếp”, vừa tiện tay vợ lấy quần áo mặc vào, hỏi Nữ Nữ: “Khi nào lên máy bay?”

Nữ Nữ thấy Tần Tu cứ tự nhiên đứng trước mặt mình mà cởi quần chống lạnh cũng không biết phải làm sao, chỉ đành quay lưng đi ậm ờ đáp: “Tôi chỉ biết là chiều nay...”

Thẩm Triệt phát giác mình đúng là rất có khả năng Gia Cát Dự. Đám paparazzi rình rập săn ảnh ở sân bay sao mà đông thế chứ!

Hạ Lan Bá cũng bị vạ lây, tâm tình vô cùng khó chịu: “Ồ với đám mình tinh các người đúng là phiền chết đi được!”

Khải Mặc Lũng mỉm cười đầy lịch thiệp: “Cậu có thể trốn sau lưng tôi.”

Hạ Lan Bá nhắm vào cái ống quần tây Hugo Boss của Khải Mặc Lũng đập cho một cước: “Xỏ đũa ông đây chiều cao thấp hơn nhà anh chứ gì!”

Thẩm Triệt ngẩng đầu nhìn lên đồng hồ thông báo. Tần Tu không tới tiền sân bay đã là một nỗi tiếc hận cả đời rồi, vậy mà chờ cả nửa ngày cũng không thấy mặt mũi An Gia Miện đâu. Hôm qua cậu có gọi điện cho An ảnh đế, mới nói có một câu, An tiên sinh ở bên kia đã “Ồ, biết rồi, biết rồi” rồi cúp máy luôn!

Loa thông báo thúc giục hành khách lên máy bay đã phát lần thứ N, Thẩm Triệt đứng lên, trong lòng thầm đem An Gia Miện ra lăng trì, rửa xả mười tám lần, cuối cùng chỉ đành phải khóa ba lô, kéo vali chuẩn bị xếp hàng kiểm tra an ninh.

Nhậm Hải ở bên đang giúp cầm hành lý đột nhiên ngẩng đầu.

Âu Triết Luân cũng kinh ngạc tròn tròn mắt: “Má ơi...”

Thẩm Triệt quay đầu nhìn theo ánh mắt hai người kia, đầu tiên là thấy Jason đeo kính râm màu đỏ sậm, rồi sau đó là An Gia Miện chậm rãi thong thả đi sau lưng Jason. An Gia Miện cũng đeo kính râm, mặc áo sơ mi kẻ cùng quần âu ka-ki màu xám nhạt, trang phục rất đơn giản nhưng khí chất của ảnh đế vẫn không hề suy giảm.

Thẩm Triệt dở khóc dở cười trong lòng. Anh sao lại phải một giây cuối cùng mới chịu xuất hiện thế hả. Đến sớm một chút em đã không đến mức đem anh ra nguyên rửa nguyên một bài rồi.

Hạ Lan Bá, Âu Triết Luân, Nhậm Hải đều bị sự xuất hiện đột ngột của An ảnh đế làm cho sững sờ. Ba người trong lòng không hẹn mà cùng “Đậu má!” một tiếng: Thẩm Triệt thực sự là em trai An Gia Miện sao?!

Thẩm Triệt nhìn An Gia Miện đứng trước mặt mình, nửa ngày không nói tiếng nào, cũng không có ý định gỡ kính râm xuống. Cậu nhìn An Gia Miện cũng chỉ thấy bóng mình phản chiếu trên mắt kính u tối xa thẳm, không khỏi có chút không yên. Cậu sắp đi rồi, không biết An Gia Miện có lại xài mấy lời độc địa không, tâm nói hôm nay em rất là đáng hoàng đấy nhé, tóc không xù, lại cúi đầu nhìn, áo sơ mi cũng không có sơ vin vạt trong vạt ngoài đâu nhé...

“Sang bên kia rồi, nếu gặp vấn đề gì thì có thể gọi điện hoặc gửi mail cho anh.” Mất một lúc lâu, An Gia Miện mới dậm dậm cất lời.

Không có lời nói ác độc, không có khẩu thị tâm phi, một An Gia Miện giống như anh hai nhà hàng xóm thế này, rất lâu rồi cậu mới được gặp lại.

Thẩm Triệt cười toe: “Yên tâm. Em sẽ gắng sức làm phiền anh!”

Biểu tình An Gia Miện có chút tựa tiểu phi tiểu.

Thẩm Triệt lần lượt ôm từng người tới sân bay tiễn, chào tạm biệt, vẫy vẫy tay, kéo vali đi đến cửa kiểm tra an ninh.

Theo hàng người chậm chạp nhích về phía trước, Thẩm Triệt nhìn thấy cửa lên máy bay càng lúc càng gần lại. Bước qua trạm kiểm soát kia, cậu sẽ sang một thế giới hoàn toàn khác. Đất nước này, nơi cậu đã sống hơn hai mươi tư năm, ở đây có người thân, có bạn bè, có người yêu của cậu, chỉ duy nhất không có tiền đồ. Còn ở đất nước kia cậu chẳng có gì, nhưng lại có giấc mơ Mỹ.

Đúng lúc này, di động đột ngột vang lên: “Hoa khôi trường gọi tới! Hoa khôi trường gọi tới!”

Hành khách xếp hàng xung quanh đều phì cười vì tiếng chuông điện thoại kì quặc này, Thẩm Triệt nghe tiếng chuông kia mà cũng muốn phát điên.

Cậu vội lấy di động ra, chọn nút nghe, không dám gọi ra tên người kia mà chỉ có thể kích động “a lô” một tiếng.

“Thẩm Triệt, tôi đang ở ngay sảnh chờ lên máy bay, mặc áo jacket màu nâu, đeo kính gọng đen, cậu xoay người là có thể nhìn thấy tôi.” Đầu bên kia di động truyền đến giọng nói của Tần Tu.

Thẩm Triệt kìm chế tâm trạng kích động, mượn dòng người đang xếp hàng trước hàng sau, làm bộ như lơ đãng quay đầu lại.

Giữa dòng người đi qua đi lại trong sảnh chờ, gần như chỉ liếc nhìn một cái đã có thể thấy một bóng người như hạc trong bầy gà, tay đang cầm di động đứng giữa dòng người phía xa xa.

Ai nấy đều mang dáng vẻ vội vã hoặc đang di chuyển, duy độc người kia đứng lặng yên.

Trong lòng Thẩm Triệt cũng an tĩnh dần lại.

“Quay người đi đi. Tôi sẽ vẫn nhìn theo cho đến khi cậu đi vào hân trong.” Bóng người kia nói.

Thẩm Triệt dần xuống hốc mắt đã cay cay, xoay người, chỉ mới xoay người thôi nhưng đã bắt đầu thấy nhớ...

158. Chương 165: Nhật Ký Nước Mỹ Của Quấn Quấn

Mùa đông ở New York lạnh hơn Canh Lâm rất nhiều. Gió to. Tuyết lớn. Mỗi hôm trở về em đều có cảm giác như mang cả gió tuyết vào trong nhà. Đương nhiên, nếu nói tới sự thời thượng thì New York chắc chắn ăn đứt Canh Lâm rồi. Nhưng người dân Mỹ rất là hoang phí nhá. Quá nửa đêm mà các văn phòng đèn đóm vẫn sáng trưng, bọn họ cũng không thèm tắt điều hòa, không tắt lò sưởi, bảo sao ban đêm nhiều tệ nạn như vậy. Dem so như vậy em thấy cảnh đêm ở chỗ chúng ta tuy rằng hơi thua kém một chút nhưng đổi lại, vừa thân thiện với trái đất vừa bảo vệ môi trường, mọi người có thấy thế không?

Việc làm xanh môi trường ở bên này cũng kém lắm, nếu muốn nhìn thấy màu xanh chỉ có thể ra công viên trung tâm thôi. Đi trên đường phố chẳng thấy được mấy cây, vườn cây nhà bọn họ toàn ở trên nóc nhà. Có người còn nuôi cả ong mật nữa đấy!

Nhưng mà bầu không khí văn hóa ở bên này rất tuyệt. Em cùng bạn cùng phòng thường xuyên tới Broadway xem diễn. Đại lộ Broadway đúng là nơi tập trung san sát các nhà hát, lại còn phân chia cái gì mà trong Broadway, ngoài Broadway, ngoài của ngoài Broadway nữa chứ. Phần lớn nhà hát ở đây đều rất nhỏ, cổng vào không khác một tiệm đồ ăn nhanh là mấy, một thính phòng chứa được 500-600 ghế là nhiều lắm rồi, tiếp đó, một vở kịch được diễn hết từ nhà hát này sang nhà hát khác. Một đoàn kịch với một vở kịch đình nào đó có thể diễn lưu động trong Broadway cả năm! Nhất là những vở nhạc kịch kinh điển kiểu Mama Mia , The phantom of the Opera West side story người dân New York xem đi xem lại mãi không biết chán! Đương nhiên cũng có những đạo diễn hí kịch đơn độc tìm diễn viên cho vở kịch của mình, có khi còn có cơ hội được thấy diễn viên gạo cội như Denzel Washington tham gia nữa đấy! Ấc chiến nhất chính là ngay cả

Spider Man bọn họ cũng biến thành nhạc kịch được, đúng là bá phục luôn! Em thích xem nhất là Lion King, bảo bối của Broadway, bất cứ lúc nào muốn đều có thể tới xem được!

Đúng rồi, hôm trước em mới xem Sunset Boulevard. Đầu năm nay bị kịch cũng không có mấy người xem nhưng nữ diễn viên chính diễn rất tuyệt nha! Đúng là with one look, I play every part. Nghe nói vở kịch này cuối năm nay sẽ được tuần diễn ở nhà hát lớn Canh Lâm đó, cực lực đề cử nha!

Xin lỗi vì lâu như vậy em mới gửi mail cho các anh được. Lúc vừa đặt chân tới đây, em đã phải vội vàng đi tìm phòng trọ nghỉ chân. Bây giờ em đang cùng một anh bạn ABC thuê một căn chung cư. Được rồi, chắc các anh đều muốn biết học viện điện ảnh New York như thế nào phải không. Nói thế nào được nhỉ, phương pháp dạy ở đây đúng là khác xa ở Canh Ảnh chúng ta. Buổi đầu tiên lên lớp diễn xuất, em cùng một đám người dùng một tiết học để diễn người lái thuyền trên sông Volga. Haha, sinh viên bên này rất phóng khoáng luôn nhé!

Cuối cùng em muốn nói, em ở bên này rất tốt. Các anh đừng lo quá!

Kí tên:

Thẩm Nhị yêu quý của các anh.

Hạ Lan Bá rút một hơi thuốc lá, nhìn cái mail: “Sau bao nhiêu năm cuối cùng nó cũng chịu thừa nhận mình đàn rồi.”

Âu Triết Luân cân nhắc: “Sao em cứ thấy có chỗ nào không đúng ấy nhỉ?”, vừa xem đi xem lại cái email cả nửa ngày, mãi sau mới giật mình nhận ra “Xem cái email này thì Thẩm Triệt có vẻ rất tài giỏi rất tiêu sái đúng không? Tìm nhà trọ, lên lớp học diễn xuất, xem toàn bộ mấy vở kịch tiếng Anh mà chẳng gặp khó khăn gì! Nó đàn như vậy sao có thể dễ dàng làm mấy chuyện này được chứ! Chỗ này nhất định có vấn đề!”

Hạ Lan Bá đi ra ngoài ban công, bắt đầu gơ chân: “Nó đang cố khoe khoang mình ngon ăn như nào đây mà. Dù sao chúng ta cũng đều biết nó như nào cả rồi.”

Thẩm Triệt ngồi trong nhà hắt xì hai cái liên tiếp. Phòng ngủ bé tẹo bé teo như cái ống khói, chiều dài chiều rộng đều bé hơn hẳn các căn phòng bình thường khác, chỉ có thể kê một cái giường đơn, một cái bàn nhỏ. Cũng may quần áo của cậu cũng không nhiều, để ở trong vali nhét dưới gầm giường coi như cũng tạm ổn.

Đặt chân đến New York này bất tri bất giác cũng đã được ba tháng, lúc đầu mới sang đây, câu tiếng Anh mà Thẩm Triệt nói nhiều nhất chính là “Pardon?” “I beg your pardon?”. Để thuận tiện giao lưu, Thẩm Triệt đã tự lấy cho mình một cái tên tiếng Anh rất kêu, đó là Adam, nhưng cuối cùng, tất cả mọi người đều gọi cậu là...

“Pardon, did you see my underwear, the yellow one?” Bạn cùng phòng Will đứng ngoài cửa gõ gõ, hỏi.

Thẩm Triệt bây giờ đã không phải Thẩm Triệt ngơ ngơ ngáo ngáo mới đến nữa rồi, lưu loát đáp: “Yellow underwear, on the sofa!”

“Thanks.” Bạn cùng phòng ABC đã quen với thứ tiếng Anh không động từ, không chia thì của Thẩm Triệt.

Lúc mới đầu, ngoài “Pardon” và “I beg your pardon”, một câu khác mà Thẩm Triệt dùng nhiều nhất đó chính là “Can you speak Chinese?” Nhưng mà từ sau khi gặp một vị giáo sư Hoa kiều, Thẩm Triệt cũng hết dám xài câu này nữa.

Vị giáo sư già túm cậu lại, xổ ra một tràng, lúc đó cậu đến đại học New York vừa mới được một tuần.

Ông thầy nói nhanh cứ như là F22* hơn nữa lại là cái kiểu phát âm tiếng Anh lơ lớ. Kiểu này nếu pardon cũng không biết phải pardon bao nhiêu lần. Cuối cùng, Thẩm Triệt đành phải chường mặt ra cắt ngang bài giảng của giáo sư: “Professor, can you speak Chinese?”

(Máy bay F22: Máy bay tiềm kích do Mỹ sản xuất. Nó là một trong số ít máy bay bay được tốc độ siêu âm mà không cần dùng thêm buồng đốt phụ.)

Vị giáo sư già à một chút, gật gật đầu nói: “Just a little.”

Thẩm Triệt nhất thời cảm thấy gần gũi hơn đôi chút, liền hỏi thầy có thể nói câu tiếng Trung nào đó đi, sau đó liền nghe vị giáo sư hòa nhã dễ gần rành rọt nói từng chữ:

“Làm phiền chút — xin hỏi — cậu nói được tiếng Anh hông?”

Thẩm Triệt thật có xúc động muốn đâm đầu vào chân bàn chết luôn cho rồi.

Gửi mail cho mấy người Hạ Lan Bá đương nhiên chỉ có thể báo tin vui, sao mà có thể báo tin-không-hay-ho cho được. Nếu như bị mấy người kia biết mình vừa lếch thếch sang bên này, không tìm thấy phòng trọ suýt chút nữa đã phải ngủ ở trung tâm cứu tế chắc chắn sẽ thành trò cười cả đời cho bọn họ mất.

Cũng may bây giờ mọi thứ cũng tạm ổn định rồi. Lúc nghe giảng bài thì ban đầu giống như ngồi F22, bây giờ đã chuyển sang máy bay hàng không dân dụng rồi, từ từ là có thể theo kịp. Cứ như vậy bất tri bất giác cũng đã qua nửa năm, bạn học Thẩm Bạc Đăng vẫn duy trì tình hình “Good good study day day up” rất đáng mừng. Mỗi tuần là gửi một mail báo tin vui, không có tin gì vui cũng vẫn viết mail báo cáo. Một hôm nọ, đúng lúc tan lớp học buổi trưa, giáo sư Roland của khoa diễn xuất bỗng nhiên tới tìm cậu, nói đạo diễn Murphy đang muốn dựng một black comedy, muốn diễn thử ở Broadway, hỏi thử xem cậu có muốn đóng một vai phụ trong đó không.

Kịch bản chuyển thể từ cuốn tiểu thuyết hài trào phúng *Catch-22*. Thẩm Triệt cầm kịch bản trên tay mới biết mấy vai mình nhận diễn hoàn toàn chẳng hề có tên lẫn lời thoại, chỉ là một diễn viên phụ làm nền trên sân khấu nhưng chợt nhớ lại câu nói của Tần Tu lúc trước khi đi đã nói với mình: “Có khi chỉ là một vai phụ làm nền nhưng nói không chừng có một ngày cậu cũng sẽ được một vị đạo diễn nào đó để mắt tới.”

Vai phụ đầu tiên Thẩm Triệt sắm vai trong *Điều quân lệnh số 22* đó là một thương binh cả người quần băng vải kín mít, chỉ lộ ra cái miệng tối om om ở trong phòng bệnh ở ngay phân cảnh đầu. Không thể nói chuyện cũng không thể động đậy, cả người treo chai lớn chai nhỏ truyền dịch, trong miệng đôi khi còn phải ngậm nhiệt kế, có lẽ chỉ là một vai qua đường không ai thèm để mắt tới, có lẽ mọi người nhìn thấy chỉ cười một tiếng rồi quên luôn, căn bản không có ai sẽ chú ý tới cậu, nhưng ai mà biết được, biết đâu vẫn có ai đó thích người thanh niên quần băng kín mít này thì sao. Vậy nên chẳng ngại là phải đứng, Thẩm Triệt cũng luôn tự bảo mình phải cố gắng tiến vào trong lòng khán giả.

Các buổi tuần diễn của *Điều quân lệnh số 22* cũng không nhiều lắm, lại toàn diễn ở trong nhà hát nhỏ. Dẫu sao từ xưa đến nay Broadway vẫn luôn thống trị giới nhạc kịch, đây cũng coi như là một khởi đầu để tích lũy kinh nghiệm đi. Có chút kinh nghiệm biểu diễn ở nhà hát Broadway, sau đó Thẩm Triệt liền tiếp nhận được hai vai nền và vai phụ trong hai vở kịch, còn có được một cảnh diễn trong vở kịch nổi tiếng của Shakespeare *A midsummer night's dream*. Đến tháng sáu tháng bảy, Thẩm Bạc Đăng vốn đã gần như quên cảm giác đứng trước khán giả nói một đoạn thoại dài đến mười phút là như nào, cuối cùng cũng khổ tận cam lai. Lần đầu tiên cậu có cơ hội tham gia vào *Death of the Salesman* trong vai Biff, người con cả của nhân vật chính Willy.

Đây là một trong số những vở kịch của Mỹ những năm đầu thập niên năm mươi mà cậu thích nhất. Trong thời kỳ suy thoái kinh tế, tỷ lệ người thất nghiệp tăng cao, chưa bao giờ “giấc mơ Mỹ” đã bị dẫm nát không thương tiếc như lúc này, đây đúng là thời khắc để Arthur Miller cùng *Death of the Salesman* của ông tỏa sáng lần nữa. Phần diễn của Biff trong vở kịch rất quan trọng, chỉ đứng sau cha anh ta là Willy. Đối với Thẩm Triệt mà nói, đây quả thực là vận may lớn bay tới!

Tuy rằng không phải phim điện ảnh nhưng có thể tham gia một vở kịch xuất chúng chấn động như vậy, Thẩm Triệt đương nhiên vừa xúc động lại cảm kích, vậy là ngay lập tức gửi weixin báo cho Tần Tu. Thù lao diễn xuất rất bèo, hàng ngày lại phải tập luyện tới khuya, khiến cậu không có thời gian đi làm part-time, có đôi khi cả ngày chỉ ăn một chiếc hamburger mà lại còn không phải BigMac, cứ như vậy vất vả xanh xao vàng vọt chịu đựng đến ngày vở kịch ra mắt, nhưng cậu cũng không ngờ, một điều SUPPRISE đáng sợ đang chờ mình phía trước.

“Vở kịch của Thẩm Triệt diễn ngày hôm qua rồi đúng hông?” Âu Triệt Luân vừa uống thức uống dinh dưỡng Nutri vừa hỏi, “Có khi nào diễn hỏng rồi không. Sao không thấy nó gửi cái mail nào về ba hoa chích chòe

nhề? Với cái tính khoe khoang của nó có khi ghé ngồi có hai hàng thì chém thành bảy hàng ý chứ. Đến giờ mà vẫn còn chưa thấy gửi thư về, vé bán thảm hại đến mức nào ...”

Hạ Lan Bá đứng ngoài ban công đang giơ cao chân, thông thả nói: “Trái đất hình cầu mà. Lúc mặt trời chiếu sáng ở bên chúng ta thì bên kia vẫn là đêm. Bây giờ mới hơn chín giờ, bên kia người ta còn chưa đi ngủ đâu, ông tưởng ă.”

“Nhưng nói gì thì nói chứ, kịch bản Death of the Salesman này đúng là rất hợp với dáng Thẩm Triệt”. Âu Triệt Luân ở phía sau vừa ngẩng vuốt trước gương vừa nói.

Hạ Lan Bá lấy làm kinh hãi, không ngờ rằng học vấn của Âu Triệt Luân dày công tu dưỡng hàng ngày như thế nào mà đã lên một tầm cao mới. Tiếp đó lại nghe Âu Triệt Luân nói tiếp, “Nó đóng vai Salesman kia thì trước sau gì cũng ngồm củ tỏi thôi mà!”

Bạn đang ?

Khải Mặc Lũng vừa cài cúc tay áo vừa bước từ trên lầu xuống: “Thẩm Triệt diễn ở nhà hát nào vậy?”

“Ai mà biết? Chắc là nhà hát McDonald đó!” Âu Triệt Luân vỗ đùi cười há há.

“Là Winter Garden.” Tần Tu uống Mạch Động ung dung từ bếp đi ra. “Rạp hát lớn nhất nhì Broadway đó.”

(Mạch Động: Một nhãn hiệu nước uống bổ sung vitamin, kiểu như nutritofood ý)

Âu Triệt Luân nhất thời cũng bật *hóng hớt mode* lên nghe ngóng.

Khải Mặc Lũng đã mở cửa bước ra ngoài, nghe Tần Tu nói thế đột nhiên lại đứng lại trước cửa, quay đầu hỏi: “Winter Garden?”

“Đúng thế. Sao vậy?” Tần Tu thấy Khải Mặc Lũng nhú chặt mày cũng không hiểu chuyện gì.

Khải Mặc Lũng nhìn mấy tên đàn ông trong nhà, người thì nhấc cao chân tập yoga, kẻ thì uống thức uống dinh dưỡng cùng Mạch Động: “... Mấy người chưa xem tin tức sao?”

159. Chương 166-178: Bất Ngờ Khó Lường Trên Đất Mỹ

Lần đầu tiên được đảm nhận vai chính trong một vở kịch, lại được diễn ở nhà hát lớn, sức chứa lên tới hơn một ngàn khán giả như Winter Garden, theo lý mà nói hẳn phải là chuyện khiến người ta phải vừa hâm mộ vừa ghen tị. Đó là nếu như không xảy ra việc ngoài ý muốn như lúc này.

Thẩm Triệt cùng tất cả diễn viên trong đoàn kịch ngồi trên sân khấu, hai tay ôm lấy đầu, mấy tên phần tử khủng bố mang theo súng đi tới đi lui trước mặt. Chỉ cần hơi ngẩng đầu hoặc buông tay là ngay lập tức sẽ lãnh đủ, nhẹ thì bị quát nạt, nặng thì ăn ngay một cái quất. Cả một khoảng thời gian dài thật dài, Thẩm Triệt đều cảm thấy mơ hồ, thật không nghĩ thể chất của mình lại suy nhược đến mức này.

Khán giả dưới sân khấu cũng đều bị bắt giao nộp di động, từng người một cầm như hến lần lượt chen chúc bước lên. Nhân viên hậu trường trong nhà hát cũng đều bị dồn tới dưới sân khấu, ngồi chen thành một hàng. Mấy tên khủng bố tay mang súng đi qua đi lại trên lối đi nhỏ, lớn tiếng cảnh cáo. Từ lúc vụ bắt cóc xảy ra đến giờ cũng không biết đã bao lâu, lúc này có lẽ cũng nửa đêm rồi. Thẩm Triệt thầm tính sơ qua một chút. Đám khủng bố này có tất cả mười lăm tên. Năm tên ở trên khán đài lầu hai, còn lại đều ở lầu một, nhìn màu da và tướng mạo đặc trưng thì có vẻ không phải người da trắng, nhưng cũng không thiếu một hai gương mặt tây mũi lõ. Bắt đầu từ một giờ trước đã bắt đầu nghe thấy tiếng loa cảnh sát kêu gọi đầu hàng ở bên ngoài nhà hát. Thỉnh thoảng còn có một hai gã tiểu tốt chạy ra vào, lại quay về báo cáo lại gì đó với tên thủ lĩnh.

Tên đầu sỏ đi lên sân khấu, Thẩm Triệt cúi đầu, thấy bóng dáng gã đầu sỏ vừa vặn đứng trước mặt mình, không khỏi toát mồ hôi lạnh. Cũng may là tên đó không có quay sang cậu mà lại hướng về phía thỉnh phòng, bắt đầu nói.

Cách phát âm tiếng Anh của hắn rất kỳ quái nhưng Thẩm Triệt nghe vẫn hiểu. Đối phương giải thích đây là một cuộc báo thù nhắm vào chủ nghĩa bá quyền của nước Mỹ. Ngọn đèn trên sân khấu dường như đã kích thích ham muốn được diễn thuyết của tay thủ lĩnh kia. Hắn hùng hồn thuật lại, tóm lại chính là lên án tội ác chiến tranh mà nước Mỹ của bọn họ đã phạm phải.

“I know you’re innocent ordinary people. You have your family, your love ones. In our country there are people just like you. But they’re living in hell. You can idling your time in the theater, but they—they are keeping alert everynight, for the American missile would hit the matany moment. Tao biết chúng mày đều là dân thường vô tội. Chúng mày có gia đình, thân nhân, có người mình thương yêu. Ở đất nước của tao cũng có vô số những người giống như tội mày, nhưng bọn họ lại phải sống trong địa ngục. Tội mày có thể tới đây xem kịch, thanh thoi thư giãn còn bọn họ thì lúc nào cũng nơm nớp lo sợ, sợ nửa đêm nào đó tên lửa của Mỹ từ trên trời sẽ bổ nhào xuống.”

Gã thủ lĩnh lại nói tiếp, bọn chúng không nhắm vào người da vàng và người da đen, cũng không nhắm vào người quốc tịch nước khác. Nếu ở đây có người không phải dân Mỹ hoặc là người da vàng, da đen thì xin mời đứng lên, sau khi tay chân của hắn xác minh thân phận xong, hắn sẽ phóng thích những người này.

Dưới sân khấu có người đứng lên, tỏ ý rằng mình là người Cuba, đang sang đây du lịch. Đám khủng bố xem xét hộ chiếu của ông ta một lúc, quả nhiên cũng không nuốt lời, liền thả ông ta ra.

Bắt đầu có người lục tục đứng lên theo. Đa phần là người Tây Ban Nha, người Mexico và Hàn Quốc. Chỉ cần xuất trình thứ gì đó có thể chứng minh thân phận, tay thủ lĩnh đều nhất nhất thả cho bọn họ rời đi.

Thẩm Triệt cảm thấy có người khẽ chạm vào vai mình. Lặng lẽ ngồi cạnh cậu suốt từ đầu tới giờ chính là người bạn diễn đóng vai chính, Scott Fassbinder. Thẩm Triệt cũng hiểu anh ta đang ra hiệu cho cậu chạy thoát thân. Thẩm Triệt có chút do dự, lại cảm thấy bỏ rơi mọi người trong đoàn kịch mà chạy thoát một mình rất là bạc tình bạc nghĩa, nhưng nếu nói cậu không sợ chết rõ ràng là nói dối...

“Excuse me.” Đúng lúc này, trên hàng ghế thứ nhất trong thánh phòng, một người đàn ông sợ sệt đứng lên, nói với tay thủ lĩnh đang đứng trên sân khấu. “Tôi là người Mỹ, tôi cũng bằng lòng ở lại nhưng có thể thả vợ tôi đi được không.” Anh ta cúi đầu liếc nhìn người phụ nữ yếu ớt đã sớm đỏ đầy mồ hôi lạnh. “Cô ấy đang mang thai. Ít nhất trẻ con cũng là vô tội...”

Bụng người phụ nữ quả thực có hơi nhô lên, không giống như đang nói dối. Người đàn ông ánh mắt cầu xin nhìn tay đầu số khủng bố. Thẩm Triệt không khỏi có chút lo lắng cho đôi vợ chồng trẻ này.

Tên thủ lĩnh đứng yên một lúc không nói gì, sau đó đi đến cạnh sân khấu nhún người nhảy xuống, đi đến trước mặt đôi vợ chồng kia.

“Trẻ con là vô tội, chính xác. Muốn trách thì trách cha mẹ nó lại là công dân Mỹ.” Tên thủ lĩnh bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về phía mấy người ngoại quốc ở sau sân khấu đã được xác minh thân phận, đang chuẩn bị rời đi. “Đợi đã. Từ từ hãy thả chúng ra.”

Mấy tay thủ hạ dùng súng ngăn lại trước lối ra. Vài người ngoại quốc nơm nớp lo sợ quay lại nhìn về phía tên thủ lĩnh.

“Không phải sợ. Tao không có lật lọng.” Thủ lĩnh nhóm khủng bố cười liếc một cái về phía một nam một nữ đứng phía trước. “Quý phu nhân của Ngài công dân Hoa Kỳ này đang mang thai, muốn tao thả ả ra. Nếu trong số chúng mày có ai đồng ý thay thế ả ở lại, tao nghĩ có thể sẽ mở một con đường mà thả quý phu nhân này đi. Đương nhiên, cho dù trong số chúng mày ai tình nguyện ở lại, tao cũng sẽ vẫn tuân thủ lời hứa ban này, sẽ không nhắm vào người ngoại tịch. Ai tình nguyện thì giờ tay lên.”

Không một ai nhắc tay, cũng không ai dám hé răng nói nửa lời. Ánh mắt mọi người đều tránh né ánh mắt khẩn cầu của người đàn ông sắp làm cha kia.

Tay thủ lĩnh quay sang người đàn ông, chép miệng tiếc nuối: “Người Mỹ có vẻ không được hoan nghênh cho lắm, nhỉ.”

“Tôi tình nguyện!”

Một giọng nói vang lên từ phía sau sân khấu. Gã thủ lĩnh kinh ngạc xoay người, nhìn thấy một người thanh niên tóc xoăn đang ngồi bệt giữa sân khấu, đang chậm rãi gọt tay lên.

Fassbinder thở dài nhìn chàng trai trẻ chưa kịp suy nghĩ đã nhắc tay bên cạnh.

“Tôi là người Trung Quốc, đến đại học New York học tiến tu. Hộ chiếu tôi để ngay trong túi ở sau cánh gà, cái ba lô Adidas màu đen. Nếu ông không tin có thể cử người kiểm tra.” Thẩm Triệt nói.

Tay thủ lĩnh nhíu mi nhìn kỹ cậu, rồi sau đó đưa tay vào vạt áo.

Ngay sau đó, tay thủ hạ cầm chiếc ba lô Adidas đã quay trở lại, đem đồ trong ba lô giữ sạch ra sàn. Thẩm Triệt thấy chiếc vòng tay rơi từ trong ba lô xuống đất, cả người liền vươn thẳng dậy.

Gã đầu sở cầm lấy hộ chiếu do thủ hạ đưa đến lật xem một chút, sau đó khép lại: “Cậu quyết định thế thật sao, anh bạn Trung Quốc?”

Thẩm Triệt gật đầu: “Xin hãy thả người phụ nữ kia đi.”

Người đàn ông quốc tịch Mỹ kia vô cùng cảm kích, liên tục nói “Thank you”. Tay thủ lĩnh không nói gì, chỉ ném một ánh mắt cho thủ hạ.

Thẩm Triệt cảm thấy có người đi tới sau lưng mình, chợt cảm thấy không ổn, súng của kẻ kia đã giáng xuống một cái bịch.

Đối phương xuống tay vừa nặng vừa bất ngờ, Thẩm Triệt hoàn toàn không kịp phòng bị, cả người khụy xuống, báng súng kia lại liên tiếp bổ xuống sau gáy và lưng cậu, khiến cậu không thể nhắc người lên nổi.

Tay thủ lĩnh lại hỏi: “Mày suy nghĩ kỹ chưa?”

Thẩm Triệt vẫn khẳng khái không chịu khuất phục, cả người quỳ rạp trên mặt đất, cắn răng nói: “Tôi nghĩ kỹ rồi.”

Lần này là một tên lấy báng súng đánh mạnh lên nửa trái gương mặt Thẩm Triệt từ đằng trước. Thẩm Triệt tức khắc cảm thấy một mùi tanh mặn từ trong miệng phun ra, chỉ cảm thấy mặt mình đã bị đánh sưng vù.

“Tao khuyên mày nên suy nghĩ cho kỹ càng.”

“Tôi nghĩ kỹ rồi!”

Cứ như vậy đánh lên đánh xuống năm bảy lượt, tay thủ lĩnh rốt cuộc cũng bảo thủ hạ dừng tay, quay sang người phụ nữ trẻ mang thai, sức khỏe đã sắp chống đỡ không nổi kia nói: “Mày đi đi.”

Người đàn ông da trắng mắt nhìn theo mãi đến khi thấy vợ mình vất vả đi ra ngoài nhà hát rồi, lúc này mới như trút được gánh nặng, quay người cảm kích nhìn cậu thanh niên châu Á mặt mũi bầm dập trên sân khấu.

Thẩm Triệt cố sức khụy gối chống người lên, cả người vô cùng đau nhức. Trong nhà hát hiếm có lúc nào lại im lặng như bây giờ, đúng lúc này tiếng chuông di động lại đột ngột vang lên.

“Hoa khôi trường gọi tới! Hoa khôi trường gọi tới!”

Thẩm Triệt vừa kích động vừa khẩn trương vội mắt nhìn chiếc di động HTC nằm lăn lóc trên mặt đất. Một tay khựng bố đi tới cầm di động tắt đi, xong còn đạp một cước lên chiếc di động nữa. Thẩm Triệt cảm phần trăm mắt nhìn tay khựng bố, ánh mắt như muốn phát hỏa luôn!

Từ trước tới nay, cậu chưa bao giờ từng không nghe điện thoại của hoa khôi trường gọi đến cả, đây vẫn là lần đầu tiên, cũng không biết sau này sẽ bị Tần Tu trừng phạt thế nào nữa.

Đó là, nếu như còn có thể gặp lại người ấy...

Thời gian trôi qua vô cùng chậm chạp. Thẩm Triệt cũng không biết đã qua bao lâu rồi, mãi đến khi mí mắt bắt đầu đánh nhau. Mấy hôm trước ngay cả ban đêm cậu cũng không nghỉ ngơi, vừa này còn bị mấy gã béo dẫn cho một trận, cơn buồn ngủ liền nặng nề kéo tới.

Fassbinder có chút kinh ngạc nhìn chàng trai trẻ bên cạnh mình đang quỳ trên mặt đất, đầu cúi xuống ấy vậy mà dễ dàng tiến vào mộng đẹp. Ngay cả một tên khủng bố đi ngang qua cũng phải thán phục.

Thẩm Triệt mơ mơ màng màng mở mắt ra, phát hiện mình đang nằm trên giường, đỉnh đầu là trần của căn nhà số 20-3 tòa nhà A quen thuộc. Không có nhà hát Broadway, không có phần tử khủng bố. Hóa ra đều là mơ!

Cậu thanh niên tóc xoăn hơn hờ rời khỏi giường, vừa mở cửa ra liền thấy Âu Triết Luân đang ngáp ngắn ngáp dài mở cửa phòng đối diện bước ra. Đi xuống lầu, ngoài ban công là sư phụ Hạ Lan Bá, vẫn bộ dáng ấy, đang luyện nhấc cao chân thành một đường gạch thẳng tiêu chuẩn. Khỏi đại thủ thì thất cà vạt đi xuống lầu, áo sơ mi trắng cùng quần âu Hugo Boss như thường lệ, chói lóa đến mù mắt.

Thẩm Triệt nhìn cảnh tượng quen thuộc đầy thân thương trước mắt, lại nhớ tới cơn ác mộng kinh hoàng tại New York không khỏi có chút lệ tuôn rơi. Trong nhà chỉ duy nhất không trông thấy Tần Tu. Thẩm Triệt uống Coca, hỏi: “Tần Tu đâu rồi? Sớm vậy đã tới công ty rồi sao? Hay là đi theo đoàn đóng phim rồi à?”

“Ai?” Âu Triết Luân đứng trước gương lớn quay đầu lại.

Thẩm Triệt ngẩn người: “Tần Tu ấy.”

Âu Triết Luân nhìn cậu cổ quái: “Tần Tu là đứa nào?”

Thẩm Triệt cười phá lên: “Anh tính lừa ai vậy? Đừng có giả bộ nữa!”

Hạ Lan Bá từ ngoài ban công đi vào, nâng nâng kính nhìn Thẩm Triệt từ chân lên đầu: “Thẩm Nhị, chú mày mộng du đấy à? Nhà chúng ta có bốn người, lấy đâu ra ai nữa?”

Thẩm Triệt giật mình. Về mặt Âu Triết Luân cùng Hạ Lan Bá không có vẻ như đang nói dối. Khỏi Mặc Lũng xem chừng cũng hoàn toàn không có phản ứng gì với cái tên Tần Tu. Cậu bỗng nhiên cảm thấy có gì không ổn, vội chạy lên lầu, vừa vào cửa liền để ý đồ bày trên giá sách có điểm bất thường.

Không có mấy bộ sách những tác phẩm vĩ đại của Tần Tu, bên trên chỉ trơ trọi mấy cái DVD của chính mình.

Chuyện này là thế nào?

Cậu vội mở tủ quần áo ra, sau đó giật thót mình – trong tủ quần áo tất cả đều là hàng taobao.

Thẩm Triệt vội vã chạy xuống lầu: “Tần Tu cùng khóa, cùng khoa diễn xuất của Canh Ảnh với em mà! Người mới số một khoa diễn xuất. Sao các anh lại không biết cơ chứ?”

Ba người quay sang nhìn nhau, về mặt chẳng hiểu cậu đang nói gì.

Thẩm Triệt luống cuống, vội vàng đăng nhập trang web của trường. Cậu nhớ rõ trước đây Tần Tu có diễn vai hề trong vở kịch The King Liar có rất nhiều người từng xem. Topic thảo luận chắc hẳn vẫn còn trong diễn đàn.

Lục tung hơn mười trang rốt cuộc cũng tìm thấy. Thẩm Triệt vội vã mở ra, cẩn thận kéo xuống.

Không có...

Chẳng ở đâu có cái tên Tần Tu, thậm chí bình luận về vai hề xuất sắc kia cũng đều không có.

Chuyện này rốt cuộc là thế nào?! Thẩm Triệt co người ngồi trên sofa, ngây ngốc nhìn trần nhà, cảm thấy cả thế giới này như quay cuồng chao đảo.

Tần Tu đâu rồi, hoa khôi trường của cậu đâu rồi? Tạo sao lại không có một chút tung tích nào thế này...

Đây mới đúng là cơn ác mộng! Nếu là như thế này, cậu thả trở lại cái thế giới bị đám khủng bố kia bắt cóc làm con tin còn hơn. Cho dù giây tiếp theo có thể chết dưới họng súng, nhưng ít ra trong thế giới đó còn có Tần Tu. Có Tần Tu, thế giới của cậu mới trọn vẹn.

Cho tôi quay về đi!

Cho tôi quay về đi!

“Cho tôi quay về đi!!”

Thẩm Triệt thét lên, mở choàng mắt.

Ánh đèn sân khấu đang chiếu lên lên người cậu. Rất nhiều ánh mắt trong thính phòng đều kinh ngạc nhìn cậu. Cậu nhìn thấy người đàn ông trẻ sắp làm cha kia, đúng lúc này gáy lại bị đánh mạnh một cái: “Yên lặng!”. Cậu bỏ nhào về trước, sự đau đớn của hiện thực lại khiến trái tim cậu vui mừng khôn xiết.

Thật may! Thật may mắn! Hóa ra là nằm mơ! Cả đời này cậu không muốn gặp một cơn ác mộng khiến cậu sợ hãi đến thế này nữa! A di đà phật!!

Thẩm Triệt không biết mình đã mê man bao lâu, có lẽ hiện tại ngoài kia đã là buổi sáng. Cục diện giảng co này không biết còn kéo dài bao lâu nữa. Trong suốt lúc đó, chỉ có một người đàn ông bị áp tải vào toilet. Mục đích của đám khủng bố này có vẻ như không phải thực sự muốn nhuộm máu nhà hát mà là muốn trao đổi con tin với cảnh sát. Xem ra, cảnh sát đang giam giữ đồng bọn rất quan trọng của chúng. Giảng co cho tới tận lúc này, trong suốt thời gian đó trong đám phần tử khủng bố cũng có không ít tên đã bắt đầu mệt mỏi. Tay thủ lĩnh bắt đầu mất kiên nhẫn, hắn tuyên bố nếu cảnh sát còn cố kéo dài thời gian, không chịu đưa ra câu trả lời rõ ràng thì cứ qua một giờ hắn sẽ giết một con tin. Bầu không khí trong rạp hát bỗng trở nên căng thẳng ngột ngạt. Tất cả mọi người đều cúi gằm mặt, sợ bị gã trùm khủng bố nhắm tới mình.

Cảnh sát vẫn ở bên ngoài kêu gọi đám khủng bố đầu hàng, nói đã liên hệ với người có trách nhiệm. Tay thủ lĩnh nóng nảy nói với cái di động: “Tao muốn nói chuyện trực tiếp với người phụ trách! Nếu không,” nói xong liền kéo một người đàn ông da trắng trong tầm với lại. “Năm phút nữa chúng mày chờ mà đi giải thích với thân nhân người chết đi!”

Đôi phương đang rất nóng nảy, bất cứ lúc nào cũng có thể nổ súng. Thẩm Triệt cúi đầu không dám nhìn nữa, đúng lúc này tiếng súng đột ngột vang lên!

Thẩm Triệt tưởng rằng người đàn ông da trắng kia đã bị giết, nhưng tiếng súng vẫn vang lên không ngừng. Đèn trên sân khấu pằng pằng mấy tiếng bị bắn bể. Trong rạp hát phút chốc trở nên tối đen, chỉ có ánh sáng từ đèn pin chiến thuật lóe sáng. Thẩm Triệt còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang diễn ra thì Fassbinder ở bên cạnh đã dùng một tay ấn cậu ngã nằm ra sàn sân khấu.

Rối loạn, giảng co chưa đến năm phút đồng hồ thì mọi thứ dần yên tĩnh trở lại. Trong bóng đêm, ngoại trừ ánh sáng từ đèn pin chiến thuật còn có thể nghe thấy một giọng Mỹ trôi trảy đậm đặc âm cong lưỡi và giọng mũi.

“Clear!”

“Is anybody hurt?”

Dưới ánh sáng của đèn pin, Thẩm Triệt nhìn thấy được mấy chữ cái S.W.A.T. trên trang phục của các đặc công. Tất cả khán giả trong rạp hát đều không kim được kích động: “Oh God!”, “Thank godness!”

Kết thúc rồi. Thẩm Triệt thở ra một hơi. Mình còn sống.

Thẩm Triệt tìm lại vòng tay cùng hộ chiếu của mình. Hiện trường toàn là máu tanh và xác chết, khung cảnh hỗn loạn. Cậu cũng không thể tìm lại những đồ đạc khác nữa, chỉ đành theo dòng người đi ra ngoài rạp hát.

Buổi biểu diễn đầu tiên chính là đêm Giáng Sinh. Lúc ra khỏi nhà, trời vẫn còn tối thế nhưng cũng đã là sang lễ Giáng Sinh.

Ngoài trời có tuyết rơi. Bên ngoài rạp hát chen chúc toàn người là người. Ngoài cảnh sát cùng nhân viên y tế, còn lại đa phần là gia đình, người thân của các con tin. Thẩm Triệt nhìn bốn xung quanh, người nhà, người yêu của các con tin ôm chầm lấy mà khóc mà cười. Thẩm Triệt chỉ mặc độc bộ đồ diễn mỏng manh, tại đây, trên con phố nơi đất khách quê người này cậu bất chợt cảm thấy mình thật cô độc.

Mọi người gọi to tên người thân, người yêu của mình. Trong phút ngẩn ngơ, Thẩm Triệt tựa như cũng nghe thấy có người gọi tên mình, sau đó đột nhiên dừng bước lại.

Là Thẩm Triệt. Có người gọi cậu là Thẩm Triệt, chứ không phải Thẩm Bạc Đăng!

Thẩm Triệt gần như không tin nổi vào lỗ tai mình, nôn nóng quay đầu hướng về phía tiếng gọi kia phát ra. Giữa đám người ồn ào nhốn nháo, nhưng cậu vẫn nhận ra dáng người tuấn dật như hạc giữa bầy gà kia đang chen lấn giữa đám đông, tìm cách tới chỗ cậu.

Thẩm Triệt tròn mắt đỏ hoe, nhìn Tần Tu ăn mặc cũng rất mỏng manh, chạy vội lại ôm người kia chặt thật chặt.

“Sao cậu lại sưng phù thế này?!” Giọng nói tức giận của Tần Tu vang lên bên tai Thẩm Triệt, át đi hết thấy những thanh âm ồn ào của đêm Giáng Sinh. “Cậu bị đánh sao?! Tại sao bọn chúng không đánh ai khác mà lại đánh cậu?!”

160. Chương 179: Ngã Tư Thế Giới

“Uống thuốc đi!”

Thẩm Triệt đem cốc nước cùng thuốc đưa cho Tần Tu, lại nhanh nhẹn kéo rương hành lý trong gầm giường ra, chọn lấy chiếc áo lông dày nhất khoác thêm cho Tần Tu.

Tần Tu chỉ mặc một chiếc áo sơ-mi màu lam cùng chiếc áo gi-lê màu xám nhạt, rõ là đơn bạc.

Tần Tu nhìn viên thuốc trong lòng bàn tay kia, chìa tay ra nói: “Đưa hộp thuốc cho tôi.”

Thẩm Triệt không rõ Tần Tu định làm gì nhưng cũng đưa hộp thuốc qua. Tần Tu nhìn nhìn, thấy là thuốc dị ứng, lúc này mới uống.

Thẩm Triệt cụt hứng, tâm nói tôi có thể hại anh sao.

Tần Tu uống thuốc xong, đem cốc nước đặt lên bàn, vươn tay nắm lấy cằm Thẩm Triệt, nhìn tới nhìn lui thấy trên mặt Tiểu Mạch Quần chỉ chít băng dán vết thương: “Có đau không?”

Thẩm Triệt cười cười, ra dáng không có việc gì: “Anh đến đây rồi liền không đau gì hết.”

Tần Tu liếc mắt nhìn chiếc vòng cho cún trên tay Thẩm Triệt: “Cậu mới sang đây được bao lâu mà vòng ch... vòng tay lại biến thành thế này.”

(Anh Tu suýt thì nói ra là vòng cờ hó =)))

Thẩm Triệt cúi đầu nhìn chiếc vòng, lúc bị mấy tên khủng bố đá mấy cái giờ đã biến hề hề, có chút ủy khuất: “Lúc diễn kịch bắt buộc phải cởi ra, sau đó lại bị bọn khủng bố dẫm lên mấy cái. Nhưng mà không sao, giặt một cái là sạch ngay.”

Lúc này cũng đã muộn, cũng không dễ tìm được khách sạn hay nhà trọ, Thẩm Triệt trải luôn một bộ chăn đệm xuống đất, để cho Tần Tu ngủ trên giường.

Vốn đã mệt muốn chết nhưng lúc này, Tần Tu đang ở ngay trước mắt mình, Thẩm Triệt làm cách nào cũng không sao ngủ được. Cậu lẩn qua lẩn lại dưới sàn nhà mấy lần, nhòai người tới thì thầm hỏi:

“Anh đang ngủ sao?”

“...Chưa.”

“Vậy chúng ta tán dóc đi.”

Thẩm Triệt nằm dưới sàn nhà, nghiêng đầu nhìn bóng lưng Tần Tu. Đúng là càng nhìn lại càng sung sướng. Nhớ lại bốn mươi tám giờ kinh hoàng vừa trải qua, cậu không khỏi có chút xúc động “còn sống thật là tốt”.

“...Tôi nằm mơ, mơ thấy trên thế giới này không có anh, chẳng có ai nhớ anh là ai cả, chỉ một mình tôi...”

“Mơ rất sáng tạo.” Tần Tu nói.

Thẩm Triệt nhìn chăm chăm trần nhà bé tí bằng bàn tay: “Sáng tạo gì chứ. Tôi sợ chết đi ấy. Anh không tưởng tượng được cảm giác đó như thế nào đâu. Bất giác phát hiện tất cả những chuyện từng có với anh đều là hư không ... cảm giác đó thật sự rất rất đáng sợ.” Cậu thanh niên tóc xoăn nhú nhú mày, sau đó lại buông xuống cong miệng cười, “Thật may chỉ là nằm mơ.”

Căn phòng yên tĩnh lại.

Thẩm Triệt nhìn về phía bóng lưng Tần Tu, nhỏ giọng hỏi: “Tần Tu?”

Tầm lưng kia không chút nhúc nhích, hô hấp đều đặn. Ngủ mất rồi à. Thẩm Triệt rón rén nhòm dậy, nhón chân bước tới ngó nhìn gương mặt Tần Tu đang ngủ. Lúc tỉnh táo là một Gấu Bắc Cực cáu kỉnh, khi đang ngủ lại là một mỹ nhân dịu dàng. Mặt Thẩm Triệt ngó gần sát như vậy, hít thở cũng khiến vạt tóc mái của Tần Tu khẽ lay lay. Tần Tu vẫn không tỉnh, xem ra đã mệt muốn chết rồi.

Cậu thanh niên tóc xoăn khẽ sát bên tai mỹ nhân, nhẹ giọng nói “Ngủ ngon. Tôi yêu anh”, xong lại vui vui thích thích quay trở về rúc trong ổ chăn dưới sàn nhà.

Sáng sớm hôm sau, nơi hai người tới đầu tiên chính là cửa hàng đồ ăn nhanh, sau đó Thẩm Triệt dẫn Tần Tu dạo chơi khắp các địa điểm nổi tiếng ở New York.

Tần Tu nhìn cậu thanh niên tóc xoăn chen chúc giữa một đám con nít trong tiệm M&M’ mua đậu socola, thiết tình mắt mắt muốn chết.

Thẩm Triệt còn mua hai chiếc T-shirt in hình Anh chàng Hạt Đậu đại diện cho hãng socola M&M’, vui vẻ đưa cho anh một chiếc. Tần Tu tỏ vẻ có chết cũng không mặc, quay đầu đi luôn. Cún bự Thẩm mặt tu ngầu lò dò đi theo sau.

Anh chàng Đậu socola đây

Buổi trưa, hai người lại vào cửa hàng MacDonald gần đó giải quyết cơn đói. Thẩm Triệt mua một đồng hồ ăn quay lại, thấy Tần Tu vẫn chưa động tới món nào: “Sao anh không ăn gì cả vậy?” Tui bình thường một ngày đều chỉ được ăn có mỗi một chiếc Hamburger Big Mac thôi đó. Đây là phần ăn cả một tuần của tui đó, anh không ăn là tui đau lòng chết lun á!

Tần Tu căn bản không có tâm trạng ăn uống, cau mày dăm chiêu: “Hay là cậu đổi nhà trọ đi. Chỗ kia chật chội quá.”

“Ra là anh đang suy nghĩ cái này à.” Thẩm Triệt cắn một miếng Big Mac thiết bự, “Chỗ kia tuy có hơi nhỏ thật nhưng cũng tiện nghi mà. Đi lại cũng thuận tiện nữa.”

“Tiền thuê nhà tôi sẽ trả giúp cậu.” Tần Tu buột miệng, nhưng nhanh chóng sửa lại, “Coi như tôi cho cậu mượn.”

Thẩm Triệt ngồi ngoạm hamburger như con cún ngồi gặm xương, trong lòng rất là cảm động, nhưng cậu không muốn lại nợ nhân tình thêm nữa, kể cả người kia có là Tần Tu, vậy là bèn cười nói: “Ồ bên này tìm nhà trọ không dễ lắm đâu. Với cả tôi ở cũng quen rồi. Đổi nhà trọ, lại phải đổi bạn cùng phòng mới, phiền phức lắm.”

Tần Tu nhìn Thẩm Triệt vẫn tiếp tục ngồi gặm bánh, không nói thêm gì nữa, chỉ bảo là đi WC, lúc đi ra lại cầm mấy cái túi miệng rộng, quơ hai cái liền nhét hết đồng hamburger cùng khoai tây chiên trên bàn vào trong túi, kéo Thẩm Triệt đứng lên: “Đi! Tôi mời cậu một bữa thật ngon.”

Thẩm Triệt mù mịt đi theo Tần Tu lên taxi, đang định nói “Ồ đây anh không thạo, định đưa tôi đi đâu chứ” liền nghe thấy Tần Tu nói thẳng với lái xe: “Chinatown.”

Nửa giờ sau, trong một tiệm đồ cay Tứ Xuyên lớn.

Thẩm Triệt nhìn một dây bồi bàn như dây chuyền tự động lần lượt bê lên một dây nào là thịt kho tàu, thịt hầm, cá hấp, thịt gà Cung Bảo đặt lên bàn, sau đó còn đẩy luôn cái xe đẩy tới để mang thức ăn ra. Thẩm Triệt hứng chịu ánh mắt ghen tị pha chút khinh bỉ của đám thực khách xung quanh, cái cảm giác của đại gia khi được đại minh tinh đưa đi ăn cơm thể này, khiến cậu có chút hơi khó tiêu hóa...

Tần Tu ngồi bắt chéo chân, vẫn đang cúi đầu ăn cơm, hoàn toàn không có ý định bảo dừng lại.

Thẩm Triệt ghé người qua, thì thầm: “Nhiều quá...”

“Ăn không hết thì gói mang về. Trong nhà trọ cậu có lò vi sóng đúng không.” Tần gia mãi ăn cơm, cũng chẳng buồn ngẩng đầu lên nói.

“Vẫn vẫn quá nhiều.” Thẩm Triệt khóc không ra nước mắt. Anh định gói cho tôi thức ăn cả một tháng đấy sao.

” Thẩm Triệt, cậu gầy đi rồi đó.” Tần Tu buông thìa cơm, thỉnh thoảng nói.

Thẩm Triệt có chút bất ngờ vì câu nói của Tần Tu, cúi đầu ngấm mình một cái, vẫn rất là rần chắc à nha: “Làm gì có...”

“Vòng tay rộng ra rồi kìa.” Tần Tu hất mắt về phía chiếc vòng cho cún trên cổ tay Thẩm Triệt, nói “Còn nữa, tôi thử bế cậu lên một chút rồi, rõ ràng là nhẹ cân hẳn đi.”

“Bé thử?” Thẩm Triệt mờ mịt, ôm một cái mà cũng biết được cân nặng mình tăng hay giảm sao?

“Đêm qua lúc cậu ngủ say, tôi có bế thử một chút.” Tần Tu nói xong, còn nâng tay làm điệu bộ như đang đỡ thử gì đó.

Thẩm Triệt lòi cả mắt: “Anh thừa dịp tôi ngủ say mà bế tôi kiểu công chúa hả?!” Tâm nói tôi còn chưa thừa dịp anh ngủ mà động tay động chân với anh đâu à nha!

Tần Tu vẽ mặt khinh thường: “Bé công chúa cái gì, từng có tự trát vàng lên mặt vậy chứ”, hừ mũi một tiếng, đặc biệt hợp lý hợp tình, “Tôi chỉ muốn xem cậu có gầy đi chút nào không thôi.”

Lại nói tiếp, lúc đầu anh còn lo không biết Thẩm Triệt có tỉnh dậy hay không, ai dè tên này ngủ cái là y như con heo chết. Tần Tu tâm nói có khi động đất tôi còn phải tay đấm chân đá thì may ra mới lay cậu tỉnh dậy được.

Thẩm Triệt ăn một cái bánh sủi cảo nhân tôm, tâm tình xoắn xuýt, tại sao từ trước đến giờ mình không nghĩ ra, thừa lúc Tần Tu đang ngủ như vậy mà ấy ấy như thế một chút nhỉ...

Buổi chiều, hai người đứng dưới tòa nhà trụ sở Liên hợp quốc chụp một tấm ảnh lưu niệm. Thẩm Triệt nhờ một cô gái đi ngang qua chụp ảnh giùm, mình thì đứng bên cạnh Tần Tu, phóng khoáng cởi áo lông, khoe cái áo T-shirt in hình Anh chàng Đậu Socola ra. Tần Tu hoảng hồn trợn mắt lườm cậu thanh niên socola đang cười đến xán lạn bên cạnh, dưới ánh mắt sốt ruột của cô gái chụp ảnh hộ, đành phải cởi áo lông, lộ ra chiếc áo hình một Anh chàng Đậu Socola khác, trong bụng thì nghĩ rằng kèn kẹt nghĩ, sớm biết thế này đã quán triệt nguyên tắc, có chết cũng không mặc cái áo ghê tởm này!

Chụp ảnh xong, Tần Tu dùng tốc độ ánh sáng mà mặc lại áo. Thẩm Triệt cảm ơn cô gái chụp ảnh giùm, thấy Tần Tu ở sau đang ngấm nghĩa tượng điêu khắc khẩu súng lục.

“Sao lại muốn chụp ảnh chung ở trong này?” Tần Tu hỏi.

Nòng của khẩu súng lục bị bế vắn ngược lại, thể hiện ý nghĩa hãy nói không với chiến tranh. Thẩm Triệt ngấm châm chọc nói: “Tôi thấy bức điêu khắc này rất xứng với anh.”

Tần Tu khoanh cánh tay xem xét cậu thanh niên đầu quần đang ra vẻ bí hiểm, hừ lạnh một tiếng: “Cái kia của tôi không phải súng lục, ít nhất cũng là Glock mới phải.”

Glock đây :v

Thẩm Triệt trở mắt nhìn bóng Tần Tu xoay lưng bỏ đi. Cái này mà anh cũng hiểu sao?!

“Hơn nửa năm này, trình độ của cậu rớt cuộc nhích lên được gì rồi?” Lúc đi trên con phố sầm uất chen chúc người, Tần Tu chợt hỏi.

“Đương nhiên không tòi.” Thẩm Triệt lấy bóp ra, đắc ý đưa cho Tần Tu xem.

Trên mặt kia rõ ràng là ảnh chụp chung cùng Morgan Freeman rồi cả Nicolas Cage nữa! Tần Tu sững sờ không tin vào mắt mình, đang định cầm lấy xem cho thật kỹ, ai dè Thẩm Triệt đã lấy lại bóp tiền.

“Thần thần bí bí cái gì? Đưa tôi xem!” Tần Tu móc cái bóp ra.

“Loại thần vật như này sao có thể tùy tiện cho người khác xem được!” Thẩm Triệt giấu cái bóp đi.

“Vậy thì quay về khách sạn, đem cậu cởi hết ra cho tôi xem!”

Thẩm Triệt đỏ rần cả tai: “Anh đừng tưởng rằng ở New York không có người nghe hiểu tiếng Hoa nha!”

“Tôi còn đang lo không ai nghe hiểu đây này!”

Thẩm Triệt cam chịu, dù sao ở cùng với Tần Tu luôn là gà bay chó sủa như vậy, siêu cấp đòi trụ...

Winter Garden phải tu sửa, vậy nên buổi diễn đầu tiên của Death of the salesman cũng bị hoãn lại đến Nguyên đán. Tần Tu xin phép nghỉ ở công ty để tới đây, tết Nguyên đán cũng phải trở về, vậy nên cũng không thể đến ủng hộ được, còn Thẩm Triệt vì phải diễn tập nên cũng không có cách nào ra sân bay tiễn.

Hôm nay là ngày 30 tháng 12, hai người tới quảng trường Thời Đại, bữa tiệc đón giao thừa cũng sắp bắt đầu.

Trên quảng trường, dòng người tấp nập, đèn neon chiếu lên bầu trời đêm những mảng màu đầy rực rỡ. Thẩm Triệt cùng Tần Tu tay cầm một tách cacao ấm nóng, sánh vai đứng cạnh nhau, cùng ngẩng đầu nhìn bảng đồng hồ điện tử Toshiba đang bắt đầu đếm ngược.

“Thẩm Triệt, tôi mới nhận một kịch bản không tồi.” Tần Tu nói.

Thẩm Triệt quay đầu nhìn Tần Tu đầy trầm mặc ở bên cạnh. Cậu hiểu tại sao Tần Tu lại nói như vậy. Cậu đương nhiên nhớ rất rõ lời ước hẹn về ba chiếc cúp ảnh để.

Thời gian từng giây, từng giây trôi qua. Không khí trên quảng trường càng lúc càng thêm sôi sục. Một năm này đã sắp trở thành hồi ức.

“Mười lăm, mười bốn...” W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Màn hình lớn trên quảng trường bất chợt hiện lên con số đếm ngược. Tất cả mọi người cùng bắt đầu đếm ngược theo.

New York tháng mười hai gió lạnh đến thấu xương. Thẩm Triệt nghe bốn xung quanh đều là những tiếng đếm ngược ồn ào, tuy không phải ngôn ngữ quê hương nhưng nghe cũng thấy ấm áp hạnh phúc. Cậu tuy đang ở nơi đất khách quê người nhưng lại có thể được cùng người mình yêu nhất đón chào năm mới.

“Chín — tám — bảy — sáu — năm — bốn — “

Vô số thanh âm tụ hợp lại, giống như muốn đem ước mong về một năm mới tốt đẹp có thể truyền thẳng lên trời cao.

“Ba — hai — một !!”

Trên màn hình đột ngột lóe sáng, pháo hoa cũng phóng vút lên cao, vô số những dải ruy băng sắc sỡ nổ tung ra, cùng lúc với tiếng hò reo, chúc mừng “Happy new year” vang lên khắp quảng trường!

Tiếng chuông đồng hồ đầu tiên của năm mới ngân vang. Quả cầu thủy tinh khổng lồ lấp lánh từ từ được hạ xuống. Giống như rất nhiều đôi nhân tình đang có mặt tại quảng trường thời khắc này, Thẩm Triệt không thể kìm nén mà quay sang ôm hôn Tần Tu, hoặc có khi là cậu bị Tần Tu kích động xoay người lại ôm và hôn môi.

Đây là nụ hôn thật dài nhưng cũng rất thuần khiết. Không hề vương một chút mùi vị ***, duy chỉ ngập tràn nỗi nhớ riêng tư.

Thẩm Triệt nghe thấy xung quanh vang lên tiếng huýt sáo, tiếng vỗ tay, còn có người lớn tiếng nói “Chúc hai bạn hạnh phúc”. Nhìn những người xa lạ ở xung quanh vỗ tay, nhìn hai người mỉm cười chúc phúc, Thẩm Triệt cảm động đến nỗi hốc mắt đã nóng hổi hổi. Đây là lần đầu tiên tình yêu của cậu và Tần Tu, ở ngã tư của thế giới lại được nhiều người không quen biết chúc phúc đến vậy.

Tần Tu về nước. Death of the salesman ra sân khấu thuận lợi. Thẩm Triệt nhìn thấy đôi vợ chồng trẻ kia ngồi ở hàng ghế đầu tiên trong thánh phòng, còn có vài gương mặt khá quen thuộc ngày hôm đó nữa. Đêm diễn đầu tiên chật kín chỗ ngồi, thành công chưa từng có.

Sau khi buổi biểu diễn kết thúc, Thẩm Triệt rời rạp hát, bỗng nhiên lại có người theo sau gọi lại.

Cậu quay đầu, thấy một người đàn ông trung niên châu Á đang mỉm cười bước đến.

“Cậu không nhận ra tôi sao?” Đối phương dùng tiếng Trung hỏi Thẩm Triệt.

Thẩm Triệt quả thật không nhận ra.

“Tôi để ý đến cậu từ vai diễn trong Điều quân lệnh số 22.” Người đàn ông trung niên cười nói. “Tôi rất thích vai người quán băng vải của cậu trong vở kịch.”

Thẩm Triệt trong lòng gào thét, nói thiệt hay giỡn nhau vậy, vai đó chỉ là làm nền thôi mà.

“Sở dĩ tôi có ấn tượng sâu sắc với người quán băng kia, có lẽ là vì tôi cũng từng trải qua cảm giác như vậy.” Người đàn ông thần bí cười hề hề, “Bệnh viện trung ương Kuala Lumpur, cậu còn nhớ không?”

Thẩm Triệt hậu tri hậu giác há hốc miệng, làm sao có thể không nhớ được chứ? Lúc diễn vai người thương binh quấn kín băng trong đầu cậu chính là nghĩ đến anh trai ở giường bệnh bên cạnh hồi đó à nha! Chẳng lẽ... bây giờ mới để ý kỹ, trên mặt ông chú Hoa kiều này đúng là có chút lỗi lôm, dấu tích của vết thương.

“Xin chào, tôi là Tạ Toàn, một đạo diễn.” Đối phương cười vươn tay.

Thẩm Triệt há hốc miệng lần thứ hai. Tạ Toàn, chính là vị đạo diễn đó sao?! Anh ta là vị đạo diễn người Hoa đã giành được giải Oscar cho đạo diễn xuất sắc nhất đó á!

Bởi vì trong cả công việc lẫn đời tư, đạo diễn này luôn trầm lặng nên gần như không kiếm được ảnh chụp của anh ta trên mạng, vậy nên việc Thẩm Triệt không biết cũng không có gì kỳ lạ. Thẩm Triệt đầu óc trống rỗng lúng ta lúng túng đưa tay ra, nghe thấy đạo diễn Tạ nói ra một câu kinh hồn mà mém xỉu:

“Cậu có hứng thú tham gia vào bộ phim của tôi không?”

Đạo diễn Tạ nói sở dĩ anh chú ý tới Thẩm Triệt chính là nhờ chi tiết cậu ở trên sân khấu nhích nhích ngón chân cái chân bó bột to đùng kia. Thực ra, đa số người xem dưới sân khấu không để ý đến động tác này, nếu lúc ấy không phải anh đang ngồi ở hàng ghế đầu thì căn bản cũng không để ý thấy được. Thế nhưng một khi đã chú ý tới chi tiết này rồi thì mọi thứ lại khác. Theo như kịch bản, người thương binh quấn băng sau màn đầu không bao lâu sẽ chết, nhưng bởi vì hắn vẫn luôn lặng im không hề nhúc nhích như cọc gỗ, vậy nên những người khác trong phòng bệnh, ngay cả hộ sĩ cũng mất một lúc lâu mới nhận ra hắn đã tắt thở. Thế nhưng Tạ Toàn lại sớm phát hiện, bởi vì ngón chân cái trên cái chân quấn băng to bự kia của cậu diễn viên đã không còn động đậy nữa.

Người diễn viên chỉ dùng đầu ngón chân để diễn, nói ra nghe có vẻ khôi hài nhưng phản ánh nhất cùng sự nghiêm túc chỉ với chi tiết bé xíu này của Thẩm Triệt đã làm đạo diễn bị rung động.

Sau đó, chỉ cần vở kịch nào có cậu thanh niên này tham gia, anh liền bớt chút thời gian đi xem, dần dà lại phát hiện, cậu ta không phải là kẻ chỉ có thể vào vai phụ, cậu ta cũng có năng lực diễn xuất không hề tầm thường. Mặc dù lúc trên sân khấu còn có chút trục trặc nhưng anh cũng nhìn ra được từng chi tiết từng phân cảnh, cậu ta đều suy nghĩ kỹ càng. Trong Death of the salesman, diễn xuất so với tuổi của cậu ta, cũng có thể nói là xuất sắc rồi.

Mà bộ phim nhựa mới của anh cần một gương mặt mới.

“Tại sao cậu lại nghĩ ra việc động đậy đầu ngón chân lúc diễn trên sân khấu thế?” Có một lần, Tạ Toàn hỏi Thẩm Triệt.

“Thực ra... sân khấu kịch cũng không phải là lý tưởng của tôi.” Thẩm Triệt thành thật trả lời, “Giấc mộng của tôi là được đóng phim. Ở trong nước, tôi cũng từng đóng một phim điện ảnh, nhưng sau đó do một vài nguyên nhân mà không thể nhận thêm được kịch bản nào nữa. Cho nên, cho dù chỉ đóng một vai rất phụ trên sân khấu kịch, tôi cũng muốn dùng cách thức của điện ảnh mà thể hiện nhân vật.”

“Quay phim của tôi, tôi sẽ rất nghiêm khắc đó.” Tạ Toàn nói. “Những diễn viên từng hợp tác với tôi cũng không ưa tôi.”

Thẩm Triệt không rõ chuyện đó thì có liên quan gì, cậu nhìn thẳng vào mắt đạo diễn: “Tôi chỉ muốn đóng phim.”

161. Chương 180: Một Năm Của Riêng Mỗi Người

Tần Tu không nói cho Thẩm Triệt biết mình mới nhận được một kịch bản không tồi, đó là bộ phim cải biên từ phim điện ảnh *Catch me if you can* nổi tiếng, từng do Leonardo DiCaprio và Tom Hanks cùng đảm nhận vai chính, còn lúc này, người sắp đóng vai chính cùng Tần Tu lại là An Gia Miện.

Tin tức vừa tung ra, fan hâm mộ cùng dân mạng phim đều vô cùng phấn khích. Tần Tu vào vai tên tội phạm lừa đảo thiên tài, trẻ tuổi tuấn mỹ Benjamin, An Gia Miện thì diễn vai thám tử tình anh Hàn Diệu, người vẫn luôn truy tìm, đuổi bắt Benjamin. Hai diễn viên thực tế chỉ hơn kém nhau có năm tuổi nhưng trong phim, hai nhân vật lại chênh lệch nhau trên mười tuổi, vậy là một người phải trang điểm cho trẻ, một người phải hóa trang cho già, đúng là một thử thách mười phần về diễn xuất. Trên mạng đã có người nôn nóng muốn xem tia lửa lóe lên khi hai đại ảnh đế quay phim chung.

Jason cũng không biết có tóe lên tia lửa nào hay không nhưng đánh lên mùi thuốc súng thì thấy rất rõ ràng.

Cảnh diễn đối mặt đầu tiên của hai người đó là cảnh An Gia Miện dựa theo manh mối mà tìm ra được nơi dừng chân của Tần Tu. Khi tới nơi bắt người, Tần Tu thấy động liền nhanh trí đóng giả thành một nhân viên điều tra tình báo, lừa thành công An Gia Miện. Tần Tu từ khẩn trương đến bình tĩnh, từ bình tĩnh sang sung sướng vì tẩu thoát thành công. An Gia Miện thì từ kích động đến hoài nghi, từ thất vọng lại đến ảo não hối tiếc cũng đã chậm. Hai người anh tới tôi đi diễn liền một mạch, ăn ý như thể đã cùng nhau hợp tác nhiều năm. Thế nhưng khi đạo diễn vừa hô CUT, hai người lại lập tức trở về trạng thái không nói với nhau câu nào.

Tần Tu lúc quay phim thì xúc cảm mãnh liệt, đến khi vừa quay xong là cả người lại rơi vào trầm lặng, hay chính xác hơn là ủ rũ mới đúng. Còn An Gia Miện ấy hả? Jason nhìn An ảnh đế vắt chéo chân ngồi một bên thong thả lật xem kịch bản. Từ trước đến nay, An tiên sinh ở trường quay đều hòa nhã dịu dàng, thân thiết gần gũi, có thể nói là mẫu mực. Thế nhưng kì quái chính là lúc này đây lại đang bày ra điệu bộ cao quý lãnh đạm, hơn nữa cái kiểu cách này dường như còn đang nhắm vào một mình Tần Tu.

Có một lần, đoàn phim ngồi xe chuyển địa điểm quay ngoại cảnh, Tần Tu có fan đến thăm trường quay nên đang ở dưới kí tặng cho mấy cô gái, An Gia Miện ấy vậy mà thân nhiên kêu tài xế lái xe. Ảnh đế nói phải mau xuất phát cho kịp thời gian, người trên xe cũng không ai dám ngăn cản, xe ô tô thế là bỏ lại Tần Tu và Nữu Nữu mà đi thẳng luôn. Đương nhiên, An Gia Miện cũng biết đoàn phim đâu chỉ có một xe, Tần Tu vẫn có thể chờ một lát rồi lên chiếc xe xuất phát sau, nhưng kể từ sau vụ đó, mọi người cũng lơ mơ cảm nhận được địch ý của người đã từng là ảnh đế trẻ tuổi nhất đối với vị ảnh đế trẻ tuổi nhất đương nhiệm.

Tần Tu đương nhiên cũng nhận ra. Nhưng sợ nọ sợ kia vốn không phải phong cách của anh. Có một lần bắt gặp An Gia Miện trong toilet, Tần Tu liền nói thẳng vào vấn đề: “Có vẻ như anh không ưa tôi.”

An Gia Miện thấy câu hỏi này rất tức cười, tâm nói có lí do quái gì mà ta phải thích cậu, ta cũng chẳng tin cậu mong rằng ta thích cậu, lại liền liếc mắt một cái về phía Tần Tu: “Ta có ưa cậu hay không có quan trọng lắm sao?”

“Không quan trọng.” Tần Tu hờ hững đáp. “Chỉ cần không ảnh hưởng đến quay phim là được.”

“Ồ? Ý của cậu chẳng lẽ muốn ám chỉ tôi đã làm ảnh hưởng đến việc quay phim sao?” An Gia Miện cười lạnh một tiếng, ôm cánh tay dựa vào cạnh bồn rửa tay. “Nói thử xem, ta làm ảnh hưởng đến cậu như nào?”

“Tôi không có ý đó.” Trong lòng Tần Tu hiểu rất rõ tại sao An Gia Miện lại không vừa mắt với mình như vậy, nhưng có một câu này của An ảnh đế, anh cũng nhận ra lo lắng của mình đúng là dư thừa, rửa tay xong liền lập tức rời đi.

“Đứng lại.” An Gia Miện ở phía sau gọi giật lại: “Ta đồng ý cho cậu đi sao.”

Tần Tu dừng bước, ngừng quay đầu lại.

“Cậu cho rằng mới cầm được một cái cúp ảnh đế là đã có thể cùng đẳng cấp với ta?” An Gia Miện hí hóp mắt tỉ mỉ quan sát người trước mặt. “Lúc ta ra mắt cậu còn đang ngồi cuối lớp giải bài tập hình học giải tích đấy.”

Tần Tu chưa từng cho rằng mình cầm được cái cúp ảnh đế là muốn làm gì thì làm, huống chi tháng trước, trong liên hoan phim Cannes, An Gia Miện còn được nhận giải Nam diễn viên xuất sắc nhất, địa vị của anh ta trong giới giải trí, mình căn bản khó mà bì lại được. Mà Tần Tu thấy mình cũng chẳng hơi đâu mà tranh cãi với An Gia Miện.

An Gia Miện thấy Tần Tu chỉ cụp mắt xuống ra điều uể oải, nhìn vậy cũng thấy khó chịu. Nếu bàn về diễn xuất tốt, Tần Tu không phải là người đầu tiên An Gia Miện gặp qua, thế nhưng nếu bàn về thái độ không coi ai ra gì, tên này tuyệt đối là đứng đầu.

“Cậu rất để ý chuyện bộ phim này có thể hay không quay thật tốt, đúng không?” An ảnh đế điệu bộ như đã hiểu, gật gù đầu. “Nói dễ nghe thì gọi là lòng nhiệt tâm đối với diễn xuất, còn nói khó nghe thì,” An Gia Miện ngẩng đầu, lạnh lùng nói, “Cậu chẳng qua chỉ yêu con đường hoa hồng đang trải trước mắt mình thôi. Cậu có yêu Thẩm Triệt không? Ta thấy rằng cậu có yêu, nhưng chỉ là yêu chính bản thân mình mà thôi.”

Sắc mặt Tần Tu có chút không tốt, hàm dưới như đang nghiến chặt lại, cuối cùng, chỉ trảm một hơi: “Tiền bối nói xong chưa.”

An Gia Miện nhú mi.

“Nếu xong rồi thì tôi đi trước.”

An Gia Miện mắt nhìn theo Tần Tu xoay người bỏ đi, bất giác lại có chút cẩu kinh. Lúc diễn chung, anh thấy đôi mắt với đường kẻ tự nhiên của Tần Tu đặc biệt đẹp và có thần, anh cũng không ngờ rằng vừa ra khỏi vai diễn, cặp mắt ấy lại trở nên giống như mắt cá chết như vậy. Những lời anh nói vừa rồi, với tính cách cao ngạo của Tần Tu không có khả năng sẽ nhẫn nhục mà chịu đựng, ấy vậy mà người này đến ngay cả một câu bác lại cho mình cũng không có. Là do hổ thẹn hay là do đuối lý? Thật không thể biết được.

Quay phim rốt cuộc cũng tới phần cuối, một cảnh diễn quan trọng của nhân vật Benjamin.

Hàn Diệu tìm được Benjamin đã không còn đường thoát trong một nhà xưởng bỏ hoang. Hai người đã chơi trò mèo vờn chuột, anh đuổi tôi trốn nhiều năm như vậy, ở trong mắt Hàn Diệu, Benjamin chính là tên tội phạm bị truy nã mà anh thề sẽ phải đưa ra trước vành móng ngựa. Thế nhưng trong phút bất tri bất giác cảm thấy luyến tiếc cho tay đối thủ thông minh ngang tài ngang sức, xuất phát từ khâm phục và muốn bảo vệ người thiếu niên thiên tài bản chất không hề xấu, chỉ là đã bước đi sai đường, Hàn Diệu đã ngăn xe cảnh sát không cho tới gần, đơn độc một mình đi vào nhà xưởng kia, muốn thuyết phục Tần Tu tự ra đầu hàng.

Jason cũng giống như rất nhiều nhân viên khác trong phim trường, tất cả như nín thở quan sát màn diễn này. Tiếng máy in vận hành lạch xạch, ngọn đèn sáng rực, nhà xưởng bỏ hoang không hề rộng nghiêm nghiêm biến thành một sân khấu. Tần Tu chỉ mặc chiếc áo ba lỗ ướt đầm mồ hôi, áo khoác buộc nút vắt trên vai. Đây là lần đầu tiên, cậu thiếu niên thiên tài lúc nào cũng xuất hiện với bề ngoài sạch sẽ bảnh bao lại có bộ dạng nhếch nhếch đến như vậy. Còn đối thủ của hắn vẫn giống y như lần đầu tiên hai người chạm mặt, một mặc và nghiêm túc, vẫn mặc chiếc áo khoác dài cổ lỗ sĩ, sau bao năm vẫn không hề thay đổi.

Jason nhìn Tần Tu kinh hỉ ra chào đón An Gia Miện, giống như chào đón một người bạn thân đã rất lâu không gặp, lại nghe Tần Tu khoe với An Gia Miện toàn bộ kế hoạch tiếp theo của mình. Mỗi lần An Gia Miện lên tiếng khuyên hắn đối mặt với sự thật, giọng điệu của cậu thiếu niên tuổi teen này lại càng thêm sôi nổi, dùng tiếng cười đầy kiêu ngạo át cả đi.

Hai người, một bình tĩnh một kích động, đây không phải một hồi giảng co đơn giản mà là ván cờ chơi đã nhiều năm mà vẫn bất phân thắng bại. Giữa hai kỳ phòng địch thủ nhất định phải có một nước chiếu tướng cuối cùng, quyết định cục diện ván cờ. Đối với người thắng cuộc thì nỗi tiếc hận còn vượt xa hơn cả sự hưng phấn khi thắng trận.

Giọng nói Tần Tu lạnh lạnh chất chứa như kim loại ma sát, giống như sắt nóng được ngâm vào trong nước lạnh, đục thủng màng nhĩ người nghe, còn thanh âm của An Gia Miện lại tựa như một vực nước sâu thăm thẳm.

Vực nước kia cuối cùng cũng đục xuyên cả sắt thép. Tần Tu không thể tránh khỏi kết cục thê thảm này. Một thoáng kia, vẻ mặt hần vụt ngỡ ngàng như một đứa trẻ.

Đạo diễn hô CUT. Cả trường quay trở nên yên tĩnh. Sức ảnh hưởng của hai vị ảnh đế khi nhập diễn thật lớn giống như kéo căng cả bầu không khí.

An Gia Miện đứng yên tại chỗ, như chưa thể dứt mình ngay ra khỏi màn diễn vừa rồi. Diễn xuất bùng nổ cực đại của Tần Tu vừa rồi khiến An Gia Miện từng lỗ chân lông vẫn còn đang giãn nở.

Mãi đến khi hiện trường có ai đó kinh hô, ảnh đế tiên sinh mới nhìn về hướng tiếng xôn xao truyền lại.

Có ai đó vừa ngất xỉu, té trên mặt đất.

Là Tần Tu!

Diễn viên chính ngất xỉu vì kiệt sức, đoàn làm phim không thể không tạm dừng tiến độ. Bác sĩ dặn ít nhất phải tĩnh dưỡng một tuần, thế nhưng Tần Tu chỉ nghỉ ngơi có hai ngày đã quay trở lại phim trường.

An Gia Miện từ xa nhìn Tần Tu từ chỗ máy bay hạ cánh đang khom người nhảy xuống. Cậu ta mặc một chiếc sơ-mi mỏng màu xanh da trời, quần tây xám, bộ dạng khôi ngô cân đối công hoa trang cũng tiêu tụy đến mức khiến người ta đau lòng. Lúc quay cảnh, ảnh đế trẻ tuổi cũng không chủ động NG. Một màn nhìn có vẻ đơn giản này thôi nhưng cũng NG ba lượt, mỗi lần bước đi đều lảo đảo không vững, hai chân loạng choạng như thể có thể té ngã bất cứ lúc nào.

An Gia Miện không khỏi nhớ lại cảnh quay trong nhà xưởng ngày hôm đó, thể lực Tần Tu đã cạn kiệt nghiêm trọng thế nhưng vẫn ở trong trạng thái kinh người như vậy.

Xúc cảm mãnh liệt kia dường như được hun đốt ra từ chính linh hồn.

Cùng ngày Catch me if you can của An Gia Miện cùng Tần Tu đóng máy, Thẩm Triệt cũng gia nhập đoàn làm phim Tên hề, đảm nhiệm vai nam chính.

Tên hề kể lại câu chuyện một diễn viên gốc Hoa tại Hollywood, một nơi mà mình hoàn toàn không thuộc về. Hần không cam lòng với số phận, nỗ lực hết sức... Thẩm Triệt đọc sơ xong kịch bản, tâm tình cũng khó mà hình dung.

Chủ đề là vậy, có lẽ hẳn phải là một bộ phim rất chuyên sâu. Thế nhưng mãi đến khi bộ phim khép lại, nhân vật chính Lý Tư vẫn chỉ là một gã vô danh tiểu tốt như lúc đầu, đừng nói đến chuyện vụt sáng ở kinh đô điện ảnh Hollywood, mà ngay cả một số không cũng không được tròn trĩnh.

Thẩm Triệt làm ỏ trong căn phòng hẹp như cái ống khói của mình, mãi đến khi sắc trời dần sáng lên, đọc xong kịch bản mới tắt đèn bàn, nằm ngửa trên giường, ánh bình minh chiếu vào phòng qua ô cửa sổ bé bằng bàn tay, biến thành màu lam hôn ám. Cậu nhìn vệt sáng kia, không ngủ. Cảm xúc sau khi đọc xong kịch bản là một thứ gì đó thật khó nói lên lời. Không hẳn là áp lực hay vui mừng, cảm giác thật giống như... đi một chặng đường dài thật dài, nhìn mãi nhìn mãi vẫn chưa thấy đầu kia, thế nhưng vẫn kiên trì bước tiếp, không hề có ý định dừng lại.

Đạo diễn Tạ Toàn quả nhiên đúng y như lời anh ta nói, khi ở trường quay luôn nghiêm khắc đến khắc nghiệt. Quay phim dùng phim nhựa kĩ thuật số, nói cách khác, về lý thuyết thì có thể liên tục NG. Có đôi khi Thẩm Triệt rõ ràng cảm thấy mình đã rất nhập diễn, thế nhưng lại bị Tạ đạo cái kính cắt ngang.

Đạo diễn lúc mắng chửi hay giáo huấn mọi người đều dùng tiếng Anh, lúc nổi điên lên nói thì y như sủng liên thanh, Thẩm Triệt phải căng tai cẩn thận nghe hết cỡ, nghe xong còn tự phiên dịch lại trong đầu một

lần. Những lúc đối thoại bình thường, Thẩm Triệt đã không còn gặp vấn đề gì, thế nhưng cách dùng từ của Tạ đạo cậu lại có chút nghe không hiểu.

Tạ Toàn mắng mọi người xong, thấy Thẩm Triệt có vẻ ngơ ngơ không hiểu gì lại thêm bực, phất tay bảo mọi người nghỉ giải lao mười phút rồi quay tiếp. Kỳ thật, mỗi lần giáo huấn xong, Tạ Toàn cũng có chút hối hận. Chàng trai trẻ này tuy rằng năng lực lĩnh ngộ có hơi chậm chạp nhưng với tuổi này mà nói cũng là rất tiên bộ rồi. Anh quay đầu lại nhòm nhòm, thấy Thẩm Triệt đang len lén bật lại máy ghi âm, cũng phải dở khóc dở cười.

“Tôi nói nhanh quá sao?”

Anh quay phim thỉnh thoảng nghe thấy đạo diễn hỏi vậy, cũng có chút bất ngờ: “Thi thoảng... cũng có chút chút?”

Tạ Toàn nhú nhú mày, anh quay phim là dân New York bản xứ, cũng đã kinh qua đủ loại đủ kiểu giọng Mỹ, nếu như anh ta cũng thấy nhanh thì xem ra đúng là có hơi nhanh thật rồi.

Quay phim ở bên này không giống như trong nước, đoàn phim không cung cấp phương tiện gì cho việc ăn ở của nhân viên. Ăn cái gì, ngủ ở đâu đều phải tự mình sắp xếp. Hàng ngày sẽ có người của đoàn phát thông báo, diễn viên tự đến trường quay sao cho đúng giờ. Thẩm Triệt không có thừa thãi tiền mà đi thuê khách sạn, cũng may là địa điểm quay cách cũng không xa, hàng ngày đi đi về về từ phim trường về chung cư cũng tạm ổn. Chỉ là có đôi khi trời chưa sáng đã bắt đầu quay, hoặc cá biệt có khi quay tới những cảnh ban đêm thì cậu mới tìm một khách sạn bình dân nào gần đó ở tạm. Nếu quay về thì tiền taxi có khi còn cao hơn cả tiền thuê phòng nữa.

Tuy rằng tiến độ quay phim rất gấp nhưng mỗi ngày, Thẩm Triệt vẫn tranh thủ thời gian viết mail cho Tần Tu.

Người nhận: /* */

Chủ đề: Ngày đẹp trời mừng 9 tháng 10 năm 20XX

Dear Hoa khôi trường.

Hôm nay lại mất ngủ, quay phim không buồn sẽ lắm, đạo diễn chỉ hận không thể đập cho tui một trận.

Thực ra tôi hơi bị tâm đắc với vai diễn này. Khó có được một vai diễn lại giống tôi như vậy, cũng là một người đang dốc hết sức ở nước ngoài, đã trải qua đủ kiểu suy sụp lớn có nhỏ có, nếm trải ngọt ngào, cũng từng phải đi qua đường vòng.

Lại nói, dạo gần đây, hình như tôi đặc biệt thấy hứng thú với phim nhựa và kịch đề tài về những khó khăn trong cuộc sống vậy, giống như *Death of the salesman* *Sunset Boulevard* còn có *Khi hạnh phúc gõ cửa* *The Shawshank Redemption*, Những người đang vùng vẫy trong cảnh khốn cùng, cho dù là đại nhân vật hay tiểu nhân vật, cho dù đến cuối cùng có chiến thắng vận mệnh hay không thì vẫn đặc biệt khiến tôi xúc động.

Lý Tư cũng là một tiểu nhân vật đang rơi vào cảnh khốn cùng. Khoảng thời gian từng đi theo nghiệp diễn xuất có lẽ là nét chấm phá có màu sắc nhất trong cuộc đời hắn. Thấy sự nghiệp trước mắt bắt đầu có chút khởi sắc nhưng bởi vì trong lúc quay phim lại gặp phải tai nạn, gãy xương cột sống, sau này cũng không còn khả năng đóng phim được nữa. Giữa lúc tăm tối đó cũng chẳng một ai đoán ai đoán ra được.

Thẩm Triệt viết đến đây, liền dừng lại, tháo mắt kính dụi dụi hốc mắt. Quãng thời gian mà Lý Tư phải trải qua này có điểm giống với Andersen. Đương nhiên Andersen cuối cùng cũng tìm được nơi mình thuộc về, còn Lý Tư thì lại nhầm đường lạc lối.

Dưới sự gợi ý của người đại diện, Lý Tư bắt đầu đi theo lối diễn xuất thoải phòng, phóng đại, nhận các vai hề quái dị chọc cười, ăn mặc dị hợm đứng ở nơi công cộng mua vui cho người qua đường, khai sáng những ánh mắt cổ hủ muốn xem trò vui. Hắn thành công đối lấy sự chú ý của mọi người, phong cách diễn xuất cũng càng ngày càng giàu tính nghị luận. Thế nhưng Lý Tư của bây giờ đã cách mơ ước ban đầu đó là trở thành một diễn viên càng ngày càng xa. Ở trong mắt rất nhiều người, hắn càng ngày càng giống một gã hề.

Ngay cả người bạn gái vẫn luôn ủng hộ cũng dần không chịu nổi sự thay đổi này của hắn, muốn chia tay. Lời nói của người bạn gái dường như rất đúng. Lý Tư đã dần đánh mất tôn nghiêm của một người diễn

viên, giấc mơ Mỹ của hắn đã trở nên vụn vụn.

Thẩm Triệt còn nhớ rất rõ lời thoại của Lý Tư, trong đó có một đoạn khiến cậu khắc sâu ấn tượng:

“Tôi là Tom Cruise sao? Hay là Tom Hanks? Tôi chẳng là ai hết! Tôi không phải kẻ may mắn, nếu như em cũng giống tôi, mỗi ngày đều cố gắng gặp mười lần những kẻ xung quanh, nhưng không ai thèm liếc mắt để ý đến em một cái, chịu đủ sự coi khinh ở Hollywood, em sẽ biết tại sao tôi lại trở nên thế này! Không làm gì cả, cứ giống như mọi người đứng yên ở chỗ này thì sẽ có người chú ý đến tôi sao? Nửa năm nằm trên giường kia, mỗi ngày tôi đều tự thề, phải cho những kẻ này phải để mắt đến tôi! Tôi mặc kệ bọn họ có chán ghét tôi hay không, tôi chỉ muốn bọn họ phải nhìn đến tôi!”

Đổi lại là trước đây, một kẻ chỉ biết cam chịu như thế Thẩm Triệt nhất định sẽ khinh thường. Nhưng khi đối mặt với Lý Tư, mặc dù không đồng tình nhưng cậu cũng có thể lý giải được tâm tình của hắn. Tất cả những chuyển biến về sau này chỉ dùng hai chữ “cam chịu” thì không thể truyền tải sự vùng vẫy và bất đắc dĩ của một kẻ nhỏ bé này.

Thẩm Triệt lộn xộn viết liền một hơi dài, lúc xong trời cũng đã rạng sáng. Cậu cúi đầu gõ bàn phím laptop một đoạn cuối cùng:

Khuya rồi, hôm nay như vậy đi. Tôi viết cái này anh nhớ phải đọc đấy nhé. Đúng rồi, lần trước anh trả lời mail của tôi như nào mà chỉ có hai câu vậy, viết nhiều chút đi chứ. Ngày nào tôi cũng gửi mail cho anh, anh dồn cả một tuần mới trả lời cho tôi được mỗi cái. Hay là mỗi ngày anh trả lời tôi một câu, nếu không thì mỗi tuần trả lời một thì viết dài dài ra xiu. Chọn một trong hai phương án đi! Buổi tối không ngủ được tôi toàn vào check mail thôi (Ấu Triệt Luân còn viết cho tôi được ba dòng đấy nhé).

Hôm nay như vậy đi. Lần này nhớ phải viết dài dài tí đấy nhé!!

—Họ Thẩm tên Triệt: Mỗi ngày đều ngóng trông thư của anh.

Lúc Tần Tu nhận được email của Thẩm Triệt vào lúc giữa trưa. Ở một lần quay phim, tay anh bị thuốc nổ làm bị thương, hai tay bằng lại một cục giống như tay gấu Bắc Cực, lúc này chỉ có thể dùng hai ngón tay chọt chọt trên bàn phím như cò mổ. Vừa bực bội chọt chọt cái bàn phím, vừa dẩu cái miệng, trong bụng thì rửa thầm, chưa trả lời thư cho cậu hai chữ “Đã đọc” đã là nhân đạo lắm rồi. Ấu Triệt Luân có mười ngón tay, tôi thì chỉ có hai. Anh ta trả lời cho cậu được ba dòng, nếu tính theo tỉ lệ số ngón tay thì lẽ ra tôi cũng chỉ cần trả lời cậu nửa dòng là được rồi Tôi đã hoàn thành nhiệm vụ vượt chỉ tiêu rồi đấy! Hai câu cậu còn chê ít, vậy hôm nay trả lời cho cậu ba câu là được chứ gì!

Ngày hôm sau Thẩm Triệt vừa xuống giường đã mở mail, vừa nhìn liền choáng váng.

Lần này chỉ đáp lại có ba câu, mà câu cuối cùng thì là — Hôm nay trả lời cho cậu ba câu là được rồi chứ.

Thẩm Triệt nhìn chằm chằm dòng cuối cùng kia một lúc lâu, với tính tình Tần Tu thì cuối câu kia hẳn phải là dấu chấm than (!) mới phải chứ.

Cậu đương nhiên không biết lí do, đó là vì dấu chấm tròn thì tiết kiệm hơn dấu chấm than một cái ngón tay. (tức là ảnh không cần mất 1 tay ấn phím Shift nữa ế :v)

Tên hệ thuận lợi đóng máy, Trò đuổi bắt của Tần Tu cùng An Gia Miện cũng bắt đầu công chiếu trên hệ thống các rạp chiếu lớn khắp cả nước. Thẩm Triệt lúc này đang ở Mỹ cũng chỉ có thể gia nhập đội ngũ tải phim lậu đáng khinh trên mạng.

Vốn ban đầu còn chút lẩn tẩn, đó là vì dù sao phim làm lại cũng có điểm bất lợi, kiểu gì cũng không tránh được việc bị đem ra so sánh với phiên bản gốc. Hơn nữa diễn xuất của Tom Hanks cùng Leonardo trong bản gốc phải nói là kinh điển. Thế nhưng, sau khi phim được công chiếu thì những lo lắng đó đều tan thành mây khói. Nội dung chính của phim tuy rằng bám sát theo bản gốc nhưng do bối cảnh được thay đổi, trong các trò lừa của Tần Tu được bổ sung thêm rất nhiều yếu tố mới mẻ độc đáo. Kỹ thuật càng tinh vi, tình tiết càng kích thích, đương nhiên, hai diễn viên chính mới là điều đáng xem nhất.

Hình ảnh của An Gia Miện trong phim hoàn toàn không giống với nhân viên điều tra FBI do Tom Hanks thủ vai trong phiên bản gốc. Tuy cùng là một người độc thân say mê công việc nhưng thám tử An có vẻ còn cứng nhắc và nghiêm cẩn hơn, thậm chí có khi còn bất thông tình lý, nhưng ẩn sâu trong thâm tâm vẫn giữ lại một chút tình cảm cá nhân.

Còn Benjamin của Tần Tu, thoát xem thì có vẻ có nhiều chi tiết khác xa so với cách diễn của Leonardo, ví như lần đầu tiên bị người thám viên tìm tới khách sạn, Frank do Leonardo thủ vai là trong lúc hoảng loạn chợt nảy ra cách đối phó, nhưng Tần Tu thì lại khiến người xem gần như không nhìn ra sự hoảng loạn. Chi tiết này khiến cho Thẩm Triệt thân cũng là diễn viên khắc sâu ấn tượng, bởi vì điều lợi hại nhất trong cách diễn của Tần Tu đó không phải khiến cho người ta có cảm giác hắn ta hoảng loạn hay không hoảng loạn, mà là cho ta cảm giác hắn “gần như” không hoảng loạn. Sự nắm chắc nhân vật tinh tế, tỉ mỉ này không phải chỉ đơn thuần học mà bắt chước hay NG nhiều lần tìm cảm giác là có thể nắm lấy. Đây chính là điểm xuất chúng của Tần Tu.

Một mặt xuất chúng khác của Tần Tu, đó là cách diễn giải nhân vật của anh không chỉ dừng lại ở một điểm.

Frank của Leonardo cùng Benjamin của Tần Tu, hai người đều tự phụ giống nhau, lúc cười thì đều ngọt ngào như con trẻ, nhưng sự tự phụ của Frank là phô bày hẳn ra, tính tình trẻ con của hắn cũng bộc lộ rõ ra ngoài. Còn Benjamin, cảnh mở màn đã khiến cho mọi người tinh tường nhận ra tính tự phụ của hắn là ngầm ngầm, sự trẻ con của hắn là đè nén. Phần trước có rất nhiều cảnh diễn, ví như lúc đối diện với người cha, Tần Tu đã kìm nén cảm xúc của mình vô cùng tốt, lúc nào cũng điềm đạm, không bao giờ bộc phát, thậm chí còn khiến cho rất nhiều khán giả cảm thấy, nếu bàn về sự đột phá thì Tần Tu quả thực chỉ thua Nam diễn viên chính xuất sắc nhất của giải Quả Cầu Vàng một tí tẹo. Nhưng chỉ mình Thẩm Triệt là hiểu rõ, đây thực ra chỉ là sự tiềm tàng của Tần Tu mà thôi.

Theo từng bước ép sát của An Gia Miện, sự tung hoành của Tần Tu bắt đầu dần sụp đổ. Cho đến một màn khi Benjamin nói sự thật cho vị hôn thê. Diễn xuất của Tần Tu đã bắt đầu có hơi hướm về gần với Leonardo. Cảm giác từ từ thắng xe lại như thế này càng khiến người xem phải kích động hồi hộp. Nhưng nguyên nhân chính là vì “đè nén” trước đây, bây giờ “bộc phát”. Cảnh phim khi trò diễn cuối cùng của hắn bị An Gia Miện nắm thóp được, sức bật thực ra vẫn chưa qua được Leonardo, thế nhưng lại khiến cho người xem có cảm giác kinh diễm.

Thực ra, nếu luận về sự đột phá, giữa người phương Đông và phương Tây, diễn viên trong nước cùng minh tinh Hollywood đương nhiên sẽ có sự chênh lệch rõ ràng. Tần Tu có lẽ cũng hiểu được, mình cho dù xuất ra 100% kích tình cũng chưa chắc đã so được với châu ngọc phía trước, thế nên mới chọn cho mình một hướng đi khác.

Đây cũng không phải lần đầu tiên Thẩm Triệt được lĩnh giáo lối diễn xuất bóc hành này. Năm đó, lúc làm mẫu cho Romeo và Juliet trong lớp học, chỉ một màn ngắn ngủi như vậy thôi nhưng Tần Tu cũng có thể tìm ra được một hướng đột phá, khiến cho người xem cảm nhận được sự thay đổi trong tâm tình nhân vật.

Bộ phim đi dần đến hồi kết, khi Benjamin biết tin cha mình đã qua đời, gần như đã sụp đổ, không quản sống chết mà trốn về nhà, vậy nhưng lại thấy mẹ mình đã có một gia đình mới. Lúc hắn cách một ô cửa kính bắt chuyện với cô gái nhỏ-con của mẹ mình sau khi tái giá, hắn chợt nhận ra, đối với cô gái nhỏ này, mình chỉ là một kẻ xa lạ kì quặc. Biểu lộ của Benjamin ở cảnh này dĩ nhiên cũng giống như Frankie. Xe cảnh sát đuổi tới, gào thét vây lấy hắn. Tần Tu quay đầu lại, ánh đèn xe rọi sáng vệt nước mắt trên hai má hắn.

Thẩm Triệt chăm chú xem, không hề chớp mắt một đoạn này. Nội tâm của cậu thiếu niên Tần Tu kia, sau bao nhiêu năm đè nén như vậy, cuối cùng cũng đồng dạng như Frankie Leonardo.

Diễn giải hoàn mỹ.

Bởi vì màn đấu trí đỉnh cao trong Trò đuổi bắt, Tần Tu cùng An Gia Miện song song được đề cử ở hạng mục Nam diễn viên chính xuất sắc nhất, đây cũng tiền lệ đầu tiên xuất hiện trong lịch sử giải Kim Chi. Đây cũng là lần thứ hai, hai vị ảnh đế cạnh tranh trực tiếp với nhau ở một giải thưởng điện ảnh nặng ký như này. Lần đầu tiên hai người đụng độ là trong lễ trao giải điện ảnh Cannes. Vượt qua sinh tử của Tần Tu

đấu với Bàn tay thần kỳ của An Gia Miện. An Gia Miện là người chiến thắng, trong khi đó Vượt qua sinh tử thậm chí còn không vào nổi vòng đề cử.

Lễ trao giải được truyền trực tiếp trên internet, hôm đó vừa hay là cuối tuần, Thẩm Triệt đặt chuông báo thức sớm hơn một chút để ngồi canh. Lễ trao giải Kim Chi vẫn náo nhiệt y như ngày trước. Siêu xe, thảm đỏ, ánh đèn flash, người người y phục đẹp đẽ, nước hoa thơm lừng... Thẩm Triệt nhớ lại lần duy nhất được bước lên thảm đỏ kia, bất giác lại có chút ngẩn ngơ như đã cách nhiều năm lắm rồi.

Nhưng nếu như không phải ngày ngày hôm sau buổi tối đó, tin dữ đã ập xuống đầu cậu thì ngày hôm đó quả thực chính là một ngày tuyệt vời nhất.

Cũng không biết có phải do mình thức dậy muộn hay không mà Thẩm Triệt lại không thấy Tần Tu bước lên thảm đỏ. Trước lễ trao giải thì thoáng cũng quay đến khán phòng nhưng Thẩm Triệt vẫn không hề phát hiện ra bóng dáng Tần Tu ở đâu. Có vài lần ống kính quay tới An Gia Miện, không có lý nào lại không thêm lướt qua Tần Tu chỉ một lần chứ?

Cổ dẫn lòng đợi cho tới phần quan trọng nhất dành lại sau cùng, rốt cuộc cũng tới lúc công bố Nam diễn viên chính xuất sắc nhất. Rốt cuộc Thẩm Triệt cũng được trông thấy Tần Tu. Lúc đoạn VCR giới thiệu các bộ phim được đề cử được chiếu lên, các máy quay khác nhau đồng loạt hướng về phía bốn diễn viên được đề cử đang có mặt tại trường quay, thế nhưng duy độc lại không có Tần Tu.

Thẩm Triệt cũng không kịp lo nghĩ xem Tần Tu có đại sự gì mà ngay cả lễ trao giải cũng không tới, bởi vì chỉ một lát nữa thôi, đạo diễn Lewis sắp sửa công bố giải Nam diễn viên chính xuất sắc nhất thuộc về ai.

“Giải Kim Chi lần thứ năm mươi. Nam diễn viên chính xuất sắc nhất.” Đạo diễn Lewis cười ngắc đầu nhìn toàn trường đang nín thở chờ đợi, “Tần Tu, Trò đuổi bắt.”

Âm nhạc vang lên, cả khán phòng vỗ tay như sấm dậy.

Bên dưới kênh video truyền hình trực tuyến cũng lập tức bùng nổ bình luận.

— Á đù! Lần này Tần Tu đánh bại An Gia Miện rồi!

— Chúc mừng Tần gia lần thứ hai đăng quang ảnh đế!

— Đã nói là cái vai Benjamin này rất dễ để đóng hay. An đại ảnh đế nhà tôi chỉ làm cái nền cho người ta thôi mà.

Bạn đang ?

— Nói kiểu gì mà chưa lột thế. Nhân vật Benjamin này rõ ràng là phù hợp với Tần Tu hơn. Bạn cho rằng ban giám khảo giải thưởng đều là đồ ngốc hết chắc? Bình bầu giải thưởng này chính là dựa trên việc đánh giá xem ai diễn hay hơn, chứ không phải xem nhân vật của ai xuất sắc hơn.

— Cứ đà này thì Tần Tu sắp thành An Gia Miện thứ hai rồi nhỉ!

— Tần Tu là Tần Tu, An Gia Miện là An Gia Miện.

— Vậy là Tần Tu không có đến lễ trao giải thật. Chuyện gì thế nhỉ?

Đạo diễn của Trò đuổi bắt đi lên sân khấu thay mặt Tần Tu nhận giải thưởng, đạo diễn bước tới trước micro trên bục nhận giải, đơn giản nói vài câu: “Tần Tu vì đang nằm viện nên không thể tới đây được, vậy nên tôi lên thay mặt cậu ấy nhận giải thưởng này. Có lẽ Tần Tu lúc này đang ngồi trước màn hình TV nhất định cũng rất xúc động. Cảm ơn mọi người.”

Phản ứng của Thẩm Triệt cũng giống hệt những bình luận liên tiếp nhảy ra bên dưới kênh video:

— Cái đậu phộng! Tần gia nằm viện sao?!

Tuy rằng thể chất Tần Tu rất kì lạ nhưng mấy năm quen biết nhau như vậy, Thẩm Triệt cũng chưa thấy anh nằm viện bao giờ. Gấu Bắc Cực khỏe như vâm là thế cơ mà! Thẩm Triệt cũng lấy di động ra rồi nhưng bỗng nhiên lại thôi. Chuyện này rõ ràng Tần Tu không muốn cho cậu biết, nếu bây giờ mà gọi điện thoại cho anh ta, nói không chừng còn bị anh ta mắng cho là đồ trĩ sang ấy chứ...

Dưới kênh video vẫn đang liên tục có bình luận mới:

- Không phải anh ý đang đi theo đoàn đóng phim à, sao lại nằm viện vậy được?
- Rốt cuộc cũng sinh rồi. Là thằng cu hay cái tí?
- Không phải do di chứng phẫu thuật thẩm mỹ đấy chứ?
- Tần Tu một năm đóng ba bộ phim, lại còn thu âm album, mở concert. Mỗi ngày chỉ có nằm tiếng đồng hồ để ngủ. Mồm miệng các người tích đức chút có được không?
- Nói như kiểu hẳn ta kiếm tiền cho tụi này không bằng.
- Bạt mạng như thế để làm gì á. Anh ta kiếm cũng được quá trời tiền rồi còn gì. Danh tiếng có rồi, vinh dự có rồi, có thiếu gì nữa đâu mà cứ làm việc như không muốn sống nữa thế...

Thẩm Triệt dờ dẫm nhìn ra ngoài cửa sổ. New York tháng mười hai gần như đã hoàn toàn tĩnh giấc. Tiếng người xe náo nhiệt ong ong bên tai Thẩm Triệt. Canh Lâm lúc này thì vẫn là buổi đêm ánh đèn rực rỡ sắc màu. Trên bầu trời truyền đến tiếng gầm rú ầm ầm. Thẩm Triệt bật hai lỗ tai đã ù đặc, ngẩng đầu lên. Giữa khe hở giữa hai tòa nhà chọc trời, một chiếc máy bay dân dụng A380 ầm ầm bay qua.

Cậu thanh niên tóc xoăn ngơ ngác nhìn theo hai giây, thông suốt đứng lên.

162. Chương 181-182: Giấc Mơ Mỹ Oi!

Bầu không khí nơi đây rất trong lành, Tần Tu trên đùi đặt một chiếc laptop ngồi trên băng ghế ven hồ trong khu nội trú, ngẩng đầu liếc một cái liền thấy cách đó không xa, một cô y tá và một nữ bệnh nhân đang dòm trộm mình. Anh vẫn làm bộ như không phát hiện, tiếp tục cúi đầu đánh chữ trên máy tính.

Người nhận: /* */

Chủ đề: Bộ dáng siêu đẹp trai.

Đính kèm: ảnh đẹp trai

- Haizz, đẹp trai quá cũng là một cái tội mà. Dù có ở bệnh viện

Bữa môi, không đúng. Lại xóa đi viết lại:

- Haizz, đẹp trai quá cũng là một cái tội mà, đi chỗ nào cũng không được yên thân. Xét về điểm này thì tôi lại thấy ghen tỵ với cậu thật đấy. Suýt quên, tôi lại giành được danh hiệu ảnh để giải Kim Chi nữa rồi. Dễ như ăn cháo ấy mà. Cúp ảnh để thứ ba cũng được đưa vào trong lịch trình rồi. Sao giải Kim Chi không trao mỗi tháng một lần nhỉ. Nếu thế thì tháng nào tôi cũng có thể lấy. Ban đầu, điều khiến tôi tiếc nuối nhất chính là không thể nhận giải Diễn viên mới xuất sắc nhất, nhưng mà cậu cũng đoạt được rồi nên không thấy tiếc nữa. Ai bảo chúng ta là ‘nhất thể’ chứ?

Viết tới đây còn nhếch miệng lên tạo thành một nụ cười đặc biệt đáng khinh.

Tiếng chuông Điện Vans của chú chó nhỏ vang lên. Tần Tu không nghĩ tới lúc này mới ba giờ chiều mà Thẩm Triệt đã gọi điện cho mình, tâm nói cậu ngủ không yên tôi cũng không hát ru cậu ngủ được đâu, lại nhếch miệng cười một cái, tiếp điện thoại.

“Đang làm gì đấy?”

Tần Tu nghe thấy giọng nói thoải mái thân thuộc kia, khóe miệng bất giác lại cong lên. Chẳng hiểu tại sao hôm nay nghe thấy giọng nói này, anh lại có cảm giác như nó ở rất gần: “Đương nhiên là ở chỗ đóng phim.”

Đầu bên kia di động thỉnh thoảng cười rộ lên.

Tần Tu nhíu mày: “Cậu cười cái gì?” ngăn người, “Không phải cậu đang khóc đấy chứ?”

“Cho tui xin! Vóc dáng tôi thế này ai bắt nạt được chứ. Giống như ngày hôm đó, tôi bị bọn khủng bố đánh vài cú anh cũng không cần tỏ ra như thế ngày nào ở New York tôi cũng bị xoi đòn thế đâu.” Cậu thanh niên tóc xoăn ở đầu dây bên kia chột hào hứng cao giọng. “Đúng rồi, dạo gần đây tôi có học được thuật cảm nhận từ xa. Rất là hiệu nghiệm nhá. Có muốn tôi đoán thử xem anh đang làm gì không?”

“Tôi cũng nói với cậu là đang ở chỗ quay phim rồi, còn cảm nhận từ xa cái mốc gì nữa.” Trước khi bày trò mèo này cậu cũng nên để ý một chút đi.

“Tôi cá là anh đang không ở phim trường.” Thẩm Triệt cười hề hề đầy thần bí, “Bây giờ có phải anh đang phơi nắng, đúng không?”

“Lúc này tất cả mọi người ở Đông bán cầu đều đang phơi nắng hết.”

“Vậy lúc này có phải anh đang ngồi bên hồ, ngồi trên ghế, còn cầm laptop nữa, đúng chưa?”

Tần Tu sững sốt một lúc, rồi bỗng nhiên sực tỉnh: “Thẩm Triệt, cậu đang ở chỗ nào hả?!” Vừa nói vừa đứng lên dáo dác nhìn bốn xung quanh.

“Hehe, đừng kinh ngạc thế chứ. I’m baaaaaack —”

Tần Tu nghe chữ back kéo dài kia, lời còn chưa dứt lại nghe thấy giọng nói hoảng hồn của Thẩm Triệt bên kia điện thoại: “Úi! Xin lỗi, vô cùng xin lỗi. Tôi nhận nhầm người!”

Cậu lại làm cái trò gì thế hả?! Tần Tu mặt đen xì. Vậy mà cũng nhận nhầm được à?!

“Anh không không ở bờ hồ sao? Không ở đó sao còn bíp tôi chớ?” Cậu chàng đầu quần ở đầu dây bên kia giọng nói vừa bực bội vừa ủy khuất.

“Mất cậu quá đáng à!” Tần Tu tay cầm di động, đi dọc theo ven hồ, cậu quọ nói. “Tôi đang ở đây còn gì. Hay là giờ tôi phải nhảy xuống hồ cậu mới trông thấy tôi?!”

Đầu bên kia không có tiếng đáp lại, Tần Tu bực bội ngẩng đầu. Vừa ngẩng lên liền thấy cậu thanh niên tóc xoăn đang đứng ở bờ hồ bên kia, không nhúc nhích.

Khoảng cách nửa vòng trái đất, nháy mắt đã thu lại chỉ còn là một cái hồ nhân tạo nhỏ. Tần Tu cầm di động tắt máy, đi vòng tới bờ hồ đối diện, Thẩm Triệt cũng vội vàng chạy tới chỗ Tần Tu. Cả hai đều đi thuận chiều kim đồng hồ, Tần Tu chịu hết nổi dừng bước, vòng đi ngược lại. Thẩm Triệt cũng ngoảnh đầu, tiếp tục thành đi ngược chiều kim đồng hồ.

Tần Tu bốc hỏa. Sao lại không ăn ý tí nào thế này!

Trong nhà ăn của bệnh viện, Tần Tu tay chống cằm nhìn theo bóng Thẩm Triệt chen chúc giữa đám người lấy cơm. Tiểu Mạch Quán bảo vệ khay đồ ăn chen tới, tìm một hồi trong nhà ăn to rộng mới trông thấy Tần Tu, nhìn anh cười toe toét rồi bưng khay thức ăn chạy tới.

“Tôi lấy thịt kho tàu anh thích ăn nè.” Thẩm Triệt tách đĩa, đưa cho Tần Tu.

Tần Tu nhận đôi đĩa, nhìn Thẩm Triệt thắc mắc: “Tôi thế này mà cậu không nhìn thấy là sao nhỉ? Không phải trước đây cậu liếc một cái là nhận ra tôi ngay sao?”

“Mất tui cận thị bốn đi-ốp, đứng xa nhìn không rõ lắm...” Thẩm Triệt cúi đầu vừa nói vừa chọn thịt nạc, gấp vào bát Tần Tu.

Tần Tu nhìn từng miếng, từng miếng thịt kho tàu toàn nạc được cẩn thận bỏ sạch thịt mỡ trong bát mình, lại nhìn thấy ánh mắt Thẩm Triệt, trong lòng bỗng nhiên cộm cộm. Anh cúi đầu ăn một miếng thịt, thấp giọng nói: “Không cần phải liêu mạng như vậy.”

Thực ra, khoảng thời gian này tôi cũng đang ra sức tích góp, gia nhập vào cổ đông Quan Triều, còn đầu tư một chút. Tôi lên kế hoạch hết rồi. Hai hay ba năm nữa thôi là có thể tự mình mở studio, tôi muốn dùng toàn bộ tài lực của mình để nâng đỡ cậu.

Thẩm Triệt cười cười: “Tôi rất có chừng mực mà.”

Tần Tu đem đôi đũa cầm xuống bát cơm, tựa lưng vào ghế ngồi nhìn anh chàng tóc xoăn ngoác miệng ăn một miếng thịt to, nhai cũng không thềm nhai:

“Tôi vừa nghĩ đến sau này, cậu già rồi mắt mũi kèm nhèm lại còn lẩm cẩm, đi ra cửa rồi cũng không biết đường mà về nhà nữa. Sau đó tôi lại phải chống gậy đi khắp nơi tìm cậu...” Vừa nghĩ đến cái tên này cả người chả có chỗ nào tốt này “Ít nhất cũng phải bảo vệ mắt thật tốt cho tôi.”

“Sẽ không thế đâu mà.” Thẩm Triệt phùng miệng đầy cơm, nhồm nhoàm nói: “Tôi già rồi vẫn còn chơi bóng rổ được nha!”

“Cậu đang nhắc tôi đến lúc đó cứ ra sân bóng rổ là tìm được cậu đúng không.” Tần Tu càng nghĩ càng thấy lo lắng cho tuổi già của mình, liếc cái tên trước mặt. Cậu mà dám bắt tôi phải đi khắp thế gian tìm cậu, để xem tôi cầm gậy đập chết cậu như nào.

Thẩm Triệt nghe nói cơ tim Tần Tu có hai chỉ tiêu vượt quá mức bình thường, nhất là viêm cơ tim. Nghĩ lại vẫn thấy sợ. Sớm biết như vậy cậu đã không ước hẹn với người kia cái gì mà ba cái cúp ảnh để. Buổi tối, Thẩm Triệt ở lại bệnh viện chăm sóc Tần Tu. Tần Tu ở phòng bệnh VIP cũng không có gì là bất tiện.

Tần Tu ở trong phòng tắm tắm rửa, bọc một thân áo choàng tắm xanh da trời đi tới, còn đang tự khinh bỉ chính mình cố ý nói rộng vạt áo trước. Ai dè đi ra ngoài ngó trước nhìn sau, ngay cả cái bóng của đồ háo sắc nào đó cũng chẳng thấy tắm hơi đâu.

Tần Tu buộc chặt áo lại, mở cửa thò đầu ra. Ngoài hành lang cũng vắng vẻ im lặng, vậy là đành một mình quay lại giường nằm, một lúc lâu sau mới thấy Thẩm Triệt trở về.

“Cậu chạy đi đâu vậy?” Tần Tu bật người một cái ngồi dậy.

“Tôi đi nặng. Không phải anh đang tắm sao?”

Tần Tu nhất thời mất luôn hưng phấn về cái mặt kia, trừng mắt nhìn Thẩm Triệt nghĩ thầm, chắc chắn là cậu cố ý chứ gì. (Do u know it :v) Thấy Thẩm Triệt tự động tự giác đi về phía chiếc giường gấp nhỏ dành cho người chăm sóc nằm xuống, sắc mặt Gấu Bắc Cực lại bắt đầu cau có: “Cậu thật muốn ngủ ở đây sao?”

“Tôi sợ buổi tối ngủ lại đè lên ngực anh. Bác sĩ nói anh phải tỉnh dưỡng.” Thẩm Triệt nằm thẳng, kéo chăn đắp lên người, đoạn quay sang Tần Tu cười: “Ngủ ngon.”

Sáng sớm ngày hôm sau, Tần Tu trở mình một cái quay người về phía chiếc giường nhỏ nơi Thẩm Triệt đang ngủ. Ánh mắt còn đang nhập nhèm buổi sáng sớm cũng đủ thấy chiếc giường trống không. Tần Tu giật mình tỉnh hẳn, vội ngồi dậy, xuống giường ngó vào toilet, cũng trống không. Cấp tốc mặc quần áo vào, nổi giận đùng đùng giật cửa ra. Lại chạy đi đâu thế hả?! Chỉ có hai ba ngày thôi mà cậu cũng không yên ổn ở một chỗ với tôi được sao?!

Thẩm Triệt đang từ chỗ thang máy đi tới, trong tay còn cầm bữa sáng nóng hôi hổi.

Tần Tu nhận lấy bữa sáng, nhin xuống xúc động muốn gây gổ, chỉ lạnh lùng nói: “Tôi, muốn, tỉnh, dưỡng.” Một giờ sau.

“Đù móa, cũng không cần phải tỉnh dưỡng như vậy chứ!”

Thẩm Triệt khổ bức giúp Tần Tu đẩy xe lăn đi hết cả tầng trệt khu nội trú bệnh viện.

“Đi bên kia! Đây là cầu thang. Cậu muốn tôi ngã chết sao!”

“Xuống cầu thang anh tự đi đi. Đâu phải anh không tự đi được đâu chứ!”

“Tôi đang ngồi xe lăn lại tự đứng đứng lên đi. Người khác thấy thế lại chẳng bảo tôi mắc bệnh thần kinh à!”

Thẩm Triệt cảm giận thầm nghĩ trong bụng, thì vốn là thế còn gì!

Hai người vừa đẩy xe lăn vừa cãi lộn nhau. Thẩm Triệt sơ ý một chút, chiếc xe lăn liền vấp ở một bậc thang, Tần Tu bị chấn động, liêu xiêu đổ về phía trước, cả người nghiêng ngả một lúc mới giữ vững lại được.

Mấy cô y tá chỗ bàn trực dần mặt ra nhìn một anh đẹp trai chân dài tứ chi khỏe mạnh đứng ở bên xe lăn xoi xoi mắng một anh chàng tóc xoăn dương quang, sau đó lại đặt mông ngồi xuống xe lăn, anh chàng tóc xoăn rất biết nhẫn nhịn mà tiếp tục đẩy xe lăn cho anh giai chân dài.

Mới có hai ngày mà cả bệnh viện đều đã quen với hình ảnh hai chàng trai trẻ đi đâu cũng không rời nhau nửa bước. Anh chàng chân dài bạo kiêu cùng anh chàng tóc xoăn khổ bức, một đôi thật đẹp, đẩy xe lăn cho nhau.

Hôm nay, Thẩm Triệt giúp Tần Tu đi xuống lầu tản bộ. Cửa thang máy vừa mới mở ra liền nghe thấy tiếng thét chói tai đầy kích động của con gái.

Cả hai cùng ngẩn người. Hai fangirl ngoài thang máy nhìn thấy Thẩm Triệt ở đằng sau đang đẩy xe lăn cũng sững lại.

“Tại sao anh lại ở đây?!” Sau một lúc im bất vì bất ngờ, một người trong hai cô gái quay sang Thẩm Triệt cao giọng không chút kiêng dè.

Thẩm Triệt hoàn toàn không ngờ ở đây cũng đụng phải fan của Tần Tu. Tần Tu nói lần này nhập viện ngoài Nữ Nữ và Jessica thì không có ai khác biết anh ở bệnh viện nào. Về phía bệnh viện cũng đã được đánh tiếng trước. Ở đây đã hai ngày nay cũng không thấy fan hay phóng viên nào, Thẩm Triệt bất tri bất giác cũng buông lỏng cảnh giác.

Lúc này lại bị fan Tần Tu bắt gian tại trận, cậu vừa khó xử lại khấn trương. Sợ nhất chính là chuyện lại đến tai đám paparazzi, vậy thì cậu lại hại Tần Tu thêm một lần.

“À, các bạn đừng hiểu lầm.” Thẩm Triệt vội làm ra vẻ thoải mái cười cười, vỗ vai Tần Tu. “Tôi đến thăm anh ta thôi mà. Bạn bè bình thường...”

Lời còn chưa dứt đã bị fan nóng lòng bảo vệ thần tượng ngắt ngang: “Nói thế nghĩ ai sẽ tin chứ? Đừng nói paparazzi, ngay cả chúng tôi cũng chẳng tin được một lời! Xin anh đừng tới quấy rối Tần Tu nữa có được _”

“Im miệng!” Tần Tu hung dữ chặn họng, từ xe lăn đứng lên, từ trên cao nhìn xuống hai fangirl đang ngây người sợ sệt, giọng nói thâm sâu buốt lạnh: “Tại sao cậu ấy lại ở chỗ này, các người có muốn nghe sự thật không?”

Sảnh ngoài thang máy bỗng nhiên im lặng đến dọa người. Thẩm Triệt giật mình, hoảng hốt nhìn bóng lưng Tần Tu. Cậu bị sự lãnh khốc toát ra từ tấm lưng kia quyết liệt trấn giữ lại.

Hai fan nữ nhìn qua lại gương mặt đầy nghiêm túc của Tần Tu, không có cách nào tin nổi. Một cô nàng lập tức mất đồ hoe, che miệng quay đầu bỏ chạy đi.

Hai fangirl không dám nghe sự thật rất nhanh đã biến mất trong màn đêm bên ngoài tòa nhà nội trú. Thẩm Triệt trừng mắt nhìn Tần Tu: “Anh điên rồi đấy à...”

Tần Tu nhìn màn đêm bao phủ bên ngoài tòa nhà, thở ra một hơi thật dài, ngồi trở lại xe lăn: “Cả đời này cậu phải đẩy xe cho tôi.”

Ngón tay Thẩm Triệt siết chặt trên tay cầm chiếc xe lăn, nhìn không thấy biểu tình của người đang ngồi trên đó.

Thẩm Triệt ở lại bệnh viện ba ngày sau đó mới quay về New York, chỉ mất có một buổi học. Trên bảng điểm danh vốn rất hoàn mỹ lưu lại duy nhất một chấm đen. Nhưng mà sau đó, việc học vẫn tiến triển rất thuận lợi.

An Gia Miện được mời làm giám khảo lễ trao giải điện ảnh Venice. Tên hề do Tạ Toàn làm đạo diễn được làm bộ phim khai mạc đã gây kinh diêm cho mọi người ở đây.

Jason cùng An ảnh đế cũng đã xem qua bộ phim này. Mặc dù chỉ là một người bình thường nhưng Jason cũng có thể thấy rõ sự lộ xác của Thẩm Triệt. Anh cũng không biết có phải do Thẩm Triệt nói tiếng Anh

vô cùng lưu loát hay không mà chợt có cảm giác như người vừa bước lên sân khấu kia giống như là một người khác. Là Adam Shen, là Steve Lee chứ không phải Thẩm Triệt.

Tuy chỉ là một bộ phim kinh phí thấp nhưng thử thách trong diễn xuất lại rất lớn, đó là vì nhân vật mà Thẩm Triệt sắm vai cũng chính là một diễn viên. Bộ phim tái hiện lại khoảng thời gian người diễn viên kia tìm kiếm hào quang, suốt từ năm mười chín đến năm ba mươi một tuổi. Sắm qua vài vai hề, trải qua thất bại, những tính toán sai lầm.

Lúc Lý Tư đứng trong bóng đêm hướng về người bạn gái đã đi xa hét to lên “Tại sao thượng đế không cho chúng con thiên phú, không cho chúng con cơ hội, nhưng lại cho chúng con giấc mộng”, Jason cảm thấy ***g ngực khẽ chấn động. Sự phẫn nộ, tự giễu, bất cam, tất cả đều hiện ra trong ánh mắt Thẩm Triệt.

Con đường mà Lý Tư bước lên, xuất phát từ càng bước lại càng xa. Cuối cùng, chỉ vì một lần phát ngôn thẳng thắn mà đắc tội khán giả Mỹ, sau đó thì mất gần hai năm không có nổi một vở kịch. Khoảng thời gian tăm tối nhất đó, hần thậm chí còn phải ngủ ở bến tàu điện ngầm. Dần dần, hần bắt đầu hoài nghi chính mình, hoài nghi giấc mơ Mỹ. Cuối cùng, hần quyết định vĩnh biệt giấc mộng không có thực này, trở về căn nhà cũ ở Texas.

Phần cuối bộ phim, Lý Tư đứng trong nhà ga trung tâm chen chúc, hành lý đã bị ăn cắp mất trong ga. Hần tới Metropolis trong mơ này để truy tìm một giấc mơ Mỹ. Hần đã hoàn toàn thua cuộc. Thua mất tình yêu, thua mất tự tôn, ngay cả tài sản cuối cùng còn sót lại cũng chôn vùi ở nơi này. Thành tâm cố gắng đến cùng, cuối cùng chỉ còn lại hai bàn tay trắng.

Lý Tư nhìn thấy một nghệ sĩ đường phố ngồi ở một góc nhà ga, ôm cây ghi-ta vừa đàn vừa hát. Chẳng lẽ lòng nhiệt thành cho diễn xuất, ngay cả một cái vé xe cũng không thể đổi cho hần được sao?

Sau đó là một cảnh, có lẽ là cảnh phim khiến người xem khắc sâu vào tâm trí nhất, đó là giữa dòng người đi qua đi lại hối hả vội vã trong nhà ga, Lý Tư cúi mũi nép ở thất lưng, giống như đeo một thanh kiếm, rồi sau đó từng bước một đi đến giữa sảnh chờ nhà ga.

” To be, or not to be, that is a question.”

Giọng nói của hần rất nhanh đã bị nhấn chìm trong những thanh âm ồn ã của nhà ga trung tâm. Hành động kì quặc của hần cũng chỉ đổi lấy một cái liếc nhìn đầy vội vã của mọi người, nhưng mà Lý Tư lại chuyên tâm như chưa hề có. Anh sao ngoài mái vòm là ánh đèn của hần, lá cờ với những ngôi sao khổng lồ tung bay trên đầu. Trong lòng hần có rất nhiều điều muốn nói, muốn nói hết cho đất nước này nghe.

Lặng lẽ cam chịu mũi tên độc hung ác của vận mệnh hay là vùng lên phản kháng khổ nạn vô bờ trên thế gian. Hai hành động này, cái nào cao thượng hơn?

Jason nhìn chàng trai tóc xoăn dường như đưa cả linh hồn vào vai diễn. Số phận thăng trầm chìm nổi khiến cậu ta diễn xuất giống như được thần linh hỗ trợ. Mê muội, hoài nghi, vùng vẫy, bất cam.... Đây chính là một Hamlet vừa bi tình vừa si mê. Ông kính chuyển động theo những vòng xoay của chàng trai. Nhà ga trung tâm luôn máy móc và tất bật giống như bị một cơn lốc xoáy cuốn vào mà sống động hẳn lên. Thời khắc này, anh cũng không biết người đang biểu diễn ở đây đến tột cùng là Lý Tư hay vẫn là Thẩm Triệt.

Đã chết hay còn say ngủ; mọi thứ cũng đều kết thúc cả rồi;

Nếu như ngay tại đây, trong một giấc ngủ, sự đau thương trong lòng chúng ta cùng những đòn đau gây ra vô số những vết thương da thịt không sao tránh được, từ bây giờ đã có thể biến mất.

Đó chính là kết cục chúng ta hằng mong đợi.

Trong nhà ga dần dần có người dừng bước lại, màn ảnh từ từ kéo cao lên, mở ra toàn khung cảnh nhà ga trung tâm. Càng ngày càng có nhiều người vây xung quanh Hamlet tình cảm mãnh liệt lan tỏa khắp bốn phía.

Hình ảnh kia vô cùng đẹp, cũng vô cùng xúc động. Jason biết hình ảnh này tất nhiên là được quay ở nhà ga trung tâm New York thật sự, hơn nữa cũng không thấy dấu vết cắt ghép cảnh. Anh không biết trong quá trình quay phim chân thực, Thẩm Triệt phải quay lại bao nhiêu lần, nhưng riêng đoạn độc thoại này

rõ ràng là diễn liền một mạch. Chỉ có người diễn viên đích thực, một kẻ trời sinh để làm diễn viên như An Gia Miện mới có thể làm được!

Chờ đến khi màn độc thoại kinh điển này kết thúc, bốn xung quanh đột ngột vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt. Trong tiếng vỗ tay không dứt ấy, một người từ giữa đám đông bước lên, khom lưng đặt tiền lên trên chiếc áo bành tô của Lý Tư trải trên mặt đất.

Lý Tư thầm nghĩ, đây cũng là lần đầu tiên mình phải xoay sở kiếm tiền mua vé về nhà, xem ra thứ đạt được tốt hơn nhiều so với mình mong đợi.

Cuối phim, một quý cô trẻ tuổi đi tới, có vẻ như rất xúc động trước màn biểu diễn của Lý Tư. Bọn họ đang chuẩn bị mở một đoàn kịch. Quý cô trẻ tuổi hỏi dò Lý Tư rằng có muốn gia nhập hay không.

Lý Tư nhìn dòng người trong nhà ga, những người vẫn luôn không ngừng tiến vào rồi lại liên tục rời bỏ thành phố này. Cậu thu lại tầm mắt: “I do.”

Bộ phim khép lại bằng hình ảnh hai người vừa hứng khởi trò chuyện, vừa cùng nhau đi ra cửa lớn nhà ga.

Ánh nắng chiều phủ xuống nhà ga trung tâm thật đẹp.

Cũng không có gì bất ngờ khi bộ phim này chinh phục được tất cả các giám khảo ở đây. Jason có đôi khi còn nghe loáng thoáng thấy có người hỏi nam chính là ai. Tên hề cuối cùng không phụ sự kỳ vọng của mọi người, đã đạt được danh hiệu Phim điện ảnh xuất sắc nhất trong lễ trao giải Venice.

Sau khi bay về nước, việc đầu tiên mà An Gia Miện làm đó là dùng thân phận của mình ở Tinh Bang, đó là một gao cội cũng như đại cổ đông mà thuyết phục các vị cấp cao trong công ty nhập về nước bộ phim này. Tuy rằng hai năm trước, vụ tai tiếng đồng tính của Thẩm Triệt có gây xôn xao dư luận nhưng dưới nỗ lực của An ảnh để cùng danh tiếng của đạo diễn Tạ Toàn nổi danh quốc tế, cuối cùng thì Tinh Bang Giải Trí cũng quyết định nhập Tên hề về công chiếu trong nước.

163. Chương 183: Happy Ending

Thoáng một cái đã tới cuối năm. Ở trong nước, bộ phim Mỹ *Into the fire* đang được rất nhiều người trẻ tuổi yêu thích, theo đó cũng càng ngày càng thêm nhiều người bắt đầu chú ý tới Thẩm Triệt. Scandal đồng tính ba năm trước đây lại một lần nữa bị rất nhiều trang truyền thông lôi ra xào xáo lại. Đồng thời sự cần mẫn của Thẩm Triệt giành được không ít sự tán thành của người trong nghề, tuy nhiên trong mắt những khán giả thích xem náo nhiệt thì cậu vẫn chỉ là một gã “diễn viên đồng tính luyến ái” mà thôi.

Tần Tu không thể chờ đợi, vẫn cố gắng lấy chiếc cúp ảnh để thứ ba một cách nhanh nhất nên nhận rất nhiều lời mời đóng phim, ấy thế nhưng chất lượng vẫn không hề giảm một chút nào. Không phụ sự mong đợi của mọi người, Lữ trình nhận được tới bảy đề cử cho giải thưởng Kim Chi, trong đó đương nhiên là có giải cho Nam diễn viên chính xuất sắc nhất, giải thưởng mà Tần Tu mong chờ từ lâu.

Hết thủy đường như không thể chờ đợi được, với diễn xuất chạm tới trái tim mọi người trong Lữ trình, Tần Tu lại một lần nữa vươn tới danh hiệu Nam diễn viên chính xuất sắc nhất của giải thưởng Kim Chi. Nữ Nữu ngồi trước màn hình điên cuồng vỗ tay. Đúng vậy! Phải là Tần Tu! Phải là anh ấy! Nhạc trưởng thiên tài mắc chứng nhân cách phân liệt, một nhân vật như vậy không có người bình thường nào có thể nhập vai cho được. Tất cả các đoạn đánh đàn piano, chỉ huy giàn nhạc trong phim đều do Tần Tu tự mình hoàn thành. Những cảnh quay nguy hiểm thực hiện ngoài trời cũng là do anh đích thân diễn xuất. Phân cảnh giải phóng toàn bộ những cảm xúc mãnh liệt khi ở ngoài thiên nhiên kia khiến cho mỗi một khán giả đang ngồi trong rạp đều phải xúc động. Một Tần Tu như vậy còn chưa đủ tư cách nhận giải thưởng kia thì cô cũng không biết còn có ai có thể được nữa.

Tần Tu đi lên bục nhận giải trong tiếng vỗ tay hoan hô nhiệt liệt, nhận lấy chiếc cúp nặng trĩu từ tay vị khách mời trao giải, rồi lại đem nó đặt ở trên bục.

Vị ảnh đế trẻ tuổi lần thứ ba nhận vinh quang này ghé sát vào microphone: “Vị nào nếu muốn vào toilet thì có thể nhân lúc này rời ghế ngồi một chút, vì lời phát biểu nhận giải lần này của tôi có thể sẽ rất dài đấy.”

Hiện trường vang lên những tiếng cười thoải mái.

Nhưng Tần Tu thì không cười. Bên dưới sân khấu, Jessica cũng đã chú ý tới điểm ấy, tự nhiên lại có dự cảm không hay, thế nhưng lúc này có muốn ngăn cản cũng bất lực bởi đây là trường quay truyền hình trực tiếp.

“Tôi từng đồng ý với một người, phải giành được ba giải thưởng cao nhất. Gành được ba giải thưởng này mới có thể công khai quan hệ giữa chúng tôi. Gành được ba giải thưởng này, cậu ấy mới có thể trở lại bên cạnh tôi được.”

Tần Tu cúi đầu thoáng nhìn chiếc cúp vàng tạo hình một nhánh cây đang được đặt trên bục. “Hôm nay cuối cùng thì tôi cũng có thể hoàn thành lời hứa của mình.”

Hiện trường bắt đầu ồn ào bán tán, dường như đã dự cảm được Tần Tu muốn nói điều gì. Toàn bộ sáu chiếc máy quay trong trường quay đều hướng về phía người đang đứng trên sân khấu, sau bục lĩnh giải. Đám phóng viên thì vô cùng kích động giờ máy ảnh lên tanh tách chụp.

“Thẩm Triệt, nếu cậu đang xem lễ trao giải này, cậu phải cẩn thận nghe cho thật kỹ. Những lời này tôi đã muốn nói với cậu từ rất lâu rồi.” Tần Tu hướng mặt về phía chính giữa ánh sáng đỏ nhấp nháy của máy quay, giữa tiếng ồ lên của toàn bộ người đang có mặt, không hề có chút e dè hay sợ hãi, bình tĩnh mà trịnh trọng nói:

“Tôi yêu cậu.”

Hội trường nhất thời như nổ tung. Ngay cả người MC cũng bị dọa cho ngây người. Các đạo diễn cùng quay phim có mặt đều quay sang nhìn nhau, nhất thời không biết phải làm thế nào. Hiện trường lễ trao giải Kim Chi chưa từng có hỗn loạn như thế này.

Tần Tu tiếp tục nói: “Giải thưởng này tôi nhận được, nhưng chiếc cúp này tôi không thể cầm. Với tôi mà nói, nó quá nặng nề. Tôi phải trả giá sức khỏe của tôi, trả giá tình yêu của tôi, trả giá bằng cả tiền đồ của người mà tôi thương yêu nhất mới có thể cầm được nó trong tay.”

Các máy quay mở ống kính phóng đại màn ảnh ra, ngay cả Nhậm Hải đang đưa bạn gái đi mua di động trong trung tâm thương mại cũng giật nảy mình. Đột nhiên ngay lúc này, trên tất cả màn hình TV LCD dưới tầng một đều phát hình ảnh Tần Tu đang công khai mối quan hệ, ngay cả người qua đường trên con phố buôn bán sầm uất cũng lần lượt dừng chân, vây vòng trong vòng ngoài lấy màn hình lớn. Người chế giễu, kẻ cười nhạo, người lại chờ xem kịch vui, chỗ nào cũng có.

Mà giờ phút này, hiện trường lễ trao giải thưởng Kim Chi đã dần dần an tĩnh lại. Nữ MC hơi bình tâm lại được một chút. Tần Tu trên bục lĩnh thưởng từ ngôn ngữ cho đến nét mặt đều cuốn hút mọi người đến kỳ lạ. Là một diễn viên, hơn nữa còn là diễn viên xuất chúng đã ba lần được phong ảnh đế, nếu như muốn mọi người lắng nghe anh ta, dường như là bản lĩnh bẩm sinh.

“Mẹ ruột của tôi cũng từng là một diễn viên vang bóng một thời, cuối cùng lại chỉ vì miệng lưỡi thế gian độc địa mà chấm dứt sinh mệnh của mình. Bà ấy và cha tôi yêu nhau, mang thai tôi, nhưng người ngoài lại đồn đãi bà gian díu với con trai của một đại gia. Bà bị chụp lên đầu rất nhiều chiếc mũ nhơ bẩn, sau đó cũng không thể đính chính lại tin đồn. Đối với một người diễn viên thực sự yêu diễn xuất mà nói, chuyện đáng sợ nhất chính là từ nay về sau không còn ai coi bạn là một diễn viên nữa. Tôi biết bà có một kết thúc không hay nhưng vẫn lựa chọn bước lên con đường mẹ tôi đã đi, nhưng điều may mắn là những chuyện như bị chèn ép, bị cấm lên truyền hình, bị công kích bằng báo chí không xảy ra với tôi bởi vì có một người luôn bảo vệ tôi, hơn nữa còn thiện lương vì tôi mà gánh chịu mọi chuyện.

Tôi cũng không hy vọng xa vời rằng xã hội này có thể chấp nhận quan hệ giữa tôi và Thẩm Triệt như vậy, nhưng tôi muốn... Tôi từng hy vọng...” Tần Tu trên màn hình từ tốn mà thành khẩn nói. “Ít nhất nó sẽ không bị che lấp mất chỉ bởi sự kỳ thị đối với loại tình cảm này. Chỉ vì Thẩm Triệt là đồng tính luyến liên vở không thấy nỗ lực, vở không thấy thiên phú, vở không thấy thiện ý và sự chân thành của cậu ấy. Tôi thực sự sợ hãi rằng bị kịch từng xảy ra với mẹ tôi bây giờ lại phủ lên người mà tôi yêu thương nhất. Mà mọi người rõ ràng đều biết, cậu ấy là một diễn viên diễn xuất bằng cả linh hồn.”

Nhậm Hải nhìn Tần Tu trên màn hình. Tần Tu nói ra thêm một câu lại khiến xung quanh im lặng thêm một chút. Trong trung tâm thương mại, những kẻ ban nãy còn bỏ đá xuống giếng dần dần cũng không lên tiếng nữa, bởi vì trong lời nói của Tần Tu như có sức mạnh khiến người khác phải tự thấy hổ thẹn.

“Phim điện ảnh mới nhất mà Thẩm Triệt tham gia hai tuần nữa sẽ công chiếu buổi đầu tiên. Tôi chỉ hy vọng mọi người có thể cho cậu ấy một cơ hội. Những người chưa từng thực sự xem cậu ấy diễn xuất, xin hãy đi xem phim của cậu ấy, xem cậu ấy trên màn ảnh. Xem cậu ấy như một diễn viên chứ không phải một người đồng tính luyến. Cảm ơn mọi người.”

Tần Tu đứng sau bục trao giải, cúi đầu thật sâu. Toàn hội trường yên tĩnh đến lạ thường. Ngay cả MC cũng dờ dẩn nhìn Tần Tu để lại chiếc cúp trên bục linh thiêng, chuẩn bị đi xuống sân khấu.

Khải Mặc Lũng từ giữa thính phòng đứng lên, vỗ tay.

Anh vỗ tay rất lâu, dần dần có người bắt đầu vỗ tay theo, dần dần càng có thêm nhiều người gia nhập.

Tiếng vỗ tay dần lan ra khắp thính phòng, không có kích động nhiệt liệt nhưng liên tục có người gia nhập vào nên một lúc lâu vẫn chưa dứt.

Ở nửa bên kia trái đất, bạn cùng phòng Will sáng sớm tỉnh dậy đã thấy cậu thanh niên tóc xoăn ngồi trước máy vi tính, hốc mắt đỏ hoe. Anh ngó mũi nam phương Đông đang phát biểu trong video một cái, có chút tò mò: “What did he say?”

Thẩm Triệt chăm chú ngắm nhìn gương mặt Tần Tu đã nhòe đi trên màn hình: “He said he loves me.”

Will há hốc miệng, không hiểu chuyện gì.

Tin tức Tần Tu công khai tình cảm sôi sục chừng ba tháng, lan cả đến Nhật, Hàn và cả các nước Đông Nam Á. Fandom khóc đỏ cả mắt, một bộ phận fan dứt khoát rời fandom, nhưng khi album mới được tung ra, ngay ngày đầu tiên vẫn bán được tới hai mươi vạn bản. Kia giống như một sự thấu hiểu mà Tần Tu giành được từ đại bộ phận các fan cùng khán giả bởi lời nói thẳng thắn chân thành của mình. Với cả hiện giờ anh đã ba lần cầm danh hiệu ảnh đế, địa vị đương nhiên không dễ lung lay được. Còn Thẩm Triệt thì hoàn toàn xứng đáng. Bộ phim mới Con tin của rồng được công chiếu trong nước, trong phim cậu nhận vai nam thứ chính, năng lực diễn xuất lần thứ hai được khẳng định.

Cuối năm cũng là lúc Thẩm Triệt hoàn thành xong chương trình học tại đại học New York, nhận được chứng chỉ tốt nghiệp. Hồi tưởng lại đủ chuyện đã trải qua trên đất Mỹ hơn hai năm này, cậu cũng có chút bồi hồi.

Cô chủ nhiệm khoa diễn xuất hỏi cậu: “Em không nghĩ tới chuyện sẽ ở lại bên này sao? Tôi thấy cơ hội phát triển của em nếu ở lại Mỹ tốt hơn về nước nhiều.”

“Cảm ơn cô. Em thích nước Mỹ.” Thẩm Triệt nói, “Nhưng em tới đây chính là vì một ngày có thể quay trở về.”

Ms Dire nhìn cậu thanh niên tóc xoăn ánh mắt sáng ngời, mỉm cười vươn tay: “Vây chúc em may mắn.”

Thẩm Triệt đặt vé máy bay ngay trong buổi chiều, thu dọn đồ đạc xong, mới phát hiện mấy thứ cần mang đi cũng không nhiều. Rất nhiều người cho rằng giấc mơ Mỹ đã hết thời, nhưng nơi này vẫn là nơi để cậu tìm về giấc mơ của mình. Có lẽ mình sẽ nhớ thành phố này lắm đây, Thẩm Triệt thầm nghĩ.

Lúc bạn cùng phòng Will về lại chung cư mới phát hiện Thẩm Triệt đã đi rồi. Đi về phía nhà tắm có chút lạnh lẽo, anh lại nhớ ra mình quên quần lót, đi ra định lục tung nhà tìm, ngẩng đầu liền thấy ghi chú của Thẩm Triệt để lại bên cạnh điện thoại: “Yellow underwear in the sofa.”

Will nhìn mảnh giấy kia, khẽ cười: “I will miss you.”

Chiếc A380 chở Thẩm Triệt bay qua Thái Bình Dương. Lúc này đây, đích thực là về nhà.

Lúc tới được Canh Lâm đã là buổi tối, vừa xuống máy bay, Thẩm Triệt đã ngay lập tức gọi điện cho Tần Tu.

“Hoa khô trường! Tôi đã về rồi đây!”

“Ồm ờ. Bây giờ tôi còn đang bận việc, khi nào xuống máy bay rồi gọi lại cho tôi.”

Thẩm Triệt nhìn nhìn cái di động, cụt hứng: “Tôi xuống máy bay rồi đây nè!”

Đầu dây bên kia sững lại một lúc: “Tại sao cậu không gọi điện sớm cho tôi hả?!”

Thẩm Triệt tâm nói sao nhà anh lại khó hầu hạ đến thế này cơ chứ: “Tôi gọi điện cho anh trước chả phải xuống máy bay rồi lại mắc công gọi cho anh thêm lượt nữa sao!”

Tần Tu vờ cầm diéc, ho khan một tiếng: “Chờ ở đó, tôi tới đón.”

“Không cần đâu. Tôi lên xe rồi.” Thẩm Triệt vừa nói chuyện điện thoại vừa quay cửa kính xe xuống, chỉ cảm thấy trong gió của Canh Lâm là mùi thức ăn thơm ngào ngạt. Là hương vị pha trộn giữa thịt kho tàu và bánh bao nhân thịt. Xe taxi dừng lại chờ đèn đỏ, Thẩm Triệt ngẩng lên ngược nhìn biển chỉ dẫn trên đầu, bỗng nhiên nói. “Tần Tu, mình hẹn gặp ở nơi lần đầu chúng ta gặp nhau đi.”

Tần Tu dẫu mở với cái di động. Đúng là phong cách họ nhà cậu mà, Anh còn có thể tưởng tượng ra một con cún bự lông vàng lưng đeo cái ba lô to tướng, cái mũi hít ngửi dọc đường, chạy như điên tới tìm anh.

Mô tô BMW gào thét lao ra khỏi gara công ty. Lúc tới được khách sạn Tân Hải đã là chín giờ tối, Tần Tu ngó nghiêng mấy chiếc taxi đỗ ngoài khách sạn, đợi thêm gần một giờ nữa mà vẫn chưa thấy Thẩm Triệt đầu liền gọi điện: “Cậu tới chưa? Máy bay của cậu đỗ ở sân bay Gibraltair đấy à?”

(Gibraltair: một sân bay ở Anh, chuyên phục vụ Hoàng gia Anh Quốc)

Thẩm Triệt nghe giọng nói đầy sốt ruột của Tần Tu đầu dây bên kia cũng thấy bực. Cậu đợi cũng gần hai tiếng rồi, mở cửa phòng học ngó ra bên ngoài, dưới lầu cũng không thấy bóng dáng chiếc mô tô nào cả: “Tôi đang ở trên lầu, sao không trông thấy xe của anh đâu nhỉ?”

Tần Tu nghe thế, liền ngẩng đầu nhìn lên những tầng cao của khách sạn Tân Hải, ngả ngớn cười: “Cậu đã đặt phòng trước rồi cơ à? Thêm khát đến thế rồi à, muốn ăn dưa leo sao?”

Thẩm Triệt ngó người: “Đặt phòng gì cơ? Tôi đang ở trong phòng học mà.”

Tần Tu chớp chớp mắt mấy cái, mới cảm thấy có gì không đúng: “Rốt cuộc cậu đang chờ tôi chỗ nào?”

“Ở phòng học của lầu Dật Phu á.”

Tần Tu nghe thế cũng chẳng hiểu ra sao: “Sao cậu lại chạy tới đó đợi tôi hử?”

Thẩm Triệt nghe câu kia của Tần Tu hoàn toàn là không hề nhớ gì, chẳng phải nói cũng biết đáng lòng cỡ nào: “Đây mới là nơi chúng ta gặp nhau lần đầu tiên mà...”

Tần Tu nghĩ nghĩ một lúc, nghĩ ra điểm mấu chốt nào đó mới bực bội nói: “Tôi nói nơi gặp nhau lần đầu là chỉ nơi hai chúng ta trông thấy nhau. Sao mà tính cái nơi mà cậu đứng rình trộm tôi, thế thì tôi biết thế quasi nào được là chỗ nào?”

Thẩm Triệt thật đau lòng muốn chết: “Anh thật sự không nhớ gì sao? Vậy ‘Yêu tôi phải không?’ ‘Muốn tôi phải không?’, mấy lời này anh còn có ấn tượng gì không?”

“...”

Mười rưỡi tối, mô tô BMW rít gào dừng lại dưới lầu Dật Phu.

Trong lầu Dật Phu đã sớm không còn bóng người, duy độc phòng học lớn trên lầu ba là sáng đèn. Tần Tu đi thẳng tới cửa phòng, bàn ghế trong phòng học một lần nữa lại bị xếp gọn vào, đương nhiên là tác phẩm của Thẩm Triệt. Bàn chồng lên nhau ở hai bên, ghế tựa thì xếp thành hàng cuối phòng học, chỗ gần cửa sổ xếp một loạt bàn dài, chính giữa khoảng trống giữa phòng trọ đặt một chiếc ghế.

Thẩm Triệt đứng bên cạnh chiếc ghế tựa, nhìn Tần Tu.

Tần Tu nhìn cảnh tượng này cũng có cảm giác lờ mờ quen thuộc, cuối cùng cũng đã nhớ ra. Ngày hôm ấy, Lưu Mỹ Lệ an vị trên chiếc ghế chính giữa, sau bàn giám khảo.

— Vậy thì tùy ý diễn một cảnh giường chiếu đi.

— Một mình em ấy ạ?

— Tự công tự thụ đúng là rất khó diễn. Nay bạn trẻ. Cái bạn đứng cuối cùng sát cửa ấy, tới giúp cậu bạn này diễn đi.

Chính lúc đó, khi Tần Tu ngẩng đầu lên. Vạt nắng chiếu qua khung cửa kính, khẽ rung rinh một chút, chiếu lên người cậu thanh niên trẻ tuổi tóc xoăn, nước da màu tiểu mạch. Cậu ta mặc chiếc áo sơ mi Logot trắng cùng quần jeans đang quay đầu nhìn về phía anh. Cả người sáng sủa sạch sẽ, ngay cả ánh mắt cũng giống như được rửa sạch dưới cơn mưa.

Hóa ra đây mới là nơi lần đầu tiên hai người gặp nhau.

Thẩm Triệt vẻ mặt đầy ủy khuất hỏi: “Nhớ ra chưa?”

Tần Tu nghiêng đầu liếc cậu một cái. Trên quần áo Thẩm Triệt lúc này bám đầy bụi bặm. Anh cũng có thể tưởng tượng ra bộ dáng cún bự lông xoăn vì muốn tái hiện cảnh tượng ngày đó mà phải chạy qua chạy lại xếp sắp bàn ghế vát vả thế nào, liên bĩu môi: “Không ấn tượng.”

Cún bự Thẩm nóng nảy nhìn chằm chằm cái ghế: “Sao lại không nhớ được nhỉ? Ngày ấy chính là anh giúp tôi diễn một cảnh giường chiếu ế!”

“Diễn như nào?” Tần Tu nghiêng đầu hỏi.

“Tôi lúc ấy đứng ở chỗ này, rồi anh đẩy tôi lên ghế...”

Tần Tu đi tới, đưa tay đẩy một cái: “Như này sao?”

Thẩm Triệt bị bất ngờ ngã ngời ra ghế. Chiếc ghế lắc lư muốn lật ra sau, Tần Tu lại nhắc chân dẫm một cái lên mép ghế, giữ cho nó đứng thẳng trở lại: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó anh liền hỏi, yêu tôi phải không... Muốn tôi phải không...”

“À, vậy em yêu tôi không? Muốn tôi không?” Tần Tu một chân đạp trên ghế, tà mị cúi người xuống.

Thẩm Triệt nhìn Tần Tu từ trên cao cúi xuống, trong ánh mắt ẩn chứa ý cười. Cậu chợt nhận ra đã hơn một năm nay không được trông thấy người kia, gương mặt khiến cậu ngày nhớ đêm mong kia giờ phút này đã ở ngay trước mắt, vẫn xinh đẹp đến mức khiến cậu thất thần. Cố gắng lắm cậu mới nhớ ra được lời kịch ngày đó:

“Em muốn đóng gói anh lại...”

Tần Tu cúi đầu: “Được...”

Thẩm Triệt đang xúc động bởi con Gấu Bắc Cực này khó có khi nào lại chiều chuộng và ôn nhu như vậy, ngay tiếp đó lại nghe thấy Tần Tu nói một tiếng “Đồ háo sắc”...

Một nụ hôn rơi trên khóe môi, trần trở càng lúc càng thâm tình. Thẩm Triệt vươn tay ôm lấy Tần Tu. Cảm giác từ thân thể tới tâm hồn đều tràn đầy sinh lực, thật giống như một chú cá hồi vượt qua cả đại dương mênh mông, chờ đợi qua rất nhiều mặt trời lên rồi lại lặn, ngược dòng tiến tới, vượt qua gian nguy mới trở lại nơi mà nó bắt đầu sinh mệnh.

Hóa ra ngay từ ngày ấy em đã bắt đầu thích tôi. Đồ cuồng rình trộm.”

“Lúc đó em mới gặp anh lần đầu, làm sao mà thích ngay được chứ ~”

“Vậy làm sao em nhớ rõ ràng được thế?”

“Thưa đại ca, đó là phỏng vấn mà!”

“Nói nhiều. Thừa nhận đi, em vừa thấy tôi liền nhất kiến chung tình, yêu người ta muốn chết.”

“...”

“Nói đi.”

“(Được rồi) Em vừa thấy anh đã nhất kiến chung tình.”

“A, em đúng là cái đồ háo sắc. Lỡ như có một ngày em gặp ai đó đẹp hơn tôi, liền muốn di tình biệt luyến phải không?”

“...”

“Sao mà không nói gì thế hả?”

“... Không có ai đẹp hơn anh nữa đâu mà.”

“... Đồ cầu đàn ~”

— Chính văn hoàn—

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chung-cu-cua-cac-anh-de>